太傅他人设崩了
孟还●原著
千禾星摇

Chapter 1

Trong ngục tối hình bộ, tiếng gào thét thảm thiết chợt vang lên, xen lẫn tiếng roi quất chan chát vào da thịt, cùng tiếng chửi rủa đứt quãng của người nào đó.

“—— Quý Hoài Chân! Tên giặc chó nhà ngươi sớm muộn gì cũng chẳng được chết tử tế!”

“Ngươi hãm hại trung lương, dối trên lừa dưới! Phản bội chủ cũ!”

“Liệt tổ liệt tông của Đại Tề ta phù hộ, quyết không để gian thần như ngươi làm loạn chính sự!”

Bên ngoài nhà lao, một người búi tóc đội ngọc quan, thân hình cao ráo thẳng tắp, không nhịn được bật cười khẩy.

Y đá văng con chuột chạy ngang qua, cũng chẳng chịu kém cạnh mà chửi lại: “Thằng nô tài mặt rỗ ngu đần nhà ngươi! Có giỏi thì gọi liệt tổ liệt tông các ngươi hiển linh, cứu cái mạng quèn của ngươi đi!”

Quan lại bên cạnh không ngớt tâng bốc cười nịnh. Từ lâu đã nghe danh vị thái phó này ưa phô trương, thích cầu kỳ, nên vội sai người khiêng đến chiếc ghế bành chạm gỗ hoàng lê lót nệm lông ngỗng đã chuẩn bị sẵn, còn dâng thêm ấm trà nóng giúp tỉnh táo.

Quý Hoài Chân liếc mắt nhìn qua, mới chịu để tiểu đồng theo hầu, hạ mình ngồi xuống.

Kẻ bị treo trên giá hình vẫn chưa chịu im, trái lại càng la hét dữ dội hơn, như có dấu hiệu hồi quang phản chiếu trước lúc tắt thở. Hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả, chửi rủa: “Đúng là khách dạo hồ vô tình thấy dái ngựa, kẻ qua sông quen thói địt lồn bò… Hôm nay coi như ta lật thuyền trong mương, ngã vào tay tên công tử bột như ngươi.”

↳[1] Trích: "Tiếu Lâm Quảng Ký" – Chương "Phủ Lưu”. Chỉ tầng lớp hủ nho, những người thích khoe chữ nghĩa nhưng thực chất lại thô tục hoặc gàn dở.

Sắc mặt Quý Hoài Chân thoáng chốc trở nên khó coi.

Tiểu đồng đứng cạnh cũng biến sắc theo, sợ hãi liếc nhìn Quý Hoài Chân. Nó còn chưa kịp ra lệnh cho quan sai bịt miệng kẻ đang chịu hình, đã thấy Quý Hoài Chân thong thả đứng dậy, ôm ấm trà còn bốc hơi nóng hầm hập đi vào.

Quan sai hành hình còn chưa hiểu chuyện gì, chợt có một bàn tay trắng nõn từ bên cạnh vươn ra, giật lấy cây roi gai dính máu.

Quý Hoài Chân trầm giọng ra lệnh: “Ngươi đi tìm cho ta một túi muối.”

Trên giá hình trước mặt là một kẻ đầu tóc bù xù, đã bị đánh cho da tróc thịt bong, hơi tàn sức kiệt, nhưng vẫn không sợ hãi mà nhìn thẳng vào Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân nhận lấy túi muối, đổ hết vào ấm trà, lắc nhẹ rồi thản nhiên nói: “‘Chơi lồn bò’ thì ta hiểu, còn ‘kẻ qua sông’ nghĩa là gì, ngươi chửi ta là kẻ chèo thuyền phải không? Vậy phiền tam điện hạ chỉ giáo.”

Tam điện hạ “phì” một tiếng, nhổ ngụm máu bọt vào người Quý Hoài Chân, nhuộm đỏ cả vạt áo trước, rồi bật cười: “Quý Đình Nghiệp chơi lồn ngươi, ngươi lại đi chơi lồn kẻ khác, ta chửi Quý gia các ngươi từ trên xuống dưới, toàn một lũ bẩn thỉu.”

Quý Hoài Chân bị chửi thẳng vào mặt. Khổ nỗi y thất học, chẳng hiểu người ta đang mắng gì, thành ra cuối cùng vẫn phải khiêm tốn thỉnh giáo, hỏi người ta đang chửi mình điều gì.

Có điều y lại chẳng hề bận tâm, ngược lại còn cười khẽ một tiếng, xổ ra hai chữ: “Thô tục.”

Tam điện hạ lập tức trợn mắt trừng trừng, định mở miệng chửi tiếp, nhưng Quý Hoài Chân đã rưới trà nóng pha muối thô lên roi gai, quất thẳng xuống người hắn. Tiếng hét thảm thiết lại vang lên, còn rền rĩ dữ dội hơn lúc nãy.

Đúng là mặt Phật lòng rắn.

Vài hơi thở sau, tiếng kêu thảm đó dần nhỏ lại rồi im hẳn.

Cây roi dính nước muối được vứt nhẹ xuống đất, chỉ nghe Quý Hoài Chân lẩm bẩm: “… Đám người này ngày thường cười ta không biết chữ, ra vẻ đắc chí làm trò cười cho thiên hạ, thế mà khi bị chọc tức lại giống hệt kẻ thô lỗ này, cứ lồn tới lồn lui không dứt.”

Y cúi đầu nhìn vạt áo trước đã đẫm máu tươi, chán nản nói với tiểu đồng: “Tam Hỉ, chuẩn bị xe, đến cung thăm tỷ tỷ.”

Tiểu đồng tên Tam Hỉ lộ vẻ khó xử, nuốt nước bọt, căng thẳng nói: "Đại nhân, ngoài cửa vẫn còn người đợi cầu xin cho tam điện hạ, nếu bây giờ ra ngoài, e là lại phải tranh cãi phải trái một trận."

Nó vốn định khuyên Quý Hoài Chân lén đi cửa sau, nhưng thấy sắc mặt không vui của y, đoán là y còn giận vì bị người ta chỉ mặt mắng chuyện "chơi lồn", nên đành lựa lời khuyên can. Lúc này mà khuyên y "đi cửa sau", e là Quý Hoài Chân sẽ gọi chục gã đàn ông lực lưỡng đến "đi cửa sau" của nó mất.

Quý Hoài Chân mặt đầy khó hiểu: "Cũng đâu phải ta hạ chỉ, có kêu ca thì tìm hoàng đế, không thì tìm đại điện hạ. Không dám mắng hoàng đế, không dám mắng đại điện hạ, lại chạy đến mắng ta, mẹ nó cái lý lẽ gì đây.

Vào canh hai, một chiếc xe ngựa nghênh ngang tiến ra từ cổng lớn hình bộ. Nơi xe đi qua đã đứng chặn đầy quan viên, vây lấy chiếc xe kín đến mức nước chảy không lọt, một bước cũng khó nhích. Võ tướng thẳng thắn, miệng không ngớt chửi mười tám đời tổ tông nhà Quý Hoài Chân, văn quan thì uyển chuyển hơn, chỉ vòng vo làm thơ mắng y là gian thần lộng quyền, sớm muộn Đại Tề cũng diệt vong.

Quý Hoài Chân vén rèm xe lên, lạnh lùng nói với mọi người: "Các vị đại nhân, bệ hạ còn đang thiếu người luyện đan làm thuốc, nếu như bát tự ngày sinh của vị đại nhân nào…"

Sau một hồi vừa đe dọa vừa dụ dỗ có chừng mực, đám đông mới chịu yên. Rồi thấy bộ dạng của Quý Hoài Chân như thể ai không chịu tránh đường sẽ cho xe cán thẳng qua, họ đành miễn cưỡng nhường ra một lối cho xe ngựa.

Chỉ có một người dẫn đầu, cũng là người duy nhất không chửi bới lúc nãy, sắc mặt phức tạp nhìn Quý Hoài Chân, dường như còn muốn nói gì đó, nhưng Quý Hoài Chân chẳng thèm nhìn lại, chỉ ra lệnh cho phu xe tiếp tục đánh xe, tiến về hoàng cung.

Tam Hỉ cẩn thận hầu hạ Quý Hoài Chân, đấm chân cho y, khó xử nói: "Đại nhân, thi thể tam điện hạ nên xử lý thế nào? Bên hình bộ không dám đi hỏi bệ hạ, chỉ đành xin đại nhân quyết định."

Quý Hoài Chân nhắm mắt nghỉ ngơi, bực bội hừ một tiếng, rõ là vẫn chưa nguôi giận: "Kéo đi cho chó ăn, dám chửi ta."

Tam Hỉ không dám hé nửa lời. Một lúc sau, Quý Hoài Chân mở mắt, không tình nguyện nói: "Bảo hình bộ khiêng thi thể đến lễ bộ, cứ theo quy củ mà làm, phía bệ hạ ta sẽ tự đi nói."

Y lại nhắm mắt ngả vào thành xe, thở ra một hơi: "Bây giờ đi làm luôn, nếu đi muộn, đám rùa rụt đầu kia lại khóc lóc kêu gào, kinh động đến đại điện hạ, sợ là tam điện hạ không muốn cho chó ăn cũng phải cho ăn."

Tam Hỉ "vâng" một tiếng, không ngớt lời tâng bốc Quý Hoài Chân, nói đại nhân lòng dạ lương thiện, không thèm chấp đám khốn ngu xuẩn kia. Quý Hoài Chân nghe mà bực, đang định đá nó bay khỏi xe ngựa, chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên hỏi: "Đêm nay có những ai ở đó?"

Tam Hỉ đọc ra vài tên.

Quý Hoài Chân trầm ngâm một lát rồi cười đầy ác ý: "Chẳng phải Lục Thập Di kia trước nay vẫn luôn liêm khiết công chính, tận tâm hết mực vì việc công sao? Cứ khiêng tam điện hạ đến Lục gia của hắn, để hắn tự dọn cái mớ hỗn độn này. Ta còn muốn xem hắn có dám xử lý ta, chỉnh đốn kỷ cương hay không."

Không đợi Quý Hoài Chân đạp, Tam Hỉ đã tự giác cút đi.

Bên tai cuối cùng cũng yên tĩnh, Quý Hoài Chân mới thở phào nhẹ nhõm, thay bộ y phục dính máu ra rồi thiếp đi. Mãi đến khi bị phu xe gọi dậy, y mới vén rèm, thuần thục đạp lên lưng phu xe làm bậc thang xuống xe, rồi nghênh ngang đi thẳng, không ai dám cản.

Đến một nơi vắng người, Quý Hoài Chân vén tay áo, nhìn những ngón tay không ngừng run rẩy của mình, chỉ đành đứng nguyên tại chỗ nắm chặt lại.

Sắp mưa rồi, y ngửi thấy mùi đất tanh trong không khí mà có cảm giác buồn nôn khó chịu, ngoảnh đầu soi bóng mình dưới ao, thấy sắc mặt mình trắng bệch như cô hồn dã quỷ.

"Phản bội chủ cũ…"

Quý Hoài Chân hừ cười một tiếng, sải bước đi tới, lẩm bẩm: "Còn sợ hắn hay sao."

Đi ngang qua thư phòng hoàng đế, y thấy bên trong đèn đuốc sáng rực, trên cửa sổ giấy thấp thoáng in hình người. Một người đội mũ miện, gật đầu khom lưng, chuỗi ngọc trước mũ không ngừng lắc lư.

Người khác thì tay cầm phất trần, như đang quét đất, phẩy tới phẩy lui trước ngực hoàng đế, ra vẻ đang làm phép.

Quý Hoài Chân chẳng thèm nhìn lấy một cái, đi thẳng đến tẩm cung của hoàng hậu, cho đám cung nhân lui ra rồi đẩy cửa bước vào.

Hoàng hậu đang đọc sách, bị tiếng cửa làm giật nảy mình. Nhận ra người đến là Quý Hoài Chân, nàng bất đắc dĩ thở dài, liếc nhìn hoàng tử vẫn ngủ say chưa bị đánh thức, bèn trách yêu: “Đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, đến thì phải báo trước một tiếng, dọa tỷ sợ đứng cả tim.”

Nàng ngẩng đầu cười nhìn đệ đệ, rồi chợt sững người, nhưng ngay sau đó đã trở lại bình thường.

Quý Hoài Chân thu lại vẻ cáo mượn oai hùm, ngang ngược bên ngoài, từ trong ngực lấy ra một mẫu hoa thêu, cẩn thận mở ra dưới ánh đèn rồi nhét vào tay hoàng hậu: “Mấy hôm trước đệ thấy trên phố, tỷ lấy nó may quần áo cho A Toàn đi.”

Vừa rồi trong ngục tối ra tay đánh người còn hung ác dữ tợn, lúc này lại dịu dàng đến lạ Y ngồi xuống bên giường hoàng tử, nhẹ nhàng nâng bàn chân trắng mập của nhóc lên lòng bàn tay ngắm nghía, lại có vẻ khá phiền não: “Sao đã bốn tuổi rồi mà chân vẫn nhỏ thế này, sau này làm sao mà cao được

“Cháu giống cậu, đệ nhìn lại mình xem, còn sợ A Toàn lùn à? Chẳng phải sáng mai mới vào cung cáo từ rồi nhận lệnh sao, sao đêm nay đã đến?”

Hoàng tử bị y làm tỉnh giấc, mắt nhắm mắt mở nhìn thấy cậu ruột, sợ đến mức khóc ré lên, phải để cung nữ ôm ra ngoài dỗ dành.

Quý Hoài Chân ngơ ngác, quay đầu nhìn tỷ tỷ: “Đệ chọc nó hồi nào?”

Hoàng hậu thở dài, làm ướt chiếc khăn tay mang theo bên mình. Quý Hoài Chân cao lớn vậy mà bị bàn tay mềm mại của tỷ tỷ nhẹ nhàng ấn xuống, ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế.

Quý Hoài Chân sững người, mới nhận ra Quý Vãn Hiệp đang lau gì đó trên mặt mình, mà lúc nãy y lại không hề hay biết, giờ đành gượng cười: “Nước này có mùi lạ quá.”

“Nước rửa chân của cháu đệ đấy, còn chưa kịp đổ, dùng tạm vậy.”

Quý Vãn Hiệp mỉm cười lại thôi. Nàng đau lòng nhìn đệ đệ, không hỏi y vừa đi đâu làm gì, cũng không hỏi cái sát khí đầy mình này từ đâu mà có. Sự tò mò của nàng cuối cùng đã bị bức tường cung cấm sâu thẳm nuốt chửng, bị chiếc mũ phượng châu ngọc lấp lánh này đè nặng.

Quý Hoài Chân không nói gì thêm, do dự một lát rồi cân nhắc lời lẽ: “Tỷ, ba ngày nữa đệ sẽ lên đường đến Di Nhung, việc này hệ trọng, sợ phải mất nửa năm mới về được. Đệ không yên tâm về tỷ, hay là tỷ về nhà mình ở đi, ai dám nói ra nói vào, đệ sẽ khiến kẻ đó không yên thân. Tỷ thu dọn đồ đạc, đi theo đệ về nhà ngay bây giờ.”

Hoàng hậu lại lắc đầu: “Tỷ không đi đâu cả, cứ ở trong cung này thôi.”

Quý Hoài Chân còn muốn khuyên nhủ, nhưng thấy thái độ kiên quyết của hoàng hậu, đành phải thôi, song vẫn chưa cam lòng, nói: “Vậy đệ để Tam Hỉ lại. Nó tuy khôn lỏi khoác lác, nhưng tính mạng cả nhà đều nằm trong tay đệ, chắc trong thời gian ngắn cũng không dám lơ là. Trong triều có biến động gì, tỷ cứ bảo Tam Hỉ cử người đến Sắc Lặc Xuyên của người Di Nhung tìm đệ.”

Vẻ mặt hoàng hậu phức tạp, muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài: “Đệ đó… tuy đã ở địa vị cực cao, nhưng cũng cần phải có lòng kính sợ. Tuy Tam Hỉ là người hầu của đệ, nhưng cũng không thể tùy tiện đánh mắng. Đệ có ơn với nó không sai, nhưng nếu lúc nào cũng lấy người thân của nó ra uy hiếp ép buộc, lâu dần ai rồi cũng sẽ sinh lòng oán hận.

Tỷ biết đệ đa nghi, nhưng bao nhiêu năm qua, Tam Hỉ cũng coi như trung thành, nên đối xử tốt với nó một chút."

Quý Hoài Chân im lặng không đáp.

… Y không biết cách đối xử tốt với người khác, vì chưa từng có ai dạy y.

Hoàng hậu thấy sắc mặt y như thế, đành nắm lấy tay y, lo lắng nói: "Đệ đi lần này, cũng không biết khi nào mới về được. Đệ mang Tam Hỉ theo đi, để tỷ cũng an tâm hơn."

Từ xa vọng lại tiếng cười điên dại của hoàng đế, mỗi lúc một gần rồi lướt ngang qua cửa. Một đám cung nhân hét lớn "bệ hạ cẩn thận" rồi vội đuổi theo.

Hoàng hậu đứng ngồi không yên, định đứng dậy ra xem, Quý Hoài Chân đã sốt ruột ấn nàng ngồi xuống.

"Kệ ông ta, chắc lại đang luyện thần công đấy."

Hai người nhất thời không nói gì, tiếng hoàng đế lúc xa lúc gần vọng lại. Mắt hoàng hậu đỏ hoe, nén nỗi bi thương lo lắng, nàng vuốt lại vài sợi tóc mai xõa bên tai, nghẹn ngào: "… Đúng là sông có khúc người có lúc, trước đây Di Nhung còn phải cử con tin đến diện kiến, mà giờ mới vài năm đã phải cử người mình đi nghị hòa. Hôm nay bệ hạ nổi giận, trách phạt tam điện hạ, còn chẳng biết khi nào mới ra khỏi ngục được. Đệ lại sắp phải đi, lỡ như lúc này người Thát Đát đánh tới thì biết làm sao, tỷ không muốn đệ đi."

Quý Hoài Chân không lên tiếng, không dám nói cho hoàng hậu biết tam điện hạ đã chết trong ngục, hơn nữa còn là do chính tay y đánh chết.

Một lúc lâu sau, y đành nói: "… Tỷ, triều đình không có tiền, đánh không nổi nữa rồi. Nhân lúc người Thát Đát chưa đánh tới, chỉ có thể liên thủ với Di Nhung để đối phó chúng."

"Vốn dĩ chỉ đích danh Lục Thập Di đi, việc gì đệ phải làm thay hắn? Đệ làm cho Lục gia bao nhiêu việc như vậy, giết bao nhiêu người như vậy, lẽ nào vẫn chưa đủ sao?"

Thấy hoàng hậu không kiêng dè nhắc đến bí mật trong cung, Quý Hoài Chân biến sắc, y "suỵt" một tiếng.

Rồi y nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu không được nói tiếp.

Hoàng hậu tự biết mình lỡ lời, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt không giấu được vẻ tự trách. Quý Hoài Chân từ nhỏ đã không có cách nào với tỷ tỷ này, bèn dỗ dành: "Đệ hứa với tỷ đây là lần cuối, được không? Tỷ nghỉ đi, trước khi đi đệ sẽ đến thăm lần nữa."

Chân vừa bước ra, đột nhiên bị hoàng hậu gọi lại. Quý Hoài Chân quay đầu nhìn tỷ tỷ, chỉ thấy hoàng hậu đứng dậy, sắc mặt rối bời: "... Dạo này sức khỏe phụ thân không tốt, nếu vài ngày này đệ có rảnh, trước khi đi vẫn nên gặp ông ấy một lần."

Một cơn gió sát mặt đất lướt qua, cuốn lá rụng xoay tròn dưới chân. Mái tóc đen của hoàng hậu dài đến gối, trong gió lạnh tháng hai khẽ run.

Quý Hoài Chân lảng tránh: "Tỷ, trời lạnh rồi, về phòng đi."

Nói xong, y chẳng ngoảnh đầu mà đi thẳng, cung nhân cầm đèn đêm theo sau, dần dần biến mất khỏi tầm mắt hoàng hậu.

Chapter 2

Quý Hoài Chân vừa rời cung hoàng hậu đã chạm mặt hoàng đế. Hoàng đế da nhăn tóc bạc, không vận long bào mà khoác đạo bào, tay ôm phất trần, đi chân đất. Cung nhân đuổi theo sau ông ta vừa thấy Quý Hoài Chân đã tự giác lùi xa bằng khoảng cách một mũi tên.

Quý Hoài Chân chẳng hành lễ, chỉ quét mắt từ trên xuống dưới người hoàng đế một lượt rồi bật cười.

"Sao bệ hạ đến giày cũng không biết mang cho tử tế vậy."

Y khoanh tay cười, vừa chìa tay ra, lập tức có người dâng chiếc giày còn lại của hoàng đế. Quý Hoài Chân vén vạt áo, quỳ một gối, xỏ giày cho hoàng đế, rồi đứng thẳng dậy sát bên, cúi đầu nhìn ông ta. Y nhếch môi cười, nhưng trong mắt lại tràn đầy cảnh giác, cẩn thận quan sát vẻ mặt của hoàng đế.

Quả nhiên dưới cái nhìn kỳ dị của y, hoàng đế bắt đầu run rẩy, không dám nhìn thẳng.

Quý Hoài Chân đột nhiên cúi người hành lễ.

"Trời lạnh rồi, đưa bệ hạ về cung đi. Trương chân nhân, xin dừng bước."

Kẻ mặc đạo bào ở lại là người vừa dâng giày cho Quý Hoài Chân. Lão đợi mọi người đi xa, không cần Quý Hoài Chân tra hỏi liền chủ động khai báo: "Dạo này bệnh tình của bệ hạ ổn định, phát tác rất đúng giờ. Cứ đến giờ Tuất là bệnh, đầu óc lú lẫn, chỉ một lòng

cầu đan hỏi thuốc, khoảng giờ Thìn thì tỉnh. Trước đây không nhớ gì về lúc phát bệnh, nhưng gần đây lại loáng thoáng nhớ được một vài chuyện.”

Quý Hoài Chân đứng thẳng người, mắt nhắm lại không biết đang nghĩ gì, chỉ khẽ gật đầu tỏ ý đã nghe.

“Thứ ta bảo ông điều tra đã có kết quả chưa? Tin đồn xuất phát từ đâu?”

“Thưa đại nhân, từ Phần Châu.”

“Phần Châu?”

Quý Hoài Chân nhíu chặt mày khẽ chửi thầm, vẻ chán ghét lộ rõ. Y chỉ tiếc đã đuổi Tam Hỉ đi quá sớm, bây giờ muốn đá người cũng chẳng có ai. Lão già Trương chân nhân này mà bị y đá một cước, bộ xương già dễ rã ra mất. Đành thầm niệm “việc nhỏ không nhịn ắt hỏng việc lớn”, y bèn xua tay đuổi người.

Nhớ lại chuyện cũ, một bụng tức không có chỗ xả, Quý Hoài Chân về phủ là lăn ra ngủ. Đến khi mặt trời lên cao mới bị Tam Hỉ rón rén gọi dậy, báo là hộ bộ thị lang cầu kiến.

Quý Hoài Chân mắt chẳng thèm mở, đầu chẳng thèm ngẩng, một tay thò ra khỏi màn giường quờ quạng tìm đồ.

Tam Hỉ đã quá quen, vội co rúm người thụp xuống đất. Chỉ nghe một tiếng “choang”, chiếc nghiên mực gốm Nhữ vỡ tan tành vào bức tường sau lưng nó. Tam Hỉ lén ra hiệu, đám gia nhân đi theo rất biết ý bưng ngay tới một chiếc chậu rửa bút bằng sứ Thanh Hoa vừa tay cho Quý Hoài Chân cầm.

Vị đại nhân kiêm chức thái phó này ghét cay ghét đắng đám mọt sách, cứ nổi giận là lôi bút mực giấy nghiên ra đập phá.

Những kẻ có thể nói giúp cho tam điện hạ trong triều hôm nay lần lượt kéo đến, ai nấy cũng bị xua đuổi. Đợi đến khi Quý Hoài Chân đập vỡ ba cái chậu rửa bút, hai cái chặn giấy, sáng sớm hôm sau —— Lục Thập Di đã tới.

Dường như đã liệu trước, Quý Hoài Chân vén màn, y đã ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt đầy khiêu khích nhìn Lục Thập Di.

Đó quả là một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ. Hai người có dung mạo tương đồng nhưng khí chất lại hoàn toàn trái ngược, một chính một tà, một tĩnh một động, như hai mặt thái cực đối lập mà soi chiếu lẫn nhau. Có điều Quý Hoài Chân cao hơn một chút, khi đứng trên bậc thềm nhìn xuống càng toát vẻ kẻ cả.

Quý Hoài Chân nhìn hắn chằm chằm, rồi đột nhiên giật lấy miếng ngọc bội bên hông Lục Thập Di. Trên miếng ngọc khắc hình con cá chép vẫy đuôi sang phải, miệng có một vết khuyết bị Quý Hoài Chân cầm trong tay thản nhiên đùa nghịch.

Lục Thập Di chìa tay ra: "Đưa tín vật của ngươi đây."

"Vội gì, ta hỏi ngươi, xử lý xong cả rồi chứ?"

Lục Thập Di lắc đầu.

“Ngươi nghĩ ta tin sao?” Quý Hoài Chân cười cợt. Hai người giằng co một lát, Lục Thập Di cũng bật cười. Rõ ràng cùng một dung mạo, nhưng Lục Thập Di cười với ai, người đó chỉ thấy như gió xuân ấm áp. Còn nếu là Quý Hoài Chân mỉm cười, thì e là chỉ thấy đại họa sắp ập xuống đầu.

“Coi như đã xử lý xong, tạm thời giấu tin không báo tang, đợi một thời gian nữa tìm lý do thích hợp.”

Quý Hoài Chân biết đây là quyết định của ai. Y nghiền ngẫm ba chữ “không báo tang”, trực giác đa nghi mách bảo có gì đó không ổn, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Y trầm ngâm một lát rồi chậm rãi đọc tên mấy người.

“Những kẻ này đêm đó đều có mặt. Tam điện hạ của chúng ta gào như heo bị chọc tiết, to đến mức chửi mười tám đời tổ tông Quý gia ta, đến người chết cũng bị hắn gọi dậy, thì làm sao mà giấu tin không báo tang được?”

Lục Thập Di hiểu ý y, im lặng không nói. Những người bị Quý Hoài Chân điểm tên đều là người của hắn.

“Bảo sao đêm đó ngươi bày trận lớn như vậy, hóa ra chỉ để trừ khử vài con tép riu?”

Quý Hoài Chân ghé sát lại, khiêu khích: “Bọn họ sống hay chết thì liên quan gì đến ta? Ta cố tình làm ngươi khó chịu, cốt để ngươi không vui đấy, sao nào? Ngươi không xuống tay được, ta thay ngươi làm. Chuyện này ngươi nói với đại điện hạ cũng vô dụng, ngài ấy cũng sẽ tự ra tay thôi.”

Quý Hoài Chân thấy Lục Thập Di im lặng thì càng hả hê. Y móc từ trong ngực ra một tấm lệnh bài, ném vào người Lục Thập Di như ném cho chó hoang bên đường.

Việc buôn bán muối và sắt ở Đại Tề do triều đình độc quyền, ba năm trước đã nằm gọn trong tay Quý gia, trở thành công cụ vơ vét của cải của Quý Hoài Chân và Quý Đình Nghiệp. Lệnh bài này là tín vật của y, thấy lệnh bài như thấy người. Tuy không ưa Lục Thập Di, nhưng y phải đi vắng nửa năm, thứ này bắt buộc phải để lại. Nếu không, ngân khố quốc gia xảy ra sai sót, chẳng đợi đám mọi rợ Di Nhung, Thát Đát kéo đến thì tất cả đã tự sụp đổ trước.

Trước khi đi Lục Thập Di để lại một cuộn chiếu thư buộc bằng dây da.

Bên ngoài có treo một chiếc răng sói. Quý Hoài Chân ngắm nghía hồi lâu, lẩm bẩm: “Cái thứ quỷ quái gì đây.” Sau khi chắc chắn có thể buộc lại như cũ, y mới tháo ra.

Y đột nhiên văng tục một câu.

Hóa ra chiếu thư này ngoài việc được buộc chặt bằng răng sói, còn được niêm phong bằng đất sét tím. Nó phải được mang nguyên vẹn đến Sắc Lặc Xuyên giao cho đại hãn[1] của đám mọi rợ thảo nguyên. Trong suốt thời gian đó, chiếu thư có bị ai mở ra hay không, chỉ cần nhìn vào dấu niêm phong bằng đất sét tím là biết. Chiếu thư niêm phong bằng đất sét tím là loại chỉ thiên tử mới được dùng.

↳[1] Khả hãn, hoặc Khắc hãn, Đại hãn, là một tước hiệu thủ lĩnh cao nhất trong ngôn ngữ Mông Cổ và Turk, được xem là người đứng đầu của đế quốc

Trớ trêu thay, loại đất sét tím này cực kỳ quý hiếm, chỉ có ở Phần Châu mới có.

Quý Hoài Chân tức đến mức lại muốn đập đồ.

Y bất lực thở dài, gọi Tam Hỉ chuẩn bị xe.

"Đại nhân, đi đâu ạ?"

Quý Hoài Chân miễn cưỡng đáp: "… Về nhà."

Qua giờ thân, một chiếc xe ngựa dừng bên ngoài nhà tổ của Quý gia. Mặt mày Quý Hoài Chân cau có, chui ra khỏi xe, đạp lên người Tam Hỉ đang quỳ trên đất một cái khiến nó ngã sấp mặt. Y được quản gia đang chờ sẵn bên ngoài đón vào, đi một mạch đến nhà chính. Người còn chưa vào đã ngửi thấy mùi thuốc, quản gia đứng trước cửa, cung kính hô: "Lão gia, người đã về rồi."

"Biết rồi…"

Giọng nói yếu ớt, cho người ta cảm giác như đèn cạn dầu, nghe tiếng đã biết người này không còn sống được bao lâu. Quý Hoài Chân thấy quản gia không có ý mở cửa liền tự giác quỳ xuống. Tấm lưng thẳng tắp của y bỗng cong lại, dập đầu xuống đất nghe "côm cốp" liên tiếp ba cái. Trán y đã sưng bầm, người trong nhà bảo y đứng dậy, nhưng y vẫn cung kính quỳ.

Quản gia lui xuống, tiếng nói chuyện của hai cha con qua cánh cửa dần bị tiếng lá trúc xào xạc trong sân che lấp.

Giờ thìn, hoàng đế tỉnh lại sau cơn mê sảng, thấy Trương chân nhân đang đứng bên cạnh cười tươi rói, rồi ông ta được hoàng hậu hầu hạ nuốt một viên linh đan. Ngoài điện Kim Loan, các đại thần đợi thiết triều lần lượt tiến vào, lòng dạ ai nấy cũng bất an nhìn nhau, dường như cảm thấy có chuyện sắp xảy ra, không dám xì xào bàn tán.

Nửa canh giờ sau, cả triều đình xôn xao. Trước nay hoàng đế luôn dung túng cho Quý gia, vậy mà lại vì chuyện của tam điện hạ mà xử phạt Quý đại nhân Quý Hoài Chân.

Nắm bắt được chút tâm tư của hoàng đế, một số người như uống được thuốc an thần, không thể kìm nén được nữa, ồ ạt xông lên dâng sớ tố cáo Quý Hoài Chân, khiến buổi chầu thường chỉ kéo dài một canh giờ bị kéo dài tới hai canh giờ. Cách gọi cũng dần tùy tiện, chỉ trong vòng hai canh giờ, Quý Hoài Chân đã từ ‘người’ biến thành ‘chó’.

Cũng tại y làm nhiều việc ác, hành xử ngang ngược, trong triều sớm đã oán thán ngút trời, chỉ hận không thể xông vào phủ Quý gia băm vằm y ra.

Thấy sắp đến giờ uống thuốc, hoàng đế không thể ngồi yên trên ngai vàng, bèn vung tay một cái, hạ lệnh giam lỏng Quý cẩu trong phủ, xử chém sau mùa thu[2] như một trò đùa. Rốt cuộc vẫn nể mặt hoàng hậu, nên không hề nhắc đến cha của hai người là Quý Đình Nghiệp.

↳[2] là một tục lệ xử tử tù nhân vào mùa thu thời phong kiến ở Trung Quốc, bắt nguồn từ lòng tôn kính thần linh và quan niệm “vạn vật sinh trưởng vào mùa xuân hạ, suy tàn vào mùa thu đông”

Các đại thần vui mừng đến rơi lệ, vỗ tay khen hay, rối rít cảm thán: Đại Tề của chúng ta vẫn còn cứu được! Bệ hạ anh minh! Liệt tổ liệt tông phù hộ! Trời cao phù hộ Đại Tề!

Tin tức Quý cẩu ngã ngựa lan truyền khắp nơi, không ai còn quan tâm hoàng đế định xử lý tam điện hạ ra sao. Vì dù thế nào cũng là máu mủ tình thâm, giam một thời gian rồi sẽ thả ra thôi.

Triều đình như một trò hề, vậy mà không một ai cảm thấy hoang đường.

Cùng lúc đó, một chiếc xe ngựa rời khỏi Thượng Kinh, tiến về phía Phần Châu.

Quý Hoài Chân trên xe hắt xì một cái, nghi ngờ nhìn Tam Hỉ: “Thằng nhãi nhà ngươi có phải đang chửi thầm ta không.”

Tam Hỉ nịnh nọt đấm bóp chân cho y. Quý Hoài Chân hừ nhẹ, thò đầu ra ngoài cửa sổ xe hóng gió, một lúc sau lại rụt vào, cầm lấy cuốn «Thiên Tự văn», bắt đầu nhận mặt chữ một cách hoa mắt chóng mặt, chữ nào không biết thì hỏi Tam Hỉ.

Suốt đường đi thúc ngựa không ngừng, từ Thượng Kinh đến Phần Châu chỉ mất chín ngày. Trên đường cứ ăn no rồi ngủ, ngủ đã rồi ăn, lúc chán thì hành hạ Tam Hỉ. Đến gần biên giới Phần Châu, Quý Hoài Chân đột nhiên lệnh cho xe dừng lại, cười mỉm nhìn Tam Hỉ.

Xe ngựa dừng lại giữa rừng sâu núi thẳm, quả là một nơi tốt để giết người cướp của.

Toàn thân Tam Hỉ căng cứng, không nghĩ ngợi gì mà quỳ mọp xuống trước mặt Quý Hoài Chân. Y còn chưa nói gì, nó đã sợ đến run lẩy bẩy.

Quý Hoài Chân “chậc” một tiếng, ngồi trên giường, một tay chống cằm, dùng mũi giày nâng mặt Tam Hỉ lên.

“Ngươi có biết vì sao ta đặt tên cho ngươi là Tam Hỉ không?”

Tam Hỉ khóc lóc hỏi có phải là xếp theo thứ tự, trước nó còn có Đại Hỉ và Nhị Hỉ không.

“Phải, mà cũng không phải. Hai đứa trước ngươi tên là Một Khóc và Hai Nháo, đến lượt ngươi phải gọi là Ba Thắt Cổ, nhưng ai bảo lúc đó tỷ tỷ lại sinh ra A Toàn, đặt cho ngươi cái tên như vậy thì xui quẩy biết mấy.”

“Là tỷ tỷ đã cho ngươi cái tên hay, cũng là tỷ tỷ đã giữ lại cho ngươi một mạng. Ta nói những lời này, ngươi có hiểu không?”

Tam Hỉ khóc lóc thảm thiết, nói sau này hoàng hậu nương nương là tổ tông của nó.

Quý Hoài Chân đá vào người nó một cái.

“Đồ chết dẫm, ai thèm làm tổ tông của ngươi, nghĩ cũng hay gớm. Cút đi, ngươi là người thông minh, về hầu hạ tỷ ta cho tử tế, có chuyện thì đến báo, ngươi biết cách tìm ta mà.”

Y lười nhác phất tay, chỉ vào con ngựa bên ngoài.

Tam Hỉ hiểu ra, biết y không muốn nó theo đến Sắc Lặc Xuyên mà muốn nó quay về hầu hạ hoàng hậu, lập tức dập đầu lạy Quý Hoài Chân, rồi vui mừng khôn xiết phắn đi.

Tam Hỉ vừa đi, Quý Hoài Chân liền cảm thấy có chút cô đơn, chữ không biết cũng chẳng có ai để hỏi.

May mà tin tức như bay, còn nhanh hơn cả ngựa.

Người chưa tới, thanh thế đã đến trước. Phần Châu nằm ở biên giới Đại Tề, chưa từng đón quan lớn như vậy, đặc biệt lần này Lục đại nhân Lục Thập Di lại là đặc sứ do bệ hạ đích thân bổ nhiệm đi Di Nhung. Ai cũng biết chiến sự căng thẳng, chuyến đi của Lục Thập Di liên quan đến vận mệnh quốc gia càng không dám lơ là, nên đã cử tri châu ra ven đường chờ đón từ sớm.

Tri châu này năm kia khi tiến cống đã đến Thượng Kinh một lần, chỉ đứng ngoài điện Kim Loan xa xa liếc thấy, lờ mờ nhớ rằng Lục đại nhân này là một người tuấn tú. Đợi đến khi đối phương xuống khỏi xe ngựa, rồi nhìn miếng ngọc bội treo bên hông, gã càng thêm chắc chắn, không sai, chính là Lục đại nhân Lục Thập Di!

Người Đại Tề có thể không nhận ra Lục Thập Di, nhưng nhất định biết miếng ngọc của hắn.

Miếng ngọc này nổi danh thiên hạ, còn dính líu đến một câu chuyện cười trà dư tửu hậu năm xưa.

Bên này thấy ngọc như thấy người, bên kia Quý Hoài Chân lật mặt như lật sách. Y thu lại hết vẻ hung tợn gian xảo, không còn vênh váo nhìn người, khi cười lại như gió xuân ấm áp, quả thực đã học được điệu bộ của Lục Thập Di đến mười mươi. Dù là Tam Hỉ có quay trở lại, trông thấy Quý Hoài Chân lúc này cũng phải nhìn kỹ mới phân biệt nổi. Hai bên hàn huyên một hồi, sau khi xác nhận tín vật và công văn, tri châu liền giới thiệu chỗ ở cho y.

Quý Hoài Chân nghe một lúc, dịu giọng nói: “Ta nghe nói nơi này có một tửu lầu tên là Hồng Tụ Thiêm Hương[3], hình như món ăn ở đấy khá ngon.”

⤷³ Chỉ việc thư sinh đọc sách có mỹ nữ bên cạnh.

Tri châu ngẩn người, món ăn ở Hồng Tụ Thiêm Hương đúng là khá ngon, nhưng thứ tuyệt hơn cả món ăn là nam sắc bên trong.

Quả thực gã chưa từng nghe nói Lục đại nhân là đoạn tụ.

Nhớ lại tin tức đã nghe ngóng trước đó, trước đây Lục đại nhân từng có vợ con, chỉ là vợ khó sinh mà mất, con trai duy nhất ba tuổi thì bệnh chết. Chắc là Lục đại nhân bị đả kích lớn, từ đó trở thành đoạn tụ, chuyên đi cửa sau, hoặc chuyên để người khác đi cửa sau của mình.

Quý Hoài Chân không hề áy náy chuyện bôi nhọ danh tiếng của Lục Thập Di, y trắng trợn ám chỉ mình muốn đi chơi kỹ nam.

Tri châu liền thu lại vẻ mặt kỳ quái, sai người phi ngựa đi báo trước. Quý Hoài Chân đột ngột nảy ra một ý, dẫn theo quan viên địa phương, mượn danh Lục Thập Di nghênh ngang bước qua ngưỡng cửa của Hồng Tụ Thiêm Hương.

Làm quan, trọng nhất là thể diện, không thể vừa đến đã vồ vập gọi kỹ nam, đành phải cho lên món trước, lên người sau.

Càng không thể vừa đến đã ôm ấp, chỉ giả vờ lịch sự gọi tiểu quan đến gảy đàn hát khúc. Quý Hoài Chân cười bình đạm quan sát.

Cửa phòng mở ra, một tốp tiểu quan lần lượt đi vào, tất cả đều đã được dạy dỗ, lúc đi dáng vẻ yểu điệu, vừa có khí khái lại vừa có nét mềm mại. Những người khác không dám

lỗ mãng, chờ Quý Hoài Chân chọn trước. Quý Hoài Chân chẳng mấy hứng thú, ánh mắt lướt qua từng người một rồi dừng lại.

Chỉ thấy cuối hàng có một người đứng đó, khác hẳn những người còn lại. Người khác đều đứng mềm oặt không xương, ước gì không thể học cho bằng hết vẻ dịu dàng của phụ nữ. Người này hai chân lại hơi dang ra, lưng thẳng tắp, vai rộng eo thon, toát lên vẻ chính trực, xem tuổi chắc chỉ độ mười bảy mười tám.

Nhưng thứ thu hút Quý Hoài Chân đầu tiên lại là đôi mắt xinh đẹp kia.

Người này mày kiếm mắt sáng, mày hơi nhíu lại, ánh mắt sắc lẹm như chim ưng đang tìm kiếm. Cậu nhìn về phía Quý Hoài Chân, hai người bốn mắt nhìn nhau. Quý Hoài Chân chưa có phản ứng gì, cậu đã ngưng thở, lập tức cúi gằm mặt, lồng ngực kìm nén phập phồng, rõ là đang căng thẳng.

Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm vành tai ửng hồng của cậu, rồi chậm rãi đứng dậy.

Người kia không dám nhìn mặt Quý Hoài Chân, chỉ dán mắt vào giày của y. Chút can đảm ít ỏi gom góp được cũng chỉ đủ để cậu ngẩng đầu nhìn lên hông Quý Hoài Chân. Cậu nhìn chằm chằm miếng ngọc bội, đôi mắt đã hơi đỏ.

Quý Hoài Chân đi về phía cậu, các tiểu quan khác lập tức nhìn sang với ánh mắt ghen tị.

Quý Hoài Chân hỏi cậu: “Ngươi tên gì?”

Yết hầu của đối phương trượt một cái, hai nắm tay siết chặt, khẽ nói ra hai chữ.

“Không nghe rõ, nói lại đi.” Quý Hoài Chân cúi đầu ghé sát lại, gần như để môi đối phương sắp chạm vào tai mình. Thực ra y đã nghe rõ.

“Yến… Yến Trì.”

Cậu lấy hết can đảm nhìn Quý Hoài Chân, nghiêm túc nói tên mình cho người trước mặt nghe.

“Yến Trì…”

Hai chữ này mang theo sự mập mờ ngầm hiểu lẫn nhau lướt qua giữa môi răng của Quý Hoài Chân, tiếng thở của Yến Trì lại nặng thêm vài phần.

Thế là Quý Hoài Chân lại cười. Y nhìn Yến Trì chằm chằm, nếu cứ nhìn tiếp đối phương sẽ kích động đến ngất đi mất. Ngón tay của Yến Trì buông thõng bên hông vô thức nắm lại, trông như muốn nắm lấy tay Quý Hoài Chân, chừng như không thể kìm nén được tình cảm lại như có lời muốn nói.

Bộ dạng si tình của tên nhóc ngốc này khiến các quan viên ngồi đó nhìn mà ngơ ngác, không hiểu đây là chiêu trò gì, không ngừng đoán xem có phải đây là món nợ phong lưu mà Lục đại nhân gây ra ở Thượng Kinh không.

Một hàng tiểu quan thì tức đến nghiến răng, không ngờ tên ngốc cao to này ngày đầu tiên đến đã dùng chiêu độc để cướp khách!

Ngay khi mọi người có mặt đều nghĩ rằng khẩu vị của Lục đại nhân thật lạ, không chọn những người chuyên phục vụ đàn ông quen hạ mình, mà lại chọn tên kiên cường bất khuất kỳ quặc này, thì y lại xoay mũi giày, ôm tiểu quan đứng bên cạnh vào lòng, rồi quay người về chỗ ngồi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Tiểu quan được Quý Hoài Chân chọn mừng rỡ như vớ được vàng, lập tức nép vào người y tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Thiếu niên tên Yến Trì kia ngơ ngác đứng ngây ra tại chỗ, thu lại bàn tay định nắm lấy Quý Hoài Chân.

Chapter 3

Mọi người thấy Lục đại nhân đã ôm người ngồi xuống, lúc này mới giả nhân giả nghĩa đứng dậy, mỗi người tự chọn một cậu chàng vừa mắt ôm vào lòng, chỉ đợi tiệc tàn là hưởng một đêm xuân.

Mắt thấy đám tiểu quan như chim sẻ trong lồng, lần lượt bị người ta dắt đi, chỉ còn trơ lại mỗi người tên Yến Trì. Cậu đứng sừng sững giữa phòng như một con lừa cứng đầu, cứ ngây ra nhìn chằm chằm Lục đại nhân.

Trong số quan viên ở đây, chức nhỏ nhất là lý chính, dĩ nhiên cũng phải chọn cuối cùng. Thấy chẳng còn ai để chọn, gã đành miễn cưỡng bước về phía Yến Trì.

Yến Trì lạnh lùng liếc gã.

Gã lý chính cảm nhận rõ sát khí, chẳng dám đưa tay ra ôm, miệng thì lẩm bẩm chửi cậu thiếu dạy dỗ, nhưng vẫn phải cứng đầu đi kéo Yến Trì. Cậu giơ tay cản, vung tay đẩy gã lảo đảo một cái, rồi đi thẳng về phía cuối chiếu ngồi xuống.

Không giống những tiểu quan khác nép vào lòng khách, Yến Trì vén áo bào, quỳ ngồi ngay ngắn, hai tay hờ hững đặt trên đầu gối, tư thái vô cùng đĩnh đạc.

Gã lý chính ngồi cạnh Yến Trì, lúc ngẩng đầu lên thì thấy Lục đại nhân đang nhìn mình, ánh mắt đó cười như không cười, ẩn chứa thâm ý.

Gã chợt bừng tỉnh, tên ngốc to xác này bị thừa lại cuối cùng, hóa ra lại hợp mắt của Lục đại nhân. Mọi người đều nhìn ra cả, Lục đại nhân không chọn cậu là cố ý trêu đùa tên

ngốc này thôi.

Lý chính hối hận không kịp, bèn đẩy Yến Trì một cái, vội chữa cháy: “Còn không mau đi rót rượu cho Lục đại nhân.”

Yến Trì lập tức đứng dậy.

Chỉ là bên cạnh Quý Hoài Chân đã chẳng còn chỗ trống, mà tiểu quan kia lại canh y rất chặt, ánh mắt nhìn Yến Trì đầy vẻ cảnh cáo.

Quý Hoài Chân cứ vờ như không thấy, cố tình lơ cậu đi, vừa không bảo cậu ở lại, cũng chẳng đuổi cậu đi. Cuối cùng Yến Trì cũng tìm được vị trí của mình, nghiêm nghị đứng sau lưng y, trông chẳng giống nam kỹ chốn lầu xanh, mà y hệt thị vệ của công tử nhà nào.

Mọi người trên chiếu có vẻ đang chìm đắm trong tửu sắc, nhưng thực chất đều chia một phần tâm trí để ý động tĩnh bên này. Ai mà chẳng biết Thượng Kinh vừa có biến, hai thế lực như nước với lửa trong quan trường Đại Tề chỉ sau một đêm đã đảo lộn trời đất. Quý gia thất thế, Quý Hoài Chân bị giam lỏng, còn tử địch của y là Lục Thập Di lại được giao phó trọng trách.

Ngay cả nhân vật cốt cán của Quý gia là Quý Đình Nghiệp cũng đã gần hai năm không xuất hiện trên triều.

Từ nay về sau, Quý gia e là tiêu, còn Lục đại nhân trước mắt đây lại có tiền đồ xán lạn.

Một người lên tiếng trêu chọc gã lý chính: “Coi như ông biết điều, chứ đừng học theo tên Quý cẩu kia, động vào người không nên động. Tuy tam điện hạ bại trận thật, nhưng dẫu

sao cũng là hoàng tử, tạm giam trong ngục chỉ là nhất thời, sớm muộn gì cũng được thả ra. Tên Quý cẩu kia làm gì thì làm, chứ đừng giở cái trò bỏ đá xuống giếng."

"Nghe nói hồi trước Quý Hoài Chân làm việc cho tam điện hạ, sau lại phản bội chủ cũ. Y không nên dùng thủ đoạn tàn độc như vậy, nói cho cùng bề tôi vẫn là bề tôi, không thể nhảy lên đầu chủ tử được."

"Chó vẫn là chó, nuôi mãi chẳng thuần phục được, chó mà không cắn người mới thấy lạ. Chiến sự tiền tuyến căng thẳng, Quý Hoài Chân còn có tâm tư đấu đá nội bộ, không dám ra trận giết giặc, chỉ trốn sau lưng vơ vét mồ hôi nước mắt của dân, kết bè kết phái lạm dụng cực hình. Các vị đại nhân, có ai từng nghe qua 'gió khuấy tuyết' hay 'vặn cổ chân' chưa?"

Quý Hoài Chân khe khẽ hỏi tiểu quan trong lòng: "Trước giờ đều gọi là Quý cẩu Quý cẩu vậy sao? Không sợ y biết à?"

Y vừa ghé lại gần, sống lưng liền cảm nhận được một ánh mắt nóng rực đang nhìn trân trân vào.

Tiểu quan ôm lấy y làm nũng, bĩu môi: "Quý cẩu làm toàn chuyện xấu, ai cũng chửi được, biết thì đã sao, phép vua thua lệ làng, chẳng lẽ y còn có thể đích thân đến bắt người chắc."

Quý Hoài Chân lấy làm lạ, y biết người Thượng Kinh hay lén gọi mình là Quý cẩu, nhưng không ngờ cái biệt danh này đã lan khắp mọi miền đất nước, đến cả vùng biên thùy như Phần Châu này cũng đòi đánh đòi giết mình.

"Cái trò 'vặn cổ chân' thì ta có nghe qua, đó là một loại hình phạt do Quý cẩu phát minh, vặn gãy mắt cá chân của người ta rồi lại nắn lại, cứ như vậy mấy lần, cho đến khi phạm

nhân đau chết mới thôi. Còn 'gió khuấy tuyết' là gì? Chắc cũng liên quan đến Quý cẩu."

"Chính xác, nghe đồn Quý cẩu thích nhất là vào mùa đông, lúc tuyết rơi dày nhất thì lôi người ta ra, lột sạch quần áo, dùng thanh tre để đánh. Thanh tre vung lên vun vút thành tiếng gió, khuấy động cả gió tuyết, vì thế nên gọi là 'gió khuấy tuyết'."

Mọi người nghe xong đều phá lên cười nhưng đúng lúc này, lại có người sửa lại: "Cũng không hẳn là vậy."

Nghe tiếng nói, mọi người nhìn sang, không ngờ lại là Lục đại nhân đã lâu không lên tiếng.

Trước đó ai cũng cho rằng y chỉ vì đi đường mệt mỏi, chẳng buồn mở miệng nói năng, nhưng vừa nghe nhắc đến kẻ thù chính trị là Quý Hoài Chân, gương mặt Lục đại nhân liền thoáng hiện chút hứng thú. Các quan viên có mặt đều thở phào nhẹ nhõm, trong bụng mừng thầm vì nịnh đúng chỗ, bèn đua nhau tâng bốc: "Xin Lục đại nhân chỉ giáo."

"Thanh tre vung lên thành gió là thật, nhưng thời gian hành hình thì không nhất thiết phải là mùa đông." Quý Hoài Chân vừa ra vẻ khiêm tốn vừa đắc ý: "Chữ 'tuyết' này, là chỉ thanh tre quất vào người, đánh cho da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, có điều chữ 'tuyết' nghe nó thanh nhã hơn, nên mới gọi là 'gió khuấy tuyết'."

"Nếu 'gió khuấy tuyết' không ăn thua, còn có một chiêu chí mạng nữa, gọi là 'lừa lăn đất'. Chỉ cần lột da toàn thân những kẻ không nghe lời, người bị lột da trong chốc lát vẫn còn thoi thóp, vẫn còn ý thức. Nếu lúc này cởi trói sẽ thấy bọn chúng ngã lăn lộn co giật trên đất."

Mọi người ngây ra nhìn "Lục đại nhân" trước mắt nói luôn mồm về những hình phạt đáng sợ này, trong giọng điệu còn có vẻ tán thưởng đắc ý. Trong phòng bỗng im phăng phắc,

không khí nhất thời trở nên kỳ dị.

“Nghe nói cái tên họ Quý kia một chữ bẻ đôi cũng không biết, vậy mà lại khá có tài trong việc đặt tên nhỉ.”

“Ta thấy bệ hạ sớm đã đề phòng người này, nếu không tại sao chưa lập thái tử mà đã lập thái phó? Thái phó là gì, là thầy của đế vương, y nhận mặt chữ còn chưa hết, sao gánh nổi trọng trách thái phó, thật là mất mặt xấu hổ. E rằng đó chỉ là kế hoãn binh của bệ hạ, trước tiên giữ yên cái lòng lang dạ sói của y thôi.”

Có người tiếp lời: “Chuyện này thì có nghe qua, hồi trước từng có người muốn dâng cho bệ hạ một công tử để nạp làm nam phi, người còn chưa kịp vào cung thì đã bị Quý cẩu mò tới tận cửa lột da, treo khô trên cổng thành. Y còn đặc biệt cắt cái thứ đó của công tử kia xuống, dùng sáp niêm phong lại, đưa cho cha mẹ người ta giữ, ép người ta phải thờ trong từ đường tổ tiên. Từ đó về sau đừng nói là công tử, các gia tộc lớn ngay cả con gái cũng không dám đưa vào cung nữa.” Mọi người hô hào “ha ha, ha ha ha ha” phụ họa, nhưng dần dần không cười nổi nữa chỉ thấy rợn tóc gáy.

Quý Hoài Chân cười mà không nói, lời đồn quả thực không khác sự thật là mấy.

Cái thứ mềm oặt đó chính tay y cắt. Đồ mềm đâu có cắt được, phải dùng thứ gì đó chọc vào hậu huyệt của đối phương đến khi có khoái cảm, phía trước cũng sẽ cứng lên thẳng tắp, y liền vung đao xuống ngay lúc đó.

Lần đầu cắt chưa có kinh nghiệm, máu ở chỗ đó phun ướt hết cả người y, thật là xui xẻo.

Một lát sau, không biết ai là người đầu tiên nâng ly mời rượu, tâng bốc nói: “Nay bệ hạ xử lý Quý cẩu để chấn chỉnh kỷ cương triều đình, tương lai của Đại Tề phải trông cậy vào Lục đại nhân rồi.”

Quý Hoài Chân khiêm tốn thay hắn nhận lấy, chén rượu trong tay xoay một vòng, tự tay đút cho tiểu quan kia uống.

Thấy cậu ta uống xong không có gì đáng ngại, y mới yên tâm.

“Rót rượu.”

Tiểu quan cười ngọt ngào, tay còn chưa kịp cầm lấy bầu rượu đã bị y đè lại.

“Không nói cậu.”

Lời này là nói với Yến Trì đang đứng sau lưng, nhưng y lại nhìn thẳng về phía trước, khóe miệng ngậm lấy ý cười, chẳng thèm đoái hoài người ta.

Tiểu quan kia nhanh chóng hiểu ra, không tự chuốc lấy nhục nữa, đứng dậy nhường chỗ.

Lông mi Yến Trì khẽ run, cậu vén áo bào, quỳ ngồi xuống bên cạnh y. Cậu muốn nói lại thôi, không dám nhìn thẳng vào y, đành nhìn chằm chằm vào hình thêu mây hạc bằng chỉ bạc lấp lánh trên ngực áo y, đoạn lí nhí: “Đừng, đừng uống nữa.”

Quý Hoài Chân lại giở trò cũ, nửa thật nửa giả ghé tai lại gần, bảo cậu nói to hơn.

“Ta nói là đừng uống nữa.”

“Tại sao? Ngươi nói ra một hai ba lý do xem nào.”

Gương mặt tuấn tú của Yến Trì lập tức đỏ bừng.

Vừa nãy cậu dửng dưng với gã lý chính, ra cái chiều chỉ cần dám lại gần là cậu sẽ đá bay, vậy mà lúc này đối diện với ‘Lục đại nhân’ lại ngoan ngoãn vô cùng, ngượng ngùng biết bao, mặt mày đong đầy tình ý trông ngốc nghếch không khác gì người mới biết yêu, quả thực không biết che giấu chút nào.

Quý Hoài Chân càng thêm chắc chắn, thằng nhóc này nhận nhầm người rồi.

Vừa bước vào cửa, đầu tiên là nhìn mặt mình, tiếp đó là nhận ra miếng ngọc bội, nghe người khác gọi Lục đại nhân thì hai mắt sáng rỡ, chắc chắn là món nợ phong lưu mà hắn đã gây ra ở đâu đó.

“Ngài… ta biết ngài từ Thượng Kinh thúc ngựa không ngừng nghỉ tới đây, đường sá xa xôi, không nên uống rượu.” Yến Trì nghiêm túc mà cố chấp: “… Nên mới không cho ngài uống.”

Quý Hoài Chân không tỏ ý kiến, nói nhiều sai nhiều, vẫn chưa rõ lai lịch của người này, sợ mình bị lộ tẩy, nhưng y đoán rằng dù người này có tình ý với Lục Thập Di, thì đó cũng là tình đơn phương, nếu không sao còn phải tự báo tên họ.

Nghĩ đến đây thì yên tâm hơn một chút.

Y gắp từng món vào bát cho Yến Trì, giả vờ quan tâm: "Vậy ngươi ăn cùng ta một chút đi. Ta nghe nói làm nghề như các ngươi, để tiện cho khách hành sự, trước khi tiếp khách đều không được ăn cơm, chắc là đói lắm rồi phải không?"

Không biết đã liên tưởng đến điều gì, mặt Yến Trì càng đỏ hơn, không nói tiếng nào, cúi đầu lùa cơm. Chẳng mấy chốc, một bát cơm trắng đã thấy đáy, rõ là đói lắm rồi. Quý Hoài Chân lại xới cho cậu thêm một bát nữa.

Ba bát cơm vào bụng, Yến Trì mới thấy hơi no, Quý Hoài Chân thầm chế nhạo cậu: Thùng cơm.

Thấy Yến Trì ăn xong không có chuyện gì, y mới động đũa —— Đây là thói quen nhiều năm của y, khi ăn ở ngoài không bao giờ gắp đũa đầu tiên, hoặc là phải thử độc xong mới ăn.

Quý Hoài Chân giả vờ quan tâm, thực ra là để moi tin: "Ngươi đã từng đến Thượng Kinh à?"

Yến Trì sững người, rồi vì câu nói này mà trở nên buồn bã. Cậu nhìn vào khuôn mặt của y, dường như nhận ra điều gì đó nhưng rồi lại vực dậy tinh thần ngay sau đó, nghiêm túc trả lời câu hỏi của y: "Ừm… trước đây, ta từng ở Thượng Kinh một thời gian."

Quý Hoài Chân biết tại sao cậu đột nhiên lại có vẻ mặt thẫn thờ như vậy.

Cái người tên Yến Trì này, có lẽ trước kia đã từng gặp Lục Thập Di, từng chịu ơn huệ gì đó của hắn, kết quả là ôm mộng hão huyền nhung nhớ bao nhiêu năm, giờ thấy "người trong mộng" không nhớ ra mình, dĩ nhiên sẽ đau lòng thất vọng. Y thầm cười khinh khỉnh, dù chính bản thân hắn đến đây, cũng chưa chắc đã nhớ ra thằng nhóc ngốc này, tấm chân tình của cậu đã trao nhầm chỗ, còn coi hắn là thứ tốt đẹp gì lắm.

Cơm nước no nê, bản chất dần lộ ra, trong tiếng nhạc lả lướt người ta bắt đầu ấm no sinh dâm dục. Đối diện có kẻ đã không nhịn được, bắt đầu hành sự trước mặt mọi người, thắt lưng vừa nới lỏng, lộ ra một mảng thịt mềm, ra lệnh cho tiểu quan quỳ giữa hai chân mình phục vụ.

Dù sao Yến Trì cũng còn trẻ tuổi sung sức, chỉ liếc nhìn mấy cái đã không tự nhiên cúi đầu điều chỉnh lại tư thế ngồi, đột nhiên nói nhỏ: "Ta đưa ngài đi nhé."

"Gì cơ?"

Câu nói này của cậu không đầu không cuối, Quý Hoài Chân chỉ thấy buồn cười.

Vừa buồn cười lại vừa nực cười, thật không biết lượng sức mình, tự tìm mất mặt.

Yến Trì lại im bặt.

Một lúc lâu sau, cậu thở gấp nói: "Ta… ta muốn, theo ngài."

Quý Hoài Chân phải tốn rất nhiều công sức mới nhịn được không "hừ" một tiếng.

"Ta không phải người xấu, ngài tin ta đi!" Yến Trì theo phản xạ định nắm lấy tay Quý Hoài Chân, y lặng lẽ né đi, thầm mắng cậu không phải người xấu nhưng lại là một thằng ngốc! Đến người cũng nhận nhầm!

“Ngươi nói muốn theo ta, vậy ngươi có biết ta là ai không?”

“Ta biết!”

Quý Hoài Chân nhìn cậu cười.

“Ngài… ngài là Lục Thập Di.”

Vừa nhắc đến ba chữ này, cả con người Yến Trì liền thay đổi, cái tên này dường như còn có sức hút hơn cả người sống đang đứng trước mặt cậu, khiến cậu hồn xiêu phách lạc nhung nhớ khôn nguôi.

“Ta còn chẳng biết rõ lai lịch của ngươi. Chỉ vì một cái tên, mà ngươi đã quyết định theo ta?”

Sắc mặt Yến Trì hơi ửng hồng có chút kích động, nhưng động tác gật đầu lại không hề do dự.

“Vậy ta hỏi ngươi, Quý Hoài Chân mà lúc nãy ai cũng bàn tán, ngươi biết được bao nhiêu?”

Yến Trì bị hỏi thì ngẩn ra. Cậu không có thói quen nói xấu sau lưng người khác, cũng không hiểu nhiều về người họ Quý này, chỉ biết y là tử địch của hắn. Từ vài lời ít ỏi trên tiệc, cậu suy ra người này lòng dạ độc ác, hẳn là rất khó đối phó. Yến Trì suy nghĩ giây lát, rồi hỏi lại: “Y bắt nạt ngài à?” Hiển nhiên Quý Hoài Chân không ngờ Yến Trì sẽ hỏi như vậy.

“Đúng vậy, ngày nào y cũng bắt nạt ta, ngươi làm gì được y? Không chỉ thế, ta còn là bại tướng dưới tay Quý Hoài Chân, việc gì cũng không bằng y, ngươi còn muốn theo ta sao?”

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng.

“…”

Yến Trì tủi thân nhìn sang, nghe cái giọng điệu này của y, cậu không dám tùy tiện mở miệng nữa, không hiểu mình đã nói sai câu nào mà người trước mắt lại lật mặt như lật sách.

Tầm này đã có người lần lượt rời tiệc, Quý Hoài Chân cảm thấy không còn gì thú vị, không định dây dưa với Yến Trì nữa.

Thấy y đứng dậy rời đi, Yến Trì vội vàng đuổi theo, bất chấp tất cả chộp lấy, lần này nắm chặt tay y trong lòng bàn tay mình.

Cậu vội vã, không còn cách nào khác đành dâng lên cả một trái tim chân thành.

“Ta… ta biết ngài tên là Lục Thập Di, ý là ‘thị vô nhị giả, quan vô ngục tụng, ấp vô đạo tặc, dã vô cơ dân, đạo bất thập di’[1]. Đây là tên mẹ ngài đặt cho ngài. Quý Hoài Chân hay Quý Hoài Giả gì đó, ta không quen biết. Y có tốt đến mấy… trong mắt ta cũng không bằng một phần của ngài, dĩ nhiên là ngài đâu đâu cũng tốt hơn y! Ta… ta muốn theo ngài.”

Lòng bàn tay thiếu niên khô ráo nóng hổi, đó là một cảm giác mà Quý Hoài Chân đã lâu không được trải nghiệm.

Thị vô nhị giá, quan vô ngục tụng, ấp vô đạo tặc, dã vô cơ dân, đạo bất thập di.[1]

↳[1] Trong chợ không có hai giá, quan không có kiện tụng, làng không có trộm cắp, ngoài đồng không có người đói, không ai nhặt của rơi ngoài đường.

Quý Hoài Chân khinh bỉ cười thầm trong lòng.

Người so với người đúng là làm người ta tức chết, y nghĩ, những chữ này ghép lại, y không biết viết quá nửa, không nhận ra quá nửa, vậy mà có người lại sớm dùng chữ làm tên, gửi gắm cả kỳ vọng và yêu thương vào trong đó.

Quý Hoài Chân cười giả tạo nhìn sang, thầm nghĩ cái tên Yến Trì này thật phí hoài một gương mặt như vậy, phí hoài cả cái miệng, đáng ghét chết đi được.

Chapter 4

Giờ phút này, Quý Hoài Chân chỉ muốn dùng hết nào là gió khuấy tuyết, vặn cổ chân, lừa lăn đất mà áp dụng hết một lượt lên người tên ngốc to xác này, tốt nhất là trước khi lột da thì khâu miệng cậu lại đã.

Ngay cả lúc bị người ta chửi là Quý cẩu Quý cẩu, y cũng không khó chịu bằng tấm chân tình mà Yến Trì dâng đến tận miệng này.

Tuy y thầm tức giận, nhưng gương mặt lại học theo điệu bộ của Lục Thập Di mà nặn ra một nụ cười giả tạo.

Yến Trì đang thấp thỏm không yên, thấy người trước mặt cười rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu nào biết trong lòng đối phương đã sớm chửi mình té tát, còn tưởng rằng y đã đồng ý cho cậu đi theo, nên không nhịn được mà sáp lại gần hơn. Những lớp chai mỏng trên đầu ngón tay cậu lướt nhẹ qua lòng bàn tay Quý Hoài Chân.

“Cho ta theo ngài nhé…” Yến Trì nhỏ giọng cầu xin.

Quý Hoài Chân chần chừ không đáp, chỉ dùng ánh mắt dò xét, mỉm cười nhìn cậu.

Viên quan bên cạnh nghe thấy động tĩnh bên này, tưởng Yến Trì không biết điều cứ đeo bám Lục đại nhân, vội nói: “Ban đầu tại hạ đã sắp xếp chỗ nghỉ cho Lục đại nhân rồi, nếu ngài thấy xa, có thể ở lại Hồng Tụ Thiêm Hương cũng được. Giờ tại hạ đi chuẩn bị ngay.”

Quý Hoài Chân khẽ liếc đối phương, không nhìn Yến Trì nữa, rút tay ra rồi quay người bỏ đi.

Viên quan kia vội vàng xua tay, ra lệnh cho người lôi Yến Trì đi.

Hai ba tên hộ viện cao to lực lưỡng xông lên, tay vừa duỗi ra chưa kịp tóm được người đã bị Yến Trì vung tay bẻ quặt. Quý Hoài Chân đi chưa được mấy bước đã nghe thấy tiếng động phía sau, hình như có đánh nhau. Y quay đầu lại, thấy một đám người to con đang nằm lăn lộn la hét trên đất.

Yến Trì thì không hề hấn gì, nhẹ nhàng nhảy qua người bọn họ, dăm ba bước đã đuổi kịp Quý Hoài Chân.

Cậu vốn không biết nói lời ngon tiếng ngọt, vắt óc suy nghĩ đến mặt đỏ bừng, "ngài ngài ta ta" cả buổi trời cũng chẳng nặn ra được câu gì ra hồn.

Bộ dạng này của cậu làm Quý Hoài Chân bật cười. Y vừa cười, Yến Trì liền ngây người ra nhìn

“Ngài cái gì mà ngài, ta cái gì mà ta, ngươi có tật nói lắp à?”

Yến Trì vội vàng lắc đầu.

“Ngươi nói theo ta là ta cho theo à? Chẳng lẽ người đi ngoài đường nói muốn theo ta là ta phải thu nhận hết? Ta còn chẳng biết ngươi là ai.” Quý Hoài Chân đánh giá cậu từ trên

xuống dưới một lượt, thấy vẻ mặt Yến Trì không giấu được sự thất vọng, trong lòng khoan khoái hơn một chút. Y bèn đổi giọng, ho một tiếng: “Thôi, mai ta làm xong việc sẽ đến tìm ngươi, nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, y quay người bỏ đi, không đợi Yến Trì lại đến bám lấy mình.

Lúc quay người, nụ cười liền biến mất khỏi khóe môi, mặt mày Quý Hoài Chân âm u, đúng là lật mặt như lật sách.

Yến Trì ngơ ngác đứng tại chỗ, ngẫm lại ý trong lời của Quý Hoài Chân mà thầm mừng rỡ, nghĩ đến ngày mai lại được gặp, trong lòng ngọt ngào như mật.

Gã lý chính đi ngang qua, thấy bộ dạng ngây ngô của cậu, không nhịn được vỗ vào đầu cậu một cái, vừa tức vừa chửi: “Đừng có mơ mộng hão huyền, người ta trêu ngươi chơi mà ngươi cũng tưởng thật à? Lục đại nhân đến Hồng Tụ Thiêm Hương là để tìm vui, ngươi xem đêm nay ngài ấy chẳng mang ai đi cả, đó là vì bị ngươi phá đám mà mất hứng đấy, ngươi có tin ngày mai ngài ấy sẽ không đến không.”

Tuy Yến Trì không tin, nhưng bị gã lý chính nói một hồi, trong lòng cũng thấy khó chịu.

“… Liên quan gì đến ông.”

Cậu lập tức trở lại dáng vẻ lạnh như băng, người lạ chớ lại gần như lúc trước, rồi quay người bỏ đi.

Gã lý chính tức tối chửi cậu không biết điều ngay tại chỗ, Yến Trì lại đột nhiên quay đầu đi ngược lại. Gã lý chính hoảng hồn, tưởng Yến Trì thẹn quá hóa giận định đến đánh

mình, chưa kịp chạy đã bị Yến Trì túm lấy cổ áo từ phía sau. Cậu nhấc bổng gã lên, hai chân lơ lửng khỏi mặt đất, trông hệt như con ba ba bị treo bằng dây cói ngoài chợ.

"Hỏi ông chút chuyện." Yến Trì lạnh lùng nói: "Quý Hoài Chân mà các ông vừa bàn tán, ông biết bao nhiêu, nói hết cho ta."

…

Canh hai, Quý Hoài Chân nằm trên giường trằn trọc, cơn nóng bứt rứt trong người đốt y không ngủ được.

Gối quá cứng, màn giường quá xấu. Y vốn quen ngủ giường cao nệm ấm ở Thượng Kinh rồi, nên mọi thứ ở cái chốn biên thùy nhỏ bé Phần Châu này đều khiến y ngứa mắt.

"Tam Hỉ, Tam Hỉ!"

Gọi hai tiếng không ai đáp lại, lúc này Quý Hoài Chân mới nhớ ra Tam Hỉ đã bị y sai về Thượng Kinh chăm sóc chị gái. Y đành khoác tạm chiếc áo mỏng, mặt mày âm u đi đến bên cửa sổ, dùng khớp ngón tay gõ nhẹ năm lần —— ba dài hai ngắn, xui xẻo hết sức.

Một lát sau, cửa sổ được đẩy ra, một người bịt mặt lộn người vào. Người nọ mặc một bộ đồ ngắn gọn gàng, tóc cắt cực ngắn, lờ mờ thấy cả da đầu xanh xanh.

"Tra được chưa?"

“Bẩm đại nhân, người này ba ngày trước đã đến Phần Châu, ngày thứ hai liền đến làm tạp vụ ở lầu Quế Hương. Chỉ là không biết tại sao hôm nay lại đột nhiên chạy sang Hồng Tụ Thiêm Hương. Người bị cậu ta thay thế tên là ‘Phương Kỳ’, thân phận người này thuộc hạ đã kiểm tra qua, gia thế trong sạch, không quen biết gì người tên Yến Trì này. Hôm nay đại nhân đột ngột thay đổi lịch trình, Hồng Tụ Thiêm Hương chuẩn bị không kịp, nên mới gọi Phương Kỳ này đến. Khế ước bán thân của cậu ta đến tháng sau mới có hiệu lực, trước đó không ai từng gặp cậu ta, nên mới không ai phát hiện ra Yến Trì đã mạo danh thay thế.”

Mở miệng ra lại là một giọng nữ.

Mà lầu Quế Hương, vốn là nơi quan viên địa phương ở Phần Châu đã định để đón gió tẩy trần cho Quý Hoài Chân.

“Trước khi đến Phần Châu thì sao? Từ đâu tới.”

“Vấn Dương.”

Quý Hoài Chân trầm ngâm một lát, Vấn Dương?

Tuy Vấn Dương không phải là khu vực giao tranh, nhưng nơi này lại tựa lưng vào núi Thương Ngô, vượt qua đó là Sắc Lặc Xuyên —— địa bàn của người Di Nhung. Từ Vấn Dương đi về phía Tây là biên giới Đại Tề, xuyên qua mấy thành vô chủ chìm trong khói lửa chiến tranh thì là lãnh địa của đám mọi rợ Thát Đát. Vị trí này thực sự quá nhạy cảm.

Y vốn đã nghi ngờ Lục Thập Di và người Di Nhung có chút dây dưa không rõ ràng, xem xét từ đây thì cái người tên Yến Trì này càng thêm đáng ngờ.

“Tra tiếp đi.”

Đối phương đang định nhận lệnh rời đi, Quý Hoài Chân lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

“Quay lại.” Y khẽ nhắm mắt, đứng trước cửa sổ, ra vẻ như chỉ thuận miệng hỏi: “Sau khi chúng ta đi, tên Yến Trì kia có gì bất thường không?”

Thuộc hạ lộ vẻ khó xử, ấp a ấp úng khiến Quý Hoài Chân lại nổi giận.

“Nếu thằng nhóc đó có gì không ổn, cứ giết quách đi là được.”

“Bẩm đại nhân… cũng không có gì bất thường. Cậu ta đi hỏi gã lý chính địa phương một số chuyện về ngài, còn có, cậu ta, cậu ta đánh nhau với người khác. Có lẽ mụ tú bà cảm thấy hôm nay cậu ta làm hỏng chuyện, phá hỏng chuyện tốt của ngài, nên sau khi ngài đi liền muốn đuổi cậu ta đi. Ai ngờ thằng nhóc đó nhất quyết không đi, sống chết đòi ở lại Hồng Tụ Thiêm Hương, chỉ vì ngài nói ngày mai sẽ đến gặp cậu ta. Chắc là sợ sau khi đi rồi, ngày mai ngài sẽ không tìm thấy cậu ta.”

Quý Hoài Chân: “…”

“Hiện giờ cậu ta đang ngủ trong nhà củi của Hồng Tụ Thiêm Hương.”

Quý Hoài Chân im lặng một lúc lâu, thuộc hạ ngẩng đầu lên nhìn, thấy khóe miệng y nhếch lên một nụ cười lạnh, chế nhạo nói: “Cậu ta đâu phải muốn gặp ta.”

Y khẽ hừ một tiếng, không nhắc đến Yến Trì nữa, mà đọc ra mấy cái tên, toàn là những người hôm nay ở trên tiệc gọi "Quý cẩu" to nhất.

Thuộc hạ hỏi: “Thuộc hạ nhớ hết rồi ạ, ngài muốn xử lý họ thế nào?”

“Những người còn lại thì cho một bài học, còn cái tên chế nhạo ta không biết chữ, nếu hắn đã biết chữ thì móc mắt hắn cho ta, tay cũng chặt đi, xem sau này hắn đọc chữ thế nào. Sau đấy cắt lưỡi hắn đi, băm nhỏ gói thành sủi cảo đút cho hắn ăn, một miếng cũng không được chừa.”

Từ lâu thuộc hạ đã chẳng lạ lẫm gì bèn nhận lệnh rồi rời đi.

Cả đêm Quý Hoài Chân không ngủ, trằn trọc trở qua trở lại, trong đầu toàn là những thứ như ‘thị vô nhị giá, quan vô ngục tụng, ấp vô đạo tặc, dã vô cơ dân, đạo bất thập di’. Lúc thức dậy đầu y đau như búa bổ, Tam Hỉ không có ở đây, ngay cả một người sai vặt thuận tay cũng không có, đến bữa sáng cũng lười dùng.

Tùy tùng thân tín hỏi y hôm nay có theo kế hoạch ban đầu đến suối muối ở Phần Châu lấy đất sét tím không, Quý Hoài Chân không nói gì, miệng ngân nga một điệu hát Dương Châu, trông như tâm trạng rất tốt, không hề có vẻ đã bực bội chửi mắng cả đêm.

Y dùng một chiếc trâm bằng ngà voi chạm khắc để búi tóc, khoác một chiếc áo choàng lông hồ ly đen, sửa sang lại áo bào. Y cảm thấy thiếu thiếu gì đó, bèn lấy ra một sợi dây lưng đính vàng đeo vào hông.

Chỉ riêng bộ trang phục này thôi cũng đủ để mua một căn nhà lớn ba gian ba sân ở khu phố sầm uất Thượng Kinh.

Lục Thập Di làm việc giản dị kín đáo, nhưng Quý Hoài Chân thì không bao giờ để mình chịu thiệt. Huống chi là ở Phần Châu mấy năm mới thấy mặt quan kinh thành một lần, núi cao vua xa, ai mà quản được y.

Soi mình trong gương, tuy trang phục không bằng ngày thường ở Thượng Kinh, nhưng Quý Hoài Chân rất hài lòng với khuôn mặt của mình. Y thầm nghĩ Yến Trì đúng là mù rồi, tất nhiên chỗ nào y cũng tốt hơn tên đạo mạo giả tạo Lục Thập Di kia.

"Đến Hồng Tụ Thiêm Hương trước đã."

Người hầu đang định đi chuẩn bị xe, thì nghe Quý Hoài Chân cười một cách xấu xa: "Dừng xe ngựa đến thẳng ở cửa sau, tới nhà củi."

Mỗi lần Quý Hoài Chân cười như vậy, chắc mẩm lại có người sắp gặp xui.

Sau khoảng thời gian bằng một chén trà, tú bà của Hồng Tụ Thiêm Hương ăn mặc diêm dúa, đích thân lao đến nhà củi. Vừa mở cửa ra, bên trong không có một bóng người. Bà ta kinh hãi, toan sai người đi tìm Yến Trì, nhưng không nhận ra có người đã lặng lẽ đứng sau lưng mình. Bà vừa quay người lại đã bị ba ngón tay siết lấy cổ họng ấn vào cửa.

"Tổ tông ơi…" Tú bà bị bóp đến mắt trợn trắng, mặt đỏ bừng.

Yến Trì thấy là bà ta, vội vàng buông tay.

Tú bà ho sặc sụa, chỉ tay ra ngoài cửa nói: "Lục, Lục đại nhân đến rồi, ngươi, ngươi hầu hạ cho tốt… Hầu hạ tốt rồi, trèo được cành cao, cho ngươi, khụ, chuộc thân cũng có khả năng."

Bà ta nói chưa dứt lời, Yến Trì đã chạy vụt ra ngoài.

Mấy ngày trước Phần Châu mưa lớn, trời lúc nào cũng xám xịt, hôm nay mới vừa hửng nắng. Quý Hoài Chân một tay níu lấy mui xe, tay áo che miệng mũi đang do dự không biết có nên xuống không. Y thầm chửi: Cái chỗ quái quỷ gì thế này, đường thì hẹp, bụi thì nhiều, còn có mùi phân ngựa, đất thì bẩn kinh khủng, đúng là không có chỗ đặt chân.

Ngẩng đầu lên, y thấy một người đang chạy về phía mình, gặp phải vũng đất nhỏ liền nhẹ nhàng nhảy qua. Quý Hoài Chân thoáng ngẩn người, nhìn gương mặt Yến Trì, thầm nghĩ cái nơi rách nát này có gì mà cậu ta cười vui vẻ thế?

Yến Trì dừng lại ngay trước xe, trái tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Không, không phải ngài nói làm xong việc mới đến sao?”

Quý Hoài Chân thầm chửi thề nhưng mặt vẫn cười, hỏi ngược lại: “Không muốn gặp ta à?”

“Muốn! Ta muốn… nhưng họ đều nói ngài sẽ không đến.”

Quý Hoài Chân không hỏi “họ” là ai, khẽ đẩy người phu xe ngồi phía trước, nhìn Yến Trì nói: “Biết đánh xe không?”

“Biết.” Yến Trì lộ vẻ do dự: “Nhưng ta mới đến Phần Châu vài ngày, ngài muốn đi đâu, ta không biết đường.”

Quý Hoài Chân: "…"

Vậy mà cũng nói thẳng ra được, thật đúng là không che giấu chút nào.

Quý Hoài Chân im lặng một lúc, không ngờ một bụng những lời lẽ thăm dò đã chuẩn bị sẵn lại chẳng có tác dụng gì trước mặt tên ngốc này. Y đành nhích người ra sau, ra hiệu cho Yến Trì lên xe rồi nói tiếp.

Rèm xe vừa buông xuống, một khoảng không gian nhỏ bé lập tức trở nên mập mờ. Mùi hương trên người Quý Hoài Chân có thể ngửi thấy một cách rõ ràng. Vừa ngồi xuống bên cạnh y, cả người Yến Trì liền cứng đờ, không dám cử động lung tung, sợ chạm phải Quý Hoài Chân.

"Vậy ngươi không phải người Phần Châu, quê ngươi ở đâu?"

"Vấn Dương…" Yến Trì khẽ đáp.

Quý Hoài Chân "ừm" một tiếng, tựa vào gối mềm nhắm mắt nghỉ ngơi. Yến Trì không có chuyện gì để nói, bèn hỏi Quý Hoài Chân đã dùng bữa sáng chưa. Thấy y lắc đầu, cậu liền lấy từ trong lòng ra một gói giấy dầu nhỏ, mở ra là một chồng bánh vân phiến.

"Ta đặc biệt mua cho ngài, đừng giận ta nữa."

Không biết đã để trong lòng bao lâu, bánh đã bị đè nát cả. Quý Hoài Chân thầm nghĩ, y mới không thèm ăn, nhìn là biết không ngon, không bằng bánh do Tương Vân Trai ở

Thượng Kinh làm: “Ta giận ngươi khi nào?”

Quả nhiên Yến Trì liền bị chuyển dời sự chú ý.

“Tối qua ta nói sai rồi, không nên so sánh ngài với Quý Hoài Chân.”

Quý Hoài Chân cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ: Tên húy của Quý Hoài Chân ta mà ngươi cũng dám gọi à? Rồi nghĩ đến chuyện tối qua thuộc hạ báo cáo thằng nhóc này đi hỏi gã lý chính về mình, y lại muốn nghe xem Yến Trì đã hỏi được những gì.

“Vậy ngươi nói xem ta tốt hơn y ở điểm nào, tối qua ngươi còn nói, Quý Hoài Chân trong mắt ngươi không bằng một phần của ta.”

Yến Trì trầm ngâm một lát.

Một thằng ngốc đến người cũng nhận nhầm, Quý Hoài Chân đoán chắc cậu không nói ra được lý do gì ra hồn. Mà dù có nói, chắc cũng chỉ là mấy thứ như gia thế tốt, tướng mạo tốt. Nói cho cùng, thứ cậu ngưỡng mộ vẫn là vẻ bề ngoài của Lục Thập Di.

Nghĩ thông rồi, Quý Hoài Chân bỗng thấy vô vị, cảm thấy không còn gì thú vị, định đến ngã rẽ tiếp theo sẽ đuổi Yến Trì xuống, không muốn lãng phí thời gian với cậu nữa.

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe Yến Trì nghiêm túc nói: “Ngài và y khác nhau, ngài là thiện, y là ác, y coi mạng người như cỏ rác, lạm dụng quyền thế, nhưng ngài không bao giờ làm vậy. Tuy quan chức hay gia thế của y hơn ngài, đâu đâu cũng đè đầu ngài, nhưng ngài đối xử tốt với người khác, coi mạng người khác là mạng người, chỉ riêng điểm này thôi, ngài đã hơn y trăm lần.”

Quý Hoài Chân chăm chú nhìn cậu.

“Lý chính nói với ta… người Đại Tề ai cũng biết Quý gia đè đầu Lục gia, y thường xuyên bắt nạt ngài, ngáng chân ngài.” Yến Trì nắm lấy tay y, nghiêm túc nói: “Sau này ta theo ngài, không để y bắt nạt ngài nữa.”

Một ngã rẽ trôi qua, hai ngã rẽ trôi qua, Quý Hoài Chân vẫn không nói một lời.

Yến Trì hoảng lên, cậu bị y nhìn đến thấp thỏm, thầm nghĩ không lẽ mình lại nói sai gì rồi?

Giây tiếp theo, Quý Hoài Chân đột nhiên khẽ cười, y nắm ngược lại tay Yến Trì, hai lòng bàn tay áp vào nhau.

“Lần này ra ngoài ta không mang theo tùy tùng vừa ý, nếu ngươi vẫn muốn theo, thì cứ hầu hạ ta trước đi.”

Nghe giọng y vui vẻ, dường như tâm trạng rất tốt, tuy có chút kỳ lạ nhưng Yến Trì cũng yên tâm. Cậu vui mừng vì có thể ở bên cạnh người trong mộng, nhưng lại sợ cười lên trông ngốc nghếch bị người ta chê cười, vội cúi đầu che đi khóe miệng.

Nụ cười của Quý Hoài Chân dần tắt, y nhìn Yến Trì với ánh mắt đầy thâm ý.

Cái thứ chó má này rõ ràng chưa từng gặp mình, chỉ nghe người khác nói về một “Quý Hoài Chân”, đã có thể hạ bệ y đến mức này. Cậu tự cho mình là ai, rồi lấy cái gì để bảo

vệ người khác?

Nếu đã thích Lục Thập Di như vậy, y phải làm một việc tốt thay Lục Thập Di, chặn đứng đóa hoa đào nát này. Ngược lại y muốn xem thử, nếu Lục Thập Di cũng xấu xa như Quý Hoài Chân, chà đạp tấm chân tình của thiếu niên, thì thằng nhóc này có còn tiếp tục dâng cả trái tim đến trước mặt Lục Thập Di nữa không.

Quý Hoài Chân bao năm nay bị người ta chửi rủa hạ thấp đã quen như cơm bữa, nhưng chưa có ai có thể khiến y tức giận như Yến Trì, thật đúng là bực mình vô cớ.

—— Y muốn cho người này biết, rốt cuộc Quý Hoài Chân có thể xấu xa đến mức nào.

Chapter 5

"Ta hỏi ngươi, còn nghe ngóng được gì từ lý chính không?"

Quý Hoài Chân cho phép Yến Trì đi theo, việc đầu tiên y làm là biến cậu thành cái đệm thịt, bảo Yến Trì ngồi xuống bên cạnh.

Thấy Quý Hoài Chân tựa vào, Yến Trì căng cứng cả người, muốn đưa tay ôm vai y nhưng lại ngại.

"Ông ta còn nói... nói lần này ngài đến Di Nhung là để làm chuyện lớn, nếu thành công, sau này ắt được thăng quan tiến chức, bảo ta đừng tơ tưởng hão huyền nữa."

"Ngươi đang mách lẻo đấy à?"

Quý Hoài Chân lựa một tư thế thoải mái trong lòng cậu, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mặt Yến Trì lập tức đỏ bừng, cậu lí nhí chối.

Dường như sực nhớ điều gì, cậu ngượng ngùng hỏi: "Ngài trông có vẻ rành rẽ mấy chốn như Hồng Tụ Thiêm Hương, ngài thường làm vậy với người hầu lắm sao?"

"Làm vậy là làm sao?"

"Là thế này..." Ngón tay cậu khẽ động, rốt cuộc cũng ôm lấy Quý Hoài Chân, lặng lẽ nhích người lùi lại, điều chỉnh tư thế một cách cứng nhắc.

Quý Hoài Chân thấy vậy, bèn cười thầm, hóa ra là một con gà tơ chưa trải sự đời.

Đàn ông nhà lành mười sáu mười bảy tuổi đã sớm có con, vậy mà người này lại chẳng biết gì sất.

Tuổi trẻ sung sức, ở thanh lâu xem người ta hôn nhau cũng cương cứng được, chắc là một lòng một dạ nhớ thương Lục Thập Di, chẳng chịu thân mật với ai.

Y cố tình hỏi: "Ta thấy ngươi cũng khá thành thạo đấy chứ, đã từng làm vậy với mấy người rồi?"

Yến Trì oan ức kêu lên: "Ta không có! Ngay cả thị nữ ta cũng chưa từng có."

Quý Hoài Chân thầm nảy sinh nghi ngờ, nhà bình thường sao dùng nổi thị nữ?

"... Mẹ ta từng dặn, chỉ được làm vậy với người mình thích thôi."

Ánh mắt Yến Trì lảng đi, rõ ràng không quen nói chuyện này với người khác.

Quý Hoài Chân thấy hiếm lạ, thầm nghĩ da mặt tên nhóc này rốt cuộc làm bằng gì mà mỏng thế không biết.

"Vậy thì ta cũng khá thích ngươi, thân mật với ngươi thì có gì không đúng?"

Yến Trì ngẩn cả người, cậu hít một hơi sâu, trong đầu chỉ vang vọng hai chữ "thích", những lời khác chẳng còn lọt tai, cứ mặc cho Quý Hoài Chân nắm tay mình nghịch ngợm.

Phản ứng này khiến Quý Hoài Chân không ngừng cười khẩy trong lòng, chỉ hận không thể lừa Yến Trì lên giường ngay bây giờ, đùa giỡn một phen rồi dùng thân phận của Lục Thập Di mà vứt bỏ cậu thật tàn nhẫn.

Chơi chán rồi, y sẽ để Yến Trì tận mắt thấy y giết người.

Y áp sát hơn nữa, Yến Trì cứng nhắc lùi lại, dần bị Quý Hoài Chân dồn vào góc tường.

Cậu chịu hết nổi, vội nắm lấy bàn tay đang sắp luồn vào áo mình, thở hổn hển: "... Đại ca ta nói, thành thân rồi mới được làm vậy.”

Quý Hoài Chân cảm nhận được hơi nóng hầm hập bốc lên từ mặt Yến Trì.

"Mẹ ngươi nói, đại ca ngươi nói, thế còn ngươi thì sao?"

Yến Trì lảng mắt nhìn ra cửa sổ, phần đũng quần đã phồng lên.

Cậu nắm chặt tay Quý Hoài Chân không buông, cố sống cố chết giữ vạt áo.

"Thôi được rồi... đùa ngươi thôi, coi ta là đồ lưu manh đê tiện thật à?"

Quý Hoài Chân cười, lùi lại một bước. Ánh mắt y sắc như dao cạo, chừng như lột trần được quần áo người khác, soi Yến Trì từ đầu đến chân.

Y nói thì nhẹ nhàng thế, nhưng nếu Yến Trì không giữ chặt, e là quần áo đã bị lột sạch rồi.

"Tối qua ngủ không ngon, qua đây cho ta dựa một lát, đến nơi thì gọi ta dậy."

"Ngài sao vậy?"

"Hừ, chẳng biết là ai mới gặp đã nằng nặc đòi theo ta, không cho ta chút thời gian suy nghĩ à? Nghĩ không thông, quên không được, thành ra cả đêm mất ngủ. Sáng sớm ta còn phải tất tả chạy đến Hồng Tụ Thiêm Hương, chuyện chính chưa làm, mà có người thì vô tâm vô tư, ngủ ở nhà chứa củi cũng ngon lành.”

Quý Hoài Chân kéo cậu lại, rúc vào lòng lần nữa, nghe tiếng Yến Trì nuốt nước bọt ừng ực.

Rõ ràng cậu lại bị một tràng lời ngon tiếng ngọt dỗ đến mê muội, chẳng còn biết trời trăng mây đất là gì.

Yến Trì ngẩn ngơ, lòng ngọt lịm, tim đập thình thịch.

Cậu quên bẵng lời mẹ và đại ca dặn, cứ thế cười ngây ngô một lúc, rồi mới nhớ ra mà hỏi: "Ngài thích ta ở điểm nào…"

Hồi lâu không thấy trả lời, cậu thất vọng liếc nhìn, mới hay người trong lòng đã ngủ từ bao giờ.

Yến Trì cẩn thận điều chỉnh tư thế, để y dựa thoải mái hơn.

Cậu không biết xe ngựa đang đi đâu, chỉ lờ mờ nhận ra là đang lên núi.

Đi được nửa đường thì bụng đói, trên người chỉ có một gói bánh vân phiến.

Cậu mở ra nhưng không nỡ ăn, nhớ Lục Thập Di thích nhất món này, bèn giữ lại những miếng nguyên vẹn, chỉ nhặt mấy miếng vụn dưới đáy lên liếm.

Ban đầu Quý Hoài Chân giả vờ ngủ, không dám lơ là cảnh giác, nhưng sau đó được Yến Trì ôm, y lại ngủ thiếp đi thật, cho đến khi tùy tùng đến gọi.

Tên dắt ngựa định quỳ xuống làm bậc thềm cho Quý Hoài Chân giẫm lên, nhưng bị y dùng ánh mắt ngăn lại.

Yến Trì theo sát, nhảy xuống trước rồi để Quý Hoài Chân vịn vai mình bước xuống.

Đường lên núi khó đi, Quý Hoài Chân lười tốn sức, bèn chìa tay cho Yến Trì dắt, để cậu kéo đi.

"Cứ men theo đường này lên, trên đỉnh có một nơi gọi là suối muối."

Yến Trì vui vẻ như được ăn đường, đi trước mở lối, đến cuối cùng Quý Hoài Chân lười đi, uể oải bò lên lưng bắt cậu cõng.

Tới một vùng đất linh thiêng tú lệ, cuối đường có tấm bia đá, sau bia là một con suối, hợp dòng chảy xuống chân núi.

Con suối này tọa đông hướng tây, đất ven suối màu tím đỏ, ứng với câu "khí tím từ phương Đông đến"[1], chiếu thư của thiên tử xưa nay đều dùng đất sét tím nơi này để niêm phong.

⤷[1] Đây là loại khí tốt lành, mang lại bình an và may mắn.

Quý Hoài Chân nhảy xuống, đôi ủng da giẫm lên mặt đất, làm kinh động mấy con chim đang đậu nghỉ chân.

Chưa cần y ra lệnh đã có người tiến lên lấy đất.

Yến Trì rất biết điều, không hỏi nhiều.

Quý Hoài Chân bâng quơ bắt chuyện với cậu: "Trước đây ngươi ở kinh thành bao lâu?"

"Bảy tuổi đến, ở khoảng bảy năm.”

"Một mình à?"

"Còn có mẹ và đại ca."

Vừa nhắc tới kinh thành, vẻ mặt Yến Trì liền khác lạ.

Cậu trông mong nhìn y, vẫn tưởng y là Lục Thập Di, hy vọng y sẽ nhớ ra điều gì.

Tên khốn Quý Hoài Chân biết rõ mà giả ngây, nhất quyết không đáp, chỉ cười với Yến Trì: "Lại nữa rồi, mở miệng không phải đại ca thì là mẹ. Sao không nhắc đến cha ngươi?”

Yến Trì thoáng thất vọng, nói gọn lỏn: "Cha không thương ta lắm.”

Quý Hoài Chân chợt hiểu ra: "Mẹ ngươi là thiếp à?"

Yến Trì im lặng, một lúc sau mới gật đầu.

Quý Hoài Chân còn muốn moi thêm tin, nhưng Yến Trì đột nhiên đứng thẳng, quay đầu lại.

Cậu cảnh giác nhìn vào trong rừng.

"Có người đến."

Cậu đột ngột lên tiếng, làm đám hộ vệ giật nảy.

Họ lập tức thuần thục dàn đội hình, bảo vệ Quý Hoài Chân ở giữa.

"Họ cưỡi ngựa đến, khoảng mười người, là người của ngài à?"

Yến Trì theo phản xạ che cho Quý Hoài Chân sau lưng, nín thở tập trung, nhíu mày lắng nghe động tĩnh trong rừng.

Giây tiếp theo, cậu đột ngột mở to mắt, tiếng tên xé gió vút tới, nhắm thẳng mặt Quý Hoài Chân.

Hộ vệ bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, bàn tay cầm đao đã bị nắm giật mạnh.

Tiếng kim loại vang lên, Yến Trì giơ tay chém rụng mũi tên xuống chân.

Yến Trì đoạt lấy thanh đao, chắn ngang trước người.

Đám hộ vệ đang định thở phào thì lại nghe Yến Trì nhắc: "Vẫn chưa xong đâu."

Quý Hoài Chân vốn đang thầm đánh giá cậu, nghe vậy, y thoáng kinh ngạc, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Lời vừa dứt, tiếng dây cung bật lên, bảy tám mũi tên cắm phập xuống đất, cách mọi người một tầm tên.

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần, một toán quân nhỏ hiện ra từ sau rừng, nhanh chóng bao vây họ.

Người dẫn đầu mình mặc áo giáp, khí phách hiên ngang, sát khí đằng đằng.

Hắn thấy Quý Hoài Chân thì sững sờ vội ghìm cương, trước tiên nhìn mặt rồi lại nhìn ngọc bội, giơ tay lệnh binh lính hạ vũ khí, kinh ngạc hỏi: "Lục đại nhân?”

—— Là người quen cũ.

Quý Hoài Chân mỉm cười, cúi người đáp: "Lương giáo úy."

Người này tên là Lương Sùng Quang, một kẻ cứng đầu nổi tiếng trong quân đội Đại Tề, tính tình cứng như đá trong hố xí, từ một tên lính vô danh leo lên đến chức Hoài Hóa lang tướng[2], thế quái nào lại vì chuyện cũ mà đắc tội với Quý Hoài Chân, tự nhiên có kẻ vì muốn nịnh bợ Quý Hoài Chân mà ngáng đường hắn, giờ hắn bị đày đến nơi khỉ ho cò gáy này, giữ một chức suông ở Phần Châu.

⤷[2] Chức quan này được lập thêm vào năm 795 (Trinh Nguyên 11) thời Đường Đức Tông, là võ tản quan Chính ngũ phẩm hạ, chuyên phong cho các tướng lĩnh quy thuận nhà Đường.

Quý Hoài Chân biết Lương Sùng Quang bị điều đến Phần Châu, y đoán với bản lĩnh của hắn, thế nào cũng đảm nhận trọng trách trong quân, hai người khó mà gặp nhau.

Ai ngờ tính đi tính lại, lại không tính ra được Lương Sùng Quang, cái thằng ngu này lại đắc tội với người khác, bị điều đến canh giữ suối muối.

"Nơi này không nên ở lâu, Lục đại nhân có việc gì gấp không?"

"Ta phụng mệnh bệ hạ đến Sắc Lặc Xuyên, Phần Châu là trạm dừng. Hôm qua tới trạm nghỉ, phát hiện niêm phong chiếu thư hơi hư hại, ta đến đây lấy một ít để dán lại."

Yến Trì tay cầm đao, cảnh giác nhìn chằm chằm hắn.

"Có thánh chỉ của ngài ấy không?"

Lương Sùng Quang không hề bị lay động, làm việc rạch ròi.

Quý Hoài Chân lắc đầu.

"Không có thánh chỉ, tại hạ xin thứ lỗi không thể tuân lệnh. Chiến sự phía trước căng thẳng, xin Lục đại nhân nhanh chóng lên đường đến Sắc Lặc Xuyên nghị hòa."

Lời vừa dứt, đám lính của hắn liền dàn hàng, chắn trước con suối.

Khóe miệng Quý Hoài Chân giần giật, thầm nghĩ tướng nào thì quân nấy.

Hắn không phải hạng xoàng, y không dám nổi nóng sợ lộ sơ hở, đành nén giận cười tủm tỉm: "Lương giáo úy nói phải, là ta suy nghĩ không chu toàn."

Y vỗ tay Yến Trì, ra hiệu cho cậu bỏ đao xuống, đang chuẩn bị rời đi thì hắn lại giơ tay chặn, trưng cái mặt nghiêm nghị, cứng rắn nói: "Xin Lục đại nhân đừng làm khó tại hạ."

Quý Hoài Chân tức điên, chỉ muốn đá cho hắn một phát, thầm nghĩ Lương Sùng Quang tận trung thế này, chi bằng đi làm chó giữ nhà luôn cho rồi.

Thấy đối phương nhất quyết không giao thì không cho đi, Quý Hoài Chân đành lệnh thuộc hạ ném lại số đất sét tím vừa đào.

Bấy giờ hắn mới cho đi.

Cả đoàn im lặng suốt dọc đường.

Quý Hoài Chân không nói vì tức, kẻ hầu không nói vì sợ vạ lây.

Chỉ có Yến Trì, cái đồ không biết ý tứ, kéo tay Quý Hoài Chân để y nằm lên lưng mình, cõng y suốt đường xuống núi.

"Đừng giận nữa, ngài cần đất sét đó để làm gì? Ta nhớ đường rồi, đêm đến sẽ đi lấy cho ngài."

Quý Hoài Chân bực bội nói: "Không cần."

"Ngài rất ghét Lương giáo úy ban nãy lắm à?"

Cậu lại xốc mông Quý Hoài Chân lên một chút.

Quý Hoài Chân sững người, không ngờ Yến Trì lại nhạy cảm với cảm xúc của y đến vậy.

Y không dám nói nhiều, chỉ "ừm" một tiếng qua loa, giải thích: "Quan văn võ tướng vốn không hợp nhau."

Trời tối mịt mới về đến nơi nghỉ. Ăn tối xong, Yến Trì vừa mong chờ vừa rối rắm nhìn Quý Hoài Chân.

Y vờ như không biết, nhất quyết không mở lời.

Cuối cùng Yến Trì lưu luyến, thất vọng nói: "Vậy ta về đây."

"Về đâu?"

Quý Hoài Chân vờ quan tâm.

"Hồng Tụ Thiêm Hương."

"Về Hồng Tụ Thiêm Hương làm gì?"

"Ngủ..."

"Ra là ngươi thích ngủ ở nhà chứa củi."

Yến Trì im bặt, tủi thân nhìn Quý Hoài Chân.

"Được rồi, ngốc thật hay giả ngốc đấy? Theo ta rồi mà còn để ngươi về nhà chứa củi ngủ à?"

Y chỉ vào phòng: "Ta còn chút việc, ngươi vào phòng đợi ta trước.”

Yến Trì ngạc nhiên, chẳng biết liên tưởng đến gì mà mặt đỏ bừng, lắp bắp: "Ta... mẹ ta nói thành thân rồi mới được làm vậy, chúng ta mới quen thôi. Không, không được, ta... ta thích ngài thật, nhưng không... không phải vì muốn làm chuyện đó với ngài, ngài hiểu lầm rồi.”

Quý Hoài Chân thầm nghĩ, cậu hiểu lầm ông đây thì có!

Y giả vờ ngây thơ: "Sao ta nhớ câu này là lời của đại ca ngươi nhỉ? Còn mẹ ngươi bảo, chỉ được làm vậy với người mình thích thôi mà."

Yến Trì nhớ lại bộ dạng của Quý Hoài Chân trên xe ngựa, bất giác siết chặt áo.

Quý Hoài Chân cười: "Nghĩ đi đâu thế, ta chưa nói hết mà. Ta không quen ngủ chung, ngươi đi xin thêm bộ chăn đệm ngủ dưới đất nhé. Mấy việc rửa chân lau người không cần ngươi hầu hạ, buồn ngủ thì cứ ngủ trước, không cần đợi ta. Đói thì tự tìm gì ăn, ta thấy hôm nay ngươi chỉ ăn hai bát cơm trắng, chắc chưa no đâu nhỉ."

Yến Trì lại bị một tràng lời ngon tiếng ngọt của Quý Hoài Chân dỗ đến ngẩn ngơ.

Trong lòng cậu giờ chỉ còn một ý nghĩ: Chuyện nhỏ nhặt vậy mà y cũng nhớ.

Thấy Quý Hoài Chân định đi, Yến Trì sực nhớ điều gì, không yên tâm dặn: "Ngài đừng đi một mình, đi đâu cũng phải gọi ta."

Quý Hoài Chân nhướng mày: "Chưa gì đã muốn quản ta rồi à? Chuyện này sau này hẵng nói."

Yến Trì lắc đầu nguầy nguậy, bị câu "sau này" của Quý Hoài Chân dỗ đến sắp ngất.

Cậu cố tỉnh táo, nghiêm túc nói: "Không, ta không nói chuyện này. Hôm nay có kẻ bắn tên ngài, bị ta dùng đao đỡ được. Kẻ đó không đi cùng hắn, ngược lại, khi hắn xuất hiện, kẻ đó mới vội chạy."

Quý Hoài Chân mỉm cười nhìn Yến Trì, một lát sau mới gật đầu: "Biết rồi."

Bấy giờ Yến Trì mới đi. Quý Hoài Chân nhìn theo cậu vào phòng, đứng chờ một lúc, thấy Yến Trì không ra, y mới đi đến cuối hành lang, đẩy cửa bước vào.

Y gõ nhẹ lên cửa sổ mấy cái, vẫn là mật hiệu ba dài hai ngắn.

Y ngồi ngay ngắn trước bàn, trầm giọng ra lệnh.

"Xuống đi."

Chapter 6

Một người nhẹ nhàng lộn vào, mặc đồ gọn gàng, tóc ngắn cũn thấy cả da đầu, chính là người tối qua đã xuất hiện trong phòng Quý Hoài Chân để báo cáo về lai lịch của Yến Trì.

Nhà họ Quý ở Đại Tề quyền thế ngút trời. Quý Vãn Hiệp là hoàng hậu, bốn năm trước đã sinh hạ hoàng tử A Toàn. Quý Hoài Chân là quốc cữu kiêm thái phó, ngành muối sắt là do quan phủ quản lý, sớm đã bị y nắm trong tay. Phụ thân của cả hai là đương kim tể tướng Quý Đình Nghiệp, nhưng đã cáo bệnh ở nhà suốt hai năm nay, hiếm khi lên triều. Người ngoài đều đoán ông đã bị y chiếm đoạt quyền lực.

Song, điều khiến người ta bàn tán nhiều nhất về Quý Hoài Chân, chính là "Tiêu Kim đài" do một tay y sáng lập.

Tổ chức này chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình y, từ khi thành lập đến nay đã bốn năm, đã lên kế hoạch cho mười chín vụ ám sát, tiễn gần năm mươi oan hồn về trời. Kẻ bất trung đáng giết, kẻ bất nghĩa đáng giết, kẻ không phục y càng phải giết.

Hành sự ngông cuồng như vậy, mà vẫn ngồi vững trên triều, mọi người đều nói y chỉ là một con dao bị đẩy ra ngoài sáng, còn người vung dao đằng sau là ai, ai nấy đều biết rõ trong lòng. Nếu không sau khi các đại thần bị tịch biên gia sản, tiền bạc vàng bạc đều đã đi đâu? Nếu thật sự bị y bỏ túi riêng, Tiêu Kim đài sẽ không thể tồn tại đến ngày nay.

Mà người mặc đồ ngắn gọn, tóc ngắn đến mức thấy cả da đầu này, chính là tâm phúc của Quý Hoài Chân ở Tiêu Kim đài, tên là Bạch Tuyết.

"Lấy được đồ chưa?"

“Bẩm đại nhân, lấy được rồi, không hề kinh động đến tên họ Lương kia.”

Bạch Tuyết đặt một chiếc hộp sứ dẹt màu trắng lên bàn trước mặt Quý Hoài Chân, rồi lại cẩn thận mở một miếng vải vuông ra, bên trong là một con dấu niêm phong bằng đất sét lớn bằng lòng bàn tay. Hai người vây quanh bàn nghiên cứu chiếu thư bằng đất sét tím răng sói mà Lục Thập Di đưa.

Bạch Tuyết nói: “Cái răng sói này trông giống đồ của người Di Nhung. Người sống trên thảo nguyên rất tín ngưỡng lang thần, thường lấy răng sói làm tín vật.”

Mọi việc đã chuẩn bị xong, cuối cùng Quý Hoài Chân cũng yên tâm hành động. Y tháo mặt dây chuyền răng sói đặt sang một bên, phá vỡ niêm phong đất sét tím ban đầu, chiếu thư từ từ mở ra trước mặt.

—— y phải đảm bảo nội dung trên chiếu thư này.

Bạch Tuyết tự giác cúi đầu, một lúc sau vẫn không thấy Quý Hoài Chân ra lệnh tiếp theo. Nàng ta khó hiểu ngẩng đầu lên, thì thấy y nhíu chặt mày, đứng im bất động.

Ánh mắt y âm u nhìn chằm chằm vào chiếu thư, một lúc lâu sau đột nhiên cười khẽ một tiếng, rồi ném chiếu thư lên bàn.

Bạch Tuyết theo phản xạ nhìn sang.

Chỉ thấy chữ trên chiếu thư tròn trịa dày dặn, khó hiểu khó đọc, còn được viết bằng chữ đại triện. Ở cuối văn bản có một bản dịch bằng chữ của người Di Nhung, nhưng dù là chữ đại triện hay chữ của người Di Nhung, y đều không biết đọc.

Quý Hoài Chân cười khẩy: "Người thì ngốc rồi, mà thuật lộng quyền thì vẫn không bỏ, tưởng làm vậy là có thể đề phòng ta à? Đi chép lại từng chữ này, xáo trộn thứ tự chia làm mấy phần, tìm người ở Phần Châu và các thị trấn lân cận đến dịch."

Bạch Tuyết do dự: "Làm như vậy, e là lại phải trì hoãn ở Phần Châu thêm vài ngày. Thuộc hạ sợ lúc ngài trở về từ Sắc Lặc Xuyên, sẽ không kịp kế hoạch bàn chuyện dời đô."

"Trì hoãn thì trì hoãn, người gấp có phải ta đâu. Lần này ta đến chỉ là để nghị hòa với người Di Nhung, còn có đám mọi rợ Thát Đát kia đang lăm le, đợi đến mùa xuân năm sau, chúng nhất định sẽ vượt qua ba ngọn núi Trấn Giang tiến thẳng về phía Đông uy hiếp Cung Châu. Cung Châu là đất phong của đám thế gia đại tộc chỉ biết nhận bổng lộc không làm việc. Cung Châu mà bị phá, ngươi đoán xem còn cách Thượng Kinh mấy thành nữa?"

Y khẽ hừ một tiếng, đuôi mày không che giấu được vẻ ngông cuồng.

"Cung Châu có giữ được hay không, là do Quý Hoài Chân ta định đoạt. Ta lại muốn xem thử, ai là người sốt ruột, cho đám lão ngoan cố kia mười lá gan, chúng cũng không dám nhân lúc ta không có mặt mà bàn chuyện dời đô."

Ông ta có hậu chiêu, y cũng có.

Bạch Tuyết đang định nhận lệnh rời đi, Quý Hoài Chân lại không nhịn được nói: "Đợi đã."

"Hôm nay cậu ta phát hiện ra ngươi rồi."

Bạch Tuyết sững người, lập tức nói: "Vậy lần sau thuộc hạ sẽ cẩn thận hơn, ngày mai thử cậu ta một lần nữa?"

Quý Hoài Chân không nói gì, nhắm mắt không biết đang nghĩ gì. Một lúc lâu sau, y xua tay với Bạch Tuyết, làm động tác đuổi người: "Không cần nữa, thằng nhóc đó một lòng si tình với hắn, ngươi không cần phải lấy mạng cậu ta đâu."

Bạch Tuyết "ồ" một tiếng, ánh mắt nhìn y có chút ranh mãnh và hả hê. Không đợi đối phương thẹn quá hóa giận ném đồ vào mình, nàng ta lập tức quay người chạy đi.

Ánh mắt y lại rơi xuống chiếu thư kia, mặt không biểu cảm, ánh mắt trĩu nặng. Một lát sau y đột nhiên nổi giận, quét hết giấy mực bút nghiên trên bàn xuống đất. Làm vậy vẫn chưa đã, y lại đá bay chiếc ghế đẩu, thở hồng hộc rồi nở một nùi cười gằn.

Người canh gác bên ngoài nghe thấy động tĩnh, đang do dự không biết có nên vào không, thì thấy y sửa sang lại áo bào, đi ra như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc về đến phòng, Yến Trì đã ngủ rồi.

Cậu ngủ trong mơ cũng rất cảnh giác, ngay khi Quý Hoài Chân đẩy cửa vào là đã xoay người ngồi dậy.

Y thầm khó chịu, cũng lười cho Yến Trì sắc mặt tốt, cứ thế mang giày đạp qua đống chăn nệm như ổ chó của cậu trên đất, rồi nằm lên giường.

Trong bóng tối im lặng hồi lâu, Yến Trì khẽ nói: “Ngài ngủ rồi à?”

Quý Hoài Chân không nói gì. Một lúc sau, Yến Trì lặng lẽ đứng dậy đi đến cuối giường, lợi dụng bóng tối che giấu, y không biết cậu định làm gì, cơ thể phản ứng nhanh hơn não, tay theo phản xạ đã sờ đến con dao găm dưới gối.

Giây tiếp theo, chân y nhẹ bẫng thì ra cậu đang cởi giày cho mình.

Thằng nhóc ngốc này đắp chăn cho y xong cũng không đi, còn ngồi xuống cuối giường, một đôi tay to lớn ôm lấy đôi bàn chân lạnh ngắt của Quý Hoài Chân vào lòng.

Đây vốn là tật cũ của y, trời cứ lạnh là tay chân lại lạnh như băng, chỉ là trước kia Tam Hỉ hầu hạ y vô cùng chu đáo. Trong lòng y canh cánh nhiều chuyện, sớm đã quên mất cảm giác này. Bây giờ nó đi rồi, y cũng lười sai bảo người khác, không ngờ thằng nhóc tên Yến Trì này lại rất tinh ý. Chỉ là sự tinh ý này không phải dành cho chính y.

“Hồi trước ở Thượng Kinh, không có nhiều tiền, không dùng nổi than, buổi tối đi ngủ, mẹ ta cũng ôm chân ta như vậy.” Yến Trì biết y chưa ngủ.

Quý Hoài Chân “ừm” một tiếng, đáp qua loa: “Mùa đông ở Thượng Kinh là lạnh nhất, may mà các ngươi chỉ ở bảy năm đã được cha ngươi đón về đoàn tụ.”

Yến Trì không nói tiếp, đặt chân y lại vào trong chăn, đang định nằm lại xuống đống chăn nệm lộn xộn của mình thì nghe y nói: “Lên đây ngủ.”

“Không, không hay lắm đâu ạ?”

“Vậy thì ra ngoài ngủ.”

Sau một hồi sột soạt, Yến Trì cẩn thận cởi bớt quần áo, chỉ mặc một lớp áo mỏng, giày dép đặt ngay ngắn ở đầu giường, rồi cứng đờ như một khúc gỗ leo lên giường của Quý Hoài Chân.

Tuổi mười bảy mười tám dễ xao động, y tìm đến nguồn nhiệt mà sáp lại, không khách sáo đè lên người cậu. Yến Trì không dám cử động, chỉ ôm hờ lấy y, mắt nhìn lên, nhìn xuống, nhìn trái, nhìn phải, duy chỉ không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của Quý Hoài Chân.

“Ta chưa từng đến Vấn Dương, trước đây ngươi ở Vấn Dương làm gì? Ta nghe nói nơi đó chỉ cách Sắc Lặc Xuyên của người Di Nhung một ngọn núi, có phải ngươi thường xuyên thấy người Di Nhung không?”

Y vốn định nói bóng nói gió hỏi cậu, xem Lục Thập Di ở Thượng Kinh rốt cuộc đã làm gì khiến cậu nhung nhớ khôn nguôi, nhưng lại sợ bị lộ, bị thằng nhóc này nhìn ra manh mối.

Yến Trì lắc đầu: “Người Di Nhung không thường đến, ngựa của họ chạy rất nhanh, nhưng không giỏi leo núi. Chỉ đến lúc gần vào đông thiếu lương thực, mới thỉnh thoảng có một đội nhân mã đến, cướp ít lương thực và gia súc là đi. Vấn Dương cũng có chỗ để cưỡi ngựa, biên giới Vấn Dương tiếp giáp với núi Thương Ngô là một vùng đồng bằng, trước kia mẹ ta ở đó, bà chăn cừu rất giỏi.”

Nhắc đến mẹ, giọng điệu của cậu liền trở nên dịu dàng.

Nhưng lời này lại nhắc nhở Quý Hoài Chân, mấy năm nay không phải y chưa từng ngáng chân Lục Thập Di, nhưng lần nào cũng để hắn hóa nguy thành an. Cho dù Lục gia từ đầu đến cuối đều là người của đại điện hạ, nhưng mẹ ruột của đại điện hạ không được thương, kéo theo cả hắn cũng không được ông ta để vào mắt, không thể so với tam điện hạ xuất thân dòng chính lại có công trạng nơi sa trường.

Đại điện hạ cũng chỉ mới mấy năm gần đây nhờ sự giúp đỡ của Quý gia bọn họ mới được coi trọng và bắt đầu nổi bật, làm sao có thể lo cho Lục Thập Di được?

Mãi đến hai năm trước khi y hoàn toàn chiếm đoạt quyền lực của Quý Đình Nghiệp, mới rảnh tay điều tra Lục Thập Di.

Không điều tra thì thôi, vừa điều tra đã phát hiện ra hắn lại có một thế lực ở Sắc Lặc Xuyên, mũi nhọn của y chĩa thẳng vào người Di Nhung. Đây cũng là lý do làm y tốn không ít nước bọt để ly gián, khiến ông ta nghi ngờ Lục gia, để y đến đây thay thế nghị hoà.

Quý Hoài Chân muốn xem xem, Lục Thập Di và người Di Nhung có cấu kết gì.

Còn về tên Yến Trì này, chỉ là một món đồ chơi y tiện tay đùa giỡn cho đỡ buồn chán trên đường đi.

Quý Hoài Chân nhìn cậu cười: “Xem ra ngươi rất am hiểu người Di Nhung, vậy ở lại bên cạnh ta cũng có chút tác dụng. Ngươi họ Yến, tên viết thế nào? Là chữ ‘Trì’ trong ao hồ? Hay ‘Trì’ trong tung hoành, cái tên này ngược lại rất hợp với ngươi.”

Yến Trì lí nhí: “Đều không phải, ý nghĩa tên của ta không được tốt lắm, là chữ ‘Trì’ trong trì hoãn. Là mẹ ta đặt cho.”

Khóe miệng y giật một cái, chỉ tưởng cậu xấu hổ, ai ngờ cái tên này ngẫm kỹ lại đúng là xui xẻo thật. Chim yến là loài chim báo xuân về, họ Yến thì thôi đi, còn đặt tên đệm là “Trì”, không phải là đang trù ẻo con mình sao?

“Vậy sau này ta không gọi ngươi là Yến Trì nữa, ta sẽ gọi ngươi là Tiểu Yến.”

Y cứ “Tiểu Yến, Tiểu Yến” mà gọi, gọi đến mức cậu mặt đỏ bừng, ngại ngùng dùng tay đẩy y ra, lặng lẽ nhích ra xa một chút.

Quý Hoài Chân được đằng chân lân đằng đầu, tính xấu lại trỗi dậy.

Cậu càng ngượng ngùng, y lại càng muốn bắt nạt. Càng bắt nạt, Quý Hoài Chân lại càng muốn Yến Trì yêu y không rời xa y được, để cuối cùng dùng thân phận của Lục Thập Di mà đá cậu đi một cách tàn nhẫn. Bây giờ Yến Trì yêu gương mặt này bao nhiêu, thì lúc đó y phải khiến cậu hận bấy nhiêu.

Nghiền nát một trái tim chân thành thuộc về Lục Thập Di, thật sự quá khoái trá.

“Sao ngươi không nhìn ta?” Quý Hoài Chân giả ngốc, nằm trên ngực cậu, dịu dàng chọc nghẹo: “Không phải ngươi thích ta lắm sao? Sao thân thiết với ta một chút cũng không muốn, giường cũng cho ngươi nằm rồi, ngươi lại ngoan ngoãn thế, ngươi đi tu rồi à? Hay là xuất cung[1] rồi, còn học theo người ta làm Liễu Hạ Huệ?”

↳[1] Ý chỉ thái giám xuất cung do bị cắt chức.

“Người ta mười bảy tuổi sợ đã là cha của hai đứa trẻ rồi, ta thấy ngươi cái gì cũng không biết. Sao thế, mẹ và đại ca ngươi coi ngươi như con gái mà nuôi, còn bắt ngươi ở trong khuê phòng chờ gả chắc.”

Lục Thập Di đã sớm thành thân còn góa vợ nữa, không biết thằng nhóc ngốc này có biết không.

Yến Trì không biết nghĩ đến gì, ghen tuông nói: “Ngài thì biết nhiều lắm, vừa đến Phần Châu đã đi thẳng đến nơi đó.”

Quý Hoài Chân cười mắng cậu: “Còn biết cãi lại rồi cơ đấy.”

Phải nói không gian trong màn giường này thật kỳ diệu, màn vừa buông xuống liền giữ gió tụ khí, ở lâu đều là mùi hương của hai người. Bất cứ chuyện bí mật xa hoa nào ở đây cũng đều xảy ra một cách hợp tình hợp lý.

Tình nhân ở bên nhau, không xảy ra chuyện gì mới là lạ.

Sự thân mật hiếm có này khiến trái tim Yến Trì rung động, cuối cùng cậu cũng nhìn Quý Hoài Chân, rồi không thể rời mắt đi được nữa.

“Ngài đẹp thật.”

Lời khen này khiến Quý Hoài Chân thầm khoan khoái, ít nhất bây giờ cậu đang nhìn vào mặt y mà nói ra câu này.

Y lười biếng dựa vào ngực Yến Trì.

“Tiếp đi.”

Nếu y đã dốc lòng muốn quyến rũ ai, người đó tuyệt đối không thể thoát được.

Yến Trì không nói gì nữa, hơi thở của cậu trở nên dồn dập, chăm chú nhìn vào gương mặt đẹp đẽ của Quý Hoài Chân, không tự chủ được mà ôm lấy y, hai cánh tay càng lúc càng siết chặt. Hai người áp sát vào nhau, cơ bắp thiếu niên căng cứng, lồng ngực nóng hổi, Quý Hoài Chân cũng theo đó mà lòng dạ rối bời, cơ thể đã lâu không được giải tỏa bắt đầu rục rịch, ánh mắt mang theo dục vọng lướt qua yết hầu nhô rõ của cậu. Một tay y đặt trên bụng dưới của cậu xoa nhẹ mấy cái.

Hơi thở của Yến Trì càng thêm dồn dập nặng nề.

Quý Hoài Chân ác ý suy đoán, tình với yêu gì chứ, cũng chỉ là lời nói suông, đến người cũng nhận không ra, không phải dỗ dành một chút là lừa được lên giường sao?

Chân tình quả nhiên là thứ rẻ mạt, vô giá trị nhất trên đời này.

Quý Hoài Chân đắc ý vô cùng, mắt thấy cậu ngày càng gần mình, chắc mẩm đêm nay có thể ăn sạch cậu.

Nhưng ngay lúc môi Yến Trì chỉ còn cách môi mình một ngón tay, thằng nhóc này đột nhiên như lên cơn, lật người nằm ngửa ra, đấm mạnh vào ván giường một cái, miệng thì

rên rỉ, thở hắt ra một hơi, lẩm bẩm không biết đang nói gì.

Quý Hoài Chân: "…"

"Ngài có thể thành thân với ta trước được không."

Quý Hoài Chân suýt nữa đã đá cậu xuống giường, thầm nghĩ thành thân với mẹ cậu đấy, đúng là mơ mộng hão huyền.

Y tức giận đi kéo tay Yến Trì, ai ngờ cậu cảm thấy mất mặt, cứ giấu chặt mặt vào cánh tay, để lộ ra một mảng da sau tai đỏ như sắp rỉ máu. Trong lúc giằng co, một bên tay áo trong của cậu "xoạt" một tiếng bị xé toạc ra.

Trong thoáng chốc, Quý Hoài Chân nhìn thấy trên cổ tay phải của Yến Trì có một chấm đỏ.

Vị trí của chấm đỏ rất kỳ quặc, y vô cùng quen thuộc. Sau lần đầu Quý Vãn Hiệp có kinh nguyệt đã bị bà vú già hầu hạ từ nhỏ đè lên giường chấm một cái, chấm ấy đỏ tươi như máu, đau đến mức khóc cha gọi mẹ, mãi cho đến khi vào cung trải qua chuyện nam nữ, chấm đỏ đó mới mất đi.

Yến Trì ngừng giãy giụa, dường như biết y định hỏi gì, oan ức nói: "Ngài nghe ta nói, không phải như ngài nghĩ đâu!"

Sắc mặt Quý Hoài Chân quái dị: "Cái gì đây, sao ngươi lại có thủ cung sa?"[2]

⤷[2] Thủ cung sa là dấu vết màu đỏ để chứng tỏ người con gái còn trinh tiết

Chapter 7

Yến Trì vừa thẹn thùng lại vừa tủi thân, chỉ muốn đào một cái hố chui xuống cho xong.

"Không phải đâu, đây chẳng phải thủ cung sa gì cả. Thủ cung sa vốn màu đỏ, còn của ta màu đen! Ngài nhìn kỹ lại đi!"

Trước đó là do y có thành kiến, liên tưởng đến cái vết trên cổ tay Quý Vãn Hiệp. Quý Hoài Chân nhìn kỹ lại, quả nhiên là màu đen, giống như hồi nhỏ bị người ta dùng kim châm vào, không lành được mà để lại sẹo. Chỉ là chỗ sẹo này quá đỗi mập mờ, làm sao Quý Hoài Chân có thể bỏ qua cơ hội tốt để trêu ghẹo cậu.

"Thôi, không phải thì không phải, ngươi xấu hổ cái gì? Nói ta nghe xem, đã làm chuyện đó với ai chưa, có biết làm không?"

Yến Trì ấp a ấp úng, gật đầu không phải mà lắc đầu cũng chẳng xong. Qua hai ngày chung đụng, cậu đã quá hiểu cái sở thích quái ác thỉnh thoảng lại bộc phát của người này, chỉ sợ mình lỡ lời để y nắm thóp thì y lại càng được đà lấn tới.

"Ngại nói à? Vậy cứ coi như là chưa nhé. Mà đã chưa từng thì sao ngươi biết đây không phải thủ cung sa? Hay để ta thử giúp ngươi, xem ngày mai nó còn ở đó không. Nếu không còn, thì đích thị là nó rồi, ta hứa sẽ không cười ngươi đâu. Còn nếu vẫn còn đó, coi như ta nói oan cho ngươi, ta sẽ xin lỗi đền bù cho tiểu Yến lang quân nhà ta đàng hoàng."

Dứt lời, Quý Hoài Chân lại vươn tay định cởi phăng lớp áo trên người cậu.

Hôm nay y nhất định phải cho Yến Trì nếm mùi đời mới được.

Ai bảo đàn ông lên giường rồi thì chẳng khác gì súc sinh, y phải xem xem tên nhóc này trên giường có còn coi Lục Thập Di như báu vật, nâng trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan không.

Áo quần thoáng cái đã bị kéo tuột quá nửa, Yến Trì thực sự chịu hết nổi, cậu nắm lấy đôi tay đang làm loạn của Quý Hoài Chân, rồi đột ngột ôm chầm lấy y.

Quý Hoài Chân sững người.

Hơi thở nóng rực của thiếu niên phả vào bên tai y, hòa cùng lồng ngực phập phồng dữ dội, dường như cũng lây sang cả y.

Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy tai mình nóng ran, không biết là do bản thân hay do hơi thở của Yến Trì.

Đây cũng là lần đầu tiên y được một người đối đãi bằng cái ôm vừa mạnh mẽ lại vừa chất chứa thương tiếc nhường này. Hiếm khi Quý Hoài Chân lại ngoan ngoãn được một lúc, y cất giọng có chút gượng gạo: "Ngươi ôm ta làm gì?”

Tiếng tim đập thình thình truyền qua lớp áo mỏng, Yến Trì không kìm lòng được mà càng ôm chặt lấy Quý Hoài Chân. Vật đang cương cứng bên dưới áp sát vào đùi đối phương. Sau bao lần trêu chọc của Quý Hoài Chân, cuối cùng Yến Trì cũng có hành động vượt quá giới hạn đầu tiên. Cậu vùi đầu thật sâu vào hõm cổ y, hệt như một con sói nôn nóng hung hăng hít hà mùi hương trên người con mồi.

Hành động đầy hoang dã đó siết chặt đến nỗi xương thịt Quý Hoài Chân đau nhức, y có cảm giác ngay giây tiếp theo Yến Trì sẽ cắn mình mất.

Sự mất kiểm soát đột ngột của đối phương khiến Quý Hoài Chân thoáng hối hận vì đêm nay đã chẳng biết sống chết mà cứ khăng khăng trêu chọc cậu.

Một lúc sau, Yến Trì cứ thế hít hà mùi hương trên người y rồi dần bình tâm lại, nhưng cậu vẫn chẳng chịu buông tay, cứ vùi mặt vào người y mà thủ thỉ bằng giọng điệu rầu rĩ.

"Trước đây khi mẹ đưa ta và đại ca đến kinh thành, cha... cha ta không thể đi cùng được. Ông ấy chẳng yên tâm về mẹ, nên đã tìm người chấm thủ cung sa cho bà. Lúc đó ta còn nhỏ không biết, thấy mấy bà vú cầm kim, tưởng họ định làm gì mẹ ta, nên đã lao tới chắn ngang. Mấy bà vú không ngờ ta lại đột nhiên xông ra nên lỡ tay quá trớn, thế là để lại vết sẹo này đây.”

Hàng mi của Quý Hoài Chân khẽ rung động, nhất thời y chẳng biết nói gì. Không hiểu sao chỉ vài lời tâm tình của tên ngốc lại làm cho lòng trắc ẩn của y trỗi dậy.

Trong lòng y dấy lên một cảm giác không phục.

Thứ cảm xúc xa lạ đã bặt vô âm tín bấy lâu nay đột nhiên ùa về khiến y thấy ớn lạnh dọc sống lưng, da gà nổi hết cả lên. Mấy lần y định đẩy Yến Trì ra, tay đã đặt lên eo người ta rồi mà chẳng hiểu sao lại không tài nào đẩy ra được.

Mẹ nó chứ, chỗ nào rung động cũng được,, miễn không phải hồng loan tinh động[1] là tốt rồi.

↳[1] được dùng để biểu thị cho quẻ cầu hôn, nghĩa là sắp cưới, nên duyên vợ chồng.

Sắc mặt Quý Hoài Chân trở nên kỳ quặc, y vỗ vỗ vai cậu, miễn cưỡng buông một câu: "Ngủ đi, bị ngươi làm cho mất cả hứng."

Quả thật, y chẳng còn ý nghĩ bậy bạ gì nữa.

Lần này cuối cùng y cũng đẩy được Yến Trì ra, rồi chui tọt vào trong chăn, hờn dỗi một mình. Y thầm chửi Lục Thập Di, chửi Yến Trì, rồi chửi lây sang cả Tam Hỉ, tóm lại là nhìn đâu cũng thấy ngứa mắt. Yến Trì cứ ngỡ y cho phép mình ngủ cùng nên định thuận thế nằm xuống, ai dè Quý Hoài Chân bực bội quát: "Cút xuống dưới đất mà nằm, đừng có lại gần ta."

Yến Trì ngây người, chợt nhớ lại lời của lý chính.

"—— Đừng có mơ mộng hão huyền, người ta trêu ngươi chơi mà ngươi cũng tưởng thật à? Lục đại nhân đến Hồng Tụ Thiêm Hương là để tìm vui, ngươi xem đêm nay ngài ấy chẳng mang ai đi cả, đó là vì bị ngươi phá đám mà mất hứng đấy."

Có phải đêm nay cậu cũng đã làm Lục Thập Di mất hứng rồi không?

Vừa nãy không khí còn đang nồng nàn tình tứ, giờ bỗng chốc lạnh lẽo, gió lùa tứ phía trong chăn. Chút tâm tư thiếu niên của Yến Trì chẳng biết trút vào đâu, đành lủi thủi ôm lấy cái tay áo rách bươm bị Quý Hoài Chân xé nát, tủi thân xuống đất ngủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân bị Yến Trì gọi dậy, một chiếc khăn nóng đắp lên mặt tức thì dập tắt cơn bực dọc còn sót lại trong lòng y.

"Đêm qua ngài nói mớ đấy."

"Ta nói gì?" Quý Hoài Chân ngờ vực hỏi lại.

"Ngài gọi mẹ."

Quý Hoài Chân như nghe thấy chuyện nực cười nhất trần đời, đến áo quần cũng chưa kịp mặc đã vội phủ nhận ngay: "Không đời nào. Ta còn nói gì nữa không?"

"Ngài cứ gọi mãi 'mẹ ơi, giờ con vẻ vang rồi, mẹ về thăm con đi'."

Quý Hoài Chân đột nhiên im lặng, ánh mắt bỗng chốc tối sầm lại.

Một lát sau, y thản nhiên mặc quần áo, không tiếp tục chủ đề này nữa, chỉ bảo Yến Trì hôm nay đi dạo cùng y.

Thấy phản ứng của y, Yến Trì biết mình lỡ lời nên cũng thức thời không nhắc lại nữa.

Hai người dùng xong bữa sáng, đi xe ngựa đến chợ Đông, rồi dừng lại trước một cửa tiệm nhỏ không mấy nổi bật. Ông chủ đang nằm nghỉ trên ghế, vừa thấy Quý Hoài Chân đến đã vội vàng đứng dậy, cung kính mang ra mấy chiếc hộp đã chuẩn bị sẵn. Mở ra xem, bên trong có chừng bảy tám chiếc nhẫn đeo ngón tay cái dành cho cung thủ. Quý Hoài Chân lười biếng liếc nhìn, mắt y vốn tinh tường, chỉ cần nhìn thoáng qua là biết đâu là hàng thật giá thật.

"Đại nhân đến thật đúng lúc, vừa về một lô hàng tốt." Thấy Quý Hoài Chân cầm một chiếc lên ướm thử vào ngón tay Yến Trì, ông chủ cũng là người sành sỏi liền bồi thêm: "Đại nhân thật có mắt nhìn. Đây là nhẫn ngọc bích Hòa Điền chạm khắc hình quỳ long[2], nghe nói là đồ của Phi tướng quân Lý Quảng. Ta thấy rất hợp với tiểu lang quân này.".

⤷[2] là một linh thú thần thoại trong thần thoại Trung Quốc cổ đại. Sách "Sơn Hải Kinh" ghi chép hình dạng của nó như một con bò, thân màu xanh thẫm, không có sừng, và chỉ có một chân. Khi nó ra vào nước thường kéo theo gió và mưa, thường xuất hiện trên hoa văn kiếm và đồ đồng cổ, tượng trưng cho lòng nhân từ và khả năng chế ngự lòng tham.

Quý Hoài Chân liếc nhìn Yến Trì đang đứng bên cạnh, chẳng buồn để tâm đến lời giới thiệu mà cứ thế kéo tay cậu đeo vào.

"Nói ngươi đấy tiểu lang quân, thích không?"

Yến Trì lí nhí nói thích, nhưng mắt lại dán chặt vào mắt Quý Hoài Chân, chẳng hề ngó ngàng đến chiếc nhẫn lấy một lần. Bây giờ Quý Hoài Chân có đeo một miếng sắt vụn lên ngón tay cậu cũng sẽ nâng niu như báu vật gia truyền.

Quý Hoài Chân lại chìa tay về phía chủ tiệm: "Lấy dao khắc ra đây."

"Ngài định làm gì thế?" Yến Trì hỏi y.

"Tất nhiên là để lại bằng chứng rồi, không khắc dấu thì sao người ta biết là ta tặng ngươi." Y cầm dao khắc múa may vài đường, động tác rất thành thục. Khoảnh khắc ấy, trong đầu y lại nảy ra một ý nghĩ xấu xa: Nên khắc tên ai đây? Lục Thập Di hay là Quý Hoài Chân?

Lòng Yến Trì ngập tràn ngọt ngào, đâu hay biết những toan tính quanh co của đối phương. Cậu cứ mím môi rồi lại mỉm cười, cố ngăn trái tim đang rộn ràng trong lồng ngực. Quý Hoài Chân nhìn mà không khỏi cười khẩy trong lòng, thầm nghĩ tên nhóc này đúng là đồ ngốc, chỉ cần cho chút ngon ngọt là dỗ được ngay.

Y đột nhiên ném dao khắc đi, phủi tay nói: "Lại lười rồi, tên ta dài quá khó khắc lắm, cứ đeo thế đi.”

Yến Trì vội nói: "Thế sao được, ngài đã bảo là phải khắc mà. Nếu ngài thấy tên phiền phức quá... thì ngài, ngài vẽ một con chim yến đi.”

Nhớ lại tiếng gọi "Tiểu Yến" đêm qua trên giường, Yến Trì lại đỏ mặt ngượng nghịu, cậu nắm lấy tay Quý Hoài Chân, nhét con dao khắc lại vào tay y.

Phía xa, Bạch Tuyết đang trà trộn trong đám đông để theo sát, chứng kiến toàn bộ cảnh này. Nàng ta ngồi trên cây bất lực vỗ trán, thầm nghĩ tên nhóc Yến Trì này thật đáng thương, đắc tội với ai không đắc tội, lại đi đắc tội với Quý Hoài Chân.

Những món trang sức như nhẫn hay ngọc bội này Quý Hoài Chân tặng đi không phải một nghìn thì cũng tám trăm cái, mỹ nhân nào qua tay y cũng có một phần. Cái tài khắc dao này cũng từ đó mà luyện thành. Tài vật vốn có giá, nhưng chân tình mới khó tìm, nếu thực sự để tâm thì sao có thể làm qua loa cho xong chuyện được? Tiếc là có người không nhìn ra.

Bạch Tuyết thầm tiếc cho tấm chân tình của Yến Trì.

Cuối cùng Quý Hoài Chân đến cả chim yến cũng lười khắc cho tử tế, chỉ vẽ một vòng tròn làm đầu, gạch một dấu thập làm cánh, dùng để cho qua chuyện với tên ngốc này. Nói là khắc mèo khắc chó còn đáng tin hơn.

Xưa có Triệu Cao chỉ hươu bảo ngựa, nay có Quý Hoài Chân chỉ mấy đường nguệch ngoạc bảo là chim yến.

Dỗ dành tình nhân xong, Quý Hoài Chân mới bắt tay vào việc chính. Lúc ra ngoài vừa hay gặp Bạch Tuyết trong đám đông, bèn ném cho nàng ta một cái nhìn đắc ý kiểu "cũng chỉ có thế".

Cả hai lại lên xe ngựa, tìm đến một đạo quán vắng vẻ khói hương, đề bảng "Thanh Nguyên quán".

Tiểu đồng giữ cửa chừng mười ba, mười bốn tuổi đang ôm phất trần ngủ gật thì bị Quý Hoài Chân vỗ bốp một cái vào đầu, giật mình tỉnh giấc. Thằng bé hoảng hốt nhìn chằm chằm vào mặt Quý Hoài Chân như gặp phải yêu ma, rồi quay đầu chạy biến vào trong, mồm mép liến thoắng:

"Sư phụ! Sư phụ ơi! Tiểu Giai sư huynh nói đúng rồi! Có một người đẹp kinh khủng vừa mới bước vào!"

Không lâu sau, một người mặc đạo bào, tóc bạc da nhăn cười ha hả bước ra.

Người này tinh thần quắc thước, giọng nói sang sảng như chuông, được người đời đặt cho biệt hiệu "Thần toán Tằng".

Vừa nhìn thấy Quý Hoài Chân bèn nói: "Bần đạo đã đợi Lục đại nhân ở đây bấy lâu nay."

Tuy Quý Hoài Chân cao ngạo, nhưng bề ngoài vẫn giữ lễ nghi tối thiểu, y chắp tay với lão đạo sĩ, nói mình là do Trương chân nhân giới thiệu đến.

"Nghe nói quẻ của ngài rất linh nghiệm, chuyến đi này của bọn ta liên quan đến sự nghiệp ngàn đời của Đại Tề, chẳng bao lâu nữa sẽ rời khỏi Phần Châu. Trước khi đi, ta muốn cầu một quẻ để giải đáp thắc mắc, coi như là để yên lòng."

Đạo sĩ này họ Tằng, nghe nói còn có chút duyên nợ đồng môn với Trương chân nhân. Bây giờ nghe Quý Hoài Chân nói vậy liền mỉm cười thấu hiểu, mời y vào trong.

"Bần đạo sớm đã quan sát tinh tượng ban đêm, biết trước hôm nay đại nhân sẽ đến, nên ta đã chuẩn bị sẵn trà nước, mời đại nhân."

Quý Hoài Chân cười một tiếng, đưa mắt đánh giá đối phương đầy thâm ý, toan bước vào thì Yến Trì lén kéo y từ phía sau, thì thầm: "Người này nồng nặc mùi thịt mỡ, cẩn thận, ta đi trước ngài.”

Dù cậu không nói, Quý Hoài Chân cũng ngửi thấy, đạo sĩ nhà nào mà sáng sớm đã ăn thịt cá ê hề. Lão đạo sĩ này nói năng hành sự huyền bí, Quý Hoài Chân không tin hắn. Ngược lại, câu "Tiểu Giai sư huynh" phát ra từ miệng tiểu đồng giữ cửa ban nãy lại có chút thú vị.

Chưa đợi Quý Hoài Chân kịp nói gì, Yến Trì đã bước vào trước, cảnh giác đánh giá xung quanh, che chắn trước mặt Quý Hoài Chân với tư thế bảo vệ, đợi xác nhận không có nguy hiểm, mới kéo y đi theo.

Bàn tay bị nắm lấy, lòng bàn tay thiếu niên khô ráo và nóng rực, khiến Quý Hoài Chân dấy lên một chút cảm giác khó chịu.

Tại sao trong lòng người này Lục Thập Di lại quan trọng đến thế? Vì sao việc gì cậu cũng đặt Lục Thập Di lên trước.

Cả nhóm đi qua cổng tam quan đến chính điện. Bên trong thờ phụng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân. Ba pho tượng sống động như thật, uy nghi từ trên cao nhìn xuống, tựa hồ như có thể soi thấu tâm can khiến Quý Hoài Chân không khỏi rùng mình, tóc gáy dựng đứng.

Nhưng y vốn chẳng tin quỷ thần, chỉ tin vào sức người sẽ thắng trời.

Sau khi thắp hương xong, Tằng đạo trưởng lại dẫn họ đến thiên điện, mời Quý Hoài Chân ngồi trước án. Vốn định mời cả Yến Trì ngồi, nhưng thấy cậu cứ khoanh tay trước ngực, mặt lạnh tanh đang cảnh giác trừng mắt nhìn ông ta.

Ông ta cảm thấy đối phương không phải là người dễ chọc, bèn trực tiếp bỏ qua.

Tưởng là phải rút thẻ xin quẻ, ai ngờ Tằng đạo trưởng lại lấy ra sáu đồng tiền, bảo Quý Hoài Chân gieo xuống bàn trong một lần. Đồng thứ nhất ngửa, đồng thứ hai sấp, đồng thứ ba lại ngửa, ba đồng còn lại đều sấp. Tằng đạo trưởng trầm ngâm không nói, một tay vuốt râu bạc trắng, lắc đầu liên tục.

Thấy ông ta bắt đầu giả thần giả quỷ, Quý Hoài Chân cũng không vạch trần, trái lại còn ôn tồn hỏi: "Thế nào rồi?”

Tằng đạo trưởng đột ngột cười phá lên, dọa Quý Hoài Chân giật nảy mình, thầm chửi thề trong bụng.

"Sống là tạm gửi thân, chết là trở về chốn cũ, Lục đại nhân chịu hy sinh an nguy bản thân đến địa bàn của đám mọi rợ Di Nhung, ông trời ắt sẽ phù hộ. Xét theo quẻ này, nhất định sẽ bình an trở về!"

Quý Hoài Chân cười khẩy trong lòng, hiểu ra người này chỉ là một thằng khọm già lừa đảo, e rằng chỉ là một con tốt thí bị đẩy ra ngoài sáng.

Y cứ nhìn chằm chằm người ta mà cười, nhìn đến nỗi Tằng đạo trưởng toát mồ hôi lạnh, đoán già đoán non tâm ý của đại nhân trước mặt đang vui hay giận? Mà chẳng nhìn ra được chút nào.

Tằng đạo trưởng cẩn thận nói: "Lục đại nhân, lời bần đạo nói có chỗ nào không ổn sao?"

Quý Hoài Chân lại chắp tay: "Vậy xin mượn lời hay ý tốt của đạo trưởng."

Nhưng đúng lúc này, tiểu đồng giữ cửa lại hớt hải chạy vào, lo lắng gọi: "Sư phụ, sư phụ ơi! Chủ sòng bạc dưới núi lại đến tìm rồi!"

Tằng đạo trưởng lập tức quát mắng: "Nói bậy bạ gì đó, cút ra ngoài đợi!"

Ông ta ngượng ngùng cười với Quý Hoài Chân: "Xin đại nhân đợi ở đây một lát."

Đợi ông ta đi rồi, Yến Trì mới sốt sắng: "Khi nào chúng ta về? Ông ta đang lừa ngài phải không. Cứ cảm thấy dù ngài gieo ra cái gì, ông ta cũng sẽ nói y hệt như thế."

Quý Hoài Chân buồn cười nhìn cậu, thầm nghĩ tên nhóc này lúc cần thông minh thì cũng chẳng ngốc chút nào.

"Cứ để ông ta giả thần giả quỷ, ta còn có việc chính chưa hỏi."

Ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, dường như có người đang đi nhón chân, Yến Trì nghiêm mặt lại, lặng lẽ đi đến sau cửa, toan tóm lấy kẻ lén lút ngoài cửa thì lại bắt hụt.

Chỉ thấy một người bốn chân chạm đất, thoăn thoắt lao vào, chắc là có kinh nghiệm chui lỗ chó, thế mà lại thoát được khỏi tay Yến Trì.

Người này mặc một bộ thường phục màu trắng, dùng một cành cây khô làm trâm cài tóc, chắc là đệ tử ngoại môn. Hắn thò đầu nhìn lên án, cười một cách tự nhiên với Quý Hoài Chân: "Ông ta nói sai bét rồi, quẻ này tên là 'Hỏa Địa Tấn', là quẻ du hồn, mệnh treo trên sợi tóc, trở về với cương vị ban đầu, có cần ta giải giúp ngài giải không?"

Người này mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, không giống đạo sĩ, mà giống một hiệp khách giang hồ, nhưng khóe mắt đuôi mày lại toát lên vẻ lanh lợi hoạt bát.

Quý Hoài Chân có chút hứng thú, một tay chống cằm cười nhìn hắn, sâu xa nói: "Cứ nghe xem sao."

Yến Trì thấy vậy, bực bội hừ một tiếng.

Chapter 8

Đạo sĩ trông như hiệp khách ấy khẽ mỉm cười, mặc kệ tiếng hừ của Yến Trì, tiếp tục nói: "Xét theo quẻ, đại nhân có một chuyện phiền lòng đã bắt đầu chuẩn bị, nhưng hiềm nỗi rút dây động rừng, trong động ngoài cũng động. E rằng chẳng bao lâu nữa, tác động bên ngoài sẽ bị ảnh hưởng, ứng với ý nghĩa ban đầu của quẻ, khốn đốn như du hồn.”

"Tuy nhiên cũng không phải không có cách giải." Đạo sĩ này nhếch môi cười, điệu bộ đầy vẻ lấp lửng.

Rồi thấy Quý Hoài Chân nhìn hắn đến ngẩn người, Yến Trì chẳng đứng yên được nữa.

Hắn chỉ vào đồng tiền thứ ba đang ngửa mặt lên: "Nếu đổi hào dương của hào thứ ba thành hào âm, chỉ giữ lại hào thứ nhất là hào dương, thì có thể coi là thành quả duy nhất còn sót lại. Nếu đại nhân có thể nhẫn tâm hơn chút nữa, đánh cược một phen, đổi nốt hào thứ nhất từ dương sang âm để sáu hào thuần âm, cực âm sinh cực dương, lúc ấy mới có một chút hy vọng sống."

Yến Trì trừng mắt nhìn tên đạo sĩ tay chân lóng ngóng này.

Mấy chuyện hào âm hào dương, Quý Hoài Chân chẳng hiểu lấy một chữ. Y chỉ đứng bên quan sát phản ứng của Yến Trì mà thấy buồn cười, bèn cố tình mày qua mắt lại với tên đạo sĩ kia.

"Vậy tiểu đạo trưởng dạy ta xem, làm sao mới gọi là nhẫn tâm?" Y dùng khóe mắt liếc Yến Trì, lòng bàn tay lật ngửa đưa ra trước mặt đạo sĩ, bảo người ta xem tướng tay cho mình.

Ai ngờ đạo sĩ này lại xua tay, nét mặt bỗng chốc trở nên nghiêm nghị: "Chỉ cần xem qua bát tự ngày sinh của đại nhân là đủ.”

Lần này sắc mặt Quý Hoài Chân hơi thay đổi, không thể không nghiêm túc.

Y liếc nhìn Yến Trì đang đứng bên cạnh, nếu đưa ngày sinh của mình ra, sợ sẽ lộ sơ hở trước mặt Yến Trì, mục đích chưa đạt được, y chẳng muốn làm mất đi một trò vui quá sớm, nhưng tên đạo sĩ này trông không đứng đắn này lại nói trúng phóc tâm sự, thực lòng y cũng có ý muốn nghe hắn giải quẻ cho mình.

Trầm ngâm giây lát, Quý Hoài Chân cầm bút viết ra ngày sinh tháng đẻ.

Y chưa bao giờ qua loa trong những việc liên quan đến lợi ích của bản thân, ngay lập tức hạ quyết tâm, nếu thật sự bị Yến Trì phát hiện ra điều gì, thì giết quách đi là xong, dù sao cũng chỉ là một món đồ chơi tiện tay nhặt được.

Đạo sĩ kia nhận lấy xem, sắc mặt dần trở nên không đúng, hắn nhìn Quý Hoài Chân đầy kinh hãi rồi đập mạnh tờ giấy xuống bàn. Mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, tay không ngừng bấm đốt, chốc lát sau lại lẩm bẩm một mình rồi đột ngột đứng phắt dậy, quỳ sụp xuống hướng Đông Nam, gào khóc thảm thiết: "Mẹ ơi! Con bất hiếu!"

Quý Hoài Chân: "..."

Yến Trì định mở miệng hỏi thì Tằng đạo trưởng đã giải quyết xong rắc rối quay lại, tiếng bước chân vẳng đến từ phía đầu hành lang.

Đạo sĩ kia cũng nghe thấy, vội để lại một câu: "Đại nhân, ta tên Lộ Tiểu Giai, ngài nhất định phải nhớ kỹ đấy. Hãy bảo trọng bản thân thật tốt! Đao kiếm không mắt, mấy cái hào âm hào dương mệnh treo sợi tóc kia bỏ quách đi, ta toàn nói nhảm thôi, ngài đừng để tâm. Hay là đại nhân mau từ quan về quê làm ruộng đi!”

Dứt lời, hắn luồn lách ra sau tấm bình phong, dời một vật ở góc tường rồi chui tọt qua lỗ chó biến mất.

Quý Hoài Chân còn đang ngơ ngác trước chiêu trò kỳ quái của Lộ Tiểu Giai, thì Yến Trì bên cạnh đã chua lè lên tiếng: "Người ta bò đi mất tăm rồi, sao ngài còn nhìn theo mãi thế.”

Quý Hoài Chân bật cười, nhân lúc Tằng đạo trưởng còn cách vài bước chân, y vẫy tay gọi Yến Trì lại gần.

Y kéo cổ áo đối phương một cái, suýt nữa là hôn lên, ánh mắt nhìn thẳng đối phương.

"Nhìn có chút ngươi cũng ghen à? Ta có bảo hắn cũng lên giường ta nằm đâu. Đứng yên một bên, đừng làm lỡ việc chính của người lớn."

Dẫu sao tuổi đời vẫn còn trẻ, chuyện gì cũng hiện rõ mồn một trên mặt, nên Quý Hoài Chân dỗ vài ba câu cậu cũng chỉ vừa tức giận, vừa không kìm được ý cười ngọt ngào bên khóe môi.

"Lục đại nhân đợi lâu! Bần đạo đã cho người chuẩn bị..." Tằng đạo trưởng đẩy cửa bước vào, nhận thấy bầu không khí trong phòng có chút khác lạ, không chắc có nên nói tiếp không. Quý Hoài Chân bắt gặp ánh mắt ấy, trong lòng đã khẳng định lão họ Tằng này e là sớm đã vướng vào giới luật dâm tà, chẳng phải hạng người đứng đắn gì, y bèn ho nhẹ

một tiếng, nghiêm túc nói: "Không vội, còn một chuyện khiến tại hạ băn khoăn bấy lâu, không biết đạo trưởng có sẵn lòng chỉ điểm một hai cho tại hạ không."

Tằng đạo trưởng ra hiệu bảo y cứ nói.

"Đạo trưởng có quen biết Trương chân nhân không?”

Đối phương thẳng thắn thừa nhận, nói rõ mình cùng môn phái với người nọ, nếu tính theo vai vế, ông ta còn phải gọi Trương chân nhân một tiếng sư thúc.

Quý Hoài Chân đã ngầm hiểu, bèn đi thẳng vào vấn đề: "Chắc đạo trưởng cũng biết, đương kim bệ hạ sớm đã quy y tam môn đạo giáo của chúng ta, dưới gối đã có ba vị hoàng tử, đại điện hạ và tam điện hạ sớm đã ra khỏi cung lập phủ, duy chỉ còn tứ hoàng tử nhỏ tuổi là được nuôi dưỡng bên cạnh hoàng hậu.”

"Ai ai cũng biết tứ hoàng tử vốn sức khỏe yếu ớt..." Quý Hoài Chân không nói rõ, nhưng Yến Trì và Tằng đạo trưởng đều hiểu. Đứa con của kế hậu, cũng là đứa trẻ mang huyết mạch của Quý gia, không được người ta coi trọng.

Quan trọng hơn, con trai của Quý Vãn Hiệp không được yêu thương, không phải vì nhóc yếu ớt, cũng chẳng phải vì Quý gia cây to đón gió.

Mà là vì A Toàn trông không giống hoàng đế.

"Chỉ là dạo trước kinh thành có tin đồn, nói tứ hoàng tử tướng mạo bất phàm, là Lý Nhĩ đầu thai chuyển kiếp[1]. Nếu là ngày thường thì chẳng nói làm gì, hiềm nỗi bên ngoài có Di Nhung, Thát Đát như hổ rình mồi, trong có gian thần tác quái, cộng thêm bệ hạ chưa lập

thái tử. Lúc này lại xuất hiện những lời đồn thổi như vậy, e là sẽ khiến tình hình trong triều thêm phần hỗn loạn.”

↳[1] Tức là Lão Tử, nhà triết học vĩ đại thời Xuân Thu của Trung Quốc, người sáng lập ra Đạo gia, và được Đạo giáo tôn là Thái Thượng Lão Quân.

Quý Hoài Chân chửi chính mình mà mặt không đổi sắc.

"Xin đạo trưởng chỉ điểm, nếu tứ hoàng tử thực sự là chân mệnh thiên tử, tại hạ cũng sớm có tính toán, đến lúc đó nhất định sẽ không quên ơn chỉ điểm của đạo trưởng."

Tằng đạo trưởng phá lên cười ha hả, rồi lại khoác lác với Quý Hoài Chân một tràng dài. Ông ta tuôn ra hàng loạt thuật ngữ huyền bí khó hiểu, từ thiên văn đến địa lý, thậm chí còn tưởng y là Lục Thập Di thật mà nhắc đến cả vị trí mộ tổ Lục gia. Ông ta chẳng hề giấu giếm việc mình chính là kỳ nhân dị sĩ đã tính ra thiên tượng kia.

Kết luận cuối cùng là, A Toàn - đứa cháu ngoại ăn thì khỏe mà học thì dốt của Quý Hoài Chân có tướng đế vương. Không phải Quý Hoài Chân coi thường cháu mình, nhưng do Quý Vãn Hiệp sinh non, lại thêm việc sốt cao năm một tuổi khiến cậu bé đi một vòng qua quỷ môn quan, nên đầu óc A Toàn lên bốn vẫn chẳng được lanh lợi cho lắm.

Cái đứa trẻ ấy mà làm vua được, thì Đại Tề mới thật sự toi đời.

Yến Trì buồn chán đứng phía sau, dùng mũi chân cọ vào vạt áo Quý Hoài Chân làm nũng. Quý Hoài Chân liếc cậu một cái, Yến Trì liền đỏ mặt, hai người bắt đầu công khai liếc mắt đưa tình.

Lúc ra về lại gặp tên Lộ Tiểu Giai đang lén lút trốn sau gốc cây, cầm chổi giả vờ quét tước.

Quý Hoài Chân cố tình hỏi: "Tiểu đạo trưởng kia là ai?"

Y nhấn mạnh chữ "tiểu", hệt như cách trêu chọc gọi Yến Trì là "tiểu Yến lang quân". Tằng đạo trưởng nghe vậy thì biến sắc, vội vàng che giấu: "Ồ, hắn ấy à? Hắn tên là Lộ Tiểu Giai, chỉ là đệ tử ngoại môn thôi. Tên này mồ côi cả cha lẫn mẹ, lại chẳng có nghề ngỗng gì ra hồn, ta giữ lại đây để cho hắn miếng cơm ăn qua ngày."

Quý Hoài Chân không vạch trần, cáo từ rời đi.

Vừa lên xe, Quý Hoài Chân đã nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu không ngừng suy nghĩ về những lời kỳ quặc của Lộ Tiểu Giai. Chẳng hiểu sao, dù người này trông có vẻ điên khùng, nhưng lời nói ra lại đầy thâm ý.

Không đợi y lên tiếng, Yến Trì đã tự giác xích lại gần cho Quý Hoài Chân dựa vào, điều chỉnh tư thế sao cho y thoải mái nhất. Cậu trầm ngâm một lát đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Ngài quan tâm chuyện ai làm thái tử đến thế sao?"

"Hửm? Sao lại hỏi vậy?" Quý Hoài Chân không tỏ vẻ gì, nhưng ngay khi câu hỏi vừa thốt ra, y đã theo bản năng mà đề phòng.

"Ta nói không rõ được, có lẽ là do thành kiến chăng. Lý chính cứ luôn bảo quan trường Đại Tề nguy hiểm tứ phía, Quý gia và Lục gia lại như nước với lửa, có phải mỗi bước đi của ngài đều như đi trên băng mỏng, nên mới tin vào mấy kiểu như lời của trời cao.

Nghe lời của lão họ Tằng hôm nay, tứ hoàng tử rõ ràng còn nhỏ, phía trước lại có hai hoàng huynh tài giỏi, sao ngài lại phải căng thẳng như vậy."

"Hay là, sau khi ta giúp ngài lo xong việc chính, ngài theo ta về Vấn Dương có được không?”

Lời này nói ra có phần không biết lượng sức, khiến Quý Hoài Chân nghe mà bật cười.

Y nằm trong lòng cậu, mở mắt ra đã thấy Yến Trì đang lo lắng nhìn mình. Chút thương tiếc, áy náy xen lẫn sự quan tâm, chở che ấy càng khiến đôi mắt vốn đã đẹp đẽ của Yến Trì thêm phần rạng rỡ.

Đó là ánh mắt mà y chỉ từng thấy ở Quý Vãn Hiệp, chỉ có tỷ tỷ mới thật lòng quan tâm y.

Nghĩ đến ánh mắt này vốn dĩ thuộc về Lục Thập Di, y bỗng thấy ghen tị không thôi, ham muốn phá hoại lại trỗi dậy trong lòng.

Y muốn mỉa mai khinh bỉ Yến Trì vài câu, bảo cậu không biết tự lượng sức xem mình là cái thá gì, cả ngày chỉ biết nói khoác mơ mộng hão huyền, nhưng nhìn vào đôi mắt ấy, vậy mà chẳng thể thốt ra được lời cay độc nào.

Một lát sau, Quý Hoài Chân dùng một giọng điệu kiên nhẫn mà chính y cũng không nhận ra để giải thích: "Nếu là thường ngày thì chẳng hề gì, chỉ xem như chuyện phiếm nghe rồi bỏ qua. Ngặt nỗi ngay thời điểm mấu chốt này, chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể làm đảo lộn toàn cục, vốn dĩ cục diện đã không ổn định rồi. Ta phải làm rõ ý đồ của kẻ tung tin đồn, mới mong hóa giải được sóng gió.”

Nét mặt y trở nên nghiêm nghị. Y không lừa Yến Trì, chuyện này nếu không giải quyết êm xuôi, e là mạng nhỏ của A Toàn cũng khó giữ.

Về đến nơi nghỉ, Quý Hoài Chân vẫn đuổi Yến Trì về phòng. Bạch Tuyết đã chờ sẵn ở phòng khách bên cạnh từ trước.

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra hôm nay, y luôn cảm thấy có gì đó lấn cấn. Y trải tấm bản đồ ra, đầu ngón tay lần lượt điểm qua kinh thành, Phần Châu, rồi dừng lại ở kinh đô mới được chọn là Lâm An.

Bạch Tuyết xen vào: "Đại nhân, có cần thuộc hạ điều tra Lộ Tiểu Giai không?"

"Phải tra. Ngoài ra, báo cho Tiêu Kim Đài, nhất định phải theo sát tên đạo sĩ họ Trương kia." Vẻ mặt Quý Hoài Chân nghiêm túc: "Điều tra kỹ cho ta, từ sư môn, bằng hữu đến thân thích, những năm qua ông ta đã tiếp xúc với ai, mọi việc lớn nhỏ ở kinh thành, ta đều muốn biết tường tận."

Bạch Tuyết ngạc nhiên: "Đại nhân không yên tâm về ông ta sao? Trương chân nhân là do chính tay đại nhân tìm về, bao năm qua vẫn luôn tận tụy vì chúng ta mà."

Quý Hoài Chân định nói gì đó thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, người đến lại là Yến Trì. Bạch Tuyết cũng giật mình.

"Thập Di, ta có chuyện muốn nói với ngài..."

Cậu ngẩng đầu, bắt gặp Bạch Tuyết thì ngẩn người, ngượng nghịu nói: "Ta không biết ngài đang có khách."

Nhìn vào mái tóc của Bạch Tuyết, nhất thời cậu không biết nên gọi là ca ca hay tỷ tỷ.

Quý Hoài Chân điềm nhiên đáp: "Nàng ta theo ta đã lâu, là người nhà cả, chỉ là bình thường ít lộ diện, ngươi cứ gọi nàng là Bạch tỷ. Có chuyện gì thì nói mau."

Vừa nghe hóa ra là con gái, Yến Trì vội vàng hành lễ với Bạch Tuyết, nhưng lại không chịu nói nữa, Quý Hoài Chân thấy được sự ngượng ngùng của cậu, bèn liếc mắt ra hiệu cho Bạch Tuyết, ý bảo nàng ta mau ra ngoài.

Bạch Tuyết thầm oán trách trong lòng, trước khi đi không nhịn được mà chơi xấu một vố: "Vâng, Lộ Tiểu Giai kia họ gì tên gì, nhà ở đâu, đã có hôn ước chưa, thuộc hạ sẽ tra xét rõ ràng cho Lục đại nhân, đích thân trói đến trước mặt ngài."

Quý Hoài Chân: "..."

Yến Trì quả nhiên biến sắc, liếc Quý Hoài Chân một cái, tỏ vẻ không vui.

"Ban nãy gọi ta là gì?"

Tiếng "Thập Di" kia gọi sao mà thuận miệng thế, nhưng lọt vào tai y lại thấy chói tai vô cùng.

Yến Trì không lên tiếng, rõ ràng vẫn còn để bụng chuyện Lộ Tiểu Giai.

Quý Hoài Chân lạnh lùng quan sát. Hôm nay y đã đủ bực mình, chẳng còn hơi sức đâu mà dỗ dành. Dỗ dành tình nhân cũng được thôi, nhưng phải là lúc y có hứng mới được.

Nào ngờ tên nhóc này chỉ ngượng nghịu một chút rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, quả là người biết điều. Yến Trì tiến lên nắm lấy tay Quý Hoài Chân rồi ôm chầm lấy y, nhỏ giọng: "Ta cũng chẳng phải ghen tuông vớ vẩn, ta nhìn ra rồi, ngài đang trêu ta. Ta bảo phải thành thân mới được làm chuyện đó, nên ngài mới không vui... Ta quay lại đây chỉ vì lời chưa nói hết, cứ để trong lòng thì bứt rứt lắm. Những việc ngài muốn làm ta không hiểu, nhưng ngài đừng lo nghĩ quá nhiều. Ta đã nói rồi, sau này có ta ở cạnh, không ai bắt nạt được ngài đâu."

"Cùng lắm thì ta đưa ngài đi, ngài thích làm gì thì làm, không thích thì thôi. Giờ ngài chưa tin ta cũng không sao, cứ chờ mà xem."

Vẻ mặt nghiêm túc ấy chẳng giống như đang nói suông. Quý Hoài Chân bỗng không biết nên đáp lại thế nào, đành dùng chiêu cũ chuyển chủ đề.

Y cười một cách mập mờ khiêu khích: "Ngươi có biết ta là ai không? Bằng vào cái gì mà ngươi cũng dám thốt ra những lời ấy?"

Y lại hỏi: "Tối nay muốn lên giường ngủ với ta, hay lại tiếp tục chui vào cái ổ chó của ngươi."

Yến Trì lắp bắp nói: "Đó không phải ổ chó, biết ngài kỹ tính nên ta đã xin tiểu nhị bộ chăn đệm mới."

Cái nhìn ấy khiến Quý Hoài Chân như bị mèo cào, Lộ Tiểu Giai hay Trương chân nhân gì đó đều bị y quẳng ra sau đầu. Y không có ý tốt mà lững thững theo sau Yến Trì về phòng. Vờn nhau với cậu lâu như vậy, cũng đến lúc y đòi chút "ngọt ngào" rồi.

Quý Hoài Chân vốn chẳng còn kiên nhẫn nữa. Chuyện da thịt trên giường này chỉ là ham muốn nhất thời, cái y khao khát hơn cả chính là được tùy ý giày vò một trái tim chân thành của đối phương.

Đến lúc đó xem xem, tên nhóc này còn đòi bảo vệ được ai.

Chapter 9

Cái tên khốn kiếp Quý Hoài Chân này, buông xong một tràng lời lẽ lấp lửng là mặc kệ Yến Trì, một mình lững thững vào gian trong tắm gội thay đồ.

Y vừa mân mê làn da mịn màng được nuôi dưỡng bằng tiền bạc lụa là, vừa thầm nghĩ phen này đúng là hời cho cái thằng nhãi Yến Trì kia rồi. Thế nhưng, lúc tắm táp xong xuôi trở về phòng, y lại thấy Yến Trì vẫn ngồi ngây ra đó trên giường. Trông thấy Quý Hoài Chân áo quần xộc xệch, để lộ cả đôi chân trần bước vào, cậu nhất thời cuống quýt, chẳng biết nên nhìn vào đâu.

Quý Hoài Chân tức không để đâu cho hết, liền mắng: "Tắm rửa sạch sẽ cũng không biết à? Hồng Tụ Thiêm Hương không dạy cho ngươi cách hầu hạ khách sao?"

Yến Trì đỏ lựng mặt mày, cố giữ vẻ bình tĩnh mà gật đầu, rồi đột nhiên tiến tới bế thốc Quý Hoài Chân lên. Lần này tới lượt Quý Hoài Chân trở tay không kịp, y theo phản xạ ôm chặt lấy cổ cậu, thầm nghĩ: Tên ngốc này cuối cùng cũng giác ngộ rồi sao?

Cơ thể vừa tắm xong vẫn còn hầm hập nóng, làm lớp áo mỏng manh thấm đẫm một tầng hơi nước. Yến Trì chỉ ôm người ta vào lòng thôi mà hơi thở đã trở nên nặng nề, dồn dập. Cậu ép mình phải rời mắt đi, ôm Quý Hoài Chân thật vững rồi đặt y xuống giường.

Lâu rồi không giải tỏa, một lần nếm thử là biết mùi ngay. Nhìn khuôn mặt của Yến Trì thôi cũng đủ khiến Quý Hoài Chân bắt đầu rạo rực mong đợi.

—— Y nào phải thiện nam tín nữ gì cho cam.

Đầu vừa chạm vào gối mềm, dục vọng đã trỗi dậy từ gót chân, cả người y hừng hực khí thế. Toan vươn tay kéo áo Yến Trì thì ngay giây sau, y đã bị một lớp chăn quấn chặt cứng, bao nhiêu ham muốn đều bị ủ kín lại bên trong.

Yến Trì hôn nhẹ lên tóc y, thủ thỉ: “Ngài đắp cho kỹ... kẻo cảm lạnh.”

Quý Hoài Chân: “...”

Thôi, coi như tắt nứng.

Y trơ mắt nhìn Yến Trì bỏ mặc mình mà vội vàng chạy trốn, chẳng rõ đi đâu. Quý Hoài Chân tức đến mức chửi đổng về phía hướng cậu bỏ đi: “Họ Yến kia, quay lại đây cho ta! Ngươi đừng có không biết điều, nếu dám bỏ mặc ta ở đây thì cút ngay đi, cút càng xa càng tốt!”

Quý Hoài Chân muốn ngủ với ai thì chẳng phải chỉ cần ngoắc ngón tay là khối kẻ sáp tới, một tên ngố không biết điều thế này đúng là lần đầu y gặp.

Chẳng biết những lời đe dọa pha lẫn hờn dỗi ấy có lọt tai cậu không, mà một lát sau Yến Trì đã bưng chậu nước vào, khẽ khàng: “Ngài nói nhỏ chút, bên ngoài sắp nghe thấy hết rồi.”

Quý Hoài Chân còn định mắng tiếp, nhưng Yến Trì đã cúi đầu, mặt đỏ bừng, đưa tay cởi thắt lưng.

Thân hình thiếu niên khoẻ mạnh săn chắc, vai rộng eo thon, từng thớ cơ mỏng tiềm tàng sức bộc phát đáng kinh ngạc. Quý Hoài Chân tiếp xúc với đủ hạng người, chỉ liếc mắt là

biết ngay người này có phải "hàng thật giá thật" hay không. Im lặng một chút, bao nhiêu bất mãn ban nãy liền tan thành mây khói. Trước khi lên giường y còn phân vân xem ai trên ai dưới, nhưng khi Yến Trì cởi áo ra, Quý Hoài Chân chỉ nhìn một cái đã muốn được cậu đè rồi.

Y thầm nghĩ, lát nữa phải để Yến Trì ôm lấy mình mà hành sự. Không biết làm ư? Dạy một chút là xong ngay thôi.

Yến Trì chẳng nói chẳng rằng, quay lưng về phía Quý Hoài Chân đứng giữa phòng, vóc dáng mang vẻ hoang dã như một con tuấn mã bất kham. Cậu lấy khăn thấm nước trong chậu đồng, lặng lẽ lau người.

Một lát sau đèn trong phòng bị thổi tắt, chỉ nghe tiếng chiếc khăn nặng trịch rơi lại vào chậu nước, làm bắn tung tóe lên mặt bàn. Một bên giường lún xuống —— là Yến Trì trần như nhộng đè lên.

Cậu quỳ gối bên giường, đôi tay run rẩy cởi áo Quý Hoài Chân trong bóng tối.

Đầu ngón tay có một lớp chai mỏng, cậu hẳn là một tay bắn cung cừ khôi. Quý Hoài Chân bị những động tác cẩn trọng của cậu mơn trớn đến ngứa ngáy khó nhịn, trong lòng dấy lên một nỗi rung động khó tả.

"Ngươi đỏ mặt cái gì."

Thật ra y chẳng thấy gì cả, chỉ là muốn trêu cho Yến Trì thôi.

Yến Trì không nói tiếng nào, kéo chăn trùm lên hai người rồi nằm vào. Lần này mới thật sự là da thịt chạm nhau, tim kề tim.

Lau người bằng nước lạnh cũng chẳng ăn thua, thân thể nóng hổi vừa ôm lấy người ta đã nóng ran. Cậu ôm chặt Quý Hoài Chân rồi bất động. Sống mũi cao thẳng dán vào cổ y mà hít hà một cách mạnh bạo, giống hệt cái đêm mất kiểm soát đó. Ngàn lần băn khoăn, vạn lần lưỡng lự, cuối cùng cũng chỉ có thể kiềm chế mà đặt một nụ hôn lên má Quý Hoài Chân. Cậu không kìm được mà thở dốc, rối rít cam đoan với y.

“Ta nhất định sẽ đối xử tốt với ngài...”

Ngay cả một người từng trải chốn trăng hoa, chưa bao giờ coi trọng chân tình của người khác như Quý Hoài Chân cũng phải kinh ngạc trước hành động của Yến Trì.

Tham, sân, si, mây mưa sớm chiều, suy cho cùng cũng là mỗi người tìm thứ mình cần. Lẽ nào tên Yến Trì này chẳng cầu mong gì khác ngoài cái tên Lục Thập Di kia sao?

Trong lúc y đang suy nghĩ, Yến Trì như hôn mãi không đủ lại muốn lấn tới môi.

Lần này là muốn hôn môi, Quý Hoài Chân đột ngột nghiêng đầu tránh đi.

Y vốn là kẻ chẳng giữ ý tứ gì, hôn môi một cái cũng chẳng sao, chuyện gì trên giường mà chưa từng làm, nhưng từ tận đáy lòng y lại không muốn làm vậy với Yến Trì.

Yến Trì ngẩn ra, không hiểu vì sao bị khước từ, nhưng chưa kịp nghĩ nhiều thì thứ ở bên dưới đã bị người ta nắm lấy. Cậu thở ra một tiếng, vầng trán tì chặt vào hõm vai y, theo phản xạ muốn lùi lại.

Quý Hoài Chân sờ phía dưới của cậu, vừa sờ vừa cười thầm, chỉ mới cởi đồ ôm nhau thôi mà đã cứng đến nhường này, đúng là không nhịn nổi mà.

Cái vật to khỏe như lừa như ngựa ấy đang nóng ran cương cứng trong tay y. Quý Hoài Chân cười đầy ẩn ý: "Ngươi cũng giỏi nhịn đấy."

Trong bóng tối, mặt Yến Trì càng nóng hơn.

"Thật sự chưa làm chuyện này với ai bao giờ à?"

Yến Trì không đáp, hơi nhổm người lên làm chăn bông phồng lên như một cây cầu nhỏ, rồi vươn tay nắn bóp mông Quý Hoài Chân.

Một lúc lâu sau, Yến Trì khẽ nói: "... Từng thấy người khác làm rồi."

Quý Hoài Chân nổi hứng, nhất quyết ép Yến Trì phải nói là thấy ở đâu, khi nào và thấy những gì. Yến Trì thẹn thùng, y lại càng dùng trăm phương ngàn kế trêu chọc, hai chân kẹp lấy eo cậu, dùng dương vật đang cương cứng của mình cọ vào người cậu. Cuối cùng ép đến mức Yến Trì không chịu nổi, đè y xuống giường, không thầy tự thông mà đè chặt hai chân y, thẹn quá hóa giận nói: "... Thấy người khác địt... địt..." Cậu "địt" tới "địt" lui nửa ngày trời vẫn không nói ra được từ đó, cuối cùng đành thú thật rằng trước đây từng thấy người ta hãm hiếp một con cừu.

Quý Hoài Chân ôm cậu cười ngặt nghẽo, ghé vào tai Yến Trì nói hôm nay sẽ dạy cậu địt người.

Nói rồi, y lại áp vào người Yến Trì mà cọ xát.

Phần Châu là vùng biên giới, quán trọ sao sánh được với giường cao gối mềm chốn Thượng Kinh. Chỉ riêng động tác Yến Trì ôm chân y mà thúc cọ đã khiến gió lùa tứ phía, làm y phải bám chặt lấy cậu.

Hai người áp vào nhau là nóng, nóng thì đổ mồ hôi. Quý Hoài Chân ấn đầu Yến Trì vào người mình, bảo cậu liếm hai điểm trước ngực, sai cậu hầu hạ mình.

Thân mật đến độ này, sau màn trướng che khuất, tiếng thở dốc và ham muốn hòa quyện, quả thật có vài phần ý vị của đêm động phòng hoa chúc.

Yến Trì càng hôn càng thô bạo, cuối cùng không kiểm soát được sức lực, siết chặt eo y mà ấn mạnh xuống giường. Vật cứng giữa háng cậu rục rịch, nguy hiểm áp sát nơi mềm mại duy nhất giữa hai chân người bên dưới, vụng về cọ xát.

Cái véo này mạnh đến nỗi y thầm nghĩ eo mình mai chắc bầm tím mất. Y cười khẩy, suýt nữa nhìn lầm, tên này dưới giường thì giả vờ ngoan ngoãn, lên giường rồi chắc chắn là loại đã nếm mùi thì ăn tươi nuốt sống người ta.

Quý Hoài Chân lật người dậy, dụ Yến Trì nằm xuống rồi ngồi thẳng trên bụng dưới săn chắc của cậu.

Mái tóc đen dài rủ xuống, che đi những toan tính khôn khéo trong mắt.

Y mò dưới gối lấy ra thứ đã chuẩn bị sẵn, múc một cục mỡ bôi trơn. Thứ của Yến Trì rất lớn, phải đủ lượng thì mới không phải chịu khổ. Mười ngón tay đan vào nhau, y bôi lên

ngón tay đối phương.

Yến Trì do dự một thoáng, ai ngờ lại làm chuyện mất hứng mà lấy chăn quấn lấy Quý Hoài Chân.

Y thầm mắng cậu là đồ ngốc, nhanh miệng nói: "Lúc này còn lo cảm lạnh cái gì. Thân thể ta lạnh, nhưng bên trong nóng lắm, ngươi vào là biết ngay. Nếu không được nữa thì ngươi cứ ôm ta." Y dẫn bàn tay đầy mỡ của Yến Trì chôn vào cửa huyệt phía sau.

Ngón tay vừa vào, hạ thân cậu đã không kìm được bản năng mà thúc mạnh, va chạm dữ dội từng cái vào gốc đùi Quý Hoài Chân. Sức lực mạnh mẽ khó khống chế ấy khiến y suýt chút nữa ngã nhào vào người cậu. Quý Hoài Chân thấy Yến Trì sắp mất kiểm soát định ôm lấy mình, bèn dùng một ngón tay nhẹ nhàng ấn vào trán cậu, đẩy cậu về lại giường như huấn luyện một chú cún con.

Yến Trì nằm đó, lồng ngực săn chắc phập phồng, lấp loáng màu mật ong của mồ hôi.

"Ta là ai?"

Yến Trì ngơ ra nhìn y, yết hầu trượt một cái.

"Lục Thập Di..."

Quý Hoài Chân cười thỏa mãn, cái y muốn là để cậu nhớ kỹ khoảnh khắc này.

Y buông ngón tay đang điểm trên trán Yến Trì ra, nói: "Đủ ngoan."

Nhưng cũng đủ đáng thương.

Yến Trì không biết y nghĩ vậy trong lòng, chỉ cảm thấy hạ thân cứng đến phát đau. Trăng dưới nước là trăng trên trời, người trước mắt là người trong tim. Cậu đã mơ tưởng Lục Thập Di bao lâu, nay không nhịn được nữa, bèn ôm chầm lấy y ngồi dậy, mặc kệ y giãy giụa, một tay giữ đầu y, một tay khóa chặt eo.

Sống mũi Quý Hoài Chân đập mạnh vào xương quai xanh của Yến Trì, giây sau đã bị đâm thẳng vào, đau đến ứa nước mắt. Thù mới hận cũ cộng lại, y lập tức há miệng cắn một miếng không thương tiếc.

Vừa cắn vừa chửi bới chua ngoa, mắng cậu là chó, là ngựa, là đồ súc sinh, thứ bên dưới không phải của người. Lại mắng cậu chỉ giỏi giả vờ ngoan, lên giường đúng là đồ không ra gì, còn dám lừa y là chưa từng làm với ai, thấy cậu thạo lắm, rõ ràng chịch giỏi như vậy cơ mà.

Yến Trì rên một tiếng, bị Quý Hoài Chân mắng đến đỏ bừng cả mặt, nhưng chỉ ngoan ngoãn để y cắn, mặc cho y mắng nhiếc. Lớn từng này rồi chưa từng được nếm mùi hương ngọt ngào mềm mại này, cậu sướng đến tê dại cả thắt lưng, gân xanh nổi đầy mu bàn tay. Nếu không phải còn lý trí và yêu quý người trong lòng đến tột bậc, e là eo của Quý Hoài Chân đã bị cậu bóp gãy rồi.

Quý đại nhân nhìn người chưa bao giờ sai, tên Yến Trì này trên giường quả nhiên là lòng lang dạ thú.

Dưới hông cứng như chày sắt, va vào giường kêu cọt kẹt. Tuổi còn nhỏ nhưng của quý lại đủ cứng, một cây gậy thịt nổi đầy gân, vừa vào đã lấp đầy người ta. Quý Hoài Chân

bị thúc đến mức không ngừng nảy người lên, đấm vào vai Yến Trì, nói tên khốn nhà ngươi làm ta đau rồi, chậm lại một chút.

Đúng là tức điên người nhưng lại sướng đến phát dại, dục hỏa và tà hỏa cộng dồn, phía trước rỉ ra một vệt dịch trong rơi trên bụng Yến Trì.

Cậu nói năng lộn xộn, hoang mang hôn lên vầng trán đẫm mồ hôi của Quý Hoài Chân, miệng lẩm bẩm điều gì đó, giọng nghẹn ngào. Y lắng nghe kỹ, đại loại là mấy lời ngon ngọt không thể tin được trên giường, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có câu, cậu nhất định sẽ đối xử tốt với y.

Quý Hoài Chân ư ư a a, miệng chửi nhưng tay lại ôm đầu cậu dúi vào ngực mình. Lúc y đang sướng, chỉ cảm thấy dương vật dưới háng Yến Trì nóng rực cứng đến cực điểm, đột ngột thúc mạnh mấy cái, ôm chặt lấy y, cơ thể khẽ run lên rồi bất động

Mấy cú thúc cuối làm y hốt hoảng, chưa bao giờ bị vào sâu đến thế.

Cảm giác sướng đến cực điểm rồi bắt đầu đau đớn này khiến y vẫn còn hoảng, lúc này mới biết Yến Trì vẫn chưa vào hết, đến lúc sắp ra mới mất kiểm soát mà ra vào liên tục như muốn đâm chết người ta.

Chỗ hai người giao hợp ướt át dính nhớp, mùi tinh dịch nồng đượm trong màn trướng, kích thích ham muốn.

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng: “Cũng nhanh quá nhỉ.”

Yến Trì không đáp, ôm y giả chết, mặt đầy vẻ ảo não. Cậu luống cuống không dám rút ra vì sợ sẽ chảy ra giường, rồi bị Quý Hoài Chân ghét bỏ thành ổ chó, đành phải dùng của quý chặn lại.

Quý Hoài Chân lười biếng liếc cậu một cái, trong lòng cười khẩy, đúng là con gà tơ.

Y trêu chọc: "Giờ biết làm chưa?"

Yến Trì ôm chặt không buông, giọng ỉu xìu vì xấu hổ, khẽ nói: "—— Biết rồi." Vừa thẹn lại vừa bất lực, có lẽ cậu cảm thấy mất mặt, cứ thế ôm Quý Hoài Chân ngã vật ra giường.

Thứ ở bên dưới bắn xong cũng chẳng mềm đi, ngược lại vẫn cương cứng, cắm vào trong, lấp đầy người ta. Dù đã ra một lần nhưng cậu vẫn xao động, ham muốn toàn thân không được giải tỏa, chỉ biết ôm Quý Hoài Chân không ngừng cọ xát, rõ là muốn làm thêm lần nữa nhưng lại sợ y không cho. Vẻ mặt dò hỏi của cậu vừa gò bó vừa đáng thương, nhưng ánh mắt trần trụi kia lại như hận không thể xé xác y ra mà nuốt vào bụng.

Quý Hoài Chân cố ý trêu cậu: "Thảo nào chưa làm chuyện này với ai, ngươi thế này ai mà thèm, đúng là đẹp mã mà vô dụng."

Yến Trì tức giận nói: "Đã bảo là ta biết rồi, sao ngài cứ nói mãi, lẽ nào sau này ngài định nhớ mãi chuyện này sao."

Hai chữ "sau này" vừa thốt ra, cả hai đều sững sờ.

Quý Hoài Chân cố tình lờ đi cảm xúc khác lạ dưới đáy lòng, trêu chọc: "Ta ngày ngày nói, đêm đêm nói, dù sao người mất mặt cũng không phải ta."

Tay y sờ đến chỗ hai người đang kết hợp, tức thì khiến đối phương rên lên một tiếng. Yến Trì rút ra một ít rồi lại thúc mạnh vào, cắn vai y mà gắng sức, khẽ nói: "... Để ngài xem ta rốt cuộc có vô dụng không."

Tiếng dâm dịch hỗn loạn vang lên, cú thúc này khiến Quý Hoài Chân tê dại cả da đầu, toàn thân nhũn ra. Y ôm lấy cổ Yến Trì ấn cậu lên người mình, ưỡn ngực đón nhận.

Yến Trì không nói một lời, lật người đè lên Quý Hoài Chân, nhấc hai chân y tách rộng, để lộ gốc đùi săn chắc. Yến Trì chỉ cúi đầu nhìn một cái, chỉ nhìn dịch trắng đục của mình tuôn ra, hơi thở của cậu lại nặng nề.

"Ngài đẹp thật..."

Cậu chỉ kịp thốt lên rồi lại đâm vào, thẳng tới điểm nhạy cảm làm bụng dưới y tê rần. Quý Hoài Chân cào vào vai cậu, thở hổn hển thúc giục: "Sâu hơn nữa, đi lấy cái gối qua đây."

Y sướng lên là cào cấu lung tung, cái gối sớm đã bị đá xuống đất. Yến Trì do dự, rồi bất ngờ bế bổng y lên trong khi dương vật vẫn đang cắm sâu, dẫn y đi nhặt gối.

Lưng đột nhiên đau nhói, là Quý Hoài Chân sướng đến cực điểm cào lưng cậu.

Không ngờ thằng nhóc này thiên phú dị bẩm, học một biết mười, không cần y dạy đã tự làm được thế này. Quý Hoài Chân nhất thời quên cả cái gối, để Yến Trì ôm y đứng dưới

giường, cứ thế mặt đối mặt mà làm mấy trăm cái.

Tư thế này người khác không làm được, nhưng Yến Trì lại rất dễ dàng. Dương vật của cậu đủ to đủ thô, đầu lại vểnh lên như một lưỡi dao sắc bén, lúc đâm vào từ phía trước vừa hay chạm đúng điểm sướng của Quý Hoài Chân. Y một chân đạp đất làm trụ, một chân quấn quanh eo Yến Trì, phối hợp cực kỳ ăn ý để người ta đâm vào cơ thể mình.

Chỉ là khi Yến Trì tình nồng ý đượm muốn mượn tư thế này để hôn y, Quý Hoài Chân luôn có thể nhanh chóng tỉnh táo lại từ cơn mê đắm. Y một tay nắm tóc Yến Trì khẽ kéo về sau, phối hợp với nhịp điệu ra vào của cậu mà ưỡn người về phía háng cậu.

Y chuyển chủ đề bằng cách tán tỉnh: “Rên mấy tiếng ta nghe xem nào.”

Yến Trì đỏ mặt, vẫn còn bảo thủ trong chuyện giường chiếu, lúc làm người ta thì im re, lời ngon tiếng ngọt thì cũng có nói, nhưng Quý Hoài Chân luôn cảm thấy chưa đủ kích thích, muốn dụ cậu nói mấy lời tục tĩu.

Y càng phóng túng, Yến Trì lại càng xấu hổ, động tác làm y lại càng mạnh bạo hơn, làm y mềm nhũn chẳng còn hơi sức đâu mà trêu chọc.

Mấy trăm cú cuối cùng bị đè trên giường, vì dục vọng sai khiến mà chẳng ai còn màng đến chuyện cảm lạnh. Trên vai Yến Trì đầy những vết răng và vết cấu do Quý Hoài Chân để lại, hai người làm tình như đánh nhau, giường bị thúc đến kêu kin kít kẽo kẹt.

Quý Hoài Chân rất hài lòng với cậu, tuy mới nếm mùi lần đầu không biết nhiều nhưng may mà có thiên phú, lần đầu làm người mà đã suýt làm y bắn.

Y hài lòng nhìn vầng trán đẫm mồ hôi của Yến Trì, không khỏi thầm nghĩ: Hay là cứ nuôi bên cạnh thế này, làm một tên nô lệ tình dục để giải tỏa cũng không tệ.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Quý Hoài Chân cũng giật mình. Vậy mà y lại nghĩ đến việc giữ một người không rõ lai lịch ở bên cạnh.

Dường như cảm nhận được y đang lơ đãng, Yến Trì lại véo y một cái thật mạnh, thúc vào khiến bên trong y co thắt dữ dội, suýt chút nữa thì ra theo. Yến Trì chôn mình trong cơ thể y để nghỉ một lát, có vẻ vẫn còn để bụng chuyện bị chê ra quá nhanh lúc nãy, quyết tâm phải để người thương nhìn mình bằng con mắt khác. Cậu chỉ không ngừng hôn lên vai đối phương để xoa dịu cơn ham muốn như muốn thiêu đốt cả người mình.

Cậu lẩm bẩm trong miệng: "Thập Di... Lục Thập Di, ta nhất định sẽ đối xử tốt với ngài, hãy tin ta."

Quy đầu của cậu cọ xát dữ dội vào điểm sướng của Quý Hoài Chân, rút ra rồi lại thúc vào. Miệng nói lời hay ý đẹp, nhưng động tác dưới háng lại chẳng chút thương tiếc, làm cả chiếc giường dịch chuyển. Chân cậu đạp vào giường mà gắng sức, ai không biết còn tưởng người bị cậu đè ra địt có thù sâu oán nặng gì với cậu.

Quý Hoài Chân bị làm đến phía trước chảy nước không ngừng, miệng lại la lối: "Đồ ngốc, ngươi làm ta đau rồi!"

Quả nhiên tên nhóc này dừng lại thật.

Cậu vừa dừng, Quý Hoài Chân lại thấy không vui, đang định mắng tiếp thì thấy Yến Trì rối rắm ngượng ngùng cúi xuống, hôn đi hôn lại lên tai y, thủ thỉ: "Xin... xin lỗi, ta... lát nữa ta sẽ hầu hạ ngài thật tốt, ngài nói gì ta cũng làm theo, sắp xong rồi. Ngài... ngài ráng nhịn một chút nhé."

Lời còn chưa dứt, cậu lại ấn eo Quý Hoài Chân mà đâm mạnh vào, sức lực còn mạnh hơn lúc nãy, chịch cũng sâu hơn. Miệng thì lặp đi lặp lại nào là xin lỗi, nào là vất vả cho ngài rồi, nào là sau này cả con người ta đều là của ngài, dỗ người cũng dỗ một cách vụng về.

Miệng nói hay bao nhiêu thì chịch Quý Hoài Chân mạnh bấy nhiêu. Một câu "sắp xong rồi" mà lại đè người ta trên giường làm thêm một khắc đồng hồ nữa. Quý Hoài Chân cười khẩy trong lòng, sợ rằng nếu là cái thân thể gầy yếu của Lục Thập Di thật, thì với sức lực này của Yến Trì, có lẽ đã bị làm chết trên giường rồi.

Trong lòng y không vui, mà tên nhóc đó lại không biết ý, miệng cứ như lên cơn mà gọi "Lục Thập Di, Lục Thập Di", động tác càng lúc càng nhanh, rõ là sắp ra.

Nhận ra cậu để tâm đến chuyện này, so với việc giao hợp thể xác, Yến Trì càng muốn nhận được sự đáp lại của y hơn.

Cậu càng gọi Lục Thập Di, Quý Hoài Chân càng không đáp lời, nhất định phải chọc tức cậu mới hả dạ. Hai người như đang ganh đua, không ai nhường ai, cuối cùng cùng nhau lên đỉnh. Một cuộc mây mưa tuy cùng giường khác mộng, nhưng cũng vui sướng thoả mãn.

Quý Hoài Chân rất thỏa mãn.

Ngược lại là Yến Trì, vẫn còn canh cánh chuyện không được đáp lại lúc nãy, ôm người không buông, như chó con sà vào làm nũng. Quý Hoài Chân sướng xong thì không muốn để ý đến người ta nữa, sai Yến Trì lau người cho mình.

Theo lẽ thường, nếu lúc này cho cậu chút ngon ngọt thì thằng nhóc này sẽ càng chết mê chết mệt hơn, nhưng nhớ lại những tiếng "Thập Di" đầy tình ý trên giường ban nãy, Quý Hoài Chân lại thấy hơi buồn nôn, kéo theo đó là nhìn Yến Trì cũng chẳng có sắc mặt tốt đẹp gì. Y quấn chăn lại đuổi Yến Trì về cái ổ chó của cậu, bực bội nói: "Ta không quen ngủ cạnh người khác."

Yến Trì tủi thân vô cùng, còn tưởng là đã làm đau y, nhưng cũng cam tâm tình nguyện hầu hạ Quý Hoài Chân như vợ, dỗ y ngủ.

Đến canh hai, Quý Hoài Chân vẫn chưa ngủ được. Y bị tên gà tơ Yến Trì này làm một lần, có chút bị chịch đã, lửa dục lại bốc lên. Y thầm nghĩ không ngủ thì cũng phí, để cậu gọi vài tiếng Lục Thập Di thì đã sao, có mất miếng thịt nào đâu?

Y lại chủ động mò đến cái ổ chó mà Yến Trì trải dưới đất, cái ổ mà y ghét cay ghét đắng.

Yến Trì đang ngủ say, Quý Hoài Chân chui vào sờ soạng cậu. Thứ ở bên dưới tỉnh nhanh hơn thứ ở bên trên rất nhiều. Trong cơn mơ màng, cậu ôm Quý Hoài Chân vào lòng, nhân lúc tinh dịch bắn vào từ trước vẫn còn mà thúc vào. Tuy cây hung khí còn non nớt, nhưng cũng hầu hạ đến mức Quý Hoài Chân phải tâm phục khẩu phục, dư vị còn mãi.

Hai người trần truồng lại làm thêm hai lần nữa dưới đất.

Quý đại nhân ưm ưm a a, phóng túng buông thả, dụ dỗ Yến Trì làm bậy. Tiếng động khiến Bạch Tuyết cách đó ba gian phòng không ngừng chửi thầm, nghi ngờ có người bị dâm quỷ nhập.

Chapter 10

Sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân tỉnh dậy trong cái ổ chó của Yến Trì.

Đêm qua, người gắt gỏng nói không muốn ngủ cạnh với người khác là y, mà người ngủ được nửa đêm lại vì ham muốn không được thỏa mãn mà mò xuống đất ngủ cũng là y.

Người bên cạnh đã chẳng biết đi đâu, nhưng trước khi đi cũng không quên dịch gọn góc chăn cho y. Quý Hoài Chân khẽ cử động, một chút mùi vị liền lan ra, hòa lẫn giữa tinh dịch đặc quánh và mồ hôi, khơi dậy ham muốn của con người.

Y tiếc nuối liếm môi, trong lòng thầm nghĩ, giá mà lúc này Yến Trì ở đây thì tốt rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài.

"Đại nhân."

Là Bạch Tuyết.

Quý Hoài Chân vội khoác một lớp áo, ngồi lên giường rồi cho gọi Bạch Tuyết vào hầu hạ. Lúc này y mới phát hiện hình như phía sau hơi sưng lên, đau đến nhe răng trợn mắt liền tức giận đá một cái vào cái ổ của Yến Trì để trút giận.

Bạch Tuyết đẩy cửa bước vào, suýt nữa thì bị mùi hương trong phòng hun cho phải lui ra. Thấy cảnh tượng bừa bộn trên đất dưới giường, nàng ta cũng chẳng lấy làm lạ. Quý

Hoài Chân nằm sấp trên giường, thản nhiên sai Bạch Tuyết xoa eo đấm chân cho mình, nhắm mắt hỏi: "Chuyện chiếu thư thế nào rồi?"

"Thưa đại nhân, tuy Phần Châu nhỏ nhưng cũng có người biết đọc loại chữ này. Thuộc hạ sợ gây chú ý nên đã cử người đi tìm thêm ở các thị trấn xung quanh, mỗi người chỉ phân cho hai ba chữ, có lẽ cần khoảng bảy ngày nữa."

Cũng không ngoài dự đoán của y, nếu mọi chuyện suôn sẻ, ngược lại y mới phải nghi ngờ.

Quý Hoài Chân gật đầu, hỏi xong chiếu thư lại hỏi đến Thượng Kinh, hỏi xong Thượng Kinh lại hỏi Lục Thập Di, hỏi xong Lục Thập Di lại hỏi đến tỷ tỷ, ngay cả tên đạo sĩ kỳ quặc Lộ Tiểu Giai mới gặp hôm qua cũng hỏi một lượt. Cuối cùng miệng lưỡi khô khốc, thật sự không còn gì để hỏi, y mới miễn cưỡng khẽ hé mắt ra, vờ như vô tình hỏi: "Cậu ta đâu rồi?"

Bạch Tuyết giả ngốc: "Đại nhân đang nói đến ai?"

Quý Hoài Chân nghiến răng: "Ta hỏi cái thằng nhóc thối tha đó sáng sớm tinh mơ đã chết dí ở đâu rồi."

Những kẻ được lên giường của y, có kẻ nào mà không lưu luyến hầu hạ cho đàng hoàng. Từ trước đến nay toàn là y ngủ xong xách quần bỏ đi, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện hoang đường tỉnh dậy mở mắt đã không thấy người đâu.

"À, cậu ta sáng sớm đã ra ngoài rồi, thuộc hạ vừa hay gặp được." Bạch Tuyết nén cười, biết Yến Trì da mặt mỏng, mà đại nhân nhà mình thì vẫn chưa chơi đã, Bạch Tuyết bèn làm người tốt đến cùng, sáng sớm đã dặn dò những người đêm qua nghe thấy động tĩnh

cứ coi như không biết gì, không nghe thấy gì. Ai ngờ đúng lúc đó Yến Trì lại từ phòng phía sau bước ra, vừa nghe thấy vậy, cậu xấu hổ đến mức lập tức đẩy cửa quay vào.

Một lúc lâu sau cậu mới do dự ló đầu ra, ngoan ngoãn gọi một tiếng "Bạch tỷ", rồi hỏi gần đây có chỗ nào bán bánh gạo nếp đậu đỏ không.

Quý Hoài Chân nghe xong, nhíu mày nói: "Cậu ta mua thứ đó làm gì, dính dính nhớp nhớp, ngọt gắt."

Bạch Tuyết lộ ra vẻ mặt khó nói: "Trước đây, các tú bà trong kỹ viện sẽ chuẩn bị những thứ này cho các cô nương lần đầu 'phá thân'."

Quý Hoài Chân sững người, rồi bật cười khẩy nhưng cũng không nói gì thêm.

Nói chuyện được một lúc thì Yến Trì đã trở về, Bạch Tuyết biết ý lui ra ngoài.

"Mua được rồi à?"

Thấy Yến Trì ôm một thứ gì đó trong lòng như báu vật, Quý Hoài Chân lại thấy tức anh ách, lẽ nào lần đầu tiên của cậu với "Lục Thập Di" kia lại khắc cốt ghi tâm đến thế sao?

Yến Trì không hiểu gì cả, chẳng biết tại sao y lại nổi giận, đành đưa một miếng bánh trong lòng mình tới.

Dù sao cũng đã ngủ với nhau một đêm, ánh mắt nhìn nhau đã khác hẳn, trong lúc giơ tay nhấc chân đều không thể như xưa. Quý Hoài Chân nén giận không hất ra, cứ thế thuận theo tay Yến Trì mà nuốt cái thứ dính nhớp kia vào bụng.

Yến Trì ngồi xuống bên cạnh y, không biết đang âm thầm tính toán điều gì, cũng ăn một miếng, nhấm nháp từng chút một, nếu nhìn kỹ sẽ thấy đáy mắt cậu tràn đầy vẻ ngọt ngào khó quên.

Quý Hoài Chân chẳng tin ăn một miếng bánh đậu đỏ nát bấy mà có thể ra cái vẻ hoài xuân đến thế.

Yến Trì ngẩng đầu nhìn Quý Hoài Chân một cái rồi vội vàng ngoảnh đi, khẽ nói: "Còn đau không? Đêm qua ngài cứ cào ta suốt."

Quý Hoài Chân choàng tay qua cổ cậu kéo lại, Yến Trì thuận theo ngả vào lòng y, dang tay ôm lấy Quý Hoài Chân, để y dựa vào người mình. Quý Hoài Chân vốn định buông lời trêu chọc vài câu, nhưng được Yến Trì ôm một cách nghiêm túc như vậy, y lại chẳng thốt nên lời, chỉ lặng lẽ đánh giá Yến Trì, thầm nghĩ tình dục đúng là thứ khiến con người ta thay đổi nhiều nhất. Chỉ sau một đêm, người này đã khác hẳn, vẻ ngây ngô vẫn còn nhưng lại thêm phần trưởng thành vững chãi, giống như một con sói trung thành với bạn đời nhưng hung dữ với kẻ thù.

Cảm xúc hiện ra mặt, tình cảm chan chứa trong ánh mắt. Yến Trì nhìn y bằng ánh mắt dịu dàng như thế, nhìn đến mức khiến người ta phải chột dạ.

"Đêm qua ngươi ôm ta nói gì thế?"

Y đang hỏi về hai lần làm loạn dưới đất.

Lúc đó y đã kiệt sức, lười biếng đến mức không buồn nhúc nhích, cũng chẳng còn chê bai Yến Trì nữa, cứ thế đè lên cơ thể người ta mà ngủ thiếp đi.

Trong mơ màng, y chỉ cảm thấy Yến Trì ôm mình hôn đi hôn lại, hứa hẹn điều gì đó nhiều lần. Khi ấy y chỉ nghĩ đó lại là những lời tỏ tình sáo rỗng mà cậu vẫn thường nói, giờ tỉnh táo nghĩ lại thì thấy có chút khác biệt.

"Ngài không nghe thấy à? Vậy thôi."

Yến Trì lảng tránh, Quý Hoài Chân cũng không quan tâm mấy nên không hỏi dồn.

Yến Trì vốn đã yêu thương, khao khát y, Quý Hoài Chân được hưởng sái của Lục Thập Di, được Yến Trì hầu hạ lau người, đút cơm, dù có đôi chút vụng về. Nghĩ lại chắc trước đây cậu cũng là công tử nhà giàu, chưa từng làm những việc hầu hạ người khác thế này.

Hai thùng nước nóng được một mình Yến Trì xách lên, Quý Hoài Chân ngồi trong nước, nắm lấy cổ tay Yến Trì, xấu xa nói: "Để ta xem thủ cung sa của ngươi còn không."

Yến Trì không thèm để ý đến y, biết y lại giở trò liền rụt tay lại, đột nhiên hỏi Quý Hoài Chân: "Ngài còn ở Phần Châu mấy ngày nữa? Sau khi rời đi có thẳng tiến đến Sắc Lặc Xuyên không?"

Mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên Yến Trì chủ động dò hỏi, cũng là lần đầu tiên trắng trợn tính toán, nhưng lại chẳng biết lừa người, cứ nhìn y chằm chằm, chỉ sợ Quý Hoài Chân ngủ xong rồi không giữ lời, bỏ cậu lại đây.

"Ngươi muốn ta đi đâu?"

Quý Hoài Chân đương nhiên không để cậu dễ dàng được như ý.

Yến Trì không nói nữa, một lúc sau mới buồn bã đáp: "Ta biết ngài là người làm đại sự, chỉ là trước khi rời Đại Tề đến Sắc Lặc Xuyên phải đi thẳng về phía Bắc, thế nào cũng phải đi qua hai khu giao chiến là Kim Thủy và Cung Châu. Nếu muốn tránh hai nơi này, chỉ còn đường Vấn Dương, cần phải vượt qua núi Thương Ngô. Vấn Dương là quê cũ của ta, ta rất rành địa thế và thời tiết ở đó, ngài dẫn ta theo sẽ không thiệt đâu. Ngài muốn làm gì, ta cũng không xen vào, chỉ cần cho ta ở bên cạnh ngài là được."

Đây là lần đầu tiên cậu nói một hơi dài như vậy với Quý Hoài Chân.

Trên suốt chặng đường, bản đồ đã bị Quý Hoài Chân lật đến nát, mấy địa điểm mà Yến Trì chỉ ra y đã thuộc nằm lòng, quả thực là lời thật.

Hơn nữa, Yến Trì cũng không nói bừa, đúng là y có ý định thay đổi kế hoạch, đi đường núi Thương Ngô.

Lịch trình ban đầu là rời Phần Châu rồi mượn đường qua Cung Châu. Binh mã của Đại Tề đóng quân ở đó, tuy là khu giao chiến thường bị đám lính Thát Đát quấy nhiễu, nhưng cũng tương đối an toàn, thêm nữa đã có lính đi trước mở đường cùng vô số trinh sát, có thể đến địa bàn của người Di Nhung nhanh nhất.

Chỉ có điều kế hoạch này Lục Thập Di cũng biết, đại điện hạ biết, mà Quý Đình Nghiệp cũng biết.

Một khi đã bị người khác biết rõ, thì nơi yên tĩnh nhất cũng đầy rẫy hiểm nguy.

"Vậy ta hỏi ngươi, nếu theo lời ngươi đi đường núi Thương Ngô, hơn một tháng nữa là vào đông, ngọn núi mà đến người Di Nhung còn không qua nổi, thì đoàn xe ngựa này của ta sẽ tổn thất bao nhiêu người?" Quý Hoài Chân có ý thử cậu.

Yến Trì trầm ngâm một lát: "Men theo Vấn Dương đi về phía đông, địa thế ở đó thấp, mùa đông cũng không lạnh như vậy, dưới chân núi có nhiều trang trại có thể xin ở trọ, với lại... ngài đi lại quá phô trương, động tĩnh quá lớn."

Cái nhìn vừa hờn dỗi vừa oán trách này lại trúng ngay ý của Quý Hoài Chân, khiến y lại rục rịch, thật sự nảy sinh ý định giữ Yến Trì lại.

Nếu thằng nhóc này không si mê Lục Thập Di, vừa đến đã nhận nhầm người, có lẽ thực sự có thể giữ lại bên cạnh.

Chỉ tiếc là tạo hóa trêu ngươi.

Trong những chuyện thế này, Quý Hoài Chân chưa bao giờ ngốc nghếch, thậm chí có thể nói là bạc tình bạc nghĩa. Thể xác là thể xác, trái tim là trái tim, cho dù Yến Trì hầu hạ có tốt đến đâu, khiến y thích thú đến đâu, y cũng không thể bị một kẻ hết lòng si mê Lục Thập Di dắt mũi.

Ngủ xong không một dao kết liễu đã là nhân từ lắm rồi. Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân đã hạ quyết tâm, thằng nhóc này rành Vấn Dương, có thể giữ lại thêm vài ngày để moi tin và hầu giường, lợi dụng xong rồi đá đi cũng không muộn.

Thậm chí ——

Nếu thật sự nghe theo đề nghị của cậu, vạch ra con đường qua núi Thương Ngô, vậy thì thằng nhóc này không chết không được, bởi vì miệng của người chết mới là đáng tin nhất.

Yến Trì chỉ thấy Quý Hoài Chân nhìn mình chằm chằm, mà không biết rằng trong khoảnh khắc đó y đã nảy sinh sát ý.

"Xoạt" một tiếng, Quý Hoài Chân mặc kệ người đầy nước, đứng dậy áp sát Yến Trì, lười biếng sai người bế mình lên giường.

Yến Trì ấn người lên giường, tức giận nói: "Ngài mau nói đi, có muốn ta đi theo không."

Quý Hoài Chân cởi áo cậu, rõ là muốn làm chuyện dâm ô giữa ban ngày ban mặt.

Yến Trì thấy y cố tình trì hoãn, thầm tức giận ngầm đấu sức với y, sống chết giữ chặt áo mình.

Quý Hoài Chân cũng không vội, cứ thế nở một nụ cười khó đoán nhìn cậu, dù sao y cũng có thừa kiên nhẫn.

Cứ giằng co như vậy một lúc, quả nhiên Yến Trì là người thua cuộc.

Ai bảo chân tình không địch lại mưu tính.

Cậu nản lòng buông tay, ngã vào người Quý Hoài Chân, đột nhiên nói: "Lúc nào ta cũng không biết ngài đang nghĩ gì. Có lúc ngài cười, nhưng trông ngài chẳng vui vẻ gì. Có lúc ngài khen ta, nhưng lại luôn cảm thấy trong lòng ngài đang mắng ta ngu. Ngay cả đêm qua thân mật như vậy... ngài cũng luôn lơ đãng."

"Ngài làm gì ta không quản được, chỉ muốn cạnh ngài thế này, vậy cũng không được sao?"

Yến Trì trộm nhìn y.

Quý Hoài Chân cười ẩn ý, Yến Trì càng thêm nản lòng. Một lúc sau, cuối cùng cũng đợi được đối phương lên tiếng.

"Thích ta đến vậy sao?"

Cuối cùng Quý Hoài Chân cũng nhượng bộ, hạ mình dỗ dành người ta, nhưng trong lòng lại chẳng chân thành.

Yến Trì nghiêm túc gật đầu.

"Thích Lục Thập Di?"

Yến Trì lại gật đầu.

Quý Hoài Chân tức muốn chết, thầm nghĩ Lục Thập Di thật may mắn, chẳng làm gì cũng có người thương nhớ như vậy, sao chuyện tốt nào cũng bị hắn chiếm hết thế.

Gia thế, địa vị, học thức, những thứ Lục Thập Di sinh ra đã có, dễ dàng đạt được lại là những thứ mà Quý Hoài Chân phải vắt óc suy tính, giẫm lên xương trắng và máu lệ mới nhặt về được. Rõ ràng gương mặt gần giống nhau, Lục Thập Di thì được người người tung hô, còn y thì ai cũng có thể đến giẫm một cái, mắng một câu, nhổ nước bọt vào người.

Ngay cả một trái tim chân thành, một câu "thích", y cũng chẳng dính được chút nào.

"Vậy thì cho phép ngươi được đi theo Lục đại nhân mà ngươi thích."

Y cười khẽ một tiếng, ghé sát vào tai Yến Trì, giọng đầy ác ý, trong mắt không có một chút tình cảm.

Yến Trì sững người: "Thật sao?"

"Thật."

"Vậy ngài nói rồi nhé..." Đôi mắt Yến Trì tự dưng đỏ lên, nhìn Quý Hoài Chân vô cùng kích động, đột nhiên nói năng lộn xộn: "Ta, cha... cha ta đối xử không tốt với mẹ ta, ta, ta nhất định sẽ không học theo ông ấy, sau này ta chỉ có một mình ngài thôi, ngài không biết ta đã đợi ngày này bao lâu rồi đâu."

Quý Hoài Chân ngoài mặt thì phối hợp, chăm chú lắng nghe, nhưng trong lòng lại cười lạnh, thầm nghĩ đợi đến kiếp sau đi.

Yến Trì còn định nói thêm gì đó, đột nhiên sắc mặt thay đổi, cảnh giác ngẩng đầu nhìn lên mái nhà. Ngay sau đó bên ngoài có tiếng động, là tiếng Bạch Tuyết dẫn người đuổi theo.

Quý Hoài Chân còn chưa kịp phản ứng đã thấy Yến Trì kéo chăn quấn lấy y, thuận tay lấy con dao găm mà Quý Hoài Chân giấu dưới gối, một tay chống lên bệ cửa sổ nhảy vọt lên, vài ba bước đã leo lên mái nhà. Sắc mặt Quý Hoài Chân thay đổi, nhìn xuống gối đã trống không.

—— Cậu ta vẫn luôn biết.

Chapter 11

Quý Hoài Chân ngồi trên giường ung dung mặc quần áo, vơ mái tóc ướt sũng ra trước ngực, trên đầu bỗng vang lên động tĩnh loảng xoảng. Có Bạch Tuyết ở đây, y không lo lắng.

Chẳng mấy chốc, Yến Trì đã trở về.

“Thế nào?”

Hiếm khi y thật lòng quan tâm một câu, nhưng đổi lấy một cái liếc mắt đầy kỳ quặc của Yến Trì.

“Lại là tên đạo sĩ thối họ Lộ đó... Ban ngày ban mặt, hắn không ở trong đạo quán mà chạy tới tìm ngài làm gì?”

Lúc này Quý Hoài Chân mới vỡ lẽ, hiểu được hàm ý trong cái liếc mắt của Yến Trì —— “Toàn là nợ phong lưu ngài gây ra.”

Y dang rộng hai tay, trần trụi đứng trước mặt Yến Trì, ra hiệu cho cậu đến mặc đồ giúp mình. Nước chưa khô chảy dọc theo ngọn tóc, để lại một vệt nước trên người. Yến Trì chỉ nhìn một cái đã thấy miệng khô lưỡi khô, ngoan ngoãn hầu hạ Quý Hoài Chân mặc đồ. Ban đầu còn có vài ý nghĩ lả lơi khác, nhưng Quý Hoài Chân lại thu lại vẻ nanh vuốt thường ngày, cứ thế mặc cho cậu sắp đặt, Yến Trì lại dâng lên một cảm giác thương tiếc không nói thành lời.

Đến khi cầm lấy miếng ngọc bội bên bàn, ánh mắt cậu càng thêm dịu dàng.

Quý Hoài Chân thấy cậu cứ nhìn miếng ngọc không chớp mắt, bèn thuận miệng dò hỏi: "Ngươi thích à? Nhưng thứ này quý giá, không tặng ngươi được. Bữa nào ta tìm một cái tương tự làm cho ngươi, khắc chim yến lên thì thế nào?"

Yến Trì lắc đầu: "Ta không cần, ngài cứ giữ lấy, ngọc dưỡng người là để bảo vệ ngài bình an."

Cậu nghĩ một lát, rồi lại nhìn Quý Hoài Chân nói thêm: "Lần đầu ta gặp ngài ở Thượng Kinh, trên lưng ngài cũng đeo miếng ngọc này. Ta chưa từng thấy cái nào như vậy, trong lòng nghĩ sao lại thiếu mất một góc. Chưa từng thấy... nên nhớ rất lâu."

Đâu chỉ là miếng ngọc bội thiếu một góc, ngay cả một người vừa nổi bật vừa thanh tao như Lục Thập Di cũng là lần đầu tiên cậu được gặp.

Quý Hoài Chân cười cho có lệ.

"Nhanh tay lên, ra ngoài xem tên họ Lộ kia muốn làm gì."

Yến Trì giũ tấm áo choàng của Quý Hoài Chân ra, đang định mặc cho y thì thì một bức tiểu họa vẽ bằng nét công bút[1] rơi xuống đất. Cậu vô thức nhặt lên xem, chỉ thấy trên đó vẽ một người phụ nữ tóc bồng bềnh như mây, vận áo đỏ cài trâm ngọc, đang trêu đùa đứa trẻ sơ sinh trong lòng.

↳[1] Đề cập đến cách ngọn bút được sử dụng để tạo ra tác phẩm một cách rõ ràng, sắc nét và có chủ ý.

Quý Hoài Chân thấy vậy liền giật lấy, cất lại vào trong người, không hề giải thích gì với Yến Trì.

Thứ có thể khiến y trân trọng như vậy, tự nhiên là tỷ tỷ Quý Vãn Hiệp và cháu ngoại A Toàn. Song, Yến Trì lại không biết, lúc ngẩng đầu lên thoáng thấy vẻ mặt Quý Hoài Chân có chút lạnh lùng, rồi liên tưởng đến mọi chuyện nghe ngóng được trước khi đến Vấn Dương, rằng Lục đại nhân đã thành thân, có điều thê tử đã qua đời lại có một người con chết yểu, bao năm nay không hề gần gũi ai.

Tuy nhiên nghe là nghe, thấy là thấy. Thấy Quý Hoài Chân căng thẳng như vậy, Yến Trì không khỏi lặng người.

Quý Hoài Chân suy nghĩ miên man, đột nhiên quay người lại, nói với Yến Trì một cách đương nhiên: “Ngươi không đi cùng ta à? Còn đứng ngây ra đó làm gì. Lỡ Lộ Tiểu Giai đột nhiên phát điên đánh đại nhân nhà ngươi thì làm sao.”

Y hơi hất cằm, kiêu ngạo nhìn qua, rõ là đang đợi Yến Trì đi theo.

Như người đi trong băng tuyết mùa đông giá lạnh lâu ngày được đến gần đống lửa, lòng bàn tay bàn chân Yến Trì tê rần, cảm giác kỳ diệu nhanh chóng lan khắp tứ chi. Cậu gắng sức “ừ” một tiếng, vài bước đuổi kịp, rồi nắm lấy tay Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân hừ lạnh một tiếng, miệng chẳng có lời nào hay ho, nhưng tay lại không buông.

“Nắm chặt thế làm gì, sợ ta chạy mất à? Buông tay, đừng để người ta cười vào mặt ta.”

Hai người lời qua tiếng lại ầm ĩ đi ra ngoài, các thị vệ đi theo đã quen không còn thấy lạ.

Có điều Lộ Tiểu Giai kia bị Yến Trì trói gô lại đang quỳ giữa sân. Thấy vẻ mặt Quý Hoài Chân thỏa mãn đi ra, cả người toát ra hơi thở hoan lạc, rồi liếc sang Yến Trì bên cạnh, hắn nhất thời ngây người.

Môi hắn run lẩy bẩy, mắt trợn trừng, không nói hai lời liền dập đầu ba cái về phía Đông Nam, gào khóc: “Mẹ ơi! Con bất hiếu! Y đúng là đồ đoạn tụ chết tiệt!”

Yến Trì đang định nổi điên thì Quý Hoài Chân lười biếng giơ tay lên, các thị vệ liền ùa tới, cho tên đạo sĩ thối mồm mép lung tung này một trận nữa.

Quý Hoài Chân ra hiệu dừng tay, cười hỏi: “Bao nhiêu tuổi rồi?” Y thật sự khá hứng thú với Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai mặt mũi bầm dập, lết bằng đầu gối qua, cười nịnh nọt: “Bẩm đại nhân, năm nay hai mươi sáu rồi ạ!”

Cũng trạc tuổi y.

Y còn muốn hỏi thêm, nhưng lại nghe thấy tiếng hừ lạnh ẩn ý của Yến Trì bên cạnh, cậu đang bất mãn nhìn mình chằm chằm.

Quý Hoài Chân đành đổi lời: “Ngươi lén lút đến chỗ ta ở làm gì?”

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân không yên tâm, tiểu nhân đến gặp ngài! Đại nhân cành vàng lá ngọc, khí chất phi phàm, cao quý không thể tả, vạn vạn lần không được có sơ suất gì đâu ạ!”

Quý Hoài Chân vừa nghe đã nổi nóng, y ghét nhất người khác khoe chữ trước mặt mình, nói những lời ra vẻ mà y nghe không hiểu. Y lại giơ chân đá Lộ Tiểu Giai ngã lăn ra đất.

Ai ngờ tên này dai như đỉa, như con lừa lăn một vòng tại chỗ rồi lại bò tới, tiếp tục nói: “Hôm qua sau khi đại nhân rời đi, tiểu nhân lại gieo một quẻ cho ngài. Chuyến đi lần này của đại nhân không dễ dàng, e là nếu cứ ở lại Phần Châu, sẽ có tai họa ngục tù đó đại nhân! Đại Tề ta nhân tài đông đúc, hay là đại nhân cứ hồi phủ, đổi người khác đi nghị hòa đi ạ!”

Yến Trì hỏi hắn: “Ngươi dựa vào đâu mà quả quyết ngài ấy có tai họa ngục tù?”

“Đương nhiên là do suy diễn mà ra, ta tính trời tính đất còn tính cả người, chưa bao giờ sai sót.” Chỉ thấy hắn cười ranh mãnh, nói với Quý Hoài Chân một cách mập mờ: “Ngay cả chuyện đại nhân hôm qua bí mật gặp gỡ với sư phụ ta, những lời nói và cảm nhận cũng là do ta tính ra. Ngoài ra ta còn tính ra được, cả đời này của Lục đại nhân phải thành thân ba lần.”

Quý Hoài Chân bề ngoài không biến sắc, nhưng trong lòng lại chùng xuống.

Thành thân mấy lần y không quan tâm, nhưng người này lại nói, chuyện Tằng đạo trưởng quả quyết A Toàn là Lý Nhĩ chuyển thế, có tướng đế vương, là do Lộ Tiểu Giai tính ra. Dựa theo tình báo của Tiêu Kim đài và lời khai của Trương chân nhân, chuyện liên quan đến A Toàn là Lý Nhĩ chuyển thế là do sư đệ của lão, hay nói cách khác là tên yêu đạo họ Tằng kia làm ra. Hôm qua gặp mặt, Quý Hoài Chân đã quả quyết đây là nhân họa chứ không phải thiên tai, e là đằng sau còn có kẻ giật dây. Sao đến lúc này lại đột nhiên xuất hiện một Lộ Tiểu Giai chưa từng nghe nói tới?

“Ngươi là cái thá gì? Mèo hoang chó dại trên đường đến kể công với ta, lẽ nào ta cũng phải đồng ý?”

Y thản nhiên nhìn Lộ Tiểu Giai, bàn tay phía sau ra hiệu, một ám vệ lặng lẽ rời đi. Yến Trì thấy hết trong mắt nhưng không xen vào.

“Đại nhân không tin ta thì tin ai! Ngài họ Lục, ta họ Lộ[2], chúng ta cùng họ, nói không chừng năm trăm năm trước còn là người một nhà.”

⤷[2] cùng cách đọc ‘lù’ nhưng viết khác

Chưa đợi Quý Hoài Chân lên tiếng, Yến Trì đã lạnh lùng nói: “Vốn dĩ chẳng phải cùng một chữ.”

Lộ Tiểu Giai sững người nhưng biết co biết duỗi, thẳng lưng lết gối tới trước, tỏ lòng trung thành với Quý Hoài Chân: “Không sao cả, ta có thể theo họ đại nhân, chỉ cần đại nhân biết quý trọng tính mạng của mình!”

Quý Hoài Chân cười nói: “Ngươi đúng là người kỳ lạ, từ lúc thấy bát tự của ta đã luôn miệng bảo ta phải bảo trọng tính mạng, ta sống hay chết, liên quan gì đến ngươi?”

Nhắc đến chuyện này, vẻ mặt Lộ Tiểu Giai lại trở nên kỳ quặc ngượng ngùng. Hắn đột nhiên đỏ mặt liếc nhìn Quý Hoài Chân một cái, vẻ mặt mập mờ đó chỉ khiến người ta suy diễn lung tung.

Miệng hắn lẩm bẩm, lúc thì gọi mẹ, lúc thì chửi đồ đoạn tụ chết tiệt. Yến Trì nhìn mà tức không để đâu cho hết, đang định ra tay đánh người thì sau lưng có người nói: "Đại nhân, đã chuẩn bị xong."

Mọi người cùng nghe tiếng nhìn qua.

Chỉ thấy Bạch Tuyết thay bộ đồ ngắn gọn gàng, vận bộ váy bách hoa nhẹ nhàng tựa khói mây bước xuống từ lầu hai. Nàng ta một tay giữ chiếc trâm cài bên thái dương, đầu ngón tay còn vương chút son phấn chưa kịp lau, có vẻ đã lâu không đội tóc giả nên không quen. Quý Hoài Chân và các thuộc hạ thân tín đều đã quen nên chẳng thấy lạ, Yến Trì đã quen với mái tóc như ni cô của Bạch Tuyết, lúc này mặt đầy vẻ quái dị nhưng thay đổi biểu cảm ngay tắp lự.

Chỉ riêng Lộ Tiểu Giai kia, như bị sét đánh ngang tai.

Hắn đột nhiên lại quỳ về phía Đông Nam, dập đầu một cái thật kêu, mặt đầy vẻ trang nghiêm nói: "Mẹ, con lại có thể làm tròn chữ hiếu rồi."

Yến Trì không nhịn được nữa, đá một cước, thị vệ phía sau cũng đã nhịn từ lâu, ùa lên trói Lộ Tiểu Giai lại lần nữa. Hắn vùng vẫy như con rùa, vươn dài cổ nhìn về phía Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết vốn chẳng thèm để hắn vào mắt, nhận lấy nỏ tiễn[3] từ thuộc hạ buộc vào cánh tay trắng như ngó sen, rồi buộc một con dao găm vào bắp chân. Cuối cùng cầm một cây châm Nga Mi hăm hở muốn thử, thấy chẳng giấu được nữa mới tiếc nuối bỏ đi, nói với Quý Hoài Chân: "Đại nhân còn có việc gì muốn giao phó không?"

↳[3] Giấu dưới ống tay áo, chuyên tấn công tầm xa bằng ám khí như phi tiêu, độc dược,...

Quý Hoài Chân trầm ngâm một lát, liếc nhìn Lộ Tiểu Giai trên đất, đột nhiên đổi lời: "Không cần nữa."

Ý là kế hoạch có thay đổi.

Y ra hiệu cho Bạch Tuyết lại gần, ghé vào tai nàng ta dặn dò gì đó. Bạch Tuyết chỉ lạnh lùng gật đầu. Cuối cùng Quý Hoài Chân vỗ vai nàng ta, ẩn ý nói: "Ta biết ngươi đã lâu không làm chuyện này, nếu không muốn thì giao cho người khác làm."

Bạch Tuyết không tỏ ý kiến, nhận mệnh rời đi.

Thấy giữa mày Bạch Tuyết thoáng qua một nét chán ghét, Yến Trì theo bản năng cảm thấy có gì đó không ổn. Cậu đang định nhìn Quý Hoài Chân thì Lộ Tiểu Giai nãy giờ vẫn ngơ ra nhìn bóng lưng Bạch Tuyết, đột nhiên hét lên: "Không đúng, ta nhớ ra rồi, ta đã thấy nàng ở gác Phương Phi Tẫn tại Thượng Kinh!"

Yến Trì nghe tiếng nhìn qua.

Ngay sau đó Quý Hoài Chân đột ngột đứng dậy đi vào trong, phất tay nói: "Trói tên yêu đạo này lại cho ta, bản đại nhân muốn đích thân thẩm vấn."

Yến Trì đang định đi theo thì cận vệ lại chặn cậu lại, chỉ đứng nghiêm trang một cách cứng nhắc. Thế là Yến Trì biết, đây là ý ngay cả cậu cũng không được theo.

Quý Hoài Chân một tay xách gáy Lộ Tiểu Giai, đi đại vào một phòng, ném mạnh xuống đất như một con chó chết. Trước khi đóng cửa, y quay người lại bình tĩnh dặn dò: “Không có lệnh của ta, không ai được vào.”

Khoảnh khắc trước khi cửa đóng lại, Yến Trì thấy trong mắt y lóe lên tia độc ác tàn nhẫn.

Mấy ngày kề cận bên nhau, cậu đương nhiên phát hiện ra Lục Thập Di của hiện tại có lẽ đã khác với Lục Thập Di mà cậu gặp ở Thượng Kinh. Thời gian đổi thay, vật đổi sao dời, ngay cả chính cậu cũng đã khác xưa, huống chi Lục Thập Di lại ở một nơi ăn thịt người không nhả xương như Thượng Kinh.

Chỉ là đột ngột thấy y như vậy, vẫn khiến trong lòng Yến Trì lạnh toát.

Ánh mắt này Yến Trì rất đỗi quen thuộc, ban nãy y chắc chắn đã nổi sát tâm với Lộ Tiểu Giai.

Trong phòng, Quý Hoài Chân ngồi xổm xuống, bóp cằm Lộ Tiểu Giai bắt hắn ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi: “Tại sao ngươi lại từng đến gác Phương Phi Tẫn?”

Lộ Tiểu Giai nhìn ngang ngó dọc, chỉ cảm thấy khí thế của người trước mắt trong phút chốc đã thay đổi, cố gắng trấn tĩnh nói: “Đương nhiên là đi cùng sư phụ của ta rồi.”

Gác Phương Phi Tẫn tọa lạc tại nơi phồn hoa nhất Thượng Kinh, bề ngoài lấy danh nghĩa kỹ nghệ để đón khách, làm ăn với các quan lại phú quý, nhưng đằng sau lại là một sòng bạc ngầm của Tiêu Kim đài, một phần nguồn tin của Quý Hoài Chân đến từ đây.

Lời ngon tiếng ngọt của đàn ông trên giường có thể không đáng tin, nhưng vài ly rượu vào bụng, những lời nói vô tình trong lúc trò chuyện lại rất đáng tin cậy.

Vừa không quản được thân dưới, cũng không quản được cái miệng, cuối cùng của mất người cũng mất, trở thành một oan hồn dưới lưỡi đao sắc bén của Quý Hoài Chân.

Chỉ là Bạch Tuyết theo Quý Hoài Chân nhiều năm đã khác xưa, không dễ dàng lộ diện. Vậy thì một tên đạo sĩ nghèo kiết xác như Lộ Tiểu Giai làm sao có cơ hội gặp nàng ta?

Quý Hoài Chân nhìn hắn, đột nhiên cười.

Y vui vẻ đứng dậy ra lệnh: "Hai người vào đây."

"Treo ngược tên họ Lộ này lên cột giường cho ta, rồi đi tìm chủ quán xin ít than củi, giã nát mang đến đây."

Quay đầu lại thấy tên thuộc hạ thân tín vẫn còn đứng ngây ra sau lưng, Quý Hoài Chân nhướng mày, quát lớn: "Còn không mau đi?" Người nọ do dự nhìn ra ngoài cửa: "Đại nhân, tên nhóc họ Yến kia đang đứng ở cửa không chịu đi, có vẻ muốn vào cùng đại nhân, thuộc hạ sợ động tĩnh quá lớn lại sinh thêm chuyện." Hắn cẩn thận dò xét sắc mặt của Quý Hoài Chân: "Có cần mời về phòng trước không ạ?"

Một chữ "mời", dùng rất cẩn thận và khách sáo.

Quý Hoài Chân ngạc nhiên, vô thức nhìn ra ngoài cửa, nơi đó không một bóng người, chắc là y không lên tiếng thì không ai dám để Yến Trì lại gần.

Dáng vẻ thất thần của thiếu niên thoáng qua trong đầu y, cùng những cái vỗ về an ủi đêm qua. Sau khi làm loạn xong nằm trên đất, Yến Trì ôm y thật chặt, Quý Hoài Chân vốn luôn kén chọn lại ngủ thiếp đi trong vòng tay của tên ngốc này với thân phận của Lục Thập Di.

Nhưng Quý Hoài Chân cuối cùng vẫn là Quý Hoài Chân, lẽ nào đóng giả Lục Thập Di mấy ngày mà thật sự có thể thấm nhuần được chút lòng Bồ tát hay sao.

Y cười khẩy một tiếng: “Không cần để ý đến cậu ta, cũng không cho phép cậu ta vào. Dù sao sớm muộn gì cũng phải thấy rõ, đừng làm lỡ việc chính là được.”

Nghĩ một lát, y lại nói thêm: “Lộ tẩy rồi, thì giết đi là xong.”

Chapter 12

Quý Hoài Chân căng thẳng như vậy, tuyệt đối không phải vì Lộ Tiểu Giai đã nhìn thấy mặt Bạch Tuyết ở gác Phương Phi Tẫn.

Mà là sư phụ của hắn - Tằng đạo trưởng, nếu không có người giới thiệu dẫn dắt, tuyệt đối không có cơ hội bước chân vào nơi đó.

Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân giơ tay đập vỡ chiếc đĩa trà trên bàn, mảnh vỡ trộn với than nóng mà thuộc hạ mang tới, bị y dùng dao găm nghiền nát một cách tàn nhẫn. Y cười với Lộ Tiểu Giai: “Biết tại sao phải treo ngược ngươi lên không?”

Lộ Tiểu Giai bị treo ngược trên cột giường, mặt đỏ bừng vì sung huyết. Thấy Quý Hoài Chân lại gần, hắn hoảng sợ lắc đầu.

“Ta đổ thứ này vào miệng ngươi, bã vụn làm tổn thương vòm họng, nhưng do than quá nóng nên người chịu hình sẽ luôn muốn nuốt rồi hít vào, có điều treo ngược thì lại không nuốt xuống được gì, chỉ có thể há miệng ra vào liên tục.”

“Đại nhân! Tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy, không giấu diếm chút nào!”

Quý Hoài Chân bèn đặt dụng cụ tra tấn trước mặt Lộ Tiểu Giai, lạnh lùng nói: “Khai hết những gì ngươi biết ra cho ta.”

Chưa cần y dọa dẫm thêm, Lộ Tiểu Giai đã nói như vỡ đê, bán đứng sư phụ mình sạch sành sanh.

Chuyện là một năm trước, Tằng đạo trưởng đã đưa Lộ Tiểu Giai và sư đệ đồng môn đến Thượng Kinh để gặp riêng với Trương chân nhân. Trương chân nhân đó từ hai năm trước khi theo Quý Hoài Chân, chi tiêu chưa từng thiếu thốn, quen thói vung tay quá trán, nảy sinh ý định khoe khoang trước mặt đồng môn, bèn dẫn người đến gác Phương Phi Tẫn.

Tuy tên họ Trương này là người do Quý Hoài Chân tự tay chọn lựa, gửi đến bên cạnh hoàng đế, nhưng Quý Hoài Chân bản tính đa nghi, không hề cho đối phương biết quá nhiều. Vì vậy Trương chân nhân mới không biết gác Phương Phi Tẫn thực chất là sòng bạc ngầm của Tiêu Kim đài. Ông ta chỉ biết Quý gia và Lục gia bề ngoài như nước với lửa, xem đối phương là kẻ thù, nhưng lại không biết đằng sau những biểu hiện đó, hai nhà lại có mối quan hệ hợp tác cùng tồn tại.

Lộ Tiểu Giai kia nói, sư phụ và sư thúc dường như có chuyện quan trọng cần bàn bạc, chỉ đưa hắn vào rồi đưa cho một bát tự, sau đó bị đuổi ra khỏi phòng. Sau đó sư phụ đã dặn đi dặn lại, chuyện này không được kể cho ai.

Quý Hoài Chân hỏi: “Nếu không thể để người khác biết, tại sao còn phải dẫn ngươi theo? Nhìn cái miệng rộng của ngươi cũng không giống người trung thành.”

Dăm ba câu đã bị y dọa ra sự thật.

“Vậy thì phải nói đến chuyện xưa rồi.” Lộ Tiểu Giai cười nói: “Sư phụ trọng dụng ta, đương nhiên đi đâu cũng phải mang ta theo.” Quý Hoài Chân ghét nhất người khác úp mở với mình, lập tức tiến lên cởi giày vải của Lộ Tiểu Giai, quất một cái thật mạnh vào miệng hắn.

“Bát tự mà sư phụ ngươi giao cho ngươi ngày đó, còn nhớ không?”

Lộ Tiểu Giai suýt chút nữa bị cái tát đó của Quý Hoài Chân làm choáng váng, hai mắt tối sầm lại đọc ra ngày tháng năm sinh. Quý Hoài Chân vừa nghe, quả nhiên là của A Toàn.

Y cầm chiếc giày vải đứng giữa phòng, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Từ nửa năm trước khi tin đồn lan truyền, nói rằng tứ hoàng tử là Lý Nhĩ chuyển thế hạ phàm, tin đồn ngày càng lan rộng từ Phần Châu đến Thượng Kinh, gây ra sóng gió không nhỏ trong triều đình. Vốn dĩ tranh giành ngôi vị thái tử chỉ liên quan đến đại điện hạ và tam điện hạ, nhưng trớ trêu thay, ai ai cũng biết hoàng đế lại say mê tìm tiên hỏi đạo. Quý Văn Hiệp lại là hoàng hậu Đại Tề, Quý gia của y lập tức bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Chưa kể Quý gia của y vốn là người của tam điện hạ, sau này dưới sự dẫn dắt của Quý Đình Nghiệp lại không hiểu sao quay sang phe đại điện hạ. Lần này mọi người đều ngầm trêu chọc, e là phen này càng có lý do chính đáng hơn —— Quý gia của y muốn “tự lập môn hộ” rồi.

Lúc này tên họ Trương kia trong mắt Quý Hoài Chân đã là một người chết. Chỉ cần y ra lệnh, Tiêu Kim đài ở Thượng Kinh xa xôi đêm nay có thể khiến lão chết một cách lặng lẽ trong cung cấm. Nhưng y lại cố tình giữ lại mạng chó của lão, để xem kẻ đứng sau rốt cuộc là ai.

Không cần nghĩ cũng biết là Lục Thập Di, có điều Quý Hoài Chân nhất thời không biết, hắn làm thế nào mà qua mặt y để cấu kết với người khác.

“Đại nhân... đại nhân...” Lộ Tiểu Giai đau đến nhe răng trợn mắt, một bên mép đã sưng vù: “Những gì cần khai ta đều khai rồi, thả tiểu nhân xuống đi, treo ngược thế này khó chịu quá. Đại nhân nếu chưa hả giận, cứ đánh ta thêm mấy cái cũng được!”

Quý Hoài Chân liếc hắn một cái, đột nhiên nói: "Xem ra, người lợi hại không phải là tên họ Tằng kia, mà là ngươi."

Lộ Tiểu Giai khiêm tốn gật đầu.

Quý Hoài Chân đột nhiên cười: "Chuyện Lý Nhĩ chuyển thế, mấy phần thật, mấy phần giả?"

"Quẻ là do ta giải, nhưng lời lại không phải do ta nói." Lộ Tiểu Giai lắc đầu, không tiếp tục khoe khoang nữa: "Bát tự mà họ đưa cho ta quả thực ẩn chứa tướng đế vương, nhưng người này tuy thân vượng, mệnh cách lại yếu, nếu không nuôi dưỡng cẩn thận, e cũng là số làm áo cưới cho người khác."

Lời còn chưa nói hết, lại bị Quý Hoài Chân cầm đế giày quất một cái thật mạnh vào miệng.

Lần này hai bên má của Lộ Tiểu Giai cuối cùng cũng sưng to bằng nhau. Hắn nuốt một ngụm máu, đột nhiên nhìn Quý Hoài Chân đầy ý vị sâu xa: "Trong mệnh không có thì đừng cưỡng cầu, đại nhân ạ."

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng: "Ngươi cũng nhìn thấu đáo nhỉ. Nếu giỏi tính toán như vậy, sao ngươi không tính thử xem mình có phải chết ngay hôm nay không?"

"Ta tính rồi, đương nhiên không phải hôm nay. Nếu đã gặp được đại nhân định mệnh của đời mình, ta sẽ tính thêm một quẻ nữa." Lộ Tiểu Giai khó khăn đưa một tay ra tính toán gì đó, miệng lẩm bẩm, sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Không đúng, sao vẫn là hai năm sau."

Nghe được câu trả lời mình muốn, Quý Hoài Chân không có ý định tiếp tục dây dưa. Mặc kệ những lời nói nhảm của Lộ Tiểu Giai, y ném giày xuống đất, quay người đi ra ngoài.

Y ra lệnh cho thuộc hạ thân tín: "Nhốt hắn lại cho ta, phao tin đến Thanh Nguyên Quán, xem có ai đến cứu hắn không, cũng truyền tin này đến Thượng Kinh cho ta."

Tên yêu đạo kia vẫn còn la hét inh ỏi phía sau, nhắc nhở Quý Hoài Chân quý trọng mạng nhỏ, gặp chuyện thì cứ trốn đi.

Quý Hoài Chân làm như không nghe thấy, đi về phía trước vài bước, ở góc rẽ thì gặp Yến Trì. Cậu đang cúi đầu, có vẻ đăm chiêu nhìn chiếc nhẫn nhẫn đeo ngón cái mà y tặng. Gần như ngay khi y vừa đến gần, Yến Trì lập tức ngẩng đầu nhìn y.

Ánh mắt của người này rơi trên vạt áo trước của y, vẻ mặt phức tạp.

Quý Hoài Chân cúi đầu nhìn, thì ra là do y dùng giày đánh gãy răng tên Lộ Tiểu Giai kia, lúc hắn ho thì máu đã vô tình bắn lên vạt áo mình.

"Dọa ngươi sợ rồi à?" Y cười hì hì nắm lấy tay Yến Trì: "Đi thay bộ đồ khác cùng ta, chiều nay chúng ta ra ngoài dạo chơi. Ở Phần Châu cũng đủ lâu rồi, cũng nên sớm khởi hành thôi."

Quý Hoài Chân nắm tay người ta, chưa đợi Yến Trì hỏi, y đã lại dùng đến tài lật mặt của mình, vừa quay người, ý cười trên môi lập tức biến mất.

Mặt y sa sầm, thầm nghĩ tại sao thằng nhóc này lại dùng ánh mắt đó nhìn mình?

Lẽ nào phát hiện ra mình không giống với Lục Thập Di mà cậu ta tự ảo tưởng, nên hối hận vì đã tự dâng hiến rồi sao?

Trong phòng nhất thời không ai nói gì, Yến Trì lại tìm một bộ quần áo khác để y thay. Dường như nhận ra tâm trạng Quý Hoài Chân không tốt, cậu không nhắc đến Lộ Tiểu Giai nữa. Ngược lại Quý Hoài Chân không nhịn được, sốt ruột nói: “Muốn hỏi thì cứ hỏi, trưng ra cái mặt tủi thân đó như ta đang bắt nạt ngươi vậy.”

Yến Trì ngẩng đầu nhìn y: “Trước đây ngài thường làm vậy sao?”

Nhớ lại tiếng la hét của Lộ Tiểu Giai mà cách cả một hành lang dài cũng nghe thấy, huống chi bên trong còn kinh khủng đến mức nào: “Ngài có vẻ rất thành thạo việc thẩm vấn.”

“Ngài không từ thủ đoạn như vậy, có phải vì tên Quý Hoài Chân kia luôn tính kế nhằm vào ngài không?”

“Không từ thủ đoạn?”

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, Quý Hoài Chân lại thoáng thấy trong mắt Yến Trì có một chút thương tiếc muốn nói lại thôi.

Y chưa ngốc đến mức nghĩ rằng chút thương tiếc đó là dành cho mình.

Chỉ sợ đến khi Yến Trì biết mình là ai, trong mắt chỉ còn lại sự chán ghét.

“Phải thì sao, ngươi muốn nói gì, không phải là mấy lời vô nghĩa kiểu ‘được tha thì nên tha’ chứ, hay là nhớ ra người khác đánh giá Quý Hoài Chân thế nào rồi, đột nhiên phát hiện ta so với y còn hơn chứ không kém, hay ngươi nghĩ, hôm nay nếu là Quý Hoài Chân ở đây, tên yêu đạo nói năng bậy bạ kia có thể sống thoải mái hơn?”

Quý Hoài Chân không nhịn được nữa, để lộ ra vài phần chua ngoa cay nghiệt. Y từng bước ép sát Yến Trì, không rõ là bị câu nói nào chọc giận, hay là do cái cách Yến Trì nhìn y.

“Ta không có ý đó, là Lộ Tiểu Giai lén lút trước, ngài làm thế nào cũng không quá đáng. Quý Hoài Chân sao có thể so với ngài được, ngài và y dù làm cùng một việc, cũng chắc chắn có lý do của riêng ngài. Ngài hà tất phải tự hạ thấp mình, hơn nữa... hơn nữa ta cũng chỉ là quan tâm mỗi mình ngài thôi.”

Trong lúc vội vã, Yến Trì nắm lấy tay y, thật sự hận không thể moi tim ra cho y xem. Càng hận mình miệng lưỡi vụng về, sao cứ vạch áo cho người xem lưng, cứ phải nhắc đến tên Quý Hoài Chân đó.

Kết quả là cậu giải thích một tràng vụng về, người trước mắt lại càng tức giận hơn.

Quý Hoài Chân tức quá hóa cười, y thật sự tò mò, tại sao cái tên Yến Trì mù này lại chỉ nhận đúng một khuôn mặt, dựa vào cái gì mà cùng một việc mà y làm và Lục Thập Di làm lại khác nhau!? Lẽ nào trời sinh y đã thấp kém hơn người khác một bậc sao?

“Ngươi cút đi... Ta làm việc trước giờ vẫn vậy, không ưa thì cút cho ta. Đừng có mà chỉ tay năm ngón với ta, bao nhiêu năm nay đều sống như thế, thật sự nghĩ chỉ ngủ một giấc là có thể làm chủ được ta rồi sao?”

Sắc mặt Quý Hoài Chân tái mét, chỉ tay ra ngoài cửa.

Hai người giằng co không dứt, Yến Trì cũng có chút nổi nóng, cổ nghển lên, mặt không vui bước ra ngoài.

Quý Hoài Chân lập tức giơ tay ném vỡ ấm trà trên bàn, đang định gọi thị vệ trói Yến Trì lại ném ra ngoài, ném mấy trăm cái cho hả giận, ai ngờ tên nhóc đó lại nghênh mặt, mặt lạnh tanh đi trở lại.

Cậu hùng hổ đứng sừng sững trước mặt Quý Hoài Chân. Nếu không phải đôi mắt đỏ hoe đang trừng lên, thì dáng người khoẻ khoắn đó cũng có chút đáng sợ.

Nhưng Quý Hoài Chân là ai?

Lập tức không chịu yếu thế mà trừng lại, tuy thấp hơn người ta một chút, nhưng khí thế không hề yếu.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Ta nói sai câu nào à? Ngươi còn muốn đánh ta chắc?”

“Ngài...”

“Ngài cái gì mà ngài, ta cái gì mà ta, lắp ba lắp bắp, nói còn không nên lời, chỉ giỏi trên giường thôi.”

Yến Trì tức đến đỏ bừng mặt, lồng ngực không ngừng phập phồng, rõ là tức giận mà lại không biết cãi nhau. Đột nhiên cậu dùng một tay bóp lấy hai má Quý Hoài Chân, kéo đối phương về phía mình.

Quý Hoài Chân vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Chỉ thấy Quý đại nhân đang tức giận nháy mắt mất hết uy nghiêm, miệng bị Yến Trì bóp lại, thuận thế chu lên, không thể cử động được chút nào, chỉ có thể dùng ánh mắt đe dọa. Y đang định dùng hết sức bình sinh để đẩy người ta ra, nhưng thấy Yến Trì cúi người tới, tiếp đó môi đột nhiên đau nhói!

Cú này đúng là đau thấu tim gan Quý Hoài Chân!

Thằng nhóc con này lại dám cắn y!

Cắn xong còn chưa đã, còn cả gan làm chuyện đêm qua muốn làm mà không được phép, hôn khắp trong ngoài người ta, hôn đến cuối cùng thở hổn hển mới buông ra. Tiếp đó, như thể chịu oan ức tày trời, cậu lên án: “Câu nào ngài cũng nói sai.”

Quý Hoài Chân: “...”

“Chỉ ngủ một giấc gì chứ, sao ngài nói chuyện tổn thương người khác thế.”

Quý Hoài Chân: “Ta...”

“Ta trước giờ đều coi ngài như tổ tông mà phụng dưỡng, ai muốn làm chủ của ngài? Ai muốn đánh ngài? Sao ngài lại bắt nạt người ta như vậy?”

Quý Hoài Chân: “...”

Yến Trì hỏi liền ba câu, đột nhiên dập tắt hết cơn giận của Quý Hoài Chân.

Y bối rối đưa tay áo lên lau miệng, lén liếc nhìn Yến Trì, không hiểu cái cảm giác khó tả này là gì. Nếu là trước đây, đừng nói là cắn môi y, chỉ cần chạm vào y một cái cũng phải lột một lớp da. Không có ai như tên nhóc trước mắt này, vừa cắn vừa mắng mà lại khiến trong lòng y thấy thoải mái đến lạ.

Một bên nghĩ Yến Trì sắp làm phản, can đảm đấy, thật sự quá can đảm, thế mà dám cậy chiều sinh hư. Một bên lại nghĩ, thì ra tên nhóc này không phải không biết cãi nhau, mà là cần thời gian để lựa lời. Nhất thời y ngẩn ra, quên cả nổi giận, cuối cùng đầu óc choáng váng, buột miệng nói ra câu trái lòng mình: “... Ngươi giận thật rồi à?”

Yến Trì không nói gì, vẫn còn để bụng câu nói “chỉ ngủ một giấc”, rồi quay người bỏ đi.

Quý Hoài Chân ngoảnh đầu đi, chửi đổng ra ngoài: “Các ngươi làm ăn kiểu gì thế hả? Không nghe thấy động tĩnh trong phòng lớn thế này à? Chặn cậu ta lại cho ta!”

Thế nhưng các cận vệ đứng gác ngoài cửa đều cúi đầu, giả vờ không nghe thấy. Lúc Yến Trì đi qua còn tự giác nhường đường.

Quý Hoài Chân đứng tại chỗ bắt đầu đập phá đồ đạc đầy vẻ bất bình, nhưng lại sờ vào chỗ bị Yến Trì cắn, tự giác đuổi theo, miệng lẩm bẩm: “Tổ cha, ta thấy ngươi mới là tổ

tông...”

Chapter 13

Đây là lần đầu tiên Quý Hoài Chân dỗ dành người khác.

Nhưng dỗ thì dỗ một cách qua loa, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên xe ngựa, để Yến Trì ôm hôn một lúc.

Cảm giác môi kề môi thật kỳ quái, khiến y không ngừng tê dại da đầu, chỉ hôn một lát đã không cho Yến Trì tiếp tục nữa. Yến Trì thấy y kháng cự việc hôn môi, cũng không ép buộc.

Sau đó cậu không nhịn được giải thích với Quý Hoài Chân: "Ta chưa bao giờ lấy y ra so sánh với ngài. Đột nhiên nhắc đến y, cũng chỉ là nghĩ nếu ngài bị y ép đến mức phải dùng thủ đoạn như vậy để tự vệ, chắc hẳn cuộc sống cũng không dễ dàng gì, ta chỉ là... chỉ là hận mình vô dụng, tự giận bản thân mình thôi."

Quý Hoài Chân sững người, lúc này mới hiểu ra, nói cho cùng vẫn là đau lòng cho Lục Thập Di.

Nhưng cơn tức giận đã qua, Quý Hoài Chân không thể nổi nóng được nữa, ngồi trên xe ngựa lắc lư để Yến Trì hầu hạ, hưởng thụ hết những gì đáng lẽ Lục Thập Di được hưởng, tự lừa mình dối người mà cảm thấy một niềm khoái trá khôn tả.

Yến Trì lại đề nghị: "Ta phát hiện mỗi lần nhắc đến Quý Hoài Chân chúng ta đều cãi nhau, sau này không nhắc đến y nữa có được không?"

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng, ngoài mặt vẫn phối hợp gật đầu.

Hai người lại ra chợ mua sắm một ít đồ dùng cho mùa đông.

Thực ra những thứ này vốn không cần Quý Hoài Chân phải tự lo liệu, y phụng mệnh bệ hạ đi nghị hòa, dọc đường các trạm dừng chân đều có trinh sát tiền phương đi trước mở đường lo liệu mọi thứ, dù có thiếu thốn gì cũng có khối người chờ để chạy vặt cho y.

Chỉ là sau mấy ngày sóng gió vừa qua, y đã quyết tâm thay đổi lộ trình, nghe theo Yến Trì đi đường núi Thương Ngô, mượn đường Vấn Dương để vòng đến Sắc Lặc Xuyên.

Y muốn xem Lục Thập Di còn có chiêu gì chờ đợi mình.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ: Đấu với trời, đấu với người, đấu với đối thủ như Lục Thập Di mới có ý nghĩa.

Kinh nghiệm của Yến Trì phong phú, mua về toàn là những thứ dùng để qua đông trên thảo nguyên và núi non, lúc nguy cấp có thể cứu mạng. Cậu mua gì, Quý Hoài Chân đều âm thầm sai người chuẩn bị thêm vài phần, dọc theo những địa điểm mà Yến Trì đã lên kế hoạch chuẩn bị sẵn, để phòng khi cần.

Trong thời gian này, tin tức về Lộ Tiểu Giai đã được người âm thầm truyền đến Thanh Nguyên quán và Thượng Kinh. Chuyện ở Thượng Kinh thì không nói, nhất thời chưa có động tĩnh cũng nằm trong dự liệu của Quý Hoài Chân. Chỉ có Thanh Nguyên quán lại chờ thời cơ hành động, mấy ngày sau chỉ cử một người đến, xem ra còn lén lút trốn mọi người ra ngoài.

Người nọ vừa đứng ở hành lang đã bắt đầu chửi bới, gào lên rằng tên cẩu tặc họ Lục mau giao Tiểu Giai sư huynh của cậu ta ra đây.

Quý Hoài Chân ló đầu ra xem, thì ra là tiểu đồng giữ cổng núi hôm đó, mới khoảng mười lăm tuổi, lông còn chưa mọc đủ. Câu đầu tiên vừa dứt, câu thứ hai vừa mới bắt đầu thì Yến Trì liền nhặt nắp chén trên bàn, tiện tay ném qua khe cửa sổ đang mở mà chẳng quay đầu lại.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, tiểu đạo đồng đó bị trói gô lại, ném vào giam chung với Lộ Tiểu Giai.

Vài ngày sau, cuối cùng Bạch Tuyết cũng xuất hiện trở lại, ngoài việc mang về một nửa số chữ đã được dịch, còn có một số chuyện về Lộ Tiểu Giai.

Vì những chữ đó bị xáo trộn rồi giao cho những người khác nhau giải mã, đi rồi về mất đến mấy ngày, Bạch Tuyết chỉ mang về được một nửa. Quý Hoài Chân ghép lại chỉ có thể xác nhận tên, địa điểm và một số chi tiết lặt vặt khác trên chiếu thư.

Không khác mấy so với những gì y biết, nhưng dòng thông tin quan trọng ở giữa nói về mục đích của chuyến đi này thì mãi vẫn chưa có tin tức.

Xem ra còn phải ở lại Phần Châu thêm vài ngày nữa.

Bạch Tuyết nói: "Đại nhân, Lộ Tiểu Giai là cô nhi, từ nhỏ đã được một lão đạo sĩ họ Lộ nhận nuôi. Sau này lão đạo sĩ chết, hắn liền đến nương tựa Thanh Nguyên quán. Lão họ Tằng kia vốn không muốn nhận, nhưng Lộ Tiểu Giai lại có thiên phú cực cao, nên Tằng đạo trưởng mới giữ hắn lại bên mình, nhưng cũng chỉ cho làm đệ tử ngoại môn."

"Vậy ra Tằng đạo trưởng thực chất là kẻ thùng rỗng kêu to, sở dĩ nổi danh là nhờ vào Lộ Tiểu Giai." Quý Hoài Chân lập tức hiểu ra, thảo nào đi Thượng Kinh cũng phải dẫn Lộ

Tiểu Giai theo.

Y suy nghĩ một lát, bị tiếng "vù" của mũi tên cắm vào bia ngoài cửa sổ chuyển dời chú ý.

Chỉ thấy trong sân, Yến Trì cầm cung tên đứng thẳng, tên đã rời khỏi dây, chỉ còn dây cung vẫn không ngừng rung lên.

Mấy ngày nay Quý Hoài Chân thấy cậu cứ mân mê cái nhẫn đeo ngón cái mà mình tặng, tưởng cậu buồn chán tay chân ngứa ngáy, liền cho người dựng một cái bia trong sân nơi ở để Yến Trì giải khuây.

Không giống những kẻ chỉ được cái mẽ ở Thượng Kinh, khi Yến Trì kéo cung thích nhắm mắt, để lắng nghe tiếng gió, cánh tay lại cực kỳ mạnh mẽ, dây cung nặng bốn tảng đá bị cậu dễ dàng kéo thành một vầng trăng tròn.

Thằng nhóc này quả thực có tướng mạo không tệ. Xương mày y cao, hốc mắt sâu, khi không cười thì khí chất đáng sợ, trông có vẻ bạc tình bạc nghĩa rất dễ dọa người khác, nhưng khi cười lên đôi mắt hoa đào ẩn chứa tình ý kia lại phát huy tác dụng, ngoan vô cùng, đáng yêu vô cùng, dù không có ý gì nhưng thấy cậu cười như vậy, Quý Hoài Chân lại cứ muốn bắt nạt cậu.

Lúc này Yến Trì lại rút một mũi tên từ ống tên sau lưng lắp vào, nhắm mắt, hơi nghiêng đầu lắng nghe tiếng gió, tay nhẹ nhàng buông ra, khi thả dây mở mắt có một vẻ hoang dã khó tả.

Quý Hoài Chân lơ đãng quay đầu lại, tiếp tục nói: "Bên Thượng Kinh có tin tức gì không?"

Bạch Tuyết lắc đầu: "Lục Thập Di thì không, nhưng Trương chân nhân lại không kìm được rồi."

"Trương chân nhân trước nay vẫn luôn luyện linh đan diệu dược cho bệ hạ, tuy đều là những thứ bổ khí huyết, uống vào cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng không thứ nào là không được người của chúng ta kiểm nghiệm qua. Song, ngay trong đêm tin tức Lộ Tiểu Giai bị bắt truyền về, Trương chân nhân đã tự ý đổi một vị thuốc cho bệ hạ, nhưng đã bị người của chúng ta chặn lại. Sau khi kiểm tra, trong thuốc có trộn một vị độc mãn tính, sau khi uống chỉ cần hơn một tháng là sẽ xuất huyết não mà chết."

Thấy Quý Hoài Chân hồi lâu không đáp, Bạch Tuyết tưởng y không nghe thấy. Ngẩng đầu lên, thấy Quý Hoài Chân lại tiếp tục nhìn Yến Trì ngoài cửa sổ.

Dây cung lúc căng lúc chùng đều đặn găm vào bia tên, Yến Trì từ tốn bắn tên, sắp bắn hết mũi tên cuối cùng trong túi.

Một lúc sau Quý Hoài Chân đứng dậy vươn vai, cả người như không có xương, y đột nhiên cười một tiếng, ý tứ không rõ ràng: "Hay cho một Lục Thập Di, hóa ra là chờ ta ở đây."

Giọng điệu y lười biếng, nhưng trong mắt lại không giấu được vẻ tinh ranh tán thưởng, thậm chí có chút ác độc muốn thử sức, và cả sự phấn khích sau khi bị đối thủ khiêu khích.

"Chúng ta đều nghĩ sai rồi, không phải Lục Thập Di ngấm ngầm qua lại, mà là lão họ Trương này ngay từ đầu đã là người của hắn. Dù không phải hắn, cũng sẽ có Lý đạo trưởng, Vương đạo trưởng nào đó. Chỉ cần ta có suy nghĩ lợi dụng việc hoàng đế cầu tiên vấn đạo, hắn đã có thể bắt đầu triển khai kế hoạch. Lục Thập Di giấu trời qua biển,

mượn tay ta, đưa quân cờ này đến bên cạnh hoàng đế. Nếu Trương chân nhân mưu nghịch phạm thượng, thế nào cũng sẽ liên lụy đến ta, hắn chắc chắn cũng nghĩ rằng những viên đan dược ta sai Trương chân nhân luyện trước đây đã có cài cắm, chỉ tiếc là hắn đã nhầm..."

Bạch Tuyết khó hiểu nhìn y.

Quý Hoài Chân đứng quay lưng về phía nàng ta, nửa khuôn mặt không rõ ràng, giọng điệu mang một chút âm hiểm lạnh lẽo, ý tứ không rõ: "... Ta đâu có muốn hoàng đế chết, ta chỉ mong ông ta sống lâu thêm một chút."

Trước đây hoàng đế si mê cầu tiên hỏi đạo, dưới sự thổi gió bên tai của Quý Hoài Chân, ông ta đã ra lệnh cho Trương chân nhân luyện đan dược tăng cường sức khỏe để phụ trợ.

Toàn bộ triều đình, trên từ mấy vị hoàng tử, dưới đến thái y các quan đều lo lắng đề phòng, những viên đan dược luyện ra không biết đã lấy bao nhiêu người sống thử thuốc rồi mới dám cho hoàng đế dùng, ai nấy đều đề phòng dã tâm của Quý Hoài Chân.

Nhưng họ đều đã nhầm, thuốc đó đúng là phương thuốc tăng cường sức khỏe.

Thú vị là, sau này Quý Hoài Chân mới biết, các thái y phụ trách kiểm nghiệm đều đã được dặn dò, Lục gia, đại điện hạ, tam điện hạ đều đã lần lượt căn dặn: Trương chân nhân ngộ tính phi thường, hơn nữa mỗi nhà mỗi đường lối, việc kiểm nghiệm chớ nên quá khắt khe.

Rõ là muốn nương tay.

—— Ai cũng có lòng riêng, tính tới tính lui lại không tính được rằng Quý Hoài Chân mới là người mong hoàng đế sống thêm mười năm nữa.

Tốt nhất là đợi đến khi A Toàn nhà họ lớn, đợi y đấu đổ Lục gia.

Quý Hoài Chân lẩm bẩm: "Mẹ kiếp cái câu trong mệnh không có thì đừng cưỡng cầu, thứ nào ngày hôm nay chẳng phải do ta liều mạng cưỡng cầu mà có."

Y cười lạnh một tiếng, ra lệnh cho Bạch Tuyết: "Đêm nay ra tay, không chừa một người sống, thiêu rụi Thanh Nguyên quán cho ta."

Bạch Tuyết bình tĩnh gật đầu, biết rõ thủ đoạn của Quý Hoài Chân, không ra lệnh bắt sống tra tấn đến chết đã là nhân từ.

"Còn tên đạo sĩ họ Lộ thì sao?"

Quý Hoài Chân cười khẽ, mang theo chút ác ý: "Lộ Tiểu Giai đã nói mình thần cơ diệu toán, đoán chắc ngày chết của mình là hai năm sau, vậy thì sáng mai đợi lửa tắt, áp giải hắn đến trước sư môn mà giết. Thông báo cho những người còn lại, ngày mai lập tức lên đường, chúng ta mượn đường Vấn Dương, các tuyến đường trước đây đều hủy bỏ."

"Những bản dịch còn lại đại nhân không đợi nữa sao?"

"Không đợi nữa, để lại một người canh giữ, lấy được rồi đuổi theo chúng ta là xong." Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng: "Đợi nữa, không chừng thật sự bị người ta nẫng tay trên mất."

"Vâng, thuộc hạ hiểu rồi. Đại nhân, nếu ngày mai lên đường, vậy còn cậu ta thì sao, có đưa theo không?"

Giọng Bạch Tuyết nhỏ dần.

Quý Hoài Chân hồi lâu không đáp, Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, thấy y lại đang nhìn Yến Trì.

Bạch Tuyết không khỏi nghĩ, trong khoảnh khắc im lặng này, Quý Hoài Chân đang nghĩ gì, là giết chết tên ngốc đáng thương này để bịt miệng, hay là hồi tâm chuyển ý?

Kẻ ác cũng có lúc giơ cao đánh khẽ sao?

Trong sân, Yến Trì đã bắn xong mũi tên cuối cùng, cây cung dài đeo ngược sau lưng, đang cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đeo ngón cái chỉ chuyên dùng để bắn cung mà Quý Hoài Chân tặng cậu. Dường như cảm nhận được Quý Hoài Chân đang nhìn mình, cậu lập tức quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Yến Trì bật cười, cậu vẫy tay với Quý Hoài Chân, sải bước chạy về phía y.

Quý Hoài Chân hơi cau mày, sửa lại y phục, bước về phía Yến Trì. Chưa đi được hai bước đã bị ôm chầm vào lòng. Yến Trì cao hơn y một chút, vai lại rộng, lúc ôm chặt người có thể ôm trọn Quý Hoài Chân vào lòng. Hai người áp sát vào nhau không một kẽ hở, Yến Trì vùi đầu vào cổ Quý Hoài Chân để ngửi mùi hương của y, dường như chỉ cần như vậy thôi đã khiến cậu vô cùng mãn nguyện.

Bạch Tuyết nhìn cảnh này, trong lòng không ngừng thở dài tiếc nuối.

Rốt cuộc là giết Yến Trì, hay giữ lại, hay dẫn theo bên mình? Một quyết định vốn nên rõ ràng, nhưng Quý Hoài Chân lại chần chừ không đưa ra một câu trả lời chắc chắn. Có lẽ ngay cả chính y cũng chưa nghĩ thông suốt.

Chapter 14

Đêm nay dường như không khí có chút khác biệt.

Vừa dùng xong bữa tối, Yến Trì đã nhận ra đám cận vệ xung quanh hành động nhanh nhẹn hơn thường ngày, có vẻ như đang chuẩn bị đối mặt với kẻ địch mạnh, nếu nhìn kỹ còn có chút căng thẳng không nói nên lời.

Cậu hỏi Quý Hoài Chân đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại bị y trả lời qua quýt, bảo cậu đừng xen vào.

Yến Trì tiu nghỉu gật đầu, cũng không tiện hỏi thêm, bèn giở tấm bản đồ da dê ra như để khỏa lấp, xem đi xem lại lộ trình đã vạch sẵn cho Quý Hoài Chân có an toàn hay không

Quý Hoài Chân nhìn thấu chút tâm tư của cậu, đoán chừng câu "đừng xen vào" vừa rồi lại làm thằng nhóc này buồn lòng, bèn vòng ra sau ôm chầm lấy cậu. Cánh tay y siết lấy vòng eo thon của cậu, ngón tay không ngoan ngoãn mà lần vào trong cạp quần.

Mãi đến khi bị một bàn tay khác nắm chặt lại. Yến Trì bị hành động thẳng thắn và táo bạo của Quý Hoài Chân làm cho đỏ bừng cả mặt, cậu khẽ nghiêng đầu nhìn y, nắm chặt cổ tay y không cho tiếp tục, lí nhí nói: "... Chẳng phải sáng nay vừa mới làm rồi sao?"

Quý Hoài Chân nhướng mày: "Vậy thôi."

Y giằng cổ tay ra, nhìn Yến Trì với vẻ đe dọa khiêu khích, quả nhiên đợi được sức lực trên cổ tay được nới lỏng.

Quý Hoài Chân tiếp tục sờ xuống dưới, thứ trong đũng quần dù đang mềm cũng nặng trĩu, chẳng có chí tiến thủ y như chủ nhân của nó, mới sờ nắn vài cái đã cương cứng căng trướng, vừa nóng vừa cứng nằm trong lòng bàn tay, còn dễ nghịch hơn lúc mềm. Hai hòn ngọc bên dưới thì sờ thế nào cũng lành lạnh, bị Quý Hoài Chân nâng trong lòng bàn tay mặc sức đùa bỡn.

Hơi thở Yến Trì dần trở nên nặng nề, tấm bản đồ cũng chẳng xem nổi nữa, cậu quay người ôm ghì Quý Hoài Chân vào lòng, không chịu nổi mà xoa nắn đối phương.

"Không giả vờ nữa à?" Y thổi hơi bên tai cậu, nghịch xong bên dưới lại trêu bên trên.

Sức của Yến Trì rất lớn, ôm Quý Hoài Chân đến mức mũi chân y nhấc khỏi mặt đất, gần như là treo trên người mình. Thứ bên dưới của cậu cách lớp quần cộm lên một khối, không được giải tỏa mà cọ loạn xạ.

Có lẽ vì mới khai trai chưa thỏa mãn, nên mỗi khi ở riêng với Quý Hoài Chân, cậu luôn bị y trêu chọc đến mức rạo rực không yên, trong động tác mang theo sự nôn nao và kiềm chế mà chính cậu cũng không nhận ra. Quý Hoài Chân bị cậu xoa nắn đến xương cốt đau nhức, nhưng trong lòng thì nhộn nhạo, một tay cởi dây thắt lưng của cậu ra: "Để dành sức lên giường mà dùng, thân thể đại nhân nhà ngươi rắn chắc lắm, đêm nay sẽ liều mình chơi với ngươi một phen."

Quý Hoài Chân nói là làm, cộng thêm đã chuẩn bị từ trước, lúc nãy trong bữa tiệc còn cố ý gọi cho Yến Trì một món thịt cừu hầm.

Yến Trì không biết nghĩ đến gì mà khẽ hừ một tiếng.

"Ngài toàn nói mà không giữ lời, sáng nay cũng nói vậy, kết quả ta vừa chạm vào ngài, ngài đã kêu đau, ta làm nhẹ đi thì ngài lại mắng ta vô dụng."

"Bảo ngươi ngốc, ngươi đúng là chẳng thông minh chút nào, lên giường rồi sao cứ phải ngoan ngoãn thế? Phí cả đôi mắt to như vậy."

Yến Trì ở trên giường điểm nào cũng tốt, chỉ có một điều duy nhất khiến Quý Hoài Chân không hài lòng, đó là quá nghe lời.

"Vậy đêm nay, ta... ta sẽ không nghe lời ngài nữa, mặc kệ ngài nói gì, ta cũng không nghe, ngài... ngài đừng có xong việc rồi lại mắng ta."

Cậu ngẩng đầu nhìn Quý Hoài Chân một cái.

Ánh mắt ấy cũng mang một ý vị khó nói, cứ như thể Quý Hoài Chân cố tình bắt nạt người ta vậy, vừa đấm vừa xoa, Yến Trì cẩn thận dò đoán thật giả trong lời y, dò đoán xem rốt cuộc mình có thể phóng túng đến mức nào.

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng, chẳng để tâm. Mấy ngày nay đã nắm rõ tính cách Yến Trì, là một tên ngốc có sắc tâm nhưng không có lá gan, biểu hiện trên giường nói dễ nghe là dịu dàng, nói khó nghe là tẻ nhạt cứng nhắc.

Y hướng ra ngoài cửa nói: "Mang nước nóng vào đây."

Yến Trì vốn đang cởi quần áo cho y, quả nhiên nghe vậy liền ngoan ngoãn dừng tay. Chỉ vì lúc mang nước nóng vào sẽ có người ngoài ra vào vào mấy lượt, Quý Hoài Chân đoán Yến Trì da mặt mỏng, cũng không dám làm càn trước mặt người khác.

Quý Hoài Chân đang đắc ý vì sự tính toán thần sầu của mình, cổ tay lại bị người ta đột ngột nắm lấy, Yến Trì kéo y trốn sau tấm bình phong.

Chiếc áo ngoài cởi được một nửa cũng không cởi nữa, Yến Trì ấn y lên bình phong, trực tiếp tháo chiếc đai lưng lụa Hàng Châu thêu hình chim công của Quý Hoài Chân, túm lấy vạt áo kéo sang một bên, để lộ hai bắp đùi trắng nõn, săn chắc trong không khí, lạnh đến mức Quý Hoài Chân rùng mình một cái.

Thân thể nóng rực áp sát vào lưng y, hai cánh tay Yến Trì mạnh mẽ ấn chặt đùi y, sức lực như gọng kìm khiến Quý Hoài Chân không thể động đậy. Khe đùi hẹp bị nhét vào một thứ còn cứng hơn, nóng hơn, chầm chậm ma sát vào nơi nhạy cảm của y.

Cùng lúc đó, cận vệ khiêng thùng tắm vào, không dám nhìn về phía sau bình phong.

Giữa cơn ý loạn tình mê, có người lần lượt vào đổ nước nóng vào thùng, tiếng bước chân vang lên rõ mồn một. Quý Hoài Chân khiêu khích quay đầu nhìn Yến Trì, thì thầm hỏi: "Tiểu Yến, ngươi có biết xấu hổ không, có biết ngượng không hả?”

Yến Trì chỉ đỏ mặt, không nói gì, dục vọng trong mắt sâu nặng, có thêm vài phần nguy hiểm hơn thường ngày, cảnh cáo liếc Quý Hoài Chân một cái.

Quý Hoài Chân sớm đã không biết xấu hổ là gì, sướng lên là bất chấp tất cả, vừa định rên lên thì đã bị người ta bịt miệng từ phía sau. Bàn tay to lớn ấy lành lạnh, khớp xương rõ ràng, bàn tay này đã từng chạm vào y, hầu hạ y mặc quần áo, còn từng đút vào trong cơ thể y, Quý Hoài Chân đã quen thuộc vô cùng, phóng đãng đón lấy liếm láp.

Song, Yến Trì lại đột nhiên rút tay ra.

Chỉ trong một thoáng, Quý Hoài Chân còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, trước tiên là quần lót bị siết chặt, thít đến đau cả háng, suýt nữa thì của quý cũng mềm đi, tiếp theo là tiếng vải rách toạc, giữa háng mát lạnh, lúc này y mới nhận ra Yến Trì vậy mà lại xé rách quần lót của mình.

Mảnh vải mang theo chút mùi tanh nồng nơi háng được vo thành một cục, nhét thẳng vào miệng Quý Hoài Chân.

Thủ phạm hấp tấp áp sát, có chút mất kiểm soát. Yến Trì nũng nịu nói nhỏ: "Đêm nay sẽ không cho ngài nói chuyện nữa." Miệng Quý đại nhân bị nhét đầy, suýt thì ngớ người ra.

Yến Trì lại học theo cách Quý Hoài Chân quyến rũ mình, động tác vụng về liếm tai người ta. Quý Hoài Chân bị cậu liếm đến hai chân mềm nhũn, cảm thấy thứ đang đè lên mình không phải người mà là một con sói. Chỉ liếm bên trên còn chưa đủ, vật cứng dưới háng Yến Trì nhét vào giữa hai chân khép chặt của Quý Hoài Chân, mỗi lần ra vào đều mang theo một sự hoang dã khó tả, dịch nhờn tiết ra từ lỗ sáo làm ướt sũng cả vùng kín của Quý Hoài Chân, mấy lần suýt nữa thì tách khe thịt chật hẹp kia mà đâm vào.

Quý Hoài Chân ưm ư kêu lên, dương vật dưới háng sớm đã cương cứng, áp vào tấm bình phong lành lạnh, kích thích đến mức y sắp xuất tinh. Đang lúc mơ màng, mông lại bị người ta ôm lấy, cả người Yến Trì đè lên y, xương mày cao thẳng tì vào hõm vai Quý Hoài Chân, mắt nhìn xuống nơi hai người sắp kết hợp.

Nhìn quy đầu sung huyết đỏ rực chìm vào nơi bí ẩn ấy từng tấc một, Yến Trì nhẫn nhịn đến cực điểm, kề sát vành tai Quý Hoài Chân khẽ thở dốc một tiếng. Tiếng thở này khiến Quý Hoài Chân càng thêm cương cứng, huyệt dâm toàn thân không chỗ nào không mở. Y rên rỉ cong mông lên, đúng là cái thói nhớ ăn không nhớ đánh, muốn nuốt lấy dương vật thô dài còn đang ở bên ngoài.

Yến Trì dường như rất thích nhìn dáng vẻ Quý Hoài Chân chủ động nuốt lấy dương vật của mình, cậu dùng đôi mắt đỏ ngầu chăm chú nhìn, nhìn những đường gân xanh trên dương vật bị nuốt vào từng tấc một. Nơi đó của Quý Hoài Chân bị thứ của cậu căng đến trắng phao, mỗi lần ra vào làm những đường gân trên thanh thịt thô dài ẩn hiện, chưa vào được mấy cái đã chạm đến tận cùng, chưa đâm được mấy cái đã nong rộng ra, nhưng vẫn còn một đoạn thừa ra bên ngoài.

Chỉ như vậy không thể nào thỏa mãn được, Yến Trì nín thở, ngập ngừng len lén liếc nhìn Quý Hoài Chân.

Cảm nhận được cậu đang muốn tiếp tục tiến vào sâu hơn, Quý Hoài Chân đoán được cậu định làm gì, lập tức quay đầu lườm một cái.

Trước đây vào đến độ sâu này đã đủ thỏa mãn y lắm rồi, đâm vào sâu hơn nữa sẽ đau.

Quý Hoài Chân biết thương bản thân mình nhất, y chẳng quan tâm Yến Trì có sướng hay không, giãy giụa muốn phản kháng. Không động thì thôi, vừa động thì nơi kết hợp đã vang lên tiếng nước, dục vọng trong mắt Yến Trì càng sâu hơn.

Chỉ thấy cậu dùng động tác mạnh mẽ hơn đè Quý Hoài Chân lại, cứ thế đứng thẳng mà làm, giữ chặt hông y từng tấc một tiến vào.

Thứ trong miệng nhổ không ra, nuốt cũng không trôi, Quý Hoài Chân tê cả da đầu, lớn từng này rồi đây là lần đầu tiên y trải nghiệm cảm giác bị ép buộc trong chuyện giường chiếu, nhất thời không còn tâm trí để cảm nhận cảm giác sung sướng khi nơi ấy bị mở ra chiếm hữu, chỉ ư ư a a bắt đầu chửi người.

"Ta địt tổ tông nhà ngươi, họ Yến kia... ngươi dám vào hết thử xem..."

"Mẹ nó ngươi coi ông đây là cái gì, ngươi đừng có... quá đáng..."

Thấy mặt y đỏ bừng vẫn còn sức chửi người, chắc cũng không đau lắm. Yến Trì yên tâm hơn một chút, cúi đầu nhìn xuống đã vào hết, thầm nghĩ bị mắng thì bị mắng, dù sao cậu cũng không họ Yến, bị người ta mắng vài câu thì đã sao? Cứ chịu thôi.

Lúc này dù bị mắng cũng cam tâm tình nguyện, ngọt ngào như ăn mật, Yến Trì ôm người vào lòng, thầm nghĩ sao người này lại tốt đến thế.

Cậu nhớ người này không thích hôn môi, liền đi hôn vai y, hôn lên tóc mai ướt đẫm mồ hôi của y, đến cuối cùng hôn đến mức Quý Hoài Chân lại cương lên, miệng lẩm bẩm linh tinh, tiếng chửi bới dần nhỏ đi, cũng không muốn địt tổ tông Yến Trì nữa, chỉ muốn bị Yến Trì địt, bảo cậu đừng có khù khờ đứng dại ra đấy.

Lần này không cần y thúc giục, Yến Trì liền tì vào người y, nắm lấy mông y ra sức vào trong, cậu vào vừa sâu vừa nhanh, chẳng mấy chốc đã làm bên trong Quý Hoài Chân tiết ra thứ gì đó, một vòng bọt trắng sền sệt chảy ra dính ở nơi giao hợp của hai người, dâm mỹ vô cùng.

Yến Trì không biết đó là gì, chỉ đỏ mặt nhìn chằm chằm, nhịn mãi không được, đưa tay sờ thử, thứ đó vừa dính vừa ướt còn mang theo mùi vị kích tình. Cậu không dám nói cho Quý Hoài Chân, sợ bị mắng, chỉ cẩn thận quan sát vẻ mặt y, thấy y sướng đến mức hai tay nắm chặt bình phong, dương vật phía trước cương cứng chảy nước, liền biết y không có gì khó chịu, thế là cậu yên tâm tiếp tục, gân thịt chuẩn xác nghiền qua điểm ngứa của Quý Hoài Chân từng đợt.

Quý Hoài Chân chưa bao giờ bị chịch sâu đến thế, chỉ cảm thấy cả bụng sắp bị cậu đâm thủng, sức lực kinh khủng đó khiến y tê dại da đầu, bất giác đưa tay sờ bụng dưới, quả

nhiên sờ thấy một khối cứng cộm lên, theo từng động tác không hề nương tay của Yến Trì mà thúc vào lòng bàn tay y.

Quý Hoài Chân được voi đòi tiên, còn dẫn tay Yến Trì đến sờ.

Yến Trì cũng không ngờ sẽ vào sâu đến thế, giật nảy mình.

"Đau không?"

Cậu kéo miếng quần lót trong miệng Quý Hoài Chân ra, miếng vải mỏng manh đã sớm bị nước bọt của đối phương làm ướt sũng.

Quý Hoài Chân lườm cậu một cái, thở hổn hển oán trách: "Ngươi giả vờ cái gì, ta nói đau ngươi sẽ không làm nữa chắc?

Yến Trì chột dạ rời mắt đi, cúi đầu lấy lòng hôn tai Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân là thế, trước khi Yến Trì mạnh bạo đâm vào thì trăm điều không muốn, đủ kiểu mè nheo, đến khi Yến Trì hiếm khi mạnh bạo một lần thì lại thấy thú vị, đã được nếm trải sự tuyệt diệu của việc vào sâu, liền không khách sáo bảo Yến Trì bế mình lên giường, còn phải vừa cắm vừa đi không được rút ra.

Yến Trì nhìn ra ngoài bình phong, thấy cửa phòng đã đóng chặt, mới yên tâm bế Quý Hoài Chân đi về phía giường.

Cậu trực tiếp nhấc hai chân y lên, bế như bế trẻ con đi tiểu, mỗi bước đi dương vật không ngừng thúc vào, Quý Hoài Chân sướng đến mê man, thầm nghĩ Yến Trì tối nay đúng là ăn nhiều thịt dê, gan cũng to ra không ít.

Sau này phải cho ăn nhiều hơn.

Y chợt toát mồ hôi lạnh toàn thân, hai người họ thì làm gì có sau này?

Còn chưa kịp cảm nhận kỹ càng khoái cảm vừa được bế đi vừa bị chịch thì đã đến bên giường. Quý Hoài Chân đang thầm tiếc nuối, khoảng cách từ giường đến bình phong quá ngắn, thật khiến người ta chưa đã thèm! Ngay sau đó đã bị Yến Trì mượn tư thế này ấn lên giường, dương vật theo đó trượt ra, nhìn thấy huyệt thịt kia biết mùi mà mút vào nhả ra, bọt trắng bị ép ra ngoài không ít.

Quý Hoài Chân quay đầu lại, thấy dương vật Yến Trì dính đầy dịch thể, lấp lánh sáng ngời, làm cho thứ vốn đã thô tráng càng thêm đáng sợ, nhìn đến mức y khô cả miệng lưỡi. Áo trên của Quý Hoài Chân chưa cởi, chỉ bị lột mất quần, y tự giác nằm sấp trên giường với hai chân dài trần trụi, chỉ chờ Yến Trì đến chịch mình. Trên phần eo hõm xuống là từng vết hằn nối tiếp nhau, hết thảy đều do Yến Trì mất kiểm soát mà ấn ra.

Yến Trì một tay nắm lấy cổ chân y kéo về phía háng, góc độ cắm vào không đúng, quy đầu trượt đi, chỉ sượt qua vùng kín. Chỉ vì thân gậy quá trơn, dính đầy dịch thể hỗn tạp của hai người, Yến Trì cắm không vào có chút sốt ruột, một chân đạp lên giường, một tay giữ lấy dương vật đâm mạnh vào.

Quý Hoài Chân bị đâm mạnh một cái, suýt nữa thì bị cái nắc này ép lún cả người vào ván giường. Yến Trì trông gầy, nhưng thịt trên người lại nặng trịch săn chắc, lúc đè lên người khác luôn mang lại cảm giác xâm lược, huống chi bây giờ cậu đang nửa quỳ, một chân đạp lên giường để lấy sức, như một con chó hoang động dục mà chịch Quý Hoài Chân.

Có lẽ nhận ra tư thế đáng xấu hổ này, Quý Hoài Chân lại bắt đầu chửi ầm lên, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu, chửi Yến Trì là lừa, là chó, là súc sinh.

Yến Trì nhìn ngang nhìn dọc, quên không cầm miếng quần lót kia qua, nhưng bây giờ bảo cậu rút ra khỏi cơ thể người ta, rời khỏi chốn dịu dàng, hang vàng hố ngọc này thì nói gì cũng không chịu.

Bị mắng có chút bực mình, cậu đột nhiên giơ tay tát một cái vào mông Quý Hoài Chân.

"Sao miệng ngài lại độc địa thế?"

Cú tát đó làm Quý Hoài Chân run lên, sướng đến hồn bay phách lạc, cũng chẳng buồn so đo việc Yến Trì dám oán trách y cay nghiệt trên giường. Đánh xong còn vừa xoa vừa nắn, lại ôm mông y mà làm một cách hung hãn.

Trên giường, Quý Hoài Chân không đánh không phục, không làm không phục, nên không làm y bất ngờ thì y sẽ được đằng chân lân đằng đầu.

Làm đến cuối cùng, y lại chê tư thế này quỳ đau gối, bảo Yến Trì nằm nghiêng làm từ phía sau, y muốn nằm.

Thế nhưng vừa đổi tư thế lại thành mặt đối mặt, Yến Trì đè lên người y.

Cậu nhấc hai chân dài của Quý Hoài Chân vòng qua eo mình, hai khuỷu tay chống bên tai y, mắt chăm chú nhìn người bên dưới, cứ thế hết lần này đến lần khác ưỡn hông làm y,

mồ hôi trên trán theo từng động tác mạnh mẽ rơi xuống mặt Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân bất giác chớp mắt, thoáng chốc ngẩn ngơ, lần này đúng là có thêm vài phần dịu dàng quyến luyến, hòa quyện như nước sữa hòa tan.

Chuyện lớn rồi.

Nếu chỉ đơn thuần là da thịt chạm da thịt thì còn dễ nói, Quý Hoài Chân chỉ sợ Yến Trì dùng ánh mắt như vậy nhìn y.

Đôi mắt của thằng nhóc này không biết mọc thế nào, lại là dáng mắt hoa đào giàu tình cảm, trông như biết nói vậy, rõ là tướng mạo hung hãn không dễ chọc, nhưng lúc nhìn người khác lại luôn đong đầy tình ý khiến người ta suy nghĩ miên man.

Nếu chỉ là phong lưu quyến rũ thì cũng thôi, đáng sợ nhất là lúc trên giường nhìn y lại mang một vẻ si tình nghiêm túc.

Có lẽ vẻ mặt Quý Hoài Chân quá khác thường, không còn rên rỉ, móng tay cũng không còn làm loạn trên lưng Yến Trì nữa, tưởng y không hài lòng với tư thế, Yến Trì chỉ nhỏ giọng nói: "... Ta đã để ngài nằm rồi, sao còn chưa hài lòng."

Lúc nói chuyện, người cậu lại hạ thấp xuống một chút, lồng ngực rắn chắc nóng hổi áp vào ngực Quý Hoài Chân, cách một lớp da thịt hai trái tim đập thình thịch.

Quý Hoài Chân nhìn cậu, trong đầu lóe lên một ý nghĩ gần như hoang đường.

"Đúng là ngốc thật, sau này phải làm sao đây, đừng để bị người khác lừa nữa…”

Y bị Yến Trì làm đến đỏ bừng cả mặt, nhưng lúc nói những lời này, ánh mắt lại trong veo lạ thường, không hề giống một người đang chìm đắm trong nhục dục. Y lại nhìn Yến Trì một lúc lâu, bất đắc dĩ cười khổ, choàng tay qua cổ Yến Trì kéo cậu về phía mình. Yến Trì biết y sắp ra, động tác cũng dịu dàng theo, đổi sang sức lực mà đối phương thích nhất.

"Sợ ta bị người khác lừa à?" Yến Trì thở hổn hển, cậu vào rất sâu, nhưng mỗi lần chỉ rút ra một chút, hai tay giữ chặt hông Quý Hoài Chân để y áp sát vào mình.

Quý Hoài Chân cũng ngẩng đầu theo, trong lúc hoan ái, cây trâm ngọc cài tóc sớm đã rơi đâu mất, mái tóc đen trải đầy gối, thái dương đã lấm tấm mồ hôi.

"Ngài bớt lừa ta đi là ta đã tạ ơn trời đất rồi." Yến Trì thì thầm, cậu ôm Quý Hoài Chân chặt hơn, hận không thể hòa người này vào làm một, động tác vô thức nhanh hơn, cho đến khi làm Quý Hoài Chân xuất tinh, cậu cũng nhíu chặt mày bắn vào trong cơ thể y.

Lúc xuất tinh còn không nhịn được cúi đầu cắn chặt vai người ta, ngón chân cậu đạp mạnh vào giường, háng liên tục thúc về phía trước, bắn ra bốn năm lần vẫn chưa xong, thở hổn hển từng hơi nặng nhọc.

Một lúc sau, cuối cùng Yến Trì cũng bình tĩnh lại, chống hai tay lên nhìn Quý Hoài Chân, nhưng thấy y đang ngẩn người.

Cuối cùng cậu không kìm được, cúi đầu hôn lên khóe miệng Quý Hoài Chân, đang định hôn sâu hơn thì Quý Hoài Chân lại đẩy ngực cậu ra, đẩy luôn cả dương vật nửa mềm của Yến Trì ra ngoài.

Quý Hoài Chân, cái đồ lười biếng này, thay đổi hẳn thái độ ông hoàng trên giường thường ngày, không đợi Yến Trì đến hầu hạ, lẳng lặng tự mặc quần áo.

Yến Trì khó hiểu nhìn y: "Sao vậy?"

Quý Hoài Chân không nói gì, y đột nhiên quay đầu lại nhìn Yến Trì một cái, dường như đang suy nghĩ do dự điều gì đó. Cái nhìn đó khiến tim Yến Trì đập thót một cái, chỉ cảm thấy có chuyện gì đó đang thay đổi.

Quý Hoài Chân đưa một tay vuốt ve gò má Yến Trì, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cặp mắt xinh đẹp mà y yêu thích nhất, khẽ cười: "—— Tốt thật."

"Cái gì tốt thật?" Yến Trì ngơ ngác nhìn y.

Quý Hoài Chân lại không nói nữa, mà nghiêm túc ngắm nhìn khuôn mặt Yến Trì một lần nữa.

Ngoài cửa, cận vệ gõ cửa.

"Đại nhân, đã chuẩn bị xong cả rồi, có thể khởi hành bất cứ lúc nào, Bạch cô nương đã dẫn người đến Thanh Nguyên quán.” Quý Hoài Chân "ừ" một tiếng, bảo người đó lui ra.

Yến Trì bất an, không nói hai lời liền xoay người dậy. Không đợi cậu mặc xong quần áo, cuối cùng Quý Hoài Chân đã hạ quyết tâm. Yến Trì còn không biết trong khoảnh khắc im

lặng đầy ẩn ý vừa rồi y đã giơ cao đánh khẽ, tha cho cậu một mạng, cậu chỉ quỳ trên giường, ngơ ngác mà khẩn thiết nhìn Quý Hoài Chân.

"Sao vậy? Lục Thập Di?"

"Ngài sao vậy... chúng ta bây giờ phải đi sao? Tại sao không nói cho ta biết? Ta, ngài đợi ta một chút, ta xong ngay đây, ta có thể lên đường liền."

Nhưng Quý Hoài Chân đã đứng dậy đi ra ngoài.

Y vịn vào khung cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn Yến Trì đang ngơ ngác, cười nói: "Ta đi đây, sau này ngươi... tự lo cho tốt."

Chapter 15

Giữa màn đêm tịch mịch, một chiếc xe ngựa chạy ổn định trên con đường mòn dẫn lối về Thanh Nguyên quán. Phía sau, bóng một người một ngựa bám riết không rời.

"Lục Thập Di, ngài đợi ta với! Ngài đứng lại, nói cho rõ ràng đi!”

"Lục Thập Di!"

"Dừng lại! Lục Thập Di, dù có phải từ biệt thì cũng phải nói cho rõ ràng!"

Trong xe ngựa, mấy tiếng "Lục Thập Di" réo rắt lọt vào tai khiến Quý Hoài Chân bừng bừng lửa giận. Y hất rèm, quát tháo đám người bên ngoài: “Làm ăn kiểu gì thế? Chẳng phải đã bảo cản cậu ta lại sao? Nghe không hiểu tiếng người à!”

Tên hộ vệ thúc ngựa tiến tới, vẻ mặt đầy khó xử: “Đại nhân, chúng thuộc hạ có chặn rồi, nhưng không biết thằng nhóc đó trộm đâu ra con ngựa, cứ nhất quyết bám theo, không tài nào cản nổi.”

Sau khi nghe câu "tự lo cho tốt", Yến Trì lập tức hiểu ra ý người nọ muốn đường ai nấy đi. Cậu vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng theo bản năng cứ thế khoác vội quần áo rồi đuổi theo.

Tuy hộ vệ của Quý Hoài Chân chặn cậu lại tại chỗ, nhưng lại chẳng dám thực sự xuống tay, vả lại cũng đánh không lại, cuối cùng đành để cậu lách qua, trộm một con ngựa rồi phi nước đại. Kỹ thuật cưỡi ngựa của Yến Trì cực khéo, đường núi gập ghềnh mà cậu đi

như trên đất bằng, cứ bám theo không xa không gần khiến bọn họ muốn cắt đuôi cũng không xong.

Quý Hoài Chân bụng đầy lửa giận mà không có chỗ trút, bảo tên thị vệ kia cút đi tìm cách chặn Yến Trì lại, còn dọa nếu nghe thêm một tiếng “Lục Thập Di” nữa, cái lưỡi của Yến Trì y không cắt được, chứ lưỡi của tên thị vệ thì đừng hòng giữ.

"Lục Thập Di, Lục Thập Di, cả ngày chỉ biết Lục Thập Di." Quý Hoài Chân nghiến răng nghiến lợi, ngồi trong xe ngựa mà toàn thân khó chịu. Theo mỗi nhịp xóc nảy,, đống tinh dịch đặc sệt bên trong cứ thế trào ra từng đợt, toàn là của thằng nhóc con kia để lại.

Y vốn định tối nay chơi đùa cậu lần cuối, lúc rời đi sẽ dùng thân phận Lục Thập Di để sỉ nhục, cười nhạo cậu si tâm vọng tưởng, nhìn người không rõ. Đây vốn là việc y muốn làm nhất ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy Yến Trì lầm tưởng y là Lục Thập Di.

Huống chi bao ngày qua, để lấy lòng “Lục Thập Di”, cậu còn hùa theo người khác hạ thấp y đủ đường.

Nếu đã vậy, y càng nên gậy ông đập lưng ông, để cậu nhận rõ vị “Lục Thập Di” cậu hằng ngưỡng mộ thực chất cũng cùng một giuộc với “Quý cẩu” mà cậu khinh bỉ nhất.

Ai bảo tính y vốn thù dai.

Thế nhưng ——

Nhưng thằng nhóc này bao ngày qua lại đối đãi với y tốt đến vậy.

Tối nay, Yến Trì lại dùng ánh mắt đầy tình cảm ấy mà nhìn y.

Nhìn đến mức Quý Hoài Chân như bị bỏ bùa, lật thuyền trong mương, vậy mà lại giơ cao đánh khẽ làm người tốt một lần, giúp cậu trọn vẹn giấc mộng xuân thu, để cậu cứ tưởng đây là cuộc tình một đêm với người thương, rốt cuộc chỉ là trăng trong gương, hoa trong nước, hợp rồi tan trong êm đẹp.

Nào ngờ cậu cứ cố chấp đuổi theo đến cùng!

"Lục Thập Di tốt đến thế sao? Ngủ xong trở mặt không nhận người mà cũng đáng để ngươi quyến luyến vậy à?"

Quý Hoài Chân tức không chịu nổi, sầu não cho lòng tốt hiếm thấy của mình, hối hận đến xanh cả ruột. Lẽ ra ban nãy nên mặc quần áo vào rồi tát thẳng mặt Yến Trì một cái, mắng cậu si tâm vọng tưởng cho hả dạ.

Đúng là sắc đẹp làm lú lẫn tâm trí.

"Đại nhân, đến nơi rồi, Bạch cô nương đang đợi bên trong."

Giữa lúc y đang hậm hực, xe ngựa đã dừng dưới chân Thanh Nguyên quán. Quý Hoài Chân lạnh mặt xuống xe, đứng trên càng xe liếc nhìn tên cận vệ bằng ánh mắt sắc lạnh.

"Quên quy củ rồi à?"

Đối phương hiểu ý, lập tức quỳ một gối xuống làm bậc thang cho y giẫm lên.

Yến Trì phía sau cũng vừa kịp đuổi tới, cậu sải chân vung người xuống ngựa, vài bước đã lao đến nắm chặt cổ tay Quý Hoài Chân

"Rốt cuộc là sao, có phải ta đã chọc giận ngài ở đâu..."

Lời chưa dứt, cậu đã sững sờ tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng phía sau Quý Hoài Chân.

Thanh Nguyên quán giờ đây chìm trong biển lửa rực trời. Chỉ trong một đêm mà trời long đất lở, tấm biển gỗ khắc ba chữ "Thanh Nguyên quán" bị tháo xuống vứt trên mặt đất, bên trên hằn lên vô số dấu chân hỗn loạn. Gió lạnh buốt của đêm đen thổi qua, khiến ngọn lửa bùng lên dữ dội hơn, theo đó một mùi kỳ lạ từ trong quán bay ra —— đó là mùi máu tươi tưới lên gỗ cháy, rồi trong nháy mắt bị lửa lớn nung đốt bốc hơi.

Nơi đất lành xưa kia giờ như chốn tu la luyện ngục, loáng thoáng vọng lại tiếng khóc than cầu khẩn rồi lại tan biến trong gió ngàn.

Ngắm nhìn vẻ thẫn thờ của Yến Trì, Quý Hoài Chân bỗng thấy một niềm khoái lạc tàn nhẫn dâng lên. Y dửng dưng rút cổ tay về, một chân giẫm lên bậc thềm của Thanh Nguyên quán, đứng từ trên cao nhìn xuống: “Đã muốn theo ta đến vậy thì cứ việc.”

"Có điều…” Y cười tàn nhẫn: "Đừng có mà hối hận.”

Trong quán, Bạch Tuyết đã đợi sẵn. Các đạo sĩ áo xống xộc xệch quỳ thành một hàng, rõ là bị lôi dậy giữa cơn mơ. Kẻ đi đầu chính là Tằng đạo trưởng đang run cầm cập như cầy sấy, giữa hai chân ươn ướt một mảng sậm màu, ống quần dính vệt nước vàng khè.

Quý Hoài Chân chưa đến gần đã ngửi thấy mùi nước tiểu tanh tưởi.

Tằng đạo trưởng quỳ rạp xuống dập đầu lạy lục: “Lục đại nhân, ngài tha cho ta, ta khai, ta khai hết! Ngài tha cho ta một mạng chó, không phải ta, là sư huynh ta, là sư huynh ta nói lấy sinh thần bát tự của người đó cho..."

Quý Hoài Chân mất kiên nhẫn búng nhẹ ngón tay. Y chẳng ngại bị ai nghe thấy, bởi tối nay những kẻ có mặt ở đây đều phải chết, chỉ là ông ta quá ồn ào phiền phức. Nhất là sau chuyện của Yến Trì, cơn thịnh nộ và dục vọng bạo tàn trong lòng y càng sục sôi, chỉ muốn tìm người trút giận.

Chưa đợi y ra lệnh, cận vệ đã tiến lên đè Tằng đạo trưởng xuống đất, kéo lưỡi ra, mũi đao quẹt qua, máu nóng phun tung tóe, Tằng đạo trưởng co giật ngã xuống, nửa cái lưỡi đứt lìa nằm trơ trọi trên đất. Quý Hoài Chân sai người bẻ hai cành cây làm đũa, thản nhiên gắp nửa cái lưỡi ấy nhét ngược vào họng Tằng đạo trưởng, tự tay đút cho ông ta nuốt xuống. "Những người còn lại đều ở đây cả rồi chứ?” Ánh mắt y sắc lẹm đảo qua một vòng nhưng không thấy Lộ Tiểu Giai.

Bạch Tuyết lộ vẻ khó xử, nói nhỏ: "... Để hắn trốn thoát rồi. Giải quyết xong ở đây, thuộc hạ sẽ đích thân đi bắt."

Quý Hoài Chân cười: "Trốn được khỏi tay ngươi, cũng coi như có chút bản lĩnh. Đuổi theo giết là được, cả sư đệ của hắn cũng giết luôn. Hai kẻ này biết quá nhiều, không thể giữ lại.”

Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nghe giọng điệu này là biết tâm trạng Quý Hoài Chân đang không tốt, nàng ta ngẩng đầu lên nhìn, tìm ra ngay thủ phạm.

Không biết từ lúc nào, Yến Trì đã lặng lẽ đi theo vào trong.

Trong quán chẳng còn mấy chỗ đặt chân, nhìn đâu cũng thấy máu và lửa. Yến Trì không thể tin nổi nhìn cảnh trước chính điện, có người đang chất xác chết lên nhau, rồi ném một mồi lửa vào đốt trụi. Ngay dưới chân cậu là Tằng đạo trưởng mấy ngày trước còn xảo quyệt khoe mẽ, giờ đã thoi thóp, mắt trợn trắng dã. Lúc Yến Trì đi ngang qua, ông ta theo phản xạ níu lấy ống quần cậu cầu cứu.

Yến Trì vô thức né ra, ngẩng đầu nhìn Quý Hoài Chân, chỉ thấy y đang nheo mắt nở nụ cười tàn độc.

Giây phút này Yến Trì bỗng thấy người trước mặt xa lạ đến lạ lùng.

Người cậu từng tôn kính nay lại phơi bày bộ mặt thật tàn nhẫn, vô tình đến vậy. Yến Trì khó lòng chấp nhận, thảng thốt nhìn Quý Hoài Chân: "Ngài…"

Cậu muốn hỏi y tại sao lại làm thế? Nếu có thù, giết mình lão Tằng chưa đủ sao, cớ gì phải tuyệt diệt cả môn phái bằng thủ đoạn tàn khốc này?

Đây chẳng phải là vị Lục Thập Di mà nhiều năm trước cậu xa xa trông thấy ở Thượng Kinh - người khiến thiên hạ như tắm gió xuân, muôn vàn mơ tưởng.

Nhưng lời đến bên miệng lại không tài nào thốt ra được.

Nhìn ánh mắt Yến Trì chuyển từ nóng bỏng sang nghi ngờ, rồi thất vọng và khó hiểu, Quý Hoài Chân thấy hả hê khôn tả. Y còn như ngại chưa đủ, quay sang nói với đám đạo sĩ sắp đi chầu Diêm Vương: "Mai này xuống âm tào địa phủ, các người cứ tìm họ Tằng kia mà đòi mạng. Ai bảo ông ta giúp người khác làm chuyện không nên làm. Các người là đồng môn, dĩ nhiên phải cùng tiến cùng lùi với ông ta rồi."

Một đạo sĩ nghe xong, cười lạnh: "Chỉ nghe Thượng Kinh có Quý cẩu, không phân trắng đen, gặp ai cũng cắn. Nay được diện kiến mới biết 'Quý cẩu' chẳng là gì, 'Lục cẩu' mới thực lợi hại, ra tay là diệt môn. Có hai vị tàn độc thế này, sau này đối chiến với lũ mọi rợ Thát Đát, cứ thả hai con chó này ra, lo gì quân uy Đại Tề ta không mạnh!"

Một tiếng "Quý cẩu" mắng thật vang, khiến Quý Hoài Chân sầm mặt. Y thầm nghĩ: Ngươi mắng Lục Thập Di thì cứ mắng, lôi ta vào làm gì.

Trong mắt thiên hạ, kẻ giết người phóng hỏa tối nay là Lục Thập Di, sao chuyện này cũng lôi y vào cho được?!

Y hừ lạnh, rút thanh trường kiếm bên hông Bạch Tuyết, tiến lên đâm chết kẻ vừa nói.

Tiểu đạo sĩ kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã gục.

"Còn ai muốn nói gì nữa không?"

Một đạo sĩ khác lại lên tiếng, giọng còn sang sảng hơn vị đồng môn vừa rồi, mắng cũng thô tục hơn, lưng ưỡn thẳng hơn.

"Quý cẩu, Lục cẩu là hai con chó săn trung thành của Đại Tề, ngay cả giết người làm ác cũng phải tranh nhau sống mái. Chỉ không biết Lục đại nhân phen này nếu lỡ gặp phải người Thát Đát, có cắn chết được mấy tên như Quý cẩu kia không!"

Câu nào cũng không rời "Quý cẩu"!

Khổ nỗi là cái tiếng xấu của Quý Hoài Chân đã vang xa, triều đình ai cũng biết kẻ này chẳng phải thứ tốt đẹp gì, y đã trở thành trở thành cái thước đo cho sự tàn độc. Muốn biết một kẻ xấu xa đến mức nào, cứ đem so với “Quý cẩu” là rõ.

Quý Hoài Chân tức điên người, đâm chết tên này lại có tên khác mắng. Đám đạo sĩ này dường như biết khó thoát cái chết nên quyết tâm chọc giận y, cứ một tiếng “Lục cẩu”, hai tiếng “Lục cẩu” rồi lần lượt ngã xuống.

Quả thực là đại nạn đến nơi, máu nóng nam nhi trỗi dậy, chẳng còn biết sợ là gì.

Quý Hoài Chân vung kiếm như thái dưa, máu tươi theo thân kiếm chảy ròng ròng xuống đất.

Người khác mắng Lục Thập Di thì y không quan tâm, thậm chí còn vỗ tay khen hay, nhưng cớ gì lại lôi cả y vào mắng, y đã chọc ai chứ!

Mắt thấy đã giết đến hai người cuối cùng, chứng kiến thủ đoạn tàn độc như vậy, hai người này không giống các sư huynh đồng môn, sớm đã sợ run lẩy bẩy, quỳ trên đất không ngừng cầu xin tha mạng. Quý Hoài Chân càng không coi bọn họ ra gì, đang định vung kiếm chém xuống, cổ tay lại bị một bàn tay nắm chặt chẳng thể động đậy được nữa.

"Đủ rồi."

Quay đầu lại, dĩ nhiên là Yến Trì.

Chỉ thấy cậu nghiến chặt răng, toàn thân run rẩy không ngừng, rõ ràng đã giận đến cực điểm, không còn vẻ hiền lành như trước nữa.

"Hai người này đã xin tha rồi, ngài nhất định phải tàn sát cả môn phái sao? Suy cho cùng họ chẳng biết gì cả, kẻ họ Tằng kia đã chết rồi, ngài muốn mạng của họ thì có ích gì."

Đây là lần đầu tiên Quý Hoài Chân thấy Yến Trì nhìn mình bằng ánh mắt ấy.

Y lại thấy khoái trá. Ánh mắt giận dữ, phẫn nộ xem thường này khi Yến Trì nghe người khác bàn tán về Quý Hoài Chân, nay cuối cùng cũng dành cho "Lục Thập Di" rồi.

Chỉ là, tại sao trong đó vẫn còn vương chút thương tiếc đến đau lòng?

Đã đến nước này, đã tận mắt chứng kiến, vậy mà Yến Trì vẫn chưa từ bỏ ảo tưởng về Lục Thập Di.

Vận may của Lục Thập Di thật khiến người ta ghen tị.

Tình cảm của Yến Trì dành cho Lục Thập Di càng hiếm có khó tìm, Quý Hoài Chân càng muốn phá hủy nó. Thứ y không có được, Lục Thập Di cũng đừng hòng có.

Y gạt tay Yến Trì ra, vung kiếm lướt qua cổ hai người còn lại.

Máu nóng bắn lên mặt y, Quý Hoài Chân đưa tay quệt đi, khuôn mặt tuấn tú ánh lên vẻ tà khí. Y ngẩng đầu, thấy chút thương tiếc cuối cùng trong mắt Yến Trì cũng tan biến.

Nhớ ra điều gì, y đột nhiên mỉm cười, chỉ vào Yến Trì rồi ra lệnh cho Bạch Tuyết: "Cổ tay cậu ta có một chấm đỏ, trông như cái thủ cung sa của đán đàn bà con gái các ngươi vậy."

"Ngươi khoét miếng da đó xuống cho ta, đại nhân ta muốn giữ lại."

Lời vừa dứt, các thị vệ liền vây chặt lấy Yến Trì, chỉ có Bạch Tuyết đứng yên.

Yến Trì ngây ra tại chỗ, nếu như vừa rồi chỉ là tức giận khó hiểu trước thủ đoạn tàn nhẫn của "Lục Thập Di", cũng chỉ vì động lòng trắc ẩn với mạng sống của người khác, ra tay ngăn y đừng lạm sát vô tội, tạo thêm sát nghiệt. Song, người này lại muốn người khác khoét vết sẹo trên cổ tay cậu.

Cậu đã nói với y, đó là vết sẹo khi cứu mẹ. Cậu đã nói cha cậu đối xử không tốt với mẹ, cậu nhất định không học theo ông ta.

Y rõ ràng biết tất cả, biết vết sẹo ấy có ý nghĩa thế nào, biết cậu nói những lời đó với tình cảm ra sao, vậy mà giờ đây lại sai người khoét nó xuống, nói là muốn giữ lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Không tẩy trắng những việc ác lão Quý làm

Chapter 16

Yến Trì đứng sững như trời trồng, phía sau lưng là đạo quán rực lửa ngút trời, trước mắt lại là người trong mộng với ánh mắt đầy vẻ nhạo báng, đôi bàn tay nhuốm máu đỏ tươi.

Cậu chẳng thể hiểu nổi vì sao chỉ qua một đêm mà mọi thứ đã đảo lộn. Mới mấy canh giờ trước, hai người còn ngọt ngào mặn nồng, môi lưỡi quấn quýt, người này còn vòng tay qua cổ cậu, dặn cậu đừng để bị người khác lừa.

Cậu mờ mịt nhìn Quý Hoài Chân.

Ánh mắt đáng thương ấy ban đầu khiến Quý Hoài Chân hả hê vô cùng. Nghĩ đến việc hình tượng Lục Thập Di trong lòng Yến Trì giờ đây hẳn đã trở nên hèn hạ, vô liêm sỉ đến cực điểm, y lại thấy phấn khích tới mức run rẩy cả người.

Nhưng sau cơn khoái trá ngắn ngủi, lòng Quý Hoài Chân bỗng dâng lên nỗi bực dọc khôn tả. Bực đến mức y cười chẳng nổi, mà giết thêm mấy mạng người cũng chẳng bớt. Ánh mắt đáng thương của Yến Trì cứ như cái dằm trong tim, khiến y không cách nào ngó lơ cảm giác chua xót rối bời khó hiểu đang cuộn lên trong lòng.

"Nếu đã vậy, sao ngài lại đối xử tốt với ta đến thế?" Yến Trì khàn giọng hỏi.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ, ta tốt với cậu chỗ nào?

Y bèn hừ lạnh một tiếng: "Ta chưa từng thấy ai ngốc nghếch như ngươi. Thấy lạ nên mới trêu hoa ghẹo nguyệt chút thôi, không dỗ dành mấy câu thì sao ngươi chịu cam tâm tình nguyện cho được?”

Yến Trì không lên tiếng nữa, đôi mắt vẫn cố chấp dán chặt vào Quý Hoài Chân.

"Chỉ vậy thôi sao?" Cậu lại hỏi một lần nữa: "Chỉ là gặp dịp thì chơi?"

"Vậy ngươi còn muốn thế nào?" Quý Hoài Chân cười giả tạo: "Nhìn ta bằng cái vẻ đó làm gì? Thật đáng ghét."

Vừa đáng ghét lại vừa xảo quyệt hèn hạ. Y ghét nhất là kiểu người có tấm lòng son như Yến Trì, một trái tim chân thành cứ thế phơi bày ra, chẳng thèm che đậy mà dâng đến tận tay, sáng rọi đến mức khiến kẻ khác chẳng còn chỗ mà ẩn nấp.

Yến Trì đột ngột tiến lên.

Đám cận vệ xung quanh giật mình, đao kiếm đồng loạt tuốt vỏ, chĩa thẳng về phía cậu. Một thanh trường kiếm sáng loáng đâm tới, nhưng Yến Trì như không nhìn thấy, mắt vẫn dán chặt vào mặt Quý Hoài Chân, cố tìm kiếm dù chỉ một chút gượng gạo hay miễn cưỡng. Cậu vươn cánh tay dài, động tác nhanh như chớp, trong nháy mắt đã tước mất vũ khí của đối phương.

Trường kiếm bị cậu ném xuống đất, vang lên tiếng "loảng xoảng" chói tai.

Yến Trì mắt ngập tràn đau đớn, cậu mạnh mẽ ép sát tới, gằn từng chữ: "Bao ngày qua, từng chút một, những lời dịu dàng đó, thật sự không có lấy nửa phần thật lòng, không có nổi một câu đáng tin sao?"

Đến cả thân phận này còn là giả, thì nói gì đến chuyện thật lòng?

Quý Hoài Chân đưa tay vén lọn tóc mai ra sau tai, lùi lại một bước. Dấu vết hoan lạc khi nãy vẫn còn vương trên đùi, chảy dọc xuống chân, nhưng y chẳng chút bận tâm, trường kiếm trong tay chĩa thẳng vào mắt Yến Trì.

Y muốn sai người móc mắt Yến Trì ra, để xem cậu còn dám dùng ánh mắt đó mà nhìn mình nữa không.

Yến Trì đứng yên giữa vòng vây trùng trùng điệp điệp, dường như không nhận ra mình đang ở thế yếu. Chỉ cần Quý Hoài Chân hạ lệnh, hàng chục lưỡi kiếm kia sẽ đâm xuyên thân thể cậu trong tích tắc.

Cậu cúi đầu, đột nhiên dùng sức cạy vật gì đó trên tay, khom lưng đặt xuống đất. Đoạn, cậu nhặt thanh kiếm dưới chân lên, người hơi khom lại trong tư thế vừa công vừa thủ, cẩn trọng lùi về phía sau.

Quý Hoài Chân chần chừ mãi không ra lệnh, đám thị vệ cũng chẳng dám lơi lỏng, chỉ vây quanh Yến Trì, từ từ lùi lại để lộ ra thứ mà đối phương vừa để lại trên mặt đất.

Đó là một chiếc nhẫn đeo ngón cái bằng ngọc bích hòa điền[1], chạm trổ hoa văn quỳ long tinh xảo.

↳[1] là loại ngọc Hòa Điền (Hetian Jade) được hình thành từ các khối ngọc tách ra khỏi quặng gốc, sau đó bị dòng nước cuốn đi xa, trải qua quá trình địa chất "lắng đọng - vận chuyển - lắng đọng" lặp đi lặp lại.

Bên trong nhẫn có vẽ một vòng tròn kèm dấu gạch chéo là bằng chứng cho tội lỗi trăng hoa khắp nơi của Quý Hoài Chân.

Thủ phạm gây tội đang nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng kỳ dị, đương lúc giương cung bạt kiếm, ngàn cân treo sợi tóc, Quý Hoài Chân lại ngây người nhìn chiếc nhẫn, như thể vừa chứng kiến chuyện gì thú vị và hiếm lạ lắm. Rồi y đột nhiên bật cười khe khẽ.

Cười một tiếng dường như chưa đủ, Quý Hoài Chân ném phăng thanh kiếm đi, lấy tay áo che mặt, cười đến gập cả lưng.

Cười chán chê, y lại dùng chính vạt áo ấy lau mạnh vệt máu bắn trên mặt.

Yến Trì nhìn y, trái tim đã nguội lạnh.

Đám thị vệ đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng không ai dám manh động. Nhìn bộ dạng này của đại nhân, có lẽ y cũng không muốn lấy mạng Yến Trì.

Quý Hoài Chân là hạng người nào chứ? Mạng người trong mắt y rẻ mạt tựa cỏ rác, muốn giết là giết, hơi đâu mà đứng đó tốn lời.

Họ đành đưa mắt nhìn Bạch Tuyết như cầu cứu.

Bạch Tuyết phất tay, ra hiệu cho họ mở đường thả người.

Yến Trì ngẩng đầu, nhìn Quý Hoài Chân lần cuối. Đôi môi cậu mấp máy như muốn nói điều gì, ngàn vạn tâm tư đều dồn nén trong ánh nhìn chết lặng ấy, nhưng cuối cùng cậu chẳng nói gì cả mà lặng lẽ xoay người, thẳng lưng bước đi.

Giữa biển lửa ngùn ngụt, đột nhiên vọng lại tiếng chửi mắng của Quý Hoài Chân:

"Là tự cậu mắt mù nhìn người không rõ, cứ thích sấn tới! Tưởng ngủ với ta mấy giấc là cứu được ta thoát khỏi bể khổ chắc?! Là tự cậu đầu óc nóng nảy, tự huyễn hoặc ta ngay thẳng chính trực, đức độ anh minh, chứ ta thừa nhận bao giờ? Giờ thấy thủ đoạn của ta rồi thì chịu không nổi à?"

"Ai nói yêu ta? Ai bảo muốn đối xử tốt với ta? Ta mới giết có mấy người mà ngươi đã không chịu nổi rồi sao?! Toàn nói mấy lời vớ vẩn!"

"Trên đời này còn đầy rẫy chuyện ngươi chẳng biết đâu. Kẻ ngồi được vào vị trí của ta, ai mà chẳng gánh trên vai cả trăm mạng người. Ngươi là cái thá gì mà dám coi thường ta, cùng lắm cũng chỉ là thứ đồ chơi tiêu khiển lúc rảnh rỗi thôi."

Số mạng người chết dưới tay Lục Thập Di thực chất cũng chẳng kém cạnh Quý Hoài Chân là bao. Vậy mà cớ sao khắp cái đất Đại Tề này ai nấy đều ngợi khen hắn, còn với y thì la hét đòi giết.

Đến cả Yến Trì này, dù tận mắt thấy "Lục Thập Di" ra tay sát hại người khác, chẳng phải vẫn còn ôm giữ chút hy vọng hão huyền đó sao?

"Hôm nay coi như dạy cho ngươi một bài học, để ngươi biết ta là loại người nào, xem sau này còn dám tự mình đa tình, đơn phương tình nguyện nữa không!"

Thế nhưng, dù y có ngông cuồng khiêu khích đến đâu, Yến Trì cũng chẳng hề ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Mắng chửi vẫn chưa bõ tức, Quý Hoài Chân xông tới đá văng chiếc nhẫn kia, rồi vung kiếm chém loạn xạ vào thi thể đám đạo sĩ. Lưỡi kiếm chém vào xương cứng đến mẻ cả cạnh, kẹt lại không rút ra nổi. Y mệt đến thở hồng hộc như phát điên, rồi mới dần bình tâm lại.

"Ta thấy cậu ta đối với Lục Thập Di cũng chẳng sâu nặng gì cho cam, mới mắng vài câu đã chạy mất rồi." Y lẩm bẩm: "Thôi, ta cũng chẳng thèm."

Nói đoạn, Quý Hoài Chân thản nhiên vuốt lại mái tóc, ra lệnh cho thị vệ: "Ngẩn ra đó làm gì? Còn không mau nhặt về cho ta!”

Y đang nói đến chiếc nhẫn mình vừa đá bay trong cơn thịnh nộ.

Bạch Tuyết không nhịn được bật cười. Quý Hoài Chân liếc nàng ta một cái, hừ giọng: "Cười cái gì, ta giữ lại để cho người khác.”

Trong chớp mắt, y đã khôi phục vẻ điềm nhiên như thường nhật.

Dẫu có phát điên, dẫu có mất kiểm soát hay ghen tị, Quý Hoài Chân cũng chỉ cho phép mình buông thả trong phút chốc.

"Lộ Tiểu Giai trốn thoát bằng cách nào?”

"Bẩm đại nhân, hắn giấu một mảnh bát vỡ từ mấy hôm trước, thừa lúc không ai chú ý thì cắt đứt dây thừng. Nhân lúc hỗn loạn, hắn dẫn theo sư đệ xô ngã lính gác rồi lẩn trốn vào đường mòn trên núi."

"Không sao, cứ việc đuổi theo. Ta đã tàn sát sư môn của hắn, nếu hắn còn chút chính trực, ắt sẽ tìm cách báo thù. Chẳng lo không gặp lại."

Quý Hoài Chân vốn chẳng coi Lộ Tiểu Giai ra gì.

Bạch Tuyết ngập ngừng, dường như có điều muốn hỏi nhưng lại thôi.

"Đại nhân, trước khi chúng ta đến, tin đồn về tiểu điện hạ đã lan rộng. Đã tra ra Tằng đạo trưởng là kẻ chủ mưu, sao đại nhân còn cố tình gây ra lùm xùm vào lúc này?"

Ngụ ý là, ngay cả một tâm phúc như Bạch Tuyết cũng chẳng hiểu nổi nước đi này của Quý Hoài Chân. Tại sao lại chọn ngay thời điểm then chốt sắp đi Di Nhung nghị hòa, ngang nhiên dùng thân phận "Lục Thập Di" tàn sát môn phái người ta.

Đã vậy còn phóng hỏa đốt quán, để ngọn lửa này kinh động đến tận Thượng Kinh.

"Ngốc à..." Quý Hoài Chân liếc Bạch Tuyết: "Ta hỏi ngươi, trong mắt thiên hạ, ai là kẻ phóng hỏa? Là Lục Thập Di. Vì sao hắn làm vậy? Vì hắn đứng về phía đại điện hạ. Đám đạo sĩ Thanh Nguyên quán ăn nói hàm hồ, bảo tứ điện hạ mới là chân mệnh thiên tử. Ngươi bảo xem, Lục Thập Di có nên đốt cái quán này không?"

"Ta hỏi tiếp, người ngoài thấy ta là Lục Thập Di, nhưng trong mắt hoàng thượng, ai mới là kẻ phóng hỏa?”

Bạch Tuyết lập tức hiểu ra, trong mắt hoàng thượng, Quý Hoài Chân vẫn là Quý Hoài Chân. Việc người của Quý gia và Lục gia hoán đổi thân phận để kiềm chế, hỗ trợ lẫn nhau chính là ván cờ do chính tay ông ta sắp đặt từ nhiều năm trước, kéo dài đến tận hôm nay, nhằm giám sát và giữ thế cân bằng cho các phe phái trong triều.

"Ông ta già thì già thật, nhưng không hề lú lẫn.” Nhớ lại bộ dạng giả điên giả dại của hoàng thượng, Quý Hoài Chân cười lạnh: "Ta tra ra việc này liên quan đến Lục Thập Di, lẽ nào ông ta lại không tra ra? Giờ tin đồn lan rộng, mũi nhọn chĩa thẳng vào Quý gia ta. Ngươi bảo xem, ngọn lửa này ta có nên đốt không?”

Trận hỏa hoạn này nhất định phải xảy ra. Phóng hỏa dưới danh nghĩa "Lục Thập Di" là để diễn cho triều đình xem, còn phóng hỏa dưới danh nghĩa "Quý Hoài Chân" là để tỏ lòng trung thành với hoàng thượng, khẳng định Quý gia không hề có dã tâm với ngôi vị.

Còn có thật hay không, sau này hẵng nói.

"Hơn nữa, ngươi nghĩ vì sao lại tra ra dễ dàng như vậy? Là bởi Lục Thập Di vốn chẳng coi Thanh Nguyên quán ra gì. Hắn đinh ninh ta đang mượn thân phận hắn nên sẽ không dám manh động, làm gì cũng phải dè dặt vào lúc này. Ta cứ đốt cho hắn xem đấy.”

Ngọn lửa này bùng lên, Lục Thập Di xa tận Thượng Kinh không biết sẽ đau đầu đến mức nào.

Sau này triều đình trên dưới nhắc đến Lục đại nhân, ngoài việc nói Lục đại nhân trong sáng cao thượng, quân tử khiêm nhường, e là trong bụng đều thầm “khen" hắn một câu thủ đoạn tàn độc.

Nghĩ đến đó thôi, Quý Hoài Chân đã thấy sảng khoái vô cùng.

Ngọn lửa trước mắt dần tàn, chỉ còn lại cảnh hoang tàn đổ nát. Quý Hoài Chân đứng giữa ánh lửa lập loè, đột nhiên nghĩ đến một điều không hợp hoàn cảnh, hôm y mới lên Thanh Nguyên quán, đi dọc theo cổng tam quan[2] đến tận chính điện, tượng ba vị đại thần Đạo gia dường như đều nhìn y bằng ánh mắt thấu tỏ, như thể ngay từ đầu đã nhìn thấu dã tâm lang sói, thủ đoạn độc ác của y, nhìn đến mức Quý Hoài Chân thấy da đầu tê dại.

↳[2] là một loại cổng có ba lối đi thường thấy ở chùa chiền

Y ngửi thấy mùi tanh của sắt gỉ trong gió, bất giác nghĩ thầm: Nếu thật sự có thần phật, nếu thật sự có nhân quả báo ứng thì y cũng không sợ, cầu ông trời có mắt, đừng báo ứng lên đầu Quý Vãn Hiệp và A Toàn.

Còn y, y vốn đã chẳng màng đến cái kết tiếng xấu muôn đời hay chết không toàn thây từ lâu rồi.

Bạch Tuyết vâng lệnh đi truy sát Lộ Tiểu Giai, hoàn thành nhiệm vụ sẽ đuổi theo hội hợp. Một thị vệ tiến lại gần, hỏi y có định khởi hành đi Vấn Dương ngay không.

Quý Hoài Chân im lặng, thẫn thờ nhìn đống tro tàn, chẳng rõ đang nghĩ ngợi điều gì.

Tên thị vệ tưởng y vẫn giữ kế hoạch cũ là chờ trời sáng mới đi, đang định sắp xếp thì nghe Quý Hoài Chân nói: "Về dịch trạm."

Quý Hoài Chân không nói nhiều, chỉ thản nhiên bảo: "Mệt rồi, nghỉ một ngày, mai hẵng đi."

Bánh xe ngựa lăn bánh, nghiền nát đám tro bụi trên đất, rồi lại đưa Quý Hoài Chân quay về trong sự tĩnh lặng.

Về đến nơi, Quý đại nhân chẳng thiết ăn uống, ngã xuống giường là ngủ li bì như một con chó chết suốt cả ngày trời. Đến lúc hoàng hôn buông xuống y mới tỉnh dậy, hỏi có động tĩnh gì không.

Thị vệ đáp: "Bẩm đại nhân, Bạch đại nhân chưa về. Hành lý đã thu dọn xong, có thể đi bất cứ lúc nào. Bọn thuộc hạ không làm kinh động ai, nên họ vẫn chưa biết đại nhân sắp đi."

Không nghe được câu trả lời mình muốn, Quý Hoài Chân lập tức đổi sắc mặt, nhìn tên thị vệ đầu gỗ trước mắt mà thấy ngứa mắt vô cùng.

Thị vệ chợt hiểu ra, đánh liều hỏi: "Đại nhân đang đợi ai sao ạ?"

Quý Hoài Chân gắt lên: "Ta đợi mẹ ngươi ấy!”

"Rầm" một tiếng, cửa phòng đóng sầm lại, bụi trên xà nhà rơi lả tả.

Lát sau, tiếng đổ vỡ loảng xoảng vọng ra từ bên trong. Quý Hoài Chân gầm lên giận dữ qua cánh cửa: "Đi dỡ cái bia bắn tên ở ngoài sân cho ta! Đừng để ta nhìn thấy nữa, đốt đi, đốt sạch cho ta!"

Sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân thức dậy, trông tâm trạng có vẻ đã ổn định lại. Lúc xuống lầu, y liếc nhìn cái hố trống hoác từng đặt bia bắn tên, hừ hừ một khúc nhạc nhẹ nhàng rồi bước qua. Y dặn dò thị vệ đi dò hỏi xem thanh lâu nào nổi tiếng nhất Vấn Dương, y muốn vào đó "khai trai".

"Lục đại nhân" đến thì rầm rộ, nhưng đi lại lặng lẽ. Xe ngựa tiến thẳng ra biên giới Phần Châu, và đúng như dự đoán, gặp phải tướng lĩnh biên phòng đang canh gác ở đây.

Quý Hoài Chân ngồi trong xe, chỉ sai người mang giấy tờ ra giao nộp. Vốn dĩ là chuyện nhỏ, nhưng bên ngoài bỗng xôn xao cãi vã, mãi không cho qua. Quý Hoài Chân mất kiên nhẫn thò đầu ra xem, chỉ thấy một đội binh mã đang canh giữ bên ngoài, ai nấy đều mặc giáp cầm thương, dàn trận chờ sẵn, người cầm đầu không ai khác là cục đá thối trong hố xí - Lương Sùng Quang.

Lương Sùng Quang cưỡi trên lưng ngựa, trường thương chĩa nghiêng xuống đất, khí khái chính trực khiến Quý Hoài Chân chửi thầm trong bụng.

"Lương đại nhân có ý gì đây? Nếu giấy tờ đã đủ, mời cho qua đường." Quý Hoài Chân lạnh giọng chất vấn.

Lương Sùng Quang cúi đầu nhìn chiếu thư trong tay, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp: "Đêm hôm kia Thanh Nguyên quán bốc cháy, đạo sĩ trong quán không một ai sống sót, tất cả đều bị sát hại dã man. Hiện đã rõ danh tính hung thủ. Bệ hạ có chỉ, Đại Tề ta vốn trọng Đạo giáo, tuyệt không để hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật."

Quý Hoài Chân ngớ người rồi lập tức hiểu ra, mẹ kiếp cái gì mà "bệ hạ có lệnh", ngọn lửa mới đốt đêm kia, làm sao tin tức có thể truyền về Thượng Kinh nhanh đến thế, còn kịp soạn sẵn cả chiếu thư.

Họ Lương kia vẫn mặt lạnh như tiền, không chút lay chuyển.

"Ty chức phụng mệnh bệ hạ, mời Lục đại nhân xuống xe đi theo một chuyến."

Chapter 17

Quý Hoài Chân cười gằn một tiếng.

"Phụng mệnh bệ hạ? Đưa đây ta xem nào."

Lương Sùng Quang không nói nhiều, lập tức chìa sắc lệnh ra trước mặt y.

Quý Hoài Chân đón lấy, liếc qua một lượt mà mồ hôi lạnh đã rịn ra ướt đẫm lưng áo. Tuy y không biết nhiều chữ, nhưng ba chữ "Lục Thập Di" thì có hóa thành tro y cũng nhận ra. Mấy chữ còn lại, y vừa đọc vừa đoán mò, cũng chắp vá được ý chính bên trong.

Chiếu thư này xem ra là thật, hẳn đã được chuẩn bị từ lâu, do chính tay vua chấp bút, phế chức đặc sứ của Lục Thập Di, lập tức bắt giam đưa về kinh.

Chỉ là bắt giam đưa về kinh thôi sao? Nếu muốn mạng y, đáng lẽ phải giết ngay tại chỗ mới đúng.

Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm sắc lệnh, không tỏ ra căng thẳng chút nào, nhưng ngầm quan sát động tĩnh xung quanh. Y đoán tên họ Lương này tưởng y sẽ ngoan ngoãn bó tay chịu trói nên chỉ mang theo một đội quân. Tuy Bạch Tuyết không có mặt, nhưng đám tùy tùng theo y đều là hạng cao thủ, muốn phá vòng vây chắc không khó.

"Đạo trưởng Thanh Nguyên quán dùng lời lẽ yêu ma mê hoặc lòng dân, làm lay chuyển gốc rễ quốc gia, bản quan chẳng qua là tiện tay trừ hại cho dân.”

Lương Sùng Quang cau mày không vui, đang định cất lời phản bác thì thấy Quý Hoài Chân đã giơ tay xé toạc sắc lệnh. Hắn tái mặt, giận dữ quát: "—— Lục đại nhân!"

Quý Hoài Chân thản nhiên đáp: "Ta thấy sắc lệnh này của ngươi là giả. Thanh Nguyên quán đêm trước vừa cháy, sao hôm nay thánh chỉ đã tới nơi? Dẫu có mọc cánh cũng phải mất mấy ngày. Lương đại nhân, ngươi ngụy tạo thánh chỉ, tội này gánh sao cho xuể? Có cần tự bước vào ngục không?"

Y ngầm ra hiệu, đám thị vệ đi theo đã lặng lẽ tản ra, tay đặt sẵn lên chuôi đao, tạo thành thế trận sẵn sàng phá vòng vây.

Không cần Quý Hoài Chân nhắc, chính Lương Sùng Quang cũng tự thấy chiếu thư này đến quá nhanh, tựa như mọi chuyện đã được sắp đặt từ sớm. Có điều hắn đã kiểm tra kỹ, ấn triện trên chiếu thư đúng là thật, còn có ấn riêng của hoàng đế.

Trước nay Lương Sùng Quang luôn tuân theo mệnh lệnh của hoàng đế, huống chi mệnh lệnh chỉ là áp giải người về kinh trước.

Binh lính hắn mang theo đều được huấn luyện bài bản, thấy mục tiêu truy nã muốn dùng vũ lực xông qua, lập tức dàn trận vây khốn.

Hai bên lập tức giao chiến. Lương Sùng Quang chưa nhận được lệnh nên không dám xuống tay hạ sát, nhưng Quý Hoài Chân thì chẳng chút kiêng dè. Y biết rõ một khi sa lưới chỉ có con đường chết, nên ra tay cực kỳ tàn nhẫn, dẫn theo thuộc hạ chém giết tựa như thái rau bổ dưa. Ngay lúc tưởng chừng sắp phá được vòng vây, bỗng nghe một tiếng xé gió rít lên chói tai, mưa tên từ đâu ập tới, một mũi tên xuyên thủng bả vai Quý Hoài Chân.

Lực bắn quá mạnh khiến y bị hất văng khỏi xe ngựa, ngã sóng soài dưới đất.

Lương Sùng Quang ngồi trên ngựa, kinh ngạc quay đầu lại.

Một đội quân khác rầm rộ kéo đến, tay cầm lệnh bài, quân số đông gấp mười lần phía Quý Hoài Chân, rõ ràng là muốn dốc toàn lực để bắt sống y.

Chúng bắt người của Quý Hoài Chân rồi giết ngay tại chỗ. Dù có là Đại La Thần Tiên cũng khó lòng mọc cánh thoát thân.

Quý Hoài Chân loạng choạng gượng dậy, tiện tay nhặt thanh đao bị vứt bỏ, chặt phăng phần đuôi mũi tên đang cắm trên vai.

Y liếc nhìn người vừa tới, thoáng sững sờ nhưng nhanh chóng định thần lại, cười gằn: "... Coi như ta tính sai một nước, chết không oan."

Giây tiếp theo, y bị người ta tóm lấy cánh tay, một tấm vải thô bịt kín mũi miệng. Mùi hăng nồng nặc xộc thẳng vào đại não, Quý Hoài Chân thấy trời đất chao đảo, mắt tối sầm lại rồi lịm đi. Khi tỉnh lại, y đã thấy mình đang ở trong ngục.

Hai tay y bị trói, nửa thân trên trần trụi, quần áo bị lục soát sạch sẽ rồi xếp gọn một bên. Đầu dây thừng treo vắt vẻo trên xà nhà, khiến y phải đứng trong tư thế chới với, mũi chân chỉ vừa đủ chạm đất. Đánh thức y tỉnh dậy không chỉ là cơn đau nhói nơi cổ tay mà còn là cái buốt thấu xương do vết thương bị tên bắn trên vai.

Y nghiêng đầu nhìn, mũi tên đã được rút ra, vết thương cũng được rắc thuốc bột qua loa. Nhìn mức độ lành của vết thương, y đoán chừng mình đã hôn mê ít nhất ba ngày.

Người canh gác ngoài cửa ngục thấy Quý Hoài Chân tỉnh lại, bèn lật đật chạy ra ngoài bẩm báo.

Quý Hoài Chân nhàn nhã cười, không hề có ý thức mình là tù nhân, lười biếng dặn dò: "Mang chút gì cho đại nhân ta ăn đi."

Bất kể ở trong hoàn cảnh nào, đối mặt với ai, Quý Hoài Chân luôn tìm được cách chọc tức đối phương.

Một lát sau, tiếng bước chân vang lên ngoài phòng giam. Quý Hoài Chân không nhắm mắt nghỉ ngơi nữa mà thản nhiên nhìn ra. Quả không ngoài dự đoán, người đứng đối diện là người cuối cùng y nhìn thấy trước khi bất tỉnh —— Tam Hỉ.

"Đại nhân."

Tam Hỉ cúi mình chào y, phẩy tay một cái liền có ngục tốt bưng mâm cao lương mỹ vị vào.

"Các ngươi đút cho đại nhân ăn đi."

Ba ngày ròng không giọt nước hạt cơm nào, bụng dạ Quý Hoài Chân sớm đã trống rỗng, nhưng thức ăn dâng đến tận miệng cũng chỉ nhận lại một tiếng cười khẩy của y.

"Nói đi, cái ngữ chó má họ Lục kia cho ngươi lợi lộc gì rồi?”

Tam Hỉ cười mà không đáp, nó tiến lại gần, vờ như không hiểu: "Ngữ chó má họ Lục? Đại nhân chắc không phải vì uất ức quá mà hóa hồ đồ đấy chứ, sao lại tự mắng nhiếc mình như vậy? Tại hạ là Tam Hỉ, đến đây là để thay Quý đại nhân, phụng mệnh bệ hạ áp giải thủ phạm phóng hỏa Thanh Nguyên quán về kinh."

Nghe cách xưng hô thay đổi, Quý Hoài Chân biến sắc.

Tam Hỉ hạ thấp giọng: "Lục đại nhân chắc vẫn chưa hay biết gì đâu nhỉ. Quý Hoài Chân - Quý đại nhân thật sự ấy, hôm qua đã được phục chức rồi. Giờ này, ngài ấy đang oai vệ đứng trên điện Kim Loan mà thượng triều đấy."

Lời này rốt cuộc là có ý gì?

Đặc sứ "Lục Thập Di" vốn dĩ phải đi nghị hòa thì bị áp giải về kinh, còn "Quý Hoài Chân" bị giam lỏng trong phủ chờ xử chém sau mùa thu lại đột ngột được phục chức.

Sắc mặt Quý Hoài Chân âm u bất định, y nhanh chóng suy nghĩ ẩn ý trong lời của Tam Hỉ, đột nhiên hiểu ra tại sao tam điện hạ bị chính tay mình đánh chết trong ngục, mà Lục Thập Di lại không mượn cớ làm ầm lên, chỉ nói giấu kín không báo tang.

Cái chết của tam điện hạ tất nhiên là vật hy sinh cho màn đấu đá của hoàng quyền, nhưng chắc chắn không thiếu phần Quý Hoài Chân đổ thêm dầu vào lửa.

Y quả thực như lời người khác nói, đã làm chuyện phản bội chủ cũ. Nếu đã phản bội thì phải làm cho tới, diệt cỏ tận gốc. Lý do thứ hai là vì y dùng kế "thay mận đổi đào", thay Lục Thập Di đi Di Nhung, nên y chẳng thể yên tâm để Lục Thập Di dùng thân phận của mình mà tác oai tác quái suốt nửa năm trời. Thà rằng làm cho tới bến, gây huyên náo một trận, tỏ ra hống hách để đám triều thần mù quáng vào can gián. Lúc đó hoàng đế sẽ thuận

nước đẩy thuyền, vờ trừng phạt đôi chút, khiến Lục Thập Di dẫu có bản lĩnh thông thiên cũng phải cam chịu đội lốt y mà ngồi tù tại phủ.

Còn chuyện phục chức, vốn cũng nằm trong tính toán của hoàng đế và Quý Hoài Chân, chỉ là không ngờ mọi chuyện lại nhanh đến thế.

Nghĩ đến đây, một phỏng đoán đáng sợ lóe lên trong đầu y.

Để kiểm chứng, y nhìn Tam Hỉ cười khẩy: "Nếu đã vậy, giết quách ta đi cho xong, cần gì phải phí lời. Tam Hỉ, ngươi cứ thành thật khai ra xem đại nhân của ngươi muốn cái gì. Nể tình chủ tớ bao năm, biết đâu ta vui vẻ lại chiều theo ý ngươi không chừng."

"Đại nhân ngươi vốn là kẻ mềm lòng, nuôi con chó con mèo lâu ngày còn có tình cảm. Yên tâm đi, trong mắt ta, ngươi còn đáng giá hơn hạng súc sinh nhiều."

Tam Hỉ sa sầm mặt: "Trước khi đi, ngươi đã giấu tín vật ở đâu?"

Quý Hoài Chân giả ngu: "Tín vật gì? Chẳng phải đã đưa hết cho Lục đại nhân nhà ngươi rồi sao?"

"Tín vật ngươi để lại có vấn đề!"

Quý Hoài Chân cười phá lên, vết thương trên vai lại rách ra, đau đến đỏ ngầu cả mắt nhưng vẫn không giấu nổi vẻ ngông cuồng:

"Tam Hỉ, ngươi theo ta bao lâu mà ngươi vẫn không biết ta làm việc luôn chừa đường lui sao? Nói thật cho ngươi hay, thứ tín vật ta đưa cho đại nhân ngươi là đồ giả, để lâu sẽ phai màu, chỉ dùng được nửa năm thôi, quá hạn đó sẽ chỉ là cục sắt vụn. Chuyện kinh doanh muối sắt của Đại Tề, hắn muốn thì cứ việc lấy, nhưng năm vạn đại quân đồn trú ở Cung Châu, Lục Thập Di đừng hòng chạm tay vào, càng không có cửa sai khiến được Tiêu Kim đài."

Tam Hỉ đột ngột lao tới, gần như dí sát vào chóp mũi Quý Hoài Chân. Nó nhìn y bằng ánh mắt oán độc, rồi bỗng giáng một cú đấm trời giáng vào bụng dưới của y.

Quý Hoài Chân hự lên một tiếng, cú đấm không chút lưu tình này khiến y hộc máu.

Nhưng y vốn chẳng phải hạng chịu khom lưng uốn gối, dù răng có gãy cũng nuốt ngược vào trong. Nuốt trôi vị tanh ngọt trong miệng, y sảng khoái gào lên: "Nữa đi!"

Tam Hỉ bồi thêm một cú nữa ngay chỗ cũ, đánh cho Quý Hoài Chân hoa mắt chóng mặt, dạ dày cuộn lên dữ dội. Tiếc là hai ngày nay chưa ăn gì, chỉ nôn ra chút dịch mật.

"Ngươi có từng nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay không?"

"Nói cứ như đại nhân ta giết cả nhà ngươi ấy. Tam Hỉ, ta đối xử với ngươi đâu có tệ."

Tam Hỉ nghe vậy liền cười, để lộ hàm răng ố vàng.

Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm, đột nhiên nói: "Ngươi không phải Tam Hỉ. Ngươi là ai?"

Kẻ đối diện thoáng biến sắc.

Quý Hoài Chân trừng mắt nhìn gã, quát lớn: "Nói!”

Quý Hoài Chân xưa nay vốn khắt khe đối với người hầu cận bên mình: đứa dung mạo khó coi y chẳng thèm, đứa chậm chạp đờ đẫn y cũng bỏ, hạng lôi thôi bẩn thỉu y càng không dùng. Nếu Tam Hỉ mà có bộ dạng mở miệng ra là thấy hàm răng vàng khè tởm lợm thế này, y đã sớm tống cổ đi từ đời nào rồi.

"Lục Thập Di dùng người đúng là chẳng biết kén chọn, ngươi chui ra từ xó xỉnh nào mà trông buồn nôn thế này." Y nhìn gã chằm chằm, hai cú đấm vừa rồi trái lại khiến y thêm phần tỉnh táo: "Để ta đoán xem, tại sao ngươi phải mạo danh Tam Hỉ? Định đóng kịch để moi tin sao? Không đâu, Lục Thập Di chẳng ngu đến thế. Hắn sai ngươi đến đây là để bức cung chứ không phải để moi lời."

Kẻ giả mạo Tam Hỉ trở nên tức giận, thấy không thể moi được tung tích tín vật từ miệng Quý Hoài Chân, gã liền xoay người đi về phía bàn đặt dụng cụ tra tấn, vớ lấy cây roi da, quất mạnh vào tấm lưng trần của Quý Hoài Chân.

Chỉ nghe "bốp" một tiếng, chỉ một roi đã đánh cho Quý Hoài Chân da rách thịt bong. Vệt roi đỏ lòm kéo dài từ vai xuống tận bụng dưới làm y suýt ngất lịm, nhưng chưa kịp lịm đi thì đòn thứ hai đã ập tới.

Roi thứ ba, roi thứ tư, liên tiếp mấy roi, âm thanh nghe mà rợn tóc gáy, nhưng Quý Hoài Chân lại không hề kêu la một tiếng.

Y chẳng những không kêu đau mà còn cười sằng sặc, vừa cười vừa khích bác: "Ta hiểu rồi. Ngươi bảo ngươi làm việc cho Quý đại nhân, mà Tam Hỉ lại là thân tín của ta, nên ngươi mới phải giả dạng nó, nhưng ở cái chốn Phần Châu này, có ai biết mặt mũi nó tròn méo ra sao đâu, ngươi giả dạng là để đề phòng ai? Không đúng, có một người vừa biết ta, vừa biết Tam Hỉ, lại càng biết Lục Thập Di."

Một roi nữa quất thẳng vào mặt, Quý Hoài Chân nghiêng đầu né tránh, quát lớn: "—— Là Lương Sùng Quang! Các ngươi sợ bị lộ tẩy trước mặt Lương Sùng Quang!"

Nếu đã bị vạch trần, gã cũng không giả vờ nữa. Gã quẳng cây roi xuống đất, cười âm hiểm: "Vui lắm sao, vì biết mình không bị tên nô tài trung thành phản bội à?"

Gã thấy xung quanh không có ai, bèn hạ giọng: "Hóa ra Quý đại nhân sắt đá bấy lâu cũng có lúc xúc động vì ba cái chuyện cỏn con này."

Quý Hoài Chân mỉm cười: "Đúng là xúc động thật. Con chó ta nuôi thông minh hơn hẳn con chó của Lục Thập Di, hỏi sao không mừng cho được."

"Để xem ngươi còn cứng miệng được bao lâu."

Dứt lời, gã ngồi xổm xuống, lột phăng giày của Quý Hoài Chân ra.

Quý Hoài Chân cười khiêu khích: "Định liếm chân cho đại nhân đấy à?"

"Tiểu nhân nghe danh thủ đoạn thẩm vấn của đại nhân đã lâu, nghe đâu không ít hình phạt đáng sợ của Đại Tề đều do ngài nghĩ ra. Đại nhân lại luôn tự ra tay, chắc hẳn rành rọt các hình phạt mình phát minh như lòng bàn tay. Tiểu nhân chỉ có một điều không rõ, cái

trò ‘vặn cổ chân’ này, có phải là dùng đình trượng không nhỉ? Một trượng này giáng xuống, không biết mắt cá chân của ngài có còn nối lại được không?”

Gã vớ lấy một cây gậy to cỡ bắp tay, chẳng đợi y kịp trả lời đã vung tay quất mạnh vào hai bàn chân y.

Cú đánh này như giáng thẳng lên đỉnh đầu Quý Hoài Chân, đánh vào mắt cá chân, mà lại đau thấu óc. Y bị đánh cho tối sầm mắt mũi, đầu đau như búa bổ, mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

Hai bàn chân y rũ xuống đất theo một góc độ dị dạng.

Không đợi y cúi đầu nhìn, gã lại xông tới tát y một cú nảy lửa khiến khóe miệng rớm máu, rồi dùng gậy đâm mạnh vào vết thương cũ trên vai. Quý Hoài Chân càng bị hành hạ lại càng hăng, tuy sắp mất nửa cái mạng nhưng cái cốt cách ngỗ ngược lại trỗi dậy. Quý Hoài Chân không biết nhiều chữ, lại càng không biết bốn chữ "chịu thua cầu xin" liền "phì" một tiếng, nhổ bãi nước bọt lẫn máu vào mặt gã. Gã đổi dụng cụ tra tấn, rút dao găm định xẻo thịt y thì đúng lúc này bên ngoài vọng vào một tiếng quát giận dữ.

"Dừng tay!"

Chính là Lương Sùng Quang.

"Người này là mệnh quan triều đình. Thánh chỉ của bệ hạ cũng chỉ yêu cầu áp giải về kinh chờ xử lý. Chưa có mệnh lệnh của bệ hạ, chưa qua xét xử, sao ngươi dám tự ý dùng tư hình với hắn?!"

Gã giả danh Tam Hỉ buông lời mạt sát Lương Sùng Quang, bảo hắn bớt lo chuyện bao đồng, rồi toan nhặt roi lên đánh tiếp, nhưng Lương Sùng Quang dùng tay không giữ chặt, khiến gã không thể nhúc nhích. Chỉ thấy vị võ tướng cứng nhắc kia giữ gương mặt cương trực, không chút lay chuyển, mạnh mẽ tuyên bố: "Hắn đã ở đây thì là phạm nhân của ta. Phạm nhân của ta, ta tự sẽ phụ trách. Ngươi muốn dùng hình với hắn, thì đi xin chiếu thư của bệ hạ đến đây, ta tự khắc tuân theo."

Nói rồi đẩy cả người lẫn roi của gã văng ra xa.

Gã kia có vẻ kiêng dè, chỉ tay vào Lương Sùng Quang rồi hậm hực bỏ đi.

Lương Sùng Quang nhìn gã rời đi, rồi ra lệnh cho ngục tốt bên ngoài đi mời đại phu tới.

Quý Hoài Chân vã mồ hôi xong thì bắt đầu thấy lạnh, y run như cầy sấy, môi trắng bệnh không còn chút máu, nhưng đôi mắt vẫn sáng quắc, đầy vẻ cảnh giác và hung hãn nhìn Lương Sùng Quang, y chế nhạo: "Không ngờ người cứu ta lại là ngươi."

"Tại hạ không có ý thiên vị Lục đại nhân, chỉ là làm việc theo lẽ công bằng."

Lương Sùng Quang nói năng cứng nhắc.

"Khoác áo cho ta."

Lương Sùng Quang cau mày. Hắn thấy người y đầy máu me, nếu giờ khoác áo vào, lúc xử lý vết thương sẽ càng thêm đau đớn, nhưng Quý Hoài Chân rất kiên quyết, không chịu để để lộ dáng vẻ thảm hại trước mặt người khác. Lương Sùng Quang đành phải đi đến

bên bàn, giũ tung quần áo của Quý Hoài Chân. Đột nhiên, một bức tiểu họa vẽ vô cùng tỉ mỉ rơi ra, nằm ngay dưới chân Lương Sùng Quang.

Sắc mặt Quý Hoài Chân đột ngột thay đổi.

"Không được nhìn!"

Nhưng Lương Sùng Quang đã nhìn thấy. Hắn trân trân nhìn bức tiểu hoạ, như gặp phải ma, rồi đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Quý Hoài Chân bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn hoài nghi: "... Ngươi không phải Lục Thập Di... Ngươi, ngươi là Quý Hoài Chân."

Chapter 18

Người phụ nữ trong bức tiểu hoạ có mái tóc bồng bềnh tựa mây trời, vận lớp áo đỏ rực, đầu cài trâm ngọc, trên tay đang ẵm đứa con thơ. Lương Sùng Quang vội nhặt lên nhìn lại lần nữa, lòng càng thêm chắc chắn.

Sắc mặt hắn lộ rõ vẻ kinh ngạc xen lẫn hoang mang. Hắn sải bước thật nhanh đến bên Quý Hoài Chân, thì thầm: "Sao lại là ngươi? Lục đại nhân đâu... Các ngươi đang giở trò gì vậy, Quý Hoài Chân, chuyện này, chuyện này đúng là hồ đồ!"

Hắn sững sờ giây lát rồi lại thốt lên: "Kẻ vừa rồi không phải Tam Hỉ sao? Nó không phải nô bộc của ngươi à?"

Thấy đã bị hắn nhận ra, Quý Hoài Chân cũng không che giấu nữa, y cười khẩy: "Là ta thì sao?"

Y trừng mắt nhìn Lương Sùng Quang. Chỉ cần nghĩ đến việc hắn nhận ra mình thông qua bức tiểu hoạ, rồi lại nhớ tới những lời đàm tiếu nơi kinh thành rằng A Toàn chẳng có nét nào giống hoàng đế, cơn giận trong lòng y lập tức bùng lên dữ dội. Y hận không thể băm vằm Lương Sùng Quang ra ngàn mảnh, mặc kệ hắn vừa mới cứu mình, y vẫn buông lời mỉa mai: "Lương đại nhân tinh mắt thật đấy. Bao nhiêu năm rồi mà vẫn cứ ôm mộng cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga sao? Buông bức họa của tỷ tỷ ta xuống ngay. Cũng không soi lại xem mình là thứ gì. Đừng tưởng ngươi cứu ta thì ta sẽ cảm kích ngươi."

Lời lẽ của y vừa khó nghe vừa độc địa, dù đang thân phận tù nhân vẫn cứ vênh váo hống hách, thật đúng là không biết điều.

Lương Sùng Quang nhìn y, trong lòng dâng lên nỗi chán ghét, thình lình buông một câu: "Cùng là con cái của Quý gia, sao ngươi và tỷ tỷ mình lại khác nhau một trời một vực

như vậy."

Thấy hắn còn dám mở miệng nhắc đến Quý Vãn Hiệp, Quý Hoài Chân càng điên tiết, tuôn ra đủ mọi lời lẽ nhục mạ khó nghe nhất.

Lương Sùng Quang vốn là người chính trực, tự thấy lòng mình ngay thẳng, chẳng thèm chấp với Quý Hoài Chân. Song, chuyện này liên quan đến khâm phạm triều đình,vì sao Lục Thập Di lại biến thành Quý Hoài Chân? Dù hắn có tim bảy lỗ[1], cũng chẳng tài nào đoán ra chuyện hoán đổi thân phận này là do chính hoàng đế ngầm cho phép. Hắn đành tiếp tục giam giữ y, mặc cho Quý Hoài Chân chửi mắng cho hả giận rồi tính sau.

↳[1] Xuất xứ từ truyện Phong Thần; Tỷ Can thông minh bởi có tim 7 lỗ (về sau chỉ người rất thông minh; rất có lương tâm)

Đột nhiên có quân lính hớt hải chạy vào báo: "Bẩm Lương giáo úy, có người đột nhập!"

Lương Sùng Quang biến sắc, hắn cẩn thận đặt bức tiểu họa của Quý Vãn Hiệp vào lại trong lớp áo của Quý Hoài Chân, rồi vội vã bước ra ngoài xem xét tình hình.

Quý Hoài Chân gắng gượng ngước mắt nhìn theo hướng Lương Sùng Quang vừa đi. Lần này, những thuộc hạ theo y đến Phần Châu đều đã bỏ mạng, chỉ còn mỗi Bạch Tuyết vì đi truy sát Lộ Tiểu Giai mà thoát được một kiếp.

Y không rõ Bạch Tuyết hiện giờ ở đâu, trong lòng chỉ dám chắc bảy phần là nàng ta sẽ tới cứu, còn nếu rơi vào ba phần rủi ro còn lại, y cũng chẳng oán trách đối phương nửa lời.

Kẻ mạo danh Tam Hỉ khi nãy e là đã mai phục ở đây từ lâu. Thấy y dẫn người phá vây, sợ y chạy thoát nên mới ra tay thay Lương Sùng Quang chặn đường.

Hóa ra ngay cả trận hỏa hoạn này cũng nằm trong tính toán của Lục Thập Di. Hắn đã sớm chuẩn bị sẵn một tờ chiếu thư chờ y sa lưới, chỉ là không rõ trong chuyện này đại điện hạ tham gia bao nhiêu, và hoàng đế nhúng tay đến mức nào.

Trách y tính sai một nước cờ, chậm chân hơn người ta nên mới rơi vào thảm cảnh này, kể ra cũng chẳng oan ức gì.

Quý Hoài Chân bị treo lơ lửng, đôi môi dần chuyển sang màu xám ngoét. Toàn thân chỗ nào cũng đau buốt, đau đến mức tê dại chẳng còn cảm giác gì nữa. Mắt cá chân có lẽ đã bị một gậy kia đánh nát, cứ thế rũ xuống theo một góc độ kỳ quái. Y dần cảm thấy đầu óc ngày càng nặng trĩu, hơi lạnh bắt đầu xâm chiếm cơ thể.

Vào thời khắc cận kề cái chết, y không nhớ đến chị gái Quý Vãn Hiệp, không nhớ tới cháu trai A Toàn, cũng chẳng màng tới Tiêu Kim đài do một tay mình gây dựng, mà lại vô thức nghĩ đến thằng nhóc ngốc nghếch tên Yến Trì kia.

Nếu cậu ta thấy mình rơi vào kết cục này, chắc sẽ vỗ tay ăn mừng nhỉ.

Đúng là ứng với câu "tai ương ngục tù" của Lộ Tiểu Giai.

Ý thức của Quý Hoài Chân mờ dần, đầu nghiêng sang một bên.

"Đại nhân? Lục đại nhân..."

Trong cơn mơ màng, y lại thật sự nhìn thấy khuôn mặt của Lộ Tiểu Giai.

"Lục đại nhân?"

Quý Hoài Chân sững người, cố gượng dậy nhìn cho kỹ. Quả nhiên là Lộ Tiểu Giai thật, không phải ảo giác!

Chỉ thấy Lộ Tiểu Giai vận bộ đồ trắng, tóc búi cao bằng một cành cây nhỏ, lưng đeo trường kiếm. Trông hắn chẳng giống đạo sĩ chút nào mà cứ như một gã lãng tử giang hồ hoa hòe hoa sói, đang lén lút nhìn y từ bên ngoài phòng giam.

Hắn cười đầy vẻ hả hê: "Ai bảo lúc trước đại nhân không nghe lời bần đạo. Nếu chạy sớm một chút thì đâu phải chịu trận đòn này!"

"Lắm lời." Quý Hoài Chân yếu ớt cười: "Ngươi đến báo thù cho sư môn đấy à?”

"Đại nhân đợi tí, ta đi trộm chìa khóa." Lộ Tiểu Giai ngẫm nghĩ một hồi rồi bồi thêm một câu: "Cả tiểu lang quân nhà ngài cũng đến đấy.”

Quý Hoài Chân ngẩn người, phải mất một lúc mới tiêu hóa được lời hắn nói.

Yến Trì cũng đến?

Cậu không đến bỏ đá xuống giếng là may lắm rồi, sao lại còn đến cứu mình?

Phản ứng đầu tiên của Quý Hoài Chân là nghi ngờ. Y đối xử với cậu như thế, mà cậu vẫn cam lòng cứu mạng, chẳng lẽ muốn lấy thứ gì đó từ y?

Rồi y lại nghĩ, người mà cậu muốn cứu là Lục Thập Di chứ đâu phải Quý Hoài Chân. Hóa ra y lại tự mình đa tình rồi.

Nghĩ đoạn, y bỗng muốn bật cười. Lục Thập Di tính trời tính đất, trù tính bao nhiêu, cũng không tính được số phận trêu ngươi, kẻ làm hỏng kế hoạch hoàn hảo của hắn lại chính là đoạn tình duyên mà y tùy tiện bố thí.

Bên kia Lộ Tiểu Giai vẫn đang chổng mông tìm chìa khóa khắp nơi, thì bên này Yến Trì đã chạy tới, theo sau là sư đệ của Lộ Tiểu Giai. Trông cậu như vừa trải qua một trận ác chiến, thanh trường đao trong tay vẫn còn rỉ máu, toàn thân đằng đằng sát khí. Cậu vung đao chém phăng ổ khóa, động tác dứt khoát và thô bạo đến mức khiến Lộ Tiểu Giai cũng phải ngây người.

Yến Trì ngẩng đầu nhìn Quý Hoài Chân, đằng đằng sát khí bước về phía y.

Hai người nhìn nhau không nói lời nào. Quý Hoài Chân im lặng, còn Yến Trì thì ngoảnh mặt đi, vẻ mặt cứng đờ như thể ai đó nợ tiền cậu vậy. Cậu không chú ý thấy mắt cá chân của Quý Hoài Chân đã bị đánh gãy, chỉ giơ tay chém đứt dây thừng. Giây tiếp theo, Quý Hoài Chân mất hết sức lực, ngã chúi nhủi xuống đất.

Yến Trì theo phản xạ vươn tay đỡ lấy y.

Quý Hoài Chân vịn vào cậu đứng vững, cười nói: "Mắt cá chân bị người ta đánh gãy rồi, đứng không vững."

Giọng y nhẹ hẫng, cứ như thể người bị thương chẳng phải mình. Yến Trì nhìn chằm chằm đôi môi khô nứt nẻ, xám ngoét của y, ngạc nhiên không nói một lời. Ánh mắt cậu lại dời xuống vai y, nơi đó ngoài vết thương do trúng tên liên tục bị rách ra, còn chi chít hàng chục vết roi kéo dài đến tận bụng dưới —— từ lưng đến ngực của Quý Hoài Chân gần như không còn một mảng da nào lành lặn. Hai người mới xa nhau vài ngày ngắn ngủi, vậy mà con người này đã từ đỉnh cao danh vọng rơi xuống bước đường cùng, cuối cùng lại phải cậy nhờ vào thằng nhóc bị y sỉ nhục trăm bề đến cứu mạng.

"Nếu thấy miễn cưỡng quá thì cứ buông tay đi, thả ta xuống đây là được." Trán Quý Hoài Chân lấm tấm mồ hôi hột, nhưng giọng điệu vẫn bình thản đến lạ, chẳng hề giống người vừa trải qua tra tấn dã man.

Yến Trì lạnh lùng đáp: "Không nói cũng chẳng ai bảo ngươi câm đâu."

Sắc mặt cậu không tốt lắm, vẫy tay gọi Lộ Tiểu Giai lại.

Lộ Tiểu Giai đang đứng bên cạnh xem kịch hay, không ngờ bị vạ lây. Sư đệ của hắn đột nhiên xen vào: "Sư huynh Tiểu Giai, có phải đôi phu thê kia đang cãi nhau không?"

"Sư đệ Thiêu Bính ơi là sư đệ, đã biết phu thê cãi nhau thì đừng có huỵch toẹt ra thế chứ. Nói nữa coi chừng Yến Trì huynh đập cho một trận bây giờ." Lộ Tiểu Giai miễn cưỡng đi tới bị Yến Trì ấn vào lưng, đành phải khom người cõng Quý Hoài Chân, rồi bảo Thiêu Bính ôm lấy đống quần áo của y.

Thiêu Bính nhìn ngó xung quanh, rồi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đen như đít nồi của Yến Trì, không biết ý tứ mà hỏi: "Cái tên họ Yến kia, vợ của ngươi sao ngươi không tự

cõng?"

Yến Trì im lặng, Quý Hoài Chân cũng chẳng nói gì. Lộ Tiểu Giai như con sâu trong bụng hai người họ, nghiêm giọng giải thích: "Sư đệ Thiêu Bính, cái này đệ không biết rồi. Chúng ta vào thì dễ, ra thì khó. Yến Trì huynh mà cõng vợ thì lấy tay đâu mà đánh nhau? Huynh ấy mà không đánh nhau thì sao cứu được vợ mình ra ngoài?”

Quý Hoài Chân nghiêng đầu nhìn Yến Trì.

Người này chỉ lẳng lặng dẫn đầu, tuyệt nhiên không thèm nhìn thẳng y lấy một lần. Cậu cầm ngang trường đao, gặp ngục tốt liền dùng chuôi đao đánh ngất. Cậu cúi xuống lục lọi, lấy đá lửa và dao găm từ người bọn chúng. Mọi người càng đi càng nhanh, ngay cả Lộ Tiểu Giai cũng không còn nói chêm trêu đùa nữa.

Hơi thở của Quý Hoài Chân dần trở nên nặng nề, đôi tay y không còn chút sức lực nào để vòng qua cổ Lộ Tiểu Giai, phải nhờ tiểu đạo đồng tên Thiêu Bính đỡ phía sau mới không bị tuột xuống.

"Yến Trì huynh, giờ chúng ta đi đâu đây? Lục đại nhân hình như sốt rồi."

Yến Trì khựng lại, cố kìm nén không quay đầu, bình tĩnh đáp: "Ta đang tìm chuồng ngựa. Không có ngựa thì chạy chẳng bao xa sẽ bị đuổi kịp ngay. Ngươi có biết nó ở đâu không?”

Lộ Tiểu Giai la oái oai: "Bần đạo là người tuân thủ pháp luật, có bao giờ bén mảng đến mấy chỗ này đâu!”

Yến Trì không trông mong gì ở hắn nữa, đột nhiên đưa hai ngón tay lên môi huýt một hồi dài.

Cách đó không xa có tiếng đáp lại. Yến Trì nghe thấy, lại huýt thêm một tiếng nữa.

Cậu ra hiệu cho mọi người nấp sau bức tường, bản thân thì cảnh giác quan sát xung quanh. Một lát sau, có bóng người lướt trên mái hiên rồi nhảy vọt xuống. Chính là Bạch Tuyết.

Nàng ta mặc bộ đồ ngắn gọn gàng, trở lại với dáng vẻ thường ngày. Có lẽ thấy vướng víu nên nàng ta đã tháo bộ tóc giả ra, để lộ da đầu xanh đen[2]. Lộ Tiểu Giai lần đầu thấy nàng ta trong bộ dạng này, kinh hãi kêu lên một tiếng "Mẹ ơi!", thế là quên mất mình đang cõng người, buông thõng hai tay khiến Quý Hoài Chân ngã phịch xuống đất.

↳[2] Người vừa mới xuống tóc hoặc cạo trọc, phần chân tóc còn lại tạo nên sắc xanh đen dưới da.

Cú ngã này suýt chút nữa đã lấy đi nốt nửa cái mạng tàn của Quý Hoài Chân.

Yến Trì cuối cùng cũng không giấu nổi vẻ lo lắng. Nhưng cậu chưa kịp đỡ y dậy thì đã trợn mắt, quát lớn với Bạch Tuyết: "Nằm xuống!"

Bạch Tuyết lao về phía trước.

Trong chớp mắt, thanh trường đao cao bằng nửa người được Yến Trì dùng sức tay mạnh mẽ ném xoáy ngang ra như một phi tiêu, sượt qua đỉnh đầu Bạch Tuyết, ghim kẻ đang

định bắn lén sau lưng nàng ta lên tường. Lực ném mạnh đến mức nửa thân đao cắm sâu vào tường.

Yến Trì tiến tới tước lấy cung tên của đối phương.

"Đại nhân!"

Bạch Tuyết chạy tới tụ hợp, nàng ta đã dò được vị trí chuồng ngựa từ trước, trộm được ba con ngựa ra.

Yến Trì bế Quý Hoài Chân lên ngựa, nhưng cậu còn chưa kịp ngồi lên, Quý Hoài Chân đã tuột xuống. Toàn thân Quý Hoài Chân mềm nhũn, căn bản không thể ngồi vững, đến cả sức để cầm dây cương cũng chẳng còn, chỉ đang cố giữ lấy chút tàn hơi để không lịm đi.

Yến Trì đành phải ôm lấy y, để y ngồi nghiêng trước người mình, rồi dùng quần áo buộc chặt y vào người cậu.

Bạch Tuyết nhìn Lộ Tiểu Giai hỏi: "Biết cưỡi ngựa không?"

Lộ Tiểu Giai liếc nhìn Quý Hoài Chân và Yến Trì đang ôm nhau ngồi trên ngựa, đáp với vẻ mong chờ: "Không biết.”

Bạch Tuyết vô cùng quả quyết: "Tốt lắm, vậy ngươi ở lại chặn hậu, chặn quân truy đuổi."

Lộ Tiểu Giai: "Bần đạo đột nhiên lại biết rồi!"

Năm người ba ngựa, xông thẳng một đường ra ngoài.

Lương Sùng Quang dẫn người đuổi theo ráo riết. Bọn chúng có thời gian, nhưng Quý Hoài Chân thì không. Mặt y càng lúc càng nóng ran, những vết roi kia đã tổn thương đến nội tạng, cộng thêm ngựa chạy xóc nảy khiến y lại ho ra máu.

Yến Trì giật mình, chẳng màng đến chuyện khác nữa. Cậu buông dây cương, chỉ dùng hai chân kẹp chặt bụng ngựa để điều khiển, tay kia rút cung ra, nhắm chuẩn vào vai đối phương mà bắn.

Mỗi mũi tên bắn ra đều khiến một tên ngã ngựa, mất khả năng hành động. Đến khi cậu định bắn Lương Sùng Quang, Quý Hoài Chân yếu ớt ngăn lại: "Đừng giết hắn, hắn sẽ không đuổi theo nữa đâu."

Chẳng phải y đột nhiên phát lòng từ bi, mà bởi Lục Thập Di có vẻ rất kiêng dè Lương Sùng Quang, giữ lại người này còn có ích hơn.

Yến Trì thu cung tên lại. Quả nhiên Lương Sùng Quang không đuổi theo nữa.

Ba con ngựa lao nhanh vào rừng sâu mất dạng.

"Yến Trì huynh! Dừng lại đã, cứ thế này không ổn đâu! Vợ huynh trông sắp tắt thở đến nơi rồi, phải tìm đại phu ngay!”

Bạch Tuyết kinh hãi: "Tên yêu đạo nhà ngươi lại nói bậy bạ gì đó?"

Lộ Tiểu Giai ghì cương ngựa: "Chạy nữa là ra khỏi Phần Châu đấy. Vừa ra khỏi Phần Châu, toàn là núi hoang đồi vắng, mấy chục dặm mới tới được thành tiếp theo, huynh định đi đâu tìm đại phu?"

Cuối cùng Yến Trì cũng chịu nhìn Quý Hoài Chân một cái. Cậu sờ trán y, nóng hôi hổi như bị lửa đốt.

Bạch Tuyết suy nghĩ giây lát rồi quả quyết: "Tên họ Yến kia, đại nhân giao cho ngươi. Ta biết dịch dung, ta sẽ đi dụ bọn chúng sang hướng khác. Ngươi tìm cách đưa ngài ấy đến Vấn Dương, chúng ta sẽ hội ngộ ở đó. Làm phiền ngươi lần cuối này, chuyện sau này nếu ngươi không muốn nhúng tay vào nữa thì thôi."

Nàng ta chắc chắn Yến Trì sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Dứt lời, nàng ta quay đầu ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa rồi biến mất trong màn đêm.

Lộ Tiểu Giai nhìn trái ngó phải, rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Hắn nhìn Quý Hoài Chân, nói một cách đầy nghĩa khí: "Mạng nhỏ dễ giữ, tình yêu đích thực khó tìm. Bạch Tuyết cô nương đơn thương độc mã, bần đạo thấy nàng liễu yếu đào tơ, thực lòng không nỡ bỏ mặc. Đại nhân vẫn còn thở được, vậy bần đạo xin phép…”

Quý Hoài Chân bực bội: "Cút."

Thế là Lộ Tiểu Giai dắt theo sư đệ Thiêu Bính, chạy không ngừng nghỉ đuổi theo Bạch Tuyết mà "cút".

Trán Quý Hoài Chân lấm tấm mồ hôi hột, y run rẩy hỏi Yến Trì: "Biết nắn xương không?"

Yến Trì hơi chần chừ, rồi gật đầu.

Quý Hoài Chân yếu ớt cười: "... Đừng có nhân cơ hội này mà bắt nạt, trả thù đấy nhé."

Không biết nghĩ đến điều gì, sắc mặt Yến Trì lại sa sầm, cậu nhìn Quý Hoài Chân với vẻ phức tạp, cởi bỏ lớp quần áo đang buộc chặt hai người rồi bế y xuống ngựa.

Quý Hoài Chân cũng không làm giá. Toàn thân y có chỗ nào mà người này chưa từng thấy đâu. Chỉ là lần trước Yến Trì nâng niu chân y như thế này là ở trên giường. Hai người da thịt kề nhau, triền miên quyến luyến, đâu có như bây giờ. Y vừa mới sỉ nhục người ta xong, giờ lại phải giao cái mạng nhỏ của mình vào tay người ta.

Đúng là sông có khúc người có lúc.

Yến Trì nắm lấy mắt cá chân y, nghiêm giọng: "Ngươi ráng mà nhịn.”

Thấy cậu vẫn chịu mở lời với mình, Quý Hoài Chân lại không nhịn được mà trêu chọc: "Đúng là không thù dai... Sao tính tình lại tốt thế không biết, ta đối xử với ngươi như vậy, mà ngươi vẫn…”

Lời còn chưa dứt, một tiếng "rắc" giòn tan vang lên, cơn đau nhói tim từ cổ chân truyền đến khiến Quý Hoài Chân lập tức ngất lịm đi.

Chapter 19

Tỉnh lại, đập vào mắt y đầu tiên là màn trướng rủ trên đỉnh đầu. Quý Hoài Chân chẳng rõ mình đang ở chốn nào, cũng chẳng hay đã ngất đi bao lâu. Yến Trì đang ngủ gục bên giường canh chừng y.

Y thở phào nhẹ nhõm, Yến Trì đã ở đây thì nơi này chắc chắn an toàn.

Ý nghĩ ấy vừa xẹt qua đã khiến y giật mình tự giễu. Chẳng biết tự bao giờ, y lại tin tưởng một người đến thế? Huống chi, tên nhóc này lại còn đơn phương với Lục Thập Di.

Trong màn trướng thoang thoảng mùi thuốc, vết thương kéo dài từ vai xuống bụng dưới đều đã được xử lý cẩn thận. Nơi cổ chân tê dại, một cơn đau âm ỉ nhưng quen thuộc đến lạ lùng, ấy là cảm giác sau khi bị người ta đánh gãy mắt cá rồi nối lại.

Y vừa khẽ cựa mình, Yến Trì đã tỉnh giấc ngay.

Quý Hoài Chân vội nhắm nghiền mắt, cảm nhận được Yến Trì đang cúi xuống nhìn mình, rồi đưa tay áp lên trán y.

Bao năm lăn lộn trong chốn lừa lọc dối trá, tranh quyền đoạt lợi đã giúp Quý Hoài Chân lập tức nhận rõ tình hình: Bạch Tuyết không có ở đây, bản thân lại cần thời gian dưỡng thương. Tuy Lục Thập Di đang ở tít Thượng Kinh xa xôi, nhưng tai mắt mật thám của hắn chắc hẳn đã giăng kín khắp Phần Châu này. Lúc này đây, người duy nhất y có thể dựa dẫm chỉ còn mỗi Yến Trì.

Tâm tư xoay chuyển nhanh như chớp, y đã nảy ra chủ ý.

Y khẽ cau mày, vờ như vẫn còn đang hôn mê, hai mắt nhắm nghiền, vô thức gọi khẽ: “Tiểu Yến... Yến Trì...”

Yến Trì không có phản ứng.

Quý Hoài Chân chẳng tin, càng nhíu mày ra vẻ đau đớn khó chịu, miệng không ngừng gọi khẽ tên đối phương, đôi bàn tay thì quờ quạng vô định trong không trung.

Quả nhiên Yến Trì khựng người lại trong thoáng chốc rồi khẽ thở dài, bất đắc dĩ đưa một tay ra cho Quý Hoài Chân nắm lấy.

Cậu vừa mềm lòng, Quý Hoài Chân biết mình đã có hy vọng. Lúc này y mới thực sự yên tâm, tỉnh táo được một lát rồi lại thiếp đi. Giấc ngủ này chẳng rõ kéo dài bao lâu, y cứ mê man trong cơn mộng mị, chỉ thấy Yến Trì cúi xuống, nâng nhẹ đầu y lên. Cậu ngậm một ngụm cháo loãng, rồi cứ thế môi kề môi, mớm cho y từng chút một.

Quý Hoài Chân nằm liệt giường suốt ba ngày ròng, lúc tỉnh lúc mê. Hễ mở mắt thấy Yến Trì vẫn còn đó là y lại yên tâm thiếp đi.

Mãi đến ngày thứ tư, sức lực mới dần hồi phục, y chống tay xuống giường gắng gượng ngồi dậy. Chẳng rõ Yến Trì đã đi đâu, lúc cậu quay về thì thấy Quý Hoài Chân đang chống một tay định trèo xuống giường, hai cánh tay y bủn rủn, rung bần bật như cầy sấy như thể có đôi bàn tay vô hình nào đó đang lay lắc y.

Chẳng biết y đang hờn dỗi với ai, cứ cắn răng khăng khăng muốn tự mình xuống giường.

Yến Trì biến sắc, vội bước tới đỡ lấy y.

“Nằm yên đi.”

Vẻ mặt Quý Hoài Chân kỳ quặc: “... Bí quá rồi, ta muốn đi tiểu.”

Yến Trì đưa qua một cái bô, rồi quay lưng đi, ý bảo y hãy tự giải quyết.

Nào ngờ cái bô bị ném bịch xuống đất, ván giường rung lên bần bật. Quý Hoài Chân run rẩy trèo xuống, Yến Trì gắt: “Bị thương thành thế này rồi, đừng có quậy nữa.”

Quý Hoài Chân lại nói: “Ngươi không biết đâu, mắt cá chân này một khi đã nối lại thì càng nằm nghỉ lại càng lâu lành, sớm muộn gì cũng phải chịu đau một lần thế này. Đau qua rồi, vết thương sẽ hồi phục nhanh hơn. Vả lại, ta đã tỉnh rồi, làm gì có chuyện nằm lì trên giường mà giải quyết, ta không tiểu được.”

Nghe cái giọng điệu này, có vẻ y rất rành rẽ chuyện gãy mắt cá.

Thấy y kiên quyết, Yến Trì cũng không đôi co thêm, chỉ lẳng lặng bế thốc Quý Hoài Chân lên, để y choàng tay qua cổ mình, dìu y đứng lảo đảo trên mặt đất.

Một tay Quý Hoài Chân cầm bô, tay kia ôm cổ Yến Trì, chẳng còn tay nào để cởi dây lưng, đành đưa mắt nhìn Yến Trì. Hai người sớm đã da thịt chạm nhau, chuyện bạo dạn hơn cũng đã làm rồi, y chẳng thấy có gì phải ngại. Ngược lại là Yến Trì, trông cậu có vẻ trăm bề khiên cưỡng. Cậu chỉ nhận lấy cái bô bảo Quý Hoài Chân tự cởi quần, cởi xong lại nhét cái bô vào tay y rồi quay mặt đi.

Quý Hoài Chân vừa giải quyết, vừa liếc trộm Yến Trì.

Y thừa hiểu vì sao tên nhóc này lại có phản ứng như vậy, rõ là cậu vẫn còn để tâm đến chuyện xảy ra ở Thanh Nguyên quán đêm đó.

Nếu cũng như đám tình nhân trước đây của y, đôi bên cùng có lợi, lòng dạ biết rõ, thì quả thực chỉ cần "ngủ một giấc" là có thể làm lành như cũ, người nào không phục thì ngủ cho đến khi phục thì thôi. Ngặt nỗi, tên nhóc Yến Trì này không trọng tình dục mà trọng tình cảm, Quý Hoài Chân lần này đúng là lấy đá tự đập chân mình, cứ tự cho là đúng mà làm tan nát trái tim người ta, nào có ngờ sẽ có ngày trở thành tù nhân phải cầu cạnh người mà mình tổn thương.

Không dễ dỗ.

—— Nhưng cũng chẳng phải đã hết cách.

Giải quyết xong xuôi, mồ hôi y đã đổ ra đầm đìa, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, như thể đang đứng trên mũi dao. Yến Trì không biết tìm đâu ra bộ quần áo vải thô cho y mặc, giờ đây đã ướt đẫm mồ hôi, dính sát vào lưng.

Yến Trì bế y về giường rồi lẳng lặng ra ngoài. Một lát sau quay lại, trên tay cậu đã bưng một bát cháo nóng.

Cậu ngồi bên giường với vẻ mặt như thể ai đang nợ tiền mình, rồi nhét bát cháo vào tay y.

“Ăn cháo đi.”

Quý Hoài Chân khẽ nhếch môi, thầm nghĩ lúc mình hôn mê thì cậu còn mớm cháo cho, tỉnh lại rồi thì lại vờ như chưa có gì xảy ra, bắt mình tự ăn.

Nhân lúc y ăn, Yến Trì lại thay thuốc trên vai cho Quý Hoài Chân, lực tay hơi mạnh như thể mang theo tức giận.

Quý Hoài Chân trải qua bao gian khổ, từ khi khởi nghiệp tới khi được phong làm thái phó, điều gì mà y chưa từng nếm trải, ý vốn là người cứng đầu chẳng bao giờ chịu cúi đầu hay tỏ ra yếu thế, dù có bị quất roi đến nát cả lồng ngực không còn mảnh da lành vẫn có thể cất tiếng cười to khiêu khích, chút sức lực này của Yến Trì chẳng thấm tháp vào đâu.

Thế nhưng y lại cau mày, làm bộ làm tịch: “... Đau.”

Yến Trì ngước lên nhìn y một cái, vẫn không nói lời nào nhưng động tác đã dịu dàng hơn hẳn.

Quý Hoài Chân hỏi cậu: “Quần áo của ta đâu? Nhớ là lúc trốn ra ngoài có đưa cho sư đệ của Lộ Tiểu Giai cầm mà.”

Yến Trì chỉ vào chiếc ghế đẩu cuối giường.

“Sao không nói gì? Mấy ngày không gặp, ngươi câm rồi à?” Chưa đợi cậu kịp trừng mắt, Quý Hoài Chân đã tự giễu trước: “Cũng phải. Ta từng nói muốn khoét thủ cung sa của ngươi, chắc ngươi hận ta lắm rồi, làm sao còn muốn tốn lời với ta nữa.”

Y đặt bát xuống, lết về phía cuối giường với vẻ đáng thương. Quần áo đã được giặt sạch sẽ, gấp gọn gàng, phảng phất hương bồ kết dịu nhẹ. Quý Hoài Chân vội vàng lục lọi, thấy bức tiểu họa vẽ tỷ tỷ và cháu ngoại vẫn còn, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngọc bội của Lục Thập Di vẫn còn, chiếu thư cũng còn, tên ngốc giả mạo Tam Hỉ kia chỉ chăm chăm tìm tín vật có thể hiệu lệnh Tiêu Kim đài và đại quân Cung Châu mà quên mất phải thu hai thứ này đi.

Chiếc nhẫn đeo ngón cái khắc rồng tặng Yến Trì cũng còn.

Hôm đó y nổi trận lôi đình, đá văng chiếc nhẫn Yến Trì để lại, sau đó ám vệ tìm về, y liền tiện tay nhét vào túi áo trong.

Nhìn chiếc nhẫn, Quý Hoài Chân bỗng nảy ra một kế.

Thấy Yến Trì không để ý, y lặng lẽ ném chiếc nhẫn xuống gầm giường, rồi giũ mạnh quần áo, lục lọi lung tung, cuống quýt kêu lên: “Đồ của ta mất rồi.”

Quả nhiên Yến Trì nhìn sang: “Mất cái gì?”

Quý Hoài Chân không đáp, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt chẳng giống đang diễn kịch. Y lật đi lật lại chiếc áo mỏng, chỉ hận không thể lần theo từng đường kim mũi chỉ để tìm cho kỹ.

Bộ quần áo này do chính tay Yến Trì giặt, trên người Quý Hoài Chân có những gì cậu đều biết rõ. Thấy ngọc bội, chiếu thư và bức họa vợ con đã mất của y đều còn, cậu liền biết đối phương mất thứ gì, đoán chừng là lúc lấy quần áo đã làm rơi ra.

Yến Trì im lặng một lúc, trong lòng dâng lên cảm giác phức tạp khó tả. Cậu cúi người tìm kỹ dưới đất, quả nhiên tìm thấy chiếc nhẫn đeo ngón cái khắc rồng dưới gầm giường.

Cậu đưa nó qua.

Quý Hoài Chân nhận lấy chiếc nhẫn, thở phào một hơi thật dài. Ngước đầu lên thì bắt gặp ánh mắt phức tạp của Yến Trì đang nhìn mình. Mắt y thoáng chút bối rối, cúi đầu gượng gạo giải thích: “Nay đã khác xưa. Giờ ta là kẻ tù tội, đồ tốt phải giữ lấy, nhỡ lúc túng thiếu còn có cái đem cầm.”

Y nói vậy, nhưng bàn tay lại nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, khư khư giữ lấy, đâu có giống bộ dạng sẵn sàng vứt bỏ bất cứ lúc nào?

Yến Trì không nói gì, ngồi bên cạnh trầm ngâm.

Quý Hoài Chân thầm đánh giá cậu, biết rằng phải từ từ, không thể ép cậu quá. Tên nhóc này vốn hay để tâm vào những chuyện vụn vặt, cần phải dùng kế mưa dầm thấm đất. Chỉ cần cậu vẫn chưa cạn tình với “Lục Thập Di”, dù không được như trước, Quý Hoài Chân vẫn nắm chắc phần thắng có thể dỗ dành cậu đưa mình đến Vấn Dương hội quân với Bạch Tuyết.

Hai người nhất thời im lặng.

Yến Trì nhịn được, nhưng Quý Hoài Chân thì không. Một lúc lâu sau, y bắt chuyện: "Bên ngoài sao rồi?"

"Ngươi đang bị truy nã," Yến Trì liếc y: "Hiện giờ toàn thành đã bị giới nghiêm, phải có giấy thông hành của nha môn mới được đi lại. Ngươi lo mà dưỡng thương cho tốt đi."

Ngụ ý là bọn họ vẫn còn ở Phần Châu.

Điều này vốn nằm trong dự tính của Quý Hoài Chân. Lục Thập Di đã tốn bao công sức như vậy, lẽ nào lại để y dễ dàng đào thoát.

E là ngay từ đầu, y đã sa vào bẫy của hắn rồi.

Có lẽ Lục Thập Di đã nhận ra y phát hiện chuyện hắn có dính líu đến người Di Nhung, nên dứt khoát tương kế tựu kế. Chuyện nghị hòa bảy phần thật ba phần giả, mục đích là để nhử y cắn câu. Lục Thập Di chắc chắn đã tính toán rằng với tính cách của y, không thể nào để mặc thế lực của hắn ở Di Nhung phát triển, nhất định sẽ thay hắn đi nghị hòa.

Hắn dùng tin đồn về A Toàn để dụ y đến Phần Châu, sau đó dùng tờ chiếu thư cần dịch để giữ chân y, còn tính toán chuẩn xác rằng y sẽ ra tay với Thanh Nguyên quán.

Nhưng nếu chỉ muốn lấy mạng y, tên giả mạo Tam Hỉ kia rõ ràng đã có cơ hội hạ thủ trong ngục, tại sao cứ phải gặng hỏi về tín vật?

Hiện giờ, lời giải thích duy nhất hợp lý chính là Lục Thập Di tốn bao tâm tư, thậm chí không tiếc bôi nhọ thanh danh bản thân, không chỉ muốn mạng của y, mà thứ hắn càng muốn chính là thân phận của y.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, Lục Thập Di mới là kẻ muốn thay mận đổi đào.

Quý Hoài Chân cảm thấy mình đang đi vào ngõ cụt, suy luận này thực sự quá khiên cưỡng. Ở Đại Tề, thân phận của Lục Thập Di còn hữu dụng hơn của Quý Hoài Chân nhiều, người khác sợ y nhưng lại kính ngưỡng Lục Thập Di. Thế nhưng suy đi tính lại, dường như chỉ có cách giải thích này. Tại sao Lục Thập Di lại muốn thân phận của y, lẽ nào hắn đang trốn tránh ai đó?

Y cau mày, nóng giận quá mức nên sắc mặt vốn đã nhợt nhạt nay lại càng tái mét, rồi bắt đầu ho khù khụ.

Yến Trì ấn y nằm lại xuống giường, đột ngột hỏi: “Ngươi bị kẻ thù không đội trời chung gài bẫy à? Là Quý Hoài Chân làm sao?”

Quý Hoài Chân: “...”

Y đành kiên trì gật đầu, chuyện đã đến nước này, đành phải đâm lao thì theo lao, tiếp tục sắm vai Lục Thập Di trước mặt Yến Trì vậy.

Yến Trì nghe xong liền lặng thinh không nói gì thêm.

Chợt có tiếng gõ cửa, Quý Hoài Chân cảnh giác ngẩng đầu. Yến Trì lại nói: “Không sao, là bằng hữu của ta ở Phần Châu.” Rồi cậu cất giọng nói vọng ra ngoài: “Vào đi.”

Nói là bằng hữu, nhưng người đàn ông vừa bước vào trông còn lớn tuổi hơn cả Quý Hoài Chân. Người này thân hình vạm vỡ, xương mày rất cao, hốc mắt sâu, trông chẳng giống người Phần Châu, không biết là thuộc bộ tộc nào trên thảo nguyên đến đây an cư lạc nghiệp, nhưng nói tiếng Hán lại vô cùng trôi chảy.

Ông thấy Quý Hoài Chân đã tỉnh, bèn đặt tay phải lên vai trái, khẽ cúi người hành lễ, đó là thói quen của người Di Nhung.

Yến Trì giải thích: “Ông ấy tên Tân Cách Nhật Lặc, người quen cũ ở quê nhà Vấn Dương. Vợ ông ấy là Độ Mã, mấy hôm nay vẫn nấu cơm cho chúng ta.”

Tuy Quý Hoài Chân nghi ngờ, nhưng cũng biết đây không phải lúc để truy cứu.

Tân Cách Nhật Lặc cúi xuống thì thầm bên tai Yến Trì, cậu chỉ gật đầu nói khẽ: “Biết rồi.”

Sau khi ông rời đi, Quý Hoài Chân đột nhiên nhận ra một vấn đề.

“Hiện giờ ta đang bị triều đình truy nã, ra ngoài ngươi không tiện gọi tên ta nữa.”

Yến Trì hỏi: “Vậy ta nên gọi ngươi là gì?”

Quý Hoài Chân thoáng ngẩn ra, một cái tên đã lâu không được nhắc đến bỗng hiện lên trong đầu, y không còn cách nào khác, đành miễn cưỡng nói: “... A Diệu.”

Yến Trì gật đầu, chẳng rõ đang nghĩ ngợi điều gì. Hai người nhìn nhau rồi lại vội vã rời mắt, bầu không khí bỗng chốc trở nên ngượng nghịu. Dường như Yến Trì không chịu nổi bầu không khí này, bèn đứng dậy bước ra ngoài.

Ngoài sân, Tân Cách Nhật Lặc vẫn đang đứng chờ, thấy Yến Trì bước ra liền cúi người hành lễ, giọng điệu cung kính.

“Điện hạ, bên phía Sắc Lặc Xuyên có thư tới.”

Chapter 20

Một con chim ưng đậu trên nóc nhà ngay trên đỉnh đầu hai người, móng vuốt sắc nhọn bấu chặt vào mái hiên đang nghiêng đầu, mắt không chớp nhìn Yến Trì chăm chú.

Yến Trì ngoái đầu nhìn cánh cửa phòng vẫn đang khép chặt, rồi mới cùng Tân Cách Nhật Lặc rảo bước ra giữa sân. Thấy hai người rời đi, con chim ưng bỗng vỗ cánh bay vút theo. Yến Trì đưa ngón cái lên môi, huýt một tiếng sáo về phía nó.

Con chim ưng bay Yến Trì. Nó ngoan ngoãn nhấc chân, để Yến Trì gỡ bức thư được niêm phong bằng sáp ong buộc nơi móng vuốt.

Yến Trì xem xong liền lấy đá lửa, đốt bức thư đi.

Cậu giơ tay hất nhẹ lên, chim ưng vút bay lên không, chẳng mấy chốc đã bay xa.

Yến Trì dặn dò Tân Cách Nhật Lặc: "Ở bên ngoài, đừng gọi ta là điện hạ."

Tân Cách Nhật Lặc gật đầu, rồi hỏi Yến Trì có cần chuẩn bị hành trang để đông này vượt thảo nguyên không.

Yến Trì thoáng ngập ngừng, đưa mắt liếc về phía gian phòng nơi Quý Hoài Chân đang ở: "Chưa vội, ta phải nghĩ cách đưa đối phương ra khỏi thành đã."

“Lúc đại nhân này hôn mê, Độ Mã đã xem qua thương thế của ngài ấy rồi. Vết tên bắn trên vai thì không đáng ngại, nhưng mấy lần roi kia đã tổn thương phế phủ, phải tịnh dưỡng thật kỹ. Trời sắp sang đông, nếu điện... nếu lúc này ngài đưa ngài ấy trèo đèo lội suối về Sắc Lặc Xuyên, gặp tiết trời thuận lợi thì không sao, chứ lỡ trúng đợt rét đậm, e là khó giữ được mạng. Hơn nữa, mắt cá chân của ngài ấy...” Tân Cách Nhật Lặc khẽ cau mày, bối rối nói: “Hình như trước đây cũng từng gãy, còn là bị người ta dùng sức vặn gãy rồi nối lại, nên xương cốt mọc không được ngay. Giờ lại gãy thêm lần nữa, dù ngài đã nắn lại giúp ngài ấy, nhưng với thể trạng này, ngài ấy chẳng chịu nổi cảnh bôn ba đường xa đâu, nói gì đến chuyện cưỡi ngựa vượt núi.”

Yến Trì sững sờ.

Lục Thập Di vốn là lá ngọc cành vàng, từ thuở lọt lòng đã rồng phượng giữa chốn nhân gian. Cha hắn là Ngự sử đại phu, trên có thể dâng sớ can gián quân vương, dưới có thể giám sát trăm quan, thử hỏi kẻ nào to gan lớn mật đến mức dám vặn gãy mắt cá chân hắn?

Ngay cả tử địch của hắn là Quý Hoài Chân, vào lúc quyền thế ngút trời nhất, e là cũng khó lòng làm được chuyện đó.

Lòng dạ Yến Trì rối bời, đôi chân bất giác đưa cậu bước về phía căn phòng ấy. Lúc chợt nhận ra thì cậu đã đẩy cửa bước vào rồi, Quý Hoài Chân đang ngồi tựa trên giường, ánh mắt mong ngóng dõi ra cửa, thấy cậu về liền hỏi ngay: “Ngươi đi đâu đấy?”

Trong giọng nói ấy thoáng chút nôn nóng, nhưng vừa thấy bóng dáng cậu liền lập tức thả lỏng cảnh giác.

Cái vẻ tin cậy và dựa dẫm vô thức ấy chỉ khiến lòng Yến Trì thêm nặng trĩu.

Cậu không muốn nói chuyện với người trước mặt, càng không muốn chung đụng cùng một gian phòng. Hễ nhìn vào khuôn mặt ấy, đầu óc cậu lại hiện lên ngọn lửa hừng hực ở Thanh Nguyên quán đêm đó. Ngọn lửa đã thiêu sống mười bảy mạng người vô tội, và cũng thiêu rụi luôn cả tình cảm mà cậu đã cất giấu trong lòng bấy lâu nay, thiêu rụi "Lục Thập Di" trong ký ức sâu thẳm của cậu đến mức méo mó không còn nhận ra.

Cậu chẳng thể phân định đâu là thật, đâu là giả nữa.

Dẫu nghĩ vậy, nhưng ánh mắt Yến Trì vẫn không kìm được mà dời xuống cổ chân y. Cái ý nghĩ muốn đối tốt với y, muốn bảo bọc y đã ăn sâu vào tận xương tủy, nhất thời chẳng thể dứt bỏ.

Chính niềm khao khát được gặp lại Lục Thập Di là thứ duy nhất chống đỡ cho cậu vượt qua những đêm dài giá lạnh, cô độc trên thảo nguyên bao la.

"Tiểu Yến...?"

Quý Hoài Chân đột nhiên bắt gặp chút hận thù thoáng qua trong mắt Yến Trì, lòng y không khỏi run lên, thầm nghĩ chẳng lẽ Yến Trì đã hoàn toàn thất vọng về "Lục Thập Di" rồi sao? Dù gì thì mọi hành động sắp tới đều phải cậy nhờ vào người này, y đương nhiên không muốn nảy sinh thêm rắc rối.

May thay, Yến Trì đã nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng như băng giá, đối diện với y bằng một trái tim nguội lạnh.

Đêm đó, Yến Trì trải nệm nằm dưới đất ngay sát cạnh giường. Quý Hoài Chân thừa biết cậu làm vậy chẳng phải vì xót thương gì y, mà bởi nhà Tân Cách Nhật Lặc chẳng còn phòng trống, Nếu được chọn, chắc chắn cậu sẽ chẳng đời nào chịu chung phòng với y.

Quý Hoài Chân cũng không vạch trần, cứ để mặc Yến Trì tự dằn vặt. Việc cấp bách lúc này là phải bồi bổ thân thể cho nhanh hồi phục để còn lên đường đến Vấn Dương hội quân với Bạch Tuyết, lúc đó mới tính tiếp được.

...

Mấy ngày trôi qua, Quý Hoài Chân đã dần quen với gia đình Tân Cách Nhật Lặc.

Ông kể cho y nghe rằng năm mười bảy tuổi, ông đã đưa vợ là Độ Mã ra khỏi biên ải. Hai người tình cờ quen biết mẫu thân của Yến Trì ở Vấn Dương. Cách đây năm năm, họ chuyển đến Phần Châu này an cư lạc nghiệp, nay đã có đủ cả nếp lẫn tẻ.

Năm xưa, lúc Độ Mã sinh con gái đầu lòng đã suýt nữa không qua khỏi, cũng may nhờ có mẫu thân Yến Trì ra tay giúp đỡ mới giữ được mạng sống.

Hôm đó vì nắn lại xương cho Quý Hoài Chân mà y đau đến ngất đi, cộng thêm thương tích đầy mình, Yến Trì đành bất đắc dĩ quay lại Phần Châu tìm đến nhà Tân Cách Nhật Lặc.

Dù mẫu thân Yến Trì đã qua đời, nhưng ơn sâu nghĩa nặng vẫn còn đó. Gia đình Tân Cách Nhật Lặc chẳng mảy may do dự, mặc cho quân lính đang lùng sục khắp thành, họ vẫn liều mình che giấu Yến Trì và một tên trọng phạm triều đình ngay trong nhà.

Tân Cách Nhật Lặc cho biết, mấy ngày nay binh lính trên phố và trạm biên phòng không những không rút bớt mà còn tăng thêm quân số, lùng sục từng nhà một, e là chẳng mấy chốc sẽ tìm đến đây.

Yến Trì trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Nhà ông có hầm ngầm không?”

Tân Cách Nhật Lặc gật đầu. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Quý Hoài Chân cũng chẳng còn tâm trí đâu mà kén chọn, chỉ đợi lúc có người đến lục soát là sẽ cùng Yến Trì trốn xuống hầm.

Tân Cách Nhật Lặc đi dọn dẹp hầm, rồi bảo cậu con trai út mang cơm lên cho hai người. Mấy ngày nay, hết cháo lại đến cơm trắng cá hấp, mà chẳng có lấy một hạt muối. Miệng lưỡi Quý Hoài Chân nhạt nhẽo như nước ốc. Lâu lắm rồi y mới phải ăn uống đạm bạc thế này, nuốt không trôi nổi.

Vừa mới hồi sức được chút, y đã bắt đầu giở thói, hỏi con trai Tân Cách Nhật Lặc xem có món gì khác không.

Thằng bé kia chống nạnh, nó chẳng biết Quý Hoài Chân là ai, cũng chẳng rõ y tàn độc thế nào nên chẳng sợ, mở miệng là nói toẹt ra: “Ngày nào đại ca cũng lặn lội xuống sông bắt cá cho chú đấy. Chú không ăn thì thôi!”

Quý Hoài Chân nghe vậy, mỉm cười nhìn sang Yến Trì.

Đối phương chỉ quay đầu đi, vờ như không nghe thấy, đưa tay xoa đầu thằng bé: “Người ta vốn ham ăn lười làm, nhóc đừng chấp làm gì. Cứ mang đồ ăn như thế này là được rồi.”

Thằng bé đắc ý cười toe toét với Quý Hoài Chân rồi chạy biến đi.

Quý Hoài Chân cũng chẳng giận, lúc nãy còn chê cá tanh không vị, giờ lại tự nhủ đang lúc thương tích, ăn nhạt một chút cũng tốt cho sức khỏe.

“Này.”

Y lấy tay chọc vào eo Yến Trì. Cậu chẳng buồn để ý, cứ ngồi lầm lũi ở đầu giường lau chùi thanh đao của mình.

Thanh đao đó là món cậu nhặt tạm lúc đi cướp ngục. Quý Hoài Chân nhìn ra ngay cậu dùng không thuận tay vì nó quá nhẹ. Cánh tay Yến Trì rất khỏe, thân đao này quá nhẹ, vật liệu tầm thường, lúc vung đao khó mà dồn hết sức.

“Làm sao cậu tìm được Lộ Tiểu Giai?”

“Không phải ta tìm hắn, mà là hắn tự tìm đến.” Giọng Yến Trì nghe buồn buồn, chẳng còn vẻ hồ hởi, mong chờ như trước: “Cổng thành dán đầy lệnh truy nã ngươi, còn tước cả chức đặc sứ. Lộ Tiểu Giai biết ngươi bị bắt giam liền tìm đến ta, nói muốn cứu ngươi ra.”

“Hắn tìm cậu? Sao hắn biết cậu ở đâu?”

Bản tính đa nghi của Quý Hoài Chân lại trỗi dậy.

“Hắn bói ra.”

“Bói ra?”

“Không chỉ vậy.” Yến Trì gật đầu, sắc mặt chợt trở nên kỳ quái: “Ta hỏi hắn, nếu ngươi đã muốn lấy mạng hắn, lại còn đồ sát cả sư môn, sao hắn vẫn cứ khăng khăng đòi cứu. Hắn bảo bói thấy mệnh cách của hai người vướng mắc không rời, ngươi mà chết thì hắn cũng toi đời, nên mới phải cứu ngươi.”

Quý Hoài Chân cuối cùng y cũng hiểu vì sao sau khi biết sinh thần bát tự của mình, Lộ Tiểu Giai lại quan tâm đến an nguy của y đến thế. Và cũng hiểu luôn tại sao khi biết y đoạn tụ, tên đạo sĩ đó lại có vẻ mặt như muốn đập đầu vào tường tự tử. Hẳn là tên đạo sĩ này không chấp nhận nổi chuyện nam nhân yêu nhau, mà quẻ bói lại giải ra quá mập mờ, hai thằng đàn ông mà cứ sống chết có nhau, không phải cặp kè thì là gì?

Tên đoạn tụ chết tiệt Quý Hoài Chân này, trong mắt Lộ Tiểu Giai hẳn là đối tượng cần phải cảnh giác cao độ.

Quý Hoài Chân oan ức nói: “Ta có quấn lấy hắn đâu, là hắn đơn phương đeo bám ta đấy chứ.”

Yến Trì liếc y một cái, nói khẽ: “Lời này ngươi không cần nói với ta.”

Thấy cậu vẫn còn canh cánh trong lòng, Quý Hoài Chân đang định nói tiếp thì thấy Độ Mã hớt hải chạy vào, nói khẽ: “Mau trốn vào hầm, có người đến lục soát.”

Cả hai biến sắc, không còn tâm trí đâu mà đấu khẩu. Yến Trì vơ lấy tấm chăn quấn chặt lấy y rồi bế ngang lên, bảo Quý Hoài Chân ôm lấy thanh đao của mình, rồi nhanh chân theo sau Độ Mã tiến về phía hầm bí mật.

Đợi hai người đã vào bên trong, Độ Mã liền vứt thêm mấy bó cỏ khô cho bò ngựa ăn lên trên, che hờ trước cửa để trông không quá cố tình che giấu.

Cái hầm này rõ ràng đã bỏ không từ lâu, chưa kịp dọn dẹp nên bụi bặm bám đầy, không khí ẩm thấp còn có mùi gì đó kỳ kỳ. Chẳng phải Quý Hoài Chân kén chọn gì, nhưng mấy hôm nay y vốn đã hay ho khan, vừa chui vào hầm, cổ họng đã ngứa ran.

Y vừa định ho thì bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân dồn dập, một giọng nói quen thuộc cất lên: “Trong này ai ở?”

—— Là tên Tam Hỉ giả!

Quý Hoài Chân nuốt nước bọt, cố hết sức đè nén cơn ho, nhìn qua khe cửa hầm, quả nhiên là gã!!

Kẻ mang gương mặt Tam Hỉ ấy đang nghênh ngang đắc ý, ánh mắt cảnh giác đảo quanh sân, rồi liên tục nhìn về phía lối vào hầm.

Vết thương do tên bắn trên vai Quý Hoài Chân chợt đau nhói. Y nhìn trừng trừng kẻ đó, nhớ lại nỗi nhục nhã trong ngục tối hôm ấy, chỉ hận không thể băm vằm gã ra làm muôn mảnh.

Yến Trì cảm nhận được cảm xúc của y thay đổi, bèn cẩn thận đặt Quý Hoài Chân xuống đất, để y dựa vào lòng mình đứng cho vững.

Độ Mã bên ngoài điềm tĩnh đáp: “Thưa quân gia, đây là phòng của con gái lớn nhà ta.”

Lời này không hề dối trá, mấy ngày nay Độ Mã quả thật có gọi con gái về để bàn chuyện ra khỏi thành. Lúc họ bàn bạc y không có mặt nên cũng chẳng rõ chi tiết.

Tên Tam Hỉ giả lấy bức họa ra, hỏi Độ Mã có từng thấy người trong tranh chưa.

Độ Mã nhìn kỹ rồi tỏ vẻ khó xử: "Quân gia, ta là đàn bà con gái ít khi ra ngoài, để tôi hỏi ông nhà xem sao."

Cơn ngứa cổ họng nãy giờ bị đè nén lại đột ngột trỗi dậy đúng lúc không nên nhất. Quý Hoài Chân nhịn đến đỏ gay cả mặt. Chưa bao giờ y thấy việc kìm lại một cơn ho lại là chuyện giày vò đến thế. Y thầm nghĩ, nếu đây là một loại hình phạt, chắc chắn sẽ làm khó bao anh hùng hảo hán.

Y đột ngột vùi đầu vào lòng Yến Trì, năm ngón tay siết chặt bên hông cậu, nắm chặt lấy áo Yến Trì.

Yến Trì cảm nhận được người trong lòng đang run rẩy, một tay cậu ôm lấy Quý Hoài Chân, cúi đầu lo lắng nhìn y.

Quý Hoài Chân ghé sát tai cậu thầm thì: "... Vẫn chịu được."

Tuy Yến Trì đang cảnh giác nhìn động tĩnh bên ngoài, nhưng Quý Hoài Chân dựa sát như vậy, còn ghé sát tai cậu nói chuyện khiến tai cậu bỗng chốc nóng bừng, chắc lại đỏ ửng lên rồi. Quý Hoài Chân thấy vậy định bụng trêu cậu vài câu, nhưng cơn ngứa ở cổ họng lại ập đến dữ dội hơn. Y cố nhịn đến khốn khổ, hai vai co rúm, toàn thân run bần bật, cuối cùng không chịu nổi nữa đành cắn mạnh vào vai Yến Trì.

Một tiếng rên rỉ nghẹn ngào bật ra từ kẽ răng đang nghiến chặt của Quý Hoài Chân.

Tên Tam Hỉ giả ngoài sân chợt dừng bước, ánh mắt gã dời về phía đống cỏ khô rồi sầm sập bước tới. Đằng sau gã, Tân Cách Nhật Lặc và Độ Mã nhìn nhau, ông đưa mắt về phía con dao săn treo trên vách, còn Độ Mã lặng lẽ nhích dần về phía cây đinh ba.

Yến Trì khẽ đẩy Quý Hoài Chân ra, ra hiệu cho y đứng sau lưng mình.

Tay trái cậu nắm chặt vỏ đao, tay phải nắm ngược chuôi đao. Trong căn hầm tối tăm, thanh trường đao sáng loáng đã được lau chùi kỹ lưỡng lặng lẽ tuốt khỏi vỏ.

Lưỡi đao phản chiếu ánh sáng lọt qua khe hở, soi rõ sát khí đằng đằng trên gương mặt tuấn mỹ của Yến Trì.

Chapter 21

Quý Hoài Chân thấy Yến Trì như gặp đại địch, cũng không khỏi căng thẳng theo. Y nhìn ngang ngó dọc, cà nhắc nhặt lấy cái chĩa cào phân cũ kỹ nơi góc tường, vẻ mặt không giấu nổi sự chê bai.

Mắt thấy tên Tam Hỉ giả càng lúc càng gần, thanh trường đao cao bằng nửa người trong tay Yến Trì cũng đã ra khỏi vỏ.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, ngoài sân bỗng vang lên một tiếng gọi lanh lảnh. Con gái lớn của Tân Cách Nhật Lặc và Độ Mã đã về.

“Cha, mẹ, nhà mình có khách ạ?”

Cô nương này tên là Hồ Điệp, dung mạo xinh xắn khiến người ta vừa nhìn đã thấy sáng bừng cả mắt. Ánh mắt của tên Tam Hỉ giả bị thu hút, vậy mà chẳng buồn ngó ngàng đến góc bên này, cứ nhìn chằm chằm Hồ Điệp, gặng hỏi Tân Cách Nhật Lặc đó là ai.

Hai vợ chồng họ Tân vội cười hì hì, ôm lấy con gái đẩy vào phòng, nói đây là con gái rượu, dăm bữa nữa là gả sang làng bên, nay ra ngoài sắm sửa chút đồ cưới.

Tên Tam Hỉ giả ra vẻ đăm chiêu. Lúc này, một kẻ khác từ sân trước bước vào bẩm báo: “Đại nhân, có phát hiện gì bất thường không?”

Tên Tam Hỉ giả lắc đầu, vậy mà lại không phát hiện ra cái hầm ở đây. Yến Trì khẽ thở phào, thanh đao được cậu mài sáng loáng đã tra vào vỏ.

Mấy người nữa đi vào, lục tung cả sân sau lên, thấy chẳng có lấy một người trốn mới hậm hực rút lui. Riêng tên Tam Hỉ giả trước khi đi còn liếc nhìn về phía phòng của Hồ Điệp.

Bọn họ vừa đi, Quý Hoài Chân đã chịu hết nổi. Y vứt phăng cái chĩa cào phân xuống đất, ho sù sụ đến mức tưởng như rung chuyển cả đất trời.

Yến Trì nói với gia đình Tân Cách Nhật Lặc: “Nơi này các người không thể ở lại được nữa.

Quý Hoài Chân vừa vỗ ngực cho xuôi cơn ho, vừa hé môi cười, để lộ vẻ tàn nhẫn: “Sao lại không? Tìm cơ hội thịt quách tên kia đi, vứt xác lên núi là êm chuyện. Họ chẳng việc gì phải dọn đi cả.

Yến Trì hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy là tự ngươi muốn lấy mạng hắn thì có.”

Lời này cũng không sai.

Hồ Điệp nghe thấy động tĩnh đám lính đã rút, bèn bước ra khỏi phòng bước ra, ngẩng đầu nhìn Quý Hoài Chân, kinh ngạc chỉ vào y: “Đại nhân, ngài hộc máu kìa!”

Yến Trì vội quay đầu lại.

Quý Hoài Chân do ho quá sức nên vết thương cũ tái phát, khóe miệng đã rỉ vệt máu đỏ tươi. Bản thân y thì không thấy gì lắm, chỉ thấy hơi tức ngực, thở chẳng ra hơi, đầu óc có

phần choáng váng. Thế nhưng Yến Trì lại căng thẳng tột độ. Cậu vừa giận vừa cuống, bước tới bế thốc y lên, vội vã đặt lại lên giường. Quý Hoài Chân nói mình vừa cầm cái chĩa cào phân nên muốn lau tay, nhưng Yến Trì không thèm để ý, cứ thế nhét y vào chăn rồi mời Độ Mã đến bắt mạch cho y.

Yến Trì càng cứng rắn, Quý Hoài Chân lại càng ngoan ngoãn lạ thường. Y thấy trên bàn có một chồng vải đỏ, lờ mờ nhận ra là một bộ hỉ phục, trên cùng đặt một chiếc mũ phượng, y bèn quay sang cười với Hồ Điệp: "Ngươi sắp thành thân à? Chúc mừng nhé."

Hồ Điệp lém lỉnh đáp lại: "Không phải ta, là đại nhân ngài sắp thành thân đấy chứ. Chúc mừng ngài!"

Quý Hoài Chân sững sờ, hết nhìn Yến Trì lại nhìn vợ chồng Tân Cách Nhật Lặc, lập tức hiểu ra ý đồ của họ. Sắc mặt y trở nên kỳ quặc: "Sao các ngươi lại nghĩ ra cách này..."

"Hết cách rồi. Hiện giờ cả thành giới nghiêm, vào thì dễ, ra phải có giấy thông hành của nha môn." Yến Trì nói cộc lốc: "Một là xuất giá, hai là đưa tang, ngươi tự chọn đi."

Hai cái này tuy chỉ khác nhau một chữ, nhưng tình cảnh lại hoàn toàn khác biệt, một là ngồi để người ta khiêng đi, hai là nằm để người ta khiêng đi.

Thôi thì, xuất giá thì xuất giá!

Quý Hoài Chân nhếch môi, ra vẻ cam chịu "... Xuất giá cũng được, dù sao cũng là diễn kịch, nhưng phải cho ta biết là gả cho ai chứ. Ta còn trong sạch..."

Y chợt ngẩn ra rồi vội ngậm miệng. Suýt chút nữa thì lỡ lời.

Tuy y lả lơi ong bướm, nhưng lịch sử hôn nhân lại vô cùng trong sạch. Chẳng giống như cái tên Lục Thập Di góa vợ đen đủi kia, y còn chưa thành thân lần nào đâu.

Y liếc nhìn Yến Trì đầy ẩn ý, lời nói ra mang theo sự mập mờ mà chỉ hai người họ mới hiểu.

Quý Hoài Chân đang ngầm trêu chọc, nhắc cho Yến Trì nhớ lại lời thỉnh cầu của chính cậu lúc đó, rằng có thể thành thân trước rồi hẵng thân mật hay không.

Quả nhiên Yến Trì mất tự nhiên hẳn, lườm y một cái như cảnh cáo. Hồ Điệp thấy điệu bộ hai người thì bật cười, tinh quái vỗ nhẹ vai Quý Hoài Chân một cái ngay vết thương, khiến y đau đến kêu oai oái.

Liếc sang Yến Trì, thấy cậu vừa lo lắng vừa bực bội khi bị Hồ Điệp trêu chọc, chỉ biết quay mặt đi lẩm bẩm: "Đáng đời."

"Đại nhân, mẹ ngài có ơn với cha mẹ ta, vậy ta xin báo đáp bằng cách cho ân nhân mượn phu quân mình một lát để đi đón dâu. Đến lúc đó, Điện... Tiểu Yến ân công sẽ trà trộn vào đoàn đưa dâu." Hồ Điệp cười ranh mãnh: "Nhưng đại nhân yên tâm, người bái đường vẫn là ta, chỉ là tìm cơ hội đưa hai người ra khỏi thành thôi."

Hai tiếng "phu quân" thốt ra từ miệng cô nương này không chỉ làm Quý Hoài Chân và Yến Trì ngớ người, mà còn khiến Tân Cách Nhật Lặc tức đến nổ đom đóm mắt, lẩm bẩm con gái lớn như bát nước đổ đi rồi giận dỗi ra ngoài cho gia súc ăn.

Quý Hoài Chân "ồ" một tiếng, nhìn Yến Trì: "Ra là không phải thành thân với ngươi à. Sao không phải là ngươi?"

Yến Trì chịu hết nổi, đứng dậy rời đi, ném lại một câu “ta không muốn”, rồi ra phụ Tân Cách Nhật Lặc cho gia súc ăn.

Hồ Điệp nói: “Sao ta nhìn điện… Ta thấy Tiểu Yến ân công muốn lắm đấy chứ.”

Quý Hoài Chân chỉ mỉm cười không đáp, nhưng trong lòng lại nhớ đến ánh mắt của tên Tam Hỉ giả lúc hắn rời đi, ra chiều đăm chiêu. Y hỏi Hồ Điệp về ngày cưới, Hồ Điệp đáp: “Mọi người sợ chân ngài chưa lành nên định năm ngày nữa, nhưng hôm nay ầm ĩ thế này, chẳng biết có phải đi sớm hơn không.”

Quý Hoài Chân hừ cười, thầm nghĩ giết một tên tạp nham mà phải đợi đến năm ngày? Ba ngày là quá đủ.

Năm ngày sau, Tân Cách Nhật Lặc lấy lý do đưa dâu, đến quan phủ lấy được giấy thông hành, vợ ông là Độ Mã lại chuẩn bị đồ ăn thức uống cho hai người, chỉ đợi Yến Trì trà trộn vào đoàn rước dâu là giao lại cho cậu.

Dưỡng thương thêm năm ngày, tuy chân Quý Hoài Chân chưa lành hẳn, nhưng ít nhất đi lại đã không cần người đỡ. Sáng sớm y đã bị Hồ Điệp gọi dậy, diễn kịch phải diễn cho trót, y khoác lên mình bộ hỉ phục đỏ rực, để Hồ Điệp búi tóc và đội mũ phượng lên đầu. Việc này nhằm đề phòng lúc ra thành bị quan binh tra hỏi, Quý Hoài Chân chỉ cần cúi đầu cho bọn chúng nhìn qua loa là xong.

vừa đặt lên, Quý Hoài Chân không kịp chuẩn bị nên bị sức nặng đè cho đau cả cổ, ngạc nhiên nói: “Sao nặng thế?”

Hồ Điệp đáp: “Đời người cưới có một lần, nặng tí đã sao. Đại nhân ráng chịu đi.”

Quý Hoài Chân nhớ ra điều gì đó, chợt cười nói: “Có đạo sĩ từng bói rằng đời này ta phải cưới đến ba lần cơ đấy.”

Hồ Điệp thầm nghĩ, nếu vậy thật thì chắc Tiểu Yến điện hạ nhà nàng tức chết mất.

Riêng Quý Hoài Chân chẳng để tâm, chỉ coi đó là câu chuyện phiếm. Y đứng dậy soi gương, thấy bóng mình trong đó thật xa lạ. Y không thiếu lụa là gấm vóc, đồ quý giá đến đâu cũng từng mặc qua, duy chỉ có hỉ phục là chưa bao giờ, nên không nhịn được bèn giang tay ra ngắm nghía, rồi bất chợt nghĩ vẩn vơ, ngày Quý Vãn Hiệp xuất giá, mũ phượng cũng nặng thế này sao?

Y đột nhiên xoay người, trịnh trọng vái chào Hồ Điệp, tua rua trên mũ phượng va vào nhau nghe lăng keng: “Đa tạ Hồ Điệp cô nương đã cứu mạng.”

Hồ Điệp mỉm cười, thản nhiên nhận cái vái này.

Quý Hoài Chân định tự trùm khăn voan thì cửa phòng đẩy nhẹ, Yến Trì bước vào.

Hai người quay lại nhìn cậu, bốn mắt nhìn nhau, Yến Trì ngẩn ra nhìn Quý Hoài Chân, bất giác nhìn y từ đầu đến chân, rồi vội vàng rời mắt đi, nói năng lắp bắp: “... Ta đến dặn ngươi vài việc.”

Hồ Điệp “ồ" lên trêu chọc: “Tiểu Yến ân công sao lại đỏ mặt thế kia?

Thấy Yến Trì sắp thẹn quá hoá giận, Hồ Điệp lại cười hì hì đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai người, Yến Trì càng thêm lúng túng, tuyệt nhiên không dám nhìn thẳng vào Quý Hoài Chân, lề mề bước tới chỉ cúi gằm mặt dán mắt vào đôi hài đỏ của y.

“Hôm nay ngươi phải trùm khăn cho kín, cứ ngồi yên trong kiệu, đừng bận tâm việc bên ngoài. Ra khỏi thành, ta sẽ đến nhà chồng Hồ Điệp trước, lúc đó Độ Mã sẽ chuẩn bị ngựa và đồ ăn cho chúng ta. Xe ngựa dễ gây chú ý, ta sẽ cưỡi ngựa đưa ngươi đi Vấn Dương.”

Cậu ngẩng đầu nhìn Quý Hoài Chân, thấy y lơ đễnh không biết có nghe lọt tai chữ nào không.

“Trùm khăn cho ta.”

Quý Hoài Chân trả lời chẳng ăn nhập gì với câu hỏi, thản nhiên ném chiếc khăn voan vào lòng Yến Trì, rồi lại quay sang nhìn ngắm mấy món đồ bày trên bàn trang điểm, nhìn hồi lâu vẫn chẳng hiểu gì, chỉ thấy phấn sáp đỏ đến lạ kỳ, bèn lấy đầu ngón tay quệt một ít rồi thoa lên môi.

Y vẫn giữ tư thế cúi người soi gương, ngoảnh lại nhìn Yến Trì: “Giống không?”

Chuỗi bộ diêu trân châu bên thái dương rung rinh theo động tác quay đầu của y, trân châu va vào nhau phát ra tiếng lanh lảnh khiến Yến Trì nghe mà ngẩn ngơ.

Yến Trì cúi đầu, tay chân luống cuống ôm chiếc khăn voan đỏ rực, trong đầu chỉ toàn là vệt đỏ hồng trên môi Quý Hoài Chân.

Nghĩ đoạn, vệt đỏ ấy đã áp sát ngay trước mặt. Yến Trì lùi một bước, Quý Hoài Chân lại tiến một bước. Đến khi không còn đường lui, Quý Hoài Chân dứt khoát choàng tay qua cổ Yến Trì. Tua rua trân châu trên bộ diêu lại trải dài trên tóc y theo động tác ngẩng đầu. Y môi đỏ răng trắng, nhưng ánh mắt nhìn người lại mang ý trêu chọc.

Rõ là trang phục nữ nhi, nhưng anh khí của Quý Hoài Chân chẳng hề mất đi, trông y không giống tân nương mà giống trạng nguyên trẻ tuổi đầy đắc ý.

Yến Trì khàn giọng: "Ngươi làm gì?"

"Bảo ngươi trùm khăn cho ta. Tự ta không thấy, lỡ trùm lệch bị lộ thì sao?"

"Những lời ta nói lúc nãy, ngươi có nghe không đấy??"

Quý Hoài Chân ép sát đến mức trán gần như chạm trán, y ghé sát tai cậu: "Sớm nghe rồi, ngươi lắm lời làm gì, căng thẳng cái gì, không phải là không muốn để ý đến ta sao?"

Chẳng đợi Yến Trì kịp phản bác, y lại khẽ thở dài một tiếng.

Rõ ràng người chà đạp tấm lòng người khác là y, mà tiếng thở dài này lại mang vẻ hờn dỗi, cứ như thể Yến Trì ức hiếp y, y còn phải hạ mình dỗ dành người ta.

"Ta sớm đã quen dối trá lọc lừa, trừ khử kẻ khác, Trong mắt ngươi, có lẽ ta là kẻ không từ thủ đoạn, nhưng giờ ngươi thấy đấy, ta sống những ngày như đi trên băng mỏng, nếu không tàn độc một chút, e là hôm nay ngươi chẳng còn gặp được ta đâu."

Quý Hoài Chân ngước mắt nhìn Yến Trì.

“Ta chẳng màng lý lẽ, lòng dạ lại độc ác, nhưng duy có một điều, ai thật lòng tốt với ta, có ơn với ta, đặt an nguy của ta lên trên hết, ta nhất định sẽ báo đáp. Dù họ muốn người hay muốn tim, ta đều nguyện ý trao, và cũng trao nổi.”

“Không thể cho ta thêm một cơ hội sao? Ít nhất đừng tránh mặt ta, cậu không nói chuyện, lòng ta khó chịu lắm.”

Yến Trì không lên tiếng nữa, im lặng một lát, rồi giang tấm khăn trùm đầu thêu chữ hỷ bằng chỉ vàng rực rỡ ra, không biết là vải gì vừa mềm vừa thơm, Yến Trì thầm nghĩ, đội cái này lên còn thấy đường không? Cậu không muốn dắt tay y tí nào.

Quý Hoài Chân ngoan ngoãn nhắm mắt, khóe môi ngậm ý cười gian xảo, trông chẳng giống người đang chờ trùm khăn mà như đang đợi chờ một điều gì khác.

Màu đỏ ngập trời phủ xuống, nhẹ nhàng đáp lên đầu Quý Hoài Chân.

Yến Trì không dắt tay y, mà nắm lấy cánh tay y, dắt y một mạch lên kiệu hoa ngồi ngay ngắn.

Kèn vang lên, kiệu hoa lên đường ——

Yến Trì thay bộ quần áo giống những người khác, trà trộn vào đoàn đưa dâu, cậu sợ quá gây chú ý nên cứ cúi gằm mặt.

Đi một mạch đến cổng thành, quả nhiên bị quan binh giữ thành chặn lại, Tân Cách Nhật Lặc vội vàng trình văn thư, rồi dúi thêm ít tiền bạc, lúc này mới được cho qua.

Đang định đi tiếp, đột nhiên một giọng nói nhờn nhỡ chen ngang.

“—— Chậm đã.”

Trong kiệu, Quý Hoài Chân vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa nghe thấy giọng nói này liền mở bừng mắt, môi khẽ nhếch: "Đến rồi.”

Yến Trì lẫn trong đám đông, quay đầu nhìn lại, không ngờ lại là kẻ hôm nọ lục soát hậu viện nhà Độ Mã.

Cậu siết chặt phi đao trong tay, chuẩn bị ném ra bất cứ lúc nào.

Ngay lúc mọi người tưởng sắp bị làm khó dễ, thì gã Tam Hỉ giả kia lại không biết kiêng dè điều gì, chần chừ một thoáng rồi phất tay cho đi.

Quý Hoài Chân biến sắc, thầm mắng gã là thứ gan thỏ đế, đúng là thuộc hạ của Lục Thập Di phái ra.

Gã Tam Hỉ giả kia nhìn theo hướng kiệu hoa rời đi với vẻ tiếc nuối, trước khi đến Lục đại nhân đã dặn không được gây thêm rắc rối, nếu không gã đã chơi đùa với nha đầu tên Hồ Điệp kia rồi.

Trong đầu gã toàn ý nghĩ hạ lưu, chỉ đợi trời tối là tìm chỗ giải cơn nóng.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy ô cửa sổ nhỏ trên kiệu hoa hé ra một khe, một bàn tay trắng ngần như ngọc duỗi ra, vịn vào mép cửa. Những ngón tay thon dài, mạnh mẽ nhẹ nhàng gõ xuống từng nhịp như đang gảy đàn.

Gã Tam Hỉ giả híp mắt.

—— Đó là thủ thế mời gọi khách quen thuộc trong các lầu xanh ở Thượng Kinh.

Chapter 22

Đi một mạch bình an vô sự, chẳng mấy chốc đoàn rước dâu đã tới nhà chồng Hồ Điệp.

Kiệu hoa vừa đáp xuống, Độ Mã liền sải bước tới, đưa Quý Hoài Chân vào phòng tân hôn để thay bộ hỷ phục khác. Tân lang cũng lăng xăng theo sau, cởi bộ hỷ phục ra, nâng niu gấp lại thật gọn gàng, cất đặt đâu vào đấy rồi mới lui ra ngoài.

Đưa dâu là giả, nhưng lễ thành hôn lại là thật. Quý Hoài Chân đưa mắt nhìn quanh, đôi nến long phụng trên mặt bàn, chữ hỷ đỏ rực dán trên song cửa, sau lưng là giường lụa giăng đầy lụa đỏ —— Hồ Điệp cô nương, vị ân nhân tên đẹp như người đã cứu y một mạng, sắp sửa bước vào ngày vui của đời mình.

Quý Hoài Chân quen tay sờ soạng trên dưới, nhưng chỉ chạm vào khoảng không.

Ngày đó y dẫn người đột phá vòng vây không thành, bị trúng tên ngã ngựa, đám tâm phúc đi theo đều bị giết tại chỗ, bản thân y cũng suýt mất mạng, nên đồ đạc đáng giá trên người sớm đã thất lạc chẳng biết ở phương nào.

Nghĩ mà nực cười, y từng một thời ở Thượng Kinh vung tiền như rác, giờ lại phải lấy danh phận Lục Thập Di trở thành tù nhân, ngay cả một món quà cưới ra hồn cũng chẳng lấy nổi để tặng ân nhân.

Một thoáng bối rối hiếm hoi hiện lên trên mặt Quý Hoài Chân. Độ Mã dường như nhận ra, liền nở nụ cười chu đáo định nói vài lời gỡ thế bí, thì thấy Tân Cách Nhật Lặc vội vã chạy vào. Vẻ mặt ông căng thẳng tột độ, rõ là có chuyện chẳng lành.

“Đại nhân, không hay rồi, đột nhiên có tốp quan binh đến lục soát, không đi được nữa. Ngài mau thay lại y phục, trùm khăn kín vào, tuyệt đối đừng ra ngoài!”

Độ Mã lật đật giúp Quý Hoài Chân giả dạng lần nữa, rồi theo chồng nhanh chân bước ra.

Cửa phòng vừa khép lại, người mới nãy còn ngoan ngoãn ngồi trên giường kéo khăn trùm đầu xuống, đăm chiêu đi tới bên cửa sổ, khẽ đẩy hé một khe nhỏ nhìn ra ngoài. Quả nhiên, gã Tam Hỉ giả đang dẫn người bám theo đến tận đây, hùng hổ chỉ huy thuộc hạ lục soát nhà chồng Hồ Điệp.

Gã Tam Hỉ giả trông có vẻ lơ đãng, nhưng ánh mắt cứ chốc chốc lại liếc về phía phòng tân hôn.

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng rồi đóng cửa sổ lại.

Dù đôi chân vẫn còn hơi khập khiễng, nhưng vừa nghĩ đến chuyện sắp tới, Quý Hoài Chân lại thấy kích động đến mức toàn thân run rẩy. Tim y đập liên hồi, đôi tay lạnh ngắt nhưng bước chân lại nhanh nhẹn như có thần trợ giúp. Y giật phắt hai sợi dây buộc màn ở hai bên giường, thắt lại thành một sợi dây bẫy đặt ngay lối vào.

Xong xuôi, y chọn một vị trí thích hợp, rút con dao găm giấu trong người ra, mũi dao hướng lên, cắm ngập chuôi vào nền đất.

Vốn định sắp đặt thêm vài thứ nữa, nhưng gã Tam Hỉ giả đã mất kiên nhẫn. Nhân lúc hỗn loạn bèn đi về phía phòng tân hôn. Lúc đóng cửa, gã còn cẩn thận ngó nghiêng xem có ai chú ý không, mà chẳng hề hay biết "tân nương" phía sau đã nhanh tay trùm khăn, ngồi lại giường nhân lúc gã quay đầu.

Gã Tam Hỉ giả nở nụ cười nham hiểm, gọi một tiếng "Hồ Điệp cô nương" đầy ghê tởm. Gã không để ý dưới chân lập tức vấp ngã sõng soài. Mắt thấy cổ họng sắp đâm vào mũi dao sáng loáng, trong ngàn cân treo sợi tóc, gã Tam Hỉ giả chống cùi chỏ xuống đất vừa khéo né được.

Mồ hôi lạnh vã ra như tắm, gã vừa kịp thở phào thì Quý Hoài Chân đã ra tay. Y cược chính là sự lơ là và cái lá gan thỏ đế của gã. Từ trên giường y lao vút tới, cưỡi lên mình gã Tam Hỉ giả khiến gã không đứng dậy nổi. Một tay y bịt chặt miệng đối phương, tay kia túm tóc nhấc bổng đầu gã lên, nhắm thẳng vào vị trí yết hầu mà ấn mạnh xuống mũi dao.

Kẻ dưới thân co giật dữ dội, miệng phát ra những tiếng "ưm ưm" khủng khiếp, cơn đau tột độ khiến gã bùng lên sức lực phản kháng, suýt chút nữa hất văng Quý Hoài Chân, nhưng y nhớ tới nỗi nhục phải chịu trong lao ngục hôm đó, nỗi đau da thịt trong quá khứ hóa thành thù hận ngút trời. Sức lực của Quý Hoài Chân lúc này bỗng lớn đến lạ thường, y tàn nhẫn túm tóc gã nhấc lên lần nữa, rồi ấn mạnh xuống.

Dùng hết sức bình sinh, y khiến kẻ dưới thân không còn cử động được nữa.

Dòng máu đỏ thẫm, đặc quánh từ cổ gã Tam Hỉ giả bắt đầu tuôn ra, đọng lại thành vũng rồi từ từ lan rộng.

Quý Hoài Chân thở hổn hển, qua khe hở dưới khăn trùm đầu nhìn gã chằm chằm, y đột nhiên giật phăng khăn trùm, vặn xoắn trong tay thành một sợi dây.

Tấm khăn trùm tượng trưng cho ngày vui tân hôn hóa thành hung khí đòi mạng. Sắc mặt Quý Hoài Chân lúc này quỷ quyệt như ác quỷ, nhưng động tác lại nhẹ nhàng, ưu nhã đến lạ kỳ khi siết chặt vào cổ cái xác. Sắc son trên môi vẫn còn thắm, tôn lên đôi môi đỏ răng trắng, ngay cả vẻ âm độc trong ánh mắt cũng hóa thành nét ngông nghênh.

Chỉ thấy y cưỡi trên mình gã, cúi xuống thì thầm: "... Ta biết ngươi chưa chết hẳn, đang nín thở chứ gì? Đại nhân ta đây đang vội, hôm nay không rảnh hành hạ ngươi. Đợi mai này về Thượng Kinh, ta nhất định tiễn cả nhà ngươi xuống bầu bạn."

Dứt lời, Quý Hoài Chân nắm chặt hai đầu khăn, vặn mạnh một cái. Tiếng xương cốt gãy giòn tan vang lên như tiếng khách nhậu nhai sườn heo. Gã Tam Hỉ giả co giật thêm một cái rồi đầu nghẹo sang một bên ở một góc độ quỷ dị —— gã bị Quý Hoài Chân dùng khăn trùm đầu bẻ gãy cổ.

"Hời cho ngươi rồi."

Quý Hoài Chân liếc nhìn thi thể từ trên cao, tay sờ sờ sau tai gã vài cái rồi lột xuống một tấm mặt nạ da người. Y lật xác gã lại.

—— Người này Quý Hoài Chân đã từng gặp.

Y mang máng nhớ gã này họ Hạ, dĩ nhiên là bên phe của Lục Thập Di, theo hắn cũng khá lâu, ngày thường quen thói gây chuyện thị phi. Cha gã là lại bộ thị lang, chết trong tay y, sau đó gã đi đầu quân cho bá phụ, cả nhà bá phụ gã cũng bị y xử lý, duy chỉ có gã thoát nạn vì đêm đó ra ngoài uống rượu trêu hoa.

Hèn chi hôm đó trong lao ngục gã đánh y chết đi sống lại, hóa ra là nợ cũ thù mới tính cả một thể.

Quý Hoài Chân cười khẩy, thầm nghĩ: Đây là con cờ bỏ đi, Lục Thập Di không tiện ra tay nên gửi tới đây cho y giải quyết sao?

Y lại trúng kế của Lục Thập Di.

Suy nghĩ một lát, y lại đeo lớp mặt nạ vào cho thi thể.

Tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng, đợi Quý Hoài Chân phát hiện thì người đã đến bên cửa.

Lúc Yến Trì mở cửa, cảnh tượng đập vào mắt là một màn đẫm máu như vậy —— Quý Hoài Chân mặc đồ cưới, trâm cài trên mũ phượng vẫn đang khẽ lay động, y dường như bị giật mình, đột ngột rút dao găm trên đất ra quay người nhìn cậu, sát khí trong mắt lộ rõ. Xác chết dưới chân bị lưỡi dao lôi kéo như muốn bật dậy, Yến Trì không kịp nghĩ nhiều, trong lúc nóng vội bèn hét lên: "—— A Diệu cẩn thận!"

Tiếng hét ấy kéo lý trí Quý Hoài Chân quay lại, cũng đủ để Yến Trì nhận ra kẻ dưới thân Quý Hoài Chân đã là một cái xác không hồn.

Cậu vội vàng đóng chặt cửa, nhìn sợi dây bẫy dưới đất cùng lỗ dao cắm sâu trên nền nhà, rồi xâu chuỗi lại trước sau mọi chuyện liền hiểu ra rõ mười mươi.

"Là ngươi dẫn gã tới?"

Cậu nhìn Quý Hoài Chân, nhìn đôi bàn tay vấy máu của y bằng ánh mắt không thể tin nổi, đầy vẻ phẫn nộ và phản cảm.

Đã quá quen với những ánh nhìn như vậy, vốn dĩ Quý Hoài Chân chẳng hề bận tâm, nhưng lúc này đối diện với Yến Trì, y lại thấy lòng dâng lên chút sầu muộn. Vì đang có

việc cần nhờ vả, y không muốn tranh cãi, chỉ lẳng lặng kéo lê thi thể gã Tam Hỉ giả giấu dưới gầm giường cưới, định bụng chờ quan binh đi rồi mới xử lý.

Đôi chân y vốn đã bớt đau, nhưng vì lúc nãy kích động quá nên giờ lại có chút rã rời.

Người vừa chết, thân xác bỗng nặng trịch, khớp xương cứng đờ, thật thích hợp để nằm vào một chiếc quan tài.

Giấu xong cái xác, Quý Hoài Chân cũng kiệt sức, bắt đầu ho khan. Sự dũng mãnh lúc giết người ban nãy như ánh đèn lóe lên lần cuối trước khi cạn dầu. Y ho dữ dội đến mức tưởng như lục phủ ngũ tạng đều muốn văng ra ngoài. Khó khăn lắm mới nín được, y cũng không dám nghỉ tay, vì hễ rảnh rỗi là y lại muốn nhìn Yến Trì, rồi muốn tranh cãi với cậu.

Cuối cùng Quý Hoài Chân ngồi xổm xuống, lấy chính y phục của mình lau sạch vết máu trên đất.

Thái độ thản nhiên như không có chuyện gì của y khiến Yến Trì không thể nhịn thêm được nữa. Cậu nắm lấy cánh tay Quý Hoài Chân, xốc y đứng dậy.

Những tua rua trâm cài lại vang lên những tiếng lanh canh trong trẻo.

Yến Trì giận đến run người: “Rõ ràng có thể bình an ra thành, vậy mà ngươi cứ phải hả dạ nhất thời, mặc kệ an nguy của nhà Tân Cách Nhật Lặc để dẫn người tới đây giết chết. Ngươi có từng nghĩ, nếu ngươi không giết được hắn, gia đình Hồ Điệp sẽ vì ngươi mà rước họa diệt thân không.”

Cơn ngứa ở cổ họng lại ập đến, Quý Hoài Chân định ho nhưng lại cố nén, lồng ngực phập phồng như sắp ngất đến nơi.

Yến Trì quát: “Còn giả vờ?!”

Quý Hoài Chân gắng gượng nuốt cơn ho xuống, nhìn Yến Trì đột nhiên bật cười, rồi bình thản đáp: “Một mũi tên của gã suýt nữa đã phế đi một cánh tay của ta, còn làm gãy mắt cá chân ta. Trong lao gã đấm ta năm quả, tát ta ba cái, quất ta mười tám roi. Hôm nay ta chỉ bẻ gãy cổ gã, cho gã chết nhanh chóng, gã nên quỳ xuống mà tạ ơn đại nhân ta giơ cao đánh khẽ mới đúng. Ta báo thù rửa hận, lý lẽ chính đáng, có gì không đúng?”

Y nói năng hùng hồn, lý lẽ đầy sự ngang ngược mà chẳng mảy may chột dạ, cũng chẳng màng đến việc liệu gia đình Tân Cách Nhật Lặc có bị liên lụy hay không.

“Lẽ nào chỉ có mạng của ngươi là mạng, mạng của người khác thì không?”

“Ngươi có thể suy nghĩ kỹ càng sắp đặt bẫy, sao không dành lấy một phút để nghĩ cho người khác? Ngươi muốn chết cũng được, nhưng đừng liên lụy người vô tội!”

Lúc cả hai không chốn dung thân, chính gia đình Tân Cách Nhật Lặc đã cưu mang họ. Để đưa họ thoát thân, Hồ Điệp còn chấp nhận hy sinh cả khoảnh khắc trọng đại nhất đời mình. Vậy mà chút tình nghĩa ấy lại chẳng đổi lấy nổi chút bận tâm từ y.

Quả là khẩu phật tâm xà, lòng lang dạ sói.

Đúng là gương mặt bồ tát nhưng lòng dạ rắn rết.

Quý Hoài Chân đối mặt với cậu, trong đầu thoáng qua nụ cười đôn hậu của Tân Cách Nhật Lặc, vợ ông nép bên ông, Hồ Điệp cô nương lanh lợi đáng yêu, ngay cả đứa em trai cũng dễ mến.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, gia đình này khiến y vừa hâm mộ lại vừa đố kỵ.

Nhưng cũng chỉ đến thế thôi.

Mạng của người khác là mạng, nhưng y cũng chưa bao giờ để mình phải chịu thiệt.

Y bình thản hỏi vặn lại: "Chẳng phải ngươi đã sớm biết ta là hạng người gì rồi sao? Chuyện ở Thanh Nguyên quán vẫn chưa làm ngươi tỉnh mộng à, sao còn mong đợi gì ở ta nữa?"

"—— Lục Thập Di!"

Ba chữ ấy Yến Trì nghiến răng mà thốt ra. Mặt cậu tái mét, bàn tay siết chặt đến trắng bệch, cơ hàm bạnh ra vì phẫn nộ tột độ. Quý Hoài Chân không mảy may nghi ngờ, nếu không phải vì tình cảm sâu đậm dành cho Lục Thập Di thuở trước, thì nắm đấm kia hẳn đã giáng xuống gương mặt xảo trá âm hiểm này của y rồi.

Quý Hoài Chân cười khẩy: "Chẳng phải lúc nãy còn gọi ta là A Diệu sao? Cái tên này ngươi phải nhớ cho kỹ vào, kẻ khác có muốn gọi cũng không được đâu. Ta không thích ngươi gọi là Lục Thập Di, ta muốn ngươi gọi ta là A Diệu."

Hai người đối mặt, không ai chịu nhượng bộ.

Yến Trì nhìn y, rồi dần dần bình tĩnh lại.

Cậu nhìn Quý Hoài Chân bằng ánh mắt phức tạp, tràn đầy nỗi thất vọng.

Sự bình tĩnh đột ngột này không phải đã thấu hiểu mớ lý lẽ xiên xẹo của Quý Hoài Chân, mà là sự nguội lạnh trong tim sau khi nhận ra chẳng còn lý do gì để bào chữa cho con người này nữa.

Cậu đột nhiên hỏi: "Tại sao ngươi luôn như vậy."

Luôn vào lúc cậu vừa mềm lòng, y lại giáng cho cậu một đòn tỉnh ngộ, bắt cậu phải nhìn rõ rằng hai người vốn chẳng chung đường.

Lần trước là trận hỏa hoạn ở Thanh Nguyên quán, lần này là tính mạng của cả nhà Tân Cách Nhật Lặc, y cứ phải hả hê nhất thời mà đuổi cùng giết tận.

Mới một canh giờ trước, người này còn ôm lấy cậu trong bộ đồ cưới đỏ rực, tóc đen cài trâm ngọc, những tua rua trân châu lay động giữa làn tóc. Y mặc trang phục tân nương nhưng vẫn toát ra khí chất hiên ngang, giống một tân khoa trạng nguyên hơn là nàng dâu. Lúc ấy y còn cầu xin cậu cho y một cơ hội.

Y luôn vào lúc Yến Trì thương tiếc y, hoặc quyết định tiếp tục thương tiếc y, mà xé toạc lớp mặt nạ giả dối, máu chảy đầm đìa chứng minh cho Yến Trì thấy, cậu nghĩ không sai, Lục Thập Di đã thay đổi, trở thành một người không từ thủ đoạn, âm hiểm xảo trá và ích kỷ tư lợi.

Dường như Lục Thập Di trước mắt mới là thật, Lục Thập Di gặp ở Thượng Kinh năm ấy chỉ là trăng dưới nước, hoa trong gương mà thôi.

Quý Hoài Chân bị Yến Trì nhìn bằng ánh mắt như vậy, cũng nhớ về ngọn lửa đêm đó ở Thanh Nguyên quán. Hôm ấy chia tay, y cứ ngỡ sẽ vĩnh viễn không gặp lại, chẳng ngờ hôm nay lại bị cậu nhìn bằng ánh mắt thế này lần nữa.

Y muốn cười thật to, muốn chửi rủa, thậm chí muốn khoét đôi mắt đẹp đẽ như biết nói kia của Yến Trì.

Y ghét Yến Trì dùng ánh mắt nguội lạnh này nhìn y.

Nhưng cuối cùng, Quý Hoài Chân chỉ thầm nhắc nhở bản thân: Y vẫn cần người này hộ tống đến Vấn Dương, thậm chí còn nhiều việc phải nhờ vả, tuyệt đối không thể trở mặt ngay lúc này.

Y tự khuyên mình như vậy, hệt như có thể không màng đến nỗi hoang mang và uất nghẹn kia.

Quý Hoài Chân gắng gượng cười, đưa tay kéo lấy tay Yến Trì, nếu đã có lần thứ nhất thì nụ cười giả lả tiếp theo cũng không khó.

Y mỉm cười, nói lời trái lòng nhận sai với Yến Trì: “Ta biết sai rồi... Ta không nên giết gã cho hả dạ, đợi quan binh bên ngoài đi rồi, ta sẽ đi xin lỗi Hồ Điệp được không tiểu Yến? Đừng giận ta nữa nhé.”

Yến Trì lạnh lùng hất tay y ra.

Sắc mặt Quý Hoài Chân sa sầm, khó lòng giữ được vẻ hòa nhã. Ngay khi y định nổi cáu thì thấy Yến Trì đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quý Hoài Chân nhìn theo, cảnh tượng bên ngoài bị giấy dán cửa sổ che khuất, mờ mờ nhưng thấp thoáng thấy một đội lính đang đi về phía này.

Hai người không rảnh cãi nhau nữa, Quý Hoài Chân vội buông rèm giường che khuất cái xác, xác nhận vết máu trên sàn đã sạch rồi nhanh chóng đội lại khăn trùm, ngồi ngay ngắn trên giường.

Còn Yến Trì thì vớ lấy bộ hỷ phục của phu quân Hồ Điệp mặc vào, ngồi xuống cạnh y. Đây là phòng tân hôn, nếu cậu xuất hiện với thân phận khác thì mới kỳ lạ.

Mọi việc vừa xong, không sai một giây, một giọng nói quen thuộc mà nghiêm nghị vang lên ngoài cửa: “Phiền mở cửa, phòng này còn chưa kiểm tra.”

Bất ngờ này không hề nhỏ, Quý Hoài Chân cứng đờ, gay to rồi, giọng nói này là của Lương Sùng Quang!

Mà Lương Sùng Quang thì đã từng gặp Yến Trì!

Chapter 23

Quý Hoài Chân huých chân đá Yến Trì một cái, ra hiệu cậu trốn xuống gầm giường.

Thế nhưng, chỗ ấy sớm đã bị một cái xác chiếm chỗ, vả lại vóc dáng Yến Trì vốn cao lớn, có cố chui vào cũng dễ dàng lộ tẩy, lúc đó chỉ càng phiền phức hơn.

Giữa lúc tính toán thiệt hơn, Lương Sùng Quang đã đẩy cửa bước vào. Yến Trì giấu tay sau lưng, siết chặt lấy chuôi dao găm mà Quý Hoài Chân vừa dùng để đoạt mạng kẻ kia, cơ bắp toàn thân căng như dây đàn, sẵn sàng hành động. Chỉ thấy võ tướng kia chân đi ủng sắt, tay cầm một cây trường thương, khí thế khác hẳn gã Tam Hỉ giả, vừa vào phòng ánh mắt sắc lẹm liền dừng trên người Yến Trì.

Hai người nhìn nhau, một người cảnh giác nhưng chẳng chút nao núng, một người kinh ngạc nhưng lại không ra lệnh bắt cả hai tại trận.

Quý Hoài Chân bị tấm khăn trùm che khuất tầm nhìn, trước mắt chỉ một màu đỏ rực, chẳng rõ bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, chỉ thấy đợi mãi mà chưa thấy Yến Trì vùng dậy giết người. Tân Cách Nhật Lặc và Độ Mã vẫn chưa hay biết vị tướng giữ thành này vốn đã giáp mặt Yến Trì từ lâu, chỉ cảm thấy không khí thật là lạ. Thấy Lương Sùng Quang mãi không phản ứng, Yến Trì cũng hoang mang tột độ —— Sao vẫn chưa ra tay bắt bọn họ?

Ánh mắt Lương Sùng Quang rốt cuộc cũng rời khỏi Yến Trì, rời sang phía tân nương đang ngồi cạnh bên.

Dường như hắn đoán được người dưới tấm khăn trùm đầu kia là ai.

Có lẽ thấy sắc mặt hắn không đúng, tên lính sau lưng bước lên thấp giọng hỏi han, Lương Sùng Quang lập tức hoàn hồn. Hắn liếc nhìn người ngồi trên giường với vẻ mặt đầy rối rắm, lý trí và chức trách đang giằng xé dữ dội trong lòng.

Quý Hoài Chân kinh ngạc lẫn nghi ngờ, rõ ràng chỉ cần Lương Sùng vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, rõ ràng chỉ cần Lương Sùng Quang hô lên một tiếng, hôm nay y và Yến Trì dẫu có lột da tróc vảy cũng khó lòng rời khỏi đây, vậy mà người này lại cứ như bị câm.

Chẳng lẽ khúc gỗ mục kia bỗng dưng lại thông suốt, muốn tha cho y một con đường sống?

Đúng lúc này, Hồ Điệp hấp tấp chạy vào. Vừa liếc qua tình hình trong phòng, nàng liền sấn tới bên cạnh Yến Trì trước mặt bao người, vỗ vào đầu cậu một cái rõ đau, giả vờ giận dỗi: "Ta đã bảo tìm ngươi mãi chẳng thấy, hóa ra là không nhịn nổi mà lẻn tới đây. Lúc trước mẹ dặn thế nào? Chưa bái đường đã tơ tưởng chuyện động phòng, thật là mất mặt quá thể."

Yến Trì sững sờ, một dự cảm chẳng lành lập tức bao trùm lấy cậu.

Hồ Điệp nháy mắt ra hiệu với cha mẹ, Độ Mã liền nhanh nhạy, bước tới đỡ Quý Hoài Chân dậy, bảo rằng giờ lành đã điểm, đừng để lỡ mất việc bái đường.

Quý Hoài Chân cũng ngẩn người theo, bị mấy câu của Hồ Điệp làm cho khiếp vía, mơ màng để người ta kéo dậy, trong tay bị nhét một đoạn vải, nhìn qua khe hở dưới khăn trùm, y mới tá hỏa đó là lụa đỏ kết bái!

Nếu y không đoán lầm, đầu kia của dải lụa hẳn đang nằm trong tay Yến Trì! Lúc này Quý Hoài Chân chẳng còn hơi sức đâu mà suy tính vì sao Lương Sùng Quang lại vi phạm

nguyên tắc tha cho hai người. Y ho sù sụ, chân như mọc rễ xuống đất, nửa bước cũng chẳng nhúc nhích, cố gắng thu hút sự chú ý của Hồ Điệp.

Ngặt nỗi sức của Độ Mã quá lớn! Quý Hoài Chân gần như bị bà xốc bổng đi.

Lương Sùng Quang đang định thuận thế rút quân, thì cấp dưới lại chạy đến báo cáo: "Đại nhân, ngài Tam Hỉ đến từ Thượng Kinh bỗng dưng không thấy đâu nữa, vừa rồi còn thấy ở đây. Có cần chờ ngài ấy không? Thật kỳ lạ, mấy hôm nay vị đại nhân này cứ hay tự ý rời đi mà chẳng báo nửa lời, dường như không muốn chúng ta biết."

Ánh mắt Lương Sùng Quang lướt qua căn phòng một vòng, đương nhiên hắn chú ý đến cái lỗ trên đất, liên tưởng đến mùi máu tanh nhàn nhạt thoảng qua lúc mới vào, hắn đã hiểu ra đại khái sự việc.

Vừa khéo Tân Cách Nhật Lặc bước tới, ướm lời hỏi: "Các vị quân gia có muốn ở lại uống rượu mừng không?"

Ông vốn chỉ hỏi xã giao cho đúng phép tắc, vì chắc mẩm bọn họ đang bận công vụ sẽ chẳng ở lại. Ai ngờ Lương Sùng Quang trầm ngâm một lát rồi gật đầu đồng ý, khiến tên lính bên cạnh kinh ngạc nhìn hắn, hôm nay Lương giáo úy đổi tính rồi sao?

Đám lính dưới trướng reo hò, Lương Sùng Quang tìm một chỗ ngồi xuống, mắt đăm đăm nhìn cặp phu thê mới cưới, bằng mặt không bằng lòng kia bước vào hỉ đường. Ánh mắt hắn cảnh giác, trông chẳng giống khách đến uống rượu mừng, mà như đến trả thù —— hắn muốn canh chừng Quý Hoài Chân, không phải để bắt giữ, mà là có lời muốn hỏi y.

Vốn là ngày vui của Hồ Điệp, pháo hoa, hỉ đường, tiệc rượu đều đã sẵn sàng. Chỉ vì muốn đưa hai người ra khỏi thành nên mới đưa dâu sớm, ngày bái đường vốn không phải

hôm nay, nên bà con lối xóm chưa ai đến dự, nhờ vậy mà chẳng ai phát hiện ra Yến Trì giả làm tân lang.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ, cái quái gì đang diễn ra thế này?!

Y và Yến Trì vừa mới cãi nhau một trận nảy lửa, nhìn nhau thôi cũng đủ thấy chán ghét đến tận cổ! Sao có thể đường đột bái đường thành thân với cậu vào lúc này?

Huống chi lúc nãy Yến Trì còn trách mắng y như thế…

Quý Hoài Chân đi ba bước lại dừng một nhịp, đôi chân lê bước đầy miễn cưỡng. Mãi đến khi bị Hồ Điệp mất kiên nhẫn véo mạnh vào eo một cái, y mới chịu ngoan ngoãn đi tiếp. Qua tấm khăn trùm đang lay động, y liếc thấy Yến Trì cũng bước đi một cách khiên cưỡng, lửa giận trong lòng lập tức bốc cao: Lẽ nào thằng nhãi này còn thấy không cam lòng?! Chẳng biết ban đầu là ai nằm trên giường năn nỉ y thành thân trước rồi mới làm cơ chứ!

Tiếng pháo nổ đôm đốp bên tai, hết tràng này lại nối tiếp tràng khác. Tiếng kèn trống vang trời dậy đất, chẳng hề kém cạnh tiếng pháo chút nào. Cái không khí náo nhiệt thái quá ấy khiến Quý Hoài Chân giật mình thon thót, chân nọ đá chân kia, chẳng biết phải bước thế nào cho đúng, thành thân lại ồn ã đến thế này sao?

Tim y đập loạn nhịp theo tiếng pháo, mũi phảng phất mùi khói lửa lưu huỳnh ——

Lần gần nhất y ngửi thấy mùi này là một năm trước, khi quân Thát Đát tràn qua biên giới, y đích thân tới đó đốc chiến. Tiếng đại bác vừa dứt, người ta đã tan xương nát thịt, để lại giữa cảnh hoang tàn chính là cái mùi nồng nặc này. Mảnh đất ấy thấm đẫm máu đào, lấy xương thịt làm phân bón, cỏ dại năm sau chắc chắn sẽ tốt tươi lạ thường.

Mùi vị ấy đại diện cho chết chóc, cho cảnh cửa nát nhà tan. Lần đầu ra chiến trường, nhìn thấy hàng ngàn mảnh thi thể chồng chất, Quý Hoài Chân đã nôn mửa suốt ba ngày, chẳng nuốt nổi hạt cơm nào.

Hôm nay, trong một sân nhỏ tại ngôi làng xa lạ, y lại ngửi thấy mùi vị ấy giữa tiếng cười nói chúc tụng. Y nắm chặt dải lụa đỏ, tay chân luống cuống không biết đặt vào đâu, cuối cùng bị người ta xốc nách dắt đi.

Quý đại nhân y từ thuở cha sinh mẹ đẻ chưa từng biết mùi cưới hỏi là gì. Người khác thành thân nếu không sợ y thì cũng là không dám, hoặc chẳng thèm mời y tới dự.

Lúc Quý Vãn Hiệp đại hôn, y đang dẫn Tiêu Kim Đài đi chinh phạt thì bị một đạo thánh chỉ của hoàng đế điều đến Hoài Hóa giết người. Bởi vậy, y chưa bao giờ biết pháo đám cưới cũng mang mùi vị ấy. Chỉ có điều lần này, y không còn thấy buồn nôn nữa.

Tiếng kèn vang lừng là thế mà vẫn không lấn át được tiếng lanh canh từ những hạt ngọc tua rua đang va vào nhau ngay bên tai y.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Quý Hoài Chân chợt nghe tiếng Hồ Điệp cười hì hì hô to: "Tân nương vào cửa! Cẩn thận bậc thềm."

Nàng không nhắc còn đỡ, vừa nhắc xong, Quý Hoài Chân như bị ai đẩy một nhịp, mất cả phương hướng. Ngay trước bậc cửa, chân trái y dẫm lên chân phải, chưa kịp bái đường đã làm một lễ vái cả đất trước. Tuy lòng không cùng một hướng nhưng thân thể lại bị dải lụa đỏ buộc chặt vào nhau, Yến Trì không kịp đề phòng, trong lúc chần chừ đã bị Quý Hoài Chân kéo nhào về phía trước. Hai người đâm sầm vào nhau, đầu đụng đầu rồi cùng ngã chổng vó.

Khách khứa xung quanh lập tức cười ồ lên.

Mấy tên lính của Lương Sùng Quang xì xào: “Tân lang này không phải bị ép cưới đấy chứ, trông mặt mũi chẳng có tí gì là tình nguyện cả.”

“Hay là do căng thẳng quá? Nhưng sắc mặt đúng là không được tốt cho lắm.”

Hồ Điệp lật đật chạy tới đỡ cả hai dậy. Yến Trì nháy mắt ra hiệu, ánh mắt đầy vẻ lo lắng, ý bảo nàng hãy tìm cách ngăn chuyện này lại, cậu thực sự không muốn bái đường. Nào ngờ Hồ Điệp lại hiểu sai ý, tưởng cậu giục mình đỡ Quý Hoài Chân trước, nàng thầm bĩu môi: Tiểu Yến điện hạ đúng là miệng cứng lòng mềm, ngoài miệng thì bảo không muốn, thế mà người ta mới ngã một cái đã cuống cuồng cả lên.

Đợi hai người đứng vững, người xướng lễ mới dõng dạc hô to: “Nhất bái thiên địa ——!”

Hai người này đứng như trời trồng, im lìm không nhúc nhích.

Nhưng nếu không bái ắt sẽ bị lộ, Yến Trì cắn răng tự nhủ, lạy trời lạy đất thì lạy được! Cậu lập tức vén áo bào, xoay người quỳ thẳng xuống sân.

Vừa khéo Quý Hoài Chân cũng thầm tự trấn an mình như vậy, nhưng vì chẳng nhìn thấy gì, người cũng không xoay hướng, cứ thế giữ lưng thẳng tắp, dứt khoát quỳ về phía trước.

Thế là tân nương và tân lang trông như sắp mỗi người một ngả, một người quay hướng bắc, một người quay hướng nam, mỗi người dập đầu hai cái rõ to.

Tiếng cười rộ lên như muốn lật nóc nhà, Hồ Điệp cuống quít la lên: “Nhầm rồi, nhầm hướng rồi!” Nàng lại chạy tới đỡ Quý Hoài Chân xoay người lại, đích thân ấn đầu cả hai xuống bắt bái lại lần nữa.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hóa ra bái đường còn có kiểu này. Người xướng lễ cũng giần giật khóe miệng, hô tiếp: “Nhị bái cao đường ——!”

Tân Cách Nhật Lặc và Độ Mã nhìn nhau trân trân, ngồi trên ghế chủ tọa mà cứng đờ. Nghĩ đến thân phận của Yến Trì, Tân Cách Nhật Lặc ngồi như trên đống lửa, mồ hôi vã ra như tắm, vẻ mặt Độ Mã cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Nhưng hai người họ bây giờ đối với Yến Trì và Quý Hoài Chân là ân nhân cứu mạng, đừng nói là dập đầu, dẫu có làm trâu làm ngựa để báo đáp cũng chẳng có gì quá đáng.

Cái lạy này hai người đều cam tâm tình nguyện vô cùng ăn ý, họ cùng vén áo bào, hai gối quỳ xuống đất, nhịp nhàng cúi lưng, dập đầu một cái rõ to.

Lính của Lương Sùng Quang lại nói: “Tân nương tử này cao thật... khí thế ghê gớm quá, cứ như từng đi lính vậy, xem chừng sau này nữ chủ đối ngoại, nam chủ đối nội.”

Người ngồi bên cạnh bất giác gật đầu, tỏ vẻ vô cùng đồng tình.

Người xướng lễ cuối cùng hô vang: “Phu thê giao bái ——!”

Ngoại trừ vẻ mặt vợ chồng Tân Cách Nhật Lặc quái dị, những người còn lại đều mong chờ nhìn hai người, tay đã sẵn sàng để vỗ tay reo hò, chỉ đợi họ bái xong là sẽ thay người xướng lễ hô to đưa vào động phòng, nhưng ai ngờ chuyện trong nháy mắt là xong, hai người này lại đứng ỳ ra như đang hờn dỗi. Một người nhìn chằm chằm xuống đất như con lừa bướng bỉnh, trăm điều không muốn, người kia trùm khăn không thấy vẻ mặt, xem chừng cũng chẳng tình nguyện gì cho cam.

Quý Hoài Chân nhìn trân trân vào đôi giày của Yến Trì, thầm nghĩ: Lẽ nào thật sự phải bái? Phu thê giao bái xong là lễ thành, y là ai cơ chứ, dù có thành tù nhân, cũng không có lý nào lại thành thân chẳng rõ với người khác như vậy.

Huống chi người ở đầu dải lụa đỏ bên kia, vừa mới mắng y xối xả, vẻ mặt như muốn cắt đứt quan hệ, đường ai nấy đi.

Y không muốn phu thê giao bái với cậu.

Nhưng nghĩ lại... đây là Yến Trì ——

Yến Trì là ai?

Là người không biết tốt xấu, cứ đơn phương tình nguyện, mù quáng đâm đầu vào lòng y, nhưng cũng là người trong đêm đông giá rét đã nhét đôi chân lạnh ngắt của y vào lòng mình sưởi âm có gói bánh vân phiến cũng nhường y miếng ngon, mình thì ăn vụn, lúc nằm đất cũng tình nguyện để y đè lên người cho êm.

Giây phút này, y chẳng phân biệt nổi mình đang nhập vai Lục Thập Di hay là một Quý Hoài Chân đang lạnh lùng quan sát. Y lại tự lừa dối bản thân rằng, thôi thì cứ chịu thiệt thêm lần nữa, coi như hời cho cậu vậy. Y chỉ đang dỗ dành để cậu chịu hộ tống mình đến Vấn Dương, sau này còn nhiều việc phải dùng đến cậu thôi.

Mà cậu cứ muốn chọc y tức chết.

Rồi lại nhìn sang Yến Trì, mặt mày cậu cứng đờ như thể bị ai ức hiếp, vẻ mặt khổ sở xen lẫn căm hờn nhìn chằm chằm bóng dáng đỏ rực trước mắt. Bàn tay cầm dải lụa đỏ không ngừng run rẩy, mũi chân hướng về phía trước, muốn bái mà lại chần chừ. Mặt vẫn còn hằm hằm, nhưng lúc nhìn tấm khăn trùm của Quý Hoài Chân, trong mắt lại lộ rõ vẻ do dự, khiến người ta chẳng biết rốt cuộc cậu có tình nguyện hay không.

Cuối cùng tân nương và người xướng lễ cùng lúc động đậy. Một người cúi xuống, một người cất giọng thúc giục: “Phu thê giao bái! Tân lang, mau bái đi chứ.”

Quý Hoài Chân vừa nghe xong đã thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Kẻ chịu thiệt rõ ràng là y, vậy mà thằng nhãi này lại còn không muốn?!

Cậu lại còn dám đứng trơ ra đó?!

Quý Hoài Chân càng nghĩ càng tức, bèn ưỡn thẳng lưng, ngay trước mặt bao người, bước lên ấn đầu Yến Trì buộc cậu phải cúi xuống, đồng thời dùng giọng nói chỉ đủ hai người nghe mà lạnh lùng đe dọa: “Thành thân thôi mà, có phải thật đâu, ngươi tưởng thật à? Bao nhiêu người đang nhìn, đừng có mà gây chuyện.”

Yến Trì chần chừ một lát, cuối cùng cũng chịu quỳ xuống.

Quý Hoài Chân quỳ đối diện cậu, trong lòng không ai phục ai, không đợi người xướng lễ thúc giục, giữa vẻ ngỡ ngàng của mọi người, cả hai cùng lúc cúi đầu. Hồ Điệp sầu não không nỡ nhìn, chỉ nghe một tiếng "coong!" rõ to, theo sau là hai tiếng xuýt xoa.

Bọn họ lên giường như đánh nhau, bái đường cũng như đánh nhau.

Quý Hoài Chân xoa trán, được người đỡ dậy, rõ ràng cú va đập vừa rồi đau đến tối tăm mặt mũi, nhưng y lại thấy đắc ý một cách khó hiểu.

Người xướng lễ như bị tra tấn, lau mồ hôi, lòng còn sợ hãi nói: "Lễ thành, đưa vào động phòng ——!"

Tiếng reo hò như mong đợi chẳng hề vang lên. Đám lính hết nhìn nhau rồi lại nhìn cặp đôi, rõ ràng là lần đầu thấy một tân nương hung hãn đến nhường này. Tân lang không chịu bái, "nàng" liền xông lên ấn đầu người ta bắt vào khuôn phép. Nếu không phải đang mặc hỉ phục, người ta còn tưởng đây là đại vương sơn trại nào vừa xuống núi cướp dân nam về làm chồng.

Cuối cùng vẫn là Lương Sùng Quang vô cảm đưa hai tay lên vỗ bôm bốp.

Đám lính bừng tỉnh, lục tục vỗ tay theo.

Trong tiếng reo hò thưa thớt, Quý Hoài Chân và Yến Trì bị lùa đi như lùa vịt, buộc phải đưa vào động phòng.

Tác giả có lời muốn nói:

Đèn lồng bầu bạn cùng đêm thâu, trăng dẫu tròn rồi cũng có khi khuyết~ ♫

Ánh trăng, ánh đèn giao thoa phản chiếu đôi mắt ai đang ngóng đợi~ ♫

Ngàn vạn ngọn đèn lả lướt bay tựa muôn vì sao lấp lánh~ ♫

Mải miết lưu luyến nơi chân trời chẳng biết mỏi mệt, quên cả lối về~ ♫

Nhiệm vụ thành thân (1/3)

Lúc viết chương này mà nghe bài hát này, thật sự ngọt đến lịm cả tim tui luôn á.

Chapter 24

Hồ Điệp dẫn hai người vào phòng tân hôn, không quên dặn dò kỹ lưỡng: "Hai người cứ ở yên đây, đợi trời tối hẳn hẵng đi. Để bản cô nương đây chuốc say bọn họ. Đại nhân cũng đừng vội thay y phục, ta thấy cái lũ đàn ông thối tha ngoài kia chẳng phải hạng tốt lành gì, lát nữa thế nào cũng kéo nhau tới náo động phòng cho xem."

Yến Trì gật đầu ra chiều đã hiểu. Hồ Điệp chợt nghiêm túc trầm ngâm: "Nếu ba lạy đã xong, lễ đã thành, hai người có định uống rượu hợp cẩn không?"

Cả hai đồng thanh đáp gọn lỏn: "Không uống!"

Hồ Điệp nghe xong liền cười hì hì rồi lui ra ngoài, không quên khép chặt cửa lại.

Nàng vừa đi, Quý Hoài Chân đã vội vàng gỡ tấm khăn trùm đầu xuống. Yến Trì ngồi ngay sát cạnh, mặt mày khổ sở.

Vừa nãy bị khăn che khuất nên không thấy, giờ nhìn rõ rồi.

Yến Trì vận áo đỏ khiến khuôn mặt vốn tuấn mỹ của cậu lại thêm một nét diễm lệ. Tức giận đến đâu, nhưng chỉ cần nhìn thấy gương mặt này, cơn giận trong lòng cũng tiêu tan hơn phân nửa.

Quý Hoài Chân thầm đoán, cái tính nết của con người này, bướng bỉnh là thật mà khờ khạo cũng chẳng sai. Một kẻ sống sờ sờ mà đầu óc cứ cứng nhắc, ngay cả chuyện ái ân cũng phải cò kè mặc cả, giờ bỗng dưng lơ tơ mơ mà thành thân thế này, chẳng biết rồi sẽ dằn vặt, hối hận đến nhường nào.

Cậu có vẻ không tình nguyện, đôi lông mày vẫn nhíu chặt. Thấy Quý Hoài Chân nhìn mình, Yến Trì lập tức đứng phắt dậy, bước lại phía bàn mà ngồi xuống.

Quý Hoài Chân hừ lạnh một tiếng, chẳng buồn giả vờ thêm nữa: "Chẳng biết là ai lúc đầu nài nỉ ta bái đường thành thân, giờ ngươi vớ bẫm được một món hời rồi còn xị mặt ra cho ai xem? Đã bước chân vào cửa nhà ta, ta chẳng dám mong ngươi giữ đạo tam tòng tứ đức, chỉ cần sau này đừng có ra ngoài trăng hoa ong bướm, đừng hòng cắm sừng lên đầu ta, nghe rõ chưa?"

Yến Trì tức đến đỏ mặt tía tai: "Đây chỉ là kế tạm thời, không tính là thật!"

"Ngươi nói không tính là xong à? Trời đất đã bái, cao đường đã lạy, ngươi còn cụng đầu ta! Sao lại không tính là thật? Ta thấy thật lắm, còn thấy ngươi ước gì từ giả thành thật, vui thầm đấy chứ." Quý Hoài Chân đổi trắng thay đen, miệng lưỡi trơn tru, lý luận đến mức khiến Yến Trì á khẩu.

Thấy sắc mặt cậu chẳng mấy tốt đẹp, vừa vào phòng đã sa sầm hẳn đi, Quý Hoài Chân biết cậu vẫn còn để bụng chuyện gã Tam Hỉ giả kia.

Đó chẳng còn là cơn giận thông thường, mà là nỗi thất vọng, là hết tình hết nghĩa.

Một lần, hai lần, chứ đến lần thứ ba thì Yến Trì thật sự nổi giận rồi, Quý Hoài Chân hiểu rõ điều đó hơn ai hết.

Y đột nhiên đứng dậy, bước đến sau lưng Yến Trì. Quý Hoài Chân lật mặt nhanh như lật sách, lập tức ôm chầm lấy cậu, mặc cho Yến Trì ra sức giãy giụa. Y dịu giọng thủ thỉ: "Ngươi tưởng ta vì cái chân này, vì mấy cái tát kia mà giết gã thật sao? Bao nhiêu huynh

đệ của ta đều bỏ mạng dưới tay gã. Ngày mai chúng ta vừa ra khỏi Phần Châu, làm sao ta hạ thủ được nữa? Chuyện này ta đã tính toán kỹ mới làm, nếu không nắm chắc phần thắng, ta đâu dám gây phiền phức cho nhà Tân Cách Nhật Lặc.”

Ngừng lại một chút, y đổi sang giọng điệu đáng thương: “Trước đây ngươi luôn miệng nói sẽ bảo vệ ta, nhưng ta... ta lỡ làm ngươi đau lòng rồi. Ta không biết những lời đó còn tính không. Nếu còn, sau này gặp chuyện gì ta cũng sẽ bàn bạc với ngươi, ngươi không thích, ta nhất định không làm.”

Quý Hoài Chân cố ý nhắc đến "sau này", nói xong liền liếc trộm Yến Trì.

Nếu là trước kia, thằng nhãi này có lẽ đã kích động lên rồi, nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, bây giờ nghe thấy "sau này", Yến Trì lại lộ vẻ mờ mịt đau lòng, thận trọng phán đoán xem trong lời của người này rốt cuộc có mấy phần thật tâm.

Yến Trì đã không còn tin y nữa.

Cậu đột nhiên nói: “Ngươi nói dối.”

Ánh mắt Yến Trì dán chặt vào đôi nến đỏ long phụng đang cháy trên bàn: “Người của ngươi, ngoại trừ Bạch cô nương thì đã chết sạch cả, ngươi lấy gì mà nắm chắc? Ngươi chỉ nắm chắc một điều là ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đoán chắc ta có thể đưa ngươi phá vòng vây, nên ngươi chẳng hề mảy may quan tâm đến sống chết của nhà Hồ Điệp, cũng chẳng sợ bị ai phát hiện, ngươi chỉ nhất quyết muốn kẻ đó phải chết cho bằng được.”

Mánh khóe dỗ dành bị vạch trần không thương tiếc, nụ cười trên môi Quý Hoài Chân chợt tắt ngấm, vẻ mặt trở nên thâm sâu khó lường.

Hóa ra tên nhóc này cũng chẳng khờ khạo như y vẫn tưởng.

Làm sao y có thể vì mấy mạng thuộc hạ quèn, vì một trận đòn mà hành động bốc đồng?

Chỉ vì chuyện này có dính dáng đến Quý Vãn Hiệp, y mới phải làm ra hạ sách này.

Tam Hỉ là người y ngầm cử về chăm sóc Quý Vãn Hiệp, nếu ngày mai rời khỏi Phần Châu mà vẫn để gã Tam Hỉ giả kia lọt lưới thì chẳng khác nào thả hổ về rừng.

Y bắt buộc phải làm rõ thân phận của gã ngay hôm nay, mới có thể thuận tay nhổ sạch cái gai mà Lục Thập Di cài cắm bên cạnh Quý Vãn Hiệp. Nếu không, đêm dài lắm mộng, làm sao y đảm bảo an toàn cho tỷ tỷ và cháu trai mình?

Còn về ai chết, ai sống, ai bị vạ lây, y hơi đâu mà bận tâm.

Yến Trì gạt đôi tay đang ghì chặt eo mình ra, dứt khoát thoát khỏi vòng ôm. Cậu nhìn Quý Hoài Chân, định nói gì đó lại thôi. Đúng lúc này, tiếng cười nói ồn ã từ xa vọng lại, xem chừng đám người kia đến náo động phòng thật.

Yến Trì toan vớ lấy khăn trùm đầu thì bị Quý Hoài Chân ngăn lại: “Ngươi ngốc à? Họ đến náo phòng, chẳng lẽ lại không đòi xem mặt tân nương?”

Y kéo Yến Trì nằm xuống giường.

“Ngươi đè lên ta, mau cởi áo ngoài ra.”

Tiếng náo loạn ngoài cửa mỗi lúc một gần. Yến Trì lập tức hiểu ý, chỉ là khi bộ hỷ phục đỏ rực vừa bị vứt xuống gầm giường, Quý Hoài Chân đã nhanh tay lột sạch áo trên của cậu, rồi kéo chăn quấn chặt lấy cả hai, chỉ để lộ nửa bờ vai rộng trần trụi của Yến Trì.

Yến Trì trừng mắt nhìn y.

Vẻ mặt Quý Hoài Chân vô tội: “Nghĩ đi đâu thế, ngươi cứ cởi áo rồi đè lên ta thế này, người khác nhìn vào là biết chúng ta đang ‘bận việc’. Cùng lắm họ chỉ cười ngươi là tân lang gấp gáp thôi, chẳng người nào vô duyên đến mức đòi xem mặt tân nương đâu.”

Y cố tình trêu chọc, biết cậu không thể né tránh nên kéo cậu sát lại gần mình, ghé tai nói nhỏ: "... Diễn cho giống vào, đừng để lộ sơ hở.”

Cánh cửa phòng bị đám lính vô lại đẩy tung ra, la hét đòi náo động phòng. Yến Trì vội đầu xuống, vùi mặt vào hõm cổ Quý Hoài Chân để che kín diện mạo của y.

Tiếng cười cợt bỗng chốc im bạt. Hồ Điệp đang quay lưng về phía giường để ngăn đám người, miệng vẫn liến thoắng: “Từ từ thôi, đừng làm tân nương sợ, các người…”

Nói được nửa chừng, nàng ngoảnh lại thì thấy đám lính ai nấy đều há hốc mồm, vài người còn đỏ mặt tía tai. Hồ Điệp nhìn cảnh tượng trên giường mà chỉ muốn chửi thề, cái vẻ mặt như muốn bảo "Ngươi còn nói ngươi không muốn", cạn lời liếc tiểu Yến điện hạ nhà mình một cái.

Có người lẩm bẩm: "Hóa ra nãy giờ mình đoán sai, tân lang gấp gáp thế này, trời chưa tối đã không đợi được, chắc là ưng ý hôn lễ này lắm."

Một kẻ khác lắp bắp: "Ta, ta cũng thấy thế…"

Quý Hoài Chân nằm dưới thân cậu nghe thấy thế thì bật cười khúc khích. Gương mặt Yến Trì buộc phải áp sát mặt y, bị tiếng cười trêu chọc kia làm cho nóng bừng cả vành tai. Thế mà Quý Hoài Chân vẫn cứ ung dung, đến nước này rồi vẫn còn tâm trạng xấu xa, vươn tay ôm lấy cổ Yến Trì, nghiêng đầu hôn lên gò má đang ửng đỏ hây hây của cậu.

Y hơi không kiềm chế được, còn muốn làm chuyện quá trớn hơn.

Y ôm chặt lấy Yến Trì, giả vờ làm tân nương e thẹn rúc sâu vào lòng phu quân, đôi môi lạnh lẽo áp sát vào xương quai xanh của cậu.

Đám đông ngây người, không ngờ tân nương lại bạo dạn đến vậy.

Ngay cả Hồ Điệp cũng ngớ ra, chưa thấy đàn ông với đàn ông ân ái bao giờ nên cứ nghển cổ lên mà ngó.

Mấy tên lính trẻ đỏ mặt, lần đầu thấy cảnh xuân sắc sống động nhường này. Bờ vai tân lang rắn rỏi, vắt ngang trên đó là một cánh tay trắng nõn nà, tương phản rõ rệt với làn da cơ bắp đầy vẻ hung hãn kia, khiến người ta liên tưởng không ngừng.

Lương Sùng Quang nghe tiếng mà đến, hắn bị chuốc mấy chén rượu, đoạn nghé đầu nhìn vào trong, mặt hơi ửng đỏ, quát: "Càn quấy, trở về lãnh ba côn!"

Đám đông ồ lên một tiếng rồi chạy tán loạn như chim vỡ tổ. Hồ Điệp vừa đi vừa lẩm bẩm: lại "Mẹ ơi, trời ạ, không xong rồi." Cứ ba bước lại ngoái đầu nhìn một cái rồi mới chịu đóng cửa giúp hai người.

Yến Trì hết chịu nổi, định ngồi dậy khỏi người Quý Hoài Chân thì bị y kéo mạnh một cái. Cậu mất đà, luống cuống ngã dúi dụi lên người y lần nữa.

Quý Hoài Chân nghiêm mặt, bịa chuyện: "Đừng động đậy, có nơi náo động phòng đến hai lần lận. Họ đợi tân lang lơ là sẽ quay lại quấy dữ hơn, giờ ngươi mà đứng dậy là lộ hết sạch."

Yến Trì bán tín bán nghi nhìn y, nghi Quý Hoài Chân đang dọa mình nhưng chẳng dám chắc, đành chống hai tay xuống, chỉ dám đè nhẹ lên người y. Mắt không dám nhìn bậy, tay không dám sờ lung tung, ngay cả ngón chân cũng gắng sức bám lấy thành giường, cậu chẳng dám cũng chẳng muốn áp sát cả người vào y.

"Nói ta nghe, ban nãy bái đường nghĩ gì thế."

Quý Hoài Chân nhìn cậu, cười ranh mãnh.

"Không nghĩ gì."

Nghe cái giọng cứng ngắc này là Quý Hoài Chân biết cậu vẫn chưa nguôi giận, y ngẫm nghĩ một hồi rồi vòng tay ôm chặt cổ Yến Trì, thì thầm: "Chẳng biết là ai lúc trước bảo phải thành thân rồi mới hành sự. Ngươi không nghĩ gì, chứ ta thì nghĩ đến ngươi suốt đấy."

Y vừa cố tình thở dài, vừa sáp lại gần, ngón tay cử động, đột nhiên tháo mũ miện cố định tóc của Yến Trì ra. Mái tóc đen nhánh lập tức xõa tung, y luồn tay giữ lấy gáy cậu, đặt một nụ hôn lên môi giữa ánh mắt kinh ngạc và đầy vẻ đề phòng của đối phương.

Hai người không phải chưa từng hôn môi, nhưng đây là lần đầu tiên Quý Hoài Chân chủ động. Trước đây Yến Trì dùng đủ mọi cách, khi thì nhân lúc nồng nàn trên giường mà thừa cơ hôn lấy, hay là dùng mọi cách làm nũng, giả vờ ngây thơ dưới giường. Chỉ là hôn được môi, nhưng không thuận được lòng, bởi Quý Hoài Chân chẳng thèm che giấu vẻ ghét bỏ. Vậy mà lúc Yến Trì đã lạnh lòng, thấy rõ bộ mặt thật của y rồi, muốn thu lại tấm chân tình đã trao đi, thì người này lại sấn tới, làm cái việc mà cậu từng rất khao khát.

Người này lúc nào cũng vậy, vừa đánh một cái đã cho ngay một quả táo ngọt.

Trong lòng Yến Trì trăm mối ngổn ngang.

Thấy cậu phân tâm, Quý Hoài Chân bèn dỗ dành: "Mở miệng ra nào."

Mở mắt ra, thấy trong mắt Yến Trì toàn uất ức và giận hờn, y biết ngay cậu lại đang để tâm chuyện vụn vặt.

Nhưng y có thừa cách để trị cậu.

Một tay Quý Hoài Chân lần xuống dưới, cách một lớp quần mà vuốt ve dương vật hơi cương của Yến Trì. Cậu giật mình, định mở miệng mắng thì lập tức bị y thừa cơ lấn tới.

Y điêu luyện hôn đến mức khiến đầu óc Yến Trì quay cuồng mê mẩn. Quý Hoài Chân cười khẽ, mút nhẹ thì thầm: "Gọi một tiếng A Diệu nữa đi."

Yến Trì chỉ cảm thấy máu toàn thân dồn lên não, mười phần lý trí đã bay mất chín, một phần còn lại cũng dồn hết vào người Quý Hoài Chân, gần như không tự chủ được mà muốn hôn đáp lại.

Y lại hôn thêm cái nữa rồi lùi ra, nhìn cậu đầy tình tứ, lần này còn triền miên hơn trước.

Nếu y đã quyết tâm lấy lòng ai, người đó đừng hòng thoát được.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ, hóa ra y đã lầm, mùi vị khi hôn môi cũng chẳng tệ như y tưởng.

Đang định thừa thắng xông lên để động phòng hoa chúc thật sự, nào ngờ khi tay vừa định kéo quần lót của Yến Trì xuống thì bị một lực mạnh tóm chặt. Y ngạc nhiên mở mắt, thấy trán Yến Trì nổi đầy gân xanh, đôi mắt đỏ ngầu vì tình dục đang đè chặt y xuống giường, lồng ngực phập phồng không ngừng.

Yến Trì thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, hàm răng trắng ởn trông đến đáng sợ, vẻ mặt đau đớn giằng xé như thể có thể lao vào đánh y một trận hoặc là đè y ra giường mà xâm phạm.

Nhưng Quý Hoài Chân không hề sợ.

Y còn khiêu khích nhìn thẳng vào mắt cậu, vì dù bị chịch thì sướng cũng là y.

Cuối cùng Yến Trì chẳng thể chịu đựng thêm, cậu bật dậy khỏi người Quý Hoài Chân, mặc kệ có bị lộ hay không. Cậu vơ lấy quần áo khoác vội lên người, ngồi bên mép giường thở hồng hộc, tay ôm lấy mặt.

Thấy dục vọng nửa dưới của cậu bị cưỡng ép đè xuống, Quý Hoài Chân biết chuyến này mình chẳng xơ múi được gì. Y chống tay lên đầu, nằm nghiêng trên giường, tay kia vẫn không yên phận mà mò mẫm tới eo Yến Trì.

Tên nhóc này như có mắt sau gáy, y chưa kịp chạm vào đã bị cậu nắm chặt lấy tay. Tên xấu xa bị bắt quả tang còn cười được: “Nắm tay ta làm gì.”

Yết hầu Yến Trì trượt lên xuống, dường như đã lấy lại bình tĩnh. Cậu đột ngột quay lại nhìn y một cái. Cái nhìn ấy khiến Quý Hoài Chân chẳng hiểu sao không cười nổi nữa.

Y dự cảm được điều gì đó.

Chỉ nghe Yến Trì thốt ra những lời đầy thất vọng: “Ta đã hứa với Bạch Tuyết thì nhất định sẽ làm, đưa ngươi đến Vấn Dương gặp nàng ta. Ngươi không cần phải trái lòng mà lấy lòng ta... càng không cần phải giả vờ giả vịt như thế.”

"Ta biết ngươi không thích ta, thậm chí còn thấy ta ngu ngốc. Trước đây ngươi đối tốt với ta là để trêu chọc, giờ đối tốt với ta là muốn lợi dụng. Mấy ngày nay ngươi nhẫn nhịn, tìm mọi cách làm ta vui, nhưng cuối cùng cũng có lúc lộ tẩy." Yến Trì ngẩng đầu nhìn y: "Ngươi nói ta đừng nên ảo tưởng về ngươi nữa, đó mới chính là lời thật lòng. Ngươi nói đúng, ngay từ đầu ta đã lầm rồi, ngươi và ta vốn không cùng một con đường.”

Cậu dừng lại một chút, rồi trầm giọng dứt khoát: “... Ta sẽ không coi là thật nữa.”

Chapter 25

Dứt lời, Yến Trì ngoảnh mặt đi, tựa như chẳng còn muốn nhìn Quý Hoài Chân lấy nửa giây.

Mới nghe, Quý Hoài Chân còn tưởng Yến Trì đã phát hiện ra thân phận của y, nhưng ngẫm lại cái tính của Yến Trì, nếu biết y mạo danh Lục Thập Di đùa giỡn cậu, lừa cả tình lẫn tiền, chắc đã xẻo y ra từng mảnh.

Hôm ấy, chính mắt y đã thấy thiếu niên này chỉ bằng sức tay đã ném văng thanh đao dài quá nửa người xuyên thấu mục tiêu, găm sâu vào tường.

Bảo y ném một phát như thế, hay ngay cả việc rút thanh đao ấy ra khỏi tường thôi, e là y cũng phải tốn rất nhiều sức.

Yến Trì tưởng mình đã nhìn thấu "Lục Thập Di". Dù y có đối xử tốt với cậu, cậu cũng thấy y có mưu đồ khác, giả vờ giả vịt —— dù cũng chẳng sai.

Cậu đã có thành kiến, quen với thói hư tật xấu của "Quý Hoài Chân", nên chẳng thể nào chấp nhận được cái tốt của "Lục Thập Di" nữa.

Căn phòng rơi vào thinh lặng, Quý Hoài Chân cũng chẳng buồn phân bua, coi như ngầm thừa nhận. Yến Trì vốn không ngốc, chỉ là trước đây quá si mê "Lục Thập Di”, nhưng khi cậu bị tổn thương quá sâu, cơn si mê qua đi thì khó mà lừa gạt tiếp được nữa.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ: Không coi là thật thì thôi, vốn dĩ y mượn danh người khác cướp về một đoạn duyên bèo nước, thì còn gì để mà tiếc nuối?

Đã bị vạch trần, y cũng chẳng cần phải trái lòng lấy lòng nữa, chỉ cần tiếp tục đội lốt Lục Thập Di trước mặt nhóm Yến Trì, không để lộ tẩy là được.

Một lúc lâu sau, Quý Hoài Chân bình thản hỏi: "Nếu đã vậy, khi nào chúng ta đi?"

Yến Trì thấy y bị bóc mẽ mà ngay cả một câu ngụy biện qua loa cũng lười nói, lòng càng thêm nguội lạnh, khàn giọng đáp: "Đêm nay đi luôn, Tân Cách Nhật Lặc đã chuẩn bị sẵn ngựa và lương khô, đợi trời tối, xử lý cái xác dưới gầm giường trước đã."

Quý Hoài Chân "ừ" khẽ một tiếng, gật đầu rồi không nói thêm câu nào.

Cách một lớp cửa sổ, tiếng rượu chè ồn ã từ bên ngoài vẫn vọng vào. Đám lính quèn đi theo cấp trên như Lương Sùng Quang đúng là khổ đủ đường, chẳng có tí mỡ nào. Hồ Điệp cô nương quả nhiên nói được làm được, dùng tửu lượng đáng nể áp đảo cả bọn. Quý Hoài Chân ngẩn ngơ không đúng lúc, y không nhìn Yến Trì, những tiếng náo động bên ngoài khiến y ù tai, còn ngửi thấy mùi lưu huỳnh sau khi đốt pháo.

Dường như chốn nào cũng xôm tụ hơn căn phòng tân hôn này.

Hai người đáng lẽ phải mặn nồng nhất lại đang lạnh lùng đối mặt, nửa câu cũng không hợp. Nếu không phải bên ngoài còn có người, Quý Hoài Chân tin chắc Yến Trì sẽ chẳng ngồi lại đây thêm khắc nào.

Trùng hợp thay, y cũng không thích tự chuốc nhục nhã, bèn trở mình đắp chăn, nằm ngủ gà ngủ gật ngay trong căn phòng vừa có người chết.

Rượu hợp cẩn, khăn voan đỏ, những hương vị ấy Quý Hoài Chân đều chẳng được nếm qua. Đêm tân hôm, y nằm chung giường với cái xác giấu dưới gầm.

Chập tối, Lương Sùng Quang mới rút quân, cả nhà Tân Cách Nhật Lặc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đêm xuống, Yến Trì vận đồ đen, chuẩn bị đi xử lý cái xác.

Xương mày cậu cao, hốc mắt sâu, lúc này lại dùng vải đen che nửa mặt dưới, càng làm nổi bật những đường nét sắc sảo. Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì vác cái xác lên vai, hòa mình vào màn đêm tăm tối.

Còn việc cậu xử lý cái xác của Tam Hỉ giả thế nào, Quý Hoài Chân cũng chẳng thèm hỏi tới.

Y ngồi bên bàn, kiểm kê món đồ Tân Cách Nhật Lặc chuẩn bị. Lương khô chỉ đủ cho hai người cưỡi ngựa đến Vấn Dương, thêm ít cỏ thuốc trị bệnh ho khan của y, ngoài ra thì chẳng còn gì khác.

Quý Hoài Chân đang đăm chiêu nhìn thì có tiếng gõ cửa khẽ khàng.

Y định mở cửa, nhưng chợt khựng lại: Giờ này ai lại đến gõ cửa?

Người ngoài cửa dường như đoán được y đang đề phòng bèn gõ thêm một cái, trầm giọng nói: "—— Quý Hoài Chân, mở cửa, có chuyện muốn hỏi ngươi."

Giọng nói này, cách gọi này, là Lương Sùng Quang!

Quý Hoài Chân thoáng do dự nhưng vẫn tiến lên mở cửa, nếu thật sự muốn bắt y quy án, Lương Sùng Quang đã ra tay ngay ban ngày, chỉ cần hạ lệnh, y và Yến Trì chắc chắn không thoát nổi.

Đã không làm, nghĩa là hắn cố ý tha cho y một mạng.

Vị võ tướng cứng nhắc kia đã cởi bỏ giáp sắt, tuy mặc thường phục nhưng vẫn không giấu được sát khí tôi luyện giữa trận mạc. Hắn không mời mà ngồi xuống trước bàn, hàng lông mày rậm đen đọng một lớp sương mỏng, có lẽ không biết Quý Hoài Chân khi nào đi, nên đã mai phục gần đây.

"Có lời mau nói, có rắm mau thả."

Tuy lời lẽ chẳng chút nể nang, Quý Hoài Chân vẫn rót cho hắn một tách trà, xem như đáp lễ việc hắn đã giơ cao đánh khẽ.

Lương Sùng Quang lơ đễnh cầm tách trà, đốt ngón tay to của hắn đầy chai sạn, vừa nhìn đã biết là người luyện võ.

"Trước kia ngươi vì chuyện của tam điện hạ mà bị cách chức, nay Lục Thập Di ngã ngựa, trong triều không có người có thể trọng dụng, nên bệ hạ mới phục chức cho ngươi, nhưng ngươi đang ở Phần Châu, vậy người thay ngươi lên triều ở Thượng Kinh là ai? Là Lục đại nhân?"

"Ngươi đã đoán ra rồi, sao còn phải hỏi ta một câu?" Quý Hoài Chân cười giả tạo nhìn Lương Sùng Quang, đoán ngay ra ý đồ của đối phương, "Ai cũng biết Lương Sùng Quang bảo vệ đất nước, chỉ một lòng trung thành tận tâm với bệ hạ, xưa nay không tham gia cũng không quan tâm đến mấy trò lộng quyền. Vậy mà giờ lại nửa đêm không ngủ chạy đến chỗ ta, còn muốn hỏi gì thì cứ nói thẳng ra đi, biết đâu ta còn nể mặt ngươi đôi chút."

Quả nhiên Lương Sùng Quang im lặng một lát, liếc nhìn Quý Hoài Chân rồi nhanh chóng cúi đầu, cầm tách trà nguội, đột nhiên hỏi: "Tỷ ngươi biết không?"

Quý Hoài Chân lập tức vặn hỏi: "Tỷ ta là ai?"

Y hỏi về thân phận của Quý Vãn Hiệp.

Quý Hoài Chân lại cười nhạo: "Vậy ngươi là ai?"

Lương Sùng Quang không lên tiếng.

"Không nói được à? Để ta nói cho ngươi biết." Quý Hoài Chân giây trước còn cười, giây sau đột nhiên đập bàn đứng dậy. Y túm lấy cổ áo Lương Sùng Quang, chỉ hận không thể đấm một phát vào cái bản mặt lúc nào cũng nghiêm nghị của hắn, chỉ nghe y gằn giọng cảnh cáo: "Tỷ ta là Quý Vãn Hiệp, Quý Vãn Hiệp là ai? Là đích nữ Quý gia, hoàng hậu Đại Tề, mẫu thân của tứ hoàng tử! Là tỷ tỷ của Quý Hoài Chân ta."

Không chỉ vậy, y còn muốn cháu ngoại mình lên làm hoàng đế, tỷ mình làm hoàng thái hậu, để tỷ tỷ muốn yêu ai thì yêu, muốn làm gì thì làm, không còn ai dám đè đầu Quý Vãn Hiệp, không còn ai dám làm nàng khóc lóc mà chấm thủ cung sa lên cổ tay nàng.

"Lương Sùng Quang ngươi chỉ là một kẻ mù quáng trung thành cố chấp, có cũng được không có cũng chẳng sao."

Năm ấy Hoàng đế đại hôn, cưới tân Hoàng hậu, thiên hạ ăn mừng, y lại bí mật dẫn Tiêu Kim đài đến Hoài Hóa. Lúc đi y không hề hay biết chuyện Quý Vãn Hiệp sắp thành thân, chân trước vừa rời Thượng Kinh, chân sau hoàng đế hạ chỉ cưới tỷ tỷ làm hoàng hậu tiếp theo.

Mãi sau này Quý Hoài Chân mới biết, đêm đại hôn ấy Quý Vãn Hiệp đã trốn khỏi hoàng cung theo đường hầm, để rồi chính Lương Sùng Quang là kẻ dẫn binh truy bắt nàng về.

Trên đường về gặp trận tuyết lớn nhất mười năm qua, chỉ có một gian miếu hoang để trú tạm, hơn hai mươi lính canh vây kín bên ngoài, nhìn tỷ y chẳng khác gì nhìn phạm nhân.

Quý Vãn Hiệp bị chiếc mũ phượng nạm châu ngọc, giá trị liên thành đè đến mức không ngẩng nổi đầu, tà váy đỏ rực lê dài trên nền tuyết trắng, nàng khóc đến nỗi khiến người ta nhìn vào cũng phải xót thương, cũng đẹp đến mức rung động lòng người.

Đại tiểu thư Quý gia vốn được nuông chiều từ bé, lụa là gấm vóc còn hơn cả công chúa. Thứ công chúa có, nàng đã có từ lâu, thứ công chúa không có, nàng cũng đã sớm chơi chán.

Đôi đầu gối chưa từng chịu khổ, lần đầu tiên quỳ chính là ngày đại hôn. Nàng chưa từng biết tuyết mềm cũng có thể làm người ta bị thương, trận tuyết mười năm có một khiến đại tiểu thư Quý gia, hoàng hậu Đại Tề run rẩy quỳ sụp xuống, tà váy nhanh chóng thấm nước rồi đóng băng, bám chặt vào đầu gối.

Nàng khóc, cầu xin người trong lòng tha cho mình một mạng, cho mình một con đường sống.

Thế nhưng gã họ Lương này, mình khoác giáp sắt, tay cầm trường thương, đứng sừng sững như một pho tượng đá không thể lay chuyển trước cửa miếu.

Dù bị lạnh đến môi tím ngắt, lông mi dính đầy vụn băng, hệt như chỉ cần đẩy nhẹ là sẽ vỡ tan tành, nhưng lòng hắn vẫn kiên định sắt đá, chưa từng cúi xuống nhìn Quý Vãn Hiệp lấy một lần.

Nếu có Quý Hoài Chân ở đó, thì sao tỷ tỷ phải chịu tủi nhục như vậy?

Y muốn cả đời này của Quý Vãn Hiệp không bao giờ gặp phải trận tuyết lớn như thế nữa!

Y muốn tỷ tỷ không bao giờ phải hạ mình cầu xin kẻ khác cho một con đường sống.

"Sao ngươi lại tàn nhẫn như vậy?" Nghĩ đến chị, trái tim Quý Hoài Chân liền đau nhói, y nhìn Lương Sùng Quang bằng ánh mắt hung ác, gằn từng chữ: "Lúc tỷ ấy quỳ dưới đất khóc lóc cầu xin, ngươi có từng mảy may thương xót không? Có từng nhìn tỷ ấy lấy một lần không? Tại sao không dám nhìn? Giờ còn mặt mũi nào đến đây hỏi thăm an nguy?”

Lương Sùng Quang thở mạnh mấy cái, ánh mắt thoáng dao động, nhưng không biết nghĩ đến điều gì loáng cái đã kiên định.

Hắn nắm lấy bàn tay đang siết chặt của Quý Hoài Chân, gỡ từng ngón tay y ra rồi giật lại cổ áo, tuyệt nhiên không phản bác lời nhục mạ nào.

"Ta phụng mệnh bệ hạ, đón hoàng hậu nương nương hồi cung, tự thấy không thẹn với lương tâm."

Lương Sùng Quang nói năng cứng nhắc nhưng dõng dạc, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tách trà trên bàn.

"Đủ rồi!"

Quý Hoài Chân sợ nói thêm nữa, y sẽ không kìm được mà ra tay giết hắn. Cơn giận xông lên khiến khí huyết cuộn trào, không nhịn được ho sặc sụa.

Đợi y miễn cưỡng nén được cơn ngứa cổ họng, y quay lại nhìn tên ngốc này, thấy hắn vẫn nhìn chằm chằm tách trà bình thường kia như thể bên trong giấu vàng, giấu gái, hay giấu cái lá cờ trung quân ái quốc khiến hắn không nỡ rời mắt.

"Ta hỏi ngươi..." Quý Hoài Chân hạ thấp giọng: "A Toàn có quan hệ gì với ngươi không?”

Lương Sùng Quang sững sờ, nhanh chóng hiểu ra ý y. Dù bị châm chọc sỉ nhục đến đâu hắn cũng không giận bằng câu hỏi này.

Vị võ tướng xưa nay cứng nhắc cuối cùng cũng lộ vẻ giận dữ, hắn không thể tin nổi nhìn Quý Hoài Chân, nghiến răng: "Ta và tỷ ngươi trong sạch, ngươi hỏi vậy là đang sỉ nhục tỷ ngươi."

"Thật sao?"

Ban đầu Quý Hoài Chân không tin, bởi ai có mắt cũng thấy A Toàn chẳng có nét nào giống hoàng đế.

Nhưng Lương Sùng Quang sừng sộ kia, xem chừng không phải là giả. Hơn nữa với cái tính thẳng như ruột ngựa của hắn, nếu thực sự có gì khuất tất với Quý Văn Hiệp, chắc hắn đã lấy cái chết tạ tội từ lâu.

Quý Hoài Chân hừ lạnh một tiếng, rồi quét mắt nhìn hắn từ đầu đến chân đầy khinh bỉ.

"Không phải thì tốt. Qua đêm nay ta sẽ khởi hành đến Cung Châu. Tỷ ta đã có người của ta bảo vệ, ngươi lo tốt việc của mình đi, chuyện khác đừng xía vào."

Giờ y chẳng tin một ai, đương nhiên không nói thật với Lương Sùng Quang.

Y ngừng lại một chút, rồi miễn cưỡng nói thêm: "Ta là người biết điều, ngươi giúp ta một lần, ta cũng không để ngươi thiệt. Đợi ta giải quyết xong Lục Thập Di trở về triều, tự khắc sẽ báo đáp. Lương đại nhân, cứ chuẩn bị mà thăng quan tiến chức đi."

Lương Sùng Quang không nhận ý tốt này, rõ ràng so với thăng quan tiến chức, hắn càng muốn tránh xa kẻ tâm tình khó đoán như Quý Hoài Chân. Hắn định đứng dậy cáo từ, Quý Hoài Chân lại đột ngột gọi hắn lại, dặn dò: "Cẩn thận Lục Thập Di."

Lương Sùng Quang liếc nhìn y, nghe ra đây không phải lời nói lẫy bèn gật đầu, quay người rời đi.

Hắn đi không lâu, Yến Trì đã quay về. Nhìn đôi tay trống không của cậu, Quý Hoài Chân biết cái xác Tam Hỉ giả đã được giải quyết xong xuôi. Hai người bàn bạc rồi quyết định lên đường ngay, chẳng đợi đến sáng, chỉ để lại một phong thư cho nhà Tân Cách Nhật Lặc.

Yến Trì dắt ngựa tới, đạp bàn đạp nhảy phắt lên lưng ngựa.

Nhưng Quý Hoài Chân là ai? Là kẻ lười nhác đến mức xuống xe phải lấy lưng người làm bàn đạp, ăn nho phải đợi mỹ nhân bón tận miệng. Y chìa tay ra bảo Yến Trì kéo lên, ngồi trên ngựa cũng chẳng yên phận, tay cứ vòng qua eo Yến Trì làm loạn, còn gối đầu lên vai cậu.

Yến Trì tức giận: "Ngươi đừng có sờ mó lung tung!"

Quý Hoài Chân lý sự: "Sờ mó đâu mà sờ mó? Ôm một cái thì đã sao, lằng nhằng quá, lo đi đường đi."

Y thúc vào bụng ngựa thay Yến Trì, chỉ nghe tiếng ngựa hí vang, hai người một ngựa phóng như bay về phía Vấn Dương.

Hai canh giờ sau, binh lính tuần tra gần con hào bảo vệ thành phát hiện một cái xác trôi trên sông, lập tức bẩm báo Lương đại nhân. Lương Sùng Quang vừa mới nghỉ ngơi, nghe tin lập tức dẫn người đến xem. Thuộc hạ kinh ngạc: "Hôm qua tìm khắp nơi không thấy, sao giờ lại chết trôi ở đây rồi?"

Lương Sùng Quang lệnh cho quân sĩ vớt xác lên, rồi bảo thuộc hạ mua một vò rượu, đổ hết lên xác rồi cạy miệng đổ vào một ít.

Thuộc hạ khó hiểu: "Đại nhân...?"

Lương Sùng Quang đứng dậy, lạnh lùng buông một câu: "Kết án.”

Bảy ngày sau, Yến Trì và Quý Hoài Chân cưỡi ngựa rong ruổi, cãi cọ ầm ĩ, cuối cùng cũng đến dưới chân thành Vấn Dương. Lúc này cổng thành phòng bị nghiêm ngặt gấp đôi thường ngày, quản binh kiểm tra từng người vào thành, đối chiếu kỹ lưỡng với bức chân dung trong tay mới cho qua.

Mà kẻ bị truy nã trên bức chân dung ấy, không ai khác chính là "Lục Thập Di".

Chapter 26

Chứng kiến tình cảnh ấy, hai người nhìn nhau, Yến Trì trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: "Bọn họ biết ngươi sẽ đến Vấn Dương, hay là các thành trì lớn nhỏ xung quanh đều như vậy?"

Đây chính là điều Quý Hoài Chân lo lắng.

Nếu nơi nào cũng siết chặt quân kỷ thì còn đỡ, chỉ sợ bọn chúng chỉ nhắm vào mỗi Vấn Dương.

Tại sao Lục Thập Di lại biết y bỏ lộ trình cũ, đổi sang Vấn Dương?

"Không vào thành được rồi." Yến Trì cau mày, nhìn y một cái: "Có phải người của ngươi cũng bị Quý Hoài Chân mua chuộc rồi không?"

Bất ngờ nghe thấy chính tên mình thốt ra từ miệng Yến Trì, Quý Hoài Chân bỗng thấy da đầu tê dại, y không chấp nhặt cách xưng hô của cậu, nhưng cũng thấy Yến Trì nói có lý.

"Ngươi và Bạch Tuyết có cách liên lạc đặc biệt nào không?"

Vấn Dương lưng tựa núi Thương Ngô, đi về phía Tây là ba ngọn núi Trấn Giang, chỉ cách Di Nhung và Thát Đát một ngọn núi. Oái oăm thay, nơi giao thoa của ba vùng lại là một dải đồng bằng bằng phẳng, tạo điều kiện cho hai bộ tộc kia cứ mỗi độ xuân về lại kéo quân sang Đông, cướp bóc lương thực và gia súc.

Đất Vấn Dương vốn cằn cỗi, quanh năm gió cát mịt mù, nên người Thát Đát cướp xong là đi ngay, chẳng thèm chiếm lấy một phân. Vì đất không bị mất, lại thêm địa thế dễ thủ khó công, triều đình bèn mắt nhắm mắt mở, chỉ cử vài lính đồn trú cho có lệ. Hễ hai bộ tộc xâm phạm, toàn nhờ vào dân binh địa phương tự phát giữ thành.

Thế nên từ khi lập quốc đến nay, Vấn Dương vẫn luôn là một tòa thành nửa vô chủ.

Tiêu Kim đài đúng là có một cứ điểm ở đây, nhưng đã lâu không dùng tới, huống chi nếu bên cạnh thật sự có nội gián, Bạch Tuyết mà lộ diện lúc này, e là sớm đã bị Lục Thập Di tóm gọn.

Quý Hoài Chân ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp: "Có, nhưng phải vào thành."

Quan binh gác cổng thành bắt đầu chú ý đến động tĩnh phía này, liên tục nhìn sang. Yến Trì lập tức quay đầu, thúc ngựa rẽ vào con đường nhỏ. Thấy cảnh vật xung quanh ngày càng hoang vắng, Quý Hoài Chân lập tức cảnh giác, hỏi: "Ngươi định đưa ta đi đâu?”

Vấn Dương ít nước, nên lúc đặt tên mới cố ý chọn chữ "Vấn"[1]. Trong trung tâm thành còn đỡ, chứ càng ra ngoại ô, đất đai càng cằn cỗi, nhìn quanh không thấy chút màu xanh nào. Nếu lúc này Quý Hoài Chân có nhảy ngựa bỏ trốn thì cũng chẳng tìm được nơi ẩn nấp, e là chạy chưa được mấy bước đã bị Yến Trì tóm gọn.

↳[1] Trong văn hóa Đông Á, có một quan niệm là "thiếu gì bổ nấy” mà chữ 汶 (vấn) có bộ thủy.

"Tìm chỗ nghỉ chân đã, ta thay ngươi vào thành tìm Bạch cô nương."

Giọng Yến Trì cứng nhắc, vẻ mặt đầy miễn cưỡng, chẳng rõ lại đang hờn dỗi chuyện gì. Chạy thêm chừng một canh giờ, cuối cùng cũng thấp thoáng thấy bóng một ngôi làng. Yến Trì ghìm cương đi chậm lại. Một người ở đầu làng vừa thấy cậu đã đứng thẳng người chào hỏi, gọi cậu là "Tiểu Yến".

Quý Hoài Chân ngẩng đầu nhìn, thấy trên tấm bia đá cũ kỹ khắc ba chữ lớn "làng Bằng Lan".

Ngôi làng này quy mô vừa phải, chừng trăm hộ dân, nhà cửa đa phần là tường đất vách lá, trước cửa đặt mấy cái vại nước lớn. Cảnh tượng nghèo rớt mồng tơi, xập xệ vô cùng. Quý Hoài Chân hoài nghi rằng có khi đêm ngủ đất vụn trên mái nhà rơi trúng đầu cũng nên. Nhà nào khá khẩm hơn thì rào sân nuôi lợn, nuôi vịt, chưa đến gần đã ngửi thấy mùi phân, xộc thẳng vào mũi Quý Hoài Chân khiến y xây xẩm mặt mày, suýt thì lợm giọng.

Từ lâu y không ngửi mùi này, bất chợt ngửi phải, bỗng nhớ ra bao nhiêu chuyện cũ.

Yến Trì vừa đi vừa chào hỏi mọi người, có người hỏi Quý Hoài Chân là ai, cậu chỉ giữ im lặng.

Người này thân hình vạm vỡ, ngũ quan thô kệch phóng khoáng, trông cũng xuề xòa như Tân Cách Nhật Lặc. Lòng Quý Hoài Chân dấy lên cảm giác lạ, bèn đánh giá cậu, nhận ra cậu không phải người Tề, không biết là bộ tộc nào trên thảo nguyên.

Sao tên nhóc này quen nhiều người ngoại tộc thế?

Y liền véo eo Yến Trì một cái, thì thầm trêu chọc: "Ngươi cứ bảo với họ, ta vừa thành thân với ngươi, nay theo lệ tổ tiên đưa ta về thăm nhà.”

Yến Trì lườm y, đang định nói Quý Hoài Chân là anh họ xa thì gã đàn ông vạm vỡ kia bỗng cười ranh mãnh: "Nô lệ người Tề mà ngươi bắt từ Trung Nguyên về đấy à?"

Yến Trì nhịn cười, gật đầu cái rụp: "Phải."

Gương mặt vốn trông thật thà chất phác kia, trong mắt Quý Hoài Chân bỗng trở nên đáng ghét lạ kỳ. Y định lên tiếng phản bác thì Yến Trì đã thúc ngựa đi thẳng tới căn nhà nhỏ cuối làng.

Cái sân này trông còn nghèo hơn, chật hẹp hơn cả, duy chỉ có một điểm khiến Quý Hoài Chân vừa mắt, ấy là sự sạch sẽ.

"Chỗ nào đây?"

Yến Trì cúi đầu buộc ngựa đáp gọn lỏn: "Nhà ta."

Trong lúc cậu sang hàng xóm mượn cỏ khô cho ngựa, Quý Hoài Chân nghe ngóng thấy xung quanh vắng lặng, bèn đẩy cửa bước vào trong, nghênh ngang như một tên giặc cướp.

Một chiếc giường, một cái bàn thấp, vài chiếc ghế đẩu lỏng lẻo, trên tường treo một cây cung, trên bàn đặt lư hương, cùng ít đồ nấu nướng, đó là toàn bộ gia sản của Yến Trì.

Yến Trì bước vào sau, thắp ba nén hương, vái cây cung ba vái. Khi đứng dậy, đôi mắt cậu bỗng ươn ướt. Cậu nhanh chóng giấu đi thoáng yếu lòng ấy, quay sang nói với Quý Hoài Chân: "Ban nãy ta đã xem kỹ bức chân dung ở cổng thành rồi, chỉ có của ngươi,

không liên lụy đến ta. Sáng mai ta thay ngươi vào thành, đến đâu tìm Bạch cô nương, ngươi nói đi."

"Ngươi vào thành rồi, đến thẳng 'Khách điếm Kim Tiêu' ở phía Nam. Nếu trước cửa treo cờ đỏ thì quay về ngay, tuyệt đối đừng vào. Nếu treo cờ trắng thì vào gặp chưởng quỹ, nói với hắn là lão đại đứng đầu đã bày binh bố trận, xin mời chưởng quỹ đưa ra quyết định[2]." Quý Hoài Chân nghĩ tới nghĩ lui, không nhịn được nói: "Cứ phải đợi đến mai sao? Đi luôn hôm nay không được à? Thôi, hay là ta đi cùng ngươi, ta không vào thành được, thì đứng ngoài đợi là được chứ gì."

↳[2] Đây là tiếng lóng, ý bảo là đại ca của bọn ta gặp nạn rồi, mau gọi người quản lý ở cái đất này ra mặt giải quyết đi.

Y hơi không yên tâm về Bạch Tuyết.

Đang định đứng dậy ra ngoài, Yến Trì lại đè y xuống giường, lạnh giọng: "Ngươi vội gì, phi ngựa suốt cả chặng đường, ngươi không cần nghỉ ngơi à? Chẳng biết là ai tối qua ho không ngớt, phổi sắp ho ra ngoài, mạng không cần nữa đúng không?"

Quý Hoài Chân nghe xong liền cười, y nhìn Yến Trì, mắt ánh lên vẻ ranh mãnh của kẻ săn mồi cuối cùng cũng thấy con mồi lộ đuôi.

"Ngươi quan tâm ta?"

Yến Trì không thèm đáp, lẳng lặng bưng chậu nước ra rửa đống nồi niêu bát đĩa bám đầy bụi bặm. Rửa được nửa chừng, gã đàn ông ban nãy trêu chọc Quý Hoài Chân lại đến, hắn nhìn vào sân rồi lạ lẫm hỏi: "Kiếm đâu ra tên nô lệ kia thế? Sao lại để chủ nhân làm việc?"

Hắn nhìn Quý Hoài Chân từ đầu đến chân, ánh mắt dừng lại trên gương mặt y rồi lại nhìn sang Yến Trì, dường như hiểu ra điều gì đó bèn bảo: "Sao ngươi lại chơi cả đàn ông thế."

Yến Trì đỏ bừng mặt, đẩy người này ra ngoài, thì thầm dặn dò: "Đừng có đắc tội với y, cẩn thận kẻo bị trả thù đấy.”

Nhưng đã muộn, Quý Hoài Chân đã sớm ghim người này, đột nhiên mỉm cười đi tới, hỏi: "Đại ca nói chuyện cũng thú vị thật, không biết các hạ tên gì?"

Thấy Quý Hoài Chân cười thế này là Yến Trì biết y không có ý tốt. Người này còn chưa biết tai hoạ sắp giáng xuống đầu, vừa trả lời một câu "Ta tên Xảo Mẫn" đã bị Yến Trì đóng sầm cửa nhốt bên ngoài. Yến Trì đứng cách cánh cửa, canh chừng Quý Hoài Chân như canh giặc, nói vọng ra với Xảo Mẫn: "Ngươi đi nhanh lên, hôm khác ta tìm ngươi uống rượu."

Nghe tiếng bước chân Xảo Mẫn xa dần, Yến Trì mới thở phào, vừa quay người lại đã thấy Quý Hoài Chân đứng sát sau lưng, cười đầy ẩn ý.

"Ngươi phòng ta làm gì?" Y bước thêm một bước, ép Yến Trì dán chặt vào cánh cửa. Yến Trì muốn né tránh nhưng không được, hai tay Quý Hoài Chân đã chống lên cửa, nhốt cậu vào giữa hai cánh tay mình.

Yến Trì quay đầu sang bên, không thèm nhìn y, mặt đầy vẻ tức giận vì bị cợt nhả.

"Hóa ra trong lòng ngươi, ta là kẻ hẹp hòi, thù dai như vậy." Quý Hoài Chân cười nhìn cậu: "Chỉ vì người ta trêu vài câu mà ta liền không phân biệt phải trái lấy mạng người ta,

đúng không?”

Yến Trì im lặng, nhưng vẻ mặt rõ ràng đang bảo, chẳng lẽ không đúng à?

Cậu nhận ra rồi, kể từ đêm thành thân khi hai người vạch trần nhau, cậu bảo y không cần giả vờ giả vịt dỗ dành cậu nữa là người này chẳng thèm diễn tiếp. Bảy ngày ngắn ngủi này, Quý Hoài Chân đã xé toạc cái vẻ hiền lành hối lỗi, phơi bày toàn bộ sự tồi tệ nhưng chân thật nhất trước mặt cậu. Vui thì dỗ dành vài câu cho chính y vui, không vui thì sa sầm mặt mũi, chẳng thèm nói nửa lời.

Tuy y đội lốt "Lục Thập Di", nhưng trước mặt Yến Trì lại làm "Quý Hoài Chân".

Thấy vẻ mặt cảnh giác đề phòng của Yến Trì, Quý Hoài Chân bật cười, cố tình đưa một ngón tay lướt nhẹ từ yết hầu xuống ngực cậu, ánh mắt mờ ám như muốn lột sạch lớp áo trên người Yến Trì.

"Lần này ngươi nghĩ sai về ta rồi." Quý Hoài Chân khiêu khích nhìn Yến Trì: "Ta thấy Xảo Mẫn kia cũng không tệ."

Yến Trì sững người, hỏi vặn: "Ngươi vừa mới gặp hắn, nói chưa quá hai câu, nói vậy là ý gì?"

"Ý gì thì là ý đó. Ta với ngươi chẳng phải cũng..." Quý Hoài Chân kịp ngậm miệng, nhận ra mình suýt lỡ lời về chuyện ở Hồng Tụ Thiêm Hương là lần đầu tiên y gặp Yến Trì, bèn chuyển chủ đề: "Ta thấy hắn vạm vỡ, khỏe khoắn, hạng người như hắn chắc cũng biết cách chiều chuộng. Chưa nếm mùi đàn ông thì sao, nếm thử một lần là biết ngay ấy mà."

Yến Trì không thể tin nổi vào tai mình, tức đến đỏ cả mắt. Cậu nhìn chằm chằm vào y để đoán xem lời đó là thật hay giả.

Thấy sắc mặt cậu không ổn, Quý Hoài Chân lại cười hì hì ôm lấy người ta, áp sát vào: "Lừa ngươi đấy, ghen vớ ghen vẩn làm gì, ngươi xem ta có thèm nhìn hắn không?"

Y ghé sát tai cậu thì thầm: "Ngươi không coi việc thành thân là thật, chẳng lẽ không cho phép ta coi là thật à?"

Yến Trì ngơ ngác nhìn y, rồi đột ngột nắm chặt lấy cổ tay Quý Hoài Chân.

"Ngươi lại lừa ta."

Cậu đẩy mạnh Quý Hoài Chân ra, thất thểu lao thẳng ra cửa.

Quý Hoài Chân đắc ý nhìn cái dáng vẻ rối loạn của Yến Trì, y thích nhìn cậu như vậy đấy. Với cái tính của tên nhóc này, hôm nay nghe mấy lời ấy, dẫu ngoài mặt tỏ vẻ dửng dưng nhưng chắc chắn sẽ canh cánh trong lòng, có khi trằn trọc đến tận sáng.

Đêm đó, tên khốn Quý Hoài Chân ngủ ngon lành trên giường, còn Yến Trì kiên quyết không nằm cùng y, bèn sang hàng xóm mượn chăn đệm trải tạm dưới đất. Quả thực đúng như Quý Hoài Chân dự đoán, cậu bị mấy câu nói kia làm cho tâm trí xao động, nghĩ đông nghĩ tây cả đêm không sao chợp mắt. Sáng sớm hôm sau, cậu để lại mẩu giấy rồi một mình cưỡi ngựa vào thành.

Mặt trời đã lặn mà Yến Trì vẫn chưa về, Quý Hoài Chân hơi sốt ruột, hôm qua hai người đến đây chỉ mất chưa đến một canh giờ, Yến Trì đã đi cả ngày trời, sao còn chưa về?

Y đang định ra ngoài tìm kiếm thì nghe tiếng ngựa hí vang, biết là Yến Trì đã về liền lao ra cửa.

Y cuống lên, bước chân vẫn hơi cà nhắc, gặng hỏi Yến Trì: "Sao giờ này mới về? Có chuyện gì xảy ra à?”

Yến Trì lắc đầu, do dự đáp: "Ta tìm thấy khách điếm Kim Tiêu rồi, nhưng ở đó cửa đóng then cài, cũng chẳng thấy treo cờ gì cả, ta hỏi xung quanh thì nghe người ta bảo... mấy hôm trước nơi đó bị cướp, từ chủ quán đến chưởng quỹ đều bị giết sạch."

Tác giả có lời muốn nói:

Á á á á!!!! Quý Hoài Chân!!!! Cái tên nam nhân xấu xa này!!!!! Xấu xa muốn chết, hư hỏng từ trong ra ngoài rồi a a a [hưng_phấn.jpg]

Nhưng mà tui cảm thấy ổng vẫn có thể tồi tệ hơn được nữa cơ.

Chapter 27

Bị giết sạch?

Quý Hoài Chân không khỏi giật mình.

Nơi này vốn là một cứ điểm ngầm của Tiêu Kim đài, nhưng quy mô nhỏ đến mức chẳng đáng bận tâm, từ ngày lập ra đến giờ từng dùng đến. Huống chi Vấn Dương nhiều lần bị hai bộ tộc xâm phạm, ngay đến chính Quý Hoài Chân cũng chẳng dám chắc chưởng quỹ được điều đến trước kia liệu có còn sống hay không.

Ai lại tốn công tốn sức tuyệt đường sống của cả một đám người như thế? Là Lục Thập Di, hay là Bạch Tuyết thấy điều gì bất thường nên ra tay trước rồi?

Quý Hoài Chân tự nhủ vẫn phải đích thân đi một chuyến mới mong yên lòng. Y vừa định cất lời sai bảo Yến Trì, bỗng sực nhớ ra điều gì, bèn nhìn chằm chằm cậu: "Hỏi thăm dăm ba câu thôi, mà ngươi đi cả ngày trời mới về sao?"

Ánh mắt cảnh giác đề phòng của y hiện rõ mồn một. Yến Trì bực bội, há miệng định phản bác nhưng nghĩ lại, cậu lấy tư cách gì trách người ta không tin mình? Nét mặt cậu lập tức đanh lại, lạnh lùng rút từ túi vải trên lưng ngựa ra một gói giấy vuông vức, ném xuống trước mặt Quý Hoài Chân, giọng cứng ngắc: "Ta đi tìm thầy lang bốc thuốc, ngươi tự sắc uống cho dứt cơn ho."

Dứt lời, cậu chẳng thèm đoái hoài đến Quý Hoài Chân, mãi đến lúc dùng xong bữa tối, cậu vẫn coi y như không khí, chỉ buông một câu cụt lủn: "Mai ta lại đến gần khách điếm Kim Tiêu một chuyến. Nếu Bạch Tuyết có tới, nàng ta hẳn cũng sẽ để mắt đến động tĩnh bên đó."

Quý Hoài Chân cười khẩy: "Nóng lòng muốn bỏ mặc ta ở đây đến thế cơ à?"

Yến Trì không đáp, lẳng lặng trải chăn đệm rồi nằm thẳng xuống đất.

Quý Hoài Chân mắng: "Ổ chó."

Yến Trì vẫn quay lưng về phía y, tiếp tục thu xếp chỗ ngủ như thể không nghe thấy.

Quý Hoài Chân mất kiên nhẫn, đành hạ giọng miễn cưỡng: "Ta sai rồi được chưa? Ngươi còn muốn thế nào nữa? Lại đây, giường rộng thênh thang thế này, việc gì phải nằm đất cho khổ. Lại đây ôm ta này, đại nhân ta dỗ ngươi."

Đợi mãi không thấy người kia lên tiếng, y ghé đầu nhìn xuống thì thấy Yến Trì đã chùm chăn, quay lưng về phía mình. Quý Hoài Chân thấy mình bị ngó lơ liền tức, người ta bảo đầu giường cãi nhau cuối giường làm hoà, y nói một câu "lại đây", không tin Yến Trì không hiểu ý gì.

Y hừ lạnh một tiếng, nén đầy bụng lửa giận lẫn dục vọng, quay lưng lại với Yến Trì mà nằm xuống. Cả đêm ấy, hai người chẳng ai nói với ai câu nào.

Ngày hôm sau, Yến Trì vẫn thức dậy sớm như mọi khi. Ngược lại là Quý Hoài Chân, vừa nghe thấy động tĩnh dưới giường đã lập tức trở mình, bám lấy Yến Trì đòi lên ngựa cho bằng được. Y ôm chặt lấy eo cậu, nằng nặc đòi đi cùng.

Yến Trì giằng ra mấy lần không được, bực bội nói: "Ta không giận, ngươi đừng có trêu ta nữa."

Quý Hoài Chân giả ngây nói: "Ai trêu ngươi đâu. Ngươi đi biền biệt cả ngày, biết ta ở nhà lo lắng thế nào không? Cho ta đi cùng đi, ta đứng ngoài thành đợi ngươi là được chứ gì?”

Tuy biết y đa nghi, nhưng một câu "ở nhà" nửa thật nửa giả lại dỗ Yến Trì hết giận, đúng là ăn mềm không ăn cứng. Do dự hồi lâu, cậu đành nhảy xuống ngựa, gỡ cây cung treo trên tường đeo lên vai, rồi đưa cho Quý Hoài Chân một con dao găm.

Nói đi cũng phải nói lại, để Quý Hoài Chân một mình ở đây, cậu cũng chẳng thể nào yên tâm cho nổi.

"Cầm lấy phòng thân, dùng xong thì trả lại ta.”

Quý Hoài Chân cầm lấy ngắm nghía. Chưa bàn đến viên đá ngọc lam thượng hạng to bằng nửa ngón tay cái khảm trên chuôi, chỉ riêng những hoa văn chạm nổi tinh xảo trên vỏ bao cũng đủ biết đây không phải thợ rèn tầm thường làm ra.

Nhưng mấy thứ này đều không phải quý nhất —— thứ quý nhất, phải kể đến thân đao được rèn từ thép tinh luyện này.

Loại vũ khí rèn từ thép tinh luyện thế này, Quý Hoài Chân mới chỉ được thấy qua hai lần. Một là thanh kiếm Di Nhung tiến cống từ mười năm trước, sau này vì tam điện hạ giết địch có công, nên được bệ hạ ban thưởng. Món còn lại là một cây trường thương, hiện đang được cất giữ trong phòng của Quý Đình Nghiệp.

Quý Hoài Chân ngẩng đầu, nhìn Yến Trì đầy ẩn ý: “Ngươi đúng là biết giấu nghề, còn có thứ tốt nhường này.”

Yến Trì thúc bụng ngựa, con ngựa chở hai người chạy về hướng thành Vấn Dương.

Khác với những nẻo đường rừng núi, thời tiết ở Vấn Dương vừa khô hanh vừa thiếu nước. Nơi đây đồi trọc khe sâu thì nhiều mà bóng cây thì thưa thớt. Ngựa chạy trên đường đất, vó ngựa cuốn bụi bay mù trời khiến Quý Hoài Chân chẳng thể mở mắt, đành phải vùi mặt vào lưng Yến Trì, cơn ngứa trong lồng ngực cứ thế cuộn lên, y thực sự nhịn không nổi, đành ho khan mấy tiếng.

Yến Trì nghe thấy, bực dọc gắt: "Đã bảo đừng theo rồi mà.”

Quý Hoài Chân nghiêng đầu quan sát, cứ cảm thấy Yến Trì hôm nay có vẻ khác thường. Nét mặt cậu không giấu nổi vẻ bất an, đôi mắt cảnh giác đảo quanh, chốc chốc lại ngoái đầu nhìn lại như thể đang đề phòng kẻ nào đó.

Trước đây khi đi cùng nhau, cậu luôn e ngại sức khỏe của y nên thường chọn đường bằng phẳng mà đi. Vậy mà hôm nay, cậu lại chọn con đường ngắn nhất, phi nước đại khiến Quý Hoài Chân xóc đến mức mặt xanh mặt vàng sắp nôn ra ngoài.

Yến Trì đột nhiên hỏi: "Ngươi biết cầm cương không?”

Quý Hoài Chân còn chưa kịp đáp lời, Yến Trì đã đột ngột ghì chặt dây cương ép ngựa dừng lại, ghì con ngựa đến mức chổng vó hí vang một hồi dài, suýt chút nữa hất văng Quý Hoài Chân xuống đất. Yến Trì ngồi ra sau lưng Quý Hoài Chân, quay đầu ngựa rời khỏi đường lớn, rẽ vào một lối mòn vắng vẻ. Cậu dúi dây cương vào tay Quý Hoài Chân, trầm giọng dặn dò.

“Chạy dọc theo con đường này, thấy miếu thì dừng lại.”

“Miếu? Không phải đi thành Vấn Dương à?” Quý Hoài Chân bất an hỏi: "Có chuyện gì thế?”

Yến Trì nhíu chặt đôi mày rậm, không trả lời mà vắt tay ra sau rút trường cung, đặt tên lên dây, mũi tên chỉ thẳng về phía trước bên phải của Quý Hoài Chân. Quý Hoài Chân lập tức phản ứng, nổi giận đùng đùng: "Mẹ kiếp, ngươi định lôi ông đây ra làm bia đỡ đạn đấy à?”

“Đừng nói chuyện.”

Yến Trì thấp giọng cảnh cáo.

Cậu nhắm mắt tập trung, cẩn thận phân biệt động tĩnh trong gió, dây cung bị cậu kéo căng như vầng trăng tròn, phát ra những tiếng kêu nguy hiểm căng hết mức như thể sắp đứt đến nơi. Một giây sau chỉ nghe thấy một tiếng rít dài, mũi tên rời dây như sao băng sượt qua tai Quý Hoài Chân, bắn thẳng vào kẻ đang nấp sau gò đất cách đó không xa lăn xuống núi, lăn về phía hai người.

Con ngựa dưới háng phản ứng cực nhanh, bốn vó giơ lên nhảy vọt qua, chở hai người chạy biến vào trong làn cát bụi.

Giữa trời đất mịt mù bụi, người đã biến thành thi thể kia lăn hai vòng trên đất rồi bất động.

Yến Trì làm y như cũ, liên tiếp bắn hạ ba người đang mai phục phía trước.

Quý Hoài Chân liếc nhìn những cái xác trên đất, thấy chúng đều mặc áo choàng cổ tròn, tay áo bó, chân đi ủng da của người Di Nhung, tóc không búi mà tết bím hai bên buộc ra sau gáy. Y đột ngột nhận ra có điều không ổn, nhưng nhất thời chưa dám khẳng định, bèn hỏi Yến Trì: "Còn bao nhiêu người nữa?"

Lúc này trong túi chỉ còn hơn mười mũi tên, Yến Trì không nắm chắc mười phần nên chẳng dám lãng phí dễ dàng, chỉ tập trung nghe ngóng tiếng vó ngựa dập dồn phía sau, một lát sau mới nói với vẻ không chắc chắn: "Hơn hai mươi… không đúng, có lẽ còn nhiều hơn."

Lòng cả hai cùng chùng xuống, không ai nói thêm lời nào.

Khi con đường đi đến cuối đường, quả nhiên xuất hiện một ngôi miếu nhỏ. Quý Hoài Chân lập tức hiểu ra tại sao Yến Trì lại chọn hướng này. Lối vào miếu hẹp dần, ngôi miếu tựa lưng vào gò đất tạo thành thế ba mặt bao bọc, chỉ có cửa lớn hướng ra ngoà là một nơi dễ thủ khó công.

Nhưng lúc này chỉ có y và Yến Trì, tên lại chẳng còn bao nhiêu, mà đối phương lại đông tới gần ba mươi. Dù con dao găm kia có sắc bén đến đâu, địa hình có lợi thế thế nào thì có tác dụng gì?

Yến Trì chợt nói: "Đừng sợ."

Quý Hoài Chân cười nhạt: "Ngươi cũng coi thường ta quá rồi đấy."

Yến Trì không lên tiếng, cảnh giác quan sát xung quanh, như thể đang chờ đợi ai đó. Cậu trầm ngâm một lát rồi bất chợt lấy hơi, khum tay lên miệng, phát ra một tiếng sói hú vang dội, kéo dài tận sâu trong thung lũng!

Tiếng hú uy lực ấy khiến đầu óc Quý Hoài Chân ong lên, lồng ngực đau nhói, tai ù đi trong thoáng chốc.

Ngay cả con ngựa cũng bị dọa giật mình, bồn chồn phì hơi, vó chân giẫm mạnh xuống đất.

Yến Trì một tay giữ cương, tựa như ôm Quý Hoài Chân từ phía sau. Tiếng hú vừa dứt, cậu lại hít một hơi sâu, tiếp tục hú thêm một tiếng nữa. Quý Hoài Chân không kịp chuẩn bị, chỉ cảm người dán sát sau lưng mình toàn thân gồng lên lấy hơi, lúc Yến Trì giả tiếng sói tru, lồng ngực khẽ rung lên làm kinh động lũ chim chóc đang đậu xung quanh. Y chợt thấy, non nước Giang Nam chẳng xứng với Yến Trì, mà chốn sa mạc cát vàng này mới thích hợp.

Hai tiếng hú vang vọng khắp thung lũng, Yến Trì lắng tai nghe kỹ nhưng chẳng có lấy một lời đáp lại.

Nhìn phản ứng của cậu, sắc mặt Quý Hoài Chân chợt lạnh đi, y gặng hỏi: "Ngươi đang phát tín hiệu cho ai thế?”

Một tay y đã sờ vào trong ngực, nắm chặt con dao găm kia.

Yến Trì nhìn y với vẻ mặt phức tạp, cúi đầu nói: "Ta sẽ không hại ngươi, tin ta.”

Quý Hoài Chân im lặng không đáp, nét mặt căng thẳng nhưng cũng buông tay ra ngay.

Hai người xuống ngựa, sải bước tiến vào trong miếu.

Chỉ thấy trong miếu không thờ Bồ Tát, mà thờ một nữ trung hào kiệt mặc chiến bào, khoác giáp sắt. Tượng vàng cao bằng người thật đứng uy nghiêm trên đài sen, sau lưng đeo cung tiễn, tay cầm thanh khoát đao đã hoen rỉ theo thời gian.

Quý Hoài Chân vừa liếc thấy gương mặt kiều diễm vừa hào sảng của bức tượng, Quý Hoài Chân bỗng thấy có nét quen thuộc, nhưng chưa kịp nghĩ kỹ thì Yến Trì đã nhanh nhẹn nhảy lên đài sen. Cậu tháo túi tên sau lưng bức tượng xuống, chọc thủng lớp giấy dán ở góc cửa sổ, rồi quỳ một chân xuống sàn, mũi tên đã sẵn sàng trên dây hướng ra ngoài cửa sổ trong tư thế phòng ngự.

Vị nữ tướng này lúc sinh thời hẳn là người giỏi dẫn quân đánh trận, nên dù đã chết cũng được người ta thờ trong miếu, bên cạnh cũng bày đầy đủ mười tám loại vũ khí.

Quý Hoài Chân tiến lên, chọn một cây trường thương cầm lên tay ước lượng thử.

Cây thương này nặng hơn loại y thường dùng rất nhiều, dù không mấy thuận tay nhưng vẫn dùng tốt. Tiếp đó, y xách thêm một cây nỏ liên châu, học theo dáng vẻ của Yến Trì, cùng cậu một trái một phải gác lên cửa sổ, quan sát mọi ngả đường dẫn vào miếu.

Nhìn thấy Quý Hoài Chân cầm cung, Yến Trì không khỏi ngạc nhiên.

Quý Hoài Chân lắp tên lên dây nỏ liên châu, nhưng không ngẩng đầu lên mà nói: “Ngươi tưởng đại nhân nhà ngươi là hạng vô dụng, chẳng làm nên trò trống gì thật sao?”

Năm đó Lục Thập Di múa thương hoa đẹp mắt khiến bao người trầm trồ tại hội quần anh. Quý Hoài Chân vì không muốn kém cạnh nên đã ép mình phải học cho bằng được. Khi Quý Đình Nghiệp hỏi đến, y chỉ bảo rằng Lục Thập Di biết cái gì, y phải biết cái đó để không bị lộ sơ hở.

⤷ Thuật ngữ võ thuật chỉ động tác xoay mũi thương tạo thành các vòng tròn ảo ảnh, dùng để đánh lạc hướng đối phương hoặc gạt đỡ vũ khí.

Chỉ có Quý Vãn Hiệp khi khều những nốt mụn nước trên tay y mới đau lòng mắng: "Đệ việc gì phải so kè với cái tên Lục Thập Di kia."

Việc y biết võ công vốn không nhiều người hay biết. Tuy kỹ nghệ không tới mức nhuần nhuyễn cũng chẳng thể so với Yến Trì, nhưng để giết người thì cũng đủ dùng. Chỉ là từ lâu y đã không còn tự ra tay giết người, nếu có thì cũng chỉ hạ thủ những kẻ quyền quý, chẳng biết tay nghề múa thương nay có còn như xưa không.

Tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại, một toán người ngựa xuất hiện nơi cuối con đường. Nhìn qua làn bụi đất mịt mù, đếm sơ qua cũng phải hơn ba mươi, tên nào tên nấy đều vận áo choàng cổ tròn, bím tóc tết sau gáy.

Nhìn vóc dáng vạm vỡ, tay lăm lăm trường đao của bọn chúng, chắc hẳn giết người cũng dễ như thái dưa bổ củi.

Yến Trì bắn ra một mũi tên, kẻ tiên phong bỗng khựng lại rồi đổ rầm xuống từ trên lưng ngựa.

Yến Trì không cho họ thời gian phản ứng, cậu lại đặt thêm một mũi tên nữa lên dây, trầm giọng nói với Quý Hoài Chân: “—— Đến rồi.”

Chapter 28

Trong nháy mắt Yến Trì đã bắn hạ sáu bảy người, mỗi mũi tên đều găm thẳng vào giữa hai hàng chân mày khiến kẻ trúng tên chết ngay tức khắc.

Quý Hoài Chân thì độc ác hèn hạ hơn nhiều, y cứ nhắm thẳng vào mắt mà bắn. Kẻ trúng tên đau đớn ré lên, chiến mã dưới háng hí vang rồi chạy loạn xạ, khiến đội hình đối phương rối loạn, dẫm đạp lẫn nhau ngã nhào khỏi ngựa.

Y đang nhắm ra ngoài cửa sổ thì đột ngột bị người ta xách bổng từ phía sau. Yến Trì nhét y vào sau đài sen, trầm giọng dặn dò: "Nấp cho kỹ, chưa đến lượt ngươi ra tay."

Vừa dứt lời, tiếng phá cửa đã rầm rập truyền tới.

Yến Trì tiện tay rút thanh đao trên giá, chém thẳng vào kẻ đang xông tới, lưỡi đao sắc chém phăng nửa mảng vai. Cậu cầm thanh trường đao chém, chặt, cắt, hất trong nháy mắt đã giết ba người. Một người chém về phía cậu, Yến Trì giơ đao đỡ lấy, nhấc chân đá bay người kia ra ngoài, rồi lại có người đến nộp mạng, gã vung cây búa sắt đập mạnh vào lưỡi đao của Yến Trì, khiến thanh đao cắm xéo xuống nền đất.

Yến Trì cười nhạt một tiếng, lập tức buông đao, tung một cú đấm khiến gã đàn ông to lớn kia bay ngang ra ngoài, hốc mắt chảy máu, nằm trên đất co giật không ngừng.

Thấy tiếng thở của Yến Trì dần trở nên nặng nề, ngón tay run rẩy khi rút đao, Quý Hoài Chân biết ngay cậu đã bắt đầu kiệt sức. Đúng lúc ấy, từ phía sau Yến Trì lại xông ra một người, mũi đao sáng loáng kia bổ thẳng xuống lưng cậu.

Trong tích tắc đó Quý Hoài Chân chẳng kịp suy nghĩ, vung cây trường thương về phía gã.

Cây thương đâm trúng bụng dưới kẻ địch, tuy chưa thể lấy mạng nhưng Yến Trì đã nhanh tay rút ngược nó ra. Một thương đâm xuống trúng ngay yết hầu, máu tươi bắn tung tóe nhuốm đỏ một bên má trắng trẻo của Yến Trì. Thấy cậu phối hợp ăn ý về khoản giết người với mình như vậy, Quý Hoài Chân không nhịn được hét lớn: “Hay!”

Thế nhưng, lời khen chưa dứt thì một gã đàn ông to lớn đã vọt ra từ bên hông, tung một cước trời giáng vào ngực, đạp Yến Trì bay ngang ra sau, đập mạnh vào đài sen, nằm một chỗ hồi lâu không gượng dậy nổi.

Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy cả mặt đất đều đang rung chuyển, y ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bốn gã Di Nhung vạm vỡ, cao gần tám thước đứng chặn ở cửa, chỉ đứng chặn như vậy thôi mà trong miếu đã tối sầm đi quá nửa.

“Yến Trì… Yến Trì, mau dậy đi.” Quý Hoài Chân tiến lên đỡ cậu, đôi mắt cảnh giác nhìn ra phía cửa, nhưng y lại bị Yến Trì đẩy ra sau lưng.

Cậu lảo đảo đứng dậy, cố nuốt ngược ngụm máu tanh vào trong, không nuốt xuống được thì lấy tay áo lau mạnh đi. Cú đạp vừa rồi khiến máu nóng trong người cậu sục sôi như lửa đốt. Ánh mắt cậu hung hăng như con sói đầu đàn không chịu khuất phục nhìn chằm chằm bốn người trước mắt, lạnh lùng nói với Quý Hoài Chân: “Đã bảo ngươi trốn kỹ rồi, ai cho ngươi ra ngoài.”

Bốn kẻ kia liếc nhau rồi đồng loạt xông về phía Yến Trì, ngay lập tức đánh giáp lá cà. Tuy thân thủ Yến Trì không tệ, nhưng đối phương sát khí đằng đằng, rõ ràng muốn dồn họ vào đường chết. Bốn kẻ sau cùng này đều là hạng cao thủ bậc nhất, thực lực so với Yến Trì cũng không kém hơn bao nhiêu, ra chiêu nào chiêu nấy cũng là đòn chí mạng, khiến cậu bị đánh lùi liên tục, không còn sức chống trả.

Tuy lòng dạ như lửa đốt, nhưng Quý Hoài Chân lại là kẻ quý mạng hơn tất thảy. Đến Yến Trì còn chẳng đối phó nổi, y xông lên thì giải quyết được gì? Huống chi những người này tuy muốn kết liễu, nhưng mục tiêu rõ ràng là nhắm vào Yến Trì.

Mạng của y quý giá lắm.

Mấy chục mạng người của Quý gia, đám thủ hạ ở Tiêu Kim đài, rồi mấy vạn cấm quân ở Cung Châu, tất cả đều đang đè nặng trên vai Quý Hoài Chân.

Lẽ nào y lại vì một thằng nhóc ngốc nghếch chẳng rõ lai lịch này mà đi chịu chết? Đáng ra y nên thừa cơ trộm một con ngựa, phi thẳng về Vấn Dương chuồn mất mới phải. Còn những chuyện xảy ra trong ngôi miếu nát này, ai sống ai chết thì liên quan gì đến y?

Dù là phu thê thật sự, đại nạn ập đến còn mỗi người một ngả, huống chi y và Yến Trì cũng chỉ là gặp dịp thì chơi.

Rượu hợp cẩn còn chưa uống, thì cái lễ bái đường kia coi như bỏ!

Sống trên đời hai mươi sáu năm, Quý đại nhân là kẻ biết điều nhất. Y tự nhủ mình phải đi ngay, nhưng lý trí bảo đi mà đôi chân lại như mọc rễ tại chỗ, đôi tay cứ rục rịch tìm kiếm vũ khí, và đôi mắt thì chẳng thể rời khỏi Yến Trì.

Tuy Yến Trì đang ở thế yếu nhưng ra tay cực kỳ tàn độc, chỉ nhắm vào một người mà đánh. Cậu bị kéo ra lại lao lên, cưỡi lên người đối phương, đấm từng cú vào thái dương. Tiếng xương vụn vỡ rợn người không ngừng vang lên dưới nắm đấm, chẳng mấy chốc kẻ đó đã nằm im bất động.

Một tên trong số đó sớm đã bị Yến Trì tước mất vũ khí, gã định nhặt lại đao thì bị Quý Hoài Chân đá văng ra xa. Mục tiêu của gã là Yến Trì nên cũng chẳng buồn chấp nhất với y, ánh mắt gã chợt chuyển hướng sang thanh khoát đao sắt rỉ sét trong tay bức tượng vàng trên đài sen.

Gã dùng sức rút mạnh, nhưng thanh khoát đao vẫn không nhúc nhích.

Bức tượng nữ tướng quân được tạc vô cùng sống động, khí thế hào hùng, ý cười phóng khoáng, sinh thời hẳn cũng là bậc hàng long phục hổ! Khiến gã đàn ông to lớn kia càng thêm tức giận, cơ bắp cánh tay gã cuồn cuộn nổi lên, gã đạp mạnh một chân lên bức tượng lấy đà để rút thanh khoát đao cho bằng được.

Tượng đá trên đài sen lung lay sắp đổ, mắt thấy sắp ngã xuống đất, chịu cảnh tan xương nát thịt.

Yến Trì dường như nhận ra điều gì đó, cậu kinh hãi quay đầu, giận dữ hét: "—— Không!" Trong lúc sơ hở để lộ cả tấm lưng trần, cậu vươn tay định đỡ lấy bức tượng.

Quý Hoài Chân đột nhiên hét lên như phát điên: "—— Yến Trì!"

Nhân lúc Yến Trì quay đầu, một kẻ vung đao lao tới, chém thẳng vào lưng Yến Trì. Cậu cắn răng chịu đựng nhát đao này, lăn một vòng tại chỗ, lướt qua bức tượng vàng ngã xuống. Sau một tiếng động long trời lở đất, khói bụi mịt mù tan đi, bức tượng đá đập xuống đất vỡ thành nhiều mảnh, để lộ ra phần đá khắc bên trong.

Đầu của nữ tướng quân này "đầu một nơi thân một nẻo", lăn lông lốc đến tận chân Quý Hoài Chân, đôi mắt đá vẫn hướng về phía Yến Trì. Tượng đá vốn không biết đau, thế

nên gương mặt ấy vẫn giữ nguyên nụ cười tươi như hoa nở ấy.

Yến Trì ngơ ngác nhìn tượng.

Nhát đao sau lưng kia Quý Hoài Chân nhìn thôi cũng thấy đau, vậy mà dường như Yến Trì chẳng cảm nhận được gì. Cậu chỉ đăm đăm nhìn vào đống đá vụn, cơ thể run lên bần bật, gân xanh nơi thái dương giật liên hồi. Lúc này Quý Hoài Chân mới phát hiện, Yến Trì đã đầm đìa nước mắt từ lúc nào.

Cậu nhặt bừa một thanh đao dưới đất, gương mặt vặn vẹo, quay người lại gầm lên tuyệt vọng với ba kẻ còn lại: "—— Ta phải giết các ngươi!"

Cậu bị cơn giận chi phối, chẳng còn màng đến đau đớn hay chiêu thức, chỉ vung đao theo bản năng. Nhờ thế mà nhất thời cậu lại chiếm ưu thế, giải quyết thêm một mạng người. Đến kẻ thứ hai, động tác của cậu đã rất gượng gạo, nhưng vì đã giết đến đỏ mắt nên chẳng còn gì để kiêng dè!

Thấy chỉ còn lại kẻ cuối cùng, chính là kẻ vừa nãy rút khoát đao khiến tượng vàng bị vỡ nát.

Gã nhìn Yến Trì nói một tràng, Quý Hoài Chân chẳng hiểu một câu.

Giữa gian miếu đầy rẫy xác chết, Yến Trì lảo đảo đứng dậy, toàn thân đẫm máu như Sát Thần giáng thế. Thanh trường đao trong tay đã chém đến cong cả lưỡi, vết thương sau lưng sâu hoắm, thịt da lồi cả ra ngoài khiến Quý Hoài Chân nhìn mà rùng mình kinh hãi.

Cậu đột nhiên đẩy Quý Hoài Chân, chỉ tay về phía cửa, dùng tông giọng bình tĩnh đến lạ kỳ: “Ngươi đi trước đi, cứ chạy về hướng đông nam.”

Quý Hoài Chân sững sờ, không hiểu tại sao Yến Trì đột nhiên bảo mình đi.

“Phía sau vẫn còn người, bất cứ lúc nào cũng sẽ tìm đến đây, họ đến để giết ta nên chẳng liên quan gì đến ngươi.” Yến Trì nắm chặt thanh đao trong tay, dù người đã lảo đảo vì kiệt sức nhưng giọng điệu vẫn thản nhiên như đang nói chuyện thời tiết. Đến khi quay đầu lại thấy Quý Hoài Chân còn đứng ngây ra, cậu chợt trở nên hung dữ, quát lớn: “Đi đi!”

Trong mắt Quý Hoài Chân cuối cùng cũng lộ ra chút sợ hãi.

Chỉ riêng ba mươi người này đã lấy đi nửa cái mạng của Yến Trì, rồi còn cả truy binh sắp đến bất cứ lúc nào, nếu còn dây dưa tiếp, cả hai người họ không ai thoát được.

Y đã làm hết tình hết nghĩa, không thể chần chừ thêm nữa.

Gã đàn ông to lớn kia vừa nghe Yến Trì muốn để Quý Hoài Chân đi, rồi lại nói một tràng. Dù không hiểu, nhưng không ảnh hưởng đến việc y cảm thấy người này thật đáng chết.

Yến Trì chắn trước mặt Quý Hoài Chân, nuốt xuống bọt máu trong miệng, đẩy y ra ngoài cửa.

Phương xa mây đen giăng kín, tuyết đã bắt đầu rơi lả tả trong hẻm núi, phủ một lớp trắng mỏng lên những thi thể lạnh lẽo. Mấy con ngựa không người dắt cứ thơ thẩn quanh quẩn tại chỗ.

Sau lưng đã vang lên tiếng đao kiếm va chạm, Quý Hoài Chân không ngoảnh đầu lại. Cú đẩy của Yến Trì dường như đã đẩy luôn cả lý trí của y trở về, hoặc có lẽ do tuyết lạnh đến mức y rùng mình một cái, cũng trở nên lạnh lùng vô tình theo.

Y dứt khoát nhảy lên ngựa, nghĩ về Quý gia, nghĩ về Tiêu Kim đài, nghĩ về đứa cháu ngoại còn chưa lên làm thái tử và người chị đang chờ y bảo vệ. Y vung roi ngựa thật mạnh tàn nhẫn và dứt khoát hệt như cái lần y xuống tay hạ sát tam điện hạ trong ngục tối.

Một Yến Trì mà thôi, có là gì đâu?

Y kẹp chặt bụng ngựa, phóng như bay.

Cảnh sắc hai bên hẻm núi lùi nhanh về phía sau. Lúc đến nơi này là một màu vàng úa, lúc đi lại phủ trắng xóa sương tuyết. Gió tuyết tạt vào mặt khiến y không mở nổi mắt. Đột nhiên, Quý Hoài Chân ghì mạnh dây cương, ghì đến mức miệng ngựa tứa máu. Con vật hí lên một tiếng đau đớn, chổng vó trước lên trời rồi hất thẳng y ngã khỏi lưng ngựa, bay ngang ra ngoài.

Quý Hoài Chân lăn hai vòng trong tuyết, cái lạnh khiến y mình, ho sù sụ.

Chiếc nhẫn ngọc vân rồng văng ra khỏi túi áo, nằm im lìm trên nền tuyết trắng.

Y nhìn trân trân vào chiếc nhẫn.

Một Yến Trì mà thôi, có là gì đâu cơ chứ!

Gương mặt Quý Hoài Chân chợt trở nên hung tợn, y chộp lấy chiếc nhẫn, chật vật bò dậy từ đống tuyết.

Trong miếu, Yến Trì và kẻ kia đang lăn lộn trên đất. Vũ khí đã văng đi đâu mất, cả hai chỉ còn biết dùng tay không mà sống mái với nhau. Yến Trì cầm cự đến giờ đã là kỳ tích, cậu dần rơi vào thế yếu, ánh mắt bắt đầu tan rã, miệng mũi đầy máu.

Bị đấm liên tiếp vào mặt, cậu muốn đánh trả nhưng sức lực đã cạn kiệt. Trong lúc ý thức mơ hồ, cậu lại nhớ đến dáng vẻ người kia cầm trường thương. Dù chính tay cậu đẩy người ta đi, nhưng khi nhìn bóng lưng không một lần ngoảnh lại của y, lòng cậu vẫn dâng lên một nỗi buồn man mác.

Nhưng đây mới là y.

Yến Trì tự hỏi lòng mình, chẳng phải sau chuyện ở Thanh Nguyên quán, cậu đã thấu rõ bản tính của y rồi sao? Nếu y ở lại đồng sinh cộng tử mới là mình đang mơ mộng hão huyền, còn việc không ngoảnh đầu lại như thế, mới là việc “Lục Thập Di” nên làm nhất.

Gã đàn ông to thấy Yến Trì không còn sức kháng cự, liền nhặt thanh đao bên cạnh, định chặt đầu cậu mang về, nhưng đúng lúc này một con dao găm bằng thép tinh luyện lặng lẽ vòng ra từ phía sau, kề sát vào yết hầu gã.

Gã chỉ lo đối phó với Yến Trì mà không hề nhận ra bước chân khập khiễng tiến lại gần từ sau lưng!

Cán dao nạm viên ngọc lam to bằng nửa ngón tay cái, hoa văn trên vỏ đao cũng không phải xuất phát từ tay thợ thủ công bình thường!

Song, điều khiến Yến Trì chấn động nhất lại là người đang cầm con dao ấy.

Lông mi Quý Hoài Chân vương đầy sương tuyết, gương mặt đỏ ửng vì lạnh. Y túm chặt tóc gã đàn ông, kéo mạnh ra sau khiến gã phải ngửa cổ lộ ra yết hầu, dường như hận không thể xé luôn cả da đầu xuống. Y ghé sát tai gã, khẽ thầm thì: "Người nước Tề ta có câu: Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ."

Y khẽ cười, lưỡi dao càng cứa sâu hơn, từng chữ thốt ra đầy âm u: "Cả đời này… ta ghét nhất là kẻ nào dám nói những lời ta nghe không hiểu ngay trước mặt mình."

Dứt lời, y dứt khoát cứa một đường chí mạng. Thi thể gã đàn ông đổ sụp xuống đất phát ra một tiếng động trầm đục, máu tươi phun ra như suối.

Máu bắn suýt nữa rơi đầy đầu Yến Trì, cậu còn chưa kịp vui mừng vì y quay lại thì Quý Hoài Chân đã ngồi cưỡi lên người cậu.

Y ôm cổ cậu, kéo cậu nửa ngồi dậy để tránh chạm vào vết thương sau lưng, đồng thời ép cậu phải nhìn thẳng vào mắt mình.

Con dao găm lại một lần nữa kề lên cổ Yến Trì.

Quý Hoài Chân áp sát mặt mình vào cậu như thể sắp trao một nụ hôn, nhưng trong mắt lại lạnh lẽo thấu xương. Y nhìn cậu từ trên cao, cười nhạt hỏi: "Ngươi họ gì? E rằng không phải họ Yến đâu nhỉ."

Lưỡi dao ấn mạnh thêm nửa phân, cảm giác đau đớn truyền đến từ cổ.

Yết hầu Yến Trì khẽ chuyển động, cậu nhìn đăm đăm vào gương mặt Quý Hoài Chân, khàn giọng đáp: “—— Thác Bạt.”

Đó là họ của hoàng tộc Di Nhung.

Chapter 29

Vẻ mặt Quý Hoài Chân không thay đổi: "Ta không tin, cái miệng này của ngươi quen lừa người."

Dường muốn dạy cho Yến Trì một bài học, lưỡi dao găm trong tay y lại lấn thêm một phân, nơi yết hầu đã lờ mờ rỉ máu. Yến Trì thoi thóp, hơi thở đứt quãng: "Mau rời khỏi đây đi, bọn chúng có thể ập đến bất cứ lúc nào."

Quý Hoài Chân không đáp, chỉ dùng ánh mắt dò xét nhìn Yến Trì thêm lát nữa, cuối cùng mới thu đao, đỡ người đứng dậy. Y để cậu tựa hẳn vào vai mình, khập khiễng đi ra ngoài.

"Sao chân lại què rồi?"

Sắc mặt Quý Hoài Chân không tốt lắm, lẽ nào y lại thú thật với Yến Trì rằng mình cưỡi ngựa chẳng ra sao? Con ngựa kia bị y ghì cương quá mạnh nên lồng lên, hất y ngã sóng soài rồi kinh hãi chạy mất, khiến y phải lê lết đôi chân trên tuyết mà về đây.

Toàn thân Yến Trì kiệt sức, không kìm được mà đổ hết sức nặng lên người Quý Hoài Chân, xem chừng vết thương chẳng nhẹ chút nào. Đến cửa miếu, hai người dắt thêm một con ngựa. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Quý Hoài Chân chợt khựng lại, vung roi quất mạnh vào mông mấy con ngựa gần đó, khiến chúng hoảng sợ chạy tán loạn, để lại chi chít dấu chân đủ mọi hướng trên nền tuyết trắng.

Y đang định lên ngựa thì nghe tiếng Yến Trì yếu ớt nói: "Ta ngồi phía sau."

Thấy cậu tự nguyện làm bia đỡ đạn, Quý Hoài Chân cầu còn không được, lập tức thúc ngựa dẫn theo Yến Trì chạy như bay.

Vừa rời đi chẳng bao lâu, sau lưng đã rộ lên động tĩnh. Tiếng vó ngựa dồn dập kéo đến, vang lên rõ ràng trong trời tuyết tĩnh lặng. Sự sắp đặt ban nãy bắt đầu phát huy tác dụng, kẻ địch bị những dấu vó ngựa chạy về các hướng làm cho lầm lẫn, đành phải chia nhau ra đuổi, cho hai người không ít thời gian giãn cách.

Quý Hoài Chân mải miết phi ngựa, đầu Yến Trì nặng tựa ngàn cân gác lên vai y. Vầng trán cậu dán vào cổ y, lúc đầu còn lạnh lẽo mà giờ mỗi lúc một nóng rực, tiếng thở bên tai cũng nặng nề, chậm chạp dần, Quý Hoài Chân thầm kêu một tiếng không ổn, bèn bắt chuyện với Yến Trì: "Đừng ngủ… Sắp đến rồi."

Yến Trì nặng nề "ừ" một tiếng: "Có truy binh… đừng về làng."

"Giờ nào rồi mà còn lo mấy chuyện đó. Trời đông giá rét thế này ngươi định bảo ta đi đâu? Đến thành Vấn Dương tự chui đầu vào lưới à?" Quý Hoài Chân lại bực bội mắng cậu mấy câu: "Đám người hôm nay đều muốn lấy mạng ngươi sao? Rốt cuộc ngươi đắc tội với ai vậy?"

Ban đầu y còn tưởng là người của Lục Thập Di cử đến.

Tên nhóc kia lại ậm ừ, hồi lâu chẳng nói chẳng rằng. Quý Hoài Chân cứ tưởng cậu đã tắt thở, đang định quay đầu nhìn lại thì nghe Yến Trì hỏi một câu chẳng mấy ăn nhập: "Đã đi rồi, sao còn quay lại?"

Quý Hoài Chân cười mỉa mai: "Ta nói rồi, ta ghét nhất là kẻ nào nói lời khó hiểu trước mặt mình. Thằng cha ngu ngốc kia lằng nhằng quá, ta nhìn đã thấy ngứa mắt. Ấy? Ta nhớ

là ngươi bị chém sau lưng chứ đâu có bị xẻo tai, điếc rồi à? Ta đang hỏi ngươi đắc tội với ai?”

“Tam ca của ta.”

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng, Yến Trì cũng đủ xui xẻo, đại ca thì dặn chưa thành thân không được phép động phòng, tam ca lại cử cả đám đàn ông lực lưỡng đến lấy mạng.

Yến Trì im lặng thật lâu, rồi lại cố chấp hỏi lại: “Tại sao lại quay lại?”

Quý Hoài Chân trơ mặt đáp: “Dù là gì thì cũng chẳng phải vì quan tâm ngươi đâu. Thân phận ngươi đặc biệt, đại nhân ta đây sớm đã đoán ra rồi. Ngươi không thể chết ở đây, ngươi mà chết thì phiền to ”

Y chẳng cần suy nghĩ, cứ mở miệng là nói, còn Đang định nói tiếp, bỗng nghe một tiếng “bịch” trầm đục.

Quay đầu nhìn lại, sau lưng đã trống trơn. Nhìn xuống dưới, Yến Trì đã ngã nhào vào đống tuyết, bất tỉnh nhân sự, chẳng thể trụ được đến lúc về làng. Quý Hoài Chân vất vả xốc cậu lên lưng ngựa, học theo cách cũ của Yến Trì, cởi áo ngoài buộc chặt người cậu vào người mình, cưỡi trên ngựa lại do dự.

Thành Vấn Dương chắc chắn không thể đi, việc quay lại cứu Yến Trì vừa nãy đã là ma xui quỷ khiến lắm rồi, Quý Hoài Chân vốn dĩ quý mạng mình hơn tất thảy.

Xem ra, chỉ còn cách về làng.

Y nhìn Yến Trì đang hôn mê bằng ánh mắt lưỡng lự, nhớ tới lời dặn của cậu nhưng cũng nhanh chóng hạ quyết tâm, thúc ngựa lao nhanh về lối cũ.

Truy binh sau lưng bám theo gắt gao, mắt thấy sắp bắt kịp, chẳng hiểu sao lại dừng chân cách cổng làng một dặm không tiến thêm nữa. Chúng quan sát một lát rồi bỏ đi. Quý Hoài Chân không dám lơ là, cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, vội vàng phi ngựa vào làng.

Y đưa Yến Trì lên giường, nhìn ngôi nhà nát nghèo rớt mồng tơi này, lập tức quay người chạy ra ngoài, gõ cửa từng nhà hỏi thăm xem Xảo Mẫn ở đâu.

Có người chỉ lối, Quý Hoài Chân chạy bổ tới gõ cửa, nhưng mãi không thấy ai đáp.

Vật lộn một hồi mồ hôi đầm đìa, y hít sâu một hơi, lùi lại rồi tung chân đạp văng cửa nhà Xảo Mẫn, xông thẳng vào phòng trong.

Tiếng chó sủa vang trời lẫn trong tiếng chửi bới của phụ nữ. Xảo Mẫn mồ hôi nhễ nhại, trên người chẳng mảnh vải che thân lồm cồm bò dậy, tay kéo chăn đắp cho người phụ nữ mặt đỏ bừng bên cạnh, suýt thì bị Quý Hoài Chân dọa cho liệt dương.

"Xin lỗi xin lỗi, chị dâu cho tôi xin lỗi!" Quý Hoài Chân vơ quần áo dưới đất ném cho Xảo Mẫn che đi hạ bộ, lúc này mới để ý chân trái của hắn có chỗ khác thường, trống rỗng từ đùi trở xuống, chỉ còn đoạn thịt già đầy sẹo đao như bị chặt đứt một cách tàn nhẫn, bên giường đặt nửa khúc chân giả bằng gỗ.

"Yến Trì bị thương, lưng trúng một đao, giờ đã hôn mê rồi, trong nhà ngài ấy chẳng có thuốc men gì cả."

Sắc mặt Xảo Mẫn trầm xuống, dặn Quý Hoài Chân về đun nước nóng, mình sẽ sang ngay.

Lúc Xảo Mẫn đến, Quý Hoài Chân cố ý quan sát, thấy hắn đi lại nhanh nhẹn vô cùng. Nếu không phải hôm nay đột ngột xông vào, thật chẳng thể tin nổi người này bị mất nửa cái chân.

Hai người phối hợp cắt mở lớp áo của Yến Trì. Xảo Mẫn lấy cây kim hơ qua lửa, xỏ chỉ định đâm thẳng vào lưng cậu, khiến Quý Hoài Chân hoảng hốt kêu lên: "Kim gì mà thô thế này? Chưa bị chém chết thì đã bị huynh chữa cho chết rồi!"

Xảo Mẫn cười gian xảo: "Ngựa cái nhà ta lúc khó đẻ, ta toàn phải tự tay xé mở cửa mình rồi khâu lại, ngươi bảo đây là kim gì? Tên nô lệ nhà ngươi cũng trung thành đấy, nếu thương chủ nhân thì đưa tay cho ngài ấy cắn đi."

Quý Hoài Chân trừng mắt, đời nào y lại để Yến Trì cắn mình!

Yến Trì không biết đã tỉnh từ lúc nào, gương mặt trắng bệch cất tiếng từ chối: "Không cần, huynh cứ khâu đi."

Quý Hoài Chân nghe vậy, ngoảnh đầu nhìn: "Thế sao được? Ngươi không cần mạng nữa à?"

Chẳng ai thèm để ý đến y, Yến Trì chỉ túm lấy góc chăn cắn chặt, nhắm nghiền mắt lại. Xảo Mẫn đưa kim thoăn thoắt kèm theo từng tràng rên rỉ nghẹn lại, chẳng mấy chốc đã khâu xong vết thương. Quý Hoài Chân nhìn mà hãi hùng, người chịu đau chẳng kêu nửa lời, kẻ đứng xem lại cuống cuồng la hét, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, luôn miệng giục Xảo Mẫn làm nhẹ tay, chậm lại.

Nhìn lại Yến Trì, cậu đã đau đến mức ngất đi lần nữa.

Xảo Mẫn vừa xử lý nốt các vết thương khác, vừa hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Quý Hoài Chân cân nhắc, chỉ chọn chuyện vặt mà kể. Nhắc đến đoạn tượng vàng đổ xuống khiến Yến Trì phát điên, Xảo Mẫn chợt nói: "Ngôi miếu đó thờ mẹ ngài ấy."

"Tượng vàng đó không phải loại thường, lúc đúc có trộn cả tro cốt bên trong."

Chẳng trách thấy tượng bị phá, Yến Trì lại như hóa dại, một hơi hạ sát hai người.

Nghĩ đến lúc sống chết cận kề, Yến Trì nhìn đống vụn vàng mà đầm đìa nước mắt, Quý Hoài Chân lặng đi, lòng bỗng dâng lên chút xót xa nghẹn đắng.

Y đột nhiên vừa hối hận vừa căm hận, chỉ chém một đao đã để gã Di Nhung kia đứt hơi, thật là quá nhân từ.

Thấy phản ứng này của Quý Hoài Chân, Xảo Mẫn cười đầy ẩn ý: "Cái tên nô lệ ngươi cũng kỳ lạ thật. Thôi, bếp lò đâu? Ta đi sắc thuốc cho điện hạ, ngài ấy tỉnh thì ngươi đút uống."

Tuy từ lúc biết Yến Trì họ "Thác Bạt", y đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe hai chữ "điện hạ" thốt ra từ miệng Xảo Mẫn, Quý Hoài Chân vẫn thấy là lạ. Y lơ đãng chỉ tay về phía căn nhà củi rồi chẳng buồn để tâm đến Xảo Mẫn nữa.

Điện hạ, người thế nào mới được gọi là điện hạ?

Đại điện hạ không nói làm gì, ngay cả tam điện hạ cuối cùng sa cơ làm tù nhân, bị tên gian thần Quý Hoài Chân này quất roi đến chết, cũng là dòng dõi hoàng tộc, ấn vàng đai tím[1] được thờ trong thái miếu[2]. Đến cả đứa cháu ngoại khờ khạo A Toàn kia của y, dù chẳng được yêu thương thì sinh ra đã là cành vàng lá ngọc, cao hơn người khác một bậc.

↳[1] Ấn vàng tượng trưng cho quyền uy tối thượng. Còn dây đai tím đeo lưng là biểu tượng của dòng dõi quý tộc và quan chức cấp cao.

↳[2] Nơi thờ các vị vua đã qua đời của một triều đại.

Thằng nhóc trước đó còn nịnh nọt y đủ đường, thoắt cái đã hóa thành hoàng tử.

Giữa hai người giờ là một trời một vực, đất nước cậu còn đánh cho mẫu quốc của y tan tác. Nếu không có vụ phóng hỏa ở Thanh Nguyên quán, lẽ ra Quý Hoài Chân phải đến Sắc Lặc Xuyên khúm núm nịnh bợ họ làm tiểu đệ rồi.

Quý Hoài Chân ngồi bên cạnh, nhìn Yến Trì đang ngủ say với vẻ mặt phức tạp. Y đưa tay định véo mặt cậu, nhưng chưa kịp dùng sức đã vội buông ra, bất đắc dĩ nói: “Bảo sao trông ngươi đẹp thế, hóa ra là có mẹ người Tề.”

Yến Trì nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt nhợt nhạt, lịm đi trong giấc ngủ dài.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận trời tối, vợ Xảo Mẫn nấu cơm mang sang, Xảo Mẫn lại kê đơn dặn vợ sáng sớm mai đánh xe vào thành bốc thuốc cho điện hạ.

Quý Hoài Chân đang đút cháo cho Yến Trì, nghe vậy bèn bắt chuyện: "Người Di Nhung các huynh ai cũng biết xem bệnh sao? Trước đây ta quen một người tên Tân Cách Nhật Lặc, vợ hắn còn biết bắt mạch nữa. Nhưng theo ta biết, nhà hắn rời biên quan từ sớm lắm, đại ca Xảo Mẫn, huynh ở đây bao lâu rồi?"

"Tân Cách Nhật Lặc?" Xảo Mẫn mỉm cười: "Ta có quen chú ta, nhưng lâu rồi không gặp. Lần cuối gặp, thằng hai nhà chú ấy còn chưa chào đời."

Quý Hoài Chân trầm ngâm, không hỏi thêm.

Lát sau, Xảo Mẫn mới nhận ra, cười bảo: "Ta hiểu rồi, ngươi đang dò xét ta. Muốn hỏi quan hệ giữa ta và điện hạ thì cứ nói thẳng."

Quý Hoài Chân cười gian: "Hỏi thẳng ra thì được mấy phần sự thật?"

Người Di Nhung vốn coi trọng chữ tín, Xảo Mẫn nghe vậy có chút không vui đang định phản bác, thì ngọn đèn dầu trên bàn bỗng tắt phụp.

Trong bóng tối, trên mái nhà truyền đến động tĩnh lạ. Xảo Mẫn và Quý Hoài Chân nhìn nhau, y thấp giọng: "Người của tam ca ngài ấy đuổi đến rồi à? Ta thấy đối phương chẳng tốt lành gì, nếu là ta, ta sẽ dẫn quân san bằng cái làng này luôn."

Xảo Mẫn suy nghĩ rồi dứt khoát lắc đầu, thì thầm: "Không đâu, hắn không dám động vào làng này. Ngươi ở lại bảo vệ điện hạ, ta ra ngoài xem sao."

Hắn lặng lẽ lách mình qua khe cửa, lẻn ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, ngoài sân vang lên tiếng gầm giận dữ lúc giao tranh của Xảo Mẫn. Quý Hoài Chân không nhịn được mắng thầm: “Ta đã bảo mà, người Di Nhung các huynh chỉ toàn lý lẽ cùn. Muốn giết thì giết, cần gì chọn ngày chọn chỗ?” Y lần mò đứng dậy, nhưng tay không tấc sắt, chỉ có cái thìa và cái bát vỡ làm vũ khí!

Cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn che khuất cả ánh trăng lẻn vào.

Quý Hoài Chân nhấc một cái ghế đẩu lên, khẽ gọi: “Xảo Mẫn?”

Kẻ kia tiến tới, một thanh trường đao sáng loáng chậm rãi rút khỏi bao, chẳng nói chẳng rằng lao thẳng về phía Quý Hoài Chân. Y giận sôi người, vung ghế đập mạnh khiến kẻ đó lảo đảo, nhưng gã nhanh chóng đứng vững rồi lại xông tới.

Đúng lúc này, trên đầu vang lên tiếng ngói vỡ, gió lạnh lùa vào, một bóng người từ trên cao giáng xuống.

Người nọ tiếp đất nhẹ nhàng, chắn trước mặt Quý Hoài Chân. Thanh trường kiếm còn nằm trong vỏ xoay một vòng điệu nghệ, đỡ đứng nhát đao đang chém xuống. Kẻ mới đến vận áo trắng tinh khôi, tóc búi cao bằng một cành cây khô, không phải tên kỳ quái Lộ Tiểu Giai thì là ai?

Trong lúc trăm công nghìn việc, tên kỳ quái này còn quay lại cười mờ ám với Quý Hoài Chân, trêu chọc: “Lục đại nhân, sao trông ngài lại thảm hại thế.”

Chapter 30

Quý Hoài Chân mắng: “Bớt lắm lời, Bạch Tuyết đâu?”

Chưa kịp nghe câu trả lời, kẻ nọ lại vung đao bổ xuống. Lộ Tiểu Giai nghiến răng chống đỡ, vỏ kiếm lại hằn thêm một vết nứt. Mắt thấy cả người lẫn vỏ sắp bị chém làm đôi, vậy mà thanh kiếm của Lộ Tiểu Giai vẫn khư khư không chịu rời vỏ. Hắn chẳng màng tôn nghiêm, gào to hướng ra ngoài sân: “Bạch Tuyết cô nương, cứu mạng! Cứu ta với, cứu ta với!”

Cuối cùng vẫn là Quý Hoài Chân ra tay. Y tiến tới, tung một cước dứt khoát vào giữa ngực kẻ địch. Tuy cú đá không mang sức nặng nghìn cân như Yến Trì, nhưng cũng đủ giúp Lộ Tiểu Giai có khoảng trống để thở dốc.

Kẻ nọ ôm ngực lồm cồm bò dậy, quẹt vệt máu nơi khóe miệng rồi lao lên lần nữa. Đúng lúc ấy, một tiếng bát sứ vỡ vụn chói tai vang lên, hòa cùng tiếng thở hồng hộc nặng nề. Quý Hoài Chân chỉ kịp thấy một vệt chất lỏng nóng hổi lướt qua trước mắt như mũi tên bắn.

Nhìn kỹ lại, một người đứng bên cạnh y, toàn thân run bần bật, tay vịn chặt vào mép bàn để giữ thăng bằng. Giữa những đầu ngón tay đang giơ lên là một mảnh bát vỡ, máu tươi theo đó rỏ xuống từng giọt. Người ấy không ai khác chính là Yến Trì!

Kẻ kia hai mắt trợn tròn mắt, thân hình cứng đờ. Một đường máu sắc lẹm cắt ngang cổ gã, rồi cả thân xác đổ rầm xuống đất.

Hắn vừa chết, Yến Trì cũng lịm đi vì kiệt sức. Cậu ngã ra sau được Quý Hoài Chân ôm lấy.

Bạch Tuyết phá cửa xông vào, Xảo Mẫn theo sát gót, cùng giúp Quý Hoài Chân đưa Yến Trì về giường. Đám thích khách ngoài sân đã bị hai người họ liên thủ giết sạch, gây ra động tĩnh không nhỏ. Dân làng bị đánh thức sau giấc nồng, nghe tiếng binh khí chạm nhau tưởng có giặc ngoại xâm, ai nấy đều nghiêm trận chờ đợi, tay cầm đuốc vây kín sân nhỏ.

Quý Hoài Chân cùng Bạch Tuyết ra ngoài xem xét, lúc này mới kinh ngạc nhận ra làng Bằng Lan nằm ven ngoại ô Vấn Dương, dưới chân núi Thương Ngô này vốn là nơi chứa đầy cao thủ. Dân làng nơi đây toàn là những tay thiện chiến từ các tộc Di Nhung, Khương, Hồi Cốt cùng mười chín bộ lạc thảo nguyên, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng người Thát Đát.

Họ cảnh giác nhìn chằm chằm Bạch Tuyết và Quý Hoài Chân.

May thay Xảo Mẫn vốn có uy tín ở đây, vội vàng lên tiếng giải thích rằng trong nhà có trộm và đã bắt được người. Một người dân nhìn Quý Hoài Chân, gặng hỏi: "Người này là ai?"

Vẻ mặt Xảo Mẫn thật thà nghiêm túc đáp: "Người này là nô lệ của Yến Trì điện hạ."

Bạch Tuyết: "…"

Quý Hoài Chân định bụng phản bác, nhưng dân làng vừa nghe thấy bốn chữ "Yến Trì điện hạ" liền lập tức bỏ đề phòng.

"Hóa ra là nô lệ của Yến Trì điện hạ, vậy thì đều là người một nhà cả. Có thiếu thứ gì cứ nói một tiếng."

Mọi người xung quanh hùa theo tán thàn, Quý Hoài Chân thừa nhận không được mà phủ nhận chẳng xong, chỉ đành phải nhẫn nhịn chấp nhận cái danh xưng này bằng vẻ mặt kỳ quái.

Dân làng giải tán, Xảo Mẫn vào trong xem xét thương thế cho Yến Trì. Vết thương sau lưng cậu quả nhiên lại rách ra, chỉ để lại Lộ Tiểu Giai ở lại phụ giúp.

Trong sân, hai chủ tớ Quý Hoài Chân đứng đối diện, mắt to trừng mắt nhỏ. Bạch Tuyết không nhịn được nữa, đôi mày lá liễu dựng ngược, hung hăng quát: “Mới mấy ngày không gặp mà cậu ta đã thành điện hạ rồi? Ngài là nô lệ của cậu ta, vậy lão nương là cái gì, tỳ nữ rửa chân chắc?”

“Người ta là cao thủ giấu nghề đấy, lừa cả ngươi lẫn ta.” Quý Hoài Chân hừ lạnh, bắt đầu kể lại tỉ mỉ những chuyện đã xảy ra từ khi từ biệt ở Phần Châu.

Bạch Tuyết càng nghe sắc mặt càng lạ lùng. Đến cuối cùng, nàng nhìn Quý Hoài Chân từ đầu đến chân một lượt, bất mãn thốt lên: “Ta ở ngoài này vào sinh ra tử vì ngài, còn ngài thì hay rồi, thành thân với cái tên mặt hoa da phấn kia.”

“Cậu ta mà mặt hoa da phấn thì đại nhân nhà ngươi đã chẳng phải đau đầu đến thế đâu.” Quý Hoài Chân thẹn quá hóa giận, lập tức chuyển chủ đề: “Bên Thượng Kinh có động tĩnh gì không?”

Bạch Tuyết lắc đầu rồi trao đổi tin tức với y.

Những gì nàng dò hỏi được cũng không khác mấy so với tin Quý Hoài Chân đã biết. Việc "Lục Thập Di" đi Di Nhung bị đình chỉ khẩn cấp, lệnh truy nã dán khắp hang cùng

ngõ hẻm. Trái lại, một "Quý Hoài Chân" khác ở Thượng Kinh lại đường hoàng trở lại triều đình, ra tay thanh trừng vài người.

Trong triều từ trên xuống dưới đều hoang mang tột độ, đặc biệt là những kẻ từng đắc tội với Quý đại nhân trước đây, nay lại càng ăn ngủ không yên, chỉ lo bị con rắn độc này rình rập báo thù.

Ngày ấy rời Phần Châu, Bạch Tuyết thay họ dụ lính truy đuổi rồi chạy thẳng tới Vấn Dương, đi cùng nàng ta đương nhiên không thể thiếu Lộ Tiểu Giai và sư đệ Thiêu Bính của hắn. Ba người vào thành tìm đến khách điếm Kim Tiêu. Đang lúc Bạch Tuyết tiếp xúc với chưởng quỹ để liên lạc với Tiêu Kim Đài thì phát hiện có kẻ bám đuôi.

Vừa định quay người rời đi, gã chưởng quỹ kia bỗng đổi sắc mặt, rút ngay con dao săn dưới quầy chém về phía Bạch Tuyết. Trong tình thế cấp bách, Lộ Tiểu Giai đã dùng tay không đỡ lấy lưỡi đao để cứu nàng ta. Cuối cùng, Bạch Tuyết ra tay tàn sát, không để sót một mống nào.

Mãi đến hôm Yến Trì xuất hiện gần khách điếm Kim Tiêu, họ mới lần được dấu vết đến đây.

Nghe xong, sắc mặt Quý Hoài Chân trầm xuống, y liếc nhìn Bạch Tuyết.

Trong nội bộ chắc chắn có kẻ phản bội. Nhưng kẻ đó là ai thì không thể truy cứu được nữa, bởi những người y mang theo từ Thượng Kinh đều đã bỏ mạng trong hôm phá vây.

Bạch Tuyết lo lắng: "Vậy giờ tính sao? Thượng Kinh không thể về, hay là rút về Cung Châu? Ở đó chúng ta vẫn còn năm vạn thân binh.”

Quý Hoài Chân im lặng.

Rút về Cung Châu cố thủ đúng là một kế sách khả thi, với năm vạn quân trong tay, không ai có thể động đến y. Nhưng nếu làm vậy, y sẽ phải mang danh Lục Thập Di, sống kiếp tội phạm bị truy nã cả đời, vĩnh viễn không thể gặp lại tỷ tỷ và cháu trai. Dấy binh tạo phản là một độc kế, nhưng trừ khi đến bước đường cùng, Quý Hoài Chân sẽ không làm, bởi y sợ Lục Thập Di sẽ dùng Quý Vãn Hiệp và A Toàn ra uy hiếp.

Bao nhiêu khổ cực, tội lỗi gánh chịu bấy lâu nay, chẳng lẽ cuối cùng lại để kẻ khác hưởng lợi?

Sao y có thể cam tâm cho được?

Điều khiến Quý Hoài Chân khó chịu hơn cả là trong chuyện nghị hòa với Di Nhung, mọi đường đi nước bước, mọi suy tính của y đều bị Lục Thập Di đoán trước một quân.

Hắn biết y đa nghi, nên chuẩn bị sẵn chiếu thư viết bằng đại triện để trì hoãn thời gian.

Hắn biết y làm việc thích nhổ cỏ tận gốc, nên chuẩn bị chiếu thư thứ hai chờ y ra tay với Thanh Nguyên quán.

Hắn biết y có thù tất báo, nên gửi đến một quân tốt thí để y thay hắn trừ khử.

E rằng ngay cả chuyện rút về Cung Châu, Lục Thập Di cũng đã tính đến. Hắn sợ y đường cùng làm liều, mở cổng thành đón ngoại tộc vào biên quan, hoặc trực tiếp dẫn quân về Thượng Kinh, nên mới không dám đắc tội Lương Sùng Quang, vì Lương Sùng Quang là một tướng tài có thể dùng!

Quý Hoài Chân lâm vào thế bị động, mỗi bước đi đều sa vào cái bẫy đã được đo ni đóng giày.

Một kẻ sống hết mình kiêu ngạo như y, sao có thể cam chịu bại dưới tay Lục Thập Di? Sao có thể cam tâm làm chó nhà có tang?

Quý Hoài Chân chợt nở nụ cười: "Không về Thượng Kinh, cũng chẳng về Cung Châu, ta muốn đến Sắc Lặc Xuyên.”

Bạch Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu. Nàng ta thấy trên gương mặt Quý Hoài Chân lại hiện lên nét cười ngông cuồng, ngạo nghễ vốn có. Y đứng đó, dáng vẻ lười nhác, trên vai phủ lớp tuyết mỏng, nhưng ánh mắt lại sáng quắc, chứa đầy phẫn nộ.

Quý Hoài Chân giận quá hóa cười, ngạo mạn nói: "Nếu Lục Thập Di đã muốn mượn cái danh Quý Hoài Chân của ta để ve sầu thoát xác, thì ta phải đi xem thử kẻ nào khiến hắn sợ đến vậy. Hắn đã không dám đắc tội, còn chuẩn bị trọng dụng Lương Sùng Quang, tức là đoán chắc ta không còn đường lui, nhất định sẽ chui về cái ổ Cung Châu rồi đánh trở lại, ta lại càng thích làm ngược lại.”

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, ai bảo y không còn đường lui.

"Dù sao cũng đã đến nước này, chi bằng cược một ván." Giọng y nhẹ bẫng, đôi mắt sáng rực nhìn Bạch Tuyết, khí thế ngất trời thuở nào đã trở lại.

"Cược xem hắn thông minh, hay Quý Hoài Chân ta có gan hơn. Huống chi.” Y nói dõng dạc, giọng điệu lạnh lẽo như băng: "—— Ai thèm làm cái tên Lục Thập Di kia, ta có làm, cũng phải làm Quý Hoài Chân.”

Bạch Tuyết sững sờ, rồi nghiêm giọng đáp: "Đại nhân đã quyết, thuộc hạ nguyện theo ngài tới cùng, dù Sắc Lặc Xuyên có là hang hùm miệng rắn!"

Quý Hoài Chân mỉm cười, sự ăn ý giữa hai người vốn không cần nhiều lời. Giọng y dịu lại:

"Không cần, ngươi hãy về Thượng Kinh."

Thấy Bạch Tuyết sốt ruột, y ôn tồn giải thích: "Ngươi về bảo vệ tỷ tỷ và A Toàn, giao hai người họ cho ngươi ta mới yên tâm. Ngoài ra, nếu triều đình lại cử người đi nghị hòa, đừng báo cho ta, cứ âm thầm bám theo rồi tìm cơ hội giết sạch trên đường, toàn bộ Tiêu Kim đài đều giao cho ngươi điều động."

"Giúp ta thêm một việc nữa, hãy điều một ngàn thân binh đến mai phục dưới chân núi Thương Ngô, đợi ta từ Di Nhung trở về sẽ dùng đến. Chỉ ba việc này thôi. Nếu cần dùng vào lúc khác, ta sẽ tự liên lạc. Chỉ ba việc này thôi, không còn gì khác."

"Thuộc hạ nhất định sẽ bảo vệ tốt hoàng hậu nương nương và tiểu điện hạ. Có điều thưa đại nhân, người chúng ta mang từ Thượng Kinh đi đều đã bỏ mạng, lộ trình cũ cũng không thể dùng, tuyến đường Yến Trì chỉ dẫn e là đã bị kẻ phản bội tiết lộ. Đâu đâu cũng là lệnh truy nã, đại nhân sao đến được Sắc Lặc Xuyên?"

Quý Hoài Chân trầm ngâm, ánh mắt y xuyên qua cửa sổ, dừng lại trên bóng dáng Yến Trì, khẽ đáp: "Ta tự có cách."

...

Trong nhà, Xảo Mẫn vừa vá xong mái nhà, sẵn tay dùng luôn cây kim khâu 'chỗ đó' cho gia súc để khâu vết thương cho Yến Trì. Lộ Tiểu Giai đứng bên cạnh nhìn mà rợn tóc gáy, thấy Yến Trì cắn răng chịu đựng không rên một tiếng, hắn thán phục: "Yến Trì huynh, huynh đúng là hảo hán! Mà nói đi cũng phải nói lại, ngay cả Lục đại nhân huynh còn chịu được, thì mấy mũi kim này thấm tháp gì!”

Xảo Mẫn cười khà khà, chỉ tay ra bếp lò: "Tiểu huynh đệ, phiền ngươi đi đun chậu nước nóng.”

Lộ Tiểu Giai cũng không ngốc, thừa hiểu họ có chuyện riêng cần bàn liền hiểu ý lui ra.

Quả nhiên, hắn vừa đi, Yến Trì liền hỏi Xảo Mẫn: "Đại ca ta có nhắn nhủ gì không? Người của ta chắc là gặp chuyện rồi.”

Cậu kể lại chuyện hai tiếng sói hú không người đáp lại: "Trước khi đến Phần Châu, ta đã bố trí một đội binh mã gần miếu của mẹ. Hôm qua vừa ra khỏi Vấn Dương, ta đã thấy có kẻ bám đuôi, vất vả lắm mới cắt đuôi được.”

Xảo Mẫn lắc đầu: "Gần đây không có tin tức gì từ phía ngài ấy cả."

Yến Trì mất máu nhiều, đôi môi trắng bệch, suy tính hồi lâu rồi quyết đoán: "Xem ra không chờ được viện binh rồi. Động tĩnh hôm nay cho thấy chúng sẽ còn phái thêm người tới. Ngày mai ta sẽ đưa y đi, tránh liên lụy đến mọi người.”

"Tam ca của ngài không dám động đến ngôi làng này đâu. Nếu ngài ấy làm vậy sẽ đắc tội với phân nửa thảo nguyên, sau này làm sao lên làm Đại Hãn thế nào? Hơn nữa, năm xưa

mẹ ngài đã đổ bao xương máu để bảo vệ mảnh đất này, ngài là huyết mạch duy nhất của bà ấy, chúng ta không đời nào đứng nhìn. Ngài cứ yên tâm ở lại, chỉ là…”

Xảo Mẫn lộ vẻ do dự, nhìn ra cửa sổ: "Tên nô lệ kia rốt cuộc là ai? Ngài tốn bao tâm sức như vậy, chỉ để đưa đối phương về Sắc Lặc Xuyên sao?”

Yến Trì vô thức nhìn theo hướng mắt Xảo Mẫn, vừa khéo thấy Quý Hoài Chân đang tiến về phía này.

Bước chân y nhẹ tênh, cố ý thu lại tiếng động, dừng lại ngay trước cửa.

Xảo Mẫn định hỏi thêm, Yến Trì bỗng nói vài câu bằng tiếng Di Nhung. Sau đó Xảo Mẫn đứng dậy, mở cửa.

Quý Hoài Chân không mảy may lúng túng vì bị bắt quả tang nghe lén, trái lại còn thản nhiên như thể Xảo Mẫn chủ động ra mở cửa cho mình, vẻ mặt vênh váo sai khiến, hệt như đã quay về những ngày ở Thượng Kinh làm gì cũng có nô bộc hầu hạ.

Y vén áo choàng bước không quên giả vờ khách sáo với Xảo Mẫn: "Xảo Mẫn đại ca, phiền huynh tránh mặt một chút, ta có chuyện cần thưa với Yến Trì điện hạ.*

Y ngồi xuống trước mặt Yến Trì, nghe tiếng đóng cửa khép lại phía sau, bỗng nở nụ cười dịu dàng: "Tiểu Yến điện hạ?”

Sắc mặt Yến Trì vi diệu, dường như liên tưởng đến điều gì đó khó nói: "Ngươi đừng có dở chứng, thích gọi Tiểu Yến thì cứ gọi, đừng thêm hai chữ điện hạ vào.”

Ai mà không biết tiếng "Tiểu Yến" đó y thường dùng để gọi trên giường!

Quý Hoài Chân không buồn tranh cãi như mọi khi, nhìn thẳng vào mắt cậu: "Mười năm trước, Di Nhung cử chất tử đến Thượng Kinh, lúc đó ngươi cũng đi cùng?”

↳[1] Con trai của vua hoặc hoàng thân quốc thích bị gửi sang nước láng giềng làm con tin.

Yến Trì nhất thời không nói nên lời, hít một hơi thật mạnh, đôi mắt cậu ươn ướt, kinh ngạc nhìn người trước mặt: "Huynh nhớ ra ta rồi sao?”

Chapter 31

Quý Hoài Chân chỉ mỉm cười không đáp, cố ý dành cho Yến Trì khoảng lặng để mặc sức tưởng tượng và mong chờ.

—— Nhưng thực ra, y chẳng nhớ gì cả.

Yến Trì đặt chân đến Thượng Kinh năm bảy tuổi, tính đến nay đã tròn mười năm.

Mười năm trước, khi Di Nhung còn chưa lớn mạnh, họ buộc phải gửi con tin sang để đổi lấy thái bình. Với một kẻ như Quý Hoài Chân không lợi lộc thì chẳng dậy sớm, không quyền quý thì chẳng kết giao, lẽ nào lại bận tâm đến một vị hoàng tử của nước yếu đang sống kiếp tầm gửi?

Huống chi y và Lục Thập Di đã tráo đổi thân phận từ lâu. Để tránh sơ hở, y chưa từng lơ là. Nếu trong lúc đóng giả mà quen biết ai, khi đổi lại thân phận, y nhất định sẽ tường thuật kỹ càng, nhất là với một con tin liên quan đến bang giao hai nước như vậy.

Quý Hoài Chân chưa bao giờ nghe Lục Thập Di nhắc đến cái tên Yến Trì. Không nhắc, nghĩa là không quan trọng, càng chẳng có biến cố gì đáng nhớ. Giờ đây, đừng nói là y, ngay cả chính chủ Lục Thập Di có đứng đây, chắc gì đã nhận ra Yến Trì.

Còn một điều khiến Quý Hoài Chân vẫn luôn không hiểu rõ.

Mười năm trước, Di Nhung chỉ gửi sang một vị hoàng tử không được yêu thương, tuyệt nhiên không phải người trước mắt này.

Vậy Yến Trì rốt cuộc đã dùng thân phận gì để đến Thượng Kinh? Và vì sao sau này lại được nâng đỡ lên vị thế hiện tại?

Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân càng thêm bạo dạn. Y mỉm cười nhìn Yến Trì, một tay nắm lấy tay cậu, cố ý nói: "Cũng nhớ ra đôi chút, dù không quá rõ ràng. Ta chỉ nhớ khi ấy ngươi chẳng cao lớn thế này, chỗ ở thì lụp xụp, còn hay bị người ta bắt nạt."

Toàn nói nhảm!

Yến Trì nghe xong, đôi môi khẽ mím lại, ánh rạng rỡ đầy mong chờ trong mắt bỗng chốc tan biến. Cậu im lặng hồi lâu rồi khẽ hỏi: "Ta lừa huynh như thế, giấu giếm thân phận với huynh, huynh không giận ta sao?"

Lẽ nào Quý Hoài Chân lại không giận?

Xưa nay chỉ có y đi lừa thiên hạ, vậy mà một Yến Trì làm việc đầy sơ hở lại khiến y xoay như chong chóng, biến y thành thằng ngốc ngốc nghếch chẳng biết gì.

Y giận đến mức muốn tẩn cho cậu một trận, nhưng lúc này đang là kẻ có việc cầu người, y đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, chẳng dại gì vì một phút hả hê mà đi gây hấn.

Bây giờ chỉ sợ Yến Trì bảo y đi về Đông y không dám đi về Tây, nói gì y cũng nghe.

"Giận chứ, nhưng cũng chỉ một chút thôi. Ngươi để tâm đến ta như vậy, còn nhiều lần cứu ta khỏi dầu sôi lửa bỏng, ta sao nỡ so đo với ngươi?"

Y nhìn sâu vào mắt Yến Trì, mỉm cười nói lời ngon tiếng ngọt.

Thế nhưng, phản ứng của Yến Trì lại bình lặng đến lạ.

Quý Hoài Chân tưởng mình dỗ dành chưa đủ, đang định bồi thêm vài câu thì Yến Trì đột ngột cúi đầu, rút tay lại, giọng đượm vẻ thất vọng: "Nói đi, ngươi muốn ta làm gì?"

Quý Hoài Chân ngẩn ra.

Yến Trì lại bồi thêm một câu thật khẽ: "Mỗi khi ngươi muốn lợi dụng ta, hay định đùa giỡn điều gì, ngươi đều đối xử tốt với ta, cũng sẽ dỗ dành, sẽ lừa gạt ta như lúc này đây."

Cậu nói xong thì không lên tiếng nữa, Quý Hoài Chân cũng không phản bác, chỉ lặng lẽ quan sát Yến Trì, ngọn đèn dầu đơn độc hắt bóng khiến sắc mặt Yến Trì càng thêm tái nhợt, đáng thương vô cùng.

Vùng này nghèo đến mức cũng không thắp nổi đèn, ngọn đèn dầu cũ này là do Quý Hoài Chân chạy vạy khắp nơi mới mượn được. Dân làng vừa nghe là dùng cho điện hạ Yến Trì liền chẳng nề hà mang ra ngay. Cậu được lòng dân đến thế, nếu họ thấy y bắt nạt vị điện hạ của họ đến mức thảm thương này, liệu có lột da y ra không?

Quý Hoài Chân bỗng nhận ra lông mi Yến Trì rất dài.

Cậu đang tủi thân sao? Ánh mắt ấy, nét buồn bã ấy khiến người ta nhìn vào cũng thấy đau lòng theo.

Nhưng Quý Hoài Chân là ai cơ chứ? Đừng nói là người ngoài, ngay cả tim mình có rơi xuống đất, y cũng có thể trơ mặt giẫm thêm vài cái.

Y chỉ thoáng dao động trong chớp mắt rồi lập tức trấn tĩnh, không giả vờ nữa: "Hiện tại ta đang bị truy nã, đường về Thượng Kinh là đường chết. Nghĩ đi tính lại, chỉ có thể đánh cược một phen."

Y liếc nhìn Yến Trì, thẳng thừng nói: "Ta có người quen ở Sắc Lặc Xuyên, ngươi đưa ta qua đó, họ tự khắc sẽ giúp ta."

Y thẳng thắn lại thản nhiên đến cùng cực, khắc bốn chữ "có ý đồ riêng" lên trên mặt.

Yến Trì nghe hiểu rồi, họ trễ nải không ít ngày ở Phần Châu, giờ lại đúng lúc tuyết lớn lấp núi, người này đã đường cùng, không còn ai để dùng. Còn cậu, người thông thuộc địa hình lại mang dòng máu hoàng tộc Di Nhung, chính là người duy nhất và thích hợp nhất mà y có thể lợi dụng.

Cậu đột nhiên cười: "... Hóa ra hôm nay huynh cũng không lừa ta."

Quý Hoài Chân ngẩn ra, thầm nghĩ hôm nay mình đã nói gì?

Y nói dối thành tính, miệng toàn lời xằng bậy nói như rồng leo, chẳng bao giờ cố ý nhớ mình đã nói dối những gì. Ngược lại, chính vài câu nói thật lòng hiếm hoi mới khiến y trằn trọc, đêm không ngủ được.

Vừa thấy bộ dạng này của Yến Trì, trong lòng Quý Hoài Chân liền thấy phiền, không phải kiểu mất kiên nhẫn thông thường, mà là hễ thấy cậu tủi thân, bụng dạ đầy mưu mô của y lại không có chỗ dùng, trong lòng cứ thấy chột dạ sao đó.

Đang định mở miệng bảo cậu có gì mau nói có rắm mau thả, thì Yến Trì đã lấy lại vẻ thờ ơ: "Ta đồng ý, nhưng chưa thể đi ngay. Cả hai đều cần nghỉ ngơi. Hơn nữa tuyết vừa rơi, mười ngày tới chắc chắn sẽ có đợt rét đậm lấp kín núi rừng, chỉ hai người chúng ta không qua nổi núi Thương Ngô đâu. Phải đợi thêm hai tháng."

"Hai tháng?!"

Quý Hoài Chân nhẩm tính, giờ đã tới Vấn Dương, chỉ còn cách Sắc Lặc Xuyên một ngọn núi. Nếu Yến Trì thúc ngựa đi đường tắt với tốc độ nhanh nhất, cộng thêm việc Bạch Tuyết đang ở Thượng Kinh kéo dài thời gian, xem ra chậm trễ hai tháng cũng không sao.

Yến Trì gật đầu, nét mặt bỗng trở nên nghiêm nghị: "Ngoài ra, huynh phải hứa với ta thêm một chuyện nữa."

Quý Hoài Chân cảnh giác nhìn cậu.

"Suốt quãng đường này, huynh tuyệt đối không được tùy tiện vung tay giết người."

Quý Hoài Chân bật cười thành tiếng: "Tiểu Yến điện hạ nhà ta chẳng lẽ lại ngây thơ đến thế? Chẳng lẽ kẻ khác cầm dao đến lấy mạng, ta cũng phải đứng yên chịu chết hay sao?"

Yến Trì không dao động: "Huynh thừa biết ý ta là gì.”

Quý Hoài Chân im lặng, nhìn đăm đăm vào Yến Trì. Một lúc sau, sắc mặt y lạnh đi vài phần, khẽ gật đầu: "Được, ta hứa với ngươi là xong chứ gì, cứ quyết định thế đi.”

Hiếm khi thấy y nghiêm túc đến vậy. Quý Hoài Chân bất thình lình hành lễ với Yến Trì, ấy là lễ tiết của thần tử Đại Tề khi diện kiến hoàng tử hay quyền thần bang giao.

"—— Đa tạ điện hạ."

Yến Trì nhìn y một lượt, nhận lễ này.

Trước khi bước ra khỏi cửa, Quý Hoài Chân chợt ngoảnh đầu, ném cho Yến Trì một nụ cười đầy ẩn ý: "Thực ra chuyến này ngươi xuống phía Nam, vốn dĩ muốn đưa ta về Sắc Lặc Xuyên, đúng không?"

Ngày ấy từ biệt ở Thanh Nguyên quán, Yến Trì ra đi dứt khoát là thế, vậy mà vừa nghe tin y bị giam cầm đã lập tức tức tốc tìm đến cứu nguy. Cái cớ vụng về, đầy rẫy sơ hở mà cậu đưa ra lúc nãy, y vốn dĩ chẳng buồn bóc trần.

Ngay khi biết được thân phận thật của đối phương, Quý Hoài Chân đã hiểu được ngọn ngành.

Yến Trì im lặng không đáp, Quý Hoài Chân cũng chẳng truy cứu đến cùng. Tim đèn trên bàn nổ lách tách, bắn ra vài tia lửa nhỏ khiến bóng tối trong căn phòng càng thêm đặc quánh. Quý Hoài Chân hừ cười một tiếng, nhấc chân bước ra khỏi cửa.

Bên ngoài, gió lớn gào thét, tuyết tựa đôi cánh bay lượn khiến đất trời trắng xóa. Cứ đà này, chẳng mấy ngày nữa, đường ra vào núi Thương Ngô sẽ bị lấp kín hết. Thấy sắp đến giao thừa, Quý Hoài Chân lại nhớ tỷ tỷ và cháu trai.

Thượng Kinh xa xôi ngàn dặm, chắc hẳn tuyết đã rơi từ lâu.

Y mỉm cười đầy bất lực, đưa tay rũ bỏ lớp sương tuyết đậu trên vai, lẩm bẩm: "Khốn đốn như du hồn vất vưởng, đánh cược một phen, xem ra lại bị Lộ Tiểu Giai đoán trúng một quẻ nữa rồi."

Sáng hôm sau, tuyết thôi không rơi nữa, trời âm u xám xịt. Xảo Mẫn bảo đêm nay tuyết sẽ lại rơi, nên đã dậy từ sớm tinh mơ để gia cố lại mái nhà vốn bị Lộ Tiểu Giai đạp thủng một lỗ lớn.

Quý Hoài Chân ngồi dậy khỏi chăn, vươn tay sờ sang bên cạnh, thấy người kia đã hạ sốt.

Đêm qua, dĩ nhiên là y ngủ chung chăn với Yến Trì.

Lúc đầu Yến Trì khăng khăng không chịu, Quý Hoài Chân liền lạnh mặt, buông lời uy hiếp: "Chẳng lẽ điện hạ muốn ta ngủ dưới đất? Ha ha, chỉ bị đâm một nhát sau lưng thôi mà, sao cái đầu của ngươi cũng chẳng dùng được nữa vậy? Ngươi muốn nằm đất ta không cản, nhưng giờ ngươi là thương binh, để Xảo Mẫn nhìn thấy, huynh ấy chẳng liều mạng với ta chắc? Con người ta thế nào ngươi biết rõ rồi đấy, kẻ nào đắc tội với ta mà không giết được ta, thì cứ liệu chừng ta báo thù gấp trăm ngàn lần. Tiểu Yến điện hạ, vì cái mạng của Xảo Mẫn đại ca, ráng mà chịu đựng chút đi.”

Y vừa đấm vừa xoa, nhân lúc Yến Trì đang mất khả năng hành động, liền thân mật chui vào chăn, để người ta nằm sấp lên người mình, rồi hạ giọng dụ dỗ: "Cũng đã thành thân rồi, ngủ chung chăn thì có làm sao? Huống chi nằm sấp thế này không khó chịu à? Người ta êm ái hơn cái giường gỗ cứng nhắc này nhiều.”

Vừa dứt lời, bàn tay y đã mơn trớn lên cánh tay rắn rỏi, trần trụi của Yến Trì.

Yến Trì vừa thẹn vừa giận, khổ nỗi đang tuổi trai tráng sung sức, mọi phản ứng tự nhiên đều chẳng thể che giấu, lại sợ cử động mạnh sẽ làm rách vết thương. Cậu đành nằm im thin thít, mặc cho Quý Hoài Chân tùy ý nhào nặn, chỉ biết kêu lên: "Huynh đừng có sờ loạn."

Quý Hoài Chân nhìn vẻ mặt ấm ức của cậu, lại khoái chí cười: "Không sờ thì thôi, làm gì mà la lối om sòm thế. Ngươi cứ hét to nữa đi, gọi Xảo Mẫn đại ca vào cho huynh ấy xem tận mắt. Huynh ấy đang tò mò không biết sao ngươi lại 'chơi' đàn ông đấy. Mà nói đi cũng phải nói lại, Xảo Mẫn đại ca tuy cụt một chân, nhưng bản lĩnh trên giường đỉnh lắm."

Rồi y lại lầm bầm kể cho Yến Trì nghe chuyện hôm nay y tận mắt thấy Xảo Mẫn đang mây mưa với người đàn bà của hắn.

Lần này Yến Trì quyết định ngó lơ, quay mặt đi chỗ khác. Sức cùng lực kiệt, chẳng mấy chốc cậu đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Suốt đêm ấy Quý Hoài Chân ngủ không tròn giấc. Nửa đêm lại tỉnh dậy sờ trán xem Yến Trì đã hạ sốt chưa, bởi Xảo Mẫn có dặn nếu cơn sốt không dứt thì phải tức tốc vào thành Vấn Dương mời đại phu đến. Ngủ đến nửa đêm, cái lạnh thấu xương lùa vào phòng làm Quý Hoài Chân tỉnh hẳn. Thấy Yến Trì cũng đang run cầm cập, y liền vớ hết những gì có thể đắp được phủ lên người cả hai, rồi ôm lấy Yến Trì mà ngủ.

Cứ thế vật lộn qua một đêm, trời sáng rõ thì bị ánh tuyết chói loà hắt vào cửa sổ làm thức giấc.

Bên ngoài vọng vào tiếng la hét của Lộ Tiểu Giai, ồn ào đến nhức cả đầu. Quý Hoài Chân bực dọc định xông ra mắng người, nhưng vừa ra đến sân đã thấy Bạch Tuyết đã ăn mặc chỉnh tề đứng trong sân, một tay dắt ngựa, một tay cầm kiếm, mũi kiếm đang chĩa thẳng vào mặt Lộ Tiểu Giai.

"Đại nhân, có chó cản đường, thuộc hạ không thể qua đó từ biệt ngài." Lời thì nói với Quý Hoài Chân, nhưng đôi mắt lạnh lùng của Bạch Tuyết vẫn dán chặt vào Lộ Tiểu Giai, thanh kiếm trong tay không hề nhúc nhích.

Lộ Tiểu Giai đầy vẻ uất ức: "Tại sao Bạch cô nương lại không chịu tin tấm chân tình của bần đạo? Một năm trước ở gác Phương Phỉ Tẫn tại Thượng Kinh, bần đạo vừa gặp cô nương đã đem lòng cảm mến. Đến khi hội ngộ ở dịch quán Phần Châu, bần đạo lại yêu cô nương thêm lần nữa!”

Quý Hoài Chân chen ngang sửa lời: "Cái gì mà cảm mến, là thấy sắc nổi lòng tham thì có.”

Mấy từ này vốn không nằm trong vốn từ của Quý Hoài Chân, nhưng vì bị thiên hạ mắng nhiếc nhiều quá nên y cũng học được.

Lộ Tiểu Giai nghẹn họng, nhưng vẫn kiên trì: "Nàng muốn nói sao cũng được, nhưng những ngày qua chung đụng, ta đã vượt quá giới hạn chỗ nào? Có lúc nào kéo chân sau của nàng không? Có khi nào bội tình bội nghĩa? Ngay cả đại lao Phần Châu nguy hiểm, vì cô nương mà ta cũng chẳng màng tính mạng xông vào, ai bảo nàng cứ một mực trung thành với cái vị Lục đại nhân vừa xui xẻo vừa độc địa đó!”

Quý Hoài Chân khó chịu ra mặt: "Ngươi nói ai đấy? Chẳng phải ngươi sống chết bám theo cái tên họ Yến... họ Thác Bạt kia đi cứu ta hay sao?"

Bạch Tuyết hừ lạnh: "Ngươi nói yêu ta, chẳng qua cũng chỉ mê luyến vẻ ngoài này. Hôm ở đại lao Phần Châu, lần đầu thấy diện mạo thật không đội tóc giả của ta, chẳng phải ngươi cũng giật nảy mình đó sao?"

"Nếu chỉ mê vẻ ngoài của nàng, thì tội gì ta phải bôn ba theo đến tận đây?"

Lộ Tiểu Giai tức đến hoa mắt chóng mặt, liếc thấy cây kéo để trên bậu cửa sổ, liền chộp lấy thề thốt: "Được, giờ ta cạo trọc đầu ngay tại đây để tỏ rõ lòng mình. Nàng trọc đầu, ta cũng đi tu cùng nàng, thế đã được chưa."

Đang vờ vịt muốn cắt, cây kéo đã bị Bạch Tuyết phất tay đánh văng. Lộ Tiểu Giai mừng rỡ, ngẩng lên lại thấy sắc mặt đối phương vẫn lạnh như tiền, chỉ nghe nàng ta cười khẩy: "Được, ngươi nói ngươi một lòng một dạ, vậy để ta cho ngươi biết. Bản cô nương năm nay hai mươi sáu, đã trải qua ba đời chồng."

"Lần đầu thành thân, gả cho lại bộ thị lang họ Hạ làm thiếp. Ngay đêm tân hôn, ta đã tự tay dùng dải lụa siết cổ gã chết tươi trên giường."

"Lần thứ hai tái giá, gả cho huynh đệ của gã họ Hạ kia, vẫn là thân phận làm thiếp. Cả nhà già trẻ lớn bé đều bị ta diệt sạch, chỉ có đứa con trai của ca ca gã, cũng là giọt máu duy nhất của đời chồng đầu tiên, nhờ đi chơi bời lêu lổng bên ngoài mà may mắn giữ được mạng."

"Lần thứ ba thành thân, gả cho thái thú Cung Châu, vẫn kiếp chung chồng. Giờ thì cỏ trên nấm mồ kẻ đó đã xanh rì tới đầu gối rồi.”

Bạch Tuyết thu kiếm, tiếng kim loại chạm vào vỏ "xoẹt" một cái sắc lẹm, chói tai đến mức Quý Hoài Chân cũng phải nổi da gà.

Nàng ta nhìn Lộ Tiểu Giai, bình thản hỏi lại: "Dám hỏi một tấm chân tình của đạo trưởng, bây giờ còn lại mấy phần?"

Chapter 32

Sắc mặt Lộ Tiểu Giai vàng như nghệ, đứng ngây ra đó, không nói được câu nào.

Bạch Tuyết buông tiếng cười nhạo khinh khỉnh rồi trở mình lên ngựa, quất roi phóng đi mất hút.

Móng ngựa tung vó làm tuyết vụn văng lên từng đợt, Lộ Tiểu Giai thẫn thờ nhìn theo, đoạn y cúi đầu, lặng lẽ nhìn bàn tay mình, bàn tay mà mới chỉ mấy hôm trước thôi, vẫn còn vì người thương mà mang thương tích.

Quý Hoài Chân bước tới, cười nói: "Trọc đầu thì trọc đầu, ngươi làm đạo sĩ còn sợ gặp hòa thượng sao?"

Thấy Lộ Tiểu Giai vẫn chưa hiểu, Quý Hoài Chân nhắc: "Cái vẻ sững sờ mà ngươi để lộ ra lúc nhìn thấy dung mạo thật của nàng ta ở đại lao Phần Châu hôm ấy, thật sự đã khiến nàng tổn thương rồi."

Lộ Tiểu Giai sững người, khi đã hiểu ra vấn đề, nỗi hối hận trào dâng không thôi. Hắn giơ tay còn lại lên, không chút do dự tự tát mình một cái.

Nhìn Lộ Tiểu Giai phát điên, Quý Hoài Chân bỗng nhận ra đây có lẽ là cái Tết thê thảm nhất của y kể từ khi đắc thế. Người ta thường nói "già, yếu, bệnh, tật", thì trừ chữ "già" ra, y đều nếm trải đủ cả. Mai kia Lộ Tiểu Giai đón sư đệ qua, ấy là "yếu". Yến Trì thì là "bệnh", còn Xảo Mẫn chính là "tật".

Y nheo mắt nhìn ánh nắng chói chang le lói giữa những kẽ hở của trận bão tuyết, thầm nghĩ: Thế thì đã sao? Một ngày nào đó y nhất định sẽ đường đường chính chính giết về Thượng Kinh. Nỗi nhục nhã phải gánh chịu hôm nay, y sẽ bắt Lục Thập Di phải trả lại từng món một.

Cứ chờ mà xem.

Kể từ hôm đó, Lộ Tiểu Giai cứ ủ dột không vui. Sáng hôm sau, hắn đội tuyết đón sư đệ từ thành Vấn Dương qua, dọn dẹp căn phòng bên cạnh rồi dọn vào ở.

Người thường trúng một nhát đâm như vậy e là phải nằm liệt giường mười lăm ngày nửa tháng, thế mà Yến Trì chỉ mất vỏn vẹn ba ngày đã xuống giường được. Cậu cố gượng, phóng ngựa trong trời băng tuyết đến ngôi miếu nát kia.

Đống thi thể từ lâu đã bị dọn sạch, ngay cả pho tượng vàng đã hỏng của mẹ cậu và thanh khoác đao rỉ sét kia cũng chẳng còn dấu vết.

Yến Trì nước mắt lã chã, quỳ sụp xuống trước tòa sen trống rỗng, trịnh trọng dập đầu ba cái rồi mới lẳng lặng rời đi.

Hôm giao thừa, Quý Hoài Chân thấy sĩ khí sa sút, quyết định tự mình xuống bếp nấu bữa cơm tất niên. Nhà Yến Trì đến một hạt gạo, một cọng rau cũng chẳng có, tất cả đều phải nhờ Xảo Mẫn và dân làng giúp đỡ.

"Lộ Tiểu Giai đi rửa con cá mặn này rồi đem chưng lên. Cái đồ Thiêu Bính vướng chân vướng tay kia cũng đừng có ngồi không ăn chùa, mau đi rửa bát đũa đi, Yến Trì..."

Quý Hoài Chân liếc mắt sang, thấy Yến Trì đang ngồi thẫn thờ ngoài hành lang, đôi môi nhợt nhạt không còn chút máu. Rõ ràng vết thương cũ chưa lành, còn thêm chuyện không tìm thấy tượng vàng của mẹ ở ngôi miếu nên cậu cứ trưng bộ mặt ấy.

Quý Hoài Chân còn chưa kịp lên tiếng thiên vị, Thiêu Bính đã hậm hực ném củ khoai tây vào rổ, chỉ tay về phía Yến Trì: "Dựa vào đâu mà huynh ấy không phải làm gì?"

Lộ Tiểu Giai lôi cái đồ phiền phức này đi, lầm bầm: "Lắm chuyện, việc riêng của phu thê nhà người ta, đệ xen vào làm cái gì."

"Sớm muộn gì ta cũng khâu cái miệng hai ngươi lại." Quý Hoài Chân trừng mắt đe dọa. Y đã ngứa mắt tên Thiêu Bính này từ lâu lắm rồi.

Có lẽ vì chê họ ồn ào, Yến Trì lẳng lặng quay về phòng, trải một cuộn bản đồ ra xem xét. Quý Hoài Chân đi theo xem thử, trên bản đồ vẽ nơi giao nhau giữa Sắc Lặc Xuyên và Vấn Dương. Ra khỏi Vấn Dương, băng qua thảo nguyên, cuối thảo nguyên đánh dấu mấy ngôi làng và con suối nhỏ.

Những ngôi làng này tựa lưng vào núi Thương Ngô, phía sau núi lại là thảo nguyên mênh mông dẫn thẳng đến địa bàn của người Di Nhung —— Sắc Lặc Xuyên.

Ánh mắt Yến Trì dán chặt vào tấm bản đồ, nhưng tâm trí dường như đã không còn ở đó.

Quý Hoài Chân ấn cậu ngồi xuống giường, bắt đầu cởi áo cậu ra. Yến Trì giật mình giữ chặt lấy vạt áo, không chịu nổi mà thốt lên: "Ban ngày ban mặt, huynh định làm gì thế?"

"Ban ngày ban mặt, ta có thể làm gì được chứ?" Quý Hoài Chân nhại lại bộ dạng hốt hoảng của cậu, kêu lên: "Tất nhiên là thay thuốc cho điện hạ rồi!”

Yến Trì buông tay, ngượng ngùng sửa lại: "Huynh đừng gọi ta là điện hạ nữa."

Lớp áo trên người cậu bị Quý Hoài Chân lột xuống, để lộ một vết sẹo dài bằng nửa cánh tay vắt ngang tấm lưng vững chãi. Do quanh năm cưỡi ngựa săn bắn, kéo cung bắn tên nên cơ lưng của Yến Trì rắn rỏi, đường nét rõ ràng cực kỳ hút mắt. Quý Hoài Chân ngắm nghía say sưa một hồi lâu, mãi đến khi Yến Trì bực bội thúc giục, y mới thu lại ánh nhìn chăm chú kia.

"Ra tay nặng thật đấy, ngươi có thù sâu oán nặng gì với tam ca kia à?”

"Cũng có thể coi là vậy. Ông ngoại huynh ấy... bị mẹ ta chém chết." Yến Trì thoáng do dự, liếc nhìn người trước mặt, không chắc có nên nói thật hay không.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không thể để Quý Hoài Chân cứ thế lơ ngơ theo mình đến Sắc Lặc Xuyên.

Sau một hồi im lặng, cậu giải thích: "Hồi mẹ ta chưa theo cha ta…”

Quý Hoài Chân nhướng mày, cười như không cười ngắt lời Yến Trì.

"Cha ngươi? Điện hạ à, đến nước này rồi mà ngươi vẫn còn nghiện đóng kịch sao? Nên gọi thế nào thì cứ gọi đúng như thế đi.”

Yến Trì lúng túng vì đuối lý, khẽ nói: "Hồi mẹ ta chưa gả cho... phụ vương ta, người là 'nữ tướng quân' nổi tiếng gần xa ở đây. Ai cũng gọi người là Ngọc Giao Long, mỗi khi có kẻ xâm phạm bờ cõi, người đều tự mình tập hợp dân binh bảo vệ Vấn Dương."

Vừa nghe thấy danh hiệu Ngọc Giao Long, sắc mặt Quý Hoài Chân lập tức nghiêm nghị.

Đây không phải chuyện đùa, y không ngờ mình lại có cơ hội nghe thấy cái tên huyền thoại này. Y đánh giá Yến Trì từ đầu đến chân, có chút không tin nổi: "Ngọc Giao Long? Mẹ ngươi họ Diệp? Tên Diệp Hồng Ngọc?"

Yến Trì gật đầu.

Ngọc Giao Long Diệp Hồng Ngọc - cái tên lẫy lừng của Đại Tề hai mươi năm về trước. Chỉ với một cây trường thương và thanh khoác đao, bà đã đơn thương độc mã trấn giữ biên quan. Thuở ấy triều đình thiếu hụt tướng tài, từng nhiều lần cử người đến chiêu mộ nhưng đều bị bà thẳng thừng từ chối.

Điều khiến người đời bàn tán không ngớt về bà không chỉ mỗi việc bà đã đứng ra đuổi ngoại địch xâm phạm, mà còn bởi vì bà không chỉ biết giết người mà còn cứu người, bà đã cứu sống dân du mục của mười chín bộ tộc thảo nguyên vốn là kẻ thù của người Tề.

Vị Ngọc Giao Long qua lại giữa mối thù sâu như biển máu của người Tề và ngoại tộc, hành sự tiêu sái, to gan lớn mật. Bà từng để lại một câu nói khiến triều đình Đại Tề phải đau đầu nhức óc suốt bao năm qua: "Kẻ địch triều đình không cản nổi, ta cản; bá tánh triều đình không bảo vệ được, ta bảo vệ; cái triều đình hữu danh vô thực, ngoài mạnh trong yếu đó của các người, có ai mà thèm."

Lúc bấy giờ Quý Hoài Chân mới sáu bảy tuổi, còn đang lăn lộn kiếm sống qua ngày nên chẳng hề biết Diệp Hồng Ngọc là ai. Mãi sau này khi đã vào triều, y mới nghe người ta

nhắc tới.

Lần đầu nghe chuyện, y đã vô cùng hứng thú với người phụ nữ này: "Ồ? Hữu danh vô thực, ngoài mạnh trong yếu? Bà ấy nói đúng rồi còn gì. Người này hiện ở đâu? Ta muốn gặp bà ta." Khi đó Tiêu Kim đài vừa thành lập, đang rất cần một vị thống soái có bản lĩnh như vậy.

Người kể chuyện chỉ biết thở dài tiếc nuối: "Về sau không còn tin tức gì của Ngọc Giao Long nữa. Bà ấy đột nhiên biến mất, không ai biết đã đi đâu, bí ẩn thật."

Lúc ấy Quý Hoài Chân cũng chỉ tiếc nuối một thoáng, rồi nhanh chóng quên bẵng đi. Khi y nhìn ba chữ Diệp Hồng Ngọc trên giấy mà thở dài, thì chẳng thể ngờ được rằng nhiều năm sau, y lại gặp lại con trai của bà ngay chốn lầu xanh.

Yến Trì tiếp tục: "Mẹ đẻ của tam ca ta vốn là người Khương, cha bà ta là thủ lĩnh của bộ tộc đó bị mẹ ta chém chết ngay trên lưng ngựa. Sau này mẹ ta theo phụ vương mới biết chuyện, nhưng hận thù thì đã kết sâu rồi."

Quý Hoài Chân không nói gì thêm, cũng chẳng dám hỏi rốt cuộc vị phụ vương kia có bao nhiêu thê thiếp, chỉ tiếp lời: "Tính ra thì sau khi mẹ ngươi biến mất ở Đại Tề, bà đã chạy đến Sắc Lặc Xuyên làm vương phi cho người Di Nhung sao?"

Vẻ mặt Yến Trì sa sầm, cậu không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, năm ngón tay siết chặt trên đầu gối thành nắm đấm, dường như đang kìm nén điều gì.

Hai người nhất thời không nói gì, Quý Hoài Chân biết ý nên không hỏi sâu thêm. Ánh mắt y vô thức rơi trên cổ tay Yến Trì, nơi có một vết sẹo trông hệt như thủ cung sa. Đột nhiên, y hiểu vì sao hôm đó Lộ Tiểu Giai lại tự tát mình.

Kẻ làm việc tàn nhẫn, ích kỷ tư lợi như y đương nhiên chẳng biết mùi vị hối hận là gì.

Trong lòng Quý Hoài Chân chỉ khẽ nhói lên một chút, một ý nghĩ kỳ lạ thoáng qua: Mình bị làm sao thế này? Nhưng bản tính y vốn khó dời, cảm giác áy náy hiếm hoi ấy chưa kịp nếm trải thì đầu óc y đã bắt đầu xoay chuyển từ vài ba câu của Yến Trì: Nghe chừng mâu thuẫn nội bộ của người Di Nhung đang ngày một gay gắt, nói không chừng đây lại là cơ hội tốt để lợi dụng.

Chỉ là không biết trong hai phe này, phe nào đang đứng sau chống lưng cho Lục Thập Di?

Y lại cười với Yến Trì, thăm dò: "Xem ra, tam ca kia của ngươi bắt nạt ngươi từ nhỏ đến lớn, có phải phụ vương ngươi rất thương tam ca ngươi không? Chắc không đến nỗi giao cả binh quyền cho y, để ngươi và đại ca ngươi chịu thiệt thòi chứ?"

Yến Trì liếc nhìn Quý Hoài Chân, đột nhiên hỏi: "Ngươi cứ hỏi thăm tam ca ta làm gì?"

Thấy Yến Trì đầy vẻ cảnh giác, Quý Hoài Chân không hề giận mà còn buông lời tán tỉnh để đánh trống lảng: "Ngươi ghen tuông vớ vẩn gì thế, ta hỏi chút cũng không được sao? Ta đã gặp y bao giờ đâu, nếu là tam ca nhà người khác, xem ta có thèm đếm xỉa tới không.”

Tiếc rằng Yến Trì giờ đây đã chẳng còn là cậu nhóc ngây ngô của ngày xưa, không dễ gì bị vài ba lời đường mật của y làm cho mê muội. Quý Hoài Chân sợ càng hỏi sâu Yến Trì sẽ càng đề phòng, bèn kéo áo lại cho cậu rồi đứng dậy: "Được rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, ta đi nấu cơm.”

Yến Trì ngạc nhiên: "Huynh biết nấu cơm thật à?"

"Đại nhân nhà ngươi có chuyện gì mà không biết chứ? Đừng có coi thường người khác." Nói đoạn, y quay người bỏ đi.

Rõ ràng Lộ Tiểu Giai cũng có cùng nỗi lo lắng đó. Lúc Quý Hoài Chân nhóm lửa, y cứ lăng xăng bên cạnh vì sợ y sẽ làm hỏng mất bữa ngon.

"Lục đại nhân, ngài lại cãi nhau với Yến Trì nên mới xuống bếp dỗ dành huynh ấy phải không? Theo bần đạo thấy, cách dỗ dành đâu chỉ có mỗi việc nấu nướng. Người xưa có câu 'đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa', niềm vui mây mưa, lễ tiết chu công[1] mới chính là tuyệt chiêu lợi hại nhất trong đạo phu thê."

↳[1] Cách nói uyển chuyển chỉ việc vợ chồng ăn ở với nhau, quan hệ tình dục, phát sinh quan hệ nam nữ

Quý Hoài Chân chẳng buồn đáp lời, y giáng một búa dứt khoát xuống khúc củi khô to bằng bắp đùi, gỗ văng ra từng mảnh. Quý Hoài Chân huýt sáo, nhìn Lộ Tiểu Giai như đang trêu chó: "Đi nhặt về đây cho đại nhân." Dứt lời, y xách dao phay lên, chém cải thảo xoèn xoẹt rồi dùng dao xúc ném thẳng vào nồi.

Lộ Tiểu Giai nhìn mà há hốc mồm, đoạn quay người đi nhặt.

Yến Trì vừa bước ra khỏi phòng thì nghe thấy tiếng Lộ Tiểu Giai lẩm bẩm: "Lạ thật, ta cứ ngỡ ngài ấy ăn sung mặc sướng, mười ngón tay không dính nước xuân, nào ngờ tay nghề nấu nướng còn ra dáng hơn cả ta."

Yến Trì tò mò nhìn sang, chỉ thấy Quý Hoài Chân đang thái cá mặn rất điêu luyện, nhét gia vị vào bụng cá rồi bắc lên chưng, đồng thời còn nhanh tay đánh trứng rưới vào nồi canh đang sôi sùng sục. Không biết nghĩ đến điều gì, vẻ mặt Yến Trì buồn rười rượi giải thích với Lộ Tiểu Giai: "Huynh ấy... từng có vợ con, chắc là thường xuyên nấu cho họ ăn."

Yến Trì chắc hẳn y phải yêu thương, tưởng nhớ vợ mình sâu đậm lắm nên mới luôn mang theo bức tiểu họa bên người không rời như thế.

Đó mới là tình sâu nghĩa nặng.

Còn đối với mình cũng chỉ là lợi dụng, giống như y đã nói, mình chỉ là con mèo con chó để y tiêu khiển lúc buồn chán mà thôi.

Yến Trì buồn bã, quay người bỏ đi, chẳng kịp để ý đến vẻ mặt kỳ quái của Lộ Tiểu Giai.

Tên đạo sĩ đứng đó, một tay không ngừng bấm đốt tính toán, miệng lẩm bẩm: "Lẽ nào ta lại tính sai? Xưa nay chưa bao giờ sai cơ mà... Lục đại nhân rõ ràng cả đời này làm gì có duyên phận với con cái cơ chứ?"

Tác giả có lời muốn nói:

Thiết lập nhân vật Diệp Hồng Ngọc là bất chợt nghĩ ra, không nằm trong kế hoạch ban đầu, nhưng viết về nhân vật này thực sự rất đã.

Chapter 33

Bữa cơm tất niên có năm món một canh, Quý Hoài Chân tự tay nấu, chỉ có hai vò rượu mạnh là chôm từ nhà Xảo Mẫn.

Yến Trì ăn mới được nửa bữa thì bị trưởng làng gọi đi, chẳng rõ có việc gì. Thấy bóng cậu đã khuất hẳn, Quý Hoài Chân liền quay sang rót rượu cho Lộ Tiểu Giai. Một chén rượu đầy cạn sạch, nồng đến mức khiến đối phương sặc sụa trào cả nước mắt, đôi mắt chẳng mấy chốc đã lờ đờ men say.

"Lộ đạo trưởng, ta kính ngươi thêm chén nữa."

Lộ Tiểu Giai xua tay lia lịa: "Không được, không được, uống không nổi nữa đâu." Hắn vung tay loạn xạ định gạt Quý Hoài Chân ra, rồi ôm khư khư thanh kiếm của mình, lôi kéo Thiêu Bính định lủi về phòng ngủ.

Quý Hoài Chân đưa tay kéo ngược hắn lại. Lộ Tiểu Giai đứng không vững, lảo đảo rồi ngã nhào xuống chân Quý Hoài Chân, cứ thế dựa vào chân y, rõ là rượu đã ngấm.

"Ngươi cũng quý thanh kiếm này nhỉ, có tên không?"

Lộ Tiểu Giai đáp: "Đàm Hoa. 'Đàm' trong 'đàm hoa nhất hiện'[1], 'Hoa' trong 'hoa quang'[1]."

↳[1] phù dung sớm nở tối tàn; sáng chói rực rỡ.

"Nếu quý như vậy, sao chưa từng thấy ngươi dùng nó?"

Dù là cái hôm cướp ngục ở Phần Châu, hay sau này giao chiến với người của tam ca Yến Trì, mấy lần tính mạng ngàn cân treo sợi tóc mà thanh kiếm này vẫn chưa một lần rời vỏ.

Lộ Tiểu Giai say khướt, cười toe toét: "Sư phụ ta trước khi chết có bói cho ta một quẻ, nói rằng khi thanh Đàm Hoa này ra khỏi vỏ, cũng là lúc cái mạng nhỏ này của ta chẳng thể giữ được."

"Vậy à?" Quý Hoài Chân ra chiều suy nghĩ, cười đầy ý vị, rồi bất ngờ nắm lấy chuôi kiếm, dùng sức rút mạnh.

Kiếm ra khỏi vỏ, thanh âm tựa rồng ngâm, đường nét như ánh chớp xé trời, quả là rạng rỡ chói lòa. Lưỡi kiếm sắc lạnh hiện ra trước mắt, thân kiếm phản chiếu nửa bên mặt của Quý Hoài Chân.

Y cúi đầu giả vờ kinh ngạc nhìn Lộ Tiểu Giai: "Ngươi vẫn sống sờ sờ đấy thôi?"

Lộ Tiểu Giai cười hì hì: "Ra vỏ này không phải 'ra vỏ' kia. Kiếm rời vỏ là để sát sinh, khi nào ta giết người, mạng nhỏ này mới tận. Ta chẳng giết ai, tất nhiên chẳng chết được."

Tiếng còn chưa dứt, cổ hắn bỗng thấy đau nhói. Cúi đầu nhìn xuống, lưỡi kiếm sắc lạnh đã kề sát cổ mình, dọa Lộ Tiểu Giai tỉnh rượu quá nửa.

Quý Hoài Chân cười nói: "Giờ thì chưa chắc đâu."

Ánh mắt đó vừa giễu cợt vừa độc địa, dọa Lộ Tiểu Giai hét toáng lên: "Thiêu Bính... Thiêu Bính, cứu ta, mau cứu ta!"

Thiêu Bính đang cắm đầu ăn cơm, bị món cá mặn chiên thơm lừng của Quý Hoài Chân hớp hồn vía, la ó om sòm: “Ông muốn giết huynh thì đã giết lâu rồi! Lục đại nhân, con còn đang tuổi ăn tuổi lớn, ngày mai còn được ăn cá nữa không ạ?”

“Ta có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi cứ việc nói thật.” Quý Hoài Chân chẳng thèm để ý đến Thiêu Bính, quay sang Lộ Tiểu Giai cười khẩy: “Nghe nói ngươi không cha không mẹ, sư phụ chết rồi thì tới nương tựa Thanh Nguyên quán. Tuy lão Tằng kia chẳng ưa gì ngươi, nhưng một ngày làm thầy cả đời làm cha, hôm đó ta phóng hỏa đồ sát sư môn của ngươi, ngươi không muốn báo thù cho ông ta sao? Không muốn báo thù cho đồng môn của ngươi ư? Ngươi cứ lẽo đẽo theo ta, e là có mưu đồ gì khác đúng không.”

Y chẳng tin vào mấy lời dị đoan về mệnh cách dây dưa của Lộ Tiểu Giai, mấy ngày qua lại chưa tìm được cơ hội tra hỏi riêng, càng sợ thủ đoạn tra tấn của mình tàn khốc, để Yến Trì trông thấy thì khó lòng dọn dẹp cục diện.

Lộ Tiểu Giai thu cằm, căng thẳng nhìn chằm chằm vào lưỡi kiếm.

“Chính ngài cũng nói ông ta không ưa ta... Vả lại ông ta đã không ưa ta, đám đồng môn làm việc dưới trướng ông ta lại càng chẳng ưa gì ta, ta ta ta... tại sao ta phải báo thù cho họ chứ, người bên cạnh ngài ta đánh không lại một ai hết! Ngài tha cho ta trước đã, ta kể cho ngài nghe là được chứ gì.”

Quý Hoài Chân nhìn hắn chằm chằm một hồi, cuối cùng mới buông tay ra.

Lộ Tiểu Giai thở phào nhẹ nhõm, bèn kể hết mọi chuyện.

“Sư phụ” trong miệng hắn dĩ nhiên không phải Tằng đạo trưởng, mà là đạo sĩ họ Lộ đã nuôi nấng Lộ Tiểu Giai như con đẻ.

Thiêu Bính cũng là con nuôi của ông, tên thật là Lộ Thiêu.

Trước khi Lộ chân nhân qua đời, ông đã đưa một lá số bát tự cho Lộ Tiểu Giai, nói rằng người có bát tự này vận mệnh dây dưa với hắn, đời này không gặp thì thôi, hễ gặp phải thì chỉ cần người đó có mệnh hệ gì, Lộ Tiểu Giai cũng chỉ có một con đường chết.

Sư phụ vừa mất, Lộ Tiểu Giai và Thiêu Bính không chốn nương thân, bèn phó mặc cho ý trời, dựng một quẻ thẻ tre trên mặt đất, hướng thẻ ngã xuống lại chỉ ngay về Thanh Nguyên quán.

↳[2] là một loại hình bói toán truyền thống, sử dụng những thẻ tre nhỏ khắc số hiệu hoặc chữ Hán để dự đoán vận mệnh trong tương lai.

Nói đến cuối, Lộ Tiểu Giai nở một nụ cười gian xảo, rốt cuộc cũng chịu nói thật: “Với lại... Bạch cô nương trung thành như vậy, nếu ta tìm ngài báo thù, chẳng phải là tự cắt đứt mối nhân duyên này sao?”

Quý Hoài Chân không thèm đếm xỉa đến hắn, đột nhiên hỏi: “Nếu sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng giờ, thì bát tự sẽ giống hệt nhau, bất kể nam nữ?”

“Đó là lẽ dĩ nhiên, ủa, Lục đại nhân, ngài có biểu cảm gì thế kia?”

Quý Hoài Chân trừng mắt nhìn Lộ Tiểu Giai, quét mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, vẻ mặt kỳ quái lắc đầu, nhìn hắn trân trối: “Giờ thì ta hơi tin rồi đấy.”

Lộ Tiểu Giai bị y nhìn đến sởn cả gai ốc, đang định hỏi thêm thì Yến Trì đã quay về.

Quý Hoài Chân vội vàng thu kiếm, còn chưa kịp đẩy cái đầu đang gác trên đùi mình của Lộ Tiểu Giai ra thì Yến Trì đã đẩy cửa bước vào. Vừa quay người lại, cậu liền trông thấy tư thế mờ ám của hai người, cùng với hai vò rượu rỗng nằm lăn lóc trên bàn.

Nụ cười trên mặt cậu tựa như gáo nước hắt ra giữa tháng Chạp rét mướt, đông cứng ngay nơi khóe môi.

Ba người trố mắt nhìn nhau.

Lộ Tiểu Giai ngơ ngác: “Yến Trì huynh, sao huynh lại về rồi?”

Yến Trì chẳng thèm nhìn hắn, cúi gằm mặt, khẽ nói: “Ta về không đúng lúc rồi.”

Lộ Tiểu Giai: “?”

Vừa thấy bộ dạng này của cậu, Quý Hoài Chân lập tức lên tinh thần, thu lại cái tay định đẩy Lộ Tiểu Giai ra, hỏi Yến Trì: “Nghe cái giọng này là đang không vui à? Ngươi lấy quyền gì mà không vui? Chẳng phải ngươi chê ta lòng dạ hiểm độc, ích kỷ tư lợi, còn vừa lười vừa ham ăn, vừa gian vừa láu cá, đến mức chẳng thèm bái đường thành thân

với ta đó sao? Ngươi lấy cái gì mà quản ta uống rượu với ai, rồi lấy cái gì mà quản ai gối đầu lên đùi ta?"

Lộ Tiểu Giai vừa nghe xong, giật nảy cả mình.

Tửu lượng hắn kém, đầu óc đang quay cuồng, mãi mới nhận ra mình đang gối đầu lên thứ gì, tức thì kêu thảm: "Bạch cô nương, ta oan quá!" Hắn đang định bò đi thì bị Quý Hoài Chân đè ngược trở lại.

Yến Trì quay lưng đi, giọng khản đặc: "Ai thèm quản huynh."

Quý Hoài Chân cười gằn một tiếng, lười chẳng buồn đôi co.

Yến Trì tức đến không thèm lên tiếng, Lộ Tiểu Giai sợ đến không dám mở lời, trong phòng chỉ còn mỗi tên Thiêu Bính thiếu tinh tế vẫn đang chóp chép ăn. Loáng cái, cả con cá lẫn mười ngón tay của cậu ta đã được mút sạch sành sanh. Cuối cùng cậu ta chùi mép, ngó nghiêng trái phải, chỉ vào Yến Trì nói: "Này, cái tên họ Yến kia, sao lại là huynh nữa vậy? Sao lần nào huynh cãi nhau với vợ cũng lôi Tiểu Giai sư huynh của ta vào thế!"

Cậu ta nhảy khỏi chiếc ghế đẩu, cứu tiểu Giai sư huynh của mình đi, rồi chỉ trỏ Yến Trì, hùng hồn nói: "Vợ của huynh đa nghi quá rồi đấy! Có phải tại cái mặt hoa da phấn của huynh hay ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nên ổng mới chẳng tin ai, nhìn ai cũng tưởng là muốn hại mình không! Họ Yến kia! Huynh đúng là vô dụng!"

"Ngươi nói ai mặt hoa da phấn? Ngươi bảo ai vô dụng?"

Yến Trì tức điên định xông vào tẩn cậu ta một trận, nhưng Thiêu Bính lanh như chạch, chạy vèo cái đã mất hút. Yến Trì vừa quay người lại, Quý Hoài Chân đã đến ngay trước mặt, cậu bèn cúi gằm đầu xuống.

Quý Hoài Chân thuận thế cúi xuống ngẩng lên nhìn cậu. Yến Trì ngẩng đầu, y cũng đứng thẳng dậy theo, Yến Trì nhìn sang trái, y cũng nghiêng đầu sang trái. Đến cuối cùng, Yến Trì thẹn quá hóa giận, hét toáng lên: "Huynh đừng có đùa giỡn ta nữa!"

Giọng cậu hơi cao, mắt cũng đỏ hoe, hét xong liền thở hồng hộc, dáng vẻ vừa ấm ức vừa phẫn nộ đến cùng cực, như thể sắp rưng rưng đến nơi.

Quý Hoài Chân ngắm nghía cậu hồi lâu, thấy hai tay buông thõng bên hông đã nắm chặt thành quyền, y biết lần này cậu giận thật rồi.

Y thản nhiên nói: "Ai đùa giỡn ngươi? Lộ Tiểu Giai uống say tự dựa vào đây, ta có ôm hắn đâu."

Đáy mắt Yến Trì mờ mịt, chẳng buồn nhìn Quý Hoài Chân, buồn bã nói: "Chúng ta vốn dĩ không phải người cùng đường, trước đây là ta si tâm vọng tưởng, tự mình đa tình, bây giờ ta nghĩ thông suốt rồi, có được không?"

Quý Hoài Chân lặng đi, rồi bỗng nhiên bật cười, rặt một vẻ chẳng quan tâm, cốt chỉ để Yến Trì không được toại nguyện, y trêu chọc: "Không được."

"Rốt cuộc huynh muốn thế nào, ta đã hứa sẽ đưa huynh đến Sắc Lặc Xuyên, tại sao huynh cứ không chịu buông tha cho ta."

Đôi mắt Yến Trì hoe đỏ.

Vậy mà Quý Hoài Chân vẫn cứ nhìn cậu cười, thái độ tồi tệ như thể Yến Trì chẳng thể làm gì được y.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng pháo nổ lác đác, không biết là nhà dân làng nào ăn cơm xong, dắt con nhỏ ra đốt pháo.

"Ai không buông tha ngươi? Là tự ngươi đâm đầu vào đấy chứ." Quý Hoài Chân nhìn ra ngoài, lẩm bẩm: "Chắc cũng sắp rồi."

Yến Trì khó hiểu nhìn y, vừa định mở miệng, tay đã bị người ta nắm chặt lấy đầy bá đạo.

Quý Hoài Chân tươi cười rạng rỡ, kéo Yến Trì đi về phía nhà Xảo Mẫn. Vừa ra khỏi sân, bên ngoài quả nhiên đã đứng đầy người. Đêm nay là đêm giao thừa, nhà nhà sum họp, thăm viếng họ hàng, có người còn cầm theo lồng đèn, họ không mua nổi đèn hoa bèn tự dùng giấy đỏ dán lấy, khiến cả con phố rực lên một màu đỏ ấm áp.

Họ sống gần địa phận của người Tề, ngay cả tập quán cũng giống hệt. Thấy Yến Trì ra ngoài, ai nấy đều tươi cười chào hỏi, gọi cậu là Yến Trì điện hạ.

Kể từ lúc bị Quý Hoài Chân nắm tay, Yến Trì cứ như người mất hồn, vừa tủi thân lại vừa chua xót. Cậu hiểu ra rồi, người này đã quyết tâm phải ức hiếp cậu, trêu đùa cậu cho bằng được.

Quý Hoài Chân thấy cậu không phản ứng gì, cũng chẳng coi mình là người ngoài, y lại giở cái bộ mặt công tử bột quen được nịnh nọt ở Thượng Kinh ra, vẫy tay chào đáp lễ

từng người dân, coi như thay Yến Trì chào hỏi.

Ánh mắt tươi cười của mọi người nhìn sang, chiếc lồng đèn đỏ rực trên đầu, tiếng pháo nổ bên tai, tuyết trắng rọi đêm đen thành ban ngày, và cả người đang nắm tay mình sải bước về phía trước, tất cả khiến Yến Trì chợt hoang mang, cậu bị kéo đi, không kìm được mà nhớ lại ngày thành thân.

Có lẽ cậu đã bị ảo giác, vậy mà lại nghe thấy tiếng va chạm lanh lảnh khi chiếc trâm cài trân châu ấy lúc lắc.

Yến Trì thấy chua xót trong lòng, bèn giằng tay ra, không muốn để Quý Hoài Chân dắt đi nữa.

Ai ngờ Quý Hoài Chân lại không buông, còn nắm chặt tay Yến Trì hơn, ghé tai dọa dẫm: "Ngươi mà giãy nữa là ta la lên đấy, ta gọi mọi người lại đây, bảo ngươi giở trò sàm sỡ với ta."

Yến Trì cả giận nói: "Rốt cuộc là ai sàm sỡ ai!"

Quý Hoài Chân cười đắc ý, đứng trước cửa nhà Xảo Mẫn do dự không quyết vì sợ lại phá bĩnh chuyện tốt của người ta như lần trước. Y quay đầu nhìn Yến Trì, thấy tên ngốc kia đứng sững sờ, viền mắt lại dần ươn ướt, Quý Hoài Chân oan uổng la oai oái: "Khóc gì mà khóc, ta lại chọc gì ngươi nữa rồi? Thôi được rồi, là ta sàm sỡ ngươi, được chưa?"

Y cười đầy ẩn ý với Yến Trì, ra hiệu: "Nín đi, lát nữa hãy khóc."

Tiếng bước chân vọng ra từ trong nhà, một vệt sáng lọt qua khe cửa, Xảo Mẫn khoác tấm áo da sói, cầm lồng đèn đỏ mời hai người vào sân. Hắn nhìn Yến Trì, gọi một tiếng điện hạ, ý cười trong mắt ấm áp mà đáng tin cậy.

Yến Trì ngẩn ra, dự cảm có chuyện gì đó: “Sao vậy?”

Xảo Mẫn và Quý Hoài Chân liếc nhìn nhau, cả hai đều không lên tiếng. Quý Hoài Chân đi vào một căn phòng, gọi Yến Trì cùng vào.

Chỉ thấy một vật cao bằng người thật dựng sừng sững giữa phòng, bên trên phủ một tấm vải.

Yến Trì ngơ ngác nhìn, lờ mờ đoán được thứ bên dưới là gì, nhưng chẳng dám tin chuyện này lại có thể liên quan đến con người trước mắt. Quý Hoài Chân quay đầu lại cười với cậu, nắm lấy một góc vải rồi giật mạnh ra —— tấm vải đỏ tung bay tựa áng mây, thứ bên dưới lộ diện, bất ngờ thay lại chính là bức tượng vàng của Diệp Hồng Ngọc đã được tu sửa lại!

Chỉ là pho tượng vàng ấy đã vỡ nát từ lâu, khó mà khôi phục lại như cũ, Quý Hoài Chân phải nhờ Xảo Mẫn tìm khắp thợ khéo trong thành, cũng chỉ có thể ghép những mảnh vỡ lại với nhau, vá víu tu bổ, còn về lớp mạ vàng bên ngoài, Quý đại nhân sa cơ lỡ vận này quả thực có hơi lực bất tòng tâm.

Yến Trì sững sờ nhìn gương mặt tươi cười duyên dáng của Diệp Hồng Ngọc, nhất thời không nói nên lời. Cậu ngây người bước tới, đưa ngón tay vuốt ve những vết rạn trên mặt bà.

Quý Hoài Chân đưa tay lên môi, ho khẽ một tiếng, ra vẻ nghiêm túc nói: “Bây giờ đang kẹt, đợi đại nhân nhà ngươi về lại Thượng Kinh, sẽ dát thêm cho Diệp tướng quân một

lớp áo mới bằng vàng ròng.”

Cả hai cùng ngẩng đầu nhìn Diệp Hồng Ngọc, Quý Hoài Chân tiếc nuối: “Mỗi cây đao của Diệp tướng quân không tìm lại được... thật đáng tiếc.”

Yến Trì nghẹn ngào ừ một tiếng.

Bên ngoài người mỗi lúc một đông, tiếng ồn ào cũng dần lớn hơn. Không biết ai là người bắt đầu trước, những bài ca của các bộ tộc bỗng vang lên.

Ngôn ngữ của ngoại tộc tối nghĩa khó hiểu, hoang dại mà cô liêu như gió cát thổi trên sa mạc, Quý Hoài Chân nghe nửa ngày trời vẫn chẳng hiểu gì, cũng lười không thèm nghe nữa. Tiếng pháo nổ vang trời, hết tràng này đến tràng khác, y lại ngửi thấy mùi khói lưu huỳnh.

Quý Hoài Chân lòng chợt xao động, ghé sát lại hỏi: “Nếu còn gan, còn lương tâm, thì lặp lại câu ngươi vừa nói xem nào. Dỗi với ai thế? Ai đùa giỡn ngươi?”

Yến Trì ngây người nhìn đôi môi Quý Hoài Chân mấp máy, tiếng pháo quá lớn, cậu chẳng nghe thấy đối phương đang nói gì.

“Thôi vậy, trước mặt mẹ ngươi, ta không ức hiếp ngươi nữa.”

Vừa hay lúc này tiếng pháo tạm ngưng.

Quý Hoài Chân lại nghiêm mặt, y xắn tay áo, lau nước mắt trên mặt Yến Trì.

Cách y đối xử với Yến Trì xưa nay không phải châm chọc mỉa mai thì cũng là nịnh bợ giả dối hòng lợi dụng, chưa bao giờ y bình thản mà dịu dàng đến thế. Yến Trì ngẩn cả người, rồi lại nghe thấy tiếng cười bất đắc dĩ của Quý Hoài Chân.

Y khẽ dỗ dành: "—— Điện hạ, đừng khóc nữa."

Một câu dịu dàng vừa đủ, keo kiệt như lời thật lòng hiếm hoi từ miệng Quý Hoài Chân. Y nhấc chân bước ra ngoài, cái xoay người mang theo một làn hương thoảng qua. Yến Trì không biết đó là mùi gì, ngửi như mùi không khí trong lành se lạnh sau cơn tuyết đầu mùa, ấy vậy mà lại là hương thơm đặc trưng của riêng người này.

Xảo Mẫn đứng trong sân, cùng Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì quỳ trước tượng đá của Diệp Hồng Ngọc, dập đầu một cái.

Yến Trì đầm đìa nước mắt, giọng khản đặc: "Mẹ, con bất hiếu, để mẹ phải chịu nỗi nhục này. Sự việc hôm đó đột ngột, con mới phải mượn miếu thờ tượng vàng của mẹ để kéo dài chút thời gian. Nếu con không làm vậy, e là hai người bọn con đã chết dọc đường rồi. Con chẳng muốn huynh ấy chết, con muốn huynh ấy được sống."

"Mẹ, mẹ nói chỉ có thể làm chuyện đó với người mình thích, nhưng mẹ không nói cho con biết. Nếu trong lòng con có huynh ấy, mà trong lòng huynh ấy lại không có con, chỉ muốn lợi dụng con, thì con phải làm sao đây." Yến Trì đau buồn ngẩng đầu, bất lực nhìn Diệp Hồng Ngọc.

Nhưng mẹ của cậu đã sớm hóa thành một pho tượng đá lạnh băng, chỉ còn đôi mắt sống động như thật và nụ cười rạng rỡ nơi khóe môi là còn thấp thoáng đôi chút dung mạo động lòng người khi xưa.

Chỉ tiếc hồng nhan bạc phận, Diệp Hồng Ngọc chẳng còn nghe thấy được tiếng khóc cầu xin của người thân duy nhất còn lại trên đời này nữa rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Đếm năm đếm tháng chỉ mong một lần gặp gỡ lúc hoa nở~

Dẫu cho có đi rồi lại về, lỡ dở rồi lại lướt qua nhau~

Vui buồn sướng khổ của người, ta đây đều thấu tỏ~

Ba ngàn phồn hoa chỉ lưu luyến một mình người mà thôi~

Tình cỡ này mà còn không cưa đổ được Trì muội nữa sao??? Yến nhỏ ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi thôi!!

Chapter 34

Trong sân, Xảo Mẫn và Quý Hoài Chân đứng sóng vai.

Ánh mắt Xảo Mẫn đăm đăm nhìn Yến Trì đang quỳ trong nhà, đột nhiên lên tiếng: “Thay mặt điện hạ, đa tạ ngài.”

Quý Hoài Chân cười, thầm nghĩ ngươi là ai, mà đòi thay cậu ta cảm ơn ta? Y hất cằm về phía chân trái của Xảo Mẫn: “Xảo Mẫn đại ca, chân của huynh bị thương thế nào vậy?”

“Không phải Lục đại nhân từng nói, những câu trả lời có được từ việc hỏi thẳng đều chẳng đáng tin sao?” Xảo Mẫn trêu chọc nhìn y, đoạn chuyển giọng, nói nhỏ: “Nhưng ngài đã là người của Yến Trì điện hạ, tức là người một nhà. Kẻ lớn lên trên lưng ngựa như bọn ta coi trọng nhất chữ tín, nên không nói dối người nhà. Cái chân này của ta gãy là do đánh với người Tề các ngài.”

“Sau này Diệp đại nhân cứu ta một mạng, đưa ta về làng này, từ đó ta ở lại đây luôn.”

Quý Hoài Chân ngẩn ra, rồi nhanh chóng hiểu ngay: “Nói vậy, những người Khương, người Di Nhung trong làng này đều là do Diệp Hồng Ngọc nhặt về?”

Lúc đấy quan hệ giữa người Tề và mười chín bộ tộc thảo nguyên căng thẳng như nước với lửa. Vấn Dương lại sở hữu địa thế hiểm yếu, lưng tựa núi Thương Ngô, Tây giáp Trấn Giang Tam Sơn. Bất kể bộ tộc nào muốn rời cõi biên thùy tiến vào trung nguyên đều phải đi qua con đường này, vì thế nơi đây thường xuyên bị ngoại tộc xâm phạm.

Vậy mà Diệp Hồng Ngọc lại dám đương đầu với muôn vàn áp lực, dựng nên một ngôi làng để cưu mang dân du mục thảo nguyên.

Quý Hoài Chân lẩm bẩm: “Diệp tướng quân rốt cuộc là người như thế nào...”

Ánh mắt Xảo Mẫn dừng trên pho tượng vàng, khẽ trầm ngâm, hạ giọng: “Dùng cách nói của người Tề các ngài, ngài ấy là một người có tấm lòng từ bi, nhân hậu.”

“Một người, một thương, một đao, một ngựa trấn giữ biên quan. Ngài ấy vừa giết người, cũng vừa cứu người, vừa có thể lấy máu quân thù gột rửa vũ khí, lại vừa có thể bao dung những người từng đồ sát người Tề nhưng đã chán ghét chiến tranh, muốn tìm một cuộc sống yên ổn như ta. Mười chín bộ tộc thảo nguyên không ai là không biết đại danh Ngọc Giao Long. Có người được ngài ấy cứu liền cảm kích và yêu mến, có người bị ngài ấy giết người thân liền căm hận thù ghét.”

“Có bao nhiêu người muốn lấy mạng Ngọc Giao Long, thì cũng có bấy nhiêu người muốn ngài ấy được sống.”

—— Có bao nhiêu người muốn ngài ấy sống, thì cũng có bấy nhiêu người muốn ngài ấy chết.

Chỉ một câu nói đơn giản ấy thôi cũng đủ khiến Quý Hoài Chân chấn động đến lặng người.

Một đời hiển hách, lẽ ra phải được lưu danh sử sách, cuối cùng lại ra đi trong uẩn khúc.

Quý Hoài Chân không kìm được, buột miệng: “Vì sao ngài ấy lại chịu gả đến Di Nhung?”

Xảo Mẫn im lặng không nói, đột nhiên liếc nhìn y: “Ai bảo Diệp đại nhân là ‘gả’ đến Di Nhung?”

Quý Hoài Chân sững sờ, rồi chợt ngộ ra.

“Diệp đại nhân thường nhặt người từ bên ngoài về, có lần ngài mang về một gã đàn ông mình đầy thương tích, nằm liệt giường cả tháng trời, đích thân Diệp đại nhân tự tay chăm sóc. Chẳng ai biết hắn là ai, cũng không rõ hắn từ đâu tới. Sau đó, người nọ biến mất, Diệp đại nhân mang thai. Đến khi hắn quay lại, đã là đại hãn trẻ tuổi nhất của mười chín bộ tộc thảo nguyên.”

Xảo Mẫn như nhớ lại điều gì, bỗng bật cười: “Lúc nhỏ Yến Trì chẳng hiểu chuyện lại hay khóc nhè, thích bắt chước cha tết tóc, lúc khóc trông chẳng khác nào một tiểu nương tử, khiến ai nhìn cũng phải mủi lòng. Mỗi lần cậu ấy khóc, Diệp đại nhân lại ném cậu ấy qua đây cho ta dỗ. Nếu dỗ mãi không nín, ngài liền dọa sẽ cắt phăng bím tóc nhỏ đi, Yến Trì sợ quá mới không dám khóc nữa.”

Quý Hoài Chân hiểu rõ, Yến Trì nín khóc không hẳn vì sợ hãi.

Trẻ con ngây thơ nhất, cậu thương mẹ, nên đương nhiên cảm nhận được tình cảm sâu nặng mà mẹ dành cho cha. Vì lẽ đó, cậu cũng sẵn lòng yêu thương người đàn ông dù chẳng mấy khi gặp mặt, nhưng đã chiếm một vị trí không thể thay thế trong tâm hồn non nớt của cậu.

Vì thương cả cha lẫn mẹ, nên cậu mới muốn trở nên giống người mà mẹ yêu, cái gì cũng muốn học theo cho bằng được.

“Xảo Mẫn đại ca đối đãi với Yến Trì vừa như huynh trưởng, vừa như phụ thân.” Quý Hoài Chân nghiêm mặt, trịnh trọng vái một vái: “Lẽ ra, người phải nói lời cảm ơn Xảo Mẫn đại ca chính là ta mới đúng.”

Xảo Mẫn nghe vậy lại nở nụ cười giễu cợt: “Nếu cậu ấy không phải là hoàng tử Di Nhung, Lục đại nhân có còn cảm ơn ta không?”

Thấy mình bị nhìn thấu, Quý Hoài Chân cũng không lúng túng, chỉ hào phóng đáp lại bằng một nụ cười đầy ẩn ý.

Hai con người thông minh, ngay lúc này trong lòng đã hiểu rõ mà không cần nói ra.

Trong phòng, người phụ nữ huyền thoại ấy vẫn đứng sừng sững, một anh linh trên trời như bà, sau khi chết vẫn lặng lẽ bảo vệ mảnh đất này.

Yến Trì gác lại tâm trạng, lau khô nước mắt, rồi dùng khăn ẩm cẩn thận phủi đi lớp bụi mỏng bám trên tượng đá. Dọn dẹp xong xuôi, quay đầu lại thấy Quý Hoài Chân và Xảo Mẫn đang đứng trong sân nhìn mình, cậu bất giác hỏi: “Hai người đang nói gì vậy?”

Quý Hoài Chân cười lắc đầu, cùng Yến Trì trở về nhà.

Lúc đi náo nhiệt bao nhiêu, lúc về lại hiu quạnh bấy nhiêu, khắp mặt đất chỉ còn vương vãi xác pháo đỏ. Quý đại nhân vốn lười chảy thây, định bụng bắt Yến Trì cõng mình, nhưng chợt nhớ đến vết thương trên lưng cậu nên đành thôi. Cái tên nhóc này từ lúc bị thương, đêm nào cũng chỉ có thể nằm sấp ngủ.

Quý Hoài Chân lại giở thói trêu hoa ghẹo nguyệt, kéo tay Yến Trì: “Vừa nãy ngươi mách tội ta với mẹ ngươi đúng không? Sao ta nghe loáng thoáng thấy ngươi nhắc tên ta?”

Yến Trì chột dạ, vội vàng la lên giấu giếm: “Ta không có, ai thèm nhắc tên huynh.”

Câu này vốn dĩ Quý Hoài Chân thuận miệng lừa Yến Trì, y đứng xa như vậy, nghe được cái gì mới lạ. Chẳng qua thấy bả vai Yến Trì run rẩy, đoán chắc cậu lại khóc nhè trước mặt mẹ mình.

Nhưng thấy phản ứng dữ dội của cậu, rõ là dáng vẻ chưa đánh đã khai, Quý Hoài Chân càng thêm tò mò, dụ dỗ: “Nói ta nghe xem, ngươi nói gì về ta với mẹ ngươi? Ta với ngươi đã bái đường thành thân, sao ngươi không dắt ta ra mắt mẹ ngươi, dập đầu với mẹ ngươi một cái?”

“Huynh lại bắt đầu rồi.”

Yến Trì không chịu nổi nữa, bước nhanh về phía trước, chạy biến về nhà.

Tuyết mấy hôm trước vẫn chưa tan hết, tiết trời đã vào lúc lạnh nhất.

Đêm nay, tuyết lại bắt đầu rơi lả tả như thấu tỏ lòng người. Dân làng vừa đốt pháo mừng xong, cửa phòng vừa khép lại, những bông tuyết trắng xóa đã bắt đầu rơi xuống.

Lòng Yến Trì rối như tơ vò, trăm mối ngổn ngang. Cậu bị những hành động của Quý Hoài Chân làm cho vừa bối rối vừa tủi thân, chỉ biết chui rúc vào chăn, im lìm không lên tiếng.

Quý Hoài Chân tắt đèn, cũng leo lên giường.

Tính tình Yến Trì ương bướng. Lúc không xuống giường được thì bị Quý Hoài Chân chiếm hết lợi lộc, hễ cử động được là vội vàng chia chăn sẻ gối ngủ riêng. Hai người mỗi người một chăn, nước sông không phạm nước giếng. Thế nhưng đêm nay quả thực quá lạnh, lạnh đến mức Quý Hoài Chân đã chèn kỹ góc chăn mà vẫn thấy gió lùa tứ phía.

Yến Trì nằm sấp, thân nhiệt vốn cao, ngủ giường lạnh cũng chẳng hề hấn gì. Đương lúc trằn trọc nghĩ xem rốt cuộc người kia có ý đồ gì, trên người bỗng nặng thêm, một lớp chăn nữa phủ xuống.

Ngay sau đó, góc chăn của cậu bị lật lên, chưa kịp thốt lên tiếng kinh ngạc thì một bóng người đã chui vào lòng.

Tay chân Quý Hoài Chân lạnh ngắt, chẳng chút khách sáo dán sát vào người Yến Trì, thản nhiên ra lệnh: “Sưởi ấm cho ta.”

Yến Trì nghiến răng: “Huynh có lương tâm không, ta đã ra nông nỗi này rồi.”

Quý Hoài Chân học theo điệu bộ của cậu, làm vẻ kinh ngạc: “Phải hỏi ngươi có lương tâm không mới đúng chứ? Ta vừa tặng ngươi một món quà lớn như thế, bảo ngươi ủ ấm chăn thôi mà cũng không muốn sao?”

Yến Trì im bặt, bướng bỉnh quay mặt đi chỗ khác, chẳng thèm nhìn y.

Quý Hoài Chân hừ cười một tiếng: “Giả vờ, cứ tiếp tục giả vờ đi. Có giỏi thì đêm nay ngươi cứ nằm như thế mà ngủ.”

Y rúc sâu vào lòng Yến Trì, để cậu đè hờ lên người mình, rồi áp đôi bàn chân lạnh lẽo lên bắp chân cậu. Chẳng mấy chốc, hơi ấm đã lan tỏa. Hai lớp chăn dày cộm đè lên người trĩu nặng, nói cũng lạ, cứ dán vào người Yến Trì là y lập tức hết lạnh.

Không chỉ hết lạnh, mà còn nhen nhóm một ngọn lửa dục.

Y đột nhiên hỏi: “Hình như chúng ta bỏ qua đêm động phòng hoa chúc rồi thì phải?”

Yến Trì đè lên người y, biết rõ mồn một phản ứng cơ thể của đối phương, nghe thêm câu này, càng hiểu rõ người này đang có ý đồ gì, cơn giận lập tức bùng lên.

“Huynh ở bên ta, nếu không tìm cách lợi dụng thì cũng là dỗ ta lên giường làm mấy chuyện này! Ai thành thân với huynh chứ, ta đã nói rồi, đó chỉ là diễn kịch thôi!”

Cậu quay đầu trừng mắt với Quý Hoài Chân, xem chừng đã thật sự nổi giận.

Quý Hoài Chân chẳng có hơi đâu cãi vã, vả lại Yến Trì nói cũng chẳng sai. Dù đôi khi bị chọc giận, nhưng hễ nhìn thấy khuôn mặt này, rồi nghĩ đến thân hình khoẻ mạnh dưới lớp y phục kia, bao nhiêu bực dọc trong y đều tan biến hết.

Sắc đẹp ngay trước mắt, nếu lúc này còn đi so đo thì đúng là đồ ngu.

Yến Trì có thể ngốc, nhưng Quý Hoài Chân thì không.

Những triền miên quấn quýt, những đê mê khoái lạc thuở trước lập tức ùa về chiếm trọn tâm trí. Vật dưới háng Quý Hoài Chân đã sớm cương cứng, thản nhiên cọ xát vào người Yến Trì qua lớp quần lót mỏng.

Nhưng thấy bộ dạng giả vờ chính chuyên của cậu, y lại không nhịn được muốn trêu chọc thêm chút nữa.

Y thừa biết Yến Trì muốn nghe điều gì, nhưng Quý Hoài Chân nhất định không nói. Không những không nói, y còn cố tình nói những lời Yến Trì không thích nghe.

"Cứ coi như diễn kịch, chúng ta chưa thành thân, được chưa? Chỉ là ta thấy lạ, chẳng phải ngươi luôn nghe lời mẹ và đại ca sao, sao còn chưa thành thân đã ngủ chung với ta rồi?"

Thấy Yến Trì thẹn quá hóa giận, Quý Hoài Chân Chân lại đổi giọng dỗ dành: "Được rồi, được rồi, Tiểu Yến Điện hạ, coi như ta lỡ lời, toàn xát muối vào vết thương của của ngài. Ta nghĩ thông rồi, dưa hái xanh không ngọt, ngài đã coi trọng danh phận, không muốn làm chuyện này thì cứ ngủ đi. Thần đây tự giải quyết là được chứ gì."

Yến Trì bỗng quay đầu lại.

Cậu nhìn Quý Hoài Chân chằm chằm, gương mặt bướng bỉnh, đôi mắt hoe đỏ như thể vừa bị ai ức hiếp.

Quý Hoài Chân "ơ" một tiếng: "Điện hạ, không phải lại sắp khóc đấy chứ?"

Yến Trì nhìn y trân trận, đột nhiên thốt ra: “Lúc nào huynh cũng vậy... lúc nào cũng bắt nạt ta, đánh một cái rồi lại xoa.”

Nói đoạn, cậu lại quay đầu đi, mặc cho Quý Hoài Chân giở trò gì bên dưới, cậu cũng quyết tâm không thèm đếm xỉa.

Quý Hoài Chân cười cợt nhả, chẳng thèm để tâm đến cơn giận hay nỗi ấm ức của Yến Trì. Y vòng tay ôm lấy cổ cậu, nhân lúc cậu chưa kịp vùng vẫy lại càng áp sát hơn.

Chẳng thèm cởi đồ lót, Quý Hoài Chân đưa tay xuống dưới, nắm lấy vật đã cứng ngắc của mình, dí sát vào bụng dưới rắn chắc của Yến Trì mà cọ xát không ngừng. Chẳng mấy chốc thứ dịch lỏng rỉ ra nhớp nháp từ miệng chuông đã làm ướt cả quần áo lẫn bụng dưới của Yến Trì.

Y đã quyết tâm trêu chọc Yến Trì, mà chỉ nằm dưới thân người ta tự chơi phía trước vẫn chưa đủ, y còn áp sát vào tai Yến Trì mà rên rỉ liên tiếp. Cái miệng ấy khi nói chuyện thì khiến người ta tức chết, nhưng đến lúc làm chuyện này lại có đất dụng võ, hai cánh môi dán sát vào tai cậu cọ tới cọ lui, chẳng mấy chốc đã chọc cho Yến Trì cứng lên.

Bên dưới Yến Trì đã cứng, nhưng cái miệng còn cứng hơn, vẫn cố giả vờ sắt đá. Mặc cho Quý Hoài Chân uốn éo đủ kiểu dưới thân, cậu vẫn nhất quyết không liếc nhìn một cái.

Quý Hoài Chân bật cười, khẽ nói: “Ngươi đối xử với bản thân mình ác thật đấy.”

Giọng Yến Trì đã khản đặc: “Ta đã nói rồi, huynh tự chạm vào mình đi, đừng có chạm vào ta.”

Quý Hoài Chân thở dốc, tay vẫn không ngừng mơn trớn, mỗi lần vuốt ve đều khiến không khí trong chăn nóng bừng lên. Trong không gian chật hẹp ấy, y cố tình quấy phá, từ hai hòn ngọc bên dưới chơi đùa lên tận quy đầu. Phóng túng đến mức này, sao có thể không chạm vào Yến Trì cho được?

Bên tai toàn là tiếng rên rỉ chẳng theo trật tự, đầy khêu gợi của Quý Hoài Chân, Yến Trì tự lừa mình dối người mà nhắm nghiền mắt lại, nghe đến mức cổ họng khô khốc, chỉ muốn uống nước.

Hai lớp chăn dày đã phát huy tác dụng, đè lên Yến Trì khiến cậu ngộp thở, chỉ riêng việc nghe Quý Hoài Chân tự thỏa mãn dưới thân mình cũng đủ khiến cậu mồ hôi đầm đìa, tim đập liên hồi như trống trận, vật không biết điều dưới háng cũng cứng ngắc ngẩng cao đầu, làm chiếc quần lót căng như muốn rách toạc ra.

Nói là không chạm, nhưng chỗ nào cũng đã chạm, đến lúc nên chạm vào bên dưới thì Quý Hoài Chân lại cố tình dùng đầu gối thúc nhẹ một cái, khiến Yến Trì rên hừ một tiếng.

Kẻ đầu sỏ còn giả vờ kinh ngạc: “Điện hạ, đây là cái gì vậy? Sao lại cứng đến thế này?”

Yến Trì nghiến chặt răng, thái dương đã nổi gân xanh.

Tuy nhắm mắt nhưng cậu vẫn ghi tạc bộ dạng của Quý Hoài Chân lúc chìm trong tình dục.

Đó là hình ảnh được chắp vá từ vô số đêm, người này vai rộng eo thon, hõm eo có hai lúm đồng tiền tròn tròn, vừa đủ để cậu đặt ngón tay cái vào siết chặt, càng khỏi phải nói

đến lúc sắp ra, đôi mắt sắc sảo thường ngày hay trừng mắt nhìn người, chỉ lúc này mới lộ ra chút yếu ớt cầu xin.

Yến Trì bị tiếng rên của y làm cho tâm thần bấn loạn, một ngọn lửa bùng lên thiêu đốt bụng dưới, ép cậu vừa cứng vừa đau.

Người bên dưới đột nhiên ôm lấy cậu chặt hơn. Quý Hoài Chân rên lên một tiếng trầm thấp, toàn thân mềm nhũn, tấm lưng cong lên lại áp sát về mặt giường, thỏa mãn thở ra.

Ban đầu chỉ định trêu chọc, ai ngờ chơi đến cuối cùng lại tự làm mình sướng.

Y đột nhiên nhìn Yến Trì, cười hì hì: "Sao không dám nhìn ta?"

Thấy đối phương vẫn nhắm chặt mắt, mồ hôi nhễ nhại, y lại cười gian, bắt lấy tay cậu, bôi thứ tinh dịch trơn trượt vừa bắn ra lên bàn tay Yến Trì.

Yến Trì giật mình, định rụt lại, nhưng Quý Hoài Chân nhất quyết không buông.

Y kéo tay cậu đưa xuống dưới thân mình, cười nói: "Mượn ngón tay điện hạ dùng một chút."

Cảm nhận được ngón tay bị đưa vào một nơi mềm mại, chật hẹp, tim Yến Trì như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Tiếng thở của cậu bỗng trở nên nặng nề, cậu nhìn Quý Hoài Chân, cất giọng cảnh cáo chẳng mấy uy lực: "Huynh đã nói không chạm vào ta."

Quý Hoài Chân áp sát lại, hai chân tách rộng, dẫn ngón tay Yến Trì nương theo chất lỏng trơn ướt mà tiến vào sâu hơn.

Y hừ cười một tiếng, đầu đầy mồ hôi nóng hổi, thở dốc: "Tiểu Yến điện hạ, nếu ngài không muốn ta chạm vào, thì xuống giường là xong ngay mà. Cứ ì ra trên người ta làm gì, chẳng phải là đang đợi ta chạm vào ngài sao? Lời ngài nói ban nãy sai rồi, ta đâu có bắt nạt ngài, rõ là đang dâng tận tay cơ hội báo thù rửa hận cho điện hạ, để ngài tha hồ ức hiếp ta đấy chứ."

Chapter 35

Yến Trì muốn rút ngón tay ra, Quý Hoài Chân nhất quyết không cho, còn nắm chặt cổ tay cậu, Yến Trì vừa ra sức vùng vẫy, y liền kêu la ầm ĩ, bảo Yến Trì làm y đau.

Nhưng lúc thốt ra lời ấy, đáy mắt y lại đong đầy ý cười, đâu có giống bị đau chút nào?

Yến Trì đành phải thu lực, nương theo động tác của Quý Hoài Chân. Ngón tay bị mút chặt trong huyệt thịt ấm mềm, dấn tới thì không cam lòng, rút ra lại chẳng dám, cậu đành trừng mắt nhìn đối phương mà nín thinh.

Quý Hoài Chân sướng xong, cả người ngất ngây hệt như ma men uống say, mắt ngập tràn vẻ khêu gợi, y nằm dưới thân Yến Trì, kề sát tai cậu thì thầm: “Đừng vờ vịt nữa, với cái thứ sức trâu sức bò kia của ngươi, nếu không muốn thì ai ép được ngươi? Ta thấy con người ngươi thứ gì cũng tốt, chỉ giỏi mỗi cái cứng miệng, còn cổ hủ ngoan cố.”

Đôi chân thon dài cân xứng của y kẹp chặt lấy cánh tay rắn chắc của Yến Trì, rồi tự cử động nhún hông, huyệt thịt mút lấy ngón tay cậu, bờ mông từng nhịp từng nhịp chủ động đưa đẩy vào lòng bàn tay Yến Trì.

Thật ra y còn muốn chơi trò khác, chẳng hạn như bắt Yến Trì nằm ườn ra đó, chìa sẵn hai ngón tay, còn mình thì tự ngồi lên mà nhún.

Nhưng hễ nhớ tới vết thương chằng chịt trên lưng Yến Trì, Quý Hoài Chân đành ngậm ngùi tiếc nuối gác lại ý định kia, tiện tay lột luôn mớ y phục vướng víu trên người cậu.

Vạt áo vừa banh ra, thấp thoáng lộ vòm ngực rắn rỏi mà y hằng mơ ước, còn chưa kịp ghé môi hôn, cổ tay y đã bị Yến Trì túm chặt. Ngẩng đầu lên nhìn, bèn biết thừa tên nhóc này lại bắt đầu lên cơn dở chứng. Cậu đang trừng trừng nhìn y, vẻ mặt vừa rối rắm vừa mang cái nét thà chết chứ chẳng chịu khuất phục.

Yến Trì bị y trêu chọc đến váng đầu, chút lý trí cuối cùng mỏng manh như sắp đứt, nhưng cậu vẫn cắn răng nhẫn nhịn, hằn học nhìn y bằng ánh mắt hừng hực lửa giận. Thế nhưng cơn giận đó lại pha lẫn dục vọng, chẳng rõ là muốn đè Quý Hoài Chân ra nện một trận cho hả dạ, hay định quẳng luôn y xuống giường.

Thấy bộ dạng sắp sửa bùng nổ của cậu, Quý Hoài Chân chẳng chút kiêng dè, trái lại còn hăng hái hơn.

Y đưa tay xuống dưới, nắm lấy dương vật đang cương cứng của Yến Trì.

Trời lạnh thế này, vớ được món đồ vừa cứng vừa nóng thì quả là hết ý. Quý Hoài Chân vừa tóm được đã lưu luyến chẳng muốn buông, không chỉ không muốn buông, y còn táy máy muốn làm càn thêm chút nữa. Tay y liền vuốt dọc từ gốc đến ngọn theo thân gậy thô to, khối thịt cứng ngắc trong tay lại càng thêm sung sức —— xem ra thứ này còn thành thật hơn cái miệng của chủ nhân nó nhiều.

Yến Trì lên tiếng cảnh cáo: “Buông tay.”

Tiếng “buông tay” này khác hẳn giọng điệu lúc nổi giận thường ngày.

Chất giọng trầm khàn ẩn chứa sự giận dữ và uy hiếp, nếu gằn thêm chút đỉnh thì thành ra nham hiểm, bớt đi một phần lại thành ra lạnh lẽo thái quá. Cậu chưa từng dùng chất giọng này để nói chuyện với người trước mặt bao giờ.

Quý Hoài Chân nghe vậy, cả người thoắt cái tê rần, ham muốn dâng trào trong bụng, y cất giọng khích bác: “Bảo ai buông tay hả? Ngươi coi ta là phường nô bộc nhà ngươi thật đấy à, dám cả gan sai bảo quát cả ta cơ đấy.”

Yến Trì không nói gì nữa.

Quý Hoài Chân tiếp tục vênh váo, đắc ý rướn người sáp tới, mặc cho một ngón tay của Yến Trì thọc vào trong mình. Y dán mắt vào cậu, châm chọc: “Theo ta ấy à, ngươi rặt một phường đạo mạo, nghĩ nhiều quá rồi. Nào là thành thân với chả không thành thân, chuyện mây mưa hoan ái vốn dĩ cứ tới cơn hứng tình, lăn lộn với nhau, sướng rơn cả người chẳng phải là xong chuyện hay sao? Suốt ngày ngươi cứ chấp nhặt mấy chữ tình yêu đó, không thấy mệt à? Hợp thì xáp lại, tan thì đường ai nấy đi. Theo ta thấy, ngươi với ta lên giường cực kỳ tâm đầu ý hợp đấy chứ.”

Ẩn ý sau những lời lẽ ấy nôm na là: Bảo Yến Trì đừng có ngu ngơ, đừng có coi là thật.

Thoạt nghe, đúng là ứng với lời thật lòng lúc nổi giận —— dẫu sao cũng chỉ là quan hệ lên giường với nhau mà thôi

Yến Trì im lặng giây lát: “Huynh nghĩ vậy thật à?”

Quý Hoài Chân cứ ngỡ cậu đã lọt tai, bèn giật phăng lớp quần trong của Yến Trì xuống. Chẳng buồn lột hẳn, y chỉ mượn đà cho dương vật thô to kia phơi bày ra ngoài, dẫn dụ cậu thọc vào giữa hai chân mình, miệng vẫn liến thoắng không ngừng: “Lúc lên giường với ta ngươi không sướng sao? Nhớ lại mấy đêm chúng ta quấn lấy nhau ở Phần Châu đi, có bận nào ngươi lại không…”

Lời còn chưa dứt, đôi tay y đã bị ấn chặt lên đỉnh đầu, Yến Trì chỉ cần một tay đã đè y xuống giường.

Quý Hoài Chân ngẩn ra, lúc này mới nhận thấy Yến Trì đã đằng đằng sát khí.

Tên nhóc này rốt cuộc nhịn hết nổi, chẳng rõ đã bị chọc điên bởi câu chữ nào. Một tay cậu tẽ cặp đùi Quý Hoài Chân ra, vật dưới háng không chút nể nang, cứ thế đâm lút cán vào.

Dọng vào tận cùng, ban nãy nín nhịn nhọc nhằn bao nhiêu, giờ phút này nện xuống lại điên cuồng bấy nhiêu.

Yến Trì triệt để tức nước vỡ bờ, cơn thịnh nộ và lửa dục đan xen vào nhau, không những không bị dập tắt, ngọn lửa ấy còn bị thói được đằng chân lân đằng đầu của Quý Hoài Chân dội thêm gáo dầu sôi, bùng lên cháy phừng phừng.

Vậy mà y còn dám nhắc đến Phần Châu!

Cú nện đầu tiên làm Quý Hoài Chân đau đến kêu ré lên, chỉ bằng ngón tay thì làm sao đủ để y thích ứng với thứ kia của Yến Trì? Bên trong vừa khô vừa khít, còn chưa kịp nong giãn đàng hoàng, Yến Trì đã lút cán chen vào, từng thớ thịt non mềm đùn đẩy ép chặt lấy nhau. Quý Hoài Chân hễ cựa quậy, Yến Trì lại càng hung hăng, cây gậy thịt cứ tàn nhẫn giã vào rồi thô bạo rút ra. Cậu đang ôm một bụng tức tưởi, lực đạo theo đó cũng hoang dại thô thiển, cứ thụi ra thụi vào mấy bận như thế, huyệt đạo của Quý Hoài Chân đã bị nong mở mềm nhũn, trơn ướt chín rục.

Tiếng rên rỉ nghẹn ngào dần đổi khác, y bắt đầu hối thúc Yến Trì đâm sâu hơn, nện nhanh hơn nữa. Yến Trì uất ức đến độ lửa giận bốc lên ngùn ngụt, một tay bịt tịt miệng Quý Hoài Chân, cấm tiệt y rên rỉ dâm đãng.

Giữa lúc bị đâm đến hồn bay phách lạc, Quý Hoài Chân mới lờ mờ giác ngộ. Hình như... y không nên khơi mào chuyện Phần Châu với Yến Trì. Y bèn hé mắt ngó nhìn người trên thân.

Trước kia lúc làm chuyện này, nếu dùng tư thế này, Yến Trì nhất định sẽ cúi đầu nhìn y đầy tình tứ, nhưng đêm nay lại khác, Yến Trì không hề cúi đầu, chỉ cố chấp trừng mắt nhìn vách tường trước mặt.

Quý Hoài Chân không hiểu tại sao cậu giận nữa, sao không biết đùa là gì thế không biết?

Đoạn, y ra sức vẫy vùng, mãi mới gỡ được một tay ra, ấn luôn sau gáy Yến Trì, bắt cậu phải cúi xuống nhìn mình.

Yến Trì lại chẳng rõ đang dỗi hờn với ai, cậu càng ấn hông Quý Hoài Chân xuống, eo thúc mạnh không ngừng. Căn phòng phút chốc ngập ngụa tiếng da thịt va đập giòn giã, giường cũng kêu lên kẽo kẹt theo, đến cả người từng trải qua mây mưa như Quý Hoài Chân nghe thấy bấy nhiêu âm thanh dâm dật ấy cũng được phen ngượng chín mặt. Y rên rỉ ư ử: “Ngươi giã mạnh thêm chút nữa đi, khéo hàng xóm ở cách vách cũng nghe thấy đấy!”

Yến Trì giận dữ: “Chẳng mượn ngươi nhắc!”

Từ sau khi bị tra tấn trong đại lao Phần Châu, nằm liệt mấy ngày trời, Quý Hoài Chân đã gầy đi không ít.

Đôi bàn tay vốn quen kéo cung múa kiếm của Yến Trì siết chặt lấy mạn sườn y. Ngày trước sờ chẳng rõ ràng, nay chạm vào thế mà lại thấy đôi chỗ cấn tay. Cậu muốn xót

thương y, ngặt nỗi người này nào có thèm. Không những không thèm, mà còn nói thẳng ra mình chỉ ham muốn nhục dục nhất thời. Cái thói bạc tình bạc nghĩa diễn ra rành rành, quang minh chính đại đến mức Yến Trì muốn chửi bới dăm ba câu cũng chẳng biết phải mở miệng từ đâu.

Đáy lòng hừng hực lửa giận, động tác dưới háng theo đó mà mất sạch chừng mực. Quý Hoài Chân bị dập cho đến mức cũng bắt đầu phát cáu.

Y hao tâm tổn trí nhờ vả Bạch Tuyết mới đưa được tượng vàng vỡ nát của Diệp Hồng Ngọc về, cũng là y xuống nước nhờ Xảo Mẫn tìm thợ đến, nhịn bao nhiêu ngày không thèm kể công, chung quy cũng chỉ muốn tên nhóc này vui vẻ chút đỉnh vào đêm giao thừa. Cậu không ráng hầu hạ y trên giường cho tử tế, thế mà giờ đây còn vác y ra làm bia trút giận hay sao?

Chẳng lẽ cậu coi y như công cụ phát tiết nhục dục để xài thật?!

Quý Hoài Chân càng nghĩ càng điên tiết, mà hễ điên tiết lại càng hưng phấn. Y vừa mở miệng định chửi ầm lên, chưa kịp chửi quá hai câu đã bị nhấc bổng lên đổi tư thế. Y bị ép quỳ sấp trên giường, Yến Trì tóm ngang eo y, tỳ gối giữa hai chân y, hệt như loài dã thú động dục, tàn nhẫn đâm từ phía sau.

Cây gậy thịt ướt át dính nhớp tản ra mùi nguy hiểm hung bạo thúc mạnh. Cú nện đầu tiên trượt quỹ đạo, nương theo khe mông nhóp nhép của Quý Hoài Chân mà trượt ra ngoài. Yến Trì nhích gối lao lên phía trước, cú đâm thứ hai cắm lút cán vào sâu tận cùng. Quý Hoài Chân rên rỉ a a ư ư một trận đã đời, sướng đến mức vứt sạch mớ chữ nghĩa định lôi ra mắng chửi lúc nãy ra sau đầu.

Lần này làm khác hẳn mọi khi, Yến Trì chẳng hề hãm lực lại chút nào. Dạo trước cậu còn e dè huyệt thịt nông choèn của Quý Hoài Chân, nên chẳng dám đâm sâu, nhưng hôm

nay cậu lại mang theo lửa giận, đâm thế nào sâu nhất thì đâm, đâm thế nào mạnh nhất thì đâm, đâm đến mức Quý Hoài Chân bấu rách mướp cả lớp đệm lót tơi tả bên dưới.

Người luôn quen làm chủ nhịp điệu trên giường, hôm nay chỉ còn nước ngoan ngoãn dang rộng hai chân chịu chịch. Trớ trêu thay, cớ sự này lại do chính mồm y rửng mỡ sinh sự chuốc họa vào thân.

Giữa lúc hoan ái, mảnh chăn đệm đã bị ủi dạt sang một góc. Quý Hoài Chân đổ mồ hôi hột nhễ nhại, bị gió thốc lùa vào lại rét run lẩy bẩy. Rốt cuộc y chẳng thể cứng cỏi nổi nữa, đành ngậm đắng nuốt cay, đáng thương cầu xin Yến Trì: "Tiểu Yến, đổi tư thế khác đi, để ta được nhìn ngươi, ta muốn ngươi ôm ta, ta lạnh quá."

Nhịp giã phía sau thình lình khựng lại, thế mà cậu chịu dừng tay thật.

Quý Hoài Chân đắc ý ra mặt, thầm nghĩ Yến Trì vẫn còn ngoan ngoãn chán.

Nào ngờ còn chưa kịp mừng thầm, eo đã bị siết mạnh. Cái thứ nghiệt chủng làm càn kia lại hung tợn thọc vào sâu hoắm, nện một nhát đẩy Quý Hoài Chân chới với ngã sấp xuống giường. Y chỉ nghe thấy tiếng Yến Trì ấm ức lẫn phẫn uất gào lên: "Huynh lại giở trò giả vờ đáng thương nữa!"

Quý Hoài Chân tức phát điên chỉ muốn mở miệng chửi đổng, suýt nữa thì mồm nhanh hơn não lôi mười tám đời tổ tông nhà Yến Trì ra địt một lượt.

Nhưng nghĩ lại, Thác Bạt Yến Trì có xuất thân thế nào cơ chứ?

Cha đẻ là đại hãn được mười chín bộ tộc thảo nguyên đồng lòng suy tôn, mẹ đẻ thì rong ruổi trên lưng ngựa, vung đao múa kiếm, cầm quân như thần, một mình cản bước thiết kỵ thảo nguyên của cha cậu.

Nội chuyện hai vợ chồng đánh nhau thôi, người thường thấy thế cũng phải né cho xa, con của hai vị sát thần này sao có thể là loại bướng bỉnh tầm thường cho được.

Quý Hoài Chân nghẹn họng, bao lời càu nhàu trực trào lại bị y nuốt ngược vào trong.

Yến Trì đâm rút từng nhịp dồn dập vào trong người Quý Hoài Chân, nương theo lực đẩy mà đè lên y. Cậu giật lấy tấm chăn, trùm kín mít cả hai lại. Gậy thịt hì hục ra vào, vành nón trên quy đầu miết thật mạnh qua điểm nhạy cảm nhất bên trong cơ thể Quý Hoài Chân.

Vài giọt nước rơi xuống cổ, Quý Hoài Chân tê rần cả da đầu, ngơ ngẩn mường tượng nửa ngày y mới nhận ra đó là mồ hôi của Yến Trì.

Y cũng cuồng nhiệt hẳn lên, vòng hông thuận theo những nhịp đâm rút của Yến Trì mà đung đưa vặn vẹo. Y dướn mông về phía bụng dưới của cậu, cọ xát dương vật phía trước đã cương cứng đến phát đau xuống mặt chiếu.

Nhưng Yến Trì đời nào lại để y toại nguyện?

Dưới lớp chăn dày, hai bàn tay như gọng kìm siết chặt lấy cặp mông của Quý Hoài Chân, ghì chặt y xuống giường. Quý Hoài Chân la lên: “Ngươi phản rồi hả! Buông tay ra!”

Yến Trì chẳng hé răng, chỉ cắm đầu làm, xương hông thúc mạnh vào mông thịt của Quý Hoài Chân, chưa dập được mấy cái đã làm cho y bắn tinh.

Tinh dịch vừa nhiều vừa đặc, từng đợt trào ra từ lỗ nhỏ trên quy đầu như không kiềm chế được.

Sướng đến độ Quý Hoài Chân hai tay túm chặt lấy đệm giường dưới thân, không chống đỡ nổi khoái cảm khi xuất tinh, ngón chân co quắp, theo bản năng ưỡn lưng đưa hông, nhưng ngay giây sau đã bị Yến Trì hung hãn đè ghì trở lại giường.

Dường như Yến Trì cũng sắp bắn, quy đầu trướng lên như quả mận chín, làm Quý Hoài Chân kêu la không ngớt. Sau khi bắn ba bốn đợt, cậu lại rỉ ra chất dịch trong veo ướt át, hòa cùng hơi nóng trong chăn, sinh ra một mùi vị kích thích dục vọng của con người.

Ánh mắt Quý Hoài Chân tan rã, hai chân mềm nhũn chẳng thể quỳ nổi, bèn trượt người xuống giường, thuận thế nằm nghiêng ra. Yến Trì chẳng nói chẳng rằng, đẩy một chân y lên cao, nương theo tư thế nằm nghiêng của Quý Hoài Chân mà đè lên người y, đỡ lấy thứ nóng cứng rồi lại đâm vào lần nữa.

Tư thế này hay ở chỗ, Quý Hoài Chân chỉ cần nghiêng đầu, chẳng cần vươn cổ là có thể trực tiếp hôn Yến Trì.

Mà tư thế này thảm cũng ở chỗ, cả hai đang dỗi nhau, chẳng ai nhịn ai, nhìn nhau thấy ghét. Ở khoảng cách gần thế này, lỡ liếc mắt nhìn nhau một cái liền ăn ý quay đầu đi, kẻ quay sang trái, người ngoảnh sang phải.

Quý Hoài Chân quay đầu sang phải, cái miệng vẫn không yên phận, bắn tinh xong giọng khàn khàn, nhưng cái miệng sắc bén kia thì chẳng tha cho ai, châm chọc: "Hồi trước không biết là ai, hễ lên giường là cứ thích hôn môi với ta.”

Yến Trì không lên tiếng, mặc kệ y mắng, bị mắng đến phiền liền nhe răng ngoạm mạnh vào miếng thịt mềm sau gáy Quý Hoài Chân, dọa Quý Hoài Chân không dám ho he nữa, ngoan ngoãn ngay tắp lự.

Yến Trì thở dốc không ngừng, động tác cái sau nặng hơn cái trước, mấy cái cuối cùng càng đâm mạnh khiến đầu Quý Hoài Chân suýt đập vào tường, đành phải bất đắc dĩ ôm lấy cổ Yến Trì, cả người rúc vào trong lòng cậu.

Cú thúc cuối cùng vừa mạnh vừa sâu, Quý Hoài Chân bị đỉnh đến buồn nôn, chỉ cảm thấy chân Yến Trì đạp lên giường húc mạnh vào trong, lại nghe thấy đối phương không nhịn được thốt ra tiếng "ưm" ngắn ngủi, tiếp đó bên dưới trống rỗng, cái thứ đồ vật luôn quấy phá, hành hạ y đến chết đi sống lại kia đã rút ra rồi.

Bên hông mát lạnh, có thứ gì đó sền sệt rớt xuống từng dòng.

Trong chốc lát, mùi vị trong chăn càng nặng hơn.

Yến Trì bắn tinh xong liền nằm vật ra bên cạnh, tấm lưng cường tráng lấm tấm mồ hôi, ban nãy dùng sức như vậy, chẳng biết vết thương sau lưng có rách ra không. Quý Hoài Chân nghĩ đến đây thì không nhịn được mà nói mát: "Ha ha, vừa nãy là ai mồm năm miệng mười chỉ trích ta, bảo ta không có lương tâm, không biết thương xót người bệnh, ta thấy người bệnh như ngươi lúc làm chuyện ấy cũng hùng hổ uy phong lắm mà.”

Yến Trì nằm nghiêng ở đó, lẳng lặng lấy chăn quấn lấy thân thể trần trụi, ánh mắt đờ đẫn, hình như đang hối hận sao lại bị người này chọc giận chỉ bằng vài ba câu nói.

Quý Hoài Chân thấy cậu trưng ra bộ dạng buồn rười rượi như bị kẻ gian làm nhục, sợ Yến Trì nghĩ quẩn, lại sợ cậu để tâm vào chuyện vụn vặt, nghĩ đến chuyện còn phải đi chung tới Sắc Lặc Xuyên, y không muốn phải đối diện với khúc gỗ.

Y vội vàng sán lại gần thân mật, ôm tâm tư sau này còn phải dỗ dành Yến Trì lên giường cùng mình, hạ giọng nói: "Được rồi, hôm nay nhìn thấy tượng của mẹ ngươi, chẳng phải ngươi cũng rất vui sao? Đừng không vui nữa, quay lại đây, ta ôm ngươi dỗ một lúc."

Yến Trì nằm im không động đậy, Quý Hoài Chân định tiếp tục cố gắng thì bỗng nghe cậu thấp giọng hỏi: "Huynh đối xử với ta như vậy, làm những chuyện này vì ta, là bởi ta là hoàng tử Di Nhung, hay bởi mẹ ta là Diệp Hồng Ngọc, khiến huynh cảm thấy còn có thể lợi dụng đôi chút?"

Chapter 36

Câu hỏi này thật hóc búa.

Hỏi đến mức Quý Hoài Chân cũng bất giác toát mồ hôi lạnh, dục vọng toàn thân lui sạch, da đầu lại tê dại.

Đúng vậy, tại sao chứ?

Nếu cậy vào việc mẹ cậu là Diệp Hồng Ngọc, nhưng khi Quý Hoài Chân dặn dò Bạch Tuyết giúp một việc trước khi đi, y chẳng hề nghĩ tới bức tượng kia là lập cho Ngọc Giao Long lừng lẫy.

Nếu cậy vào việc cậu là hoàng tử Di Nhung mà nảy sinh tâm tư lấy lòng, nhưng Quý Hoài Chân lại chỉ nghĩ đến câu nói kia của Xảo Mẫn —— bên trong có tro cốt mẹ của Yến Trì. Chứ không phải là mẹ của hoàng tử ngoại tộc nào đó bị phụ bạc, càng chẳng phải kẻ có giá trị lợi dụng để lấy lòng, mà đơn giản chỉ là vì Yến Trì.

Y thật sự không nghĩ nhiều, điều y nghĩ đến chỉ là cảnh tượng hôm ấy Yến Trì nước mắt đầm đìa, đôi mắt tràn đầy phẫn nộ nhìn chằm chằm vào kim thân của mẹ cậu.

Thật sự là gay to rồi.

Sắc mặt Quý Hoài Chân kỳ quái, liếc nhìn Yến Trì một cái, rồi chột dạ rời ánh mắt đi.

Vừa nghĩ đến việc bản thân lại có ngày không màng tư lợi, y liền thấy cả người khó chịu, nhìn Yến Trì cũng trở nên đáng ghét, đành phải quy hết tội lỗi cho sắc đẹp làm mê muội con người.

Y không thường làm người tốt, thỉnh thoảng làm một lần đúng là khiến người ta khó chịu, nếu lại còn phải nói thật trước mặt Yến Trì, thì thà lấy mạng y còn hơn.

Quý Hoài Chân rúc vào trong chăn, mồ hôi nóng toát ra toàn thân bị cái cảm giác quỷ dị này dọa cho lạnh toát, chỉ thấy bốn bề gió lùa, không khách khí sai bảo Yến Trì quay lại ôm mình ngủ.

Yến Trì không lên tiếng, lòng nguội lạnh, chỉ coi phản ứng này của Quý Hoài Chân là sự chột dạ sau khi bị vạch trần.

Kẻ đầu sỏ gây tội có hơi đâu mà suy đoán chút tâm tư kia của Yến Trì, y bị suy nghĩ của chính mình dọa cho tâm phiền ý loạn, mắt nhắm lại. Hai người sau một trận mây mưa, chẳng ai thèm để ý đến ai, cứ thế chung giường khác mộng mà ngủ một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Thiêu Bính dụi mắt, mang theo hai quầng thâm đen sì.

“Tiểu Giai sư huynh, tối qua đệ nghe thấy có tiếng người kêu, đáng sợ lắm, cứ như ma ấy, hại đệ gặp ác mộng cả đêm.”

Thiêu Bính vẫn chưa biết đại họa sắp giáng xuống đầu, còn đang lẩm bẩm, ngược lại là Lộ Tiểu Giai, bất chợt thấy Quý Hoài Chân âm trầm đi tới, liền bịt miệng Thiêu Bính lôi người đi mất.

Từ ngày đó trở đi, bầu không khí giữa Yến Trì và Quý Hoài Chân trở nên quỷ dị, dường như chẳng ai chịu nhịn ai, nhưng lại thường xuyên trộm nhìn đối phương, buổi tối vẫn ngủ chung một chăn.

Trên giường chiếu thì ngược lại ngầm hiểu ý nhau, nửa đẩy nửa đưa.

Quý Hoài Chân hơi trêu chọc một chút, Yến Trì liền giả vờ ngủ, trêu chọc thêm nữa, Yến Trì liền đè y xuống giường mà làm. Động tác thô bạo không chút kiềm chế, mạnh mẽ dứt khoát, trong chuyện phòng the hoang dã hơn rất nhiều, đâu còn dáng vẻ dịu dàng cẩn thận như ở Phần Châu?

Vừa hay đúng ý Quý Hoài Chân, y thích kiểu hoang dã này.

Cứ hễ đêm xuống là y lại quấn lấy Yến Trì đấu võ mồm, quấn một mạch lên tận giường, sau khi sức cùng lực kiệt thì ngủ một mạch đến sáng.

Hơn nữa còn có một chuyện lạ, Yến Trì ở trên giường không thích hôn môi với Quý Hoài Chân nữa, bốn mắt nhìn nhau, mỗi khi bầu không khí vừa tới, thằng nhóc này lại không biết dở chứng gì, quay đầu sang một bên, mắt không thấy tâm không phiền.

Miệng không hôn, nhưng chuyện thì vẫn phải làm. Quý Hoài Chân thầm nghĩ: Chỉ cần lúc làm hợp nhau là được, quan tâm đếch gì đến việc có hôn hay không, không hôn càng tốt! Không hôn thì dẹp!

Một buổi sáng nọ, hai đạo sĩ họ Lộ làm xong bài tập buổi sớm, đang mắt nhắm mắt mở đi ra ngoài, chỉ nghe thấy Thiêu Bính chỉ vào cửa phòng Quý Hoài Chân hét lên: "Tiểu Giai sư huynh, nhìn kìa, trên cửa có găm một thanh phi đao!”

Quý Hoài Chân nghe vậy, rảo bước từ trong phòng đi ra.

Chỉ thấy con dao bay ghim một bức tiểu họa vẽ tỉ mỉ, rút ra xem, tranh vẽ vẫn là bức mẹ con Quý Vãn Hiệp bế A Toàn.

So với bức cũ, Quý Vãn Hiệp trong tranh mặc trang phục mùa đông, ngoại trừ hoa văn trên y phục khác biệt, kiểu tóc cũng có sự thay đổi, cây trâm cài tóc đã được đổi thành hoa cài bằng vải nhung đính hạt.

Chỉ Quý Hoài Chân mới hiểu ý nghĩa chi tiết thay đổi trong bức tranh này.

Một ngàn thân vệ mà y ra lệnh cho Bạch Tuyết điều động trước đó đã đến chân núi Thương Ngô, tùy thời chờ y sai phái.

Lộ Tiểu Giai lén lút sáp lại gần, chờ mong nói: "Là Bạch Tuyết cô nương sao?”

Quý Hoài Chân liếc hắn một cái, răng trắng môi đỏ vừa hé, đang định buông lời châm chọc Lộ Tiểu Giai thì cổng viện đột nhiên bị người ta đẩy ra. Vẻ mặt Xảo Mẫn vội vã, rảo bước đi vào, thế mà đến chào hỏi cũng không kịp. Lộ Tiểu Giai ngẩn ra: "Sao thế?”

Thấy Xảo Mẫn đi thẳng vào phòng Yến Trì rồi đóng sập cửa lại, Quý Hoài Chân đăm chiêu nói: “Ai mà biết được.”

Chẳng bao lâu sau, Yến Trì đã nai nịt gọn gàng, đi theo sau Xảo Mẫn, hai người đi về phía chuồng ngựa. Quý Hoài Chân thuận miệng hỏi: "Không ăn sáng à?”

Yến Trì tuôn một tràng tiếng Di Nhung không ngớt, ngữ điệu thô kệch khó hiểu, cùng Xảo Mẫn trao đổi nhỏ và nhanh như chốn không người, trong lúc bận rộn chỉ kịp lắc đầu với Quý Hoài Chân một cái, rồi vươn tay cởi dây buộc ngựa.

Xảo Mẫn đột nhiên la lên: “Điện hạ cẩn thận!”

Chỉ thấy một dao ngắn bay tới ngay trước mặt, cắm phập vào cọc gỗ buộc ngựa, chỉ lệch vài tấc nữa là găm vào tay Yến Trì.

Yến Trì giật mình, quay đầu nhìn về hướng dao bay tới, Quý Hoài Chân đang thu tay lại cười lạnh.

“Huynh lại phát điên cái gì thế?"

"Vi thần chỉ là hứng khởi nhất thời, nấu cho điện hạ mấy bữa cơm mà thôi, vậy mà điện hạ không biết tốt xấu, dám coi ta như nô lệ sai bảo luôn sao?”

Quý Hoài Chân dường như phải chịu sự sỉ nhục to lớn, ngón tay run rẩy, tức giận đến cực điểm, chỉ thẳng vào mũi Yến Trì mà mắng: “Dù là sỉ nhục người khác thì cũng không có kiểu sỉ nhục như ngươi, ta có việc cầu cạnh ngươi là thật, nhưng buổi tối ngủ cùng còn chưa đủ? Ban ngày giặt giũ nấu cơm đổi thuốc cho ngươi không nói, còn phải hầu hạ hai cái của nợ này, hỏi ngươi có muốn ăn sáng không, thế mà ngay cả một câu trả lời tử tế của ngươi, ta cũng không đáng được nhận à?!”

Yến Trì: “...”

Màn tố cáo này, ngay cả Xảo Mẫn đứng bên cạnh cũng bị dọa cho ngây người, ánh mắt nhìn về phía Yến Trì trong chốc lát trở nên vi diệu.

Quý Hoài Chân ngoảnh đầu, quay về phòng.

Tiếng đóng cửa dọa Thiêu Bính giật nảy mình, la lên: "Lại bắt đầu rồi! Lại cãi nhau rồi! Không có hồi kết mà!"

Lộ Tiểu Giai châm ngòi thổi gió, ủn Yến Trì về phía phòng, hòa giải kiểu ba phải: "Vào nhận lỗi đi, tính ngài ấy vậy đó, tâm địa lại hẹp hòi, lỡ như không nấu cơm cho chúng ta thì làm thế nào? Yến Trì huynh, huynh hãy làm phước, hy sinh bản thân, thành toàn cho bọn ta đi."

Yến Trì oan ức nói: "Không phải, ta đã làm cái gì đâu?"

Thế nhưng tên đạo sĩ chết tiệt này sức lực lớn lạ thường, đẩy Yến Trì vào trong xong liền chuồn mất dạng.

Quý Hoài Chân nhắm mắt nằm trên giường, có người vào cũng không quay đầu lại. Yến Trì lúng túng đứng trong phòng, đắn đo hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Ta và Xảo Mẫn phải đi sang làng bên cạnh một chuyến, có thể sẽ mất vài ngày... Thịt huynh vùi trong tuyết để đông hai hôm trước nhớ lấy ra ăn."

Người trên giường chẳng có phản ứng gì.

"Y phục huynh dặn ta phơi đêm qua ta treo trên bếp lò rồi, huynh nhớ lấy vào."

Vẫn không một lời đáp lại.

Yến Trì im lặng một lúc lâu, lại nói: "Vậy ta đi đây."

Quý Hoài Chân nhắm mắt, đột nhiên hỏi: "Đi đâu? Làm gì?”

Yến Trì do dự một thoáng, rồi lén liếc nhìn sắc mặt Quý Hoài Chân, không dám đổ thêm dầu vào lửa, đành phải thành thật khai: "... Có một người đồng hương từ thành Vấn Dương trở về, nói trên đường gặp không ít tàn binh Thát Đát, ta và Xảo Mẫn phải đi xem sao.”

Dặn dò xong xuôi, thấy Quý Hoài Chân không còn phản ứng gì nữa, biết ý là cho phép mình cút đi, đang định đi thì lại dừng bước. Cậu nhìn chằm chằm vào lưng Quý Hoài Chân, vẻ mặt gượng gạo giải thích: "... Ta không có coi huynh là nô lệ sai khiến.”

Cậu vừa đi, Quý Hoài Chân liền bật dậy, đăm chiêu nhìn theo hướng Yến Trì rời đi.

Gương mặt nào còn chút giận dỗi hay ấm ức nào? Trách thì trách từ sau khi rời khỏi Phần Châu, Yến Trì đã nảy sinh cảnh giác với y, nếu hỏi thẳng thì thằng nhóc này chắc không nói, nên y đành phải dùng hạ sách này.

Yến Trì đi chuyến này, đi liền ròng rã ba ngày. Sáng sớm ngày thứ tư, cậu cùng Xảo Mẫn râu ria xồm xoàm trở về.

Ngựa hai người cưỡi vừa vào chuồng liền cúi đầu uống nước ừng ực. Quý Hoài Chân đang định cho ngựa ăn ít cỏ thì bị Yến Trì nhìn thấy, dọa cho cậu biến sắc, dường như vẫn nhớ chuyện bị mắng trước khi đi, không dám làm phiền Quý Hoài Chân, bèn vơ vội nắm cỏ ngựa ném bừa, rồi lại cùng Xảo Mẫn chui vào phòng.

Quý Hoài Chân gọi Thiêu Bính lại, dặn dò: “Một khắc sau, ngươi vào phòng bảo cái tên họ Yến... họ Thác Bạt kia là cơm sắp chín rồi, chuẩn bị ăn cơm, rồi thuận tiện nghe xem họ nói cái gì.”

Thiêu Bính gật đầu làm theo, đi ra học lại như vẹt với Quý Hoài Chân: "Họ nói cái gì mà da da, đại ca, tam ca, tuyết rơi lớn, người chết gì đó, con muốn nghe thêm thì cái tên họ Thác Bạt kia đuổi con ra ngoài.”

Quý Hoài Chân gật đầu, không nói gì thêm.

“Da da”[1] trong miệng Thiêu Bính, hẳn là chỉ Thát Đát. Còn về anh của Yến Trì, lần trước cử người đến giết Yến Trì không thành, ngược lại còn im ắng một thời gian dài.

⤷[1] 大大 (dà dà), 韃靼 (dá dá)

Mười chín bộ lạc trên thảo nguyên và Thát Đát xưa nay vốn bằng mặt không bằng lòng, thường vì tranh đoạt nguồn nước và đồng cỏ mà đánh nhau to, hai bên lại càng hổ đói rình mồi đối với lãnh thổ Đại Tề. Tam ca của cậu nếu muốn khiến người ta tâm phục khẩu phục ngồi lên ghế đại hãn, sao lại dính dáng với người Thát Đát?

Vừa mới có chút manh mối, còn chưa kịp nghĩ kỹ thì đã bị tiếng ưng kêu trên đầu thu hút sự chú ý.

Kể cũng lạ, con ưng này đã bay lượn trên nóc nhà mấy ngày nay, mãi không chịu đi. Quý Hoài Chân bị nó kêu đến tâm phiền ý loạn, nhặt một khúc củi ném mạnh lên.

Con ưng kia vỗ cánh nhẹ nhàng né tránh, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, đầu nghiêng nghiêng, kế đó mạnh mẽ dang rộng đôi cánh, mang theo khí thế che khuất bầu trời lao xuống, hai móng vuốt sắc nhọn nhắm thẳng vào mặt y!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Yến Trì lao ra khỏi cửa phòng, ôm chặt Quý Hoài Chân vào lòng che chở kín kẽ, xoay người lại, đưa lưng về phía con ưng kia.

Vừa thấy là Yến Trì, móng vuốt chim ưng lập tức thu lại, dù vậy cũng đã cào rách áo sau lưng Yến Trì.

Mặt Yến Trì đầy sợ hãi, nói với Quý Hoài Chân: “Con ưng này là do ta nuôi, từng mổ mù bốn người rồi, huynh đừng trêu nó." Dứt lời, cánh tay giang ra.

Trong nháy mắt, con chim ban nãy còn hung ác, giờ phút này ngoan ngoãn đậu trên cánh tay Yến Trì rỉa lông. Chỉ thấy Yến Trì lấy một vật từ giữa móng vuốt nó ra, trông như một bức thư, Quý Hoài Chân lén nhìn, phát hiện bên trên viết chữ của người Di Nhung bọn họ, nửa chữ cũng không hiểu, đúng là phí công vô ích.

Ngược lại là Yến Trì, vừa xem thư xong, dáng vẻ như trút được gánh nặng, sau khi viết thư trả lời, cậu lại thả chim ưng bay đi, rồi cùng Xảo Mẫn ngồi lì trong phòng, mãi đến khi trăng treo cao cũng chưa có ý định kết thúc.

Quý Hoài Chân bưng bát mì trương, sắc mặt đen như đít nồi, đứng ở cửa cố ý nói lớn: "Hai vị đại nhân, bàn bạc xong chưa? Ta sắp vào đấy nhé, nếu còn muốn nói nữa thì phiền đổi chỗ khác, đừng để lát nữa lại bảo người Tề chúng ta nghe lén người Di Nhung các người nói chuyện.”

Xảo Mẫn cười gượng sờ mũi, đứng dậy rời đi.

Bát mì kia đặt mạnh xuống bàn, suýt chút nữa sánh ra ngoài quá nửa, Quý Hoài Chân bảo Yến Trì: "Cởi áo ra."

Yến Trì không biết nghĩ đến chuyện gì, đỏ mặt, ấp a ấp úng nói: "... Ta còn chưa ăn cơm."

Quý Hoài Chân tức thì nổi giận: "Ngươi cũng biết thế à?"

Y chẳng nói chẳng rằng, tiến lên lột phăng áo Yến Trì, nhìn vào sau lưng cậu, hừ một tiếng, châm chọc: "Đúng là da dày thịt béo, bị móng ưng cào một cái, áo thì rách mà bên trong chẳng sứt mẻ tí nào."

Yến Trì ngẩn ra, sắc mặt dịu đi vài phần.

Hai người nhìn nhau, rồi lại rời mắt đi. Tuy hồi lâu không nói gì nhưng bầu không khí lại quỷ dị kỳ quái chết đi được.

Yến Trì liếc bát mì trên bàn, giọng ồm ồm nói: "Huynh ăn chưa?"

"Đây là cơm của ta, ngươi muốn ăn thì tự đi mà nấu." Quý Hoài Chân cười lạnh, bưng bát lên gắp vài đũa ăn.

Yến Trì không lên tiếng nữa.

Quý Hoài Chân lạnh lùng nhìn, thầm nghĩ bày ra cái bộ dạng đáng thương ấy cho ai xem, lại đặt bát cái 'cạch' xuống trước mặt Yến Trì, hạ mình nói: "Đại nhân ta ăn không hết, thấy ngươi đáng thương nên thưởng cho ngươi đấy.”

Yến Trì đường đường là một hoàng tử Di Nhung, thế mà lại nhận lấy cơm thừa của Quý Hoài Chân, chẳng nói chẳng rằng ăn sạch bách.

Vốn tưởng rằng mấy ngày không gặp, trước khi đi lại cơm không lành canh không ngọt, theo tính cách của Quý Hoài Chân không khéo sẽ dụ dỗ cậu làm chuyện kia, Yến Trì thấp thỏm lo âu nằm lên giường, kéo chặt quần áo của mình.

Đêm nay cậu có tâm sự, không có tâm trạng cùng Quý Hoài Chân làm bậy trên giường.

Ai ngờ Quý Hoài Chân chẳng đả động gì, xoay người một cái là ngủ luôn, để lại một mình cậu trên giường trằn trọc. Yến Trì không ngừng suy đoán: Có phải mình chọc giận huynh ấy rồi không? Hay là nói tiếng Di Nhung với Xảo Mẫn trước mặt huynh ấy khiến huynh ấy không vui?

Một đêm không nói gì.

Sáng sớm hôm sau, Yến Trì theo đúng hẹn với Xảo Mẫn, toan ra ngoài, còn chưa ra khỏi chăn thì bị Quý Hoài Chân vươn tay kéo lại.

Chỉ thấy người nọ nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, nhìn mình cười châm biếm, lạnh lùng nói: "Yến Trì điện hạ định đi đâu đây, chẳng lẽ đi báo tin cho người

Thát Đát sao?”

Chương 37

Yến Trì không dám tin nói: "Huynh đang nói gì vậy? Người Di Nhung bọn ta xưa nay ít qua lại với Thát Đát, ai đi báo tin cho bọn chúng chứ?”

“Tam ca của ngươi lại không nghĩ vậy đâu.”

Quả nhiên Yến Trì lập tức im bặt.

Thấy cậu biến sắc, Quý Hoài Chân biết là có chuyện, tiếp tục lừa: "Để ta đoán xem, nay tuyết lớn lấp núi, lương thảo của người Thát Đát không đưa ra khỏi ba ngọn núi Trấn Giang được, nhưng quân đội đóng ở bên ngoài vẫn phải há mồm chờ ăn, thế nên chỉ có thể đến nơi gần nhất là Vấn Dương.”

Y bình tĩnh ung dung, vừa nói vừa mặc quần áo: "Thành Vấn Dương dễ thủ khó công, để bảo toàn thực lực, bọn họ lại chuyển sang tấn công các thôn làng xung quanh. Tam ca của ngươi không dám đắc tội mười chín bộ lạc thảo nguyên, cũng không muốn để ngươi sống sót trở về Sắc Lặc Xuyên, bèn dẫn dụ người Thát Đát đến đây, mượn dao giết người.”

Yến Trì kinh ngạc nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, một lúc sau dường như bất lực thở dài, thấp giọng nói: "Sao huynh biết được.”

Thật ra Quý Hoài Chân nào có biết, toàn do y suy đoán ra từ vài câu nghe lỏm được từ tên chó săn Thiêu Bính, vốn định nói ra lừa Yến Trì một chút, không ngờ cậu nhóc này lại dễ bị lừa đến vậy.

Quý Hoài Chân không trả lời, khoác áo choàng lên, liếc Yến Trì một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đi thôi, còn muốn giấu ta đến bao giờ? Điện hạ, nếu hai ta đã là châu chấu trên cùng một sợi dây, thì nên thẳng thắn với nhau thì hơn."

Yến Trì hết cách, đành phải đưa Quý Hoài Chân cùng đi.

Ba người hai ngựa, đi chưa đến nửa ngày đường thì đã qua thành Vấn Dương, đi thẳng về phía Tây xa hơn.

Khi họ từ Phần Châu đến là đi dọc lên phía Bắc, nơi đi qua là cực Nam của Vấn Dương, còn phía Tây Vấn Dương thì Quý Hoài Chân chưa từng đến.

Vốn tưởng làng Bằng Lan đã đủ nghèo, đủ hoang vu, không ngờ càng đi về phía Tây, đập vào mắt lại là cảnh tượng hoang tàn không một ngọn cỏ, những nơi bị tuyết lớn bao phủ toàn là cát vàng cằn cỗi, vô số dấu móng ngựa lẫn lộn với dấu chân người, giẫm nát tuyết trắng thành bùn đen, không phân biệt được đường đến lối về, tản ra bốn phương tám hướng.

Yến Trì xuống ngựa, ngồi xổm xuống xem xét kỹ dấu chân, ngẩng đầu nói với Xảo Mẫn: "Là dấu chân để lại lúc chạy trốn."

Ba người tiếp tục đi về phía trước, chạy khoảng thêm một canh giờ nữa, đến một chỗ đất cao, Xảo Mẫn đột nhiên nói: "Không thể đi tiếp nữa."

Hai con ngựa bất an phì mũi.

Quý Hoài Chân nhìn qua vai Yến Trì, thấy bên dưới vùng sa mạc Gobi[1], thế núi ôm vòng quanh một ngôi làng, khói bếp lờ mờ bốc lên, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng người. Bọn họ đi suốt dọc đường, cũng đã gặp hai ba ngôi làng như vậy, không cảm thấy nơi này có gì lạ đáng để Xảo Mẫn và Yến Trì phải như gặp đại địch. Y nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện điểm bất thường.

↳[1] Sa mạc Gobi là một trong những sa mạc lớn nhất thế giới, trải dài qua Mông Cổ và Trung Quốc

Ngôi làng này quá yên tĩnh.

Không có tiếng gia súc kêu, không có tiếng vợ chồng chửi mắng, không có tiếng trẻ con khóc lóc, không có tiếng hàng xóm cãi cọ, thi thoảng chỉ nghe thấy một hai tiếng cười lớn của đàn ông và tiếng ngựa hí, ngoài ra thì chết lặng như tờ. Nếu phân biệt kỹ, còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh trong gió lạnh căm căm.

Quý Hoài Chân ngẩn người, hiểu ra nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Yến Trì đột nhiên hỏi: “Hai hôm trước chúng ta đến, chạy bao lâu mới gặp ngôi làng như vậy?”

Xảo Mẫn nghĩ ngợi, sắc mặt nghiêm trọng: “Trọn một ngày.”

Nhưng lần này chạy mới quá nửa ngày đường đã không thể đi tiếp được nữa.

Nói đến đây, ngay cả Quý Hoài Chân cũng nghe ra tính nghiêm trọng của sự việc, đang định xen vào thì mặt đất dưới chân lại khẽ rung lên, tiếng tù trầm thấp cổ xưa thình lình

vang vọng, mang theo sát khí truyền đến từ trong làng.

Âm thanh này Quý Hoài Chân từng nghe trên chiến trường Cung Châu, đó là tín hiệu đại quân Thát Đát xuất kích.

Người Di Nhung trời sinh đã là tay thuần ngựa cừ khôi, Xảo Mẫn lại càng tinh thông việc này. Song, con ngựa do chính tay hắn nuôi dưỡng lại như bị kinh hãi, sắp sửa hí lên, vậy mà Yến Trì và Xảo Mẫn đồng thời ra tay, mỗi người bịt chặt mõm ngựa, kiên nhẫn trấn an.

Tiếng tù đột ngột ngừng bặt, giây tiếp theo, tựa như một tiếng sấm rền kéo dài vang lên ở phía xa, đó là ba ngàn con ngựa cùng xông lên, Quý Hoài Chân nghe tiếng nhìn sang, trong mắt phản chiếu bóng dáng binh lính Thát Đát đen kịt ùa ra từ trong làng. Yến Trì và Xảo Mẫn quay đầu ngựa, tránh khỏi con đường mà bọn chúng chắc chắn sẽ đi qua.

Ba người tìm một nơi ẩn nấp, xé một dải vải dài từ quần áo buộc chặt mõm ngựa, trơ mắt nhìn quân đội Thát Đát cuốn theo mùi máu tanh nồng nặc, như cơn gió đen quét qua trước mặt. Đợi đám người này đi khuất hẳn, ba người mới dám tới gần ngôi làng, bên trong vẫn còn vài tên lính canh giữ, đều bị Yến Trì và Xảo Mẫn lấy mạng bằng một đao.

Cho đến lúc này, Quý Hoài Chân mới nhìn rõ bộ dáng thực sự của chốn địa ngục trần gian này.

Một con chó vàng, trong miệng ngậm nửa bàn tay người chạy qua trước mặt bọn họ, nhìn bộ lông bóng mượt của nó, chắc hẳn trước đó cũng được người ta nuôi để trông nhà.

Quý Hoài Chân đi vào sâu bên trong, chân trượt một cái, như giẫm phải thứ gì đó nhơn nhớt, cúi đầu nhìn, thứ bị y giẫm dưới chân là một khúc gì đó trông như con rắn dài bị lột da rút xương, mềm oặt nằm trước mặt y.

Quý đại nhân quen thuộc với đủ loại cực hình, liếc mắt liền nhận ra đó là ruột người.

Hơn nữa, chắc chắn là lúc người còn sống đã bị một nhát đao đâm thủng ruột nát bụng, rồi moi ra khi còn nóng hổi, mới có được màu sắc tươi mới đến nhường này.

Y nhìn chằm chằm một hồi lâu, mặt không cảm xúc rời chân đi, men theo vệt máu ngoằn ngoèo đi về phía trước.

Ba người kiểm tra khắp lượt ngôi làng chết chóc này, quả nhiên không còn một ai sống sót. Yến Trì phân tích: "Bọn chúng trước khi đi, giết hết gia súc vùi trong tuyết, hẳn là bọn họ tính toán sau khi tàn sát hết các thôn xóm quanh Vấn Dương, sẽ chiếm các làng lớn nhỏ làm cứ điểm, bao vây thành chính nên mới không mang gia súc đi làm lương thực."

“Ban nãy ta kiểm tra sơ qua, số lượng thi thể không đúng lắm, chắc là có không ít dân làng đã chạy thoát." Xảo Mẫn định nói thêm, Quý Hoài Chân lại bảo: "Không đúng.”

Y nghiêm túc nhìn Xảo Mẫn: "Ta từng giao đấu với quân đội Thát Đát, mỗi khi tù binh chạy tứ tán, chính là lúc bọn chúng thừa thắng truy kích. Bản tính Thát Đát hiếu sát hiếu chiến, hưởng thụ khoái cảm khi đuổi bắt con mồi. Không tin thì lúc về cứ thử đi men theo mấy con đường nhỏ khác nhau mà xem, không lo không thấy thi thể.”

Xảo Mẫn và Yến Trì đồng thời im lặng.

Quý Hoài Chân không biết lên cơn điên gì, đột nhiên lại nở một nụ cười hăm hở khi đứng trước một nơi tan hoang, thây chất đầy đất.

Sắc mặt Xảo Mẫn sầm mặt, đầy vẻ không vui: "Ngươi cười cái gì?"

Quý Hoài Chân lắc đầu đầy tiếc nuối: “Yến Trì đã nói người Thát Đát còn quay lại chiếm nơi này làm doanh trại, vậy chắc hẳn xác gia súc vùi trong tuyết cũng sẽ ăn, chi bằng dứt khoát làm tới cùng, trước khi đi bôi ít thuốc độc lên, coi như tặng bọn chúng một món quà lớn.”

Nói xong, y lại khinh thường liếc hai người, lầm bầm: "Nhưng nghĩ lại người Di Nhung các người cứng nhắc như vậy, chắc cũng chẳng mang theo thuốc độc bên người.”

Xảo Mẫn không lên tiếng nữa, ngay cả ánh mắt Yến Trì nhìn Quý Hoài Chân cũng hơi kỳ quái. Hồi lâu sau, hai người nhìn nhau một cái, chỉ nghe Xảo Mẫn phục sát đất nói: "Đủ thâm độc, cũng đủ thông minh, đúng là ý hay.”

Lúc về họ đổi đường khác đi, tốn công sức gấp đôi lúc đi. Tuy dọc đường có trắc trở nhưng không nguy hiểm, không đụng độ với quân đội Thát Đát. Vừa về đến làng liền chia nhau hành động, Xảo Mẫn đi tìm thuốc độc, Yến Trì nhờ Lộ Tiểu Giai và Thiêu Bính đi từng nhà thông báo cho dân làng thu dọn đồ đạc, đi lánh nạn ở các làng lân cận, mượn thời gian hoãn binh này thu dọn đồ đạc trốn vào núi.

Giữa lúc vội vã, Quý Hoài Chân kéo cậu lại, nói thẳng: “Ngươi bảo họ trốn sang làng bên cạnh thì có ích gì? Không phải vẫn chờ bị tàn sát như nhau à.”

Yến Trì thấp giọng: “Không phải, ta muốn họ chuẩn bị đầy đủ rồi vào núi lánh nạn, bây giờ tuyết lớn lấp núi, nếu không chuẩn bị gì mà cứ lên núi Thương Ngô thì chẳng khác nào đi tìm chết.”

“Ngươi nghĩ người Thát Đát sẽ lề mề, cho các ngươi thời gian chạy trốn à?”

Quý Hoài Chân theo thói quen cười mỉa một tiếng, đang định mắng Yến Trì ngu ngốc, đột nhiên phản ứng lại, sắc mặt lạnh đi nhìn cậu hồi lâu, lạnh lùng nói: “Tiểu Yến điện hạ, không phải lòng tốt của ngài bộc phát, muốn kế thừa đức tính của Diệp tướng quân, trấn giữ biên cương bằng một cây trường thương đấy chứ.”

Vừa nghe y dùng cái giọng châm biếm này gọi mình là Tiểu Yến điện hạ, Yến Trì biết ngay là y giận rồi, bèn thấp giọng nói: "... Ta không có bản lĩnh của mẹ ta, không cứu được ai, nhưng ít nhất có thể kéo dài thời gian, người của đại ca ta đang trên đường tới rồi.”

“Ồ? Ngươi kéo dài thế nào? Nói nghe thử xem. Hôm nay ngươi cũng thấy rồi đấy, ba ngàn thiết kỵ Thát Đát, e rằng chỉ mới là quân tiên phong. Được, không nói chuyện này, chỉ nói riêng tam ca của ngươi thôi. Đối phương bày mưu dụ ngươi vào bẫy, ngươi thì hay rồi, tự chui đầu vào lưới, không mau chóng thu dọn đồ đạc chạy trốn, còn không biết tự lượng sức mình ở lại tạo cơ hội cho đối phương.”

Quý Hoài Chân nói năng cay nghiệt độc địa, nhưng cũng là lời thật lòng.

Yến Trì hồi lâu không nói một lời, không biết đang nghĩ gì, trong mắt lại có vài phần do dự. Quý Hoài Chân đang định bồi thêm thì thấy thằng nhóc này đột nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Nhưng bọn họ vốn không đáng phải chịu kiếp nạn này…”

Nếu cậu không đưa Quý Hoài Chân về làng, mà tìm một nơi ẩn nấp gần thành Vấn Dương, tuy chắc chắn sẽ bị tam ca cậu nhắm vào, nhưng tuyệt đối sẽ không liên lụy đến nơi này.

Quý Hoài Chân thông minh cỡ nào, sao lại không hiểu ý trong lời nói của Yến Trì? Lập tức không vui nói: "Ngươi có về hay không thì họ cũng khó thoát một kiếp, cho dù không có tam ca của ngươi châm ngòi thổi gió, ngươi tưởng người Thát Đát sẽ buông tha nơi này? Muốn trách thì trách ông trời đổ tuyết lớn, trách phụ vương ngươi trăng hoa khắp nơi."

Tóm lại, trách ai cũng được, nhưng không thể trách lên đầu y.

Yến Trì đột nhiên nhìn y bằng ánh mắt kỳ lạ, đầu tiên là không thể tin nổi, rồi lại là thất vọng, nhìn đến mức Quý Hoài Chân không còn chỗ trốn, hai bờ môi vừa chạm vào nhau sắp buông ra lời lẽ tổn thương, thì nghe Yến Trì nói: "... Huynh còn nhớ Tuệ Nghiệp quán ở Thượng Kinh không? Huynh còn nhớ mình đã nói gì ở nơi đó không?"

Quý Hoài Chân bị hỏi đến ngẩn người.

Tuệ Nghiệp quán ở Thượng Kinh, là nơi học sĩ khách khanh[2] Đại Tề bàn luận về sách lược phát triển tình hình, lấy ý nghĩa là nơi hội tụ của bậc văn nhân tài trí, không ít văn thần tụ tập ở đây, nơi ấy là địa bàn của Lục Thập Di, cũng là nơi mà Quý Hoài Chân tuyệt đối sẽ không đặt chân đến.

↳[2] Khách khanh là thần tử được vua hết sức coi trọng thường thì mời về nuôi không.

Chỉ là đến lúc quan trọng sống chết thế này, vậy mà cậu vẫn còn nghĩ đến Lục Thập Di.

Sắc mặt Quý Hoài Chân âm trầm khó đoán nhìn Yến Trì, không nói rõ trong lòng là mùi vị gì, đột nhiên cười nói: "Ngươi có biết ba ngàn thiết kỵ Thát Đát là khái niệm gì không? Ba ngàn thiết kỵ, không phải là đám tép riu mà tam ca ngươi phái tới đâu."

Yến Trì gật đầu, trong mắt lộ rõ vẻ quyết tâm, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, khiến Quý Hoài Chân càng thêm nôn nóng.

Y lại nói thẳng: "Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng, ta có chút kinh nghiệm đối chiến với người Thát Đát thì sẽ ở lại dốc hết sức mình chứ, hay là ngươi cảm thấy, thành thân rồi, bái thiên địa rồi, thì ta phải ở lại cùng ngươi đồng sinh cộng tử?"

Yến Trì không lên tiếng.

Lời này không giả, trước mặt sống chết, cái thứ tình cảm âm thầm nảy nở điên cuồng kia chạm vào là tan, y lại trở về làm một Quý đại nhân ích kỷ, tính toán chi li, cay nghiệt. Lần trước đối mặt với ba mươi người vẫn còn một đường sống, cộng thêm Quý Hoài Chân còn có chút dao động là vì nhìn thấy chiếc nhẫn kia, không biết đã nảy ra ý nghĩ quái quỷ gì mới quay trở lại.

Nhưng lần này thì khác.

Tuy y có một ngàn thân vệ đang đợi trên núi Thương Ngô, nhưng một ngàn thân vệ này là y giữ lại để giữ mạng, tuyệt đối không thể động binh đao vào lúc này gây sự chú ý của Lục Thập Di. Khác nào nói rõ cho Lục Thập Di biết, y không về Cung Châu, mà là lén chạy đến Sắc Lặc Xuyên lật tẩy hắn, chờ Lục Thập Di đến bắt y hay sao?

Muốn y điều động một ngàn thân vệ kia đến giúp một tay mới là si tâm vọng tưởng, Quý Hoài Chân lạnh lùng nghĩ, y mặc kệ sống chết của đám người này.

Y từ trên cao nhìn xuống Yến Trì, chờ thằng nhóc này đến cầu xin y, nói không chừng y bỗng dưng tốt bụng, có thể truyền thụ một hai kinh nghiệm, trước khi đi thì tận lực bố phòng thay họ, coi như tiễn đưa đám người ở lại lấy trứng chọi đá này.

Huống chi, tam ca của Yến Trì tuy phái người đến giết Yến Trì, nhưng chưa chắc đã là kẻ địch với Quý Hoài Chân, trong tình huống chưa phân rõ địch bạn, y không muốn mạo muội đắc tội với tam hoàng tử Di Nhung thoạt nhìn thế lực khá lớn, còn rất được yêu thương kia.

Quý Hoài Chân phân tích lợi hại, cân nhắc nặng nhẹ, một lý do cũng đủ để y lập tức lên ngựa tránh xa chốn thị phi này, nhưng y lại tìm ra lý do thứ hai, thứ ba, dường như lý do tìm được càng nhiều, y càng đàng hoàng trở thành kẻ bạc tình bạc nghĩa.

Y thầm nghĩ, sao Yến Trì còn chưa đến cầu xin mình.

Hồi lâu sau, Yến Trì cúi đầu, khàn giọng nói: "... Ta chưa bao giờ mong cầu huynh sẽ ở lại, còn về việc bái đường thành thân, càng chưa từng coi là thật, huynh nghĩ sai về ta rồi."

Quý Hoài Chân ngạc nhiên nhìn cậu, chỉ nghe Yến Trì cay đắng nói: "Ta vốn định trước khi người Thát Đát đến, sẽ đưa huynh ra ngoài, có Lộ đạo trưởng ở đây, cho dù không có ta, huynh cũng có thể bình an đến Sắc Lặc Xuyên."

Y nghe hiểu rồi, từ khoảnh khắc Yến Trì quyết định ở lại đã không định sống sót rời đi.

Quý Hoài Chân kính trọng người không sợ chết, nhưng cũng coi thường kẻ cố tình đi nộp mạng.

Y nhìn Yến Trì đột nhiên bật cười, tỏ vẻ không liên quan đến mình: "Ngươi đã nghĩ thông suốt rồi, ta cũng không cần nói nhiều." Dứt lời liền xoay người về phòng.

Cửa phòng sau lưng y đóng sầm lại, gương mặt Quý Hoài Chân không còn thấy chút ý cười cợt thong dong nào nữa. Y nhìn cái gì cũng thấy ngứa mắt, giơ cái bát trà sứt mẻ trên bàn lên định đập, nghĩ lại chỗ nghèo nàn của Yến Trì vốn chẳng có mấy đồ dùng được, không đập được, đành hậm hực bỏ xuống.

Xoay người nhìn thấy bộ chăn đệm dày trên giường, ba lần nhấc lên lại đặt xuống, cuối cùng vẫn không nỡ vứt xuống đất.

Rồi lại nghĩ, thằng nhóc này đã quyết định ở lại, mấy ngày nữa cũng biến thành người chết, người chết còn cần dùng bát trà làm gì? Tức thì giận dữ xoay người, hùng hổ cầm cái bát trà kia trong tay, định ném thẳng vào cửa, nhưng cánh tay giơ cao mãi mà không hạ xuống.

Quý Hoài Chân tức tối ngồi phịch xuống giường, không kìm được nhìn ra ngoài, cách một lớp giấy cửa sổ sáng trưng, thấy cái tên ngốc to xác Yến Trì kia không biết lại lên cơn gàn dở gì, đứng ngây ra giữa sân, mãi một lúc lâu mới rời đi.

Lộ Tiểu Giai và Thiêu Bính chân cẳng nhanh nhẹn, chưa đến một canh giờ, đã loan tin người Thát Đát sắp đánh tới khắp cả làng. Đa phần người trong làng này đều đến từ mười chín bộ lạc thảo nguyên, vốn dĩ dũng mãnh kiên cường, cũng có không ít người có mối thù sâu như biển với Thát Đát. Vừa nghe tin này, thế mà lại tập trung hết bên ngoài viện của Yến Trì, chỉ chờ cậu giống như Diệp Hồng Ngọc năm xưa ra lệnh một tiếng liền nối bước gót chân cậu.

Yến Trì không biết đã đi đâu, Quý Hoài Chân cũng lười ra ngoài gặp người, mặc kệ bọn họ tụ tập bên ngoài lòng đầy căm phẫn hò hét cái gì, y nghe xong cũng chỉ lạnh lùng cười khẩy một tiếng, châm chọc: “Đúng là đồ cứng đầu, kẻ nào kẻ nấy cố chấp, còn rừng xanh lo gì thiếu củi đốt, không mau chóng chạy trốn, cứ phải ở lại chờ người ta đến giết, chết cũng đáng đời.”

Tiếng hò hét ngoài sân dừng lại, hóa ra là Yến Trì đã về.

Thấy mọi người tụ tập ở đây, Yến Trì sững sờ, hiển nhiên không ngờ tin tức lan ra, bọn họ không thu dọn hành lý vào núi lánh nạn, ngược lại gối giáo chờ giặc, ra chiều muốn đánh thì đánh.

Mọi người tự giác dạt ra một lối, để Yến Trì đứng ở chính giữa như một thủ lĩnh. Quý Hoài Chân miễn cưỡng nhìn sang, thấy Yến Trì vai rộng eo thon, đứng trong đám người, bất tri bất giác đã có vài phần khí thế không giận tự uy, dường như cái vẻ ngốc nghếch nói gì nghe nấy kia chỉ tồn tại trước mặt Quý Hoài Chân.

Lộ Tiểu Giai cũng nhìn sang, một lúc lâu sau đột nhiên nói: “Yến Trì huynh trông thật đáng tin cậy.”

Quý Hoài Chân cười lạnh: “Đáng tin cậy? Biết rõ không thể mà vẫn làm, ta thấy đáng thương thì đúng hơn. Thà rằng cậu ta có người mẹ là thôn phụ bình thường nào đó, nhưng cứ phải là con trai của Diệp Hồng Ngọc, lần này thì dù không muốn chết, cũng phải cắn răng đi nộp mạng.”

Vừa nghe lời này, ánh mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người của Lộ Tiểu Giai rơi trên mặt Quý Hoài Chân, nhìn hồi lâu đột nhiên cười đầy ẩn ý: "Nếu Lục đại nhân muốn ở lại, bần đạo nhất định sẽ theo cùng.”

Biểu cảm Quý Hoài Chân không đổi, bình tĩnh hỏi ngược lại: "Ngươi nhìn bằng con mắt nào thấy ta muốn ở lại?"

Kế đó quay đầu, nhếch môi với Lộ Tiểu Giai, cười như không cười nói: "Vậy ta sẽ móc con mắt đó của ngươi ra.”

Chapter 37

Yến Trì không dám tin nói: "Huynh đang nói gì vậy? Người Di Nhung bọn ta xưa nay ít qua lại với Thát Đát, ai đi báo tin cho bọn chúng chứ?"

“Tam ca của ngươi lại không nghĩ vậy đâu.”

Quả nhiên Yến Trì lập tức im bặt.

Thấy cậu biến sắc, Quý Hoài Chân biết là có chuyện, tiếp tục lừa: "Để ta đoán xem, nay tuyết lớn lấp núi, lương thảo của người Thát Đát không đưa ra khỏi ba ngọn núi Trấn Giang được, nhưng quân đội đóng ở bên ngoài vẫn phải há mồm chờ ăn, thế nên chỉ có thể đến nơi gần nhất là Vấn Dương.”

Y bình tĩnh ung dung, vừa nói vừa mặc quần áo: "Thành Vấn Dương dễ thủ khó công, để bảo toàn thực lực, bọn họ lại chuyển sang tấn công các thôn làng xung quanh. Tam ca của ngươi không dám đắc tội mười chín bộ lạc thảo nguyên, cũng không muốn để ngươi sống sót trở về Sắc Lặc Xuyên, bèn dẫn dụ người Thát Đát đến đây, mượn dao giết người.”

Yến Trì kinh ngạc nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, một lúc sau dường như bất lực thở dài, thấp giọng nói: "Sao huynh biết được.”

Thật ra Quý Hoài Chân nào có biết, toàn do y suy đoán ra từ vài câu nghe lỏm được từ tên chó săn Thiêu Bính, vốn định nói ra lừa Yến Trì một chút, không ngờ cậu nhóc này lại dễ bị lừa đến vậy.

Quý Hoài Chân không trả lời, khoác áo choàng lên, liếc Yến Trì một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đi thôi, còn muốn giấu ta đến bao giờ? Điện hạ, nếu hai ta đã là châu chấu trên cùng một sợi dây, thì nên thẳng thắn với nhau thì hơn.”

Yến Trì hết cách, đành phải đưa Quý Hoài Chân cùng đi.

Ba người hai ngựa, đi chưa đến nửa ngày đường thì đã qua thành Vấn Dương, đi thẳng về phía Tây xa hơn.

Khi họ từ Phần Châu đến là đi dọc lên phía Bắc, nơi đi qua là cực Nam của Vấn Dương, còn phía Tây Vấn Dương thì Quý Hoài Chân chưa từng đến.

Vốn tưởng làng Bằng Lan đã đủ nghèo, đủ hoang vu, không ngờ càng đi về phía Tây, đập vào mắt lại là cảnh tượng hoang tàn không một ngọn cỏ, những nơi bị tuyết lớn bao phủ toàn là cát vàng cằn cỗi, vô số dấu móng ngựa lẫn lộn với dấu chân người, giẫm nát tuyết trắng thành bùn đen, không phân biệt được đường đến lối về, tản ra bốn phương tám hướng.

Yến Trì xuống ngựa, ngồi xổm xuống xem xét kỹ dấu chân, ngẩng đầu nói với Xảo Mẫn: “Là dấu chân để lại lúc chạy trốn.”

Ba người tiếp tục đi về phía trước, chạy khoảng thêm một canh giờ nữa, đến một chỗ đất cao, Xảo Mẫn đột nhiên nói: "Không thể đi tiếp nữa.”

Hai con ngựa bất an phì mũi.

Quý Hoài Chân nhìn qua vai Yến Trì, thấy bên dưới vùng sa mạc Gobi[1], thế núi ôm vòng quanh một ngôi làng, khói bếp lờ mờ bốc lên, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng người. Bọn họ đi suốt dọc đường, cũng đã gặp hai ba ngôi làng như vậy, không cảm thấy nơi này có gì lạ đáng để Xảo Mẫn và Yến Trì phải như gặp đại địch. Y nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện điểm bất thường.

↳[1] Sa mạc Gobi là một trong những sa mạc lớn nhất thế giới, trải dài qua Mông Cổ và Trung Quốc

Ngôi làng này quá yên tĩnh.

Không có tiếng gia súc kêu, không có tiếng vợ chồng chửi mắng, không có tiếng trẻ con khóc lóc, không có tiếng hàng xóm cãi cọ, thi thoảng chỉ nghe thấy một hai tiếng cười lớn của đàn ông và tiếng ngựa hí, ngoài ra thì chết lặng như tờ. Nếu phân biệt kỹ, còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh trong gió lạnh căm căm.

Quý Hoài Chân ngẩn người, hiểu ra nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Yến Trì đột nhiên hỏi: "Hai hôm trước chúng ta đến, chạy bao lâu mới gặp ngôi làng như vậy?"

Xảo Mẫn nghĩ ngợi, sắc mặt nghiêm trọng: "Trọn một ngày."

Nhưng lần này chạy mới quá nửa ngày đường đã không thể đi tiếp được nữa.

Nói đến đây, ngay cả Quý Hoài Chân cũng nghe ra tính nghiêm trọng của sự việc, đang định xen vào thì mặt đất dưới chân lại khẽ rung lên, tiếng tù trầm thấp cổ xưa thình lình

vang vọng, mang theo sát khí truyền đến từ trong làng.

Âm thanh này Quý Hoài Chân từng nghe trên chiến trường Cung Châu, đó là tín hiệu đại quân Thát Đát xuất kích.

Người Di Nhung trời sinh đã là tay thuần ngựa cừ khôi, Xảo Mẫn lại càng tinh thông việc này. Song, con ngựa do chính tay hắn nuôi dưỡng lại như bị kinh hãi, sắp sửa hí lên, vậy mà Yến Trì và Xảo Mẫn đồng thời ra tay, mỗi người bịt chặt mõm ngựa, kiên nhẫn trấn an.

Tiếng tù đột ngột ngừng bặt, giây tiếp theo, tựa như một tiếng sấm rền kéo dài vang lên ở phía xa, đó là ba ngàn con ngựa cùng xông lên, Quý Hoài Chân nghe tiếng nhìn sang, trong mắt phản chiếu bóng dáng binh lính Thát Đát đen kịt ùa ra từ trong làng. Yến Trì và Xảo Mẫn quay đầu ngựa, tránh khỏi con đường mà bọn chúng chắc chắn sẽ đi qua.

Ba người tìm một nơi ẩn nấp, xé một dải vải dài từ quần áo buộc chặt mõm ngựa, trơ mắt nhìn quân đội Thát Đát cuốn theo mùi máu tanh nồng nặc, như cơn gió đen quét qua trước mặt. Đợi đám người này đi khuất hẳn, ba người mới dám tới gần ngôi làng, bên trong vẫn còn vài tên lính canh giữ, đều bị Yến Trì và Xảo Mẫn lấy mạng bằng một đao.

Cho đến lúc này, Quý Hoài Chân mới nhìn rõ bộ dáng thực sự của chốn địa ngục trần gian này.

Một con chó vàng, trong miệng ngậm nửa bàn tay người chạy qua trước mặt bọn họ, nhìn bộ lông bóng mượt của nó, chắc hẳn trước đó cũng được người ta nuôi để trông nhà.

Quý Hoài Chân đi vào sâu bên trong, chân trượt một cái, như giẫm phải thứ gì đó nhơn nhớt, cúi đầu nhìn, thứ bị y giẫm dưới chân là một khúc gì đó trông như con rắn dài bị lột da rút xương, mềm oặt nằm trước mặt y.

Quý đại nhân quen thuộc với đủ loại cực hình, liếc mắt liền nhận ra đó là ruột người.

Hơn nữa, chắc chắn là lúc người còn sống đã bị một nhát đao đâm thủng ruột nát bụng, rồi moi ra khi còn nóng hổi, mới có được màu sắc tươi mới đến nhường này.

Y nhìn chằm chằm một hồi lâu, mặt không cảm xúc rời chân đi, men theo vệt máu ngoằn ngoèo đi về phía trước.

Ba người kiểm tra khắp lượt ngôi làng chết chóc này, quả nhiên không còn một ai sống sót. Yến Trì phân tích: "Bọn chúng trước khi đi, giết hết gia súc vùi trong tuyết, hẳn là bọn họ tính toán sau khi tàn sát hết các thôn xóm quanh Vấn Dương, sẽ chiếm các làng lớn nhỏ làm cứ điểm, bao vây thành chính nên mới không mang gia súc đi làm lương thực."

"Ban nãy ta kiểm tra sơ qua, số lượng thi thể không đúng lắm, chắc là có không ít dân làng đã chạy thoát." Xảo Mẫn định nói thêm, Quý Hoài Chân lại bảo: "Không đúng."

Y nghiêm túc nhìn Xảo Mẫn: "Ta từng giao đấu với quân đội Thát Đát, mỗi khi tù binh chạy tứ tán, chính là lúc bọn chúng thừa thắng truy kích. Bản tính Thát Đát hiếu sát hiếu chiến, hưởng thụ khoái cảm khi đuổi bắt con mồi. Không tin thì lúc về cứ thử đi men theo mấy con đường nhỏ khác nhau mà xem, không lo không thấy thi thể."

Xảo Mẫn và Yến Trì đồng thời im lặng.

Quý Hoài Chân không biết lên cơn điên gì, đột nhiên lại nở một nụ cười hăm hở khi đứng trước một nơi tan hoang, thây chất đầy đất.

Sắc mặt Xảo Mẫn sầm mặt, đầy vẻ không vui: "Ngươi cười cái gì?"

Quý Hoài Chân lắc đầu đầy tiếc nuối: “Yến Trì đã nói người Thát Đát còn quay lại chiếm nơi này làm doanh trại, vậy chắc hẳn xác gia súc vùi trong tuyết cũng sẽ ăn, chi bằng dứt khoát làm tới cùng, trước khi đi bôi ít thuốc độc lên, coi như tặng bọn chúng một món quà lớn.”

Nói xong, y lại khinh thường liếc hai người, lầm bầm: "Nhưng nghĩ lại người Di Nhung các người cứng nhắc như vậy, chắc cũng chẳng mang theo thuốc độc bên người.”

Xảo Mẫn không lên tiếng nữa, ngay cả ánh mắt Yến Trì nhìn Quý Hoài Chân cũng hơi kỳ quái. Hồi lâu sau, hai người nhìn nhau một cái, chỉ nghe Xảo Mẫn phục sát đất nói: "Đủ thâm độc, cũng đủ thông minh, đúng là ý hay.”

Lúc về họ đổi đường khác đi, tốn công sức gấp đôi lúc đi. Tuy dọc đường có trắc trở nhưng không nguy hiểm, không đụng độ với quân đội Thát Đát. Vừa về đến làng liền chia nhau hành động, Xảo Mẫn đi tìm thuốc độc, Yến Trì nhờ Lộ Tiểu Giai và Thiêu Bính đi từng nhà thông báo cho dân làng thu dọn đồ đạc, đi lánh nạn ở các làng lân cận, mượn thời gian hoãn binh này thu dọn đồ đạc trốn vào núi.

Giữa lúc vội vã, Quý Hoài Chân kéo cậu lại, nói thẳng: “Ngươi bảo họ trốn sang làng bên cạnh thì có ích gì? Không phải vẫn chờ bị tàn sát như nhau à.”

Yến Trì thấp giọng: “Không phải, ta muốn họ chuẩn bị đầy đủ rồi vào núi lánh nạn, bây giờ tuyết lớn lấp núi, nếu không chuẩn bị gì mà cứ lên núi Thương Ngô thì chẳng khác nào đi tìm chết.”

“Ngươi nghĩ người Thát Đát sẽ lề mề, cho các ngươi thời gian chạy trốn à?”

Quý Hoài Chân theo thói quen cười mỉa một tiếng, đang định mắng Yến Trì ngu ngốc, đột nhiên phản ứng lại, sắc mặt lạnh đi nhìn cậu hồi lâu, lạnh lùng nói: “Tiểu Yến điện hạ, không phải lòng tốt của ngài bộc phát, muốn kế thừa đức tính của Diệp tướng quân, trấn giữ biên cương bằng một cây trường thương đấy chứ.”

Vừa nghe y dùng cái giọng châm biếm này gọi mình là Tiểu Yến điện hạ, Yến Trì biết ngay là y giận rồi, bèn thấp giọng nói: "... Ta không có bản lĩnh của mẹ ta, không cứu được ai, nhưng ít nhất có thể kéo dài thời gian, người của đại ca ta đang trên đường tới rồi.”

“Ồ? Ngươi kéo dài thế nào? Nói nghe thử xem. Hôm nay ngươi cũng thấy rồi đấy, ba ngàn thiết kỵ Thát Đát, e rằng chỉ mới là quân tiên phong. Được, không nói chuyện này, chỉ nói riêng tam ca của ngươi thôi. Đối phương bày mưu dụ ngươi vào bẫy, ngươi thì hay rồi, tự chui đầu vào lưới, không mau chóng thu dọn đồ đạc chạy trốn, còn không biết tự lượng sức mình ở lại tạo cơ hội cho đối phương.”

Quý Hoài Chân nói năng cay nghiệt độc địa, nhưng cũng là lời thật lòng.

Yến Trì hồi lâu không nói một lời, không biết đang nghĩ gì, trong mắt lại có vài phần do dự. Quý Hoài Chân đang định bồi thêm thì thấy thằng nhóc này đột nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Nhưng bọn họ vốn không đáng phải chịu kiếp nạn này…”

Nếu cậu không đưa Quý Hoài Chân về làng, mà tìm một nơi ẩn nấp gần thành Vấn Dương, tuy chắc chắn sẽ bị tam ca cậu nhắm vào, nhưng tuyệt đối sẽ không liên lụy đến nơi này.

Quý Hoài Chân thông minh cỡ nào, sao lại không hiểu ý trong lời nói của Yến Trì? Lập tức không vui nói: "Ngươi có về hay không thì họ cũng khó thoát một kiếp, cho dù không có tam ca của ngươi châm ngòi thổi gió, ngươi tưởng người Thát Đát sẽ buông tha nơi này? Muốn trách thì trách ông trời đổ tuyết lớn, trách phụ vương ngươi trăng hoa khắp nơi."

Tóm lại, trách ai cũng được, nhưng không thể trách lên đầu y.

Yến Trì đột nhiên nhìn y bằng ánh mắt kỳ lạ, đầu tiên là không thể tin nổi, rồi lại là thất vọng, nhìn đến mức Quý Hoài Chân không còn chỗ trốn, hai bờ môi vừa chạm vào nhau sắp buông ra lời lẽ tổn thương, thì nghe Yến Trì nói: "... Huynh còn nhớ Tuệ Nghiệp quán ở Thượng Kinh không? Huynh còn nhớ mình đã nói gì ở nơi đó không?"

Quý Hoài Chân bị hỏi đến ngẩn người.

Tuệ Nghiệp quán ở Thượng Kinh, là nơi học sĩ khách khanh[2] Đại Tề bàn luận về sách lược phát triển tình hình, lấy ý nghĩa là nơi hội tụ của bậc văn nhân tài trí, không ít văn thần tụ tập ở đây, nơi ấy là địa bàn của Lục Thập Di, cũng là nơi mà Quý Hoài Chân tuyệt đối sẽ không đặt chân đến.

⤷[2] Khách khanh là thần tử được vua hết sức coi trọng thường thì mời về nuôi không.

Chỉ là đến lúc quan trọng sống chết thế này, vậy mà cậu vẫn còn nghĩ đến Lục Thập Di.

Sắc mặt Quý Hoài Chân âm trầm khó đoán nhìn Yến Trì, không nói rõ trong lòng là mùi vị gì, đột nhiên cười nói: "Ngươi có biết ba ngàn thiết kỵ Thát Đát là khái niệm gì không? Ba ngàn thiết kỵ, không phải là đám tép riu mà tam ca ngươi phái tới đâu."

Yến Trì gật đầu, trong mắt lộ rõ vẻ quyết tâm, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, khiến Quý Hoài Chân càng thêm nôn nóng.

Y lại nói thẳng: "Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng, ta có chút kinh nghiệm đối chiến với người Thát Đát thì sẽ ở lại dốc hết sức mình chứ, hay là ngươi cảm thấy, thành thân rồi, bái thiên địa rồi, thì ta phải ở lại cùng ngươi đồng sinh cộng tử?"

Yến Trì không lên tiếng.

Lời này không giả, trước mặt sống chết, cái thứ tình cảm âm thầm nảy nở điên cuồng kia chạm vào là tan, y lại trở về làm một Quý đại nhân ích kỷ, tính toán chi li, cay nghiệt. Lần trước đối mặt với ba mươi người vẫn còn một đường sống, cộng thêm Quý Hoài Chân còn có chút dao động là vì nhìn thấy chiếc nhẫn kia, không biết đã nảy ra ý nghĩ quái quỷ gì mới quay trở lại.

Nhưng lần này thì khác.

Tuy y có một ngàn thân vệ đang đợi trên núi Thương Ngô, nhưng một ngàn thân vệ này là y giữ lại để giữ mạng, tuyệt đối không thể động binh đao vào lúc này gây sự chú ý của Lục Thập Di. Khác nào nói rõ cho Lục Thập Di biết, y không về Cung Châu, mà là lén chạy đến Sắc Lặc Xuyên lật tẩy hắn, chờ Lục Thập Di đến bắt y hay sao?

Muốn y điều động một ngàn thân vệ kia đến giúp một tay mới là si tâm vọng tưởng, Quý Hoài Chân lạnh lùng nghĩ, y mặc kệ sống chết của đám người này.

Y từ trên cao nhìn xuống Yến Trì, chờ thằng nhóc này đến cầu xin y, nói không chừng y bỗng dưng tốt bụng, có thể truyền thụ một hai kinh nghiệm, trước khi đi thì tận lực bố phòng thay họ, coi như tiễn đưa đám người ở lại lấy trứng chọi đá này.

Huống chi, tam ca của Yến Trì tuy phái người đến giết Yến Trì, nhưng chưa chắc đã là kẻ địch với Quý Hoài Chân, trong tình huống chưa phân rõ địch bạn, y không muốn mạo muội đắc tội với tam hoàng tử Di Nhung thoạt nhìn thế lực khá lớn, còn rất được yêu thương kia.

Quý Hoài Chân phân tích lợi hại, cân nhắc nặng nhẹ, một lý do cũng đủ để y lập tức lên ngựa tránh xa chốn thị phi này, nhưng y lại tìm ra lý do thứ hai, thứ ba, dường như lý do tìm được càng nhiều, y càng đàng hoàng trở thành kẻ bạc tình bạc nghĩa.

Y thầm nghĩ, sao Yến Trì còn chưa đến cầu xin mình.

Hồi lâu sau, Yến Trì cúi đầu, khàn giọng nói: "... Ta chưa bao giờ mong cầu huynh sẽ ở lại, còn về việc bái đường thành thân, càng chưa từng coi là thật, huynh nghĩ sai về ta rồi.”

Quý Hoài Chân ngạc nhiên nhìn cậu, chỉ nghe Yến Trì cay đắng nói: “Ta vốn định trước khi người Thát Đát đến, sẽ đưa huynh ra ngoài, có Lộ đạo trưởng ở đây, cho dù không có ta, huynh cũng có thể bình an đến Sắc Lặc Xuyên.”

Y nghe hiểu rồi, từ khoảnh khắc Yến Trì quyết định ở lại đã không định sống sót rời đi.

Quý Hoài Chân kính trọng người không sợ chết, nhưng cũng coi thường kẻ cố tình đi nộp mạng.

Y nhìn Yến Trì đột nhiên bật cười, tỏ vẻ không liên quan đến mình: “Ngươi đã nghĩ thông suốt rồi, ta cũng không cần nói nhiều.” Dứt lời liền xoay người về phòng.

Cửa phòng sau lưng y đóng sầm lại, gương mặt Quý Hoài Chân không còn thấy chút ý cười cợt thong dong nào nữa. Y nhìn cái gì cũng thấy ngứa mắt, giơ cái bát trà sứt mẻ trên bàn lên định đập, nghĩ lại chỗ nghèo nàn của Yến Trì vốn chẳng có mấy đồ dùng được, không đập được, đành hậm hực bỏ xuống.

Xoay người nhìn thấy bộ chăn đệm dày trên giường, ba lần nhấc lên lại đặt xuống, cuối cùng vẫn không nỡ vứt xuống đất.

Rồi lại nghĩ, thằng nhóc này đã quyết định ở lại, mấy ngày nữa cũng biến thành người chết, người chết còn cần dùng bát trà làm gì? Tức thì giận dữ xoay người, hùng hổ cầm cái bát trà kia trong tay, định ném thẳng vào cửa, nhưng cánh tay giơ cao mãi mà không hạ xuống.

Quý Hoài Chân tức tối ngồi phịch xuống giường, không kìm được nhìn ra ngoài, cách một lớp giấy cửa sổ sáng trưng, thấy cái tên ngốc to xác Yến Trì kia không biết lại lên cơn gàn dở gì, đứng ngây ra giữa sân, mãi một lúc lâu mới rời đi.

Lộ Tiểu Giai và Thiệu Bính chân cẳng nhanh nhẹn, chưa đến một canh giờ, đã loan tin người Thát Đát sắp đánh tới khắp cả làng. Đa phần người trong làng này đều đến từ mười chín bộ lạc thảo nguyên, vốn dĩ dũng mãnh kiên cường, cũng có không ít người có mối thù sâu như biển với Thát Đát. Vừa nghe tin này, thế mà lại tập trung hết bên ngoài viện của Yến Trì, chỉ chờ cậu giống như Diệp Hồng Ngọc năm xưa ra lệnh một tiếng liền nối bước gót chân cậu.

Yến Trì không biết đã đi đâu, Quý Hoài Chân cũng lười ra ngoài gặp người, mặc kệ bọn họ tụ tập bên ngoài lòng đầy căm phẫn hò hét cái gì, y nghe xong cũng chỉ lạnh lùng cười khẩy một tiếng, châm chọc: “Đúng là đồ cứng đầu, kẻ nào kẻ nấy cố chấp, còn rừng xanh lo gì thiếu củi đốt, không mau chóng chạy trốn, cứ phải ở lại chờ người ta đến giết, chết cũng đáng đời.”

Tiếng hò hét ngoài sân dừng lại, hóa ra là Yến Trì đã về.

Thấy mọi người tụ tập ở đây, Yến Trì sững sờ, hiển nhiên không ngờ tin tức lan ra, bọn họ không thu dọn hành lý vào núi lánh nạn, ngược lại gối giáo chờ giặc, ra chiều muốn đánh thì đánh.

Mọi người tự giác dạt ra một lối, để Yến Trì đứng ở chính giữa như một thủ lĩnh. Quý Hoài Chân miễn cưỡng nhìn sang, thấy Yến Trì vai rộng eo thon, đứng trong đám người, bất tri bất giác đã có vài phần khí thế không giận tự uy, dường như cái vẻ ngốc nghếch nói gì nghe nấy kia chỉ tồn tại trước mặt Quý Hoài Chân.

Lộ Tiểu Giai cũng nhìn sang, một lúc lâu sau đột nhiên nói: “Yến Trì huynh trông thật đáng tin cậy.”

Quý Hoài Chân cười lạnh: “Đáng tin cậy? Biết rõ không thể mà vẫn làm, ta thấy đáng thương thì đúng hơn. Thà rằng cậu ta có người mẹ là thôn phụ bình thường nào đó, nhưng cứ phải là con trai của Diệp Hồng Ngọc, lần này thì dù không muốn chết, cũng phải cắn răng đi nộp mạng.”

Vừa nghe lời này, ánh mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người của Lộ Tiểu Giai rơi trên mặt Quý Hoài Chân, nhìn hồi lâu đột nhiên cười đầy ẩn ý: "Nếu Lục đại nhân muốn ở lại, bần đạo nhất định sẽ theo cùng.”

Biểu cảm Quý Hoài Chân không đổi, bình tĩnh hỏi ngược lại: "Ngươi nhìn bằng con mắt nào thấy ta muốn ở lại?"

Kế đó quay đầu, nhếch môi với Lộ Tiểu Giai, cười như không cười nói: "Vậy ta sẽ móc con mắt đó của ngươi ra.”

Chapter 38

Lộ Tiểu Giai không dám hó hé nữa.

Những người du mục đến từ mười chín bộ lạc thảo nguyên giơ tay hô lớn, đồng loạt giơ vũ khí trong tay lên, hiển nhiên đã đạt được sự ăn ý khẳng khái chịu chết nào đó, tiếp đó liền ai nấy tản đi.

Hai canh giờ sau, hàng chục chiếc xe ngựa kéo chở người già, phụ nữ và trẻ em, tản ra tứ phương tám hướng dưới sự che chở của màn đêm.

Xảo Mẫn quay về vào lúc này.

Hắn phi ngựa suốt một chặng đường, không dám chậm trễ một khắc, nghe Quý Hoài Chân bày xong mưu kế thâm độc liền vội vã chạy về. Vừa vào cổng viện, hắn đã nóng lòng nói với Yến Trì: “Điện hạ, ta đã bố trí xong xuôi theo lời Lục đại nhân rồi, bao giờ chúng ta rời đi?”

Yến Trì đang ngồi trước bàn kinh ngạc ngẩng đầu.

Lúc này Xảo Mẫn mới nhìn rõ, ngoài Yến Trì, vậy mà còn có mấy hảo hán trong làng đến từ mười chín bộ lạc khác, mọi người đang vây quanh trước án, bàn bạc bố phòng bằng một tấm bản đồ da dê. Xảo Mẫn ngẩn ra, hiểu được điều gì, kế đó nói: "Nếu đã như vậy, thế thì ta cũng ở lại.”

Yết hầu hắn cục cựa, biểu cảm khá là lúng túng, cười gượng: “Sống an ổn mấy năm, ngủ giường ấm mấy năm, thế mà ngủ đến mềm cả xương cốt rồi.”

Yến Trì lộ vẻ không đành lòng, toan nói gì đó, Xảo Mẫn lại vội vàng xoay người, ném lại câu hắn sẽ đến sau.

Quý Hoài Chân đi theo suốt dọc đường, thấy Xảo Mẫn vừa ra khỏi viện, ở chỗ mọi người không nhìn thấy tự đấm mình một cú. Mặt hắn đầy ảo não, sắc mặt phức tạp, xấu hổ vì cái ý nghĩ đào ngũ trước trận chiến vừa rồi.

“Xảo Mẫn đại ca, đi đường có thuận lợi không?" Quý Hoài Chân bất chợt lên tiếng.

Xảo Mẫn đột ngột quay người, ý thức được cảnh vừa rồi đều bị Quý Hoài Chân thấy, càng thêm lúng túng, trầm giọng nói: "... Thuận lợi.”

Hắn cắm đầu đi về phía nhà mình, Quý Hoài Chân không coi mình là người ngoài đi theo phía sau, đột nhiên cười nói: "Thực ra huynh cũng không cần phải xấu hổ, kẻ địch ngay trước mắt, phản ứng như huynh mới là lẽ thường tình. Ở lại cũng không thay đổi được gì, hôm nay huynh cũng thấy rồi, ba ngàn tinh binh Thát Đát, cái làng này mới có bao nhiêu người? Chưa đến ba trăm người, cho dù ở lại hết, cũng không phải đối thủ. Thay vì ở lại bị tóm gọn một mẻ, chi bằng mạng ai nấy giữ, chạy trốn càng sớm càng tốt.”

Tính tình Yến Trì bướng bỉnh, một khi đã quyết định thì khó mà thay đổi. Nếu cậu chết ở đây, Quý Hoài Chân muốn đến Sắc Lặc Xuyên càng tốn công sức, tốt nhất có thể tìm thêm một người quen thuộc địa hình, mà Xảo Mẫn trước mắt là ứng cử viên tốt nhất.

Xảo Mẫn không lên tiếng, nhưng Quý Hoài Chân chắc hắn đã nghe thấy lời của y.

Cửa phòng mở ra, vợ của Xảo Mẫn đón hắn, tay cầm một cái yếm đỏ nhỏ cho Xảo Mẫn xem, vừa thấy Quý Hoài Chân đi theo phía sau, bèn cười thẹn thùng, rồi lại trốn vào

trong phòng.

Quý Hoài Chân sững sờ, rồi nhìn sang Xảo Mẫn: "Vợ huynh mang thai rồi sao?"

Cái yếm đỏ đó y đã thấy không ít lần. Lúc Quý Vãn Hiệp mới mang thai cũng từng làm cho thai nhi trong bụng, chỉ là khi đó chưa biết trai hay gái nên nàng thêu mỗi thứ một kiểu.

Xảo Mẫn gật đầu, hiếm khi mỉm cười: "Bọn ta cũng chỉ vừa mới biết cách đây vài ngày. Lục đại nhân, ta sắp làm cha rồi."

Đáy mắt hắn thoáng nét đắng chát, nhìn kỹ lại, vậy mà mang theo cả sự mong đợi và yêu thương, cùng đôi chút tiếc nuối dành cho đứa con chưa ra đời này.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ: Hắn đang tiếc nuối điều gì?

Rồi y lại theo Xảo Mẫn đi về phía gian nhà bên, bên trong có đặt tượng của Diệp Hồng Ngọc, còn chưa kịp chọn ngày lành tháng tốt để rước lại vào miếu. Nay gặp lúc quân Thát Đát kéo đến đánh chiếm, chẳng biết anh linh Ngọc Giao Long trên trời, có thể phù hộ cho con trai mình hay không.

Xảo Mẫn tay cầm nén nhang, cung kính vái bức tượng Diệp Hồng Ngọc ba vái.

Hắn đột nhiên lên tiếng: "Ngày mai đại nhân sẽ đi sao?"

Quý Hoài Chân nhướng mày, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Xảo Mẫn lại mỉm cười: "Đại nhân đừng hiểu lầm. Đây vốn dĩ là hận thù cũ giữa mười chín bộ lạc thảo nguyên bọn ta và người Thát Đát. Người Tề các vị không muốn dính líu vào cũng là lẽ thường tình. Dù sao thì những người như Diệp đại nhân quả thật ít lại càng ít."

Trước mặt hai người, bức tượng Ngọc Giao Long phóng tầm mắt ra xa, khóe môi chan chứa ý cười, toát lên vẻ khí phách hiên ngang, dường như dẫu có ngã xuống vẫn âm thầm bảo vệ mảnh đất này.

Xảo Mẫn nói tiếp: "Ta mất cái chân này vào hai mươi năm trước. Khi giao chiến với người Tề các vị, ta bị nát một chân. Lúc tỉnh dậy thì đại quân đã rút lui, xác chết la liệt khắp nơi. Khi đó ta trạc tuổi điện hạ bây giờ, cứ hay ảo tưởng viển vông, ngỡ rằng chân đứt rồi vẫn có thể nối lại được, thế là ôm chiếc chân đứt đuổi theo quân đội phe mình."

"Sau đó ta mất phương hướng, càng đi càng xa. Lúc đó đói lả, bèn lấy cái chân đứt đó luộc lên ăn. Lúc bấy giờ cái chân ấy đã bắt đầu thối rữa sinh dòi, luộc xong bốc mùi nồng nặc. Lục đại nhân chưa từng nếm trải mùi vị đó đâu, khi người ta đói đến mức hoa mắt chóng mặt, bước đi không nổi, thì thối cũng hóa thành thơm."

Hắn mỉm cười với Quý Hoài Chân, rời ánh mắt nhìn về phía Diệp Hồng Ngọc: "Đúng vào lúc đó ta gặp được Diệp tướng quân. Chính ngài ấy đã cứu ta một mạng, đưa ta về đây."

"Hiện giờ người Thát Đát muốn tắm máu ngôi làng do chính tay ngài ấy dựng nên. Chỉ cần có chút ý nghĩ bỏ trốn giữa chừng đã là có lỗi với ân cứu mạng năm xưa của Diệp tướng quân. Sao ta có thể bỏ mặc con trai ngài ấy, trơ trẽn sống qua ngày cho được?"

Xảo Mẫn quỳ rạp trước bức tượng Diệp Hồng Ngọc sám hối, quay lưng lại với Quý Hoài Chân: "Đa tạ ý tốt của Lục đại nhân, chỉ là Xảo Mẫn đã làm lính đào ngũ một lần, không thể làm lại lần thứ hai.”

Mãnh tướng Di Nhung kia quỳ gối trong tư thế chuộc tội, bờ vai hơi sụp xuống, lờ mờ có thể thấy được dáng vẻ hiên ngang khi giết giặc năm xưa. Quý Hoài Chân chôn chân tại chỗ, mặt không cảm xúc nhìn một lúc lâu, cuối cùng rời đi không nói một lời.

Hơn một tháng qua, y đã đi khắp cả làng, nhắm mắt cũng có thể mò về tiểu viện của Yến Trì.

Đi về phía đông, có một thợ rèn người Hồi Hột, thích chiếm chút lợi vặt, nhưng con người lại trượng nghĩa hiếu thuận, trong nhà có bà mẹ già tám mươi tuổi.

Đi về phía tây, có một người Khương thích phơi thịt hun khói. Cô con gái nhỏ của lão làm thợ thêu trong thành Vấn Dương, lão cứ nằng nặc muốn gọi con về gả cho Yến Trì, trực tiếp hay gián tiếp gửi cho Yến Trì không ít đồ ăn thức uống, nhưng đều bị Quý Hoài Chân lựa cái ngon ăn mất.

Điều quan trọng là, ở đây chẳng ai màng đến triều đình Đại Tề. Quý Hoài Chân ở đây tuy không ai ngó ngàng tới, nhưng cũng không đến nỗi bị người người đòi đánh.

Có lúc y hứng chí, tiện tay làm một hai việc tốt, thế mà lại được ngợi khen, cũng có lúc thói lười biếng ham ăn tái phát, y đứng ì một bên khoanh tay đứng nhìn, người ta lại mắng y không có mắt nhìn, đuổi y đứng dạt sang một bên.

Bị chửi mắng, bị ghét bỏ đối với Quý Hoài Chân mà nói hệt như chuyện cơm bữa, nhưng người ở đây mắng y, ghét y chẳng phải vì y là Quý Hoài Chân.

Trong sân, mấy người nán lại bàn bạc bố phòng với Yến Trì khi nãy đã rời đi. Lúc Quý Hoài Chân bước vào, liền thấy Yến Trì đứng một mình trước án thư, ngẩn ngơ nhìn tấm bản đồ, nhận ra Quý Hoài Chân đã về liền vội vàng cất đi.

Quý Hoài Chân không vạch trần, y cầm tấm bản đồ mà mọi người dùng để bố phòng lúc nãy lên xem, thấy trên đó đã dùng than củi đánh dấu không ít chỗ. Chỗ khoanh tròn là vùng đất cao, có thể dùng để mai phục, chỗ đánh dấu chéo là đoạn đường độc đạo có bờ đất hai bên, có thể giăng dây bẫy ngựa.

Đúng là đã phát huy triệt để ưu thế địa hình.

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì: "Ngươi sắp xếp đấy à?”

Yến Trì gật đầu: "Xem thời tiết có vẻ như sắp có tuyết rơi, chắc có thể tranh thủ thêm được một hai ngày.”

Quý Hoài Chân không nói gì, đợi Yến Trì nói tiếp, nói bừa cái gì cũng được, nhưng cậu nhóc này lại đột nhiên im bặt, bình tĩnh đến mức chẳng giống kẻ sắp đi chịu chết, ngay cả một lời trăn trối cũng không dặn dò y.

Cái vẻ hiên ngang đó khiến Quý Hoài Chân phát cáu. Chửi bới hai câu đã chẳng ăn nhằm gì nữa, y muốn đá Yến Trì một cái, hoặc là đánh ngất cậu rồi trực tiếp mang đi. Y càng muốn hỏi Yến Trì: Đến chết còn không sợ, nói thêm với y vài câu thì chết ai?

Y kéo giật Yến Trì, ép người ngồi xuống bên cạnh mình, miễn cưỡng chỉ điểm: "Nếu đã dư ra được một hai ngày, ngươi có biết phải dùng thời gian này để làm gì không?”

Yến Trì nhìn y.

"Đừng có tơ tưởng đến chuyện tới thành Vấn Dương cầu cứu. Ta nói thật cho ngươi biết, nơi này từ trước đến nay không có tướng lĩnh nào dùng được, binh lực đều bị điều đến mấy tòa thành gần Thượng Kinh như Cung Châu và Kim Thủy. Người Thát Đát tàn sát bừa bãi như vậy, ngươi tưởng thái thú địa phương không biết sao? Người ta không muốn quản đấy thôi. Hơn nữa triều đình cũng không cho xen vào, bọn họ không muốn xảy ra xung đột với Thát Đát, hiểu chưa?"

Quý Hoài Chân hiểu rõ hơn ai hết những uẩn khúc chốn quan trường Đại Tề. Khuôn mặt y lộ vẻ chán ghét cùng cực, cứ như thể bị người ta kề dao vào cổ bắt ép, khoanh bừa vài vòng vùng lân cận trên bản đồ.

"Ngươi phái người đến những nơi này báo tin từng nhà một, bảo rằng người Thát Đát sắp đến rồi, ai muốn chạy thì mau chạy đi, ai muốn ở lại thì ở. Tốt nhất là bỏ chạy hết đi, thu hút sự chú ý của quân Thát Đát... Ngươi nhìn ta với bộ dạng đó làm gì? Đến nước này rồi ngươi đừng có bắt ta làm chính nhân quân tử."

Yến Trì: "Kế này không được! E là quá..."

Cậu ấp a ấp úng, cố gắng nuốt hai chữ "độc ác" vào bụng.

Quý Hoài Chân liếc cậu một cái, chẳng hề bất ngờ trước phản ứng này, đành nhượng bộ: "Được được được, biết ngay là ngươi không đồng ý mà. Cách này không được, vậy đâm bị thóc chọc bị gạo thì biết chứ, tung tin ra ngoài có biết không? Làm cho người Thát Đát tưởng rằng đây là cái bẫy do ngươi và tam ca ngươi bắt tay giăng ra, mục đích là dụ chúng đến để diệt toàn quân. Làm như vậy, có thể câu giờ cho các ngươi, cầm cự đến khi người của đại ca ngươi tới…"

Quý Hoài Chân mỉm cười, rồi biến sắc ngay trong ánh mắt xúc động của Yến Trì, y dữ tợn buông lời: "Cầm cự đến lúc người của đại ca ngươi tới nhặt xác cho các ngươi!”

Y nhịn hết nổi, ngọn lửa giận kìm nén suốt cả ngày đến giờ phút này bùng nổ. Y bỗng vung tay hất tung bàn, giận dữ gầm lên: "Thác Bạt Yến Trì! Nói ngươi ngu, ngươi đúng là chẳng thông minh tí nào. Vợ con, cha mẹ nhà người ta thì liên quan quái gì đến ngươi, chết thì chết chứ. Bị người Thát Đát đuổi kịp giết chết là do bọn họ xui xẻo! Mẹ ngươi đã cứu mạng họ một lần, ngươi còn phải bồi thêm cái mạng của mình vào nữa sao?! Đệt mẹ mười chín bộ lạc thảo nguyên, đệt mẹ con trai Diệp Hồng Ngọc, chẳng có cái gì quan trọng bằng mạng sống cả! Ngươi đi hay không? Ngươi không đi ta liền... “

Quý Hoài Chân "ta ta ngươi ngươi" hồi lâu, bỗng nhận ra chút võ mèo cào của mình chẳng làm gì được Yến Trì.

Loáng thoáng nghe thấy Thiêu Bính cách vách hét lớn: "Tiểu Giai sư huynh, hai người họ lại bắt đầu rồi!"

Chiếc bàn bị lật tung, chiếc bát sứt mẻ hôm nay may mắn thoát nạn mấy bận dưới tay Quý Hoài Chân rốt cuộc vẫn không thoát khỏi kiếp nạn, lăn lông lốc trên đất, kêu xoảng một tiếng vỡ làm đôi.

Thử nghĩ xem Quý Hoài Chân là ai cơ chứ?

Lúc trước ở Thượng Kinh, cứ hễ trong lòng không vui, nghiên mực gốm Nhữ Dao y ném được, thố rửa bút Thanh Hoa y đập được, đập mà mắt chẳng buồn chớp, thậm chí chẳng cần suy nghĩ, cái gì quý giá y càng đập!

Đâu có giống bây giờ, cái bát sứt ba đồng mua được chục cái mà còn chần chừ!

Đáng lẽ phải đập từ lâu rồi!

Yến Trì bị chửi cho vuốt mặt không kịp, nhưng vẫn chẳng hó hé nửa lời. Cậu đỡ cái bàn bị Quý Hoài Chân hất đổ lên, cẩn thận cất hai tấm bản đồ, một tấm trải ra bàn, một tấm cuộn tròn lại, đưa về phía người đang bốc hỏa bừng bừng kia.

Người này sao lại giận dữ đến vậy?

Chỉ cần nghĩ đến một khả năng trong đó, tim Yến Trì liền đập như đánh trống. Nỗi sợ hãi và nuối tiếc vì sắp phải đi vào chỗ chết lập tức bị ném ra sau đầu, giờ phút này trong lòng, trong mắt cậu chỉ còn lại người trước mặt này.

Trong lời cậu nói mang theo chút mong mỏi mà chính cậu cũng không nhận ra: "... Huynh không cần lo lắng, tuy ta không thể cùng huynh đến Sắc Lặc Xuyên, nhưng bản đồ lộ trình ta đã vẽ xong cho huynh rồi, những ngôi làng có thể tá túc ta cũng đã đánh dấu, ở đó có người của ta, sẽ không bán đứng huynh đâu. Huynh... đừng lo cho ta.”

Yến Trì dè dặt, trong lòng trăm mối ngổn ngang nhìn Quý Hoài Chân, cậu thầm nghĩ cứ thử y lần này vậy.

Quý Hoài Chân đùng đùng nổi giận, giật phắt lấy tấm bản đồ, chỉ muốn lấy nó làm chày đập cho cái đầu đất của Yến Trì vài phát.

Lúc nào rồi còn bản đồ với chả bản đồ, cái mạng nhỏ sắp đứt đến nơi rồi!

Nhưng khi bị ánh mắt khát khao, thấp thỏm đó của Yến Trì nhìn chằm chằm, Quý Hoài Chân lại chẳng thể nổi nóng được nữa. Trái tim y dường như bị ai đó vò một cái, rồi lại vò thêm cái nữa, dâng lên một cảm giác chua chát kỳ quái.

Cảm giác xa lạ này thật khiến người ta sợ hãi, Quý Hoài Chân trừng mắt nhìn Yến Trì, miệng hơi hé, dường như có thôi thúc muốn nói, thôi thúc này khiến y sợ hãi, bởi y biết có thứ gì đó đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của mình nữa, nó đong đầy trong tim, sắp trào ra kẽ môi, tràn ra khóe mắt, tranh nhau tuôn về phía Yến Trì.

Tiếc thay Quý đại nhân bỏ chạy giữa chừng, bỏ lỡ thời cơ tốt, cuối cùng chọn cách đối phó mà mình rành rẽ nhất —— châm chọc mỉa mai.

Y nhếch môi, cười như không cười: "Ai thèm lo cho ngươi, bớt tự mình đa tình đi. Người của ngươi biết ngươi, chứ đâu có biết ta, ngươi không đi theo, ai thèm ngó ngàng tới ta?"

Yến Trì sững sờ, dường như bị rút cạn sinh lực.

Quý Hoài Chân lấy làm lạ sao thằng nhóc này bỗng nhiên lại ỉu xìu như vậy.

Sau một hồi im lặng đến rợn ngợp chột dạ, chỉ nghe Yến Trì bình thản nói: "Tờ chiếu thư huynh nhận từ hoàng đế Đại Tề có một mặt dây chuyền răng sói, thứ đó là của ta, huynh có thể lấy đó làm tín vật."

Quý Hoài Chân cố tình gây sự, hừ lạnh: "Thảo nguyên các ngươi không thiếu nhất là sói, răng sói lại chẳng phải thứ quý giá hiếm lạ gì. Thuộc hạ của ngươi không thấy mặt ngươi, làm sao chịu tin?"

Yến Trì xoay lưng đi, một lúc lâu sau mới khẽ nói: "Là thứ quý hiếm. Một con sói cả đời chỉ có một bạn tình, người Di Nhung bọn ta khi đính ước đều tặng răng sói. Phụ vương ta chưa từng tặng thứ này cho mẹ ta, nên ta đã chuẩn bị từ sớm rồi."

Quý Hoài Chân thoáng chốc nghẹn họng, đột nhiên nhớ tới cái tát đầy hối hận của Lộ Tiểu Giai lúc lỡ lời khiến Bạch Tuyết đau lòng.

Chapter 39

Vừa nghe Yến Trì nói vậy, trái tim y tức thì lại bị bóp nghẹt, dâng lên nỗi hối hận.

Nhưng y không muốn nghĩ sâu xa xem mình hối hận vì điều gì. Hối hận vì lỡ buông lời nói thứ đó không hiếm lạ, hay là hối hận vì để lộ điểm yếu trước mặt Yến Trì.

Cậu ta muốn chết thì cứ đi chết đi, mình lắm mồm làm quái gì?

Huống chi răng sói này vốn là dành cho Lục Thập Di, lẽ nào y lại phải đi chịu chết vì thứ đồ bỏ đi của kẻ khác?

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì, nghiêm túc nói: "Lần này không giống lần trước, dù ngươi nói gì, ta cũng không ở lại."

Yến Trì nói: "Ta biết, huynh không cần phải lặp lại nhiều lần vậy đâu."

Quý Hoài Chân lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng cậu, phất tay áo bỏ đi.

Một lát sau, vách bên cạnh gà bay chó sủa, Lộ Tiểu Giai và Thiêu Bính bị tên ác bá Quý Hoài Chân đuổi ra ngoài, đành đáng thương trải chiếu nằm dưới đất trong phòng Yến Trì. Lúc trời gần sáng, Lộ Tiểu Giai bị nghẹn một bọng đái đến tỉnh giấc, trong cơn mơ màng thấy Yến Trì mặc nguyên y phục ngồi trên giường, chẳng biết là chưa ngủ, hay là đã thức dậy rồi.

Hắn thò tay đắp lại chăn cho Thiêu Bính, líu cả lưỡi vào nhau: "Yến Trì huynh, huynh và Lục đại nhân thật không phải người thường, sắp sinh ly tử biệt rồi mà còn có tâm trạng cãi nhau. Theo ta thì bây giờ huynh nên xông ngay sang cách vách, đá tung cửa, ôm lấy người ta rồi lên giường luôn, bảo Lục đại nhân đợi huynh ở chân núi Thương Ngô, thế chẳng phải đều vui vẻ cả sao. Với bản lĩnh của huynh, chắc chắn có thể rút lui an toàn."

Cái tên đạo sĩ dở hơi này lại bắt đầu ăn nói xằng bậy.

Lộ Tiểu Giai đi tiểu xong, vừa nằm xuống nhắm mắt thì nghe Yến Trì hỏi: "Có thể xin đạo trưởng bói cho ta một quẻ được không?"

"Bói gì cơ?"

"Bói xem những người đi theo ta liệu có sống sót được hay không."

Lộ Tiểu Giai nằm im không động đậy, nhắm mắt nói: "Ta không bói đâu Yến Trì huynh, mỗi người có số mệnh riêng, ta thấy huynh cứ nghĩ thoáng ra thì hơn, làm hết sức mình rồi thuận theo số phận, có lúc sống hay chết chỉ trong một ý nghĩ thôi. Huống chi thời loạn lạc khó bề yên thân, chuyện này ông trời không quản được, muốn hỏi thì phải hỏi người đang ngồi trên ngai vàng kia kìa."

Trong bóng tối, Yến Trì lại hỏi: "Vậy có thể xem giúp ta đường nhân duyên…"

Lộ Tiểu Giai thầm nghĩ, cái này thì xem được, vừa định xoay người ngồi dậy thì lại nghe Yến Trì nói: "Thôi bỏ đi."

Nhìn lại thì Yến Trì đã trở mình nằm xuống, mặc cho Lộ Tiểu Giai có xúi giục thế nào, cậu cũng không chịu hé răng nữa.

Một đêm trôi qua, quả nhiên đúng như lời Yến Trì, tuyết đã bắt đầu rơi. Ông trời lại rủ lòng thương xót, ban thêm cho những người đang mang chí hướng bi tráng tìm cái chết sống thêm hai ba hôm. Yến Trì không biết lấy đâu ra một chiếc xe ngựa có mái che, nhờ Lộ Tiểu Giai đưa vợ của Xảo Mẫn đến sơn trại dưới chân núi Thương Ngô.

Vợ chồng Xảo Mẫn bịn rịn chia tay. Hắn xoa đầu vợ, ôm chặt người vào lòng.

Lộ Tiểu Giai huých cùi chỏ vào Yến Trì đang đứng bên cạnh, hất cằm về phía xe ngựa: "Sắp đi rồi, huynh không có lời nào muốn nói với Lục đại nhân sao?”

Yến Trì không nói gì, nhìn theo ánh mắt của Lộ Tiểu Giai, chợt bắt gặp ánh mắt lạnh tanh của Quý Hoài Chân đang ngồi trong xe nhìn ra. Quý Hoài Chân lạnh nhạt nhìn lại, ánh mắt rặt một vẻ dửng dưng, kéo rèm cửa sổ xuống, dường như có nhìn thêm một cái chỉ tổ phí công. Yến Trì còn chưa tắt thở, nhưng trong mắt y đã biến thành người chết rồi.

Thấy cảnh này, Yến Trì lắc đầu: "Cũng chẳng còn gì để nói nữa."

Lộ Tiểu Giai thở dài, đỡ vợ Xảo Mẫn lên xe ngựa, rồi túm cổ áo Thiêu Bính ném vào trong.

"Yến Trì huynh, ngày sau còn có ngày gặp lại." Lộ Tiểu Giai nghiêm túc chắp tay vái Yến Trì, rồi chui vào xe ngựa.

Hai con ngựa phì phì mũi, tám chiếc móng giẫm lên mặt tuyết tĩnh mịch không một tiếng động. Xảo Mẫn sợ trời tuyết móng ngựa bị trơn, tự tay lấy vải bọc móng ngựa lại. Bánh xe lăn bánh, đưa bọn họ đi xa.

Quý Hoài Chân không nhịn được ngoái đầu nhìn lại. Đúng lúc Lộ Tiểu Giai ngồi xuống cạnh, y liền đánh trống lảng: "Ban nãy cậu ta nói gì với ngươi thế?”

Lộ Tiểu Giai thêm mắm dặm muối: "Yến Trì huynh khóc rồi, huynh ấy bảo không nỡ xa rời Lục đại nhân, nhờ Lục đại nhân đợi huynh ấy ở núi Thương Ngô. Sống là người của Lục đại nhân, chết cũng là ma của Lục đại nhân, bảo là chỉ muốn Lục Thập Di làm phò mã của Di Nhung bọn họ.”

Quý Hoài Chân: "..."

Y đang định mắng mỏ, bên ngoài chợt truyền đến vài tiếng gọi: "Đợi đã! Dừng xe lại!”

Là Yến Trì đuổi theo!

Con ngựa bị phu xe giật mạnh dây cương hý vang. Trái tim Quý Hoài Chân thót lên, thiếu điều muốn lập tức xông ngay xuống xe. Nào ngờ đúng lúc này, bỗng nghe Yến Trì nói: "Lộ đạo trưởng, Lộ đạo trưởng đợi đã!”

Sắc mặt Quý Hoài Chân lập tức sầm lại, bực bội ngồi xuống chỗ cũ.

Lộ Tiểu Giai "ồ" một tiếng, hắn bị ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm, đành căng da đầu xuống xe.

Yến Trì dường như đã chạy thục mạng tới đây, khi nói chuyện cứ thở dốc không ngừng, dặn dò Lộ Tiểu Giai: "Người đó không hề coi trọng thân thể mình, nếu huynh ấy uy hiếp hay dụ dỗ ép ngươi phải khởi hành sớm đi qua núi Thương Ngô thì đừng đồng ý. Phải đợi đến khi thời tiết ấm lên hẵng xuất phát, bằng không khí lạnh trên núi sẽ khiến cơ thể vốn mang nội thương ở Phần Châu của huynh ấy không chịu đựng nổi đâu."

Lộ Tiểu Giai: "Ồ, hết rồi?"

Yến Trì: "Nếu huynh cãi không lại huynh ấy, thì nhớ lúc qua núi mang theo nồi nấu thuốc và thảo dược. Trong tay nải của huynh ấy có một tờ đơn thuốc, là ta giấu vào, dùng để trị ho."

Lộ Tiểu Giai lại "à" một tiếng: "Huynh cất công chạy theo chỉ để nói việc này thôi sao? Không còn dặn gì khác à?"

"Hết rồi." Yến Trì im lặng một thoáng, bình thản mở lời. Cậu cúi đầu không nhìn về phía xe ngựa.

"Hết thật à?" Lộ Tiểu Giai còn định khuyên, bỗng từ trong xe vẳng ra tiếng quát phẫn nộ: "Lộ Tiểu Giai! Ngươi cút lên đây cho ta!"

Chỉ thấy Quý Hoài Chân khoác áo choàng, mặt đầy giận dữ, đứng trên càng xe ngựa, từ trên cao nhìn xuống Yến Trì, lạnh lùng lên tiếng: "Hỏi ngươi lần cuối, có đi theo ta không."

Yến Trì không đáp. Đất trời rơi vào cõi tĩnh lặng, chỉ còn tiếng tuyết rơi lả tả. Quý Hoài Chân chớp mắt, phát hiện có thứ gì đó che khuất tầm mắt. Y khựng lại mới nhận ra là

sương tuyết đã đọng trên mi.

Bốn mắt nhìn nhau, Yến Trì nghiêm túc đánh giá y, dường như muốn khắc sâu diện mạo này vào trong tâm trí. Ngay trước thời khắc sinh ly tử biệt, trận hỏa hoạn ở đạo quán Thanh Nguyên lại chẳng thể thiêu rụi nổi trái tim cậu nữa, cậu lại quay về thời khắc dịu dàng, ngoan ngoãn, yêu chiều nghe theo người này.

Cuối cùng Yến Trì nói: "Đợi khi nào đến được Sắc Lặc Xuyên, giao mặt dây chuyền răng sói lại cho đại ca ta, nhờ huynh ấy tìm người mang kim thân của mẹ ta, bà ấy không muốn về Sắc Lặc Xuyên. Nếu tìm không thấy ta, thì hãy chôn chiếc răng sói này cùng bà ấy."

Quý Hoài Chân không nói được, cũng chẳng buông lời từ chối. Y chỉ lạnh nhạt liếc cậu một cái, xoay người ngồi lại vào xe.

Lần này ngay cả một câu "bảo trọng" cũng không có.

Trong xe, Lộ Tiểu Giai vén rèm cửa sổ nhìn trộm, báo cáo: "Yến Trì huynh đi rồi."

Xe ngựa lại tiếp tục lăn bánh. Bọn họ và Yến Trì, kẻ sang đông, người về tây, kẻ hướng đến cõi sống, người lao vào cửa tử, từ nay đường ai nấy đi.

Bên trong xe tĩnh lặng như tờ. Vợ Xảo Mẫn đờ đẫn sờ bụng, giọng run rẩy: "Giá như trận tuyết này cứ rơi mãi không ngừng thì tốt biết mấy, tuyết không ngừng thì bọn Thát Đát sẽ không tới."

Thiêu Bính nhìn chằm chằm nàng, vô duyên đáp lại: "Không đâu, tuyết mà không ngừng thì đám Thát Đát cũng sẽ giết tới, những người ở lại đều biết bản thân chẳng sống nổi rồi.”

"Ngậm miệng lại đi ông tướng!" Lộ Tiểu Giai vội vàng túm lấy Thiêu Bính, quát cậu ta im miệng, rồi nở nụ cười xoà với vợ Xảo Mẫn.

Quý Hoài Chân nhắm mắt không biết đang nghĩ gì, thân thể lắc lư theo nhịp xóc nảy của xe ngựa. Khoảng chừng một nén nhang trôi qua, y mới mở bừng mắt, đột nhiên thốt lên: "Tưởng nói vài câu tâm tình là có thể khiến ta đổi ý à? Đúng là trò cười, đúng là một tên ngu xuẩn hết thuốc chữa, đâm đầu đi tìm đường chết! Ai thèm cái răng sói của cậu ta chứ, vốn dĩ cũng chẳng phải tặng cho ta. Còn bảo đại ca cậu ta nhặt xác cho cậu ta, đợi đến lúc cậu ta bị người Thát Đát phanh thây thành trăm mảnh, ta xem ai còn nhận ra cậu ta nữa. Ai thèm sự quan tâm của cậu ta.”

Tuy răng sói là tặng cho Lục Thập Di, nhưng những lời dặn dò quan tâm ấy lại là dành cho Quý Hoài Chân.

Là y bị thương, là y bị mấy roi quất đến mức tổn thương lục phủ ngũ tạng, không đi đường được, không chịu được lạnh, là y khiến Yến Trì sắp chết rồi còn phải canh cánh trong lòng.

Thiêu Bính lại trợn tròn mắt, trân trân nhìn Quý Hoài Chân.

Lộ Tiểu Giai giật thót tim, chưa kịp bịt miệng sư đệ của mình lại thì đã nghe thằng nhóc ngốc nghếch không biết sợ chết buông lời: "Tiểu Giai sư huynh, chúng ta nên bảo phu xe dừng lại mới phải, Lục đại nhân chắc muốn quay về rồi."

Lộ Tiểu Giai: "..."

Quý Hoài Chân cười như không cười nhìn Thiêu Bính, đôi môi mỏng mấp máy, cất giọng khen ngợi: "Ngươi nhắc nhở ta, đúng là phải dừng xe thật."

Tuyết lớn lại nhuộm trắng sa mạc mênh mông, một chiếc xe ngựa dừng lại giữa không gian tĩnh mịch, bất thình lình vang lên một tiếng giòn giã, nghe như tiếng bạt tai giáng xuống mặt ai đó.

Ngay sau đó là một tiếng thét chói tai, bầy chim giật mình hoảng sợ bay tứ tán.

Đợi đàn chim đen nghịt bay qua, xe ngựa lại bắt đầu di chuyển. Chỉ thấy một tiểu đạo đồng sợ vỡ mật chạy vắt chân lên cổ bám theo xe ngựa, gào lên thảm thiết: "Lục đại nhân, con biết lỗi rồi! Lục đại nhân!"

Rốt cuộc thì Quý Hoài Chân không nhịn nổi nữa, bèn làm cái việc y đã muốn làm từ lâu, một cái tát giáng xuống tối tăm mặt mũi, biến khuôn mặt Thiêu Bính thành cái bánh nướng đúng nghĩa[1].

↳[1] Thiêu Bính có nghĩa là bánh nướng.

Một khắc sau, xe ngựa dừng lại, Thiêu Bính vội vàng trèo lên, lạnh đến mức run bần bật, run rẩy ôm chầm lấy Lộ Tiểu Giai.

Quý Hoài Chân ung dung ngồi, nói với Lộ Tiểu Giai: "Sư đệ của ngươi lúc nào cũng vậy sao? Ăn nói chẳng biết nhìn sắc mặt người khác thế này mà vẫn chưa bị người ta đánh chết, đúng là nhờ phước đức tích lũy từ kiếp trước."

Lộ Tiểu Giai xoa đầu Thiêu Bính, thở dài: "Ôi, đại nhân ngài không biết đấy thôi, Thiêu Bính sinh ra đã vậy rồi, ruột để ngoài da. Cứ như thể nó không cảm nhận được cảm xúc vậy, chẳng biết sợ cũng chẳng biết buồn. Nó lớn ngần này rồi mà ta chưa từng thấy nó khóc bao giờ. Khi sư phụ bọn ta qua đời, Thiêu Bính là người phát hiện ra đầu tiên, nó cũng chỉ sờ xác sư phụ rồi cười hề hề gọi ta đến xem, bảo sư phụ cứng ngắc lạnh ngắt rồi.”

Quý Hoài Chân "ừ" một tiếng, không nói thêm gì nữa. Y nhắm mắt ngả lưng vào đệm xe, không biết đang suy tính điều gì. Hồi lâu sau, y móc từ trong tay nải ra một mặt dây chuyền, đeo lên cổ.

Lộ Tiểu Giai nghển cổ nhìn, thấy trên mặt dây chuyền có gắn một chiếc răng sói.

Bàn tay Quý đại nhân cứ nắm chặt lấy vật đó, suốt dọc đường không hề buông ra.

Bọn họ phi ngựa ngày đêm, khi trời tối mịt thì đến được ngôi làng dưới chân núi Thương Ngô, Lộ Tiểu Giai sắp xếp chỗ ở đàng hoàng cho vợ Xảo Mẫn và Thiêu Bính xong, bèn để Quý Hoài Chân dẫn mình đi tìm thuộc hạ của Yến Trì. Vừa ngẩng đầu lên, hắn bắt gặp Quý Hoài Chân đang đăm chiêu quan sát một bức tiểu họa.

Lộ Tiểu Giai ghé đầu qua, nhớ lại lời Yến Trì từng bảo người trước mắt từng có vợ con, sắc mặt lập tức trở nên kỳ quặc: "Lục đại nhân, đây là người vợ quá cố của ngài sao?”

Quý Hoài Chân lườm hắn một cái, nhưng cũng chẳng tiện phản bác, chỉ chỉ tay vào họa tiết thêu trên tà váy: "Ngươi nhìn kỹ chỗ này xem, có giống con đường quan lộ mà chúng ta vừa đi qua không? Bắt đầu từ đoạn ngã rẽ này, men theo con đường mòn sẽ dẫn đến ngôi làng này.”

Lộ Tiểu Giai kinh ngạc: "Thì ra đây là một tấm bản đồ?"

Hắn chỉ vào một nơi được đánh dấu bằng bông hoa mai bằng bút chu sa: "Thế chỗ này thì sao? Hướng họa tiết trên váy đều chỉ về bông hoa mai này. Sao ta nhìn lại thấy giống núi Thương Ngô vậy?”

Quý Hoài Chân liếc hắn một cái, bật cười: "Thông minh đấy."

Y rút kiếm chém đứt càng xe nối giữa ngựa và thân xe, tung người nhảy lên lưng ngựa, nhìn Lộ Tiểu Giai: "Lên đi.”

Lộ Tiểu Giai ngẫm nghĩ một lát, trèo lên ngồi phía sau Quý Hoài Chân. Hai người cùng cưỡi một ngựa, dựa theo chỉ dẫn của bản đồ, lao vun vút về phía bông mai đỏ ở vạt áo của bức chân dung.

Núi Thương Ngô ngày càng gần, không ngừng phóng to trong tầm mắt. Một luồng hơi lạnh buốt của băng tuyết ập vào mặt, đến Lộ Tiểu Giai cũng run lẩy bẩy trong giá rét. Quý Hoài Chân thì như chẳng hề hay biết, y chau mày, thúc ngựa càng lúc càng nhanh.

Suốt đường vừa đi vừa dừng, mỗi khi dừng lại thì Quý Hoài Chân đều lấy bức tiểu họa ra đối chiếu tuyến đường

Khoảng một canh giờ sau, hai người cuối cùng cũng đến được khu rừng tuyết rậm rạp ở vùng ven núi Thương Ngô.

Vừa đến gần, Lộ Tiểu Giai lập tức cảnh giác thốt lên: "Lục đại nhân? Cẩn thận, hình như có kẻ đang nhìn chằm chằm vào chúng ta.”

Quý Hoài Chân im lặng không nói.

Xung quanh vang lên tiếng sột soạt, bóng người chập chờn thoắt ẩn thoắt hiện. Lộ Tiểu Giai không cợt nhả nữa, rút thanh kiếm chắn ngang ngực, nói với Quý Hoài Chân bằng giọng điệu nghiêm túc chưa từng có: "Lục đại nhân, chúng ta mau rời khỏi nơi này thì tốt hơn."

Hắn vừa dứt lời, liền có một người nhào lộn đáp xuống, quỳ một gối trước ngựa Quý Hoài Chân, khẽ nói: "Đại nhân."

Quý Hoài Chân lạnh giọng: "Ra cả đi."

Lộ Tiểu Giai giật mình. Tận mắt chứng kiến hàng ngàn quân sĩ mang giáp vác đao kiếm lặng lẽ từ bốn phương tám hướng ùa ra, nhẩm tính qua loa cũng phải có ngàn người tụ tập ở đây.

Quý Hoài Chân quay đầu, đắc ý nhìn Lộ Tiểu Giai.

Y xoay người xuống ngựa, khôi phục dáng vẻ coi thường chúng sanh như xưa, vô cùng lạnh lùng, vô cùng ngạo nghễ. Không cần y lên tiếng liền có người chuẩn bị sẵn trang phục, thay đồ búi tóc cho Quý Hoài Chân.

Mũ quan bằng ngọc trắng, đai lưng Điệp Tiệp[2] bằng vàng tím, một chiếc áo choàng lông cáo đen thêu mây vàng khoác lên vai. Trong nháy mắt, chỉ nhìn trang phục, Quý Hoài Chân lại biến về tên quyền thần gian nịnh hô mưa gọi gió trên triều đình Đại Tề. Y giang tay, cụp mắt soi xét, hừ lạnh một tiếng, miễn cưỡng nói: "Cũng chẳng phải món gì quý báu, đành mặc tạm vậy.”

↳[2] là loại thắt lưng bằng ngọc đa năng, thịnh hành thời Tùy - Đường, được dùng để đeo vật dụng và phân biệt thứ bậc.

Chỉ riêng chiếc răng sói tặng cho Lục Thập Di bị y ngang ngược chiếm lấy, đeo ngay ngắn trước ngực. So với những món đồ trang sức khác trên người, trông thật lạc quẻ.

Thuộc hạ cung kính dâng lên một thanh trường thương.

"Bạch Tuyết đại nhân căn dặn bọn thuộc hạ mang theo cho đại nhân phòng thân."

Quý Hoài Chân nhận lấy, tiện tay xoay trường thương một vòng rồi chống mạnh cán thương xuống đất kêu "keng" một tiếng.

Mọi người nín thở tập trung, chờ Quý Hoài Chân ra lệnh.

"Người nào có thù với người Thát Đát, thì bước ra khỏi hàng."

Mọi người nhìn nhau, đội ngũ ngàn người có đến ba bốn trăm người bước ra, Quý Hoài Chân lại tiếp tục: "Có nợ máu với mười chín bộ lạc trên thảo nguyên thì lùi về phía sau."

Gần một trăm người di chuyển xuống cuối hàng.

Tất cả đồng loạt nhìn Quý Hoài Chân, chờ y ban bố mệnh lệnh cuối cùng. Quý Hoài Chân nhìn lướt qua một nghìn cặp mắt này, đấu tranh nội tâm. Nếu lúc này quay về, động

tĩnh lần này chắc chắn sẽ kinh động đến Lục Thập Di. Nhẹ thì làm hắn nâng cao cảnh giác, ngày sau tiến vào Sắc Lặc Xuyên sẽ thêm phần phiền toái, nặng thì bị hắn mang binh vây quét, e rằng cái mạng này coi như bỏ tại đây.

Nhưng nếu không đi, tên ngốc kia ắt hẳn phải chết.

Quý Hoài Chân nhắm hai mắt, dùng dằng không quyết, trước mắt tối sầm lại hiện lên pháo hoa rực sáng ngày hôm đó, ánh sáng rợp trời của chiếc đèn lồng giấy đỏ, cùng khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Yến Trì khi hướng về kim thân của mẹ mình.

Y lại thấy Diệp Hồng Ngọc đang mỉm cười hiền từ với y.

Dưới chân nhẹ bẫng, chính là cảm giác trơn tuột quái gở như giẫm lên mớ ruột ngày hôm ấy.

Quý Hoài Chân đột ngột mở bừng mắt, xách trường thương lên ngựa, áo choàng bị gió lạnh thổi bay phần phật. Mọi người đã không cần Quý Hoài Chân ra lệnh, gần ngàn kỵ binh theo sau y, lao ra khỏi núi Thương Ngô, phi về hướng làng Bằng Lan.

Tuyết rơi không ngớt, trong làng Bằng Lan tối đen như mực, chẳng thể tìm ra một ngọn đèn le lói, thi thoảng mới vẳng lại vài tiếng gia súc kêu.

Yến Trì ôm đao, gác đêm cùng Xảo Mẫn.

Phía xa mơ hồ truyền đến tiếng động ầm ầm, cả hai đồng thời mở đôi mắt đề phòng cảnh giác. Xảo Mẫn toan đứng dậy xem xét, Yến Trì đã nhanh tay cản lại, cậu áp tai xuống đất

nghe một lúc, rồi đứng lên đi thẳng ra ngoài, dặn dò Xảo Mẫn: "Ta sẽ ra ngoài dò la, huynh ở lại chỗ này."

Xảo Mẫn cau mày, vừa định phản bác thì nghe Yến Trì nghiêm túc nói: "Huynh có vợ con đang chờ, ta không có gì cả, chết thì chết thôi."

Đứng sừng sững trên đỉnh vùng gò cao đầu làng là mấy chục con ngựa, lặng lẽ nhìn một người cưỡi ngựa từ trong làng đi ra.

Một tay Yến Trì siết chặt dây cương, một tay chắn ngang đao trước tầm ngực. Cậu cảnh giác nhìn màn đêm đầy rẫy nguy cơ này, đột nhiên một mũi tên xé gió lao tới, Yến Trì ở trên lưng ngựa ngả người về phía sau tránh thoát, cơ thể dường như nằm song song với mặt đất.

Thêm một mũi tên nữa lại bắn tới, lần này bắn thẳng vào chân ngựa.

Trên gò đất cao, Quý Hoài Chân thấy Yến Trì gọn gàng né tránh từng mũi tên. Mũi tên còn chưa tới gần, chỉ dựa vào tiếng gió tên nhóc đó đã dự đoán từ trước mà tránh né. Y chê chuyện chưa đủ lớn, ngón tay khẽ vẫy, lười biếng nói: "Ba người các ngươi cùng lên, để ta xem cậu ta còn né được không."

Nhưng đến khi ba mũi tên cùng bắn, sượt qua mặt Yến Trì một vệt máu nhỏ, Quý Hoài Chân lại tức tối vỗ vào đầu thuộc hạ: "Ai cho ngươi ra tay thật!"

Y lại chỉ Yến Trì: "Bắn thằng nhóc đó ngã ngựa cho ta là được rồi, không được làm cậu ta bị thương!"

Thấy mưa tên ngày càng dày đặc, ép Yến Trì không ngừng lùi lại. Cậu ở ngoài sáng, địch ở trong tối, nhưng những mũi tên này dường như có mắt, mũi nào mũi nấy đều tránh chỗ hiểm, còn mang theo ý trêu chọc, đúng là khiến người ta tức điên.

Cậu nhịn hết nổi, tung mình xuống khỏi lưng ngựa. Vừa lăn một vòng trên mặt đất toan đứng dậy, dưới cằm liền bị mũi giáo chĩa thẳng vào.

Đầu thương sắc nhọn kia nâng cằm cậu lên. Nhìn dọc theo thân giáo, chủ nhân nắm chặt trường thương kia thần thái rạng rỡ, dáng vẻ phi phàm, trước ngực đeo một mặt dây chuyền răng sói, đứng chắn trước mặt cậu, đầu không thèm cúi, chỉ dùng đôi mắt phượng hẹp dài liếc nhìn người ta, đúng là vô cùng kiêu ngạo, vô cùng ngông cuồng.

Quý Hoài Chân vuốt làn tóc dài bị gió thổi bay, trêu chọc: "Điện hạ sao lại thảm hại thế này?"

Yến Trì ngẩng đầu, đăm đăm quan sát y một hồi lâu. Vừa mở miệng, giọng nói đã khàn đi.

"Huynh còn quay lại làm gì."

Quý Hoài Chân quay lại làm gì?

Quý đại nhân vừa sĩ diện vừa quý mạng này dĩ nhiên đã tìm sẵn hàng ngàn lý do, thế nhưng khi bị Yến Trì dùng đôi mắt ướt đẫm kia nhìn chăm chú, sắc đẹp làm mê muội lòng người, trong lòng tự nhiên lại dâng lên một cảm giác kỳ quái.

Trái tim y lại như bị ai đó siết chặt vò nhàu.

"Đại nhân ta đến đây..."

Quý Hoài Chân khom người ngồi xổm trước mặt Yến Trì. Y nở nụ cười xấu xa, chỉ trong cái chớp mắt, một bụng đầy âm mưu quỷ kế trào ra. Y dùng cán thương vỗ lên mặt Yến Trì, hết cái này đến cái khác, hống hách buông lời: "—— Thưởng thiện phạt ác!"

Chapter 40

Lộ Tiểu Giai ngẩn người, nhanh chóng hiểu ra lại cười: "Vậy thì càng không cần tính. Cậu ấy có duyên phận với người khác hay không, thì có liên quan gì đến đại nhân, ta thấy đại nhân cũng đâu giống người tin vào thiên mệnh mà biết khó tự lui. Lục đại nhân nếu là người như vậy, thì sao giờ này lại đứng ở đây?"

Dứt lời, đạo sĩ lắc đầu mỉm cười, miệng lẩm bẩm, "đúng là một cặp ngốc nghếch", đoạn vung roi, phóng ngựa lao đi mất hút dưới ánh trăng.

Quý Hoài Chân nghiền ngẫm mãi câu nói của hắn.

Lộ Tiểu Giai đâu biết, y và Yến Trì là trời xui đất khiến, khéo quá hóa vụng.

Mọi thứ giữa bọn họ đều được xây dựng trên nền tảng dối trá lừa lọc, nói gì đến chân tình? Nói gì đến duyên phận? Đợi đến ngày sự việc vỡ lở, Yến Trì không hùa theo Lục Thập Di giết y đã là may lắm rồi, làm sao có thể cùng y có cái kết tốt đẹp.

Đừng nói y với Yến Trì, ngay cả bản thân y, từ ngày bước chân vào đời, quyết định theo Quý Đình Nghiệp về Quý gia, Quý Hoài Chân đã chuẩn bị sẵn tinh thần chết không toàn thây, mang tiếng xấu muôn đời.

Ngay cả tính mạng và danh tiếng sau khi chết y còn không màng, thì sao lại để tâm đến một đoạn duyên phận qua đường đã định sẵn không có kết quả.

Đúng lúc này Yến Trì từ chỗ Xảo Mẫn trở về, thấy Quý Hoài Chân đang đứng bên ngoài, quan tâm hỏi: "Sao huynh không vào nhà?"

Quý Hoài Chân lắc đầu: "Không có gì."

Hai người vào nhà, Yến Trì tự nhiên đóng cửa, trải giường lại đổ nước nóng vào bàng quang heo[1], đặt ở phía Quý Hoài Chân nằm. Cậu vừa xoay người lại thì đã bị mũi thương chỉ ngay cằm.

↳[1] Thời xưa, người ta thường làm sạch bộ phận này, phơi khô để dùng làm vật chứa nước hoặc rượu mang theo bên mình, tương tự như bình tông ngày nay.

Cậu lập tức kêu oan: "Ta lại chọc gì huynh nữa rồi."

Quý Hoài Chân hừ lạnh một tiếng, hỉ nộ vô thường. Cứ nghĩ đến việc sau này có ngày tên này sẽ cùng kẻ y hận nhất là Lục Thập Di đối phó với mình, y liền thấy không cam lòng, cả người khó chịu, như ăn phải quả mận vừa chua vừa chát, nuốt không trôi mà nhổ cũng không ra.

Chỉ cần nhìn vào khuôn mặt này của Yến Trì, Quý Hoài Chân đã có thể tưởng tượng ra nếu cậu đối diện với Lục Thập Di, sẽ ngoan ngoãn nghe lời thế nào, sẽ coi Lục Thập Di như châu như bảo, nắm tay hắn, ôm hắn, hôn hắn ra sao.

Càng nhìn càng thấy đáng ghét, càng nhìn càng thấy mặt mũi đáng hận, hay là bây giờ đâm một thương cho chết quách đi cho xong.

"Đừng giả vờ đáng thương, ta hỏi ngươi, nếu có ngày ta và ngươi đối đầu nhau, ngươi có giúp người khác giết ta không?"

Yến Trì nói: "Ta mới không thèm nói mấy chuyện này với huynh, giờ huynh đang nóng giận, dù ta nói gì huynh cũng không tin, còn mượn cớ để chơi đùa ta."

Cậu né sang bên, nhưng Quý Hoài Chân không cho, trường thương lại chọt tới, bám riết không tha. Chỉ nghe y cười khẩy một tiếng, trầm giọng nói: "Thác Bạt Yến Trì, ngươi nghe cho kỹ đây, con người ta thù dai, không nói tình nghĩa, chỉ có ta phụ bạc người khác, không thể là người khác phụ bạc ta."

Đại địch trước mắt, hơi đâu mà tình tứ với y, Yến Trì bị quấy rầy đến phát bực, định hỏi người này phát điên cái gì, nhưng ngẩng đầu lên nhìn, thấy mắt y tràn đầy vẻ nghiêm túc, không phải đang nói đùa hay phát cáu, nhất thời sững lại.

"Nếu ngươi phụ ta, theo người khác cùng đối phó ta, chê cười ta, coi thường ta, ta không chỉ muốn ân đoạn nghĩa tuyệt, tiền trao cháo múc với ngươi. Ngươi yêu ai, ta liền giết kẻ đó, ngươi đối xử tốt với ai, ta liền lấy mạng kẻ đó, ta không cần ngươi chết, ta muốn ngươi cả đời sau này đều phải sống nơm nớp lo sợ, sống không bằng chết. Nghe rõ chưa?"

Bên cạnh là ngọn đèn dầu tù mù, chiếu lên khuôn mặt Quý Hoài Chân nửa sáng nửa tối, Yến Trì nhìn chằm chằm, qua hồi lâu, mới khàn giọng đáp: "Biết rồi."

Quý Hoài Chân ngước mắt nhìn cậu: "Nói biết rồi với ai?"

"Lục Thập Di..."

"Nói lại!" Y lại chỉ mũi thương về phía trước.

Yến Trì không lên tiếng, miệng mấp máy, cứ nghĩ đến hai chữ kia là lại vừa xấu hổ vừa sợ sệt.

Quý Hoài Chân thấy phản ứng này của cậu, biết là cậu đã hiểu, cũng không ép nữa, thu thương lại, đắc ý nói: "Trong lòng ngươi hiểu là được, hai chữ đó, ta cũng chỉ cho phép ngươi gọi, phải cảm tạ đại nhân cho tử tế đấy."

Kẻ khác dám gọi y như vậy, ngoài Quý Vãn Hiệp và Bạch Tuyết ra đều chết cả rồi.

Có một người còn sống, nhưng tương lai cũng phải chết.

Y đuổi Yến Trì đi ngủ, còn mình thì ngồi trước bàn, lặp đi lặp lại việc đánh dấu nghiên cứu bản đồ địa hình từ làng Bằng Lan đến thành Vấn Dương.

Chuyện bàn bạc với Lộ Tiểu Giai hôm nay, y không thể đảm bảo mọi sự đều chu toàn, chỉ có thể làm hết sức mình rồi phó mặc cho số trời. Nếu y cược đúng, hơn hai trăm dân du mục thảo nguyên còn lại ở làng Bằng Lan cùng một ngàn thân vệ y mang theo đều có thể sống sót, nếu cược thua...

Quý Hoài Chân không dám nghĩ tiếp, thổi tắt đèn, trong phòng chìm vào bóng tối.

Sáng sớm hôm sau, những thương buôn phu phen dậy sớm trong thành Vấn Dương là người đầu tiên phát hiện ra điểm bất thường.

Binh lính trong thành bỗng nhiều gấp đôi ngày thường, hơn nữa còn liên tục tăng. Nhất thời, nghe tiếng gió cũng tưởng là quân địch, thấy cỏ cây cũng ngỡ là binh lính. Tin tức

bay đi như gió, thoáng chốc đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm. Từ thư viện, quán trà cho đến chợ búa sòng bạc, đều đang bàn tán về cùng một chuyện —— Lục Thập Di!

Có người nói người Thát Đát sắp công thành, là vì muốn bắt cái tên Lục Thập Di này, cũng có người nói Lục Thập Di đầu hàng địch phản quốc, dẫn sói vào nhà. Tin tức bay đầy trời, càng truyền càng khoa trương, đến cuối cùng lại thành Lục Thập Di vốn dĩ là người Thát Đát. Thát Đát dã tâm lang sói, Lục Thập Di là một quân cờ đã bố trí từ nhiều năm trước.

Lộ Tiểu Giai công thành lui thân, phi ngựa về làng Bằng Lan trước khi trời tối. Cùng lúc đó, trinh sát mà Quý Hoài Chân phái đi cũng mang tin về, kỵ binh Thát Đát đã tập hợp xong, đang ồ ạt tập kích về hướng làng Bằng Lan.

Một đêm không ngủ ai nấy đều nơm nớp lo sợ trước trận chiến, cứ thế vén màn ——

Ban đêm, mọi người nghiêm chỉnh chờ đợi, trấn thủ ở vị trí của mình.

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì cầm miếng da cừu lau đao, đột nhiên nhìn Lộ Tiểu Giai: "Đến nước này rồi, thanh Đàm Hoa này của ngươi vẫn không định dùng à?”

Lộ Tiểu Giai nói: "Chắc là phải dùng thôi. Lúc nào ta không chạy thoát được nữa thì rút ra cứa cổ một cái, đỡ bị người Thát Đát bắt đi." Hắn nhớ tới mấy lời đồn mình nghe được, sợ hãi nói: "Ta chưa từng giao đấu với người Thát Đát, nghe nói bọn chúng bản tính khát máu, thủ đoạn tàn nhẫn, thích hành hạ tù binh, còn ăn thịt người nữa.”

"Ăn thịt người thì có gì là hành hạ." Quý Hoài Chân cười khẩy: "Thấy lột da người sống bao giờ chưa?"

"Đại nhân thấy rồi à?"

"Đương nhiên." Quý Hoài Chân cười.

Lúc này Yến Trì mới ngẩng đầu lên nghe.

"Lúc lột da người sống, phải lấy dao rạch một đường từ sau gáy, dọc sống lưng xuống tận lỗ đít. Khi đó, dù người ta đau đớn thoi thóp, nhưng vẫn còn chút hơi tàn. Miệng còn kêu 'đại nhân, đại nhân, cứu ta với, lão gia, ta bị oan'."

Quý Hoài Chân cười đưa tay ra, làm động tác tách sang hai bên: "Cứ thế này dọc theo vết rạch từ từ tách ra, tay thọc vào trong, có thể sờ thấy xương thịt của kẻ bị lóc da, nhìn ngươi cũng là người hay xuống bếp nấu nướng, xương ống lớn chắc cũng từng chặt từng sờ rồi, cảm giác y như thế đấy."

Vẻ mặt Lộ Tiểu Giai kỳ quái, da mặt trắng bệch, trông như sắp nôn.

Ngược lại là Yến Trì, đăm chiêu nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân.

Nói đến chỗ kích động, người này cười càng thêm vui vẻ, y như đang hồi tưởng lại điều gì đó, lơ đãng nói: "Người nào vạm vỡ thì sẽ hơi phiền, phải tốn chút công sức. Lưng vừa rạch ra, da tách sang hai bên, toàn là mỡ trắng hếu. Lột xong một tấm da, ba ngày sau vẫn còn cảm giác nhờn dính trên tay."

Còn chưa nói xong, Lộ Tiểu Giai như gặp ma đứng bật dậy, vịn tường nôn ọe, quay lại nhìn Quý Hoài Chân kinh hãi nói: "Đại nhân, ngài thành thật nói cho ta biết, ngài lóc da ai vậy."

Quý Hoài Chân cười khẽ một tiếng, nói đầy ẩn ý: "Một khóc hai nháo.”

Lộ Tiểu Giai còn định nói nữa, Yến Trì lại đột nhiên cảnh giác đứng dậy, chắn đao ngang người.

Ngay giây sau Xảo Mẫn đã cưỡi ngựa vào sân, ném cho Yến Trì hai chữ "Tới rồi".

Tiếng còn chưa dứt, Yến Trì đã xoay người lên ngựa, đang định theo Xảo Mẫn xông ra ngoài giết địch thì bỗng ghì cương, bắt ngựa dừng lại. Cậu quay đầu nhìn Quý Hoài Chân.

Giây phút này, tất cả lo lắng, nhung nhớ, thương tiếc của cậu, đều giấu trong ánh mắt không lời nào tả xiết này.

"Cẩn thận."

Nói xong, Yến Trì thúc ngựa rời đi.

Lộ Tiểu Giai cũng định lên ngựa ra tiền tuyến, thì bị Quý Hoài Chân kéo lại, dặn dò: "Ngươi đi theo ta." Hai người cưỡi chung một ngựa, từ phía nam ra khỏi làng, lúc đi ngang qua nhà Xảo Mẫn, Quý Hoài Chân đột nhiên ghìm ngựa, xuống ngựa vào nhà.

Lộ Tiểu Giai nghển cổ nhìn, chỉ thấy trong căn nhà y vào có đặt một bức tượng vàng cao bằng người thật.

Vẻ mặt Quý Hoài Chân nghiêm túc, nghiêm túc dập đầu ba cái trước Diệp Hồng Ngọc.

"Mong người trên trời có linh, phù hộ Yến Trì... phù hộ làng Bằng Lan... phù hộ..."

Quý Hoài Chân lại nghĩ, mình làm nhiều việc ác, nếu Diệp Hồng Ngọc còn sống, e rằng mình cũng là kẻ bà chán ghét căm hận nhất, sao có thể phù hộ cho mình?

Y cười tự giễu, xoay người lên ngựa.

Hai trăm cận vệ khoác giáp đeo đao, đã sớm đợi ngoài làng, thấy Quý Hoài Chân đến liền tự giác đi theo sau y, đội ngũ trăm người vòng qua làng Bằng Lan, hướng về con đường tất yếu mà người Thát Đát phải đi qua.

Lộ Tiểu Giai ngồi trên ngựa xóc nảy không ngừng, sợ hãi túm lấy áo Quý Hoài Chân: "Đại... đại nhân ngài muốn làm gì, ta biết ngài và Yến Trì huynh tình sâu tựa biển, muốn để huynh ấy sống sót, nhưng cũng không thể làm chuyện lấy trứng chọi đá chứ."

"Nghĩ đi đâu vậy, làm việc là do con người, thành công là do trời. Bây giờ đại nhân dẫn ngươi đi làm việc đây."

Quý Hoài Chân quát khẽ, thúc ngựa chạy nhanh nhất, dẫn đội vòng qua những cạm bẫy mà Yến Trì và Xảo Mẫn đã bố trí trước.

Chỗ nào có đường tắt, chỗ nào không tiện phi ngựa, chỗ nào có thể vòng thẳng đến hậu phương quân Thát Đát, những chi tiết nhỏ nhặt này Quý Hoài Chân đã sớm thông qua một

tấm bản đồ mà thuộc nằm lòng. Quả nhiên, chưa đến nửa canh giờ đi đường đã thấy kỵ binh Thát Đát đen nghịt kéo tới, thiết kỵ đi đến đâu, mặt đất cũng rung chuyển đến đó.

Lộ Tiểu Giai mặt cắt không còn giọt máu hét lên một tiếng: "Mẹ ơi".

Còn chưa kịp nói "con bất hiếu", Quý Hoài Chân đã cười khẩy, ra hiệu.

Trong đội có một binh sĩ biết nói tiếng Di Nhung, lúc này dùng tiếng Di Nhung hét lớn một tiếng, nói chó Thát Đát đến rồi. Một tiếng chưa đủ lại hét thêm tiếng nữa. Mắt thấy thiết kỵ Thát Đát bị tiếng hét không sợ chết này dẫn dụ nhìn về phía bên này, Lộ Tiểu Giai tuyệt vọng than trời trách đất: "Bần đạo rốt cuộc đã tạo cái nghiệp gì thế này.”

Một mũi tên xé gió, rít lên một tiếng, cắm phập xuống chân ngựa hai người.

Trong quân đội Thát Đát vang lên tiếng người huyên náo.

Quý Hoài Chân cười: "Cắn câu rồi."

Y dẫn đầu quay đầu ngựa, quát lớn một tiếng, phóng ngựa lao đi, hai trăm người còn lại huấn luyện bài bản, bám sát ngay phía sau, cả đội ngũ tuy trong tư thế bỏ chạy nhưng khí thế hiên ngang. Quý Hoài Chân dẫn đầu, phi thẳng về hướng thành Vấn Dương.

Lộ Tiểu Giai quay đầu lại: "Bọn chúng đuổi theo rồi."

Quý Hoài Chân hỏi lại: "Bao nhiêu?"

Một lát sau, Lộ Tiểu Giai nói: "Nhìn không rõ lắm… khoảng chừng một ngàn."

Quý Hoài Chân nói: "Đủ rồi."

Y lại lấy cán thương vỗ vào mông ngựa, vậy mà lại tăng tốc lần nữa. Gió quất vào mặt như dao cắt, mắt, má, tai, không chỗ nào là không đau nhưng Quý Hoài Chân không hề có ý định chậm lại, y hứng gió, cao giọng hét lớn: "Bám sát vào, ai bị chó Thát Đát đuổi kịp, đại nhân ta không cứu đâu!"

Cách chạy này của y đúng là bán mạng. Đoạn đường gần một canh giờ bị rút ngắn đáng kể, mắt thấy thành Vấn Dương đã ở ngay phía trước, đã có thể nhìn thấy cổng thành đóng chặt và binh lính đang trong tư thế sẵn sàng đón địch đứng ở cửa.

Quý Hoài Chân như sói lao vào miệng cọp xông thẳng tới.

Thấy có khách không mời, binh lính ở cổng thành lập tức dàn trận, hét lớn: "Kẻ nào!"

Quý Hoài Chân mặc kệ, trở người xuống ngựa, trường thương trong tay xoay một vòng, chỉ thẳng lên cổng thành, hét lớn: "'Lục Thập Di' ở đây, bảo 'Quý Hoài Chân' cút ra đây cho ta! Nếu đã muốn mạng của ta thì tự mình đến mà lấy!"

Trên tường thành, một người có vẻ là tướng lĩnh nghe y gào thét như vậy, lập tức giương cung lắp tên, nhắm thẳng vào mặt Quý Hoài Chân, ra thế muốn bắn.

Quý Hoài Chân cười khẩy, không né không tránh.

Lộ Tiểu Giai bị y dọa cho mặt lại tái đi, ngồi trên ngựa lẩm bẩm: "Xong rồi xong rồi, đúng là tìm chết, chưa thấy tội phạm truy nã nào mà nghênh ngang thế này."

Đúng lúc này, một bàn tay trắng như ngọc, xương ngón tay rõ ràng nhẹ nhàng đặt lên đầu mũi tên, ấn xuống.

Chỉ thấy đối diện trên cao, một người mặc hoa phục màu xanh nhạt, khoác áo choàng đen, tóc búi bằng kim quan tím, chậm rãi bước lên, mỉm cười với Quý Hoài Chân đang khiêu chiến dưới lầu.

Nụ cười đó tựa trăng thanh gió mát, khiến người ta gặp một lần là khó quên.

Lộ Tiểu Giai ngẩn ngơ, yết hầu cục cựa, dụi mắt rồi lại nhìn người đang đứng phía trước, không thể tin nổi mà kêu lên: "Mẹ ơi."

Bốn mắt nhìn nhau, Quý Hoài Chân cười ngạo nghễ. Y thầm nghĩ, y biết ngay thằng cháu này đang ở Vấn Dương mà.

Ai nói y chỉ có thể là bên bị tính kế?

Chapter 41

Lộ Tiểu Giai ngẩn người, nhanh chóng hiểu ra lại cười: "Vậy thì càng không cần tính. Cậu ấy có duyên phận với người khác hay không, thì có liên quan gì đến đại nhân, ta thấy đại nhân cũng đâu giống người tin vào thiên mệnh mà biết khó tự lui. Lục đại nhân nếu là người như vậy, thì sao giờ này lại đứng ở đây?"

Dứt lời, đạo sĩ lắc đầu mỉm cười, miệng lẩm bẩm, "đúng là một cặp ngốc nghếch", đoạn vung roi, phóng ngựa lao đi mất hút dưới ánh trăng.

Quý Hoài Chân nghiền ngẫm mãi câu nói của hắn.

Lộ Tiểu Giai đâu biết, y và Yến Trì là trời xui đất khiến, khéo quá hóa vụng.

Mọi thứ giữa bọn họ đều được xây dựng trên nền tảng dối trá lừa lọc, nói gì đến chân tình? Nói gì đến duyên phận? Đợi đến ngày sự việc vỡ lở, Yến Trì không hùa theo Lục Thập Di giết y đã là may lắm rồi, làm sao có thể cùng y có cái kết tốt đẹp.

Đừng nói y với Yến Trì, ngay cả bản thân y, từ ngày bước chân vào đời, quyết định theo Quý Đình Nghiệp về Quý gia, Quý Hoài Chân đã chuẩn bị sẵn tinh thần chết không toàn thây, mang tiếng xấu muôn đời.

Ngay cả tính mạng và danh tiếng sau khi chết y còn không màng, thì sao lại để tâm đến một đoạn duyên phận qua đường đã định sẵn không có kết quả.

Đúng lúc này Yến Trì từ chỗ Xảo Mẫn trở về, thấy Quý Hoài Chân đang đứng bên ngoài, quan tâm hỏi: "Sao huynh không vào nhà?"

Quý Hoài Chân lắc đầu: "Không có gì."

Hai người vào nhà, Yến Trì tự nhiên đóng cửa, trải giường lại đổ nước nóng vào bàng quang heo[1], đặt ở phía Quý Hoài Chân nằm. Cậu vừa xoay người lại thì đã bị mũi thương chỉ ngay cằm.

↳[1] Thời xưa, người ta thường làm sạch bộ phận này, phơi khô để dùng làm vật chứa nước hoặc rượu mang theo bên mình, tương tự như bình tông ngày nay.

Cậu lập tức kêu oan: "Ta lại chọc gì huynh nữa rồi."

Quý Hoài Chân hừ lạnh một tiếng, hỉ nộ vô thường. Cứ nghĩ đến việc sau này có ngày tên này sẽ cùng kẻ y hận nhất là Lục Thập Di đối phó với mình, y liền thấy không cam lòng, cả người khó chịu, như ăn phải quả mận vừa chua vừa chát, nuốt không trôi mà nhổ cũng không ra.

Chỉ cần nhìn vào khuôn mặt này của Yến Trì, Quý Hoài Chân đã có thể tưởng tượng ra nếu cậu đối diện với Lục Thập Di, sẽ ngoan ngoãn nghe lời thế nào, sẽ coi Lục Thập Di như châu như bảo, nắm tay hắn, ôm hắn, hôn hắn ra sao.

Càng nhìn càng thấy đáng ghét, càng nhìn càng thấy mặt mũi đáng hận, hay là bây giờ đâm một thương cho chết quách đi cho xong.

"Đừng giả vờ đáng thương, ta hỏi ngươi, nếu có ngày ta và ngươi đối đầu nhau, ngươi có giúp người khác giết ta không?”

Yến Trì nói: "Ta mới không thèm nói mấy chuyện này với huynh, giờ huynh đang nóng giận, dù ta nói gì huynh cũng không tin, còn mượn cớ để chơi đùa ta.”

Cậu né sang bên, nhưng Quý Hoài Chân không cho, trường thương lại chọt tới, bám riết không tha. Chỉ nghe y cười khẩy một tiếng, trầm giọng nói: "Thác Bạt Yến Trì, ngươi nghe cho kỹ đây, con người ta thù dai, không nói tình nghĩa, chỉ có ta phụ bạc người khác, không thể là người khác phụ bạc ta.”

Đại địch trước mắt, hơi đâu mà tình tứ với y, Yến Trì bị quấy rầy đến phát bực, định hỏi người này phát điên cái gì, nhưng ngẩng đầu lên nhìn, thấy mắt y tràn đầy vẻ nghiêm túc, không phải đang nói đùa hay phát cáu, nhất thời sững lại.

"Nếu ngươi phụ ta, theo người khác cùng đối phó ta, chê cười ta, coi thường ta, ta không chỉ muốn ân đoạn nghĩa tuyệt, tiền trao cháo múc với ngươi. Ngươi yêu ai, ta liền giết kẻ đó, ngươi đối xử tốt với ai, ta liền lấy mạng kẻ đó, ta không cần ngươi chết, ta muốn ngươi cả đời sau này đều phải sống nơm nớp lo sợ, sống không bằng chết. Nghe rõ chưa?”

Bên cạnh là ngọn đèn dầu tù mù, chiếu lên khuôn mặt Quý Hoài Chân nửa sáng nửa tối, Yến Trì nhìn chằm chằm, qua hồi lâu, mới khàn giọng đáp: "Biết rồi.”

Quý Hoài Chân ngước mắt nhìn cậu: "Nói biết rồi với ai?"

"Lục Thập Di..."

"Nói lại!" Y lại chỉ mũi thương về phía trước.

Yến Trì không lên tiếng, miệng mấp máy, cứ nghĩ đến hai chữ kia là lại vừa xấu hổ vừa sợ sệt.

Quý Hoài Chân thấy phản ứng này của cậu, biết là cậu đã hiểu, cũng không ép nữa, thu thương lại, đắc ý nói: "Trong lòng ngươi hiểu là được, hai chữ đó, ta cũng chỉ cho phép ngươi gọi, phải cảm tạ đại nhân cho tử tế đấy."

Kẻ khác dám gọi y như vậy, ngoài Quý Vãn Hiệp và Bạch Tuyết ra đều chết cả rồi.

Có một người còn sống, nhưng tương lai cũng phải chết.

Y đuổi Yến Trì đi ngủ, còn mình thì ngồi trước bàn, lặp đi lặp lại việc đánh dấu nghiên cứu bản đồ địa hình từ làng Bằng Lan đến thành Vấn Dương.

Chuyện bàn bạc với Lộ Tiểu Giai hôm nay, y không thể đảm bảo mọi sự đều chu toàn, chỉ có thể làm hết sức mình rồi phó mặc cho số trời. Nếu y cược đúng, hơn hai trăm dân du mục thảo nguyên còn lại ở làng Bằng Lan cùng một ngàn thân vệ y mang theo đều có thể sống sót, nếu cược thua...

Quý Hoài Chân không dám nghĩ tiếp, thổi tắt đèn, trong phòng chìm vào bóng tối.

Sáng sớm hôm sau, những thương buôn phu phen dậy sớm trong thành Vấn Dương là người đầu tiên phát hiện ra điểm bất thường.

Binh lính trong thành bỗng nhiều gấp đôi ngày thường, hơn nữa còn liên tục tăng. Nhất thời, nghe tiếng gió cũng tưởng là quân địch, thấy cỏ cây cũng ngỡ là binh lính. Tin tức

bay đi như gió, thoáng chốc đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm. Từ thư viện, quán trà cho đến chợ búa sòng bạc, đều đang bàn tán về cùng một chuyện —— Lục Thập Di!

Có người nói người Thát Đát sắp công thành, là vì muốn bắt cái tên Lục Thập Di này, cũng có người nói Lục Thập Di đầu hàng địch phản quốc, dẫn sói vào nhà. Tin tức bay đầy trời, càng truyền càng khoa trương, đến cuối cùng lại thành Lục Thập Di vốn dĩ là người Thát Đát. Thát Đát dã tâm lang sói, Lục Thập Di là một quân cờ đã bố trí từ nhiều năm trước.

Lộ Tiểu Giai công thành lui thân, phi ngựa về làng Bằng Lan trước khi trời tối. Cùng lúc đó, trinh sát mà Quý Hoài Chân phái đi cũng mang tin về, kỵ binh Thát Đát đã tập hợp xong, đang ồ ạt tập kích về hướng làng Bằng Lan.

Một đêm không ngủ ai nấy đều nơm nớp lo sợ trước trận chiến, cứ thế vén màn ——

Ban đêm, mọi người nghiêm chỉnh chờ đợi, trấn thủ ở vị trí của mình.

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì cầm miếng da cừu lau đao, đột nhiên nhìn Lộ Tiểu Giai: "Đến nước này rồi, thanh Đàm Hoa này của ngươi vẫn không định dùng à?”

Lộ Tiểu Giai nói: "Chắc là phải dùng thôi. Lúc nào ta không chạy thoát được nữa thì rút ra cứa cổ một cái, đỡ bị người Thát Đát bắt đi." Hắn nhớ tới mấy lời đồn mình nghe được, sợ hãi nói: "Ta chưa từng giao đấu với người Thát Đát, nghe nói bọn chúng bản tính khát máu, thủ đoạn tàn nhẫn, thích hành hạ tù binh, còn ăn thịt người nữa.”

"Ăn thịt người thì có gì là hành hạ." Quý Hoài Chân cười khẩy: "Thấy lột da người sống bao giờ chưa?"

"Đại nhân thấy rồi à?"

"Đương nhiên." Quý Hoài Chân cười.

Lúc này Yến Trì mới ngẩng đầu lên nghe.

"Lúc lột da người sống, phải lấy dao rạch một đường từ sau gáy, dọc sống lưng xuống tận lỗ đít. Khi đó, dù người ta đau đớn thoi thóp, nhưng vẫn còn chút hơi tàn. Miệng còn kêu 'đại nhân, đại nhân, cứu ta với, lão gia, ta bị oan'."

Quý Hoài Chân cười đưa tay ra, làm động tác tách sang hai bên: "Cứ thế này dọc theo vết rạch từ từ tách ra, tay thọc vào trong, có thể sờ thấy xương thịt của kẻ bị lóc da, nhìn ngươi cũng là người hay xuống bếp nấu nướng, xương ống lớn chắc cũng từng chặt từng sờ rồi, cảm giác y như thế đấy."

Vẻ mặt Lộ Tiểu Giai kỳ quái, da mặt trắng bệch, trông như sắp nôn.

Ngược lại là Yến Trì, đăm chiêu nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân.

Nói đến chỗ kích động, người này cười càng thêm vui vẻ, y như đang hồi tưởng lại điều gì đó, lơ đãng nói: "Người nào vạm vỡ thì sẽ hơi phiền, phải tốn chút công sức. Lưng vừa rạch ra, da tách sang hai bên, toàn là mỡ trắng hếu. Lột xong một tấm da, ba ngày sau vẫn còn cảm giác nhờn dính trên tay."

Còn chưa nói xong, Lộ Tiểu Giai như gặp ma đứng bật dậy, vịn tường nôn ọe, quay lại nhìn Quý Hoài Chân kinh hãi nói: "Đại nhân, ngài thành thật nói cho ta biết, ngài lóc da ai vậy."

Quý Hoài Chân cười khẽ một tiếng, nói đầy ẩn ý: "Một khóc hai nháo.”

Lộ Tiểu Giai còn định nói nữa, Yến Trì lại đột nhiên cảnh giác đứng dậy, chắn đao ngang người.

Ngay giây sau Xảo Mẫn đã cưỡi ngựa vào sân, ném cho Yến Trì hai chữ "Tới rồi".

Tiếng còn chưa dứt, Yến Trì đã xoay người lên ngựa, đang định theo Xảo Mẫn xông ra ngoài giết địch thì bỗng ghì cương, bắt ngựa dừng lại. Cậu quay đầu nhìn Quý Hoài Chân.

Giây phút này, tất cả lo lắng, nhung nhớ, thương tiếc của cậu, đều giấu trong ánh mắt không lời nào tả xiết này.

"Cẩn thận."

Nói xong, Yến Trì thúc ngựa rời đi.

Lộ Tiểu Giai cũng định lên ngựa ra tiền tuyến, thì bị Quý Hoài Chân kéo lại, dặn dò: "Ngươi đi theo ta." Hai người cưỡi chung một ngựa, từ phía nam ra khỏi làng, lúc đi ngang qua nhà Xảo Mẫn, Quý Hoài Chân đột nhiên ghìm ngựa, xuống ngựa vào nhà.

Lộ Tiểu Giai nghển cổ nhìn, chỉ thấy trong căn nhà y vào có đặt một bức tượng vàng cao bằng người thật.

Vẻ mặt Quý Hoài Chân nghiêm túc, nghiêm túc dập đầu ba cái trước Diệp Hồng Ngọc.

"Mong người trên trời có linh, phù hộ Yến Trì... phù hộ làng Bằng Lan... phù hộ..."

Quý Hoài Chân lại nghĩ, mình làm nhiều việc ác, nếu Diệp Hồng Ngọc còn sống, e rằng mình cũng là kẻ bà chán ghét căm hận nhất, sao có thể phù hộ cho mình?

Y cười tự giễu, xoay người lên ngựa.

Hai trăm cận vệ khoác giáp đeo đao, đã sớm đợi ngoài làng, thấy Quý Hoài Chân đến liền tự giác đi theo sau y, đội ngũ trăm người vòng qua làng Bằng Lan, hướng về con đường tất yếu mà người Thát Đát phải đi qua.

Lộ Tiểu Giai ngồi trên ngựa xóc nảy không ngừng, sợ hãi túm lấy áo Quý Hoài Chân: "Đại... đại nhân ngài muốn làm gì, ta biết ngài và Yến Trì huynh tình sâu tựa biển, muốn để huynh ấy sống sót, nhưng cũng không thể làm chuyện lấy trứng chọi đá chứ."

"Nghĩ đi đâu vậy, làm việc là do con người, thành công là do trời. Bây giờ đại nhân dẫn ngươi đi làm việc đây."

Quý Hoài Chân quát khẽ, thúc ngựa chạy nhanh nhất, dẫn đội vòng qua những cạm bẫy mà Yến Trì và Xảo Mẫn đã bố trí trước.

Chỗ nào có đường tắt, chỗ nào không tiện phi ngựa, chỗ nào có thể vòng thẳng đến hậu phương quân Thát Đát, những chi tiết nhỏ nhặt này Quý Hoài Chân đã sớm thông qua một

tấm bản đồ mà thuộc nằm lòng. Quả nhiên, chưa đến nửa canh giờ đi đường đã thấy kỵ binh Thát Đát đen nghịt kéo tới, thiết kỵ đi đến đâu, mặt đất cũng rung chuyển đến đó.

Lộ Tiểu Giai mặt cắt không còn giọt máu hét lên một tiếng: "Mẹ ơi".

Còn chưa kịp nói "con bất hiếu", Quý Hoài Chân đã cười khẩy, ra hiệu.

Trong đội có một binh sĩ biết nói tiếng Di Nhung, lúc này dùng tiếng Di Nhung hét lớn một tiếng, nói chó Thát Đát đến rồi. Một tiếng chưa đủ lại hét thêm tiếng nữa. Mắt thấy thiết kỵ Thát Đát bị tiếng hét không sợ chết này dẫn dụ nhìn về phía bên này, Lộ Tiểu Giai tuyệt vọng than trời trách đất: "Bần đạo rốt cuộc đã tạo cái nghiệp gì thế này.”

Một mũi tên xé gió, rít lên một tiếng, cắm phập xuống chân ngựa hai người.

Trong quân đội Thát Đát vang lên tiếng người huyên náo.

Quý Hoài Chân cười: "Cắn câu rồi."

Y dẫn đầu quay đầu ngựa, quát lớn một tiếng, phóng ngựa lao đi, hai trăm người còn lại huấn luyện bài bản, bám sát ngay phía sau, cả đội ngũ tuy trong tư thế bỏ chạy nhưng khí thế hiên ngang. Quý Hoài Chân dẫn đầu, phi thẳng về hướng thành Vấn Dương.

Lộ Tiểu Giai quay đầu lại: "Bọn chúng đuổi theo rồi."

Quý Hoài Chân hỏi lại: "Bao nhiêu?"

Một lát sau, Lộ Tiểu Giai nói: "Nhìn không rõ lắm… khoảng chừng một ngàn."

Quý Hoài Chân nói: "Đủ rồi."

Y lại lấy cán thương vỗ vào mông ngựa, vậy mà lại tăng tốc lần nữa. Gió quất vào mặt như dao cắt, mắt, má, tai, không chỗ nào là không đau nhưng Quý Hoài Chân không hề có ý định chậm lại, y hứng gió, cao giọng hét lớn: "Bám sát vào, ai bị chó Thát Đát đuổi kịp, đại nhân ta không cứu đâu!"

Cách chạy này của y đúng là bán mạng. Đoạn đường gần một canh giờ bị rút ngắn đáng kể, mắt thấy thành Vấn Dương đã ở ngay phía trước, đã có thể nhìn thấy cổng thành đóng chặt và binh lính đang trong tư thế sẵn sàng đón địch đứng ở cửa.

Quý Hoài Chân như sói lao vào miệng cọp xông thẳng tới.

Thấy có khách không mời, binh lính ở cổng thành lập tức dàn trận, hét lớn: "Kẻ nào!"

Quý Hoài Chân mặc kệ, trở người xuống ngựa, trường thương trong tay xoay một vòng, chỉ thẳng lên cổng thành, hét lớn: "'Lục Thập Di' ở đây, bảo 'Quý Hoài Chân' cút ra đây cho ta! Nếu đã muốn mạng của ta thì tự mình đến mà lấy!"

Trên tường thành, một người có vẻ là tướng lĩnh nghe y gào thét như vậy, lập tức giương cung lắp tên, nhắm thẳng vào mặt Quý Hoài Chân, ra thế muốn bắn.

Quý Hoài Chân cười khẩy, không né không tránh.

Lộ Tiểu Giai bị y dọa cho mặt lại tái đi, ngồi trên ngựa lẩm bẩm: "Xong rồi xong rồi, đúng là tìm chết, chưa thấy tội phạm truy nã nào mà nghênh ngang thế này."

Đúng lúc này, một bàn tay trắng như ngọc, xương ngón tay rõ ràng nhẹ nhàng đặt lên đầu mũi tên, ấn xuống.

Chỉ thấy đối diện trên cao, một người mặc hoa phục màu xanh nhạt, khoác áo choàng đen, tóc búi bằng kim quan tím, chậm rãi bước lên, mỉm cười với Quý Hoài Chân đang khiêu chiến dưới lầu.

Nụ cười đó tựa trăng thanh gió mát, khiến người ta gặp một lần là khó quên.

Lộ Tiểu Giai ngẩn ngơ, yết hầu cục cựa, dụi mắt rồi lại nhìn người đang đứng phía trước, không thể tin nổi mà kêu lên: "Mẹ ơi."

Bốn mắt nhìn nhau, Quý Hoài Chân cười ngạo nghễ. Y thầm nghĩ, y biết ngay thằng cháu này đang ở Vấn Dương mà.

Ai nói y chỉ có thể là bên bị tính kế?

Chapter 42

Người đứng trên tường thành mỉm cười nhìn Quý Hoài Chân, bình thản nói: "Lâu rồi không gặp.”

Quý Hoài Chân lạnh lùng đáp: "Bớt nói nhảm. Không ngờ thân phận này, cái tên này của ta vẫn còn chút tác dụng với ngươi. Nếu đã vậy, hôm nay tặng thêm cho ngươi món quà, giải quyết cái gai trong lòng ngươi."

Người kia nghe xong, không nói một lời, chỉ cười lắc đầu.

Mấy lời này nói ra đầy đanh thép, khí thế hiên ngang. Lộ Tiểu Giai còn tưởng y định dẫn đầu xông vào, ai ngờ Quý Hoài Chân khiêu chiến xong liền hất đôi chân dài, nhảy phắt lên ngựa, quay đầu ngựa ngay tại chỗ, thuận theo đường cũ chuồn thẳng.

Hai trăm thân vệ đi theo y cứ như đã bàn bạc trước, khí thế hùng hổ đi đến, rồi khí thế hùng hổ rời đi.

Lộ Tiểu Giai ngồi trên ngựa, quay đầu lại chỉ thấy cổng thành mở toang, truy binh như thủy triều ập tới. Mà trên con đường lúc đến đang chờ sẵn, chính là một ngàn thiết kỵ Thát Đát cũng đang muốn giết bọn họ, ba phe sắp sửa chạm trán, đụng độ binh đao.

Hắn không kìm được khen ngợi: "Hay cho một chiêu mượn dao giết người!”

Dao đã mượn được, người cũng sắp giết rồi, nhưng sắc mặt Quý Hoài Chân lại chẳng mấy dễ coi, trong kế hoạch của y, còn có một bước quan trọng nhất.

Thành bại hôm nay đều nhờ cả vào Yến Trì.

Lộ Tiểu Giai lại lẩm bẩm sau lưng y: "Xem ra cái tên Quý Hoài Chân kia cũng không lanh lợi lắm, ngài vừa khiêu khích, hắn đã dẫn người đuổi theo, cũng chẳng quan tâm phía trước có bẫy hay không, đúng là bốc đồng.”

Quý Hoài Chân vô duyên vô cớ bị mắng, không vui nói: "Ngươi biết cái thá gì."

Đâu phải Lục Thập Di hành động bốc đồng.

Mà là vị Lục đại nhân lo nước thương dân, lòng vì bá tánh này muốn giải quyết tranh chấp ở Vấn Dương đã lâu, từng nhiều lần dâng sớ lên hoàng đế xin tăng cường binh lực cho Vấn Dương. Ngặt nỗi hiện tại Đại Tề đang phải đối mặt với chuyện nghị hòa cùng Di Nhung, thực lực hai bên ngang ngửa, kẻ tám lạng người nửa cân, lúc này mới có khả năng nghị hòa, bằng không sẽ là Di Nhung đơn phương uy hiếp Đại Tề.

Một khi đã đánh nhau với Thát Đát, đánh thắng thì còn đỡ, lỡ mà đánh thua, binh lực nước Tề suy giảm nghiêm trọng, thì lấy gì đi nghị hòa với Di Nhung.

Vùng đất Vấn Dương có bình an hay không, đối với Quý Hoài Chân chẳng quan trọng. Y không những không quan tâm, mà còn ngáng chân, khuyên hoàng đế tạm hoãn chuyện ở Vấn Dương.

Lần này vì liên quan đến lợi ích của bản thân, y mới chịu thuận nước đẩy thuyền, tặng cho Lục Thập Di một lý do xuất binh chính đáng.

Chuyện y có thể nghĩ tới, sao Lục Thập Di lại không nghĩ tới?

Nhưng sự việc đã đến nước này, nghĩ nữa cũng vô ích. Quý Hoài Chân gắng sức ghì cương ngựa, ép nó đổi hướng, điều khiển dây cương rẽ vào đường nhỏ, đi đường tắt về làng Bằng Lan. Ước chừng thời gian, bên Yến Trì lúc này hẳn đang dầu sôi lửa bỏng.

Sau lưng truyền đến tiếng la hét vang trời, và tiếng đao thương va chạm chói tai. Lộ Tiểu Giai quay đầu lại, hưng phấn nói: "Quả đúng như ngài dự liệu, truy binh đụng phải người Thát Đát, chẳng nói chẳng rằng lao vào đánh nhau luôn."

"Có chia ra một đội đuổi theo không?"

"Tất nhiên!"

Quý Hoài Chân hít sâu một hơi, gương mặt không chút vui mừng vì mưu kế thành công, không ngừng dùng cán thương thúc ngựa, không dám có một chút lơ là.

Không biết đã chạy bao lâu, trước mắt bỗng xuất hiện một cái hố lớn, bên trong xác người Thát Đát và ngựa chồng chất lên nhau, đã lấp đầy một lớp mỏng dưới đáy hố.

Quý Hoài Chân thầm lo lắng cho đối phương, thuật cưỡi ngựa vốn tàm tạm vào giờ phút này lại phát huy đến cực hạn.

Y quát lớn một tiếng, giật mạnh dây cương, vậy mà vọt qua cái hố rộng bằng cả người như có thần trợ giúp, rồi vó ngựa đáp xuống đất vững vàng, không dừng một giây mà phi thẳng về làng Bằng Lan.

Càng đến gần, tiếng hò giết càng lớn. Hai trăm thân vệ huấn luyện bài bản, đồng loạt rút kiếm ra khỏi vỏ, gia nhập chiến cục.

Một binh sĩ Thát Đát mặt đầy máu, cưỡi ngựa vung đao chém tới.

Trường thương trong tay Quý Hoài Chân khều một cái, chém người ngã ngựa. Y đạp Lộ Tiểu Giai một phát, ra lệnh: "Ngươi đi tìm Xảo Mẫn, ta đi tìm Yến Trì!”

Lộ Tiểu Giai ngã lộn nhào xuống đất, bò dậy, thấy một gã tráng hán Thát Đát giết đến đỏ cả mắt đang xông về phía mình, lập tức hét lên oai oái, vung thanh Đàm Hoa lên phang thẳng vào trán đối phương.

Đánh cho tên kia bay ngang ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi lẫn bọt, co giật rồi bất động.

"Tội lỗi tội lỗi... đúng là tăng thêm sát nghiệt." Lộ Tiểu Giai luống cuống tay chân, sợ hãi quay lại nhìn Quý Hoài Chân: "Tìm được rồi thì sao?"

"Chạy! Ai mà cứng đầu, thì đánh ngất người đó!"

Hai người chia nhau hành động, Quý Hoài Chân cưỡi ngựa vượt qua đường trong làng, thi thể hai bên càng lúc càng nhiều. Y vừa đi vừa thấp thỏm nhìn, thi thể người Thát Đát chiếm quá nửa, thỉnh thoảng liếc thấy một hai gương mặt quen thuộc, nhưng cũng đã không còn hơi thở, máu thịt be bét, may mà đều không phải Yến Trì.

Chạy đến cuối, thi thể trên đất quá nhiều, Quý Hoài Chân đành bỏ ngựa đi bộ, cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói quen thuộc ở phía nam làng.

Trong sân, một người tắm trong máu, tóc tai rũ rượi, dưới chân chất đầy thi thể, bên cạnh mấy tên lính Thát Đát đang rục rịch muốn lao lên. Yến Trì run rẩy nắm đao đã chiến đấu đến kiệt sức, mũi đao không ngừng nhỏ máu, dường như là máu từ vết thương trên cánh tay chảy dọc xuống.

Mỗi khi có người lao tới, cậu chẳng thèm nhìn, vung đao theo phản xạ, lúc này bất kể là ai tới đều sẽ hóa thành vong hồn dưới đao cậu.

Thấy một kẻ vòng ra sau lưng, định dùng dây thừng tròng vào cổ Yến Trì, Quý Hoài Chân không nghĩ ngợi gì, lao vọt lên, dùng lực nhảy vọt lên không, lấy trường thương đâm chết tươi kẻ định đánh lén Yến Trì xuống đất.

Lực mạnh đến nỗi gần nửa thân thương cắm sâu xuống đất.

Thấy kẻ đó tắt thở hẳn, Quý Hoài Chân mới âm trầm lau vệt máu trên mặt, từ từ đứng dậy.

Cảm nhận có người đến gần, Yến Trì vung đao chém ngang, quay đầu lại thấy là Quý Hoài Chân, cánh tay mới gập lại, thu lực về gấp.

Lưỡi đao kia dừng lại sạt bên cổ Quý Hoài Chân, chỉ cách một ngón tay.

Yến Trì nhìn y chằm chằm, thở dốc không ngừng.

Quý Hoài Chân nhận ra cậu đã là nỏ mạnh hết đà, bước lên đỡ lấy người: "Đi theo ta."

Hai người một cầm thương, một cầm đao, tựa lưng vào nhau, từ từ đi ra ngoài. Kẻ địch đang lăm le xung quanh lập tức bám theo, vây thành vòng tròn nhưng vừa ra khỏi sân đã bị quân Đại Tề đuổi theo chém chết.

Quý Hoài Chân lập tức nấp sau lưng Yến Trì, không để người khác thấy mặt mình.

Mấy tên lính Tề thấy họ không mặc đồ lính Thát Đát liền quay đầu đi giết địch.

Yến Trì ngơ ngác nói: "Sao người Tề lại tới đây?"

Quý Hoài Chân không trả lời, đưa cậu đi tìm Lộ Tiểu Giai. Trên đường đi toàn là quân Tề đang lật ngược tình thế, mơ hồ lộ ra dấu hiệu chiến thắng.

Để bắt y về, cũng giải quyết bọn Thát Đát đang lăm le quanh Vấn Dương, lần này Lục Thập Di đúng là đã bỏ ra vốn liếng lớn. Lòng Quý Hoài Chân nóng như lửa đốt, thời gian của y không còn nhiều, bỗng nghe thấy tiếng gọi: "Lục đại nhân!"

Chính là giọng Lộ Tiểu Giai!

Quý Hoài Chân thở phào như trút được gánh nặng. Lúc này mới phát hiện mình đã toát mồ hôi lạnh. Y bảo Yến Trì vào trước, còn mình đi tìm ngựa, mà không để ý vẻ mặt nghiêm trọng và đôi tay đầy máu của Lộ Tiểu Giai sau lưng.

Gắng gượng tìm được hai con ngựa có thể cưỡi, Quý Hoài Chân đang định đến chỗ hẹn, thì phía trước bỗng có một đội lính chạy qua, vẻ mặt vội vã như đang tìm ai. Quý Hoài Chân lẳng lặng đi theo, chỉ nghe bọn họ hét lên "Đại nhân" liền quyết đoán quay người, chạy về phía Lộ Tiểu Giai và Yến Trì đang đứng.

"Đi mau, không đi thì không kịp nữa đâu." Y vội vã bước vào sân, giây sau liền sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy chân y đang giẫm trên một mảnh đất đỏ ngầu.

Quý Hoài Chân ngơ ngác ngẩng đầu.

Xảo Mẫn quỳ trên đất, nửa bên vai đã bị chém mất, chỉ còn lại ống tay áo rỗng tuếch đẫm máu. Hắn thoi thóp, dường như máu toàn thân đã chảy cạn, môi trắng bệch đáng sợ. Ban đầu Quý Hoài Chân còn đếm vết thương trên người hắn, xem chỗ nào là vết thương chí mạng, nhưng vết thương trên người hắn cũng nhiều như kẻ địch Thát Đát mà hắn đã giết.

Yến Trì đầm đìa nước mắt, dùng tay đỡ lấy ruột của Xảo Mẫn đang lòi cả ra ngoài. Bụng hắn bị đao chém một đường dài bằng cẳng tay, suýt nữa đã bổ đôi người.

Mãnh tướng này đến chết cũng không chịu quỳ, sau lưng bị một ngọn trường thương đâm xuyên, mũi thương xuyên qua ngực. Hắn thấy Quý Hoài Chân đến, khẽ nói: "Chưa kịp hỏi đại nhân, ngài đã sắp xếp ổn thỏa cho vợ ta chưa?"

Quý Hoài Chân tiến lên, đáp: "Đều ổn thỏa cả rồi."

Ánh mắt Xảo Mẫn lộ vẻ mãn nguyện, cũng rất đỗi yên tâm, bỗng cười: "Lần này không làm lính đào ngũ."

"Thật không khéo, mấy vết thương này đều không thể chết ngay được, ít nhất cũng phải kéo dài một canh giờ, điện hạ giúp ta một tay." Hắn nhìn Yến Trì, cười mãn nguyện.

Không thể chết ngay, nhưng sẽ khiến hắn sống không bằng chết trước khi trút hơi thở cuối cùng.

Yến Trì không lên tiếng, luống cuống nhìn Xảo Mẫn, thoạt trông muốn bế hắn lên, lẩm bẩm: "Huynh cưỡi chung ngựa với ta, đến chỗ an toàn trước đã rồi nói."

Sau lưng đã có tiếng lục soát truyền đến, đó là người Tề đang dọn dẹp chiến trường. Quý Hoài Chân nghe thấy có người gọi "đại nhân", lập tức nói: "Yến Trì... không đi nữa là không đi được đâu."

Cách một bức tường, chiếc áo choàng đen kia đã thấp thoáng hiện ra.

Nếu để Yến Trì trông thấy, thì thật sự chẳng giấu được gì nữa, trái tim Quý Hoài Chân trong phút chốc thắt lại, tay chân lạnh ngắt, tim đập thình thịch.

Xảo Mẫn mỉm cười, cầu khẩn: "Điện hạ..."

Yến Trì hít sâu một hơi, trong mắt khó giấu vẻ đau đớn, bước lên quay lưng về phía mọi người, hai tay ôm lấy đầu Xảo Mẫn.

Lộ Tiểu Giai không nỡ nhìn, quay mặt đi.

Theo sau tiếng xương gãy gọn, Yến Trì run rẩy toàn thân, buông tay, kéo thi thể Xảo Mẫn, đặt ngay ngắn trên đất. Quý Hoài Chân bất an giục: "Yến Trì... Lính Tề đến giết người Thát Đát, sẽ không động đến những dân du mục của mười chín bộ lạc thảo nguyên đâu, đi mau, bọn họ đến bắt ta đấy. Không đi nữa là không đi được đâu!"

Yến Trì như người mất hồn nhìn thi thể Xảo Mẫn, hai nắm đấm siết chặt, toàn thân run rẩy chôn chân tại chỗ, từ từ nhặt thanh đao dưới đất lên. Giây phút này, mối thù của cậu với người Thát Đát đã sâu như biển máu.

Quý Hoài Chân thầm kêu không ổn, sợ cậu không màng đại cục, xông ra ngoài giết đám Thát Đát cho hả giận, toan ra hiệu cho Lộ Tiểu Giai đánh ngất Yến Trì mang đi, nhưng đã lờ mờ nghe thấy tiếng bước chân lính Tề đến gần.

"Quý đại nhân, cẩn thận dưới chân."

Tim Quý Hoài Chân suýt ngừng đập, y quay phắt lại, hạ giọng gọi: "Yến Trì ——"

Đúng lúc này, Thác Bạt Yến Trì lau nước mắt, cậu nhận lấy dây cương, cưỡi chung ngựa với Quý Hoài Chân, đưa Lộ Tiểu Giai xông ra ngoài.

Lính Tề bên ngoài tưởng đã giết sạch người Thát Đát, bỗng dưng có hai con ngựa cao to lao ra, lập tức dọa bọn họ rối loạn đội hình, hét lên: "Xếp hàng! Bảo vệ đại nhân!"

Quý Hoài Chân giấu mặt đi, ôm chặt eo Yến Trì, tim đập như trống dồn. Khoé mắt thấy lính Tề đang vây quanh bảo vệ một người mặc hoa phục màu xanh nhạt. Ngựa của y và Yến Trì lướt qua người nọ, chỉ cần Yến Trì nghiêng đầu, chỉ cần cậu phân tâm một chút thôi là có thể phát hiện ra cách đó vài bước, một người có dung mạo giống hệt người trong lòng cậu đang đứng ở đó.

Người này không phải ai khác, chính là người mà cậu một lòng một dạ muốn bảo vệ.

Cậu chẳng nhận ra người mà mình muốn vào sinh ra tử trong lòng mình là một kẻ mạo danh, chỉ ra sức điều khiển ngựa, xông ra khỏi vòng vây.

Người kia thấy Yến Trì, bỗng sững sờ, vẻ mặt lập tức trở nên phức tạp.

Thấy lính Tề còn định đuổi theo, hắn lại hạ lệnh: "—— Không cần đuổi nữa."

Giọng nói này trong trẻo, trầm ổn khiến người ta không kìm được muốn quay đầu lại. Thính lực của Yến Trì hơn người, tự nhiên nghe rõ mồn một. Cậu bỗng hoang mang trong giây lát, tim đập một cái, không hiểu cảm giác kỳ quái này từ đâu ra. Đang định vô thức quay đầu lại, thì Quý Hoài Chân ngồi phía trước bỗng ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

Yến Trì vội cúi đầu: "Sao vậy?”

Quý Hoài Chân la bừa: "Không biết, ta khó chịu... đi mau."

Yến Trì đành phải ôm chặt lấy y, thúc ngựa nhưng vẫn muốn quay đầu lại xem ai vừa nói.

Quý Hoài Chân lại bỗng la lên: "Yến Trì! Cẩn thận phía trước!"

Yến Trì bị y làm cho rối mù, không thể phân tâm được nữa. Nhân lúc lính Tề không đuổi theo, cậu đưa Quý Hoài Chân và Lộ Tiểu Giai phóng ngựa đi mất.

Còn Quý Hoài Chân ném cho đối phương một nụ cười đắc ý qua bờ vai Yến Trì.

Ván này, y thắng.

Chapter 43

Ba người thúc ngựa chạy như bay.

Tuy Quý Hoài Chân thắng hiểm một ván, nhưng trong lòng không ngừng đoán, tại sao Lục Thập Di không đuổi theo? Y và Yến Trì vừa đi, gần một ngàn thân binh hắn mang theo cũng lặng lẽ rút lui giữa hỗn loạn, một lần nữa ẩn nấp trong núi Thương Ngô, chờ hiệu lệnh của Quý Hoài Chân.

Lúc này Lộ Tiểu Giai đuổi theo đi song song với bọn họ, hỏi: "Yến Trì huynh, huynh còn trụ được không?"

Quý Hoài Chân nghiêng đầu nhìn, thấy Yến Trì vã mồ hôi lạnh, cánh tay cầm cương run không ngừng, rõ ràng đã kiệt sức sau trận chiến ác liệt. Y suy nghĩ một lát, quả quyết nói: "Đến miếu của Diệp tướng quân lánh tạm một lát. Ngươi cần nghỉ ngơi, người nước Tề còn phải dọn dẹp chiến trường, không đuổi kịp nhanh thế đâu."

Yến Trì ghì cương, quay đầu ngựa.

Lần trước rời đi, ngôi miếu này là một đống hoang tàn, thi thể đầy đất, giấy dán cửa sổ toàn là máu bắn lên lúc giết người, nhưng lần này quay lại đã được khôi phục như cũ.

Giấy dán cửa sổ đã được thay mới, tấm biển trên cửa cũng được sơn lại, nhưng tượng vàng của Diệp Hồng Ngọc chưa kịp đưa về vị trí cũ.

Quý Hoài Chân im lặng một lúc, bỗng nói: "Chắc là Xảo Mẫn đại ca phái người đến dọn dẹp."

Nhắc đến Xảo Mẫn, gương mặt Yến Trì không giấu được vẻ hối hận đau xót, cậu ném dây cương ngồi bệt xuống đất, mười ngón tay luồn vào trong tóc, ôm lấy đầu không lên tiếng nữa.

Lộ Tiểu Giai và Quý Hoài Chân nhìn nhau, hắn chủ động nói: "Ta ra ngoài tìm chút đồ ăn."

"Khoan đã, giúp ta một việc, quay lại làng Bằng Lan một chuyến." Quý Hoài Chân gọi hắn lại.

Lộ Tiểu Giai tỏ vẻ không tình nguyện: "Lục đại nhân, ngài thương xót cho ta với, cả đêm qua ta chưa chợp mắt. Hôm nay còn cùng ngài chạy một chuyến đến thành Vấn Dương, dọc đường tim đập chân run, suýt nữa mất mạng, ngài còn bắt ta đi làm gì? Bây giờ làng Bằng Lan toàn là lính Tề, ngài đừng nói là ngài quên mang đồ, bắt ta đi thu dọn cho ngài đấy nhé."

Quý Hoài Chân nghiêm túc nói: "Làm phiền ngươi đi xem một chuyến, lính Tề có làm khó dễ dân du mục của mười chín bộ lạc thảo nguyên kia không."

Lộ Tiểu Giai ngây người, rồi lộ vẻ kinh ngạc, đánh giá Quý Hoài Chân từ trên xuống dưới một lượt, nghiêm mặt nói: "Bần đạo đã biết, nhất định không phụ sự gửi gắm."

Tên đạo sĩ mông còn chưa ngồi nóng chỗ đã bị Quý Hoài Chân đuổi đi.

Quý Hoài Chân quay đầu, thấy Yến Trì đỏ hoe mắt nhìn mình, y quen thói mỉa mai: "Sao lại có vẻ mặt đó? Phát hiện ra ta cũng biết quan tâm đến mạng sống của người khác, ngươi ngạc nhiên lắm…"

Nói được nửa chừng, y bỗng nhớ ra Yến Trì đang đau lòng vì Xảo Mẫn tử trận, những lời châm chọc bên miệng, cũng không thể nói tiếp được nữa.

Thật ra y chẳng quan tâm mạng sống của mấy người đó, mà là y có chuyện muốn hỏi riêng Yến Trì, không muốn Lộ Tiểu Giai nghe thấy thôi.

Quý Hoài Chân ngồi xuống bên cạnh Yến Trì, hai người dựa lưng vào bệ sen của Diệp Hồng Ngọc, cả hai mặt mày lấm lem, mệt lử cả người.

"Vừa rồi hình như ta nghe thấy bọn họ gọi cái gì mà Quý đại nhân, còn sợ mình nghe nhầm, ngươi có nghe thấy không?" Y bình tĩnh hỏi.

Yến Trì gật đầu.

Lòng Quý Hoài Chân nặng trĩu, liếc Yến Trì, thấy cậu vẫn đang đau buồn, mặt đầy phẫn hận bi thương, trông cũng không giống như đã nhìn thấy người kia.

Nếu cậu thật sự thấy mặt Lục Thập Di, thì sao có thể chỉ canh cánh trong lòng vì cái chết của đồng bạn?

"Lời này không thể nói bừa, nếu Quý Hoài Chân đến, chắc chắn đến bắt ta. Chúng ta phải chạy vào trong núi Thương Ngô mới đúng, ngươi có nhìn thấy hắn không? Đừng bảo là cả ta và ngươi đều nghe nhầm đấy."

Yến Trì nghĩ ngợi, rồi mờ mịt lắc đầu.

"... Huynh nói huynh khó chịu, ta, ta chẳng để ý được gì khác, chỉ nghĩ phải mau rời đi, nên không để ý Quý Hoài Chân nào cả."

Nói xong, cậu lại cúi đầu, ngẩn ngơ nhìn đôi tay dính đầy máu tươi của mình, chính đôi tay này, vừa rồi đã tự tay bẻ gãy cổ Xảo Mẫn, cho hắn một cái chết thống khoái.

"Hồi ta còn nhỏ, phụ vương không chịu nhận thân với ta, ta lớn lên trong cái làng này." Yến Trì nghẹn ngào: "Xảo Mẫn đại ca đối với ta, vừa là huynh trưởng, vừa là cha." Nước mắt sắp rơi xuống, cậu nhóc này lại cố chấp, giơ tay áo lên quệt mạnh.

Lại rơi, lại quệt, cuối cùng nửa bên mặt bị chà xát đến đỏ ửng.

Quý Hoài Chân nhìn không nổi nữa, không hiểu sao lúc này Yến Trì cứ phải chấp nhất với mấy giọt nước mắt, đành phải ấn người vào vai mình, bất đắc dĩ nói: "Muốn khóc thì khóc đi."

Yến Trì lí nhí: "Mẹ ta không cho ta khóc."

Quý Hoài Chân nhớ ra rồi, Xảo Mẫn từng nói, Yến Trì từ bé đã hay khóc nhè, Diệp Hồng Ngọc liền dọa cậu, nói khóc nữa là cắt mất bím tóc nhỏ của cậu. Lúc nói lời này, ánh mắt Xảo Mẫn nhìn Yến Trì rõ là sự cưng chiều quan tâm của trưởng bối đối với vãn bối, trong lòng hắn, chắc hẳn cũng coi Yến Trì như con trai mà đối đãi.

"Ngươi còn nhớ đêm hôm đó không? Xảo Mẫn đi bôi độc lên xác gia súc, lúc quay về có hỏi ngươi bao giờ thì đi." Quý Hoài Chân im lặng một lát rồi nói tiếp: "Huynh ấy cảm thấy mình đã làm kẻ đào ngũ, cho nên khi người Thát Đát tới mới liều mạng đến thế. Có lẽ với hạng người như huynh ấy, thà chết trên sa trường còn hơn sống tạm bợ."

Yến Trì không kìm được nữa, gục đầu lên vai Quý Hoài Chân khóc nức nở.

Giây phút này Quý Hoài Chân đã biết, con người trước mắt y đã trưởng thành một lần ở Thanh Nguyên quán, nay lại trưởng thành thêm một lần nữa ở làng Bằng Lan.

...

Lúc Lộ Tiểu Giai quay về, tay xách theo hai con thỏ chết. Quý Hoài Chân "suỵt" một tiếng, chỉ xuống đất. Yến Trì đã nằm ngủ ở một bên từ lúc nào, đến khi thịt thỏ nướng xong cũng chưa tỉnh. Lộ Tiểu Giai định gọi cậu thì bị Quý Hoài Chân ngăn lại: "Cậu ấy mệt rồi, cứ để cậu ấy ngủ đi."

Lộ Tiểu Giai cười gian xảo: "Đúng là sắt đá cũng tan chảy, Lục đại nhân ngày càng biết đau lòng cho người khác rồi."

Quý Hoài Chân nhìn Lộ Tiểu Giai cười, rút con dao găm bằng thép tinh luyện ra bắt đầu xẻ thịt thỏ. Động tác từng nhát từng nhát dứt khoát khiến Lộ Tiểu Giai nhìn mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lông tóc dựng đứng, đành phải giơ tay đầu hàng.

Hai người chia nhau ăn một con thỏ, con còn lại để dành cho Yến Trì.

Quý Hoài Chân hỏi vài câu về làng Bằng Lan, quả nhiên không ngoài dự đoán của y, những dân du mục thảo nguyên còn sống sót đều được quân Đại Tề đối đãi tử tế, còn được chia không ít lương thực, chỉ đợi sáng mai sẽ đưa họ đến nơi ở tạm.

Quý Hoài Chân nghe xong cười khẩy: "Thế này đã là gì, biết đâu vị đại nhân kia còn cử một đội quân giúp họ dựng lại làng nữa ấy chứ, hắn giỏi nhất mấy trò ngoài mặt mà."

Lộ Tiểu Giai nhìn y chằm chằm một lúc, đột nhiên cười nói: "Đại nhân... bần đạo có một chuyện không rõ."

"Con người sống trên đời, việc ngươi không hiểu đâu chỉ có một chuyện?" Quý Hoài Chân liếc hắn, cười như không cười nói: "Chẳng lẽ chuyện gì cũng tỏ tường hết cả rồi? Ta thấy có vài việc cứ không rõ như vậy lại hay, biết nhiều quá thì nói lắm, ngược lại còn rước hoạ sát thân."

Lộ Tiểu Giai là kẻ khôn khéo đến mức nào, đương nhiên hiểu ra ẩn ý trong lời nói của y, ngẫm nghĩ một lát rồi cười đáp: "Vậy đại nhân cứ yên tâm, bần đạo biết ít, tự nhiên cũng nói ít, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết."

Quý Hoài Chân không tiếp lời, cười khẩy một tiếng, nhìn Lộ Tiểu Giai ăn thịt thỏ.

Biết điều là tốt nhất.

Tên đạo sĩ này hợp tính y, còn nhiều lần ra tay tương trợ, nếu không đến mức bất đắc dĩ, Quý Hoài Chân cũng không muốn giết hắn.

Lộ Tiểu Giai rất biết điều, hỏi pho tượng vàng trong miếu này ban đầu là lập cho ai.

Quý Hoài Chân chỉ lựa những chuyện không quan trọng kể cho hắn nghe. Lộ Tiểu Giai nghe xong, thổn thức một hồi: "Hắn là cha mẹ của Yến Trì huynh cũng là một đoạn nghiệt

duyên, vốn là hai kẻ đối địch lại có con với nhau, cuối cùng nhận lấy kết cục hồng nhan bạc mệnh, chết nơi đất khách quê người."

Tên đạo sĩ chết tiệt này từ đó mà suy diễn lung tung, bắt đầu mơ mộng hão huyền, nhắc đến duyên phận là nghĩ tới Bạch Tuyết, nhắc tới Bạch Tuyết là bắt đầu nổi điên. Hắn chạy ra ngoài vốc một nắm tuyết chùi vội đôi tay dính mỡ, đoạn cầm cây trâm cài bước ra ngồi phịch xuống bậc cửa, đối diện với trâm mà than ngắn thở dài.

Quý Hoài Chân nhặt một khúc xương dưới đất ném vào gáy Lộ Tiểu Giai, bảo hắn gào bé cái mồm thôi, đừng làm Yến Trì thức giấc.

Y thấy cây trâm cài tóc trên tay Lộ Tiểu Giai quen mắt, ghé lại gần nhìn kỹ, nhíu mày nói: "Đây là đồ của Bạch Tuyết, sao lại ở trong tay ngươi? Ngươi ăn trộm à?"

Lộ Tiểu Giai kêu oan: "Sao lại là ta ăn trộm! Hôm đó ở khách điếm Kim Tiêu, Bạch Tuyết cô nương phát hiện trúng bẫy liền nổi điên, tay cầm thanh trường đao to bằng cánh tay vung tới chém lui, cây trâm này là lúc nàng ấy làm rơi xuống đất, ta nhặt được đấy chứ."

Nhớ lại dáng vẻ giết người của Bạch Tuyết, tóc dài bay bay, tà váy chuyển động, nhảy múa trên mấy chiếc ghế dài trong khách điếm, một dao chém xuống là một dòng máu tươi phun trào.

Một câu hiên ngang oai hùng sao mà tả hết được.

Vẻ mặt Lộ Tiểu Giai đầy say mê, Quý Hoài Chân nhìn mà chỉ muốn vả cho hắn mấy cái.

"Thế là ngươi bèn giấu trâm của người ta đi, ngày đêm giắt trong người, lúc nào nhớ nàng ta thì lôi ra ngắm một cái.”

Lộ Tiểu Giai ngượng ngùng gật đầu.

"Lại thêm một thằng ngu." Quý Hoài Chân cười khẩy.

"Sao lại gọi là 'lại'?" Lộ Tiểu Giai bất mãn quay đầu lại: “Chẳng lẽ đại nhân gặp không ít kẻ ngu... Thôi, từ này thực sự quá thô tục, bần đạo không thốt ra lời được. Ngay cả đám trọc kia cũng suốt ngày 'người xuất gia không nói dối', đạo gia chúng ta sao có thể thể thua kém.”

Tên đạo sĩ chết tiệt này vừa bảo không nói dối, vừa mắng đệ tử cửa Phật là trọc lừa.

Quý Hoài Chân cười lạnh, thằng ngu đầu tiên thì khỏi cần nói, nhìn ngọc mà đoán người, chẳng biết là yêu người hay yêu ngọc, đang nằm ngủ như chó chết ngay sau lưng hai người bọn họ kia kìa.

Còn thằng ngu thứ hai...

"Ta cũng biết một người, y hệt khúc gỗ, đá trong hố xí còn thơm hơn hắn. Trâm ngọc của cô nương nhà người ta rơi dưới chân hắn, hắn giấu nhẹm đi mất hai ba năm trời. Sau này có bản lĩnh thăng quan, cũng có người coi lời hắn nói ra gì rồi. Tên này bèn cầm cây trâm ngọc ấy định đến cửa cầu hôn, kết quả... Thôi, không nhắc nữa, tóm lại là một thằng ngu."

Quý Hoài Chân sa sầm mặt, mắng "thằng ngu" một hồi lâu rồi im bặt.

Lộ Tiểu Giai thở dài: "Hẳn là vị... khúc gỗ, hòn đá này muốn cầu hôn người mà hắn phải trèo cao, nên mới giấu tín vật hai ba năm trời không dám mở miệng, hoặc là có điều e ngại, tự thấy mình không xứng với nàng. Hôm nay thiết kỵ Thát Đát kéo đến, có một thoáng ta tưởng mình chết chắc rồi. Lục đại nhân, ta hối hận rồi."

"Hối hận cái gì?" Quý Hoài Chân liếc hắn, cứ cảm thấy Lộ Tiểu Giai là một kẻ kỳ quái, mồm chó không mọc được ngà voi.

Hắn lại nghiêm mặt nhìn Quý Hoài Chân: “Hối hận không nên bày tỏ nỗi lòng với Bạch Tuyết cô nương. Nếu ta đã định sẵn phải chết sau hai năm nữa, sao có thể làm lỡ dở cả đời nàng ấy?”

Quý Hoài Chân còn tưởng hắn định nói gì, lạnh lùng đáp: “Ngươi hối hận cái gì, đằng nào nàng ta cũng chẳng để ý đến ngươi, càng chẳng thích ngươi, ngươi nói hay không nói, thì có liên quan gì đến Bạch Tuyết.”

Lộ Tiểu Giai nghẹn họng, không ngờ Quý Hoài Chân lại phũ phàng đến thế, tức thì giận đến mức nhảy dựng lên. Nhảy nhót một hồi lại không dám ra tay đánh người, đành phải hèn nhát ngồi lại xuống bậc cửa.

Một lát sau, hắn đột nhiên lại hưng phấn một cách khó hiểu: “Lục đại nhân, Tiêu Kim đài là chốn nào? Có phải cũng ở Thượng Kinh không? Hôm đó ta nghe ngài nói chuyện với Bạch cô nương có nhắc đến chỗ này... Đừng đánh đừng đánh! Thật tình không phải ta cố ý nghe lén! Tiêu Kim đài của các ngài có thiếu người quét rác không? Có thiếu bảo vệ không? Kể cả rửa bát nhặt rau trong bếp cũng được, miễn là được ở lại bên cạnh Bạch cô nương!”

Quý Hoài Chân rụt tay lại, nhìn Lộ Tiểu Giai, trong lòng nảy ra một kế.

Đuổi hắn sang chỗ Bạch Tuyết cũng tốt, hắn không biết giữ mồm giữ miệng, lỡ ngày nào đó nói hớ trước mặt Yến Trì thì gay to.

Để Lộ Tiểu Giai đi theo Bạch Tuyết, nếu Bạch Tuyết chán ghét hắn, tự khắc sẽ đuổi đi.

Y móc từ trong ngực ra một bức tiểu hoạ vẽ kiểu công bút, chính là bức y mang đến Phần Châu, nhặt một mẩu than củi dưới đất, vẽ thêm vài nét lên đó.

"Ngươi cầm cái này, đến gác Phương Phỉ Tẫn ở Thượng Kinh, đưa cho chưởng quầy, ông ta tự khắc sẽ dẫn ngươi đi tìm Bạch Tuyết."

Lộ Tiểu Giai nhận lấy xem, hiểu ra điều gì đó: "Hóa ra các ngài dùng cách này để liên lạc, thật là diệu kế, vậy thì không sợ mật thư bị người ta chặn đường giải mã."

Không biết câu nào lại chọc giận Quý Hoài Chân, y giơ tay định đánh.

Dùng tranh vẽ để truyền tin, tuy là diệu kế, nhưng nguyên nhân ban đầu sử dụng, đương nhiên là vì y và Bạch Tuyết đều chẳng biết chữ là mấy!

Tên đạo sĩ chết tiệt này không những nịnh bợ sai cách mà còn đạp trúng nỗi đau của Quý Hoài Chân.

Lộ Tiểu Giai cười hề hề né đòn, vội vàng ôm lấy Đàm Hoa, xoay người lên ngựa.

Giữa trời tuyết bay lả tả, hắn ôm quyền với Quý Hoài Chân, trịnh trọng nói: "Đa tạ đại nhân tác thành. Chuyến này núi cao sông dài, chúc đại nhân và Yến Trì huynh hạnh phúc viên mãn! Ngày sau chúng ta gặp lại ở Thượng Kinh, bần đạo sẽ báo đáp ân tình hôm nay."

Hắn phi ngựa về phía Thượng Kinh, lao về nơi con tim mình hướng tới.

Quý Hoài Chân hừ cười một tiếng, đóng cửa miếu lại, ngăn màn tuyết mịt mùng.

Sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân bị mùi thịt thơm đánh thức, mở mắt ra nhìn, Yến Trì không biết đã dậy từ lúc nào, đang đặt nửa con thỏ còn lại lên lửa hâm nóng, đưa tới tận tay Quý Hoài Chân: "Huynh ăn trước đi."

Còn mình thì ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm.

Quý Hoài Chân ăn vài miếng đã thấy ngấy, đẩy sang phía Yến Trì.

Nhóc con này đã gần một ngày chưa ăn gì, không nói nhiều lời, nhận lấy rồi ngấu nghiến, hận không thể nhai nát cả xương nuốt xuống, chỉ trong chớp mắt cả con thỏ đã bị cậu sạch sẽ.

Đang ăn thì ngoài miếu có tiếng động, Quý Hoài Chân nhìn qua lớp giấy dán trên cửa sổ, sắc mặt biến đổi, hạ giọng nói: "Không ổn, hình như là người của tam ca ngươi đuổi tới rồi."

Nét mặt Yến Trì đanh lại, cũng nhìn ra ngoài, sau khi xác nhận thì đột nhiên tiến lên mở toang cửa miếu.

Chỉ thấy mấy gã đàn ông Di Nhung đô con đứng ngoài cửa miếu, động tác đều tăm tắp, tay phải đặt lên vai trái, hành lễ với Yến Trì: "—— Điện hạ."

Chapter 44

Quý Hoài Chân cảnh giác nhìn bọn họ, lẳng lặng nhích về phía chỗ mình để thương, Yến Trì lại quay người bảo y: “Không sao đâu, là người của đại ca ta.”

Người của đại ca cậu?

Quý Hoài Chân mang máng nhớ Yến Trì từng gửi thư xin đại ca viện binh, nhưng sao chỉ tới có mấy người?

Trong đó có một người mặt mũi nghiêm chỉnh, nói một tràng tiếng Di Nhung ba lô ba la. Quý Hoài Chân nghe không hiểu, chỉ đành quan sát phản ứng của Yến Trì.

Ai ngờ cậu càng nghe, sắc mặt càng nặng nề, đối phương vừa dứt lời, cậu liền lập tức từ chối: "Không được."

Cậu nhất thời chưa đổi giọng kịp, nhìn Quý Hoài Chân một cái, mới đổi sang tiếng Di Nhung tiếp tục nói.

Hai bên lời qua tiếng lại, không ai nhường ai, nghe mà Quý Hoài Chân phát bực, không nhịn được nói với Yến Trì: "Xong chưa."

Vừa nói vừa đưa tay ra định kéo vai Yến Trì sang một bên, khiến mấy người kia biến sắc, một người thậm chí còn ra tay ngay, vặn ngược tay Quý Hoài Chân khống chế y, lớn tiếng quát tháo!

Quý Hoài Chân đau đến biến sắc, Yến Trì cũng sợ hãi biến sắc, vội quát lên bảo gã lùi ra, thương tiếc đỡ lấy Quý Hoài Chân, ân cần hỏi: "Có làm huynh bị thương không?”

Quý Hoài Chân đẩy Yến Trì ra, nhìn gã vừa bắt mình, cười khẩy nói với Yến Trì: "Không dám làm phiền điện hạ quan tâm."

Yến Trì nghe giọng điệu mỉa mai của y là biết y giận rồi, vội giải thích: "Họ bảo chúng ta lập tức lên đường về Sắc Lặc Xuyên, ta nói không được, huynh bị thương ở Phần Châu chưa khỏi, mạo muội lên đường chỉ có nước mất mạng, còn phải nghỉ ngơi thêm, chuẩn bị đầy đủ mới có thể vượt núi trong ngày tuyết, ta bảo bọn họ về bẩm báo trước."

Quý Hoài Chân đăm chiêu “ồ” một tiếng, bỗng nhiên che giấu ánh mắt oán độc, tỏ vẻ thấu hiểu: "Các người đã có chuyện cần thương lượng, vậy ta tạm thời tránh mặt.”

Dứt lời, không đợi Yến Trì giữ lại liền đi ra ngoài, còn ân cần đóng cửa lại giúp họ.

Quý Hoài Chân vừa xoay người, nhìn mấy con ngựa đang đứng bên ngoài, nở nụ cười không có ý tốt, tháo hết yên ngựa vứt đi, coi như trả thù cho cái vặn tay vừa rồi.

Y đắc ý quay về, đẩy cửa ra, thấy Yến Trì và bọn họ vẫn đang bàn bạc, lời lẽ ngược lại càng thêm gay gắt. Đến cuối cùng, mấy tên kia không nói gì nữa, chỉ nhìn nhau bất đắc dĩ gật đầu. Yến Trì thở phào nhẹ nhõm.

Tuy vội đến Sắc Lặc Xuyên, nhưng Quý Hoài Chân rốt cuộc cũng không dám lấy tính mạng ra đùa, rồi nhìn mấy tên này cũng chẳng phải loại biết chăm sóc người khác, nếu đi cùng bọn họ, không biết còn phải chịu bao nhiêu khổ cực.

Ngay lúc y sắp thở phào, thì có một tên rút cây gậy gỗ to bằng cánh tay trẻ con bên hông ra, rồi có hai người bước lên giữ lấy Yến Trì, bắt cậu quỳ xuống đất, lột áo ngoài để lộ tấm lưng trần rắn rỏi.

Quý Hoài Chân liếc mắt liền thấy vết sẹo uốn lượn trên lưng Yến Trì.

Thấy cây gậy thô trong tay tên kia sắp giáng xuống lưng cậu, mà Yến Trì lại tỏ vẻ mặc cho người ta xử lý, Quý Hoài Chân mới phản ứng lại, giận dữ quát: "Hỗn xược! Cậu ấy là điện hạ, ngươi là nô tài, sao ngươi dám ra tay đánh cậu ấy?"

Yến Trì quát lên: "Huynh đừng xía vào, đừng qua đây!"

Có người dùng giọng Hán lơ lớ giải thích: "Ngài ấy tự ý đưa ngươi về làng Bằng Lan, động thủ với tam điện hạ, còn làm hỏng kim thân của Diệp nương nương, đại điện hạ nói, đáng phạt."

Đại điện hạ cái con khỉ mốc!

Quý Hoài Chân tức điên, thầm nghĩ đệ đệ của ngươi sắp bị thằng đệ khác của ngươi đánh chết rồi, ngươi làm đại ca không những bênh vực thiên vị, còn không cho nó đánh trả?!

"Lúc Yến Trì sắp bị người Thát Đát đánh chết, thì cái tên làm đại ca như hắn chết ở xó nào rồi? Giờ mới chui ra diễu võ dương oai."

Tên kia thấy y định xông tới, hung hãn quay đầu lại, cơ bắp trên cánh tay cầm gậy nổi cuồn cuộn.

Nếu kẹp đầu người ta vào giữa bắp tay và cẳng tay gã, chỉ cần kẹp nhẹ một cái, e là óc văng tung tóe.

Quý Hoài Chân dừng bước, nhìn chằm chằm cánh tay gã kia, yết hầu trượt lên xuống, lập tức bình tĩnh lại: "... Có điều nói đi cũng phải nói lại, quan thanh liêm khó xử việc nhà, cậu ấy cũng nên nhớ đời một chút, đánh đi!”

Tổng cộng phạt ba gậy.

Gậy đầu tiên hạ xuống, Yến Trì rên khẽ một tiếng, khóe miệng rỉ máu.

Gậy thứ hai hạ xuống, Yến Trì cắn răng chịu đựng.

Gậy thứ ba —— mặt Yến Trì trắng bệch, “oẹ" một tiếng, nôn hết chỗ thịt thỏ vừa ăn ra ngoài.

Mỗi gậy hạ xuống, Quý Hoài Chân đều giật nảy mình theo, sau gậy đầu tiên liền không dám nhìn nữa.

Tên đang giữ Yến Trì bên cạnh lấy làm lạ, gậy này đánh lên người Yến Trì điện hạ nhà bọn họ, có cái nào đánh trúng tên người Tề này đâu, y giật nảy theo cái gì? Đổ mồ hôi cái gì?

Ba gậy xong xuôi, Yến Trì mồ hôi lạnh đầm đìa, ngã vật xuống đất, Quý Hoài Chân vội tiến lên đỡ cậu.

Mấy người Di Nhung này lại bảo Quý Hoài Chân thu dọn đồ đạc, nói là muốn đưa hai người đến một thôn xóm dưới chân núi Thương Ngô, nhưng vừa ra khỏi miếu, trông thấy lưng ngựa trơ trụi thì trố mắt ra, bèn quay sang nói với nhau một tràng tiếng Di Nhung ba lô ba la.

Lần này không cần Yến Trì phiên dịch, Quý Hoài Chân cũng biết mấy thằng ngu cố chấp này đang thắc mắc yên ngựa đi đâu hết rồi.

Y hừ lạnh một tiếng, đỡ Yến Trì lên ngựa, mình cũng trèo lên theo, cố ý nói với bốn người kia: "Còn chuyện gì nữa không? Nếu không có, xin mời mau mau xuất phát cho."

Bốn người kia nhìn nhau, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Dọc đường xóc nảy khỏi phải bàn, đợi đến khi tới thôn trại, Quý Hoài Chân thấy bọn họ xuống ngựa ai nấy đều dạng háng, vẻ mặt kỳ quặc, chỉ cảm thấy hả giận vô cùng.

Thu xếp cho họ xong, bốn người này lại vội vã rời đi, nghe Yến Trì kể là đi truy tìm tam ca của cậu.

Quý Hoài Chân nghe vậy nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ. Sao nghe ý của thủ hạ đại ca cậu ta, trừng phạt Yến Trì là vì cậu mạo muội động thủ với tam điện hạ, sao giờ lại phái người đi truy tìm đối phó?

Nhưng không đợi y hỏi, Yến Trì đã chủ động giải thích: "Rất nhiều người không thích ta và đại ca, vì mẹ ta là Diệp Hồng Ngọc. Tuy đại ca không phải do mẹ ta sinh ra, nhưng là do mẹ ta nuôi lớn. Thế lực ở Sắc Lặc Xuyên của tam ca và gia tộc bên ngoại rất lớn,

ngay cả phụ vương ta cũng phải kiêng dè, lúc nào cũng nhường nhịn ba phần. Đại ca nói, hiện giờ chưa phải lúc trở mặt, cần phải dưỡng sức, đồng lòng đối ngoại."

Yến Trì là người như vậy, một khi đã yêu ai, một khi đã tin tưởng ai là sẽ dốc hết ruột gan không hề giữ lại.

Thấy cậu thành thật như vậy, Quý Hoài Chân ngẩn người, chợt nhận ra trải qua trận chiến ở làng Bằng Lan, hai lần đi rồi quay lại của y, coi như đã khiến Yến Trì xóa bỏ cảnh giác với y, tình ý đã bén rễ sâu đậm.

Kẻ quen lộng quyền như Quý Hoài Chân, Yến Trì chỉ cần nói nhiều hơn một chút, y đã đoán được bảy tám phần.

Thế lực ở Sắc Lặc Xuyên chia làm hai phe, một phe là mười chín bộ lạc trên thảo nguyên có thù với Diệp Hồng Ngọc, đứng đầu là tam điện hạ. Phe còn lại là những người năm xưa trong nhà có người chịu ơn Diệp Hồng Ngọc, ủng hộ đại điện hạ và Yến Trì.

Vậy kẻ ủng hộ Lục Thập Di, liên lạc với Lục Thập Di là ai?

Kẻ khiến Lục Thập Di sợ hãi, phải nghĩ ra kế ve sầu thoát xác, lại là ai?

"Ồ, đồng lòng đối ngoại. Các người đồng lòng đối ngoại là đánh Đại Tề bọn ta chứ gì?" Quý Hoài Chân giả vờ giận dỗi liếc cậu một cái.

Quả nhiên Yến Trì luống cuống, lúng túng nói: “Không... không đánh, ai đánh chứ, à ừm, đúng là có đánh, nhưng giờ không phải đang nói muốn nghị hòa sao? Nhắc lại chuyện cũ làm gì, huynh có đói không, ta đói rồi, ta đi tìm cái gì ăn.”

Quý Hoài Chân hừ lạnh một tiếng, tha cho cậu một lần.

Bước tiếp theo y cần làm là tìm cơ hội moi tin. Trước khi vào Sắc Lặc Xuyên, cần phải biết giữa Yến Trì và Lục Thập Di đã xảy ra chuyện gì. Nếu chỉ vì đề phòng mình bị lộ tẩy trước mặt Yến Trì, thì bước tiếp theo mới là mấu chốt.

Y phải làm rõ, năm đó tại sao Yến Trì lại đi cùng đến Thượng Kinh, mấy năm cậu ở Thượng Kinh, đã xảy ra chuyện gì.

Hai người ở lại ngôi làng miền núi hẻo lánh này thêm một tháng để dưỡng thương, trong thời gian đó còn cưỡi ngựa đi thăm quả phụ của Xảo Mẫn.

Một tháng sau, hai người cưỡi chung một ngựa, phía sau lại dắt theo một con ngựa nữa, thồ một bọc đồ lớn.

Quý Hoài Chân ung dung ngồi ngang trước người Yến Trì, khoác áo choàng lông cáo quấn kín mít. Y ngó qua vai Yến Trì nhìn về phía sau, nói thẳng: "Biết thì bảo ngươi về nhà mẹ đẻ, không biết còn tưởng ngươi định dọn sang Sắc Lặc Xuyên ở luôn không về nữa, ngươi mang nhiều đồ thế làm gì?"

Câu "về nhà mẹ đẻ" làm mặt Yến Trì hơi đỏ, cố gắng bình tĩnh thích nghiêm túc: "Đều là đồ có ích cả. Có nồi, chăn đệm, bàng quang lợn, thảo dược, lương khô, còn có quần áo huynh phải mặc, đá lửa, mỡ cừu…"

Quý Hoài Chân không nhịn được bĩu môi khinh bỉ: "Người Di Nhung các ngươi nghèo đến mức này sao, mấy thứ đó cũng không có?"

Yến Trì nín thinh, có chút tủi thân, nhịn nửa ngày, rốt cuộc không nhịn được: “Nồi và thảo dược là để nấu cho huynh uống trị ho, bàng quang lợn với chăn đệm là để huynh giữ ấm, mỡ cừu là để bôi tay cho huynh, huynh nói xem nên bớt cái nào?”

Quý Hoài Chân "ồ" một tiếng, thầm cười trộm, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra rộng lượng giảng hòa: "Không phải thì thôi, ngươi ầm ĩ cái gì, ngươi thử cáu kỉnh với ta lần nữa xem?”

Yến Trì cố nén giận.

Cậu càng tức giận, càng không làm gì được Quý Hoài Chân, thì Quý Hoài Chân lại càng vui vẻ, vờ bâng quơ hỏi: “Ta hỏi ngươi, nếu ngươi yêu ai, thương xót ai, dù xảy ra chuyện gì, có hối hận không?”

"Tất nhiên là không hối hận." Mặt Yến Trì hơi đỏ.

"Ồ, vậy ta hỏi tiếp, nếu có ngày ngươi phát hiện ra mình sai ngay từ đầu, nhưng rõ ràng là ngươi sai chứ không phải người khác, ngươi có thấy thất vọng về đối phương không?"

"Nếu sai ở ta, ta đương nhiên sẽ nhận lỗi, nhưng nếu không phải lỗi của ta, ta cũng sẽ không để người kia yên..." Yến Trì cúi đầu nhìn y, không vui nói: "Huynh muốn nói gì thì nói, đừng có thử lòng ta, huynh lại lừa ta cái gì rồi, còn định đổ vấy cho ta à?"

"Ta chỉ buột miệng hỏi chơi, ngươi căng thẳng làm gì. Dù sao giờ cũng là châu chấu trên cùng một sợi dây, ta còn lừa ngươi được gì nữa."

Quý Hoài Chân lý sự cùn, vẻ mặt thản nhiên, lừa gạt dỗ ngọt người khác đối với y thì đơn giản như cơm bữa. Y lại nhìn Yến Trì từ trên xuống dưới một lượt, cố ý nói: "Hơn nữa ngươi nói xem, từ trong ra ngoài ngươi còn có cái gì mà ta chưa lừa được?"

"Dâm tặc."

Yến Trì chỉ lí nhí nói ra hai chữ.

Quý Hoài Chân "hử" một tiếng, hỏi: "Nói gì, không nghe rõ."

Yến Trì thẹn quá hóa giận: "Ta bảo huynh là dâm tặc!” Tiếp đó cậu không thèm để ý đến người này nữa, vung roi ngựa, thúc ngựa chạy nhanh.

Quý Hoài Chân cười càng đắc ý.

Móng ngựa phi nước đại trên tuyết, làm bắn lên một màn mưa tuyết, hướng về phía núi Thương Ngô như sao băng vụt qua.

Chapter 45

Núi Thương Ngô chạy theo hướng Đông Tây, hai đầu hẹp nhưng ở giữa rộng, ngăn cách Sắc Lặc Xuyên và Vấn Dương.

Nếu chỉ có một mình Yến Trì, thúc ngựa chạy nhanh, vượt qua ngọn núi này cũng chỉ mất ba bốn ngày, nhưng nay lại dắt theo Quý Hoài Chân đã mang bệnh trong người từ trước, đành phải vừa đi vừa nghỉ.

Ngày thứ tư lại gặp tuyết lớn, Quý Hoài Chân ngồi trên ngựa, quấn một tấm chăn bông mà vẫn run cầm cập. Yến Trì ngoài mặt không biểu lộ gì, nhưng trong lòng lại sốt ruột, sờ trán y, may là không sốt. Cậu lấy bản đồ ra so sánh địa thế, vốn định đi về hướng Tây Bắc, nhưng lại kẹp bụng ngựa, đi về phía Đông.

Quý Hoài Chân uể oải nói: "Không cần lo cho ta, xuống núi nhanh là được."

Yến Trì không nghe lời y, mà âm thầm kéo người trước mặt sát vào lòng, quấn chặt hơn một chút. Khoảng một nén nhang sau, cuối con đường hiện ra một căn nhà gỗ nhỏ. Trời quá lạnh, Yến Trì dắt cả ngựa vào trong nhà.

Bên trong đã lâu không có người ở, nhìn đâu cũng thấy bụi bặm. Quý Hoài Chân chẳng còn hơi sức đâu mà chê bai, cứ thế quấn chăn ngồi xuống giường gỗ, chỉ lộ mỗi cái mặt ra.

Môi y tím tái, lông mi đọng một lớp sương giá, mãi đến khi Yến Trì nhặt củi nhóm lửa, Quý Hoài Chân mới đỡ hơn, run rẩy nói: "Cuối cùng ta cũng biết tại sao khi người Thát Đát tới, đàn ông cả làng phải ở lại câu giờ rồi, hai chúng ta chuẩn bị đầy đủ mà còn chật vật thế này, đừng nói chi đến phụ nữ trẻ con chẳng có chuẩn bị gì.”

Yến Trì ừm một tiếng, rồi dỡ bọc đồ từ trên lưng ngựa xuống, bắt đầu sắc thuốc bổ cho Quý Hoài Chân.

"Chúng ta còn mấy ngày nữa mới xuống núi?"

"Đợi tuyết ngừng rồi hẵng đi." Thấy Quý Hoài Chân định phản đối, Yến Trì tỏ ra rất cương quyết: "Từ đây đi tiếp, xuống núi cũng chỉ mất một hai ngày nữa. Tuy Sắc Lặc Xuyên cũng lạnh, nhưng vẫn dễ chịu hơn trên núi nhiều."

Thấy y không ý kiến gì, Yến Trì lại đi cho ngựa ăn.

Cho ngựa ăn xong lại ra ngoài nhặt củi dùng cho buổi tối, cậu dường như không biết lạnh, không biết mệt, cứ lăng xăng quanh Quý Hoài Chân lo trước lo sau, lúc nào cũng phải kiếm việc gì đó để làm. Lúc Quý Hoài Chân không nói chuyện với cậu, cậu cứ thừ người ra, Quý Hoài Chân không trêu cậu, cậu cũng không cười.

Quý Hoài Chân biết tại sao cậu lại như vậy.

Dù bản thân Yến Trì đang ở núi Thương Ngô, nhưng trái tim cậu lại bị cái chết của Xảo Mẫn giữ lại ở làng Bằng Lan.

Diệp Hồng Ngọc chết rồi, kéo theo kim thân bị hủy, Xảo Mẫn cũng chết. Ngôi làng chứa đựng ký ức tuổi thơ của cậu cũng bị thiết kỵ Thát Đát hủy hoại trong chốc lát, tâm huyết của Diệp Hồng Ngọc, tấm lòng nhân từ mà bà kiên trì giữ gìn dưới áp lực nặng nề của hai đất nước chỉ trong một đêm đã cháy thành tro bụi.

Lúc Yến Trì quay về, ôm theo một đống cành cây khô, vừa bước vào nhà đã ngửi thấy mùi cơm thơm phức, ngẩng đầu nhìn lên thì không khỏi giật mình.

Quý Hoài Chân lười biếng quen được hầu hạ, thế mà lại chủ động biết thương xót người ta, ngồi trước đống lửa bắc một cái nồi nhỏ, xé nhỏ bánh và thịt khô mang theo, ném vào nồi nấu chung.

Yến Trì ngồi xuống bên cạnh y, Quý Hoài Chân liền dang rộng chăn, bọc cả cậu vào trong, rồi lục lọi trong tay nải, lôi ra hai miếng lộc tiên khô, chép miệng một cái rồi cũng ném vào nồi nấu.

Hai miếng lộc tiên bị Quý Hoài Chân dụ dỗ có chủ đích, cuối cùng đều chui vào bụng Yến Trì.

Bên ngoài gió gào thét dữ dội, chỉ nghe tiếng gió cũng đủ tưởng tượng ra tuyết đang bị gió cuốn như cát mịn phủ khắp đỉnh núi thế nào.

Trong núi trời tối sớm, bữa tối vừa xong, ánh sáng trong nhà đã mờ đi.

Trên chiếc giường gỗ ọp ẹp, hai người cởi áo khoác ngoài đắp lên trên chăn, Quý Hoài Chân nằm nghiêng quay lưng về phía Yến Trì, bảo cậu ôm lấy mình từ phía sau, như hai con tôm ôm lấy nhau, đắp chung một cái chăn. Nằm kiểu này là ấm nhất, đảm bảo gió không lùa vào được kẽ hở nào quanh người.

Hai miếng lộc tiên ăn vào, hiệu quả tức thì. Yến Trì được bồi bổ đến mức toàn thân nóng ran, vật giữa hai chân cứng rắn, cách một lớp quần chọc vào giữa mông Quý Hoài Chân.

Thêm việc Quý Hoài Chân giở trò xấu, cũng chẳng biết là vô tình hay cố ý, nằm trong lòng Yến Trì không chịu yên, lúc thì trở mình, lúc thì gãi ngứa, trong lúc cựa quậy thế nào cũng chạm phải vật cứng như dùi sắt kia. Yến Trì không thể nhịn được nữa, khàn giọng nói: “Ta ra ngoài nhặt ít củi, đốt lửa to thêm chút nữa.”

Đang định ngồi dậy, Quý Hoài Chân lại cười một tiếng, một tay luồn xuống dưới, cách lớp quần nắm lấy thứ đó của Yến Trì.

"Đây không phải là 'củi' sao? Lửa còn chưa đủ vượng à? Tiểu Yến..." Y rướn người qua, ghé sát vành tai Yến Trì dụ dỗ: “Vượng nữa là cháy nhà đấy.”

Yến Trì lập tức xấu hổ, định lùi về sau, Quý Hoài Chân lại lười biếng trách: "Động đậy cái gì, gió lùa vào rồi, muốn làm đại nhân nhà ngươi chết cóng hả.”

Người phía sau quả nhiên lập tức nằm im thin thít, ngoan ngoãn ôm lấy y, nhỏ giọng nói: "Huynh nằm yên chút đi, trời đã lạnh thế này rồi.”

Quý Hoài Chân không thèm để ý, chỉ kéo một cánh tay Yến Trì qua, gối đầu lên.

Dưới lớp chăn vang lên tiếng sột soạt đầy mờ ám. Ấy là Quý Hoài Chân đã tụt quần xuống một nửa, lộ ra nửa cái mông, khe mông cách lớp quần của Yến Trì kẹp lấy thứ hung mãnh đang rục rịch ngóc đầu kia.

Y sợ động tĩnh quá mạnh sẽ làm tốc chăn gió lùa vào, chỉ dám nhích từ từ, rồi cầm tay Yến Trì luồn vào trong áo mình, sờ nắn đầu vú phía trước.

Hai hạt thịt mềm chưa bằng nửa móng tay, dưới sự vuốt ve của đầu ngón tay chai sần dần dần cương cứng.

Chỉ sờ ngực thôi vẫn chưa đủ, y lại dẫn bàn tay kia đi xuống, vuốt ve vùng bụng dưới săn chắc ấm nóng, rồi men theo đó luồn vào cạp quần, dừng lại ở giữa hai đùi không nhúc nhích nữa.

Quý Hoài Chân ưỡn hông, để Yến Trì nắm lấy dương vật của mình, phía trước thì dùng tay Yến Trì, phía sau thì để Yến Trì chơi mông mình.

Y vừa cử động vừa thở dốc, cả trước lẫn sau đều chưa được thỏa mãn, cổ bất giác ngửa ra sau, cọ loạn xạ vào cổ Yến Trì.

Tình cảnh này khiến Yến Trì rạo rực khó tả, lỗ sáo trên quy đầu bị Quý Hoài Chân cọ cho rỉ nước. Nhiều ngày qua cậu chưa giải tỏa, suýt chút nữa cứ thế mà bắn ra. Bàn tay còn lại đột ngột đè người kia xuống, lúc cất tiếng, giọng nói khản đặc như bị lửa thiêu.

"Huynh đừng động nữa, để ta…"

Yến Trì kìm lại, nín qua cơn muốn bắn, chỉ kéo quần mình xuống một chút.

Hung khí dưới háng được giải phóng, bật mạnh ra đánh vào mông Quý Hoài Chân, nóng hổi dán sát vào khiến Quý Hoài Chân ngây ngất.

Tuy đều là da thịt chạm nhau, nhưng bộ phận chạm nhau khác đi, cảm giác cũng khác hẳn, cái tư vị trong đó, chỉ có người từng trải mới hiểu.

Môi chạm môi là tình sâu nghĩa nặng, hứng khởi dâng trào.

Ngực áp ngực là ôm nhau một chỗ. Lên giường ôm nhau thì chẳng có gì ghê gớm, nhưng nếu xuống giường vẫn có thể như vậy, ấy mới là tâm đầu ý hợp.

Còn nếu hạ bộ chạm nhau, bất luận trên giường hay dưới giường, thì đó là lửa gần rơm không trèm cũng trụa, tên đã lên dây không thể không bắn.

Quý Hoài Chân thở dốc một tiếng, nắm lấy thứ kia của Yến Trì mân mê không rời tay, phóng đãng nói: “Ngươi đi lấy hộp mỡ cừu bôi tay của ta lại đây.”

"Lấy mỡ cừu làm gì, đêm nay cứ thế này đã, chỉ làm bên ngoài, không vào trong, đợi hôm nào xuống núi, tìm được chỗ nghỉ chân..." Yến Trì mặt đỏ bừng, cánh tay đang bị gối đầu đột nhiên dùng sức, siết nhẹ cổ Quý Hoài Chân kéo y sát vào người mình, rồi nói tiếp: “Rồi hẵng làm cho tử tế."

Động tác của cậu thì mạnh bạo, mà lời nói lại dịu dàng.

Cái kiểu lời nói và hành động không nhất quán này khiến Quý Hoài Chân nổi cơn hứng tình, tay mò xuống dưới, nóng lòng không đợi được nắm lấy dương vật của Yến Trì nhét vào giữa hai chân mình. Còn chưa kịp cử động, Yến Trì đã đè y lại, háng thúc mạnh về phía trước, quy đầu cứng như trái mận chín tách mở khe đùi chật hẹp, coi chỗ đó như cúc huyệt của Quý Hoài Chân mà ra vào dữ dội.

Yến Trì hiếm khi nếm được chút ngon ngọt từ cái thói hư tật xấu của Quý Hoài Chân.

Tên này đi lại thì dựa vào xe ngựa, lúc hoạn nạn lại gặp may vớ được một người như Yến Trì. Nếu không phải bất đắc dĩ, thì bình thường Quý Hoài Chân bắt Yến Trì cưỡi ngựa đèo y, cho nên da dẻ vùng bẹn non mềm như đậu phụ, đáng yêu hơn cái miệng của y nhiều.

Tư thế này không tiện dùng sức, Yến Trì không kiểm soát được lực mạnh nhẹ, cú đầu tiên suýt húc Quý Hoài Chân văng xuống đất, vội vàng ôm chặt lấy người, tim đập thình thịch nhìn mặt y. Ai ngờ tên dâm đãng Quý Hoài Chân đã sớm tìm được thú vui, vừa thở hổn hển vừa tự mình kẹp chặt chân, giục Yến Trì nhanh lên.

Phối hợp như vậy vài lần, hai người mới tìm đúng lực và tư thế phù hợp. Thỉnh thoảng không làm thật thế này, cảm giác cũng mới lạ vô cùng.

Bàn tay rảnh rỗi của Yến Trì ban đầu còn đè eo Quý Hoài Chân không cho y cử động lộn xộn, sau này đã ăn ý hơn liền vòng ra phía trước, lòng bàn tay xoay tròn xoa nắn đầu khấc của Quý Hoài Chân, rồi năm ngón tay xòe ra, tuốt dọc theo cả thân trụ, lúc nhanh lúc chậm, lúc nhẹ lúc nặng, làm người trong lòng sướng đến mức "a" lên một tiếng, khiến hai con ngựa đang nằm ngủ trên đất giật mình hí vang mà đứng bật dậy.

Yến Trì giật nảy mình.

Trong bóng tối, mắt của hai con ngựa đặc biệt sáng, chúng phì phì mũi nhìn qua, rồi lại nhạy cảm khịt khịt mũi, ngửi mùi vị mờ ám tanh nồng trong không khí.

Yến Trì bị nhìn như vậy, chỉ thấy cả người khó chịu, thầm nghĩ người ta hành sự mà có hai con thú vật đứng nhìn bên cạnh là thế nào.

Cảm giác đó thật sự quá xấu hổ. Thế nhưng cậu càng ngượng, Quý Hoài Chân lại càng hăng, cứ ưm ưm a a không ngừng, cúi đầu liếm láp cánh tay săn chắc của Yến Trì, rồi lật

cổ tay cậu lên, hôn lên nốt “thủ cung sa” kia.

Yến Trì bị y trêu chọc đến phát cáu, hông dưới cũng mất kiểm soát, thúc trúng cửa huyệt của Quý Hoài Chân, suýt chút nữa cứ thế mà đâm vào.

Cả hai đều sững sờ, Yến Trì vội vàng lùi lại một chút, nhỏ giọng hỏi Quý Hoài Chân có đau không.

Biểu cảm Quý Hoài Chân quái dị như ngộ ra, đột nhiên nói: “Cứ thế mà làm.”

Yến Trì ngẩn ra: "Thế nào?"

Quý Hoài Chân không nói nữa, nắm lấy dương vật của Yến Trì đè vào cửa sau mà tự chơi, chỉ nuốt đầu khấc vào rồi lại rút ra, rồi lại nuốt vào. Cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, giọng Yến Trì khàn đến đáng sợ, gân xanh trên trán nổi lên, buồn bực nói: “Biết rồi.”

Cậu dùng cả hai tay siết lấy bụng dưới của Quý Hoài Chân, ưỡn hông thúc lên từng cái, mỗi lần chỉ vào một chút, vừa bị mút vào là rút ra ngay. Cậu càng làm thế này lại càng cứng, bụng dưới như bị lửa thiêu, mồ hôi nóng trên trán rơi xuống từng giọt, cũng chẳng thèm quan tâm hai con ngựa có đang nhìn hay không, mỗi cú thúc lên, phía trước Quý Hoài Chân lại cọ vào lớp chăn thô ráp, cứ thế bị Yến Trì chơi cho bắn tinh.

Xuất tinh rồi cũng không tha, Yến Trì hiếm khi mất kiểm soát, thế mà lại không muốn buông tha Quý Hoài Chân. Cái câu chỉ làm bên ngoài thôi lúc nãy đã bị vứt ra sau đầu. Cậu thúc vào sâu hơn từng chút một, ban đầu chỉ nuốt đầu khấc, sau đó thì lòng tham không đáy, cả đầu khấc nương theo chất lỏng tiết ra từ đầu chóp lấn tới từ từ.

Trớ trêu là Quý Hoài Chân còn dung túng, trớ trêu là Quý Hoài Chân còn cố ý quyến rũ, mông lắc qua lắc lại, giả bộ kinh hoảng kêu lên: “Tiểu Yến điện hạ, Tiểu Yến điện hạ làm cái gì vậy? Đừng mà, điện hạ chẳng phải đã nói, chỉ làm bên ngoài, không vào trong, hiện giờ tiểu nhân đã ra rồi, xin điện hạ tha cho tiểu nhân.”

Hậu huyệt của y siết chặt một cái, khiến dương vật vốn đã đau nhức vì nhẫn nhịn của Yến Trì càng thêm kích thích, miệng còn ăn vạ: "Điện hạ, tha cho ta đi."

Quý Hoài Chân quay đầu lại, cười đầy khiêu khích với Yến Trì.

Động tác của Yến Trì dừng lại, quả nhiên rút ra, tay sờ vào dương vật phía trước đã xuất tinh của Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân nhíu mày, đang sướng thế kia, rút ra là thế nào, chẳng lẽ thằng nhóc này không biết đùa thật hả?

Nhưng ngay sau đó, Yến Trì dùng bàn tay dính đầy tinh dịch, nhét hai ngón tay vào hậu huyệt Quý Hoài Chân đâm rút hai cái, rồi rút ra thay thế bằng thứ to lớn thô kệch hơn, mạnh mẽ đâm thẳng vào.

Quý Hoài Chân nhíu mày rên rỉ một tiếng, tay vòng ra sau đè eo Yến Trì, bắt cậu dán sát vào mình: “Sâu thêm chút nữa, cắm lút cán vào.”

Lần này Yến Trì không giở chứng nữa, ngoan ngoãn làm theo, một cú lút cán, sướng đến mức Quý Hoài Chân rên lên.

Chẳng ai còn bận tâm hai con ngựa có đang tò mò nhìn hay không. Yến Trì nhẫn nhịn đã lâu, vừa cắm vào được là không còn kìm nén nổi nữa, mười phần lý trí vứt mất chín, một phần còn lại là nhờ Quý Hoài Chân bảo lạnh mắng cậu mới tìm về được.

Quý Hoài Chân bị chịch đến nhũn ra như vũng nước trong lòng Yến Trì. Y mồ hôi nhễ nhại, một tay đưa ra ngoài chăn, mắng: "Cái đồ ngốc này, động mạnh thế làm gì! Ngươi vừa động là chăn bị ngươi húc tốc lên, gió lùa hết cả vào rồi! Muốn làm ông đây chết cóng hả?"

Cánh tay đó lại bị Yến Trì đan mười ngón tay kéo vào trong chăn.

Quý Hoài Chân ngẩn ra, bàn tay bị nắm không dám động đậy, thầm nghĩ: Đây là cảm giác gì?

Trước đây ở Thượng Kinh, trời còn chưa lạnh hẳn, than trong phòng đã đốt lên, Quý Hoài Chân vào phòng còn phải mặc đồ mùa hè, nếu không sẽ nóng đến toát mồ hôi, chăn mền trên giường cũng mỏng tang.

Từ khi y đắc thế, ngay cả mùa đông cũng sống như mùa hè, chưa từng nếm qua cái cảnh trời tuyết ngủ nhà củi, rét đến mức tay chân nứt nẻ. Cứ đến mùa đông lạnh giá là y đốt than cho thật vượng, y ghét tuyết rơi, ghét cái lạnh, ghét cái cảm giác lạnh đến từng kẽ xương cũng đau nhức ê ẩm.

Nhưng y chưa bao giờ biết, mùa đông tuyết rơi tuy lạnh, nhưng cũng có cơ hội được ôm nhau khăng khít thế này.

Y không hiểu lạnh thì có gì tốt, bây giờ được Yến Trì đan mười ngón tay ôm như vậy, y hiểu rồi.

May mà Yến Trì nghe lời y, không dám ra vào biên độ lớn nữa, sợ Quý Hoài Chân bị lạnh, chỉ đành vào đến nơi sâu nhất, mỗi lần chỉ rút ra một chút xíu, rồi lại cắm vào sâu hơn, hung hãn hơn. Chiếc giường gỗ ọp ẹp bị cậu thúc đến kêu kẽo kẹt. Cứ giữ tư thế đó, làm qua loa chừng trăm cái, đến khi có ý muốn bắn, cậu vội vàng rút ra, bắn lên thắt lưng đã bị cậu véo đến bầm tím của Quý Hoài Chân, rồi nằm thở hổn hển bình ổn trên lưng y.

Hai người lại như một cặp tôm, ôm nhau sưởi ấm.

Quý Hoài Chân sướng đến tê dại da đầu, chưa từng chơi kiểu này bao giờ. Y đang nằm thở trong lòng Yến Trì, vô thức quay đầu lại nhìn Yến Trì, thì phát hiện Yến Trì cũng đang nhìn mình chằm chằm.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy lòng mình rung động.

Nếu là bình thường, cái không khí quái dị thế này, không phải là hôn môi thì cũng là đấu võ mồm. Nếu ở Phần Châu thì đương nhiên là hôn nhau, nhưng đến Vấn Dương, tên nhóc Yến Trì này không biết phát điên giận dỗi cái gì, cứ khăng khăng một mực không chịu hôn Quý Hoài Chân nữa.

Nhưng hôm nay dường như có gì đó khác lạ.

Giữa hai người không biết đã thay đổi từ lúc nào, cảm giác kỳ lạ mà trong lòng đã biết rõ đó, tự nhiên không cần nói toạc ra. Yến Trì nhìn chằm chằm môi Quý Hoài Chân, y cũng nhìn chằm chằm môi cậu. Giây phút rung động này, thế mà còn khiến người ta hồi hộp hơn cả lúc khoái cảm thể xác đạt tới cực khoái ban nãy.

Đúng là sắc đẹp khiến hồn xiêu phách lạc, lòng dạ cũng theo đó mà chộn rộn lên.

Tim Quý Hoài Chân đập như trống bỏi, lưng y còn dán vào ngực Yến Trì, tự nhiên cũng cảm nhận được nhịp tim nhanh bất thường của đối phương.

Y thầm nghĩ: Thôi rồi, toi mạng, mỹ sắc hại người.

Dường như Yến Trì cũng nghĩ vậy, cậu kìm nén tiếng thở dốc, không tự chủ được mà từ từ cúi đầu sát lại gần Quý Hoài Chân, nhưng ngay khi môi hai người sắp chạm nhau, Yến Trì lại như bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Chỉ thấy cậu mặt đỏ bừng, chớp mắt lia lịa, yết hầu trượt lên xuống, giây tiếp theo, cả hai người cùng quay mặt đi chỗ khác với vẻ kỳ quặc.

Quý Hoài Chân tuyệt vọng nghĩ: Đúng là lật thuyền trong mương, thế mà cũng có ngày y muốn hôn môi với người ta.

Chapter 46

Vẻ mặt Quý Hoài Chân quái lạ gối đầu lên cánh tay mình, cũng không kêu lạnh nữa, chỉ cảm thấy vật kia của Yến Trì hình như lại cứng lên rồi, đang rục rịch cọ vào mông y.

Yến Trì cũng ý thức được, cậu đang định xoay người đi, Quý Hoài Chân lại nói thẳng: "Ôm tiếp đi, ta lạnh.”

Yến Trì "ừ" một tiếng, ôm lấy y cũng không nói gì nữa.

Một người ngó trời, một người nhìn đất. Quý Hoài Chân nghĩ vẩn nghĩ vơ hòng đánh lạc hướng bản thân, chốc lại thầm mắng Tam Hỉ, chốc lại chửi Lục Thập Di, rốt cuộc vẫn là Yến Trì mở lời trước, ngập ngừng hỏi: “Mắt cá chân của huynh... từng bị thương à?”

Quý Hoài Chân sững người, thầm nghĩ sao Yến Trì biết được?

Nhưng y phản ứng rất nhanh, vợ của Tân Cách Nhật Lặc là Độ Mã biết y thuật, chắc là bà nhiều chuyện nói cho Yến Trì.

Nếu là người thường, trong lúc tình chàng ý thiếp thế này mà bị hỏi như vậy, chắc chắn sẽ nói thật. Nhưng Quý Hoài Chân là hạng người gì chứ? Y lập tức suy một ra ba, đi tắt đón đầu, hỏi ngược lại Yến Trì: “Biết lâu rồi, sao giờ mới hỏi?”

Yến Trì đỏ mặt, ấp úng. Quý Hoài Chân quay đầu nhìn cậu, nhóc con này có vẻ chột dạ lắm, giấu mặt sau vai Quý Hoài Chân, lí nhí: “Tự nhiên nhớ tới thôi, huynh không muốn nói thì thôi vậy.”

“Ngươi không nói thì để ta nói thay.” Quý Hoài Chân cười trêu: “Bởi vì lúc đó ngươi chán ghét ta, cảm thấy ta khác xa với những gì ngươi nghĩ, trong lòng chỉ băn khoăn, ‘sao đối phương lại là kẻ lòng dạ hiểm độc, ích kỷ tàn nhẫn đến thế,’ chỉ muốn tránh xa ta. Giờ nhìn lại, bỗng thấy có lẽ ta không tốt như ngươi nghĩ, nhưng cũng không xấu như ngươi tưởng, nên mới nhớ ra mà quan tâm ta chút đỉnh phải không?”

Yến Trì thoáng bối rối, nhưng vẫn mạnh miệng: “Đấy là huynh tự nói, ta không có nói.”

Quý Hoài Chân “hừ” cười mấy tiếng.

Mãi không nghe thấy y trả lời, Yến Trì lén nhìn trộm, phát hiện Quý Hoài Chân đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Cậu cứ ngỡ hôm nay mình sẽ không nhận được đáp án, chẳng ngờ ngay lúc sắp sửa chán nản bỏ cuộc, thì người trong lòng lại bình thản lên tiếng: “Hồi xưa không nghe lời, bị phụ thân ta sai người bẻ gãy đấy.”

Yến Trì ngạc nhiên, rồi ôm Quý Hoài Chân chặt thêm một chút.

Quý Hoài Chân cười khẩy, nói tiếp: “Ngươi vội cái gì, ta còn chưa nói xong. Ngươi không thèm hỏi xem vì sao phụ thân ta lại phạt ta như thế, có phải hơi quá thiên vị ta rồi không. Ngày trước ta có món đồ rất muốn nhưng không có được, người khác lại có, ta bèn đi cướp của người ta, còn bắt người ta phải tâm cam tình nguyện dâng cho mình. Nó không đưa, ta liền giết người bên cạnh nó, giết liền ba người, toàn là tự tay ta làm. Cuối cùng món đồ đó chỉ ở bên ta được hai ngày đã bị phụ thân ta phát hiện, ông ấy trả lại còn bẻ gãy mắt cá chân của ta để răn đe. Giờ thì sao, ngươi còn thiên vị ta nữa không?”

Người phía sau nín thở, tiếp đó là một khoảng lặng đầy ẩn ý.

Không cần quay đầu lại, Quý Hoài Chân cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt rối rắm của tên nhóc ngốc kia. Một lát sau, lực tay ôm y chợt nhẹ đi. Quý Hoài Chân không khỏi thầm nghĩ, quả nhiên là vậy.

Y lại không nhịn được mà nghĩ: Đáng lẽ phải như vậy.

Thế nhưng đúng lúc này, Yến Trì lại chồm lên, há miệng ghé vào vai y cắn một cái rõ mạnh. Quý Hoài Chân đau đến kêu lên một tiếng, cảm giác không giống như bị cắn, mà như bị người ta lột trần truồng vứt giữa trời tuyết, toàn thân run bắn, không nhịn được mắng: "Ngươi cầm tinh con chó à?"

Yến Trì không vui đáp: "Cầm tinh con thỏ."

"Ngươi nổi điên cái gì? Ngươi cắn ta một cái, ta còn chưa nổi giận đâu đấy!"

Yến Trì hậm hực: "Sao lần nào huynh cũng vậy, cứ tìm đủ mọi cách nói cho ta biết huynh xấu xa thế nào. Ta nhìn ra rồi, không cần huynh cứ phải nhắc đi nhắc lại! Độc ác như thế, đáng đời bị cha huynh đánh!"

Quý Hoài Chân bị mắng cũng không giận, ngược lại còn thấy buồn cười, y lại ra lệnh cho Yến Trì ôm mình chặt hơn, hỏi: "Nói chuyện phụ thân ta rồi, tới lượt phụ thân của ngươi."

"Cha huynh thay trời hành đạo, cha ta thì làm nhiều việc ác." Yến Trì thở dài, đột nhiên ghé mặt qua thăm dò: "Huynh lại đang thám thính tin tức đấy à?"

Quý Hoài Chân khựng lại, vẻ mặt có đôi phần kỳ quái, rồi lại thản nhiên cười đầy ẩn ý: “Ngươi nói phải thì là phải.”

Yến Trì hừ một tiếng. Cậu im lặng một lúc, rồi lẩm bẩm: “Phải thì phải vậy.”

Không đợi Quý Hoài Chân kịp hiểu ý nghĩa trong câu nói đó, Yến Trì đã tiếp tục: “Phụ vương ta chẳng có gì đáng nói cả. Lúc mẹ mang thai ta, ông ấy về Sắc Lặc Xuyên kế vị, trở thành Đại Hãn của mười chín bộ lạc thảo nguyên, sau đó nạp công chúa của bộ lạc Hồi Cốt làm Vương phi. Ông ấy lừa mẹ ta, nói rằng khi xuân về hoa nở, chim yến bay tới Sắc Lặc Xuyên thì ông ấy sẽ về, nhưng ông ấy không về.”

Quý Hoài Chân ngạc nhiên: “Vậy nên ngươi mới tên là Yến Trì[1]?”

⤷[1] Chim yến về muộn

Người phía sau gật đầu, cầm cọ cọ lên vai Quý Hoài Chân.

“Sau này ông ấy cũng quay lại thật, nhưng dẫn theo năm ngàn kỵ binh san bằng làng Bằng Lan, bắt mẹ ta về. Mẹ ta bị giam lỏng ở Sắc Lặc Xuyên sống không bằng chết suốt hai năm trời, mãi đến khi đại ca ta bị đưa tới Thượng Kinh làm con tin, mẹ ta mới có cơ hội quay về Đại Tề.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... bọn ta sống ở Thượng Kinh bảy năm mới được phép về Sắc Lặc Xuyên. Mẹ ta chết trên đường rời kinh, bà ấy vốn dĩ chẳng hề muốn quay về.”

Quý Hoài Chân nghe xong, không khỏi thở dài thổn thức.

Không ngờ Diệp Hồng Ngọc lừng lẫy tiếng tăm, một bậc nữ trung hào kiệt chẳng kém đấng mày râu, cuối cùng lại chết ở nơi đất khách quê người, ngay cả Vấn Dương cũng không thể quay về.

Lòng y trăm mối ngổn ngang, trằn trọc mãi không ngủ được. Gần sáng y mới mơ màng thiếp đi, trong mộng y gặp được Ngọc Giao Long, thấy bà tay cầm trường thương, mái tóc dài cùng với lá cờ hiệu tung bay phấp phới trong gió, có chim yến quyến luyến lượn vòng bên cạnh bà.

Có lẽ vì đã nếm đủ khổ cực, trận tuyết lớn lần này vậy mà sang hôm sau đã ngưng. Sau hai ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, hai người đã lấy lại sức bèn dốc sức lên đường, mất thêm hai ngày nữa để xuống khỏi núi Thương Ngô, chính thức đặt chân lên địa phận của người Di Nhung —— Sắc Lặc Xuyên.

Nơi tiếp giáp với núi Thương Ngô là một vùng đồng bằng. Quả đúng như lời Yến Trì nói, tuy Sắc Lặc Xuyên cũng lạnh, nhưng so ra vẫn dễ chịu hơn Vấn Dương.

Tuyết ở đây rơi sớm hơn Đại Tề, mà ngưng cũng sớm hơn, mờ đã có dấu hiệu của đầu xuân. Dưới chân, mặt đất đã lú nhú mầm xanh. Cảnh tượng này khiến Quý Hoài Chân phấn chấn hẳn lên, bao nhiêu lười nhác đều tan biến, y bảo Yến Trì sang cưỡi con ngựa thồ hành lý.

Y một mình một ngựa, chẳng đợi Yến Trì chỉ đường đã giương cao roi ngựa rồi quất xuống, chỉ nghe tuấn mã hí vang một tiếng, dường như còn nôn nóng hơn cả Quý Hoài Chân, vọt đi như mũi tên rời cung, hóa thành một tia chớp màu nâu.

Hai người một trước một sau, phóng ngựa thỏa thích trên đất Sắc Lặc Xuyên.

Trước mắt là chi chít những lều trại, phân bố rải rác dọc theo một con sông vừa tan băng. Đàn ông tụ tập bên ngoài lều, không biết đang bàn bạc chuyện gì, chốc lát lại cười vang. Có mấy người chung tay lăn gỗ tròn, những người khác hợp sức khiêng mấy con cừu đã cạo sạch lông, quẳng đám cừu trần trụi xuống đất, dao loang loáng vung lên, tiếng cừu kêu tắt ngấm.

Quần áo của những người này đều cùng một kiểu, cổ tròn, tay áo bó, đó là người của bộ lạc Di Nhung.

Có người trông thấy Yến Trì, nhận ra cậu, miệng í ới gọi. Quý Hoài Chân nhướng mày, nhìn về phía Yến Trì.

Yến Trì chỉ bảo y đợi tại chỗ, còn mình thì thúc ngựa tiến lên giao thiệp.

Phụ nữ và trẻ con nghe tiếng động cũng ùa ra khỏi lều, vây quanh nhìn Quý Hoài Chân rồi cười với y.

Ánh mắt họ chứa đựng sự tò mò không hề che giấu, khiến Quý Hoài Chân thấy mất tự nhiên. Thường thì đông người vây quanh y thế này, y biết mình sắp bị chửi mắng thậm tệ, bị chỉ trích nặng nề.

Các bà các cô xì xào bàn tán, một người trong đó vỗ tay một cái, chạy biến vào lều. Chẳng bao lâu sau, một gã người Tề vai u thịt bắp, mặt mũi bóng nhẫy bị các nàng mỉm cười đẩy ra.

Gã người Tề luôn miệng la: “Đừng đẩy, đừng đẩy, ta làm việc là được chứ gì!” Vừa ngẩng đầu lên, gã thấy Quý Hoài Chân đang ngồi trên ngựa, lập tức rưng rưng nước mắt, nói lớn: “Là người Tề hả?”

Quý Hoài Chân cảnh giác nhìn gã, kiêu ngạo gật đầu.

Gã này thấy y khí thế phi phàm, khá có mắt nhìn người bèn gọi một tiếng đại nhân, hỏi Quý Hoài Chân là người ở đâu.

Nghe y nói ở Thượng Kinh, gã càng kích động: “Hóa ra là đồng hương! Chỗ ta có trà Lâm An, hồng khô Cung Châu, rượu nếp Kim Thủy của quê mình, đại nhân mau xuống ngựa! Kể cho ta nghe với, Thượng Kinh giờ thế nào rồi?”

Đúng lúc này Yến Trì quay lại, bảo Quý Hoài Chân: “Ở lại đây một đêm đi, người Di Nhung bọn ta năm nào cũng tế thần vào dịp này, đúng lúc chúng ta gặp đúng dịp.”

Quý Hoài Chân ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý. Chưa nói đến chuyện khác, đúng là y đang nhớ trà Lâm An thật.

Hai người vừa xuống ngựa, Yến Trì đã bị phụ nữ và trẻ con vây quanh, dẫn vào trong lều.

Gã người Tề kia sấn lại gần, giải thích: “Kệ họ đi, chắc là đưa công tử kia đi thay đồ đấy. Người Di Nhung bọn họ là thế, nhiệt tình thái quá, cứ bắt người ta phải mặc đồ của bọn họ.”

Gã dẫn Quý Hoài Chân vào một túp lều. Có lẽ đã lâu không gặp đồng hương nên chẳng mảy may đề phòng, dăm ba câu đã khai hết gốc gác. Gã vốn là thương nhân buôn trà đến Di Nhung kiếm chác, ngờ đâu trước đó gặp phải hai bên đánh nhau, không về nhà được. Sau đó không đánh nữa, bảo là nghị hòa, nhưng lại gặp tuyết lớn lấp núi, loanh quanh thế nào mà kẹt lại Di Nhung cả năm trời.

Gã lôi chỗ trà quý không nỡ uống ra, rồi lục tìm một bộ trà cụ, nước vừa sôi trên lửa đã bị gã thương nhân buôn trà nôn nóng xách xuống.

Gã mời Quý Hoài Chân ngồi ghế trên, đó là một chiếc ghế làm bằng gỗ liễu, gã vất vả lắm mới kéo được đến Sắc Lặc Xuyên, định bụng dùng làm hàng hiếm để đổi lấy da thú của người Di Nhung, sau này gặp nạn bèn giữ lại dùng luôn.

Gã rót nước nóng vào trà cụ, đưa lên cao, trong làn hơi nước mờ ảo, nước nóng như thác đổ rót vào chén trà, gã lại úp đĩa lên, đắc ý nói: "Đại nhân xem cho kỹ, đây là tay nghề pha trà chính cống, tiểu nhân học được từ Lâm An đấy."

Được ngọn gió ấm trong lều hun đúc, nghe giọng nói quê hương quen thuộc, Quý Hoài Chân vê một lá trà đưa lên mũi ngửi kỹ. Y cũng thả lỏng theo, vạt áo vén lên, một chân gác lên tay vịn bên cạnh, ngồi chễm chệ dựa lưng vào ghế.

Tay nghề pha trà của gã thương nhân còn non nớt, lắc trái lắc phải, chỉ học được cái vỏ ngoài, thế mà cứ thích múa rìu qua mắt thợ trước mặt Quý Hoài Chân, cuối cùng nắp vừa mở, hương trà xộc lên mũi.

Hai người thân ở Sắc Lặc Xuyên, mà tâm trí đã bay về Thượng Kinh.

"Đại nhân đã ăn bánh ngọt của Tương Vân Trai chưa? Cứ giờ Mão mỗi ngày, phải đúng chính Mẹo, mẻ bánh đầu tiên của họ ra lò, bày ra trước quán, lồng hấp vừa mở, cái hơi

nước ấy, cái mùi thơm ấy, cách mấy con phố cũng ngửi thấy, đến muộn là hết, đúng là khó mua. Nhất là bánh vân phiến, chưa ăn bánh vân phiến Tương Vân Trai, sao dám nói đã từng đến Thượng Kinh?"

Quý Hoài Chân nhắm mắt, khuỷu tay chống lên đầu gối đang gác trên tay vịn, chân còn không yên phận mà đung đưa. Cái vẻ công tử bột chỉ có ở Thượng Kinh, nay lại vì hít hà hương trà mà trỗi dậy theo từng kẽ xương.

"Bánh ngọt Tương Vân Trai thì khó mua cái nỗi gì, ngươi đã bao giờ đợi gà nướng Linh Lung Hiên, hay đợi rượu nếp nhà họ Trương ở chợ Đông chưa?"

Gã thương nhân vỗ đùi: "Rượu đó mỗi năm chỉ ủ ba vò, một vò tiến cống, một vò giữ lại, vò còn lại chỉ bán cho người hữu duyên."

Gã lại nói: "Đại nhân đã ăn thịt bò hầm ở phố Tây chưa? Đã đến gác Phương Phỉ Tẫn bao giờ chưa?"

"Gác Phương Phỉ Tẫn?" Quý Hoài Chân cười đầy ẩn ý, đắc chí nói: "Tất nhiên rồi, gác Phương Phỉ Tẫn, tọa lạc nơi hương sắc tàn phai."[2]

↳[2] Lầu gác Phương Phỉ (hương thơm), Tẫn (chấm dứt). Khi mọi vẻ đẹp đều tan biến, an vị tại chính nơi cái đẹp ấy điêu tàn.

Gã thương nhân càng nói càng thấy hợp với Quý Hoài Chân, kích động hỏi: "Đại nhân, trà của ta thế nào? Có phải vừa nhấp môi là thấy hương vị quê nhà ùa về, như được về Thượng Kinh không?"

Quý Hoài Chân miễn cưỡng gật đầu, vừa định nói uống cũng tạm. Nào ngờ đúng lúc này, bên ngoài có tiếng ồn ào, có người đang cười rộ reo hò, âm thanh dường như đang hướng thẳng đến túp lều này, mỗi lúc một gần.

Quý Hoài Chân mở mắt, lười biếng nói: "Lại sao nữa thế, ngươi ra ngoài xem xem."

Y cau mày, thầm nghĩ ai lại vô ý tứ, ồn ào đến thế, đúng là quấy rầy không gian thanh tịnh của người ta.

Thế nhưng ngay giây sau, tấm da cừu che trước cửa lều bị vén lên, một người cúi đầu bước vào. Tiếng ồn ào náo nhiệt bên ngoài bỗng chốc trở nên mơ hồ.

Kể cũng khéo, hai người bọn họ, một người vừa bước vào, một người vừa ngẩng lên, bốn mắt cứ thế chạm nhau.

Người này vai rộng chân dài, khoác một chiếc trường bào cổ tròn tay bó màu đỏ sẫm viền chỉ vàng, càng tôn lên vóc dáng cao ráo tuấn tú. Bình thường cậu cứ hay bắt chước người Tề búi tóc, nay tóc thả ra, chỉ tết hai bên rồi buộc sau gáy, tóc con trước trán rũ xuống, suýt nữa che mất đôi mắt linh động như biết nói kia.

Thác Bạt Yến Trì lần đầu tiên thay lại y phục người Di Nhung trước mặt Quý Hoài Chân, vừa vén rèm, cúi người bước vào liền nhìn về phía y.

Cái ánh mắt ngước nhìn lên ấy, đong đầy biết bao tình cảm của một thiếu niên ấy quả thực khiến người ta gặp một lần là khó quên. Theo làn hương trà thoang thoảng nơi chóp mũi, như đưa Quý Hoài Chân quay lại mùa xuân băng tuyết tan chảy, cỏ xanh chim hót ở Thượng Kinh năm ấy.

Cái chân đang gác trên tay vịn của y ngừng đung đưa, ánh mắt trần trụi nhìn cậu chằm chằm.

Chim yến của Diệp Hồng Ngọc chẳng vượt qua mùa đông lạnh giá bay đến Sắc Lặc Xuyên, mà nó đã đậu lại trong trái tim Quý Hoài Chân.

Yến Trì bị ánh mắt không chút che giấu của y nhìn đến mức mất tự nhiên, cứ tưởng mình mặc bộ đồ này không đẹp, Quý Hoài Chân lại sắp sửa mắng mình, bèn cúi đầu nhìn mũi giày. Trong lòng rõ ràng rất để ý, nhưng tay lại cố sức vuốt phẳng vạt áo, ngoài mặt giả vờ dửng dưng: "... Thế nào?"

Quý Hoài Chân không trả lời, đột nhiên quay đầu nhìn gã thương nhân: "Vừa nãy ngươi hỏi ta cái gì?"

Yến Trì thoáng hụt hẫng.

Gã kia ngớ người, theo bản năng đáp: "Tiểu nhân hỏi ngài, trà của tiểu nhân thế nào."

Quý Hoài Chân ồ một tiếng, vẻ mặt đăm chiêu, gật đầu: "Được đấy."

Gã thương nhân cười đắc ý, định bụng khoe khoang tiếp.

Nhưng ánh mắt Quý Hoài Chân đã lại rơi trên người Yến Trì, quét mắt nhìn cậu từ trên xuống dưới, nhìn một lần, rồi lại nhìn lần nữa, cười chân thành: "Quả nhiên là được đấy."

Chapter 47

Mặt Yến Trì đỏ lựng ngay.

Lúc này gã thương nhân mới hiểu ra, hoá ra là mình tự đa tình, câu "được đấy" trong miệng đại nhân đâu phải khen trà của gã, lập tức sờ đầu cười gượng gạo.

Thấy Quý Hoài Chân cứ nhìn Yến Trì chằm chằm, gã thức thời không bắt chuyện nữa, lủi sang một bên uống trà, giả mù giả điếc.

"Đừng nhìn nữa." Yến Trì lí nhí nói.

"Trước đây sao không thấy ngươi mặc thế này?"

Yến Trì chột dạ, trước đây không mặc, đương nhiên là vì sợ lộ thân phận.

May mà hôm nay Quý Hoài Chân chẳng có ý mượn gió bẻ măng, y lại dùng cái ánh mắt như muốn lột trần người ta, nhìn chòng chọc vào tóc Yến Trì, trầm giọng nói: "Được đấy, màu đỏ hợp với ngươi, sau này mặc nhiều vào."

Yến Trì thật sự chịu không nổi, mặt nóng ran, thấy nếu còn nghe tiếp chắc cả người sẽ chín tới nơi, nhấc chân toan trốn ra ngoài.

"Đứng lại."

Hai chân lại không nghe sai bảo mà dừng lại, nhớ đến ánh mắt của người nọ, tim Yến Trì đập thình thịch liên hồi.

“Mặc đẹp thế này, định đi đâu?”

“Hôm nay là ngày bọn họ tế thần lửa, phải thi bắn cung, cưỡi ngựa, buổi tối còn có đốt lửa trại để xem, đương nhiên ta phải tham gia...”

Quý Hoài Chân ồ một tiếng, ánh mắt dán chặt lên mặt Yến Trì, cười như không cười, cũng chẳng biết có nghe lọt tai không. Lúc y nói, Yến Trì đã suy nghĩ linh tinh, lúc y không nói, Yến Trì càng suy diễn lung tung. Người ta còn chưa làm gì, cậu đã tự rối loạn.

“Đúng là cầm tinh con thỏ thật.” Quý Hoài Chân đột nhiên bật cười, cuối cùng cũng tha cho Yến Trì, buông lời nói: “Đi đi, đừng làm ta mất mặt.”

Yến Trì thở phào. Vừa ra khỏi lều, cậu đưa tay sờ mặt, mới phát hiện mặt mình nóng bừng.

Trong lều, Quý Hoài Chân đăm chiêu nhìn theo hướng Yến Trì rời đi, bất chợt quay đầu nhìn gã thương nhân, ra lệnh: “Ngươi đi tìm cho ta một bộ đồ Di Nhung của họ, để ta thay, phải là đồ mới.”

Gã thương nhân lập tức làm theo, vừa làm vừa thắc mắc, rõ ràng lúc trước không quen người này, sao y nói gì mình cũng vô thức tuân theo?

Loại thương nhân buôn bán ngược xuôi gặp đủ hạng người như gã tự nhiên biết cách cư xử nhất, nhìn ra quan hệ mập mờ giữa Quý Hoài Chân và Yến Trì, bèn lập tức tìm một bộ trường bào màu xanh nhạt viền chỉ bạc, vừa khéo thành đồ đôi với Yến Trì, rồi còn chải đầu cho Quý Hoài Chân theo kiểu truyền thống của người Di Nhung.

Quý Hoài Chân ngắm mình trong gương đồng..

Gã thương nhân hỏi thế nào, y keo kiệt lại ngạo mạn gật đầu một cái.

Gã thương nhân cười gian: “Lang quân kia là nghĩa đệ của đại nhân à?”

Hai chữ “nghĩa đệ” dùng thật mập mờ, khiến cả hai cùng cười ngầm hiểu ý. Quý Hoài Chân bông đùa: “Ngươi nhìn xem lang quân kia giống gì của ta?”

Gã thương nhân cứ cười “hì hì” không đáp, lục lọi một lúc rồi nhét một cái đĩa sứ nhỏ men xanh có nắp vào tay Quý Hoài Chân, hạ giọng: “Đây là hàng tiểu nhân lấy từ quán Phượng Loan ở Thượng Kinh, vốn định bán cho người Di Nhung, ai ngờ bọn họ không biết xem hàng. Ta thấy đại nhân khí độ bất phàm nên biếu đại nhân, coi như kết giao bằng hữu, ngày sau về lại Thượng Kinh, còn mong được chiếu cố nhiều hơn.”

Quán Phượng Loan —— nổi danh Thượng Kinh nhờ nam sắc.

Quý Hoài Chân thản nhiên nhận lấy, sải bước ra khỏi lều.

Trên bãi cỏ vừa nhú mầm xanh, người ta dựng bốn tấm bia, trước mỗi tấm bia lại có một cọc gỗ treo một quả cầu bện bằng cỏ khô, rộng chừng hai ngón tay. Xem ra là yêu cầu cung thủ phải bắn một mũi tên xuyên qua quả cầu cỏ, rồi mới găm trúng hồng tâm. Mọi

người đã vào vị trí, vây quanh bốn cung thủ reo hò ầm ĩ, còn có người đeo trống, đánh trống trợ hứng.

Giữa tiếng huyên náo, Yến Trì bị vây ở giữa, nổi bật vô cùng.

Quý Hoài Chân chê đám người Di Nhung này quá ồn, chẳng muốn lại gần, chỉ gọi một tiếng Yến Trì.

Cậu không nghe thấy vẫn đang cúi đầu chỉnh lại dây cung, Quý Hoài Chân bèn vỗ vai cậu từ phía sau. Yến Trì thuận thế quay đầu, ngẩn ra hồi lâu không nói nên lời.

Sắc Lặc Xuyên địa thế cao lại gần trời, người trước mắt như đang đứng trong ánh hào quang. Y cười ngông cuồng nhìn Yến Trì, không âm mưu quỷ kế, không lợi dụng lừa gạt, cứ thế nhìn cậu, cái nhìn ấy đi thẳng vào trái tim non nớt của chàng thiếu niên.

Quý Hoài Chân cười: “Nhìn đến ngốc luôn rồi?”

Y thoải mái dang rộng hai tay, mặc cho Yến Trì ngắm. Miếng ngọc bội của Lục Thập Di đeo bên hông, thế mà lại bị bộ trường bào xanh nhạt làm cho lu mờ. Ánh mắt Yến Trì chỉ lướt qua nó hờ hững, rồi nhanh chóng rời đi.

Cậu nhìn chằm chằm chiếc nanh sói trước ngực Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân ngó ra sau lưng cậu, thấy ba cung thủ còn lại ai nấy đều vai u thịt bắp, cánh tay rắn chắc, cố ý nói: “Nhìn ta làm gì, nhìn bia ngắm ấy, ta thấy mấy người kia cũng chẳng kém ngươi đâu, đừng để thua mất mặt.”

Yến Trì hoàn hồn, tâm trí bay đi đâu mất, chỉ cúi đầu, lí nhí đáp: “Không thua đâu.”

“Ồ? Ta thấy chưa chắc.”

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì, ghé sát tai thì thầm với âm lượng chỉ hai người nghe thấy: “Hay là cá cược đi, nếu ta thua, hôm nay đại nhân đây cho ngươi muốn làm gì thì làm, hình phạt này thế nào?”

Yến Trì lườm y, mặt lại đỏ: “Huynh nghĩ hay nhỉ, ta thấy đây là phần thưởng với huynh mới đúng.”

“Chẳng lẽ với ngươi thì không phải là phần thưởng?” Quý Hoài Chân dọa: “Ngươi nghĩ cho kỹ đi, qua đợt này rồi thì sẽ không có lần sau.”

Quả nhiên Yến Trì không chịu nổi khích tướng, không phục nói: “Cược thì cược, huynh đừng có hối hận là được, mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ.”

Cậu đeo cung lên, xoay người định đi, Quý Hoài Chân lại lười biếng gọi giật lại: “Đứng lại, quên đồ này.”

Yến Trì ngơ ngác quay đầu.

Cậu đâu có nhớ mình để quên đồ gì ở chỗ Quý Hoài Chân?

Quý Hoài Chân làm động tác ném về phía bên trái cậu, Yến Trì theo bản năng giơ tay ra đón lại chẳng bắt được gì, lúc này mới nhận ra mình bị trêu. Quý Hoài Chân thấy Yến Trì ngơ ngác lại giở trò cũ, ném sang phải, ai ngờ nhóc con này bị lừa một lần vẫn chưa nhớ đời, thế mà lại lập tức giơ tay lên.

Lần này Quý Hoài Chân cười đến mức không đứng thẳng nổi.

Yến Trì hơi bực: "Đừng giỡn nữa."

"Đón này." Quý Hoài Chân thu nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc, làm bộ muốn ném đồ cho cậu.

Yến Trì khó xử, sợ y lại lừa mình, không biết làm sao, tay giơ lên rồi lại hạ xuống, nhưng đúng lúc này Quý Hoài Chân nắm tay phải, giơ thẳng ra trước mặt Yến Trì.

Y ngửa lòng bàn tay, năm ngón tay lần lượt xòe ra, một chiếc nhẫn bằng ngọc bích Hòa Điền khắc hoa văn quỳ long nằm trong lòng bàn tay y.

Yến Trì thoáng ngẩn ra.

Chiếc nhẫn phản chiếu ánh sáng, gần như làm người ta lóa mắt. Nếu nhìn kỹ, mặt trong của chiếc nhẫn có mấy nét khắc qua loa, đó là chứng cứ cho tội lỗi trăng hoa khắp nơi của Quý Hoài Chân.

Kẻ đầu sỏ cười nói: "Vật về nguyên chủ."

Y kéo tay Yến Trì, chẳng cần biết cậu có đồng ý hay không, cứ thế đeo vào cho cậu.

“Sao không nói gì? Vui đến ngốc luôn rồi à? Đeo cho kỹ vào, nếu làm mất nữa, ta giận thật đấy.”

Yến Trì ngẩn ngơ sờ chiếc nhẫn, mãi đến khi sau lưng có người gọi, cậu mới ngẩng đầu, nhìn Quý Hoài Chân rồi lại nhìn thêm lần nữa, dường như có điều muốn nói, nhưng người Di Nhung đi cùng cứ thúc giục, Yến Trì lại nhìn Quý Hoài Chân thêm lần nữa, lúc này mới chịu đi.

Bốn cung thủ vào vị trí, Yến Trì xếp cuối cùng.

Ba người kia bắn xong rất nhanh, mũi nào mũi nấy dứt khoát gọn gàng, xuyên qua quả cầu cỏ găm thẳng vào hồng tâm. Đến lượt Yến Trì, thằng nhóc này lại như kẻ ngốc đi lạc vào đây, cung cũng không giương, chỉ sờ nhẫn bằng một tay, mặt mày ngơ ngác.

Tiếng trống trợ hứng càng lúc càng dồn dập, như hối hả lại như tiếng tim đập.

Yến Trì như bừng tỉnh, vô thức ngẩng đầu, thế mà lại dáo dác tìm bóng dáng Quý Hoài Chân. Cậu lại nhìn người ta một cái, rồi một cái nữa, sau đó mới quay đầu kéo dây cung căng như trăng rằm, nhưng đầu óc lại chẳng thể bình tĩnh.

Tim cậu đập còn to hơn cả tiếng trống.

Dây cung chợt buông lỏng, tiếng mũi tên xé gió lao đi, bia ngắm rung lên bần bật.

Xung quanh bỗng rộ lên một tràng cười ầm ĩ, không ít người huýt sáo chê bai.

Quý Hoài Chân cười to nhất, hả hê nhất.

Chỉ thấy quả cầu cỏ trước bia không hề suy suyển, không những thế, Yến Trì còn suýt bắn trượt bị mọi người hô hào đuổi xuống. Nếu là trước đây, đừng nói mở mắt, kể cả nhắm mắt, nhóc con này cũng có thể lắng nghe tiếng gió mà bắn trúng, hôm nay lại như người mất hồn.

Yến Trì ngượng ngùng đi về phía Quý Hoài Chân, không biết làm sao để gỡ gạc lại thể diện, ban nãy còn mạnh miệng bảo người ta nhìn cho kỹ, ai ngờ ngay vòng đầu đã mất mặt thế này.

"Trong đầu ngươi toàn nghĩ gì thế." Quý Hoài Chân biết rõ còn hỏi.

Yến Trì chán nản, không dám nói mình đã nắm chắc phần thắng trong tay, đang mải nghĩ xem thắng cược rồi thì đòi cái gì đây.

"Hử? Hỏi ngươi đấy."

Mỗi lần Yến Trì lộ ra vẻ mặt này, Quý Hoài Chân lại không nhịn được muốn trêu cậu, y lập tức sáp lại, hỏi cho bằng được. Đương nhiên Yến Trì không nói, cảm thấy hôm nay đã đủ mất mặt rồi.

Quý Hoài Chân liếc cậu, rủ lòng thương: "Thôi được rồi, nhìn cái bộ dạng chẳng có tiền đồ của ngươi kìa. Ai bảo không nghe ta nói hết câu đã đi, ta có nói là cược ngươi thua hay cược ngươi thắng à?"

Yến Trì sững người, nín thở không dám tin vào tai mình.

Chỉ thấy Quý Hoài Chân mỉm cười, nhìn Yến Trì, trêu chọc: “Đại nhân ta đây cược ngươi thắng.”

Y đã cược Yến Trì thắng, nhưng Yến Trì ngay mũi tên đầu tiên đã bị đuổi xuống đài.

Nếu vậy thì Quý Hoài Chân thua rồi.

Yến Trì thua bắn cung, nhưng lại thắng cái khác. Tay chân cậu dần nóng lên, trong đầu chỉ có một ý nghĩ lặp đi lặp lại gào thét: Mình thua rồi, nhưng cũng thắng rồi.

Quý Hoài Chân nhìn quanh, thấy không ai chú ý, cười hì hì: “Mau tìm cái lều nào không có người rồi bế ta vào, ban nãy tên bán trà kia cho một món đồ tốt, ngươi mau cùng ta thử xem.”

Yến Trì đứng im, thở hồng hộc một hơi.

Mắt nhóc con này cứ dán chặt xuống đất.

Quý Hoài Chân có hơi sốt ruột, bất mãn giục: “Đứng ngây ra đấy làm gì, nhanh lên, nếu đã bảo xuống núi Thương Ngô sẽ làm cho tử tế, ngươi đừng có mà giả bộ đứng đắn nữa, ta đã cho ngươi bậc thang để xuống rồi đấy.”

Y nghĩ ngợi rồi lại ghé sát tai Yến Trì thì thầm: “Hơn nữa ngươi phải mặc nguyên bộ đồ này, không được cởi.”

Yến Trì chẳng có phản ứng gì, bàn tay buông thõng bên hông nắm chặt thành quyền, lồng ngực phập phồng liên tục, như thể đang âm thầm hạ quyết tâm điều gì đó ghê gớm lắm.

Giây sau, cậu cử động bước chân, bước thẳng đến trước mặt Quý Hoài Chân gần như dính sát vào y.

“Làm gì?” Quý Hoài Chân không thích người khác đứng gần mình như vậy, nhất là khi thấy mặt Yến Trì dí sát lại, nhìn chằm chằm môi mình, y bỗng dưng thấy căng thẳng lạ thường, vô thức giở cái giọng dọa người, ra vẻ quát: “Lui ra.”

Yến Trì bị y ngoài mạnh trong yếu mắng cho một câu, do dự trong thoáng chốc, rồi lại kiên định, từ từ áp sát Quý Hoài Chân.

“Nói... nói rồi mà, nếu ta cược thắng, muốn thế nào, thì thế ấy.”

Cậu nhìn chằm chằm môi Quý Hoài Chân.

Xem tình hình này, cái “thế nào” trong lòng Yến Trì chắc chắn không phải cái “thế nào” mà Quý Hoài Chân đang nghĩ.

Sống hai mươi sáu năm làm đủ mọi điều xấu, Quý đại nhân lần đầu tiên bối rối mất tự nhiên như vậy. Y muốn đẩy Yến Trì ra, muốn mắng cậu hỗn xược nhưng tay chân lại chẳng nghe sai bảo.

Y nào có ngờ cơ hội tốt thế này, có người lại bỏ qua chuyện cực lạc trên giường không làm, cứ khăng khăng đòi hôn mình? Y nào có ngờ lại có người ngốc đến mức không biết tốt xấu, không có mắt nhìn như vậy?

Nhưng Yến Trì cứ không biết điều, không có mắt nhìn như thế đấy, mỡ dâng miệng mèo mà không chịu ăn. Cậu lầm bầm ghé sát lại: "Huynh không được trốn."

Nhóc ngốc này lại một lần nữa chứng minh cho y thấy, cậu trọng tình cảm chứ không trọng dục vọng.

Một tiếng "A Diệu" gọi khiến Quý Hoài Chân ngẩn người.

Cơn gió Sắc Lặc Xuyên thổi qua, ánh mắt Thác Bạt Yến Trì nhìn Quý đại nhân cuối cùng lại tràn ngập yêu thương và thương tiếc —— nụ hôn của cậu, nương theo tiếng "A Diệu" ấy đã buông xuống.

Chapter 48

Gã thương nhân người Đại Tề đang dọn dẹp giường chiếu trong lều, sau lưng bỗng truyền đến tiếng động, quay lại nhìn thì ra là người đồng hương Đại Tề kia đã về.

"Sao đại nhân không ở ngoài xem náo nhiệt?" Gã cười ngẩng đầu rồi ngạc nhiên, chỉ vào môi Quý Hoài Chân, buột miệng nói: "Đại nhân, môi ngài sưng rồi."

Quý Hoài Chân sờ vào môi: "Vậy à?"

Y soi gương, đúng là sưng thật.

Toàn tại nhóc con Yến Trì kia không kìm được, ôm chầm lấy y như sợ y đổi ý, một tay giữ chặt eo y, một tay bóp cằm y không cho trốn, hại Quý Hoài Chân muốn vươn tay ôm cổ cậu cũng không được.

Hai người hôn nhau đúng một khắc.

Hôn một khắc xong vẫn thấy chưa đủ, môi vừa tách ra, Yến Trì nhìn mặt y, chỉ trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, Yến Trì đã lại cúi đầu muốn hôn nữa.

Nếu không phải có người gọi, chắc môi y đã bị Yến Trì hôn cho nát bét rồi.

Chỉ là hôn môi thôi, mà nhóc con kia cứ như lần đầu được nếm mùi đời, mặt đỏ bừng, lúng túng chỉnh lại vạt áo trước che đi hạ thân. Lúc bị gọi đi còn quay đầu nhìn y không

thèm nhìn đường, suýt nữa thì tự vấp ngã.

Gã thương nhân thấy vẻ mặt thỏa mãn hồi tưởng của Quý Hoài Chân, lập tức hiểu ra chuyện gì, vờ vĩnh tự vả miệng, nói nhỏ: “Nhìn cái miệng của ta này. Đại nhân, trong lều ta dọn dẹp rồi, đêm nay ngài cứ ngủ ở đây, ngài không quen ngủ trong lều của người Di Nhung đâu.”

Quý Hoài Chân lơ đãng gật đầu, nhưng tay vẫn không buông gương.

Y đăm chiêu nhìn khuôn mặt trong gương đồng, đột nhiên hỏi: “Ta hỏi ngươi, đã cưới vợ chưa?”

“Tất nhiên rồi ạ.”

“Vậy ngươi đã từng nói dối vợ chưa?” Quý Hoài Chân quay đầu, nghiêm túc nhìn gã.

Gã thương nhân cười ha hả, ra vẻ đàn ông ra ngoài ăn vụng bao che lẫn nhau, nói giọng đáng ghét: “Đại nhân sợ thê thiếp ở nhà biết chuyện nghĩa đệ này sao? Đại nhân đừng lo, theo ta thấy thì đàn bà ấy mà…”

Sắc mặt Quý Hoài Chân trầm xuống, liếc gã một cái, khó chịu nói: “Ta hỏi ngươi cái đó à? Giở giọng điêu toa cái gì, ta hỏi ngươi đã bao giờ lừa gạt vợ ngươi chưa, rồi kết thúc thế nào, cứ nói thật đi.”

Y mà không cười, khí thế quanh thân liền lập tức thay đổi.

“Vâng vâng.” Gã thương nhân lau mồ hôi lạnh, đắn đo rồi khó xử nói: “Vợ chồng với nhau khó tránh khỏi va chạm, nói dối thì cũng nhiều, nhưng để nói kết thúc thế nào, thì còn tùy xem lời nói dối ấy ra sao. Nếu là chuyện nhỏ không ảnh hưởng, đôi bên ngầm hiểu cho qua thì không sao. Chứ nếu là chuyện khác, thậm chí là chuyện làm tổn thương tình cảm, thì lúc chưa bị phát hiện thì thôi, chứ một khi lộ ra thì cũng chẳng nói đến kết cục được nữa, có thể chia tay trong êm đẹp đã là tình nghĩa vợ chồng sâu nặng lắm rồi. Không biết đại nhân nói là loại nào?”

Mãi không nghe thấy đối phương trả lời, gã thương nhân ngẩng đầu, thấy y đang thất thần.

Quý Hoài Chân ngẩn ngơ: “Tổn thương tình cảm, tình nghĩa chẳng còn.”

“Lẽ nào bấy lâu nay, một chút tình yêu thương tiếc cũng không chịu chia cho ta?” Y lẩm bẩm, rồi bỗng cười: “Ta không tin.”

Y lại như không có chuyện gì, đảo mắt nhìn quanh lều, thấy nơi này quả nhiên đã được dọn dẹp sạch sẽ, tâm trạng tốt lên không ít, y mân mê môi mình đầy vẻ hoài niệm, nhìn gã thương nhân: “Đêm nay ngươi ngủ ở đâu?”

Gã thương nhân lập tức hiểu ý: “Lát trời tối ta ra ngoài, ngủ tạm với người khác một đêm.”

Quý Hoài Chân tán thưởng nhìn gã, cười như không cười: “Giờ ngươi đi luôn đi, đợi gì trời tối? Tiện gọi ‘nghĩa đệ’ của ta vào đây.”

Y chắp tay sau lưng đi qua lại trong lều, trong đầu toàn là ánh mắt dịu dàng của Yến Trì trước lúc hôn.

Đúng vậy, y không tin, không tin Yến Trì không có chút tình cảm nào với y.

Không tin Yến Trì yêu chỉ là cái tên “Lục Thập Di”.

Mặc kệ là Quý Hoài Chân hay Lục Thập Di, người sửa lại kim thân cho Diệp Hồng Ngọc là y, người cùng Yến Trì vào sinh ra tử là y, trong đêm tuyết lớn ôm nhau sưởi ấm, tim kề tim cũng là y. Một con người sống sờ sờ như vậy, lẽ nào còn không bằng một cái tên hư vô mờ mịt?

Nhưng người lừa Yến Trì cũng là y...

Quý Hoài Chân sững lại, rồi ngay sau đó lại cười. Lừa cậu thì sao, gạt cậu thì sao.

Mặc kệ cái gì mà tổn thương tình cảm, mặc kệ cái gì mà tình nghĩa chẳng còn.

Đợi mọi chuyện xong xuôi, y sẽ đưa Yến Trì về Thượng Kinh, thậm chí có thể nhượng bộ, mỗi năm dành chút thời gian cùng cậu về Vấn Dương, cho dù về Sắc Lặc Xuyên ở một thời gian cũng không phải là không được.

Từ nay về sau, trong lòng y không chứa thêm được ai nữa, chỉ có Quý Vãn Hiệp, A Toàn và một Yến Trì.

Người Di Nhung lừa mất Diệp Hồng Ngọc từ Đại Tề, y có qua có lại, lừa về một Thác Bạt Yến Trì thì có sao.

Tiếng bước chân sau lưng truyền đến.

Gã thương nhân vừa đi rồi, “nghĩa đệ” vừa vào.

Quý Hoài Chân cười quay đầu, đó là nụ cười đã hạ quyết tâm, không còn chút tạp niệm nào có thể lay chuyển, y vẫy tay với Yến Trì: “Lại đây.”

Chưa đợi y nói hết câu, Yến Trì đã chạy tới, ôm chầm lấy Quý Hoài Chân.

Hai người chẳng ai nói thêm câu nào, ăn ý tìm đến môi đối phương, mũi va vào nhau đau đến cay mắt, nhưng dán chặt vào rồi thì không nỡ tách ra.

Yến Trì không kìm được, hai tay nâng mặt Quý Hoài Chân, cứ thế kéo người ta về phía mình, hôn mãi đến khi tiếng thở dốc ngày càng nặng nề, dồn người ta lùi về phía giường.

Quý Hoài Chân chưa bao giờ biết mùi vị hôn môi lại tuyệt vời đến thế.

Tính toán cả ngàn lần, cũng không tính được có ngày mình lại nghiện hôn, đến nỗi ngay cả chút thời gian tách nhau ra để nằm xuống giường cũng không nỡ lãng phí, chỉ ôm chặt eo Yến Trì để cậu dẫn mình đi lùi lại, cho đến khi khoeo chân đụng phải vật cứng, y kéo người thuận thế ngã ra sau.

Chiếc giường gỗ bị đè kêu “cót két”.

Yến Trì sợ đè lên Quý Hoài Chân, chỉ vươn tay chống hờ, ánh mắt nhìn y vừa có dục vọng vừa có yêu thương.

Cậu chăm chú nhìn người dưới thân, từ từ cúi đầu.

Tưởng Yến Trì lại định hôn mình, Quý Hoài Chân vô cùng phối hợp, vô cùng mong đợi, đến mức thấy thế này vẫn là chậm, một khắc cũng không muốn tách rời.

Một nụ hôn cứ thế rơi xuống mi mắt y.

Nhẹ nhàng đến mức Quý Hoài Chân sững sờ, vậy mà lại cảm nhận được chút trân trọng từ cử chỉ này.

Yến Trì không kiểm soát được thở dốc. Nụ hôn của cậu triền miên di chuyển, lướt nhẹ qua mí mắt, sống mũi, gò má, vành tai của Quý Hoài Chân.

Cuối cùng cậu đầy chiếm hữu cắn lên cổ Quý Hoài Chân, lúc nhẹ lúc mạnh, ban đầu là yêu thương không biết trút vào đâu nên cắn mạnh, cắn xong lại thấy xót xa, sợ y đau, bèn cắn nhẹ lại.

Yến Trì cũng không biết phải yêu y thế nào cho phải nữa.

Quý Hoài Chân đột nhiên kéo cậu, nâng mặt cậu lên, đôi mắt sáng rực, hỏi: “Ngươi hôn mắt ta làm gì?”

Yến Trì khựng lại, dục vọng dâng trào, tình yêu ngập tràn, mặt cậu đỏ bừng, nhưng vẫn nghiêm túc đáp: "... Trước đây mẹ ta cũng thường hôn ta như thế."

Cậu vô cùng xấu hổ mà cúi đầu, Quý Hoài Chân lại đột nhiên rướn người, bắt chước dáng vẻ của cậu, hôn lên mí mắt Yến Trì.

Yến Trì cũng ngẩn ra, bỗng nhiên hạ giọng nói: "... Thế này là huynh cũng yêu ta sao?"

Đến cả giọng nói cũng đã nghẹn ngào.

Quý Hoài Chân hơi nhổm dậy, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đẹp như biết nói của Yến Trì.

Yến Trì không dám tin nhìn y, bốn mắt nhìn nhau, hai người lại quấn lấy nhau. Ban đầu Yến Trì đè lên Quý Hoài Chân, sau đó Quý Hoài Chân chẳng biết làm thế nào lại đè ngược Yến Trì, cưỡi lên bụng cậu, còn không quên bắt Yến Trì phải mặc nguyên

quần áo mà làm, tay y luồn xuống dưới, nắm lấy vật đã cương cứng nóng hổi của cậu, định nhét vào giữa hai chân.Yến Trì bị y sờ đến không chịu nổi, chân dùng sức kẹp lấy Quý Hoài Chân lật y xuống đè lại lên giường, dần dần dồn y vào góc, không nhịn được mà cởi đồ y. Hơi thở hai người dần nặng nề, vật lộn trên giường như vậy, nhưng môi chưa từng tách rời một khắc.

Quần áo của bộ lạc thảo nguyên được cái tiện, tiện cưỡi ngựa, tiện đánh nhau, cũng tiện làm chuyện này, chỉ cần vén vạt áo lên, kéo quần lót xuống là có thể hành sự.

Trong lúc ý loạn tình mê, Quý Hoài Chân mò ra một thứ nhét vào tay Yến Trì, bảo cậu bôi vào phía sau mình, Yến Trì tự nhiên làm theo.

Chẳng ngờ vừa khéo làm sao, một ngón tay vừa dính dầu cao đưa vào trong, mới vào được nửa đốt ngón tay, Quý Hoài Chân còn chưa kịp rên ư ử, bên ngoài lều đã vọng lại tiếng bước chân.

Yến Trì giật mình, vội vơ lấy tấm nệm da thú bên cạnh đắp lên hai người, hoảng hốt dùng tiếng Di Nhung hô to một câu gì đó.

Người bên ngoài ngẩn ra, cười phá lên một tràng, xì xào bàn tán gì đó, mặt Yến Trì lập tức đỏ lựng.

Tiếng bước chân xa dần.

Quý Hoài Chân hỏi cậu: "Ngươi đỏ mặt cái gì."

Yến Trì rúc đầu vào vai y, ậm ừ đáp: "... Họ nói trời sắp tối rồi, phải đốt lửa trại tế thần, muốn ta đi châm lửa đầu tiên. Ta bảo cả hai đang thay quần áo chưa xong, đừng có vào."

Ban ngày ban mặt thay đồ làm gì? Quả là không đánh mà khai.

Thế nhưng ngón tay kia vẫn còn kẹt trong cơ thể, cả hai đều bị dục vọng giày vò đến mức lên không được xuống không xong, Quý Hoài Chân động đậy mông, cố ý trêu chọc: "Điện hạ, còn tiếp tục không? Còn tiếp tục nữa, e là lát nữa già trẻ lớn bé ở đây đều đoán ra chúng ta đang làm gì đấy."

Yến Trì bị y chọc cho càng thêm xấu hổ, đành phải bò dậy, lúng túng chỉnh lại áo bào.

Quý Hoài Chân nằm sấp trên vai cậu, thì thầm: "Để tối rồi tính, hôm nay đại nhân chơi với ngươi tới bến luôn."

Yến Trì lại sấn tới hôn y.

Đợi hai người ăn mặc tươm tất tóc tai gọn gàng, không nhìn ra gì khác thường nữa mới ra ngoài. Thế nhưng bên cạnh có mấy gã đàn ông to con đang đứng, ném về phía họ nụ cười đầy ẩn ý trêu chọc. Tuy mặt Yến Trì đỏ bừng, nhưng vẫn nắm chặt tay Quý Hoài Chân không buông.

Mãi cho đến khi đi tới một bãi đất trống, trông thấy đống củi khổng lồ cao ngang đầu người, rộng chừng hai sải tay đang dựng đứng ở đó, Quý Hoài Chân mới hiểu việc bọn họ muốn Yến Trì châm ngọn lửa đầu tiên mang ý nghĩa gì.

Người Di Nhung là dân du mục, lửa là thứ không thể thiếu nhất trong cuộc sống của họ.

Họ dùng lửa để sưởi ấm, dùng lửa để chống lại bầy sói, còn dùng lửa để nấu ăn, vì thế họ coi trọng nhất là tế thần Lửa. Mỗi năm vào thời điểm này, họ sẽ tụ tập lại, dùng những thân cây to bằng cánh tay vận chuyển từ núi Thương Ngô xuống xếp thành một vòng tròn, đan chéo vào nhau tạo thành hình thù của đống lửa trại, sau đó lấp đầy bằng củi khô, rắc mỡ động vật lên, làm vậy có thể đảm bảo ngọn lửa cháy rực suốt đêm không tắt.

Mà người châm ngọn lửa này, phải là người đức cao vọng trọng, hoặc là người có thân phận tôn quý.

Lần này có Yến Trì ở đây, thân là hoàng tử Di Nhung, cũng là người có khả năng kế thừa ngôi vị Đại Hãn trong tương lai, để cậu châm ngọn lửa đầu tiên thì không còn gì thích hợp hơn.

Màn đêm buông xuống, sắc trời tối dần, Yến Trì nhận lấy cây đuốc, một tay đặt trước ngực, đứng ở vị trí đầu tiên, dẫn đầu đọc lời cầu nguyện bằng tiếng Di Nhung.

Sau lưng là tộc nhân già trẻ lớn bé có đến hàng trăm người, tất cả đều đứng sau Yến Trì, lặp lại từng câu từng chữ lời chúc tụng theo cậu. Âm điệu tối nghĩa thô ráp lại càng làm toát lên vẻ thần bí và trang nghiêm, mơ hồ tạo nên khí thế như núi kêu biển gầm cực kỳ chấn động.

Quý Hoài Chân lẳng lặng đứng một bên, nhìn Yến Trì của y giương cao ngọn đuốc, châm lên đống lửa trại khổng lồ cao bằng đầu người. Cậu đứng trước ánh lửa, đôi mắt khép hờ, tuấn mỹ vô song đã thấp thoáng toát lên khí phách của thủ lĩnh một tộc. Cả người cậu không có chỗ nào là không hoàn hảo, cảnh tượng ấy khiến cõi lòng Quý Hoài Chân ngập tràn tình ý chực trào, chỉ trong chốc lát đã dâng lên tột đỉnh.

Tiếp theo là nghi thức giết cừu tế thần, máu me đầm đìa. Kẻ quen thói giết chóc như Quý Hoài Chân ngược lại chẳng buồn xem.

Bây giờ y đang đắm chìm trong sự dịu dàng, nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt, chẳng mảy may bực dọc, cũng không muốn thấy người khác sát sinh.

Quý Hoài Chân ngồi sang một bên, đợi Yến Trì mang đồ ăn đến tìm mình. Thế nhưng Yến Trì không thể phân thân làm nhiều việc cùng lúc, cậu bị một đám người Di Nhung không biết điều vây kín, ép uống kha khá rượu.

Y càng đợi càng sốt ruột, càng sốt ruột càng thấy ngứa ngáy. Ban đầu là cảm giác mềm nhũn từ lòng bàn chân, tiếp đó eo cũng nhũn ra.

Giữa tiết trời tháng chạp rét mướt, Quý Hoài Chân thế mà lại nóng lên từng cơn, hơi thở dồn dập.

Sao bên dưới của y cứ dính dính ướt ướt thế này!

Đúng lúc này Yến Trì đi tới, men rượu bốc lên khiến gương mặt đỏ bừng. Cậu đang định lên tiếng thì chợt giật mình khi thấy Quý Hoài Chân trông hệt như bị dâm quỷ nhập vào người.

Quý Hoài Chân ôm lấy cổ cậu, nói nhỏ: "Cái tên bán trà đó thật đáng chết, dám đưa thứ đồ hạ lưu này cho ta dùng." Ánh mắt y nhìn Yến Trì đã ngập nước, triền miên ướt át, mang theo dáng vẻ hấp dẫn người ta tới làm mình. Nói đoạn, y dường như không khống chế được bản thân mà dán sát vào người Yến Trì, luồn tay vào vạt áo dưới của cậu.

Yến Trì sợ tới mức chộp lấy tay y, chột dạ nhìn quanh quất, thấy không ai chú ý mới hạ giọng: "Ta bế huynh vào lều, huynh ráng nhịn một chút."

Quý Hoài Chân vừa tức vừa gấp, mắng: "Đồ ngốc! Về lều cái gì, đến lúc đó tiếng động quá lớn ngươi lại xấu hổ, làm được một nửa rồi lại bỏ dở! Còn không mau cưỡi ngựa đưa ta tìm chỗ nào vắng người đi!"

Yến Trì không nói hai lời, dắt tới một con ngựa, bế Quý Hoài Chân lên.

Chapter 49

Hai người đi tới bên bờ sông, cưỡi ngựa cách lều trại của người Di Nhung khoảng một khắc. Yến Trì còn chột dạ chạy loanh quanh thêm vài vòng, điều khiển ngựa giẫm loạn dấu chân, sợ lát nữa có người lần theo dấu vết tới gọi mình.

Chỉ mới qua thời gian một khắc, mặt Quý Hoài Chân đã đỏ bừng lên, miệng hết kêu nóng lại kêu ngứa.

Ngồi trên ngựa cũng không thành thật, nhân lúc Yến Trì hai tay nắm cương không giữ được y liền nhoài người về phía trước, ôm lấy cổ ngựa, một tay đưa ra phía sau, không biết đang nghịch ngợm cái gì.

Yến Trì cúi đầu nhìn, suýt chút nữa thì sợ tới mức ngã ngựa.

Chỉ thấy Quý Hoài Chân không biết đã cởi quần trong xuống một đoạn từ lúc nào, nửa cái mông lộ ra ngoài. Y khó nhọc vòng tay ra phía sau, cắm một ngón tay vào giữa nong ra nong vào, thậm chí còn chưa nới lỏng được bao nhiêu thì khe mông đã ướt át nhớp nháp.

Yến Trì ngượng ngùng nói: "Dược tính mạnh đến mức này sao?”

Quý Hoài Chân vừa mắng vừa rên rỉ, lập tức ngồi thẳng dậy, dẫm hai chân lên chân Yến Trì, cong người vểnh mông cọ xát vào đũng quần cậu, miệng la hét: "Không chịu nổi nữa, ngươi mau tìm chỗ nào dừng lại đi.”

Mắt thấy đã đến bờ sông, móng ngựa chậm dần, tiếng vó ngựa nhỏ lại, thế nhưng tiếng rên rỉ đầy khó nhịn của Quý Hoài Chân lại càng nghe rõ mồn một. Yến Trì định bế y xuống ngựa, Quý Hoài Chân lại ngăn cậu lại, nằm sấp trên lưng ngựa, hai tay tách mông ra, quay đầu nhìn Yến Trì, giọng khàn khàn: "Làm luôn thế này đi."

Ban nãy đã cứng rồi, lúc này bị Quý Hoài Chân trêu chọc như vậy, Yến Trì chỉ cảm thấy quần trong dưới lớp áo bào chật chội, siết đến mức đau nhức, lồng ngực đập thình thịch liên hồi.

Còn chưa từng làm chuyện to gan lớn mật thế này bao giờ. Màn trời chiếu đất đối với cậu đã là quá giới hạn rồi, càng đừng nói đến việc hiện tại Quý Hoài Chân còn gạ gẫm cậu làm chuyện đó ngay trên lưng ngựa.

"Ngây ra đó làm gì, còn không mau lên! Ngươi muốn hành hạ ta đến chết mới vừa lòng sao?" Mặt Quý Hoài Chân đỏ rực. Thứ thuốc kia quả nhiên danh bất hư truyền, bôi lên xong cả người mềm nhũn, đầu óc mụ mẫm, phía trước rỉ nước, còn phía sau lại ngứa ngáy kỳ lạ, chỉ muốn tìm thứ gì đó đâm thật sâu vào trong.

"Không, không hay lắm đâu, lỡ như bị người ta nhìn thấy..."

Giọng Yến Trì khản đặc khó tả, yết hầu nghẹn lại vừa căng vừa đau. Cậu nhìn chằm chằm vào cặp mông của Quý Hoài Chân, thấy dâm dịch chảy ra từ kẽ mông làm ướt sũng cả bờm ngựa, đành dùng chút lý trí ít ỏi còn sót lại vất vả nói: "Ta bế huynh xuống.”

Miệng thì nói muốn bế người xuống, nhưng lúc tay vừa chạm vào cơ thể Quý Hoài Chân, thì cậu không khống chế được mình nữa, dùng ngón cái có đeo nhẫn nhấn mạnh vào trong.

Chiếc nhẫn làm bằng ngọc ấy quanh năm lạnh lẽo, vừa mới ấn vào, cạnh nhẫn lồi lên đã ma sát trúng ngay chỗ ngứa của Quý Hoài Chân, gạt bay hết thảy gai góc chống đối trên người y, sướng đến mức y rên rỉ thành tiếng, tay không kiềm chế được mà bấu chặt lấy bờm ngựa.

Cái túm này ngược lại làm con ngựa giật mình, mang theo hai người chạy chậm về phía trước vài bước.

Yến Trì chồm lên, luống cuống giữ chặt cương. Chỉ một hành động này thôi đã khiến dương vật của cậu cách lớp áo bào chọc vào thịt mông Quý Hoài Chân. Nhất thời cậu chẳng thể kiềm chế được nữa, nào là sợ bị người ta nhìn thấy, nào là làm trên ngựa không an toàn, tất cả đều bị ném văng ra sau đầu. Cậu thô lỗ lột quần lót xuống một đoạn, cẩn thận đỡ lấy eo Quý Hoài Chân, từ từ đâm vào.

Thứ đó của cậu rất to, thường thì phải dùng hai ngón tay nới lỏng vài cái mới giúp Quý Hoài Chân thích ứng được, nhưng hôm nay còn chưa kịp dạo đầu đã nuốt trọn đến tận gốc.

Bên trong đã ướt sũng nhớp nháp, huyệt động siết chặt khiến Yến Trì thở hắt ra một tiếng, cẩn thận nhấp, không dám làm quá nhanh vì sợ làm con ngựa dưới thân hoảng sợ, chỉ có thể đâm vào thật sâu.

Bất kể là Quý Hoài Chân hay Yến Trì đều là lần đầu tiên hành sự trên lưng ngựa, chỉ cảm thấy kích thích mới lạ vô cùng. Quý Hoài Chân chưa bị đâm được mấy cái, phía trước đã cứng như gậy sắt, nương theo động tác đâm sâu của Yến Trì mà nảy về phía trước.

Thứ đang cương cứng chọc vào sống lưng ngựa, làm con ngựa vừa đau vừa khó chịu, đuôi không ngừng quật mạnh, hai người trên lưng lại hồn nhiên không hay biết, trái lại còn chuyển động mỗi lúc một mãnh liệt hơn.

Con ngựa kia cuối cùng tung hai vó trước, hí vang một tiếng, hất hai người trên lưng trượt ra phía sau.

Yến Trì còn đỡ, chân giẫm trên bàn đạp nên vội vàng ổn định lại tư thế.

Chỉ có Quý Hoài Chân ngã ngửa ra sau, bên trong vốn đang ngậm dương vật, cú ngã này khiến thứ đó lại đâm vào càng sâu hơn, một cú chọc mạnh vừa đau vừa sướng, giống hệt như có thứ gì đó bên trong vừa bị đâm toạc ra.

Yến Trì không dám cử động bừa, hoảng hốt ôm chặt lấy người, vất vả lắm mới tập trung được chút tinh thần đi trấn an con ngựa dưới thân. Cậu không nhịn được mà hôn lên tóc mai ướt đẫm mồ hôi của Quý Hoài Chân, hỏi: "Có phải vào sâu quá rồi không?”

Người trong lòng không nói gì.

Yến Trì sợ hãi nhìn xuống.

Chỉ thấy Quý Hoài Chân sướng đến hai mắt thẫn thờ, lồng ngực phập phồng thở dốc không ngừng. Nhìn thấy vẻ mặt này của y, Yến Trì liền hiểu ra mọi chuyện, đưa tay sờ xuống dưới, trơn tuột đầy tay, người trong lòng thế mà đã bị cậu chịch tới bắn ra.

Thấy Yến Trì hôn mình, Quý Hoài Chân liền nghiêng đầu tìm kiếm đôi môi cậu, hai người lại quấn quýt dính lấy nhau.

Lúc đầu còn không thèm hôn môi, hiện tại lại như hôn thế nào cũng không đủ. Lúc môi răng triền miên, dương vật phía trước của Quý Hoài Chân lại ngóc đầu dậy. Y vươn tay ra sau, lung tung vuốt ve mái tóc của Yến Trì, thở dốc nói: "Lại..."

Vốn dĩ Yến Trì còn chưa bắn, vẫn luôn phải cố nhịn, lúc này được y cho phép, lập tức ôm eo nâng người lên, đặt ngồi lên háng mình, bảo Quý Hoài Chân giẫm lên chân cậu.

Cậu không dám động mạnh, sợ lại làm kinh động con ngựa, vì thế chỉ dựa vào lực tay dũng mãnh, nhấc bổng y lên rồi hạ xuống. Giữa nhịp điệu lên xuống nhấp nhô ấy, chỉ lờ mờ thấy được một phần dương vật thô to lộ ra giữa khe hở nơi hai người đang giao hợp.

Quý Hoài Chân ư a rên rỉ, cơ thể mỏi nhừ chẳng còn chút sức lực, mượn tư thế này làm tình một lát liền bất mãn kêu lên: "Chưa đã thèm.”

Yến Trì mồ hôi nhễ nhại, kề sát hỏi y thế nào mới là đã thèm. Quý Hoài Chân vừa thấy cậu lại gần liền muốn hôn cậu, Yến Trì liền ấn eo y nhấp mạnh thêm vài cái.

Cuối cùng cũng chiều theo ý y, Yến Trì bế người xuống ngựa đè xuống đất, vội vàng vén vạt áo choàng lên, mặt đối mặt đâm thẳng vào trong.

Quý Hoài Chân la lên: "Cái gì chọc vào cổ ta thế, khó chịu quá."

Là mầm non mới nhú trên mặt đất.

"Huynh ráng nhịn một chút.”

Yến Trì vụng về dỗ dành, tay lại cẩn thận luồn xuống lót dưới gáy Quý Hoài Chân.

Đến khi nằm hẳn xuống đất thế này, Yến Trì lại càng dễ dùng sức hơn. Cậu lập tức đâm rút mãnh liệt, động tác ngày càng phóng khoáng mạnh bạo hẳn lên, làm Quý Hoài Chân đến mức y phải cào cấu liên tục, sướng đến hồn bay phách lạc, rồi ỷ vào nơi này vắng vẻ ít người, lập tức không kìm nén nữa, rên rỉ đến mức mặt Yến Trì đỏ lựng, phải dùng miệng chặn lấy đôi môi của y lại.

Quý Hoài Chân đang làm tình lại bắt đầu kén cá chọn canh: "Ta lạnh!"

Lát thì kêu lạnh, lát thì kêu nóng, quả thực là quyết tâm muốn hành hạ Yến Trì cho bằng được. Cuối cùng Yến Trì ôm chặt lấy y, y mới coi như hoàn toàn ngoan ngoãn.

Bên dưới hai người nối liền, bên trên cơ thể áp sát vào nhau, ở giữa có một vật cộm lên lồng ngực Yến Trì, cúi đầu nhìn xuống, hóa ra là chiếc nanh sói kia.

Ngẩng đầu lên bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách gần như vậy, trong mắt trong lòng Yến Trì đều ngập tràn hình bóng y. Quý Hoài Chân thực sự không hiểu, chỉ đơn thuần nhìn nhau như thế, ôm ấp nhau thế này thôi, sao lại tuyệt vời hơn muôn vàn tư vị ngày trước.

Y đột nhiên nói: "Gọi ta một tiếng nữa đi."

Yến Trì đầu đầy mồ hôi, cúi người hôn y, thế nhưng lại ngượng ngùng, không chịu gọi thêm tiếng nào, chỉ dùng miệng để chặn lời y lại.

Khi cậu chìm sâu trong tình dục, đầu đầy mồ hôi, hai hàng lông mày rậm cau lại trong vô thức, vẻ mặt vừa vui sướng lại vừa đau khổ, cơ thể run rẩy vì nhẫn nhịn.

Quý Hoài Chân nằm trong lòng cậu, mở mắt nhìn chỉ cảm thấy hình ảnh ấy thực sự khiến người ta thỏa mãn khôn cùng. Dáng vẻ dục vọng khó lấp đầy của Yến Trì lúc này chẳng liên quan đến kẻ nào khác, tất cả đều là do y ban cho.

Bàn tay y men theo cổ áo tròn màu đỏ của Yến Trì luồn vào trong, ôm lấy tấm lưng trần, mơn trớn những vết sẹo đao kiếm lồi lõm chằng chịt trên lưng cậu.

Vừa mới chạm vào, Yến Trì đã không chịu nổi mà thở hổn hển một tiếng, hông thúc mạnh vào trong, khàn giọng nói: "... Đừng sờ."

Miệng thì nói đừng sờ, nhưng được người ta sờ, thứ bên dưới lại càng cứng hơn.

Quý Hoài Chân mặc kệ cậu, tay ấn lên vết sẹo rồi không buông ra nữa, vừa vuốt ve nhẹ nhàng vừa khiêu khích chậm rãi, ép Yến Trì đến mức cuống lên.

Vốn dĩ đã uống không ít rượu, lúc này lại bị tình dục thúc đẩy, Yến Trì hoàn toàn mất kiểm soát, hai tay cậu nắm chặt lấy eo Quý Hoài Chân, cứ như có thù với y, kéo người về phía dưới thân mình, dồn toàn bộ sức nặng đè lên, dùng thân hình cứng như sắt thép giam cầm người lại, chỉ đâm rút cuồng bạo từng cú nối tiếp nhau.

Trước đây mỗi khi làm chuyện này, Quý Hoài Chân luôn miệng rên rỉ phóng túng, bây giờ lại không nói lời nào.

Lúc này mới hiểu ra những gì trải qua trước đây đều là chuyện trăng hoa xác thịt, như thật mà cũng là giả. Thật thì chỉ thật ở khoái cảm xác thịt trong khoảnh khắc ấy, còn giả lại giả ở chỗ đôi bên vui chơi qua đường, trong lòng đều tự hiểu rõ, sao có thể sánh được với Yến Trì lúc này.

Hai người màn trời chiếu đất, lăn qua lộn lại, con ngựa kia thấy không ai quản lý nó bấy giờ mới tự động thong thả bước ra bờ sông cúi đầu uống nước.

Thỉnh thoảng nghe thấy một hai tiếng la hét kỳ lạ, quay đầu lại nhìn, thì thấy đó là hai con người vừa cưỡi trên lưng nó lúc nãy. Một người quỳ sấp trên mặt đất, người còn lại đè lên trên, bên dưới có một thứ vừa thô vừa dài như vật của lừa ngựa đang cứng ngắc lòi ra giống y hệt của nó, cứ đâm chọc không ngừng vào người phía trước.

Đây là một con ngựa đực đã trưởng thành, dày dạn kinh nghiệm chiến trường.

Thứ dưới háng Yến Trì nó cũng có. Chờ đến mùa giao phối, nó cũng sẽ tung hai vó trước, chồm lên lưng con ngựa cái.

Bên cạnh còn phải có một người dẫn dắt giao phối, trên năm ngón tay của người đó có một lớp màng mỏng như chân vịt, nắm lấy bộ phận sinh dục thò ra dưới bụng nó, dẫn nó cắm vào trong âm hộ ngựa cái.

Con ngựa không hiểu bọn họ đang làm gì, lỗ tai giật giật, tò mò nhìn chằm chằm.

Mãi đến khi nhìn thấy chủ nhân Yến Trì của nó nắm lấy thứ dưới háng thụt ra thụt vào hai cái, nhắm thẳng rồi từ từ đâm vào, nó mới chợt hiểu ra.

Thấy mùa xuân sắp về, hôm nay đến cả súc sinh như nó còn thỉnh thoảng xao động, chứ đừng nói chi đến chủ nhân của nó.

Ban đầu người nằm dưới còn cào cấu loạn xạ, người quỳ phía sau liền giữ eo y thúc mạnh mấy cái. Dường như làm quá mạnh, người phía trước lại giãy giụa bò về phía trước. Tiếng thở dốc của chủ nhân nặng nề dần, túm lấy cổ chân đối phương kéo mạnh lại, rồi thuận thế đâm vào.

Con ngựa nhìn một lúc, cảm thấy vô vị lại quay đầu đi tiếp tục uống nước.

Yến Trì vẫn không hề hay biết chuyện cậu và Quý Hoài Chân hành sự đã bị một con súc sinh rình xem, chỉ cảm thấy dược tính kia thực sự quá mạnh. Bên trong Quý Hoài Chân vừa nóng vừa ướt lại còn chặt, vừa mới đi vào đã như bị thứ gì đó hút lấy vây khốn. Cậu muốn rút ra, Quý Hoài Chân lại giữ cậu lại, cậu đâm vào trong, Quý Hoài Chân vội vàng ưỡn mông dâng lên cho cậu nhấp.

Vốn dĩ trong chuyện chăn gối đã hòa hợp, lần này lại càng không kiềm chế, làm cho Quý Hoài Chân lại bắn ra một lần nữa.

Cặp mông của người dưới thân run rẩy liên hồi. Yến Trì ôm lấy y, xuyên qua lớp áo vẫn cảm nhận được vùng bụng dưới săn chắc của Quý Hoài Chân đang co giật không ngừng. Huyệt động siết chặt khiến cậu cũng phải phát ra từng đợt rên rỉ khoái cảm.

Thế nhưng trong cơn khoái cảm ấy lại mang theo cảm giác căng tức quen thuộc khi nhịn tiểu.

Yến Trì kinh hãi, toàn thân cứng đờ, vẻ mặt ngượng ngùng đang định lùi ra ngoài.

Không ngờ bị Quý Hoài Chân phát hiện, bất mãn la lên: "Ngươi làm gì vậy?" Y đang sướng, dĩ nhiên không muốn Yến Trì rút ra.

Yến Trì hạ giọng: "Ta uống hơi nhiều rượu, bụng căng tức quá, đi một lát rồi quay lại ngay."

Thế nhưng thứ cắm trong cơ thể lại cứng vô cùng. Quy đầu căng phồng xung huyết đến cực điểm, Quý Hoài Chân quen thuộc dáng vẻ này nhất, hai người vô cùng ăn ý trên giường, cậu chỉ cần bày ra dáng vẻ này, Quý Hoài Chân liền biết chỉ cần dập thêm chừng chục cái nữa, đoán chừng Yến Trì cũng sẽ tới giới hạn.

Y im lặng một thoáng, chẳng biết vì sao như ma xui quỷ khiến lại thốt lên: "Làm thêm lúc nữa đi, sắp bắn ra thì rút ra ngoài là được."

Vẻ mặt Yến Trì như có nỗi khổ không thể nói ra, nghiến răng cố chống đỡ lại ấn eo người ta xuống, tiếp tục dập thêm mười mấy cái.

Càng làm bụng dưới càng căng, cảm giác buồn tiểu quen thuộc sắp tuôn trào, nhưng nhìn Quý Hoài Chân đâu có vẻ gì là chịu buông tha cho cậu ra ngoài?

Yến Trì nhịn đến hai mắt đỏ ngầu, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, run rẩy nói: "Huynh sướng chưa?"

Quý Hoài Chân không lên tiếng, chỉ vùi mặt vào cánh tay, ư a rên rỉ linh tinh.

Cũng chẳng biết là không nghe thấy thật hay là giả vờ.

Yến Trì thử rút ra ngoài, Quý Hoài Chân cũng chẳng hó hé gì, nhưng cái miệng huyệt lại kẹp chặt cứng. Lật người y lại trên mặt đất, giữa hai chân Quý Hoài Chân đã ướt đẫm bọt trắng đục nhớp nháp.

Còn chưa bắn vào trong, khe mông đã dơ bẩn đến mức không nỡ nhìn, khiến Yến Trì nhìn mà cổ họng lại thắt chặt thêm vài phần, cứ như mấy ngày mấy đêm không được uống nước. Cậu dè dặt dò xét vẻ mặt của Quý Hoài Chân, thấy y không có vẻ tức giận, bản thân cũng không hiểu sao lại nảy sinh một chút vọng tưởng. Phút chốc dục vọng chiếm hữu trỗi dậy, lá gan cũng theo đó mà lớn hơn.

Yến Trì kéo eo Quý Hoài Chân dán chặt vào háng mình, rồi đâm mạnh vào trong.

Nhận ra ý đồ của cậu, Quý Hoài Chân lại bắt đầu hối hận. Y đổ lỗi mọi ý tưởng ngông cuồng hoang đường ban nãy lên thứ đồ dâm tà mà tên thương nhân buôn trà đưa cho, há miệng bắt đầu mắng chửi.

Tuy nhiên đã quá muộn, Yến Trì không thèm nghe.

Chỉ vùi đầu vào hõm cổ Quý Hoài Chân, mặc y chửi bới mặc y giãy giụa. Phần hông và đùi lại đè chặt y không buông, miệng cắn lên mảng thịt mềm trên cổ y, rên rỉ thở dốc kìm nén, đâm mạnh vào trong từng cái từng cái.

Quý Hoài Chân mắng: "Ngươi dám?”

Yến Trì lí nhí cãi lại: "... Rõ là huynh muốn mà.”

Quý Hoài Chân vừa hoảng vừa giận, vừa bực lại vừa vội, suýt chút nữa cho Yến Trì một cái bạt tai, y nghĩ là việc của y nghĩ, nhưng sao Yến Trì lại thật sự dám làm chuyện này?

Mai này truyền ra ngoài, y còn biết giấu mặt vào đâu!

Nhưng nghĩ lại, chuyện khuê phòng bí mật nhường này, làm gì có ai biết. Nếu ai đó biết được, e là còn chưa kịp làm câu chuyện phiếm sau bữa trà dư tửu hậu, đã bị Quý Hoài Chân mò đến tận cửa giết người diệt khẩu mất rồi.

Ngay lúc y đang rối rắm đấu tranh tư tưởng, buông lời đe dọa dọa dẫm ngoài miệng, lỗ niệu đạo của Yến Trì mở ra tuôn trào mãnh liệt. Cậu vòng tay ôm lấy Quý Hoài Chân dưới thân, giống như hổ sói đang đánh dấu lãnh thổ, cắn chặt lấy cổ người kia không cho trốn tránh, sảng khoái tràn trề mà xả vào sâu trong cơ thể Quý Hoài Chân.

Chapter 50

Hai người lại ôm nhau làm thêm mấy lần nữa, dược tính kia mới coi như giải trừ hoàn toàn.

Quý Hoài Chân tỉnh táo lại, kéo quần lên trở mặt không nhận người, hỏi Yến Trì sao dám đối xử với mình như thế.

Yến Trì tự biết đuối lý lại cảm thấy oan ức, rõ ràng cậu chỉ làm chuyện Quý Hoài Chân muốn cậu làm nhưng lại ngại mất mặt không dám mở miệng, sao bây giờ lại bị y mắng chứ.

Cậu đành bế y ra bờ sông, cởi áo lót làm khăn lau, nhúng nước sông lau người cho Quý Hoài Chân.

Yến Trì để trần lồng ngực, chỉ khoác hờ chiếc áo khoác lên người, vừa định bế Quý Hoài Chân lên ngựa, ai ngờ người này lại bắt đầu bắt bẻ, y lấy tay áo che mũi miệng, soi mói nói: "Ngươi không thấy bẩn sao, ngươi nhìn xem trên lưng ngựa dính những thứ gì kia, bẩn chết đi được, ta không cưỡi đâu."

Yến Trì hỏi y: "Thứ gì cơ? Huynh nói xem đó là thứ gì."

Quý Hoài Chân mặc kệ, nhảy lên người Yến Trì, nhất quyết bắt Yến Trì cõng mình.

Trăng sáng sao thưa, nhìn ra xa chỉ thấy mênh mông bát ngát, giữa đất trời dường như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mùa đông thực sự sắp qua rồi, gió thổi vào người cũng không còn lạnh như dao cắt nữa, ngược lại khiến Quý Hoài Chân trong thoáng chốc nảy sinh một tia vọng tưởng.

Đợi đến khi ván cờ kết thúc, mọi chuyện lắng xuống, cùng Yến Trì sống ở Sắc Lặc Xuyên cưỡi ngựa chăn cừu, dường như cũng là một lựa chọn không tồi.

Y ngỡ ngàng trong giây lát, rồi rất nhanh cười tự giễu, nhéo tai Yến Trì hỏi: "Nếu có một ngày, cho ngươi một cơ hội, ngươi có nguyện ý theo ta về Thượng Kinh không?”

Yến Trì không lên tiếng, chỉ cõng Quý Hoài Chân đi về phía trước, hồi lâu sau khẽ hỏi ngược lại: "Vậy huynh có bằng lòng theo ta về làng Bằng Lan không?”

Cậu hỏi là làng Bằng Lan, chứ không phải Sắc Lặc Xuyên.

Khi còn đắm chìm trong mật ngọt tình yêu, tâm đầu ý hợp, Quý Hoài Chân tất nhiên chuyện gì cũng bằng lòng.

Thế nhưng hiện tại, gió lạnh mơn man thổi qua, nghe thấy câu hỏi này của Yến Trì, Quý Hoài Chân chợt bừng tỉnh. Y chẳng thể nào giống như trước kia, lời tình tứ hay lời nói dối đều thuận miệng nói ra.

Khi lý trí quay về, Quý Hoài Chân bình tâm suy xét, dù mọi chuyện đã ngã ngũ, dù y giúp A Toàn lên ngôi hoàng đế, để tỷ tỷ trở thành hoàng thái hậu, lẽ nào y có thể yên tâm buông tay, vứt bỏ tất cả để cao chạy xa bay cùng Yến Trì?

Ngay từ ngày đầu tiên bước chân vào Quý gia, số phận đã định trước Quý Hoài Chân không thể nào rời khỏi Thượng Kinh.

Huống chi mối quan hệ giữa y và Yến Trì, vốn dĩ được bắt đầu bằng những lời dối trá.

Chim yến của Diệp Hồng Ngọc không bay qua nổi Sắc Lặc Xuyên, thì Quý Hoài Chân cũng định sẵn phải bị giam cầm trong chốn hoàng thành rực rỡ ấy.

Yến Trì bỗng nhiên mỉm cười: "Sao huynh không nói lời đường mật dỗ dành ta nữa?"

Quý Hoài Chân ngẩn ra.

Yến Trì cõng y bước đi, mỗi bước đều vô cùng vững vàng. Cậu lẩm bẩm tự nói với chính mình: "Trước đây mỗi khi ta hỏi huynh chuyện gì, nếu huynh không muốn nói, hoặc không thể hứa hẹn, huynh sẽ dùng một vài câu êm tai để dỗ ngọt ta, cứ thế qua loa cho xong chuyện. Sao hôm nay huynh lại không làm thế nữa."

Lời này nói nghe thật đáng thương, khiến Quý Hoài Chân nhịn không được xúc động, suýt chút nữa đã nói toạc ra hết thảy, mắt thấy đã lên đến cổ họng lại bị y kìm nén nuốt ngược vào trong. Chợt có một cảm giác áy náy trước nay chưa từng có trào dâng mãnh liệt trong lòng y.

Giết người, cướp của, phóng hỏa, vu oan, giá họa.

Những hành động bất nhân bất nghĩa này Quý Hoài Chân làm ra một cách thành thạo tự nhiên. Y không sợ chết, không sợ bị mắng chửi, càng không sợ bị người đời trả thù, do đó chưa từng cảm thấy áy náy với bất kỳ ai. Duy chỉ có khi đối mặt với Yến Trì, càng để

tâm đến người này, càng nhận ra Yến Trì yêu mình, thì lại càng nhớ tới lúc hai người mới gặp nhau, và những gì y đã làm với Yến Trì.

Từng câu từng chữ dối trá mang theo ác ý chán ghét, những tổn thương nhục nhã do cố tình bày mưu tính kế, rốt cuộc sau bao ngày tháng, hóa thành từng mũi dao sắc bén đâm ngược lại vào chính bản thân Quý Hoài Chân.

Y thăm dò: "Nếu có một ngày... ngươi phát hiện ta đã làm chuyện có lỗi với ngươi, ngươi sẽ thế nào?”

"Vậy phải xem là loại có lỗi nào."

Quý Hoài Chân nói: "Lừa gạt ngươi, khiến ngươi tổn thương thấu xương, tình nghĩa không còn.”

"Lừa gạt ta, ta đã sớm quen rồi. Tổn thương thấu xương? Hình như chịu đòn da thịt vì huynh cũng không ít... Còn chuyện tình nghĩa không còn, nếu huynh lợi dụng ta, làm ra chuyện tổn hại đến tộc nhân của ta, tự nhiên tình nghĩa sẽ không còn.” Bước chân Yến Trì khựng bước, ngoái đầu nhìn Quý Hoài Chân, nghiêm túc đáp lời: "Nếu thật sự là thế, thì giống như lời huynh đã nói lúc trước, hai chúng ta đường ai nấy đi, không ai nợ ai, ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Quý Hoài Chân không lên tiếng.

Trên người y đang đeo hai thứ, một là chiếc nanh sói vốn nên giao cho Lục Thập Di, hai là ngọc bội của Lục Thập Di. Mỗi món đều tựa như nặng ngàn cân, đè lên Quý Hoài Chân khiến y nghẹt thở.

Cái gì cũng nên là của Lục Thập Di, Quý Hoài Chân chỉ là một kẻ nẫng tay trên, hạng cẩu tặc làm tu hú chiếm tổ chim khách.

Chỉ là y không biết liêm sỉ, tự nhiên sẽ không vì làm cẩu tặc mà cảm thấy xấu hổ không dám gặp ai.

Quý Hoài Chân toan tính xem nên cứu vãn thế nào, làm sao để Yến Trì chấp nhận sự thật rằng y bất tri bất giác đã thay lòng đổi dạ. Rằng người đang đứng trước mặt cậu chẳng phải là một quyền thần Lục Thập Di người người ca tụng, mà là tên nịnh thần Quý Hoài Chân ai thấy cũng đòi đánh đòi giết.

"Lúc trước khi ngươi ở Thượng Kinh đã gặp ta vào lúc nào?" Quý Hoài Chân cân nhắc thăm dò, đoán chừng Yến Trì cũng chưa từng giao thiệp quá sâu với Lục Thập Di, nếu không thì y đã sớm lộ tẩy: "Sao ta lại không có ấn tượng sâu đậm gì về ngươi nhỉ? Chẳng lẽ chúng ta còn chưa từng nói chuyện với nhau vài câu."

Quả nhiên Yến Trì ngượng ngùng cười một tiếng, xấu hổ thừa nhận: "Đúng là chưa từng nói được mấy câu."

Mặt Quý Hoài Chân lạnh xuống, ê cả răng, chỉ muốn chửi người, thầm nghĩ chưa nói được mấy câu mà cũng đáng để ngươi nhớ nhung chừng ấy năm sao? Đồ không có tiền đồ!

Yến Trì quay đầu nhìn y, Quý Hoài Chân lại gượng cười, vô tội nói: "Ngươi kể tiếp đi, xem ta có nhớ ra được không. Biết đâu hai ta lại có duyên trời định, bao nhiêu năm nay toàn lãng phí trôi qua."

"Đúng là duyên trời định." Yến Trì gật đầu một cái, còn chưa kịp nói tiếp, bờ vai đã bất ngờ bị ai đó đấm một cái. Cậu ngoảnh đầu lại oai oái la lên: "Huynh đánh ta làm gì!"

Quý Hoài Chân lạnh lùng đáp: "Có con bọ bay đậu trên vai ngươi, ta đập giúp ngươi thôi. Đừng để ý đến ta, cứ nói chuyện của ngươi đi, kể tiếp cái đoạn duyên trời định của ngươi ấy."

"Trời lạnh thế này, huynh chỉ cho ta xem bọ bay từ đâu ra vậy."

Yến Trì thoáng tủi thân, bèn nói tiếp: "Mười năm trước Di Nhung yếu hơn Đại Tề. Đại ca ta là người ít được yêu thương nhất, tuổi lại lớn nhất, nên trong tộc mới đẩy huynh ấy ra làm con tin. Mẹ ta bị giam hãm ở Sắc Lặc Xuyên đã lâu, có biết bao kẻ chỉ muốn giết bà cho sướng tay. Thay vì ngày đêm sống trong sợ hãi nơm nớp trên thảo nguyên, phụ vương ta bèn lệnh cho mẹ ta mai danh ẩn tích, đi cùng đại ca đến Đại Tề. Khi đó thân phận của ta chưa được thừa nhận, mẹ ta đã quỳ lạy cầu xin phụ vương cho ta đi cùng."

Nếu người đến là hoàng tử được cưng chiều thì còn dễ nói, đằng này lại là người ít có hy vọng kế vị nhất, càng đừng nói đến chuyện năm xưa Diệp Hồng Ngọc đã đắc tội với vô số người ở Di Nhung. Chuyến đi này, việc bà có thể sống sót đến được Thượng Kinh đã là ông trời rủ lòng thương.

Mẹ góa con côi lại đến với thân phận con tin nước yếu, những ngày tháng ở Đại Tề không cần kể chi tiết cũng thừa hiểu họ đã chịu đủ mọi đắng cay.

Trong mắt người khác, Diệp Hồng Ngọc chỉ là một hoàng phi Di Nhung thất sủng bị nhốt trong chốn thâm cung. Nào ai có thể ngờ rằng người phụ nữ nhếch nhác, gầy gò trước mặt này lại là Diệp Hồng Ngọc uy danh lừng lẫy, khiến mười chín bộ lạc thảo nguyên nghe tên đã khiếp vía?

Không nhắc đến đại ca của Yến Trì, hắn là hoàng tử, cái ăn cái mặc tuy không thiếu nhưng cũng tạm đủ thôi.

Chỉ e là mẹ con Yến Trì ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, còn phải chịu đủ xem thường, chịu đủ nỗi khổ ăn nhờ ở đậu.

"Vào năm cuối cùng ở Thượng Kinh, ta mười ba tuổi. Năm ấy là đại thọ sáu mươi của thừa tướng đương triều Quý Đình Nghiệp. Ông ấy quyền cao chức trọng, ai cũng phải tới chúc thọ, đại ca cũng dẫn ta đi. Tặng cho ông ấy một thanh trường thương."

Quý Hoài Chân ngạc nhiên, chợt nói: "... Đầu thương được rèn bằng tinh khép, là thứ vũ khí sắc bén hiếm có khó tìm."

Yến Trì ngẩn ra: "Sao huynh biết? Cây thương đó là của mẹ ta. Thật ra còn có một thanh kiếm cũng đúc từ tinh thép, năm đầu tiên đến Đại Tề, mẹ ta đã dâng nó cho hoàng đế Đại Tề rồi."

"Thương, kiếm, đao và cả con dao găm lúc trước ta tặng huynh vốn là một bộ, đều là của mẹ ta." Yến Trì buồn bã kể: "Vốn dĩ không định mang thương đi nịnh nọt ai, nhưng lúc đó đại ca muốn về Sắc Lặc Xuyên, thừa tướng Quý Đình Nghiệp lại là người có tiếng nói nhất."

Đến đây, biểu cảm của Quý Hoài Chân bắt đầu trở nên kỳ quái.

Cây thương đó y đã từng thấy, nó được đặt ngay trong thư phòng của Quý Đình Nghiệp.

"Sau khi tặng thương xong, Quý thừa tướng bèn tiếp kiến đại ca. Lúc đó ta chỉ là nô bộc đi theo, không được vào, đành phải chờ ở ngoài sân. Ta bị lạc đường, sau đó liền gặp huynh…"

"Gặp được 'ta'?"

Quý Hoài Chân như hóa đá, cứng đờ trên lưng Yến Trì.

Lục gia và Quý gia xưa nay luôn bất hòa. Y nhớ rất rõ, vào ngày mừng thọ sáu mươi tuổi của Quý Đình Nghiệp, tuy Lục Thập Di có đến nhưng đặt đồ xuống là đi ngay, chỉ ở lại tiền đường, toàn bộ quá trình đều bị y phái người giám sát chặt chẽ. Hắn làm gì có cơ hội để gặp gỡ Yến Trì?

Trừ khi ——

Quý Hoài Chân nhảy xuống đất, đứng trước mặt Yến Trì. Y nắm chặt lấy cánh tay cậu, không hề nhận ra sự khẩn thiết trong giọng nói, sắc mặt trắng bệch hỏi dồn: "Sau đó thì sao?"

Yến Trì bị phản ứng này làm cho giật mình, chậm rãi nói: "Lúc đó tay huynh đang bưng một đĩa bánh ngọt, huynh vẫy tay gọi ta qua nói chuyện với huynh. Huynh hỏi ta sao cứ nhìn chằm chằm vào mặt huynh, ta... ta nói huynh đẹp lắm, trông giống mẹ ta. Thế là huynh cười bảo ta ngốc."

"Huynh lại hỏi ta sao trông có vẻ không vui. Ta bảo ta nhớ nhà, không có bạn bè, muốn về Vấn Dương cưỡi ngựa. Huynh bảo cưỡi ngựa thì có gì vui, thứ huynh ghét nhất là cưỡi ngựa, chân vừa mỏi vừa nhức."

Khi ấy Yến Trì mười ba mười bốn tuổi, tâm tư nhạy cảm và hiếu thắng nhất, còn chịu đủ lạnh nhạt ở Thượng Kinh. Khó khăn lắm mới gặp được một người ngoài đại ca và mẹ ra, vẫn sẵn lòng gần gũi với mình, tự nhiên nảy sinh lòng hảo cảm.

Lúc đó cậu chỉ ngồi khép nép bên cạnh người ấy, người này hỏi gì cậu liền đáp nấy.

"Cuối cùng huynh đưa đĩa bánh vân phiến đó cho ta, bản thân không hề động đũa. Ta hỏi huynh tên gì, đi đâu tìm huynh, huynh nói…”

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì, kinh ngạc tiếp lời: "Ta nói ta là con trai độc nhất của ngự sử đại phu Lục Tranh, tên là Lục Thập Di. Ngươi nói cái tên này nghe thật kỳ lạ, ta bảo là mang ý nghĩa 'Dã vô cơ dân, đạo bất thập di'[1]. Ngươi lại hỏi ta viết chữ ấy thế nào, ta bảo ngày mai qua đi, nếu ngươi vẫn còn nhảy nhót tung tăng được thì đến Tuệ Nghiệp quán ở phố Đông tìm ta, ta đích thân dạy ngươi."

↳[1] Ngoài đồng không có dân đói, ngoài đường của rơi không ai nhặt

Yến Trì cũng ngẩn ra theo, đột nhiên như kẻ ngốc, ngẩn ngơ nhìn Quý Hoài Chân, dần dần phản ứng lại, chộp lấy cánh tay y, cũng mặc kệ có nắm đau y hay không, khó tin lên tiếng: "Huynh nhớ ra ta rồi? Ta biết là huynh sẽ nhớ mà, ta biết ngay... ta biết ngay mà.”

Cậu vui mừng ra mặt, nói năng lộn xộn, dang tay ôm chầm lấy Quý Hoài Chân vào lòng.

Lực tay lớn đến mức như muốn khảm chặt y vào trong cơ thể, hận không thể hòa làm một, mãi mãi chẳng chia lìa.

Chỉ nghe Yến Trì nghẹn ngào nói: "Ta biết huynh sẽ không quên ta mà. Ta biết ngay... huynh là người đầu tiên đối xử tốt với ta sau khi đến Thượng Kinh, ta biết ngay mà…”

Cậu chỉ mải kích động, chẳng chú ý tới biểu cảm như gặp ma của người trong lòng.

Quý Hoài Chân nhớ ra rồi. Y nhớ chứ, đương nhiên là y nhớ.

Chỉ là còn chưa kịp mừng vì y mới là duyên phận trời định của Yến Trì, rằng người Yến Trì gặp gỡ ở Thượng Kinh là mình chứ không phải Lục Thập Di! Thì y đã kịp nhận ra, Yến Trì nghĩ sai rồi…

Yến Trì nghĩ sai hoàn toàn rồi.

Y không hề muốn đối xử tốt với cậu. Y chỉ không coi mạng sống của cậu ra gì, trong lòng đang nghẹn một cục tức, nên muốn lôi một người nào đó ra trút giận.

Năm đó y đã lập mưu tính kế Lục Thập Di, cướp đi đồ vật mà hắn yêu thích nhất, còn nhân cơ hội chặt đứt không ít cánh tay đắc lực của hắn.

Nhưng Quý Đình Nghiệp biết chuyện lại nói y tự cho là thông minh. Lúc đó ông bỏ qua không nói, cũng không nổi cơn thịnh nộ, mà lại ngay trong đại thọ sáu mươi tuổi của mình, vào lúc Quý Hoài Chân lấy danh nghĩa trưởng tử Quý gia đang nổi đình nổi đám, đã "thưởng" cho y một đĩa bánh vân phiến.

Từ nhỏ đến lớn, Quý Đình Nghiệp luôn "thưởng" cho y đủ loại đồ ăn.

Đôi khi ăn vào thì đứt ruột nát gan, nằm trên giường ôm bụng đau quằn quại. Đôi khi ăn vào thì lại nóng lạnh thất thường, khiến người rét run bần bật, nôn thốc nôn tháo đến mức thức ăn từ hôm trước cũng bị nôn hết ra ngoài.

Khi ấy Tiêu Kim đài vừa mới thành lập, chính là thời kỳ hoàng kim uy thế lẫy lừng nhất của Quý Hoài Chân. Y tự cảm thấy lông cánh đã đủ cứng cáp, sao có thể cam tâm để mặc người ta thao túng nữa?

Tuy không biết đĩa bánh hôm ấy có giống như những lần trước sẽ khiến y chịu đủ đau khổ, sống dở chết dở hay không.

Nhưng trong mắt y, đĩa bánh vân phiến này giống như thuốc độc rắn rết, muốn đánh tan chút vốn liếng chống lại Quý Đình Nghiệp mà y vất vả lắm mới tích cóp được trở về nguyên hình, sao y có thể nghe lời răm rắp?

Y mang trong lòng nỗi căm phẫn, hận thù ngút ngàn. Những tủi nhục giày vò phải chịu từ nhỏ đến lớn, tại thời khắc này đã bị thúc đẩy đến đỉnh điểm.

Quý Hoài Chân muốn giết người cho hả giận, muốn túm bừa một người để hành hạ.

Người phàm như kiến cỏ, nhưng trên đời này kiến cỏ ngàn vạn, tại sao chỉ một mình y xui xẻo? Tại sao Lục Thập Di có tất cả, còn vận mệnh của y lại tồi tệ đến nhường này?

Đúng lúc này, y nhìn thấy Yến Trì.

Thấy cậu quần áo đơn sơ, bên cạnh không có người đi theo, không biết là nô bộc của công tử nhà nào.

Chẳng quan trọng, nếu đã là nô bộc, Quý Hoài Chân sao có thể để cậu vào mắt, trong lòng lập tức nảy sinh một ý đồ hiểm độc —— Chi bằng cứ để tên nhóc này ăn thử, xem thử vận khí của nó ra sao.

Để xem trên thế gian này, có đúng là chỉ có mỗi Quý Hoài Chân xui xẻo hay không.

Y lập tức vẫy tay gọi cậu lại.

Ban đầu thằng nhóc này còn túng quẫn sĩ diện, không chịu dễ dàng nhận ơn huệ của người khác.

Nhưng Quý Hoài Chân là người thế nào? Khi cười với người ta thì trong đầu đang nghĩ độc kế, lúc tỏ ra tốt bụng thì lại đang tính toán xem kẻ đó sẽ chết như thế nào.

Dỗ dành một thằng nhóc ngốc nghếch chưa trải sự đời lại còn phải chịu cảnh ghẻ lạnh, chỉ bằng vài ba câu nói kết hợp với khuôn mặt đẹp tựa hoa đào, y đã dễ dàng khiến cậu mê mẩn, tự tay đút cho Yến Trì ăn hết đĩa bánh.

Đĩa bánh này, cho dù y có ném đi, Quý Đình Nghiệp cũng chẳng làm gì được y.

Nhưng Quý Hoài Chân lại cứ cố tình không làm vậy. Biết rõ là có độc, y vẫn cứ ép một người xa lạ không thù không oán phải ăn. Ai bảo y lúc này đang buồn chán, ai bảo y đang mang đầy bực tức trong lòng. Có trách thì trách tên này đen đủi, còn xui xẻo đụng phải y ngày hôm nay.

Ăn xong, vẻ mặt người này ngây thơ, còn ngốc nghếch hỏi y tên là gì.

Quý Hoài Chân cười khẩy trong lòng, chỉ bằng thằng nhóc nô bộc còn chẳng biết có mạng sống qua đêm nay không, mà cũng có tư cách biết được danh xưng của y sao?

Vốn dĩ y định xưng rõ tên họ, nhỡ đâu thằng nhóc này không qua khỏi, mai sau xuống đến âm tào địa phủ, cũng dễ bề kêu oan với Diêm Vương xem ai là người hại chết mình. Trên vai y đã gánh đủ nhiều mạng người, tự nhiên sẽ chẳng sợ gánh thêm một mạng nữa.

Nhưng nghĩ lại, Quý Hoài Chân đột nhiên đổi ý, trong mắt mang theo chút ác độc, sắc mặt vi diệu quay đầu lại, mỉm cười đáp: "Ta là con trai độc nhất của ngự sử đại phu Lục Tranh —— Lục Thập Di."

Ngày đó lá trúc xào xạc trong sân, ánh nắng hắt xuống loang lổ.

Lời nói của Quý Hoài Chân như một cơn gió mát, dáng người y như cây trúc xanh thẳng tắp phía sau.

Chỉ là ý định bộc phát nhất thời, thuận miệng nói một câu vu oan giá họa không để tâm, thế mà Tiểu Yến Trì lại gật đầu với y, nói rằng cậu đã ghi nhớ.

Cái gì gọi là bê đá đập chân mình, hôm nay Quý Hoài Chân coi như đã cảm nhận được trọn vẹn sâu sắc.

Quý Hoài Chân ngơ ra nhìn Yến Trì trước mắt, đột nhiên giơ tay tát một cái thật mạnh vào chính miệng mình.

Yến Trì giật nảy mình, lập tức đau lòng ôm lấy mặt y, cuống quýt hỏi: "Huynh làm cái gì thế này! Huynh sao vậy? Sao tự dưng đổ nhiều mồ hôi thế…"

Quý Hoài Chân túm lấy cổ áo cậu, không dám tin nhìn Yến Trì.

"Chỉ vì như thế? Chỉ vì một đĩa bánh ngọt mà khiến ngươi nhớ nhung ta ngần ấy năm, lặn lội đuổi theo tận Phần Châu?"

Yến Trì nắm lấy tay y, đưa lên miệng hôn phớt, nghiêm túc nói: "Đương nhiên là không phải rồi."

Quý Hoài Chân lập tức thở phào nhẹ nhõm, không phải là tốt —— không phải là tốt.

Y muốn nghe Yến Trì nói với y rằng cậu yêu y. Rằng đó là nhờ quãng thời gian đồng hành chăm sóc, cùng nhau vào sinh ra tử. Mặc kệ là Quý Hoài Chân hay Lục Thập Di, bất kể tốt hay xấu, mặc kệ là quyền thần hay gian thần, người cậu yêu là A Diệu đang đứng trước mặt này.

Nhưng giây tiếp theo lại thấy Yến Trì cúi đầu xuống.

Nét e lệ thẹn thùng kia lại không hợp thời hiện ra mặt, khiến Quý Hoài Chân thấy tuyệt vọng, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, chỉ nghe Yến Trì ngại ngùng nói: "Tất nhiên không phải lần đầu tiên gặp là đã thích huynh. Thật ra lần đầu gặp huynh, ta còn cảm thấy người này hơi kỳ quặc, ăn nói lúc nào cũng sai khiến hống hách, thật sự khiến người ta ghét. Nhưng lúc đó chẳng có ai

đối xử tốt với ta, nên ta cứ muốn gặp huynh. Nếu nói bắt đầu để ý đến huynh, thương nhớ huynh, thì phải là vào ngày hôm sau ở Tuệ Nghiệp quán."

Quý Hoài Chân: "..."

Y thừ người ra, ngày hôm sau?

Quý Hoài Chân nhớ rất rõ, vào tối hôm đó, mắt cá chân của y đã bị người của Quý Đình Nghiệp bẻ gãy, phải nằm liệt giường suốt nửa tháng trời. Sao có thể chạy đến Tuệ Nghiệp quán vào ngày hôm sau được?

Chapter 51

Yến Trì hồi tưởng: "Ngày hôm sau, ta làm theo lời huynh, từ sáng sớm đã đứng chờ ở Tuệ Nghiệp quán. Quả nhiên huynh đã tới. Chỉ là lúc đó có rất nhiều người vây quanh huynh, toàn là phần tử trí thức. Các huynh bàn luận ở đó, chủ đề chính là cách xử lý Vấn Dương.”

Cậu liếc nhìn người trước mặt, thấy sắc mặt đối phương quái lạ, còn tưởng người này lại quên mất, nhịn không được hụt hẫng hỏi: "Huynh... huynh sẽ không nhớ ra chứ?”

Quý Hoài Chân lập tức nói: "Đương nhiên sẽ không, đương nhiên sẽ không... để ta nhớ lại xem, để ta nghĩ đã... Vấn Dương là nơi hiểm yếu ngoại tộc nhất định phải đi qua khi tiến vào cửa ải, cộng thêm lúc đó Di Nhung các ngươi ngày càng lớn mạnh, triều đình không muốn nảy sinh xung đột, nên ngày hôm đó có phải mọi người đều đề xuất thí tốt giữ tướng, biến Vấn Dương thành mồi nhử, dụ cho Di Nhung và Thát Đát hai con hổ tranh đấu với nhau. Chỉ có Lục... chỉ có ta là không đồng ý, ta nói có đúng không?”

Nói càng nhiều, ánh mắt Yến Trì nhìn y lại càng trở nên dịu dàng. Quý Hoài Chân biết mình đã đoán mò trúng phóc rồi.

Thực ra cũng không khó đoán.

Tuệ Nghiệp quán nằm ở chợ phía Đông của Thượng Kinh, lấy tên từ "Tuệ Nghiệp văn nhân", là nơi biện luận chính sự của Đại Tề. Rất nhiều môn khách tụ tập về đây, dựa trên thế cục đương thời mà đưa ra kiến giải.

Lục Thập Di rất thích đến nơi đó. Quý Hoài Chân cũng từng cải trang giả dạng đến đó một lần, kết quả là vế đối không đối ra hồn, làm trò cười cho thiên hạ, từ đó về sau y chẳng bao giờ đến nữa.

Thứ nhất là không thích đi, thứ hai là sợ bị lộ tẩy.

Lúc đó quan hệ giữa Di Nhung và Đại Tề đang căng thẳng, không ít người chủ trương từ bỏ Vấn Dương. Chỉ có duy nhất Lục Thập Di là quyết không nhượng bộ nửa bước. Dựa vào tài ăn nói sắc sảo trên triều đình, trải qua bao phen hòa giải, cuối cùng cũng miễn cưỡng giữ lại được Vấn Dương.

Quý Hoài Chân từng âm thầm châm chọc mỉa mai hắn, nói rằng Vấn Dương có phải là đất phong của hắn đâu, mất công làm vậy để làm gì. Dù có giữ lại được thì cũng có ích lợi gì cho hắn?

Lục Thập Di chỉ lắc đầu cười, hỏi y: "Ngươi đã từng đến Vấn Dương bao giờ chưa? Chỉ cần đến đó một lần, ngươi sẽ không thể nào làm ngơ trước mạng sống của bao nhiêu con người như vậy."

Quý Hoài Chân ghét nhất là cái bộ dáng đạo đức giả này của hắn.

Vùng đất Vấn Dương quan trọng với Yến Trì đến mức nào, Quý Hoài Chân là người rõ nhất. Cậu sinh ra ở đó, lớn lên ở đó, những ngày tháng vô lo vô nghĩ nhất trong mười bảy năm qua, tất cả đều là những năm tháng nương tựa vào Diệp Hồng Ngọc ở Vấn Dương.

E là ngay khoảnh khắc nghe thấy Lục Thập Di nói muốn bảo vệ Vấn Dương ở Tuệ Nghiệp quán, cậu đã ôm một mối tình si với người này rồi.

Y có thể tưởng tượng ra cảnh tượng trong Tuệ Nghiệp quán, một đám văn nhân môn khách tranh luận đến đỏ mặt tía tai, nước miếng tung toé, giữa những lời lẽ sắc bén như gươm dao lại nhẹ nhàng muốn bỏ mặc tính mạng mấy vạn bá tánh Vấn Dương.

Còn Lục Thập Di một thân áo trắng, phe phẩy quạt xếp, đến một giọt mồ hôi cũng chẳng có, mãi mãi ung dung từ tốn, mãi mãi chậm rãi đĩnh đạc.

Một chiếc quạt xếp lại nhẹ nhàng nâng đỡ tính mạng của mấy vạn người.

Nào hay biết cách đó vài bước chân, trái tim phàm tục của một thiếu niên từ đó đã buộc chặt lên người hắn.

Quả nhiên, chỉ nghe Yến Trì lại nói: "Có thể huynh không biết, thật ra hôm đó ta đã đợi huynh rất lâu, đợi đến khi những người khác giải tán hết. Huynh đi ngang qua ta, trông thấy ta thì thoáng kinh ngạc, sau đó lại mỉm cười với ta. Ta đoán chắc huynh không ngờ ta lại thực sự đến, nên mới nhìn chằm chằm ta lâu như vậy."

Quý Hoài Chân cười khan mấy tiếng.

Lục Thập Di là người như vậy, gặp ai cũng cười, với ai cũng nho nhã lễ độ, dù trong lòng bực bội thế nào cũng tuyệt đối không làm mất mặt người ta.

"Huynh còn nhớ ta đã nói gì với huynh không?" Yến Trì mỉm cười, nắm lấy tay y, khẽ lắc qua lại làm nũng.

Thấy cậu cười ngọt ngào như vậy, Quý Hoài Chân nhìn mà chướng mắt, trái tim như bị ai vặn xoắn một cái, đành miễn cưỡng cắn răng nói: "Chuyện lâu như vậy, ta đương nhiên nhớ không rõ rồi, ngươi cứ nói đi."

"Ta nói, ta đã đến theo đúng hẹn, rốt cuộc tên huynh viết thế nào. Huynh lại ngạc nhiên, tiếp đó lại cười, hỏi ta biết những thứ này làm gì, nhưng sau đó vẫn viết ra cho ta.”

Bóng dáng anh tuấn cúi người cầm bút ấy, cứ thế vĩnh viễn lưu lại trong lòng cậu.

"Từ đó về sau, ta thường xuyên đến Tuệ Nghiệp quán nghe huynh phân tích sách, chỉ là đều nhìn từ đằng xa, chưa từng nói chuyện với huynh. Sau này huynh ít đến hơn, ta cũng cùng mẫu thân và đại ca rời kinh thành, quay về Sắc Lặc Xuyên.”

Quý Hoài Chân không nhịn được nghĩ, sau khi Yến Trì trở về, chắc chắn đã ngày đêm suy đi nghĩ lại những chi tiết khi hai người gặp nhau, nên mới có thể thuận miệng kể lại rành mạch, rõ ràng như ngày hôm, nên mới vừa nghe thấy giọng nói của Lục Thập Di ở Vấn Dương liền suy tư rối bời.

Yến Trì kể xong lại ôm chầm lấy người trước mắt, chỉ đơn thuần ôm thế này thôi, cậu đã lại muốn rơi nước mắt.

"Có mấy lần ta cảm thấy, kiếp này không còn cơ hội gặp lại huynh nữa, cho đến khi nghe nói người tới nghị hoà là huynh, ta liền chủ động xin phụ vương cho đi đón huynh. Ta chưa từng cầu xin ông ấy, chưa bao giờ.”

Khi nói lời này, Yến Trì vui mừng khôn xiết, lồng ngực dán chặt vào ngực Quý Hoài Chân, vừa lau nước mắt lại vừa hôn lên môi Quý Hoài Chân, hôn mãi hôn mãi nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống, dường như có đầy bụng tủi thân, đầy bầu tâm sự.

Quý Hoài Chân nếm được vị mặn trong miệng. Y ngơ ngẩn nhìn Yến Trì, trong lòng trăm mối ngổn ngang, một câu cũng không thốt nên lời.

Rõ ràng được ôm chặt đến thế, được hôn nồng nhiệt đến vậy, nhưng dường như chẳng liên quan gì đến y.

Đoạn duyên phận này, bắt nguồn từ ác niệm nổi lên nhất thời của Quý Hoài Chân, nhưng lại sinh sôi nảy nở từ sự cố chấp chí công vô tư của Lục Thập Di.

Vở kịch hoang đường này, kẻ khởi xướng là y, kẻ đi trước một bước gặp gỡ Yến Trì là y, nhưng sự rung động và nỗi tương tư của Yến Trì lại trao hết cho Lục Thập Di đã dốc sức bảo vệ Vấn Dương ở Tuệ Nghiệp quán năm ấy.

Mà Quý Hoài Chân chẳng qua chỉ là một kẻ tiểu nhân đê tiện bỗng dưng nổi hứng, đem toàn bộ ác niệm giá họa cho người trong lòng của Yến Trì.

"Ta biết hiện tại huynh đang bị truy nã, huynh đừng sợ, ta đưa huynh về Sắc Lặc Xuyên. Có ta ở đây, không ai dám đụng đến huynh. Lời ta nói trước kia đều tính cả, ta chắc chắn sẽ không học theo phụ vương ta.”

Yến Trì luống cuống bảo đảm, liên tục hôn lên trán người trong ngực. Thế nhưng đợi mãi không nghe thấy đối phương đáp lại, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Quý Hoài Chân hoang mang, ngược lại còn có chút sợ hãi, bèn bất an hỏi: "... Sao vậy?"

Quý Hoài Chân lắc đầu, khàn giọng nói: "Ta... Yến Trì..."

Y nắm lấy cánh tay Yến Trì, ấp a ấp úng nhưng bị ánh mắt rực lửa trong veo như vậy của Yến Trì nhìn một cái, trong lòng lập tức nảy ra ý nghĩ: Không thể nói cho Yến Trì, tuyệt đối không thể.

Quý Hoài Chân đột nhiên không dám đánh cược nữa.

Không dám lấy mạng sống của Quý Vãn Hiệp, A Toàn, và mấy chục mạng người trên dưới Tiêu Kim đài ra để đánh cược chân tình của Thác Bạt Yến Trì dành cho mình.

"Không có gì, ta chỉ là, chỉ là tiếc nuối, nếu ta nhớ ra sớm hơn, nếu ngươi nói cho ta biết sớm hơn, ở Phần Châu, ta đã không đối xử với ngươi như vậy."

Yến Trì lại ôm lấy y, khẽ nói: "Ta không cần biết quá khứ ra sao, nếu sau này huynh lại đối xử với ta như vậy, nếu lại lừa gạt ta, lợi dụng ta, làm tổn thương ta, ta sẽ nhốt huynh lại, cả ngày lẫn đêm trói bên cạnh, xem sau này huynh làm sao ra ngoài quậy phá hại người được nữa."

Quý Hoài Chân không dám tiếp lời nữa.

Yến Trì chỉ tưởng y lạnh, bèn ôm người vào lòng, cứ thế ôm trở về doanh trướng.

Đêm nay cậu dịu dàng ân cần biết bao, thay y phục cho Quý Hoài Chân, tháo bím tóc hai bên rồi bế y về giường. Cuối cùng nhìn miếng ngọc bội đặt trên y phục, quyến luyến nói: "Lần đầu tiên ta gặp huynh, huynh đã đeo miếng ngọc này. Huynh còn khoe khoang hỏi ta, miếng ngọc huynh mới có được gần đây có đẹp không. Chớp mắt đã mấy năm trôi qua, ngọc này vẫn còn, thật tốt."

Yến Trì ôm Quý Hoài Chân ngủ thiếp đi.

Cậu nắm tay suốt cả đêm không buông, Quý Hoài Chân lại thức trắng cả đêm không chợp mắt.

Nhắc đến miếng ngọc này, giờ nhìn lại thì là Quý Hoài Chân tự lấy đá ghè chân mình.

Khi đó kế hoạch hoán đổi thân phận giữa y và Lục Thập Di đã thực hiện được một thời gian, nhưng thỉnh thoảng vẫn có lúc bị người ta nghi ngờ. Quý Hoài Chân bèn nghĩ ra một kế dâng lên hoàng đế, chỉ dung mạo giống nhau thôi chưa đủ, tốt nhất nên có tín vật làm chứng. Vậy thì dù ai đeo tín vật, chỉ cần bị người ta nhìn thấy, nhất định sẽ tạo được ấn tượng đầu tiên, xóa bỏ lòng đề phòng.

Dẫu sao cũng chẳng ai ngờ tới hai nhà Quý-Lục thế như nước với lửa, công tử nhà mình lại dưới sự đồng ý của hoàng đế, ngoài sáng trong tối hoán đổi thân phận cho nhau, khuấy đảo triều đường Đại Tề.

Ba mươi năm trước, khi tiên hoàng còn tại vị, Bắc Khương từng tiến cống một cặp ngọc song ngư, một con cá miệng hướng sang trái, một con cá miệng hướng sang phải.

Quý Đình Nghiệp sinh được con gái đầu lòng, tiên hoàng bèn ban một khối trong số đó cho trưởng nữ của Quý Đình Nghiệp là Quý Vãn Hiệp.

Khi đó ngự sử đại phu là một người khác, con gái ông ta đã đến tuổi cập kê, tiên hoàng bèn ban nửa miếng ngọc còn lại cho nàng ta.

Sau này, cô gái ấy gả cho Lục Tranh, Lục Tranh từ đó một bước lên mây, một đường thăng quan tiến chức, càng kế thừa y bát của nhạc phụ, ngồi lên vị trí ngự sử đại phu. Hai người chỉ có một đứa con trai độc nhất, tên là Lục Thập Di.

Quý Hoài Chân dòm ngó khối ngọc này đã lâu, thèm thuồng đến mức sắp sinh ra tâm bệnh.

Lần này dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, làm chuyện này rùm beng lên, để ai ai cũng biết Lục Thập Di có một miếng ngọc như vậy, mà Quý Hoài Chân tơ tưởng đã lâu, nhất định phải cướp về cho bằng được.

Nhưng y vẫn luôn biết, thứ mình muốn, thứ mình ghen tị, không chỉ đơn thuần là miếng ngọc này.

Sự việc này sau khi đến tai Quý Đình Nghiệp, ông liền mượn cơ hội gõ răn đe Quý Hoài Chân, ngoại trừ ban cho y một đĩa bánh ngọt không biết có tẩm độc hay không, đêm đó còn gọi Quý Hoài Chân vào phòng.

Ông nheo đôi mắt tam giác xếch, mang theo khí thế âm u đầy toan tính nhìn chằm chằm vào người y, cười nói: "Con đã muốn người người đều biết sự tồn tại của miếng ngọc này, vậy phụ thân sẽ giúp con một tay."

Quý Hoài Chân đang định biện giải, Quý Đình Nghiệp liếc mắt nhìn sang: "A Diệu, con không nguyện ý sao?"

Nghe tiếng gọi "A Diệu" này, Quý Hoài Chân im lặng giây lát, rồi đột nhiên bật cười, cung kính quỳ xuống dập đầu: "Đa tạ phụ thân đại nhân, hài nhi cam tâm tình nguyện."

Tiếp đó y bị người ta lôi xuống, sống sờ sờ bị vặn gãy mắt cá chân. Hai tên tiểu đồng tùy tùng Nhất Khốc, Nhị Náo vì tội dung túng cho chủ tử nên bị Quý Đình Nghiệp xử phạt, phải chịu cực hình lột da, do chính tay Quý Hoài Chân thi hành.

Từ đó về sau, chuyện "đoạt ngọc" trở thành trò cười. Khắp Thượng Kinh ai cũng biết Quý Hoài Chân coi thường mạng người, vì một miếng ngọc bội mà làm to chuyện, thủ

đoạn tàn khốc, tước đi mạng sống của vài người.

Cũng từ đó, chốn quan trường Đại Tề càng có thể phân biệt rõ Lục Thập Di và Quý Hoài Chân, thấy ngọc như thấy người, không còn ai hoài nghi nữa.

Đèn dầu trong trướng đã tắt, chỉ có khối ngọc nằm trên y phục, ánh lên một tia sáng óng ánh.

Quý Hoài Chân hận thấu xương trừng mắt nhìn miếng ngọc đó, mãi cho đến hừng đông mới buồn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự thúc giục của y, hai người thu dọn hành trang, rời khỏi nơi này, xuất phát về phía trung tâm Sắc Lặc Xuyên, đi đến đô thành Di Nhung —— Thiết Lăng ấp.

Đương lúc tình cảm nồng nàn, huống chi hôm qua mới vừa thổ lộ tiếng lòng, Yến Trì vốn định nán lại nơi này thêm vài ngày, không ngờ Quý Hoài Chân lại bồn chồn bất an, chỉ muốn mau chóng đến đô thành Di Nhung.

Yến Trì bất đắc dĩ, đành phải đưa y tiếp tục lên đường.

Hai người gấp rút lên đường, cuối cùng ba ngày sau cũng đến được Thiết Lăng ấp.

Đây là một tòa đô thành tọa lạc trên thảo nguyên, nhìn một cái, dưới màn trời xanh thẳm, thành quách khí thế nguy nga, vậy mà chẳng hề thua kém Thượng kinh, chỉ nhìn quy mô này, cũng không lạ tại sao Di Nhung lại phát triển nhanh chóng đến thế.

Yến Trì giải thích: "Đa phần mọi người vẫn quen sống ở ngoài thành. Huynh nói huynh có người quen ở đây, huynh có biết họ sống ở đâu không? Các huynh liên lạc với nhau bằng cách nào?”

Quý Hoài Chân nói lấp lửng: "Cứ vào thành an bài chỗ ở xong rồi tính, đại ca của ngươi tên là gì?”

Yến Trì đáp: "Doanh Hòa."

Quý Hoài Chân gật đầu một cái, thúc ngựa đi trước một bước.

Vừa đến gần liền nhìn thấy đầu sói to treo trên cổng thành, đi sâu vào trong, đường phố ngang dọc thông suốt, con đường chính rộng nhất có thể cho ba chiếc xe ngựa chạy song song. Người của mười chín bộ lạc thảo nguyên tụ tập tại đây, ngược lại người Tề thì không thường thấy, thi thoảng nghe tiếng thương nhân rao hàng, nhìn kỹ mới tìm được một hai người Tề đến đây làm ăn.

Khác với không khí chìm đắm trong sự phồn hoa náo nhiệt của Thượng kinh, lần đầu đặt chân đến Thiết Lăng Ấp, Quý Hoài Chân chỉ cảm nhận được một luồng sát khí ngút trời, lúc nào cũng căng thẳng.

Yến Trì dẫn y đi dọc theo đường chính thẳng về phía Bắc, cuối đường tọa lạc một doanh trướng khổng lồ, trước cửa trướng có không ít binh lính canh gác, Yến Trì giải thích: "Đó là nơi phụ vương ta ở, hiện tại thân phận của huynh nhạy cảm, ta đưa huynh đi gặp đại ca ta trước.”

Dứt lời bèn vòng qua vương trướng, tiếp tục chạy về phía Nam, mới lờ mờ trông thấy một mảng xanh tươi cùng vô số lều nỉ —— sắp ra khỏi thành rồi.

Quý Hoài Chân còn đang nghĩ sao tường thành Thiết Lăng ấp chỉ vây một mặt, đến khi lại gần mới phát hiện phía sau vương trướng lại là quân doanh. Từng người lính mang giáp sắt, tay cầm trường thương đứng gác ở đó, tường thành ngược lại thành chướng ngại cho việc phi ngựa cấp tốc.

Yến Trì nhảy xuống ngựa, không đợi cậu mở miệng, đã có người tự giác đến dắt ngựa cho cậu.

Quý Hoài Chân lờ mờ căng thẳng, thành bại là ở đây.

Trong tay y nắm chiếu thư, trên người mang nanh sói của Yến Trì và miếng ngọc bội tượng trưng cho thân phận Lục Thập Di, cộng thêm gương mặt này, hẳn là có thể hù dọa được một hai phần, lập tức đi theo bước chân Yến Trì, nhấc chân bước vào doanh trướng của đại ca cậu.

Vừa bước vào, đầu tiên là ngửi thấy một mùi rượu, kế đó nghe thấy Yến Trì bên cạnh gọi một tiếng ca.

"Về rồi hả?"

Quý Hoài Chân nghe tiếng nhìn sang.

Chỉ thấy một người đàn ông ở trần, lộ ra cơ lưng cường tráng, lười biếng nằm sấp trên giường.

Có hai người đang đứng sau lưng hắn, cúi người cầm kim xăm lên lưng hắn một cái đầu sói màu xanh chàm. Kim bạc cắm xuống chi chít, Quý Hoài Chân nhìn thôi cũng thấy đau, thế nhưng người này đến nhíu mày cũng không nhíu một cái, ngược lại còn nhắm mắt tự tại như đang ngủ.

Yến Trì lại nói: "Đại ca, đệ dẫn người về rồi."

Người đàn ông im lặng giây lát, cánh tay nâng lên, hai người phía sau lập tức lui xuống.

Quý Hoài Chân tiến lên, khom người hành lễ theo phép tắc thần tử Đại Tề, trầm giọng nói: "Đặc sứ Đại Tề Lục Thập Di, đến đây bái kiến."

Dứt lời, Quý Hoài Chân liền cảm giác bị một ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm.

Ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên cái người tên Doanh Hòa này nằm sấp trên giường, đôi mắt như chim ưng đang khóa chặt lấy y. Rõ ràng đang cười nhưng lại không giận mà uy, giống hệt cái Thiết Lăng ấp này, mang đến cho người ta luồng sát khí được tôi luyện qua muôn vàn thử thách trên chiến trường.

Uy áp trong nháy mắt này khiến Quý Hoài Chân toát mồ hôi lạnh ròng ròng, trực giác mách bảo y người trước mắt này là một nhân vật nguy hiểm.

Yến Trì có chút kinh ngạc, theo bản năng chắn trước mặt Quý Hoài Chân, bày ra tư thế bảo vệ, bất an gọi: "Đại ca?”

Doanh Hòa cười khẽ một tiếng, đứng dậy khỏi giường, dáng vẻ bệ vệ ngồi xuống, vừa khởi động cổ, xương cốt kéo theo đó vang lên mấy tiếng rắc rắc đáng sợ.

Lúc này Quý Hoài Chân mới thấy, lông mày bên trái của Doanh Hòa có một vết sẹo đứt đoạn, giống như bị người ta dùng đao chém qua.

Chỉ thấy Doanh Hòa đứng dậy, thân trên để trần, buộc áo bào ngang hông, đầu sói trên vai vừa mới hoàn thành hiện ra sống động y như thật, như muốn vồ lấy Quý Hoài Chân, hắn lầm bầm lầu bầu: "Ngươi sẽ không cho rằng, đưa tới một món hàng giả mạo y như đúc, là có thể xong chuyện, là có thể xóa bỏ hết mọi ân oán chứ."

Hắn nhìn chằm chằm vào mặt Quý Hoài Chân, chậm rãi đi tới, dễ như bỡn đẩy Yến Trì sang một bên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy cằm mình như bị hai thanh sắt cời lửa bóp lấy, hàm răng lập tức đau nhức vô cùng, không thể giãy giụa được nửa phần.

Doanh Hòa nâng mặt lên, nụ cười mang ý vị sâu xa.

"Ngươi nói ngươi là Lục Thập Di, vậy ngươi có biết, ta là gì của Lục Thập Di không?"

Chapter 52

Yến Trì đứng cạnh bấy giờ mới ngộ ra ngụ ý trong lời Doanh Hoà, thoáng chốc ngẩn người, quay sang nhìn về phía Quý Hoài Chân, tiếp đó lại ngẫm ra một tầng ý nghĩa khác trong lời Doanh Hòa, rồi chậm rãi nhìn về phía đại ca mình.

Đại ca Doanh Hòa của cậu, rốt cuộc là gì của Lục Thập Di? Tại sao chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhận ra có người mạo danh thế thân?

Doanh Hòa coi ánh mắt của Yến Trì như không thấy, chỉ ra lệnh một tiếng, một hàng thị vệ mặc giáp đeo đao liền xông vào khống chế Quý Hoài Chân, Doanh Hòa cười khẩy một tiếng, thuận tay rút đao kề lên cổ Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân kịch liệt vùng vẫy, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hét lớn: "Hai nước giao chiến không chém sứ thần! Sao ngươi dám giết ta?"

"Phải không?"

Doanh Hòa cười đầy ẩn ý, mắt thấy lưỡi đao từ từ cứa vào, ép ra một vệt máu, Yến Trì đứng cạnh liền nhào tới, chắn ngay trước người Quý Hoài Chân, gầm lên giận dữ: "Đại ca!”

Cậu một tay nắm lấy cán đao, dùng sức giằng co với Doanh Hòa, rõ ràng đã nổi giận nhưng không biết cơn giận này là hướng về đại ca, hay là hướng về người phía sau sớm chiều chung sống, mãi đến hôm nay mới phát hiện đã nhận nhầm người.

"Chỉ là một món hàng giả mạo thế thân thôi, cũng đáng để đệ che chở thế sao?" Doanh Hòa cười cợt, liếc nhìn Quý Hoài Chân, tiếp đó sắc mặt hắn chợt đổi, bấy giờ mới chú ý tới chiếc nanh sói đeo trước ngực y.

Doanh Hòa lập tức nhìn Yến Trì bằng một ánh mắt vô cùng vi diệu.

Một lát sau, hắn bỗng bật cười.

"Lục Thập Di có một vết bớt màu đỏ nằm sát xương cụt. Nanh sói đệ cũng tặng đi rồi, trên mông người này có thứ đó hay không, chẳng lẽ đệ không biết?"

Sắc mặt Yến Trì thay đổi. Lời này đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng của cậu.

Sắc mặt Quý Hoài Chân trong nháy mắt trở nên khó coi, chẳng còn đường nào mà giảo biện nữa.

Thân thể của y dẫu sao vẫn trong sạch hơn nhân phẩm của y nhiều, quả thực chẳng có vết bớt nào cả.

Dù Quý Hoài Chân tay mắt thông thiên, cũng không tính được Lục Thập Di lại có một nhân tình thân phận phi phàm ở Sắc Lặc Xuyên. Y lại càng không thể biết ở chỗ nhạy cảm của Lục Thập Di có vết bớt. Y có ngủ với hắn bao giờ đâu!

"Dù vậy, đệ vẫn muốn bảo vệ món hàng giả này sao?"

Thanh đao trong tay Doanh Hòa lại ấn tới trước một phân.

"Đại ca!" Yến Trì sụp đổ gào lên. Cậu cứ lặp đi lặp lại hai chữ ấy, lý trí đã lung lay sắp đổ, vậy mà lại dùng tay không nắm lấy lưỡi đao đẩy dạt sang bên.

Doanh Hòa sợ làm Yến Trì bị thương, lập tức thu đao về, tiện đà hất nhẹ mũi đao, cắt đứt sợi dây đeo ngọc bội bên hông Quý Hoài Chân.

Hắn nhặt miếng ngọc kia lên, đặt trong tay mân mê giây lát, rồi xua tay lệnh cho đám tùy tùng lui ra ngoài. Hắn vừa đi ra ngoài vừa nói: "Nếu đã là người của đệ, thì để tự đệ giải quyết. Lão Thất, chớ có vì nữ nhi tình trường mà thui chột chí khí anh hùng, rõ chưa?”

Doanh Hòa xoay người rời đi.

Trong trướng chỉ còn lại hai người bọn họ, Quý Hoài Chân chật vật bò dậy từ dưới đất, thấp thỏm nhìn bóng lưng lặng thinh của người kia. Ngay lúc này đây, y đã chẳng còn tâm trí đâu mà bận lòng tới ân oán lục đục với Lục Thập Di nữa. Trong đầu y chỉ quẩn quanh một ý nghĩ duy nhất: Yến Trì đã biết rồi. Yến Trì biết y không phải là Lục Thập Di, Yến Trì biết y đã lừa dối cậu.

Thế nhưng nghĩ đến cảnh Yến Trì liều mạng che chở, cứu y khỏi lưỡi đao của Doanh Hoà ban nãy, Quý Hoài Chân lại không nhịn được mà nhen nhóm một chút vọng tưởng viển vông.

Nhỡ đâu. Nhỡ đâu y có thể tin tưởng Yến Trì thì sao?

Trái tim đang rơi xuống đáy vực lại vì một chút cơ hội sống này mà khấp khởi trở lại. Quý Hoài Chân không cầm lòng được đưa tay định níu lấy tay Yến Trì, khẽ gọi: "Yến Trì…”

Đầu tiên là nghe thấy tiếng "bốp", sau đó mu bàn tay mới dần truyền đến cảm giác đau rát. Đầu óc Quý Hoài Chân trống rỗng. Mất một lúc y mới ý thức được bàn tay đưa ra đã bị gạt phắt đi.

Y không hiểu, rõ ràng Yến Trì gạt tay y ra, cớ sao da mặt mình lại nóng ran đau điếng? Đâu có ai tát vào mặt y cơ chứ. Chẳng lẽ đường đường là Quý Hoài Chân mà cũng có ngày tủi hổ ê chề, hối hận không kịp thế này sao?

Chỉ thấy người nọ chậm rãi xoay người, đôi mắt cậu đỏ ngầu như huyết ngọc, trong cơn thịnh nộ ngược lại tỏ ra bình tĩnh lạ thường, hai bàn tay buông thõng bên hông nắm chặt, vì dùng sức quá độ mà hơi run rẩy.

Yến Trì nhìn Quý Hoài Chân, chỉ thốt ra một câu.

"Ngươi rốt cuộc là ai?”

Thấy Quý Hoài Chân không đáp, cậu lại hỏi: "Sao ngươi lại có dung mạo giống y đúc Lục Thập Di? Ngươi đã làm gì đối phương rồi?”

Trong ánh mắt nhìn y lúc này có sự đề phòng ngờ vực, có thẹn quá hóa giận, nhưng duy chỉ không thấy tình yêu thương tiếc mà Quý Hoài Chân từng ngắn ngủi sở hữu.

Quý Hoài Chân ngẩn ra.

Hai tai y chợt ù đi nhưng cũng nghe rõ mồn một, y nghe thấy bên ngoài trướng có người thì thầm to nhỏ, có người đang đến gần, có tiếng cười nói. Y như bị chôn chân tại chỗ, đăm đăm nhìn vào mắt Yến Trì, chẳng thốt nên lời, cũng chẳng thể rời mắt đi chỗ khác.

Một kẻ lẻo mép dẻo miệng, vốn quen thói đổi trắng thay đen như Quý Hoài Chân bỗng chốc hóa câm.

Đôi mắt y cứ ngây dại dán chặt vào Yến Trì.

Đúng lúc này có người vén rèm trướng, cười nói xông vào. Người đó chỉ vừa kịp gọi một tiếng Yến Trì điện hạ, giọng điệu mừng rỡ hân hoan, có lẽ vì ngày đêm mong ngóng Yến Trì trở về.

Đen đủi thay lại đến không đúng lúc, Yến Trì đang trong cơn thịnh nộ, gầm lên với người mới tới: "Cút!" Tiếp đó chẳng buồn nhìn, cậu dùng một tay xách bổng chiếc án kỷ dài cao ngang đầu người, ném mạnh về phía nơi phát ra tiếng nói.

Sau tiếng động lớn lại yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng thở dốc khi giận dữ tột độ của Yến Trì.

Cậu quay đầu nhìn Quý Hoài Chân, ánh mắt ấy sắc lẹm như muốn ăn tươi nuốt sống người ta —— Yến Trì đã nổi sát tâm.

Giây phút này, Quý Hoài Chân đột nhiên hiểu ra. Hóa ra trên đời thực sự có người chỉ yêu một cái tên, chỉ say mê một gương mặt.

Y cười nhạo Lộ Tiểu Giai là thằng ngu, cười chê Lương Sùng Quang là thằng ngu. Thực ra kẻ ngu xuẩn nhất lại là y.

Quý Hoài Chân bỗng bật cười.

Sắc mặt Yến Trì âm trầm khó đoán.

Quý Hoài Chân càng cười tiếng càng lớn, cười đến mức không thẳng nổi lưng, phải lấy tay áo che miệng. Cuối cùng đợi khi đã cười chán chê, y mới thẳng người dậy, dùng chính bàn tay vừa định níu lấy Yến Trì ban nãy vén lọn tóc vương bên thái dương. Y nhìn Yến Trì, buông lời mỉa mai: "Ta là ai ư? Chi bằng ngươi thử đoán xem. Đoán không ra sao? Không sao, ta nhắc cho ngươi nhớ. Dọc đường từ Phần Châu đến Vấn Dương, ngươi nhắc tên ta cũng đâu có ít. Sau này ngươi không nhắc nữa, là vì ngươi nhận ra mỗi khi nhắc đến tên ta, hai ta lại cãi vã. Ngươi yêu ta chết đi sống lại, tất nhiên chẳng muốn chọc ta tức giận, thế nên mới thôi không nhắc nữa."

Dường như bàn tay y đưa ra vốn dĩ chỉ để vuốt lại mớ tóc rối, chứ chẳng hề mang ý định viển vông muốn níu kéo Yến Trì.

Y bước từng bước ép sát, ánh mắt sáng rực như đuốc dán chặt lấy Yến Trì.

Thấy sắc mặt đối phương càng thêm kinh ngạc hoài nghi, Quý Hoài Chân liền biết trong lòng cậu đã có đáp án, thế là cười càng thêm càn rỡ: "Đúng như ngươi nghĩ đấy. Nói ra đi, gọi tên ta ra xem nào. Sao thế, ngươi sợ à? Chẳng lẽ vừa nhắc đến đại danh Quý Hoài Chân này, ngươi liền biết ta sắp sửa làm xằng làm bậy, khiến Lục Thập Di mà ngươi mong ngóng ngày đêm phải gánh hậu quả không kham nổi?"

Yến Trì tóm chặt lấy cổ tay y, ngăn không cho y tiến thêm bước nào nữa, nghiến răng nghiến lợi rít lên: "Vậy nên ngay từ đầu đã là ngươi."

Tại sao cứ phải là Quý Hoài Chân?

Cái tên mà ngay từ đầu đã liên tục xuất hiện trong cuộc trò chuyện của hai người, châm ngòi cho vô vàn mâu thuẫn. Cái tên ấy khiến cậu nhớ mãi không quên, khiến cậu kinh hồn bạt vía.

Cậu khó khăn lắm mới đập tan ấn tượng ban đầu để vun đắp lại từ đầu, chấp nhận mọi thói hư tật xấu của con người trước mắt này. Cậu đã vô số lần tự nhủ với bản thân, dù tốt xấu ra sao, người cậu yêu là người trước mắt này. Cho dù "Lục Thập Di" mấy năm nay có thay đổi thì đã sao chứ?

Thế nhưng giờ phút này lại có người nói cho cậu biết, cậu đã yêu lầm người?

Đây chẳng phải là Lục Thập Di mà cậu một lòng một dạ si tình nhung nhớ, mà là một kẻ tiếng xấu đồn xa Quý Hoài Chân.

Ngay từ thuở ban đầu đã là do Thác Bạt Yến Trì cậu nhận nhầm người. Ấy vậy mà kẻ này vẫn còn mở to mắt nói dối, trêu đùa cậu, chà đạp lên tấm chân tình của cậu.

Giết người phóng hỏa là y, lạm sát vô tội cũng là y.

... Thế nhưng người liều mạng cứu cậu cũng là y, người cùng cậu thề non hẹn biển dưới ánh trăng Sắc Lặc Xuyên cũng là y.

"Vẫn luôn là ta, từ cái nhìn đầu tiên thấy ngươi, ta đã biết ngươi nhận nhầm người rồi. Tại dịch trạm Phần Châu, dỗ ngươi lên giường là ta. Ở Thanh Nguyên quán, nói muốn khoét thủ cung sa của ngươi cũng là ta, trùm khăn voan đỏ, bái đường thành thân với ngươi cũng là ta."

Khuôn mặt Yến Trì ngập tràn vẻ đau khổ, lồng ngực không ngừng phập phồng vì phẫn nộ. Cậu bỗng ngắt lời: "Ngươi đừng nói nữa."

Cổ tay bị siết đau điếng, đau đến mức tim Quý Hoài Chân xoắn lại thành một đoàn, nhưng y vẫn cười thê lương, không buông tha nói: "Tại làng Bằng Lan ở Vấn Dương, người hạ lệnh nhặt kim thân của Diệp Hồng Ngọc về tu sửa là ta. Dưới gót sắt của hàng ngàn kỵ binh Thát Đát, người cùng ngươi vào sinh ra tử là ta. Trên núi Thương Ngô tuyết rơi lả tả, người ở trong căn chòi gỗ rách nát kề má tựa vai với ngươi cũng là ta."

Giọng y mỗi lúc một lớn dần, đến cuối cùng đã khản đặc cả đi.

"Từng việc từng việc một, có việc nào là Lục Thập Di kề vai sát cánh cùng ngươi? Ngươi nói đi, ngươi nói thử xem! Tại sao Lục Thập Di giết người phóng hỏa, miệng đầy dối trá, lúc ngươi yêu hắn lại chẳng hề chớp mắt lấy một cái, tại sao đổi thành Quý Hoài Chân thì lại không được!"

"Ngươi lại còn dám hỏi, ta đã làm gì Lục Thập Di? Là Lục Thập Di bày mưu tính kế hãm hại ta, khiến ta suýt nữa công dã tràng bỏ mạng nơi đất khách quê người. Lúc băng qua núi Thương Ngô, tại sao ngươi phải mang theo hũ thuốc, lẽ nào ngươi đã quên sạch rồi sao?"

"Ta bảo ngươi đừng nói nữa!" Yến Trì hét lớn, chẳng thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Cậu xoay người rút thanh kiếm trên giá binh khí, kề sát cổ Quý Hoài Chân.

Mấy lần muốn chém, nhưng đều không xuống tay được, Yến Trì đăm đăm nhìn Quý Hoài Chân, bàn tay cầm kiếm run lẩy bẩy. Rõ ràng cậu đang phải chịu đựng nỗi đau khổ đến cực điểm. Đối phương chỉ dăm ba câu, đã khơi gọi lại chuỗi ngày sớm tối bên nhau từ Phần Châu đến tận Sắc Lặc Xuyên.

Tính toán là thật, lợi dụng cũng là thật, nhưng những lúc sinh tử cận kề, chuyện Quý Hoài Chân năm lần bảy lượt xả thân cứu mạng càng là thật. Từng việc từng việc ấy, làm sao lại có chút giả dối nào được?

Yến Trì nhìn y, nước mắt lưng tròng, giọng nói khản đặc: "Ngươi nói bản thân vô tội như thế, một tràng giãi bày nghe bùi tai biết mấy, nhưng ta đã động tới ai?"

Quý Hoài Chân ngẩn ra.

"Ngươi đã biết ta nhận nhầm người ngay lần đầu gặp, hà cớ gì lại giữ ta lại bên cạnh, hà cớ gì cứ phải dỗ ngọt ta lên giường cùng ngươi? Ngươi đã biết ta ái mộ Lục Thập Di, nếu ghét bỏ ta, ngứa mắt ta, đuổi ta đi là xong chuyện, hà cớ gì ngày hôm sau còn phải cất công tìm đến Hồng Tụ Thiêm Hương?! Khi tam ca phái người truy sát ta, ngươi cứ một đi không ngoảnh lại là xong, hà cớ gì cứ phải…"

Yến Trì nghẹn ngào khôn nguôi, chẳng thể nói tiếp được nữa. Cậu càng nói, thanh kiếm trong tay càng thêm nặng trĩu, cánh tay cầm kiếm cũng dần bủn rủn.

Hà cớ gì chứ. Chữ "cớ" ấy lại đượm bao phần cay đắng?

Đã rành rành biết là trái đắng, cả hai lại đều ngậm ngùi nuốt trọn vào trong.

"Một kẻ mồm mép dối trá, lấy việc tàn sát người làm thú vui, dựa vào đâu mà dám mang danh 'Hoài Chân'?”

Dẫu sao thanh kiếm ấy cũng chẳng thể đâm xuống, rơi xuống đất, vang lên một tiếng keng.

Yến Trì lảo đảo vài bước. Chẳng biết từ lúc nào, nước mắt đã giàn giụa khắp khuôn mặt. Cậu nhìn Quý Hoài Chân bằng ánh mắt bi thương tột độ. Vừa hận sự dối gạt của đối phương, lại càng hận sự yếu đuối nhu nhược của chính mình.

"Sao ngươi lại còn mặt mũi mà hỏi, tại sao đổi thành ngươi thì lại không được, ngươi ác độc cay nghiệt như thế, đùa bỡn tình cảm của người khác trong lòng bàn tay. Một kẻ ích kỷ tư lợi như ngươi, lấy tư cách gì mà đòi hỏi chân tình của người khác. Ta nói sai cho ngươi câu nào?"

Quý Hoài Chân lại thẫn thờ. Những lời Yến Trì nói, quả thực chẳng mảy may sai lệch nửa phân.

Lúc này trong mắt Yến Trì, cuối cùng y cũng trông thấy lại thứ ánh mắt quen thuộc ấy. Đó là vẻ chán ghét và đề phòng trong vô thức của thế nhân mỗi khi nhìn vào y. Thứ ánh mắt ấy y vốn đã quen thuộc tự thuở nào, vậy mà hôm nay nhìn lại, đột nhiên lại khó lòng nhẫn nại. Bị ánh mắt ấy nhìn đến mức Quý Hoài Chân nổi sát tâm, kèm theo đó là nỗi tủi thân ngập tràn trong lòng.

Nếu đã từng được người này yêu thương, nâng niu, y liền không thể chịu đựng nổi lấy một chút xíu oán hận hay chán ghét nào từ cậu nữa.

Rõ ràng cậu đã từng bảo y, phụ vương cậu đối xử tệ bạc với Diệp Hồng Ngọc, cậu sẽ không đi theo vết xe đổ của phụ vương.

Quý Hoài Chân đột nhiên liếc nhìn thanh kiếm dưới chân, thừa lúc Yến Trì mất cảnh giác bèn nhặt lên. Y lao tới vung kiếm chém loạn xạ vào cậu, miệng hét lớn: "Câu đó phải để ta hỏi ngươi mới đúng! Nếu ngươi chỉ yêu một cái tên, si mê một gương mặt thì lấy cái gì bắt ta phải đối đãi chân thành!"

Một khi mềm lòng, một khi đánh mất ý định giết đối phương, Yến Trì đã chẳng màng đến chuyện động thủ với y nữa, nên chỉ nghiêng người né tránh khi Quý Hoài Chân vung kiếm chém tới.

Đáng tiếc thay cho thanh bảo kiếm bị Quý Hoài Chân phí phạm của trời nắm trong tay, đuổi theo Yến Trì đang không ngừng né tránh chém loạn đâm bừa, Nơi mũi kiếm lướt qua để lại một bãi chiến trường ngổn ngang. Đồ đạc lăn lóc trên mặt đất, khiến cả doanh trướng như bị pháo oanh tạc đến không nỡ nhìn.

Cuối cùng Yến Trì nhịn hết nổi bèn sấn tới dễ dàng tước vũ khí của y chỉ bằng vài ba chiêu.

Cậu kéo quặt tay Quý Hoài Chân ra sau lưng, cánh tay chẹn ngang xương quai xanh, ép đối phương không tài nào cựa quậy. Chỉ nghe Yến Trì gầm lên: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì! Là ngươi trêu đùa ta trước!"

Quý Hoài Chân đau đến đỏ hoe cả mắt, nhìn chằm chằm đống hỗn độn dưới đất lại như trúng tà mà thốt ra một câu khiến Yến Trì không thể tưởng tượng nổi, đỏ hoe hốc mắt.

Hai người cãi vã ầm ĩ, sát khí bừng bừng, rút kiếm kề cổ nhau. Vậy mà Quý Hoài Chân lại hiếm khi cố chấp đến thế, hiếm khi hồ đồ đến thế, hiếm khi si tâm vọng tưởng đến thế.

Thật sự là cái gì cũng không màng nữa rồi.

"Thác Bạt Yến Trì, hôm nay ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi vểnh tai lên mà nghe cho kỹ. Kẻ khác có chết ta cũng chẳng buồn hỏi.”

Lời hỏi ra miệng, chính bản thân y cũng không nhận thức được ý nghĩa đằng sau là gì.

"Nếu ngươi yêu ta, mọi chuyện chúng ta dễ nói, nhưng nếu ngươi chết không chịu thay đổi, một mực yêu cái tên Lục Thập Di kia, vậy ngươi tốt nhất hãy giết ta ngay lúc này đi, đừng cho ta cơ hội sống sót về Thượng Kinh." Hai mắt Quý Hoài Chân vằn vện tơ máu, y cười thê lương, dù không có gương đồng trước mặt, y cũng thừa hiểu nét mặt mình lúc này trông thâm độc và vặn vẹo tới nhường nào.

"Quý Hoài Chân nói được làm được, chỉ có ta phụ người, không thể để người phụ ta. Nếu để ta sống sót trở về Thượng kinh, ta sẽ khiến ngươi, và cả người trong lòng của ngươi sống không bằng chết."

"Ra tay đi! Ngươi ra tay đi, giết ta ngay bây giờ! Ngươi nói đi!" Quý đại nhân tự buông xuôi, chật vật bức ép Yến Trì, cũng là đang bức ép chính mình.

Y gào lên giận dữ: "Nói! Rốt cuộc ngươi yêu cái tên Lục Thập Di như trăng trong nước hoa trong gương kia, hay là Quý Hoài Chân sống sờ sờ ngay trước mắt này!"

Chapter 53

Yến Trì hồi lâu không nói, bị hỏi đến mờ mịt trong giây lát, cậu rốt cuộc yêu ai?

Dáng vẻ xuất chúng, cách ăn nói tao nhã của Lục Thập Di đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng cậu, là mối tình đầu thời niên thiếu của cậu. Đoạn chân tình ấy đã giúp đỡ cậu chống đỡ vượt qua vô số đêm đông lạnh lẽo cô đơn ở Sắc Lặc Xuyên.

Nhưng nếu nói không yêu Quý Hoài Chân...

Khoảnh khắc lưỡng lự ngắn ngủi ấy khiến trái tim Quý Hoài Chân như rơi xuống hầm băng, y nhìn chằm chằm vẻ mặt đầy dằn vặt đau khổ của Yến Trì, đột nhiên bình tĩnh cười khẩy một tiếng.

"Ngươi nói không được? Ngươi đã nói không được, vậy ta cũng biết đáp án của ngươi rồi."

Yến Trì cúi đầu nhìn, vậy mà thấy Quý Hoài Chân đang run lẩy bẩy. Chỉ cần cậu lơi là cảnh giác một chút thôi, người này nhất định sẽ liều mạng giãy giụa, quyết một phen sống mái với cậu.

Trong lòng lòng vốn đã rối như tơ vò, còn bị Quý Hoài Chân quấy phá một hồi, càng thêm rối ren mù mịt. Yến Trì tức giận nói: "Đừng động đậy nữa! Nếu ta là kẻ lừa gạt ngươi xoay mòng mòng, chỉ để chà đạp tâm ý của ngươi, ngươi sẽ tính sổ thế nào?"

Quý Hoài Chân đâu có dự định gì, nếu ai dám đối xử với y như vậy, y sẽ ra tay giết chết kẻ đó để hả giận trước đã.

Đó là dự định duy nhất của y!

Nhưng Quý Hoài Chân đâu phải là người biết đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ? Y lập tức giãy giụa dữ dội hơn.

Yến Trì ngoảnh đầu ra ngoài trướng hét lớn: "Người đâu!”

Có người ló đầu vào. Yến Trì dùng tiếng Di Nhung dặn dò vài câu. Lúc người kia đi vào lần nữa, trên tay lại có thêm một đoạn xích sắt. Quý Hoài Chân sững sờ, bắt đầu buông lời chửi rủa xối xả. Lời nào khó nghe y liền mắng lời đó, điên cuồng lao vào đòi đánh Yến Trì. Miệng y gào thét: "Ngươi dám? Ngươi dám đối xử với ta như thế? Ngươi có gan thì đi trói Lục Thập Di lại ấy! Ngươi có nỡ đối xử với hắn như thế không?”

Yến Trì sầm mặt lại, chẳng nói chẳng rằng, dùng một đầu xích sắt khóa chặt tay Quý Hoài Chân, đầu kia ngoắc vào cây cột gỗ chống rạp giữa trướng.

"Ngươi thành thật ở lại đây, không có lệnh của ta, ngươi không được đi đâu cả." Yến Trì nói xong, vậy mà không nhìn y thêm cái nào, sải bước đi ra khỏi doanh trướng, trông cứ như chạy trối chết, mặc kệ Quý Hoài Chân ở sau lưng nhục mạ la hét thế nào, cũng không quay đầu lại.

Cận vệ bên ngoài thấy cậu đi ra, rảo bước tiến lên, hiển nhiên đã đợi từ lâu, còn chưa mở miệng chỉ thấy một luồng gió lướt qua trước mặt, tiếp đó là tiếng đao kiếm rút khỏi vỏ ngân vang như rồng ngâm.

Hắn cúi đầu nhìn, thanh đao giắt ngang hông đã bị Yến Trì thuận tay rút mất.

Nhìn lại Yến Trì, đằng đằng sát khí xách đao đi về phía Doanh Hòa.

Tên cận vệ kia vội vàng hét lớn ngăn cản cậu, nhưng Yến Trì đang cơn nóng giận, ai mà ngăn được? Cậu sấn tới như vũ bão, thần cản giết thần, Phật cản giết Phật. Chỉ dùng cán đao, đã đánh ngã một đám người.

Trong doanh trướng, Doanh Hòa nghe tiếng đánh nhau bên ngoài ngày càng gần, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh ung dung, chỉ lật qua lật lại ngắm nghía miếng ngọc bội.

Mãi đến khi lưỡi đao kề lên cổ, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn, thấy đáy mắt Yến Trì tràn ngập phẫn nộ, tay cầm đao không ngừng run rẩy, cười nói: "Lão Thất, bỏ đao xuống, ta quen biết Lục Thập Di còn sớm hơn cả đệ."

Yến Trì đứng bất động, chỉ cần đưa tới một phân nữa thôi, lưỡi đao sắc bén kia dư sức cứa đứt yết hầu Doanh Hoà.

"Huynh lợi dụng ta."

Toàn thân Yến Trì run rẩy.

Một đám cận vệ bị đánh cho sưng mặt lao vào theo, Doanh Hòa coi như không có chuyện gì phất tay một cái, ra lệnh lui xuống. Hắn đặt miếng ngọc bội lên án, chậm rãi đứng dậy, vậy mà lại đi tới đón lấy lưỡi đao của Yến Trì.

Hắn càng tiến lên, nét mặt Yến Trì lại càng thêm đau khổ, tay cầm đao đã theo bản năng lệch sang một bên.

Doanh Hòa cười nhạt: “Ngay cả một món hàng giả đệ cũng chẳng nỡ giết, thì nỡ lòng nào vung đao giết đại ca đệ chứ? Ngoan, bỏ đao xuống, đệ muốn biết cái gì, đại ca sẽ nói cho đệ nghe tường tận.”

Nhưng trong mắt Yến Trì lại tràn đầy thất vọng.

"Đệ chưa bao giờ mang ý định tranh giành bất cứ thứ gì với huynh. Dù là người, hay là ngôi vị đi chăng nữa, chưa từng…”

Doanh Hòa im lặng.

Đệ đệ hắn dõi theo khôn lớn, lại gằn từng chữ chất vấn: "Đại ca, ngần ấy năm qua nghe đệ nhắc đến người ấy, trong lòng huynh mang mùi vị gì?”

Cậu đã không dưới trăm lần nhắc đến Lục Thập Di trước mặt Doanh Hoà. Một ánh mắt cuồng nhiệt đến thế, cậu không tin Doanh Hoà chẳng nhận ra cậu ôm ấp tình ý thế nào với Lục Thập Di.

Thấy Yến Trì trưng ra bộ mặt cố chấp, hai mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn mình, Doanh Hoà bỗng dưng nhớ lại Yến Trì thuở ấu thơ.

Cậu từ nhỏ đã bướng bỉnh, hiếu thắng như thế.

Lúc cùng hắn làm con tin ở Thượng Kinh, dù bị bắt nạt cũng nín thinh, có lúc bị hắn và Diệp Hồng Ngọc vạch trần, thằng nhóc này sẽ trưng ra vẻ mặt vừa không chịu thua vừa tủi thân, giấu đầu hở đuôi nói nó không sao, mình vẫn ổn lắm.

Tiếng đại ca này, đột nhiên gọi đến mức hắn không đành lòng.

Im lặng giây lát, Doanh Hòa đột nhiên cất tiếng hỏi: "Chiếu thư của Hoàng đế Đại Tề, đệ đã xem chưa?"

Trong lòng hắn vẫn có thứ quan trọng hơn cả Lục Thập Di. Nếu đã vậy, thành toàn cho tấm chân tình của Yến Trì thì đã làm sao?

Nhưng Yến Trì lại không lên tiếng, Doanh Hòa muốn hỏi nữa, cậu đã vứt đao chạy ra ngoài. Bỗng nghe bên ngoài vọng vào tiếng ngựa hí, có người vào bẩm báo, nói Yến Trì điện hạ cưỡi ngựa ra khỏi quân doanh, có cần phái người đuổi theo không.

Doanh Hòa thở dài: "Cứ mặc đệ ấy."

Thấy Yến Trì rời đi, hắn mới mang theo ngọc bội, đi về phía doanh trướng giam lỏng Quý Hoài Chân.

Bề mặt miếng ngọc sờ vào có chút ấm áp, nhưng để trên tay mơn trớn một hồi, lại biến thành ngoài ấm trong lạnh. Giống y đúc cái bản tính của Lục Thập Di, vừa nghĩ đến Lục Thập Di, Doanh Hòa liền cười khẩy một tiếng.

Còn chưa đến gần doanh trướng, hắn đã nghe thấy tiếng chửi mắng của Quý Hoài Chân.

Lát thì mắng Yến Trì si tâm vọng tưởng, lát thì mắng Yến Trì không biết tốt xấu, Doanh Hòa đứng bên ngoài nghe một lúc, nếm ra vài phần thẹn quá hóa giận cùng tư vị yêu mà không có được trong tiếng mắng nhiếc rủa xả ấy. Hắn bất chợt đổi ý, quyết định dời sang ngày khác hẵng gặp y.

Hắn đã sớm đoán ra người này là ai.

Lại nói Quý Hoài Chân rát họng gào mắng từ lúc mặt trời ló dạng tới tận khi tối mịt, nhưng khốn nỗi chẳng một ai ngó ngàng. Phải đến tận lúc dùng cơm tối, mới có một người bưng đồ ăn vào.

Cho dù Yến Trì muốn giết y, cũng đã ra tay từ sớm rồi, tội gì phải tốn công hạ độc vào thức ăn. Nghĩ vậy, Quý Hoài Chân bèn yên tâm dùng cơm.

Cơm nước no nê, sinh lực dồi dào, nhưng Quý Hoài Chân lại chẳng còn hứng thú chửi mắng nữa.

Y hồn bay phách lạc tựa lưng vào cột, thầm nghĩ mình đúng là lật thuyền trong mương.

Y không nên mềm lòng, càng chẳng nên động chân tình. Đáng lẽ ngay khi ở Thanh Nguyên quán Phần Châu, y nên một kiếm lấy mạng Yến Trì. Nếu cậu chết đi, y đã không vô duyên vô cớ ở lại Phần Châu thêm một ngày, sẽ không bị người của Lục Thập Di bắt được, cũng sẽ không có vô vàn chuyện về sau này.

Quý Hoài Chân có vắt óc nghĩ đông nghĩ tây, có chết cũng chẳng lường được rằng, đây là quả báo mà y đã nảy sinh những ý đồ xấu xa.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng huyên náo ồn ào hỗn loạn, Quý Hoài Chân nhạy bén ngẩng đầu, tưởng có cơ hội, bèn vươn cổ ra nghe, chỉ nghe thấy giọng nói quen tai nhịu đi vì say mèm đang gào lên: "Đừng đỡ ta! Không ai được đỡ ta hết —— Không ai được lại gần! Kẻ nào dám lại gần, ta giết kẻ đó! Lui hết xuống cho ta!”

Ngay sau đó rèm trướng bị người ta vén lên, Yến Trì ôm vò rượu, đi một bước lảo đảo ba bước, say khướt đi vào.

Quý Hoài Chân thờ ơ nhìn cậu.

Yến Trì cũng nhìn sang, ánh mắt đờ đẫn, mặt đỏ bừng, khuôn mặt rực đỏ như gấc. Cậu nện mạnh hũ rượu dài cỡ nửa cánh tay xuống mặt đất, quá nửa vại rượu sóng sánh hắt ra ngoài. Cậu lê từng bước lảo đảo tiến lại gần, như có thể ngã sấp xuống bất cứ lúc nào, đứng trước mặt Quý Hoài Chân, bất chợt ngẩng đầu.

Quý Hoài Chân cúi đầu xuống, tưởng Yến Trì vẫn chưa hết giận, muốn động thủ đánh mình, nhưng đợi mãi mà cái tát ấy, nắm đấm ấy lại không rơi xuống.

Có ngón tay nhẹ nhàng điểm lên trán y, men theo hàng chân mày, sống mũi, rồi dừng lại bên má.

Cử chỉ dịu dàng, đâu nhìn ra chút nào là đang mang theo cơn giận ngút trời?

Quý Hoài Chân kinh ngạc ngẩng đầu.

Yến Trì nghiêng người tới, ngơ ngác hỏi: "Tại sao."

Quý Hoài Chân không lên tiếng.

Yến Trì vẫn cố chấp nói: "Tại sao..."

Hai ánh mắt giao nhau, hơi thở hòa quyện. Trông bộ dạng tủi thân của cậu không khỏi khiến Quý Hoài Chân xót xa, y còn chưa kịp khàn giọng mở miệng, thì đã thấy Yến Trì đột nhiên nghiêng đầu, cúi xuống cắn mạnh lên vai Quý Hoài Chân.

Cái cắn đó dùng mười phần lực, đau đến mức Quý Hoài Chân tối sầm mặt mũi, suýt chút nữa ngất đi, cũng không biết đối phương hận y đến mức độ nào, chỉ cảm thấy vai sắp bị Yến Trì cắn thủng rồi.

Mãi đến khi trong miệng có mùi máu tanh, Yến Trì mới chịu nhả ra. Cậu lầm bầm tự nói với chính mình:

"Dù sau này huynh có giả dạng thành người ấy, muốn gạt ta lừa ta, ta cũng có thể... cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra ngay."

Cơn đau kịch liệt trên vai suýt khiến người ta ngất đi, Quý Hoài Chân thở dốc mấy hơi, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy tên đầu sỏ gây tội đỏ hoe cả mắt, ngẩn ngơ nhìn mình.

Nói là nhìn y, mà lại không phải đang nhìn y. Lúc này Yến Trì e rằng chỉ có chán ghét hận thù Quý Hoài Chân, thì sao lại có ánh mắt chan chứa tình ý nhường này chứ?

Quý Hoài Chân thầm nghĩ, cậu đang xuyên qua gương mặt này của mình, để nhớ nhung Lục Thập Di xa tít ở Thượng kinh kia?

Trong lòng bỗng trào dâng cảm xúc không cam lòng oán hận, tựa như cuồng phong quét qua khiến Quý Hoài Chân ghê tởm muốn nôn, chẳng màng cơn đau rát da rát thịt trên vai kia nữa.

Quả thật hồi ấy là y có lỗi với Yến Trì, y dối gạt trêu đùa cậu trước. Thế nhưng lúc này rõ ràng cậu đã biết y là ai, vậy mà vẫn nhìn khuôn mặt này của y để nhớ thương kẻ khác. Cậu cho rằng y hiền lành dễ ức hiếp vậy sao?

"Ngươi nhìn cái gì? Chẳng lẽ không hề kén cá chọn canh tới mức ấy cơ chứ? Nếu đã biết ta không phải Lục Thập Di, còn sống chết bám riết lấy ta làm cái quái gì? Chẳng lẽ phát hiện bị người ta nhanh chân đến trước, người trong lòng nay thoát cái hoá đại tẩu, rốt cuộc cũng tự vỡ lẽ ra cái sự vô dụng nhu nhược của bản thân rồi sao? Thảo nào đại ca ngươi dặn chưa thành thân thì không được làm chuyện đó, không gài ngươi thì gài ai."

Yến Trì vẫn nhìn y chằm chằm, mặc kệ Quý Hoài Chân sỉ nhục.

"May áo cưới cho người khác, ngươi thật đáng thương." Quý Hoài Chân ôm bả vai lải nhải tuôn một tràng ráo hoảnh. Y chỉ cảm thấy chửi vậy vẫn chưa đủ chua cay, ngoa ngoắt. Y khổ sở ra sao, y liền muốn Yến Trì nếm trải nỗi đau hệt như thế, ai cũng đừng hòng sống yên ổn.

"Ngươi định hạ tiêu chuẩn để chọn ta sao? Đừng có mơ. Thác Bạt Yến Trì, hôm nay ta nói thẳng cho ngươi biết, dù ngươi có muốn quay đầu tìm lại tình xưa, thì đại nhân ta đây cũng chẳng thèm làm thế thân..."

Đánh người không đánh mặt, mắng người không vạch trần khuyết điểm. Đằng này Quý Hoài Chân lại cứ nhắm vào nỗi đau của người ta mà mắng. Thật sự thẹn quá hóa giận, trở mặt vô tình, chẳng nể nang chút tình nghĩa mảy may nào.

Đúng lúc ấy, Yến Trì khẽ cử động chân. Quý Hoài Chân vừa mồm miệng chua ngoa, vừa lấm la lấm lét né sang bên cạnh vì sợ Yến Trì bị mắng cho phát cáu, rồi lại mượn rượu làm càn lao vào tẩn mình một trận.

Hai người cứ thế chạy quanh cây cột trong trướng, Yến Trì đuổi sát sau lưng Quý Hoài Chân. Hơi men bốc lên đầu làm đầu óc cũng mụ mị đi, cuối cùng chẳng biết thế nào đột nhiên thình lình đổi hướng, ôm đối phương vào lòng.

Mấy ngày trước cậu cũng ôm y thế này, ôm y nói rằng hai người là duyên trời định, ôm y nói nhất định sẽ đối xử tốt với y.

Quý Hoài Chân bị ôm như vậy, vừa hận lại vừa thấy nghèn nghẹn, quát Yến Trì một câu: "Cút!"

Người nọ lại ôm chặt y không buông tay.

"Tại sao huynh lại lừa ta?" Yến Trì nghẹn ngào mở lời: "Nếu không thích, huynh cứ tùy tiện đuổi ta đi, tại sao còn phải giả làm Lục Thập Di chà đạp ta? Ta tự thấy chưa từng đắc tội với huynh. Ngần ấy năm ở Thượng Kinh chưa từng gặp huynh, chưa từng giao thiệp với huynh. Tại sao huynh đối xử với ta như vậy?"

Quý Hoài Chân cũng bị cậu hỏi đến sững sờ. Nếu đã trót động lòng, giờ nghĩ lại y cũng không hiểu nổi ngày ấy đầu óc mình bị làm sao mà lại thấy Yến Trì đáng ghét đến thế?”

Y chợt nhớ ra rồi...

"Bởi vì ngươi mắng ta." Quý Hoài Chân ngẩng đầu nhìn Yến Trì: "Ngươi mắng ta, ngươi sỉ nhục ta giống hệt bao kẻ khác. Ngươi miệt thị chà đạp ta trước. Ngươi bảo ta là kẻ ác bá, rập khuôn Lục Thập Di là kẻ thiện lương. Ngươi rủa ta coi mạng người như cỏ rác, làm trái luật vì lợi ích riêng, thế nhưng Lục Thập Di chưa bao giờ làm thế. Ngươi nói Lục Thập Di coi mạng người là mạng, hơn ta gấp trăm lần. Ngươi còn nói, Quý Hoài Chân trong mắt ngươi, chẳng bằng một phân của Lục Thập Di."

Hóa ra y nhớ rõ ràng đến thế.

"Thế nên ta cứ nhất quyết phải để cho ngươi thấy, Quý Hoài Chân có thể ác độc tới mức độ nào. Ta muốn chà đạp ngươi, muốn giày xéo ngươi. Chẳng vì sao cả, càng chẳng có lý do nào cả.”

Ban đầu Yến Trì còn mơ màng, nhưng dần dần nhớ ra đôi chút. Cậu nhìn Quý Hoài Chân, không dám tin nguồn cơn dẫn đến đủ chuyện sau này, chỉ vỏn vẹn vì một đoạn lời nói năm xưa của mình.

"Huynh đã hận ta như vậy, tại sao lại năm lần bảy lượt cứu ta?" Yến Trì gặng hỏi từng chữ một, một tay bóp chặt vai Quý Hoài Chân, đầu ngón tay ghì mạnh đến mức trắng bệch. Cậu đau đớn đến cùng cực, lồng ngực nhói lên từng cơn đau tức, nơi cổ họng cuộn lên vị tanh ngọt.

"Ta hận ngươi? Ta chỉ hận chính bản thân mình." Quý Hoài Chân cười thê lương, nghiến chặt răng, giễu cợt: "Ta hận mình nhìn lầm người, ta hận mình không đủ bản lĩnh tự chủ, ta hận bản thân lật thuyền trong mương, vậy mà lại... vậy mà lại..."

Quý Hoài Chân không thể nói tiếp được nữa, tầm mắt y nhòe đi, từ mũi đến cổ họng đều chua xót vô cùng. Y chẳng rõ đây là mùi vị gì, cũng không biết bản thân bị làm sao, chỉ biết rằng tuyệt đối không thể để lộ bộ dạng này trước mặt Yến Trì.

Y cắn mạnh đầu lưỡi, cơn đau nhức óc khiến người ta tỉnh táo, Quý Hoài Chân lại trở nên cứng rắn không gì phá nổi. Y cười cay nghiệt, đang định nói thêm gì đó để trả lại hết cảm giác khó chịu này cho Yến Trì, thì thấy sắc mặt người trước mặt trắng bệch, trạng thái khác lạ đi trông thấy.

Đầu Yến Trì ngoẹo sang một bên, tức đến thổ huyết.

Thằng nhóc này lại như chẳng hề hay biết mà nuốt ngược ngụm máu vào trong, năm ngón tay siết chặt lấy vai Quý Hoài Chân như gọng kìm, cố chấp nhìn y.

Quý Hoài Chân sững sờ, cố nén chua xót lại đổi giọng chanh chua.

"Ngươi muốn buông tha ta, hay giết quách ta đi cũng được. Ngươi thích tìm ai thì tìm, kể cả Lục Thập Di hay Lý Thập Di, cũng chả dính dáng tới ta nữa. Ngày sau đường ai nấy đi, hai bên không ai nợ ai."

Yến Trì chùi mạnh vết máu dính trên môi bằng gấu áo. Cậu quay sang nhìn Quý Hoài Chân, lặp lại với hàm ý khó dò: "Hai bên không ai nợ ai?"

Sắc mặt cậu trầm xuống, đôi mắt đen láy nhìn sang khiến người ta vô cớ sinh ra cảm giác ớn lạnh: "Ta sẽ không giết huynh, cũng sẽ không thả huynh đi. Huynh cứ ở lại Thiết Lăng ấp, không được đi đâu hết."

Cậu lại lảo đảo lùi về phía sau hai bước, nhìn Quý Hoài Chân lần cuối rồi xoay người bước ra ngoài.

Đúng lúc này, đằng sau bỗng vang lên một tiếng gọi: "—— Tiểu Yến.”

Yến Trì do dự khựng lại bước chân. Cậu đang định quay đầu, thì vọng tới tiếng dây xích vung lên, ngay sau đó gáy đau điếng, trước mắt dần tối sầm lại.

Mắt thấy cậu sắp ngã đập gáy xuống đất, đầu vỡ như quả dưa, Quý Hoài Chân theo bản năng lao tới đỡ. Y nhẹ nhàng đỡ người đặt xuống đất, moi chìa khóa từ người Yến Trì mở còng tay cho mình. Nghĩ ngợi một chút, y cởi chiếc áo choàng thêu văn mây của mình đắp lên người Yến Trì.

Quý Hoài Chân nhìn cậu bằng ánh mắt đầy xót xa lẫn căm hận, nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm dứt áo ra đi.

Chapter 54

Bên trong doanh trướng, tùy tùng được Doanh Hoà phái đi dò la tin tức quay về, bẩm báo: "Điện hạ, tên người Tề kia quả nhiên đã đánh ngất Thất điện hạ rồi bỏ trốn, đối phương còn trộm của chúng ta một con ngựa, có cần phái người đuổi theo không?”

Doanh Hoà lắc đầu, phất tay bảo hắn lui ra, nhắm mắt dựa vào trường kỷ, trong tay mân mê miếng ngọc của Lục Thập Di. Đợi khoảng chừng một nén nhang sau, hắn mới đi về phía doanh trướng giam giữ Quý Hoài Chân.

Vừa vén rèm lều lên, quả nhiên thấy Yến Trì ngất xỉu trên mặt đất. Mớ dây xích vốn dĩ trói Quý Hoài Chân nằm vung vãi dưới chân cậu, trên người cậu còn đắp một chiếc áo choàng lớn thêu mây.

Vò rượu nghiêng ngả trên đất, vẫn còn đọng lại một chút dưới đáy, bị Doanh Hoà đổ hết lên mặt Yến Trì.

Yến Trì rùng mình một cái bật dậy, sau khi tỉnh lại liền theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Quý Hoài Chân.

Cậu nhặt sợi dây xích dưới đất lên nhìn, mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt lập tức trầm xuống, không nói một lời.

Doanh Hoà khoanh tay cười: "Người chạy rồi, không đi đuổi theo sao?"

Giọng điệu hắn tự nhiên, nét mặt thản nhiên, tựa như cuộc cãi vã giữa hai huynh đệ bọn họ vài canh giờ trước chưa từng tồn tại.

Hiển nhiên đạo hạnh của Yến Trì không bằng Doanh Hoà, da mặt vẫn còn mỏng, cúi gằm mặt không chịu nhìn đại ca, chỉ nói: "Đi thì đi thôi, vốn dĩ giữ lại đã là một rắc rối, đệ cũng không muốn gặp lại y nữa. Cho dù y có về được Đại Tề, những ngày tháng sau này cũng chẳng dễ sống.”

Doanh Hoà nhìn chằm chằm Yến Trì, cười như không cười, hỏi ngược lại: "Thật sự không muốn gặp y, hay là sợ đại ca giết y? Đệ yên tâm, y đã là người của đệ, đại ca tuyệt đối không động vào y. Trừ khi..."

Yến Trì không lên tiếng.

"Tiểu Yến, đệ phải biết là, bị huynh bắt về, cùng lắm chỉ bắt y chịu chút khổ sở da thịt, nhưng nếu để tam ca đệ bắt đi, thì chưa chắc đâu.”

Doanh Hoà lại đột nhiên nói: "Có điều đệ nói cũng đúng, dạo này sói hoành hành dữ dội, y chỉ cưỡi một con ngựa, không biết đường, cũng chẳng có đồ ăn, phỏng chừng chưa tới núi Thương Ngô đã bỏ mạng, hiển nhiên không cần huynh ra tay.”

Mỗi độ đầu xuân, trên thảo nguyên đều xuất hiện "nạn sói", bầy sói đói lả suốt một mùa đông trở nên vô cùng hung hãn, trời vừa ấm lên một chút là chúng liền chạy xuống núi tìm mồi, ngay cả võ sĩ dũng mãnh tráng kiện nhất gặp phải cũng lành ít dữ nhiều.

Trên mặt Yến Trì không có phản ứng gì, nhưng ngón tay lại theo bản năng khẽ động, rồi siết chặt lại.

Doanh Hoà thấy thế lại cười: "Đệ có biết y là ai không?"

"Biết."

"Vậy đệ có biết vì sao Quý Hoài Chân này lại giống Lục Thập Di như đúc không?"

Tên của hai người bất thình lình được đặt cạnh nhau, nghe vậy khiến Yến Trì không khỏi dao động, ngơ ngẩn một thoáng, cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu nhìn đại ca của mình.

"Huynh biết cũng không nhiều, chỉ biết hai người họ là huynh đệ sinh đôi, Quý Hoài Chân này từ nhỏ đã lưu lạc bên ngoài, Lục gia chưa từng đón y về, năm mười tuổi bị thừa tướng đương triều Quý Đình Nghiệp nhận làm nghĩa tử, đưa về Quý gia nuôi dưỡng."

Doanh Hoà lại nói: "Quý Đình Nghiệp làm người thâm hiểm lại mưu sâu kế hiểm, làm sao lại vô duyên vô cớ tuỳ tiện nhận một người làm nghĩa tử, chẳng qua biết đối phương là con trai của kẻ thù chính trị, nuôi lớn để mình sai bảo, giết người bằng cách đánh vào lòng người thôi. Chốn quan trường Thượng Kinh ai ai cũng biết chuyện này, đều coi Lục Tranh như một trò cười, nói ông ta nhu nhược."

Yến Trì ngẩn ra, lại đột nhiên nhớ tới đêm tuyết ở núi Thương Ngô đó, Quý Hoài Chân nằm trong vòng tay cậu, nói mắt cá chân của y từng bị cha mình bẻ gãy.

Lúc ấy cậu còn lấy làm lạ, cho dù người này có lỗi trước, nhưng sao lại có người làm cha nào đối xử với con ruột của mình như vậy?

Lúc này nghe đại ca nói thế, mọi chuyện bỗng trở nên hợp lý. Y chẳng phải con ruột của Quý gia. Lại nhớ tới lúc mới đến Phần Châu, nghe được những chuyện về "Quý Hoài Chân" từ miệng người ngoài, trong lòng cậu càng thêm ngổn ngang.

Người ngoài đều nói y ác độc, ích kỷ xảo trá, bây giờ xem ra dường như cũng không thể chối cãi.

Suốt dọc đường đi, dù mang danh Lục Thập Di, nhưng sự ích kỷ mà Quý Hoài Chân thể hiện trước mặt cậu là thật, sự xảo trá cũng là thật, sự ngoan độc lộ ra khi tính mạng bị uy hiếp cũng là thật.

Quả thật không còn gì để bào chữa.

Yến Trì một bên nghĩ đến cái xấu của Quý Hoài Chân, nhưng lại không kìm được mà nhớ đến cái tốt của y, nhớ đến đêm giao thừa ấy, câu nói "điện hạ, đừng khóc nữa" của y.

Doanh Hoà ngồi xuống bên cạnh cậu: "Cả hai đi cùng nhau suốt chặng đường này, đệ không phát hiện hắn có chút nào bất thường sao?"

"Y cái gì cũng có." Yến Trì lắc đầu nói: "Ngay cả nanh sói của đệ, cũng đi theo chiếu thư của hoàng đế Đại Tề giao đến tận tay y, chắc hẳn đã bàn bạc ổn thoả từ sớm."

Vừa nhắc tới nanh sói, ánh mắt Doanh Hoà liền trở nên đầy ẩn ý.

"Nanh sói của đệ đưa ra ngoài từ lúc nào? Chẳng lẽ ngay từ đầu, đệ đã giấu giếm huynh và phụ vương, lén sai đặc sứ mang nanh sói đưa đi cùng?"

Vẻ mặt Yến Trì lập tức mất tự nhiên.

"Không sao, đồ đã tặng đi thì không có đạo lý đòi lại, dù sao thì qua đêm nay, y đã là một người chết rồi. Trên thảo nguyên nhiều sói, đệ lại làm một chiếc nanh sói khác là được, sau này thích ai, thì tặng cho người đó.”

Sắc mặt Yến Trì cứng đờ, lập tức nói: "Mạng y lớn lắm, sẽ không sao đâu."

"Ồ? Vậy cũng chưa chắc.” Doanh Hoà cười một tiếng, nhìn Yến Trì thở dài: "Đệ còn nhớ đợt tế thần năm kia, người giành được vị trí đứng đầu môn bắn cung? Ba ngày trước hắn đi tuần đêm vì tự cao tự đại bị sói nhắm trúng. Lúc được người ta tìm thấy, từ vai trở xuống đã bị gặm sạch bách, e là trước khi chết vẫn còn thoi thóp một hơi thở, trơ mắt nhìn thân thể mình bị bầy sói xâu xé. Huynh thấy tên họ Quý kia tuy cao lớn, nhưng thịt lại chẳng có bao nhiêu, cũng không biết có đủ cho mấy con sói chia nhau…”

Lời còn chưa dứt, Yến Trì đã chẳng màng đến vết thương sau gáy, bật dậy, rút một thanh đao từ giá vũ khí bên cạnh, đuổi theo ra ngoài.

Doanh Hoà cười khẽ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, lại ra lệnh cho thị vệ: "Phái người đi theo từ xa, nếu chưa đến mức bất đắc dĩ thì không được ra tay."

Thị vệ nhận lệnh rời đi, dẫn theo mười tên kỵ binh trang bị nhẹ, giữ khoảng cách không xa không gần theo sau Yến Trì, lần theo dấu móng ngựa mà Quý Hoài Chân để lại.

Lại nói đến Quý Hoài Chân, sau khi đánh ngất Yến Trì, y trộm một con ngựa rồi men theo phía sau đại doanh bỏ trốn.

Trên người y không tiền, không có thức ăn, còn không biết khi nào người Di Nhung sẽ đuổi tới, việc cấp bách bây giờ là quay lại núi Thương Ngô hội hợp với thân binh của

mình.

Cơn gió lạnh buốt thổi thốc tới, thổi đến mức làm Quý Hoài Chân hối hận, sớm biết vậy đã không nên mềm lòng chừa lại chiếc áo choàng kia cho Yến Trì, thằng nhóc đó da dày thịt béo, có nằm trên đất một ngày một đêm cũng chẳng hề hấn gì.

Bả vai truyền đến từng cơn đau nhói, đến mức làm cả cánh tay y run rẩy không ngừng, khó nhấc lên nổi.

Quý Hoài Chân vạch cổ áo ra xem, lúc này mới phát hiện vậy mà Yến Trì cắn mạnh đến mức để lại hai lỗ răng sâu hoắm trên vai y. Vốn đã cầm máu, giờ khắc này y dùng sức giật cương ngựa, vết thương lại nứt toác ra, nhuộm đỏ hơn nửa ống tay áo.

"Mẹ kiếp!"

Quý Hoài Chân chửi đổng một tiếng, rồi khựng lại, nhớ tới mẹ của Yến Trì là ai, lập tức không dám chửi thề nữa.

Cơn đau kịch liệt này làm đầu óc y tỉnh táo hơn, đột nhiên nhận ra một điểm đáng ngờ.

Tại sao người Di Nhung vẫn chưa đuổi theo? Chẳng lẽ thật sự không ai phát hiện ra?

Quý Hoài Chân thoáng trầm tư, quyết đoán xuống ngựa, quất thật mạnh vào chân sau của con ngựa, trơ mắt nhìn con ngựa đau đến phát điên, chạy thục mạng về hướng đông không kiểm soát được. Y tìm một chỗ khuất gió trốn đi, quả nhiên không lâu sau, thấy Yến Trì dẫn theo mấy chục người, men theo dấu chân ngựa đuổi tới.

Chỉ thấy Yến Trì xuống ngựa, quan sát cẩn thận vết chân ngựa, ngập ngừng một lát rồi cũng dẫn người đi về phía Đông.

Đợi Yến Trì đi khỏi, y mới chui ra, ngẫm nghĩ một lát rồi quyết đoán đi ngược về hướng doanh trại của người Di Nhung —— Ai bảo nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất.

Kế sách hiện giờ, chỉ dựa vào sức lực của chính mình chắc chắn không thể vượt qua núi Thương Ngô thêm một lần nữa, phải tìm cơ hội, tìm được thương nhân người Đại Tề mà y vô tình gặp lúc vừa tiến vào Sắc Lặc Xuyên mới được.

Trong đêm tối mịt mùng, Quý Hoài Chân bước thấp bước cao, gió tạt thẳng vào mặt, đau rát như dao cứa. May mà khả năng định hướng của y không tệ, miễn cưỡng nhớ được đường lúc đi, nhưng y cứ thấy rợn tóc gáy, sống lưng lạnh toát, cảm giác như đang bị thứ gì đó theo dõi.

Bất chợt quay đầu lại, y chạm trán với hàng chục bóng đen đang lặng lẽ phục kích sau lưng mình.

Quý Hoài Chân đếm sơ qua, vậy mà có đến hàng chục con sói đang rình rập ở cách đó nửa dặm, khịt mũi đánh hơi mùi máu tanh trong không khí.

Từng cặp mắt xanh lè vô cùng nổi bật trong màn đêm, còn chưa tới gần mà như thể đã ngửi thấy mùi hôi tanh của nước dãi. Quý Hoài Chân tê dại da đầu, lòng bàn chân lạnh toát. Y từng nghe người lớn tuổi kể lại, loài sói sẽ lao lên cấu xé con người đến chết ngay khoảnh khắc họ rời mắt đi và quay lưng bỏ chạy.

Y bất động, sói cũng bất động.

Ngay lúc Quý Hoài Chân không biết phải làm sao, từ xa vọng lại tiếng sói hú phá vỡ thế giằng co căng thẳng này.

Mấy con sói nghe tiếng liền rục rịch, bồn chồn không yên, không ngừng ngoái đầu lại nhìn, đã có ý muốn lùi bước, dường như đang sợ hãi thứ gì đó. Quý Hoài Chân canh chuẩn thời cơ, xoay người cắm đầu chạy. Đột nhiên y nghe thấy tiếng cào đất và thở dốc hỗn loạn cất lên phía sau, bám sát sạt gót chân, như hình với bóng đuổi sát theo mình!

Y không dám quay đầu, không dám lơ là, chỉ cắm đầu cắm cổ chạy về phía trước, lồng ngực đau như xé rách, khó chịu như có ai cầm dao cứa vào thịt.

Mắt thấy sắp bị sói đuổi kịp, phía sau đột nhiên lao ra tiếng vó ngựa dồn dập.

Chỉ thấy một người tay cầm đuốc, như cứu tinh từ trên trời giáng xuống, cưỡi ngựa xông ngang vào bầy sói. Quý Hoài Chân quay đầu nhìn lại, không phải Yến Trì thì còn là ai?

Con tuấn mã dưới háng cậu hí vang, giương cao hai vó trước, tung cước đá văng con sói đang có ý định tiến lại gần cắn xé.

Quý Hoài Chân từ từ lùi lại, ngó nghiêng sang hai bên, đang định chuồn mất thì Yến Trì giữa lúc bận rộn trăm công nghìn việc vẫn quay đầu nhìn y, đe dọa: "Huynh dám nhúc nhích một cái thử xem!”

Quý Hoài Chân còn dám nhúc nhích thật. Y thầm nghĩ, không nhúc nhích chờ Yến Trì tới bắt y chắc?

Thấy y còn dám chạy, Yến Trì tức khắc giận điên người, thế nhưng con ngựa giống dũng mãnh cậu đang cưỡi lại cất tiếng hí thảm thiết, đã có mấy con sói vồ lên, cắn chết cứng vào chân ngựa không buông.

Con ngựa đau đớn không chịu nổi, ngã quỵ xuống đất. Yến Trì nhân đà nhảy xuống ngựa, lăn một vòng trên mặt đất, hướng mắt về phía Quý Hoài Chân, biến sắc quát lớn: "Nằm xuống!"

Thời gian như ngưng đọng trong tích tắc, bóng dáng bất động của người nọ in rõ trong đồng tử Yến Trì, không ngừng phóng to, mà đằng sau lưng Quý Hoài Chân đang có một con sói đói trơ xương đuổi theo.

Chỉ thấy Quý Hoài Chân nhào người về phía trước, vừa khéo tránh được con thú hung tợn vọt lên không trung chồm tới mình từ đằng sau. Con sói đó ngửi thấy mùi máu, bốn chân cách đất, cái miệng đỏ lòm trơ mắt thấy sắp ngoạm vào vai đang rỉ máu của Quý Hoài Chân thì một bó đuốc xoáy tròn xé gió bay tới từ xa, đánh trúng ngay đỉnh đầu, nện cho con sói nổ đom đóm mắt, ư ử văng ra xa.

Cây đuốc lăn lóc trên mặt đất, phụt cái tắt ngấm.

Bốn bề một lần nữa chìm vào bóng tối. Bầy sói còn lại chẳng còn gì phải e dè, bỏ mặc con ngựa không thèm để mắt tới, từng con một rục rịch tiến tới phía trước, đôi mắt sói nhìn chòng chọc vào hai người.

Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy cánh tay bị người ta xách lên, bị ai đó đẩy lùi về phía sau.

Yến Trì vững vàng chắn trước người y, che chở cho Quý Hoài Chân kín kẽ không một kẽ hở. Thân thể cậu hơi khom xuống, bày ra tư thế phòng thủ. Sự hung hãn được tôi luyện trên lưng ngựa của người Di Nhung giờ phút này thể hiện trên người cậu một cách trọn

vẹn. Cậu đối diện với bầy sói, rút con dao đi săn bên hông ra, nhe nanh gầm gừ đe dọa từ sâu trong cuống họng tựa như dã thú.

Quý Hoài Chân bỗng lên tiếng: "Ngươi có biết ta là ai không? Có phải lại nhận nhầm người rồi không?”

Yến Trì không buồn đáp lại.

Mắt thấy một trận huyết chiến sắp nổ ra, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, phía xa lại vang lên một tiếng sói tru, một con dã thú từ xa gầm rú chạy tới, bốn chân tung lên, lao thẳng vào bầy sói cắn xé, lập tức vang lên mấy tiếng hú thảm thiết, náo loạn cả một bầy.

Con vật nọ hung tàn hoang dã, chỉ trong chốc lát đã đánh cho bầy sói có chuẩn bị mà đến phải bỏ chạy tán loạn. Nó thở hồng hộc phả ra mùi tanh tưởi, ánh mắt hung dữ, đôi mắt xanh lè nhìn về phía hai người.

Lại là một con sói cô độc hung dữ cao đến nửa người! Chỉ riêng tiếng gầm đe dọa phát ra từ miệng nó cũng đã mang lại cảm giác áp bách chỉ có ở vua sói.

Quý Hoài Chân bị nó nhìn chằm chằm đến mức hơi nhũn chân, trong lòng thoáng chốc dâng lên nỗi tuyệt vọng. Y nhận ra con sói này khác xa với lũ ban nãy, nếu đối đầu với Yến Trì, e là Yến Trì sẽ ngàn cân treo sợi tóc.

Y nhìn chằm chằm con sói kia, không dám rời mắt, thấp giọng gọi: "Yến Trì... Tiểu Yến..."

Con sói khổng lồ kia cong người, đột ngột lao tới.

Yến Trì dang rộng hai tay về phía nó, đang định đón lấy thì bị người phía sau giật mạnh một cái, tiếp đó tay bị người ta nắm lấy, lôi đi về phía trước.

Giữa ranh giới sinh tử, Quý Hoài Chân bộc phát sức mạnh to lớn, không chút suy nghĩ, theo bản năng kéo Yến Trì chạy trối chết. Mắt thấy con sói kia vồ tới hai người, Quý Hoài Chân cũng không buông tay, quay đầu nhìn lại, trong mắt phản chiếu bóng dáng to lớn đang nhảy tới của con sói cô độc.

Y tuyệt vọng nhắm mắt, dựa theo bản năng ấn Yến Trì xuống thân mình, che chắn đằng trước cho cậu.

Cơn đau bị cắn xé trong dự tính không hề xảy ra, móng vuốt sói to như bàn tay người gạt y sang một bên, lao về phía Yến Trì. Quý Hoài Chân còn tưởng con sói muốn ăn thịt Yến Trì trước, lập tức hét toáng lên như phát rồ: "—— Yến Trì!"

Thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy con dã thú vừa rồi còn hung thần ác sát, giờ đang vây quanh Yến Trì như một con chó, vô cùng ngoan ngoãn dụi cái đầu sói to lớn vào tay Yến Trì để cậu vuốt ve.

Còn Yến Trì đang nhìn y với vẻ mặt phức tạp.

Chapter 55

Quý Hoài Chân bị cậu dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, mới ý thức được mình vừa làm cái gì.

Y chỉ là theo bản năng cứu Yến Trì, thế nhưng hiện tại lại cảm giác như bị lột sạch quần áo, bị người ta nhìn thấu tâm can.

Toàn thân Quý Hoài Chân cứng đờ, chôn chân tại chỗ, lòng rối như tơ vò, chỉ hận bản thân không biết cố gắng, trừng mắt nhìn Yến Trì, hận không thể giết người diệt khẩu.

Cho dù y có gào thét hận Yến Trì bao nhiêu, thậm chí là buông lời dọa nạt trả thù đi chăng nữa, nhưng đến lúc mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, phản ứng của y lại là đặt sự sống chết của Yến Trì lên trước bản thân mình.

Cuối cùng y nhắm nghiền mắt, khi mở ra lần nữa đã khôi phục vẻ bình thường. Quý Hoài Chân cười lạnh với Yến Trì, hỏi ngược lại: "Nhìn ta làm gì? Sao nào, thấy loại người như ta mà cũng trao chân tình cho người khác, nên ngạc nhiên lắm sao?"

Yến Trì vẫn không lên tiếng.

Đã từng có lúc, cậu muốn xin được một tiếng "chân tình" thốt ra từ miệng người trước mặt này biết bao, làm nũng giở trò, toan tính mưu cầu, có thể nói là dùng hết mọi cách, nhưng người này vĩnh viễn cao tay hơn một bậc, làm cậu mơ mộng viển vông rối ren cả lên.

Giờ đây cuối cùng được y thừa nhận, nhưng lại là sai hết cả rồi.

Yến Trì im lặng, tiến lên nắm chặt lấy cổ tay y. Quý Hoài Chân hung hăng vùng ra, vừa muốn mở miệng thì con sói hoang kia bỗng cong lưng, chắn trước mặt Yến Trì, nhe nanh múa vuốt đe dọa.

Chỉ nghe Yến Trì quát: "Nhược Nhược!"

Con sói cô độc tên Nhược Nhược bị Yến Trì nạt, ngoan ngoãn lui xuống.

Quý Hoài Chân lạnh lùng nhìn cậu, hệt như lúc hai người vừa gặp nhau ở Phần Châu, tràn đầy vẻ phòng bị cảnh giác. Yến Trì coi ánh mắt của y như không thấy, chỉ cưỡng chế tóm lấy cổ tay y, đi về phía đại doanh Di Nhung.

Hai người nhếch nhác đến cùng cực, một người máu nhuộm đỏ nửa bờ vai, một người sau gáy sưng vù một cục đều không nói một lời. Ngoại trừ tiếng gọi "Nhược Nhược" kia, từ lúc Quý Hoài Chân liều mình bảo vệ tới nay, Yến Trì chưa mở miệng nói thêm lời nào nữa, thế nhưng cũng chẳng buông cổ tay Quý Hoài Chân ra.

Nhược Nhược vẫn luôn lẽo đẽo theo sau hộ tống hai người, cho đến khi nhìn thấy đại doanh của người Di Nhung mới quay đầu bỏ đi.

Từ các doanh trướng đã thấp thoáng có khói bếp bốc lên. Phía xa xa văng vẳng tiếng cừu kêu, tiếng sau lấn át tiếng trước. Quý Hoài Chân ngẩng đầu nhìn lên, thấy có người đang chăn thả, lùa đàn cừu về phía hai người, trái phải đã không còn đường tránh, hai người dạt sang bên bị một đàn cừu chen lấn xô đẩy.

Quý Hoài Chân nhớ lại ngày đầu tiên hai người tới Sắc Lặc Xuyên, gió cũng thổi hiu hiu như thế này, y thay trang phục người Di Nhung, xem Yến Trì thi bắn tên với người ta.

Họ lặng lẽ đứng đó, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Yến Trì đột nhiên nói: "Ta đã biết hai người là huynh đệ ruột rồi."

Quý Hoài Chân tê dại đáp: "Biết thì sao, không biết thì sao. Trông giống nhau đấy, nhưng mệnh lại khác nhau, hắn cái gì cũng có, còn ta thì đến chữ cũng chẳng biết đọc."

Yến Trì nhìn y một cái.

Nếu chỉ đơn thuần là hận, hoặc đơn thuần là yêu thì còn dễ nói, đằng này lại cứ là yêu hận đan xen, muốn dứt cũng không được. Quý Hoài Chân hận Yến Trì chỉ nhận mỗi Lục Thập Di, Yến Trì hận Quý Hoài Chân lừa dối mình, nhưng đến ranh giới sinh tử, phản ứng bản năng của hai người lại bán đứng tất cả.

Gió biên ải thổi vào mặt Quý Hoài Chân đau rát, trong lòng đắng chát. Lần đầu tiên hối hận vì đã trao đi chân tình nhường này, y thẫn thờ nhìn bầy cừu trước mắt, cơn mệt mỏi chợt ùa tới khó lòng dằn xuống, y thản nhiên nói: "Tiểu Yến, sự việc đến nước này, cũng đừng nói gì yêu hay không yêu nữa. Ngươi hận ta gạt ngươi, trong lòng vẫn còn tơ tưởng Lục Thập Di. Trong mắt ta cũng không chứa nổi hạt cát, tuyệt đối sẽ không làm thế thân cho người khác, ngươi và ta, rốt cuộc cũng chỉ đến đây thôi."

"Một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, ngươi để ta đi, ngày sau ta về lại triều đình Đại Tề, ắt sẽ dốc sức duy trì mối quan hệ giữa Đại Tề và Di Nhung. Tất cả những chuyện xảy ra giữa ngươi và ta, ta sẽ không hé răng nửa lời với Lục Thập Di. Nếu ngươi muốn nối lại tình xưa với hắn…"

Nói tới đây, nghĩ đến chuyện một ngày nào đó sớm muộn gì cũng sẽ tới, trái tim Quý Hoài Chân bỗng đau nhói, không nhịn được mà mường tượng ra viễn cảnh Lục Thập Di và Yến Trì kề vai đứng cạnh nhau.

Cổ họng y đắng ngắt khô khốc, y cố dằn nỗi buồn phiền xuống, miễn cưỡng nở nụ cười, cất lời: "Thôi bỏ đi, đó là chuyện của ngươi và Lục Thập Di, chẳng liên quan gì tới Quý Hoài Chân ta."

Yến Trì đưa mắt nhìn y, không nói được, cũng không nói là không được, trong ánh mắt ngập tràn cảm xúc mà y chẳng hiểu.

Quý Hoài Chân lại mỉm cười, vờ như nhẹ nhõm thốt ra: "Ngươi đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, cứ coi như ngươi và ta là bèo dạt mây trôi. Dù sao lúc đầu cũng là do ngươi nhận nhầm người, cứ thế lao đầu vào lòng ta, cũng đừng cảm thấy ta lừa ngươi. Đều là nam nhi đại trượng phu, chung chăn gối một đêm cũng đâu có mất mát gì, cùng lắm cũng chỉ là lừa ngươi lên giường cùng ta mà thôi."

Y còn muốn nói nữa, Yến Trì lại đột nhiên ngắt lời, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, giọng đã khàn đi: "Không nhắc đến Lục Thập Di, chỉ nói chuyện giữa huynh và ta. Không phải lừa ta lên giường với huynh, cũng chẳng phải mấy thứ linh tinh khác. Huynh biết rõ huynh đã lừa ta thứ gì."

Quý Hoài Chân sững sờ.

Đôi mắt Yến Trì hoe đỏ, cậu nhìn y với vẻ cố chấp và đầy bướng bỉnh, tính toán lặp lại một lượt: "Đừng nói lời êm tai đến vậy, huynh đã lừa ta, huynh biết mình lừa ta cái gì rồi đấy."

Dứt lời, cậu lại chẳng thèm liếc Quý Hoài Chân lấy một cái, rẽ đàn cừu ra, chen ngang lách qua giữa bầy.

Quý Hoài Chân đứng chôn chân tại chỗ, bị đám cừu kêu be be ủi tới ủi lui, trong đầu cứ vang vọng mãi câu nói "huynh đã lừa ta" của Yến Trì. Quý Hoài Chân không lừa tiền, miễn cưỡng tính là lừa tình, cao tay lắm thì cũng là mưu tính thân phận của đối phương. Thế nhưng thứ y lừa nhiều nhất, lại chính là tấm chân tình độc nhất vô nhị của Thác Bạt Yến Trì.

Lúc này y muốn cười, nhưng đôi mắt lại muốn khóc. Y tự biết rõ trong lòng, y thắng rồi, cuối cùng y cũng thắng Lục Thập Di một lần, giành lấy mối lương duyên vốn thuộc về người kia, nhưng lại tự đẩy luôn cả bản thân vào đó.

Y và Yến Trì, chẳng thể quay lại như xưa được nữa rồi. Cứ dứt khoát mỗi người một ngả tại đây, sau này có chết cũng không gặp lại.

Quý Hoài Chân thắng, cũng thua rồi.

Không biết y đã đứng ở đó bao lâu, cho đến khi bầy cừu giải tán sạch, gió tạt vào mặt đau rát. Sau lưng một đội lính Di Nhung tiến lên, một tên dùng thứ tiếng Hán lơ lớ, nói: "Đại nhân, Doanh Hoà điện hạ cho mời."

Bọn họ bày ra thế bao vây, Quý Hoài Chân đành phải bị "mời" tới trướng của Doanh Hoà. Vừa bước vào, y đã thấy Yến Trì đứng đợi sẵn ở đó. Cậu không thèm nhìn Quý Hoài Chân. Một quân y đứng sau lưng cậu đang xử lý cục máu bầm sau gáy do Quý Hoài Chân đánh ra.

Doanh Hoà ngồi đầy vẻ oai vệ trên trường kỷ, liếc nhìn vai y, cười nói: "Bị sói cắn sao? Làm phiền quân y cũng xem qua cho vị đại nhân này một lát."

Quý Hoài Chân đáp: "Bị chó cắn."

Mặt Yến Trì mất tự nhiên, coi như không nghe thấy.

Ánh mắt Doanh Hoà đảo qua đảo lại giữa y và Yến Trì, hiểu ra điều gì bèn phất tay bảo quân y lui xuống. Ánh mắt hắn dán chặt vào mặt Quý Hoài Chân, đột nhiên hỏi: "Làm sao ngươi đe dọa thuyết phục được Lục Thập Di, mạo danh hắn đến Sắc Lặc Xuyên vậy?”

Quý Hoài Chân sững sờ, đột nhiên nhìn Doanh Hoà với vẻ khó hiểu.

Kẻ này lời trong lời ngoài đều tỏ ra có quan hệ không tầm thường với Lục Thập Di. Ban đầu Quý Hoài Chân tưởng Doanh Hoà là chỗ dựa của Lục Thập Di ở Sắc Lặc Xuyên, nhưng giờ nghe giọng điệu này, giữa hai người bọn họ cũng chỉ là bằng mặt không bằng lòng, đối phó qua loa. Nếu không thì chuyện quan trọng như hoán đổi thân phận, sao Doanh Hoà lại không biết? Sao lại dùng từ "mạo danh"?

Thấy y không nói một lời, Doanh Hoà lại bồi thêm: "Nghe đồn thủ đoạn thẩm vấn của Quý đại nhân rất lợi hại, tự biết người bị thẩm vấn đến cuối cùng cũng phải khai sạch sành sanh, chi bằng ngay từ đầu cứ ngoan ngoãn phối hợp, đỡ phải chịu đau đớn da thịt."

Vừa dứt lời đã có người khiêng giá hành hình vào.

Yến Trì biến sắc, quay phắt sang nhìn đại ca, đang định lên tiếng ngăn cản, không biết nhớ tới cái gì lại ngồi xuống.

"Điện hạ đoán sai rồi, không phải ta thuyết phục uy hiếp Lục Thập Di, mà là hắn chủ động bày mưu tính kế muốn ta đến đây. Hơn thế nữa, thế lực của Lục gia ở Đại Tề mấy năm nay chỉ tăng chứ không giảm, hoàng đế làm sao yên tâm cho được? Cho nên đành phải để ta đi."

Quý Hoài Chân mỉm cười, nửa thật nửa giả đối đáp.

"Ta biết hắn có một thế lực ở Sắc Lặc Xuyên, sao có thể để mặc cho nó phát triển? Chỉ là lần đầu giả làm hắn, diễn không đạt nên mới vô tình lòi đuôi trước mặt điện hạ mà thôi. Nhưng ta đây cũng lấy làm tò mò, chuyện nghị hòa vốn trăm lợi mà không một hại đối với Lục Thập Di, thì vì sao hắn lại có thái độ tránh còn không kịp mà đẩy ta ra thế này."

Y thở dài đầy ẩn ý.

Doanh Hoà vẫn cười như không cười nhìn chằm chằm y, chỉ là ánh mắt kia mang theo sự lạnh lẽo, chẳng mảy may để tâm đến lời khích bác ly gián của Quý Hoài Chân. Hắn đột nhiên cười với y, ném một món đồ ra trước mặt.

Cúi đầu nhìn, hóa ra là thánh chỉ có niêm phong bằng đất sét tím.

"Quý đại nhân đã từng xem nội dung bên trong chiếu thư này chưa?”

"Chiếu thư Đại Tề thường dùng đất sét tím để niêm phong, nếu đất sét tím còn nguyên vẹn, tự nhiên là chưa ai động vào."

"Cũng phải, ta bỗng nhớ ra, dường như Quý đại nhân mù chữ." Doanh Hoà lại nói tiếp: "Lão thất, đệ tới đọc cho Quý đại nhân nghe đi."

Quý Hoài Chân thấy bị chọc trúng chỗ đau, hai nắm tay siết chặt, ngoài mặt thì không biểu cảm, nhưng trong lòng đã lôi Doanh Hoà ra chửi bới đủ kiểu.

Yến Trì đi về phía y, nhặt chiếu thư lên mở ra. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Yến Trì lại cúi đầu xuống, chỉ liếc qua loa, sắc mặt đại biến, đột ngột quay lại nhìn Doanh Hoà.

Không biết trên chiếu thư viết cái gì mà phản ứng của Yến Trì lại dữ dội đến thế: "Chiếu thư này liệu có còn hiệu lực không?"

Doanh Hoà nói: "Đương nhiên là có rồi."

Yến Trì gặng hỏi: "Người vẫn chưa đến, hiệu lực kiểu gì chứ?"

Doanh Hoà cười đầy ẩn ý: "Ai bảo chưa đến? Chẳng phải đang đứng ngay trước mặt huynh đệ ta đây sao."

Thấy đối phương đưa mắt nhìn sang, trong lòng Quý Hoài Chân dâng lên dự cảm chẳng lành, cũng chẳng biết hai huynh đệ họ rốt cục đang chơi trò bí hiểm gì.

Chỉ thấy thái độ Yến Trì cứng rắn phản bác: "Không được, đệ không đồng ý, đệ cũng không chịu!"

"Nếu đệ không chịu, thế thì đại ca chỉ đành giết y thôi." Doanh Hoà thở dài, đứng dậy, lập tức thay đổi sắc mặt, dang tay lấy một trường cung từ giá vũ khí, kéo căng thành hình trăng rằm, nhắm thẳng vào mặt Quý Hoài Chân.

Yến Trì chắn ngang trước người Quý Hoài Chân.

Trường cung trong tay đã sẵn sàng vẫn chưa hạ xuống, Quý Hoài Chân bắt đầu căng thẳng, theo bản năng dựa sát vào người Yến Trì. Sao đột nhiên lại giương cung bạt kiếm như vậy? Yến Trì lại không chịu làm gì? Cẩn thận suy xét, vấn đề ắt hẳn nằm trên tờ chiếu thư kia.

Chỉ nghe một tiếng "phập", Doanh Hoà mặc kệ Yến Trì, thật sự bắn một mũi tên xé gió về phía Quý Hoài Chân. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, toàn thân Yến Trì căng cứng, đưa tay chụp lấy, vừa khéo tóm dính thân tên. Chậm nửa khắc thôi, mũi tên đó đã găm vào vai Quý Hoài Chân rồi.

Yến Trì ném mạnh mũi tên xuống đất, giận không kìm được quát: "Đại ca!"

Nhìn bộ dạng hốt hoảng của Yến Trì, Doanh Hoà bỗng dưng phì cười, giễu cợt: "Đùa đệ thôi, không phải đã nói rồi sao, người của đệ ta tuyệt đối không đụng đến mà.”

Yến Trì thở hồn hển, biết rõ tính tình thay đổi thất thường của đại ca nên không thả lỏng cảnh giác chút nào.

Giây tiếp theo, nụ cười trên môi Doanh Hoà tắt ngấm. Khi không cười, khuôn mặt hắn đầy vẻ lạnh lẽo, nhìn Yến Trì cảnh cáo: "Nếu đã quan tâm đến thế thì phải nghĩ cho thấu đáo, nếu đệ khăng khăng hành xử theo cảm tính mà phớt lờ đại cục, tính mạng của tên này ta cũng sẽ không giữ lại đâu."

Hắn vứt trường cung xuống, ngồi lại trường kỷ.

Lúc này Quý Hoài Chân mới phát hiện, mình đã toát mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng từ lúc nào.

Đúng lúc này, bên ngoài lều có người vào báo, nói Đại Hãn muốn triệu kiến Yến Trì điện hạ ở vương trướng. Quý Hoài Chân lập tức nhìn về phía Yến Trì, y đã nhận ra Doanh Hoà không phải dạng tầm thường, nếu Yến Trì bỏ đi, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Hiển nhiên Yến Trì cũng có cùng suy nghĩ, cậu nhìn Quý Hoài Chân với vẻ phức tạp, rồi lại nhìn sang Doanh Hoà.

Doanh Hoà tủm tỉm cười: "Đi đi, phụ vương muốn gặp đệ. Đại ca hứa với đệ, tạm thời không giết y, chỉ là khi phụ vương hỏi tới, đệ đã biết phải đối đáp ra sao chưa?"

Yến Trì do dự gật đầu, nhận được lời đảm bảo này mới chịu rời đi.

Doanh Hoà đứng dậy, nhặt chiếu thư dưới đất lên, đi tới trước mặt Quý Hoài Chân, cười giả lả: "Đại nhân có biết trên chiếu thư này viết gì không?"

Quý Hoài Chân cũng đáp lại một nụ cười: "Nhìn bộ dáng thì chẳng phải sai Lục Thập Di tới nghị hòa nhỉ."

"Phải, mà cũng không phải. Hai ta đều bị Lục Thập Di, còn cả hoàng đế Đại Tề của các ngươi tính kế rồi. Quý đại nhân, ngươi cũng chỉ là một quân cờ bị bỏ đi mà thôi."

Quý Hoài Chân thoắt cái biến sắc, nhưng vẫn cố gượng cười: "Nói nghe thử xem, làm sao ta lại trở thành một con cờ bị vứt bỏ vậy?”

Doanh Hoà khẽ buông một tiếng thở dài, nhếch khóe môi, thế nhưng trong mắt chẳng có ý cười nào: "Ngươi nói ngươi phụng mệnh thay hắn tới đây, nhưng ngươi có biết, hoàng đế Đại Tề của các ngươi đã ban thánh chỉ cho 'Lục Thập Di', buộc hắn đến Sắc Lặc Xuyên của ta, trước là để nghị hòa, sau là cùng thất hoàng tử Yến Trì của Di Nhung ta... nghị thân.”

Chapter 56

Doanh Hoà nói: "Chiếu thư là do hoàng đế Đại Tề các người đồng ý rồi mới ban hành, ngươi thay Lục Thập Di đến Di Nhung cũng là ông ta ngầm cho phép, sao ông ta có thể không biết Di Nhung phái người sang Đại Tề là muốn nghị hòa trước, sau đó mới nghị thân? Quý đại nhân, những uẩn khúc trong này, bây giờ ngươi đã hiểu ra chưa?"

Quý Hoài Chân như bị sét đánh ngang tai, toàn thân như rơi xuống hầm băng, chợt thở không ra hơi, lồng ngực nghẹn lại đau nhói từng cơn.

Chỉ là nghị hòa thì thôi đi, nhưng ngàn tính vạn tính lại không tính được người Di Nhung còn muốn Lục Thập Di đến để nghị thân.

Nếu ban đầu y không nảy sinh lo ngại, vì muốn nhổ bỏ thế lực của Lục Thập Di ở Sắc Lặc Xuyên mà đích thân tới đây, vậy thì giờ này khắc này người rơi vào cảnh tù tội là Lục Thập Di chứ không phải Quý Hoài Chân y.

Hoàng đế thuận nước đẩy thuyền, muốn mượn tay Lục Thập Di để trừ khử y. Còn Lục Thập Di lại muốn mượn y để thoát khỏi Doanh Hoà.

Bất kể mục đích của bên nào đạt được, kẻ xui xẻo đều là Quý Hoài Chân.

Trong lòng Quý Hoài Chân tuy đã dậy sóng, nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh, nâng mắt nhìn Doanh Hoà, cười nói: "Nếu đã biết ta không biết chữ, vậy chẳng phải các ngươi nói chiếu thư này viết gì thì là cái đó sao?"

"Trong Thiết Lăng ấp có không ít bậc đại nho học giả, nghiên cứu rất sâu về chữ của người Tề các ngươi. Quý đại nhân nếu không tin, hôm khác đi hỏi là biết ngay thôi."

"Doanh Hoà điện hạ không sợ ta nhân cơ hội bỏ trốn sao?"

Doanh Hoà cười: "Quý đại nhân là người thông minh, nghĩ thông suốt rồi tự nhiên sẽ ngoan ngoãn ở lại. Chốt thí thì đã sao, kể cả là chốt thí, cũng có cơ hội tìm đường sống trong cõi chết. Hai ta bắt tay liên thủ, mỗi bên lấy thứ mình cần. Ta để ngươi mang thân phận Lục Thập Di danh chính ngôn thuận trở về Đại Tề, còn thứ ta muốn... đại nhân chắc hẳn đã đoán ra."

Quý Hoài Chân thầm cười lạnh trong lòng, cho dù trở về Đại Tề, giành lại thân phận của mình, thì đã sao?

Hoàng đế đã động sát tâm với y.

Hiện giờ kẻ muốn giết y là người đứng trên đỉnh cao quyền lực của Đại Tề kia.

Quý Hoài Chân dang rộng hai tay, nhìn mình từ trên xuống dưới, gượng gạo bày ra bộ dạng gặp nguy không loạn, không dám để Doanh Hoà nhìn ra lúc này mình đã ngàn cân treo sợi tóc.

Hai người bắt đầu đấu trí với nhau.

"Nay Lục Thập Di là khâm phạm triều đình của Đại Tề, còn mang hiềm nghi thông đồng với địch bán nước. Ta làm con dê thế tội cho hắn bị vây khốn ở cái đất Sắc Lặc Xuyên

này, không kéo chân sau của điện hạ đã là may mắn lắm rồi, làm sao có thể liên thủ với ngài?"

"Ai nói Lục Thập Di thông đồng với địch bán nước?"

Doanh Hoà nghiền ngẫm nhìn y, bản lĩnh đảo lộn trắng đen cũng chẳng kém Quý Hoài Chân là bao: "Lục Thập Di rõ ràng là vì làng Bằng Lan, vì chuyện thành Vấn Dương mà dốc hết tâm huyết, không tiếc lấy thân mình làm mồi nhử đi vào chốn nguy hiểm, liều chết một trận chiến với quân Thát Đát. Hắn bảo vệ mười chín bộ lạc du mục trên thảo nguyên ta, đã được Di Nhung tôn làm thượng khách. Có Di Nhung chống lưng cho hắn, ta xem ai dám nói hắn thông đồng với địch bán nước?"

"Hơn nữa, nếu chuyện nghị hòa thành công, Di Nhung và Đại Tề kết mối giao hảo trăm năm, còn ai nhớ tới chuyện 'Lục Thập Di' từng giết ai ở Phần Châu? Còn ai dám nói hắn là khâm phạm triều đình?"

Quý Hoài Chân nghĩ thầm: Âm hiểm thật.

Hai người nhìn nhau, cười hiểu ý mà không nói ra, thật sự tìm được chút cảm giác đồng cảm như nhìn thấy đồng loại nên đồng bệnh tương liên.

"Chỉ là phải để Quý đại nhân chịu thiệt thòi một chút, phải thành thân với đứa đệ đệ không hiểu chuyện của ta."

"Yến Trì sẽ không cam tâm tình nguyện đâu." Quý Hoài Chân khẳng định.

Doanh Hoà thản nhiên đáp: "Nó sẽ chịu thôi." Dường như nhớ ra điều gì, hắn lại ám chỉ với Quý Hoài Chân: "Ngươi tốt nhất là nên cầu nguyện cho nó cam tâm tình nguyện đi. Nếu nó thật sự thà chết không theo, thì Quý đại nhân đối với Đại Tề đã vô dụng, đối với ta cũng vô dụng nốt, lúc đó mới thực sự biến thành con chốt thí đấy."

Hắn cao giọng ra lệnh cho tùy tùng chuẩn bị thức ăn và lều bạt cho Quý Hoài Chân. Doanh Hoà lại nói: "Quý đại nhân cứ từ từ suy nghĩ, bên phía Yến Trì tự có ta đi nói.”

"Khoan đã."

Quý Hoài Chân gọi hắn lại: "Nghị hòa cũng được, nghị thân cũng được, chỉ là trước khi Di Nhung các người phái đặc sứ sang Đại Tề, đã từng báo cho Yến Trì biết chưa?”

Nhìn thái độ kinh ngạc vừa rồi của thằng nhóc đó, kiểu gì cũng không giống như đã biết trước mình bị hứa hôn.

Doanh Hoà dừng bước, im lặng không nói.

Thấy phản ứng này của hắn, Quý Hoài Chân biết mình đoán đúng rồi, lập tức cười khẩy một tiếng, mỉa mai không nể nang: "... Xem ra, thứ mà điện hạ khao khát nhất cũng chẳng đơn thuần chỉ là Lục Thập Di của Đại Tề đâu nhỉ. Ngài còn tàn nhẫn hơn cả ta, vậy mà tính kế cả đệ đệ ruột của mình."

Doanh Hoà bất đắc dĩ lắc đầu, quay lại nhìn Quý Hoài Chân, ẩn ý nói: "Quý đại nhân nghĩ sai về ta rồi, ta thật sự muốn tác thành cho tấm chân tình của Yến Trì, còn về những thứ khác, chỉ cần Yến Trì muốn thì nhất định sẽ là của nó. Hiện tại đại nhân nghe chưa hiểu, đợi gặp phụ vương ta rồi sẽ rõ."

Quý Hoài Chân không vạch trần hắn, chỉ cảm thấy nực cười.

Nếu người đến thật sự là Lục Thập Di, chỉ dựa vào tâm cơ thâm sâu này của Doanh Hoà, tự khắc có thủ đoạn giữ hắn lại thành thân với Yến Trì, chẳng lẽ sau này hắn còn định diễn trò huynh cướp vợ của đệ hay sao.

Doanh Hoà không nói thêm nữa, xoay người rời đi.

Nghe tiếng bước chân hắn đi xa, không có ý định quay lại, Quý Hoài Chân mới thở phào một hơi, bàn tay nắm chiếu thư không ngừng run rẩy, y không ngừng nhớ lại cuộc đối thoại với hoàng đế trước khi y xuất phát. Y không dám tin mình lại trở thành một con tốt thí!

Chốc lát sau, quả nhiên có người bước vào lo liệu mọi thứ cho Quý Hoài Chân, dẫn y sang một chiếc lều bạt khác.

Đợi người nọ đi khỏi, Quý Hoài Chân lập tức cầm lấy chiếu thư, cẩn thận nhìn từng chữ một, mồ hôi lạnh tức thì túa ra đầy mình.

Trước mặt Doanh Hoà y không chịu tỏ ra yếu thế nên vẫn luôn thẳng lưng, giờ phút này chỉ còn lại một mình, ngay cả chân cũng hơi nhũn ra. Cổ tay Quý Hoài Chân bủn rủn, tờ chiếu thư mỏng manh ấy dường như nặng ngàn cân, dường như đang nâng một thanh chủy thủ sắp sửa đâm thẳng vào tim mình.

Lúc trước khi ở Phần Châu y từng tìm người giải mã chiếu thư, nhưng vì chuyện vào tù mà bị cắt đứt toàn bộ kế hoạch, về sau cũng không đợi được bản dịch phần còn lại.

Tuy không biết được mấy chữ, nhưng ba chữ Lục Thập Di trên chiếu thư kia không hề giả, đốt thành tro y cũng nhận ra.

Năm xưa khi Quý Hoài Chân học chữ, đầu tiên là học tên mình, sau đó học tên Quý Vãn Hiệp, tiếp đến là Lục Thập Di.

Càng nhìn, mắt Quý Hoài Chân càng hoa lên, những con chữ trên chiếu thư bỗng nhiên ngoằn ngoèo, hóa thành từng gương mặt quen thuộc nở nụ cười giễu cợt với y. Cảm giác đau tức ngực lúc ở trong lều của Doanh Hoà lại ập tới, nơi cổ họng dâng lên vị tanh ngọt, Quý Hoài Chân chẳng nhận ra chỉ nghiến chặt răng, trừng mắt cố nhìn cho rõ.

Trước mắt y nhòe đi.

Tờ chiếu thư trượt khỏi tay rơi xuống đất, Quý Hoài Chân cười lên đầy thê lương.

Y vừa cười, vừa lắc đầu, lẩm bẩm tự nói với chính mình: "... Ta đúng là tự cho mình thông minh, làm chó cho kẻ khác mười mấy năm trời, một sớm đắc thế, đắc ý vênh váo, liền tưởng đã được làm một con người.”

Quý Hoài Chân cười còn khó coi hơn cả khóc: "Mất hết rồi, chẳng còn gì nữa.”

Mặc cho y quyền thế ngập trời thì sao, tai mắt khắp nơi thì sao, thông minh tuyệt đỉnh nghịch thiên cải mệnh thì thế nào, chung quy vẫn không vượt qua được hoàng quyền.

Từ đầu đến cuối, kể từ ngày y được Quý Đình Nghiệp dẫn về Quý gia đã định sẵn y chỉ là một con chó do hoàng đế nuôi, chó đã cậy thế, muốn cắn người thì tại sao làm chủ nhân lại không vứt bỏ?

Đì chết một con chó, có gì khó đâu.

Con chó phạm thượng định sẵn phải bị giẫm chết là y đây, vậy mà ngay cả chuyện hoàng đế sinh lòng nghi ngờ từ lúc nào cũng không hay biết.

Dù là ở trong đại lao Vấn Dương cũng không bằng giờ phút ngàn cân treo sợi tóc này. Khi đó tuy chịu đau đớn da thịt, nhưng trong lòng y biết Lục Thập Di sẽ không giết mình ngay, hắn còn phải áp giải y về Thượng Kinh, dọc đường đi thiếu gì cơ hội bỏ trốn.

Nhưng bây giờ, kẻ muốn giết y là hoàng đế, dưới gầm trời này đâu đâu cũng là đất của vua, y còn có thể trốn đi đâu?

"Bấy nhiêu năm nay... Ta vì Quý gia, vì Quý Đình Nghiệp... vì Đại Tề, đến cuối cùng đều là may áo cưới cho người..."

Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân tức giận đến mức vị tanh ngọt trào lên khỏi cổ họng, y chống tay lên bàn, phun ra một ngụm máu tươi.

Cuối cùng y cũng thấm thía được cảm giác của Yến Trì, phải hối hận và phẫn nộ đến mức nào mới tức đến hộc máu.

Bao cay đắng nếm trải suốt nhiều năm qua, máu tươi đã dính trên tay, những cơn ác mộng đã trải qua, chỉ cần người ngồi trên long ngai kia khẽ gật đầu một cái, liền có thể xóa sạch mọi chuyện, coi như không tính.

Những gì y giành được, từng sở hữu, tình yêu của Yến Trì cũng vậy, quyền thế y tích cóp được ở Thượng Kinh cũng thế, chỉ trong chớp mắt đều tan thành mây khói.

Quý Hoài Chân đã hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu, lòng nguội lạnh như tro tàn, chỉ không ngừng cười khổ, độc thoại với chính mình: "Nói không chừng nếu không có ta, tỷ tỷ và A Toàn sẽ càng an toàn hơn."

Nếu không có tên quyền thần hô mưa gọi gió là y, A Toàn tự nhiên chẳng có hy vọng làm thái tử, không làm thái tử, thằng bé và tỷ tỷ đều có thể bình an. Nếu không có y, Tiêu Kim đài tự nhiên sẽ giải tán, không ai phải liều mạng nữa. Nếu không có y, hoàng đế cũng sẽ không coi Quý gia là cái gai trong mắt.

Quý Hoài Chân cười lớn, lật đi lật lại xem tờ chiếu thư kia.

...

Quý Hoài Chân ngồi trong lều, ngồi một mạch suốt cả buổi chiều, đến khi trời tối đen, Yến Trì mới từ vương trướng trở về.

Quý Hoài Chân đã khôi phục lại vẻ bình thường, thoáng trầm ngâm rồi liếc nhìn tờ chiếu thư kia.

Việc cấp bách trước mắt, y phải trấn an Doanh Hoà để giữ mạng, rồi mới tìm cách trốn khỏi Sắc Lặc Xuyên, hội họp với thân binh của mình.

Doanh Hoà theo sau Yến Trì, ra lệnh cho lính canh xung quanh lui xuống, hai huynh đệ không biết đã nói những gì trong lều, chỉ một lát sau liền truyền đến tiếng đồ đạc vỡ nát.

Quý Hoài Chân do dự một thoáng, thò đầu ra ngoài lều nhìn thử, thấy không có ai canh giữ, bèn đường đàng hoàng bước qua đónnghe lén.

Vừa tới gần lều, y liền phát hiện một vị khách không mời mà đến khác.

Người này trạc tuổi Yến Trì, gương mặt lộ rõ vẻ chột dạ và nhút nhát của kẻ nghe lén, Quý Hoài Chân còn chưa tới gần đã bị cậu ta phát giác, lập tức cảnh giác quay đầu, nhìn về phía y.

Quý Hoài Chân nhìn người, đương nhiên là nhìn mặt trước.

"Ngươi là ai?" Người nọ không khách sáo chất vấn Quý Hoài Chân, nói tiếng Hán lại trôi chảy lạ thường.

Người này môi hồng răng trắng, trông có vẻ da thịt non mềm hơn những người Di Nhung khác.

Thấy trên trán cậu ta dán một miếng gạc, Quý Hoài Chân bỗng nhớ ra khi y cãi nhau với Yến Trì, có một giọng nói như thế chen ngang vào, hân hoan vui sướng gọi tên Yến Trì, sự thân thiết mong chờ trong đó tự nhiên không cần phải nói.

Chỉ tiếc là đến không đúng lúc, Yến Trì đang bị y chọc cho tức đến bốc khói, ngay lúc đó nhìn cũng không thèm nhìn, vớ lấy đồ vật ném đuổi người đi, còn tặng thêm một chữ "Cút".

Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm miếng gạc trên đầu cậu ta.

Y nhìn người nọ từ trên xuống dưới, rồi chẳng thèm để ý, đứng bên ngoài lều, bắt đầu "nghe lén" hai huynh đệ nói chuyện.

Thiếu niên Di Nhung kia cũng không phải kẻ vô danh tiểu tốt, tên là "Ô Lan", cha cậu ta là đệ nhất mưu sĩ dưới trướng Doanh Hoà, bản thân cậu ta càng tinh thông thuật ám sát, tính tình kiêu ngạo ương bướng, ngay cả Doanh Hoà cũng không để vào mắt, lại chỉ răm rắp nghe lời Yến Trì.

Ô Lan thấy Quý Hoài Chân không thèm để ý tới mình, trong lòng tuy tức đến dậm chân, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, đứng cùng một chỗ với Quý Hoài Chân, nghe ngóng động tĩnh truyền ra từ trong lều.

Hai huynh đệ tranh cãi bằng tiếng Di Nhung, Quý Hoài Chân nghe không hiểu, chỉ thỉnh thoảng nghe được một hai tiếng "Quý Hoài Chân, Lục Thập Di".

Ô Lan đứng bên cạnh chắc chắn nghe hiểu, vẻ mặt đang thất thần, tâm thần không yên, trông thật sự đáng thương.

Quý Hoài Chân dùng mũi chân đá cậu ta, lên tiếng hỏi: "Bên trong đang nói gì thế?”

Ô Lan trừng mắt nhìn y, vẻ mặt lạnh lùng đáp: "Liên quan gì đến ngươi.”

Nếu là bình thường, trông thấy mỹ thiếu niên thế này, Quý Hoài Chân khó tránh khỏi nổi máu ham vui, trêu chọc vài câu, nhưng hôm nay con chó mất nhà như y tâm trạng đang

không vui, chẳng còn chút kiên nhẫn nào liền cười lạnh một tiếng, bắt đầu chửi người bới móc khuyết điểm, đánh người đánh thẳng mặt

"Tiếng Hán của ngươi nói cũng khá đấy, học với ai, với Yến Trì à?" Quý Hoài Chân hừ lạnh: "Ngươi là người Di Nhung, học người Tề chúng ta nói chuyện làm gì, chắc không phải vì Tiểu Yến đấy chứ?"

Nghe y nhắc đến tên húy của Yến Trì, ngữ khí lại thân mật như vậy, sắc mặt Ô Lan càng thêm khó coi, đang định mở miệng mắng mỏ, lại nghe Quý Hoài Chân a da một tiếng, cười nói: "Nghe thấy tên ta rồi, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, ta biết ngay là họ đang nói chuyện này mà, aizz, thật là…"

Quý Hoài Chân giả vờ ra vẻ như thật mà thở dài một cái, rút mặt dây chuyền nanh sói ra, đong đưa lắc lư.

Liếc mắt sang Ô Lan, quả nhiên thấy sắc mặt cậu ta thay đổi, chằm chằm nhìn mặt dây chuyền nanh sói trước ngực y, không thể tin nổi cất lời: "Yến Trì điện hạ vậy mà thật sự muốn thành thân với ngươi."

Cậu ta ngẩng đầu nhìn Quý Hoài Chân, vẻ khinh bỉ trong mắt hiện lên rõ mồn một.

Quý Hoài Chân cười khẩy, thầm nghĩ: Đúng là dễ lừa.

Chỉ bằng một câu này của Ô Lan, y đã suy đoán được hai người bên trong đang cãi nhau chuyện gì, cũng không cần phải nghe thêm nữa.

Ô Lan sững sờ, ngay sau đó đã phản ứng lại, chỉ vào Quý Hoài Chân mắng: "Khá khen cho tên người Tề không biết xấu hổ nhà ngươi, lại dám gài ta."

Trong lều, hai huynh đệ nghe thấy động tĩnh, bèn bước ra xem xét.

Ô Lan vừa thấy Yến Trì đi ra, sắc mặt lập tức thay đổi như thể chịu uất ức tày trời, chạy đến bên cạnh Yến Trì, hích Doanh Hoà sang một bên. Cậu ta đang định cáo trạng với Yến Trì, Yến Trì lại như chẳng hề thấy Ô Lan, lập tức vòng qua cậu ta, túm lấy cổ tay Quý Hoài Chân.

"Huynh đi theo ta."

Quý Hoài Chân lại giằng ra, lạnh lùng nhìn Yến Trì, xoay người cười nói với Doanh Hoà: "Doanh Hoà điện hạ, chuyện ngài nói hôm nay, ta nhận lời rồi. Sau khi việc thành, đừng quên những gì ngài đã hứa với ta."

Tác giả có lời muốn nói: Thấy mọi người có vẻ thắc mắc việc đàn ông có thể thành thân hợp pháp hay không (?), xin giải thích ngắn gọn thế này:

Thực ra ở chương 3 tôi đã viết một chi tiết để nhắc nhẹ qua rồi, đó là hoàng đế Đại Tề vốn định nạp nam phi, bị Tiểu Quý nhà chúng ta biết được nên đã lén mò đến nhà giết quách tên xui xẻo kia đi, thế là không nạp được nữa. Hơn nữa, từ thái độ của thương nhân bán trà trước đó cũng có thể thấy, người Tề coi chuyện dan díu với đàn ông là điều rất đỗi bình thường. Tóm lại thì cấp trên làm sao cấp dưới làm vậy thôi... Hoàng đế còn dám nạp nam phi, vậy nhìn xem, vì bang giao hai nước, và trong hoàn cảnh đối phương có lời thỉnh cầu, việc đẩy một đại thần sang để nghị thân, chẳng phải là rất bình thường sao hahaha. Có lẽ tôi giấu hint hơi kỹ quá, lần sau tôi sẽ in đậm cho dễ thấy nhé

Chapter 57

Yến Trì sững sờ, nhìn về phía đại ca, hỏi thẳng: "Lời này của y là ý gì, huynh đã hứa hẹn gì với y?”

Doanh Hoà còn chưa kịp nói, Ô Lan đứng bên cạnh đã nhảy dựng lên, chỉ tay vào Quý Hoài Chân sỗ sàng nói: "Ta biết ngươi là ai, cũng biết ngươi đang toan tính ý đồ gì, ngươi, ngươi…”

Quý Hoài Chân trơ mặt, khó chịu nói: "Vậy ngươi nói xem, cái tên người Tề ta đây là ai lại toan tính ý đồ gì?"

Ô Lan không biết nghĩ tới điều gì mà đỏ mặt, rồi đột nhiên liếc xéo Doanh Hoà, chỉ vào mũi hắn mà mắng đầy phạm thượng: "Uổng công phụ thân ta trung thành với ngươi, đúng là biết người biết mặt không biết lòng, vậy mà lại cho phép người trong lòng làm ra cái trò không biết xấu hổ này với đệ đệ mình, hai người các ngươi đúng là một cặp trời sinh, cấu kết làm bậy!”

Doanh Hoà tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ, lại không dám chọc vào Ô Lan, sợ bị cậu ta quấn lấy, đành phải nói với Yến Trì: "Món nợ tình do chính đệ chuốc lấy, đệ tự dọn dẹp đi.”

Dứt lời, hắn quả nhiên mặc kệ mọi chuyện, xoay người về lều, bỏ lại mớ hỗn độn cho Yến Trì.

Quý Hoài Chân còn ngại chưa đủ loạn, châm dầu vào lửa với Yến Trì: "Ta lại chịu thay người trong lòng ngươi một trận mắng nữa đấy."

Ô Lan cảnh giác nhìn y: "Tên họ Lục kia, ngươi có ý gì?"

Dứt lời liền tiến lên, thô bạo đẩy mạnh vai Quý Hoài Chân một cái, Yến Trì lập tức nổi giận, quát Ô Lan: "Đừng động tay động chân!”

Thế nhưng Quý Hoài Chân đâu cần Yến Trì trút giận thay? Không mắng cả cậu lẫn Ô Lan một thể đã là quá nể mặt Yến Trì rồi.

Cái đẩy này khiến ngọn lửa giận trong lòng y bốc lên phừng phừng, lập tức cười khẩy một tiếng, đẩy Yến Trì sang một bên, thuận tay tát trả lại một bạt tai, đánh cho Ô Lan ngẩn người hồi lâu không hoàn hồn.

Cái tát đó vừa mạnh vừa kêu khiến binh lính tuần tra xung quanh phải len lén ngoái nhìn.

Từ nhỏ đến lớn, Ô Lan chưa từng bị ai đánh như vậy, lập tức ôm lấy một bên má sưng, định lao lên liều sống liều chết. Quý Hoài Chân tát xong một cái đã hả giận, lười để ý tới cậu ta, chỉ kéo Yến Trì ra trước mặt, để cậu chắn cho mình. Trong lúc hỗn loạn, Yến Trì hứng không ít đòn từ Ô Lan, chỉ nắm chặt cổ tay Quý Hoài Chân, bảo vệ người lẩn trốn vào lều, để lại vị mỹ thiếu niên dáng vóc gầy gò là Ô Lan, đứng giữa trời gió rét mắng chửi ầm ĩ vì tức giận.

Về đến trong lều, Quý Hoài Chân lập tức hất tay Yến Trì ra, lạnh lùng nói: "Có việc gì?"

"Huynh đã nhận lời đại ca ta chuyện gì, có phải là muốn thành thân với ta không?”

"Phải."

"Huynh... Huynh có biết, nếu huynh mang thân phận Lục Thập Di để thành thân với ta, có lẽ sau này sẽ không bao giờ đổi lại được nữa, huynh cam lòng làm người khác sao? Huynh đã nghĩ kỹ chưa?”

Nhìn sắc mặt Yến Trì, dường như cậu không ngờ Quý Hoài Chân sẽ đồng ý.

Nhưng Quý Hoài Chân chỉ mang vẻ mặt tê liệt, dửng dưng nhìn cậu.

"Nghĩ kỹ thì sao, không nghĩ kỹ thì thế nào, hiện giờ ta là ai, thực sự quan trọng sao?"

Thấy vẻ mặt y chán chường, giọng điệu mang theo sự bất cần đời vò mẻ lại sứt, Yến Trì ngẩn ra, nhíu mày nói: "Huynh làm sao vậy?"

"Ngươi quan tâm ta sao?" Quý Hoài Chân hỏi ngược lại, trong lòng chợt dâng lên một cơn giận dữ.

Lúc này hễ y nhìn thấy Yến Trì, sẽ liền nhớ tới Lục Thập Di mà cậu ái mộ, nhớ tới chính mình đã trắng tay, bị người ta tính kế thành một con chó mất nhà.

Tất cả những chuyện này đều là do Lục Thập Di ban tặng.

Nghĩ đến đây, nỗi phẫn hận cùng ấm ức nhẫn nhịn cả một ngày không thể nào dằn nén được nữa, Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì, nhịn không được lớn tiếng chói tai nói: "Ta lấy danh nghĩa của Lục Thập Di thành thân với ngươi thì có gì không tốt? Ta đã bàn bạc thỏa đáng với đại ca ngươi rồi, sau khi thành thân, hắn đưa ta về Thượng Kinh, ta sẽ đổi Lục

Thập Di về lại đây, đến lúc đó hắn đã gả cho ngươi làm vương tử phi Di Nhung, cuối cùng ngươi cũng được đoàn tụ với người trong lòng rồi.”

"Chuyện giữa hai người chúng ta, tại sao lại phải lôi kéo người khác vào? Ta chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng chuyện này để Lục Thập Di tới Sắc Lặc Xuyên, Quý Hoài Chân, bây giờ ta không nói chuyện người khác, ta chỉ nói chuyện giữa hai ta!"

Quý Hoài Chân cười gằn.

"Chỉ nói chuyện giữa hai ta? Làm sao mà chỉ là chuyện giữa hai ta! Ta mất hết rồi, không có nhà, không có đất nước, ngay cả một cái tên, một thân phận, ta cũng không có! Bây giờ rốt cuộc ta là ai? Là Lục Thập Di hay là Quý Hoài Chân! Ta rơi vào kết cục như ngày hôm nay đều do người trong lòng ngươi hại! Nếu ngươi muốn chỉ nói đến chuyện của hai ta, được thôi, ngươi đi giết Lục Thập Di xả giận cho ta đi, ngươi nỡ không?” Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì, hai mắt đỏ hoe, căm phẫn chất vấn: "Nếu không nỡ, sao có thể chỉ nói chuyện giữa hai ta?! Ngươi bảo ta cam tâm thế nào được!"

Trong lều chìm vào im lặng, chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề khi giận dữ của Quý Hoài Chân.

Lửa giận bùng phát xong, nỗi chán chường lại ùa về.

Y thầm nghĩ: Y nổi nóng với Yến Trì làm gì cơ chứ.

Đến nước này rồi, y đã trở thành con lừa bị bỏ rơi sau khi xay xong bột, thì có liên quan gì đến Yến Trì.

Đương nhiên y không muốn mang thân phận Lục Thập Di thành thân với Yến Trì, nhưng một mình y thì không cách nào trốn khỏi Sắc Lặc Xuyên dưới mắt Doanh Hoà, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị Doanh Hoà giết chết.

Y đồng ý thành thân, chỉ là để kéo dài thời gian, hoặc là trên đường về kinh, nghĩ cách liên lạc với một ngàn thân binh đang chờ lệnh trên núi Thương Ngô, trốn về Cung Châu.

Cứ thế sống nốt phần đời còn lại, không gây sóng gió nữa, chỉ cầu mong tỷ tỷ và cháu trai bình an vô sự.

—— Y nhận mệnh rồi, cũng nhận thua rồi.

Lòng Quý Hoài Chân rối như tơ vò, nhưng sắc mặt Yến Trì sớm đã lạnh băng. Hai người đưa mắt nhìn nhau không nói lời nào, cuối cùng Quý Hoài Chân mệt mỏi nói: "Nếu ngươi không muốn thành thân với ta, thì thôi vậy."

Yến Trì lạnh lùng nhìn y: "Nếu ta không thành thân với ngươi, sáng mai đại ca ta sẽ giết huynh, huynh ấy có thừa cách để bắt Lục Thập Di quay lại, cùng lắm thì tốn thêm chút công sức, để hắn sau này sống dưới thân phận của huynh mà thôi, huynh cảm thấy đại ca ta sẽ để tâm sao?”

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, không nhịn được hỏi ngược lại: "Để đại ca ngươi giết ta, có gì không tốt cơ chứ? Đỡ mất công ngươi phải tự mình ra tay.”

Yến Trì kinh ngạc, ánh mắt ngơ ngác trong thoáng chốc, rồi hoàn hồn lại nhìn về phía Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân hận bản thân mình không có tiền đồ động lòng thật sự, làm sao Yến Trì lại không hận?

Cậu hận bản thân mình bị y lừa gạt, cho đến tận lúc thân phận bại lộ, vẫn còn do dự thiếu quyết đoán, vừa thấy đại ca muốn giết y lại lo lắng hơn bất cứ ai.

Yến Trì không tin Quý Hoài Chân không hiểu, đã hiểu mà còn nói những lời như vậy để khích cậu.

Cậu đỏ mắt nhìn Quý Hoài Chân, khi lên tiếng lần nữa, giọng nói lại trở nên khàn đi: "Nếu ta thực sự nhẫn tâm được, ra tay được, tuyệt đối không phiền đến đại ca ta."

Lời này vừa thốt ra, Quý Hoài Chân bỗng cười tự giễu, thấp giọng lầm bầm: "Thôi vậy, cũng đâu phải chưa từng thành thân, một lần lạ hai lần quen, lần đầu đã không tính là thật, lần thứ hai đương nhiên cũng không tính. Ta lại thành thân với ngươi lần nữa, ngày khác Lục Thập Di đến Di Nhung các ngươi chẳng phải càng thêm danh chính ngôn thuận hay sao, ta thấy bàn tính như ý của ngươi gõ thật vang dội, đâu phải vì tiếc cái mạng này của ta."

Yến Trì ngẩn ra, đầu tiên là tức giận, sau đó vẻ mặt lạnh nhạt dần, nói với Quý Hoài Chân: "Huynh thích nghĩ thế nào thì nghĩ, cứ coi là như vậy cũng được, sáng sớm ngày mai, ta sẽ dẫn huynh đi gặp phụ vương, để sớm ngày định ra ngày cưới."

Trước khi đi, cậu quay lại nhìn Quý Hoài Chân, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong mắt tràn đầy thất vọng.

"Quý Hoài Chân, đến bao giờ ta mới nghe được một câu nói thật lòng từ chính miệng huynh."

Yến Trì không nói thêm gì nữa, xoay người bỏ đi.

Quý Hoài Chân dửng dưng đứng tại chỗ, cười khẩy một tiếng.

Y nghe thấy Ô Lan đang đợi bên ngoài, vừa mong mỏi vừa mừng rỡ gọi một tiếng Tiểu Yến điện hạ. Cậu ta dường như dường như để ý thấy mình gọi như vậy, nên cũng muốn bắt chước, khăng khăng muốn dùng một xưng hô như vậy để chứng minh, tên người Tề này cũng chẳng có gì khác biệt.

"Tiểu Yến điện hạ, ta biết hắn là ai, hắn là Lục Thập Di, hắn và Doanh Hoà điện hạ đã quen biết nhau từ lâu, hai người bọn họ còn... có lần hắn nghị sự với phụ thân ta, chính tai ta nghe được!”

Yến Trì khựng bước, nghiêm túc nhìn Ô Lan lên tiếng: "Ngươi gọi ta là gì?”

Ánh mắt nhìn về phía Ô Lan kia đã ẩn chứa ý cảnh cáo.

Vẻ mặt Ô Lan đầy lúng túng cúi đầu xuống.

Yến Trì không để ý cậu ta nữa, nhấc chân bước vào lều của mình.

Quý Hoài Chân trằn trọc trở mình, cả đêm không ngủ, trời vừa tờ mờ sáng mới có cảm giác buồn ngủ, ngay sau đó lại bị tiếng tù và xuất quân của đại quân đánh thức.

Chỉ thấy trên bình nguyên rộng lớn cách lều trăm mét, ba vạn đại quân Di Nhung xếp hàng ngay ngắn đang chờ lệnh, trên đài điểm tướng có ba người đang đứng, Doanh Hoà và Yến Trì thì không cần phải nói, nhưng một người khác, Quý Hoài Chân lại chưa từng gặp mặt.

Người nọ tết tóc đầy đầu, khoác một tấm áo choàng dài màu xanh chàm, bên hông đeo một thanh cốt đao, chỉ là y trông nữ tính, sắc mặt u ám, đứng cạnh Doanh Hoà càng làm nổi bật vẻ gầy yếu, Quý Hoài Chân thoáng nhìn qua, còn tưởng người này là tiểu thiếp của Doanh Hoà.

Tiếng tù và vang lên, chiến mã hí vang, Doanh Hoà phất cờ lệnh, ba vạn đại quân nhổ trại, đồng loạt tiến về phía nam.

Quý Hoài Chân nảy sinh nghi ngờ, theo y biết Di Nhung đang trong giai đoạn nghỉ ngơi dưỡng sức, chiến sự quy mô lớn, sắp đến mùa xuân, đây chính là thời điểm thích hợp để tích trữ quân nhu, ba vạn đại quân này lại muốn tiến quân về đâu?

Đang định thám thính thêm lại nghe thấy từ phía lều Yến Trì truyền đến vài tiếng ư ử của chó con.

Quý Hoài Chân nghe tiếng tìm tới, bất thình lình bị thứ gì đó húc vào thắt lưng, quay đầu nhìn lại, một con sói cô độc cao đến nửa người đang nhe răng trợn mắt, dùng đôi mắt xanh lè nhìn chằm chằm y.

Chính là con Nhược Nhược của Yến Trì!

Cái nhìn này dọa Quý Hoài Chân mặt cắt không còn giọt máu, hai chân run lập cập, người dán sát vào lều, theo kiểu hảo hán không chịu thiệt trước mắt mà hét lên: "Yến Trì! Thác Bạt Yến Trì! Mau đến quản con súc sinh nhà ngươi đi!”

Nhược Nhược lại nhích đến gần thêm, mùi hôi tanh trong miệng thoang thoảng truyền tới, còn dùng đầu sói huých nhẹ vào thắt lưng Quý Hoài Chân thêm cái nữa, dường như muốn dẫn y đi đâu đó.

Thấy con súc sinh này không có ý định cắn mình, Quý Hoài Chân dần to gan bị Nhược Nhược đẩy về phía trước, dưới chân chạm phải một thứ mềm nhũn, cúi đầu nhìn, hóa ra là một con sói con chưa đầy tháng, vừa mới mở mắt.

Khóe miệng Quý Hoài Chân giần giật, y ghét nhất là mấy thứ vừa mềm vừa nhỏ này, chỉ muốn chuồn lẹ đi cho xong, ngay lúc này sau lưng chợt vang lên một tiếng quát lớn.

"Dừng tay!"

Quay đầu nhìn lại, thế mà lại là cái tên âm hồn bất tán Ô Lan kia.

"Đây là sói của Yến Trì điện hạ, ngươi đừng có động vào! Ta đi gọi Yến Trì điện hạ tới."

Nếu là người khác, e là đã bị dọa sợ rồi, nhưng Quý Hoài Chân là ai chứ, y lập tức cười khẩy một tiếng, khom lưng bế sói con lên, bế lên còn chưa đủ, cố tình như muốn thị uy mà vuốt ve đầu sói mấy cái ngay trước mặt Ô Lan, thân thiết cụng trán vào mũi sói con: "Chạm vào rồi đấy, ngươi làm gì được ta? Mấy ngày nay trong lòng ta không được thoải mái, ngươi đừng có chọc ta.”

Nhược Nhược thấy Quý Hoài Chân bế sói con lên liền quay người bỏ đi.

Ô Lan tức đến dậm chân, vươn tay định giật lại, đúng lúc này, Yến Trì đã trở lại còn tưởng Ô Lan lại đi chọc ghẹo Quý Hoài Chân, lập tức quát: "Ô Lan!"

Cậu chạy lại xem, nhìn thấy thứ Quý Hoài Chân đang ôm trong lòng, sắc mặt thay đổi: "Nhược Nhược đưa tới? Ngươi ôm nó làm gì!"

Quý Hoài Chân cười khẩy, nhét thẳng con sói con đang rên rỉ tìm sữa bú vào trong lòng Yến Trì, thô lỗ nói: "Ngươi nghĩ ta muốn bế chắc? Toàn mùi hôi hám."

Nhưng ai ngờ con sói con kia chỉ nhận đúng Quý Hoài Chân, giãy giụa muốn vặn người về phía y, Ô Lan ở bên cạnh căm hờn gọi lớn: "Điện hạ!"

Yến Trì vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, bảo với Ô Lan: "Phụ thân ngươi đang tìm ngươi khắp nơi đấy."

Ô Lan vừa nghe, vẻ mặt chột dạ như gặp ma, không dám không nghe lệnh cha, đành ấm ức rời đi. Yến Trì lại ôm con sói con lắc lư dỗ dành, cái đầu nhỏ của nó vẫn ngoan cố nghển lên nhìn về phía Quý Hoài Chân, Yến Trì bất lực thở dài, đành bảo Quý Hoài Chân theo cậu vào trong lều.

"Ôm thì ôm rồi, ngươi phản ứng lớn thế làm gì? Là sói của ngươi đẩy ta đến chỗ nhóc con này đấy chứ."

"Sói con rất khó nuôi sống, lúc trước ta từng nuôi chết một con rồi. Chắc hẳn là mùa đông không tìm thấy đồ ăn, Nhược Nhược mới mang nó đến đây." Yến Trì lắc đầu nói: "Huynh không động vào thì còn đỡ, huynh vừa đụng vào, trên người nó dính mùi của huynh, Nhược Nhược sẽ không nhận nó nữa."

Cậu đặt con sói con xuống đất, rồi cùng Quý Hoài Chân lùi về sau đứng, chỉ thấy con sói con gắng sức chống bốn chân lên một cách loạng choạng, ngước mắt nhìn quanh, rồi ngốc nghếch bò về phía Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân vô cảm giơ chân gạt nó sang một bên.

Sói con bị ghét bỏ cũng không để ý, kêu ư ử, nằm rạp lên giày Quý Hoài Chân không nhúc nhích nữa. Cúi đầu nhìn xuống, thấy nó toàn thân màu xám, duy chỉ có túm lông trắng ngay giữa trán, trông như đang để tang vậy, khóe miệng Quý Hoài Chân giần giật, thầm nghĩ đúng là xui xẻo.

Y không thèm để ý con sói đó nữa, giao phiền não cho Yến Trì, gượng gạo hỏi: "Hôm nay đi gặp phụ vương ngươi, ngươi có gì muốn căn dặn ta không?"

Yến Trì nhìn y một cái, lắc đầu.

"Vậy thì tìm người tới đây, thay y phục chải tóc cho ta, dù ngươi muốn ta làm Lục Thập Di, hay muốn ta làm Quý Hoài Chân, thì đều đại diện cho Đại Tề, trước mặt Đại Hãn Di Nhung và đám quần thần, đương nhiên không thể thiếu đi lễ nghĩa."

Lời này vừa nói ra lại thấy sắc mặt Yến Trì vi diệu, nhìn Quý Hoài Chân với ánh mắt khá phức tạp.

"Không cần khua chiêng gõ trống thế đâu, phụ vương ta nói... Hôm nay là gia yến, chỉ có ba người chúng ta thôi."

Quý Hoài Chân cũng ngẩn ra.

Mãi đến khi tới trước vương trướng, y mới hiểu câu "gia yến" này có ý gì.

Trên Sắc Lặc Xuyên có mười chín bộ lạc lớn nhỏ sinh sống, mỗi bộ lạc đều có một Đại Hãn quản lý công việc trong tộc, mãi đến sau này quy mô lớn mạnh, các bộ lạc không ngừng xảy ra xích mích, mới do một người đứng lên chủ cùng nhau tiến cử một đại hãn, nắm giữ binh quyền cùng ngoại giao của cả mười chín bộ lạc, địa vị có thể sánh ngang với thiên tử Đại Tề.

Mà phụ thân của Yến Trì và Doanh Hoà là Tô Hợp đại hãn lại chính là người dùng một đao một thương, tự tay giành lấy hoàng quyền trên lưng ngựa.

Những năm gần đây thế lực hai bên kẻ giảm người tăng, e rằng hoàng đế Đại Tề đích thân tới, gặp Đại Hãn thảo nguyên này cũng phải nhường vài phần, nếu không phải phía tây có Thát Đát kiềm chế, chỉ e đã sớm tiến quân xuống miền nam, thu Đại Tề vào lòng bàn tay rồi.

Quý Hoài Chân nói không căng thẳng, đương nhiên là nói dối, ngay cả Doanh Hoà cũng dễ dàng nhận ra thân phận giả mạo của y, làm sao y có lòng tin không bị lộ tẩy trước mặt phụ thân của Yến Trì?

Yến Trì đứng trước vương trướng, quay đầu nhìn Quý Hoài Chân, đột nhiên nói: "Ta nói cái gì, huynh cứ nghe theo là được."

Màn trướng vừa vén lên, người đàn ông đứng trước mặt lại khác hẳn tưởng tượng của Quý Hoài Chân.

Người này vai rộng eo thon, dáng người cao ngất, nghe thấy tiếng động quay đầu lại, đôi mắt tựa chim ưng đóng đinh lên người Quý Hoài Chân. Nếu không phải hai bên thái dương hơi điểm bạc, chỉ tính riêng tinh thần diện mạo, không giống phụ thân Yến Trì, ngược lại giống đại ca của cậu và Doanh Hoà hơn, quả thực là khôi ngô tuấn tú khí chất phi phàm.

Chỉ riêng khuôn mặt này, đúng là có tư cách lừa được Diệp Hồng Ngọc.

Chapter 58

Tô Hợp Khả hãn xoay người, mỉm cười với Quý Hoài Chân.

Thấy ánh mắt ông ta rơi vào chiếc nanh sói trước ngực Quý Hoài Chân, Yến Trì mới khẽ gọi một tiếng phụ vương.

"Sao lại gọi phụ vương nữa rồi? Chẳng phải đã dặn con rồi sao, khi không có người ngoài, cứ gọi cha là được.”

Ông ta cười ha hả, nghiêng người lùi lại một bước, mời hai người ngồi xuống.

Trên bàn đã bày sẵn rượu và thức ăn, thế mà lại toàn là món ăn đặc trưng của người Tề, nhìn lại trong vương trướng, lính canh đã được cho lui từ trước, đến đây Quý Hoài Chân mới hiểu tại sao Yến Trì lại nói là gia yến.

"Lục đại nhân, mời."

Quý Hoài Chân không dám thất lễ, đang định hành lễ theo chuẩn mực thần tử Đại Tề, vừa gọi một câu Đại Hãn, ông ta đã khoát tay, cười nói: "Yến Trì chưa nói với ngươi đây là? Đã là gia yến, thì không cần giữ lễ tiết ngoại giao, càng không cần gọi ta là Đại Hãn, nếu ngươi muốn, cứ như Yến Trì, gọi ta một tiếng cha là được."

Yến Trì khó chịu nhìn về phía Tô Hợp đại hãn.

Sắc mặt Quý Hoài Chân cũng đầy vẻ gượng gạo, tiếng "cha" này, dù thế nào y cũng không gọi ra miệng được. Y lớn chừng này rồi chưa từng gọi ai là cha, ngay cả với Quý Đình Nghiệp, y cũng chỉ cung kính gọi một tiếng phụ thân.

Huống chi y và Yến Trì chỉ là thành thân giả, nếu có gọi, thì tiếng "cha" này cũng phải để Lục Thập Di gọi mới danh chính ngôn thuận.

Bầu không khí của bữa gia yến thật kỳ quặc, dù đồ ăn có ngon đến mấy cũng khó mà nuốt trôi.

Yến Trì đối mặt với cha mình thì tỏ vẻ lạnh nhạt, thờ ơ hờ hững, ngược lại Tô Hợp đại hãn thì cứ nhiệt tình dù con trai ruột hờ hững. Ông ta vừa gắp thức ăn, vừa ân cần hỏi han. Dù chỉ đổi lại được một chữ "ừ" của Yến Trì, cũng vẫn vui vẻ không biết chán.

Quý Hoài Chân bỗng hiểu lời Doanh Hoà nói hôm đó.

Nhìn tình hình này, dù Yến Trì thực sự cưới một nam nhân về, chỉ cần cậu muốn, Tô Hợp cũng có thể gạt bỏ mọi lời bàn tán, truyền lại ngôi vị Đại Hãn cho con trai của Diệp Hồng Ngọc.

Tô Hợp lại đưa mắt nhìn Quý Hoài Chân, hỏi y là người ở đâu.

"Từ nhỏ ta đã lớn lên ở Thượng Kinh.”

"Thượng Kinh? Chỗ tốt đấy, ta vẫn chưa có dịp đến đó bao giờ. Vậy ngươi và Yến Trì quen nhau ở Thượng Kinh sao?”

May mà da mặt Quý Hoài Chân đủ dày, lập tức trơ mặt gật đầu thừa nhận: "Trước đây ta từng gặp Yến Trì trong một bữa tiệc mừng thọ, ta cho cậu ấy chút đồ ăn, liền bị cậu ấy nhớ mãi.”

Tô Hợp đại hãn gật đầu, không biết câu nói nào đã gợi lên nỗi sầu muộn trong lòng, ông ta im lặng uống cạn ly rượu, đột nhiên cười tự giễu, nói: "Ba mẹ con họ sống ở Thượng Kinh vốn chẳng dễ dàng gì, làm phiền đại nhân đã chiếu cố.”

Ông ta lại không kìm được hỏi: "Ngươi đã từng gặp... của Tiểu Yến chưa?”

Quý Hoài Chân biết ông ta định hỏi Diệp Hồng Ngọc, còn chưa kịp trả lời đã nghe Yến Trì bên cạnh khó chịu nhắc nhở: "... Phụ vương."

Tô Hợp lập tức dỗ dành: "Được được được, ta không hỏi nữa, con đừng nổi giận là được.”

Lúc này sắc mặt Yến Trì mới dịu đi đôi chút, cậu bắt đầu tự rót tự uống. Một ly rượu vừa đưa lên đến miệng, sắc mặt cậu bỗng sầm lại, dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn sang Quý Hoài Chân bên cạnh.

Quý Hoài Chân bị cậu dùng ánh mắt như vậy nhìn, ngoài mặt không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng lại bắt đầu cảnh giác.

Lẽ nào y nói sai câu gì rồi sao?

Nghĩ kỹ lại, Quý Hoài Chân mới nhận ra chỗ nào không đúng, sắc mặt y thoắt cái biến đổi, sống lưng lạnh toát.

Phải rồi, Yến Trì đinh ninh rằng người cậu gặp ở Thượng Kinh là Lục Thập Di. Vào ngày mừng thọ Quý Đình Nghiệp, người tặng đĩa bánh ngọt cho cậu cũng là "Lục Thập Di". Nếu đã là Lục Thập Di, mà hắn xưa nay vốn bất hòa với Quý Hoài Chân, vậy làm sao y lại nắm rõ mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó như lòng bàn tay được?

Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt Yến Trì đã có chút thay đổi.

Tô Hợp nhìn hai người, đột nhiên cười nói: "Cãi nhau à? Theo ta thấy cãi nhau cũng là chuyện bình thường thôi. Trước kia khi ta ở bên mẹ nó, đừng nói là cãi vã, nhiều khi cãi hăng quá rồi động tay động chân luôn ấy chứ." Ông ta cười xòa hòa giải, đang định nói thêm thì bỗng im bặt.

Vị Đại Hãn thân kinh bách chiến, giành chính quyền trên lưng ngựa này bỗng nhiên thay đổi hẳn khí thế, không còn vẻ cha hiền ban nãy, đôi mắt ưng sắc lẹm nhìn chằm chằm ra ngoài lều, lạnh lùng cảnh cáo: "Tiểu Yến, có người đến."

Ngay sau đó, tiếng bước chân vang lên bên ngoài lều.

Người đến hống hách vô cùng, thậm chí chẳng buồn đợi thông báo, cứ thế sải bước đi thẳng vào trong trướng.

Chỉ thấy người này tóc tết đầy đầu, mặc trường bào màu xanh chàm, bên hông đeo thanh cốt đao, chính là kẻ vừa đứng vai kề vai với hai anh em họ trên đài điểm tướng lúc nãy.

Y cũng có đôi mắt biết nói tựa như Yến Trì, chỉ khác là Yến Trì vừa nhìn đã khiến người ta sinh lòng cảm mến, còn người này lại âm trầm vừa nhìn là đã biết không có ý tốt, ngược lại còn trông rất gợi đòn.

Chưa đợi Tô Hợp cất lời, y đã tháo thứ đeo trên lưng xuống. Tấm vải bọc vừa mở ra, một thanh khoát đao bằng sắt gỉ cao quá nửa người liền hiện ra trước mắt.

Vừa nhìn thấy thanh đao kia, Tô Hợp liền sững sờ.

Yến Trì lập tức giận tím mặt, đứng bật dậy, nét mặt bừng bừng sát khí quát: "Ngươi lấy đâu ra mặt mũi mà chạm vào đồ của mẹ ta?”

Quý Hoài Chân nhìn theo, đột nhiên biết cái người trông giống tiểu thiếp của Doanh Hoà này là ai rồi.

Tô Hợp đại hãn trầm giọng ra lệnh: "Yến Trì, ngồi xuống." Sau đó ông ta lại quay sang nở nụ cười hiền từ với người kia, ra vẻ cha hiền: "Ngao Vân, sao giờ này lại đến đây?”

Người này chính là kẻ mới chỉ nghe danh chứ chưa từng gặp mặt, tam ca của Yến Trì tam điện hạ Di Nhung —— Ngao Vân.

Ngao Vân cười âm hiểm, như thể không thấy vẻ mặt đầy lửa giận của Yến Trì, càng không để mắt tới Quý Hoài Chân. Y chỉ giơ cao thanh đao của Diệp Hồng Ngọc, khàn giọng nói: "Có được bảo đao này, dâng lên phụ vương."

Giọng nói ấy như thể từng bị nước sôi dội qua, khi cất lời cứ khò khè, thô ráp khàn đặc. Nếu chỉ nghe giọng mà không thấy người, ắt hẳn ai cũng sẽ đinh ninh rằng dung mạo của

người nói vô cùng xấu xí.

Lời này vừa thốt ra, Yến Trì đứng bên cạnh không thể chịu đựng thêm sự khiêu khích trắng trợn này nữa.

Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy một bóng đen lướt qua trước mắt, bèn thấy Yến Trì chống một tay, nhảy qua bàn, trực tiếp bóp cổ Ngao Vân quật ngã xuống đất. Trong chớp mắt sát khí bùng lên, cậu nghiến răng nghiến lợi nói: "Đến giả bộ cũng không thèm nữa à?"

"Ta phụng mệnh phụ vương, mang đao này về, ngươi nghe rõ chưa?"

Ngao Vân cười khinh miệt, bàn tay bấu lại thành móng vuốt, đâm thẳng vào mắt Yến Trì.

Hai anh em cứ thế đấm đá túi bụi ngay trước mặt cha ruột.

Nhìn lại Tô Hợp đại hãn, người làm cha này chỉ ngả người ra sau, lạnh nhạt nhìn hai đứa con trai đánh nhau sứt đầu mẻ trán trước mắt mình. Mãi đến khi mặt Ngao Vân bị Yến Trì đấm chảy máu, ông ta mới chỉnh lại y phục đứng dậy, quát lớn một tiếng, tung một chưởng vào ngực Yến Trì, đánh người bay ngang ra ngoài, rồi lại giơ chân đạp mạnh vào lưng Ngao Vân, khiến y nằm sấp xuống đất như một con chó chết, giãy giụa hai cái rồi phun ra một ngụm máu.

Tô Hợp lườm hai người bằng ánh mắt lạnh lẽo, ông ta nhặt thanh khoát đao trên mặt đất lên xem, trong sát khí khó giấu lộ ra chút tình cảm.

Quý Hoài Chân bỗng nhiên biết Doanh Hoà giống ai rồi.

"Người đâu, khiêng tam điện hạ về lều." Tô Hợp bình thản ra lệnh, rồi phất tay bảo người đi đỡ Yến Trì.

Hai tên tùy tùng khiêng Ngao Vân sống dở chết dở đi, lúc đang định đỡ Yến Trì thì lại thấy cậu lảo đảo chống gối đứng dậy. Cậu hung hăng lau vết máu ở khóe miệng, nhìn chằm chằm Tô Hợp đại hãn nói: "Lời y nói có ý gì, cái gì gọi là phụng mệnh phụ vương?"

Tô Hợp im lặng không đáp.

Trong khoảnh khắc im lặng không nói này, Yến Trì đã hiểu ra, khuôn mặt dần nhuốm đầy lửa giận.

Cậu từng bước tiến lên, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

"Ông luôn biết rõ mọi chuyện! Ông biết y phái người giết ta, ông cũng biết y cấu kết với Thát Đát tàn sát làng Bằng Lan. Ông biết tất cả, nhưng lại chẳng làm gì cả. Vậy ông lấy đâu ra mặt mũi mà hỏi đến mẹ ta?”

Tô Hợp đại hãn không phản bác, chỉ giữ vẻ mặt nặng nề.

Quý Hoài Chân nhìn hai cha con bọn họ, bỗng nhận ra người làm cha như Tô Hợp, trông thế mà lại có vẻ khá kiêng dè Ngao Vân.

Chẳng biết từ lúc nào, khuôn mặt Yến Trì đã đẫm nước mắt, trong mắt toàn là hận thù.

Cậu đăm đăm nhìn cha mình, khản giọng chất vấn: "Ông có còn nhớ làng Bằng Lan là nơi nào không? Là nơi ông cùng mẹ ta đính ước, là nơi ta sinh ra. Con trai của ông cấu kết với người Thát Đát, hủy hoại cả làng Bằng Lan. Ông cũng từng ra trận, ông thừa biết cảnh xác chết chất đống khắp đường làng mang dáng vẻ thế nào. Nếu ông thực sự có tình cảm với mẹ ta, vì sao lại không phái người đi ngăn cản?"

"Ông lừa bà ấy, ngay từ đầu ông đã cố tình tiếp cận, là ông đã lừa mẹ ta!"

"Ông bảo khi chim yến bay về ông cũng sẽ quay về, nhưng ông đâu có làm thế! Ông dẫn theo năm ngàn thiết kỵ về làng Bằng Lan để lấy mạng mẹ ta! Là ông đã giam lỏng mẹ ta ở Sắc Lặc Xuyên, chính tay ông đã đẩy mẹ ta vào chốn dầu sôi lửa bỏng!"

Yến Trì vung tay quệt mạnh nước mắt, cậu như hóa điên, sức lực bỗng chốc tăng vọt, lật tung cả bàn rượu thịt, một người đàn ông trưởng thành như Quý Hoài Chân thế mà cũng chẳng thể kéo nổi cậu lại.

Bát sứ tách trà loảng xoảng rơi xuống đất, âm thanh lanh lảnh vang lên vỡ vụn khắp sàn, như đang cất tiếng reo hò cổ vũ cho đôi cha con vừa trở mặt thành thù này.

Yến Trì lại ôm vò rượu đập mạnh xuống, chỗ ba người đứng lập tức ướt đẫm.

"Làng Bằng Lan mất rồi. Chốn đào nguyên do một tay mẹ ta dựng lên đã bị ông và con trai của kẻ khác phá nát."

Cậu thất vọng nhìn người cha im lặng không nói một lời, giẫm lên vũng rượu lênh láng, lảo đảo chạy ra ngoài. Quý Hoài Chân thoáng cân nhắc, rồi vội vàng hành lễ cáo lui, đuổi theo gót Yến Trì.

"Thác Bạt Yến Trì..."

"Yến Trì!"

Quý Hoài Chân gọi cậu, Yến Trì chẳng thèm để ý, cắm đầu đi về phía trước, rồi cậu lại tóm lấy cổ tay Quý Hoài Chân kéo đi, ra hiệu cho y bám sát theo mình.

Chỉ thấy ngực Yến Trì phập phồng thở dốc không ngừng, hai mắt đỏ ngầu như máu, hiển nhiên cơn giận vẫn chưa nguôi. Cậu ngoái đầu nhìn lại, lau mạnh vệt nước mắt, mấy lần muốn mở miệng nhưng lại cứ như bị câm, miệng há ra một cách vô ích. Cuối cùng phải lấy lại hơi một lúc lâu, cậu mới khàn giọng nói: "Đi theo ta, đừng tự tiện hành động, đang có người theo dõi chúng ta."

Sắc mặt Quý Hoài Chân nghiêm lại, y liếc nhìn bằng khóe mắt, quả nhiên cách đó vài bước có một hai tên lính Di Nhung đi ngang qua, đang không ngừng dò xét họ.

Hai người vòng ra phía sau doanh trướng, thấy không còn ai khác, Yến Trì mới buông tay ra.

Cậu nhíu chặt mày, nấn ná hồi lâu mới bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu rồi chầm chậm thở ra.

Thấy cậu như vậy, Quý Hoài Chân cũng hiểu ra rồi.

"Ta đã bảo sao hôm nay ngươi lại hành sự bốc đồng như vậy, hóa ra đều là do ngươi giả vờ."

Nhưng nước mắt làm sao có thể là giả?

Những lời nói ban nãy tựa như những nhát dao, từng câu từng chữ cứa thẳng vào tim Tô Hợp đại hãn. Thốt ra trơn tru như vậy, chẳng biết những lời ấy đã kìm nén trong lòng Yến Trì bao lâu rồi. E rằng cậu đã vô số lần muốn hỏi thẳng ra, nhưng đành phải nuốt ngược vào trong.

Cãi vã là giả, nhưng sự oán hận lại là thật.

Yến Trì nhìn y một cái, ngập ngừng giải thích: "Hôm nay cho dù tam ca ta không đến, thì ta cũng phải tìm cớ cố tình cãi nhau với phụ vương một trận. Dạo gần đây ta và đại ca đã quá thu hút sự chú ý, nên buộc phải làm ầm lên một trận như thế này."

"Ta thấy phụ vương ngươi thật lòng thương yêu ngươi đấy chứ. Cái dáng vẻ răm rắp nghe theo kia, chỉ thiếu nước bưng ngươi lên thờ như tổ tông mà thôi."

Yến Trì cười lạnh: "Thương ta sao? Mẹ ruột của tam ca ta có thế lực cực lớn ở Sắc Lặc Xuyên. Phụ vương ta có thể dẹp yên các bộ tộc khác, phần lớn là phải dựa vào nhà ngoại của tam ca ta. Ông ta chẳng qua chỉ mượn ta để kiềm chế họ mà thôi. Cho nên dù biết rõ tam ca ta muốn lấy mạng ta, ông ta cũng không tiện nhúng tay vào quản."

Quý Hoài Chân đăm chiêu thốt lên tiếng "ồ", trong đầu không ngừng suy ngẫm về mối quan hệ giữa ba người Yến Trì, Doanh Hoà và Ngao Vân.

Thấy y có vẻ lơ đễnh, Yến Trì bỗng bất thình lình buông một câu: "Sao vừa nghe ta và tam ca ta không ưa nhau, huynh đã nổi hứng thú như thế? Mới hôm qua huynh còn như chó nhà có tang, cái gì cũng chẳng thèm bận tâm cơ mà.”

Quý Hoài Chân không lên tiếng, nhưng lại bị Yến Trì nói trúng tim đen.

Ngoài miệng y bảo rằng đã nhận mệnh, đã bỏ cuộc, nhưng hễ có một chút hy vọng bày ra trước mắt, y lại làm theo bản năng mà vươn tay ra nắm lấy.

Hiện giờ ngoại trừ năm vạn thân binh ở Cung Châu và Tiêu Kim đài, y coi như đã bước đường cùng. Tỷ tỷ và A Toàn vẫn đang ở Thượng Kinh, sao y dám dấy binh tạo phản vào lúc này?

Liên thủ với Doanh Hoà cũng là một cách, nhưng sao y dám tin tưởng kẻ ngay cả đệ đệ ruột cũng cũng dám tính kế cơ chứ, mà một khi có cơ hội đặt chân lên lãnh thổ Đại Tề, liệu hắn có chịu buông tha cho tỷ tỷ và hoàng tử tiền triều hay không?

Chuyện đến nước này, ngoại trừ chính mình, Quý Hoài Chân chẳng tin một ai, nhìn ai y cũng đâm nghi ngờ. Chỉ là đột nhiên y nhớ đến một người khác, chẳng rõ trong màn đi săn do hoàng đế và Lục Thập Di bắt tay giăng ra này, người kia rốt cuộc đang đóng vai trò gì?

Đúng lúc ấy, tên tùy tùng cuối cùng cũng tìm thấy Yến Trì, gã ghé sát tai cậu thì thầm to nhỏ một hồi.

Không rõ gã nói gì, Yến Trì theo bản năng nhìn lướt qua Quý Hoài Chân một cái.

Lúc này Quý Hoài Chân đang vô cùng nhạy cảm, y cảnh giác hỏi: "Sao thế?"

Yến Trì khoát tay cho lui tùy tùng, cậu nhìn Quý Hoài Chân, nét mặt đầy phức tạp nói: "Lúc trước ở Phần Châu, kẻ huynh giết trong hôn yến của Hồ Điệp, có phải tên là Tam Hỉ không?"

Quý Hoài Chân nhíu mày, tránh không đáp mà hỏi ngược lại: "Hỏi chuyện này làm gì?"

Yến Trì nắm lấy cổ tay y kéo đi: "Đi theo ta."

Chỉ thấy trước doanh trướng, một người đang bị trói gô lại, mặt mũi bầm dập sưng vù bị đè rạp xuống đất không ngừng quẫy đạp. Nghe thấy tiếng bước chân, kẻ đó vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Đó là Tam Hỉ!

Còn là một Tam Hỉ hàng thật giá thật!

Tam Hỉ nước mắt lưng tròng, mếu máo, nước mắt nước mũi tèm lem, bù lu bù loa mách lẻo với Quý Hoài Chân: "Đại nhân, cuối cùng tiểu nhân cũng được gặp lại ngài rồi! Đám người Di Nhung thô lỗ này đúng là vô lý hết sức!"

Bên kia Tam Hỉ vẫn đang khóc lóc ỉ ôi mách tội, giọng thê lương réo gọi đại nhân.

Bên này người Di Nhung thô lỗ Yến Trì, vừa nhìn thấy mặt Tam Hỉ, chẳng nói chẳng rằng rút đao đi thẳng tới.

Chapter 59

Lưỡi đao lạnh lẽo kề lên cái cổ mảnh khảnh của Tam Hỉ, dọa nó im bặt ngay lập tức. Yến Trì lạnh lùng nói: "Ngươi là ai? Ở Phần Châu chính tay ta đã nhặt xác cho ngươi."

Tam Hỉ nước mắt lưng tròng, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, sợ hãi nhìn về phía Quý Hoài Chân: "Đại nhân cứu mạng!"

Chỉ thấy đại nhân nhà nó chạm vào sống đao của tên Di Nhung lỗ mãng kia ấn xuống, miễn cưỡng giải thích: "Kẻ ngươi gặp ở Phần Châu đã dịch dung, hắn cố tình cải trang thành nô bộc của ta để hất bát nước bẩn lên đầu ta."

Tâm trí Quý Hoài Chân đang rối bời, y lại kéo Tam Hỉ đứng dậy, nên tự nhiên chẳng mảy may chú ý đến nét mặt của Yến Trì sau lưng bỗng trở nên lạnh lẽo khi nghe đến hai chữ Phần Châu.

Y xoay người lạnh nhạt nói: "Điện hạ, nô bộc của ta đã lặn lội đường xa vạn dặm từ Thượng Kinh tới tìm ta, lẽ nào ngài lại không cho chúng ta lấy một cơ hội hàn huyên chuyện cũ?"

Yến Trì không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt đầy vẻ dò xét nhìn y.

Cái nhìn này khiến Quý Hoài Chân trong lòng thấp thỏm, thừa hiểu người này đã không còn tin tưởng mình nữa, nhưng nếu không có chuyện quan trọng, Tam Hỉ tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi này.

Ngay khi y định tìm cớ đuổi Yến Trì đi, người này lại thu đao, phất tay cho lui đám thuộc hạ. Cậu nhìn Quý Hoài Chân đầy thâm ý rồi xoay người cất bước rời đi. Quý Hoài Chân chẳng còn tâm trí đâu mà bận tâm đến phản ứng của Yến Trì, chỉ nhìn quanh trái phải, kéo Tam Hỉ vào trong lều của mình, xác định chung quanh không có tai mắt mới đưa tay sờ lên vành tai Tam Hỉ.

Tam Hỉ tưởng Quý Hoài Chân đang tức giận, nó tự giác vươn đầu ra cho y vặn, ai ngờ đại nhân nhà nó hôm nay lại giống như đổi tính đổi nết, chỉ sờ sờ phía sau tai rồi thôi.

Đợi sau khi xác nhận thân phận người trước mắt, Quý Hoài Chân mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Ngươi tới Sắc Lặc Xuyên làm gì? Có phải tỷ tỷ ta xảy ra chuyện gì không?"

Tam Hỉ lại nhào tới ôm lấy chân Quý Hoài Chân.

"Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, tiểu điện hạ nhà chúng ta được sắc phong làm Thái tử rồi!"

Nó mừng như điên, mừng đến mức rơi cả nước mắt, nhưng hồi lâu không nghe thấy đại nhân nhà mình vỗ tay khen hay, ngẩng đầu lên nhìn thì Quý Hoài Chân cứ như không nghe thấy, hai mắt mở trân trân nhìn về phía trước, vẻ mặt đầy thảng thốt mà khàn giọng hỏi lại: "Ngươi nói gì?”

"Tiểu điện hạ được phong làm thái tử, đại nhân, Quý gia chúng ta đã qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai rồi đại nhân ơi!"

Quý Hoài Chân "ồ" lên một tiếng.

Lẽ ra y phải mừng rỡ như điên, lẽ ra y phải bừng bừng dã tâm, nhưng hiện tại y chỉ cảm thấy không đúng, chỉ dựa vào tâm trí trẻ con của A Toàn, trừ khi hoàng đế bị điên thì mới để thằng bé lên làm thái tử!

Chưa nói đến hoàng đế, ngay cả các đại thần trong triều, ngay cả tên Lục Thập Di kia, làm sao bọn họ lại có thể đồng ý giao phó tương lai đất nước vào tay một kẻ vừa không phải trưởng tử vừa chẳng phải hiền tài?

Tam Hỉ nhìn sắc mặt Quý Hoài Chân, vẻ bình tĩnh quỷ dị đó chỉ khiến nó khiếp đảm. Nó còn chưa kịp cất lời gọi một tiếng đại nhân, thì cánh tay đã nhói đau. Hóa ra là Quý Hoài Chân vừa túm chặt lấy nó lôi xệch lên, gằn từng chữ trầm giọng hỏi: "Sau khi ta rời đi, ngoại trừ chuyện A Toàn được lập làm thái tử, trong triều còn xảy ra đại sự nào khác không? Ngươi kể lại cho ta nghe rành mạch từng câu từng chữ, tuyệt đối không được bỏ sót bất cứ chuyện nhỏ nhặt nào.”

Tam Hỉ nói: "Đại nhân, ngài vừa đi, trong triều đã long trời lở đất, chuyện nào chuyện nấy đều là đại sự. Bệ hạ muốn bỏ Thượng Kinh, dời đô về Lâm An rồi."

Quý Hoài Chân điếng người như bị sét đánh.

Bao nhiêu năm lục đục tranh đấu đã rèn cho y thói quen lúc nào cũng cảnh giác như giẫm trên băng mỏng. Y trở nên cực kỳ nhạy cảm với vụ việc lập thái tử trước rồi dời đô sau, lại còn ngay giữa cái thời khắc dầu sôi lửa bỏng khi đang nghị hòa với Di Nhung, còn quân Thát Đát thì đã lăm le dòm ngó ngoài quan ải từ lâu.

Mắt thấy sang xuân chiến sự với Thát Đát chỉ chực chờ bùng nổ, tại sao ngay cái lúc nước sôi lửa bỏng này lại nhất quyết phải dời đô?

Sống lưng Quý Hoài Chân chợt dâng lên một luồng khí lạnh buốt.

Tam Hỉ bị sắc mặt này của y dọa cho giật thót tim. Nó theo Quý Hoài Chân đã lâu, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt này của đối phương, nó liền biết ngay có chuyện chẳng lành.

"Sau khi ngài rời kinh không lâu, thì có tin tức báo về rằng Thanh Nguyên quán đã bị thiêu rụi, Lục..." Nó nơm nớp lo sợ nhìn sắc mặt Quý Hoài Chân, thấy bốn bề vắng lặng mới nhỏ giọng nói tiếp: "'Lục Thập Di' bị cách chức đặc sứ, lập tức bị áp giải về kinh. Lúc đầu hoàng hậu nương nương lo lắng đến mức sinh bệnh nặng, sau đó Bạch Tuyết đại nhân trở về, bẩm báo ngài vẫn bình an vô sự, nương nương mới dần dần khỏe lại."

"Tiếp đó bệ hạ lại đột ngột sắc phong tiểu điện hạ làm thái tử. Cả triều đình xôn xao bàn tán, bọn họ đều cho rằng điện hạ tuổi vẫn còn quá nhỏ, dẫu có lập thái tử, thì cũng nên lập đại điện hạ mới phải. Ai ai cũng nói... cũng nói…"

Quý Hoài Chân lạnh giọng ra lệnh: "Nói tiếp."

"Bọn họ đều bảo Lục gia đã thất thế rồi, bệ hạ không dám đắc tội với Quý gia nữa, nên mới nhọc lòng tìm mọi cách để lấy lòng Quý gia."

Quý Hoài Chân cười châm biếm: "Lấy lòng?"

"Đại nhân còn nhớ Lương đại nhân không? Hắn đã bị điều về Thượng Kinh nhậm chức, được phong làm Hoài Hóa đại tướng quân, dẫn binh đi trấn thủ Kim Thủy rồi."

"Kim Thủy?" Quý Hoài Chân sững sờ.

Lương Sùng Quang vốn là một vị tướng tài, không được trọng dụng mới là chuyện lạ. Chỉ có điều, nếu Lục Thập Di muốn dùng hắn để kìm hãm số thân binh mà y để lại Cung Châu, đề phòng y dẫn người đánh trở về, thì nên giữ Lương Sùng Quang trấn thủ ở Thượng Kinh mới phải, sao lại điều đến Kim Thủy?

Tuy Kim Thủy cũng là địa hình hiểm yếu về mặt chiến lược, còn sở hữu kho lương lớn nhất Đại Tề, nhưng khoảng cách đến Thượng Kinh lại xa hơn Cung Châu rất nhiều.

Nếu Quý Hoài Chân y bị ép đến đường cùng, dẫn binh từ Cung Châu đột phá đánh thẳng về Thượng Kinh, Lương Sùng Quang chẳng kịp quay về phòng thủ.

"Hôm đó, cái tên giả mạo kia lấy thân phận của ngài tiến cung, ở lì trong ngự thư phòng của bệ hạ cả một ngày trời. Giữa chừng hoàng hậu nương nương đi vào một lần, nghe thấy họ đang thương nghị chuyện dời đô. Bọn họ nói phải đẩy nhanh chuyện này lên, không thể đợi đến mùa xuân mới từ từ toan tính được, buộc phải từ bỏ Thượng Kinh, lập tức dời đô đến Lâm An. Bạch Tuyết đại nhân nghe được chuyện này thì vô cùng hoang mang, nên mới vội vàng phái tiểu nhân đến Sắc Lặc Xuyên tìm ngài."

"Bỏ Thượng Kinh?" Quý Hoài Chân không dám tin vào tai mình.

Tam Hỉ gật mạnh đầu.

Quý Hoài Chân đã sớm biết chuyện dời đô, Thượng Kinh cách tiền tuyến chẳng qua cũng chỉ vài tòa thành trì, việc dời đô về Lâm An ở phía nam vốn dĩ là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng khi dời đô nhất định sẽ nhốn nháo hoảng loạn, lộ ra trăm ngàn sơ hở. Các triều đại từ trước đến nay, đa phần đều lựa chọn dời đô vào lúc giang sơn thái bình, quốc khố

dư dả. Nếu Đại Tề có đủ cả hai điều kiện này, sao lại phải bấm bụng chịu nhục mà cử người đến nghị hòa với Di Nhung?

Dời đô vào lúc này, đó là phơi bày điểm yếu cho quân địch!

Tam Hỉ đoán sắc mặt y, nơm nớp lo sợ mở miệng: "Đại... đại nhân, còn một chuyện nữa... Bên phía Cung Châu truyền tin về, mười vạn đại quân Thát Đát, bảy vạn tập kết ở biên giới Cung Châu, ba vạn vây quét Kim Thủy. Hơn nữa theo thám tử Bạch Tuyết đại nhân cử đi dò la thì dạo gần đây Di Nhung và Thát Đát qua lại vô cùng mật thiết. Lương tướng quân nhiều lần dâng sớ xin dẫn binh chi viện cho Cung Châu, nhưng đều bị bệ hạ bác bỏ, chỉ nói Cung Châu vẫn còn binh lực, lệnh cho Lương đại nhân cứ thủ vững ở Kim Thủy. Cứ theo đà này, có vẻ như bệ hạ muốn đẩy đại điện hạ ra Cung Châu.”

Quý Hoài Chân hồi lâu không lên tiếng, Tam Hỉ sợ hãi ngẩng đầu, thấy hai mắt y đỏ như huyết ngọc, gân xanh trên trán nổi lên, bấu vào cánh tay Tam Hỉ hơi tê rần, trong miệng lẩm bẩm nói: "Ngươi nói lại lần nữa, là lập A Toàn làm Thái tử trước, hay là thương nghị dời đô trước?"

"Đại nhân... đau, đau... Lập, lập thái tử trước."

Quý Hoài Chân thẫn thờ buông tay.

Tam Hỉ vừa nhìn sắc mặt y, sợ hãi gọi: "Đại nhân..."

Mắt Quý Hoài Chân đờ đẫn, hàm răng cắn chặt vào nhau, bàn tay buông thõng bên hông khẽ run rẩy. Y trân trân nhìn vào một khoảng không vô định, cười nói: "Hóa ra là vậy, tốt... tốt, tốt lắm…”

Cung Châu là địa bàn của y, còn là tiền tuyến. Nếu Cung Châu thất thủ, đại quân Thát Đát liền có thể thế như chẻ tre, đánh thẳng vào Thượng Kinh.

Hành động này của hoàng đế là đã quyết tâm từ bỏ Cung Châu, không tiếc đẩy nhanh việc dời đô, lấy mạng sống của toàn thể bách tính ở Thượng Kinh làm cái giá phải trả, triệt để chặt đứt đường lui của Quý Hoài Chân.

Còn cái chuyện lập A Toàn làm thái tử, nào phải lấy lòng Quý gia gì cho cam, rành rành ra đó là muốn lấy mạng A Toàn. Ông ta muốn giam chân thằng bé ở Thượng Kinh, còn bản thân thì chạy trốn về Lâm An, biến thằng bé thành miếng mồi nhử ném cho quân Thát Đát.

Đến lúc đó, nếu người Thát Đát mang thái tử ra uy hiếp, hoàng đế có thể đường hoàng phế truất thái tử, rồi hạ lệnh lập người khác.

"Cứ nhất quyết phải ép ta đến bước đường cùng như vậy..."

Đôi mắt Quý Hoài Chân đỏ quạch, toàn thân run rẩy lẩy bẩy. Y thô bạo đẩy Tam Hỉ đang định xông tới đỡ mình ra, vẻ mặt như phát điên, bật cười âm u quỷ quyệt: "Ta đã chịu thua rồi, thế mà ông ta vẫn không chịu buông tha cho ta. Vì muốn đuổi cùng giết tận ta, ông ta còn không thèm đoái hoài đến cả máu mủ ruột rà của chính mình."

Nghe đến đây, Tam Hỉ cũng đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nó khóc nấc lên: "Đại nhân, giờ chúng ta phải làm sao đây? Ngài phải phấn chấn lên, hoàng hậu nương nương và tiểu điện hạ vẫn đang trông cậy cả vào ngài! Bọn chúng chắc mẩm đại nhân ngài không thể lật ngược thế cờ, nên mới dám ra tay với tiểu điện hạ!"

Đầu xuân đã cận kề trong gang tấc, lác đác vài nhành cỏ non vừa mới nhú, nhưng cuộc đời của Quý Hoài Chân lại rẽ sang một hướng hoàn toàn trái ngược.

"Ta vì ông ta mà giết bao nhiêu người, vơ vét bao nhiêu của cải. Ông ta muốn mạng ta thì cũng đành thôi, từ đầu đến cuối, ta chưa bao giờ mong mỏi mình sẽ có được một cái kết cục tốt đẹp, nhưng ông ta vậy mà lại chẳng thèm buông tha cho chính vợ con của mình…”

Y đã trắng tay, chẳng còn lại gì nữa rồi.

Người mình yêu nay lại trở mặt thành thù, chủ tử vắt chanh bỏ vỏ, giờ đây ngay đến tính mạng của người tỷ tỷ y trân quý nhất và đứa cháu trai cũng đang rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

"Ta đã nhận mệnh rồi, ta đã chấp nhận buông xuôi rồi... Các người còn muốn thế nào nữa? Rốt cuộc các người còn muốn ta phải sống thế nào nữa đây, lẽ nào thật sự muốn dồn ta vào chỗ chết mới cam lòng sao!”

Cơn phẫn uất bốc thẳng lên não khiến Quý Hoài Chân hoa mắt chóng mặt. Mặc cho Tam Hỉ có gào thét thế nào đi chăng nữa, y cũng để ngoài tai. Bỗng nhiên, một trận đau tức ập đến nơi lồng ngực, vị tanh ngọt cuộn trào lên cổ họng. Y không mảy may phòng bị hé miệng ra, liền hộc ra một ngụm máu.

Tam Hỉ sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, chưa từng thấy Quý Hoài Chân có dáng vẻ thảm hại thất chí đến thế này.

Đúng lúc này, bên chân truyền đến một hai tiếng ư ử, Quý Hoài Chân nghiêng đầu nhìn sang, bèn thấy một cục bông mềm mềm đang nằm rạp bên chân mình, tiếng chó sủa là do thứ này phát ra.

Hóa ra là con của Nhược Nhược.

Nó không chịu nằm yên trong trướng của Yến Trì mà lại đánh hơi lần mò đến tận đây, ráng sức bám chặt lấy ống quần của Quý Hoài Chân. Tam Hỉ giật nảy mình, ban nãy thế mà nó chẳng hề nhìn thấy con vật này, Nó quýnh quáng khua tay định đuổi đi.

"Chó nhà ai đây, sao lại không biết nhìn sắc mặt thế này! Đi đi, đi đi!"

Cứ mỗi lần bị gạt ra, con súc sinh nhỏ này lại bò tới, chỉ nhận đúng Quý Hoài Chân, cũng hệt như chủ nhân của nó vậy, vừa cố chấp lại vừa cứng đầu.

Ngoài lều vang lên tiếng bước chân.

Quý Hoài Chân bỗng ngẩng đầu lên, trong mắt lộ rõ sát ý.

Chỉ thấy Yến Trì bước vào, lạnh lùng lên tiếng: "Huynh có thấy con sói của ta đâu không?"

Tam Hỉ nghe là sói chứ không phải chó, sợ tới mức buông tay ngay lập tức. Nó vẫn còn nhớ mối thù một đao ban nãy, trừng mắt nhìn vị khách không mời mà đến Yến Trì này, miệng nó lẩm bẩm: "Hóa ra là súc sinh nhà ngươi nuôi, ta thấy chính ngươi lén thả nó ra, rồi dồn nó chạy tới bên này hòng nghe trộm hai thầy trò ta nói chuyện thì có."

Vẻ mặt Yến Trì lập tức mất tự nhiên, cứ như bị Tam Hỉ nói trúng tim đen thật vậy.

Tầm mắt cậu rơi trên mặt Quý Hoài Chân, thấy y dường như vừa thổ huyết, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, tiến lên đỡ lấy Quý Hoài Chân, nghiêm giọng hỏi: "Huynh làm sao vậy?”

Yến Trì chẳng rõ Quý Hoài Chân bệnh cũ tái phát, hay là tên Tam Hỉ trước mặt đã giở trò gì với y. Ánh mắt như muốn giết người không kìm được mà lia về phía Tam Hỉ, khiến nó oan ức mà chẳng dám hó hé.

Tam Hỉ quay đầu, tủi thân mách với Quý Hoài Chân: "Đại nhân..."

Yến Trì cũng cáu, trừng mắt nhìn Quý Hoài Chân.

Thế nhưng vừa thấy khuôn mặt này của Yến Trì, Quý Hoài Chân lại nhớ tới những gì Tam Hỉ bẩm báo. E rằng những lời nghị hòa, nghị thân gì đó cũng chỉ là vỏ bọc dối trá. Mượn cớ sinh sự, cấu kết chia chác với Thát Đát, mưu đồ xâm chiếm Đại Tề mới là mục đích thực sự.

Xem ra ba vạn đại quân xuất phát hôm nay, cũng là hướng về phía Cung Châu.

Y nhìn Yến Trì, trong mắt toàn là đề phòng, hờ hững hỏi: "Ngươi nghe lén bọn ta nói chuyện?”

Yến Trì lạnh lùng đáp: "Nếu ta thực sự muốn nghe, ta tự khắc có thể học theo thủ đoạn của huynh mà tra tấn kẻ này một trận thừa sống thiếu chết. Từng có kẻ ở Phần Châu mang khuôn mặt y hệt hắn muốn lấy mạng huynh, chẳng lẽ ta lại không thể... Thôi bỏ đi, ta ra ngoài là được chứ gì.”

Tuy lời lẽ đanh thép hùng hồn nhưng Yến Trì rốt cuộc da mặt vẫn còn mỏng, thấy tên Tam Hỉ này không phải Tam Hỉ ở Phần Châu, cậu đành cúi người ôm lấy con sói nhỏ, im thin thít đi ra khỏi lều.

Quý Hoài Chân im lặng nhìn chằm chằm theo bóng lưng rời đi của cậu.

Tam Hỉ đứng một bên, tròng mắt đảo liên hồi. Chỉ qua dăm ba câu nói, nó đã đánh hơi ra được quan hệ giữa hai người này tuyệt đối không phải dạng tầm thường, rồi nhìn phản ứng khác thường của đại nhân nhà mình, tuy lang quân tuấn tú kia đáng ghét, nhưng lại không giống những kẻ dung tục phấn son trước kia, nó lập tức dò hỏi: "Đại nhân, người này là ai vậy?"

"Cậu ấy không phải là người tầm thường đâu, mà chính là thất hoàng tử Di Nhung đấy."

Sắc mặt Tam Hỉ nghiêm lại, đi theo Quý Hoài Chân cáo mượn oai hùm quen rồi, chủ nhân mà đắc thế thì chó sủa cũng oai. Nó là con chó thấy người là sủa, không ngờ hôm nay cắn phải người không nên cắn, lai lịch đối phương lại lớn như vậy, tức thì kêu khổ: "Toi rồi, thế mà lại là một hoàng tử."

Dứt lời, Quý Hoài Chân bỗng ngẩn người ra, nhìn đăm đăm vào Tam Hỉ: "Ngươi nói cái gì?”

Tam Hỉ khóc ròng: "Toi rồi."

"Không phải câu này!"

Sắc mặt Quý Hoài Chân quỷ dị, tựa như vừa bừng tỉnh đại ngộ lại tựa như thất hồn lạc phách, biểu cảm trên mặt đặc sắc vô cùng.

Tam Hỉ dè dặt nói: "Thế mà lại là một hoàng tử..."

Quý Hoài Chân lại trầm giọng lặp lại: "Cậu ấy là thất hoàng tử Di Nhung."

Thấy y trầm tư suy nghĩ, Tam Hỉ biết y đang nghĩ cách giải quyết nguy cơ trước mắt nên chẳng dám quấy rầy. Sau một im lặng quỷ dị, Quý Hoài Chân bỗng nhiên lắc đầu dở khóc dở cười, rồi lại cười trầm thấp mấy tiếng.

"Ai nói ta không có cách lật ngược thế cờ..."

Tam Hỉ ngẩn ra, thở mạnh cũng không dám, sợ sệt nhìn Quý Hoài Chân đang khác thường.

Nghe ý câu này, rõ là chuyện vui, ấy vậy mà Tam Hỉ nhìn đại nhân nhà nó, sao trông y cứ như sắp sửa tự tay moi chính tâm can của mình ra vậy?

Chapter 60

Chỉ thấy Quý Hoài Chân lấy từ trong ngực ra một bức họa, dùng ngón tay quệt vết máu trên khóe miệng, vẽ vài nét lên quần áo của Quý Vãn Hiệp trong tranh, rồi dặn dò: "Ta sẽ tìm cách đưa ngươi ra khỏi Sắc Lặc Xuyên, đợi ngươi về kinh, hãy bảo Bạch Tuyết ra lệnh cho Tiêu Kim đài, lập tức giam lỏng toàn bộ thương nhân có tên tuổi ở Thượng Kinh lại, không cho bọn họ rời kinh."

Xưa nay đô thành phồn hoa khó mà tách rời thương nhân buôn bán, nếu những người này cũng theo nhau lập tức dời tới Lâm An, thì Thượng Kinh từ nay về sau coi như lụi bại.

Tam Hỉ khó xử đáp: "Đại nhân ngài không biết đó thôi, người ngoài sáng của Tiêu Kim đài đã bị giám sát, số người chưa bại lộ quả thực có hạn, không ít người đã bị Bạch Tuyết đại nhân phái đi âm thầm bảo vệ hoàng hậu nương nương. Hơn nữa Bạch Tuyết đại nhân nói, ngài bị người ta phản bội từ lúc ở Phần Châu, khách điếm Kim Tiêu ở Vấn Dương đã bại lộ, nàng ta nghi ngờ trong người của chúng ta có gian tế, về đến Thượng Kinh tuy chưa xử lý để tránh bứt dây động rừng, nhưng đã âm thầm cắt đứt không ít điểm liên lạc khả nghi, nếu không sao đến lượt tiểu nhân tới Sắc Lặc Xuyên tìm ngài?"

Quý Hoài Chân thoáng ngẫm nghĩ bèn hỏi: "Trên đường ngươi tới đây, có ai ngăn cản không?"

Tam Hỉ lắc đầu.

Một lát sau Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng: "Ta hiểu rồi, hắn đã muốn lợi dụng ta, thì ta cũng lợi dụng hắn."

Tam Hỉ vẫn chưa hiểu, Quý Hoài Chân lại chẳng buồn giải thích, chỉ nói: "Thượng Kinh không đủ người, thì bảo Bạch Tuyết điều từ Cung Châu đến, ta không cần biết nàng ta

dùng thủ đoạn gì, nhân lúc chuyện dời đô còn chưa quyết định, người Thượng Kinh vẫn chưa nghe được phong phanh, thì dù thế nào cũng không được cho thương nhân rời kinh, nghe rõ chưa? Bảo nàng ta cứ yên tâm làm, tuyệt đối sẽ không có ai ngăn cản nàng ta."

"Ngoài ra, hãy thả tiếng gió ra ngoài, nói Lục Thập Di đã đến Sắc Lặc Xuyên, do xả thân cứu thất hoàng tử Di Nhung trên chiến trường Vấn Dương nên được Tô Hợp đại hãn tôn làm thượng khách, chọn ngày về kinh."

"Hoa văn trên váy trong bức họa này là bản đồ, ngươi hãy tới con đường bắt buộc phải đi qua ở dưới núi Thương Ngô dẫn đến Vấn Dương mà tìm, chỗ đó có một nghìn thân binh của ta đang mai phục, ngươi giao bức tranh này cho bọn họ, bảo bọn họ tản ra, canh giữ tại các ngả đường quan trọng xuống núi Thương Ngô.”

"Chỉ ba điều này thôi, nhớ kỹ chưa?" Trong mắt Quý Hoài Chân lộ ra vài phần tàn nhẫn.

Tam Hỉ gật đầu, chỉ cảm thấy đại nhân nhà nó trong chốc lát đã quét sạch vẻ suy sụp trước đó, nó quệt nước mắt, không nhịn được nói: "Đại nhân, tiểu nhân mà đi, bên cạnh ngài chẳng còn người nào có thể sai bảo, ngài biết phải làm sao đây?”

"Ngươi không cần bận tâm, ta tự có cách.”

Ánh mắt Quý Hoài Chân trân trân, thất hồn lạc phách lẩm bẩm lặp lại: "Ta tự có cách... Ta tới Sắc Lặc Xuyên thế nào, tự khắc sẽ về Thượng Kinh thế ấy..."

Tam Hỉ không hiểu, nhưng lại nhạy bén nhận ra sự đau xót trong giọng điệu của Quý Hoài Chân, nó định hỏi thêm, thì Quý Hoài Chân đã xua tay.

Vô duyên vô cớ có người từ Thượng Kinh tới, không thể nào không báo cho Doanh Hòa, có lẽ hắn đã biết từ sớm đang ở trong tối quan sát nhất cử nhất động của y, y bèn dặn dò: "Nếu trên đường về ngươi bị người ta bắt lại tra hỏi, thì cứ ăn ngay nói thật, hiểu chưa? Nhưng đừng nói ta là ai, cứ nói ngươi đến để thông báo chuyện Đại Tề lập thái tử là được.”

Thấy Tam Hỉ rưng rưng nước mắt gật đầu, Quý Hoài Chân mới yên tâm đôi chút, tạm thời thu xếp ổn thỏa cho Tam Hỉ, rồi sẽ tìm cách đưa nó ra ngoài.

Mấy ngày tiếp theo đều không thấy bóng dáng Yến Trì đâu, chẳng rõ có phải vì hôm đó y đã mắng cậu chạy mất hay không.

Nhưng cậu không muốn gặp Quý Hoài Chân, Quý Hoài Chân thì lại không thể không gặp cậu.

Lần trước Yến Trì làm ầm ĩ với Tô Hợp đại hãn như vậy dường như đã có tác dụng, cậu bận rộn liền mấy ngày không thấy tăm hơi, trời tối cũng không về doanh trướng, chẳng biết là đi đâu chỉ phái người đến truyền lời, nói ngày cưới đã định ngay vào mười ngày sau.

Ngược lại là Tam Hỉ ở bên cạnh nghe xong giật mình kinh hãi, hoảng sợ nhìn sang Quý Hoài Chân, dè dặt hỏi: "Đại nhân ngài sắp thành thân ạ?”

Quý Hoài Chân tát nó một cái dạt sang một bên, thản nhiên nói: "Đừng hỏi nhiều."

Ô Lan đã cầu xin Yến Trì mấy lần, Yến Trì đều không đưa con của Nhược Nhược cho cậu ta nuôi, trái lại còn nhắm mắt làm ngơ, mỗi lần con của Nhược Nhược bò tới tìm Quý Hoài Chân, cậu đều giả vờ như không biết.

Tam Hỉ đưa tay sờ đầu nó, suýt chút nữa bị cắn, lập tức hậm hực nói: "Đại nhân, hay là đặt cho con chó con này một cái tên đi, dữ dằn thật, đúng là thiếu ăn đòn.”

Quý Hoài Chân biết chữ không nhiều, nhìn con sói con đang nhe răng trợn mắt với Tam Hỉ, đột nhiên nói: "Gọi là 'Hỏa Thiêu' đi, trước kia có quen một tên ngốc tên là Thiêu Bính, ta thấy con súc sinh này giống cậu ta, chẳng có mắt nhìn gì cả, biết ta không thích nó mà còn cứ sấn tới bên cạnh ta."

Nhắc lại người quen biết và chuyện đã trải qua ở Vấn Dương, vậy mà cứ ngỡ như đã mấy kiếp người.

Con sói con kia dường như biết Quý Hoài Chân đang nói về nó, tức thì bốn chân dùng sức, men theo ống quần y bò một mạch lên trên, nằm lì trên người Quý Hoài Chân, không nhúc nhích nữa.

"Hỏa Thiêu." Quý Hoài Chân trơ mặt gọi mấy tiếng, cứ coi như là đang trêu chọc.

Đôi tai sói lập tức nhúc nhích.

"Hỏa Thiêu ơi là Hỏa Thiêu, mi nói xem tại sao Yến Trì lại xui xẻo đến thế..." Quý Hoài Chân lẩm bẩm một mình.

"Yến Trì làm sao?"

Một giọng nói truyền tới từ đằng sau, dọa Quý Hoài Chân toát mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn lại, thế mà là Tô Hợp đại hãn đang đứng ở cửa lều vải, cười tủm tỉm nhìn y.

Quý Hoài Chân lập tức đứng dậy, ra lệnh cho Tam Hỉ quỳ xuống.

Hỏa Thiêu không kịp đề phòng liền rơi khỏi đầu gối.

Thấy Quý Hoài Chân định hành lễ, Tô Hợp đỡ y dậy: "Không cần hành lễ, ngươi là người của Yến Trì, nó hành xử với ta ra sao, thì ngươi cứ làm y vậy, không cần gò bò quá."

Quý Hoài Chân vẫn còn sợ hãi, rõ ràng y vẫn nhớ dáng vẻ uy nghiêm của Tô Hợp vào hôm tung một cước đá Ngao Vân sống dở chết dở, thầm nghĩ con trai ông dám chỉ thẳng mặt mắng ông là kẻ bạc tình bạc nghĩa, chứ ta đây thì không dám đâu.

Nhìn điệu bộ này, lúc này Tô Hợp tới đây hẳn là có chuyện muốn nói, Quý Hoài Chân lập tức bảo Tam Hỉ lui xuống.

Tô Hợp vừa nhìn thấy con sói nhỏ nằm sấp trên mặt đất: "Đây là con của Nhược Nhược à? Cũng biết nhận người đấy chứ."

Vị đại hãn Di Nhung sát phạt quyết đoán, thống lĩnh mười chín bộ lạc thảo nguyên, đánh cho quân Tề bại lui liên tiếp này chưa từng bộc lộ uy áp trước mặt Quý Hoài Chân, có lẽ là nể mặt Yến Trì, mà ngược lại còn tỏ ra khá gần gũi dễ gần. Ông ta nhìn quanh một lượt, lại nói: "Sao ngươi không ngủ trong trướng của Yến Trì?"

Quý Hoài Chân cười gượng gạo, cắn răng đáp: "Vẫn chưa thành thân, ngủ chung một chỗ e là không tiện.”

"Người Di Nhung bọn ta không có quy tắc như thế." Tô Hợp liếc nhìn y với hàm ý sâu xa, ánh mắt đó tựa như đã nhìn thấu Quý Hoài Chân, ông ta là người từng trải, làm sao lại tin mấy lời khách sáo của Quý Hoài Chân chứ?

Quý Hoài Chân đành phải cười trừ.

Mấy ngày không gặp, tóc mai hai bên thái dương Tô Hợp đại hãn thế mà đã bạc hơn lần trước nhiều, còn không biết trận làm ầm ĩ hôm đó của Yến Trì đã làm cho ông ta bao nhiêu phiền muộn.

Tô Hợp mỉm cười chẳng để bụng: "Mấy năm trước cưỡi ngựa đánh trận, mấy năm nay không cần tự cầm quân nữa, bắt đầu phải lo lắng công việc trong tộc, chẳng ngờ lại còn lao tâm khổ tứ hơn cả ra chiến trường.”

"Đó là lẽ đương nhiên, Tô Hợp đại hãn trăm công nghìn việc, nên những năm gần đây Di Nhung mới..."

Lời nịnh nọt của y còn chưa nói hết đã bị Tô Hợp cắt ngang: "Lục đại nhân, hôm nay ta tới đây không phải với thân phận đại hãn, ta là lấy tư cách một người cha tới bàn về hôn sự của ngươi và Yến Trì."

Quý Hoài Chân ngạc nhiên.

Tô Hợp ung dung bệ vệ ngồi xuống giường, đi thẳng vào vấn đề: "Ta biết lúc ở Thượng Kinh Doanh Hoà từng được ngươi chăm sóc, quan hệ với ngươi không hề tầm thường, cũng biết Yến Trì những năm nay vẫn luôn si tình với ngươi, nhưng ngươi đã theo Yến Trì thì hãy đối xử tử tế với nó, đừng có làm ra mấy chuyện lừa gạt dối trá nó, càng đừng nghĩ đến chuyện lợi dụng nó. Tuy ta đã lâu không dẫn binh, nhưng võ nghệ vẫn chưa hề mai một đâu.”

Thấy nét mặt Quý Hoài Chân hơi thay đổi, Tô Hợp lại cười, đưa tay chỉ trời chỉ đất.

"Chỉ cần là chuyện xảy ra ở Sắc Lặc Xuyên này, bất kể là bay trên trời hay chạy dưới đất, ta đều biết hết."

Ông cười đầy ẩn ý với Quý Hoài Chân.

Ánh mắt này, giọng điệu này, cứ như đã biết được chuyện gì rồi vậy.

Quý Hoài Chân đột nhiên nói: "Nếu đã để ý con trai của Diệp Hồng Ngọc như vậy, nhưng ngài lại để cậu ấy thành thân với đàn ông, thì sao cậu ấy có thể thu phục được lòng người?”

Tô Hợp đại hãn vặn hỏi lại: "Thành thân với đàn ông có gì không tốt? Nếu nó thích, đừng nói ngươi là đàn ông, cho dù ngươi là người chết, ta cũng sẽ nghĩ cách tìm về cho nó. Huống chi để nó thành thân với đàn ông, vừa khéo tránh đầu sóng ngọn gió. Nó càng không bắt mắt thì càng an toàn. Người Tề các ngươi chẳng phải có câu nói đó sao? Gọi là cây to đón gió lớn.”

Ánh mắt sắc bén kia nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân.

"Đây là chuyện đại hãn đã bàn bạc ổn thỏa với Doanh Hoà rồi sao?”

Tô Hợp cười mà không đáp, coi như ngầm thừa nhận.

"Doanh Hòa từng tới tìm ta, lấy ngươi làm vật trao đổi, nó thành toàn cho Yến Trì, ta thành toàn cho nó. Vốn dĩ ta không muốn nhúng tay, bất kể là người mình yêu cũng được, hay chuyện mình cầu cũng thế, đều nên dựa vào bản lĩnh của từng người, nhưng trước lúc đặc sứ xuất phát, đã nói với ta Yến Trì nhờ đặc sứ gửi nanh sói đi, ta liền hiểu ra.”

Đoán chừng trước khi đặc sứ Di Nhung đi Đại Tề, Yến Trì chỉ biết nghị hòa chứ không biết nghị thân, càng không biết những chuyện mật đàm giữa Doanh Hòa và phụ vương, chiếc nanh sói gửi đi kia mới là mấu chốt khiến Tô Hợp thay đổi chủ ý.

Quả là khéo quá hóa vụng.

Y bỗng cảm thấy Lục Thập Di nực cười vô cùng, tự cho là mình bày mưu tính kế, sau lưng lại bị coi như con bài mặc cả nhường tới nhường lui.

Không chỉ Lục Thập Di, ngay cả Doanh Hòa cũng bị cha ruột của mình tính kế.

Nhưng bọn họ tính đi tính lại, nhưng duy chỉ không hỏi qua ý nguyện của Yến Trì.

"Nhưng theo những gì ta hiểu về Yến Trì, cậu ấy không muốn làm đại hãn." Quý Hoài Chân nói: "So với làm đại hãn, cậu ấy càng muốn sau khi mọi chuyện lắng xuống sẽ trở về làng Bằng Lan."

"Ở làng Bằng Lan làm ruộng, chăn thả, dù cho có vô công rỗi nghề, sống phí cả đời này, e rằng trong mắt Yến Trì cũng hơn hẳn việc hưởng thụ vạn người kính ngưỡng ở Sắc Lặc Xuyên."

Bất chợt nghe thấy ba chữ làng Bằng Lan từ miệng y, thế mà Tô Hợp lại hoảng hốt trong chốc lát, không biết có phải nhớ tới Diệp Hồng Ngọc từng sống những ngày tháng phóng khoáng ở làng Bằng Lan hay không.

Giọng nói vừa êm tai vừa ngạo mạn giấu kín đáy lòng bấy lâu nay, bỗng nhiên phá vỡ gông xiềng ký ức làm Tô Hợp nhớ tới dáng vẻ tay cầm trường thương, cưỡi trên lưng ngựa tóc dài tung bay, hăng hái mạnh mẽ của người ấy —— "Ai thèm làm vương phi Di Nhung của các người chứ, ta cứ thích vô công rỗi nghề, săn bắn chăn thả ở làng Bằng Lan này đấy!"

Quý Hoài Chân chen vào nói: "Đại hãn?"

Tô Hợp bỗng hoàn hồn, cười bất đắc dĩ, thấp giọng nói: "Quả thật là con ai thì giống người nấy."

Quý Hoài Chân không lên tiếng nữa, y thừa hiểu đây không phải lúc để nói chuyện.

Tô Hợp lại ngẩn người một lúc, mới đứng dậy như không có chuyện gì xảy ra, nói với Quý Hoài Chân: "Vậy Lục đại nhân cứ nghỉ ngơi đi, ta đi đây, kẻo lát nữa Yến Trì về thấy lại nghi ngờ ta có dã tâm khó lường."

Trước khi ra khỏi lều, ông ta bỗng quay đầu cười xảo quyệt với Quý Hoài Chân: "Ngày mai là ngày tế Hỏa Thần mỗi năm một lần của Thiết Lăng ấp, Lục đại nhân nhất định phải tới, dù là với tư cách đặc sứ Đại Tề hay là người trong lòng của con trai Yến Trì của ta cũng thế, biết đâu lại có thể lấy được phần thưởng, có được niềm vui bất ngờ."

Lời này lại đang ám chỉ điều gì đây?

Quý Hoài Chân vừa định gặng hỏi, thì Tô Hợp đã xoay lưng xua tay với y, rồi sải bước rời đi, bỏ lại mình y suy nghĩ miên man.

Sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân bị tiếng ồn ào bên ngoài trướng đánh thức, cúi đầu nhìn, một cục bông xù xù đang rúc trong ngực, Hoả Thiêu lại nhân lúc y ngủ say mà bò lên.

Ra khỏi trướng nhìn thử, trên bãi đất trống ngoài quân doanh đã rào lại thành một võ đài. hôm qua Tô Hợp đại hãn đã báo trước, hôm nay là ngày tế Hỏa thần của Thiết Lăng ấp, nghĩ chắc cũng giống trận tế lễ y từng thấy lúc mới đến Sắc Lặc Xuyên, bắn cung, giết dê, đốt lửa trại.

Quý Hoài Chân nhìn một hồi lâu, bỗng cúi đầu mỉm cười, thầm nghĩ thật chẳng trách mình lừa gạt Yến Trì, chỉ trách thiên thời địa lợi nhân hòa, ngay cả cha ruột của cậu cũng đứng về phía mình.

Ngày trước trong lòng y có tình, lúc suy nghĩ viển vông thì chuyện gì cũng không thuận.

Nay đã đưa ra quyết định, vậy mà chỗ nào cũng thấy đường sống.

Y vẫy tay gọi Tam Hỉ tới, để nó thay y phục và buộc tóc cho mình.

Trong võ đài người đông nghìn nghịt, không ít võ sĩ thảo nguyên tụ tập tại đây, chỉ vì hôm nay Tô Hợp đại hãn cũng sẽ có mặt, đó chính là thời cơ cực tốt để bọn họ nở mày nở mặt, được chính tay đại hãn đề bạt.

Doanh Hòa đang sắp xếp đối chiếu các nghi thức tế thần, ngẩng đầu lên thì thấy Yến Trì đang nhàn rỗi ngẩn người bèn gọi cậu lại, hỏi: "Sao không gọi người ấy của đệ tới cùng?”

Yến Trì không vui nói: "Người ấy gì của đệ."

Doanh Hòa bật cười: "Đừng dỗi nữa, đừng nói lời vớ vẩn, răng sói cũng đưa rồi, nếu thật sự không để ý thì sao nanh sói cũng đưa ra ngoài rồi, nếu đệ thực sự không bận tâm, thì sao không thấy đệ đòi lại? Tỏ ra mạnh mẽ trước mặt đại ca làm gì. Những lời dặn dò đệ trước kia thành công cốc hết rồi à? Phải tìm cơ hội để y lộ diện trước đám đông mới phải chứ.”

Yến Trì không lên tiếng nữa, Doanh Hòa vừa nhìn cái bộ dạng bướng bỉnh này của cậu liền đau đầu, đang định khuyên nhủ thêm vài câu, xung quanh lại chợt im bặt, ngay sau đó tiếng bàn tán xôn xao vang lên ngày một lớn hơn.

Người ta nói ba người đàn bà hợp thành một cái chợ, đám đàn ông này mà tụm năm tụm ba xì xào bàn tán thì cũng chẳng hề kém cạnh.

Hai huynh đệ ngạc nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy đám đông tự động tách ra nhường một lối đi, người đi ở giữa thưởng thức ánh mắt tò mò kinh ngạc của người khác, tự nhiên là Quý Hoài Chân đã ăn diện tươm tất, bước đi mà chẳng để ai vào mắt

Cả cái Thiết Lăng ấp này đã truyền tai nhau, thất điện hạ của bọn họ muốn cưới một người Tề, là người Tề thì cũng thôi đi, thế mà lại còn là một nam nhân.

Trước đây chưa có cơ hội chiêm ngưỡng phong thái của người Tề này, cứ tưởng y cũng giống như những người Tề khác, thanh tao thoát tục, áo rộng tay dài, tóc búi cao sau đầu, trên người vang lên tiếng leng keng, chỉ thích đeo mấy thứ đồ trang sức hào nhoáng mà vô dụng.

Nhưng hôm nay vừa gặp, vương tử phi tương lai này của thất điện hạ, vậy mà lại nhập gia tùy tục, khoác trên mình bộ trường bào ống tay hẹp cổ tròn màu đỏ sẫm thêu viền chỉ vàng, mái tóc dài xoã tung trên vai, trên đầu chỉ đeo trang sức người Di Nhung hay dùng. Chiếc nanh sói trước ngực lại càng chói mắt, từng cử chỉ nhấc chân đưa tay, quả thực là hiên ngang oai vệ, khiến người ta gặp một lần là khó quên.

Kẻ khác muốn nhìn thì cứ nhìn, Quý Hoài Chân không sợ nhất là bị người ta nhìn.

Những ánh mắt đổ dồn về phía y, có dò xét, có tò mò, có nơm nớp lo sợ, có mưu mô tính kế.

Duy chỉ có Yến Trì, lúc nhìn y thì vành mắt chợt đỏ hoe, chỉ có hai người bọn họ mới biết, bộ xiêm y Quý Hoài Chân mặc hôm nay, chính là bộ đồ Yến Trì đã mặc vào cái ngày hai người định tình.

Quý Hoài Chân mỉm cười, đi về phía Yến Trì giữa tiếng người huyên náo.

Chapter 61

Yến Trì hỏi y: "Huynh ăn mặc như thế này làm cái gì.”

Quý Hoài Chân cười nói: "Nhập gia tùy tục, cũng là để ngươi thích nghi dần cho quen, đỡ phải sau này nhìn Lục Thập Di ăn mặc như thế này lại không quen." Nghe hai người họ đấu khẩu, lập tức Doanh Hòa đứng bên cạnh lập tức trưng ra vẻ mặt nhức đầu rồi bỏ đi, đi thẳng về phía Tô Hợp đại hãn đang ngồi trên đài cao. Quý Hoài Chân khiêu khích nhìn Yến Trì, không màng tới ý muốn của cậu, cầm lấy tay cậu nắm chặt, lại nói: "Còn không mau đưa ta vào chỗ ngồi?”

Yến Trì giãy mấy cái, không gạt ra được, thấy một đám thần tử võ sĩ của Tô Hợp đều đang nhìn sang bên này, đành phải chiều theo ý Quý Hoài Chân.

Hội tế thần hôm nay, ý của Quý Hoài Chân là muốn ra mắt, ngoài ra y muốn xem xem có thể lấy được "cầu chúc điềm lành" gì.

Mấy điệu múa hát tầm thường vốn chẳng lọt nổi vào mắt y, cho đến khi một thanh trường đao rỉ sét, bản rộng, cao đến nửa người được hai người hợp lực khiêng lên, đám đông dưới đài ồ lên xôn xao, Quý Hoài Chân mới nâng mắt nhìn theo.

Bàn tay đặt trên bàn án của Yến Trì lập tức nắm chặt lại, nhìn chòng chọc vào thanh đao mà Ngao Vân mang về từ Vấn Dương.

Chỉ có Doanh Hòa là án binh bất động.

Quý Hoài Chân lại nhìn lên vị trí cao nhất, vừa khéo chạm phải ánh mắt đầy thâm ý của Tô Hợp đại hãn.

Quý Hoài Chân hơi trầm ngâm, cất tiếng hỏi: "Đang làm gì đấy?”

Yến Trì nhìn thanh đao kia với vẻ mặt phức tạp: "Trước kia trong hội tế thần ở Thiết Lăng ấp, các đời đại hãn đều sẽ đưa ra một ‘điềm lành’, có khi là một món bảo vật, có khi là một câu hứa hẹn, hoặc là một cơ hội. Người có mặt tại đó đều có thể tự nguyện tham gia, người giành chiến thắng cuối cùng sẽ lấy được điềm lành này. Trong lúc tỷ thí bất cứ ai cũng không được phép hô dừng, cho đến khi phân ra thắng bại thì thôi.”

"Nghe ra cũng chỉ có thế, tại sao phản ứng của những người khác lại ngạc nhiên sửng sốt đến vậy. Đại Tề chúng ta cũng có anh hào hội tụ, nhưng đều là thi văn chương, cho dù có tỉ thí võ công, thì cũng chỉ là điểm tới thì dừng, chứ chưa bao giờ có chuyện không được phép kêu dừng như thế.”

Trong anh hào hội tụ mấy năm trước, Lục Thập Di dùng một cây trường thương chiếm hết danh tiếng, giành được vị trí đầu bảng, hắn cũng có được một câu hứa hẹn của hoàng đế Đại Tề, hứa rằng trong vòng năm năm, sẽ không chủ động nhường cắt Vấn Dương cho Thát Đát để đổi lấy bang giao hai nước.

"Nếu thật sự là như vậy thì đã tốt." Sắc mặt Yến Trì trông không được dễ nhìn cho lắm: “Mấy năm đầu, quả thật điểm tới là dừng, chưa từng gây ra án mạng, nhưng đôi khi giữa các thế gia trong tộc có mâu thuẫn, dù đại hãn ra mặt hòa giải thì trong lòng vẫn không phục, bèn đợi đến hội tế thần mỗi năm một lần, mượn cơ hội tranh điềm lành mà quang minh chính đại báo thù. Ba năm trước con trai út của thủ lĩnh người Khương bị đánh chết trên đài, người Khương suýt chút nữa bạo động, phụ vương ta bèn hủy bỏ luôn chuyện giành điềm lành này.”

Quý Hoài Chân đã nghe hiểu, hội tế thần ở Thiết Lăng ấp này khác với hội tế thần do các bộ lạc nhỏ tổ chức ở những nơi khác tại Sắc Lặc Xuyên, ý không nằm ở tế thần, mà những người đến tham gia hội tế thần này, mỗi người đều mang lòng riêng, ôm ấp những toan tính riêng của mình.

Tranh điềm lành đã ngừng tổ chức ba năm, sao lại đột nhiên khôi phục?

E là những người có mặt cũng ôm cùng một thắc mắc như Quý Hoài Chân, có điều nếu so với một người ngoài như Quý Hoài Chân, bọn họ càng lĩnh hội được hành động này của Tô Hợp là có ý gì, thế nên ánh mắt đã liên tục đảo quanh giữa hai vị hoàng tử.

Một bên là tam hoàng tử Ngao Vân có thế lực nhà ngoại khá lớn, được tộc nhân ủng hộ nhất.

Một bên là thất hoàng tử Yến Trì được đại hãn thiên vị cưng chiều, nhưng mẫu thân lại là người Tề.

Dạo gần đây những lời đồn thổi bàn ra tán vào trong tộc ngày càng ầm ĩ, người ta đều nói lúc Yến Trì đón đặc sứ ở Vấn Dương về Thiết Lăng ấp đã bị người Thát Đát tập kích, mà kẻ dẫn bọn Thát Đát qua đó, chính là Ngao Vân!

Nhắc tới ân oán xưa cũ giữa hai vị hoàng tử, kể cũng có mấy phần đáng tin, nhưng thái độ của Tô Hợp đại hãn lại luôn khiến cho người ta nhìn không thấu.

Ai cũng biết ông ta yêu thương Yến Trì hết mực, nếu quả thật là do tam hoàng tử có ý muốn mưu hại, sao Tô Hợp đại hãn có thể ngồi nhìn mặc kệ? Một đám thần tử tự cho mình là thông minh, đều nghĩ rằng mình đã đoán được ý quân vương, bèn thi nhau đổi chiều, không dám tùy tiện chọn phe giữa hai vị hoàng tử.

Thấy điềm lành lần này thế mà lại là thanh đao Diệp Hồng Ngọc dùng năm xưa, vừa nhìn liền biết hội tế thần hôm nay, e là có trò hay để xem rồi!

Mắt thấy Ngao Vân bên kia cười đầy ác ý với Yến Trì, y đã nhấc chân bước vào giữa võ đài, cầm dùi trống gõ mạnh ba cái lên mặt trống dựng đứng phía trước.

Trên trường đấu tức thì im phăng phắc, không đợi cốt đao chĩa về phía ai, đám đông đã ngầm thừa nhận người mà y muốn khiêu chiến chính là Yến Trì xưa nay vẫn luôn bất hòa với mình, bèn thi nhau đưa mắt nhìn sang.

Tay Yến Trì nắm lấy cán đao, cậu đang định nhận lời thì thấy trên đài cao, Doanh Hòa đang nhìn về phía cậu như thể cảnh báo, rồi âm thầm lắc đầu.

Thấy cậu có điều kiêng dè, Ngao Vân lập tức cười phá lên, khiêu khích chỉ vào Yến Trì, nói vài câu gì đó bằng tiếng Di Nhung. Quý Hoài Chân chẳng cần hỏi, cũng biết đó toàn là những lời lẽ khó nghe.

Xung quanh cười ồ lên, Yến Trì nhẫn nhịn không bộc phát, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo trong nháy mắt.

Gân xanh trên mu bàn tay cậu nổi lên, nắm chặt cán đao, ngay khi không nhịn được mà tuốt đao ra khỏi vỏ, một người bên cạnh đã đứng dậy, nhảy vài bước vào võ đài, đoạt lấy dùi trống, vung tay nện ba hồi thật vang.

"—— Ta nghênh chiến!"

Chẳng phải Quý Hoài Chân thì còn có thể là ai?

Ba tiếng trống vang dội kia khiến Yến Trì chấn động, cậu không thể tin nổi mà nhìn Quý Hoài Chân.

Cậu đã bảo với y rồi, chuyện giành điềm lành này sẽ xảy ra án mạng, đao của Diệp Hồng Ngọc cần tới hai người hợp sức mới khiêng lên nổi, nhưng Ngao Vân chỉ cần một mình là vung đao vung kiếm được, cái thứ võ khoa chân múa tay kia của Quý Hoài Chân thì nghênh chiến kiểu gì?

Chỉ nghe thấy tiếng rồng ngâm khi lưỡi sắc của lưỡi kiếm sắc bén tuốt khỏi vỏ, Yến Trì đã đứng dậy, lao về phía Quý Hoài Chân: "Không được! Để ta."

Giọng nói uy nghiêm của Tô Hợp đại hãn truyền tới từ vị trí trên cao: "Yến Trì, không được phá vỡ quy củ.”

Lời vừa dứt đã có mấy tên binh lính lao ra cản lại, thế nhưng bị Yến Trì quật ngã xuống đất chỉ bằng ba hai chiêu, mắt thấy sắp phá được vòng vây chạm tới Quý Hoài Chân kéo y về chỗ cũ, thì bỗng có một mũi tên xé gió lao tới, ghim chặt dưới chân Yến Trì, khiến cậu chẳng thể nào bước tới nửa bước.

Trên đài cao, Tô Hợp đại hãn buông cánh tay xuống, dây cung trong tay vẫn còn rung lên bần bật.

Quy tắc tranh điềm lành của hội tế thần, trừ khi người nghênh chiến chủ động nhận thua, những người không liên quan khác thì dù có là đại hãn cũng không được phép nhúng tay kêu dừng.

Quý Hoài Chân uể oải phất tay với Yến Trì: "Ngồi về đi, đừng làm mất mặt ta."

Yến Trì căng thẳng nói: "Dùi trống huynh đừng ném đi, y tới đánh huynh, huynh lập tức bỏ chạy về, dùng dùi gõ trống lần thứ nhất là nghênh chiến, lần thứ hai là nhận thua, nhớ chưa?"

"Biết rồi, lải nhải mãi."

"Huynh không phải là đối thủ của Ngao Vân đâu, huynh sẽ bị y đánh chết đấy!”

Thấy bộ dạng căng thẳng như vậy của cậu, trước bao ánh mắt dòm ngó, Quý Hoài Chân bỗng mỉm cười, khẽ giọng nói: "Giờ ngươi lại không ghét ta nữa rồi à?”

Yến Trì ngẩn ra, tức thì tức điên lên, nổi giận gầm lên: "Đã lúc nào rồi mà huynh còn nói tới mấy thứ này hả!”

"Hôm nay sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt một phen, cái gì gọi là đầu óc dùng tốt hơn quyền cước.” Quý Hoài Chân cười khẽ, thầm nghĩ đấu không lại Lục Thập Di, chẳng lẽ còn đấu không lại cái tên tam hoàng tử Di Nhung đầu óc ngu si tứ chi phát triển này sao?!

Dưới sự ra hiệu của Doanh Hòa, bên cạnh đã có người lao lên, mặc kệ Yến Trì giãy giụa mà kéo cậu xuống dưới.

Bên trong võ đài, những người còn lại đều lui hết ra ngoài, tức thì chỉ còn lại Ngao Vân và Quý Hoài Chân.

Ngao Vân lạnh lùng nhìn Quý Hoài Chân, vừa mở miệng, thế mà lại là một tràng tiếng Hán cực kỳ chuẩn xác và lưu loát.

Y nói với Quý Hoài Chân: "Thi cái gì, cho ngươi chọn."

Quý Hoài Chân cười đáp trả, ngạo nghễ kiêu căng nói: "Ta không phải người Di Nhung các ngươi, cũng chẳng am hiểu quy củ của các ngươi, người Tề bọn ta đều chú trọng thắng hai trong ba ván, ván đầu tiên ta quyết định, thi trường thương, ván thứ hai do ngươi quyết, ván thứ ba, ta nhập gia tùy tục, giao cho Tô Hợp đại hãn định đoạt."

Dứt lời, chỉ thấy Quý Hoài Chân vung tay lên, bỏ ngoài tai những lời dặn dò của Yến Trì, vô cùng phách lối mà chủ động ném dùi trống ra khỏi võ đài. Sắc mặt Yến Trì đại biến, không kìm được chạy về phía đài cao, khác hẳn ngày thường mà gọi: "Phụ vương!"

Vẻ mặt Tô Hợp đại hãn lạnh nhạt, thay đổi hẳn dáng vẻ cha hiền trước đó, làm như điếc không nghe thấy.

Quý Hoài Chân hỏi Ngao Vân: "Sao hả?"

Ngao Vân cười khẩy gật đầu: "Vậy cứ theo như lời ngươi nói đi."

Y biết hành động này của tên người Tề là đang muốn câu giờ, hai ván đầu là muốn một kết quả hòa một một, ván thứ ba tự khắc có thể giao cho phụ vương. Nếu phụ vương thiên vị, ván thứ ba Quý Hoài Chân cũng chẳng thắng nổi, nhưng Ngao Vân tự có lòng tin và thủ đoạn, khiến Quý Hoài Chân phải thua tâm phục khẩu phục ngay trong hai ván đầu.

Thậm chí, e là người trước mặt này cũng chẳng còn mạng mà sống đến ván thứ ba.

Năm xưa Diệp Hồng Ngọc vung một đao chém chết ông ngoại của y, hôm nay y phải ở ngay trước mặt Thác Bạt Yến Trì, một đao cứa đứt cuống họng người trong lòng của cậu, để cậu nếm thử mùi vị đau đớn khi mất đi người mình yêu thương nhất.

Tùy tùng mang trường thương của Quý Hoài Chân tới.

Ván đầu tiên điểm tới là dừng, đầu thương của hai người đều chấm nước đỏ, đầu thương của ai chạm vào người đối phương trước, thì coi như người đó thắng.

Cồng chiêng vàng vừa vang lên, Ngao Vân đã tranh thủ tấn công trước, bình thường y dùng quen đao, vừa nắm lấy thương liền vung mạnh một đòn chém bổ xuống. Khi thân thương giáng xuống, Quý Hoài Chân chắn ngang, miễn cưỡng đỡ lấy, tức thì chỉ cảm thấy gang bàn tay chấn động dữ dội, hai cánh tay tê rần. Không ngờ Ngao Vân nhìn thì gầy gò, nhưng lại mạnh phi thường.

Yến Trì hét lên từ bên dưới: "Đừng đấu sức với y!”

Quý Hoài Chân cắn răng chống đỡ, gằn từng chữ: "Chuyện này mà còn cần ngươi phải dạy sao?”

Mấy chiêu đầu, nhân lúc Ngao Vân chưa quen dùng thương, Quý Hoài Chân tạm thời chiếm được ưu thế.

Nhưng chỉ vài chiêu sau, Ngao Vân đã càng đánh càng thuận tay, ép Quý Hoài Chân bại lui liên tục, mắt thấy sắp đâm trúng một thương vào bả vai đối phương, Quý Hoài Chân

lại chẳng thèm né tránh, liều lĩnh đâm thẳng tới.

Chỉ thấy trường thương trong tay y xoay chuyển, dùng đuôi thương quất mạnh vào lưng Ngao Vân.

Đòn này dồn đủ sức lực, còn âm hiểm đánh trúng vào chỗ mà Ngao Vân bị cha ruột đạp trước đó. Đáng thương cho Ngao Vân vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới, cộng thêm tính khinh địch, suýt chút nữa đã bị Quý Hoài Chân vung một thương hất văng ra khỏi võ đài.

Quý Hoài Chân lạnh lùng nói: "Một thương này, là ta đánh thay cho Diệp Hồng Ngọc Diệp đại nhân."

Dưới đài vang lên một trận xôn xao, tuy không phải ai cũng biết tiếng Hán, nhưng ba chữ Diệp Hồng Ngọc kia chắc chắn là như sấm bên tai.

Yến Trì trong thoáng chốc cứng họng không nói nên lời, ngây người nhìn Quý Hoài Chân một tay cầm trường thương, đứng thẳng tắp giữa võ đài.

Ngao Vân hung ác quay đầu lại, nuốt xuống vị tanh ngọt trong miệng, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, trong giây lát đã hiểu rõ ý đồ của tên người Tề này. Y cười khùng khục, đột nhiên xoay người, trường thương trong tay ném mạnh về phía cái trống dựng đứng. Sau một tiếng vang trầm đục, chỉ thấy trường thương đâm xuyên qua mặt trống, thế đi chưa hết, kéo theo cả chiếc trống cùng nhau cắm xuống đất.

Ngao Vân lạnh lùng nói: "Ván này, coi như ta thua. Ván tiếp theo."

Quý Hoài Chân khẽ nhíu mày.

Tiếng cồng vang lên một lần nữa, ván thứ hai bắt đầu.

Ngao Vân chẳng nói lấy nửa câu thừa thãi, không thèm giải thích quy tắc của ván này, cũng không cho Quý Hoài Chân một cơ hội thở dốc nào. Dư âm tiếng cồng còn chưa dứt, y đã sải bước lao lên, tay nắm lại thành vuốt, lao thẳng tới tấn công vào mặt Quý Hoài Chân.

Ấy vậy mà một cảnh tượng khiến người ta không thể ngờ nổi đã xảy ra.

Chỉ thấy tên người Tề kia thân thủ nhanh nhẹn, co cẳng bỏ chạy, chạy bán sống bán chết vòng quanh khắp võ đài, khiến mọi người nhìn đến ngớ cả người.

Người Di Nhung bọn họ lúc tỉ thí võ nghệ, xưa nay luôn coi bỏ chạy giữa chừng là nỗi nhục, dù có thua cũng phải trong tư thế nghênh địch. Ai ngờ tên người Tề này vừa bắt đầu đã lo cắm đầu bỏ chạy, chẳng khác nào đang chó đi dạo, dắt tam điện hạ của bọn họ chạy hơn nửa vòng võ đài.

Yến Trì nóng lòng như lửa đốt, chỉ mong Quý Hoài Chân biết nhìn sắc mặt một chút, sớm nhận thua, kéo dài tới ván thứ ba thì mới có cơ hội.

Nhưng cái việc biết nhìn sắc mặt này, tuy Quý Hoài Chân có đấy nhưng chỉ dùng trên người những kẻ mà y muốn dùng.

Mắt thấy sắc mặt Ngao Vân xanh mét, đuổi sát phía sau, một tay đã đặt lên vai Quý Hoài Chân, nhưng y bỗng nương thế khom người thật nhanh, vòng ra sau lưng Ngao Vân. Khi

lướt qua nhau đã giáng một cái tát lên khuôn mặt gầy gò của tam hoàng tử Di Nhung kiêu căng ngạo mạn này.

Tiếng tát tay giòn giã vang vọng, so với cái tát dọa cho chim bay tứ tán lúc trước từng đánh Thiêu Bính chỉ có hơn chứ không kém.

Quý Hoài Chân vẩy bàn tay đánh đến đau rát, nho nhã lễ độ nói: "Cái tát này là đánh thay cho Xảo Mẫn đại ca."

Ngao Vân từ từ quay đầu lại, dùng răng đẩy đẩy bên má bị đánh, tiếp đó bỗng nhấc chân, tung cước đá trúng ngực Quý Hoài Chân.

Một đá này không thể khinh thường, đạp cho người Quý Hoài Chân bay ra ngoài, đầu tiếp đất trước.

Trước mắt y tối sầm, khí huyết trong ngực cuộn trào, "ọe" một tiếng, cơm sáng lẫn với máu tươi đều nôn hết lên bãi cỏ vừa nhú mầm non. Lờ mờ nghe thấy một tiếng gầm gừ giận dữ vô cùng quen thuộc, loáng thoáng thấy có người đang xông thẳng về phía này, thế mà cả đám thị vệ đều không đè được người nọ.

Chẳng phải Yến Trì thì là ai?

Thế nhưng người đến gần hơn cả Yến Trì là Ngao Vân đã đuổi sát gần trong gang tấc.

Mắt thấy nắm đấm sắt của y sắp giáng xuống lần nữa, Quý Hoài Chân gượng cười, trong mắt lại hừng hực ý chí khiến người ta vừa nhìn đã không thể rời mắt. Vật y nắm chặt

trong tay bỗng nhiên bị ném văng ra ngoài, bay qua hơn nửa cái võ đài, đập vào cái trống đứng, phát ra một tiếng vang trầm đục tuy nhỏ nhưng rõ mồn một.

Nắm đấm của Ngao Vân khựng lại giữa không trung.

Quý Hoài Chân môi tái nhợt răng đỏ ngầu máu, nhếch môi cười đầy xảo quyệt.

"Ta nhận thua."

Môi trắng là do bị đánh đến mất hết huyết sắc, răng đỏ là do máu tươi đầy miệng. Thế mà y lại nhân lúc Ngao Vân áp sát ban nãy, lén tháo thanh cốt đao bên hông của y, ném ra ngoài vào đúng thời khắc mấu chốt, trực tiếp nhận thua đầu hàng để bảo toàn tính mạng.

Ngao Vân lại cười, hỏi ngược lại: "Thì đã sao?"

Y túm lấy cổ áo Quý Hoài Chân như xách một con chó chết, nắm đấm sắt kia đang định giáng xuống thì cổ tay lại bị một luồng sức mạnh giữ chặt khiến y không thể động đậy thêm được nữa.

Ngao Vân đau đến nổi gân xanh trên trán, vẻ mặt vặn vẹo, cố nhịn cơn đau khi cổ tay sắp bị người ta bóp nát, quay đầu nhìn thì thấy Thác Bạt Yến Trì đang đứng sau lưng, nắm lấy tay Ngao Vân kéo ra khỏi Quý Hoài Chân từng chút một.

Yến Trì khó giấu sát khí, giọng điệu lạnh lẽo nói từng câu từng chữ: "Người của ta, ngươi đừng hòng động vào."

Chapter 62

Dứt lời, Yến Trì nắm lấy cánh tay Ngao Vân quẳng người sang một bên.

Do Ngao Vân làm trái quy tắc trước, mặc kệ Quý Hoài Chân đã nhận thua mà vẫn cố tình ra tay đoạt mạng. Chuyện đã đến nước này, Yến Trì chẳng còn cố kỵ gì nữa, trường đao trong tay trực tiếp ra khỏi vỏ, chặn lại đoản đao của Ngao Vân.

Khoảnh khắc binh khí ngắn va vào nhau đánh ra một chùm tia lửa, Ngao Vân suýt chút nữa không cản lại nổi bị lực chấn động ép phải lùi bước. Y chật vật đứng vững, thế chân chưa ổn định thì Yến Trì đã lại vung đao chém tới. Dưới đài, trong mười chín bộ lạc thảo nguyên đang xem chiến đã có không ít kẻ thuộc phe ủng hộ Ngao Vân hò hét bất mãn, cả bọn đang rục rịch muốn xông vào võ đài.

Ngao Vân bị Yến Trì đấm một cú ứa máu khóe mắt, đám người dưới đài càng không ngồi yên được, mắt thấy đơn đấu sắp biến thành ẩu đả hội đồng, cuối cùng Quý Hoài Chân phản ứng lại đầu tiên, vội vàng ôm ngang lưng Yến Trì.

Nhưng y đâu có kéo nổi Yến Trì đang trong cơn thịnh nộ?

Trái lại suýt chút nữa bị cùi chỏ của Yến Trì đánh trúng trong lúc rối loạn.

Sau đấy có thị vệ xông lên cố gắng tách hai người ra, cũng có không ít kẻ mượn cớ can ngăn để đánh lén, nhưng Yến Trì không đánh ai khác, chỉ nhắm đấm mỗi Ngao Vân, thế mà lại mang theo khí thế không chết không thôi.

Thấy tình cảnh này, Tô Hợp trên đài lại bật cười.

Cuối cùng vẫn là Doanh Hòa ra mặt, phi thân nhảy xuống đài cao, tặng cho hai đứa đệ đệ mỗi đứa một đấm vào mặt, rốt cuộc cũng tách được hai người ra.

Rồi quay người nhìn kẻ vừa can ngăn thiên vị kia, mặt không cảm xúc, vung tay tát một cái khiến gã bay xấp xuống đất như bông liễu, "ặc" một tiếng khạc ra mấy chiếc răng gãy.

Ban nãy Yến Trì bị Ngao Vân đánh không ít cái, lúc này khóe miệng rỉ máu, toàn thân run rẩy. Cậu nhẹ nhàng cẩn thận ôm lấy Quý Hoài Chân, trong ánh mắt tràn ngập vẻ đau lòng và tự trách.

Kể từ khi biết người trước mắt là Quý Hoài Chân chứ không phải Lục Thập Di, đây là lần đầu tiên cậu lộ ra vẻ mặt như vậy.

Quý Hoài Chân đau đến nhe răng trợn mắt, phách lối hỏi Yến Trì: "Cái tát kia nhìn đã mắt không? Có hả giận không?"

Yến Trì không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ôm chặt Quý Hoài Chân.

Cách đó một tầm tên bắn, Ô Lan ngẩn ngơ nhìn hai người, ban nãy cậu ta vào can ngăn, vì bảo vệ Yến Trì mà hứng trọn mấy cú đấm của Ngao Vân, vậy mà Yến Trì lại chẳng thèm hỏi han cậu ta lấy nửa lời, trong tim trong mắt chỉ có mỗi tên người Tề âm hiểm xảo trá kia.

Lần đầu tiên cậu ta gặp tên người Tề ấy, chính là ở trong lều của Yến Trì điện hạ, hai người đánh nhau kịch liệt. Cậu ta chưa từng thấy Yến Trì điện hạ nổi giận như thế bao giờ, cũng chưa từng thấy Yến Trì để ý đến ai như vậy.

Ô Lan biết người Tề này tên là "Lục Thập Di".

Cha cậu ta là tâm phúc của Doanh Hòa, cậu ta tự nhiên cũng biết Lục Thập Di là người thế nào. Nếu hắn an phận thủ thường thì cũng thôi đi, đằng này lại cứ khôn lỏi bắt cá hai tay, giờ còn đến đùa bỡn Yến Trì.

Tô Hợp đại hãn đứng dậy, giày sắt nện từng bước từng bước qua bậc thang, không gian xung quanh lấy ông ta làm trung tâm lại tĩnh lặng thêm một phần. Ông ta không cần nổi giận cũng uy nghiêm, không cần nói một lời đã đủ khiến những kẻ mang tâm tư khác nhau, muốn thừa nước đục thả câu dưới đài phải sợ hãi.

Đầu tiên ánh mắt ông ta dừng lại trên người Yến Trì. Cậu giấu Quý Hoài Chân ra sau lưng, quật cường nhìn thẳng vào mắt phụ vương. Tiếp đó ông ta lại chuyển ánh mắt sang Ngao Vân, nhưng y lại hơi cúi đầu lảng tránh.

Cuối cùng Tô Hợp nói: "Hai ván đầu hòa, ván thứ ba ——"

Ông ta liếc nhìn hai đứa con trai, trầm giọng nói: "Thi bắn cung."

Nét mặt Quý Hoài Chân cứng đờ, trừng mắt nhìn đại hãn Di Nhung chẳng làm việc theo lẽ thường này.

Ngay cả Yến Trì cũng biến sắc theo.

Rõ ràng là hôm qua Tô Hợp ám chỉ y, nhất định phải tới tham gia hội tế thần lần này. Ban đầu Quý Hoài Chân không hiểu, cho đến khi thấy đao của Diệp Hồng Ngọc được khiêng lên mới chợt vỡ lẽ ý đồ của ông ta.

Thanh đao này là Ngao Vân mượn danh nghĩa của ông ta mang từ Vấn Dương về. Người làm cha như ông ta không tiện thiên vị quá mức, đành phải mượn tay Quý Hoài Chân để trả lại di vật của Diệp Hồng Ngọc cho Yến Trì.

Chính vì nhìn thấu tầng ý nghĩa này, hôm nay Quý Hoài Chân mới dám đứng ra, đưa ra kế hoãn binh đòi tỷ thí ba ván.

Sao người này lại đổi ý giữa chừng, ván thứ ba lại chọn cái món mà y chẳng rành?

Chút võ vẽ mèo cào của Quý Hoài Chân, có thể trụ được đến ván thứ ba đã là may mắn, bàn về cưỡi ngựa bắn cung, sao y so được với Ngao Vân lớn lên trên lưng ngựa!

Ngao Vân cũng nghĩ đến điều này, đắc ý mà lại khiêu khích nhìn Yến Trì.

Ván thứ ba đâu chỉ là tỷ thí đơn giản, mà là muốn xem trong lòng người đặt ra quy tắc hướng về ai.

Giữa tiếng bàn tán xôn xao, chỉ nghe Tô Hợp đại hãn tiếp tục nói: "Hai đứa tự đứng vào vị trí, tay cầm dưa đặt trước ngực, sau đó mỗi bên chọn ra một người, thay đổi vị trí cho nhau, luân phiên bắn quả dưa trước ngực đối phương. Khi bên kia bắn, người bắn cung của phe mình phải dùng tên phòng thủ, đánh trúng mũi tên của đối thủ, lấy đó để cứu mạng đồng bạn.”

Với quy tắc này, người của Ngao Vân sẽ giương cung bắn Quý Hoài Chân. Khi tên rời cung, Yến Trì ở bên cạnh phải bắn bồi thêm một mũi, đuổi theo mũi tên thứ nhất rồi đánh chệch hướng bay của nó thì mới có thể giữ lại mạng sống cho Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân liếc nhìn Yến Trì, lầm bầm nói: "Ta không cần ngươi làm đồng đội, đỡ cho ngươi nhân cơ hội báo thù."

Yến Trì nổi giận: "Không phải ta, thì còn là ai? Huynh đứng cho ngay ngắn, đừng có nhúc nhích. Lúc tên bay tới cũng đừng sợ."

Quý Hoài Chân mỉm cười, kề sát lại nhìn Yến Trì, thì thầm: "Nghĩ kĩ chưa? Hồi ta ở Thượng Kinh đã ngáng chân người trong lòng của ngươi không ít lần đấy, ngươi không muốn trút giận thay hắn sao?"

Trước đây hễ nhắc tới Lục Thập Di là hai người y như rằng giận lẫy nhau, vậy mà hôm nay Quý Hoài Chân lại như cố ý, mở miệng ra là câu nào câu nấy không rời khỏi ba chữ Lục Thập Di, cũng chẳng rõ đang ấp ủ mưu đồ gì.

Lửa giận dâng lên trong lòng Yến Trì. Cậu không hiểu đã là lúc nào rồi mà miệng y vẫn cứ lải nhải về Lục Thập Di. Lẽ nào cứ phải chọc giận cậu, đấu võ mồm với cậu ngay lúc này sao? Thế nhưng đến khi cậu bực tức lườm Quý Hoài Chân, thấy mặt y trắng bệch, rồi nghĩ tới cú đá vừa rồi y hứng chịu là vì ai, bao nhiêu lời định nói đều nuốt ngược vào trong.

Người phe mình đã định, dù Quý Hoài Chân không muốn, Yến Trì cũng chẳng đời nào chịu giao phó chuyện hệ trọng liên quan đến tính mạng này cho người khác.

Ngay khi tỷ thí sắp sửa bắt đầu, bên phía Ngao Vân lại mãi chưa có động tĩnh.

Chỉ vì quy tắc mà Tô Hợp đại hãn đặt ra quá mức mạo hiểm, Ngao Vân trời sinh tính đa nghi, xưa nay chưa từng đối xử thật lòng với thuộc hạ, nên vào thời khắc sinh tử này, thế mà chẳng có một ai dám đứng ra vì y.

Yến Trì ở đối diện thì khỏi phải nói, trong cả cái Thiết Lăng ấp này, số người có tài bắn cung sánh ngang với cậu chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nếu may mắn thắng thì hiển nhiên được nở mày nở mặt, nhưng nếu thua ai dám lấy tính mạng của Ngao Vân, lấy cục diện tương lai của Sắc Lặc Xuyên ra đặt cược?

Nhất thời ai cũng nhìn nhau trân trân, chẳng một ai dám theo Ngao Vân ra nghênh chiến.

Thế nhưng ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên: "—— Để ta.”

Yến Trì không dám tin quay đầu lại.

Chỉ thấy một người thong thả bước ra từ trong đám đông, người này môi hồng răng trắng, da thịt nõn nà, bất cứ ai nhìn vào cũng chẳng thể tin nổi thiếu niên có thân hình mảnh khảnh này lại am hiểu thuật ám sát —— người có tài bắn cung ngang ngửa Yến Trì trong Thiết Lăng ấp, đến rồi.

Ánh mắt Quý Hoài Chân trong chốc lát trở nên vi diệu.

Yến Trì đầy mặt giận dữ: "Ô Lan!"

Ô Lan bỏ ngoài tai, đón lấy bao cổ tay và nhẫn đeo ngón cái do thị vệ bên cạnh dâng lên, lần lượt đeo vào tử tế. Cậu ta dang tay kéo căng cây trường cung nặng bốn thạch, lạnh lùng nhắm thẳng vào ấn đường của Quý Hoài Chân.

Ngao Vân thấy thế, chợt bật cười, thả lỏng cơ miệng.

Theo lý mà nói, Ô Lan là người của Doanh Hòa, Ngao Vân vốn không tin cậu ta, nhưng nhìn cái dáng vẻ chắc chắn hôm nay phải khiến tên người Tề này bỏ mạng tại võ đài của cậu ta, chỉ sợ có tới lượt y đứng đợi Yến Trì bắn hay không, còn phải nói sau.

Yến Trì túm lấy cánh tay Ô Lan, giận không kìm được quát: "Ngươi đang làm cái trò gì vậy hả?"

Ô Lan nhìn thấy hình bóng của mình trong mắt Yến Trì, bình tĩnh hỏi ngược lại: "Bây giờ trong mắt điện hạ cuối cùng cũng chứa được ta?"

Yến Trì sững sờ, toan nói thêm thì Quý Hoài Chân đã sải bước đến vị trí cách đó vài bước chân đứng lại.

Y bị trói trên cọc gỗ dựng đứng, để ngăn y bỏ trốn, toàn thân trên dưới chỉ còn chừa lại đôi tay ôm quả dưa là có thể nhúc nhích. Ô Lan cười lạnh một tiếng, giương cung bạt kiếm đối mắt với Quý Hoài Chân. Cậu ta giật tay khỏi Yến Trì, tay cầm chắc trường cung đứng vào vị trí.

Quý Hoài Chân đổ thêm dầu vào lửa, lười biếng nói: "Tiểu Yến, mọi người đều đang nhìn đấy, đừng có làm mất mặt. Lần này ngươi đừng có trượt bia như lần trước nữa nhé."

Sắc mặt Ô Lan thoắt cái càng thêm lạnh lẽo.

Lần này không chỉ so kè tài nghệ bắn cung của người nghênh chiến, mà còn là đọ gan dạ và sự ăn ý giữa đồng đội!

Nếu độ chính xác của Yến Trì lệch đi nửa phần, hoặc thời điểm buông dây cung không chuẩn xác,, thì với kinh nghiệm và lực tay của Ô Lan, có thể xuyên thủng quả dưa bằng một mũi tên, còn bắn được xuyên ngực Quý Hoài Chân khiến y hôm nay phải bỏ mạng ngay tại đây.

Chỉ thấy thiếu niên Di Nhung dung mạo xinh đẹp kia hai chân hơi dang ra, dang tay kéo căng cung tên, bỗng liếc nhìn Yến Trì đang thủ thế chờ đợi sẵn bên cạnh, thấy cậu trán lấm tấm mồ hôi, dây cung trong tay kéo đến hết cỡ, dường như có thể đứt phựt bất cứ lúc nào, Ô Lan hỏi cậu: "Điện hạ, thuật bắn cung của ta dẫu sao cũng là do ngài một tay chỉ bảo, ngài đoán xem mũi tên đầu tiên này của ta, là bắn, hay không bắn?"

Trong giọng điệu bình tĩnh lại chẳng thể che giấu nỗi mất mát, Ô Lan chợt bật cười tự giễu, nhưng vẻ đáng thương kia ngay khi liếc về phía Quý Hoài Chân liền trở nên kiên định lạnh lùng.

Nếu Yến Trì đoán đúng, cùng lúc buông cung với Ô Lan thì vẫn cứu được Quý Hoài Chân bằng chính năng lực của mình.

Nhưng nếu cậu đoán sai, mũi tên đầu tiên của Ô Lan không bắn mà để ngỏ, thì với sức lực bắn tên của cậu cũng khiến Quý Hoài Chân khó mà sống sót.

Tim Yến Trì đập liên hồi, tâm trí rối bời, ngón tay không ngừng run rẩy. Cậu ngẩng lên nhìn Quý Hoài Chân, người kia lại tỏ vẻ điềm nhiên, tỏ ra thái độ phó mặc cho trời, thấy

cậu nhìn sang, y còn híp mắt cười nhạt với cậu, không chút nghĩ ngợi đã giao mạng cho Yến Trì.

Nếu Quý Hoài Chân chết... Nếu Quý Hoài Chân chết...

Sẽ không còn ai lừa cậu, không còn ai bắt nạt cậu nữa.

Sẽ không còn ai thay cậu tìm lại kim thân của Diệp Hồng Ngọc, vuốt ve má cậu dịu dàng an ủi một câu "điện hạ đừng khóc nữa”, cũng không còn ai vào lúc ngàn cân treo sợi tóc kéo cậu chạy trốn trối chết.

Chỉ cần nghĩ đến cái viễn cảnh ấy, Yến Trì liền không thở nổi, trong lòng quặn đau khôn nguôi. Tinh thần của cậu trong một chớp mắt đạt tới độ tập trung cao nhất, đôi mắt chẳng hề chớp lấy một cái nhìn chằm chằm vào ngón tay đang kéo dây cung của Ô Lan, thậm chí còn nhìn rõ những sợi lông tơ nhỏ xíu trên mu bàn tay đối phương.

Nếu Quý Hoài Chân chết...

Trong lòng Yến Trì chợt trống rỗng, không dám nghĩ tiếp.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người cùng lúc buông dây cung. Chỉ nghe một âm thanh xé gió sắc lẹm gộp làm một vang lên, hai đầu mũi tên mang theo uy lực của sao băng ban ngày, trong mắt Quý Hoài Chân phóng to lên không ngừng, xé gió lao tới! Tuy y có chút nhũn chân, cú đá vào bụng dưới càng nhói đau không đúng lúc, khiến toàn thân y toát mồ hôi lạnh, nhưng Quý Hoài Chân vẫn cắn răng, đứng im không nhúc nhích, giống hệt như năm xưa khi Quý Đình Nghiệp đánh y, y cũng nín thinh không rên lấy một tiếng!

Năm đó nín thinh không rên một tiếng là vì không chịu cúi đầu, hiện giờ đứng im là vì tin tưởng Yến Trì!

Dưới sự chú ý của hàng trăm đôi mắt, chỉ thấy mũi tên Yến Trì bắn ra đuổi kịp mũi tên của Ô Lan, đâm mạnh vào nó. Cả hai mũi tên lao vút qua sượt mạnh qua cánh tay Quý Hoài Chân, để lại hai vệt máu.

Yến Trì vứt cây cung trong tay xuống, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa khắp người, cậu run rẩy chạy về phía Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy cánh tay phải đau nhói, tiếp đến trước mắt bỗng nhòe đi, còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì vừa xảy ra thì đã bị người ta ôm chặt vào lòng, sức lực lớn đến mức không bị Ngao Vân đá chết, mà suýt chút nữa bị cái ôm của Yến Trì siết cho tắt thở.

Quý Hoài Chân hít thở không thông, chỉ cảm nhận được thứ gì đó nong nóng thuận theo cần cổ chảy vào cổ áo, y hoảng hốt trong chốc lát, đột nhiên nói nhỏ: "Ngươi muốn nghe lời thật? Bây giờ ta có một câu, nghe cho kỹ đây, từ đầu tới cuối, chỉ có một chuyện chưa từng lừa dối ngươi, cái tên A Diệu là thật."

Chapter 63

Yến Trì chỉ rơi nước mắt, không lên tiếng.

"Nghe thấy chưa?"

Máu tanh trào lên trong cổ họng Quý Hoài Chân, y gượng gạo nuốt xuống. Cú đá ban nãy của Ngao Vân khiến y đau đến mức không thẳng nổi lưng, còn tiếp tục bị trói trên cọc gỗ, trụ lại được đến giờ đã là chuyện không dễ dàng. Lúc này không kìm nổi nữa, y hộc ra một búng máu.

Cái gì mà hội tế thần, cái gì mà cầu chúc điềm lành, Yến Trì chẳng còn màng đến nữa, vội vàng cởi trói cho Quý Hoài Chân. Dưới hàng trăm ánh mắt dò xét, cậu ôm ngang người y lên, lao thẳng về trướng.

"Bao nhiêu người đang nhìn thế kia, ngươi không cần thể diện nhưng ta cần, thả ta xuống." Quý Hoài Chân kinh hãi ra mặt, dù da mặt có dày hơn nữa cũng không chịu nổi kiểu ôm này của Yến Trì.

Y vừa ho vừa giãy giụa, miệng lầm bầm chửi rủa, nhưn Yến Trì lại bỏ ngoài tai.

Ô Lan chết lặng, đến khi bóng dáng hai người kia không còn nhìn thấy nữa, mới thu lại biểu cảm đau thương đến tột cùng ấy.

Cậu ta đột nhiên xách trường cung lên, hướng mắt về phía Doanh Hoà đang trưng ra vẻ mặt phức tạp trên đài cao mà lạnh lùng cất lời: “Tuy bây giờ Yến Trì điện hạ đã đi rồi,

nhưng tỷ thí vẫn còn tiếp tục, Doanh Hòa điện hạ có muốn thay ngài ấy bắn mũi tên này không? Ô Lan sẽ dốc hết khả năng, bảo vệ tốt cho Ngao Vân điện hạ."

Doanh Hòa nhếch môi cười đầy thâm ý.

Ngao Vân thoắt cái biến sắc, hai kẻ này đều là người của Yến Trì, sao y dám giao tính mạng cho bọn họ?

Chỉ cần Ô Lan cố ý nương tay, hoặc kỹ nghệ không bằng Doanh Hòa, thì hôm nay y đều phải rước họa vào thân. Y ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt sâu xa của phụ vương đang hướng về phía mình, trong lòng lập tức sáng tỏ. Hôm nay phụ vương lập ra quy tắc này là để răn đe thói bạc đãi thuộc hạ ngày thường của y, cũng là nhân cơ hội để trừng phạt những chuyện y đã làm ở Vấn Dương.

Ngao Vân suy tư một lát, lập tức cúi đầu nhận thua.

Ô Lan thấy thế, cười gằn một tiếng, quăng luôn cung đi, quay người rời khỏi. Cậu ta đi được nửa đường, một người đàn ông trung niên trạc tuổi bốn mươi xông ra, tát thẳng vào mặt Ô Lan, đau lòng mắng: "Y là đặc sứ Đại Tề, con so đo với người ta làm gì!"

Thiếu niên xinh đẹp diễm lệ ngơ ngẩn ôm lấy má, chẳng buồn đáp trả, lảo đảo bước đi như một cái xác không hồn.

Một màn hài kịch khép lại bằng việc Ngao Vân chủ động nhận thua.

Trong lều, Tam Hỉ đang chán chường trêu chọc Hỏa Thiêu, thấy đại nhân nhà mình được tên thô lỗ Di Nhung kia ôm vào, còn không ngừng ho ra máu. Nó lập tức sợ đến mất hồn

mất vía, miệng cứ mắng Yến Trì vô dụng. Hoả Thiêu ngửi thấy mùi máu tanh, hưng phấn nhảy cẫng lên, chồm lên người Quý Hoài Chân liền bị Yến Trì xua đuổi.

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì, uể oải nói: "Ngươi định đi đâu?"

Yến Trì không đáp, gạt nước mắt, vội vã chạy ra ngoài lều.

Không bao lâu sau, một ông lão bị cậu nửa ôm nửa dìu kéo tới, miệng mắng Yến Trì xối xả. Yến Trì để mặc lão chửi bới, để mặc lão trút giận, cậu lại lấy thứ gì đó từ trong tay nải, trải đều ra bàn. Quý Hoài Chân ngoảnh lại nhìn, hóa ra là một hàng kim châm.

Người Di Nhung không dùng cách này chữa bệnh, thuật châm cứu này chỉ có đại phu người Tề bọn họ mới dùng.

Ông lão kia tháo giày vải ra, phang thẳng vào người Yến Trì: "Cút! Hai cha con chung một đức hạnh, toàn bị người Tề bỏ bùa mê thuốc lú rồi phải không, ta đã nói rồi, ta sẽ không làm việc cho các ngươi nữa, ngươi còn vác mặt tới làm phiền ta làm gì!”

"Hứa đại phu, xin ngài cứu huynh ấy, cứu huynh ấy với, trước kia huynh ấy từng bị thương, để lại mầm bệnh, là nội thương, đại phu của chúng ta không chữa được, chỉ có ngài mới chữa được, cầu xin ngài hãy cứu huynh ấy.”

Thấy ông lão họ Hứa kia trừng đôi lông mày hoa râm, chẳng dính chiêu này của Yến Trì, mắt thấy sắp mắng tiếp, Yến Trì tức thì không nói hai lời, quỳ xuống dập đầu liên tục, tiếng sau to hơn tiếng trước, ngẩng đầu lên lần nữa đã đầm đìa nước mắt, trên trán là một mảng vết máu do ma sát trên mặt đất.

Tam Hỉ thấy vậy, tức thì không mắng nữa, ngượng ngùng nhìn Yến Trì.

Rõ ràng bụng dưới bị đá một cước, nhưng nhìn Yến Trì như vậy, trái tim Quý Hoài Chân cũng theo đó vừa đau xót vừa ngứa ngáy, giống như bị người ta vò nát.

Hứa đại phu im lặng một lát, ngón tay chỉ trỏ Yến Trì, tức tối thở dài một hơi, rồi trừng mắt nhìn Quý Hoài Chân: "Còn ngây ra đó làm gì, cởi quần áo!"

Thấy ông đồng ý, Yến Trì dở khóc dở cười rồi khom lưng dập đầu cảm tạ lần nữa, đoạn vội vã đứng lên phụ Quý Hoài Chân cởi áo ngoài ra.

Áo bào đỏ sẫm vừa vén lên liền nhìn thấy vùng bụng một mảng bầm tím ghê người.

Hứa đại phu đưa tay ấn một cái, Quý Hoài Chân kêu đau một tiếng, cây kim đã hơ qua lửa châm lên, Quý Hoài Chân lại kêu đau một tiếng. Y cứ kêu một tiếng, Yến Trì lại run lên theo một cái, nóng lòng như lửa đốt nhìn ông lão tính tình nóng nảy này, nhưng chẳng dám ho he, đành phải lặng lẽ chìa tay ra cho Quý Hoài Chân nắm lấy.

Năm mũi kim châm xuống, tuy Quý Hoài Chân đầu đầy mồ hôi, sắc mặt lại khá hơn không ít.

Hứa đại phu lườm Yến Trì một cái, nhưng thằng nhãi này trong tim trong mắt đều là Quý Hoài Chân, đâu còn chia cho ông nửa phần tâm tư. Cuối cùng vẫn là Tam Hỉ tinh ý, lôi bút mực giấy nghiên ra cung kính dâng lên.

"Ngươi phái người tới Thiết Lăng ấp bốc thuốc, mỗi ngày uống một thang, lửa nhỏ sắc chậm, ba bát nước sắc thành một bát, nghe rõ chưa? Cú đá này chẳng có gì đáng ngại với

y,nhưng phải nằm nửa tháng."

Quý Hoài Chân la lên: "Không được, mấy ngày nữa là ngày thành thân của ta, tất nhiên không được.”

Đâu phải sợ làm lỡ ngày vui thành thân, mà là hiện nay Thượng Kinh nhìn như sóng yên biển lặng, thực chất sóng ngầm cuộn trào, y cần phải về Đại Tề càng sớm càng tốt, chậm trễ thêm một ngày, A Toàn và Quý Vãn Hiệp lại càng nguy hiểm.

Kể từ ngày Tam Hỉ xuất hiện, bảo y đợi thêm vài ngày đã là nóng ruột như lửa đốt, sao có thể trễ nải thêm nữa? Ban đầu người không muốn lấy danh nghĩa Lục Thập Di thành thân với Yến Trì là y, bây giờ người nóng lòng chờ mong ngày đó tới sớm hơn cũng là y.

"Ngươi cứ mặc kệ y làm bừa?" Hứa đại phu trừng mắt nhìn Yến Trì.

Yến Trì liếc Quý Hoài Chân, không lên tiếng.

"Đáng lẽ nên một cước đá chết ngươi cho rồi!"

Hứa đại phu tức giận, ném bút, sải bước bỏ đi, Yến Trì lại lật đật ôm tờ giấy đuổi theo, hồi lâu sau mới dỗ dành được lão nguôi giận, rồi giao phó công việc phái người đi Thiết Lăng ấp bốc thuốc.

Thấy Yến Trì quay lại, Quý Hoài Chân ngượng ngùng nói: "Lão già này là ai, nói chuyện còn khó ưa hơn cả ta.”

Yến Trì cúi đầu, chậm rãi nói: "Ông ấy là người theo phe nương ta khi trước, sau này bị phụ vương ta bắt tới Sắc Lặc Xuyên, lúc mới tới sức khỏe mẹ ta không tốt lắm, đại phu người Di Nhung không trị khỏi bệnh cho bà.”

Quý Hoài Chân không nói gì nữa.

Y không nói, Yến Trì cũng chẳng lên tiếng. Chỉ có Tam Hỉ lấm la lấm lét đứng bên cạnh, liếc ngang ngó dọc bầu không khí ngượng ngùng vi diệu giữa hai người, không đợi Quý Hoài Chân sai bảo liền đi ra ngoài.

Cái vẻ hoảng loạn, tình cảm chân thật bộc lộ ra ngoài ấy chỉ tồn tại trong nháy mắt, cuối cùng Yến Trì cũng nhớ ra cậu và Quý Hoài Chân đã sớm trở mặt, chỉ vì lợi ích giống nhau, hai con châu chấu bọn họ đáng lẽ nên đường ai nấy đi nhưng phải tiếp tục bị cột vào cùng một sợi dây.

Nếu là vì lợi ích thì ngay từ đầu liền tồn tại dối trá, cậu không nên tiếp tục dây dưa với Quý Hoài Chân như vậy.

Ngặt nỗi, vừa mường tượng đến viễn cảnh y phải chết, Yến Trì chẳng còn màng đến việc người này chỉ vì xấu xa nhất thời mà chà đạp tâm ý của mình, chẳng còn màng đến người này ích kỷ xảo trá, cái gì mà Lục Thập Di hay Quý Hoài Chân cậu đều không nhớ nổi nữa.

Không biết từ bao giờ, phân lượng của Lục Thập Di trong lòng cậu ngày càng nhỏ.

Âm mưu quỷ kế của Quý Hoài Chân đã hiệu quả rồi, Yến Trì biết y có thể xấu xa đến mức độ nào, nhưng cũng biết y có thể tốt đến mức ra sao.

Yến Trì lòng rối như tơ vò, vì tình mà khổ, ngồi xuống trước giường, chỉ im lặng không nói.

Quý Hoài Chân đưa tay đẩy nhẹ: "Này, nhờ ngươi một việc."

Yến Trì giật mình, chỉ cảm thấy sởn gai ốc, Quý Hoài Chân xưa nay hống hách quen thói sai bảo, thế mà cũng có lúc xuống nước nhờ người ta.

"Ngươi sai người đưa Tam Hỉ quay lại Đại Tề giúp ta."

"Tại sao? Đằng nào thì vừa thành thân xong, người này tự có thể theo huynh về Đại Tề, sao lại phải tốn công vô ích như vậy." Không nhắc tới thành thân thì thôi, vừa nhắc tới thành thân, Yến Trì mới phản ứng lại, Quý Hoài Chân nôn nóng chuyện này, chẳng phải là muốn nóng lòng về Đại Tề sao?

Vừa thấy bộ dạng ngơ ngẩn thẫn thờ ấy, Quý Hoài Chân cũng thừa biết cậu đang nghĩ gì, đột nhiên bật cười.

Yến Trì lạnh lùng nhìn y một cái.

Quý Hoài Chân trêu chọc nói: "Ta biết ngươi đang nghĩ gì, chắc ngươi đang nghĩ, những việc ta làm hôm nay, chỉ muốn lợi dụng ngươi, lấy lòng ngươi, dỗ ngươi vui vẻ. Mục đích chính là để dỗ ngươi thành thân với ta, lợi dụng ngươi về Đại Tề. Vậy thì ta nói cho ngươi biết, ngươi nghĩ về ta như vậy, thế mà lại đúng là..."

Trái tim Yến Trì bị một câu nói của Quý Hoài Chân treo lên thật cao, vừa tủi thân lại vừa không nhịn được muốn nghe y ngụy biện thế nào, khổ nỗi đến khi ngước lên quan sát

y, đối phương đã nói tiếp: "... Nghĩ đúng rồi đấy. Nếu không có lợi ích, ai mà muốn thành thân với ngươi, huống chi còn dùng tên của người khác."

Lúc này Yến Trì mới phản ứng lại mình lại bị y chơi xỏ, lập tức tức giận đứng dậy định đi. Quý Hoài Chân vội vàng đưa tay giữ lại, lúc lôi kéo động đến vết thương, thì đau đến mức nhíu mày kêu lên. Yến Trì tức giận đẩy y xuống giường, nghiến răng nghiến lợi nói: "Sao huynh không ngoan ngoãn nằm yên một chút được vậy."

"Thay ta đưa Tam Hỉ về đi, nó còn phải sớm hồi kinh bố trí trước, người của ta đều bị tình cũ của ngươi xử lý gần hết rồi, chẳng còn mấy người dùng được nữa."

Vẻ mặt Quý Hoài Chân nghiêm túc, nhưng câu "tình cũ" này lại khiến Yến Trì nghe mà trong lòng không vui.

Cậu và Lục Thập Di, không gánh nổi hai chữ "tình nhân", nhất thời cũng không rõ phải chăng Quý Hoài Chân lại mượn lời mỉa mai cậu tình đơn phương hay không.

Yến Trì không nhịn được nói: "Ta đã không nhắc đến hắn nữa, tại sao huynh cứ phải nhắc đến hắn trước mặt ta?"

Quý Hoài Chân mỉm cười nhìn thẳng vào Yến Trì, chất vấn: "Ngươi không nhắc đến hắn, là do ngươi chột dạ, là vì ngươi vẫn chưa buông bỏ được, nếu không muốn ta nhắc, cũng được, ngươi phải trả lời ta một chuyện."

Nghe y nói năng hùng hồn, lẽ phải không sợ gì cả, Yến Trì không nhịn được ngước mắt nhìn y.

Y thay đổi hẳn vẻ cợt nhả, trêu chọc ban nãy, nhìn thẳng vào Yến Trì, nghiêm túc nói: "Ban nãy ngươi khóc cái gì. Ngươi nói cho ta biết, sau này ta sẽ không bao giờ nhắc đến Lục Thập Di nữa."

Yến Trì sững sờ, trong lòng ngũ vị tạp trần, làm sao cậu thốt nổi nên lời.

Tại sao cậu lại khóc? Cậu không tin Quý Hoài Chân không hiểu.

Quý Hoài Chân từng bước ép sát, tóm lấy tay Yến Trì, lòng bàn tay bị thứ gì đó cọ vào, không cần nhìn cũng biết là cái gì.

Y dần dần cười: "Ngươi không nói ta cũng biết, ngươi không cam lòng, ngươi nhận mệnh rồi, ngươi sợ ta chết, nhưng lại vui mừng vì ta còn sống."

Vẻ mặt chất chứa khí thế hăng hái, dáng vẻ đắc ý thấu tỏ mình cầm chắc phần thắng.

Lòng Yến Trì rối như tơ vò lại chẳng dám đối mắt với một Quý Hoài Chân như vậy.

Ngay lúc này, rèm lều bị người ta vén lên, hai thị vệ khiêng thanh đao rỉ sét của Diệp Hồng Ngọc đi tới, đặt trước mặt Yến Trì rồi đi. Yến Trì như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, gọi hai người kia lại, dùng tiếng Di Nhung dặn dò gì đó, đợi hai người kia đi rồi, mới nói với Quý Hoài Chân: "Ta đã sai người đưa Tam Hỉ về Đại Tề."

Cậu ngập ngừng nhìn Quý Hoài Chân, toan muốn nối tiếp câu chuyện dang dở lúc nãy.

Nhưng Quý Hoài Chân lại làm lơ giận lẫy, giả vờ không nhìn Yến Trì, cũng không tiếp tục, nói lưng chừng rồi thôi lại làm khuấy đảo tâm trí Yến Trì nhốn nháo chẳng yên.

Quý Hoài Chân nhìn thanh đao kia cười một cái: "Nếu đã là đao của nữ tướng Đại Tề ta, sao lại có thể rơi vào tay người Di Nhung được chứ, chịu cú đá này không uổng chút nào."

Yến Trì cũng nhìn về phía thanh đao kia, đột nhiên hỏi: "Những việc huynh làm hôm nay là cố ý làm vậy, hay là thật sự không muốn nhìn thấy tam ca ta đắc ý?"

Quý Hoài Chân không chút nghĩ ngợi, thẳng thừng nói: "Đương nhiên là cố ý rồi, không dùng chút khổ nhục kế, làm sao dỗ được ngươi."

"Vậy lúc ở trên đài, huynh đánh tam ca ta một thương kia, cái tát kia, cũng là tính toán trước cả rồi?"

"Đương nhiên."

Yến Trì không lên tiếng nữa, hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Huynh lừa người ta, huynh đâu biết quy tắc cầu may ở Thiết Lăng ấp, làm sao tính toán trước được."

Cậu bỏ lại câu này rồi cuống cuồng bỏ chạy.

Thấy cậu rời đi, nụ cười nơi khóe môi Quý Hoài Chân dần dần tắt ngấm, trong đầu toàn là cảnh tượng lúc nãy Yến Trì nước mắt lã chã, cam tâm tình nguyện khụy gối cúi dập đầu dập trán trước Hứa đại phu.

Trước kia luôn không phục, tại sao Yến Trì lại yêu Lục Thập Di chết đi sống lại như thế, dựa vào cái gì không thể cũng yêu y một chút như vậy. Bây giờ xem ra, y và Yến Trì quả đúng là bát tự không hợp, có duyên không phận.

Trong lòng y vẫn mãi có thứ quan trọng hơn Yến Trì, càng có thể khiến y liều mạng để bảo vệ hơn, so sánh hai bên, Yến Trì sẽ luôn là người bị vứt bỏ, bị lợi dụng.

Cũng chẳng trách người này hận y, không tin tưởng y.

Về chuyện của Yến Trì, Quý Hoài Chân nhận mệnh rồi —— mọi hành động hôm nay của y, đúng là có rắp tâm âm mưu tính toán cả.

Nhưng thật hay giả, ngay cả chính Quý Hoài Chân cũng không phân rõ.

Nhưng khoảnh khắc nghênh chiến ấy, cái y nghĩ đến không phải Quý Vãn Hiệp và A Toàn ở Đại Tề, mà là Yến Trì nước mắt giàn giụa trước những mảnh vụn kim thân trong ngôi miếu đổ nát ở Vấn Dương, là Yến Trì tự tay kết liễu tính mạng Xảo Mẫn.

Trọn một ngày, trên dưới Thiết Lăng ấp đều biết Yến Trì điện hạ và đặc sứ đến từ Đại Tề kia tình cảm thắm thiết, hai người liên thủ khiến tam điện hạ xưa nay luôn đối đầu với mình phải mất mặt.

Một cơn gió lặng lẽ thổi lên, những kẻ trước kia xem trọng Tam hoàng tử Ngao Vân sẽ kế vị đại hãn, nay lại án binh bất động.

Khuya hôm đó, giữa lúc đêm khuya thanh vắng, Quý Hoài Chân đáng lý phải đang ngủ say lại bỗng trở mình ngồi dậy. Hoả Thiêu đang ngủ giữa chân y, đột ngột bị hất sang một bên, nó đang định ư ử kêu lên lại bị Quý Hoài Chân đưa tay bịt miệng.

"Suỵt."

Quý Hoài Chân trừng mắt đe dọa Hoả Thiêu một cái, mặc quần áo tử tế, mò ra khỏi lều.

Không ai biết y đã đi đâu.

Trên sườn dốc cao phía xa, hai huynh đệ Doanh Hòa Yến Trì ngồi đối diện nhau, nhìn xuống những túp lều vải san sát bên dưới, có người lẩn vào trong đó, Yến Trì nhìn chằm chằm bóng dáng người nọ, trơ mắt nhìn y đi vào trong lều của Ngao Vân.

Doanh Hòa thấy thế, hỏi ngược lại Yến Trì: "Đệ vẫn chưa hết hy vọng?"

Yến Trì im lặng một lát, không nói gì.

Doanh Hòa thấy cậu như vậy lại bồi thêm một liều thuốc mạnh.

"Đệ có biết, cháu trai y đã lên làm thái tử rồi không? Tên người Tề bị bắt được mấy hôm trước đến đây là để báo tin này cho y." Hiếm khi hắn nói lời thấm thía, trước đây những lời này hắn cũng chẳng muốn nói cho Yến Trì nghe

"Tiểu Yến, huynh đệ ta đi đến ngày hôm nay không dễ dàng gì, mẹ đệ là người Tề, dòng tộc mình không ít người hận mẹ đệ, ghét lây sang cả đệ, cho dù bây giờ có phụ hoàng che chở cho đệ, nhưng nếu có một ngày phụ hoàng già đi, Ngao Vân thượng vị, đệ phải tự xử thế nào? Nó và mẹ nó liệu có buông tha cho huynh đệ ta?"

"Ngao Vân tranh đoạt danh lợi là bản tính trời sinh đã thế, còn huynh đệ ta tranh những thứ này, là để tự bảo vệ mình. Lục Thập Di không đáng tin, Quý Hoài Chân càng không đáng tin, nếu đệ cứ một lòng một dạ với y, quay đầu lại chết thế nào cũng không biết đâu."

Yến Trì nghe xong, im lặng hồi lâu, đột nhiên hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: "... Đại ca, đệ muốn đánh cược với huynh một ván."

Chapter 64

Mấy ngày sau, trong Thiết Lăng ấp giăng đèn kết hoa, chỉ vì thất hoàng tử Yến Trì điện hạ sắp tới có chuyện vui, vì ngày mai là ngày đại hỷ thành thân của cậu.

Năm xưa trước ngày đại hôn của Tô Hợp đại hãn, lệnh giới nghiêm toàn thành cũng được gỡ bỏ, nam nữ ai nấy đều đeo mặt nạ xuống phố. Cứ đến lúc này, đây chính là cơ hội tốt để các thương nhân đến từ Đại Tề phát tài.

Từ ngày đầu tiên Quý Hoài Chân đến Sắc Lặc Xuyên đã bị nhốt trong doanh trại, lần duy nhất bỏ trốn, còn chưa chạy được hai dặm đã bị bắt về.

Y bảo Yến Trì đưa y xuống phố xem thử.

Yến Trì vốn không muốn, sợ y lại giở trò gì nhưng Quý Hoài Chân lại nói: "Sau khi ta về Đại Tề, e là phần đời còn lại sẽ chẳng bao giờ quay lại nữa, ngươi đưa ta đi xem thì có sao đâu."

Câu này đúng là lời thật lòng.

Yến Trì im lặng một lát, rồi đưa y xuống phố.

Ngày đó khi mới vào Thiết Lăng ấp, ấn tượng mà đô thành Di Nhung này mang lại cho Quý Hoài Chân cũng giống như cái tên của nó, cái cảm giác xơ xác, dũng mãnh ập vào mặt, đường phố thẳng băng, lầu các xây dựng cũng như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, cắm thẳng vào trong đất, cả tòa thành giống như một con hung thú bằng sắt đen sì.

Hôm nay lại vào Thiết Lăng ấp, thế mà lại rực rỡ hẳn lên, cả phố treo đèn lồng giấy màu làm hoa cả mắt.

Trên đường người qua kẻ lại, dường như người của toàn bộ Sắc Lặc Xuyên đều tụ tập về đây, tuy đeo mặt nạ lại không giấu được sự hân hoan vui mừng trong ánh mắt.

Quý Hoài Chân lẩm bẩm một mình: "Cứ như là về lại Đại Tề rồi vậy."

Sự phồn hoa náo nhiệt có thể nhìn thấy bằng mắt này, so với Thượng Kinh của Đại Tề cũng chẳng kém cạnh là bao.

Yến Trì nói: "Năm xưa phụ vương ta nghe nói người Tề các huynh khi đón lễ tiết rất thích thế này, ông ấy vì dỗ mẹ ta vui vẻ, bèn hạ lệnh treo đầy lồng đèn hoa đăng khắp Thiết Lăng ấp."

Bên cạnh có người xách giỏ đựng mặt nạ đi tới, Yến Trì trả tiền mua hai cái.

"Đeo lên đi."

Quý Hoài Chân ngẩng đầu nhìn, Yến Trì đang nhìn y với vẻ mặt phức tạp.

Hai người bị xô đẩy chen chúc lên một cây cầu vòm, bên dưới có một con sông chảy qua thành, trên mặt nước trôi dập dềnh đầy hoa đăng cầu nguyện.

Trăm năm trước, nguồn nước đã ở chỗ này, không ít dân du mục tự phát tụ tập về đây, quây quần sống quanh bờ nước, trăm năm sau mới phát triển thành kinh đô đúc bằng sắt thép như hiện tại.

Một tốp nam nữ kết bạn bỗng nhiên ùa lên cầu vòm, trong tiếng cười nói như mộng như ảo, Yến Trì và Quý Hoài Chân bị dòng người xô đẩy tới mức lạc nhau.

Yến Trì bị đẩy đi về phía trước, nhưng ngại đẩy người khác, nhất thời luống cuống tay chân, đợi đến khi rảnh rang nhìn sang bên cạnh, Quý Hoài Chân đã không thấy tăm hơi. Trong lòng cậu tức thì trống rỗng, toan gọi hai tiếng, bỗng nhiên vai bị người ta vỗ nhẹ, cậu theo bản năng quay đầu lại.

Thấy chiếc mặt nạ trên mặt người nọ giống hệt chiếc mà cậu đưa cho Quý Hoài Chân ban nãy, Yến Trì thở phào nhẹ nhõm ngay.

Cậu sợ lại để lạc mất người giữa đám đông, theo bản năng liền nắm chặt lấy tay đối phương.

Đối phương thoáng ngẩn ra, ngơ ngác cúi đầu nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau, rồi sau đó mới nắm ngược trở lại, tiến sát về phía trước.

Thế nhưng chẳng mấy chốc Yến Trì đã nhận ra điểm bất thường, lập tức buông tay ra.

Thấy vậy, người đeo mặt nạ khẽ cười mỉa một tiếng, giây tiếp theo đối phương tháo mặt nạ xuống, nhìn thẳng vào Yến Trì.

Dưới ánh đèn hoa đăng, gương mặt xinh đẹp của Ô Lan càng thêm diễm lệ, thế nhưng trong đôi mắt cậu ta lại chỉ còn lại nỗi thất vọng.

Yến Trì nhìn chằm chằm vào vết sẹo trên trán cậu ta, dấu vết do chính tay cậu đập trúng trong lúc tức giận, khẽ hỏi: "Vết thương của ngươi đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Ô Lan lảng tránh không đáp.

Hai người đứng trên cầu vòm, xung quanh người qua kẻ lại nhộn nhịp, duy chỉ có hai người họ là có vẻ lạc lõng. Ô Lan không muốn lời mình nói bị người khác nghe thấy, bèn dùng tiếng Hán nói: "Năm đó khi ngài vừa từ Đại Tề trở về Thiết Lăng Ấp, chẳng có lấy một người bạn thân thiết, không nói chuyện với bọn ta, cũng chẳng thèm chơi cùng bọn ta. Bọn ta đều bảo ngài giống như con ngựa kia, đã bị người Tề thuần hóa rồi. Lúc đó trong lòng ta còn có chút xem thường ngài."

"Đến tận bây giờ ta vẫn nhớ rõ lần đầu tiên ngài nói chuyện với ta. Ngài còn nhớ không?"

Yến Trì im lặng trong chốc lát, đương nhiên cậu nhớ rõ.

Từ nhỏ Ô Lan đã có diện mạo thanh tú như nữ nhi, không ít kẻ dựa vào đó mà bắt nạt cậu ta, thường xuyên bắt cậu ta cởi quần ra xem bên dưới rốt cuộc có mọc thứ gì hay không. Có lần Yến Trì trông thấy liền xắn vạt áo giắt vào thắt lưng, liều mạng đánh nhau với đám người kia một trận.

Khi đó thân phận của cậu chưa được thừa nhận, còn là đứa trẻ do người Tề nuôi lớn, nên đám người kia ra tay không chút nương tay, đánh cho Yến Trì thở thoi thóp như con chó chết, Ô Lan sợ đến mức đứng bên cạnh khóc thút thít mà chẳng biết phải làm sao.

"Ngài đã nói, nếu sau này bọn chúng còn dám đến bắt nạt ta, thì hãy cứ đến tìm ngài, nhưng sau khi nói xong câu đó không lâu, ngài đã cùng mẹ của mình trở về Đại Tề."

Ô Lan cứ thế vừa đợi vừa trông, bảy năm trôi qua, vừa trông ngóng người bạn thuở nhỏ trở về, lại cũng trông ngóng một thiếu niên khôi ngô tuấn tú.

"Ngài vừa từ Đại Tề trở về liền nói ngài đã có người trong lòng. Dẫu lòng ta đau đớn, nhưng vẫn mong ngài được hạnh phúc, chỉ là ta thực sự tò mò, rốt cuộc là hạng người phương nào mà lại khiến ngài thương nhớ khôn nguôi đến vậy." Ô Lan bướng bỉnh lau đi giọt nước mắt, không cam lòng nói: "Nếu người kia tốt đẹp thì đã đành, nhưng hôm nay vừa gặp, Lục Thập Di kia cũng chỉ đến thế, chỉ là một kẻ thay lòng đổi dạ, bạc tình bạc nghĩa. Ngài bảo ta làm sao cam tâm cho được?"

Yến Trì có nỗi khổ tâm riêng nhưng không thể phân bua, càng không dám tiết lộ chuyện với Ô Lan chuyện Quý Hoài Chân và Lục Thập Di tráo đổi thân phận.

Không phải cậu không biết tâm ý của Ô Lan dành cho mình, chỉ vì trong lòng đã sớm có một người hằng đêm mong nhớ, nên cậu càng thêm cẩn trọng và tuyệt tình với Ô Lan, chưa bao giờ cho đối phương lấy một chút ảo tưởng.

Yết hầu cậu khẽ lên xuống, trầm giọng đáp: "Ô Lan, những lời này trước kia ta đã từng nói với ngươi, hôm nay sẽ nói lại một lần nữa. Ngày đó ta cứu ngươi là vì cha ngươi là ân sư của đại ca ta, sau này đối xử tốt với ngươi là vì hai ta cùng nhau lớn lên, nhưng nếu nói đến chuyện khác thì dẫu chỉ một phân cũng không có, dù không có Quý... Lục Thập Di, mọi chuyện cũng sẽ không thay đổi."

Ô Lan đột nhiên hỏi: "Dù cho tên Lục đại nhân kia có bội bạc, lợi dụng ngài, hãm hại ngài?"

Yến Trì nhíu mày: "Ngươi có ý gì."

"Ta thấy rồi, tối ngày lễ tế thần hôm đó ta đã nhìn thấy hết rồi, hắn nhân lúc mọi người đã say ngủ mà lén lút đi vào trướng của Ngao Vân. Ban ngày hai người bọn họ còn đánh nhau sống chết, ngài nói xem buổi tối hắn đến đó làm gì? Điện hạ, hắn là người Tề, lòng dạ nào đâu có hướng về phía ngài." Ô Lan cuống quýt kéo lấy Yến Trì, lời nói có phần mất kiểm soát: "Đại chiến đã cận kề, kẻ người Tề kia khó lòng đảm bảo sẽ không lợi dụng ngài để mưu lợi cho bản thân, ngài..."

Yến Trì ngắt lời Ô Lan, cậu không vui chau mày, nhìn quanh một lượt thấy không có ai chú ý mới nhỏ giọng nói: "Chuyện này đừng có nói với người khác, nhớ rõ chưa?"

Thấy dáng vẻ như đã thấu tỏ mọi chuyện của Yến Trì, Ô Lan tức khắc hiểu ra điều gì đó.

Nước mắt y rơi xuống, cười một cách thê lương, không thể tin nổi mà hỏi: "Ngay cả khi mọi chuyện đã rành rành, ngay cả khi ngài đã sớm biết rõ, vẫn cam tâm tình nguyện chừa lại cho hắn con đường sống ư? Điện hạ, thứ cho ta lắm miệng hỏi ngài một câu, trong lòng ngài, rốt cuộc ngài coi mình là người Tề, hay là người Di Nhung?"

Yến Trì im lặng không đáp, nơi đáy mắt thoáng hiện lên vẻ mịt mờ.

"Nếu ngài coi mình là người Tề, liệu người Tề có chấp nhận ngài không? Nếu họ chấp nhận ngài, thì tại sao khi ở Thượng Kinh lại đối xử với ngài lạnh nhạt, nhục mạ đủ điều? Còn nếu ngài coi mình là một phần của Di Nhung chúng ta, thì tại sao lại trơ mắt đứng nhìn tên người Tề Lục Thập Di kia làm ra những chuyện tổn hại đến đồng bào mình?”

Yến Trì bị hỏi một câu đanh thép như vậy, không thể thốt nên lời, buộc lòng phải thừa nhận rằng những điều Ô Lan vừa nói đã giày vò cậu bấy lâu nay.

Nói về Quý Hoài Chân, sau khi bị tốp nam thanh nữ tú đeo mặt nạ chen lấn xô đẩy, đến lúc hoàn hồn thì đã chẳng còn thấy bóng dáng Yến Trì đâu nữa. Ánh hoa đăng rực rỡ khắp nơi hắt vào làm lóa mắt, khiến y bỗng sinh ra cảm giác mỏi mệt rã rời. Y bèn xuống cầu, ngồi bên bờ sông, thẫn thờ nhìn những ngọn hoa đăng dập dềnh trôi kín cả tầm mắt. Y nghĩ về tỷ tỷ của y, nghĩ về đứa cháu ngoại của y, nghĩ về Yến Trì nhưng duy chỉ có bản thân mình là y chẳng hề nghĩ đến.

Có thiếu nữ mạnh dạn bước tới định bắt chuyện với y, nhưng còn chưa kịp cất lời, vừa liếc thấy chiếc răng sói đeo trước ngực y liền cười hì hì rồi quay người bỏ đi.

Từ phía sau có người tiến lại gần.

"Quý đại nhân."

Người sẽ gọi mình như vậy, ngoại trừ Doanh Hoà ra, khắp cả Sắc Lặc Xuyên chẳng thể tìm được người thứ hai.

Quý Hoài Chân ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Doanh Hoà khoác trường bào, không đeo mặt nạ, cổ áo buông lơi để lộ hình xăm đầu sói xanh thẫm mờ mờ. Y nhìn chằm chằm vào hình xăm trên người hắn, lạnh lùng hỏi: "Hình xăm này của ngươi nhìn thì đẹp đấy, nhưng có đau không?"

Doanh Hoà cười nhạt, tùy ý đáp: "Sao lại không đau cho được, nhưng so với vết thương do lưỡi đao quân thù chém xuống trên sa trường, thì nỗi đau này vẫn còn chịu đựng được. Nếu ngươi dám mở miệng khen đẹp trước mặt Yến Trì, có tin rằng sang đến ngày hôm sau, kiểu gì đệ ấy sẽ xăm ngay một cái còn to hơn của ta."

Quý Hoài Chân không đáp lời, mặc kệ Doanh Hoà ngồi xuống bên cạnh mình.

"Sao không thấy ngươi đi cùng lão thất."

"Lạc mất rồi."

Có ngọn hoa đăng trôi qua trước mặt hai người, đại điện hạ Di Nhung này vậy mà lại cư xử hệt như đám lưu manh chốn chợ búa, ngang nhiên với tay vớt lên rồi không chút nể nang lật mở tờ giấy viết lời cầu nguyện bên trong ra xem.

Quý Hoài Chân lạnh lùng liếc hắn một cái, bất thình lình hỏi: "Ngươi và Lục Thập Di quen biết nhau như thế nào? Trước đây ở Thượng Kinh, ta chưa từng để ý tới."

Doanh Hoà im lặng không đáp. Hắn cẩn thận nhét lại tờ giấy vào bên trong, nâng chiếc đèn trên tay rồi nhẹ nhàng thả về với dòng nước, đưa mắt ra hiệu cho Quý Hoài Chân đổi một nơi khác để trò chuyện.

"Quý đại nhân, hiện giờ ngươi đang là tù nhân, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên hỏi han linh tinh. Ngày mai là ngày ngươi và Yến Trì thành thân, trong lòng có thấy vui không? Có thấy hồi hộp không?” Hắn nhìn Quý Hoài Chân với ánh mắt đầy vẻ giễu cợt.

"Có gì mà phải vui mừng hay hồi hộp, ở Phần Châu đã từng thành thân một lần rồi, đôi ta đã sớm thành thân với nhau một lần rồi, một lần lạ hai lần quen. Kẻ luôn giám sát chặt chẽ mọi việc xảy ra ở cả Phần Châu lẫn Vấn Dương như ngươi, chẳng nhẽ lại không biết chuyện này sao?”

"Thành thân ở Phần Châu làm sao có thể đánh đồng với ngày mai cho được, lúc đó hai người các ngươi đã thật sự tình đầu ý hợp hay chưa?”

Sắc mặt Quý Hoài Chân bỗng chốc đanh lại.

"Ai nói ta và cậu ta tình đầu ý hợp?" Y cười nhạt với Doanh Hoà: "Dù có từng hòa hợp, thì giờ cũng chẳng còn nữa rồi. Lập trường của hai ta vốn dĩ đã tương phản, sớm muộn gì cũng có ngày phải rút kiếm hướng về nhau."

Y ác ý nhìn Doanh Hoà, cố tình nói: "Nếu nói về chuyện 'hợp', đệ đệ ngươi hợp với Lục Thập Di hơn mới phải."

Doanh Hoà quay đầu lại, hờ hững buông một câu: "Quý đại nhân à, đừng vội buông lời quá sớm.”

Hắn nghiêng mình tránh sang một bên, chỉ thấy cách đó độ chừng tầm bắn của một mũi tên, dáng người cao lớn của Yến Trì cùng người đang nức nở đứng trước mặt cậu chẳng ai khác chính là Ô Lan.

Y khóc lóc hỏi Yến Trì: "Điện hạ, hắn đối xử với ngài như thế, vậy mà ngài vẫn bằng lòng yêu hắn sao?"

Yến Trì cúi đầu không nói, ánh mắt dán chặt vào ngón tay cái của mình, Doanh Hoà không biết cậu đang nhìn cái gì, nhưng Quý Hoài Chân thì biết rõ.

Doanh Hoà và Quý Hoài Chân liếc nhìn nhau, ngay chính giây phút này, đôi bên bỗng nảy sinh một sự ăn ý chẳng nên có. Cả hai lùi lại một bước, ẩn mình vào góc khuất, để

những chùm lồng đèn hoa đăng rực rỡ che khuất bóng dáng một cách hoàn hảo nhất.

Ô Lan đau lòng khôn xiết, vẻ kiêu ngạo thường ngày tan biến sạch sành sanh, y không hiểu nổi nhìn Yến Trì.

Dáng vẻ ấy khiến Quý Hoài Chân cũng không kìm được mà nảy sinh lòng thương xót. Nếu một người đẹp khóc lóc thảm thương trước mặt y như vậy, tuy y không đến mức mủi lòng, nhưng ôm vào lòng dỗ dành đôi câu, giả vờ giả vịt thì kiểu gì cũng phải làm, nhưng Yến Trì lại cứng nhắc như một khúc gỗ, Ô Lan đẩy vai cậu một cái, cậu loạng choạng theo đà rồi lại lập tức đứng vững, tuyệt nhiên chẳng phản ứng gì thêm.

"Kẻ người Tề kia ích kỷ hẹp hòi, tâm địa độc ác, ngài có biết không?"

"Biết."

Ô Lan lại nói: "Hắn lợi dụng ngài, vốn chẳng phải người thân, chẳng phải bạn bè, thậm chí có một ngày hắn còn mang binh đến đánh ngài, ngài có biết không?"

"... Biết."

Yến Trì quay lưng về phía Quý Hoài Chân và Doanh Hoà, không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt cậu, chỉ thấy mỗi khi cậu nói một câu "biết", Ô Lan lại thêm một phần đau đớn tuyệt vọng.

Quý Hoài Chân cúi đầu, cho đến khi lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau nhói, y mới nhận ra mình đã vô thức bấm móng tay vào da thịt từ lúc nào —— y đang nín thở lắng nghe câu trả lời của Yến Trì.

Ô Lan nghẹn ngào trong tiếng khóc, giận dữ nói: "Hắn trêu đùa ngài, lừa gạt ngài, ngài cũng không màng sao?"

"Biết, ta đều biết cả! Những điều ngươi nói ta đều hiểu rõ, nhưng mà Ô Lan ơi..."

Yến Trì sững lại, trong lòng dâng lên nỗi xót xa vô hạn, cậu khẽ nói: "Ta biết y xấu xa cùng cực, giết người phóng hỏa, chuyện ác nào cũng làm, ngươi đối tốt với y bao nhiêu y cũng sẽ phụ lòng ngươi bấy nhiêu, lúc nào cũng chỉ chực chờ lợi dụng ngươi. Nhưng mà... nhưng mà ta cứ..."

Yến Trì nghẹn ngào chẳng thể nói tiếp được nữa.

Nghe cậu buông lời giãi bày như thế, Ô Lan càng thêm tuyệt vọng, thầm nghĩ Lục Thập Di nghe qua còn đáng ghét, đáng hận hơn cả những gì y tưởng tượng.

Trong lòng Quý Hoài Chân ngũ vị tạp trần, y thừa biết người mà Yến Trì đang nhắc tới rốt cuộc là ai.

Vừa ngẩng đầu lên, y đã thấy Doanh Hoà đang cười một cách thong dong tự tại, cái vẻ mặt nắm chắc phần thắng, tính toán kỹ lưỡng mọi chuyện trong lòng kia thật sự khiến người ta căm ghét.

"Quý đại nhân vẫn khăng khăng giữ lấy cái luận điệu kia, rằng không hề tình đầu ý hợp với đệ đệ ta sao? Đại nhân miệng thì nói không màng, nhưng biểu cảm trên mặt thì như sắp hối hận đến chết mất rồi."

Quý Hoài Chân không nói gì, lặng lẽ nhìn Yến Trì. Ô Lan đã đau khổ bỏ đi, chỉ còn lại mình Yến Trì đứng thẫn thờ tại chỗ.

Những lời chưa thốt ra kia, Quý Hoài Chân đã hiểu thấu.

Nhưng hiểu thì đã sao, hối tiếc thì đã sao?

Cuối cùng duyên phận giữa y và Yến Trì vẫn lỡ làng.

Doanh Hoà nhìn Quý Hoài Chân với ánh mắt đầy thâm ý, bình thản nói: "Quý đại nhân, nếu ta bảo với ngươi rằng, ngươi chẳng cần về kinh, ta vẫn có cách đạt được những gì mình muốn, liệu đại nhân có thay đổi ý định không? Đại Tề mà ngươi và Lục Thập Di một mực bảo vệ vốn dĩ đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ còn sót lại cái vỏ ngoài hào nhoáng nhưng bên trong trống rỗng mà thôi. Dẫu cho hai người các ngươi có gạt bỏ hiềm khích trước đây để bắt tay liên thủ với nhau, thì có thể ngăn cản binh mã nước khác được bao lâu? Một thứ đã mục nát tận gốc rễ thì dù có không cam lòng đến mấy cũng vô phương cứu chữa."

"Điện hạ muốn nói gì?"

"Nếu đại nhân bằng lòng an phận thành thân với Yến Trì, sau khi thành hôn, hai người các ngươi cứ việc cao chạy xa bay, vĩnh viễn đừng quay lại Sắc Lặc Xuyên này nữa. Ta có thể lấy danh dự ra bảo đảm với đại nhân rằng, chờ tới ngày đích thân ta dẫn binh đến phá cổng thành, ta sẽ tha mạng cho đứa cháu ngoại của ngươi, rồi đưa nó đến đoàn tụ với hai người."

Quý Hoài Chân lặng lẽ nhìn Doanh Hoà, thấy hắn mặt mày nghiêm túc, biểu cảm không giống như đang nói dối, y bỗng lắc đầu cười một tiếng.

"Đại nhân cười cái gì?"

"Doanh Hoà điện hạ, quá muộn rồi, giống như cái tên của đệ đệ ngươi vậy, mọi chuyện đều đã không kịp nữa rồi."

Doanh Hoà dường như đã hiểu ra điều gì đó, nụ cười trên môi dần nhạt đi, hắn lại nói: "Đại nhân đã quyết định vậy đừng hối hận là được, ta chỉ thấy không đáng cho Yến Trì thôi."

Quý Hoài Chân không lên tiếng nữa.

Ngay cả chính bản thân y, cũng thầm thấy không đáng cho Yến Trì.

Trước khi đi, Quý Hoài Chân lại liếc nhìn Doanh Hoà một cái, đột ngột nói: "Thực ra ngươi chẳng cần phải nhọc lòng đề phòng Yến Trì đến mức ấy, những thứ ngươi quan tâm, ngoại trừ Lục Thập Di ra, cậu ấy chưa từng nảy sinh lấy một chút ý niệm. Ngay cả Lục Thập Di mà cậu ấy còn không tranh với ngươi, huống chi là những thứ khác."

Doanh Hoà nghiêng đầu, lễ độ hỏi lại: "Ngươi nói cái gì cơ?"

Quý Hoài Chân mỉm cười thấu tỏ, không nói thêm lời nào.

Sáng sớm hôm sau, thất hoàng tử Di Nhung Thác Bạt Yến Trì cùng đặc sứ Đại Tề Lục Thập Di đại hôn. Từ phía bắc Sắc Lặc Xuyên kéo dài xuống tận chân núi Thương Ngô, khắp nơi đều là không khí tưng bừng, náo nhiệt phi thường.

Một con chim yến tung cánh lướt qua đỉnh núi Thương Ngô vừa chớm nảy mầm xanh, chao liệng bay về phía Sắc Lặc Xuyên. Nơi nó đi qua, vạn vật đều như khoác lên mình tấm áo mới —— mùa xuân đã đến rồi.

Chapter 65

Người Di Nhung thành thân chỉ có một điểm giống với người Tề, đó là trước khi thành thân tân lang và tân nương không được gặp mặt. Phải đợi đến đúng ngày thành hôn, tân lang mới cưỡi ngựa tới rước, mang theo một xấp vải, một túi lúa mì thanh khoa, một gậy bắt ngựa và một chiếc mũ mềm có cắm lông ưng trên đỉnh.

Cái gọi là "một" ấy mang ý nghĩa vạn vật đổi mới, khởi đầu tốt đẹp.

↳[1] là một công cụ của dân chăn nuôi du mục. Dụng cụ này được làm từ một cây dài và chắc đầu cây nhỏ và dai và dẻo (thường là cây Bạch Dương), ở đầu cây người ta buộc một sợi dây thường bằng da tựa như cái thòng lọng, công cụ này được sử dụng để đuổi bắt gia súc (ngựa, dê, cừu) và dùng để đuổi lang sói. Khi đuổi bắt ngựa, người du mục sẽ dùng cái ách để thòng vào đầu hoặc chân ngựa làm cho ngựa ngã, không thể tiếp tục chạy, có thể gọi công cụ này là thòng lọng ngựa hay gậy bắt ngựa.

Lúa mì thanh khoa đại diện cho đất đai, lông chim đại diện cho bầu trời, xấp vải và cây gậy bắt ngựa tượng trưng cho nữ nhân và nam nhân.

Bốn món đồ này được chuẩn bị đầy đủ trong hôn lễ, lại tượng trưng cho sự hòa hợp giữa trời và người.

Gia đình Quý Hoài Chân ở Đại Tề, đương nhiên đã lược bỏ đi khâu này.

Vốn dĩ còn có nhiều nghi thức và quy tắc rườm rà hơn, nhưng Yến Trì lại bảo mọi thứ cứ đơn giản, chỉ tổ chức tiệc rượu trong vương trướng. Những người con khác của Tô Hợp đại hãn cũng đều có mặt đông đủ, tuy Ngao Vân không tới nhưng mẫu thân của y lại xuất hiện.

Người phụ nữ đến từ Bắc Khương ấy gương mặt đầy vẻ tinh khôn, đôi môi mỏng mím lại, chỉ nhìn qua diện mạo đã biết là một nhân vật chẳng dễ đối phó. Bà ta cùng Tô Hợp đại hãn ngồi ở vị trí chủ tọa, lạnh lùng quan sát Yến Trì và Quý Hoài Chân.

Dưới vị trí chủ tọa là các vị vương tử, công chúa, dẫn đầu là Doanh Hoà, ngồi hai bên hàng ghế.

Tiếp đó là đám quần thần tâm phúc của Tô Hợp, bọn họ đang rầm rì bàn tán, trắng trợn nhìn chằm chằm vào Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân bị mấy người vây quanh thay cho bộ trang phục của người Di Nhung, quy chế được chuẩn bị theo bậc hoàng tử.

Người Tề tôn sùng màu vàng, chỉ có thiên gia mới được sử dụng, nhưng người Di Nhung thì ngược lại, hễ là những dịp trọng đại thì đều mặc màu xanh. Hỉ phục của y và Yến Trì đều được viền bằng chỉ bạc, trên nền xanh thêu những họa tiết vân mây tinh xảo.

Trước ngực y đeo chiếc nanh sói của Yến Trì, còn trên trán Yến Trì thì đeo một dải khăn bịt đầu bằng da bò rộng chừng hai ngón tay, ở giữa khảm một viên đá lục tùng to bằng quả trứng chim.

Một người có dáng vẻ như tát mãn dẫn hai người quỳ xuống.

Người này đầu đội gạc hươu, trên pháp phục thêu năm con rồng bốn móng, gương mặt nhăn nheo như vỏ cam quýt khiến người ta chẳng thể đoán nổi tuổi tác. Mí mắt lão sụp xuống, lười biếng nhìn hai người.

Quý Hoài Chân thấy khó chịu trước ánh nhìn của lão, Yến Trì ở bên cạnh đã cung kính quỳ xuống, khẽ kéo vạt áo của Quý Hoài Chân.

Vừa mới quỳ xuống, ngọn lửa trong chậu than trước mặt đột ngột bùng lên dữ dội. Lão tát mãn[2] rút một chiếc lông vũ trước ngực rồi đốt cháy trên ngọn lửa, ngón tay chấm chút tro tàn đưa lên mũi ngửi, bỗng chốc toàn thân rùng mình một cái, đầu gục xuống thật thấp.

↳[2] là người trung gian giữa thế giới thực và tâm linh trong Tát Mãn giáo (Shamanism), một hình thức tín ngưỡng nguyên thủy tin vào vạn vật hữu linh. Họ thực hiện các nghi lễ nhảy múa, lên đồng, dùng bói toán để chữa bệnh, cầu an, hoặc xua đuổi ma quỷ.

Xung quanh chìm vào im lặng tuyệt đối, không một ai lên tiếng.

Đến khi ngẩng đầu lên, đôi mắt của lão tát mãn đã thu hẹp lại thành một đường dài sắc lẹm, vẻ lười nhác mệt mỏi lúc trước biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại sự tinh ranh tràn ngập, lão nhìn Quý Hoài Chân rồi mỉm cười.

Nụ cười ấy khiến người ta không khỏi rùng mình sợ hãi, như thể bị rơi vào hầm băng, dường như từ trong ra ngoài đều bị lão nhìn thấu hết thảy.

Quý Hoài Chân tức khắc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, toàn thân như bị đóng đinh không dám cử động, mãi cho đến khi vị tát mãn dùng ngón tay dính tro tàn khẽ chạm lên trán y một cái, Quý Hoài Chân mới thở phào nhẹ nhõm, chẳng thể diễn tả nổi cái cảm giác kỳ lạ huyền ảo vừa rồi.

Nhìn sang Yến Trì bên cạnh, sắc mặt cậu vẫn bình thường như cũ, dường như sự khó chịu này chỉ mình Quý Hoài Chân mới có.

Lão tát mãn nhìn y với nụ cười nửa miệng đầy bí hiểm.

Hồi còn ở Đại Tề y đã từng nghe danh, người Di Nhung rất tôn sùng tát mãn, mỗi vị tát mãn đều có thần hộ mệnh của riêng mình, có người là rắn, có người là hươu, có người là ngựa, mà linh vật của vị tát mãn trước mặt này rõ ràng là một con cáo.

Những chuyện trước kia y vốn không tin, thậm chí còn khinh thường, nay đích thân trải nghiệm mới bắt đầu nảy sinh lòng kính sợ. Y không kìm được mà nghĩ thầm, chẳng lẽ thần linh khắp trời xanh cũng chướng mắt y, biết y lòng dạ xấu xa nên mới đưa ra lời cảnh cáo?

Vị tát mãn lại nói thêm điều gì đó mà Quý Hoài Chân không hiểu, Yến Trì bèn bảo: "Huynh tháo nanh sói xuống đi."

Quý Hoài Chân làm theo, Yến Trì lại nắm tay y, dùng dao nhỏ rạch một đường nơi lòng bàn tay.

Cậu cũng tự làm một đường như thế trên tay mình, hai người đan chặt tay nhau, để máu hòa vào nhau, nhỏ lên chiếc nanh sói ấy. Sau đó chiếc nanh sói thấm máu được ngâm vào một bát rượu khiến máu tan dần ra, nhuộm bát rượu thành một màu hồng nhạt.

Lần này chẳng cần nhắc nhở Quý Hoài Chân cũng biết, bát rượu hòa lẫn máu tươi của hai người này, phải để cả hai cùng nhau uống cạn.

Y đang định ngửa đầu uống thì Yến Trì lại ngăn lại.

"Chờ đã."

Vị tát mãn nhíu chặt mày, rõ ràng không hài lòng, ngay cả những người xung quanh cũng bắt đầu xì xào bàn tán, chỉ có Tô Hợp đại hãn vẫn không tỏ vẻ gì.

Chỉ thấy Yến Trì nghiêm túc nhìn Quý Hoài Chân, thấp giọng nói: "Nếu huynh hối hận, bây giờ vẫn còn kịp. Lời đại ca ta nói huynh không cần để trong lòng, ta tự có nắm chắc đưa huynh an toàn rời khỏi Sắc Lặc Xuyên. Tính ta bướng bỉnh, cố chấp, chuyện thành thân này, cả đời cũng chỉ có thể làm một lần với một người. Lần đầu tiên là vì cứu gia đình Tân Cách Nhật Lặc, ta tạm không coi là thật, nhưng lần này, huynh đã nghĩ kỹ chưa? Người Di Nhung bọn ta thành thân tuy không rườm rà như các huynh, nhưng Trường Sinh Thiên[3] ở trên cao, trên đầu ba thước có thần linh, huynh có hiểu không?”

⤷[2] Tengri (hoặc Tenger, Tanrı) là vị thần tối cao của bầu trời trong tín ngưỡng cổ xưa của các dân tộc Turk và Mông Cổ.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhớ lại khoảng sân nhỏ dính đầy giấy đỏ xác pháo ở Phần Châu kia, nhớ tới bộ hỉ phục đỏ thẫm của Quý Hoài Chân, nhớ tới cảnh Yến Trì mang khuôn mặt đầy vẻ không cam lòng bị ấn xuống bái đường.

Quý Hoài Chân gạt tay Yến Trì ra, ngửa đầu uống cạn một nửa bát rượu, hỏi ngược lại cậu: "Vậy lúc này trong lòng ngươi đang nghĩ đến ai? Ngươi có biết không? Ngươi có hiểu không?"

Yến Trì im lặng trong giây lát, rồi uống cạn phần rượu còn lại trong bát.

Như vậy, buổi lễ coi như đã thành.

Doanh Hoà ngồi một bên khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Yến Trì đã bị các huynh trưởng thân thiết kéo đi, nhất định hôm nay phải chuốc cho cậu say khướt mới thôi, không ngờ Yến Trì nhỏ tuổi nhất lại là người thành thân sớm nhất trong số họ. Doanh Hoà nhìn Quý Hoài Chân đang đứng trước mặt mà thoáng ngẩn ngơ, không biết nhìn vào gương mặt y, hắn lại đang nhớ về ai.

Tô Hợp đại hãn từ vị trí chủ tọa bước xuống, đưa một bức chiếu thư đã viết sẵn cho Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân cúi đầu nhìn, biết rõ còn cố hỏi: "Đây là gì vậy?"

Tô Hợp đại hãn cũng mỉm cười: "Đương nhiên là thứ Lục đại nhân muốn, ngài có thể về phục mệnh rồi. Từ hôm nay trở đi, Di Nhung và Đại Tề ta nước sông không phạm nước giếng, kết giao hảo trăm năm, kẻ nào bội tín bạc nghĩa, tự khắc sẽ bị trời chu đất diệt, tứ phương thảo phạt."

Bức chiếu thư cuộn lại lớn cỡ bàn tay kia dường như nặng ngàn cân, đặt vào lòng bàn tay Quý Hoài Chân, duy trì sự cân bằng vi diệu giữa Di Nhung và Đại Tề.

Nhưng trong thời buổi loạn lạc, cục diện thay đổi khôn lường, bức chiếu thư này lại có thể chống đỡ được bao lâu? Huống chi nói về chuyện bội tín nghĩa, từ cái ngày Đại Tề để Quý Hoài Chân giả danh Lục Thập Di mà đến đây thì đã phải gánh lấy cái danh này rồi. Tam hoàng tử Di Nhung là Ngao Vân có quan hệ rất sâu đậm với Thát Đát, lẽ nào Tô Hợp lại không biết? Chẳng qua là bản thân ông ta không tiện ra mặt, đành để Ngao Vân gánh thay cái tiếng xấu.

Những gì đang làm hiện giờ cũng chỉ là những chuyện ngoài mặt.

Quý Hoài Chân mỉm cười, hai người tự hiểu trong lòng.

Tô Hợp đại hãn lại nói: "Chuyện công đã xong, còn có một chuyện tư, muốn xin Lục đại nhân thành toàn."

"Thành toàn?" Quý Hoài Chân ngẩn ra, rồi cười đáp: "Tô Hợp đại hãn muốn thứ gì mà chẳng có, sao lại cần đến ta thành toàn?"

Tô Hợp cười mà không nói, Quý Hoài Chân cũng lập tức hiểu ra.

Có một thứ, ông ta thật sự cầu mà không được. Đó là tình cảm cha con với Yến Trì.

"Tại hạ tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực.”

Thấy y đồng ý, Tô Hợp mới gọi một người đến dẫn Quý Hoài Chân và Yến Trì rời khỏi trướng.

Hai người càng đi càng hẻo lánh, biểu cảm của Yến Trì cũng ngày một kỳ lạ, cho đến khi tới một nơi vắng vẻ cách xa khu dân cư, một cái lều nỉ cũ nát đứng trơ trọi. Người này vén rèm lều lên, ra hiệu cho hai người đã tới nơi.

Chẳng đợi Quý Hoài Chân hỏi, Yến Trì đã chủ động bước vào trong.

Đồ đạc trong lều không nhiều nên trông có vẻ trống trải, chỉ có một chiếc giường, một cái kỷ án, và một chiếc ghế ngựa gỗ bập bênh.

Yến Trì thẫn thờ bước vào, chẳng biết từ lúc nào đôi mắt đã ngấn lệ, bàn tay khẽ vuốt ve đầu con ngựa gỗ.

Quý Hoài Chân bỗng nhiên biết đây là nơi nào rồi.

Người hầu dẫn hai người đến đây lại đưa thêm ba người nữa vào, hai người đầu tiên mỗi người bưng một bộ hỉ phục màu đỏ thẫm, người cuối cùng bưng một món đồ, hóa ra lại là một chiếc mũ phượng tỏa ánh ngọc trai lấp lánh.

Phía sau ba người đó lại có thêm ba người nữa khiêng một chiếc hòm lớn, mở ra xem, bên trong toàn là lụa đỏ và đôi nến long phụng dùng để thành thân.

Bọn họ không màng đến sắc mặt của Yến Trì, bắt đầu trang hoàng lại căn lều vải nơi mẹ con Diệp Hồng Ngọc từng sinh sống.

Quý Hoài Chân tiến lên phía trước, nâng chiếc phượng quan lên xem rồi nói: "Kiểu dáng này là mốt của mười mấy năm về trước rồi, ngươi xem hạt nam châu trên đầu phượng này sáng hơn hẳn so với những hạt châu khác, cũng chẳng có vết xước nào, rõ ràng là mới được đính lại dạo gần đây…” Nói đoạn, tay y lại lướt qua mặt bàn, khi đưa lên nhìn thì đầu ngón tay tuyệt nhiên không dính chút bụi bẩn nào. Rõ ràng căn lều này tuy không có người ở, nhưng lại thường xuyên có người đến dọn dẹp.

Yến Trì quay lưng đi, khẽ ừ một tiếng.

Quý Hoài Chân giả vờ như không nghe thấy tiếng nghẹn ngào trong giọng nói của cậu, rũ tung bộ hỉ phục đỏ thẫm kia ra, khoác lên vai cậu, nhẹ giọng nói: "Điện hạ, cha ngươi cầu ta thành toàn cho dục vọng ích kỷ của ông ta, ngài cũng giả bộ diễn kịch cùng ta một chút đi.”

Yến Trì phản bác: "Ông ta không phải cha ta, ông ta là phụ vương của ta."

Quý Hoài Chân không thèm để ý tới cậu nữa, để mặc cho người hầu phục vụ mình đội mũ phượng lên.

Y đưa tay giữ lấy những chuỗi ngọc rủ xuống trên trán, đột nhiên nói: "Diệp tướng quân thích mặc võ phục chứ không thích đồ đỏ, trái lại lại hời cho ta rồi." Y quay người nhìn Yến Trì, bỗng nhiên đổi ý, tháo mũ phượng xuống, cởi bỏ hỉ phục trên người, đòi thay cho Yến Trì.

"Ngươi có dung mạo giống mẹ ngươi, bộ y phục này, lẽ ra nên để ngươi mặc mới đúng.”

Ban đầu Yến Trì không muốn, nhưng không thắng nổi Quý Hoài Chân, đành miễn cưỡng mặc vào bộ đồ tân nương, đội mũ phượng, mang khuôn mặt đầy gượng gạo đứng trước mặt Quý Hoài Chân, thiếu tự nhiên đưa tay sờ chiếc mũ phượng trên đỉnh đầu, khó xử nói: "Ta mặc thành thế này thì ra cái thể thống gì.”

Vóc dáng cậu cao lớn, vai lại rộng, mặc như vậy quả thực có chút chẳng ăn nhập.

Quý Hoài Chân lại cười bảo: "Đẹp lắm." Y nghiêm túc ngắm nhìn Yến Trì một lượt.

Ngũ quan của Yến Trì vốn đã đẹp đẽ, lúc này lại càng thêm môi hồng răng trắng, dẫu mặc áo cưới của Diệp Hồng Ngọc nhưng không hề có chút nữ tính nào, trái lại càng thêm tuấn mỹ hơn hẳn, thấp thoáng qua ánh mắt của cậu có thể thấy được phong thái năm nào của Diệp Hồng Ngọc.

Quý Hoài Chân đưa tay chỉnh lại những sợi tua rua trước trán cho cậu, cầm lấy hộp son, dùng ngón tay út chấm một chút rồi thoa lên môi Yến Trì.

Hồi lâu sau, Quý Hoài Chân vẫn dán mắt vào Yến Trì khẽ thốt lên một lần nữa: "Đẹp lắm."

Bốn mắt nhìn nhau, mặt Yến Trì đỏ bừng, quay đầu nhìn vào gương, nhưng rồi ngây ngẩn nhìn chằm chằm vào bản thân mình trong gương một hồi lâu, nước mắt cứ thế vô thức tuôn rơi.

Quý Hoài Chân không lên tiếng, tự lo liệu mặc y phục, biết Yến Trì là đang nhìn bộ dáng trong gương của chính mình, nhớ tới mẹ cậu là Diệp Hồng Ngọc.

Tô Hợp đại hãn đến vừa đúng lúc, vừa bước vào trướng đã bị sắc lụa đỏ và ánh nến lung linh làm cho hoa mắt, tâm trí cũng theo đó mà xao động.

Yến Trì quay đầu lại, Tô Hợp bỗng sững sờ, trong thoáng chốc thông qua Yến Trì, dường như ông ta lại thấy người mà mình hằng đêm mong nhớ nhưng nay đã âm dương cách biệt.

Hai người đứng trước mặt mỗi người đều mặc hỷ phục đỏ rực, đó là thứ mà Tô Hợp muốn mặc nhưng chưa bao giờ có cơ hội được mặc. Yến Trì ngước mắt nhìn phụ vương,

rồi lại không tình nguyện mà quay đầu đi.

Tô Hợp lại nhìn chằm chằm vào Yến Trì thêm một lúc nữa, yết hầu khẽ chuyển động, vỗ lên vai cậu.

Bàn tay ông ta áp lên vai Yến Trì rồi chẳng muốn rời đi. Thông qua Yến Trì, ông ta như trông thấy chính mình thời trẻ tuổi ngông cuồng, không biết trân trọng.

Trong trướng đã được toán người hầu trang hoàng xong xuôi, chẳng khác gì hỷ đường khi người Tề kết hôn.

Tô Hợp ngồi lên vị trí chủ tọa, bảo Yến Trì và Quý Hoài Chân đứng ngay ngắn trước mặt mình.

Sắc mặt ông ta ngẩn ngơ, ánh mắt đặt lên người hai người nhưng tâm trí lại đặt ở nơi nào khác.

Nhất bái thiên địa, hai người cùng bái.

Nhị bái cao đường, bọn họ cũng bái, Tô Hợp nhận cái lạy này mà trong lòng đầy ngũ vị tạp trần, nhìn vào vị trí trống không bên cạnh, ánh mắt lại dừng lại trên người Yến Trì.

Tam bái là phu thê giao bái, hai người đứng đối diện nhau. Lúc này không cần giống như lần trước phải để Quý Hoài Chân cưỡng ép Yến Trì nữa, Yến Trì đã tự giác quỳ xuống, nhưng lại phát hiện Quý Hoài Chân vẫn đứng im không nhúc nhích.

Ánh mắt Tô Hợp hơi nheo lại, hỏi: "Lục đại nhân?"

Vẻ mặt Quý Hoài Chân xúc động, dường như có chút không đành lòng, y nhìn chằm chằm vào xoáy tóc trên đỉnh đầu Yến Trì, vậy mà không tài nào dứt khoát quỳ xuống như lần thành thân trước.

Y mặc bộ y phục lúc thành thân của mẹ Yến Trì, độc chiếm đoạn tình duyên vốn nên thuộc về Lục Thập Di. Chẳng có thứ nào là thứ y đáng được nhận cả, vậy mà y đều đã có được, trong lòng bỗng nảy sinh một chút vọng tưởng, giá như y chỉ là một người bình thường thì tốt biết bao.

Nhưng Quý Hoài Chân không phải hạng người bình thường.

Y là thái phó mang cái danh hão của Đại Tề, là đại đô thống của Tiêu Kim đài, dưới tay có năm vạn thân binh, còn gánh vác trên vai mạng sống hơn ba mươi người Quý gia.

Dù xét theo thân phận nào, y cũng chẳng thể vì tình riêng mà buông bỏ mọi thứ, thốt ra với Yến Trì một câu thẹn với lương tâm.

Vốn dĩ y đã đưa ra quyết định rồi.

... Vậy mà lúc này lại cứ bắt y phải mặc hỉ phục, thay cha mẹ Yến Trì bái đường. Kẻ chuyên khua môi múa mép lươn lẹo như y, làm sao gánh nổi đoạn tình sâu nặng này của Diệp Hồng Ngọc?

Từ thung lũng xa xa truyền đến một tiếng chim cú gọi, ba dài hai ngắn. Đó là tín hiệu Ngao Vân báo cho y, đại biểu cho việc mọi thứ đã sẵn sàng, có thể hành động bất cứ lúc

nào, bảo Quý Hoài Chân chuẩn bị cho tốt.

Quý Hoài Chân biết cơ hội cuối cùng đang bày ra trước mắt, Yến Trì là người trọng tình trọng nghĩa, chỉ cần lúc này y nói ra tất cả, Yến Trì sẽ đứng về phía y, còn dốc hết sức mình để giúp y.

Nhưng như thế thì đã sao, Yến Trì có được Tô Hợp yêu thương đến mấy thì cũng chỉ là một hoàng tử không có thực quyền, bị Doanh Hoà chèn ép.

Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân không còn do dự nữa, trái tim y đau đến thắt lại, gượng gạo quỳ xuống.

Hai người phu thê giao bái, thành thân lần thứ hai.

Quý Hoài Chân hiểu rõ, cái quỳ này đã hoàn toàn đoạn tuyệt nhân duyên kiếp này của mình.

Lần này y thật sự đáng bị trời chu đất diệt, chết không được tử tế.

Chapter 66

Hai người làm lễ xong, ai nấy đều đứng dậy nhưng đều im lặng không nói lời nào.

Tô Hợp lớn tiếng bảo: "Bộ y phục này tặng lại cho hai người các con, hãy thay bản hãn[1] bảo quản cho tốt."

↳[1] như bản vương.

Quý Hoài Chân thầm lo lắng, không biết Ngao Vân sẽ dùng cách gì để đưa mình đi. Đêm nay lẽ ra phải là đêm động phòng hoa chúc của y và Yến Trì, tuy phong tục thành thân của người Di Nhung và người Tề khác nhau, nhưng chuyện vợ chồng buổi tối cần làm gì thì chắc cũng tương tự thôi!

Nếu đêm nay Yến Trì cứ bám lấy y mãi thì khó mà hành động.

Ngoảnh đầu lại nhìn Yến Trì, thấy cậu đang nhìn mình với vẻ đăm chiêu, Quý Hoài Chân tức khắc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, còn tưởng bị Yến Trì nhìn ra điều gì bất thường, y vội cười trừ.

Yến Trì trầm giọng nói: "Ra ngoài trước rồi hẵng nói."

Hai người đã thành thân, đương nhiên là trở về doanh trại của Yến Trì. Đồ đạc của Quý Hoài Chân đã được chuyển hết vào trong, ngay cả cái ổ của Hoả Thiêu cũng được di dời nguyên vẹn, đặt ngay dưới chân giường của hai người.

Hoả Thiêu vừa thấy Quý Hoài Chân trở về, liền như một mũi tên lao tới, liếm láp mặt y.

Vừa mới thay y phục xong, các huynh trưởng của Yến Trì đã ùa vào, lôi kéo cánh tay cậu đòi đi ra ngoài, bảo rằng lúc nãy cậu đã trốn rượu, giờ không được trốn nữa. Yến Trì có nỗi khổ mà không thể nói ra, thấy bọn họ một mực đòi đêm nay không say không về, đành phải bảo Quý Hoài Chân ngủ trước.

Cậu vừa đi, Quý Hoài Chân liền thở phào nhẹ nhõm, bên ngoài truyền đến một tiếng hú gọi. Hoả Thiêu vểnh tai cảnh giác đứng dậy, tiếng sói hú còn chưa kịp phát ra đã bị Quý Hoài Chân bịt chặt mõm.

Chẳng bao lâu sau, có người lặng lẽ lẻn vào.

Quý Hoài Chân quay đầu nhìn, gương mặt người này một vết sẹo dài đang lạnh lùng nhìn y, khẽ gật đầu coi như lời chào —— chắc hẳn là người của Ngao Vân.

Gã mặt sẹo thốt ra những lời tiếng Hán ngọng nghịu, súc tích ngắn gọn: "Thu dọn đồ đạc, đi theo ta."

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng: "Còn gì để dọn nữa? Hay là ngươi sợ người khác không nhìn ra ta và điện hạ nhà ngươi trong ngoài phối hợp, nên đã chuẩn bị sẵn từ trước hay sao."

Y chỉ lấy bức chiếu thư của Tô Hợp đại hãn giấu vào trong ngực, trầm giọng nói: "Đi thôi." Rồi sực nhớ ra điều gì, y bỗng quay người lại.

"Chờ đã!"

Lúc nãy khi thay quần áo, y đã tháo chiếc nanh sói ra đặt ở đầu giường.

Gã mặt sẹo còn tưởng Quý Hoài Chân bỏ quên báu vật gì, thấy đó là một chiếc nanh sói liền không nhịn được mà cười mỉa một tiếng.

Động tác của Quý Hoài Chân khựng lại, y ngẩng đầu, cười như không cười nhìn gã: "Cười cái gì?"

Ánh mắt ấy khiến người ta không khỏi rùng mình, như thể bị loài độc xà mãnh thú nào đó nhắm vào, lúc này không báo thù thì sau này nhất định sẽ đáp trả.

Gã mặt sẹo rùng mình một cái, lấy ra sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn.

"Ngao Vân điện hạ nói, diễn kịch phải diễn cho trọn, không được để lộ sơ hở."

Quý Hoài Chân lại thong thả nhìn gã một hồi lâu, mới chụm hai tay lại đưa ra phía trước, ý bảo gã cứ việc trói.

Hoả Thiêu ngồi bên cạnh nghiêng đầu, không hiểu hai người đang làm gì, thấy gã đàn ông cầm dây thừng định trói tay Quý Hoài Chân, nó lập tức nhe răng gầm gừ, lao tới cắn vào cổ chân gã.

Gã mặt sẹo đau đớn kêu lên, tung một cước đá mạnh vào cái bụng mềm mại của nó, hất văng nó ra xa.

Hoả Thiêu hừ hừ lăn lộn một vòng trên mặt đất, vậy mà vẫn lảo đảo đứng dậy, xông tới lần nữa. Thấy gã mặt sẹo định ra tay đánh tiếp, Quý Hoài Chân nghiêm giọng quát quát: "Ngươi dám đụng vào nó cái nữa xem?”

"Nó là do con sói của thất điện hạ Di Nhung sinh ra, nếu ngươi làm nó bị thương một phân, xem mẹ của nó có tha cho ngươi không."

Rõ ràng gã cường tráng này đi theo Ngao Vân đã lâu, từng nghe uy danh của Nhược Nhược, lập tức ngần ngại. Thế nhưng Hoả Thiêu lại có dáng vẻ nếu không thả người thì không ha miệng, cuối cùng Quý Hoài Chân đành phải cúi xuống túm lấy phần da mềm sau gáy Hỏa Thiêu nhấc lên, ôm vào lòng mang đi cùng.

Gã mặt sẹo lại lục tung đồ đạc trong trướng lên, ngụy tạo hiện trường Quý Hoài Chân bị người ta bắt cóc, rồi nhân lúc đêm tối đưa y đi. Đi ngang qua một căn lều sáng trưng, Quý Hoài Chân nhịn không được quay đầu nhìn lại, nghe thấy tiếng Yến Trì đang bị các huynh trưởng trêu chọc.

Chẳng cần gã mặt sẹo phải giục, y đã nhẫn tâm rời đi.

Suốt dọc đường thông suốt không gặp trở ngại gì, mọi thứ đã được Ngao Vân sắp xếp ổn thỏa từ trước. Hai người gặp nguy nhưng không gặp họa, chẳng mất bao công sức đã ra khỏi doanh trại, hội hợp với mười người khác đang chờ cách đó ba dặm. Nhìn qua trang phục của họ, tất cả đều đến từ Thát Đát.

"Hóa ra tam điện hạ thật sự có quan hệ không hề đơn giản với người Thát Đát."

Ngao Vân ngồi trên lưng ngựa, cười lạnh một tiếng, rồi đầy vẻ trêu đùa nói: "Vậy chi bằng đại nhân đoán xem, chuyện này phụ hoàng ta có biết hay không?"

Quý Hoài Chân khẽ nhíu mày, còn chưa kịp suy ngẫm về thâm ý sau câu nói đó, chỉ nghe Ngao Vân lại bảo: "Vẫn chưa chúc mừng tân hôn của Lục đại nhân."

Quý Hoài Chân đáp lại bằng một nụ cười, giơ hai bàn tay đang bị trói lên, không khách khí nói: "Điện hạ có ý gì đây? Nếu đôi bên cùng có lợi, hỗ trợ lẫn nhau, sao còn khổ công trói ta đến gặp ngài như thế này?"

Ngao Vân nói: "Đại nhân yên tâm, đợi đến khi lên núi Thương Ngô, ta tự khắc sẽ trả lại tự do cho ngươi, chỉ là bây giờ, vẫn mong đại nhân chịu thiệt thòi một lát."

Ngao Vân đang phòng hờ y và Yến Trì nội ứng ngoại hợp, tương kế tựu kế nên mới trói tay y để đề phòng y giở trò.

Cũng giống như bản thân y không tin tưởng Ngao Vân nên luôn để lại đường lui, Ngao Vân cũng luôn đề phòng y.

Ngao Vân nheo mắt, càng lộ rõ khí chất u ám, y nhìn Quý Hoài Chân, quan sát một hồi rồi trầm giọng nói: "Lục Thập Di, hai ta đã nói trước với nhau rồi, ta giúp ngươi về Đại Tề, sau khi về đó, ngươi phải tìm mọi cách giữ Yến Trì lại Đại Tề. Chỉ là không biết trong lòng lão thất nhà ta, có chiếm được sức nặng đến mức ấy không."

Quý Hoài Chân mỉm cười, lôi chiếc nanh sói trước ngực ra.

"Vậy chắc hẳn Ngao Vân điện hạ phải nhận ra đây là thứ gì chứ."

Ngao Vân im lặng, nhìn chằm chằm vào chiếc nanh sói một hồi lâu, đột ngột quay đầu ra lệnh bằng tiếng Di Nhung, lập tức có một người dắt ngựa tiến về phía Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân nhìn Ngao Vân với ánh mắt đầy thâm ý, giả vờ thắc mắc: "Thật ra không cần ngươi nói, ta cũng sẽ tìm đủ mọi cách để giữ cậu ấy bên cạnh mình. Chỉ là ta thật sự tò mò, nếu ngài muốn làm đại hãn, lẽ ra nên giao dịch với ta, để ta sau khi về đại Tề sẽ thuyết phục hoàng đế Đại Tề ủng hộ ngươi, xa lánh Doanh Hoà mới phải. Sao lại chỉ yêu cầu ta giữ Yến Trì lại Đại Tề một cách đơn giản như vậy?"

"Lục đại nhân nói đùa rồi." Ngao Vân cười bảo: "Hai ta cũng chỉ vì lợi ích trước mắt giống nhau mà tạm thời bắt tay thôi, e rằng ngài vừa về Đại Tề sẽ chẳng thèm đếm xỉa đến ta nữa. Loại chuyện qua cầu rút ván như thế, ta tin đại nhân làm ra được."

Quý Hoài Chân khiêm tốn mỉm cười.

Trong lòng y hiểu rõ, chắc chắn sau chuyện giành điềm lành ở đại hội tế thần lần trước, Ngao Vân hiểu rằng nếu bản thân giết Yến Trì, Tô Hợp đại hãn nhất định không bỏ qua cho mình, khi đó mọi chuyện Ngao Vân làm sẽ đổ sông đổ biển. Ngao Vân mới buộc lòng phải hạ kế sách này, để Quý Hoài Chân đưa Yến Trì về Đại Tề, hoặc lần này dứt khoát mượn tay người Thát Đát đẩy y và Yến Trì vào chỗ chết, còn bản thân thì phủi sạch mọi rắc rối.

"Để ngươi và Yến Trì ở lại Sắc Lặc Xuyên, ngày ngày lảng vảng trước mắt phụ vương mới là điều nguy hiểm, chi bằng ta thuận nước đẩy thuyền giúp ngươi về Đại Tề, vừa là giúp đại nhân, cũng là giúp chính mình. Chỉ muốn hỏi đại nhân một câu, ngươi thật sự thành tâm thành ý muốn hợp tác với Thát Đát sao?"

Quý Hoài Chân nhìn vào mắt Ngao Vân, gật đầu khẳng định: "Đương nhiên."

"Lục đại nhân, Thát Đát không giống như Di Nhung, ở Di Nhung có lão thất chống lưng cho ngươi, có thể mặc ngươi làm xằng làm bậy. Người Thát Đát sẽ không dung túng cho cái thói ấy của ngươi đâu, Lục đại nhân nên suy nghĩ cho kỹ." Ngao Vân đưa tay lên, sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: "Nói nhiều cũng vô ích, mời đại nhân lên ngựa, e là nếu chậm trễ chút nữa, Yến Trì sẽ dẫn người đuổi kịp mất."

Quý Hoài Chân được người ta đỡ lên ngựa, đoàn người mười người dưới sự che chở của bóng đêm, cứ thế lao vun vút về phía núi Thương Ngô.

Yến Trì xót thương cho sức khoẻ của Quý Hoài Chân, nhưng đám người Thát Đát này thì không, bọn họ gấp rút suốt dọc đường, chỉ cho chút thời gian để ăn uống qua loa.

Trải qua vài ngày như thế, bệnh cũ của Quý Hoài Chân lại tái phát, cộng thêm cú đá của Ngao Vân trước đó vẫn chưa kịp bình phục hoàn toàn, y lại ngã cắm đầu thẳng từ trên lưng ngựa xuống bãi tuyết sắp tan. Gã mặt sẹo hốt hoảng ghì cương ngựa, quay lại nhìn thì vô cùng đau đầu, đành phải hạ lệnh dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Gã bấm mạnh vào nhân trung của Quý Hoài Chân, sau vài lần thì người mới tỉnh lại, gã cười nhạo: "Lục đại nhân thân thể quả thật yếu ớt, chẳng trách lại được thất điện hạ Di Nhung yêu chiều đến thế."

Quý Hoài Chân lạnh nhạt đẩy gã ra, khiêu khích: "Chính cái kẻ thân thể yếu ớt là ta đây, chẳng phải cũng đã bắn tam điện hạ nhà ngươi một phát, tát hắn một cái bạt tai đó sao?"

Sắc mặt gã mặt sẹo tức khắc sa sầm.

Quý Hoài Chân thấy vậy càng thêm kiêu ngạo: "Ngươi cũng đâu phải thất điện hạ Di Nhung, chẳng lẽ ta còn phải nhường nhịn ngươi, dỗ dành ngươi chắc? Muốn đấu khẩu với ta thì về luyện thêm đi."

Mặt mày gã mặt sẹo cực kỳ khó coi, trông như sắp bùng nổ đến nơi, nhưng đúng lúc này, một thuộc hạ nhanh chóng chạy tới, ghé tai gã nói điều gì đó.

Tất nhiên là bằng tiếng Thát Đát mà Quý Hoài Chân không hiểu, nhưng nhìn gã mặt sẹo biến sắc, y cũng không khỏi lấy làm lạ.

Nhìn dáng vẻ này, có vẻ là Yến Trì đuổi kịp rồi.

Yến Trì đuổi theo vốn nằm trong tính toán của y và Ngao Vân, thậm chí họ đã bàn bạc xong đối sách, nhưng vào lúc này, người đuổi kịp không phải Yến Trì thì còn có thể là ai?

Chỉ thấy một người bị túm tóc lôi xềnh xệch tới, mặt mũi bầm dập, tay chân bị trói chặt, bị vứt xuống cạnh Quý Hoài Chân như một con chó chết.

Cúi đầu nhìn kỹ, hóa ra lại là Ô Lan!

Quý Hoài Chân ngẩn người, thầm nghĩ cậu ta đến đây làm gì? Thấy những người khác không có ý định quan tâm đến đối phương, Quý Hoài Chân bèn lệnh cho Hoả Thiêu lại liếm cho Ô Lan tỉnh lại.

Hoả Thiêu vẫy đuôi, sau khi liếm mấy chục cái, Ô Lan mới tỉnh dậy trong cơn đau đầu dữ dội, vừa mở mắt ra đã thấy Quý Hoài Chân đang nhìn mình với vẻ đầy giễu cợt.

“Sao lúc thì ngươi đánh đấm ra hồn, lúc lại chẳng nên thân thế kia.”

“Kỹ nghệ không tinh nên bị người ta bắt, có gì mà phải hỏi.”

Ô Lan lườm y một cái cháy mặt, rồi úp khuôn mặt non choẹt vào đống tuyết để rửa mặt cho tỉnh táo.

Quý Hoài Chân cứ nhìn chằm chằm cậu ta, nhìn đến mức Ô Lan chột dạ vô cùng, lập tức đảo mắt tránh đi. Một lát sau, cậu ta lại nghe thấy người này dùng cái giọng điệu tự tin đáng ghét kia, thong thả nói: “Không đúng nhỉ, ta biết ngươi giỏi ám sát, nếu đã giỏi ngón này thì sao dễ dàng bị phát hiện thế được? Để ta đoán xem, có phải ngay từ đầu ngươi đã bám theo ta, cảm thấy ta và Ngao Vân cấu kết thông đồng nên mới đuổi theo, rồi lại tương kế tựu kế để bọn chúng bắt giữ, hòng trà trộn vào trong thám thính tin tức, ta nói có đúng không?”

Sắc mặt Ô Lan cứng đờ. Tuy cậu ta có chút mưu kế mọn nhưng so với Quý Hoài Chân thì vẫn còn non lắm.

Cậu ta lập tức ngẩng đầu, hung hăng trừng y: "Ta thấy hết rồi, ngươi đã vào trướng của Ngao Vân. Người Đại Tề các ngươi đều quỷ quyệt đa đoan, ngươi lợi dụng Doanh Hoà điện hạ còn chưa đủ, giờ lại tính toán cả Yến Trì điện hạ sao.”

Quý Hoài Chân ngẩn ra, rồi đột ngột bật cười.

Ô Lan tức tối: “Ngươi cười cái gì!”

Quý Hoài Chân càng cười phóng túng hơn, giờ y mới hiểu tại sao Ô Lan lại hận mình thấu xương như vậy, hoá ra cậu ta coi y là Lục Thập Di, tưởng y bắt cá hai tay.

"Ta hỏi ngươi cười cái gì!"

Quý Hoài Chân thu lại nụ cười, gương mặt đầy vẻ trêu đùa tiến lại gần Ô Lan. Nhân lúc tay chân cậu ta bị trói không thể vùng vẫy, y đưa tay nâng khuôn mặt non nớt ấy lên.

Ô Lan phẫn nộ nhìn y trừng trừng.

Ngay giây tiếp theo, nụ cười trên mặt Quý Hoài Chân biến mất, một cái tát giáng xuống mặt Ô Lan không hề báo trước khiến đầu cậu ta ngoẹo hẳn sang một bên.

Ô Lan bình tĩnh lại, chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, gằn từng chữ: "Sông có khúc người có lúc, sẽ có ngày ta lấy mạng chó của ngươi."

Mạng chó?

Quý Hoài Chân xoa cằm đầy vẻ suy tư.

Y rời Đại Tề đã quá lâu, dọc đường chỉ có Yến Trì đi cùng, quả thực đã lâu rồi y không nghe thấy ai dùng chữ "chó" để gọi mình. Cái danh xưng đã vắng bóng bấy lâu nay khiến trong lòng Quý Hoài Chân khẽ động. Tuy y còn ở Sắc Lặc Xuyên nhưng cảm giác lại như đang ở Đại Tề vậy.

Quý Hoài Chân cười một tiếng, vung tay táng thêm một cái bạt tai nữa.

Vừa nãy tát bên trái, giờ tát bên phải, hai cái tát giáng xuống khiến Ô Lan hoa mắt chóng mặt.

“Ngươi là cái thá gì mà dám nói xấu người Đại Tề bọn ta?” Khóe miệng Quý Hoài Chân rõ ràng đang nhếch lên như đang cười, nhưng trong mắt lại hiện rõ sát ý. Y bóp cằm Ô Lan, hờ hững cảnh cáo: “Nếu ta còn nghe thấy ngươi than vãn một câu nào nữa, ta sẽ giết ngươi. Vả lại, Yến Trì điện hạ mà ngươi hằng mong nhớ ấy, mẫu thân của cậu ấy cũng là người Đại Tề, nếu để cậu ấy nghe thấy, ngươi đoán xem cậu ấy sẽ nghĩ gì về ngươi?”

“Ngươi không dám giết ta đâu, nếu ngươi giết ta, Yến Trì điện hạ sẽ không tha cho ngươi.”

“Tha cho ta? Ta còn cần cậu ấy tha chắc?” Quý Hoài Chân lạnh lùng nói: “Ta không giết ngươi chỉ vì ta tán thưởng kẻ trung thành, ngươi trung thành với Yến Trì nên ta mới giữ lại mạng chó của ngươi, nhưng nếu ngươi cứ năm lần bảy lượt khiêu khích, không coi lời ta ra gì, hoặc quá đề cao bản thân mình, thì chúng ta cứ thử xem, Yến Trì rốt cuộc có vì ngươi mà trở mặt với ta hay không.”

Nói đoạn, y hất mạnh Ô Lan ra, ánh mắt đảo qua đám người Thát Đát cách đó không xa, trầm giọng nói: “Ta biết ngươi cũng có chút bản lĩnh, mấy thứ này không trói được ngươi đâu, nhưng ta cảnh báo ngươi, tốt nhất nên an phận một chút, đừng có làm hỏng việc của ta, nghe rõ chưa?”

Ô Lan ngã nhào chật vật giữa trời tuyết, ngẩng đầu lên hỏi: “Ý ngươi là sao? Họ Lục kia, ngươi lại có âm mưu gì nữa?”

Quý Hoài Chân chỉ cười lạnh không đáp, lướt qua Ô Lan rồi đi mất.

Chỉ để lại Hoả Thiêu ở đó đứng nhìn cậu ta.

Nhưng đúng lúc này, đám người Thát Đát ở đằng xa đột nhiên cảnh giác, đồng loạt rút cung tiễn trên lưng ngựa xuống, căng thẳng nhìn quanh khu rừng tuyết. Tên mặt thẹo đanh mặt lại, nhanh chân bước đến bên con ngựa, rút đao ra. Ngay khắc sau, một mũi tên từ trong rừng đã xé gió lao tới —— Yến Trì đến rồi!

Chapter 67

Thêm một mũi tên ngầm bắn ra từ trong rừng, tên mặt thẹo nghe tiếng đoán vị trí, bắn trả một mũi tên về phía đó.

Phía đối diện không còn tên bắn tới nữa.

Sự yên tĩnh trong chốc lát lại khiến mọi người thêm phần căng thẳng, bọn chúng vây thành một vòng trong thế phòng thủ, không một ai phát ra tiếng động, giữa rừng chỉ còn lại tiếng xào xạc. Ngay sau đó kèm theo một tiếng sói hú vang vọng núi rừng, một con sói xám cao nửa người từ trong rừng đột ngột lao ra, ngoạm lấy một tên rồi hất văng đi.

Một người phi thân ra từ trong rừng.

Thác Bạt Yến Trì gầm lên một tiếng: "—— Ô Lan!"

Người vừa nãy còn nằm bẹp dưới đất như con chó chết kia bỗng dưng bật dậy, dây thừng trói tay sau lưng không biết đã được cởi ra từ bao giờ.

Thấy hai người này sức chiến đấu phi phàm, tên mặt thẹo đột nhiên nhìn Quý Hoài Chân, theo kế hoạch hành sự, gã kéo y ra trước mặt làm bia đỡ đạn.

Yến Trì đang dùng cung thay đao, đánh văng mấy tên ra, vừa quay đầu lại thấy lưỡi đao đang kề lên cổ Quý Hoài Chân thì lập tức không dám cử động nữa, luống cuống ra lệnh cho Nhược Nhược đang định xông lên phải dừng lại.

Khóe miệng con sói xám dính máu gầm gừ với kẻ địch, không cam lòng lấy móng vuốt cào đất liên tục.

Nhưng Yến Trì hạ lệnh được cho Nhược Nhược, chứ không hạ lệnh được cho Ô Lan, mà Ô Lan thì đời nào thèm quan tâm đến tính mạng của Quý Hoài Chân.

Tên người Thát Đát ấy kéo Quý Hoài Chân lùi lại một bước, ra lệnh cho Yến Trì: "Ngươi đi trói thằng nhãi kia lại."

Yến Trì không nhúc nhích.

Con dao găm lại nhấn sâu thêm một phân, lờ mờ trông thấy có vệt đỏ đang rỉ dọc theo mép dao.

Yến Trì lập tức hét lớn: "Ta làm theo là được chứ gì!"

Cậu đành phải tiến lên trói Ô Lan lại, rồi vứt bỏ hết vũ khí trên người, để mặc cho bọn chúng trói tay mình. Thấy đám người Thát Đát toan xông qua xử lý Nhược Nhược, Yến Trì liền huýt sáo một tiếng, Nhược Nhược liền ngoạm lấy Hoả Thiêu, quay người chạy vào rừng, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Đám người Thát Đát thấy Ô Lan và Quý Hoài Chân có vẻ không ưa nhau nên không nhốt hai người ở cùng một chỗ, chỉ nhét Yến Trì vào giữa hai người bọn họ, rồi bỏ mặc cả ba người.

Yến Trì nhìn Quý Hoài Chân từ trên xuống dưới một lượt, thấy y không có vết thương nào mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Người Thát Đát bắt huynh làm gì?"

“Làm sao ta biết được? Chắc tưởng ta là...” Quý Hoài Chân liếc sang Ô Lan đang vểnh tai nghe trộm ở bên cạnh, hạ thấp giọng nói: “Chắc là tưởng ta là hắn, có giá trị lợi dụng nên mới bắt. Với lại ta ở Vấn Dương bày mưu giết chết bao nhiêu người của bọn chúng như thế, đương nhiên bọn chúng phải tìm ta để trả thù rồi. Ngày thành thân ấy, huynh trưởng của ngươi vừa gọi ngươi đi thì đã có người vào, nhân lúc ta không để ý, bịt mồm bịt miệng bắt ta đi. Nhìn hướng này chắc là đi về phía biên giới Đại Tề để hội quân với binh lính của bọn chúng.”

Yến Trì lặng lẽ nghe nhưng cũng chẳng chen lời, nhìn cái vẻ mặt chẳng tỏ vẻ kia, chẳng biết cậu có tin hay không.

Cậu nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân hỏi ngược lại: “Ta còn tưởng huynh lại cố ý cấu kết với kẻ nào, muốn trốn khỏi Sắc Lặc Xuyên.”

Nghe cậu nói vậy, Quý Hoài Chân chẳng những không hề nao núng mà còn nhìn Yến Trì cười đầy ẩn ý, mập mờ nói: “Cũng không phải là không thể.”

Dù Yến Trì có tin hay không y cũng chẳng quan tâm, y cũng chẳng sợ đám người Thát Đát này bán đứng mình.

Một lũ người đã định sẵn phải chết thì sao mà mở miệng nói chuyện được?

Quý Hoài Chân nhìn đám người Thát Đát đang nhóm lửa nấu cơm kia cười lạnh một tiếng, nói với Yến Trì: “Cứ tùy cơ ứng biến đi.”

Yến Trì không nói thêm gì nữa.

Sau khi dùng bữa qua loa, mọi người lại tiếp tục lên đường, mãi đến khi trời tối mới dừng lại. Trùng hợp thay, nơi nghỉ chân lại là căn nhà gỗ mà lần trước Yến Trì dẫn y vượt núi đi qua.

Lần này tuy không có tuyết nhưng đêm xuống vẫn lạnh, Quý Hoài Chân run lẩy bẩy, nép vào người Yến Trì. Thấy vậy, Yến Trì ngẩng đầu nhìn đám người Thát Đát, lạnh lùng nói: "Cởi trói cho ta, ta không chạy đâu, y sắp lạnh chết rồi."

Thấy Quý Hoài Chân có vẻ lạnh đến mức sắp bệnh nặng, tên mặt thẹo suy nghĩ một hồi, tuy không cởi trói tay nhưng lại lột áo khoác của Yến Trì ra đắp lên người Quý Hoài Chân.

Ô Lan lập tức tủi thân gọi: "Điện hạ!"

Yến Trì thuận thế ôm lấy y, bình thản nói: "Ta không lạnh, huynh cứ ngủ đi."

Đám người Thát Đát hứng thú nhìn hai người ôm nhau, lập tức cười hô hố, ánh mắt nhìn bọn họ có chút phóng túng đầy ẩn ý. Một tên trong đó còn phấn khích quá mức, đưa hai tay ra, một tay ra dấu hình tròn, ngón tay của tay kia đâm vào trong vòng tròn thụt ra thụt vào, làm một động tác hạ lưu.

Vẻ mặt Yến Trì vẫn hờ hững, không hề phản ứng lại khiêu khích của bọn chúng.

Quý Hoài Chân được ôm như vậy dần ấm lại, chân tay ngứa ngáy bắt đầu có sức để quậy phá rồi, y lập tức cười nhạo một tiếng: "Nếu không phải tay ta bị trói, ta đã làm một động tác còn hạ lưu hơn để trả đũa gã rồi."

“Huynh thử nói xem, huynh còn có thể hạ lưu đến mức nào?” Yến Trì lạnh lùng lườm y một cái.

Quý Hoài Chân cười, ghé sát vào tai Yến Trì thì thầm vài câu.

Tai Yến Trì dần đỏ ửng lên, cậu thẹn quá hoá giận nói: “Thôi, huynh đừng nói nữa!”

Ánh mắt Quý Hoài Chân đầy vẻ đắc ý, quậy phá một hồi, hai người dường như lại quay về như lúc ban đầu. Chỉ là khi bốn mắt nhìn nhau, những ánh mắt giao nhau ấy lập tức nhắc nhở cả hai rằng, một người dày công tính toán, một người thuận nước đẩy thuyền, chẳng thể quay lại như xưa được nữa.

Yến Trì thản nhiên rời mắt đi.

Bọn người Thát Đát thay phiên nhau gác đêm, cắt cử một người canh chừng Yến Trì và Quý Hoài Chân. Ô Lan ở bên cạnh lúc đầu còn lườm nguýt, nhìn Quý Hoài Chân đầy oán hận, sau đó không chịu nổi nữa nên ngủ thiếp đi.

Quý Hoài Chân nằm trong lòng Yến Trì, ngẩng đầu lên thấy ánh mắt cậu đang nhìn ra ngoài, cười nói: “Điện hạ, sao ngài không ngủ?”

Yến Trì cúi đầu nhìn y: “Huynh cũng đã ngủ đâu?”

Cậu hờ hững nhìn ra bên ngoài, lúc nào cũng để ý từng động tĩnh, như một con sói cảnh giác, bề ngoài thì bình tĩnh không biến sắc, nhưng lại âm thầm thủ thế chờ đợi. Chỉ dựa

vào những thớ cơ căng cứng khi Yến Trì ôm mình, Quý Hoài Chân đã biết người này chưa từng thả lỏng lấy một khắc.

Quý Hoài Chân hừ cười một tiếng, vừa xoay người đổi tư thế thì nghe thấy Yến Trì dùng giọng chỉ đủ cho hai người nghe thấy, nhỏ giọng hỏi: “Huynh cũng họ Lục, vậy tên thật của huynh là gì?”

Quý Hoài Chân khựng lại, ngẩng đầu nhìn lên, Yến Trì đang hướng mắt bình thản nhìn ra bên ngoài, dường như chỉ là thuận miệng hỏi một câu.

“Ai nói với ngươi ta họ Lục?” Y cười, buông lời qua quýt bịa chuyện qua mặt Yến Trì: “Chính ta còn chẳng biết tên thật của ta là gì nữa, có khi chẳng có lấy một cái tên.”

Một lát sau, Yến Trì lại hỏi: “Sao huynh không giống như hắn, cưới vợ sinh con?”

Quý Hoài Chân nghĩ ngợi, hiểu ra Yến Trì đang hỏi tại sao y lại cam lòng chung chạ với đàn ông.

“Ta không thể yêu nữ nhân.”

“Tại sao?” Yến Trì nhíu mày, nhìn Quý Hoài Chân, có chút không vui nói: “Ta không tin huynh sinh ra đã... đã thích nam nhân.”

Quý Hoài Chân ngẩn ngơ dán mắt vào đống lửa cháy rực rỡ trước mặt, ngọn lửa hắt lên mặt y khi sáng khi tối, đột nhiên y cất tiếng: "Bởi vì nữ nhân sẽ sinh con.”

“Nếu ta có vợ con, có gia đình riêng, có nỗi lo lắng về sau, thì ta sẽ không còn liều mạng làm việc cho cha ta nữa, ông ta sẽ không còn tin tưởng ta. Nếu ông ta không tin ta, cảm thấy ta không còn giá trị lợi dụng thì sẽ tìm cơ hội giết ta, ta sẽ chẳng còn đường sống. Cho nên trước khi đôi cánh của ta đủ cứng cáp, ta buộc phải ép mình phải yêu nam nhân. Bởi vì trong mắt cha ta, chơi đùa nam nhân luôn an toàn hơn việc trêu hoa ghẹo nguyệt nhiều.”

Quý Hoài Chân bình đạm mỉm cười.

Không cho phép y cưới vợ sinh con, không chịu dạy y đọc chữ viết văn, đó đều là thủ đoạn mà Quý Đình Nghiệp dùng để kiểm soát y. So với một kẻ thông minh, Quý Đình Nghiệp thà bồi dưỡng ra một kẻ ngu xuẩn tham mê quyền thế tiền bạc hơn.

Tuy y đang cười, nhưng nụ cười ấy nhìn thế nào cũng thấy buồn tủi.

Yến Trì không đành lòng nghe tiếp, chỉ hối hận vì đã khơi mào câu chuyện này. Nếu là trước kia nghe Quý Hoài Chân nói vậy, thiếu điều cậu sẽ ghen tuông, nhưng từ khi nghe đại ca kể về những khổ cực mà Quý Hoài Chân phải chịu đựng dưới tay cha nuôi Quý Đình Nghiệp thuở nhỏ, hễ cứ nghĩ đến ba chữ “Quý Đình Nghiệp” là cậu lại hận không thể băm vằm tên đó ra.

“Chẳng lẽ cha mẹ huynh... chưa từng có ý định nhận lại huynh sao?”

Quý Hoài Chân bình thản lắc đầu: “Chưa từng.”

Yến Trì liếc nhìn sắc mặt y, không đành lòng nói: “Ta không hỏi nữa, huynh đừng buồn.”

Quý Hoài Chân ngẩn người, rồi đột ngột bật cười thành tiếng. Hai tay y bị trói không thể ôm lấy Yến Trì, đành phải choàng cánh tay qua cổ Yến Trì, cười hì hì: "Ngươi đau lòng rồi à? Không giận ta nữa?”

Y ghé sát lại, hạ thấp giọng, vẻ mặt đầy tinh quái nói: “Cha nuôi ta nhận thánh chỉ của hoàng đế, đưa ta về Quý gia, vốn dĩ là lấy ta ra để uy hiếp Lục gia đang ngày càng lớn mạnh, nắm thóp trong tay thì mới dễ bề nói chuyện, Lục gia mới chịu trung thành. Không ngờ ta càng lớn càng lệch lạc, mẹ ruột ta vừa nhìn thấy ta đã thấy phiền, hận không thể chưa từng sinh ra ta, sao có thể nhận lại ta được. Ngươi không biết đâu, trước khi gặp cha nuôi, ta có về Lục gia ở một hai ngày, mẹ ta sợ gặp ta lắm, hễ thấy ta là lại lên cơn điên, sau này ta tự bỏ chạy luôn.”

Yến Trì im lặng, nghiêm túc nhìn Quý Hoài Chân, trong mắt phản chiếu dáng vẻ cười cợt của đối phương.

“Huynh hà tất phải gượng cười như vậy?”

Quý Hoài Chân ngẩn ra, ý cười trong mắt tan biến, khóe miệng đanh lại.

Y lạnh lùng nhìn chằm chằm Yến Trì: “Không phải ai cũng giống ngươi, có mẹ ở bên cạnh chăm sóc, yêu thương, có thể muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười.”

Nói đoạn, y xoay người lại, không thèm để ý đến Yến Trì nữa, chẳng biết sao y lại thấy hơi bực mình vì một câu nói của cậu.

Suốt một đêm sau đó, cả hai đều không chợp mắt, nhưng cũng không nói với nhau câu nào nữa.

Lúc sắp rạng sáng, Yến Trì mới buông Quý Hoài Chân ra. Cậu vừa mới cử động, gã Thát Đát đang canh chừng đã lập tức nhìn sang.

Ô Lan ở bên cạnh đã tỉnh từ lúc nào không hay, cậu ta nháy mắt với Yến Trì khẽ lắc đầu.

Chẳng cần cậu ta nhắc nhở, Yến Trì từ lâu đã nhận ra, căn nhà gỗ trong rừng này từ canh tư đêm qua đã bị người ta âm thầm bao vây. Kẻ đến chừng hai ba mươi người, chẳng rõ là địch hay bạn mà mãi vẫn chưa ra tay.

Thấy trời lờ mờ sáng, chính là lúc ý chí con người rơi vào trạng thái yếu ớt nhất, Quý Hoài Chân nhắm mắt nghỉ ngơi đã đủ, đột nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu trầm giọng nói: "Các ngươi đến muộn như vậy, định để đại nhân ta lạnh chết hay sao."

Lời vừa dứt chỉ nghe trên đầu có một tiếng nổ lớn, mái nhà bị thủng một lỗ.

Ba người lần lượt từ trên nhảy xuống, rút đao ra ngay tức khắc chém chết vài tên. Từ bốn phương tám hướng lại có thêm người ùa vào, tạo thành thế bao vây.

Tên mặt thẹo biến sắc, nhận ra chuyện gì đang xảy ra, gã chỉ đao vào Quý Hoài Chân, chửi rủa đầy vẻ không tin nổi: "Lục Thập Di, ngươi đúng là đồ tiểu nhân lật lọng! Chính ngươi đã sai người thông qua miệng của tam hoàng tử Di Nhung, nói muốn hợp tác với Thát Đát chúng ta!"

Vẻ mặt Quý Hoài Chân không chút gợn sóng, nhưng trong lòng lại thấy phiền chán khôn cùng, thầm nghĩ cái tên mặt thẹo này nói lắm thế. Ngược lại, Yến Trì ở bên cạnh lại chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên hay khó chịu.

Thấy tên mặt thẹo giơ đao lao tới, Yến Trì tung một cú đá mạnh, hất văng gã ra ngoài cửa.

Những người này đương nhiên là do Quý Hoài Chân sai Tam Hỉ thông báo trước, để một ngàn người này tản ra phục kích trên mọi con đường bắt buộc phải đi qua khi xuống núi. Như vậy, bất kể người Thát Đát là nhận lệnh đưa y về Đại Tề, hay Ngao Vân giả vờ hợp tác nhưng thực chất muốn nhân cơ hội này giết chết y và Yến Trì, thì người của Quý Hoài Chân đều có thể chặn đường giải cứu cả hai.

Hiện tại ngay cả Yến Trì mà Quý Hoài Chân cũng không dám dễ dàng tin tưởng, thì làm sao y có thể đặt lòng tin vào Ngao Vân, thậm chí không chừa lại một nước cờ ngầm nào, ngoan ngoãn giao nộp mạng mình vào tay Ngao Vâm?

Y liếc nhìn thuộc hạ, lập tức có người tiến lên cởi trói cho y.

Quý Hoài Chân ra lệnh: "Cái tên có vết sẹo trên mặt kia, các ngươi không được giết."

Nghe giọng điệu của y, đám thuộc hạ thừa biết tên này e là lại đắc tội đại nhân nhà mình rồi, lập tức ấn gã xuống, giao cho Quý Hoài Chân xử lý.

Đang lúc hỗn loạn, từ trong rừng lại lao ra một con sói xám, đáng lẽ phải khó phân địch ta, nhưng con sói này lại linh tính lạ thường, mỗi nhát cào đều trúng lính Thát Đát, không phải Nhược Nhược thì còn là ai? Nó đi theo sau mọi người suốt chặng đường, chờ đợi thời cơ, sau khi cắn chết một tên, nó lập tức ngẩng đầu, nhe nanh gầm gừ với tên mặt thẹo vừa nãy đá văng Hoả Thiêu.

Thuộc hạ của Quý Hoài Chân không biết lai lịch của con sói này, bất thình lình thấy thú dữ xông ra liền vội che chắn trước mặt Quý Hoài Chân. Một bàn tay gạt đám đông ra,

chủ nhân của bàn tay ấy đang dùng tay kia xách cổ áo tên mặt thẹo, quẳng đến trước mặt Nhược Nhược.

Trong con ngươi của tên mặt thẹo phản chiếu những chiếc răng nanh vấy máu của Nhược Nhược, con vật to tướng ấy đang từng bước tiến lại gần gã.

Quý Hoài Chân đầy vẻ ghét bỏ, cùng lúc với Yến Trì quay ngoắt đầu đi, chỉ nghe thấy một tiếng thét thảm giữa rừng, sau đó là tiếng nhai nuốt xé thịt đáng sợ. Ô Lan ở bên cạnh mặt mày trắng bệch, tuy cậu ta đã giết không ít người, nhưng chưa bao giờ thấy một người sống sờ sờ bị sói mổ bụng ngay trước mắt mình như vậy, lập tức nôn thốc nôn tháo trước đống thịt nát và ruột đổ đầy đất.

Một người tiến lên, quỳ một gối trước mặt Quý Hoài Chân, trầm giọng nói: "Mạt tướng đến muộn!"

Thủ lĩnh đã chết, lũ lâu la còn lại đương nhiên không thành vấn đề gì. Không lâu sau bọn chúng đều bị người của Quý Hoài Chân bắt gọn. Đúng lúc đang chuẩn bị giết ngay tại chỗ thì bị Quý Hoài Chân đứng ra cản lại.

Y vô cảm nhìn những người đó, xoay cổ tay, hờ hững nói: "Không được lấy mạng chúng bằng một đao, đám còn sót lại kia, cứ giữ cho bọn chúng thoi thóp một hơi, rồi tra tấn đến chết cho ta."

Ngụ ý trong lời y, hoá ra là muốn ngược đãi tới chết.

Yến Trì biến sắc, quay đầu nhìn Quý Hoài Chân, gắt lên: "Kẻ sĩ có thể giết chứ không thể làm nhục, bọn họ đã thành tù nhân của ngươi, ngươi muốn giết thì cứ giết, sao có thể sỉ nhục bọn họ như vậy?"

Quý Hoài Chân coi như không nghe thấy.

Thuộc hạ của y đã quá quen với việc này, vô cùng thuần thục túm tóc một tên lên, bắt đầu thi hành hình phạt.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên, kèm theo mùi khai nồng nặc của những người tè dầm ra quần. Quý Hoài Chân chĩa thẳng ngón tay thon dài ra, tùy ý chỉ vào một tên Thát Đát nào đó, thuận miệng nói: “Dẫn lại đây.”

Thuộc hạ lập tức áp giải tên đó lên.

“Có biết nghe người Đại Tề bọn ta nói chuyện không?” Quý Hoài Chân vô cảm nhìn hắn.

Tên người Thát Đát hấp hối, trừng mắt nhìn Quý Hoài Chân, nghe y hỏi vậy, chần chừ gật đầu.

“Hôm nay giữ lại cho ngươi cái mạng chó này, thả ngươi về.”

“Lục... Lục Thập Di, ngươi chẳng những bội tín bạc nghĩa mà lại còn giết chóc tàn nhẫn binh lính Thát Đát, đại vương tộc ta biết chuyện này nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

Quý Hoài Chân quay lại nhìn tên đó, từ trên cao nhìn xuống hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Tên đó liều mạng: “Lục Thập Di! Ngươi giả vờ đầu hàng, mượn cơ hội ngược đãi binh sĩ Thát Đát ta tới chết, đại vương tộc ta nhất định sẽ khiến ngươi chết không toàn thây.”

Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm tên này một hồi, đột nhiên khẽ mỉm cười, hài lòng nói: “Được thế thì còn gì bằng, không được để sót một chữ nào đâu nhé.”

Chapter 68

Dù cho tên này không trở về để báo lại rành rọt từng chuyện xảy ra nơi đây hôm nay, y cũng sẽ sai người gửi mấy cái xác không còn hình người này về phía Thát Đát, mà còn phải dùng danh nghĩa của Lục Thập Di.

Y quay lại nhìn thuộc hạ, nhướng mày nói: "Thả người."

Thuộc hạ tỏ vẻ khó hiểu, nhưng vẫn nghe theo lời Quý Hoài Chân, xách chân tay tên người Thát Đát ấy ném ra ngoài.

Tên đó không tin nổi mà lồm cồm bò dậy, thấy không ai đuổi theo liền lên ngựa tháo chạy thục mạng trong tiếng la hét của đồng bọn.

Quý Hoài Chân xoay người lại, thấy Yến Trì đang ẩn ý nhìn mình.

Y coi như không thấy, khởi động tay chân, mỉm cười đi đến trước mặt Ô Lan đang mặt mày tái mét. Sau một trận ác chiến, đám thuộc hạ người nào người nấy mũi đao rỏ máu, khí thế sắc bén đứng thành một hàng sau lưng Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân thoắt cái đã biến từ một tù nhân Di Nhung bị đe dọa thành Quý đại nhân khiến người ta nghe danh đã khiếp đảm trên triều đình Đại Tề năm nào.

Y nhìn chằm chằm Ô Lan, khẽ nói: "Nghe nói ngươi muốn lấy mạng chó của ta?"

Ô Lan bướng bỉnh trừng mắt nhìn y, trưng ra cái bộ dạng muốn chém muốn giết cứ tùy ý.

Quý Hoài Chân tùy tay rút đao của thuộc hạ, kề lên cổ Ô Lan làm bộ định giết. Ô Lan nhắm nghiền mắt, tuy mặt mũi đầy vẻ sẵn sàng chịu chết nhưng bàn tay buông thõng bên hông lại hơi run rẩy.

Khi mạng sống treo trên sợi tóc, sự đau đớn trong trí tưởng tượng mới là thứ giày vò con người nhất.

Ô Lan mướt mồ hôi lạnh, run như cầy sấy, nhưng mãi không thấy đối phương ra tay, mở mắt ra nhìn thì thấy Quý Hoài Chân đầy vẻ trêu cợt.

Yến Trì ở bên cạnh không nhịn được nói: "Ngươi đừng có đùa nữa."

"Ngươi không có bản lĩnh giết ta, mà ta thì có thể dễ dàng giết ngươi, làm con chó của Yến Trì cho tốt đi, sau này bớt tìm chết trước mặt ta." Quý Hoài Chân lạnh lùng cảnh báo, cổ tay xoay một cái, chỉ nghe một tiếng "loảng xoảng", thanh trường đao trong tay rơi xuống đất.

Thuộc hạ tiến lên, khoác một chiếc áo lên người Quý Hoài Chân.

"Đều chuẩn bị xong cả rồi chứ?"

"Bẩm đại nhân, đều chuẩn bị xong rồi, có thể về Thượng Kinh bất cứ lúc nào, phía Bạch cô nương cũng đã sai người thông báo."

“Tốt lắm.” Quý Hoài Chân miễn cưỡng gật đầu, được người ta đỡ lên ngựa.

Phía sau vang lên một tiếng sói hú, ngoảnh lại nhìn là Nhược Nhược.

Nó ngoạm một con sói con đi ra từ sau gốc cây.

Con ngựa dưới thân Quý Hoài Chân bị Nhược Nhược dọa cho bất an, khịt mũi liên hồi. Nào ngờ Nhược Nhược thả Hoả Thiêu xuống ngay cạnh chân ngựa, rồi lấy đầu sói thân thiết cọ vào lòng bàn tay Yến Trì, sau đó quay người lặn mất tăm vào rừng theo hướng Sắc Lặc Xuyên.

Quý Hoài Chân hơi trầm ngâm, lệnh cho thuộc hạ ôm Hoả Thiêu tới cho y.

Ngờ đâu Hoả Thiêu chẳng phân biệt tốt xấu, thấy ai cũng cắn, chẳng chịu cho người khác chạm vào mình một cái. Quý Hoài Chân thấy vậy, đành phải xuống ngựa, đích thân ôm Hoả Thiêu lên. Y vừa vuốt ve bộ lông bóng mượt của nó, vừa hờ hững nói: “Ta đi đây, ngươi định trở về Sắc Lặc Xuyên sao?”

Hoả Thiêu ăng ẳng một tiếng, ngơ ngác nghiêng đầu.

Lời này rõ ràng là nói với Yến Trì, nhưng Quý Hoài Chân lại chẳng nhìn cậu, chỉ một mực dán mắt vào Hoả Thiêu. Cái thứ nhỏ bé bình thường chỉ được y ban cho ba phần cưng chìu giờ đây lại chiếm trọn mười phần chú ý. Ấy thế nhưng người thực sự cần ánh mắt của Quý Hoài Chân thì từ đầu đến cuối chẳng được y liếc nhìn.

Yến Trì im lặng.

Quý Hoài Chân lại khẽ thở dài, đột nhiên nói: “Hay là ngươi muốn theo ta về Thượng Kinh?”

Y một tay ôm Hoả Thiêu, tay kia đưa lên trước mặt, chăm chú vào lớp móng tay trơn nhẵn đầy đặn của chính mình.

Vốn là một động tác không thể bình thường hơn, nhưng thuộc hạ của Quý Hoài Chân lại bỗng nhiên căng thẳng hẳn lên, âm thầm lặng lẽ nắm chặt lấy chuôi đao bên hông.

Yến Trì hỏi: “Huynh đang nói lời này với ta sao?”

Quý Hoài Chân phớt lờ ánh mắt ấm ức bất bình, dám giận mà không dám nói của Ô Lan ở một bên, nhìn thẳng về phía Yến Trì. Bốn mắt chạm nhau, thế mà lại nảy sinh chút tình ý không sao tả xiết.

“Được.”

Yến Trì khẽ gật đầu, bình tĩnh bước qua mặt đám thị vệ của Quý Hoài Chân.

Cậu dường như chẳng hề trông thấy ánh mắt như gặp đại địch của nhóm người này, nhận lấy dây cương từ tay một người, phi thân lên ngựa. Ô Lan biết cậu có ý gì, cũng vội vã cướp lấy một sợi dây cương.

Yến Trì lại nghiêm túc nói: “Ngươi về Sắc Lặc Xuyên đi.”

Ô Lan đang định phân bua, Quý Hoài Chân đứng cạnh lại lên tiếng: "Để Ô Lan theo, bảo những người khác về Sắc Lặc Xuyên đi. Rầm rộ thế này, nếu dẫn theo hết thuộc hạ của ngươi thì lộ liễu quá.”

Yến Trì mang sắc mặt vi diệu nhìn Quý Hoài Chân, không ngờ lại bị y nhìn thấu. Giằng co chốc lát, cậu huýt sáo một tiếng, cách đó không xa vang lên những tiếng xào xạc rồi dần xa hẳn.

Vẻ mặt Ô Lan cũng cực kỳ đặc sắc.

Cậu ta không tài nào ngờ được cái người luôn gây hấn với mình lại đang mở miệng nói đỡ cho mình, khuyên Yến Trì giữ cậu ta lại. Vẻ mặt cậu ta lập tức trở nên muôn màu muôn vẻ y như vừa nuốt phải ruồi.

Nhìn lại Quý Hoài Chân, rõ ràng đã đạt được mục đích nhưng sắc mặt chẳng có nửa phần thoải mái. Trái lại y nâng tay lên, thẫn thờ vuốt ve lọn tóc bên thái dương.

Thấy y làm động tác này, tay của đám thị vệ xung quanh lại âm thầm rời khỏi chuôi đao.

Mọi sự thay đổi này đương nhiên không lọt qua được mắt của Yến Trì.

Mọi người đều hiểu ngầm với nhau, duy chỉ có Ô Lan và cái con Hoả Thiêu chỉ biết ăn không biết làm là chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Yến Trì cùng Quý Hoài Chân đi sóng vai trên lưng ngựa. Hai người hồi lâu không lên tiếng, vẫn là Quý Hoài Chân không nhịn được trước, bắt chuyện: “Ngươi sang đây ngồi sau ta này, ta lười tự cưỡi ngựa rồi.”

Nhìn bàn tay Quý Hoài Chân đưa ra, Yến Trì im lặng một thoáng rồi nắm lấy, mượn lực nhảy lên ngồi phía sau y.

Con ngựa hí lên một tiếng, Yến Trì vội vàng dùng hai tay khống chế dây cương, Quý Hoài Chân thuận thế dựa vào lòng cậu. Nếu không phải còn đang ôm theo Hỏa Thiêu, thì dáng vẻ hai người chẳng khác nào quay lại những ngày tháng trước kia.

“Sao lại bằng lòng cùng ta về Thượng Kinh, ngươi không buông bỏ được ta sao?”

Yến Trì né tránh không đáp, chỉ hỏi: “Huynh làm thế nào để lừa tam ca ta giúp huynh trốn ra ngoài vậy?”

Thấy cậu nhìn thấu, Quý Hoài Chân cũng không giấu giếm nữa, cười nhạo một tiếng: “Loại người như tam ca ngươi thì có gì mà khó đoán. Y vừa muốn ta đưa ngươi về Thượng Kinh vĩnh viễn không quay lại Sắc Lặc Xuyên, vừa muốn liên thủ với người Thát Đát, mượn cơ hội trừ khử cả hai chúng ta. Chẳng phải lợi dụng y quá dễ dàng sao? Quăng bừa ra cái móc là y đớp ngay rồi.”

Quý Hoài Chân thẳng thắn thừa nhận, kể hết ngọn ngành sự việc cho Yến Trì nghe.

“Nhưng huynh không cần thiết phải mạo hiểm như vậy. Đại ca ta đã nói rồi, sau khi thành thân xong sẽ tự tiễn huynh về Thượng Kinh.”

Bàn tay đang vuốt ve Hoả Thiêu bỗng dừng lại, con sói nhỏ đang tận hưởng sự âu yếm ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Quý Hoài Chân, thấy ánh mắt chủ nhân né tránh, dường như có chút không đành lòng, nhưng rồi nhanh chóng kiên định trở lại như đã hạ quyết tâm.

Nếu liên thủ với Doanh Hoà, làm sao có thể lợi dụng người Thát Đát để tính toán Lục Thập Di. Đến giờ Yến Trì vẫn tưởng mục đích của y chỉ là về Thượng Kinh.

Quý Hoài Chân nói: “Ta không tin Doanh Hoà, ta không tin sau khi hắn đón được Lục Thập Di về thì còn để ta sống, ta cũng không tin ba vạn quân Di Nhung đang kéo đến biên giới Đại Tề lại không có mưu đồ gì khác. Ta lại càng không tin phụ vương ngươi cấu kết với người Thát Đát ngay dưới mí mắt ông ta mà ông ta lại không biết gì. Yến Trì, ta chỉ tin ngươi thôi. Ta biết người Tề đối xử với ngươi không tốt, nhưng mẹ ngươi là Diệp Hồng Ngọc... ngươi cũng tính là nửa người Tề.”

Yến Trì không nói gì nữa.

Sự tin tưởng của Quý Hoài Chân đến thật không đúng lúc, mang theo mưu đồ bất chính, trắng trợn đào sẵn một cái bẫy. Bề ngoài đong đầy tình ý dạt dào, chỉ chờ Yến Trì nhảy vào, nhưng rắp tâm khó lường ẩn dưới vỏ bọc tình yêu ấy, cả hai người lại đều ngó lơ vờ như không thấy.

Quý Hoài Chân im lặng một lát rồi nói tiếp: “... Ta hứa với ngươi, dù có chuyện gì xảy ra, nhất định sẽ để ngươi bình an trở về Sắc Lặc Xuyên.”

Yến Trì không đáp, vung dây cương thúc ngựa tiến lên.

...

Hành quân gấp rút suốt một ngày, cuối cùng mọi người cũng hội quân với đội quân còn lại vào lúc hoàng hôn.

Thuộc hạ của Quý Hoài Chân nhận được tin của Tam Hỉ từ trước nên đã chuẩn bị sẵn xe ngựa. Cả đoàn người đi vòng qua Vấn Dương, theo lối cung đường Cung Châu về kinh đô, cuối cùng sau nửa tháng cũng đã đến chân hoàng thành.

Theo tính cách chu đáo tỉ mỉ của Bạch Tuyết, lẽ ra phải sai người đón dọc đường từ lâu, nhưng đi đến cách hoàng thành hai dặm vẫn không thấy người của Tiêu Kim đài. Quý Hoài Chân trầm ngâm một lát, lập tức phái một người đi thám thính ở cổng thành.

Khoảng nửa canh giờ sau, người đó quay về báo cáo với Quý Hoài Chân: “Đại nhân, cáo thị truy nã đều đã gỡ bỏ.”

Trước đó y đã phái Tam Hỉ tung tin đồn rằng Lục Thập Di được người Di Nhung coi trọng đã đàm phán thành công việc nghị hòa. Nhờ mối quan hệ này mà lấy công chuộc tội, gỡ bỏ lệnh truy nã cũng nằm trong dự tính của Quý Hoài Chân, nhưng nếu đã vậy sao Bạch Tuyết lại không phái người tới đón?

Thuộc hạ đó nghĩ ngợi rồi đột nhiên nói: “... Ngược lại ở cổng thành có hai đạo sĩ đang bày quán xem bói, một lớn một nhỏ đang cãi nhau nảy lửa với lính canh cổng. Bọn chúng bảo đạo sĩ đi chỗ khác bày quán, vốn dĩ đã khuyên bảo nhẹ nhàng nhưng đạo sĩ kia lại không chịu, nằm lăn ra đất ăn vạ. Ngoài ra không có gì bất thường cả.”

Quý Hoài Chân: “...”

Y và Yến Trì lập tức nhìn nhau, đoán ngay ra thân phận của hai người này, hành sự kỳ quặc như vậy nếu không phải là tên đạo sĩ thối Lộ Tiểu Giai thì còn là ai?

Yến Trì nói: “Để ta đi dẫn hắn tới đây, huynh khoan hẵng lộ diện.”

Yến Trì thúc ngựa đi, khi quay trở lại thì trên một con ngựa đã chở theo ba người. Cách một khoảng rõ xa, đã thấy con ngựa kia thở hồng hộc, đầu gục xuống, chân ngựa nhấc lên ngày càng thấp, mỗi lúc một chậm chạp hơn.

Người chưa tới nơi mà tiếng đã tới trước.

Thiêu Bính ngồi phía trước Yến Trì, oang oang cái mỏ lên. Thanh kiếm vác trên lưng cậu ta đang liên tục dùng chuôi kiếm chọc từng nhát vào cằm Yến Trì.

Cậu ta nói họ Thác Bạt này tóc dài quá, xõa trước ngực làm cậu ta ngứa ngáy hết cả cổ!

Lộ Tiểu Giai thì tỏ vẻ tò mò, ngồi đằng sau Yến Trì, đưa mắt nhìn kiểu tóc đặc trưng của người Di Nhung trên đầu cậu, thấy lạ lẫm hỏi: “Yến Trì huynh, người Di Nhung các huynh bình thường đều ăn mặc thế này sao? Tóc huynh dài thế này mà không buộc lại, lúc đánh nhau bị người khác túm lấy tóc thì chẳng phải huynh cứ thế đưa tay chịu trói sao?”

Yến Trì: “...”

Lộ Tiểu Giai lại sờ vào cổ lông thú trước ngực Yến Trì hỏi: “Yến Trì huynh, huynh có nóng không? Người Di Nhung các huynh quanh năm suốt tháng đều mặc thế này à?”

Thiêu Bính la hét om sòm: “Họ Thác Bạt kia, ngươi sắp ép chết ta rồi!”

Yến Trì: “Đủ rồi!”

Hai tên đạo sĩ này cãi vã ồn ào, tiếng nọ xọ tiếng kia khiến đầu óc Yến Trì như muốn nổ tung.

Mà bóng dáng ba người chen chúc trên ngựa kia lại khiến Quý Hoài Chân đỏ hoe viền mắt. Y còn chẳng nhận ra vì sao khi thấy Lộ Tiểu Giai mình lại vô thức thở phào nhẹ nhõm như vậy. Quý Hoài Chân không có nhiều bạn bè, không biết rằng đây là cảm giác tin tưởng và thả lỏng khi gặp được người của mình.

Ngay cả tên Thiêu Bính vô duyên nhất lúc này trông cũng thuận mắt hơn hẳn.

Quý Hoài Chân chẳng hề nhận ra mình đang cười.

Lộ Tiểu Giai đạp lên lưng ngựa, tung người lộn một vòng trên không rồi đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng.

Một thanh kiếm Đàm Hoa, một bộ bạch y vĩnh viễn không vương bụi trần, nhìn cái cành cây buộc tóc sau gáy lại được thay bằng cái khác. Người hệt như một gã kiếm khách hào hoa này nháy mắt với Quý Hoài Chân, cười đầy ẩn ý: “Đại nhân, lâu ngày không gặp, ngài vẫn khỏe chứ.”

Quý Hoài Chân hừ một tiếng, nén nụ cười nơi khóe miệng hỏi: “Sao lại là ngươi, Bạch Tuyết đâu?”

“Chuyện tiếp ứng đại nhân quan trọng như thế này, Bạch Tuyết cô nương dĩ nhiên phải giao phó cho người mà nàng ấy tin tưởng nhất rồi.”

Thiêu Bính nghe thấy thế lập tức bóc mẽ: “Rõ ràng huynh muốn lấy lòng người ta nên mới đòi đi bằng được!”

Lộ Tiểu Giai không thèm chấp Thiêu Bính, nhìn quanh một lượt rồi nói với Quý Hoài Chân và Yến Trì: “Tìm chỗ nào đó đã, đợi trời tối ta sẽ đưa các ngươi vào thành, đến nơi an toàn rồi sẽ nói kỹ hơn.”

Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, vì đã hộ tống thuận lợi tới đây nên Quý Hoài Chân lệnh cho một ngàn thân binh lập tức quay về sào huyệt ở Cung Châu. Y chỉ giữ lại một nhóm nhân mã, rồi cùng Yến Trì, Lộ Tiểu Giai tìm chỗ nghỉ ngơi. Đợi đến khi trời tối hẳn, Lộ Tiểu Giai mới dẫn mọi người đi cửa phụ vào thành.

Khác với lệnh giới nghiêm ở Thiết Lăng ấp, Thượng Kinh không có khái niệm này.

Trong mắt người Thượng Kinh, ban ngày là để làm việc nuôi gia đình, mưu sinh sinh tồn, nhưng màn đêm buông xuống mới chính là lúc để mặc sức hưởng thụ niềm vui thú. Chợ đêm Xương Bình bắt đầu từ giờ Tuất kéo dài đến giờ Sửu mới kết thúc, trong thời gian đó diễn xiếc, buôn bán, hoa đăng tiệc rượu huyên náo không dứt, khiến đêm Thượng Kinh rực sáng suốt từ tối đến tận lúc bình minh.

Chưa kể đến gác Phương Phỉ Tẫn tọa lạc ở cuối đoạn đường dài kia. Tòa lầu này được Quý Hoài Chân dùng một vạn lượng bạc mồ hôi nước mắt của bách tính đắp nên, khiến người đời đắm chìm như lạc vào cõi mộng.

Ai ai cũng kháo nhau rằng, chưa được chiêm ngưỡng gác Phương Phỉ Tẫn, chưa từng nếm qua điểm tâm của Tương Vân Trai, thì vẫn chưa thể tính là đã đặt chân tới Thượng

Kinh.

Quý Hoài Chân đắc ý nhìn Ô Lan nói: “Thiết Lăng ấp của các ngươi chỉ tới lễ Tết mới được như thế này thôi, Đại Tề của chúng ta đêm nào cũng y hệt thế cả.”

Ánh đèn muôn màu giữa đêm đen Thượng Kinh càng làm tôn lên dung nhan diễm lệ của Ô Lan, cậu ta ngẩn ngơ nhìn thành Thượng Kinh trước mắt, bị mùi rượu thơm nồng nặc khắp phố huân cho có chút không nói nên lời.

Cậu ta thì thầm hỏi Yến Trì: “... Người Thát Đát chẳng phải đã vây chặn đến Cung Châu rồi sao, theo ta được biết thì Cung Châu cũng chỉ cách Thượng Kinh có vài thành. Sao người Thượng Kinh cứ như thể không hề hay biết chuyện này vậy?”

Sao vẫn cứ cái kiểu đêm đêm ca hát, nay say mai tính thế này?

Yến Trì lắc đầu, sắc mặt phức tạp nhìn ngắm thành Thượng Kinh.

Sau nhiều năm, cậu lại một lần nữa trở về cái nơi khiến mình vừa yêu vừa hận này với thân phận là hoàng tử Di Nhung.

Cứ ngỡ là về gác Phương Phỉ Tẫn, không ngờ Lộ Tiểu Giai lại dẫn mọi người đến một ngôi nhà nhỏ ở nơi hẻo lánh, giải thích: “Đây là căn nhà Bạch Tuyết mới mua, bảo ngài tạm ở chỗ này.”

Quý Hoài Chân ừ một tiếng, trong lòng đôi chút hoài nghi, bèn âm thầm trao đổi ánh mắt với Yến Trì. Sắc mặt y thoáng biến đổi, nếu Lộ Tiểu Giai phản bội y, Quý Hoài Chân nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn khiến tên này sống không bằng chết.

Lộ Tiểu Giai chẳng hay biết người phía sau đang nảy sinh lòng nghi kỵ, vô tư đẩy cửa ra.

Chỉ nghe một tiếng “két”, nữ nhân đứng trong sân bỗng giật mình ngoái đầu lại.

Trâm cài tóc vàng ngọc đầy đầu của nàng rung rinh va chạm vào nhau, phát ra những tiếng kêu đinh đang. Vẻ lo lắng bồn chồn hiện rõ mồn một trên mặt, nhưng ngay khi thấy Quý Hoài Chân lại hóa thành hai hàng lệ.

Quý Hoài Chân ngẩn người.

Tỷ tỷ của y mang theo một làn hương thơm, nhẹ tựa cánh bướm sà vào lòng y.

Quý Vãn Hiệp ôm y như người mẹ ôm con, vừa khóc vừa đấm thùm thụp vào lưng Quý Hoài Chân, mắng: “Tại sao đệ chẳng biết chạy đi hả?! Trốn đến Cung Châu cũng được mà, có tỷ ở đây, lẽ nào có thể để người khác giết đệ sao? Sao đệ chẳng biết chạy... sao cứ nhất quyết phải đi Sắc Lặc Xuyên cho bằng được...”

“Tỷ...” Giọng Quý Hoài Chân nghẹn lại, y chỉ biết gọi một từ ấy.

Quý Vãn Hiệp vẫn cứ khóc sướt mướt mà mắng mỏ y.

Quý Hoài Chân ôm lấy tỷ tỷ mình. Xuôi theo tiếng mắng chửi này, trái tim treo lơ lửng bấy lâu mới được bình ổn. Lúc này y mới thực sự có cảm giác chân thực, lần này là thực sự về nhà rồi.

Chapter 69

Yến Trì nhìn Quý Vãn Hiệp đang đong đầy nước mắt, chợt nhận ra người phụ nữ tự xưng là tỷ của Quý Hoài Chân này chính là người bế đứa trẻ trong bức họa.

Bờ vai Quý Hoài Chân chẳng mấy chốc đã ướt đẫm.

Ngày tháng trong cung tẻ nhạt, Quý Vãn Hiệp suốt ngày bế con trai là A Toàn đi dạo quanh vườn, luyện được đôi tay rất khỏe, sức lực phi phàm. Lúc này nàng chẳng màng gì cả cứ thế đấm mạnh vào người Quý Hoài Chân, khiến y bật cười khục khặc, vừa ho vừa trấn an tỷ tỷ mình.

"Đừng đánh nữa, đánh nữa đệ lại hộc máu ra đấy, chẳng phải đệ vẫn khỏe đây sao, tỷ mau nhìn xem, có thiếu cái tay cái chân nào đâu?"

Lệ nhòa đôi mắt, Quý Vãn Hiệp khóc đến mức đôi môi run rẩy, nhìn Quý Hoài Chân một lượt rồi bỗng chốc nghẹn lời, mãi một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình.

Dẫu có ngàn lời vạn ý, nhưng khi ùa đến đầu môi cũng chỉ đọng lại hai chữ: "Gầy quá."

Lòng Quý Hoài Chân chợt nhói đau, chặng đường từ Phần Châu đến Sắc Lặc Xuyên, rồi từ Sắc Lặc Xuyên quay lại Thượng Kinh, mấy lần suýt mất mạng, sao mà không gầy cho được?

Y nắm lấy cánh tay Quý Vãn Hiệp, đột nhiên quay đầu nhìn Lộ Tiểu Giai: "Sao tỷ của ta lại ở đây? Ngươi đưa tỷ ấy đến sao?"

Nghĩ đến khả năng đó, trong lòng Quý Hoài Chân thoáng chốc nổi lên sát ý, dọa Lộ Tiểu Giai phải nép sau lưng Yến Trì, kêu oai oai: “Ta là nhận lời ủy thác của Bạch Tuyết cô nương đưa tỷ ấy tới đây, còn lại ta chẳng biết gì hết, với tình hình này của Tiêu Kim đài các người, nàng ấy lấy đâu ra thời gian mà lo liệu chứ.”

“Đệ đừng trách Lộ đạo trưởng, do tỷ cầu xin Bạch Tuyết cho tỷ đến, tỷ phải tận mắt thấy đệ bình an vô sự thì mới yên lòng được. Hôm nay là ngày bệ hạ... ông ta cùng Trương chân nhân đóng cửa tu luyện, cứ mồng một ngày rằm là họ lại tế bái Thanh Hoa đại đế, đóng cửa không tiếp ai suốt ba ngày liền, chỉ cần trước giờ Tuất ngày mai tỷ về cung là được. Bạch Tuyết có việc bận chưa đi được, chắc phải một lúc nữa mới tới gặp đệ.”

Quý Hoài Chân không nói gì thêm, liếc nhìn Yến Trì và Ô Lan đứng phía sau, biết rõ đây không phải lúc để nói chuyện nên chỉ dỗ dành Quý Vãn Hiệp vào trong phòng rồi đi theo vào.

Hoả Thiêu cứ quẩn quanh dưới chân Yến Trì rên ư ử khiến cậu thấy phiền lòng.

Lộ Tiểu Giai cúi xuống nhìn, cười khì khì: “Lâu ngày không gặp, đại nhân sống ngày càng giống con người rồi đấy, thế mà còn mang cả chó về.”

Hoả Thiêu nhe răng gầm gừ.

Chưa đợi tay hắn chạm vào đầu Hoả Thiêu, đã nghe thấy Yến Trì nhắc nhở: “Đây là sói, nó cắn người đấy.”

Lộ Tiểu Giai lập tức rụt tay lại, đưa mắt nhìn mọi người: “Giờ chẳng còn sớm gì nữa, để ta dẫn mọi người đi nghỉ, có chuyện gì cứ ngủ một giấc rồi lại nói.” Ánh mắt hắn hướng

về phía Ô Lan, có chút ngập ngừng: “Vị tỷ tỷ này...”

Ô Lan lạnh mặt nhìn hắn: “Ta là đàn ông.”

Thiêu Bính vốn chẳng biết nhìn sắc mặt, cứ thế nhìn chằm chằm người ta, ánh mắt tự nhiên rơi xuống lồng ngực Ô Lan, gật gù: “Đúng là đàn ông thật, không sai vào đâu được.”

Ô Lan tức đến nổ đom đóm mắt, định xông lên đánh người thì bị Yến Trì cản lại. Cậu kéo Ô Lan tìm đại một gian phòng trống, để cậu ta và Hỏa Thiêu cùng nghỉ ngơi ở đó. Ô Lan vẫn còn hậm hực, không ngừng phàn nàn với Yến Trì: “Người Tề sao ai nấy đều mồm mép tép nhảy thế không biết... Có điều cái tên họ Lục kia, người ngợm chẳng ra làm sao, nhưng đối xử với tỷ tỷ xem chừng cũng được.”

Yến Trì không đáp lời, trong đầu cậu lúc này đều là hình bóng Quý Hoài Chân ôm chầm lấy tỷ tỷ lúc nãy, đôi mắt y đỏ hoe nhưng vẫn cố kìm nén.

Cậu chợt nhận ra, quen biết Quý Hoài Chân lâu như vậy, cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, nhưng cậu chưa từng thấy Quý Hoài Chân khóc bao giờ.

Trái lại là bản thân cậu đã từng khóc trước mặt y không ít lần.

Yến Trì thuận miệng nói: “Ngươi cứ ngủ đi, không cần quản ta, mấy ngày tới cứ tùy cơ ứng biến là được.”

Ô Lan hỏi cậu: “Vậy bên chỗ Doanh Hòa điện hạ có cần báo tin không?”

Yến Trì do dự trong thoáng chốc rồi lắc đầu. Ô Lan lộ vẻ lo lắng, không ngờ sẽ bị Yến Trì từ chối, đang định lên tiếng khuyên can thì Yến Trì đã xoay người đi ra ngoài.

Giữa sân, Lộ Tiểu Giai và Thiêu Bính đã sớm vào phòng nghỉ ngơi. Trong phòng Quý Hoài Chân vẫn thắp đèn, in bóng ba người lên cửa sổ, trong đó có một người kiểu tóc gọn gàng, sát da đầu, nhìn là biết ngay đó là Bạch Tuyết.

Yến Trì ngẩn ngơ nhìn ánh sáng mờ ảo xuyên qua lớp giấy dán cửa, lòng cảm thấy có chút hụt hẫng không rõ lý do. Cậu đang định lẳng lặng rời đi thì cánh cửa phòng Quý Hoài Chân bỗng mở ra.

Yến Trì không kịp tránh, cứ thế mặt đối mặt với Quý Vãn Hiệp vừa bước ra ngoài.

Quý Vãn Hiệp quẹt nước mắt, nở nụ cười duyên với Yến Trì, rồi nàng tự nhiên đi đến bên giếng nước giữa sân, vén ống tay áo vân mây lên bắt đầu múc nước.

Yến Trì vội bước tới: “Để ta làm cho.”

Quý Vãn Hiệp một tay xách thùng nước đầy ắp, bước đi thoăn thoắt về phía nhà bếp, bàn tay còn lại xua xua với Yến Trì: “Không cần đâu, các đệ đi đường vất vả rồi, mau đi nghỉ đi, để tỷ làm chút gì đó cho mọi người ăn.” Nàng quay lại cười với Yến Trì: “Là đệ đã hộ tống đệ ấy về đây sao? Thật sự cảm ơn đệ... Tỷ cũng không biết phải cảm tạ đệ thế nào cho phải nữa.”

Yến Trì im lặng, bướng bỉnh đón lấy thùng nước, rồi lại giúp Quý Vãn Hiệp nhóm lửa chẻ củi. Nhìn dáng vẻ nàng nhào bột tráng bánh một cách thuần thục, cậu chợt nhớ ra tuy Quý Hoài Chân không phải con ruột của Quý Đình Nghiệp, nhưng Quý Vãn Hiệp lại là

đích nữ danh giá của Quý gia. Đã là đích nữ, sao nàng lại biết cả việc nhóm lửa nấu cơm?

Cậu ngập ngừng hỏi: "... Tỷ, tỷ là tỷ tỷ của A Diệu sao?"

Quý Vãn Hiệp ngẩn người, chiếc muôi lớn trong tay rơi xuống đất kêu "xoảng" một tiếng, bột mì văng đầy chân.

Hai người cuống cuồng cả lên, cùng lúc cúi xuống dọn dẹp đống hỗn độn dưới đất, đầu đập vào nhau kêu cái "cốp". Quý Vãn Hiệp ôm trán, nhìn Yến Trì như nhìn thấy ma, lắp bắp hỏi: "... Đệ, đệ gọi đệ ấy là gì cơ?"

Mặt Yến Trì đỏ bừng, rồi nhỏ giọng lặp lại hai chữ đó lần nữa.

Lúc nãy cậu cũng không hiểu sao mình lại thốt ra cái tên đó một cách tự nhiên như vậy.

Yến Trì bỗng thấy tâm trí rối loạn, thầm mắng bản thân trong lòng. Từ khi trở về Thượng Kinh cậu đã thấy mình không bình thường. Thấy vẫn còn có người đối xử tốt với Quý Hoài Chân mà không cầu đáp trả như vậy, lòng cậu chợt thấy có chút khó chịu. Cậu tự nghĩ mình đi ghen tuông với tỷ tỷ của Quý Hoài Chân làm gì không biết, còn cố tình gọi một tiếng "A Diệu" trước mặt người ta, làm như quan hệ giữa mình và Quý Hoài Chân sâu nặng lắm vậy, thật là hèn hạ.

"Đừng vội, cứ thong thả mà nói."

Quý Vãn Hiệp thấy mặt người này lúc xanh lúc trắng đầy vẻ thẹn thùng hối lỗi, bộ dạng như muốn đâm đầu vào lò bếp mà chết tới nơi.

Nhìn lại tuổi tác cậu chừng mười bảy, nàng bỗng thấy một cảm giác thân thuộc, nhìn lại tướng mạo Yến Trì tuấn mỹ vô ngần, lòng nàng chợt thắt lại. Nàng vội nắm lấy tay Yến Trì nhìn kỹ liền tìm thấy một chiếc nhẫn trên ngón tay cậu.

Nàng tháo chiếc nhẫn ra, quả nhiên tìm thấy mấy nét chữ như gà bới của Quý Hoài Chân ở bên trong.

Quý Vãn Hiệp dường như đã hiểu ra điều gì, nàng nhìn Yến Trì với ánh mắt đầy vẻ đồng cảm, thở dài: "... Vậy mà đệ cũng biết đệ ấy tên là A Diệu, cái tên này đệ ấy còn chẳng bao giờ muốn nhắc tới với người ngoài."

Yến Trì ngơ ngác hỏi: "Ý tỷ là sao?"

Quý Vãn Hiệp lại thở dài một tiếng, đứng dậy tráng bánh tiếp. Hai người một người múc bột, một người lật bánh. Chỉ cần nghĩ đến đây là tỷ tỷ của Quý Hoài Chân, người đã chứng kiến những năm tháng mà mình còn thiếu vắng trong đời y, Yến Trì lại không kìm được lòng mà muốn gần gũi với Quý Vãn Hiệp.

"Lúc nãy đệ đứng ngoài cửa nhìn cái gì thế, sao không vào đi?" Nàng mỉm cười, giọng dịu dàng: "Đến cả tên cúng cơm A Diệu của đệ ấy đệ còn biết, còn sợ đệ nghe lỏm vài câu chắc."

Yến Trì vội giải thích: "Ta không có nghe lén. Y... y không gọi ta vào, chắc là đang có việc trọng đại cần bàn với Bạch Tuyết, cũng không vui gì mà để ta vào."

Quý Vãn Hiệp thấy vẻ mặt lạc lõng bất an của Yến Trì, nàng tâm lý không tiếp tục chủ đề này nữa, bèn hỏi: "Đệ tên gì?"

“Yến Trì...”

Quý Vãn Hiệp dịu dàng ừ một tiếng, im lặng hồi lâu, đột nhiên bật cười đầy vẻ luyến lưu: “Có phải đôi khi đệ hận đệ ấy đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại chẳng có cách nào với đệ ấy không?”

Yến Trì gật đầu như tìm thấy người cùng cảnh ngộ.

“Đệ ấy là người như thế đấy. Tỷ biết trong mắt nhiều người, đệ đệ của tỷ là kẻ xấu xa thất đức, tỷ cũng chẳng muốn biện minh cho đệ ấy. Có điều kẻ xấu đến đâu thì lòng cũng vẫn mềm yếu, chỉ cần đệ ấy đã nhận định ai, thì nhất định sẽ dốc hết tâm can mà đối xử tốt với người đó. Tính tình đệ ấy đôi khi không tốt, miệng lưỡi lại cứng nhắc, đệ hãy bao dung đệ ấy một chút. Nếu đệ ấy bắt nạt đệ, cứ tìm tỷ, tỷ sẽ làm chủ cho đệ, nhưng hẳn là đệ cũng cảm nhận được, đệ ấy đối xử với đệ là tốt hay là xấu.”

Yến Trì im lặng không nói gì.

Phía bên kia, Quý Hoài Chân vẫn chưa biết mình đã bị tỷ tỷ "bán đứng", y chỉ mang vẻ mặt đầy khó chịu mà ngồi phịch xuống giường.

Mấy ngày nay trước mặt Yến Trì, y luôn tỏ ra mây trôi nước chảy, không dám để cậu nhìn ra bản thân mình đang đứng ngồi không yên như lửa xém lông mày. Suốt cả chặng đường hành quân cấp tốc, y dùng thời gian ngắn nhất để trở về Thượng Kinh. Gặp lại Bạch Tuyết sau nhiều ngày xa cách, y thậm chí còn chẳng kịp hỏi han tâm tình mà đã hỏi ngay: “Chuyện ta dặn các ngươi trước đó làm đến đâu rồi?”

“Những thương gia lớn có tên tuổi ở kinh thành đều đã bị người của chúng ta khống chế. Họ biết chúng ta là ai, nhưng chỉ nghĩ rằng đây lại là thủ đoạn tăng thuế của đại nhân, chẳng nghĩ đến việc dời đô. Bệ hạ cũng không dám để lộ tiếng gió, sợ quân Thát Đát còn chưa đánh tới thì Thượng Kinh đã loạn trước rồi. Vì chuyện bí mật giam lỏng thương gia, trong triều tiếng oán than dậy đất, chuyện này ngược lại đã kìm chân được Lục Thập Di. Mấy ngày nay hắn không thể dùng thân phận của ngài để lên triều được nữa, chỉ đành cáo bệnh trốn trong phủ không tiếp bất cứ ai, thi thoảng mới tránh né tai mắt để vào cung bàn bạc việc dời đô với bệ hạ.”

Quý Hoài Chân hừ lạnh một tiếng, giọng điệu đầy ẩn ý: “Hắn tưởng thế là xong chắc?”

Trở về Thượng Kinh mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Còn chưa kịp bàn bạc kỹ kế hoạch với Bạch Tuyết, y đã thấy nàng ta thẳng người lên, làm một thủ thế với Quý Hoài Chân. Hai người ăn ý cùng im lặng, quả nhiên chẳng bao lâu sau, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân.

Yến Trì bưng một đĩa bánh đi vào, vẻ mặt không tự nhiên nói: “Ta không có ý nghe lén, tỷ của ngươi bảo ta mang tới cho ngươi đấy.”

Quý Hoài Chân nhìn qua là biết ngay tay nghề đó của Quý Vãn Hiệp. Trước kia có một dạo Quý Đình Nghiệp không cho người đưa cơm cho y ăn, Quý Vãn Hiệp đã lén lút giấu cha tự xuống bếp. Cũng chính từ lúc đó, Quý Vãn Hiệp mới học được cách nấu ăn.

Bạch Tuyết nhìn vẻ mặt ngượng nghịu của Yến Trì, rồi nhìn sang Quý Hoài Chân, biết ngay hai người lại đang dỗi nhau, bèn nói thẳng: “Đại nhân cứ ăn trước đi, thuộc hạ ra ngoài đợi.”

Sắc mặt Quý Hoài Chân cũng không tự nhiên cho lắm, y nói khẽ: “Không cần, ngươi cứ ngồi trong phòng đi.”

Y nhìn Yến Trì, Yến Trì cũng nhìn y, hai người ngầm hiểu ý mà cùng quay mặt đi chỗ khác.

Thấy tình cảnh này, Bạch Tuyết cầu xin: “Hay là hai người ra ngoài mà nói chuyện đi.”

Quý Hoài Chân bực bội lườm nàng ta một cái, lôi Yến Trì đi ra ngoài. Thấy bốn bề vắng lặng, y mới miễn cưỡng mở lời: “Mấy ngày nay ta bận, không chăm sóc được cho ngươi, ngươi cứ ở chỗ này đi, đợi qua vài ngày nữa ta rảnh tay sẽ...”

Yến Trì ngắt lời y: “Tên hoàng đế Đại Tề kia của ngươi đang muốn giết ngươi đấy, ngươi rảnh tay thế nào được?”

Quý Hoài Chân im bặt.

Nếu Yến Trì biết y định làm gì, sợ là chưa đợi hoàng đế Đại Tề đến giết, cậu đã rút đao đoạn tuyệt quan hệ với y trước rồi.

Yến Trì nhìn y, như muốn nhìn thấu tâm can y: “Ngươi muốn ta cùng ngươi về Thượng Kinh, chẳng lẽ không phải là muốn ta làm chuyện gì sao?”

Quý Hoài Chân đã sớm có chuẩn bị, y ngẩng đầu cười, lời nói bảy phần thực ba phần giả: “Tất nhiên là để ngươi đưa Lục Thập Di về Sắc Lặc Xuyên giao cho đại ca của ngươi rồi. Hắn mà rời kinh, trong triều sẽ không còn ai để dùng, hoàng đế sẽ không động vào ta vào thời khắc mấu chốt này đâu, ít nhất cũng phải giả vờ giữ ta lại một thời gian.”

Yến Trì nhìn Quý Hoài Chân, cũng chẳng biết những lời này cậu tin được mấy phần.

Nhưng Quý Hoài Chân chẳng quan tâm cậu có tin hay không. Là lời nói dối cũng được, là hư tình giả ý cũng chẳng sao, y chỉ cần Yến Trì đi theo y về Thượng Kinh là đủ.

“Thật sự không còn chuyện gì khác nữa sao?”

Ánh mắt cậu mang theo thâm ý sâu xa khiến lòng Quý Hoài Chân chùng xuống, nhưng dù có nặng nề đến đâu, chút tình cảm này cũng không thể so sánh được với tỷ tỷ và A Toàn.

Trên vai y còn vương lại mùi phấn son của Quý Vãn Hiệp là khi nãy nàng ôm y khóc nức nở mà ám vào. Theo gió thổi, mùi hương ấy lảng bảng nơi đầu mũi Quý Hoài Chân, ngửi thấy mùi hương này, y lại nhớ đến hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc của hai mẹ con nàng.

Y nhớ lại ngày đầu tiên đến Quý gia, Quý Vãn Hiệp đã nắm lấy tay y nói: “Hóa ra đệ chính là đệ đệ của tỷ sao? Cuối cùng tỷ cũng có đệ đệ rồi, nếu là muội muội thì càng tốt, nhưng mà thôi... đệ đệ thì cũng tạm được. Trước kia tỷ cứ ước ao mẹ sinh thêm cho tỷ một đứa em, tiếc là mẹ đi sớm quá. Sao đệ lại gầy thế này, quần áo cũng bẩn nữa, ủa? Sao đệ lại nhìn tỷ dữ dằn thế? Đáng ăn đòn nhé! Ui, trông đệ thấy quen mắt thế nhỉ?”

Khi ấy y đang sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng với ai cũng đề phòng cảnh giác. Mỗi khi gặp một người, trong lòng y lại nảy sinh vài ý niệm.

Y có thể trộm được gì từ người này? Người này có đuổi kịp y không? Đuổi kịp rồi có đánh y không? Y còn phải trộm bao nhiêu thứ nữa thì y và Bạch Tuyết mới có thể ăn no?

“Không được dữ dằn thế đâu nhé.”

Quý Vãn Hiệp chẳng khách khí mà vỗ nhẹ lên đầu y một cái, cứ như đang vỗ đầu một con chó nhỏ, rồi dắt tay Quý Hoài Chân, xách váy dẫn y đi vào trong.

“Sau này tỷ sẽ là tỷ tỷ của đệ, có tỷ tỷ ở đây, không ai có thể bắt nạt đệ được. Cha không cho tỷ thân thiết quá mức với đệ, nhưng tỷ thèm vào. Đệ đừng có sợ cha, cha sợ tỷ nhất, cũng nghe lời tỷ nhất đấy.”

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì cười một cái, bình thản hỏi vặn lại: “Dĩ nhiên là không còn việc gì khác rồi. Ngươi còn muốn có chuyện gì nữa? Chẳng lẽ điều này còn chưa đủ sao? Chắc không đến mức bắt ngươi giúp ta đi đánh lại chính tộc nhân của mình đâu.”

Chapter 70

Trong phòng, Bạch Tuyết ngồi đợi Quý Hoài Chân, bỗng nghe tiếng cửa "két" một cái, nàng ngẩng đầu nhìn, ngạc nhiên nói: "Sao lần này dỗ dành nhanh thế?"

Quý Hoài Chân không nói gì, cứ thế dựa người vào cánh cửa như kẻ mất hồn, đột nhiên lên tiếng: "Cậu ấy biết ta là ai rồi."

Sắc mặt Bạch Tuyết thay đổi hẳn.

Quý Hoài Chân mắng một câu khó nghe.

"Ai mà ngờ được Lục Thập Di ở Sắc Lặc Xuyên còn có một gã nhân tình cũ, hai người bọn họ chắc chắn không biết đã lăn lộn trên giường với nhau bao nhiêu lần rồi." Sắc mặt Quý Hoài Chân âm trầm nói: "Ta vừa mới lộ diện đã bị người kia nhìn thấu, suýt chút nữa là bị xử tại chỗ rồi."

Y chỉ chọn lọc những chuyện quan trọng xảy ra ở Sắc Lặc Xuyên kể cho Bạch Tuyết nghe. Nói xong, y lại thở dài đầy phiền muộn, hỏi: "Tình hình quân sự ở tiền tuyến Cung Châu thế nào rồi?"

"Không mấy lạc quan. Mười vạn đại quân Thát Đát, cộng thêm ba vạn quân Di Nhung, theo tin thám tử báo về, còn có ba vạn quân nữa đang trên đường tới, không biết là vị hoàng tử nào của Di Nhung trực tiếp cầm quân. Có điều cả hai bên đều đang án binh bất động, không biết là đang chờ đợi điều gì. Lương Sùng Quang dẫn quân trấn thủ Kim Thủy, đã mấy lần xin chỉ dụ của hoàng đế ra lệnh cho đại quân lên đường đi viện trợ Cung Châu, nhưng bệ hạ đều không đồng ý."

Quý Hoài Chân "ừ" một tiếng, không biết đang suy tính điều gì.

Bạch Tuyết lại hỏi: "Nhưng theo lý mà nói... Di Nhung vừa mới kết đồng minh với Đại Tề ta, quân Thát Đát đánh tới lúc này, nếu họ khoanh tay đứng nhìn lật lọng, chẳng phải là tạo cớ cho các nước khác đem quân thảo phạt sao?"

Quý Hoài Chân lắc đầu: "Chưa chắc, e là họ sẽ lấy chuyện của ta và Lục Thập Di ra làm cái cớ để rêu rao rằng Đại Tề ta bội tín trước. Hoặc họ cứ ngồi yên xem hổ đấu, đợi quân Thát Đát và quân Tề ta đánh đến cả hai cùng chịu thiệt rồi mới ra tay thu lợi. Nói tóm lại, ta cũng không đoán được tâm tư bọn họ."

Bạch Tuyết ngẩn người, dường như đoán được phần nào kế hoạch của Quý Hoài Chân, nàng ta bỗng nhìn về phía đĩa bánh mà Yến Trì vừa bưng vào.

Nàng ta không biết nên dùng thân phận thuộc hạ để tuân lệnh, hay nên dùng thân phận bạn thân để khuyên ngăn.

Trong lúc còn đang do dự, Quý Hoài Chân đã nhìn Bạch Tuyết, dường như đoán được nàng định nói gì, y thẳng thừng: "Những chuyện khác ta không nghĩ tới, ngươi cũng đừng khuyên ta làm gì. Ta chỉ muốn vượt qua được cửa ải trước mắt này, bảo toàn tính mạng cho tỷ tỷ và A Toàn."

Thấy dáng vẻ không muốn nói nhiều của y, Bạch Tuyết cũng đành im lặng.

Quý Hoài Chân thất thần một lát lại nói: "Ngươi tìm người canh gác bên ngoài căn nhà này, đừng để Yến Trì phát hiện, cũng đừng để cậu ấy và cái tên Ô Lan kia có cơ hội bước chân ra khỏi nơi này."

“Ngài sợ cậu ấy gặp Lục Thập Di?”

Sắc mặt Quý Hoài Chân có chút vi diệu, y khựng lại một chút, rồi mới chậm rãi nói: “Cậu ấy nhất định sẽ gặp Lục Thập Di, nhưng không phải bây giờ.”

Y lại thẫn thờ như kẻ mất hồn, bị tiếng bấc đèn nổ lớn trên bàn làm cho giật mình mới sực tỉnh. Ngước lên thấy Bạch Tuyết đang lo âu nhìn mình, y lại tỏ ra như không có chuyện gì: “Hạ lệnh cho năm vạn thân binh ở Cung Châu chia làm hai ngả, hai vạn người ở lại trấn thủ Cung Châu, bảo họ giả vờ từ bỏ kháng cự. Vậy thì, Thát Đát và Di Nhung chắc chắn sẽ vì tranh giành Cung Châu mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán. Ba vạn người còn lại, tất cả điều đến Kim Thủy, ngăn cản Lương Sùng Quang về cứu viện.”

Sắc mặt Bạch Tuyết lập tức đại biến.

Lấy Cung Châu làm mồi nhử để hai con hổ bên ngoài tranh giành nhau đã đành, nhưng rõ ràng với năm vạn binh lực ở Cung Châu có thể cầm cự cho đến khi Lương Sùng Quang dẫn quân từ Kim Thủy tới cứu viện. Quân Tề hai phía hợp lại, còn có Lương Sùng Quang trực tiếp cầm quân, lo gì không thể đánh một trận tử chiến với Di Nhung và Thát Đát. Tại sao bây giờ lại còn phải chia binh lực ra để đề phòng chính người nhà mình?

Trước đây dù thủ đoạn của Quý Hoài Chân có tàn nhẫn lạnh lùng đến đâu, y cũng chưa từng lấy một tòa thành, lấy sinh mạng của hàng vạn bá tánh ra làm quân cờ, huống chi Cung Châu còn là đất phong của y!

“Đại nhân, ngài phải suy nghĩ cho kỹ, kế này mà thi hành là trực tiếp mở cửa sau của Đại Tề cho ngoại tộc rồi! Nếu bị người ta lấy chuyện này ra để thêu dệt, đại nhân làm sao mà thoát thân được?”

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu.

Ánh nến trên bàn lại nổ thêm một tiếng nữa, nghe thật rợn người giữa đêm khuya tĩnh mịch tiêu điều.

Trong lòng Quý Hoài Chân đang diễn ra một cuộc đấu tranh dữ dội.

Là quyết một trận tử chiến, hay là thấy khó mà lui?

Nhưng ngay từ lúc cùng Yến Trì thành thân ở Di Nhung, trong lòng y đã có quyết định rồi. Đằng nào cũng là chết, y thà buông tay đánh một canh bạc cuối cùng, tranh lấy một chút hy vọng sống cho tỷ tỷ và A Toàn.

“Cứ nghe lời ta đi, nhớ dặn vị tướng lĩnh cầm quân, nếu người Di Nhung đến trước thì hãy mở toang cổng thành từ bỏ kháng cự. Nếu là người Thát Đát thì hãy dốc sức liều chết, có kéo dài thời gian cũng phải kéo cho tới khi người Di Nhung tới. Bị người Di Nhung chiếm mất, họ sẽ không làm hại bá tánh trong thành, ta cùng lắm là mang danh tiếng xấu muôn đời mà thôi. Còn nếu bị người Thát Đát chiếm mất...” Sắc mặt Quý Hoài Chân lạnh xuống, y không tự chủ được mà nghĩ đến mấy ngôi làng bị quân Thát Đát thảm sát ở Vấn Dương.

“Đại Tề chẳng chống chọi được bao lâu nữa đâu, nhưng Quý gia ta liệu có thảm bại từ đây, hay còn có thể thoi thóp thêm được vài năm nữa...” Quý Hoài Chân lẩm bẩm: “Tất cả phải trông chờ vào người Di Nhung của bọn họ thôi.”

Bạch Tuyết sững sờ. Trước khi rời đi, nàng ta lại ngập ngừng hỏi Quý Hoài Chân: “Đại nhân, có cần thuộc hạ đi liên lạc với...”

Nàng ta chưa nói dứt lời đã bị Quý Hoài Chân cắt ngang, như thể biết rõ nàng ta định nói gì, y lạnh giọng: “Nếu ta thành công, người đó tự khắc sẽ tìm đến ta. Còn nếu không thành, ta cũng định sẵn chỉ là một quân cờ bỏ đi.”

Bạch Tuyết nhận lệnh lui ra.

Quý Hoài Chân thở dài một tiếng, ngồi trên giường, thức trắng cả đêm. Sáng sớm hôm sau, y liền sai người đưa Quý Vãn Hiệp trở về cung.

Lúc sắp đi, Quý Vãn Hiệp hỏi y: “Đệ đã lén lút trở về rồi sao? Tỷ có thể giúp được gì cho đệ không, phía bên phụ thân, có cần đi thăm trước không?” Đôi lông mày nàng nhíu lại, nỗi lo âu trong mắt không hề che giấu.

Nàng đến giờ vẫn không biết rằng, người cha trông có vẻ nhân từ, sớm đã không màng thế sự của nàng mới là kẻ muốn dồn Quý Hoài Chân vào chỗ chết nhất.

Quý Hoài Chân chỉ ôm nàng một cái như để trấn an, nói nhỏ: “Tỷ không cần lo, cứ về chăm sóc tốt cho A Toàn đi, những chuyện khác cứ giao cho đệ.”

Mười mấy ngày tiếp theo, Quý Hoài Chân sống trong nơm nớp lo sợ, đêm nào cũng mất ngủ.

Kế hoạch này là một nước cờ tử chiến, để quân Di Nhung và Thát Đát cắn xé lẫn nhau mới chỉ là bước đầu tiên. Phía sau y còn có bước thứ hai, bước thứ ba. Nếu trời cao có mắt, cho y hưởng chút may mắn từ bản lĩnh tính toán thần sầu của người nào đó, thì sau này y không những có thể đoạt lại Cung Châu, mà biết đâu chừng còn mượn được việc này để nhổ tận gốc cái gai trong mắt là Lục Thập Di.

Nhưng nếu bất cứ mắt xích nào xảy ra sơ sẩy...

Quý Hoài Chân không dám nghĩ tiếp nữa.

Đến cả Yến Trì cũng nhận ra sự bất thường của Quý Hoài Chân. Thấy y khi dùng bữa cứ liên tục làm rơi đũa, cậu nhíu mày hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Quý Hoài Chân lơ đãng lắc đầu, vừa nhặt đũa lên định nói chuyện thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã ngoài cửa, tựa như tiếng trống giục mệnh khiến tim Quý Hoài Chân trong nháy mắt như hụt đi một nhịp, rồi đột ngột đập dồn dập. Y vội đứng dậy nhìn, hóa ra là Lộ Tiểu Giai.

“Sao lại là hắn?” Quý Hoài Chân nhíu mày.

“Là ta thì sao nào! Ngươi hỏi ta, ta còn đang muốn hỏi ngươi đây, ngươi lại phái Bạch Tuyết đi đâu rồi? Ròng rã mười ngày nay ta đã không thấy bóng dáng nàng đâu rồi!” Lộ Tiểu Giai ném thanh kiếm xuống đất, bắt đầu chửi đổng. Tuy nhiên Quý Hoài Chân lúc này làm gì còn tâm trí đâu mà để ý đến hắn, lập tức gọi Hỏa Thiêu ra, xua đuổi người đi.

Đêm hôm đó, ngày nghĩ gì đêm mơ nấy.

Trong mơ, hoàng cung Đại Tề chìm trong biển lửa, chỉ còn là những mảnh tường đổ nát, xác chết cháy đen và những chi thể đẫm máu nằm la liệt khắp nơi. Tỷ tỷ của y y phục xộc xệch bị người ta lấy trường mâu đóng đinh ngay cổng thành, một đoạn ruột màu hồng nhạt quấn quanh cái cổ đầy những vết tím tái của nàng, mà ở đầu kia của đoạn ruột là A Toàn đã không còn hơi thở.

Gió thổi qua, cái xác gầy gò khô khốc của A Toàn cứ thế lủng lẳng lật mặt lại.

Lúc này Quý Hoài Chân mới phát hiện, đôi mắt của cháu ngoại mình đã bị người ta khoét đi tự bao giờ, chỉ để lại hai cái hố đen ngòm máu vẫn còn đang rỉ ra. Mà ở ngay phía dưới nó, Yến Trì đang đứng đó, khoác trên mình bộ giáp phục, tay lăm lăm trường cung.

Trong tay cậu là thanh đao bản rộng của Diệp Hồng Ngọc đang lạnh lùng nhìn y.

Quý Hoài Chân hét lớn một tiếng trong mơ, cả người như bước hụt vào hư không mà giật mình tỉnh giấc.

Y bật dậy trên giường, áo trong ướt đẫm mồ hôi dính chặt vào lưng. Quý Hoài Chân thở dốc liên hồi, Yến Trì ở bên cạnh cũng bị đánh thức, chạm vào cánh tay lạnh toát của Quý Hoài Chân, chỉ cảm thấy cả người y như vừa mới từ dưới nước vớt lên vậy.

“Ngươi sao thế?” Yến Trì lấy chăn quấn lấy y.

Người này đổ đầy mồ hôi lạnh, lúc này mà để gió lùa vào là dễ đổ bệnh nhất.

Quý Hoài Chân khô họng lắc đầu, vẫn còn bị cơn ác mộng kia bủa vây, nhất thời chưa thể hoàn hồn. Y quay đầu thẫn thờ nhìn Yến Trì, trong đầu toàn là ánh mắt đầy thù hận của Yến Trì trong giấc mơ.

Vẻ mặt đầy cảnh giác đề phòng này khiến Yến Trì trong lòng không vui đang định hỏi cho ra lẽ thì Hỏa Thiêu đang ngủ dưới chân giường bỗng đứng phắt dậy, gầm gừ khe khẽ.

Cả hai cùng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Quý Hoài Chân định xuống giường nhưng bị Yến Trì cản lại.

Yến Trì dùng dây buộc tóc vấn gọn mái tóc dài, tiện tay vơ lấy cây trường thương mà Quý Hoài Chân để bên cạnh giường.

Cậu chân trần giẫm lên mặt đất, lặng lẽ tiến về phía cửa. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh! Người đứng ngoài cửa còn chưa kịp phản ứng đã bị Yến Trì đánh gục, quật ngã xuống đất bằng một thương.

Quý Hoài Chân thắp đèn lên nhìn, hóa ra là người của mình. Y đã từng gặp người này một lần, khi y đến Cung Châu đốc chiến, người này từng canh giữ soái trướng cho y.

Người tới phong trần mệt mỏi, tóc tai bù xù, một bên áo giáp đã bị máu nhuộm đỏ thẫm.

Hắn dán đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, thốt ra lời mà y hằng mong đợi: "—— Đại nhân, thành công rồi."

Ngọn nến trong tay Quý Hoài Chân rơi "xoảng" xuống đất, ngọn lửa nhảy nhót vài cái rồi phụt tắt.

Trong phòng ngủ tối đen như mực, chỉ còn mũi thương trong tay Yến Trì phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo thanh khiết.

Quý Hoài Chân vừa lao vừa chạy, quỳ một gối trước mặt người đó, túm lấy cổ áo hắn, khẽ hỏi với vẻ đầy tập trung: “Cung Châu mất rồi? Ai đã chiếm Cung Châu?”

Ánh mắt của Yến Trì nhìn về phía này.

Người đó do dự một lát, Quý Hoài Chân gầm lên: “Nói mau!”

“Bẩm đại nhân, là người Di Nhung.”

Quý Hoài Chân thở phào nhẹ nhôm.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi...” Quý Hoài Chân buông người đó ra, thẫn thờ lùi lại vài bước, đột nhiên bật cười khe khẽ.

Đôi mắt y sáng rực giữa màn đêm, tựa như có một ngọn lửa đang bùng cháy trong tim. Nỗi căm hận và không cam lòng vì bị Lục Thập Di tính kế ngày càng cháy mãnh liệt, đốt cho lòng bàn tay bàn chân Quý Hoài Chân nóng bừng lên.

Y lại hỏi người đó: “Lần này ngươi dẫn theo bao nhiêu người về?”

“Không tới một trăm, tất cả đều đang đợi ở ngoài thành. Bạch Tuyết đại nhân vẫn còn đang chỉ huy những huynh đệ còn lại rút khỏi Cung Châu, phải vài ngày nữa mới về tới nơi.”

“Đủ rồi.” Quý Hoài Chân chắp tay sau lưng, khoác thêm chiếc áo choàng rồi đi qua lại trong phòng. Y càng đi càng nhanh, bước chân như có gió, đột nhiên xoay người, giọng nói không giấu nổi vẻ run rẩy kích động: “Bảo người của ngươi theo ta vào cung, ngay bây giờ...”

Nói đoạn Quý Hoài Chân và người đang đứng bên cửa nhìn nhau —— Yến Trì đang nhìn Quý Hoài Chân bằng một ánh mắt phức tạp, chất chứa đủ mọi cung bậc cảm xúc.

Sau một hồi im lặng, đôi mắt đen láy của Yến Trì không chớp một cái, cậu nhìn Quý Hoài Chân khẽ hỏi: “Ngươi định đi đâu, có cần ta đi cùng không?”

Quý Hoài Chân ngẩn người.

Vẻ vui mừng trên mặt y còn chưa kịp tan biến đã có cảm giác tội lỗi như bị phơi bày hoàn toàn trước mặt Yến Trì.

Thấy y không trả lời, hàng mi Yến Trì rũ xuống, cậu nhỏ giọng hỏi lại: “Ngươi có còn cần ta đi cùng không?”

Quý Hoài Chân cố nén nỗi xúc động, y nuốt khan một cái, bình tĩnh dỗ dành: “Ta ra ngoài một chuyến sẽ về ngay thôi, ngươi cứ ở đây đợi ta, đừng đi đâu cả.”

Yến Trì lại hỏi: “Ngươi trăm phương nghìn kế dụ ta theo ngươi đến Đại Tề, chẳng lẽ ngươi cũng giống cha ta từng khuyên mẹ ta sao? Chỉ vì để giam cầm ta ở chốn này.”

Quý Hoài Chân nhất thời không thốt nên lời.

“Ta...”

Nhưng lúc này còn có chuyện cấp bách hơn đang chờ y làm. Việc Quý Hoài Chân có thể sống sót hay không thực sự phụ thuộc vào từng khoảnh khắc này. Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân lập tức hạ quyết tâm, lệnh cho phó tướng đi theo mình, không dám ngoảnh lại nhìn Yến Trì thêm một lần nào nữa.

Yến Trì lặng lẽ đứng trong bóng tối một hồi lâu, rồi cất bước đi về phía phòng của Ô Lan.

Lúc này cách lúc trời sáng không tới một canh giờ, hai con ngựa chiến dọc theo dường lớn phi nước đại, lao vun vút về phía hoàng cung giữa màn đêm u tối.

Vị phó tướng kia thúc ngựa đuổi kịp, hỏi Quý Hoài Chân: “Đại nhân, cổng cung đã khóa chặt rồi, giờ Mão mới mở, chúng ta đến đó làm gì ạ?”

Gió thổi áo choàng của Quý Hoài Chân tung bay phần phật, như một lá cờ rực rỡ tung bay giữa không trung.

Quý Hoài Chân cười lạnh một tiếng, thốt ra hai chữ đã lâu không dùng tới: “——Thượng triều.”

Chapter 71

Giờ Sửu vừa qua, trong hoàng cung chìm trong im lặng tuyệt đối, bầu không khí tử khí âm u.

Đám tiểu thái giám đi tuần tra gõ mõ chia thành từng đội hai người, mỗi khi đi ngang qua tẩm cung hoàng đế đều phải nhón chân mà đi, nín thở mà bước. Dẫu biết khoảng cách xa như vậy, người nằm trên chiếc giường cao nệm mềm, sau những lớp rèm che kia không thể nghe thấy gì, nhưng ai nấy đều cẩn trọng hết mức, im như phu tử vào cung.

Gần đây hoàng đế có quá nhiều chuyện phiền lòng.

Tin tức trong cung là nhanh nhạy nhất, ai nấy đều biết ngoài biên cảnh Cung Châu đang có hàng vạn đại quân ngoại tộc áp sát. Tin quân sự như những bông tuyết bay về dồn dập, mỗi lần tới đều là họa vô đơn chí. Mắt thấy Cung Châu sắp phá thành, mà Cung Châu một khi bị phá thì cách Thượng Kinh còn được mấy tòa thành nữa?

Trong tình cảnh như vậy, tự nhiên ai cũng thấy bất an cho tính mạng của mình.

Bên trong tòa điện cách biệt bởi bức tường thành, một chiếc lư hương đang tỏa khói nghi ngút. Lẽ ra nó phải có tác dụng an thần, nhưng lúc này đây lại chẳng khác gì đồ trang trí. Lão nhân mặc bộ đồ ngủ màu vàng sáng nằm trên giường trằn trọc hồi lâu, mồ hôi đầm đìa, dường như đang bị ác mộng bủa vây.

Trong mơ, ông ta vẫn còn là hoàng tử, tay cầm trường kiếm đang ép cung đoạt vị.

Sau một trận chém giết máu chảy thành sông, ông ta cúi đầu nhìn lại, đôi bàn tay vẫn sạch sẽ tinh tươm. Đến khi ngẩng đầu lên, ông ta đã đội vương miện thiên tử, ngồi chễm chệ giữa minh đường, nhận sự bái lạy của quần thần.

Dần dần ông ta già đi, bắt đầu không kiểm soát nổi đám đại thần, bắt đầu đa nghi và sợ chết. Ông ta nhìn hai đứa con trai đã trưởng thành của mình: Một đứa nắm trong tay quân công hiển hách, có dã tâm ép cung đoạt vị giống hệt ông ta năm xưa. Đứa còn lại thì giỏi ngụy trang, luôn diễn cảnh cha hiền con hiếu với ông ta, nhưng sau lưng lại cấu kết với quyền thần, làm ra những chuyện trái với luân thường đạo lý.

Ông ta ngủ không hề yên giấc, trong mơ lớn tiếng kêu gọi: “Người đâu! Mau tới đây!”

Đây không phải lần đầu ông ta mơ thấy giấc mơ như vậy, nhưng mỗi lần kêu lên trong mơ sẽ có thái giám đánh thức ông ta dậy, lần này lại mãi không thấy ai đáp lại. Ông ta càng lúc càng sợ hãi, ra sức vùng vẫy, cuối cùng như bước hụt vào hư không mà bật dậy, thở dốc liên hồi.

“Người đâu! Mau tới đây!”

Đây là vị hoàng đế thứ sáu của Đại Tề —— Võ Chiêu Đế.

Tuy tiếng kêu lớn của ông ta không ai đáp lại, nhưng lại có người vén những lớp rèm dày ra, đưa lên một chiếc khăn tay trắng sạch.

Võ Chiêu Đế đón lấy, nhưng vừa lau cái đầu tiên đã dừng lại, sau đó mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy như cầy sấy, ngẩng đầu lên như thấy ma.

Chỉ thấy sau lớp rèm có một người đang ung dung đứng đó, thấy ông ta nhìn qua liền nở nụ cười đầy lễ độ. Nếu không phải dưới chân người đó có một cái xác thái giám nằm ngang, thì thật đúng là phong thái của một bậc quân tử khiêm tốn. Hoàng đế ngẩn người trong thoáng chốc, nhất thời không phân biệt nổi người đứng trước mặt này là Lục Thập Di vẫn cùng ông ta bàn bạc việc nước ban ngày, hay là Quý Hoài Chân lẽ ra phải chết từ lâu trên đường đến Sắc Lặc Xuyên?

Nếu lúc này kêu cứu, chắc chắn sẽ có người tới hộ giá, nhưng trước đó e là ông ta đã sớm vong mạng dưới tay người này rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Võ Chiêu Đế dao động bất định dần dần trở nên tán loạn, trông như kẻ phát điên.

Quý Hoài Chân thấy vậy liền khẽ cười một tiếng, ngồi xuống cạnh long sàng, khoác một chiếc áo ngoài cho Võ Chiêu Đế. Y nhìn quanh một lượt, thấy trong điện này món nào tùy tiện lấy ra cũng đáng giá ngàn vàng, không khỏi cảm thán có người đúng là số hưởng.

Y cũng chẳng cần biết đối phương có nghe hiểu hay không, tự nói: “Bệ hạ, Lương tướng quân không kịp về cứu viện rồi, Cung Châu bị phá thành rồi.”

Bàn tay Võ Chiêu Đế dưới lớp nệm đột ngột siết chặt.

“Cho dù vi thần không đích thân tới báo cho bệ hạ, thì chỉ cần bệ hạ tỉnh táo vào giờ Thìn, trong buổi tảo triều chắc chắn cũng sẽ nghe thấy tin quân sự khẩn cấp. Cung Châu đã bị người Di Nhung chiếm mất, mười vạn đại quân Thát Đát sao có thể cam lòng bỏ qua?”

Ánh mắt Quý Hoài Chân đầy vẻ chế giễu: “Bệ hạ có phải đang nghĩ rằng năm vạn tướng sĩ kia của ta nhất định sẽ liều chết giữ vững Cung Châu? Hay là bệ hạ muốn dùng người

của ta để làm tiêu hao phần lớn binh lính Thát Đát, đợi chúng ta hai bên chịu thiệt rồi mới hạ lệnh cho Lương tướng quân trở về phòng thủ Cung Châu? Đừng nói là bệ hạ, e rằng ngay cả Lục đại nhân cũng không ngờ tới, thần thà mang danh tiếng xấu muôn đời, mở toang cổng thành đón ngoại tộc vào quan, cũng phải liều mạng một phen, chặn đứng đường về cứu viện của Lương tướng quân. Cung Châu —— là do chính thần nhường ra đấy."

Võ Chiêu Đế không nói lời nào, chỉ ngây ngô cúi đầu nhìn ngón tay mình.

"Bệ hạ chắc hẳn thấy lạ, Lục Thập Di hận vi thần như thế, còn có bệ hạ đứng sau chống lưng, sao thần vẫn có thể sống sót trở về từ Sắc Lặc Xuyên. Nếu không có Lục đại nhân ở Vấn Dương nương tay, thần sao có thể bình an thoát khỏi tay quân Thát Đát? Chuyện lớn như vậy, liệu Lục Thập Di đã bẩm báo với bệ hạ chưa? Thần và Lục đại nhân có quan hệ gì, người ngoài không rõ, nhưng bệ hạ là người rõ nhất."

Quý Hoài Chân thong thả đón lấy chiếc khăn mềm, động tác cẩn thận lau những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu trên trán Võ Chiêu Đế.

Giọng y nhẹ nhàng ấm áp, chẳng nghe ra chút ý tứ đe dọa nào, nhưng lại khiến người ta vô cớ thấy lạnh sống lưng.

"Bệ hạ muốn giết vi thần, chẳng qua là thấy vi thần không còn nhiều giá trị sử dụng, nhưng nếu thần nói có cách không tốn một binh một chốt nào vẫn có thể đánh lui mười vạn đại quân Thát Đát, khiến người Di Nhung phải dâng trả lại Cung Châu, bệ hạ liệu có bằng lòng để thần thử sức một phen? Nếu bệ hạ đã quyết tâm muốn lấy mạng thần thì cũng chẳng sao, có điều năm vạn đại quân dưới trướng vi thần ai nấy đều có tính khí ương ngạnh giống vi thần, chỉ nhận chủ. Cùng lắm thì họ sẽ làm một con chó chặn đường, vào lúc quân Thát Đát thảm sát Thượng Kinh lại ngăn cản Lương tướng quân thêm một lần nữa vậy."

Võ Chiêu —— nghĩa là võ công bình định thiên hạ, chưa bao giờ đổi niên hiệu, người đứng trước mặt này hiểu rõ hơn ai hết kết cục của một đội quân bại trận khi rơi vào tay người Thát Đát sẽ thảm khốc đến mức nào.

Gương mặt Võ Chiêu Đế vẫn giữ vẻ ngây dại điên khùng, nhưng ánh mắt đã dần trở nên sáng rõ.

Quý Hoài Chân thấy vậy cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Vi thần từ Sắc Lặc Xuyên vội vã trở về, chưa kịp mang món quà nào về tặng bệ hạ, nhưng trong tay lại đang có sẵn một món."

Y lôi ra một người đang hôn mê từ sau lớp rèm.

Người này tay chân bị trói chặt, mặt mũi bầm dập, miệng bị nhét một miếng giẻ, chính là Trương chân nhân đã dạy hoàng đế cách tu tiên hỏi đạo!

Quý Hoài Chân tát một cái cho lão tỉnh lại.

Trương chân nhân vừa mở mắt đã vô cùng hoảng loạn, chỉ phát ra những tiếng kêu ư ử, liên tục dập đầu với Võ Chiêu Đế.

Quý Hoài Chân cười nói: "Chi bằng bệ hạ hãy tìm người điều tra xem Trương chân nhân và Tằng đạo trưởng ở Thanh Nguyên quán có quan hệ gì, hai người họ liệu có từng giao thiệp với Lục Thập Di hay không. Lúc vi thần lệnh cho Trương chân nhân luyện thuốc bồi bổ sức khỏe cho bệ hạ, là hai vị nào đã dặn dò thái y nương tay, kiểm tra qua loa cho có lệ. Hỏi ra như vậy, bệ hạ sẽ biết Lục đại nhân thực chất đang trung thành với ai thôi. Ai cũng muốn bệ hạ băng hà, chỉ có vi thần là thật lòng muốn bệ hạ sống lâu trăm tuổi."
—— ít nhất là trước khi Quý Hoài Chân có được mọi thứ mình muốn.

Tên họ Trương kia vốn cao lớn khoẻ mạnh, lúc này lại như một đống bùn nhão không trát nổi tường, nằm bẹp dưới đất.

Quý Hoài Chân túm lấy lão quẳng xuống dưới gầm long sàng, rồi sải bước ra khỏi điện.

Vị thân binh kia tiến tới, rồi bí mật hộ tống Quý Hoài Chân rời đi, đưa y đến một nơi hẻo lánh không người qua lại để chờ đợi.

Đến khi trời sáng, thân binh trở về báo rằng đã tận mắt thấy xác của Trương chân nhân bị người ta lôi ra khỏi tẩm cung hoàng đế.

Quý Hoài Chân hỏi: “Mọi chuyện vẫn bình thường chứ?”

Thân binh đáp: “Mọi chuyện vẫn bình thường, bệ hạ đã được người hầu hạ dậy rồi, không hề nhắc tới hành tung của đại nhân với bất cứ ai.”

Quý Hoài Chân hừ cười một tiếng.

Thân binh hỏi: “Đại nhân, tiếp theo chúng ta làm gì?”

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, nhìn về phía bóng mặt trời bên cạnh, y khẽ mỉm cười, đột nhiên tiến lên một bước, đứng dưới ánh nắng mặt trời. Thân binh thắc mắc nhìn theo, chợt nhận ra Quý Hoài Chân chỉ đang nheo mắt phơi nắng mà thôi.

Nửa buổi sau, Quý Hoài Chân thản nhiên mở mắt, bình thản nói: “Đi thôi, lên triều.”

...

Ba ngày sau, tin Cung Châu bị công thành lan khắp Thượng Kinh, triều đình và dân chúng xôn xao kinh ngạc. Đừng nói tới Tuệ Nghiệp quán nơi các văn nhân chính khách tụ họp, ngay cả chốn lầu xanh như gác Phương Phỉ Tẫn, đi đâu cũng nghe người ta bàn tán về tình hình quân sự ở tiền tuyến và cục diện trong triều.

Bên ngoài Tuệ Nghiệp quán, một chiếc xe ngựa dừng lại.

Bạch Tuyết vén rèm xe bước vào, dẫn Quý Hoài Chân đi cửa sau vào Tuệ Nghiệp quán. Càng đi vào sâu bên trong, tiếng tranh cãi càng lớn. Quý Hoài Chân khó hiểu: “Sao ta cứ như nghe thấy tên mình ấy nhỉ?”

Bạch Tuyết nói: “Nếu tên của ngài là gạch, là ngói, thì những ngày qua số lần được nhắc tới đủ để xây thêm một cung điện nữa rồi đấy.”

Quý Hoài Chân khiêm tốn cười một cái.

Ba ngày nay, y chưa từng bước chân ra khỏi hoàng cung nửa bước, cũng không có cơ hội gặp Yến Trì.

Vì trên đường đi và về Sắc Lặc Xuyên đã phải chịu không ít khổ cực, dáng người Quý Hoài Chân so với lúc rời kinh dĩ nhiên là gầy sọp đi trông thấy. May mà từ khi y ra lệnh cho Bạch Tuyết điều động Tiêu Kim đài giam lỏng tất cả các thương gia trong kinh thành,

Lục Thập Di vì muốn tránh đầu sóng ngọn gió nên đã không dùng thân phận của y để lên triều nữa, vì vậy cũng không bị lộ tẩy.

Đám đại thần thấy tên gian thần Quý Hoài Chân này vẫn còn dám vác mặt lên triều, tuy chướng tai gai mắt với phong cách làm việc của y, nhưng dù sao y cũng là cậu ruột của thái tử, nên cũng đành nín nhịn không dám mắng chửi.

Tin quân sự tiền tuyến bay về dồn dập như tuyết, Quý Hoài Chân ở trong cung ròng rã ba ngày, còn tranh thủ lúc rảnh rỗi đi thăm A Toàn, mãi đến hôm nay mới có dịp ra khỏi cung.

Vừa ra khỏi cổng cung, y đã lập tức tức tốc đến Tuệ Nghiệp Quán.

Quý Hoài Chân vận bộ triều phục đỏ rực, ngồi sau bức bình phong, bên kia là tiếng người ồn ào, xì xào bàn tán.

"Theo ta thấy, Cung Châu bị phá thành là tại Quý Hoài Chân đột ngột điều binh tới Kim Thủy. Đám lính do thám của y là lũ ăn hại chắc? Chẳng lẽ không biết Thát Đát đóng mười vạn quân ở Cung Châu, mà Kim Thủy chỉ có vẻn vẹn năm vạn người thôi sao? Y cậy mình là quốc cữu gia nên làm xằng làm bậy, không biết đám thương gia bị y giam lỏng ép nộp tiền nộp thuế đã được thả ra chưa? Số tiền thu được có mấy phần chi vào việc chiêu binh mãi mã? Chẳng phải đều bị một mình Quý Hoài Chân nuốt sạch rồi sao."

"Không chỉ có vậy! Ta còn nghe nói ba ngày trước trong buổi tảo triều, Quý Hoài Chân ra oai cách chức cả Lưu đại nhân của bộ Binh nữa đấy."

Bạch Tuyết nhìn Quý Hoài Chân, y gật đầu thừa nhận.

"Bệ hạ còn chưa lên tiếng, hành động này của y đúng là vượt quyền."

Một người khác đáp lời: "Lưu đại nhân dâng sớ xin điều Lương đại nhân về Thượng Kinh, hành động này của Quý Hoài Chân chẳng phải là đang nói trắng ra cho người khác biết là ai dám trọng dụng Lương Sùng Quang chính là đang đối đầu với Quý Hoài Chân sao? Năm xưa chẳng biết Lương tướng quân đã đắc tội với y chuyện gì, mà từ đó về sau luôn bị y nhắm tới."

"Ôi, Quý Hoài Chân là loại người không biết nặng nhẹ, trọng cái lợi nhỏ mà quên nghĩa lớn như vậy lại nắm giữ quyền lực lớn thế kia, ta thấy Đại Tề sớm muộn gì cũng xong đời. Trước kia có Lục gia còn có thể đối trọng với y, giờ Lục gia đổ rồi, sau này chỉ còn mình Quý gia làm mưa làm gió thôi."

"Không phải, không phải đâu, chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói Lục đại nhân đã đại diện cho Đại Tề sang đàm phán nghị hòa với người Di Nhung, được người Di Nhung tôn làm thượng khách, sắp sửa về kinh rồi sao? Ta thấy vào lúc này, hắn có thể thuyết phục được người Di Nhung giao hảo với Đại Tề ta, chưa chắc đã là chuyện xấu."

"Ta thấy cái nghị hòa này cũng bằng thừa, đám mọi rợ kia biết gì là nhân nghĩa lễ nghi, nếu biết thì đã chẳng chiếm lấy Cung Châu rồi."

Sau bức bình phong, Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng, chẳng còn tâm trí đâu mà nghe tiếp nữa.

"Nửa năm không gặp, đám trí thức này vẫn cứ mồm năm miệng mười, đổi trắng thay đen giỏi thật." Y ngẩng đầu nhìn Bạch Tuyết: "Bên phía Yến Trì thế nào rồi?"

Câu hỏi này vừa thốt ra đã khiến chính y cũng phải ngẩn người.

Vào thời khắc mấu chốt này, gặp lại Bạch Tuyết, y không hỏi tình hình chiến sự Cung Châu, không hỏi chuyện gì khác, mà câu đầu tiên mở miệng lại là hỏi Yến Trì thế nào.

Bạch Tuyết coi như không thấy sự thẫn thờ trong thoáng chốc trên mặt Quý Hoài Chân, nàng ta tâm lý đáp: "Đã phái Tam Hỉ đi thăm... chăm sóc cậu ấy rồi."

Quý Hoài Chân nghe vậy, bật cười thành tiếng: "Thế thì Tam Hỉ chắc sẽ đánh nhau với Ô Lan cho mà xem."

Bạch Tuyết cũng cười theo, rõ ràng đã nghe thuộc hạ kể về những chiến tích của Ô Lan.

Quý Hoài Chân sai người canh chừng hai người họ, không cho phép ra ngoài. Yến Trì thì còn dễ nói, chỉ có Ô Lan là thực sự điêu ngoa tùy hứng, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã khiến đám người canh gác khốn đốn không ít.

"Đại nhân, bệ hạ đã ngầm đồng ý cho ngài lên triều, vậy là ông ta đã tin lời ngài, bắt đầu nghi ngờ Lục Thập Di rồi sao?"

Quý Hoài Chân cười lạnh một tiếng: "Ông ta chưa bao giờ tin Lục Thập Di, nếu không bao năm qua sao Lục Thập Di lại không có lấy một binh một chốt nào? Trong mắt ông ta, ta dễ đối phó hơn Lục Thập Di nhiều, cho nên mới bằng lòng trao binh quyền cho ta để kiềm chế Lục Thập Di, giờ lại muốn dùng Lục Thập Di để đối phó với ta. Vị hoàng đế này của chúng ta, không tin con trai, không tin thần tử, ai bảo chính ông ta là kẻ giết cha đoạt quyền, nên chẳng tin ai bao giờ. Ông ta đâu phải nghe lời ta mà nghi ngờ Lục Thập Di, chẳng qua là sợ ta liều chết chặn đường Lương Sùng Quang, tiếp tay cho quân Thát Đát đánh thẳng vào Thượng Kinh lấy mạng ông ta."

Nhưng Quý Hoài Chân nào có làm như thế?

Ở Thượng Kinh có người y hận, đó là sự thật, nhưng ở đây cũng có người y sẵn sàng dâng hiến cả mạng sống để bảo vệ. Nói cho cùng, chỉ cần Quý Vãn Hiệp còn là Hoàng hậu Đại Tề, thì mạng sống của nàng đã gắn chặt vào cùng một chỗ với Võ Chiêu đế rồi.

Bức bình phong chia căn phòng ra làm hai phía, một bên náo nhiệt vô cùng, tràn ngập hơi thở quốc kế dân sinh; bên còn lại thì hoàn toàn trái ngược, lặng lẽ như mặt nước đọng không chút gợn sóng. Quý Hoài Chân ngồi tĩnh lặng thêm một lúc, mới bảo Bạch Tuyết đưa y trở về căn nhà tạm trú.

Cỗ xe ngựa lắc lư, lăn bánh trên mặt đường lát đá xanh tiến về phía trước. Quý Hoài Chân vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài.

Bên ngoài Tuệ Nghiệp quán lại là một thế giới khác, dường như chẳng ai hay biết chiến sự đang cận kề, mỗi người đều như những con kiến nhỏ bé, cần mẫn làm tròn bổn phận của mình.

Vừa mới đến cửa đã có thị vệ tới bẩm báo.

Quý Hoài Chân vừa thấy người này mặt mũi bầm dập liền biết đã xảy ra chuyện gì, hỏi: "Không cản được à?"

"Bẩm đại nhân, không cản được, Tam Hỉ đại nhân đã đi theo rồi ạ."

Nghe thấy Tam Hỉ đi cùng, Quý Hoài Chân mới thở phào nhẹ nhõm: "Chắc là ở đây mãi cũng chán, nhất quyết đòi ra ngoài hít thở không khí, do ta suy tính không chu toàn. Mặt

ngươi là ai đánh?"

Vẻ mặt tên thị vệ kia đầy đau khổ và lúng túng, có lẽ cảm thấy mất mặt, lí nhí đáp: "Bị thị nữ cải nam trang của Yến Trì công tử đánh ạ."

Quý Hoài Chân: "..."

Y phẩy tay cho người lui xuống, ngay cả triều phục cũng chẳng kịp thay liền dẫn theo Bạch Tuyết vội vã đuổi theo hướng Yến Trì vừa rời đi. Trong lòng y bồn chồn khôn nguôi, không rõ liệu có phải Yến Trì đi tìm Lục Thập Di hay không. Dẫu sao cậu cũng khắc cốt ghi tâm Lục Thập Di lâu đến thế, giờ đây khi trở lại Thượng Kinh, lẽ nào cậu lại không muốn gặp lại hắn một lần?

Ai ngờ Yến Trì thật sự chẳng hề có ý định đó.

Cậu dẫn theo Ô Lan, đi đến chợ Đông tìm Lộ Tiểu Giai đang bày sạp xem bói.

Khi Quý Hoài Chân đuổi đến nơi, Ô Lan, Tam Hỉ và Thiêu Bính - ba người vô tư lự đang cãi hăng. Lộ Tiểu Giai đứng cạnh Yến Trì, cả hai trông đều chẳng vui vẻ gì. Cuối cùng vẫn là Lộ Tiểu Giai trông thấy Bạch Tuyết trước, lập tức cười hớn hở. Hắn vừa cười, Yến Trì cũng ngoảnh lại nhìn. Cứ thế, giữa chốn nhân gian náo nhiệt xô bồ, cậu và Quý Hoài Chân mặc bộ triều phục đỏ rực bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ sau một cái nhìn, Yến Trì lại cụp mắt xuống đầy vẻ lạc lõng.

Bạch Tuyết nhìn Quý Hoài Chân, hỏi: "Đại nhân, còn tiếp tục không ạ?"

Một lát sau, Quý Hoài Chân trầm giọng nói: "Tiếp tục."

Y bỗng cảm thấy cảnh tượng này sao mà quen thuộc, không nhớ rõ liệu trước đây Bạch Tuyết có từng hỏi y như vậy hay không.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ: Yến Trì thật sự rất giống Diệp Hồng Ngọc.

Chapter 72

Thấy Quý Hoài Chân đến, Yến Trì cũng chẳng thèm bước qua, ngược lại là Lộ Tiểu Giai, cứ như con chó đánh hơi thấy mùi thịt mà muốn sáp lại gần Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết trừng mắt một cái, Lộ Tiểu Giai lập tức đứng im re, chỉ đứng cạnh Yến Trì mà thở ngắn than dài. Yến Trì thì coi như không nghe, không thấy bị Ô Lan kéo qua trả tiền.

Bạch Tuyết nói khẽ: "Người ta iận rồi."

"Dĩ nhiên là phải giận, không giận mới là không bình thường." Quý Hoài Chân hạ thấp giọng hỏi: "Bên phía Lục Thập Di có động tĩnh gì không?"

"Từ lúc hắn biết đại nhân về kinh là không thấy lộ diện nữa, cũng chưa từng vào cung tìm bệ hạ."

Quý Hoài Chân cười lạnh một tiếng: "Hắn cũng biết tránh mũi nhọn đấy chứ."

"Có cần bắt người trước không ạ?"

Quý Hoài Chân lắc đầu.

"Cứ từ từ, vẫn còn việc cần dùng đến hắn. Ta đã lần lượt phái người tới chỗ Thát Đát và Di Nhung rồi, chúng ta ngoài việc 'chờ' thì còn phải 'kéo'. Ngươi có biết hiện giờ Thát

Đát muốn làm gì nhất không? Đại Tề vận số chưa tận vẫn còn sức để đánh một trận, thêm Di Nhung bên cạnh, nên Thát Đát sẽ không khinh suất hành động. Thứ họ muốn nhất lúc này, chính là Lục Thập Di."

Bạch Tuyết nghe xong thì dở khóc dở cười, trêu chọc: "Người Di Nhung muốn Lục Thập Di thì cũng thôi đi, sao đến người Thát Đát cũng muốn hắn thế?"

Quý Hoài Chân cười lên, "'Lục Thập Di' bội bạc, giả vờ đầu hàng rồi nhân cơ hội giết chết hàng chục binh sĩ Thát Đát, nỗi nhục lớn như thế, người Thát Đát sao có thể ngậm bồ hòn làm ngọt? Cộng thêm ân oán ở Vấn Dương trước kia, thù mới hận cũ chồng chất, giờ đây kẻ muốn lấy mạng Lục Thập Di nhất đâu chỉ có ta?"

"Chẳng phải Lục Thập Di luôn khoe khoang mình lo cho nước thương cho dân, là bậc trung thần liệt sĩ sao? Lần này cứ để xem, nếu dùng mạng sống của một mình hắn mà đổi lấy sự bình an cho hàng triệu bá tánh Đại Tề, rốt cuộc Lục Thập Di bằng lòng hay không bằng lòng. Còn những kẻ từng hết lời khen ngợi, ra sức bảo vệ hắn kia, nếu biết chỉ cần một Lục Thập Di chết là xong chuyện, liệu có dùng những lời đại nghĩa lẫm liệt mà khuyên hắn đi vào chỗ chết hay không? E rằng chẳng cần ta ra tay, bọn họ đã hận không thể trói nghiến hắn lại, đích thân áp giải tới doanh trại của người Thát Đát rồi."

Ai cũng bảo y — Quý Hoài Chân mang mặt Bồ Tát nhưng lòng dạ ác quỷ, y lại muốn xem xem trước lằn ranh sinh tử, có mấy kẻ còn giữ được vẻ hiên ngang lẫm liệt.

"Đi gọi Tam Hỉ qua đây, ta có chuyện muốn hỏi."

Bạch Tuyết né tránh Yến Trì, lặng lẽ ra hiệu cho Tam Hỉ.

Tam Hỉ đầy vẻ hậm hực sáp lại gần Quý Hoài Chân, mách lẻo: "Đại nhân, ngài không biết đâu, cái tên Ô Lan kia tiêu tiền giỏi lắm, thấy cái gì cũng muốn, thấy cái gì cũng lạ.

Cậu ta không đủ tiền thì lại tiêu tiền của phu nhân nhà mình, thật là đáng ghét hết sức. Mà tôi nói này, phu nhân cũng thế, đã là người của đại nhân rồi mà chẳng biết giữ gìn, cũng chẳng biết lánh mặt..."

Tam Hỉ cứ lải nhải mãi, rõ ràng là đã ghi hận Ô Lan từ lâu, kể tội mãi không dứt. Bạch Tuyết nói nhỏ hỏi Quý Hoài Chân: "Ai là phu nhân cơ?"

Quý Hoài Chân lườm một cái, Tam Hỉ lập tức ngậm miệng.

"Ta hỏi ngươi, sau khi ra khỏi phủ cậu đã đi những đâu? Có từng ghé qua Tuệ Nghiệp quán không? Có hỏi thăm về Lục Thập Di không?"

Tam Hỉ chẳng cần suy nghĩ, lắc đầu nguầy nguậy.

"Biết rồi." Quý Hoài Chân không hỏi thêm nữa, lệnh cho Tam Hỉ và Bạch Tuyết lui xuống, rồi nhìn về phía hai người đang đi phía trước.

Ô Lan dẫu sao tuổi đời còn nhỏ, lại là lần đầu tới Thượng Kinh nên thấy gì cũng mới lạ, thấy gì cũng muốn mua, chẳng mấy chốc đã tiêu sạch sành sanh tiền trên người Yến Trì. Lúc gọi Yến Trì trả tiền tiếp, Yến Trì mặt đầy vẻ lúng túng, quay sang nhìn Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai lộn ngược túi áo ra, vẻ mặt bất cần: "Huynh đem đệ đi bán luôn đi, xem đệ đáng giá được mấy đồng."

Gã bán hàng thấy Ô Lan không có tiền, lập tức giật lại món đồ trên tay cậu ta.

"Không có tiền mà còn lượn lờ ở đây làm gì!"

Gã đó nắm chặt tay Ô Lan, Ô Lan ngước mắt nhìn gã, rồi thu tay về.

Đúng lúc ấy, có một bàn tay chìa ra từ bên cạnh, dưới lớp triều phục đỏ rực rỡ, làn da ấy trông càng thêm trắng trẻo, y thay Ô Lan trả tiền.

Ô Lan cười, nhưng khi nhìn lên chủ nhân của bàn tay đó thì lập tức tắt nụ cười, hừ lạnh một tiếng: "Ngài giam chúng tôi trong phủ lâu như thế, tưởng đưa chút tiền là xong chuyện chắc?"

Quý Hoài Chân chỉ cười không nói, nhìn Ô Lan giật phắt túi tiền của y, ra vẻ như định tiêu cho bằng sạch mới thôi.

Bạch Tuyết nháy mắt với Lộ Tiểu Giai, bảo hắn dùng lời ngon tiếng ngọt lừa Ô Lan đi chỗ khác một lát. Yến Trì cô độc không người giúp đỡ, chỉ đành buồn bực đứng trước sạp hàng, liền bị Quý Hoài Chân chặn đứng ngay tại chỗ.

Quý Hoài Chân dịu dàng nói với Yến Trì: "Là ta suy nghĩ chưa thấu đáo, nếu cậu muốn ra ngoài thì cứ bảo ta một tiếng, ta sẽ để Tam Hỉ đi cùng. Hai ngày nay bận rộn quá, không chăm sóc được cho cậu, cậu đừng giận ta."

Yến Trì nhìn y: "Không giận ngươi, nhưng tại sao không cho ta và Ô Lan ra ngoài?"

"Dĩ nhiên là sợ cậu đi gặp hắn rồi." Quý Hoài Chân cười, cầm món đồ Yến Trì vừa đặt xuống lên xem xét một hồi, khẽ nghiêng đầu, lập tức có tùy tùng tiến lên trả tiền giúp y.

Quý Hoài Chân đặt món đồ đó vào lòng Yến Trì, thản nhiên nói: "Thích thì cứ mua, đã tới địa bàn của ta, lẽ nào lại để cậu chịu thiệt thòi."

Ánh mắt ấy đầy vẻ thẳng thắn.

Nếu y tìm một cái cớ để lừa dối giấu giếm, Yến Trì còn thấy bình thường, đằng này y cứ thế nói toạc ra từng chữ một, ngược lại khiến Yến Trì chẳng biết phải làm sao. Hai người đã lâu rồi không nhắc đến Lục Thập Di.

"Có muốn tới Tuệ Nghiệp quán xem thử không?"

Yến Trì trừng mắt nhìn Quý Hoài Chân: "Sao lúc này còn hỏi thế, ngươi cố ý à?"

Quý Hoài Chân mỉm cười: "Lần này là ta đi cùng cậu, sao mà giống nhau được? Cậu nói xem, cậu và hắn còn từng đi những đâu, ta phải cùng cậu đi lại hết một lượt, để sau này mỗi khi cậu trở lại chốn cũ, người cậu nhớ đến chỉ có thể là ta, chứ không phải hắn."

Những lời bộc trực, nóng bỏng và đầy vẻ ngang ngược ấy khiến Yến Trì bối rối khôn cùng.

Quý Hoài Chân hôm nay đặc biệt kiên nhẫn, nắm lấy tay Yến Trì.

"Đi theo ta."

Yến Trì giãy giụa hai cái nhưng không thoát được, ngược lại phía sau Ô Lan đã hét toáng lên, bảo Quý Hoài Chân phải giữ quy củ một chút.

Quý Hoài Chân quay đầu cười, nói với Ô Lan: "Quy củ? Quy củ là cái gì, ta và điện hạ nhà ngươi đã nhất bái thiên địa, nhị bái tổ tông, không chỉ là phu thê trên danh nghĩa mà còn là phu thê thực sự, ngươi nên gọi ta một tiếng chủ thượng mới đúng. Ngươi thử nói xem, rốt cuộc là ai không có quy củ."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt đám thị vệ nhìn Yến Trì lập tức thay đổi.

Ô Lan như bị sét đánh ngang tai, đồ ăn đồ chơi trong lòng rơi cái bịch xuống đất, trong đầu chỉ còn quẩn quanh bốn chữ "phu thê thực sự".

Quý Hoài Chân không thèm để ý đến cậu ta nữa, quay sang nói nhỏ với Yến Trì: "Không phải Ô Lan theo đại ca ngươi làm việc sao? Ngốc nghếch đến mức này, sao mà Doanh Hoà chịu nổi cậu ta chứ, nhìn cái bộ dạng khờ khạo kia, chắc không phải vẫn tưởng cậu còn là trai tân đấy chứ."

Y cười khẩy, thấp giọng đắc ý: "Khinh thường ai đây không biết."

Không nói câu đó thì thôi, vừa nói ra Yến Trì càng thêm thẹn thùng, chỉ đành giả vờ không thấy ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Ô Lan.

"Vốn định giấu cậu thêm vài ngày để tạo bất ngờ, nhưng nếu cậu đã tới chợ Đông rồi thì đúng lúc cho cậu xem luôn." Quý Hoài Chân tránh mặt mọi người, dắt Yến Trì đi tới một nơi vắng vẻ, dừng chân trước một căn nhà chưa xây xong.

Dù bên ngoài còn đang sửa sang nhưng bên trong đã sắm sửa không ít đồ đạc.

Yến Trì ngước mắt nhìn, kinh ngạc thấy bên trong có một con ngựa gỗ bập bênh.

Thấy vẻ hoang mang trong mắt Yến Trì, Quý Hoài Chân càng thêm đắc ý, nghiêm túc giải thích: "Ta sai người mua lại căn nhà này để sửa sang, chắc phải một thời gian nữa mới xong. Đến lúc đó ta sẽ đón vợ con của Xảo Mẫn tới đây. Ta nghĩ nàng ta góa bụa nuôi con, cuộc sống chắc hẳn vất vả, nếu tới Thượng Kinh, ta còn có thể giúp cậu trông nom họ một chút, thấy sao?"

Y nhìn Yến Trì như đang chờ được khen, đôi mắt đầy vẻ gian xảo, rồi lại vội vã kéo người chạy ra ngoài, chỉ vào một bãi đất trống gần đó: "Chỗ đất này cũng là của ta, đợi bận xong đợt này rảnh tay, ta sẽ sai những thợ giỏi nhất, xây một ngôi miếu cho mẹ cậu ở ngay vị trí chính giữa, phía Tây có thể mở một mã trường, phía Nam thì xây nhà, lúc đó sẽ đón tất cả già trẻ lớn bé ở làng Bằng Lan tới đây. Ai muốn ở lại Thượng Kinh thì ở lại, ai thích Vấn Dương không muốn đi thì cứ để họ ở lại Vấn Dương, có được không?"

Một câu "có được không" nhẹ tênh, một câu "thấy sao" đầy vẻ hờ hững, nhưng lại giải quyết được nỗi lo canh cánh trong lòng Yến Trì.

"Điện hạ, ta đã làm cho cậu nhiều việc như thế, cậu còn giận ta không?" Quý Hoài Chân lắc lắc tay cậu, khiến trái tim Yến Trì cũng rung động không ngừng.

Cậu lặng thinh hồi lâu, chỉ ngây người nhìn Quý Hoài Chân, đến khi cất lời thì giọng đã khàn đi.

"Vậy còn ta, ngươi định định đoạt ta thế nào?"

Quý Hoài Chân miệng nói toàn chuyện làng Bằng Lan, nhưng duy nhất chẳng hề nhắc tới tương lai của y và Yến Trì.

Vừa hỏi xong câu đó Yến Trì đã hối hận, biết rõ sẽ chẳng nhận được câu trả lời, vậy mà vẫn cứ mong ngóng hỏi ra. Cậu thầm mắng mình ngốc, rồi buông tay Quý Hoài Chân ra, một mình bước đi.

Nhưng Quý Hoài Chân đã đuổi kịp.

Y cười đầy phong độ, dù bị Yến Trì hất ra cũng không giận, còn kiên nhẫn nắm lấy tay cậu lần nữa, vẻ mặt cà lơ phất phơ: "Cái gì mà ta định đoạt cậu thế nào? Cậu là Thất hoàng tử Di Nhung, lại được Tô Hợp đại hãn cưng chiều vô cùng, nếu cậu muốn làm đại hãn của mười chín bộ lạc trên thảo nguyên, chẳng phải chỉ là chuyện một câu nói thôi sao? Điện hạ tiền đồ xán lạn, còn là bậc anh tài hiếm có, muốn ở đâu thì ở đó, sao lại cần tới ta định đoạt chứ."

Yến Trì sốt sắng: "Ai bảo ngươi là ta muốn làm đại hãn? So với việc làm đại hãn, ta thà nguyện..."

Cậu chưa nói hết câu nhưng Quý Hoài Chân đã hiểu.

So với hoàng quyền, Yến Trì khao khát được trở về làng Bằng Lan nơi nuôi nấng cậu khôn lớn hơn, làm một gã thôn phu nhỏ bé, cùng người mình yêu sớm tối bên nhau, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Chỉ tiếc là làng Bằng Lan đã bị hủy hoại, Yến Trì cũng chẳng phải người bình thường, và đoạn tình cảm một đời này càng đầy rẫy trắc trở.

Đương lúc tình cảm không thể kiềm chế ấy, dường như cả hai đã lập tức quay về những ngày tháng chung sống tại làng Bằng Lan. Tim Quý Hoài Chân đau thắt lại, không thể cười cợt nổi nữa, nỗi day dứt loáng cái trào dâng đến đỉnh điểm, suýt chút nữa y đã thốt ra lời bảo Yến Trì hãy mau chạy đi, đừng quay lại Đại Tề nữa.

Nhưng chuyện đã đến nước này, Quý Hoài Chân không còn đường lùi, cũng chẳng cam tâm để lòng trắc ẩn của mình làm hỏng cả một kế hoạch lớn.

Y gượng cười với Yến Trì một cái, nói qua loa: "Thôi không nói chuyện này nữa, khó khăn lắm ta mới rảnh rỗi, hôm nay đưa cậu và Ô Lan tới gác Phương Phỉ Tẫn mở mang tầm mắt."

Yến Trì cũng nhận ra mình lỡ lời, không truy hỏi thêm nữa.

Cả hai đều mang tâm sự riêng, trên đường về bị đám người buôn bán chen chúc, xung quanh nơi nào cũng náo nhiệt, duy chỉ có quanh hai người họ là tĩnh lặng như tờ.

Nhóm người Bạch Tuyết đang đợi tại chỗ, thấy Ô Lan không biết vì chuyện gì mà lại mắng nhiếc Tam Hỉ, Lộ Tiểu Giai đứng một bên, một tay cản một người, hắn bị đánh cho không còn chỗ trốn. Thấy Quý Hoài Chân trở về, hắn vội vàng van xin tha thứ.

Bạch Tuyết tránh mặt Yến Trì, nói khẽ: "Đại nhân, có người tìm."

Theo hướng nàng ta chỉ, Quý Hoài Chân ngước lên nhìn, thấy một chiếc xe ngựa mui xe dát vàng đậu cách đó không xa, một người đang dẫm lên bậc thềm xuống xe.

Chỉ nhìn đôi giày người đó đang đi thôi cũng đủ biết thân phận không tầm thường, chưa nói đến những trang sức khác trên người, nhưng điều thu hút nhất vẫn là phong thái tôn quý của bậc thiên hoàng quý tộc toát ra từ mỗi cử chỉ.

Người đó thong thả bước đến trước mặt Quý Hoài Chân, khẽ mỉm cười, giơ tay hành lễ, dịu dàng nói: "Hoài Chân, đã lâu không gặp, ngươi thật khiến ta phải đợi lâu đấy."

Một tiếng "Hoài Chân" khiến Yến Trì nhạy cảm nhìn về phía người nọ. Khi bốn mắt nhìn nhau, có lẽ vì sự thù địch trong mắt Yến Trì quá rõ ràng, người kia bị nhìn mà hơi ngạc nhiên, nhưng rồi đã khôi phục trạng thái bình thường, gật đầu với Yến Trì coi như chào hỏi.

Quý Hoài Chân nheo mắt đánh giá người đó, cười mà như không cười: "Lâu không gặp cái gì chứ, rõ ràng lúc thượng triều vừa mới gặp xong."

"Nhưng từ lúc ngươi từ Sắc Lặc Xuyên trở về, hai ta chưa từng gặp riêng."

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng, bước về phía người đó, đồng thời dặn dò Bạch Tuyết: "Đi gác Phương Phỉ Tẫn."

Thấy y cùng người đó lên xe ngựa, Ô Lan ghé sát lại, khẽ hỏi Yến Trì: "Người này là ai?"

Yến Trì ngập ngừng lắc đầu.

"Điện hạ, từ ngày đến Thượng Kinh, ngài đã cho người này quá nhiều cơ hội rồi, chính y không biết trân trọng, ngài còn nương tay làm gì nữa. Lúc y leo lên cao, ai y cũng có thể

vứt bỏ, đến tôi còn nhìn ra trong mắt y chỉ có chị y thôi, vậy mà ngài vẫn không chịu bỏ cuộc."

Ô Lan hừ lạnh, quay người bỏ đi, lúc đi ngang qua liền nhét vào tay Yến Trì một mảnh giấy vo tròn.

"Yến Trì điện hạ, đến lúc phải quyết đoán rồi."

Chapter 73

Gác Phương Phỉ Tẫn ở Thượng Kinh tọa lạc tại nơi phồn hoa nhất kinh thành. Hai bên cổng lớn trồng đầy đào, khi đến mùa, cả con phố đều tràn ngập hương hoa hòa lẫn với mùi phấn son của phụ nữ.

Kiến trúc ở Thượng Kinh đa phần chỉ một hai tầng, nhưng gác Phương Phỉ Tẫn lại hội tụ tinh hoa kỹ nghệ cả đời của những thợ giỏi nhất, xây cao tới tận bốn tầng, phô trương hết mức sự xa hoa tột bậc. Từ ngày khánh thành, các bậc quyền quý đến đây nườm nượp không ngớt.

Tính từ dưới lên, tầng một đón tiếp con em các thế gia, tầng hai đón tiếp môn khách của các tông tộc, rất ít người có thể lên đến tầng ba, phải có chưởng quầy ngồi phía trước đích thân dẫn đường mới lên được. Còn tầng bốn thì chỉ khi có Quý Hoài Chân dẫn đi mới lên nổi.

Nhóm người Yến Trì ngồi ở tầng ba, trơ mắt nhìn Quý Hoài Chân cùng gã đàn ông khí độ phi phàm kia đi lên tầng bốn.

Ô Lan nâng một cái đĩa lưu ly đựng hoa quả lên xem, khóe miệng giần giật, nói khẽ: "Chẳng trách Đại Tề các người những năm nay liên tục bại trận, hóa ra tiền đều đổ hết vào chỗ này rồi."

Mấy nàng thị nữ nhận lệnh của Bạch Tuyết, tiến lên hầu hạ tiếp đón mọi người.

Người nào người nấy ngực trần lấp ló, lúc uyển chuyển bước tới mang theo một làn hương thơm ngát, khiến Ô Lan đỏ mặt tới mang tai, chỉ biết nép sau lưng Yến Trì.

Tam Hỉ như gặp đại địch, ngồi xuống cạnh Yến Trì, ngăn cách cậu với những người phụ nữ này, hai mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Yến Trì, không khách khí đe dọa: "Tôi chẳng cần biết ngài là ai, đã đi theo đại nhân nhà tôi thì quy củ vẫn phải giữ, quản lý đôi mắt cho tốt, đừng có nhìn lung tung."

Yến Trì chẳng thèm để ý đến nó, chỉ nhẹ nhàng dùng tay gạt ra khi mấy đào hát dâng rượu đến tận miệng.

Cậu ngồi im như nhập định, đôi mắt dán chặt vào cửa căn phòng nào đó trên tầng bốn. Một lát sau, cậu chợt nhìn Tam Hỉ, hỏi: "Người kia là ai?"

Tam Hỉ ấp úng: "Ngài tự đi mà hỏi đại nhân nhà tôi ấy."

Yến Trì không nói gì nữa, mẩu giấy Ô Lan đưa lúc trước vẫn đang nắm chặt trong lòng bàn tay, mãi mà chưa tìm được cơ hội để xem. Cậu lặng lẽ ngước mắt lên, ra hiệu cho Ô Lan liền thấy Ô Lan bắt chuyện với Tam Hỉ: "Tôi thấy người kia với đại nhân nhà anh quan hệ không tầm thường đâu, có khi lại là món nợ phong lưu từ đâu kéo đến đấy."

Tam Hỉ khó chịu: "Cậu thì biết cái quái gì."

Vài câu qua lại, hai bên lại cãi nhau.

Ô Lan tìm câu chuyện này còn tệ hơn không tìm, chỉ khiến Yến Trì thêm phần phiền lòng, đành nhân lúc Tam Hỉ không chú ý, lẻn đến một nơi không người. Cậu mở mẩu giấy ra xem, trên mảnh giấy nhỏ bằng bàn tay, thứ vẽ bên trên hóa ra lại là địa mạo bên ngoài thành Thượng Kinh, chỉ có góc Đông Nam là được khoanh lại bằng bút đỏ.

Xem xong, cậu liền tiện tay tiêu hủy mẩu giấy.

Lúc quay về thì gặp Bạch Tuyết và Lộ Tiểu Giai, cậu đứng phía sau nên không ai trông thấy.

Lộ Tiểu Giai muốn nói lại thôi, thỉnh thoảng lại ngước lên lén nhìn Bạch Tuyết một cái.

"Muốn nói gì thì nói đi, ấp úng cái gì."

Bạch Tuyết không buồn ngẩng đầu, chuyên tâm pha trà, nàng ta đã tráng trà qua một lượt, chỉ đợi rót nước lần thứ hai.

"Có phải người Thát Đát sắp đánh tới Thượng Kinh rồi không?"

Bạch Tuyết khựng lại, quay sang nhìn Lộ Tiểu Giai, hỏi: "Cho dù người Thát Đát đánh tới Thượng Kinh, thì ngươi làm thế nào, chẳng lẽ là sợ rồi?"

Lộ Tiểu Giai bị nàng hỏi một câu gắt gỏng như thế, liền cảm thấy chột dạ, cứ như bị nhìn thấu tâm can vậy.

Hắn thật sự sợ, thật sự đã nảy sinh ý định bỏ chạy.

Kẻ không biết thì không sợ, nếu không hay biết sự dũng mãnh hung tàn của người Thát Đát thì cũng thôi, nhưng đằng này hắn đã tận mắt chứng kiến người Thát Đát đánh trận

giết người ở làng Bằng Lan, hắn đã thấy rồi, sao có thể trơ mắt nhìn người mình yêu rơi vào tình cảnh nguy hiểm tương tự?

"Ngươi trung thành như thế... dĩ nhiên là phải theo đại nhân nhà ngươi vào sinh ra tử rồi.” Lộ Tiểu Giai cười tự giễu: "Ta coi như hiểu được vì sao ban đầu Yến Trì huynh lại muốn đánh ngất vị nhà huynh ấy rồi đưa đi."

Bạch Tuyết hiểu ý cười một tiếng, bưng trà đã pha xong định lên tầng bốn, nàng ta nhìn Lộ Tiểu Giai từ trên cao: "Người ta đều bảo thời loạn lạc, đạo sĩ xuống núi cứu đời, hòa thượng đóng cửa lánh nạn, ta thấy cái tên đạo sĩ ngươi đây lại là kẻ rất biết thời thế đấy."

Thấy bị nói trúng tim đen, mặt Lộ Tiểu Giai lúc xanh lúc trắng, nhảy dựng lên định đuổi theo Bạch Tuyết để biện minh. Song, đúng lúc này từ tầng bốn truyền đến một tiếng bát đĩa vỡ tan tành, tiếp sau đó là một tiếng động cực lớn, không biết là ai đã lật nhào bàn ghế.

Biến cố xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Nhìn lại Yến Trì, cậu đã nghe tiếng mà bám vào lan can, xoay người nhảy lên tầng bốn, lao thẳng về hướng của Quý Hoài Chân.

Cùng lúc đó, đám thị vệ đi theo người đàn ông kia nghe thấy động tĩnh, đồng loạt rút đao xông vào. Quan khách xung quanh hỗn loạn, xô đẩy nhau, tiếng la hét không ngớt, chỉ trong chốc lát đã chạy sạch sành sanh.

Sắc mặt Bạch Tuyết thay đổi, nước trà nóng dội xuống đất, chén trà trong tay đã bay vọt ra, bắn trúng cửa căn phòng nào đó trên tầng bốn.

Hành động này không nghi ngờ gì chính là một ám hiệu, đám đào hát vốn đang vây quanh Tam Hỉ và Ô Lan đồng loạt đứng dậy, bám vào lan can tầng ba nhảy xuống, vẻ mặt lả lướt dịu dàng hoàn toàn biến mất, ai nấy đều lộ rõ sát khí, cầm thanh đao rút ra từ dưới gầm bàn, dàn thế phòng thủ chắn trước lối cầu thang dẫn xuống tầng hai.

Trên tầng bốn, Quý Hoài Chân đang bóp cổ người đàn ông kia, ấn mạnh vào lan can, hai mắt đỏ ngầu, gân xanh trên trán nổi lên cuồn cuộn: "Sao ngươi dám đối xử với tỷ ấy như thế?"

Dáng vẻ ấy rõ ràng là đang giận dữ đến tột độ.

Nhưng người đàn ông kia cũng chẳng phải hạng vừa, hai tay ghì chặt lấy cổ tay Quý Hoài Chân để kéo y ra khỏi người mình, thấy Quý Hoài Chân còn định lao tới lần nữa, mới bất đắc dĩ đấm một cú vào mặt y.

Tiếng bình phong vỡ loảng xoảng vừa dứt, Quý Hoài Chân đã nằm giữa đống hỗn độn, mãi mà không đứng lên nổi.

Cảnh này vừa hay bị Yến Trì nhìn thấy, lập tức nổi trận lôi đình, đến mức chẳng kịp đỡ Quý Hoài Chân, cậu gầm lên một tiếng, mượn đà lao tới ôm lấy eo người đàn ông kia vật xuống đất, cưỡi lên người hắn mà vung nắm đấm túi bụi. Sau vài cú đấm, ánh mắt người đàn ông kia dần trở nên mông lung.

Yến Trì không biết người này là ai, nhưng Bạch Tuyết thì biết, nàng ta lập tức giật thảy mình. Toan ngăn cản thì thấy Lộ Tiểu Giai với vẻ mặt "coi cái chết như không" xông ra, mặc kệ Yến Trì đang lúc giận dữ, ôm ngang hông cậu kéo sang một bên. Trong lúc hỗn loạn, hắn trúng vài đấm đau điếng của Yến Trì, tiếng la thảm thiết suýt chút nữa làm lật cả mái gác Phương Phỉ Tẫn.

Nhiều người không bị tiếng đánh nhau làm cho sợ hãi, ngược lại bị tiếng hét thảm của Lộ Tiểu Giai làm cho kinh động.

"Yến Trì huynh, huynh có giận thì cứ đánh ta này, chứ tuyệt đối đừng đánh trúng Bạch Tuyết cô nương!"

Quý Hoài Chân được Bạch Tuyết đỡ lấy, gượng đứng dậy, quát lớn với Yến Trì: "Tiểu Yến!"

Nghe thấy giọng y, lúc này Yến Trì mới hơi bình tĩnh lại, đẩy Lộ Tiểu Giai ra.

Cũng may lúc Quý Hoài Chân ngã đã lấy tay che đầu, nên mảnh vỡ bình phong không làm xước mặt y, chỉ để lại không ít vết cắt trên mu bàn tay.

Yến Trì xót xa nâng bàn tay Quý Hoài Chân lên, chẳng dám dùng sức nắm lấy, toàn thân cậu run rẩy không thôi, trong mắt đã ngân ngấn lệ, nói năng lộn xộn: "... Hắn thế mà lại đánh ngươi, hắn sao lại dám đánh ngươi."

Người phía sau chậm rãi đứng dậy, "oẹ" một tiếng nôn đầy ra đất.

Hắn lau đi vết bẩn lẫn máu nơi khóe miệng, lạnh giọng nói với Quý Hoài Chân: "Đại nhân là người thông minh, tự biết nguy cơ trước mắt chẳng đáng gọi là nguy cơ, cái khó là sau này phải tính sao. Những chuyện tại hạ hứa hôm nay câu câu đều là thật, đại nhân nếu không tin, nếu nghe không hiểu, về nhà hỏi cha ngươi - Quý Đình Nghiệp là rõ. Năm ngày sau, tại hạ mở tiệc tại phủ, tẩy trần cho Lục đại nhân, cơ hội này muốn hay không, đại nhân tự mình xem mà định đoạt."

Nói xong, hắn lảo đảo phất tay áo bỏ đi.

"Mau gọi người mang kim mang thuốc tới đây!" Yến Trì gắt giọng ra lệnh.

Một lát sau, Quý Hoài Chân ngồi dưới ánh đèn, Lộ Tiểu Giai và Yến Trì đứng một bên.

Bạch Tuyết cầm cây kim hơ qua ngọn nến, chần chừ không dám xuống tay, vẻ mặt kỳ quặc nói: "Ta đúng là phụ nữ, nhưng không phải phụ nữ nào cũng biết thêu thùa may vá, bảo ta cầm đao giết người thì được, chứ cầm kim, bà đây không biết làm!"

"Để ta."

Cuối cùng vẫn là Yến Trì đón lấy cây kim, cẩn thận từng chút một khều những mảnh sứ vỡ găm vào lòng bàn tay Quý Hoài Chân. Bạch Tuyết và Lộ Tiểu Giai thấy vậy đều im lặng cùng nhau lui ra ngoài.

Kẻ bình thường vốn thích la lối, một chút thiệt thòi cũng không chịu nổi, vậy mà hôm nay lại im hơi lặng tiếng lạ thường.

Đến Yến Trì cũng đổ mồ hôi hột, lúc xuống kim vô cùng cẩn trọng, vậy mà Quý Hoài Chân lại lơ đãng, cho đến khi mảnh vỡ cuối cùng được khều ra, Quý Hoài Chân mới thu tay về, nhìn chằm chằm vào mu bàn tay đầm đìa máu của mình mà thẫn thờ.

Yến Trì lại dịu dàng kéo bàn tay y qua, rắc bột thuốc lên, lúc này Quý Hoài Chân mới cảm thấy đau, khẽ nhíu mày một cái.

Yến Trì bỗng nhiên hỏi: "Người hôm nay là ai?"

Quý Hoài Chân cũng chẳng giấu giếm, thẳng thừng đáp: "Hắn tên Lý Mão, là hoàng tử Đại Tề, xếp hàng anh cả, cũng giống đại ca cậu vậy, cha không thương mẹ không yêu. Người hôm nay cậu đánh là hoàng tử đấy."

"Hắn là hoàng tử, ta cũng là hoàng tử, có gì mà không đánh được."

Yến Trì liếc nhìn y một cái, cầm lấy miếng gạc đặt bên cạnh, cẩn thận quấn quanh lòng bàn tay Quý Hoài Chân, hỏi: "Hắn đã nói gì với ngươi mà ngươi lại nổi giận như thế?" Lời vừa dứt, cậu liền cảm thấy Quý Hoài Chân nhìn mình một cái, lúc này Yến Trì mới nhận ra hỏi câu này không tiện, vội vàng rầu rĩ nói: "Ta không hỏi nữa là được chứ gì."

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu.

Chỉ một khoảnh khắc im lặng ấy thôi cũng đủ khiến lòng Yến Trì nảy sinh khúc mắc.

Bị náo loạn một trận như thế, ai nấy đều chẳng còn tâm trí đâu mà tiếp tục, lập tức thu dọn trở về phủ. dĩ nhiên Tam Hỉ không chịu để Ô Lan có cơ hội phá đám, nó nhét Yến Trì vào xe ngựa của Quý Hoài Chân, sống chết không cho Ô Lan ngồi vào trong.

Quý Hoài Chân tựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng phiền muộn vô cùng.

Yến Trì biết y không phải mệt, mà là không muốn nói chuyện.

Suốt dọc đường cả hai đều im lặng.

Ngay lúc sắp xuống xe, Quý Hoài Chân quên mất trên tay có vết thương, theo thói quen đưa tay vén rèm cửa xe, Yến Trì lại đưa tay chắn lại, nắm lấy tay y.

Trong lúc nhìn nhau, khúc mắc trong lòng Yến Trì vẫn chưa tan biến, định buông tay ra thì Quý Hoài Chân mặc kệ đau đớn, nắm ngược lại tay cậu. Y thuận thế ngồi sang bên cạnh Yến Trì, tựa đầu vào người cậu.

Yến Trì nghe thấy Quý Hoài Chân thở dài một tiếng đầy vẻ mệt mỏi uể oải.

"... Trong cái làng Bằng Lan mà cậu hằng mơ tưởng ấy, liệu có dành cho ta và tỷ tỷ của ta một chỗ đứng không?"

Yến Trì sững sờ, hốc mắt chợt đỏ hoe trong nháy mắt.

Cổ họng cùng khoang mũi cậu chua xót khôn tả, vừa mở miệng, mắt đã nhòe đi trước, có lẽ là cậu đã hiểu thấu ý nghĩa đằng sau câu nói ấy, cũng có lẽ là Yến Trì đang viển vông tự huyễn hoặc mình, nhưng lúc này cũng chẳng quản được nhiều như thế nữa, cậu chỉ ôm chặt lấy vai Quý Hoài Chân, giọng khàn đặc: "... Có."

"Nhà ta đông người lắm, còn có một thằng cháu ngoại nghịch ngợm, điện hạ phải chừa ra một chỗ rộng rộng một chút nhé."

Yến Trì cúi đầu.

"Biết rồi."

Trên lớp vải trắng nơi mu bàn tay Quý Hoài Chân dần bị một giọt rồi hai giọt nước thấm ướt.

Y nhìn thấy rồi, chua chát mỉm cười, thầm nghĩ sao trên đầu có mái che mà mưa vẫn rơi trúng thế này.

Quý Hoài Chân vừa thấy thanh thản, vừa đầy vẻ tội lỗi mà tựa vào lòng Yến Trì, cả hai cũng chẳng xuống xe, cứ thế ôm lấy nhau mà ngủ thiếp đi. Những kẻ đi theo Quý Hoài Chân đều là hạng già đời, thấy cảnh đó dĩ nhiên chẳng ai vào làm phiền.

Không biết qua bao lâu, Bạch Tuyết mới ở bên ngoài khẽ gõ cửa.

Cả hai mở mắt ra, cứ như vừa tỉnh lại sau một giấc chiêm bao.

Quý Hoài Chân nói: "Cậu về phòng trước đi, ta sẽ tới ngay."

Trước khi xuống xe, Yến Trì nhìn y một cái.

Đó dĩ nhiên là một cái nhìn đầy vẻ quyến luyến, tình ý sâu đậm. Cậu khẽ nói: "Vậy là chúng ta đã hẹn ước như thế rồi nhé."

Quý Hoài Chân mỉm cười gật đầu.

Thấy Yến Trì rời đi, Bạch Tuyết mới tiến lên, bẩm báo tin tức nhận được sớm nhất cho Quý Hoài Chân.

"Đại nhân, bên phía Di Nhung có người nhắn lại, bảo là ngài muốn giết cứ giết, chỉ là một Lục Thập Di mà thôi, chết thì cũng chết rồi."

"Đó là nguyên văn lời họ nói?"

"Đúng, là nguyên văn.”

Nghe vậy, Quý Hoài Chân lặng thinh hồi lâu, sắc mặt lúc sáng lúc tối, một lát sau bỗng nhiên cười mỉa mai châm biếm.

"Nếu là Doanh Hoà làm đại hãn, e là Đại Tề đã sớm bị đánh cho tâm phục khẩu phục rồi, tâm địa hắn thật đủ tàn độc."

Quý Hoài Chân nhìn Bạch Tuyết: "Người tình cũ hắn không màng, vậy phái người đi hỏi tiếp, đệ đệ ruột thịt hắn liệu có màng không? Nếu hắn cũng chẳng màng, thì hỏi xem Tô Hợp đại hãn liệu có màng đến cái mạng của con trai mình không."

Bạch Tuyết gật đầu vâng lệnh.

"Ngoài ra đi truyền một lời tới Lý Mão " Ánh mắt Quý Hoài Chân lạnh hẳn: "Cứ bảo năm ngày sau hắn đãi khách tại phủ, ta nhất định sẽ tới."

Chapter 74

Sáng sớm hôm sau, tin tức đã lan truyền khắp triều đình Thượng Kinh, rằng Quý Hoài Chân phạm thượng, thế mà lại đánh cả đại hoàng tử.

Chỉ là vị Quý đại nhân này phạm thượng cũng chẳng phải lần đầu, mọi người đã quá quen thuộc, nhưng lại tò mò không biết vào thời điểm mấu chốt thế này, hai người sao lại ẩu đả ở gác Phương Phỉ Tẫn.

Đủ loại tin tức truyền đi, cuối cùng lọt vào tai vị Thái tử vừa mới được lập - Lý Toàn. Người ta đều bảo Quý Hoài Chân cậy mình là thân phận quốc cữu mà làm xằng làm bậy, một khi tứ điện hạ Lý Toàn kế vị, Quý Hoài Chân chắc chắn sẽ là nhiếp chính vương.

Quyền thế ngút trời như thế, đánh một hoàng tử đã cầm chắc phần bại thì có hệ trọng gì?

Cùng lúc đó, tin tức "Lục Thập Di" trở về triều cũng lặng lẽ lan ra.

Ai nấy đều biết Quý gia và Lục gia vốn chẳng ưa gì nhau, vì thế chẳng một ai tới chúc mừng Lục Thập Di, chưa nói đến những đồng liêu vây cánh cũ, sớm đã bị Quý Hoài Chân sai người âm thầm giám sát chặt chẽ.

Kẻ làm quan vốn giỏi nhất là trông gió đổi chiều, quan trường Đại Tề lại càng như thế, trước phủ đệ Quý Hoài Chân người đến nườm nượp không ngớt, còn phủ họ Lục thì cửa vắng ngựa thưa.

Đằng sau những lời xun xoe nịnh hót kia, dường như họ đã quên mất trước đó khi Quý Hoài Chân bị giáng chức vì chuyện của tam hoàng tử, thì lúc Lục Thập Di đi Di Nhung

với thân phận đặc sứ, bọn họ đã tâng bốc "Lục Thập Di" thế nào và đã hạ thấp "Quý Hoài Chân" ra sao.

Quý Hoài Chân đóng cửa từ chối tiếp khách, chẳng gặp một ai, nhân mấy ngày này tra xét kỹ lưỡng trên dưới Tiêu Kim đài, nhổ sạch hàng chục kẻ khả nghi.

Bạch Tuyết hỏi y, những người này định xử trí thế nào, có cần âm thầm giải quyết không.

Quý Hoài Chân cười khẩy, lạnh lùng nói: "Cần gì phải âm thầm, động tĩnh càng lớn càng tốt, tốt nhất là truyền đến tai Lục Thập Di."

Nhắc đến Lục Thập Di, kể từ khi Quý Hoài Chân từ Sắc Lặc Xuyên trở về, hai người vẫn chưa có cơ hội gặp mặt. Lục Thập Di dường như biết Yến Trì cũng trở về cùng, nên ngược lại chủ động lánh mặt.

Bạch Tuyết lại mang về tin tức bên phía Thát Đát.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Quý Hoài Chân, y lấy thân phận Lục Thập Di giăng bẫy giết chết binh sĩ Thát Đát, rồi lại đưa những xác chết biến dạng ấy gửi tới doanh trại Thát Đát như một hành động thị uy. Nỗi nhục lớn lao như thế lập tức châm ngòi cơn giận của người Thát Đát, họ đưa ra điều kiện dùng Lục Thập Di để trao đổi.

Chẳng phải Lục Thập Di vốn thích mượn thân phận để thuận nước đẩy thuyền sao? Vậy y cũng phải gậy ông đập lưng ông, bắt Lục Thập Di phải ngậm đắng nuốt cay chuyện này.

"Đại nhân, có cần thuộc hạ dẫn người đi bắt Lục Thập Di lại không?"

"Cứ án binh bất động, vẫn còn một việc nhất định phải để hắn làm."

Lúc nói lời này, Quý Hoài Chân chỉ cúi đầu mân mê một chiếc răng sói. Bạch Tuyết nhìn thấy, cảm thấy vật này quen quen, chợt nhớ ra vật này chẳng phải buộc trên chiếu thư sao? Sao giờ lại rơi vào tay đại nhân nhà nàng ta?

Thấy dáng vẻ trân trọng, nâng niu của Quý Hoài Chân như thế, Bạch Tuyết bỗng hiểu ra chiếc răng sói này là của ai.

Nàng ta lộ vẻ không đành lòng, nhịn không được nói: "Đại nhân, người Thát Đát đã bằng lòng đình chiến, vậy liệu có thể thả Yến Trì về Di Nhung được không? Có cậu ấy ở đó, cộng thêm việc Di Nhung và Đại Tề đã viết văn thư liên minh, thì chắc việc khuyên Tô Hợp đại hãn trả lại Cung Châu cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn, lẽ nào cứ nhất định phải... nhất định phải đi đến bước đó sao?"

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, chỉ nhìn chiếc răng sói mà xuất thần.

Mãi lâu sau mới thản nhiên nói: "Lần này nếu không có người Di Nhung, Thát Đát sẽ đánh thẳng vào Đại Tề, nhưng vì có người Di Nhung ở đó, Thát Đát cũng sợ họ thừa cơ mà cùng Đại Tề phản công. Việc khiến người Thát Đát lui quân vốn chẳng phải chuyện khó, nhưng sau đó thì sao? Di Nhung và chúng ta chẳng qua là vì lợi ích mà tụ lại một chỗ, ai dám đảm bảo sau này họ sẽ không hợp tác với người Thát Đát? Ta không chỉ mượn cơ hội này lật đổ Lục Thập Di, mà ta còn muốn Di Nhung và Thát Đát hoàn toàn trở mặt thành thù, không bao giờ còn khả năng liên thủ nữa."

"Đại nhân, nhưng còn chính ngài..."

Quý Hoài Chân ý đã quyết, bình thản đáp: "Không cần khuyên nữa."

Bạch Tuyết bỗng nhớ tới một chuyện, chợt hỏi: "Ô Lan liệu có biết đại nhân là ai không?"

Quý Hoài Chân cười lạnh: "E là trước kia không biết, giờ cũng biết rồi, Yến Trì sẽ không nói gì mà để Ô Lan cùng cậu ấy đi vào chỗ nguy hiểm được. Năm ngày sau, ngươi đi cùng ta tới phủ Lý Mão, dù có chuyện gì xảy ra cũng phải thả Ô Lan đi, hiểu chưa?"

Vẻ mặt Bạch Tuyết đầy kinh ngạc nhìn Quý Hoài Chân, rồi như hiểu ra điều gì, nàng ta nặng nề gật đầu.

...

Năm ngày sau, Lý Mão mở tiệc tẩy trần cho Lục Thập Di tại phủ, các quan viên đến dự thưa thớt chẳng được mấy người, ai nấy đều sợ chạm phải vảy ngược của Quý Hoài Chân mà bị trả thù. Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, trong buổi tiệc của Lục Thập Di, Quý Hoài Chân lại chẳng màng hiềm khích cũ, không làm theo lẽ thường mà đích thân tới dự.

Càng bất ngờ hơn nữa là, nhân vật chính của buổi tiệc tẩy trần lần này là Lục Thập Di lại vắng mặt một cách bí ẩn.

Lúc này Quý Hoài Chân vẫn chưa biết tin này, y chỉ ngồi trên xe ngựa nhìn Yến Trì, dặn dò: "Hắn là đại hoàng tử, ta vẫn phải nể mặt hắn, lát nữa thấy hắn, cậu đừng có lại động tay động chân với hắn đấy."

Yến Trì thờ ơ đáp: "Chỉ cần hắn biết điều, nói năng tử tế, thì ai thèm động tay với hắn."

Quý Hoài Chân mỉm cười bất lực, rồi thấy Yến Trì đang lơ đễnh nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay cậu dường như có tâm sự, im hơi lặng tiếng lạ thường. Dù y chưa từng nhắc với cậu, nhưng những ngày qua y qua lại với người ta cũng chẳng hề lánh mặt cậu, chắc hẳn cậu phải biết buổi tiệc hôm nay là dành cho ai.

Nhìn gương mặt của Yến Trì, Quý Hoài Chân không nhịn được mà nghĩ, Yến Trì từng khắc cốt ghi tâm Lục Thập Di lâu đến thế, tình nghĩa thời thiếu niên là thứ khó xóa nhòa nhất, lát nữa cậu thấy Lục Thập Di sẽ có phản ứng gì?

Trước giờ Quý Hoài Chân chẳng mấy bận tâm chuyện nam nữ, nhưng đích thân đưa người mình yêu tới trước mặt kẻ khác thì vẫn là lần đầu, mỗi giây mỗi phút y đều hối hận, không lúc nào là không muốn dừng lại, nhưng cứ mỗi khi hối hận một lần, y lại càng thêm kiên định thêm một phần.

Quý Hoài Chân nhắm mắt lại, không nghĩ nhiều nữa, cũng chẳng nhận ra khi Yến Trì nhìn sang, ánh mắt ấy mang theo thâm ý sâu xa.

Phủ đệ của đại hoàng tử tọa lạc tại phố Chu Tước, nơi này gần hoàng cung lại thanh tĩnh, đa phần là nơi ở của các bậc quyền quý. Quý Hoài Chân bước lên ghế kê chân xuống xe, có người tiến lên dẫn đường cho y, y quay lại nhìn Yến Trì, cười đầy vẻ láu lỉnh.

"Người khác cũng chẳng biết cậu là ai, giờ chiến sự đang căng thẳng, chắc hẳn cậu không muốn bị coi là tù binh mà bắt lại đâu nhỉ, vì thế đành xin điện hạ chịu thiệt thòi một chút, giả làm nô lệ người Di Nhung của ta vậy."

Yến Trì hừ nhẹ một tiếng, chưa kịp lên tiếng đã bị Lý Mão vội vã chạy tới ngắt lời.

Vết bầm tím bị Yến Trì đấm trên mặt hắn vẫn chưa tan, hắn đi khập khiễng rảo bước ra đón, rõ là nhận được tin của hạ nhân báo rằng Quý Hoài Chân đã tới, bèn bỏ mặc những người khác mà vội chạy ra.

Quý Hoài Chân vừa tới, Lý Mão mới như trút được gánh nặng trong lòng, thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

"Đa tạ Quý đại nhân đã bỏ qua hiềm khích cũ, chuyện mấy ngày trước là tại hạ đắc tội rồi, nay chiến sự đang lúc khẩn trương, triều thần Đại Tề nên đồng tâm nhất trí mới phải..."

Cả hai nhìn nhau, lúc trao đổi ánh mắt đã hiểu rõ ý đồ của đối phương.

Nhóm người được Lý Mão đích thân dẫn vào chỗ ngồi, Yến Trì lặng lẽ đứng sau lưng Quý Hoài Chân, bên tay trái là Ô Lan, bên tay phải là Bạch Tuyết. Cậu và Ô Lan nhìn nhau, cả hai đều nhận ra bầu không khí bất bình thường này.

Kế hoạch có sự thay đổi, buổi tiệc vì sự vắng mặt của Lục Thập Di mà mãi vẫn chưa khai tiệc.

Lý Mão không khỏi đổ mồ hôi hột, gọi quản gia lại, thấp giọng hỏi: "Đã phái người tới Lục phủ chưa?"

Quản gia thưa: "Điện hạ, sớm đã phái người đi mời rồi, trước đó Lục đại nhân còn hứa hẹn chắc chắn lắm, không hiểu sao hôm nay bỗng dưng cáo bệnh, bảo là chẳng muốn gặp ai, nhưng lão nô nghe ngóng được, đêm qua Lục phủ có động tĩnh không nhỏ, xe ngựa ra

ra vào vào có đến mười mấy chiếc, chẳng lẽ hắn thấy Quý đại nhân đang lúc đắc thế, vì sợ bị trả thù mà chuẩn bị bỏ trốn rồi sao?"

Sắc mặt Lý Mão thay đổi hẳn.

Ý định của hắn là làm chủ trì, mời Quý Hoài Chân và Lục Thập Di - cặp đôi oan gia này tạm thời nói rõ mọi chuyện, dù có vượt qua khó khăn trước mắt là khiến quân ngoại tộc lui binh, nhưng phụ hoàng của hắn đã nảy sinh sát tâm, sao bọn họ có thể ngồi chờ chết được.

Giống như những gì hắn đã nói với Quý Hoài Chân ở gác Phương Phỉ Tẫn, khó khăn trước mắt chẳng đáng gọi là khó khăn, cái khó là sau này phải tính sao.

Hắn trầm tư một lát rồi nói tiếp: "Không đâu, Lục Thập Di muốn trốn thì sẽ không gây động tĩnh lớn như thế, đi thám thính thêm đi."

Quản gia nhận lệnh rồi lui ra.

Đúng lúc này, thân vệ của Quý Hoài Chân bước vào, ghé tai Bạch Tuyết nói thầm điều gì đó. Bạch Tuyết lại thuật lại nguyên văn vào tai Quý Hoài Chân. Nhìn khẩu hình, dường như có nhắc đến Doanh Hòa. Lúc đứng dậy, một bàn tay của nàng ta đã lặng lẽ nắm chặt chuôi đao bên hông.

Hành động này không thể qua mắt được Yến Trì và Ô Lan đang ở ngay gang tấc.

Ô Lan biến sắc, toan ra tay thì bị Yến Trì kéo lại. Cậu ta lập tức trợn mắt, nhìn Yến Trì đầy vẻ khó hiểu.

Nhưng đôi mắt Yến Trì vẫn ngoan cố dán chặt lên người Quý Hoài Chân.

Cậu đã biết chuyện gì sắp sửa xảy ra, nhưng vẫn không kìm được mà nảy sinh một chút mong đợi dành cho Quý Hoài Chân.

Ngay lúc ấy, Lý Mão nhận thấy vẻ mặt vi diệu của Quý Hoài Chân và sự căng thẳng của Bạch Tuyết ở phía đối diện, hắn tưởng tiền tuyến lại xảy ra chuyện gì, bèn khó hiểu hỏi: "Quý đại nhân? Tuy Lục đại nhân mãi vẫn chưa tới, nhưng tiệc này vẫn phải khai thôi, theo ý ta thì đừng đợi hắn nữa."

Bạch Tuyết cùng đám thuộc hạ, ánh mắt của tất cả mọi người đều dán chặt vào Quý Hoài Chân, chờ y ra lệnh.

Quý Hoài Chân lại đang thẫn thờ. Đôi mắt y bỗng đỏ hoe, dường như chiếc khăn trùm đầu màu đỏ trong hôn lễ ở Phần Châu lại hiện lên trong tâm trí. Quý Hoài Chân nhớ lại ngày hôm đó, y bị khăn trùm che khuất tầm nhìn, chỉ từ khe hở dưới chân mà thoáng thấy đôi giày của Yến Trì.

Y bất ngờ quay đầu nhìn Yến Trì một cái.

Ánh mắt ấy ẩn chứa muôn vàn tình ý, muôn vàn áy náy, chứa đựng chút chân tâm ít ỏi cùng mưu đồ tính toán hiển hiện rõ ràng của y.

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Yến Trì thấp giọng nói: "Quý Hoài Chân, không phải hai ta đã giao hẹn rồi sao?"

Quý Hoài Chân nhất thời nghẹn lời, tay y siết chặt vạt áo, mãi không nỡ vung lên. Làng Bằng Lan của Yến Trì quá xa xôi, cũng đã quá lâu rồi.

Theo sau một tiếng thở dài mang theo âm hưởng run rẩy, trái tim Quý Hoài Chân triệt để trở nên sắt đá.

Ngón tay y vừa chạm nhẹ, chén rượu trên bàn liền rơi thẳng xuống đất.

Cả tiền đường trong chớp mắt chìm vào tĩnh lặng, Yến Trì khép hờ mắt, lúc mở ra lần nữa, trong đáy mắt đã ngập tràn sát ý lạnh lùng.

Tuy Lý Mão không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng theo phản xạ cũng trở nên căng thẳng.

Chỉ một cái chớp mắt, tất cả mọi người đồng loạt chuyển động. Bạch Tuyết nhảy vọt lên, che chắn cho Quý Hoài Chân lùi lại. Tiếng ủng sắt nện xuống đất vang lên không dứt, trong chốc lát, gần trăm hộ vệ mang đao đã ùa vào căn tiền đường chật hẹp, vây kín Ô Lan và Yến Trì không kẽ hở.

Sắc mặt Lý Mão đại biến, chẳng rõ Quý Hoài Chân đang giở trò gì. Rõ ràng tên nô lệ Di Nhung này mấy ngày trước còn vì Quý Hoài Chân mà đánh nhau với mình một trận ra trò, sao hôm nay hai người lại vung kiếm vào nhau? Hắn chỉ tìm một chỗ an toàn, nấp sau lưng thị vệ, lặng lẽ quan sát tình hình.

Ô Lan cười lạnh một tiếng: "Người ta đã có chuẩn bị cả rồi, chỉ đợi chúng ta tự chui đầu vào lưới thôi."

Yến Trì đứng bất động được Ô Lan bảo vệ, cậu nhìn Quý Hoài Chân xuyên qua tầng tầng lớp lớp đám đông.

Quý Hoài Chân hạ lệnh: "Bắt lấy hai tên gian tế Di Nhung này."

Ô Lan huýt sáo một tiếng, trong nháy mắt hàng chục người Di Nhung lại từ trên mái hiên đáp xuống như từ trên trời rơi xuống, rõ ràng đã mai phục ở đây từ lâu.

Yến Trì giơ tay đón lấy vũ khí thuộc hạ ném tới —— đó là một thanh trảm mã đao dài gần chín thước, nặng chín cân. Cậu cầm đao bằng cả hai tay, múa lên trước thân mình, nhất thời không ai có thể áp sát. Ô Lan còn trực tiếp hơn, đạp lên người khác nhảy vọt lên không trung, định xông đến bắt Quý Hoài Chân. Bạch Tuyết lao ra ngăn cản, tiếng đao kiếm sắc bén va chạm vang lên khiến người ta ù tai nhức óc.

Người Di Nhung không chỉ giỏi mã chiến, mỗi người đều là tay cận chiến cự khôi. Chưa kể những kẻ được Doanh Hòa phái đến hỗ trợ Yến Trì đều là những tử sĩ tinh nhuệ nhất được hắn tuyển chọn kỹ càng, hôm nay tới đây chỉ để cứu Yến Trì thoát thân.

Thế nhưng Quý Hoài Chân đã quyết tâm phải bắt bằng được Yến Trì. Một nhóm người bị giết sạch thì có nhóm khác xông lên thế chỗ, tiền đường dần chất đầy xác chết, có cả người Di Nhung lẫn người Đại Tề.

Thấy Yến Trì sắp phá được một vòng vây để trốn thoát, Bạch Tuyết và Quý Hoài Chân liếc mắt nhìn nhau. Ngay giây sau, trường kiếm trong tay Bạch Tuyết rời khỏi tay, lao thẳng về phía mặt Quý Hoài Chân.

Bạch Tuyết ra tay không chút nương tình, nếu không có người cứu, hôm nay Quý Hoài Chân chắc chắn phải chết.

Yến Trì liếc thấy cảnh đó, bước chân khựng lại, không cần suy nghĩ liền xoay người lao tới. Ô Lan thét lớn: "Điện hạ!"

Với võ công và sức mạnh phi thường, không ai kịp nhìn rõ Yến Trì đã đột phá vòng vây thế nào để chắn trước mặt Quý Hoài Chân. Cậu vung thanh trảm mã đao hết sức bình sinh, ánh đao trên lưỡi sắc lẹm vạch ra một đường vòng cung như ngôi sao băng rực rỡ, chiếu sáng hoàn toàn hai mươi sáu năm tăm tối đắng cay của Quý Hoài Chân.

Thác Bạt Yến Trì không giữ lại chút sức lực nào, một đao chém đứt đôi thanh lợi kiếm đang bay tới. Cậu để lộ tấm lưng cho Quý Hoài Chân, hành động này chẳng khác nào chịu trói.

Không cần Quý Hoài Chân ra lệnh đã có người vòng ra sau lưng bắt lấy Yến Trì. Ô Lan gầm lên một tiếng giận dữ, định quay lại cứu thì bị người của Doanh Hòa cử tới giữ chặt.

Bốn năm người đè Yến Trì xuống đất, nhưng vẫn không khống chế nổi cậu.

Cậu không ngừng vùng vẫy, gào thét như một con dã thú bị giam cầm. Đôi mắt đỏ rực như huyết ngọc ấy quay lại nhìn Quý Hoài Chân, nhưng hai người vừa chạm mắt nhau, đầu cậu đã bị người ta đè chặt xuống đất, không thể động đậy thêm chút nào.

Quý Hoài Chân chỉ đứng đó với vẻ mặt thờ ơ, mặc kệ thuộc hạ đè mặt Yến Trì xuống, như đang khống chế súc vật mà ghì chặt cậu dưới đất.

Nhìn tư thế này, lai lịch người này nhất định không tầm thường. Lý Mão phản ứng lại, nhanh tay hơn Quý Hoài Chân mà phân phó: "Giam giữ tên người Di Nhung này vào

ngục."

Có người tiến lên, lôi kéo Yến Trì đang không ngừng vùng vẫy đi xuống.

Thấy thị vệ định đuổi theo nhóm Ô Lan, Bạch Tuyết lập tức dẫn theo một toán người, vượt mặt người của Lý Mão để truy kích Ô Lan.

Dù Yến Trì bị kéo đi nhưng những tiếng gầm thét vẫn không ngừng truyền tới, từng tiếng từng tiếng nện vào lòng Quý Hoài Chân khiến y hãi hùng khiếp vía. Tuy vẻ mặt y vẫn bình thản nhưng bàn tay dưới ống tay áo lại không ngừng run rẩy.

Lý Mão liếc nhìn sắc mặt Quý Hoài Chân, chợt hỏi: "Tên người Di Nhung này là ai?"

Tên người Di Nhung này là ai?

Quý Hoài Chân cũng tự hỏi mình như vậy.

Đối với y, Yến Trì rốt cuộc là gì.

Một lúc lâu sau, Quý Hoài Chân lạnh lùng nói: "Chỉ là một tên ngốc bị ta lợi dụng thôi."

Lý Mão nhìn y đầy dò xét, rồi mỉm cười hòa nhã: "Hóa ra là vậy."

Thấy Quý Hoài Chân im lặng, Lý Mão lại nói: "Đã thế thì đại nhân cũng nên tránh hiềm nghi, ta thấy tên người Di Nhung này cứ để tại hạ thẩm vấn đi. Đại nhân có điều gì cần dặn dò không?" Dù ngoài mặt mỉm cười nhưng hắn đang âm thầm quan sát biểu cảm của Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân đáp: "Vậy thì tốt quá, Quý mỗ không còn ý kiến gì khác."

Xung quanh đã rối tinh rối mù, Lý Mão lại cười một tiếng, áp giải người rời đi. Quý Hoài Chân đanh mặt nhìn theo bóng lưng hắn, y nén cơn giận hạ lệnh thu quân về phủ.

Sau khi rời phủ đại hoàng tử trở về chỗ ở, vừa vào cửa, Bạch Tuyết đã từ bên ngoài bước vào. Quý Hoài Chân không giấu nổi vẻ sốt sắng, nhìn nàng ta hỏi: "Đã thả người đi chưa?"

"Bẩm đại nhân, thả rồi ạ. Thuộc hạ tận mắt thấy Ô Lan dẫn người đi về phía Tây, người của đại hoàng tử không bắt được bọn họ."

Lúc này Quý Hoài Chân mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Tuyết lại nói: "Đại nhân, có cần thuộc hạ vào ngục lo liệu một chút không?"

Quý Hoài Chân không đáp, trong đầu y lúc này toàn là ánh mắt đầy oán hận và tuyệt vọng của Yến Trì nhìn mình trước khi bị bắt. Tâm trí y rối bời đến mức chẳng để tâm Bạch Tuyết đang nói gì, mãi đến khi đối phương hỏi lại lần nữa, y mới thất thần đáp: "... Không cần."

Hai chữ này tiêu tốn toàn bộ sức lực của y.

Bạch Tuyết ngẩn ra, sốt sắng gọi: "Đại nhân!"

Yến Trì là người do chính Quý Hoài Chân hạ lệnh bắt vào với tội danh gian tế.

Chưa kể lúc này quan hệ giữa Đại Tề và Di Nhung đang rất căng thẳng, tuy đã nghị hòa nhưng Di Nhung vừa mới chiếm mất một tòa thành của Đại Tề, lòng oán hận của bách tính đối với người Di Nhung so với trước đây chỉ có tăng chứ không giảm. Với đủ thứ chuyện như vậy, chẳng cần Lý Mão dặn dò thì những ngày tháng trong ngục của Yến Trì cũng có thể hình dung được.

Quý Hoài Chân quát lớn: "Ta nói không cần! Không được hành động thiếu suy nghĩ, ngay lập tức phái người đến tiền tuyến Cung Châu, hỏi lại ngày hôm ấy thêm một lần nữa!”

Ngực y phập phồng không dứt, trong phút chốc y mới nhận ra mình vừa nổi nóng với Bạch Tuyết.

Quý Hoài Chân lặng người một lúc, đột nhiên gạt phăng chén bát trà cụ trên bàn xuống đất, mệt mỏi giải thích: "Đừng rút dây động rừng. Ngộ nhỡ Lý Mão biết được thân phận của Yến Trì, biết đâu hắn sẽ mượn cơ hội này giam giữ cậu ấy vĩnh viễn ở Đại Tề để uy hiếp Di Nhung."

Dưới chân giường truyền đến tiếng rên rỉ sợ hãi, hai người cúi đầu nhìn, hóa ra là Hỏa Thiêu.

Bạch Tuyết thấp giọng đáp: "Thuộc hạ rõ rồi, đại nhân."

Quý Hoài Chân ôm lấy Hỏa Thiêu, mở mắt ngồi đến sáng, thức trắng cả đêm.

Nhưng người thức trắng đêm đâu chỉ có mình y.

Lý Mão khổ tâm suy nghĩ, lặp đi lặp lại việc cân nhắc phản ứng của Quý Hoài Chân ngày hôm nay, luôn cảm thấy y và tên gian tế Di Nhung kia không đơn thuần là quan hệ lợi dụng như y đã nói.

Từ bốn năm trước, sau khi hắn đạt được thỏa thuận với Quý Đình Nghiệp và đưa Quý Hoài Chân về dưới trướng mình, hai người đã cùng nhau làm việc, ngay cả Tiêu Kim đài cũng là do hắn giúp đỡ sáng lập, thế nên con người Quý Hoài Chân thế nào hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Kẻ này kiêu căng ngạo mạn lại mù quáng tự đại, chẳng biết kiêng dè là gì. Ngoại trừ tỷ tỷ Quý Vãn Hiệp, trong lòng y không còn ai để vướng bận. Vì vậy bất luận làm việc gì, để đạt được mục đích y cũng không bao giờ để lại đường lui cho người khác. Một kẻ thủ đoạn độc ác như thế, ngay cả chủ cũ cũng dám giết, thì sao có thể bận tâm đến mạng sống của một tên gian tế ngoại tộc.

Nghĩ đoạn, hắn vẫy tay gọi tùy tùng tới, phái người vào ngục dặn dò một phen.

Suốt mấy ngày liền, Yến Trì chịu đủ mọi khổ hình trong ngục, nhưng phía Quý Hoài Chân lại chẳng hề có động tĩnh gì. Lý Mão trong lòng đầy nghi hoặc, chỉ là hắn còn chưa kịp tới phủ Quý Hoài Chân thám thính tin tức thì đã có người nhanh hơn một bước —— ngày thứ tư Yến Trì bị giam, Lục Thập Di đã tới.

Bạch Tuyết ghé tai Quý Hoài Chân, nhỏ giọng nói: "Đại nhân, có cần thuộc hạ tìm cớ thoái thác không?"

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, ngước nhìn vầng mặt trời chói mắt trên cao, rồi trầm giọng bảo: "Cho hắn vào. Có những lời ta đã đợi mười tám năm rồi, hôm nay phải nói cho thỏa lòng."

Chapter 75

Đây quả thực là một màn vô cùng quỷ dị.

Trong căn phòng, hai người có dung mạo tương đồng ngồi đối diện nhau, tựa như một chính một tà, một sáng một tối, đại diện cho hai luồng thế lực đan xen trên quan trường Đại Tề —— chính là Quý Hoài Chân và Lục Thập Di.

Thế lực của hai người luôn bên này tăng thì bên kia giảm, quấn quýt chồng chéo.

Tuy dung mạo giống nhau nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt. Dù Bạch Tuyết đã theo Quý Hoài Chân lâu ngày, nhưng mỗi khi gặp phải tình cảnh này, nàng ta vẫn phải dựa vào y phục, trang sức và những thói quen vô tình của hai người mới có thể phân biệt được.

Nàng ta nhẹ nhàng đặt ấm trà lên bàn rồi xoay người rời đi.

Cánh cửa "két" một tiếng khép lại, hai người trong phòng không ai là người mở lời trước. Lục Thập Di không vội, Quý Hoài Chân lại càng không. Y đã vội vã suốt mười tám năm rồi, cuối cùng cũng chờ được khoảnh khắc này, để có thể chiêm ngưỡng vẻ thất bại của Lục Thập Di khi phải hạ mình tới cầu xin và chất vấn y.

Y nhìn gương mặt của Lục Thập Di, hiếm khi thấy được vẻ phẫn nộ, lo âu và bất lực trong mắt hắn. Hóa ra khi rơi vào thế hạ phong, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, Lục Thập Di cũng chẳng thể giữ nổi phong thái công tử hào hoa nữa.

Quý Hoài Chân chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp Lục Thập Di.

Năm đó y tám tuổi, Lục gia tìm được y về. Lúc đó cả người y bẩn thỉu, tóc đầy chấy rận, bùn đất bám dính móng tay. Lúc bước vào, y thấy nô gia của Lục gia đang cho chó ăn.

Lục gia nuôi chó béo mập, lông mượt mà, dương dương tự đắc, cổ ngẩng cao còn hơn cả y. Có lẽ vì khó tính, con chó kia không thèm ăn bánh màn thầu trắng do nô gia đưa mà nhất quyết phải ăn loại có rưới nước thịt.

Quý Hoài Chân khi ấy chưa mang tên Quý Hoài Chân. Y nhìn con chó, rồi lại nhìn cái màn thầu trắng mềm đến mức ấn ngón tay vào là lún một hố mà thèm thuồng đến chảy nước miếng. Thói quen cố hữu bấy giờ vẫn chưa chịu sửa, y nghĩ: Cho y đi, đừng lãng phí, có thể lấp đầy bụng đã là phước phần, y chẳng mảy may chê bai đó là đồ thừa của chó.

Ánh mắt nhìn chằm chằm đầy mất mặt ấy khiến đám nô gia bật cười chế giễu, bảo rằng lão gia chưa về, cứ đưa y đi ăn chút gì đã.

Lúc dọn thức ăn lên, Quý Hoài Chân dùng sức kéo ống tay áo xuống để che đi đôi bàn tay đen nhẻm, giả vờ như không nghe thấy những lời xì xào bàn tán của kẻ khác. Đối diện với đĩa tôm hấp, y nuốt cả vỏ tôm, rồi lại cẩn thận nhặt từng hạt cơm rơi trên bàn vì ăn quá nhanh, từng hạt từng hạt mút vào miệng.

Ngay lúc y nhặt hạt cơm cuối cùng rồi định liếm ngón tay thì Lục Thập Di tới.

Quý Hoài Chân nhìn hắn mà ngỡ như đang nằm mơ.

Y đã từng vô số lần tưởng tượng nếu mình được đầu thai vào một gia đình quyền quý, bản thân trong giấc mơ của y sẽ trông giống như người trước mắt này. Chỉ dựa vào dung

mạo của Lục Thập Di, Quý Hoài Chân đã biết người này là ai.

Y chợt hối hận vì lúc nãy sao mình không rửa tay cho sạch.

Quý Hoài Chân cúi đầu im lặng, Lục Thập Di nhìn y cũng chẳng nói lời nào.

Đây là lần đầu tiên hai anh em gặp nhau sau khi vận mệnh trớ trêu chia cắt họ.

Trong lòng mỗi người đều ôm lòng thù địch với đối phương. Một người thầm nghĩ tại sao ông trời lại bất công như vậy, những thứ y không có thì anh em của y lại có đủ cả; một người lại sợ hãi người anh trai chưa từng gặp mặt này sẽ chia sẻ sự yêu thương của mẫu thân và phụ thân.

Sau cùng vẫn là Quý Hoài Chân mở lời trước, y hỏi Lục Thập Di: "Ngươi tên gì?"

Lục Thập Di nói cho y biết, Quý Hoài Chân lại im lặng hồi lâu, rồi ra vẻ hệ trọng hỏi: "Viết thế nào?"

Lục Thập Di dùng ngón tay nhúng nước trà trong chén viết cho y xem, Quý Hoài Chân gật đầu ra vẻ hiểu biết, rồi nói: "Cũng chỉ có thế thôi."

"Ngươi tên gì?"

Quý Hoài Chân cúi gầm mặt: "Mắc mớ gì phải nói cho ngươi biết."

Y muốn đích thân nói với mẫu thân.

Nhưng mẫu thân y vừa nhìn thấy y lần đầu, vừa nghe y nói câu đầu tiên thì đột ngột phát điên.

"Mẹ, con là A Diệu đây!"

Cái xưng hô đã lâu không được nghe thấy này kích động người đàn bà trước mắt, gương mặt của Quý Hoài Chân trong mắt bà dần dần trùng khớp với một người khác.

Người đàn bà này đối với Quý Hoài Chân đáng lẽ phải vô cùng xa lạ, nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên, y đã có cảm giác thôi thúc muốn nhào tới ôm chầm lấy. Y vừa muốn gần gũi mẫu thân, cũng vừa sợ bùn đất trên tay mình sẽ làm bẩn vạt váy bằng lụa là quý giá kia.

Mẫu thân y không nói, không đáp, chỉ chằm chằm nhìn y, sắc mặt ngày càng cứng đờ.

Quý Hoài Chân trông thấy trong mắt mẫu thân một loại cảm xúc gọi là sợ hãi.

Cuối cùng mẫu thân y gào thét, phát điên, móng tay dài cào cấu vào cánh tay y qua lớp áo mỏng. Thuở ấy Quý Hoài Chân chưa biết nụ cười và vẻ mặt mình giống hệt tên cha nát rượu bài bạc kia, nhưng y nhạy cảm nhận ra sự kháng cự của mẫu thân đối với mình.

Ba ngày sau, Quý Hoài Chân chạy khỏi Lục gia.

Cho đến khi gặp lại Lục Thập Di hai năm sau đó, y đã có cái tên mới, thân phận mới, đủ sức ngồi ngang hàng với hắn. Quý Hoài Chân mượn oai hùm, có chút cảm giác hãnh diện vì được nở mày nở mặt, nhưng y chưa biết rằng kể từ đó, cái tên Lục Thập Di sẽ đeo bám y như một cơn ác mộng không dứt.

Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ khi nhỏ hai người gặp mặt là do y không giữ được bình tĩnh, hôm nay y phải ép Lục Thập Di một phen.

Quả nhiên, Lục Thập Di mở lời trước, lạnh lùng nhìn Quý Hoài Chân nói: "Tại sao ngươi lại xem thường mạng sống của bách tính Cung Châu, mở toang cổng thành cho người Di Nhung tràn vào?"

Đối phương càng phẫn nộ, càng mất kiểm soát, Quý Hoài Chân lại càng hưởng thụ.

Y bưng chén trà nhấp một ngụm, nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi người Lục Thập Di.

"Ta xem thường mạng sống của bách tính Cung Châu? Câu này ta phải hỏi ngươi mới đúng! Ngươi và hoàng đế cấu kết định trừ khử ta, không cho Lương Sùng Quang viện trợ Cung Châu, lúc đó các ngươi có từng nghĩ ngộ nhỡ Cung Châu thất thủ cũng sẽ làm hại đến bách tính không? Mạng của bọn họ là mạng, mạng của các ngươi là mạng, chẳng lẽ năm vạn thân binh của ta thì không phải là mạng?!"

Quý Hoài Chân cười, từng bước ép sát Lục Thập Di, gằn từng chữ: "Lục Thập Di, giờ ngươi ra vẻ hiên nganv thế này để lên án ta, chẳng qua là vì kẻ bị dồn vào đường cùng không phải là ngươi thôi. Nói cho cùng, ngươi cũng chỉ là một con chó do hoàng đế nuôi, ngươi tưởng lòng trung thành của mình có thể làm ông ta cảm động sao? Nhưng vị hoàng đế này của chúng ta, từ đầu đến cuối đều đề phòng ngươi, đề phòng Lý Mão, nếu không sao ta có binh quyền mà các ngươi lại không?!"

Đôi mắt Lục Thập Di dần hiện vẻ giận dữ.

"Từ đầu đến cuối, ta chưa từng muốn lấy mạng ngươi. Nếu ta muốn giết ngươi thì ở Phần Châu đã có cơ hội ra tay rồi. Nếu lúc đó ngươi chịu trói, ta đã đưa ngươi đến Đông Oánh." Lục Thập Di không kiêu ngạo cũng chẳng hèn mọn, nhìn thẳng vào mắt Quý Hoài Chân không hề né tránh: "Ngươi tưởng Tam Hỉ làm sao đến được Sắc Lặc Xuyên? Ngươi tưởng nếu không có ta âm thầm dặn dò dọc đường thì với bản lĩnh của nó, đã chẳng biết chết ở xó xỉnh nào rồi."

"Quý Hoài Chân, còn một chuyện nữa, ngươi nghĩ sai rồi. Hai ta đều là chó được hoàng quyền nuôi nấng thì không sai, nhưng người ta trung thành chưa bao giờ là kẻ ngồi trên ngai vàng kia. Nếu là minh quân, làm chó thì đã sao. Nếu không phải, dù trước mặt người đời có hiển hách thế nào, thì sau lưng lấy mặt mũi nào đối diện với liệt tổ liệt tông?"

Giọng hắn từ bình thản chuyển sang gấp gáp, nói đến cuối cùng, hiếm khi để lộ một chút phẫn nộ.

"Có những việc, nếu ngươi không dám làm, nếu còn tham luyến quyền thế địa vị, thì hãy giao binh quyền ra đây, để ta làm!"

Nói đoạn, mặt Lục Thập Di lạnh như băng, lồng ngực phập phồng không dứt.

Hắn nói ra những lời này thật thống khoái, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị Quý Hoài Chân thẹn quá hóa giận đấm cho một phát vào mặt, nhưng đối phương hồi lâu không có động tĩnh gì. Lục Thập Di nghiêng đầu nhìn thì thấy Quý Hoài Chân đang nhìn hắn cười.

Quý Hoài Chân như nghe thấy chuyện gì nực cười lắm, vừa cười vừa lắc đầu đầy mỉa mai.

Y cười đến suýt trào nước mắt, vỗ tay tán thưởng Lục Thập Di.

"Hay, nói hay lắm, đúng là một Lục Thập Di thanh cao liêm khiết, đúng là trung thần của Đại Tề. Người đời đều nói Quý Hoài Chân lòng lang dạ thú, hóa ra kẻ lòng lang dạ thú lại là Lục đại nhân ngươi."

Lúc cười cũng là y, lúc không cười cũng là y.

Tâm tình Quý Hoài Chân khó đoán, bỗng chốc khóe miệng sa sầm, u ám nhìn Lục Thập Di: "Ngươi nói thì nhẹ nhàng lắm, từ ngày ngươi sinh ra đến giờ, đã từng phải chịu khổ ngày nào chưa? Có biết cảm giác đói bụng đi ngủ, rồi lại đói bụng thức dậy là thế nào không? Đã từng thử tranh thức ăn với chó hoang giữa trời đông giá rét chưa? Hay đã từng thử cái cảm giác bị đánh đến da nát thịt tan vì ăn trộm tiền của khách trong kỹ viện? Ngươi có từng bị chính mẹ đẻ mình nhìn bằng ánh mắt sợ hãi, rồi ném đồ đạc vào người không?"

"Ngươi trung thành với Đại Tề, trung thành với liệt tổ liệt tông, trung thành với mảnh đất này, là bởi vì ngươi được hưởng cái hương vị làm người trên mảnh đất này! Còn ta từ nhỏ đến lớn chưa từng được đứng thẳng mà sống như một con người, ta phải vẫy đuôi cầu xin, khom lưng khuỵu gối. Vậy mà còn cần ngươi dạy ta cách làm chó sao? Bây giờ ta nói cho ngươi biết, ai cho ta miếng ăn, ai cho ta làm kẻ bề trên, ai làm cho ta không còn bị ức hiếp nữa, thì ta sẽ làm chó cho kẻ đó!"

"Ngươi và hoàng đế thì có gì khác nhau, cũng đều muốn lợi dụng ta thôi. Ông ta lợi dụng ta để kiềm chế ngươi, còn ngươi muốn cướp thân phận của ta, cướp binh quyền của ta để hoàn thành sự nghiệp cao thượng của ngươi. Cướp không được thì mới nghĩ đến chuyện

thả ta về Đại Tề để kiềm chế hoàng đế! Các ngươi coi ta như quân cờ muốn gọi là đến muốn đuổi là đi, ngoại trừ tỷ tỷ Quý Vãn Hiệp, có ai từng xem ta là con người chưa?!"

Quý Hoài Chân lại cười, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn thấu triệt: "Trên ngai vàng kia ngồi là ai, mặc xác ông ta tốt hay xấu, u ám hay sáng suốt, mặc kệ thành trì nào bị ngoại tộc chiếm mất, thì liên quan gì đến Quý Hoài Chân ta! Ta chỉ cần những người tốt với ta được sống, còn những kẻ không tốt với ta, tất thảy đều là đáng đời!"

"Vậy còn Yến Trì tốt hay xấu đối với ngươi? Yến Trì cũng đáng đời sao?"

Lục Thập Di đột ngột hỏi như vậy.

Câu này thốt ra, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Không nhắc đến Yến Trì thì thôi, vừa nhắc đến Yến Trì, sát tâm của Quý Hoài Chân lập tức trỗi dậy.

Lúc này y như lớp giấy bọc ngoài pháo hoa, một câu nói của Lục Thập Di đã châm ngòi nổ, Quý Hoài Chân có thể nổ tung để cùng cá chết lưới rách với hắn bất cứ lúc nào.

Quý Hoài Chân nén cơn giận đến mức gân xanh trên trán nổi lên cuồn cuộn, hận không thể đích thân băm vằn Lục Thập Di —— ai cũng có thể nhắc đến Yến Trì với y, duy chỉ có Lục Thập Di là không có tư cách đó.

Nhưng y không còn là kẻ chỉ biết nhìn cái lợi trước mắt, không nhịn được việc nhỏ mà làm hỏng đại sự của ngày xưa nữa.

Y không còn là Quý Hoài Chân của trước kia nữa rồi.

Quý Hoài Chân lạnh giọng hỏi ngược lại: "Rốt cuộc là ai đã ép ta đến bước này?"

"Những hạng người như các ngươi, miệng thì nói lời đường mật chính nghĩa, vì đại kế đại nghiệp mà ai cũng có thể hy sinh, ai cũng có thể vứt bỏ. Tại sao Quý Hoài Chân ta phải cam tâm làm một quân cờ bị bỏ rơi, tại sao tỷ tỷ và cháu ngoại của ta phải làm vật tế thần cho cuộc đấu tranh của các ngươi? Tại sao phải để ngươi quyết định bọn ta sống hay chết, đi hay ở? Ai cũng có quyền chỉ trích ta, riêng ngươi thì không, bởi vì ta cũng chỉ làm những việc giống hệt như Lục Thập Di ngươi thôi! Đều là lợi dụng người khác, thế sao ngươi lại cao thượng hơn ta?"

"Ngươi hỏi ta Yến Trì có vô tội không, chẳng lẽ ngươi chưa từng lợi dụng người mình yêu?" Y cười giễu cợt: "Ta không tin ngươi không biết, ta không tin ngươi không nhận ra vậb số Đại Tề đã tận. Nếu ta không lợi dụng Yến Trì, ngày mai Thát Đát và Di Nhung sẽ bắt tay nhau kéo quân đến tận cửa thành, Doanh Hòa dẫn binh đi đánh Thát Đát, sao Thát Đát có thể để yên cho hắn đánh? Hai bên trở mặt thành thù có gì không tốt? Sau trận này cả Di Nhung lẫn Thát Đát đều sẽ nguyên khí đại thương, trong vòng một năm sẽ không dám khinh cử vọng động. Không phải ngươi lo nước thương dân, quan tâm đến giang sơn xã tắc sao? Sao lại không biết kế này đã giúp giang sơn Đại Tề kéo dài hơi tàn thêm được hai năm nữa."

Lục Thập Di lạnh lùng nói: "Ngươi không phải vì con dân Đại Tề mà giành lấy hai năm mạng sống, ngươi chỉ muốn có một cơ hội thở dốc để cứu mạng tỷ tỷ ngươi, lo liệu cho tương lai của tỷ tỷ và cháu ngoại ngươi thôi."

"Thì đã sao nào?" Quý Hoài Chân cười lớn thừa nhận: "Đại Tề có diệt vong hay không thì liên quan gì đến ta. Ngươi bỏ cuộc đi Lục Thập Di, ngươi không có cái số yên dân trị nước đâu. Cái chốn ngươi đang đứng này, nó đã thối nát từ bên trong, thối nát từ chính kẻ ngồi trên ngai vàng kia rồi."

Quý Hoài Chân nhìn Lục Thập Di đầy ẩn ý: "Nếu ngươi không tin, chúng ta cứ chờ mà xem. Nếu có ngài ngươi rơi vào cảnh ngộ giống như ta, trở thành một quân cờ bị bỏ rơi, người người đòi đánh, người người chán ghét, thì liệu ngươi có còn giữ được vẻ hiên ngang như thế này nữa không."

Lục Thập Di không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Thị vệ bên ngoài nghe thấy động tĩnh định ngăn người lại, Quý Hoài Chân liền cao giọng nói: "Để hắn đi!"

Sau khi Lục Thập Di đi khỏi, Quý Hoài Chân mới vô cảm hất văng bàn trà. Bạch Tuyết bước vào, lẳng lặng dọn dẹp xung quanh, rồi nói với Quý Hoài Chân: "Đại nhân, mấy ngày nay đại điện hạ vẫn luôn dò xét tin tức của Yến Trì."

Quý Hoài Chân tê dại gật đầu, ngồi phịch xuống ghế với vẻ mệt mỏi cực độ, thấp giọng bảo: "Tiếng gào của Ô Lan hôm đó đã làm hỏng chuyện, chi bằng cứ thuận thế mà tiết lộ chút tin tức cho Lý Mão, để hắn biết thân phận Yến Trì không tầm thường cũng tốt, như vậy hắn sẽ không dám hạ thủ giết chết cậu ấy. Nhưng tuyệt đối không được để hắn biết ta và Yến Trì có tình cảm, chỉ cần để hắn tưởng rằng Yến Trì đã tuyệt vọng với ta rồi, rõ chưa?"

Bạch Tuyết không nói gì, cứ thế nhìn Quý Hoài Chân, định nói lại thôi.

Quý Hoài Chân ngẩn người, cười giễu: "Lúc này cậu ấy chắc chắn là hận ta thấu xương rồi, sao mà không tuyệt vọng cho được."

Bạch Tuyết thở dài: "Nếu không có tiếng hét đó của Ô Lan, đại điện hạ cũng sẽ không chú ý đến Yến Trì, cũng sẽ không vì muốn ép đại nhân mà dùng hình với cậu ấy."

"Hắn sợ ta mượn thế lực của Di Nhung để phò tá A Toàn lên ngôi." Quý Hoài Chân lắc đầu: "Không sao, không cần biện hộ cho ta, chuyện đã đến nước này, ta thà rằng Yến Trì hận ta."

Bạch Tuyết chua xót gật đầu, lại không kìm được mà hỏi: "Đại nhân, ngộ nhỡ Lục Thập Di cứu Yến Trì ra rồi thả đi thì sao?"

Quý Hoài Chân cười khẩy: "Sẽ không đâu. Đừng nghe những lời chính nghĩa đó của hắn, Lục Thập Di là kẻ biết rõ nặng nhẹ nhất. Doanh Hòa chưa đánh lui quân Thát Đát thì hắn sẽ không thả Yến Trì đi đâu. Lui xuống đi, ta muốn ở một mình một lát."

Thấy y không muốn nói thêm, Bạch Tuyết đành phải lui ra.

Mấy ngày sau, quản gia của Lý Mão báo cáo lại những tin tức thám thính được, đương nhiên không thể thiếu chuyện Lục Thập Di tìm đến đối chất với Quý Hoài Chân tối hôm đó.

Lý Mão nghe xong, đặt cuốn sách trong tay xuống, ngẩng đầu hỏi: "Ngươi nói gì? 'Lục đại nhân' đã thành thân ở Sắc Lặc Xuyên sao? Với ai?"

Người kia đáp: "Dạ với Thất hoàng tử Di Nhung ạ. Thuộc hạ còn tra được, mấy ngày trước hoàng hậu nương nương đã giấu giếm đám tùy tùng, được Bạch Tuyết bên cạnh Quý đại nhân đón ra khỏi cung, ở bên ngoài một đêm, sáng sớm hôm sau mới về."

Lý Mão suy nghĩ một lát, cười bảo: "Hóa ra là vậy. Người đâu, chuẩn bị xe vào cung. Thân phận tên người Di Nhung đó không tầm thường, hãy dặn dò xuống dưới, lấy danh

nghĩa của Quý Hoài Chân mà bắt hắn chịu đủ mọi khổ sở, tốt nhất là khiến hai kẻ đó ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng không được làm hại đến tính mạng."

Quản gia nhận lệnh lui ra.

Kể từ khi ra khỏi cung lập phủ, mỗi khi vào cung, Lý Mão chỉ đi đến hai nơi: một là Minh Đường Kim Loan điện để thượng triều bàn việc, hai là thư phòng của Võ Chiêu đế, nhưng hôm nay hắn lại hiếm khi tới một nơi khác.

Trong cung có một nơi gọi là Phượng Nghi đình, vốn là do phụ vương hắn khi chưa hoa mắt ù tai, vì để đón rước tân hậu Quý Vãn Hiệp mà phỏng theo kiến trúc cổ để xây dựng.

Quý Vãn Hiệp không có tình ý với Võ Chiêu đế, nơi tập trung tâm huyết của những thợ thủ công tài hoa này chẳng thể giữ chân được nàng, ngược lại là con trai nàng - A Toàn lại thường xuyên tới đây chơi đùa.

A Toàn được một đám thái giám cung nữ vây quanh, mắt bị bịt bằng một dải lụa đen, tay quơ quào sờ soạn, miệng thì la hét: "Mọi người đi đâu hết rồi."

Tuy dáng người thằng bé nhỏ nhắn, chân ngắn nhưng chạy rất nhanh, chẳng có chút dáng vẻ của Thái tử, dang tay lao tới phía trước liền ôm lấy một đôi chân.

"Bắt được rồi!"

A Toàn tháo dải lụa đen ra nhìn, hóa ra là đại ca ca đã nhiều ngày không gặp.

Thằng bé bám theo ống quần Lý Mão mà leo lên, cứ thích nấp vào lòng người khác, đôi mắt đen láy như hạt nho nhìn chằm chằm Lý Mão, rồi ngẩng đầu định thơm hắn.

Lý Mão bế A Toàn lên, tung tung mấy cái, cười bảo: "Béo lên rồi." Lại quay sang hỏi han mấy cung nữ thái giám bên cạnh về tình hình ăn uống gần đây của A Toàn. Chưa nói được mấy câu thì Quý Vãn Hiệp đã tìm tới đây.

Nàng vén vạt váy, cười gọi một tiếng A Toàn, vừa ngẩng đầu liền thấy Lý Mão đang bế con mình, nụ cười trên môi lập tức tắt ngấm, chỉ vỗ tay bảo A Toàn xuống dưới.

Lý Mão cung kính hành lễ, gọi: "Mẫu hậu."

Quý Vãn Hiệp đáp cũng không được, không đáp cũng chẳng xong. Nếu tính theo tuổi tác, Lý Mão còn lớn hơn nàng hai tuổi, tiếng mẫu hậu này nàng nghe mà lòng chẳng mấy dễ chịu, chỉ nhẹ nhàng xua tay bảo Lý Mão bình thân.

Quý Vãn Hiệp khách sáo nói: "Gần đây chiến sự Cung Châu căng thẳng, làm phiền ngươi giúp đỡ đệ đệ ta rồi."

Lý Mão cười đáp: "Đó là điều đương nhiên ạ. Nhưng có lẽ cũng sắp kết thúc rồi, Quý đại nhân vừa bắt được một kẻ tên là Yến Trì, lai lịch người này không tầm thường, Quý đại nhân định dùng hắn để uy hiếp người Di Nhung, để người Di Nhung đánh trận thay chúng ta. Cứ như thế, chẳng cần tốn một binh một tốt nào của Đại Tề, người Thát Đát tự khắc sẽ lui quân."

Quý Vãn Hiệp ngẩn người, lẳng lặng mỉm cười với Lý Mão rồi xoay người bế A Toàn rời đi. Trong lòng nàng, A Toàn tròn xoe mắt hỏi Quý Vãn Hiệp xem Yến Trì là ai, Quý Vãn Hiệp chỉ vỗ đầu bảo A Toàn bớt hỏi đi.

Lúc chiều tà, một chiếc xe ngựa lặng lẽ ra khỏi cung, hướng về phía đại lao Thượng Kinh.

Quý Vãn Hiệp vận áo tơ trắng, mũ trùm của chiếc áo choàng đen che kín đầu. Đám lính canh ngoài ngục chặn nàng lại, còn chưa kịp nói câu nào thì ma ma sắc sảo bên cạnh nàng đã mở lời trước.

"Lớn mật! Đồ chó không có mắt!" Thấy ma ma kia mày liễu dựng ngược, thân hình vạm vỡ, một cái tát trời giáng khiến tên thị vệ dám cản đường hoàng hậu nương nương hoa mắt chóng mặt. Chưa đợi hắn đứng dậy, ma ma đã giơ lệnh bài của hoàng hậu ra.

Tên thị vệ không dám ngăn cản nữa, chỉ âm thầm phẩy tay phái người đi thông báo cho Lý Mão và Quý Hoài Chân.

Tên cai ngục tra tấn bên trong đang chửi bới phạm nhân, vừa thấy nhân vật lớn tới liền vội vã nghênh đón. Còn nghe Hoàng hậu nương nương đích thân điểm danh muốn gặp tên gian tế Di Nhung kia, gã liền lộ vẻ suy tư, dẫn Quý Vãn Hiệp tới buồng giam Yến Trì.

Chỉ thấy bên trong ngục, một người đang ngồi bệt dưới đất, chân tay đều bị xích sắt khóa chặt, không biết bị cho ăn thứ gì mà sức lực tiêu tán hết sạch.

Nghe thấy động tĩnh, cậu ngẩng đầu nhìn Quý Vãn Hiệp.

Quý Vãn Hiệp khẽ thốt lên kinh ngạc, vội bịt miệng, đau xót nhìn cái cổ chân đang rũ xuống đất theo một góc độ quái dị của Yến Trì, run giọng hỏi: "... Sao lại bị đánh thành thế này."

Nàng giơ tay muốn xem xét thương thế của Yến Trì, nhưng lại bị vẻ cảnh giác đầy sát ý trong mắt cậu làm cho hoảng sợ.

Ma ma đi cùng vội vàng hộ tống Quý Vãn Hiệp lùi lại.

Nghĩ lại thì, người hạ lệnh bắt cậu là đệ đệ của mình, e là Yến Trì hận thấu xương Quý Hoài Chân rồi. Nếu không phải tay chân bị khóa, e là lúc này cậu đã lập tức bắt lấy nàng làm con tin rồi. Quý Vãn Hiệp thầm mắng mình sơ suất, nhưng nàng biết rõ Yến Trì quan trọng thế nào với Quý Hoài Chân. Nếu không quan trọng, nếu không bận tâm, thì sao cậu lại biết Quý Hoài Chân tên là "A Diệu"?

Nàng thận trọng tiến lại gần, lấy tay chạm nhẹ vào chân Yến Trì, thấy cậu không có ý định giết mình mới can đảm lên, bưng bát cháo đã nấu sẵn trong hộp thức ăn ra, đích thân đút cho Yến Trì.

Lúc đầu Yến Trì cúi đầu không chịu uống, Quý Vãn Hiệp đút thêm mấy lần, cậu mới nghiêng đầu uống vào.

Sau khi uống hết bát cháo, Yến Trì mới có sức để mở lời, khàn giọng hỏi: "Y đâu? Tại sao không phải y tới gặp ta? Ta muốn gặp y."

Vừa cất lời, cổ họng tựa như bị nước sôi dội qua vậy.

Quý Vãn Hiệp nén nước mắt lắc đầu.

"Ta lén tới đấy, không nói cho đệ ấy biết." Nàng vẫy tay gọi ma ma bên cạnh tới, bảo bà giúp Yến Trì nắn lại cổ chân: "Có lẽ sẽ đau đấy, ráng nhịn một chút."

Yến Trì đã nhắm mắt lại.

Chỉ nghe một tiếng rắc kinh người, sắc mặt Yến Trì trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hơi thở đã yếu ớt lắm rồi. Quý Vãn Hiệp cởi áo choàng, nhẹ nhàng đắp lên người Yến Trì, rồi giận dữ đứng bật dậy, quay sang hỏi tên cai ngục đứng bên ngoài: "Là ngươi đánh cậu ấy?"

Tên cai ngục dẻo miệng đáp: "Nó là gian tế Di Nhung, còn là do Quý đại nhân đích thân bắt vào đây, đương nhiên phải dùng hình phạt do Quý đại nhân phát minh ra để trừng trị nó rồi."

"Đại Tề ta từ khi lập quốc đến nay, khi nào lại có chuyện ngược đãi tù binh?!" Quý Vãn Hiệp hừ lạnh một tiếng, lập tức nổi giận, nhìn chằm chằm tên cai ngục kia từ trên cao, nghiêm giọng quát: "Rốt cuộc là ai cho ngươi cái gan đó? Dám đứng nói chuyện với bản cung, còn không mau quỳ xuống!"

Dù sao cũng là đích nữ Quý gia, là hoàng hậu một nước, cơn thịnh nộ này không phải tầm thường, khiến tên cai ngục sợ hãi im bặt, không dám khoe khoang nữa.

"Chiến sự phương xa đang căng thẳng, ngươi là thanh niên trai tráng không ra tiền tuyến bảo gia vệ quốc gia thì thôi, sao có thể ở hậu phương gây thêm rắc rối? Ngươi tưởng đánh chửi một tên gian tế Di Nhung là chuyện nhỏ, nhưng có biết bang giao nước lớn, từng việc từng việc một, có việc nào là nhỏ không? Nói, rốt cuộc là ai ra lệnh cho ngươi tự ý dùng hình?!"

Tên cai ngục run lẩy bẩy như cầy sấy, không dám ngẩng đầu nhìn Quý Vãn Hiệp, đang do dự không biết có nên khai thật hay không thì phía sau đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân.

"Chỉ là một tên gian tế Di Nhung thôi, có gì mà không được đánh."

Người nọ cười khẽ một tiếng.

Yến Trì ngẩng đầu nhìn qua.

Chủ nhân của giọng nói kia từ tốn, mỗi bước chân đều né tránh những vết bẩn trên sàn ngục. Y phục y mặc đều được thị nữ xông hương từ trước, khi đi mang theo một làn hương lạnh lẽo. Từ cách ăn mặc, khí chất cho tới thân phận đều không hề ăn nhập với chốn đại lao Thượng Kinh này.

Thác Bạt Yến Trì ngày đêm mong mỏi, lúc nào cũng khắc ghi, vừa hận đến mức có lúc muốn giết cho hả dạ, lại vừa muốn người đó phải sống, cuối cùng cũng lộ diện rồi.

Chapter 76

Quý Hoài Chân bước xuống bậc thang, nhìn Quý Vãn Hiệp cười bảo: "Sao tỷ lại nổi giận thế này, còn đích thân tới cái nơi này nữa."

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, y và Yến Trì đã như hai thế giới khác biệt.

Một người thanh khiết không vương hạt bụi, người kia lại đầy mình thương tích.

Quý Vãn Hiệp chỉ vào Yến Trì đang thương tích đầy mình, ngón tay không ngừng run rẩy, phẫn nộ thốt lên: "Bọn họ đánh người của đệ thành ra thế này, đệ quản hay là không quản?"

Kể từ khi bước vào buồng giam này, Quý Hoài Chân cứ như không biết Yến Trì có mặt ở đây, không hề nhìn về phía cậu lấy một lần. Lúc này nhìn theo chỉ tay của Quý Vãn Hiệp mà nhìn sang, chỉ thoáng nhìn qua rồi lập tức ngoảnh đi chỗ khác. Thậm chí còn chưa kịp để bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt y chỉ vừa lướt qua cái cổ chân vừa được nắn lại với tư thế quái dị của cậu đã như thể bị bỏng mà vội vã rời đi.

Quý Hoài Chân chẳng nói lấy một lời hồi lâu.

Yến Trì lặng im không tiếng động, chỉ đăm đăm nhìn Quý Hoài Chân như thể bị ma ám.

Một lúc lâu sau, yết hầu Quý Hoài Chân khẽ chuyển động, rồi y bỗng cười. Y vô cùng kiên nhẫn nhìn Quý Vãn Hiệp, hòa nhã hỏi: "Sao tỷ lại ở đây, ai làm tỷ giận vậy?"

Quý Vãn Hiệp chỉ vào tên cai ngục: "Có phải đệ dặn hắn đánh người thành thế này không?"

Quý Hoài Chân liền mỉm cười nhìn sang, hỏi: "Là ngươi làm tỷ tỷ ta giận sao?"

Tên cai ngục thấy Quý Hoài Chân vẫn còn vẻ tươi cười thì liền đánh bạo, thấp giọng đáp: "Là... là đại điện hạ dặn ạ, chỉ nói, nói là mang những hình phạt do Quý đại nhân phát minh ra, cái nào dùng được thì dùng hết một lượt, không đánh chết người là được."

Quý Hoài Chân "ồ" một tiếng, lẩm bẩm: "Hình phạt ta phát minh ra sao? Vậy là 'vặn cổ chân', ‘gió khuấy tuyết’, còn cả mấy thứ linh tinh khác nữa, đều đã dùng qua một lượt rồi?"

Y lại im bặt.

"Chuyện này có gì mà phải truy cứu, chỉ là một tên gian tế Di Nhung thôi mà." Quý Hoài Chân lại cười khẽ một tiếng nhìn kẻ kia, gằn từng chữ: "Chỉ là ta muốn hỏi ngươi, có phải ngươi đã làm tỷ tỷ ta giận không?"

Tên cai ngục còn chưa biết đại họa sắp giáng xuống đầu, chỉ quỳ sụp xuống trước mặt Quý Vãn Hiệp, một câu cầu xin còn chưa kịp thốt ra đã bị một luồng sức mạnh khổng lồ nhấc bổng lên, cả người bị quật mạnh vào tường, trong nháy mắt đã bị bóp chặt cổ.

Quý Hoài Chân giây trước còn phong độ ngời ngời, giây sau bỗng nhiên nổi trận lôi đình không rõ lý do.

Mặt y đầy vẻ âm hiểm, hai mắt đỏ rực nhưng lại như kẻ phát điên mà mỉm cười hỏi đi hỏi lại: "Có phải ngươi làm tỷ tỷ ta giận không?"

"Đại... đại nhân, tiểu nhân phụng... phụng..."

Sức mạnh trong tay Quý Hoài Chân dần tăng thêm, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang dần trợn ngược của kẻ kia.

"Phụng cái gì? Ngươi phụng mệnh kẻ khác tới làm tỷ tỷ ta giận sao? Ngươi là cái thá gì chứ."

Dường như y chẳng cần kẻ đó trả lời, cứ thế hỏi đi hỏi lại, vừa hỏi vừa rút dao găm bên hông ra, đâm mạnh vào lồng ngực tên cai ngục.

Sức lực mạnh đến mức khi buông tay bóp cổ ra, chỉ cần một con dao cũng đủ để đóng đinh kẻ đó lên tường. Thế vẫn chưa xong, nghe thấy tiếng "hự hự" trong cổ họng tên cai ngục, y mắng nhiếc: "Sao ngươi dám!?", "Ngươi là cái thá gì!", "Đồ khốn!"

Quý Hoài Chân đâm tới đâm lui con dao, điên cuồng đâm loạn xạ không theo quy luật nào. Máu trên người tên cai ngục bắn tung tóe, trên mặt, trên người Quý Hoài Chân chỗ nào cũng có. Quý Vãn Hiệp sợ hãi không dám thốt nên lời, mặt mày trắng bệch nhìn Quý Hoài Chân phát điên.

Chỉ có một mình Yến Trì là cứ đăm đăm nhìn Quý Hoài Chân, như thể không còn nhận ra y nữa.

Một lát sau, tay chân tên cai ngục co giật dữ dội rồi hoàn toàn tắt thở, cứ thế bị Quý Hoài Chân đâm chết tươi. Đâm chết tươi vẫn chưa hả giận, Quý Hoài Chân trút cơn thịnh nộ ngút trời lên cái xác không còn sự sống, điên cuồng đấm đá cho tới khi cái xác không còn hình người mới dần bình tĩnh lại.

Quý Hoài Chân quay lưng về phía Yến Trì, không ngừng thở dốc.

Một lát sau, y lấy quần áo của tên cai ngục lau sạch con dao, rồi lại thản nhiên đứng dậy, tiễn Quý Vãn Hiệp ra ngoài. Y hỏi nàng sao biết Yến Trì ở đây, Quý Vãn Hiệp bèn kể lại ngọn ngành chuyện Lý Mão vào cung cho y nghe. Quý Hoài Chân chỉ trấn an: "Đệ biết rồi."

Lúc quay trở lại buồng giam, gương mặt Quý Hoài Chân đã chẳng còn vẻ gì khác lạ.

Ánh mắt Yến Trì dán chặt vào mặt đất, lầm bầm: “Ngươi... ngươi làm ra cái bộ dạng này, lại... lại là để cho ai xem. Có phải... lại muốn bào chữa cho chính mình không?”

Quý Hoài Chân trầm giọng đáp: “Chỉ là giết một tên rác rưởi thôi, sao lại thành bào chữa cho bản thân rồi.”

Y bình thản nhìn khắp người đầy rẫy vết thương của Yến Trì, mở lời: “Ta đã cử người đưa thư cho đại ca của ngươi, những ngày này ngươi cứ ở lại Đại Tề, đợi hắn dẫn quân đánh lui đám quân Thát Đát đang trấn giữ ở Cung Châu xong, tự khắc sẽ đưa ngươi về.”

Y nói năng hùng hồn, đường đường chính chính, chẳng để lộ ra chút tư tình nào.

Yến Trì im lặng hồi lâu, đột ngột hỏi: “Nếu... nếu đại ca của ta không nghe theo thì sao, nếu hắn không chịu để ngươi uy hiếp mà bắt tay với quân Thát Đát, chẳng lẽ ta phải bị giam cầm ở Đại Tề cả đời? Rồi chết ở nơi này, chết tại Đại Tề sao?”

Quý Hoài Chân dửng dưng nói: “Không đâu, đại ca ngươi chắc chắn sẽ phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi. Ai bảo người Thát Đát thân thiết với tam ca ngươi, ai bảo ngươi lại cưới một ‘Lục Thập Di’ mà người Thát Đát căm ghét nhất chứ. Nếu ngoài mặt mà bắt tay nhau, đợi sau khi giải quyết xong Đại Tề, người gặp vận hạn tiếp theo chính là đại ca ngươi. Thà rằng mượn cơ hội này trở mặt với Thát Đát, chặt đứt đường lui của tam ca ngươi, mà cũng thuận theo ý đồ của phụ vương ngươi nữa.”

Yến Trì ngẩng đầu, nhìn Quý Hoài Chân bằng ánh mắt chấp nhất và bướng bỉnh: “Ta muốn nghe một câu nói thật từ ngươi, trong lòng ngươi... khi bày mưu tính kế, có bao giờ mảy may nghĩ đến ta một phần nào chưa?”

Quý Hoài Chân nở nụ cười: “Điện hạ, ngươi không ngốc đến mức muốn nghe một câu nói thật của ta, để rồi vẫn còn ở trong lòng tìm cách bào chữa cho ta đấy chứ.”

Yến Trì cười mỉa mai: “... Ta muốn chết cũng phải được rõ ràng.”

Trên người cậu, vô số vết thương vẫn chưa khép miệng, máu thịt đỏ hỏn, còn chưa kịp đóng vảy.

Nhìn bộ dạng đó, Quý Hoài Chân còn lạ gì nữa, chắc chắn là bị người ta dùng roi quất lên. Y có thể hình dung ra cảnh tên cai ngục kia tra hỏi cậu, nhục mạ cậu, nói Yến Trì là gián điệp Di Nhung, khi ấy Yến Trì đã dùng ánh mắt lạnh lùng như thế nào để nhìn gã mà chẳng nói lấy một lời.

Lúc bị người ta vặn gãy mắt cá chân, cậu có đau đớn mà kêu gào không?

Lúc bị ấn lên ghế dài, chịu những cây trượng quất vào lưng, cậu có từng hận kẻ gây ra tội nghiệt là y không?

Quý Hoài Chân bị Yến Trì hỏi như vậy, ánh mắt chẳng thể nào rời khỏi người cậu được nữa. Thà rằng Yến Trì cứ buông lời chế nhạo, còn hơn là cứ cố chấp nhìn y đăm đăm như lúc này để đòi một câu nói thật.

Y cố kìm lòng, rời mắt khỏi người Yến Trì, trầm giọng nói: "Ngươi muốn nghe lời nói thật gì? Là muốn ta đích thân nói cho ngươi biết, việc thành thân với ngươi ở Sắc Lặc Xuyên là có mưu đồ khác, hay cú tát vào mặt tam ca ngươi tại lễ tế thần cũng là vì mưu đồ khác? Hay là ngươi muốn nghe ta chính miệng thừa nhận, những ngày tháng ân cần chiều chuộng vừa qua cũng chỉ là một màn kịch, để lấy ngươi ra uy hiếp đại ca và phụ vương ngươi thôi. Yến Trì điện hạ, đến nước này rồi, ngươi chẳng lẽ vẫn còn ôm hy vọng hão huyền với ta sao, ngươi cũng nên hiểu rõ con người ta rồi đấy. Nếu đại ca ngươi không phục, đương nhiên ta sẽ không giết ngươi, mạng của ngươi đáng giá lắm, còn làm được nhiều việc khác nữa."

Quý Hoài Chân lạnh lùng quay đầu, nhìn Yến Trì bằng ánh mắt sắt đá, thấy cậu đang lảo đảo đứng dậy. Vốn dĩ cậu đã bị người ta cho uống thuốc, tay chân chẳng còn chút sức lực nào, động tác đứng lên vô cùng gian nan, chưa kể mắt cá chân cũng vừa mới được nối lại.

Những kẻ phạm tội ở nơi này trước đây không biết đã phải chịu cực hình gì, máu bắn đầy tường, nuôi dưỡng nên một lớp rêu xanh mướt. Tay Yến Trì vừa vịnh vào, chẳng mượn được phân lực nào mà trái lại còn trượt đi, ngã nhào xuống đất một cách thảm hại.

Cú ngã này làm tim Quý Hoài Chân lỡ nhịp, suýt chút nữa là lộ nguyên hình, không khống chế nổi đôi chân muốn bước tới.

Nhưng Quý Hoài Chân rốt cuộc vẫn là Quý Hoài Chân, tàn nhẫn với bản thân lại càng độc ác với người khác.

Lòng y đau thắt lại nhưng cơ thể vẫn đứng bất động.

Yến Trì nhất quyết phải đứng để nói chuyện với Quý Hoài Chân, vịn mấy lần là ngã bấy nhiêu lần, giống như đứa trẻ mới tập đi, càng ngã đau lại càng đứng dậy nhanh hơn. Cuối cùng, cậu dùng hai cánh tay bấu víu xuống mặt đất, bò về phía trước vài bước, túm lấy vạt áo gấm hoa lệ của Quý Hoài Chân mà gượng dậy.

“Ta muốn ngươi... phải... phải nói cho rõ ràng, rốt cuộc ngươi... muốn cái gì, rốt cuộc ngươi... để tâm đến cái gì. Ngay cả khi hôm nay ta chết ở đây, ngươi... ngươi cũng dửng dưng sao?”

Quý Hoài Chân cúi xuống nhìn dấu bàn tay máu mà Yến Trì để lại trên ống tay áo mình, nhẹ nhàng nhấc tay đẩy ra.

Yến Trì lảo đảo hai cái, rồi vội vàng run rẩy túm chặt lấy ống tay áo Quý Hoài Chân để đứng thẳng.

Nơi cổ chân đau thấu tim gan, chỉ cần đứng thẳng thôi đã khiến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả người run như cầy sấy, có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào. Nhưng cậu vẫn nghiến răng chịu đựng, không muốn bị Quý Hoài Chân nhìn mình bằng ánh mắt kẻ cả, ban phát như thế nữa.

“Ngươi đến đứng còn không vững, cho dù ta nói rõ ràng thì đã sao?” Quý Hoài Chân đưa tay ra, chậm rãi gỡ từng ngón tay đang túm lấy y của Yến Trì, “Ta hứa nói thật một câu với ngươi, rồi sau đó thì sao? Ngươi lấy cái gì để bắt ta phải mặc kệ tính mạng

người thân, mặc kệ sống chết của mấy trăm người ở Tiêu Kim đài để nói thật với ngươi một câu? Bằng cái làng Bằng Lan hư vô xa vời của ngươi sao?”

Yến Trì ngẩn người.

Quý Hoài Chân bỗng vung mạnh tay một cái, đẩy Yến Trì ngã nhào xuống đất.

“Ngươi có cái gì, ngươi nói cho ta nghe xem ngươi có cái gì?! Ngươi chỉ là một hoàng tử ngoại tộc ngay cả binh quyền cũng không có! Tuy đại ca ngươi không được cha yêu thương nhưng cũng biết tự tập hợp binh mã của riêng mình, tam ca ngươi không chỉ có binh quyền mà còn biết lợi dụng ưu thế từ nhà ngoại. Hai người bọn họ, có ai mà không tâm cơ, không thủ đoạn hơn ngươi? Ngươi lấy cái gì để tranh đấu với hai người bọn họ.”

Yến Trì đang vật lộn đứng dậy, nghe vậy đột nhiên bất động.

Toàn thân Quý Hoài Chân căng như dây đàn, đôi mắt đỏ ngầu, gắt gỏng với Yến Trì: “Ngươi nói xem ngươi có cái gì?! Lúc nhỏ có Diệp Hồng Ngọc bảo vệ ngươi, Diệp Hồng Ngọc chết rồi còn có đại ca và Xảo Mẫn che chở, nhưng giờ thì sao? Ngươi đã từng gánh vác một chút trách nhiệm nào đối với tộc nhân của mình chưa? Ta là người Tề, ngươi có hiểu ta là người Tề không?! Chính người Tề này đã thiết kế bắt giam ngươi vào ngục, còn lợi dụng ngươi để ép quân Di Nhung phải rút lui. Ngươi nên nhớ kỹ khuôn mặt này của ta, để sau này bắt ta phải trả giá mới đúng! Ngươi đối với Di Nhung thì vô dụng, đối với Đại Tề cũng chẳng có ích gì, chẳng lẽ chỉ bằng lời nói suông mà làng Bằng Lan có thể tự mọc lên từ đất sao? Ngươi có biết mình trong mắt người khác nực cười đến mức nào không!”

Đôi bàn tay trắng trẻo của Yến Trì đã nhuốm đầy bẩn thỉu, trộn lẫn giữa máu của chính mình và bùn đất trên sàn. Móng tay cậu cào sâu vào kẽ đất, mu bàn tay nổi gân xanh vì những lời của Quý Hoài Chân. Đầu cậu dường như chẳng thể ngẩng lên được nữa, cứ thẫn thờ nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Trong ngục chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của Quý Hoài Chân.

Y nhìn cái xoáy tóc trên đầu Yến Trì, sống mũi cay xè không chịu nổi. Sợ rằng khi mở miệng sẽ có tiếng nấc nghẹn, y vội vàng định thần, nhắm nghiền mắt lại. Y cố sống cố chết nghĩ về Quý Vãn Hiệp, nghĩ về A Toàn, nghĩ về nỗi uất hận không cam tâm khắc cốt ghi tâm ở Sắc Lặc Xuyên khi biết mình trở thành quân cờ bị vứt bỏ.

Một lát sau, Quý Hoài Chân thở ra một hơi lại mở mắt ra.

"Ngươi hỏi ta muốn cái gì, để tâm cái gì. Bây giờ ta nói cho ngươi biết, ta muốn tỷ tỷ ta phải được sống! Ta muốn được vẻ vang, ta muốn thiên hạ này không còn ai có thể đe dọa được ta nữa, ta muốn những kẻ đã lợi dụng ta, những kẻ coi thường ta đều phải quỳ dưới chân ta mà cầu xin tha thứ. Những việc này, ngươi có thể giúp ta làm được việc nào?! Nếu đã không làm được, thì lấy tư cách gì mà đòi một câu nói thật từ ta!"

Yến Trì im hơi lặng tiếng suốt hồi lâu.

Quý Hoài Chân còn muốn mắng thêm, muốn nói thêm những lời cay nghiệt hơn nữa. Tuy không đọc nhiều sách vở, nhưng những lời nhục mạ người khác thì y nối tiếp không dứt, vốn có ngàn vạn lời đang chờ Yến Trì, mắng cho cậu không còn mặt mũi nào nhìn ai, mắng cho sau này hễ nghe thấy ba chữ Quý Hoài Chân là cậu lại nảy sinh ý định giết mình.

Thác Bạt Yến Trì nên hận y, nên không còn kỳ vọng vào y nữa, sau này quay lại giết y mới đúng!

Nhưng Yến Trì từ đầu đến cuối không hề cãi lại lấy một câu, cậu chỉ thẫn thờ nhìn mặt đất, giống như những điều Quý Hoài Chân nói quá nhiều, cậu không hiểu hết nên phải từ từ suy nghĩ.

Thế nhưng dù có nghĩ chậm đến đâu, cũng có lúc phải hiểu ra.

Cậu lại cố chấp chống tay xuống đất, chậm rãi ngồi dậy, miệng lầm bầm điều gì đó.

Quý Hoài Chân cúi đầu định nghe rõ, giọng Yến Trì càng nhỏ hơn, ngay khi Quý Hoài Chân ghé sát lại, cậu bỗng chồm dậy, ngoạm lấy vai Quý Hoài Chân vẫn đúng vị trí cũ của lần trước.

Cú cắn này dùng hết sức bình sinh, lực cắn sâu đến tận xương, chứa đựng tất cả yêu và hận của Yến Trì. Nó còn khiến y nhớ mãi không quên, đau đớn vạn phần hơn bất kỳ hình phạt nào Quý Hoài Chân từng chịu trong đời, nhưng y không kêu một tiếng, không né không tránh, cả người run rẩy, cứ thế để cho Yến Trì cắn, để mặc cho cậu trút giận.

Yến Trì cười khẽ: “Ta là cái thá gì chứ, ta rốt cuộc là cái gì đây...”

“Cho nên... ngay từ đầu ngươi đã lừa ta. Từ khi nô bộc Tam Hỉ của ngươi đến Sắc Lặc Xuyên tìm ngươi, ngươi đã có lựa chọn rồi, đúng không. Cho dù ta có làm gì đi nữa... ngươi, ngươi cũng sẽ không tin ta. Trong lòng ngươi... ngươi có thể vứt bỏ ta bất cứ lúc nào vì tỷ tỷ của ngươi, vì quyền thế, vì... vì mối hận của ngươi.”

Yến Trì từng chữ từng câu chất vấn Quý Hoài Chân, rồi bỗng tự giễu cười một tiếng, lầm bầm: “Vậy mà ta, vậy mà trong lòng ta vẫn luôn tìm cách bào chữa cho ngươi.”

Mái tóc dài đẫm máu rủ xuống, che khuất nửa khuôn mặt của người đang quỳ dưới đất.

Ánh nến trong ngục chập chờn, khiến nửa mặt Yến Trì chìm trong bóng tối. Cậu lại thấp giọng cười mấy tiếng.

Tiếng cười ấy như lưỡi dao sắc lẹm khứa vào trái tim cứng như đá của Quý Hoài Chân, thanh âm thê lương ấy khiến lòng người chua xót.

"Bào chữa? Làm thì đã làm rồi, từ khi nào ta lại cần người khác bào chữa cho mình." Y ngồi xổm xuống trước mặt cậu, túm tóc Yến Trì giật mạnh ra sau, ép cậu phải ngẩng đầu nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau, tim Quý Hoài Chân thắt lại, ngẩn người trong chốc lát.

Miệng Yến Trì đầy máu đỏ tươi từ vai Quý Hoài Chân chảy ra, sự thù hận và oán trách nung nấu trong đôi mắt đẹp đẽ ấy khiến người ta rùng mình, nhớ mãi không quên. E rằng từ nay về sau, hễ nửa đêm tỉnh mộng, y cũng khó lòng quên nổi cái ngày đối đầu đau đớn đến tận xương tủy với người mình yêu.

"Sắc Lặc Xuyên nào đã phải là bắt đầu, để ta nói cho ngươi biết thế nào mới là bắt đầu."

Quý Hoài Chân chậm rãi ghé sát, hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau, giống như sắp sửa hôn nhau đến nơi. Y dùng tư thế tình tứ nhất để nói ra những lời tàn nhẫn nhất, từng câu từng chữ hóa thành dao găm, không trượt phát nào đâm thẳng vào tim Yến Trì.

"Quý Đình Nghiệp vì muốn khống chế ta, không cho ta đọc sách nhận mặt chữ, không dạy ta phân biệt đúng sai, chỉ cần ta không nghe lời là đánh mắng ngay. Ông ta thích tìm

mọi cách để trừng phạt ta, mài giũa tính kiên nhẫn của ta. Có lần ông ta không cho ta cơm ăn, bỏ đói ta ba ngày, sau đó ban cho ta một bát sủi cảo. Trong bát sủi cảo đó có tẩm độc, ta ăn xong thì bụng đau không dứt, đi dạo một vòng trước cửa Diêm Vương. Từ đó về sau, Quý Đình Nghiệp rất thích dùng cách này để trị ta, phàm là đồ ăn ông ta ban cho, ăn xong phải khiến người ta nhớ đời.”

Yến Trì sững sờ như hiểu ra điều gì, nhìn trừng trừng vào khuôn mặt Quý Hoài Chân.

“Hôm gặp phụ vương ngươi, ta đã lỡ miệng, lẽ ra ngươi nên đoán được từ sớm rằng người ngươi gặp ở Quý phủ vào ngày đại thọ sáu mươi của Quý Đình Nghiệp không phải Lục Thập Di, mà là ta.” Quý Hoài Chân nói từng câu từng chữ: “Nhưng ngươi có ngờ được không, xấp bánh vân phiến ta đưa cho ngươi không phải vì thấy ngươi đáng thương, cũng chẳng phải muốn tốt với ngươi. Mà là vì ta thấy mình đen đủi, nên cũng muốn thấy người khác gặp hạn theo, nhìn ngươi không vừa mắt, chẳng coi mạng ngươi ra gì nên cố tình chơi xỏ ngươi.”

“Việc ta lựa chọn lợi dụng ngươi ở Sắc Lặc Xuyên không phải là bắt đầu, việc ngươi nhận nhầm ta thành Lục Thập Di ở lầu Hồng Tụ Thiêm Hương tại Phần Châu cũng chẳng phải bắt đầu. Đây mới là bắt đầu, xấp bánh vân phiến ta đưa cho ngươi là muốn lấy mạng ngươi đấy. Nếu ngươi hận ta, thì hãy lo mà vươn lên cho vẻ vang, rồi quay lại đây mà giết ta. Ta cũng vậy, mà đại ca ngươi cũng thế, đừng để ai lấy tình cảm ra mà đe dọa, lợi dụng ngươi nữa, nghe rõ chưa!”

Nói xong, tay y buông lỏng, để mặc Yến Trì ngã quỵ xuống đất.

“Trong xương tủy ta cũng là hạng người giống phụ vương ngươi thôi, ông ta lừa mẹ ngươi, còn ta thì lừa ngươi...” Cuối cùng Quý Hoài Chân cũng đứng dậy, phủi nhẹ bộ hoa phục đẫm máu, bình thản nhìn Yến Trì đang quỳ dưới đất.

Đêm nay y lạnh lùng vô tình, tâm địa độc ác, không chỉ muốn chặt đứt sợi tơ tình mà còn muốn châm một mồi lửa đốt cho sạch sẽ, không để cho hai người có lấy một cơ hội "gió xuân vừa thổi, mầm non lại sinh sôi", tuyệt đối không để Yến Trì nhìn một được một chút áy náy hay đau lòng nào của y.

Thế nhưng, trái tim sắt đá kiên cố như thành trì ấy, duy chỉ có phút cuối cùng là nứt ra một khe hở.

"Cha ngươi lừa mẹ ngươi đấy." Quý Hoài Chân quay lưng đi, sống mũi cay cay, thẫn thờ nói: "Tiểu Yến à, mùa đông ở thảo nguyên lạnh lắm, bầy én chẳng thể nào bay qua nổi đâu."

Giây tiếp theo, bên ngoài phòng giam vang lên tiếng bước chân dồn dập, một người vận bạch y, tóc búi bằng ngọc quan, rảo bước vội vã chạy đến.

Chẳng cần nhìn, Quý Hoài Chân cũng biết hắn là ai. Người y không cứu nổi, việc y không làm được, đành phải giao lại cho hắn vậy.

Ba con người bị định mệnh đưa đẩy quấn lấy nhau, cuối cùng sau chuyện ở làng Bằng Lan, lại một lần nữa tương phùng —— Lục Thập Di đến rồi, chỉ duy nhất lần này, Quý Hoài Chân cam tâm tình nguyện.

Chapter 77

Duyên nợ của hai người bắt đầu từ một chút ác niệm của Quý Hoài Chân, còn cái tên Lục Thập Di lại giống như một bóng ma lởn vởn mãi không tan giữa Quý Hoài Chân và Yến Trì.

Khó khăn lắm bóng ma ấy mới có dấu hiệu tan đi, vậy mà Quý Hoài Chân lại dùng một thanh trường kiếm cố ý phóng tới, tự tay chặt đứt duyên phận giữa hai người.

Giờ đây người này đến thật đúng lúc, đối thủ một mất một còn của Quý Hoài Chân, kẻ y ghét nhất cả đời, kẻ y không bao giờ chịu thua, kẻ mà dù chết y cũng phải so bì bằng được lại xuất hiện như vị thiên tiên hạ phàm vào đúng lúc hai người tuyệt giao.

Quý Hoài Chân đến để bỏ đá xuống giếng với Yến Trì, còn Lục Thập Di lại đến để cứu người khỏi vũng bùn tăm tối.

Thật đúng với lần đầu tiên Yến Trì gặp gỡ cả hai người bọn họ năm xưa. Quý Hoài Chân mang ý xấu cho Yến Trì ăn đĩa bánh không biết có tẩm độc hay không, còn Lục Thập Di lại dùng một chiếc quạt xếp, nhẹ nhàng cứu lấy mạng sống của bao dân chúng Vấn Dương.

Khác biệt một trời một vực như thế, xem ra cũng có phần giống như ý trời đã định.

Quý Hoài Chân không chịu buông tha cho chính mình, y tỉ mỉ nhấm nháp từng cơn đau thắt trong lòng như một cách tự ngược đãi để chuộc lỗi. Y hiểu rõ rằng chút chua xót không cam tâm này thì thấm tháp gì so với những khổ cực mà Yến Trì đã phải nếm trải dưới tay y.

Y nhớ lại lúc đầu gặp Lục Thập Di, mình đã dùng đôi bàn tay chưa kịp rửa sạch đầy nhơ nhớp ấy, nhặt những hạt cơm rơi trên bàn bỏ vào miệng ngay trước mặt Lục Thập Di. Trong những lần nửa đêm tỉnh giấc, y đã vô số lần hối hận, sao lúc đó mình lại không giữ nổi bình tĩnh, để rồi mất mặt vì tham ăn như vậy.

Giờ đây đôi tay này lại nhuốm đầy máu của người yêu, minh chứng cho việc Quý Hoài Chân đã phạm phải sai lầm tày trời, đáng bị trời tru đất diệt.

Không khí trong phòng giam kỳ quặc đến cực điểm, ba con người, hai đứng một quỳ. Quý Hoài Chân và Lục Thập Di một đen một trắng, đứng đối lập nhau như âm dương đảo lộn. Yến Trì chẳng buồn ngẩng đầu, cứ thẫn thờ nhìn chằm chằm vào bầy kiến đang bò trên mặt đất.

Cậu trơ mắt nhìn con kiến đánh hơi thấy mùi máu, men theo đó mà bò lên cánh tay chằng chịt vết thương của mình, còn có cả ruồi nhặng vo ve đậu lên trên, nhưng cậu đến cả sức lực để xua tay cũng chẳng còn.

Rơi vào cảnh ngộ thảm hại nhường này, đầu óc Yến Trì trống rỗng, chẳng muốn nghĩ, chẳng muốn nhớ gì nữa, cứ thế quỳ ngồi dưới đất như đã chết rồi, thậm chí chẳng buồn ngẩng lên nhìn hai người đang đứng trước mặt lấy một cái.

Ánh mắt Lục Thập Di lướt qua vết răng đẫm máu trên vai Quý Hoài Chân, rồi hướng về phía Yến Trì. Khoảnh khắc lướt qua Quý Hoài Chân, hắn nghe thấy y trầm giọng nói: “Vốn dĩ nên là của ngươi, giờ trả lại cho ngươi đấy.”

Nói xong, Quý Hoài Chân chẳng hề ngoảnh lại, dứt khoát rời đi.

Lục Thập Di chẳng màng bộ áo trắng mà đỡ lấy Yến Trì đang mình mẩy đầy máu, khẽ hỏi: “Cậu còn chống chọi được không?”

Yến Trì không đáp, mắt dán chặt xuống sàn như bị ma ám được dìu đứng dậy một cách lảo đảo, miệng lầm bầm điều gì đó. Lục Thập Di ghé sát tai nghe, mới phát hiện Yến Trì cứ lặp đi lặp lại câu: "... Ngươi nói thiện có thưởng ác có phạt, vậy ta đã làm sai điều gì."

"Đi ra ngoài trước đã rồi nói."

Lục Thập Di gọi cai ngục đến, lấy khẩu dụ của bệ hạ để mở xiềng xích cho Yến Trì, rồi dìu cậu đi ra ngoài. Đúng lúc này Lý Mão dẫn người chạy đến. Hắn nghe tin, còn tưởng Quý Hoài Chân không kìm lòng được mà đến cứu Yến Trì ra, không ngờ người xuất hiện ở đây không chỉ có Quý Hoài Chân, mà còn có cả Lục Thập Di!

Đám thuộc hạ phía sau định tiến lên bắt giữ Yến Trì, Lý Mão vội giơ tay ngăn lại, nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ khó hiểu.

"Lục đại nhân, sao ngài lại ở đây?"

Lý Mão tính toán đủ đường, nhưng không ngờ Lục Thập Di lại xuất hiện ở chỗ này. Hắn và vị hoàng tử Di Nhung này có quan hệ gì, mà tại sao lại cứ phải nhảy vào vũng nước đục này? Tuy trên danh nghĩa, người thành thân với thất hoàng tử Di Nhung là Lục Thập Di, nhưng người đến Sắc Lặc Xuyên chẳng phải là Quý Hoài Chân sao?!

Tiếng gọi "Lục đại nhân" đã kéo hồn Yến Trì trở lại. Cậu giống như đột nhiên phản ứng lại, bất ngờ gạt tay Lục Thập Di ra, bước từng bước về phía Quý Hoài Chân.

Đến cả Lý Mão cũng bị sự thù hận trong mắt Yến Trì làm cho kinh hãi, ngần ngại không dám tiến lên.

Bước đầu tiên đứng không vững, Yến Trì suýt ngã nhào, Lục Thập Di định đỡ một tay nhưng lại bị Yến Trì loạng choạng đẩy ra.

Bước thứ hai như giẫm trên bông, Yến Trì ngã sấp xuống đất nhưng lại nghiến răng đứng dậy. Quý Vãn Hiệp không nỡ lòng, định đến đỡ nhưng lại bị Quý Hoài Chân giữ chặt lấy. Dù đang quay lưng về phía Yến Trì, nhưng không phải không nghe thấy động động tĩnh phía sau, bàn tay giấu dưới ống tay áo rộng thùng thình run lên bần bật, nhưng y vẫn tàn nhẫn không hề ngoảnh lại.

Bước thứ ba, bước thứ tư, Yến Trì cứ cố chấp từng bước một đi đến trước mặt Quý Hoài Chân.

Chỉ thấy trước bàn dân thiên hạ, mắt Yến Trì đầy hận ý, đau đớn tột cùng, chẳng còn màng đến dáng vẻ thảm hại của mình nữa, giọng nói khản đặc: “Quý Hoài Chân... những chuyện hôm nay, hôm nay...”

Cậu nói chưa dứt lời thì nghe một tiếng động trầm đục. Chỉ thấy Yến Trì không thể gượng thêm được nữa, ngã gục xuống đất.

Lý Mão giật mình: “Chết, chết rồi sao?”

Quý Hoài Chân đột ngột quay người lại.

Lý Mão nghĩ thầm, hắn chỉ sai người cho Yến Trì uống thuốc để tiêu tán sức lực, dùng hình phạt “vặn cổ chân” do chính Quý Hoài Chân phát minh ra thôi, cùng lắm là quất thêm mấy roi. Những vết thương này nhìn thì đáng sợ thật đấy, nhưng Lý Mão đã dặn kỹ là không được xuống tay quá nặng, chỉ làm màu cho Quý Hoài Chân xem để ép y một

chút thôi. Huống chi những hình phạt này Quý Hoài Chân đều đã tự mình nếm qua từng cái một, sao Quý Hoài Chân vẫn khỏe re mà thất hoàng tử Di Nhung này lại chịu không nổi?

Hắn vội cúi xuống xem xét.

Thế nhưng ngay lúc này, Yến Trì bỗng mở choàng mắt, dồn hết sức lực toàn thân, thừa lúc hắn không phòng bị mà lao về phía Lý Mão, nhưng dù cậu có chiếm được tiên cơ, thì lúc này cũng đã là sức tàn lực kiệt, chỉ là sự phản kháng cuối cùng của mãnh thú đường cùng, khó lòng mà đắc thủ.

Sau phút giây ngỡ ngàng, Lý Mão nhanh chóng phản ứng lại, tung một cước đá thẳng vào ngực Yến Trì, ra lệnh: “Người đâu!”

Đám thị vệ đã vung đao xông lên.

Thị vệ bình thường nào biết được tầm quan trọng của Yến Trì, chỉ thấy tên gián điệp Di Nhung này đang đe dọa tính mạng hoàng tử, ra tay toàn là chiêu tử. Quý Hoài Chân và Lục Thập Di đồng thời biến sắc.

Trong ngàn cân treo sợi tóc, một bóng hình mảnh mai như cánh bướm, mang theo làn hương thơm, lao về phía Yến Trì —— Quý Vãn Hiệp ở gần nhất, chẳng kịp suy nghĩ gì, ôm chặt lấy Yến Trì, giống như cách nàng đã làm với Quý Hoài Chân, dùng tấm lưng gầy mỏng của mình đỡ lấy lưỡi đao ấy.

Sau khi nhìn rõ, Lý Mão phát điên gào lên: “Dừng tay! Mau dừng tay lại!”

Nhưng đã quá muộn, tên thị vệ kia nghe lệnh tuy đã gắng sức thu tay, nhưng mũi đao vẫn đâm trúng vai Quý Vãn Hiệp. Quý Hoài Chân giận ngút trời, lao lên đá văng tên thị vệ kia ra, đỡ Quý Vãn Hiệp đứng dậy, định đi đỡ Yến Trì, nhưng có người còn nhanh hơn y. Không phải Lục Thập Di thì còn ai vào đây nữa? Hắn đỡ lấy Yến Trì, lệnh cho tùy tùng mang theo bảo vệ xung quanh, vừa là để bảo vệ Yến Trì, vừa là để ngăn cậu có thêm hành động gì khác.

May mà Lý Mão hạ lệnh kịp thời, mũi đao đâm không sâu, không nguy hiểm đến tính mạng Quý Vãn Hiệp, nhưng lại cứu được Yến Trì một mạng.

Lục Thập Di lạnh lùng nhìn Quý Hoài Chân: "Nơi này giao cho ngươi dọn dẹp."

Hắn đỡ Yến Trì định đi, nhưng Lý Mão lại ngăn người lại: "Ngươi định đưa hắn đi đâu?"

Lục Thập Di không trả lời ngay, mà nhìn Quý Hoài Chân một cái, thấy y không nói gì, mới bảo Lý Mão: "Đại điện hạ mấy ngày nay bận rộn xuôi ngược, chẳng lẽ không biết người này đã cùng ta bái lạy trời đất tổ tiên ở Sắc Lặc Xuyên sao? Nếu đã bái trời đất, ta đương nhiên phải dốc sức bảo vệ hắn chu toàn. Ta đã xin khẩu dụ của bệ hạ, người này không được dùng hình nữa, cứ để ở phủ của ta tĩnh dưỡng, sau này chiến sự kết thúc sẽ đưa về Sắc Lặc Xuyên."

Nghe những lời đầy ẩn ý của Lục Thập Di, Quý Hoài Chân chỉ im lặng không nói.

"Nếu điện hạ không tin thì cứ vào cung mà hỏi bệ hạ."

Lục Thập Di không màng đến Lý Mão nữa, dìu Yến Trì rời đi.

Lý Mão và Lục Thập Di làm việc cùng nhau nhiều năm, dù trong lòng mỗi người đều có toan tính riêng nhưng ngoài mặt vẫn giữ kẽ, chưa bao giờ bị Lục Thập Di làm mất mặt như vậy. Mặt hắn hết xanh lại trắng, đồng thời trong lòng nảy sinh nghi ngờ không ngớt. Hắn vẫn luôn tưởng thất hoàng tử Di Nhung này là người của Quý Hoài Chân, Quý Hoài Chân vốn không ưa Lục Thập Di, sao Lục Thập Di lại đứng ra cứu người của y?

Chẳng lẽ hai huynh đệ nhà này thật sự xung khắc nhau, đều có vướng mắc yêu hận với thất hoàng tử Di Nhung này sao?!

Nhất thời hắn không dám khinh suất hành động nữa, định chất vấn Quý Hoài Chân thì thấy đối phương tỏa ra hơi lạnh đầy người, dìu Quý Vãn Hiệp rời đi. Nhìn vết thương trên vai Quý Vãn Hiệp, Lý Mão chẳng biết đang kiêng dè điều gì, đành nén cơn giận, thầm dặn thuộc hạ canh chừng chặt chẽ phủ đệ của Lục Thập Di.

Bạch Tuyết đứng chờ bên ngoài, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, thấy cả hai bước ra người đầy máu thì giật mình kinh hãi, vội vàng đưa Quý Vãn Hiệp về cung, tìm ngự y đến xử lý vết thương cho nàng.

Bạch Tuyết trông chừng Quý Vãn Hiệp ngủ thiếp đi, lúc đi ra thì thấy Quý Hoài Chân đang ôm A Toàn ngồi thẫn thờ ở phòng ngoài. Vẻ mặt A Toàn lo lắng, muốn chạm vào vai Quý Hoài Chân nhưng thấy bộ dạng thảm hại đó lại không dám, chỉ có thể mếu máo nói: “Cậu, cậu sao vậy, ai cắn cậu thế?”

Quý Hoài Chân cười buồn bã, chỉ nói: “Cậu tự chuốc khổ vào thân thôi.”

A Toàn nghe không hiểu lắm, cứ lẩm nhẩm mấy chữ đó, nghĩ mãi mới thốt ra được một câu: “Có ngon không cậu?”

Quý Hoài Chân sững lại, xoa đầu A Toàn, nụ cười đầy đắng cay: “Ngon lắm.”

Cái thân hình mềm mại của A Toàn lại dán lên, ôm lấy cổ Quý Hoài Chân: “Cậu ơi, cậu đừng buồn nữa mà. Cậu có đau không?”

Quý Hoài Chân lại bảo: “Đau chút mới tốt, cậu chỉ chê vết thương này còn nhẹ quá thôi.”

A Toàn nửa hiểu nửa không, buồn bã “ồ” một tiếng, nhìn vẻ mặt thất thần như mất hồn của Quý Hoài Chân mà có chút sợ hãi. Thấy Bạch Tuyết bước ra, nhóc liền nhảy khỏi người Quý Hoài Chân, định chạy đến chỗ nàng chơi. Bạch Tuyết xoa đầu A Toàn, dặn thị nữ đưa nhóc đi nghỉ ngơi. A Toàn vốn hiểu chuyện, không quấy khóc gì, lẳng lặng đi theo.

Bạch Tuyết ở bên cạnh Quý Hoài Chân, không hề lên tiếng làm phiền. Quen biết y lâu như vậy, có bao giờ thấy Quý Hoài Chân nhận sai, có bao giờ thấy y hối hận, và có bao giờ thấy y thừa nhận mình tự chuốc khổ vào thân đâu?

Dẫu sao thì cái người trước mắt này vốn luôn là hạng người có đau cũng bẻ răng nuốt vào bụng kia mà.

Quý Hoài Chân cứ nhất quyết dằn vặt chính mình, Bạch Tuyết không hỏi, y lại chủ động nhắc đến.

“Bên chỗ Ô Lan cứ tiếp tục sai người canh chừng, không được để cậu ta cứu Yến Trì đi, cũng sai người đi theo dõi phủ Lục Thập Di nữa. Lý Mão vẫn còn nghi ngờ ta và Yến Trì, phải đề phòng người của hắn lại làm chuyện ngu xuẩn.”

Bạch Tuyết gật đầu, hỏi: "Sao đại nhân lại khẳng định Lục Thập Di nhất định sẽ cứu Yến Trì mà không thả Yến Trì đi?"

Quý Hoài Chân cúi đầu nhìn đôi bàn tay nhuốm đầy máu, có máu của Yến Trì, của y và cả của Quý Vãn Hiệp nữa.

Hồi lâu sau, Quý Hoài Chân cười buồn bã.

"Kẻ tự chuốc khổ vào thân đâu chỉ có một mình ta? Hắn bằng lòng cứu Yến Trì vì đó là đệ đệ của Doanh Hòa. Hắn không thả Yến Trì vì hắn là Lục Thập Di của Đại Tề. Những việc Quý Hoài Chân không làm được, những người ta không cứu được, thì phải để Lục Thập Di làm."

Bạch Tuyết sững lại, rồi hiểu ra điều gì đó.

Lúc này nàng mới hiểu tại sao Quý Hoài Chân có cơ hội bắt Lục Thập Di mà lại không bắt, thì ra là đã liệu trước bước này, thậm chí còn để lại quân bài Ô Lan để phòng biến cố, nhưng liệu y có ngờ được giữa chừng lại lòi ra một Lý Mão chọc gậy bánh xe, liệu có ngờ được mình phải đích thân đẩy Yến Trì sang bên cạnh Lục Thập Di không?

Bạch Tuyết không hỏi thêm nữa, chỉ khẽ thở dài, cảm thấy chữ tình đúng là hại người ta thật thảm.

Quý Hoài Chân hỏi: "Tỷ ta ngủ rồi à?"

Bạch Tuyết gật đầu, Quý Hoài Chân cười một tiếng, đứng dậy đi vào trong: "Không đâu, chắc chắn là tỷ ấy lừa ngươi để ngươi yên tâm thôi, tỷ ấy đang giả vờ ngủ đấy."

Vào trong xem, quả nhiên thấy Quý Vãn Hiệp vẫn còn thức.

Hai tỷ đệ ngồi ở đầu giường trò chuyện, giống như thuở nhỏ. Quý Vãn Hiệp thở dài, khẽ nói: “Hôm nay ở trong ngục, đệ hà tất phải nói với cậu ấy những lời như vậy.”

Quý Hoài Chân sững lại, cười trừ bình thản nói: “Tỷ không biết đâu, tâm địa cậu ta mềm yếu lắm, nếu đệ không nói tuyệt tình thì cậu ta sẽ không cam tâm. Thà rằng cứ để cậu ta hận đệ, còn tốt hơn là cứ mơ hồ ôm mộng hão huyền. Hai người ca ca của cậu ta ai cũng có tâm cơ riêng, dù ai lên ngôi thì e rằng cũng không tha cho cậu ta, đặc biệt là đại ca của cậu ta, cái thằng ngốc này vẫn chưa nhìn thấu được... Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu ta chắc chắn là hận chết đệ rồi.”

Quý Vãn Hiệp chẳng nói thêm được gì nữa, chỉ lặng lẽ lau nước mắt.

Quý Hoài Chân lại hỏi: “Hôm nay sao tỷ lại chẳng thèm suy nghĩ gì mà xông ra cứu cậu ta thế?”

Quý Vãn Hiệp cười khổ lắc đầu, không trả lời.

...

Lại nói về Yến Trì, sau khi được Lục Thập Di cứu đi, còn chưa kịp về đến Lục phủ đã ngất lịm trên xe ngựa.

Trong lúc đó cậu có tỉnh lại một lần, Lục Thập Di trông coi bên giường ngày đêm, thấy Yến Trì vừa tỉnh liền đỡ dậy cho uống một ngụm nước. Uống hết bát nước, Yến Trì lại thiếp đi.

Đến khi hoàn toàn tỉnh lại, Yến Trì thấy toàn thân đau đớn không chịu nổi, cậu đã ngủ ròng rã ba ngày trời.

Vết thương mới chồng lên vết thương cũ, cậu đang nằm sấp trên giường, bên cạnh có người đang bôi thuốc trên lưng cho cậu, nhìn qua thì là một lão bộc. Chưa kịp để Yến Trì thở phào nhẹ nhõm thì đã có người đẩy cửa bước vào, bảo lão bộc kia: "Để ta làm cho."

Lão bộc lặng lẽ lui ra, đặt miếng vải lau lên bàn.

Người này vận áo trắng, tóc búi ngọc quan, khi bước vào chỉ nhìn Yến Trì một cái rồi mỉm cười nhẹ nhàng.

Bất thình lình nhìn thấy gương mặt này, lòng Yến Trì dâng lên một nỗi xót xa và oán hận khôn nguôi, cậu vẫn luôn ghi nhớ từng lời nói hành động của y trong ngục, định mở miệng mắng nhiếc nhưng rồi nhanh chóng phản ứng lại, im lặng ngậm miệng.

Đến nước này, cuối cùng cậu cũng hiểu tại sao đại ca chỉ nhìn một cái là phân biệt được Quý Hoài Chân và Lục Thập Di.

Có những chuyện một khi đã trải qua, có những người một khi đã yêu sâu đậm, thì chỉ cần nhìn từ xa, chẳng cần lời lẽ nào, chỉ dựa vào ánh mắt, dựa vào cảm giác là đủ để xác nhận —— người trước mắt này không phải Quý Hoài Chân.

Lục Thập Di nhìn cậu một cái, rồi nói: “Hôm đó là Quý Hoài Chân sai người báo cho ta biết, bảo ta đi xin khẩu dụ của bệ hạ để đưa cậu ra khỏi ngục.”

Yến Trì im lặng một hồi, không hiểu tại sao Lục Thập Di lại nói cho mình biết, chỉ cười một tiếng đầy đắng cay: “Vậy thì đã sao.”

Chapter 78

Lục Thập Di im bặt, lặng thinh một lúc lâu, rồi xắn ống tay áo lên mấy nấc, định tự tay lau đi vệt máu trên lưng cho Yến Trì. Tay hắn vừa đưa tới đã bị người ta gạt ra, hắn bình thản ngẩng lên, đối mắt với Yến Trì.

"Sao thế?"

Yến Trì dời mắt đi chỗ khác, cổ họng khô khốc, dè dặt nói: "Để ta tự làm." Nói đoạn, cậu khó khăn chống tay ngồi dậy trên giường.

Lục Thập Di nhìn Yến Trì, trầm tư một lát rồi lại quay ra gọi lão bộc lúc nãy vào bôi thuốc cho cậu. Đợi đến khi Yến Trì sửa soạn xong xuôi, hắn mới quay trở lại phòng.

Hai người nhất thời không nói gì, lát sau có thị nữ bưng cháo nóng vào, Lục Thập Di hỏi: "Cậu còn sức bưng bát không?"

Yến Trì gật đầu.

Căn phòng chỉ còn tiếng Yến Trì húp cháo khe khẽ. Một lúc lâu sau, Lục Thập Di mở lời: "Doanh Hòa và phụ vương cậu đã đồng ý xuất binh đánh Thát Đát, nhưng bọn họ đưa ra điều kiện với Quý Hoài Chân là Đại Tề cũng phải xuất binh, Quý Hoài Chân đã đồng ý rồi. Chắc là chiến sự chẳng bao lâu nữa sẽ kết thúc, lúc đó ta sẽ sai người tiễn cậu về. Mấy ngày cậu hôn mê, thuộc hạ Ô Lan của cậu có đến cứu một lần nhưng bị người của Quý Hoài Chân chặn lại."

Yến Trì không nói gì, dù là cái tên Doanh Hòa hay Quý Hoài Chân, khi thốt ra từ miệng người trước mắt này đều khiến cậu cảm thấy vô cùng vi diệu.

“Sao lại ngạc nhiên thế? Chẳng lẽ cậu tin chắc đại ca cậu sẽ không cứu cậu?” Lục Thập Di cười nói: “Thực ra cũng không hẳn thế, đại ca cậu nhìn thì có vẻ bị Quý Hoài Chân uy hiếp, nhưng thật ra là mượn gió bẻ măng thôi. Vì mối quan hệ với tam ca cậu mà quân Thát Đát luôn tìm cách can thiệp vào nội bộ Di Nhung, hắn đã muốn dẹp Thát Đát từ lâu mà chưa có cớ gì chính đáng. Nếu không có Quý Hoài Chân nhúng tay vào thì thôi, đằng này Quý Hoài Chân đã cho hắn cơ hội, đương nhiên hắn phải kéo Đại Tề xuống nước cùng, đánh cho quân Thát Đát không dám khinh suất bước chân ra khỏi quan ải, giành thêm một năm nghỉ ngơi dưỡng sức cho Di Nhung các cậu.”

Yến Trì im lặng không nói, rồi đột nhiên cười một tiếng.

“Theo lời ngươi nói thì Quý Hoài Chân vẫn có lòng giúp Di Nhung ta sao?”

Thấy vẻ cố chấp bướng bỉnh trong mắt cậu, Lục Thập Di chẳng biết nhớ tới chuyện gì, dường như thông qua Yến Trì mà nhìn thấy một ai khác, vội vàng rời mắt đi.

Hễ nhắc đến Quý Hoài Chân, Yến Trì lại phản ứng khác thường, tiếng thở dốc như kéo ống bễ khi nhóm lửa, đầu ngón tay không ngừng run rẩy, tứ chi toàn thân lại đau nhức.

“Y... y lợi dụng ta, y biết chắc chắn ta sẽ đi cứu y, y cái gì cũng biết.” Yến Trì kích động không thôi, suýt chút nữa ngã khỏi giường, Lục Thập Di vội vàng đỡ lấy cậu. Hắn trơ mắt nhìn Yến Trì nôn ra một ngụm máu bầm, lẩm bẩm: “Y còn làm nhục ta, y...”

Lục Thập Di bình thản nói: “Nhưng y nhắc nhở cậu hãy cẩn thận với đại ca cậu thì không sai đâu.”

Yến Trì sững sờ, rồi nhìn về phía Lục Thập Di, ánh mắt mang theo chút phẫn hận vì thẹn quá hóa giận.

"Trận chiến Vấn Dương, cậu đã viết thư cầu cứu Doanh Hòa, tại sao viện binh mãi không tới? Phụ vương cậu đã biết tam ca cậu có ý đồ xấu với cậu, sao có thể ngồi yên không quản, vậy thì có khi nào đại ca cậu bằng mặt không bằng lòng, hay là cố tình trì hoãn trên đường đi, mới dẫn đến việc cậu bị cô lập không ai cứu giúp? Điều này cậu đã bao giờ nghĩ tới chưa?"

Yến Trì lại sững sờ, hồi lâu không nói nên lời, mãi một lúc sau mới khô khốc phản bác một cách yếu ớt: "Trận Vấn Dương ngươi đâu có tận mắt chứng kiến, tại sao ta phải tin lời ngươi chứ, ngươi và Quý Hoài Chân cũng cùng một giuộc cả thôi... Ngươi đưa ta đến đây nhưng sẽ không thả ta đi."

"Ai bảo ta không có mặt? Ngày đó khi quân Thát Đát tàn sát làng Bằng Lan, người dẫn quân Tề đến viện trợ chính là ta. Ta đã tận mắt thấy cậu cưỡi ngựa đưa Quý Hoài Chân chạy trốn về hướng Nam, nếu ta đoán không lầm thì hai người đã trốn vào miếu thờ của mẹ cậu."

Yến Trì đành nhắm mắt chấp nhận sự thật, lúc này mới nhận ra giọng nói quen thuộc nghe thấy trong lúc mơ màng ngày hôm đó thực sự là Lục Thập Di.

"Cậu là đệ đệ của Doanh Hòa là thật, nhưng cậu còn là con trai của Diệp Hồng Ngọc nữa. Những người đang ủng hộ đại ca cậu hiện giờ là những người từng ủng hộ Diệp Hồng Ngọc năm xưa. Cậu thật sự nghĩ bọn họ đi theo đại ca cậu sao? Họ nể tình ân huệ xưa kia của mẹ cậu, muốn ủng hộ và bảo vệ cốt nhục duy nhất của bà, chỉ vì cậu đứng cùng phe với Doanh Hòa và lại chẳng tranh giành gì, nên họ mới nghe lệnh đại ca cậu thôi."

Lục Thập Di dùng lý trí nhưng cũng đầy tàn nhẫn mà nhìn Yến Trì: "Chỉ cần có cậu và Ngao Vân ở đó, đại ca cậu mãi mãi không có được thứ hắn muốn. Chỉ vì cậu là con trai của Diệp Hồng Ngọc, vì cậu có được sự yêu thương của Tô Hợp đại hãn. Cho dù cậu không tranh, nhưng nếu có ngày Ngao Vân thất bại, chết dưới tay đại ca cậu, thì thuộc hạ của y vì muốn báo thù cũng sẽ tôn cậu lên ngôi, ly gián tình huynh đệ hai người. Chỉ cần cậu còn sống ngày nào thì đối với Doanh Hòa đó vẫn là một mối đe dọa. Thế nên hắn mới hân hoan nhìn cậu đuổi theo Quý Hoài Chân về Thượng Kinh, hắn cầu còn chẳng được cái cảnh cậu không quay về Sắc Lặc Xuyên."

Yến Trì không nói gì, im lìm như đã chết, thẫn thờ nhìn bàn tay mình.

Đến khi mở miệng nói, vẻ mặt đã bàng hoàng, giọng nói khản đặc.

"Ngươi có biết tại sao đại ca ta lại có một bên lông mày bị đứt không?"

Lục Thập Di sững lại, dường như đã lâu lắm rồi không còn hồi tưởng về những chuyện cũ năm xưa.

Hắn chỉ nhớ mang máng thiếu niên dị tộc ấy thần thái rạng ngời, rõ ràng là con tin của một nước nhỏ yếu nhưng vẫn kiên trì vận trang phục của tộc mình. Bên ngoài Tuệ Nghiệp quán, người đó đã chặn hắn lại, hỏi hắn tên là gì.

Hắn bảo mình tên là Lục Thập Di.

Người kia nghe xong liền nói đúng ý nghĩa cái tên của hắn: "Trong chợ không có hai giá, quan không có kiện tụng, làng không có trộm cắp, ngoài đồng không có người đói, không ai nhặt của rơi ngoài đường, quả thực là một cái tên hay, đó chính là thái bình thịnh thế mà ta mong muốn."

“Từ khi ta quen đại ca cậu, lông mày của hắn vẫn còn lành lặn.” Lục Thập Di im lặng một lát, rồi nói tiếp: “Ta và hắn... quen nhau ở Tuệ Nghiệp quán. Hắn bảo sau này hắn muốn ở lại Đại Tề làm khách khanh của ta.”

“Năm đó đại ca ta bám víu được Quý Đình Nghiệp, được phép đưa về Di Nhung, không cần làm con tin nữa. Kết quả là trên đường về gặp nạn, vết đứt lông mày đó là do hắn cứu ta mà để lại. Nếu lưỡi đao chém xuống mà lệch đi một chút thôi thì hắn chắc chắn không sống nổi rồi.”

Nghe giọng cậu nghẹn ngào, Lục Thập Di ngẩng lên nhìn, thấy trong mắt Yến Trì có lệ lại có cả hận, đột nhiên cảm thấy những lời mình vừa nói quá đỗi tàn nhẫn đã lạnh lùng vạch trần sự thật đẫm máu này trước mặt cậu.

“Hắn là con nuôi của mẹ cậu, đối xử với cậu vẫn có tình huynh đệ cho nên sẽ không tự tay giết cậu.” Lục Thập Di cười đầy ẩn ý, trầm giọng nói: “Đại ca cậu là hạng người như vậy đấy. Hắn đối xử tốt với cậu là thật, thương cậu cũng là thật, nhưng đề phòng và lợi dụng lại càng thật hơn. Vì đạt được mục đích, hắn có thể vứt bỏ bất cứ ai... Đúng là một kẻ bẩm sinh đã có tố chất làm hoàng đế.”

Yến Trì cười thê lương: “Ngươi và đại ca ta, còn cả Quý Hoài Chân nữa, các ngươi mới là cùng một hạng người. Hôm nay ngươi nói với ta những điều này chẳng phải cũng muốn ta nản lòng thoái chí với đại ca, để sau khi về Di Nhung sẽ vì tự bảo vệ mình mà tranh đoạt với hắn sao. Ta cũng chỉ là... một quân cờ để ngươi kiềm chế đại ca ta.”

Lục Thập Di thản nhiên thừa nhận: “Phải, lời này không sai.”

Yến Trì nhắm mắt lại.

Lục Thập Di mỉm cười: "Không có gì muốn hỏi ta sao?"

Ánh mắt hắn nhìn Yến Trì đầy ngầm hiểu lẫn nhau. Yến Trì không nhịn được ngẩng lên nhìn hắn, mới nhận ra dù hắn và Quý Hoài Chân dung mạo giống hệt nhau, nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người chính là ánh mắt khi nhìn người khác.

Quý Hoài Chân khi nhìn người luôn mang theo vẻ đề phòng và dò xét, y không tin ai cũng chẳng coi ai ra gì, vì thế luôn khiến người ta cảm thấy con người này cao ngạo, hay sai bảo người khác.

Còn Lục Thập Di nhìn người lại khiêm tốn và nhẫn nại, nhưng cái đó cũng chỉ dừng lại ở bề ngoài, chỉ khiến người ta cảm thấy không thể thấu hiểu được nội tâm của hắn, thực sự là hạng người ngoài nóng trong lạnh.

Yến Trì đương nhiên có rất nhiều điều muốn hỏi Lục Thập Di. Cậu muốn hỏi làm sao hắn quen biết đại ca mình, muốn hỏi tại sao năm xưa ở Tuệ Nghiệp quán hắn không thẳng thắn nói cho cậu biết là đã nhận nhầm người, muốn hỏi Lục Thập Di có phải ngay từ đầu đã biết thân phận của cậu hay không.

Nhưng khi mở miệng, Yến Trì lại hỏi một câu mà chính cậu cũng không ngờ tới.

"... Cha mẹ các ngươi, tại sao lại không cần y, tại sao để y lại Quý gia."

Lục Thập Di sững lại, hồi lâu sau bật cười thành tiếng, bất đắc dĩ nói: "Thì ra cậu muốn biết điều này nhất."

Yến Trì bảo: “Huynh đệ hai người các ngươi xoay người ta như chong chóng, chẳng lẽ ta còn không được biết sự thật sao?”

Lục Thập Di cười nói: “Cậu hỏi ta như vậy, chẳng lẽ không sợ ta cũng lừa cậu giống như y sao?”

Yến Trì lắc đầu, khẳng định: “Không, ngươi sẽ không đâu. Ngươi cứu ta chắc chắn là vì ta có giá trị lợi dụng. Nếu ngươi cần dùng đến ta, thì chuyện của y, ngươi nhất định sẽ nói hết không giấu giếm.”

Lục Thập Di không cười nữa, nhìn chằm chằm Yến Trì, ánh mắt sâu thẳm mang theo nỗi tiếc nuối không lời.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy hắn khẽ thở dài một tiếng.

“Rốt cuộc đã khác xưa rồi.” Lục Thập Di rót cho Yến Trì một chén trà, nhìn cậu uống cạn một hơi rồi mới chậm rãi nói: “Đại ca cậu chắc hẳn đã nói với cậu rằng ta và y là huynh đệ ruột, nhưng hắn có nói với cậu rằng, cả ta và Quý Hoài Chân đều không phải do Lục Tranh sinh ra không. Cha ruột của ta và y vốn là thị vệ trong nhà mẫu thân thuở trước.”

Yến Trì ngẩn người.

Mẹ của Quý Hoài Chân và Lục Thập Di vốn là Củng Nhược, con gái độc nhất của Ngự sử đại phu tiền nhiệm, sau này lại đem lòng yêu một tên thị vệ trong nhà. Khi cha nàng phát hiện ra thì gạo đã nấu thành cơm, ông ta không hề làm rùm beng lên mà sai tên thị vệ ấy đi nơi khác làm việc cho mình, xong xuôi lại ban cho hắn một khoản tiền lớn.

Tên thị vệ kia sau khi có tiền thì suốt ngày ăn chơi trác táng, thường xuyên lui tới sòng bạc, cãi vã với Củng Nhược không ngớt.

Cha nàng chỉ vờ như không biết, ngày ngày chứng kiến hai người mặt lạnh nhìn nhau. Đợi đến lúc Củng Nhược đau khổ và thất vọng nhất, ông ta mới định ra một mối hôn sự cho nàng. Chàng rể được chính tay ông ta chọn trúng là học trò cưng mà sau này sẽ kế thừa y bát của ông ta —— Lục Tranh.

Khi ấy Củng Nhược đã mang thai, Lục Tranh biết rõ nhưng chẳng hề bận tâm, chỉ muốn mượn bước đệm này để một bước lên mây.

Ngày kết hôn của hai người định vào sau năm mới, nhưng ngày dự sinh của Củng Nhược lại rơi vào trước năm mới. Nhà họ Củng để che mắt thế gian, đặc biệt lệnh cho một nữ nô đang mang thai trong nhà chuyên trách chăm sóc cho tiểu thư.

Nghe đến đây, Yến Trì sững lại, thắc mắc hỏi: "... Làm như vậy là có ý gì?"

Lục Thập Di lắc đầu, ánh mắt lạnh lẽo thêm vài phần, hắn nở nụ cười giễu cợt rồi nói tiếp: "Thực chất nhà họ Củng luôn coi chuyện này là một nỗi nhục nhã. Lúc mẹ ta mang thai, bọn họ ngày ngày nhốt bà trong phòng để che giấu, nhưng tiếng động khi sinh nở làm sao mà giấu cho được? Để ngăn kẻ hầu người hạ trong phủ đồn đại ra ngoài, khi đứa trẻ đầu tiên chào đời, bọn họ đã mổ bụng nữ nô kia ra, cưỡng ép lấy đứa bé trong bụng nàng ta, tạo ra giả tượng trong phủ không hề có tiểu thư sinh nở, mà là hạ nhân sinh con. Có điều..."

Củng Nhược chuyển dạ vào giờ Hợi, bụng đau dữ dội, lúc sinh hạ được một đứa con thì hơi tàn lực kiệt, gần như hôn mê bất tỉnh. Khi ấy trong bụng vẫn còn một đứa trẻ nữa, nhưng nàng đã chẳng còn sức lực, mắt thấy sắp hương tan ngọc nát, thì đúng lúc này Quý Hoài Chân sinh ra trước lại cất lên một tiếng khóc chào đời vang dội.

Tiếng khóc ấy đã đánh thức Củng Nhược đang mấp mé nơi cửa tử.

Bà đỡ vội vàng bế đứa trẻ sinh trước rời đi.

Khắc lậu[1] đặt ở góc phòng nhỏ giọt tí tách như tiếng thúc mạng, hòa lẫn với tiếng kêu gào của Củng Nhược. Vừa khéo đến giờ Tý, đứa trẻ thứ hai chào đời. Bà đỡ định tiến đến bế đi, nhưng Củng Nhược như được hồi quang phản chiếu, sức lực đột nhiên tăng mạnh, nàng túm chặt lấy chân đứa bé không chịu buông tay, dáng vẻ điên cuồng như muốn liều mạng với bà đỡ đã bế con mình đi.

↳[1] Ngày xưa người ta dùng một cái bình bằng đồng, trong có để một cái thẻ khắc từng độ để chia thời gian

Củng Nhược liều chết sinh con, sau khi sinh xong thì cố gượng hơi tàn suốt ba ngày trời, không lúc nào nhắm mắt nghỉ ngơi. Ai đến cướp con, nàng liền liều mạng với kẻ đó. Cứ như vậy, đứa trẻ thứ hai cuối cùng cũng được ở lại bên cạnh nàng. Chỉ có điều do tinh thần thể xác kiệt quệ, từ đó về sau nàng mang bệnh trong người, lúc tỉnh lúc điên.

Còn về đứa trẻ đầu tiên, cùng với bé gái tội nghiệp bị mổ ra từ bụng nô tỳ kia, đã bị chồng của nữ nô đó mang đi. Sau này vì kiếm sống, hắn lại lần lượt bán cả hai cho cha ruột của chúng —— chính là tên thị vệ nghiện cờ bạc kia.

Khi ấy chẳng ai ngờ được, đứa trẻ bị bỏ rơi không người yêu thương, vận mệnh trắc trở này, sau này lại có thể một đường thăng tiến, giữ chức thái phó trong triều.

Yết hầu Yến Trì khẽ chuyển động, cậu khó khăn mở lời: "Y có biết thân thế của mình không?"

"Dĩ nhiên là y biết." Lục Thập Di liếc nhìn cậu một cái: "Ngươi có biết sau khi Quý Hoài Chân đắc thế, người đầu tiên y thiết kế giết chết là ai không? Chính là ông ngoại của ta và y."

Hai người nhất thời không nói gì. Một lúc lâu sau, Yến Trì mới hỏi: "... Ngươi nói với ta những điều này, là muốn ta làm gì cho ngươi?"

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Yến Trì chỉ còn lại vẻ thành thật, Lục Thập Di cũng chẳng hề có tư tình gì với cậu. Có lẽ vì mối quan hệ với Doanh Hòa, hắn nhìn Yến Trì giống như nhìn hậu bối hơn. Ánh nhìn nhau chậm trễ suốt nhiều năm cuối cùng cũng diễn ra vào khoảnh khắc này, nhưng lại đến không đúng lúc, đến thật đầy rẫy trớ trêu.

Yến Trì từng khao khát được gặp Lục Thập Di như thế, nhưng giờ đây cuối cùng đã gặp được, cả hai lại mỗi người một tâm tư riêng.

Chút tâm ý thiếu niên trao nhầm ở Tuệ Nghiệp quán kia, quả thực một đi không trở lại rồi.

Lục Thập Di nhìn Yến Trì, nhưng dường như lại đang thông qua cậu để nhìn một người nào khác. Hồi lâu sau, hắn bất chợt tự giễu cười một tiếng: "... Ý định ban đầu là muốn lừa ngươi mủi lòng. Muốn ngươi mủi lòng mà đưa y rời khỏi Đại Tề. Giờ xem ra, cách này không dùng được rồi."

"Đưa y rời khỏi Đại Tề? Chỉ vì hai người các ngươi không hợp nhau sao? Quý Hoài Chân đối xử với ta như thế, ta không giết y đã là hết tình hết nghĩa rồi, vậy mà ngươi còn muốn ta mủi lòng."

Ai ai cũng biết Lục Thập Di và Quý Hoài Chân là kẻ thù không đội trời chung, ngay cả Yến Trì cũng nghĩ như vậy.

Nhưng Lục Thập Di lại lộ vẻ nghiêm nghị, nói thẳng thừng: "Hoàng đế tuổi tác đã cao, những năm gần đây lại u mê. Thái tử đương triều là cháu ngoại của Quý Hoài Chân, thằng bé mới có bốn tuổi, ai có thể bảo đảm hoàng đế sẽ sống được đến lúc thái tử trưởng thành? Nếu thái tử đăng cơ sớm, Quý Hoài Chân sẽ là Nhiếp chính vương, y là hạng người gì, ngươi là kẻ rõ hơn ai hết. Một khi y nắm quyền lực trong tay, nhất định sẽ kết bè kéở phái tiêu diệt những người bất đồng chính kiến, khi ấy ai có thể đảm bảo tương lai của Đại Tề? Nếu y thực sự là nhân tài phò tá, thì dù ta và y có bất hòa đến đâu, cũng tuyệt đối không một lời oán thán."

Tiếc thay, Quý Hoài Chân không phải hạng người đó.

Con người y, dáng vẻ của y khi nắm giữ quyền lực, không ai rõ hơn Yến Trì.

Thấy cậu im lặng không nói, Lục Thập Di biết cậu đã lọt tai bèn dừng lại đúng lúc. Ngay khi hắn định rời đi, bỗng nghe Yến Trì nói: "... Lần đầu tiên ngươi gặp ta ở Tuệ Nghiệp quán, có phải lúc đó đã biết ta là ai rồi không? Ngươi thuận nước đẩy thuyền vờ như đồng ý, có phải là vì kiêng dè thân phận của ta?"

Lục Thập Di dừng bước,hơi nghiêng mắt, nhớ lại nhiều năm trước trong Tuệ Nghiệp quán, ánh mắt nóng bỏng của thiếu niên nhìn về phía mình ở trong góc.

Thực ra ngày đó Yến Trì vừa đến, Lục Thập Di đã chú ý tới cậu.

Ở nơi mà Yến Trì không biết, Lục Thập Di từ lâu đã biết đến sự tồn tại của cậu, nhưng hắn nói chuyện với Yến Trì, không làm trái ý cậu, vốn chẳng liên quan gì đến thân phận của Yến Trì, mà chỉ vì cậu là em trai của người đó.

Hắn cũng có lúc yêu ai yêu cả đường đi, động lòng trắc ẩn.

"... Ta thuận nước đẩy thuyền nhận lời là vì sợ lộ tẩy. Bởi vì ta và Quý Hoài Chân dưới ý chỉ của hoàng đế thường xuyên hoán đổi thân phận cho nhau. Hoàng đế lệnh cho hai chúng ta dùng thân phận của đối phương để thâm nhập vào thế lực của nhau, nếu phát hiện đại thần trong triều có suy nghĩ gian dối hay hành động lạ, sẽ tùy thời bẩm báo vạch trần với hoàng đế. Đây là thủ đoạn ông ta dùng để khống chế hai nhà quyền thần, duy trì sự cân bằng triều chính."

Hắn tuyệt nhiên không nhắc tới Doanh Hòa.

Yến Trì im lặng gật đầu, không rõ đang nghĩ ngợi điều gì.

"Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, cần gì thì cứ bảo ta."

Lục Thập Di nhìn cậu lần cuối rồi quay lưng bỏ đi.

Yến Trì đóng cửa không ra ngoài suốt ba ngày liền. Theo lời lão bộc chăm sóc cậu kể lại, ngày đầu tiên, Yến Trì như kẻ mất hồn, chỉ tựa người vào giường, chẳng nói chẳng rằng. Đến chiều tối ngày đầu tiên thì đột nhiên thông suốt, run rẩy xuống giường, chẳng biết đang phân bì với ai, rõ ràng biết vết thương ở chân chưa lành mà vẫn cứ phải vịnh tường đi loanh quanh.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, tiểu tử này cứ như tự ngược đãi bản thân, ép buộc vết thương ở chân phải mau chóng hồi phục.

Lục Thập Di nghe xong chỉ dặn dò đầy tớ không cần quấy rầy cậu, Yến Trì muốn gì cứ đưa cho cậu là được.

Cứ như vậy sau một tháng, vết thương ở chân Yến Trì đã bình phục, những vết thương trên người cũng lành được đại nửa.

Chiến sự ở Cung Châu kết thúc, quân Di Nhung và Đại Tề liên thủ đánh bại quân Thát Đát, đẩy lùi chiến tuyến về tận ngoài Trấn Giang Tam Sơn. Doanh Hòa sai người tới báo, yêu cầu Đại Tề đưa thất điện hạ về bình an, nếu không tuân theo sẽ trực tiếp xua đại quân áp sát biên cảnh, từ Cung Châu đánh thẳng tới Thượng Kinh.

Lục Thập Di nói tin này nói cho Yến Trì biết.

Yến Trì đang nằm trên ghế dựa trong viện, sắc mặt cậu trắng bệch, so với trước kia thì gầy đi trông thấy, hai má hơi hóp lại, cả người lộ ra vài phần khí chất sắc sảo, âm trầm.

Cậu nghe xong thì ngẩn ngơ một lát, trầm giọng nói: "Lý Mão sẽ không tha cho ta."

Lục Thập Di gật đầu: "Hắn sợ ngươi vẫn còn tình cảm với Quý Hoài Chân, sợ ngươi sẽ dẫn binh chi viện cho cháu ngoại của y."

Yến Trì chẳng biết nghĩ đến điều gì, khẽ mỉm cười.

Lục Thập Di lại nói: "Ta sai người tiễn ngươi về bên cạnh Doanh Hòa, dọc đường này có thể bảo vệ ngươi bình an."

Nhưng Yến Trì lại lắc đầu: "Ta muốn Quý Hoài Chân tiễn ta, chỉ hai chúng ta thôi, y không được mang theo bất cứ ai hết." Cậu nhìn Lục Thập Di, rồi nghiêm túc nói tiếp: "Ta muốn ngươi đi tới chợ Đông tìm một người bán diều, nói với hắn rằng kế hoạch không đổi, hắn sẽ biết phải làm thế nào."

Lục Thập Di nhìn Yến Trì im lặng không nói, đột nhiên cảm thấy chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, người này đã không còn giống như trước nữa.

Chapter 79

Lục Thập Di suy nghĩ một lát rồi nói: "Để đề phòng bất trắc, đại ca ngươi chắc cũng sẽ phái người tới đón. Hai bên định sẵn địa điểm, không được mang theo quá nhiều nhân mã, Quý Hoài Chân không thể nào tiễn ngươi một mạch về tận Sắc Lặc Xuyên được."

"Không cần y tiễn về Sắc Lặc Xuyên, địa điểm giao nhận đã định ở đâu, y tiễn ta đến đó là được."

Lục Thập Di trầm tư giây lát rồi đồng ý, sai tâm phúc truyền tin tới phủ Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân nghe xong không lập tức đưa ra phản hồi.

Y nhìn chằm chằm người tới truyền tin, nhìn đến mức người đó đổ mồ hôi hột. Ai mà chẳng biết Lục Thập Di đại nhân nhà mình và Quý Hoài Chân bất hòa, giờ thấy đối phương nhìn mình như vậy, chỉ thấy sởn gai ốc, chuẩn bị sẵn tinh thần bị Quý Hoài Chân trút giận.

Thế nhưng không ngờ, Quý đại nhân vốn dĩ luôn duy ngã độc tôn ấy lại đột ngột bình tĩnh hoà nhã hỏi một câu khiến người ta không sao hiểu nổi.

"Cậu ấy thế nào rồi?"

Tâm phúc của Lục Thập Di ngẩn ra, còn tưởng Quý Hoài Chân đang hỏi thăm đại nhân nhà mình, lập tức nổi hết cả da gà.

Chẳng đợi người đó trả lời, Quý Hoài Chân đột nhiên tự giễu cười một tiếng, thấp giọng nói: "Thôi bỏ đi, về nói với đại nhân nhà ngươi là ta đồng ý rồi." Tiếp đó y phất tay ra hiệu cho người đó lui xuống. Sau khi người kia đi rồi, Quý Hoài Chân ngồi thẫn thờ trong phòng, hạ nhân hai lần vào đưa cơm đều bưng ra y nguyên không thay đổi.

Ba ngày sau, quả nhiên Quý Hoài Chân làm theo yêu cầu của Yến Trì, một mình đi tới ngoại thành Thượng Kinh.

Còn chưa lại gần đã thấy một người đứng ở cổng thành.

Tuy người nọ đang cúi đầu nhưng sống lưng thẳng tắp, tựa như một thanh lợi kiếm tuốt vỏ đâm ngang vào đám đông, cứ lặng lẽ đứng sừng sững ở đó. Chỉ cần nhìn bóng lưng thôi cũng biết những ngày qua cậu sống không hề tốt. Đợi đến lúc cậu nghe thấy động tĩnh ngoảnh đầu lại, Quý Hoài Chân càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Trong giây phút bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Yến Trì không còn thấy vẻ sắc sảo và thuần khiết của thuở thiếu thời chưa trải sự đời nữa. Cậu giống như khoác đao của Diệp Hồng Ngọc, bị một lớp rỉ sắt giam cầm, chẳng còn thấy vẻ sắc bén như xưa.

Thấy Quý Hoài Chân đã tới, Yến Trì nói với lão bộc đang đứng cạnh: "Ông về phục mệnh đi."

Lão bộc gật đầu một cái, đưa dây cương đang dắt trong tay cho Yến Trì.

Quý Hoài Chân im lặng, chẳng biết nên nói gì. Y muốn hỏi xem vết thương của Yến Trì đã khá hơn chưa, nhưng nghĩ lại thì mình lấy tư cách gì để thốt ra mấy câu quan tâm giả tạo ấy?

Lục Thập Di chăm sóc cậu rất tốt, so với lúc mới ra khỏi đại lao Thượng Kinh thì đã ra dáng người hơn rồi.

Quý Hoài Chân rời mắt đi, trầm giọng hỏi: "Khi nào khởi hành?"

Yến Trì không trả lời, đạp lên bàn đạp lên ngựa. Quý Hoài Chân bị phớt lờ cũng chẳng bận tâm, chỉ lẳng lặng đi theo sau lưng Yến Trì suốt quãng đường.

Cả hai đi tới vùng ngoại ô, Yến Trì chọn một con đường hẻo lánh, đi hết rẽ trái lại rẽ phải, dần dần đi tới nơi không người.

Thấy cậu chẳng cần ai dẫn đường mà vẫn thạo lối, Quý Hoài Chân cũng thầm hiểu được phần nào. Cứ im hơi lặng tiếng như thế đi thêm một canh giờ nữa, Quý Hoài Chân mới ngoái đầu nhìn lại, trầm giọng nói: "Cũng được rồi, ngươi toàn chọn đường vòng mà đi, Bạch Tuyết vốn sợ lộ tẩy nên theo rất xa, chắc giờ đã mất dấu rồi."

Vẻ mặt Yến Trì không đổi bị Quý Hoài Chân nhìn thấu cũng chẳng hề hoảng hốt.

Bọn họ quá hiểu nhau, Quý Hoài Chân biết Yến Trì có sự chuẩn bị từ trước, giống như Yến Trì đã sớm liệu được y sẽ không ngoan ngoãn nghe lời vậy.

Người ở phía sau ghì cương ngựa, thấp giọng nói: "Cũng vừa lúc có thể nghỉ ngơi một chút rồi, vết thương của ngươi còn chưa lành, cứ đi đường như thế này là muốn bỏ mạng sao?"

Yến Trì cười khẩy một tiếng: "Quý đại nhân chẳng phải muốn mạng của ta sao? Sao giờ lại còn quan tâm đến ta."

Tiếng "Quý đại nhân" này khiến Quý Hoài Chân sững người, không nói thêm gì nữa.

Nói thì nói vậy nhưng Yến Trì vẫn dừng lại.

Hai người chia nhau lương khô, miếng bánh vừa cứng vừa khô, nuốt vào giống như nuốt sống những mảnh dao. Quý Hoài Chân miễn cưỡng nuốt xuống mà cảm giác như sắp vọt ra khỏi cổ họng. Thực ra y chẳng ăn nổi một miếng nào, tiếng Quý đại nhân của Yến Trì khiến y không mấy dễ chịu, thế nhưng lại chẳng biết phải đối mặt ra sao, đành tự ngược đãi bản thân mà gặm từng miếng một.

"Ngươi dám tới tiễn ta, không sợ ta thừa cơ giết ngươi sao?"

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Yến Trì lại dùng vẻ mặt lạnh lùng, cố chấp ấy nhìn mình.

"Sẽ không, ngươi sẽ không giết ta." Quý Hoài Chân bình thản lắc đầu.

Yến Trì tự giễu cười: "Là ta quên mất, lúc nào ngươi chẳng biết thâu tóm và lợi dụng ta, đã bao giờ tính toán của ngươi bị chệch đâu?"

Cậu cầm lấy túi nước đặt bên cạnh, đưa lên môi, nhân tiện quan sát rừng rậm xung quanh.

Trong rừng có tiếng gió lướt qua.

Quý Hoài Chân mỉm cười.

"Ta biết ngươi trách ta, oán ta, hận ta, nhưng nếu cho ta thêm một cơ hội nữa, ta vẫn sẽ lợi dụng ngươi." Quý Hoài Chân mặc kệ sắc mặt sa sầm của Yến Trì, cứ tự mình nói hết, rồi từ trong lớp áo lấy ra một thứ.

"Lần này ta đồng ý tiễn ngươi là vì có thứ muốn trả lại cho ngươi."

Y xòe lòng bàn tay ra, Yến Trì cúi đầu nhìn, thấy đó là một chiếc răng sói.

Yến Trì nhìn chằm chằm một hồi lâu, tay cầm miệng túi nước mấy lần suýt để mặc túi nước rơi xuống đất, nhưng cuối cùng cậu vẫn cất túi nước đi. Cậu đưa tay nhận lấy chiếc răng sói, rồi đặt trong lòng bàn tay vuốt ve cẩn thận. Chỉ nhìn một cái, ngay trước mặt Quý Hoài Chân, đầu ngón tay cậu nới lỏng, để mặc chiếc răng sói ấy rơi xuống đất.

Quý Hoài Chân không hiểu nổi, có những thứ trong lòng nặng tựa ngàn cân, chỉ cần khẽ đặt vào lòng thôi là hận không thể đâm thủng một lỗ hổng trời giáng, khuấy động đến mức đất trời đảo lộn, vậy mà sao lúc này rơi xuống đất lại chẳng chút âm thanh.

Yến Trì khổ sở nói: "Ta không cần nữa."

Quý Hoài Chân ngẩn ngơ nhìn chằm chằm chiếc răng sói rơi trên mặt đất.

Yến Trì dắt ngựa tới, quay người nói với Quý Hoài Chân: "Quý đại nhân, sau này núi cao sông dài, hai ta cứ thế từ biệt từ đây."

Cậu vừa dứt lời, chẳng đợi Quý Hoài Chân kịp phản ứng, tiếng gió trong rừng đột nhiên lớn hơn, kèm theo tiếng bước chân dồn dập áp sát. Quý Hoài Chân cảnh giác ngẩng đầu thì nghe Yến Trì quát lớn: "Ta đã nói rồi, để y đi, ai cũng không được động thủ!"

Tiếng động kia lại nhỏ xuống.

Lúc này Quý Hoài Chân mới phát hiện, nhờ sự che chắn của cây cối, nơi này đã chẳng biết từ lúc nào bị mười mấy người bao vây, nấp sau những thân cây cách đó tầm một tầm tên bắn, ánh mắt chẳng mấy thiện cảm nhìn y chằm chằm.

Người cầm đầu chính là Ô Lan đã nhiều ngày không gặp.

Cậu ta nhìn Quý Hoài Chân với vẻ thù hằn, cung tên trong tay mấy lần giơ lên rồi lại đặt xuống.

Quý Hoài Chân không nói gì thêm, nhìn lại chiếc răng sói nằm giữa đống cành khô lá mục một lần nữa, nắm lấy dây cương định rời đi. Thế nhưng đúng lúc này, Yến Trì như cảm nhận được điều gì, đột nhiên quay người lại. Khắc sau, một mũi tên xé gió lao tới, Quý Hoài Chân còn chưa nhìn rõ đã nghe thấy tiếng ngựa hí thê lương bên cạnh, vó trước giương cao, điên cuồng đá loạn chạy nhặng lên.

Ngẩng đầu nhìn lại thấy trên mắt ngựa cắm một mũi tên.

Người vừa đứng nơi đầu ngựa chính là Quý Hoài Chân, nếu kẻ bắn tên chuẩn xác hơn một chút, mũi tên này lẽ ra đã bắn trúng y rồi!

Quý Hoài Chân lập tức quay đầu nhìn Ô Lan.

Ô Lan cười lạnh một tiếng: "Nếu là ta, sao có thể chỉ bắn trúng mắt ngựa? Kẻ muốn giết ngươi đâu chỉ có mình ta, nên tự hỏi bản thân xem mình đã đắc tội với ai thì đúng hơn."

Con ngựa trúng tên không chịu nổi cơn đau dữ dội, mù quáng lao thẳng về phía trước, dần dần biến mất trong rừng. Đằng xa lại vang lên tiếng nạp tên vào nỏ, Yến Trì khống chế ngựa tiến đến trước mặt Quý Hoài Chân, chìa một tay về phía y.

Yến Trì chẳng thèm nhìn y lấy một cái, chỉ cảnh giác dán chặt mắt vào sâu trong rừng rậm, lạnh lùng nói: "Lên đi."

Quý Hoài Chân không lên tiếng, cũng chẳng đồng ý, định một mình dẫn dụ truy binh đi thì sau lưng vang lên tiếng vải rách. Một bàn tay của y bị người ta tóm lấy, dùng dây áo siết mạnh một cái. Y thuận thế nhìn theo cánh tay bị nhấc lên với vẻ kinh ngạc, thấy Yến Trì mặt đầy giận dữ, đầu kia của dải vải đang buộc chặt trên cổ tay mình.

"Lên đi, đừng để ta nói lần thứ hai."

Quý Hoài Chân vẫn im lặng, đưa tay rút đoản đao bên hông định cắt đứt, nhưng Yến Trì lại giơ chân đá một cái, tóm lấy cả người y lôi lên ngựa, hạ lệnh một tiếng, lệnh cho những người còn lại lên ngựa, trong nháy mắt lặn mất tăm vào giữa rừng.

Mọi người rút lui theo hình chữ "Z", một khúc gỗ mục to bằng nửa người nằm chắn ngang trước mắt, Yến Trì nỗ lực khống chế ngựa nhảy vọt qua, trầm giọng hỏi: "Bạch Tuyết đâu?"

Trong tình cảnh này, Quý Hoài Chân nghĩ bụng cũng chẳng thèm giấu giếm nữa: "Ban đầu là theo sau chúng ta, giờ bị ngươi cắt đuôi, chắc đang trên đường tới đây."

Từng mũi tên cứ thế đuổi theo sau lưng Quý Hoài Chân, mục đích vô cùng rõ rệt. Quý Hoài Chân thầm nghĩ, vào thời điểm mấu chốt này là ai muốn thừa cơ giết mình, là hoàng đế, là Lục Thập Di, hay là Lý Mão? Mũi tên ấy tuy đuổi theo y nhưng dường như lại có mắt, mũi nào mũi nấy đều tránh khỏi chỗ hiểm của Quý Hoài Chân, giống như chỉ để xua đuổi chứ không phải muốn lấy mạng.

Ô Lan thúc ngựa đuổi kịp, nói với Yến Trì: "Đại điện hạ chắc đang trên đường tới rồi."

Yến Trì cười đầy ẩn ý, bình thản nói: "Huynh ấy sẽ tới, nhưng không nhanh đến thế đâu."

Câu này vừa thốt ra, Quý Hoài Chân nhạy cảm nhìn Yến Trì một cái, lúc này y mới nhận ra mặc dù cậu dẫn đội chạy trốn trong rừng nhưng mục đích lại cực kỳ rõ ràng, dường như đã thuộc lòng lộ tuyến này từ trước. Tuy mang dáng vẻ bỏ chạy, nhưng ngẫm kỹ lại thì giống như đang dụ địch hơn.

Mấy con ngựa phi ra khỏi rừng, đi tới một nơi tầm nhìn khoáng đạt, trong tầm mắt chỉ thỉnh thoảng hiện lên một vài cây khô héo sống dở chết dở, ngoài một sườn dốc cao đằng xa thì chẳng còn gì che chắn, lúc này đã tới biên giới Thượng Kinh.

Quý Hoài Chân ngoái đầu nhìn lại, thấy những kẻ đuổi theo mình mặc thiết giáp, hông quấn váy da thú, thấy cách ăn mặc này, trong lòng Quý Hoài Chân cả kinh —— vậy mà lại là người Thát Đát?

Từ bao giờ mà Thượng Kinh lại trà trộn nhiều người Thát Đát như thế? Người Thát Đát không đi giết Lục Thập Di, lại tới giết y!

Quý Hoài Chân nghĩ lại, lập tức hiểu ra ngay, những người này —— là tới để giết Yến Trì!

Thấy nơi này không còn chỗ trốn, kẻ cầm đầu giơ trường cung lên, nhắm chuẩn con ngựa dưới hông Yến Trì.

Mũi tên đó rõ ràng có thể nhắm vào Quý Hoài Chân, nhưng lại chuyên bắn vào chân ngựa của Yến Trì. Cả hai bị con ngựa đau đớn phát điên hất văng xuống lưng ngựa, Quý Hoài Chân còn chưa kịp đứng dậy đã thấy một mũi tên nữa lao thẳng về phía Yến Trì, y chẳng kịp suy nghĩ, đưa tay đẩy một cái, tuy Yến Trì tránh được nhưng mũi tên ấy lại bắn xuyên qua lòng bàn tay phải của Quý Hoài Chân, kéo theo một vệt máu bắn tung tóe trên mặt đất.

Cảnh này Yến Trì không nhìn thấy, nhưng lại lọt vào mắt của Ô Lan vừa chạy tới.

Cậu ta biến sắc, cứ ngỡ đây lại là khổ nhục kế do hạng người gian trá như Quý Hoài Chân bày ra, nhưng Quý Hoài Chân lại nghiến răng chịu đau, giấu tay ra sau lưng ngay khi Yến Trì nhìn sang.

Phía sau càng có nhiều mũi tên tập kích, Ô Lan chẳng nói chẳng rằng, chắn trước mặt Yến Trì, một thanh trường đao trong tay cậu ta vung lên chém loạn xạ, dưới chân mũi tên chồng chất ngày một nhiều.

Thế nhưng đối phương người đông thế mạnh, Ô Lan dần dần không chống đỡ nổi, bị một mũi tên bắn rơi xuống ngựa.

Quý Hoài Chân giật mình quay đầu, thấy Ô Lan chỉ bị bắn trúng vai, không nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Yến Trì nhìn quanh trái phải như đang xác nhận điều gì đó, rồi kéo Quý Hoài Chân chạy tới bên một cái cây khô.

Cậu nhìn lên nhìn xuống một hồi, dưới ánh mắt bàng hoàng xen lẫn lo lắng của Quý Hoài Chân, cậu dùng tay không túm lấy lớp vỏ cây trên đỉnh, dùng sức giật mạnh nó xuống.

Chỉ thấy bên trong cây khô ấy đã bị người ta khoét rỗng từ lâu, đặt một khoác đao sắt rỉ bên trong, rồi dùng sợi chỉ mảnh buộc lớp vỏ cây lại y như cũ, nếu có người đi ngang qua, không nhìn kỹ thì đúng là chẳng thể phát hiện ra bên trong cái cây này lại có giấu đồ.

Thanh đao này là do Quý Hoài Chân đã bỏ ra nửa cái mạng ở Sắc Lặc Xuyên giành lại cho Yến Trì.

Yến Trì nhấc khoác đao lên, không ngừng thở dốc, tay kia vuốt lên thân đao.

Chỉ thấy đôi lông mày sắc lẹm của cậu khẽ nhíu lại, tích tụ sức mạnh đánh mạnh vào chỗ sứt mẻ trên thân đao. lúc này Quý Hoài Chân mới phát hiện, món vũ khí sắc bén này của Diệp Hồng Ngọc không phải vì lâu ngày không dùng mà bị rỉ, lớp sắt rỉ trên thân đao này là do có người cố tình làm ra.

Cú đánh này hội tụ toàn bộ sức lực bình sinh của Yến Trì, chỉ thấy lớp sắt rỉ vỡ vụn rơi xuống, lộ ra lớp thép tinh khiết sắc lẹm bên trong, phản chiếu ánh mặt trời lạnh lẽo.

Nước đi này rõ ràng là do Yến Trì sắp xếp từ trước, có lẽ ngay từ lúc theo Quý Hoài Chân về kinh cậu đã phái người bố trí mọi chuyện xong xuôi rồi.

Nếu không phải hôm nay đám người Thát Đát đột nhiên xông ra, e rằng lúc này người đánh nhau với bọn Yến Trì sẽ là đám người Bạch Tuyết, Quý Hoài Chân không dám nghĩ tiếp nữa.

Giây phút một lần nữa nắm lấy binh khí của mẹ mình, điều đầu tiên Yến Trì làm vậy mà lại là vung tay chém đứt dải áo đang buộc chặt cậu và Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy lực kéo siết chặt mình đột ngột biến mất, y ngẩng đầu nhìn lên, thấy vẻ mặt Yến Trì đầy bình thản và lạnh lùng.

Yến Trì một tay xách đại đao chắn ngang trước người, đứng trước mặt mọi người, cậu không thèm ngoảnh đầu lại, cơ bắp toàn thân căng cứng, cả người trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, cậu trầm giọng nói với Quý Hoài Chân: "Những người này tới để giết ta, không liên quan gì đến ngươi, ngươi đi đi. Đây là món nợ ta nợ tỷ ngươi, tỷ ấy đã cho ta một miếng ăn trong ngục, cứu ta một mạng, Quý Hoài Chân..."

Yến Trì hơi nghiêng đầu: "Ngươi nên cảm ơn vì mình có một người tỷ tỷ tốt."

Ô Lan vung đao chém đứt mũi tên cắm trên vai, nhanh chóng đứng cùng một chỗ với Yến Trì, cậu ta huýt sáo một tiếng, lệnh cho ngựa chạy tới bên cạnh Quý Hoài Chân.

Yến Trì không hề quay đầu lại, nghe thấy tiếng ngựa hí sau lưng, tiếp đó là tiếng vó ngựa vang lên, khoé mắt thấy một người cưỡi ngựa dần dần đi xa.

Ô Lan khẽ cười một tiếng, vác đao lên, dùng lưng của mình chống đỡ cho Yến Trì, bình thản nói: "Điện hạ, không ngờ đến cuối cùng vẫn phải là ta ở bên cạnh ngài."

Yến Trì không phủ nhận, cũng cười theo một tiếng, dán chặt mắt vào đám truy binh đang giả dạng quân Thát Đát trước mắt.

Quả nhiên, sau khi Quý Hoài Chân đi rồi, truy binh tự động tách ra nhường đường, một người mặc thiết giáp cưỡi ngựa đi ra, chính là Lý Mão.

Lý Mão nhìn Yến Trì mỉm cười nhã nhặn: "Yến Trì điện hạ, một tháng không gặp, xem ra điện hạ đã phục hồi kha khá rồi, chỉ là không ngờ điện hạ lại mau quên đau như thế, vậy mà vẫn sẵn lòng bảo vệ Quý Hoài Chân."

Thấy bên cạnh Yến Trì chỉ có lèo tèo vài người nhưng ai nấy đều mang vẻ mặt coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, Lý Mão lập tức cười khinh bỉ, vừa có chút khâm phục lại vừa có ý trêu chọc: "Cần gì phải cứ làm con thú bị vây hãm thế này."

"Thú bị vây hãm?" Yến Trì cười lạnh một tiếng, dùng đao chống đất, đột ngột hít sâu một hơi, phát ra một tiếng hú dài trong trẻo như tiếng sói gầm, khiến lũ chiến mã của quân địch đối diện không ngừng hí lên kinh hãi, xao động bất an.

Sắc mặt Lý Mão đột ngột thay đổi.

Tiếng vó ngựa dậm đất ầm ầm từ xa vọng lại, chỉ thấy hàng trăm người mặc giáp ra trận, tựa như một đám mây đen từ sườn dốc cao đằng xa tràn xuống, đi tới sau lưng Yến Trì.

Một người tiến lên phía trước, mặc giáp đội mũ cho Yến Trì, dắt tới một con tuấn mã toàn thân đen tuyền.

Đến lúc này, Lý Mão bắt đầu nhận ra có điều gì đó không ổn.

"Vừa rồi trong rừng, kẻ đầu tiên bắn tên về phía Quý Hoài Chân là người của ngươi? Ngươi diễn kịch cho ta xem sao?" Lý Mão tức giận đến mức bật cười, vỗ tay tán thưởng: "Tốt! Thế mới đúng là người do Quý Hoài Chân dạy ra, thế mới ra dáng chứ!"

"Không làm vậy sao dụ được ngươi cắn câu? Nếu ngươi sẵn lòng tha cho ta một con đường sống thì dĩ nhiên sẽ không rơi vào bẫy, tiếc là ngươi không hiểu đạo lý này, cứ phải đuổi theo để tìm hiểu cho ra nhẽ. Không phải ta mau quên đau, mà là do ngươi tự chuốc lấy họa vào thân."

Yến Trì xoay người lên ngựa, giơ đao chỉ về phía Lý Mão từ đằng xa, ra lệnh cho đám thuộc hạ: "Để kẻ cầm đầu kia lại cho ta."

Dứt lời, cậu đã tiên phong xông lên, dẫn đầu cuộc tấn công.

Chapter 80

Quý Hoài Chân cưỡi ngựa chạy bán sống bán chết, ngoái đầu nhìn lại, đám người Thát Đát kia quả nhiên không đuổi theo —— nhưng y chẳng tin nổi đó là người Thát Đát.

Đám người kia vừa xuất hiện đã chĩa mũi nhọn vào mình, nhưng mũi nào mũi nấy đều tránh khỏi chỗ hiểm, dường như chỉ để dẫn dụ Yến Trì cắn câu.

Lúc này hoàng đế sẽ không động đến y.

Nếu là Lục Thập Di, sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một để giết y chứ?

Lời giải thích duy nhất là những người này do Lý Mão phái tới, hắn sợ y dựa dẫm vào thế lực Di Nhung để gây dựng quân đội riêng, nên muốn một mũi tên trúng hai đích, sẵn tiện đổ vấy cho quân Thát Đát.

"Giá ——!"

Quý Hoài Chân chẳng dám chậm lại, y khống chế ngựa, mặc kệ vết thương do tên bắn xuyên qua lòng bàn tay, để sợi dây cương thô ráp cọ xát vào cái lỗ máu đáng sợ trong lòng bàn tay, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, thúc ra tốc độ lên mức cao nhất, lao thẳng vào rừng rậm trước mắt.

Từng nhành cây trong rừng quật vào mặt y tạo thành mấy vệt đỏ, nhưng Quý Hoài Chân vẫn không dám đi chậm lại, y điên cuồng gào thét tên của Bạch Tuyết, trong đầu đều là ánh mắt thấy chết không sờn của Yến Trì khi vác đao ban nãy.

Nếu Yến Trì chết...

Quý Hoài Chân lòng đau như cắt, không dám nghĩ tiếp, mãi đến lúc này mới thấy mất kiểm soát, chỉ biết gào lên khản cả cổ: "Bạch Tuyết ——!"

Phía xa trong rừng rậm, một đội nhân mã cuối cùng cũng xuất hiện, người dẫn đầu là Bạch Tuyết vận bộ đồ đen.

Quý Hoài Chân thậm chí không kịp chạy thêm vài bước để hội quân, vội vã ghì cương quay đầu ngựa, lệnh cho đám người Bạch Tuyết theo sát, men theo con đường cũ mà giết ngược trở lại. Y đi đến đây mất chưa đầy nửa canh giờ, nhưng lúc quay lại đã mất hơn nửa canh giờ đường đi, mãi mà chẳng thấy bóng dáng Yến Trì đâu, chỉ còn lại vũng máu và những mảnh thi thể vương vãi khắp nơi.

Bạch Tuyết đuổi kịp, đưa giáo cho Quý Hoài Chân, đột nhiên thoáng thấy lỗ máu trong lòng bàn tay y, kinh hãi kêu lên: "Đại nhân, tay của ngài!"

Quý Hoài Chân như không nghe thấy gì, tiếp tục thúc ngựa tiến lên phía trước.

Bọn họ men theo vệt máu mà đuổi theo, trước mắt ngày càng có nhiều người Đại Tề mặc chiến giáp Thát Đát ngã xuống đất, Bạch Tuyết xuống ngựa lật xác xem xét, thấy trên người kẻ này đầy rẫy vết đao, bèn chạm vào thi thể hắn rồi nói với Quý Hoài Chân: "Đại nhân, tên này vừa mới chết thôi."

Tay chân Quý Hoài Chân lạnh toát, cố gắng trấn tĩnh tinh thần, ra lệnh: "Tiếp tục đuổi theo."

Chạy thêm một đoạn nữa thì thấy một người tóc dài mặc áo bào của người Di Nhung, nằm sấp trên mặt đất, toàn thân đã bị máu nhuộm đỏ. Quý Hoài Chân sững lại, gần như lập tức ngã nhào xuống ngựa, bò lê bò càng đi tới.

Chẳng màng đến cơn đau thấu xương nơi lòng bàn tay, lật người đó lại nhìn, thấy không phải Yến Trì, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Định đứng lên lần nữa thì suýt chút nữa lại ngã quỵ, lúc này mới phát hiện chân mình đã bủn rủn cả rồi, cuối cùng vẫn phải nhờ Bạch Tuyết đỡ lên ngựa.

Mọi người men theo dấu vết ẩu đả trên mặt đất đuổi theo, càng chạy về phía trước máu càng nhiều, thi thể cũng càng nhiều.

Mà số người Ô Lan mang theo là bao nhiêu? Liệu người tiếp theo trông thấy có phải là Yến Trì không?

Quý Hoài Chân không dám nghĩ tiếp nữa.

Phía xa vọng lại tiếng binh khí va chạm, chẳng đợi Quý Hoài Chân ra lệnh, thuộc hạ của y đã vượt lên trước, tuốt kiếm xông lên phía trước.

Hai bên nhân mã lập tức lao vào chiến đấu, thuộc hạ của Quý Hoài Chân đánh cho đối phương tan tác, tạo cho kẻ đứng đối diện một hơi thở dốc, cũng khiến y nhìn rõ Yến Trì đang đứng ở phía đối diện.

Hơi thở của Quý Hoài Chân dường như ngưng bạt lại trong tích tắc.

Chỉ thấy Yến Trì toàn thân đẫm máu, đứng không vững, khắp người là những vết thương chằng chịt, trước ngực cắm hai mũi tên gãy, dưới chân chất đầy vô số thi thể, cậu đã giết đến mức tê dại, không còn phân biệt nổi địch ta. Điều khiến Quý Hoài Chân không ngờ tới là trước người cậu còn đang kẹp chặt một người, vết thương trên người người nọ ít hơn Yến Trì nhiều, nhưng rõ ràng đã bị dọa cho mất mật, vùng hông ướt đẫm một mảng tối màu, hai bàn chân rũ rượi trên mặt đất, xem chừng đã bị người ta vặn gãy mắt cá chân —— chính là Lý Mão vẫn còn thoi thóp một hơi thở!

Yến Trì đã giết đến đỏ cả mắt, đem Lý Mão chắn trước người, bất kể ai tới đều là một đao lấy mạng, trường đao trong tay vung lên lấy đầu người, chẳng đợi Lý Mão thừa cơ chạy ra đã lại gác đao lên cổ hắn.

Ô Lan đang nằm dưới chân cậu, sắc mặt trắng bệch, không rõ sống chết.

Yến Trì thở dốc không thôi, cười khiêu khích: "Đến nữa đi... Đến nữa đi!"

Một kẻ thừa cơ cậu không để ý, lặng lẽ vòng ra sau lưng Yến Trì, thấy hắn định giơ đao chém về phía Yến Trì, Quý Hoài Chân chẳng kịp suy nghĩ, ném mạnh trường thương trong tay ra.

Y như có thần giúp vậy, khoảng cách xa như thế mà cây thương trực tiếp đâm xuyên ngực kẻ địch, cắm chặt hắn xuống đất.

Ngày trước y ghét Lục Thập Di như thế, lúc nào cũng đối đầu với hắn, những gì hắn biết y cũng phải biết cho bằng được, ngón nghề sử dụng thương này ban đầu là để ganh đua với hắn, nhưng hôm nay lại dùng để bảo vệ người y yêu nhất.

Lý Mão gào thét thảm thiết: "Quý đại nhân! Quý Hoài Chân, cứu ta, mau cứu ta!"

Yến Trì lúc này mới phát hiện Quý Hoài Chân đã tới, cậu như không kịp phản ứng, khống chế Lý Mão rồi thẫn thờ ngoảnh đầu lại.

Trông thấy Lý Mão ở đây, nghĩ lại sự bất thường của Yến Trì khi nãy, cộng thêm đám nhân mã bỗng dưng xuất hiện này, Quý Hoài Chân lập tức hiểu ra tất cả.

Yến Trì nuốt ngụm máu trong miệng, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân.

"Sao hả... Có phải không ngờ tới cũng có ngày ta lợi dụng ngươi không."

Quý Hoài Chân vội vàng trấn tĩnh lại, trấn an Yến Trì: "Ta dẫn người về rồi, ngươi buông hắn ra đi, ta tiễn ngươi về bên cạnh Doanh Hòa, ta... ta đảm bảo sẽ đưa ngươi về an toàn."

"Đảm bảo? Ngươi lấy gì mà đảm bảo."

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, Yến Trì từ từ mỉm cười.

"Ngươi tưởng ta sẽ giết hắn sao?" Yến Trì dùng sức, đau đến mức Lý Mão đổ mồ hôi hột, mắt cá chân bị Yến Trì tóm lấy rồi vặn gãy trực tiếp nên hắn chẳng đứng vững nổi, cứ như bị ném vào chảo dầu nóng hổi mà điên cuồng giãy giụa, cuối cùng hắn đột nhiên ưỡn người lên, gào thét với Yến Trì: "Ngươi giết ta đi, Thác Bạt Yến Trì, ngươi có giỏi thì giết ta đi!"

"Giết ngươi?" Yến Trì cười giễu cợt: "Nếu ta giết ngươi thì còn ai để kìm hãm Quý Hoài Chân nữa? Ta dĩ nhiên muốn ngươi phải sống cho thật tốt, muốn ngươi phải sống trong cảnh sống không bằng chết. Hai năm sau, ta sẽ đích thân tới lấy cái mạng này của ngươi, những nỗi khổ ta đã chịu trong đại lao Thượng Kinh, nhất định sẽ bắt ngươi trả lại gấp bội!"

Bạch Tuyết đột nhiên nhìn về phía xa, cảnh giác nói: "Đại nhân, có người tới rồi, đông lắm, khoảng một ngàn... không, hai ngàn."

Quý Hoài Chân chỉ tưởng đó lại là người của Lý Mão tới đuổi tận giết tuyệt, chẳng kịp suy nghĩ liền ra lệnh: "Mang Yến Trì và Ô Lan đi, nhất định phải bảo vệ tính mạng của cả hai."

Bạch Tuyết lại nói: "Khoan đã, là người Di Nhung, là Doanh Hòa!"

Nghe thấy Doanh Hòa tới, Quý Hoài Chân mới thở phào nhẹ nhõm.

Chưa bao giờ y mong đợi sự xuất hiện của Doanh Hòa như lúc này.

Nghe thấy đại ca tới, Yến Trì lại sững sờ, cười khổ. Cậu đưa tay đẩy Lý Mão một cái, vung đao chém vào hông hắn, Lý Mão phát ra một tiếng gào đau đớn, mặt mày tím tái, sau đó tay chân co giật, đau đến mức ngất xỉu.

Yến Trì tự biết Lý Mão sẽ không tha cho mình, để giết cậu nhất định hắn sẽ dốc toàn lực, nên cậu mới thiết kế lợi dụng Quý Hoài Chân để dụ Lý Mão lộ diện, sau đó bắt giữ hắn để kìm hãm quân Tề, chính là để câu giờ chờ Doanh Hòa tới.

Lúc này nghe thấy đại ca tới, cậu không thể cầm cự thêm được nữa, thanh trường đao trong tay rơi xuống đất.

Quý đại nhân mắt thấy sắp dưới một người trên vạn người, trở thành nhiếp chính vương ấy, đột ngột nhảy xuống ngựa như mất hồn, vượt qua Lý Mão đang nằm trên đất máu chảy không ngừng, lại bò lê bò càng xông tới chỗ vị Thất điện hạ Di Nhung chẳng còn gì trong tay này.

Ánh mắt Yến Trì dần dần tán loạn, cậu đã chiến đấu đến mức kiệt sức, mắt thấy sắp ngã nhào xuống đống xác chết thì có đôi tay đỡ lấy cậu.

Quý Hoài Chân cả đời chưa bao giờ dịu dàng như thế.

Ôm chỗ nào cũng thấy không phải, đỡ chỗ nào cũng thấy không xong.

Y chỉ khẽ chạm vào Yến Trì, kéo cậu lại gần mình, những vết thương trên người Yến Trì đã bắt đầu tuôn máu xối xả. Trước kia y luôn thấy khuôn mặt Yến Trì thật đẹp, nhưng giờ nhìn khuôn mặt ấy bị máu nhuộm hồng, trắng bệch đến mức gần như trong suốt, cái mạng của Quý Hoài Chân cũng như bay đi theo.

Yến Trì thẫn thờ nhìn bầu trời xanh thẳm, đột nhiên gắng sức giơ một tay lên chỉ sang bên cạnh, hơi thở yếu ớt: "Ô Lan... Ô Lan..."

Quý Hoài Chân biết cậu có ý gì, khẽ đặt cậu xuống đất rồi bò tới chỗ Ô Lan.

Đưa tay lên cổ và mũi Ô Lan thăm dò, thấy Ô Lan hơi thở tuy yếu nhưng may mà vẫn còn sống, trên người không có vết thương chí mạng nào, Quý Hoài Chân mới yên tâm, ghé vào tai Yến Trì nói: "Ô Lan còn sống, cậu ta không sao, chỉ ngất đi thôi."

Yến Trì sững sờ hồi lâu, dáng vẻ im lặng không nói gì khiến Quý Hoài Chân vô cùng sợ hãi, nhìn phản ứng của Yến Trì, Quý Hoài Chân vốn ghét Ô Lan như thế, lúc này lại thầm cảm ơn trời đất vì Ô Lan còn sống.

Yến Trì đột nhiên mỉm cười, chấp nhận số phận: "Ngươi nói đúng, ta chẳng có gì cả, cái gì cũng muốn... Giờ đây, ngay cả đại ca cũng không còn nữa rồi, ta chẳng qua chỉ là vị hoàng tử... viển vông nhất, vô dụng nhất của Di Nhung mà thôi. Chẳng giúp ích được gì cho Di Nhung, làm cha mẹ thất vọng... Ta, ta không xứng làm con của Diệp Hồng Ngọc... Làng Bằng Lan, làng Bằng Lan mất từ lâu rồi."

Quý Hoài Chân sững lại mới nhận ra cậu đang nhắc tới những lời mình đã nói với cậu trong đại lao Thượng Kinh.

Những lời lẽ tổn thương ấy hóa thành từng mũi tên ngầm, đâm ngược lại vào lòng Quý Hoài Chân. Những lời đó đã làm tổn thương Yến Trì, hôm nay nghe lại cũng khiến y cảm thấy vô cùng nhếch nhác.

Yến Trì lảo đảo đứng dậy.

Quý Hoài Chân vội vàng tới đỡ, cố nén tiếng nức nở, trầm giọng nói: "Là ta đã sỉ nhục ngươi trong ngục, là ta đã bắt nạt ngươi, chà đạp ngươi, ngươi phải sống tiếp, sống tiếp để tìm ta báo thù, tìm những kẻ đã bắt nạt ngươi như bọn ta mà báo thù, nghe rõ chưa Yến Trì... Ngươi phải trụ vững, không được trở mặt với đại ca ngươi, hắn sẽ không ra tay với ngươi ngoài sáng, càng không đích thân giết ngươi... Ngươi phải giấu mình chờ thời, nhất định phải có binh mã của riêng mình, cho dù là để quay lại giết ta cũng được. Ngươi phải trụ lại cho bằng được."

Yến Trì chống đao, cố gắng đứng vững.

Phía xa thấp thoáng thấy binh mã của Doanh Hòa.

Cậu đứng nhìn một lúc rồi lại ngoái đầu nhìn Quý Hoài Chân một cái.

Chẳng đợi Quý Hoài Chân kịp phản ứng trước cái nhìn đầy ý vị ly biệt này của Yến Trì, đã thấy Yến Trì dồn hết sức lực bình sinh giơ đao lên.

Bạch Tuyết biến sắc: "Yến Trì! Ngươi làm gì thế!" Định xông lên thì Quý Hoài Chân lại đưa tay lên, lệnh cho nàng ta dừng lại.

Y lẳng lặng nhìn Yến Trì.

Kỳ binh có một không hai của Diệp Hồng Ngọc ấy, trên có thể giết kẻ bất nghĩa, dưới có thể trảm gián điệp ngoại bang. Quý Hoài Chân thấy thanh đao này đáng lẽ phải sợ mất mật như khi nghe đại danh Diệp Hồng Ngọc, nhưng chỉ vì Yến Trì mà mới nảy sinh một sợi dây liên kết kỳ diệu với thanh đao này, với con người Diệp Hồng Ngọc này.

Giờ đây thanh đao này đang ở trong tay Yến Trì, cuối cùng lại chĩa vào cổ Quý Hoài Chân, dù không ngừng run rẩy nhưng cũng nhất quyết không chịu hạ xuống dù chỉ một phân.

Thanh đao trong tay Yến Trì lại áp sát thêm một phân, chĩa thẳng vào yết hầu của Quý Hoài Chân, trong mắt cậu có một luồng hận ý khó tả, có hận Quý Hoài Chân, cũng có hận

chính mình, giống như đột nhiên vì sự bất lực của bản thân mà thẹn quá hóa giận vậy, Yến Trì nhìn y với ánh mắt đầy đau khổ, bàn tay nắm đao không ngừng run rẩy.

Nhưng dường như phải như thế mới đúng, lẽ ra nên hận y.

"Những gì ngươi dạy ta, ta đều nhớ kỹ rồi. Thưởng phạt phân minh, dĩ nhiên ta sẽ khắc cốt ghi tâm, không dám quên lãng." Nước mắt Yến Trì đột nhiên trào ra, hòa cùng với máu, lem thành một vệt trên khuôn mặt, cậu nói với Quý Hoài Chân từng chữ một: "Sau này gặp lại, chính là kẻ thù."

Từng chữ ném xuống vang dội, từng câu nói chấn động tâm can.

Quý Hoài Chân đã hiểu ra điều gì đó, nhìn Yến Trì, y mỉm cười chấp nhận số phận, từ từ lùi lại.

Y xoay người lên ngựa, lệnh cho người khiêng Lý Mão đi, nhìn Yến Trì lần cuối rồi dẫn người rút lui trước khi Doanh Hòa kịp tới. Đi được một đoạn không xa, y lại ngoái đầu nhìn lại, thấy Yến Trì đã ngã xuống, máu từ từ thấm vào mặt đất, Doanh Hòa dẫn theo binh mã vừa kịp tới nơi.

Doanh Hòa ghì cương ngựa dừng lại, đứng bên cạnh Yến Trì, dùng ánh mắt phức tạp nhìn cậu hồi lâu. Ánh mắt ấy không giống như trước kia, mà giống như vừa đợi được một đối thủ truyền kiếp do chính tay mình dày công nuôi dưỡng cuối cùng cũng đã trưởng thành.

Hắn trầm giọng tán thưởng: "Tốt lắm, đệ sống sót rồi, thế mới đúng là con trai của Diệp Hồng Ngọc, mới có tư cách làm đệ đệ của Doanh Hòa ta, làm đối thủ của ta."

Doanh Hòa nhìn Yến Trì xong lại ngẩng đầu nhìn lên, thấy bóng lưng Quý Hoài Chân đang dẫn người rời đi.

Vẻ mặt hắn tối sầm lại, cười âm hiểm, lạnh lùng nói: "Tiểu Yến, đệ thua cuộc rồi. Đại ca đã cho y một cơ hội, để y đưa đệ cao chạy xa bay, không bao giờ quay về Sắc Lặc Xuyên nữa, là bản thân người này không biết trân trọng. Nếu đã vậy, đại ca sẽ dẫn người bắt y về đây, còn bắt cả tỷ tỷ y, cháu y, đại ca sẽ lột da cả ba người bọn họ để báo thù cho đệ."

Hắn nói xong, định dẫn người đi bắt Quý Hoài Chân, nhưng vừa bước một bước, cổ chân đã bị người ta nắm chặt.

Doanh Hoà cúi đầu nhìn, vẻ mặt thờ ơ, hơi nhấc chân muốn gạt Yến Trì ra.

Theo lý mà nói, lúc này Yến Trì chỉ còn thoi thóp một hơi, sao có thể là đối thủ của Doanh Hoà?

Nhưng chẳng biết sức lực từ đâu tới, cậu cứ thế bấu lấy cổ chân hắn không buông. Cảm thấy một tay giữ không nổi, cậu liền bò lê lết về phía trước, kéo ra một vệt máu dài trên đất. Ánh mắt cậu đờ đẫn, có lẽ chẳng nghe rõ hắn nói gì, nhưng vẫn theo bản năng mà ôm chặt lấy chân đại ca mình.

Doanh Hoà nhìn chằm chằm cậu hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài, trầm giọng nói: "Được rồi, sau này sẽ để đệ tự tay đòi lại."

Quý Hoài Chân tự nhiên không biết chuyện này, y đi tới một sườn cao, thấy Doanh Hoà không dẫn người đuổi theo mới khẽ thở phào.

Bạch Tuyết bỗng nói: "Đại nhân, phía trước có người đang đợi ngài."

Quý Hoài Chân ngước mắt nhìn lên.

Một đội nhân mã đang tiến về phía này, người dẫn đầu mặc áo trắng, tóc búi ngọc quan.

Rõ ràng là một gương mặt giống hệt Quý Hoài Chân, nhưng chỉ vì sinh muộn hơn một chút, nhờ tiếng khóc của Quý Hoài Chân mà được mẹ cứu sống, nên mới có một cuộc đời hoàn toàn khác biệt.

Lục Thập Di nhảy xuống ngựa, chạy lên chỗ cao nhìn xuống, thấy Yến Trì không sao mới nhẹ lòng. Tiếp đó, hắn nhìn thấy người đứng sau lưng cậu, người mà bốn năm rồi chưa gặp, bất giác ngẩn ra, nhưng cũng chỉ nhìn đôi lần rồi thôi.

Hắn nói với Quý Hoài Chân: "Là người của Lý Mão."

Quý Hoài Chân không thèm đếm xỉa đến hắn, quay sang hỏi Bạch Tuyết: "Có ai còn sống không?"

Bạch Tuyết phất tay, sai thuộc hạ giải tới một kẻ bị trói chặt: "Đại nhân, chỉ còn lại tên này."

Quý Hoài Chân vô cảm bước tới, nhìn bộ đồ người Thát Đát trên người kẻ đó, thấy hắn sắp chết đến nơi vẫn sợ lộ tẩy, cắn răng không thốt một lời. Quý Hoài Chân cười nhạt, khẽ nói: "Ta biết ngươi là người Tề, nghe hiểu lời ta nói."

Y nhìn chằm chằm kẻ đó, hỏi tiếp: "Có vợ con chưa?"

Hắn không hiểu ý y, ngập ngừng lắc đầu.

Quý Hoài Chân lại hỏi: "Có huynh đệ tỷ muội gì không? Cha mẹ còn không?"

Kẻ đó lại lắc đầu.

Quý Hoài Chân mỉm cười, tự lẩm bẩm: "Thế thì hời cho ngươi rồi." Dứt lời, hai tay y ôm lấy đầu hắn vặn mạnh một cái, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt gãy vụn. Quý Hoài Chân tiện tay ném đi, mặc kệ cái xác đổ gục xuống đất.

Lục Thập Di thở dài: "Việc gì ngươi phải làm thế, hắn cũng chỉ là kẻ nghe lệnh làm việc thôi."

Hắn vừa lên tiếng, Quý Hoài Chân dường như mới chú ý đến hắn.

Y đột ngột quay người nhìn chằm chằm Lục Thập Di, từng bước tiến lại gần. Vì y vốn hay ra vẻ bề trên, nên khí thế trông có phần lấn lướt hơn hắn.

Lúc đứng vững trước mặt Lục Thập Di, y trơ cảm xúc nhìn hắn, đột nhiên vung tay giáng một bạt tai vào mặt hắn, bình thản nói: "Ngươi là kẻ không có tư cách nói câu đó với ta nhất."

Quý Hoài Chân lại túm lấy cổ áo Lục Thập Di, kéo lại gần, gằn từng chữ: "Lục đại nhân, ngày lành của ngươi chẳng còn mấy đâu. Chờ đến lúc ngươi sa cơ lỡ vận như ta, ta muốn xem thử ngươi sẽ chọn thế nào."

Lục Thập Di không kiêu ngạo cũng không tự ti, đang định nói gì đó thì đúng lúc này, một mũi tên xé gió lao tới, sượt qua gò má hắn, chỉ chừa lại một vệt xước nhỏ.

Quý Hoài Chân buông tay, nhìn về hướng mũi tên.

Chỉ thấy Doanh Hoà đang cưỡi ngựa đứng ở đằng xa, cánh tay kéo cung vừa hạ xuống.

Hắn thu cung, dẫn đại quân rời khỏi Thượng Kinh.

Lục Thập Di khẽ liếc mắt, chạm lên mặt mình, nhìn xuống thấy đầu ngón tay dính máu, hồi lâu sau mới trầm giọng nói: "Đúng là thù dai." —— Thế này thì hắn và Quý Hoài Chân không thể tráo đổi thân phận được nữa rồi.

Quý Hoài Chân lạnh lùng liếc hắn một cái, chẳng buồn quan tâm đến ân oán tình thù giữa hắn và Doanh Hoà, đứng trên sườn cao nhìn về hướng Yến Trì rời đi.

Y lưu luyến nhìn bóng hình cậu dần xa khuất cho đến khi không còn thấy nữa mới đưa tay lên, theo thói quen sờ vào trước ngực.

Sờ vào khoảng không, y mới sực nhớ chiếc răng sói kia đã đánh rơi trong lúc hỗn loạn lúc nãy. Quý Hoài Chân kinh hãi, nhảy lên ngựa, một lần nữa lao về phía rừng rậm.

Bạch Tuyết kinh hô: "Đại nhân, ngài đi đâu vậy? Tay của ngài!"

Quý Hoài Chân đã chạy đi xa.

Gió gào thét thổi tung vạt áo y, bàn tay nắm dây cương bị mài đến đau rát, y biết bàn tay này e là sau này không thể cầm thương được nữa.

Nghĩ đến cái nhìn thoáng qua đầy diễm lệ tại Hồng Tụ Thiêm Hương ở Phần Châu, nghĩ đến những chiếc đèn lồng giấy đỏ rực trời ở Vấn Dương, nghĩ đến tuyết lớn trên núi Thương Ngô và căn nhà nát chẳng ra hình thù gì đó.

Bên tai Quý Hoài Chân lại vang lên câu biệt ly nghẹn ngào của Yến Trì: Sau này gặp lại, đã là kẻ thù.

Chapter 81

Năm Võ Chiêu thứ hai mươi tư, ba quân Thát Đát, Di Nhung, Đại Tề đối đầu tại biên giới Cung Châu.

Di Nhung lấy danh nghĩa trợ chiến phát động tấn công trước, võ tướng Đại Tề là Lương Sùng Quang đang ở xa tận Kim Thủy, không kịp về cứu viện, Cung Châu bị Di Nhung chiếm mất.

Triều đình Đại Tề từ trên xuống dưới đều khốn đốn rối ren, ai nấy đều lo sợ cho an nguy của bản thân, bởi đều biết Cung Châu chỉ cách Thượng Kinh vài tòa thành, Cung Châu mà mất thì Thượng Kinh cũng ngàn cân treo sợi tóc. Không ít quan viên biết nhìn thời thế, lẳng lặng sai thê thiếp trong nhà thu xếp của cải quý giá, tuy bản thân họ không đi được nhưng có thể đưa già trẻ trong nhà đi lánh nạn trước một bước.

Chẳng ngờ, bàn tính này lại đổ sông đổ biển.

Tiêu Kim Đài khét tiếng tham lam vơ vét kia không biết từ đâu đã nghe ngóng được tiếng gió, bèn phái người lấy danh nghĩa bảo vệ, canh giữ trước phủ đệ của các quan viên trọng yếu trong triều, cấm họ tự ý rời kinh.

Ban đầu có kẻ không phục, hỏi Quý Hoài Chân là cái thá gì mà dám giam lỏng người khác, có bản lĩnh sao không ra tiền tuyến giết địch bảo vệ quốc gia mà lại dùng thủ đoạn này đối phó người mình.

Quý Hoài Chân nghe xong chỉ cười không nói, sáng sớm hôm sau liền cho kẻ đó toại nguyện, tiễn hắn rời kinh, có điều thứ tiễn đi là một cái xác thôi.

Sau màn giết gà dọa khỉ này, trong triều không ai dám nhắc đến chuyện rời kinh nữa.

Đúng lúc những kẻ này đang miễn cưỡng chuẩn bị tâm lý sống chết cùng Đại Tề, không hiểu sao Di Nhung lại đổi ý, không những trả lại Cung Châu mà còn cùng quân Tề đánh lui Thát Đát.

Cùng lúc đó, một lời đồn thổi âm thầm lan truyền khắp Thượng Kinh. Trước đó quân Thát Đát không phải không muốn lui binh cầu hòa, nhưng có một điều kiện duy nhất là Đại Tề phải giao Lục Thập Di ra.

Tuy trận đầu đã thắng lợi, nhưng tin đồn vẫn ngày càng rầm rộ. Theo đó là những lời đồn về việc "Lục Thập Di" đã bày mưu tiêu diệt sáu nghìn quân Thát Đát tại Vấn Dương ra sao, trên đường về kinh đã tra tấn binh lính Thát Đát đến chết thế nào, khiến chúng căm thù hắn thấu xương, cũng như việc hắn vì tình riêng mà cứu gián điệp Di Nhung ra khỏi đại lao Thượng Kinh.

Trong Tuệ Nghiệp quán, có người không hiểu nói: "Tuy đánh thắng rồi, nhưng ai dám chắc Thát Đát sẽ chịu để yên? Nếu chúng quay lại, dùng cùng lý do đó để gây chiến thì lúc ấy tính sao? Nếu chỉ cần giao ra một Lục Thập Di mà đổi được bình an cho Đại Tề, tại sao không làm?"

Một người khác đầy phẫn nộ phản bác, bảo kẻ này ích kỷ, không màng đến việc Lục đại nhân trước đó đã vì nước vì dân thế nào mà lại muốn đẩy hắn vào miệng cọp.

Lại có người nói: "Nhưng việc Lục Thập Di vô cớ đốt Thanh Nguyên quán là thật, ngược đãi binh lính Thát Đát tới chết cũng là thật, từng việc một, có việc nào không phải do hắn làm? Ai biết được có phải hắn cậy công lao mà tự đắc vênh váo hay không. Ta thấy nếu không trừng trị, sớm muộn gì hắn cũng trở thành Quý Hoài Chân thứ hai.

"Tại hạ có người họ hàng ở Vấn Dương, mấy hôm trước có đến nương nhờ, cũng kể vài câu về chiến sự nơi đó. Nghe nói quân Thát Đát đi đến đâu là không để người sống đến đó, thấy đàn bà là hãm hiếp, thấy người già trẻ nhỏ là giết, trâu bò không mang đi được thì giết ngay tại chỗ. Cho dù ngươi có chạy, chúng cũng quyết đuổi theo giết cho bằng được, cứ nhìn chỗ nào đất nhuốm đỏ là biết dấu vết quân Thát Đát ở đó. Bọn chúng thù dai như vậy, ta thấy chúng sẽ không tha cho Lục Thập Di đâu, hắn ở nước nào thì nước đó gặp vạ."

"Hắn đã kết thân với Di Nhung, vậy có còn là người Đại Tề chúng ta không? Nếu hắn một lòng hướng về Đại Tề, biết rõ Di Nhung chiếm thành của ta, tại sao còn thả gián điệp của chúng đi?"

Lúc này chẳng còn ai lên tiếng nữa.

Một kẻ gào lên: "Thế thì Lục Thập Di chắc chắn không phải người Đại Tề rồi."

Một người gật đầu, cả đám cũng gật đầu theo, xóa sạch mọi công lao và hy sinh trước đó của Lục Thập Di.

Người một câu, ta một câu, bọn họ thực sự đã biến Lục Thập Di thành một Quý Hoài Chân thứ hai.

Những tiếng nói như vậy không chỉ xuất hiện trong dân gian mà còn diễn ra trong triều đình.

Quý Hoài Chân mặc bộ triều phục đỏ rực đứng ở vị trí đầu hàng, lạnh lùng đứng ngoài cuộc xem đám người kia bàn bạc xem nên khuyên nhủ Lục Thập Di thế nào để hắn tự nguyện đến Thát Đát.

Có kẻ vì muốn nịnh bợ Quý Hoài Chân, có kẻ vì xung đột lợi ích với Lục Thập Di, có kẻ lại đơn thuần là gió chiều nào che chiều nấy. Trong đó không thiếu phe cánh của Lục Thập Di phẫn nộ kích động lên tiếng biện hộ, nhưng vẫn chẳng ích gì. Mắt thấy chiến sự vừa mới bình định, thì Đại Tề đã tự nảy sinh nội loạn trước.

Quý Hoài Chân cười lạnh, chỉ tiếc hôm nay Lục Thập Di không lên triều, nếu không thật sự nên để hắn nghe thử, đến Tuệ Nghiệp quán nhìn thử, đây chính là nơi hắn dốc lòng bảo vệ, cái nơi đã mục ruỗng từ bên trong.

Quý Hoài Chân đã tỉnh ngộ rồi, thế mà Lục Thập Di vẫn còn ôm mộng hão huyền, liều mạng muốn đổi lấy một cõi thái bình thịnh trị.

Tối hôm đó, Quý Hoài Chân đích thân dẫn binh bao vây phủ đệ của Lục Thập Di kín như bưng.

Trước khi đi, Bạch Tuyết hỏi: "Đại nhân, có cần mang thêm người không?"

"Không cần, trước kia không chạy thì giờ càng không chạy. Lục Thập Di sẽ chẳng đi đâu cả, hắn sẽ bó tay chịu trói. Cho dù hắn có trốn, cha mẹ hắn cũng không trốn được, phe cánh của hắn càng không trốn thoát. Nếu lúc này người nắm quyền không phải ta, Lục Thập Di nhất định sẽ không ở lại Đại Tề, nhưng ngặt nỗi người cầm quyền lại là ta, hắn mà chạy, ta càng không tha cho những kẻ khác. Hy sinh bản thân hay hy sinh những người khác, Lục Thập Di nghĩ thấu đáo hơn ta nhiều."

Khi Bạch Tuyết dẫn người xông vào, Lục Thập Di đang tựa trên tháp, ung dung đọc sách, y phục chỉnh tề, dường như đã liệu trước sẽ có lúc này. Thấy Bạch Tuyết đến, hắn đặt quyển sách xuống, mỉm cười điềm đạm, nhỏ giọng nói: "Về báo với đại nhân nhà ngươi,

thắng làm vua thua làm giặc, tại hạ tâm phục khẩu phục. Chỉ là, có thể cho ta nhìn mặt mẫu thân một lần không?”

Khi nghe thấy lời này, Quý Hoài Chân đang ngồi cho cá ăn bên cạnh một ao nước được đào trong phủ.

Phủ đệ này y đã từng tới vài lần.

Lục Thập Di không ham tài lộc, trên quan trường thì việc nào ra việc nấy, không chấp nhận chuyện hối lộ. Tuy nhiều người khâm phục hắn nhưng hễ thấy hắn là đau đầu, không biết phải lấy lòng thân cận ra sao. Duy chỉ có lúc xây phủ đệ này là Lục Thập Di tốn nhiều công sức nhất, mời bậc thầy về thiết kế, từng nhành cây ngọn cỏ, hòn non bộ hay dòng nước trong phủ đều có dụng ý riêng. Toàn bộ dinh thự chú trọng một chữ "tàng", tàng phong, tụ khí, và cũng dưỡng luôn cả người sống ở đây.

Quý Hoài Chân lần nào đến cũng bị lạc đường.

Phủ đệ của y thì không cầu kỳ như thế, cứ xa hoa thế nào là làm thế đó, cứ rầm rộ bao nhiêu là làm bấy nhiêu.

"Đại nhân, Lục Thập Di nói Lục phu nhân mấy tháng nay lại phát bệnh, cứ phải nhìn hắn một cái trước khi ngủ mới ngủ được. Hắn nói mình cam tâm tình nguyện đi Thát Đát, chỉ muốn được nhìn mẫu thân lần cuối để làm tròn chữ hiếu."

Quý Hoài Chân không đáp, tay trái hất lên, thức ăn cho cá rải xuống, mặt nước lăn tăn gợn sóng, đàn cá há miệng tranh nhau xúm lại. Bàn tay phải của y không những không cầm được thương, mà ngay cả việc cầm nắm đơn giản nhất cũng khó lòng làm nổi, gần như chỉ còn là đồ trưng bày.

Y không nói gì, Bạch Tuyết cũng không quấy rầy, chỉ im lặng đứng một bên.

Hồi lâu sau, đợi đàn cá tranh ăn đã tản đi hết, Quý Hoài Chân mới gật đầu: "Cho hắn đi đi, nhưng ngươi phải đích thân đi theo."

Bạch Tuyết nhận lệnh rời đi.

Trời tối hẳn, nơi vốn dĩ yên tĩnh thanh nhã, hôm nay lại huyên náo vô cùng.

Một lúc sau, phía sau truyền đến tiếng nữ nhân khóc lóc, xen lẫn tiếng nha hoàn hạ nhân dập đầu xin tha cho chủ tử, khiến người nghe không khỏi kinh hồn bạt vía. Quý Hoài Chân đâu phải chưa từng trực tiếp dẫn người đi khám nhà, những vụ ồn ào hơn thế này y thấy nhiều vô số. Y còn từng nhìn kẻ khác lao đầu chết ngay trước mặt mình, thế nhưng nhưng chưa lần nào khiến lòng y ngổn ngang đủ mọi cảm xúc như lúc này.

Trước kia Lục Thập Di vì nước vì dân, khắp Đại Tề ai nấy đều khen ngợi hết lời, Quý Hoài Chân có thể tính kế được Lục Thập Di nhưng không tính kế được lòng dân.

Thế mà giờ đây, nước không cần hắn, dân cũng chẳng cần hắn.

Giết người không bằng diệt tận tâm can, Lục Thập Di không còn cơ hội lật ngược thế cờ nữa.

Mọi chuyện đã lắng xuống, Quý Hoài Chân cuối cùng cũng nhổ được cái gai trong mắt cái dằm trong thịt này. Đáng lẽ vào thời khắc thống khoái như vậy, y nên nâng chén chung

vui, nên ngửa mặt cười to, nhưng Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy mỏi mệt và hoang mang. Y và Lục Thập Di đấu với nhau lâu như vậy, thế nhưng Lục Thập Di lại chẳng hề bại bởi tay y. Trong lòng y hiểu rõ hơn ai hết, rốt cuộc điều gì đã khiến Lục Thập Di thân bại danh liệt đến bước đường này.

Lần này là Lục Thập Di, lần sau liệu có đến lượt Lý Mão? Hay là chính bản thân y?

Phóng mắt nhìn quanh, Quý Hoài Chân nhận ra ngoài Bạch Tuyết, bên cạnh y chẳng còn ai để có thể giãi bày đôi ba câu.

Y cách một lớp áo, sờ vào cổ tay phải.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên phía sau, Quý Hoài Chân vội vàng thu lại biểu cảm.

Người tới dường như tuổi đã cao, chân bước không còn vững, hoặc có lẽ vì quá đau buồn nên phải gắng hết sức mới lê đến cầu xin Quý Hoài Chân giơ cao đánh khẽ. Ông bước một bước lại phải dừng lại mới bước tiếp được bước thứ hai, bước chân lê lết, đột nhiên dừng hẳn, tiếp đó là một tiếng động trầm đục —— người này đã quỳ xuống trước mặt y.

Quý Hoài Chân biết ông là ai, cũng biết ông tới để làm gì, lạnh lùng quay đầu lại, quả nhiên là người cha hờ của Lục Thập Di —— Lục Tranh.

Lục Tranh từng là ngự sử đại phu, trên có thể can gián hoàng đế, dưới có thể hạch tội trăm quan, nay oai phong chẳng còn, không nỡ nhìn đứa con nuôi mình dày công nuôi dưỡng phải uổng mạng, đành giống như bất cứ người cha bình thường nào khác, không còn cách nào khác ngoài việc quỳ xuống trước mặt Quý Hoài Chân.

Ông khom lưng, trán dán chặt xuống đất, dường như chẳng còn mặt mũi nào mà ngẩng lên, nghẹn ngào nói: "Ân oán trước kia là lão phu có lỗi với ngài, cầu Quý đại nhân giơ cao đánh khẽ, nể tình hai đứa là huynh đệ cùng một mẹ, hãy tha cho nó một con đường sống."

Quý Hoài Chân nhìn xuống ông, đột nhiên mỉm cười: "Lục đại nhân có chỗ nào có lỗi với ta sao? Con người ai chẳng có lòng riêng, ông đã nuôi con trai thay người khác một lần rồi, không muốn nuôi thêm đứa thứ hai cũng là lẽ thường. Chỉ là tại hạ có một điều không rõ, hiện giờ kẻ muốn giao con trai ông vào tay người Thát Đát không phải ta, mà là những đồng liêu cũ của ông, là những con dân Đại Tề mà con trai ông đã một mực dốc sức tranh giành lợi ích cho họ, làm sao mà ta giơ cao đánh khẽ được? Ta lấy đâu ra cái bản lĩnh đó."

Tóc Lục Tranh bạc trắng, bàn tay đặt trên đầu gối nhăn nheo như vỏ quýt, ông khàn giọng nói: "Có, Quý đại nhân có bản lĩnh đó. Nếu ngài không có, lão phu đã chẳng vứt bỏ thể diện già này mà tới cầu xin ngài. Lão phu biết rõ Quý đại nhân không phải kẻ tầm thường chịu chôn vùi trong ao tù nước đọng. Quý đại nhân muốn làm gì, lão phu có thể trợ giúp ngài một tay, chỉ cần giữ lại cho con trai lão một mạng."

Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm Lục Tranh, không hiểu nổi tại sao Lục Thập Di có vận may tốt thế, tuy Lục Tranh không phải cha đẻ nhưng lại thật lòng đối đãi với hắn.

Quý Hoài Chân mỉm cười, đỡ Lục Tranh đứng dậy.

Hai người đứng bên hồ suốt một canh giờ, thức ăn trong tay Quý Hoài Chân đều đã ném xuống hết, đàn cá tụ lại rồi tan đi, mãi đến khi Bạch Tuyết quay lại, y mới sai người tiễn Lục Tranh về.

Bạch Tuyết khoác thêm áo choàng cho Quý Hoài Chân, hỏi: "Đại nhân, người đã giam lại rồi, ngài có muốn đi xem không?"

Nàng ta nín thở chờ đợi Quý Hoài Chân ra lệnh như mọi khi. Theo những gì nàng ta biết về y, Quý Hoài Chân từng chịu bao nhiêu thiệt thòi dưới tay Lục Thập Di, nay đối thủ chính trị đã thành kẻ tù tội, y chắc chắn sẽ nhân cơ hội hãm hại thật tàn độc, dùng đủ trăm phương cực hình tra tấn khiến hắn không còn ra hình người.

Nhưng nào ngờ, Quý Hoài Chân chỉ im lặng một lúc rồi thản nhiên lắc đầu.

"Người mà ta bảo tìm đã tìm được chưa?"

Bạch Tuyết gật đầu: "Bẩm đại nhân, đã tìm thấy rồi, vóc dáng giống hệt Lục Thập Di, dung mạo cũng có nét tương đồng. Thuộc hạ đã sai người lo liệu ổn thỏa cho cha mẹ vợ con hắn, đại nhân còn dặn dò gì khác không?"

Quý Hoài Chân thất thần một thoáng, nhìn vầng trăng dặn: "Tiếp tục mượn danh nghĩa Lục Thập Di đi làm ba việc.”

"Việc thứ nhất, đến làng Bằng Lan ở Vấn Dương rước kim thân của Diệp đại nhân về, sai thuộc hạ tìm thợ giỏi nhất thành tu bổ kim thân, xong xuôi thì đưa lại về miếu ở Vấn Dương."

"Việc thứ hai, sai người bí mật đến Phần Châu tìm một người tên Tân Cách Nhật Lặc, hắn là người Di Nhung, mấy năm trước vào quan ải rồi định cư tại đây, có một đứa con gái vừa gả đi, hãy để lại ít tiền bạc cho họ, đừng đánh động gì, cũng đừng để họ biết."

"Việc thứ ba, đến dưới chân núi Thương Ngô ở Vấn Dương tìm vợ con Xảo Mẫn, đưa mẹ con họ đến Lâm An. Nếu họ không muốn đi thì phái người âm thầm bảo vệ chăm sóc. Những người già trẻ lớn bé khác ở làng Bằng Lan cũng vậy, ai muốn đi thì đi cùng đến Lâm An. Ba việc này đều phải lấy danh nghĩa Lục Thập Di, cứ nói là hắn dặn dò trước khi đi Thát Đát."

Bạch Tuyết ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra điều gì đó.

Quý Hoài Chân nhìn nàng ta, hai người nhìn nhau nở nụ cười lạc lõng.

Lúc Quý Hoài Chân dẫn quân tới thì thanh thế to lớn, chỉ để đưa ra một lời giải thích cho đám quần thần đang dòm ngó nơi này, nhưng lúc đi lại lặng lẽ không tiếng động.

Y và Lục Thập Di đấu với nhau nửa đời người, những chuyện vốn dĩ vẫn không thông suốt thì giờ đây đột nhiên tỉnh ngộ. Đợi đến khi y không còn ngấm ngầm so bì với Lục Thập Di, không còn chuyện gì cũng phải thắng hắn một bậc, đó mới là lúc y thực sự thắng được Lục Thập Di, nắm lấy một chút hy vọng mà lật ngược tình thế.

Vừa về tới phủ, chẳng ngờ còn có một người không mời mà đến, đang đợi ở tiền đường —— chính là Lý Mão, kẻ mấy hôm trước đã phái người truy sát Yến Trì.

Gương mặt hắn hốc hác, chưa đầy nửa tháng mà già đi trông thấy, đến lưng cũng không thẳng lên nổi, dường như là do phía dưới đau thấu xương nên mới khiến hắn đi lại khom khom.

Ngày hôm đó hắn bị Yến Trì chém trúng hạ bộ, lúc được khiêng về người đầy máu, gần như đã bước một chân vào cửa tử mới giữ được mạng, nhưng nhát đao đó của Yến Trì không hề nương tình, từ đó Lý Mão vĩnh viễn tuyệt tự, càng suýt chút nữa trở thành trò cười cho cả kinh thành.

"Người đâu, dâng trà cho điện hạ."

Quý Hoài Chân ngồi xuống trước mặt hắn.

Lý Mão âm u lên tiếng hỏi: "Nay mọi chuyện đã ngã ngũ, đại nhân có từng nghĩ sau này phải làm thế nào chưa?"

Quý Hoài Chân không đáp, thừa biết Lý Mão đang ám chỉ y phải ra tay trước để giành lợi thế. Dù cho hôm nay hắn không đến, Quý Hoài Chân cũng sẽ không ngồi chờ chết. Tuy y đã dùng kế khích bác Di Nhung và Thát Đát để tránh Thượng Kinh bị chiếm đóng, nhưng trong lòng y hiểu rõ, kẻ thực sự đe dọa đến tính mạng của tỷ tỷ và A Toàn là kẻ đang ngồi chễm chệ trên ngai vàng kia.

Chỉ là y luôn không sao đoán định được thái độ của Lý Mão.

Nếu bảo Lý Mão đề phòng y, nhưng y vừa về Đại Tề, Lý Mão đã vội vã đến gặp, còn chuyện của Lục Thập Di, nếu không có thế lực của Lý Mão âm thầm giật dây thêm dầu vào lửa thì cũng không diễn ra thuận lợi như thế.

Ngày hôm đó tại gác Phương Phỉ Tẫn, Lý Mão đang ám chỉ y sau khi giải quyết xong nguy cơ trước mắt thì cùng hắn phát động chính biến. Quý Hoài Chân đột nhiên nổi trận lôi đình chỉ vì Lý Mão nói sau này hắn sẽ "đối đãi tốt" với Quý Vãn Hiệp.

Ban đầu Quý Hoài Chân chưa phản ứng kịp, nhìn biểu cảm của Lý Mão mới biết hai chữ "đối đãi tốt" trong miệng hắn có ý gì, ngọn lửa giận dữ lập tức bốc lên ngùn ngụt, lao vào đánh nhau một trận với hắn.

Nhưng nếu bảo là tin tưởng, Lý Mão lại luôn cảnh giác, thậm chí còn hạ thủ tàn độc với Yến Trì để ngăn cậu hỗ trợ Quý Hoài Chân phò tá A Toàn lên ngôi.

Quý Hoài Chân nhìn Lý Mão mỉm cười, trong lòng hiểu rõ nhưng ngoài mặt lại giả khờ nói: "Điện hạ nói vậy là có ý gì? Vi thần nghe không hiểu."

Kẻ hầu mang trà lên nhưng bị Lý Mão ngăn lại. Chỉ thấy hắn xắn tay áo, bưng ấm trà đi tới trước mặt Quý Hoài Chân, đích thân rót trà cho y.

Một dòng nước nóng từ trên cao rót xuống chén trà, làm bốc lên từng làn hơi nước mờ ảo, Lý Mão nghiêm mặt nhìn Quý Hoài Chân đầy vẻ áp đảo, nói: "Đại nhân đi chuyến này nửa năm trời, chắc hẳn trong thời gian đó cũng vô cùng nguy hiểm, tại sao lại rơi vào bước đường này, chắc hẳn trong lòng đại nhân đã sớm có đáp án. Những năm gần đây, lòng nghi kỵ của phụ vương ngày càng nặng, không tin tưởng bất cứ ai. Thực ra từ lúc ông ta lệnh cho ngươi giết tam đệ của ta, đại nhân nên hiểu rằng, trong mắt phụ vương không dung thứ cho bất cứ kẻ nào đe dọa đến hoàng quyền của ông ta. Cho dù ngươi không chủ động xin đi thay Lục Thập Di tới Sắc Lặc Xuyên, phụ vương cũng không đời nào để thế lực của hắn phát triển, càng không muốn có người Di Nhung làm chỗ dựa cho Lục Thập Di. Cho nên chuyến đi Sắc Lặc Xuyên lần này, nhất định phải là ngươi đi."

Chuyện này Quý Hoài Chân đã sớm nghĩ thông suốt rồi.

Ngôi vị của Võ Chiêu đế đương triều vốn dĩ không được danh chính ngôn thuận, là nhờ giết cha ép cung mà có được, bởi vậy mấy hoàng tử thế lực càng lớn, ông ta càng đề phòng, sợ đi vào vết xe đổ của tiên hoàng.

Quý Hoài Chân ở trong ngục đích thân giết chết tam hoàng tử cũng là gánh tội thay cho hoàng đế.

"Nếu may mắn của đại nhân kém chút, không thể từ Sắc Lặc Xuyên trở về, Lục Thập Di đó có thể trụ lại chỗ phụ vương ta được bao lâu? Tại sao Đại Tề không có võ tướng? Tại sao không xuất hiện thêm những quyền thần như Quý Đình Nghiệp, Lục Tranh nữa? Vì sao ta và Lục Thập Di đều không được dẫn binh? Phụ vương lệnh cho Lương Sùng Quang trấn giữ Kim Thủy, mặc kệ quân Thát Đát đánh Cung Châu, sai ta đi đốc chiến nhưng lại không cấp binh cho ta, chẳng phải là muốn thấy ta chết trên chiến trường sao? Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng hai ta liên thủ. Chắc hẳn trong lòng đại nhân đã có quyết định rồi, nếu không thì đến giờ vẫn phái binh chặn đứng Lương Sùng Quang ở Kim Thủy, chẳng phải là sợ ông ta về Thượng Kinh hộ giá sao?"

Quý Hoài Chân nhìn Lý Mão, nở nụ cười đầy ẩn ý.

Hồi lâu sau, y chậm rãi nói: "Ngươi muốn ta phò tá ngươi làm hoàng đế, nhưng A Toàn mới là thái tử, ngươi định đặt A Toàn vào vị trí nào? Ngươi muốn phế thái tử?"

"Ai bảo ta muốn phế thái tử." Lý Mão lạnh lùng nhìn lại.

"Vậy là ngươi muốn làm nhiếp chính vương."

Quý Hoài Chân đứng bật dậy, ống tay áo hất văng chén trà trên bàn rơi xuống đất, âm thanh vỡ vụn giòn tan vang dội cả căn phòng.

Y từng bước ép sát Lý Mão, nhìn chằm chằm vào mắt hắn, gằn từng chữ: "Tại sao ta phải tin ngươi? Ai mà tin nổi ngươi không khát khao ngai vàng? Nếu ngươi làm nhiếp chính vương, ép A Toàn nhường ngôi, lúc đó ta làm gì được ngươi? A Toàn là hoàng

thái tử được bệ hạ đích thân ấn định sẽ kế vị sau này, dù là huynh đệ ruột thịt thì đã sao, ta không tin ngươi sẽ để cho nó một con đường sống."

Lý Mão không tránh không lui, đột nhiên lắc đầu đầy ẩn ý.

"Đại nhân có thể tin ta, ta sẽ không làm ra chuyện gì tổn hại đến A Toàn." Lý Mão mỉm cười nhìn Quý Hoài Chân: "Đặc biệt là bây giờ."

Hắn nhớ tới nhát đao khiến hắn mất hết tôn nghiêm của Thác Bạt Yến Trì, nở một nụ cười quái dị.

"Bởi vì A Toàn không chỉ là đệ đệ của ta, mà còn là con trai của ta."

Chapter 82

Hai năm sau, tân đô thành Lâm An.

Trên chợ, một người phụ nữ xách cá đi qua, dường như đột nhiên nhìn thấy gì đó nên quay trở lại.

Nàng dừng bước trước một sập bói toán, bán tín bán nghi nhìn chằm chằm. Thấy sau sập bói đó có một lớn một nhỏ hai đạo sĩ đang dựa vào nhau, ngủ say sưa đến mức nước miếng chảy ròng ròng.

Tiểu đạo đồng há hốc miệng, còn tặc lưỡi nói mớ bảo muốn ăn thịt.

Còn về người lớn bên cạnh thì lại càng kỳ lạ hơn, mặc một bộ đồ trắng, sau mái tóc búi cao lại cắm một cành cây khô, trong lòng ôm một thanh kiếm, bảo đạo sĩ chẳng giống đạo sĩ, bảo kiếm khách cũng chẳng giống kiếm khách, thật đúng là chẳng ra làm sao.

Người phụ nữ ngập ngừng đưa tay lay người đó một cái.

Đạo sĩ bật mạnh dậy khiến người ta giật nảy mình, chưa đợi người phụ nữ này lên tiếng, đạo sĩ đã vỗ trán kêu thảm thiết: "Chết rồi chết rồi, muộn mất rồi.”

hắn bật dậy, một tay chống bàn nhảy vọt qua, gào lên: "Thiêu Bính sư đệ, đệ tiếp khách đi. Tầm tuổi này nếu không phải xem nhân duyên thì cũng là cầu con cái, nếu không hiểu thì cứ lật 'Kỳ Môn Bảo Điển' ra, chọn lời hay ý đẹp mà nói, nhớ chưa?"

"Nhớ rồi nhớ rồi, khách nữ gọi là tỷ tỷ, khách nam gọi là đại ca, báo tin vui không báo tin buồn, không biết thì bịa đại ra. Mấy cuốn thoại bản huynh đưa cho, đệ học thuộc lòng hết rồi."

Thiêu Bính dụi mắt ngồi dậy, nhìn kỹ lại thì làm gì còn khách nào nữa? Người ta sớm đã bị hai kẻ chẳng đáng tin cậy này dọa chạy mất dạng rồi.

Lại nói đến Lộ Tiểu Giai, hắn chạy như bay, chẳng màng đến quy định cấm phóng ngựa trên phố, cởi dây buộc ngựa rồi lao thẳng về phía cổng hoàng cung, kéo theo một đám lính hộ thành đuổi sát sau lưng.

Trước cổng hoàng cung, một người phụ nữ dáng người cao ráo đang sốt ruột khoanh tay, vẻ mặt như sắp ăn tươi nuốt sống người ta.

Nàng ta mặc bộ đồ võ nai nịt gọn gàng, lông mày lá liễu thanh mảnh, nhìn kỹ dường như trước khi đi còn trang điểm một chút, tô thêm chút son môi, trông đầy oai phong lại có thêm phần quyến rũ. Duy chỉ có một điểm kỳ lạ, mái tóc của nàng ta cực ngắn, áp sát vào da đầu.

Thị vệ trực cửa cung có chút nhìn không nổi, tiến lên nói: "Bạch Tuyết đại nhân có muốn vào trước không? Người của ngài trông như thế nào, ngài cứ dặn bọn ta một tiếng, huynh đệ sẽ cho hắn vào thôi."

Bạch Tuyết lập tức nổi cáu, dùng chuôi kiếm gõ một cái lên đầu người nọ.

"Người của ta cái gì! Hắn mà là người của ta từ bao giờ!"

Tên thị vệ kêu khổ không thôi, không dám lên tiếng nữa.

Thế nhưng đúng lúc này, một tràng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, người dẫn đầu nhảy xuống ngựa, lăn lê bò lết chạy tới, đằng sau kéo theo một đám đông binh lính phòng thủ thành.

"Bạch Tuyết cô nương, ta đến muộn rồi!"

Dứt lời, Lộ Tiểu Giai liền bị đám quan binh nọ đuổi kịp, dăm ba động tác đã đè hắn xuống đất. Trong lúc hỗn loạn, hắn giơ một cánh tay ra, cầm một bọc đồ vẫy về phía Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết thật sự không buồn nhìn nữa, ra hiệu cho người bên cạnh tiến lên giải vây cho Lộ Tiểu Giai.

Tên đạo sĩ mặt mũi lấm lem, nhanh nhảu bật dậy từ dưới đất, nói với Bạch Tuyết: "Mua được rồi mua được rồi, thật sự xin lỗi, chậc, có vị khách khó nhằn quá nên mới đến muộn."

Bạch Tuyết hừ một tiếng, nhìn bọc đồ trong tay Lộ Tiểu Giai rồi lại hỏi: "Mấy thứ đồ chơi dặn ngươi mua đâu, có mang đến không?"

Lộ Tiểu Giai nghệch ra, kêu thảm: "Thôi xong, chỉ nhớ mua đồ ăn, đồ chơi thì lại quên mất rồi."

"Vậy lát nữa gặp mặt điện hạ, ngươi tự dỗ dành nhé."

Hai người sóng bước đi vào cung.

Lộ Tiểu Giai chột dạ, nhìn vẻ mặt không vui của Bạch Tuyết, nói: "Có phải đợi ta đến mức sốt ruột rồi không?”

Bạch Tuyết giơ tay lên định đánh, Lộ Tiểu Giai cười hì hì xin tha, vừa ngẩng đầu lên, thấy khóe miệng Bạch Tuyết trĩu xuống, vẻ mặt đầy lo lắng, lập tức hiểu ra điều gì, nghiêm túc hỏi: "Có phải tiền tuyến lại có quân tình truyền về không?”

"Mấy chuyện này ngươi bớt hỏi đi, dỗ dành tiểu điện hạ mới là việc chính."

Lộ Tiểu Giai bị dội gáo nước lạnh cũng chẳng để ý, chỉ mãn nguyện đi bên cạnh Bạch Tuyết. Hai người lặng lẽ bước đi, đến một nơi hẻo lánh có hòn non bộ bao quanh, gọi hai tiếng điện hạ lại chẳng thấy ai đáp.

Hai người nhìn nhau, Lộ Tiểu Giai ra hiệu cho Bạch Tuyết cứ bình tĩnh đừng nóng vội, lắc túi đậu tằm rang trong tay, cố tình đổi giọng nói: "Điện hạ, tiểu điện hạ, ra đây nào!”

Hắn như đang trêu cún con, nhón lấy một hạt bỏ vào miệng, môi mấp máy cố ý nhai ra tiếng.

Ăn một hạt không thấy động tĩnh, Lộ Tiểu Giai lại ăn hạt thứ hai, thứ ba, thứ tư... cho đến khi ăn gần hết phần ngọn của bọc đậu tằm rang, mới có người lao vọt ra như trái pháo, đâm sầm vào chân Lộ Tiểu Giai, giận dỗi ôm chầm lấy hắn, nhảy chồm lên định giành lấy gói đồ ăn vặt trong tay.

"Hết rồi, sắp hết rồi! Cho con nếm thử với, cho con ăn một miếng đi!”

Nhìn đứa trẻ nhỏ nhắn, trông như một viên bánh trôi mặc gấm vóc lụa là, đang sốt ruột làm nũng với Lộ Tiểu Giai.

Dù ai nhìn vào cũng chẳng thể ngờ được rằng đứa trẻ này lại là hoàng đế tương lai của Đại Tề —— Thái tử Lý Toàn.

Lộ Tiểu Giai cười lớn, nhìn quanh không thấy Quý Hoài Chân đâu, lập tức nảy sinh ý xấu, giơ tay lên lừa A Toàn gọi mình một tiếng "ca ca".

A Toàn chống nạnh, giận dỗi nhìn Lộ Tiểu Giai, lén liếc nhìn bọc giấy dầu trong tay hắn, không ngừng nuốt nước miếng. Nghĩ lại thấy gọi một tiếng ca ca cũng chẳng có gì to tát, cậu của bé từng dạy rồi, hảo hán không chịu thiệt trước mắt. Cậu bé lập tức nhắm mắt lại, đang định hét lớn gọi “ca ca" thì nghe thấy tiếng gầm gừ trầm thấp phía sau hòn non bộ.

Một con sói toàn thân xám xịt, cao bằng đùi người lớn chậm rãi bước ra, chỉ thấy trên trán nó có một túm lông trắng tựa ngọn lửa, chính là Hỏa Thiêu đã trưởng thành.

Hỏa Thiêu chắn trước mặt A Toàn, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng đe dọa, nhe răng trợn mắt nhìn Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai lập tức đầu hàng, nhón một hạt đậu tằm rang nịnh nọt đút vào miệng A Toàn, rồi bế cậu bé lên đùi, đút cho từng hạt một.

Lúc này Hỏa Thiêu mới thôi, ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh Bạch Tuyết, để nàng ta chải lông cho mình.

Lộ Tiểu Giai nói: "Đám cung nữ thái giám chăm sóc cho đệ đâu hết rồi, sao chỉ có một mình thế này, để cậu của đệ biết được lại tức giận cho xem."

Hai người một người đút, một người há miệng, phối hợp vô cùng ăn ý. A Toàn ăn một hơi cho đã thèm, nhét đầy cả miệng, mới lắp bắp nói không rõ chữ: "Gần đây họ cứ hay thở ngắn thở dài, nhìn con bằng ánh mắt lạ lắm. Có lần ngủ trưa, con nghe thấy họ bảo 'Đại Đại' sắp đánh tới rồi, bàn bạc ngày thành vỡ thì thu dọn đồ đạc bỏ chạy. 'Đại Đại' là cái gì, thế có 'Tiểu Tiểu' không hả chú?"

Bạch Tuyết nhíu hàng mi thanh tú, ngay lập tức không vui đứng dậy, Lộ Tiểu Giai vội kéo nàng lại, ra hiệu bình tĩnh, rồi bế A Toàn tiếp tục nói: "Đại Đại là người lớn, Tiểu Tiểu là người nhỏ, A Toàn là Tiểu Tiểu, mẹ đệ là Đại Đại. Bình thường đệ làm sai, mẹ đệ có đánh đệ không? À không... Quý cô nương thấu tình đạt lý như thế, ta thấy chuyện đánh người này chỉ có Quý Hoài Chân mới làm ra được thôi, Quý Hoài Chân mới là Đại Đại. Nếu A Toàn làm sai mà nhận lỗi ngay, thì cậu đệ có đánh đệ nữa không?"

Nói xong, hắn lại đầy vẻ áy náy, tự lẩm bẩm: "Không được không được, không thể dạy đệ như vậy. Giang sơn đổi chủ, nhật nguyệt luân chuyển là chuyện thường tình, chỉ là vận số Đại Tề đã tận, nào có lỗi lầm gì chứ... Những lời ta vừa nói đệ cứ coi như chưa từng nghe thấy, cũng không được học lại với cậu đệ đâu, nếu không lần sau ca ca sẽ không mang đồ ăn cho đệ nữa đâu."

Hắn cười gượng nhìn sang Bạch Tuyết đang lườm mình, cầu xin: "Ta biết sai rồi, lời nói ngày hôm nay, nàng cũng không được học lại với đại nhân nhà nàng đâu đấy. Nàng cũng giống như A Toàn vậy, một lòng hướng về Quý Hoài Chân."

Một tràng "Đại Đại", "Tiểu Tiểu", A Toàn cũng nghe không hiểu, chỉ biết Lộ Tiểu Giai mải nói chuyện không đút cho mình ăn, lập tức trông mong đứng bên cạnh há miệng chờ sẵn, như sợ Lộ Tiểu Giai không nhìn thấy, miệng càng há càng to.

Một hạt đậu tằm rang như nguyện rơi vào miệng A Toàn, Lộ Tiểu Giai vừa đút vừa trầm tư liếc nhìn Bạch Tuyết.

Lúc này cách trận chiến Cung Châu đã được hai năm.

Hai năm trước Đại Tề từng ngàn cân treo sợi tóc, suýt chút nữa nước mất nhà tang. Quân Thát Đát xua quân xuống phía Nam, đích danh yêu cầu Đại Tề giao ra Lục Thập Di đã ngược đãi giết chết binh lính của chúng. Tuy trận đó thắng lớn, nhưng Đại Tề vì muốn tránh chiến tranh nên vẫn quyết định giao Lục Thập Di.

Quý Hoài Chân dẫn binh áp trận, đích thân đưa Lục Thập Di đến Thát Đát để đổi lấy hòa bình hai nước, chỉ là không ngờ Lục Thập Di đột ngột phát bệnh hiểm nghèo, chết bất đắc kỳ tử trên đường đến Cung Châu, thứ gửi đến doanh trại Thát Đát chỉ là một cái xác.

Quân Thát Đát làm sao cam lòng?

Quý Hoài Chân một mình đi vào đại doanh Thát Đát, cũng chẳng biết đã nói những gì, sáng sớm hôm sau quân Thát Đát liền mang cái xác không rõ danh tính kia đi mất.

Sau khi chuyện này kết thúc, hoàng đế Đại Tề lập tức hạ lệnh dời đô đến Lâm An.

So với Thượng Kinh nằm gần tiền tuyến, Lâm An nằm ở vị trí chếch về phía Nam hơn, hơn nữa tựa lưng vào đầm lầy lớn, vốn dĩ đã là hoàng thành, có sẵn hành cung. Chỉ vì những năm đầu Võ Chiêu Đế thường đích thân đốc chiến chinh phạt nên mới dời đô tới Thượng Kinh.

Nói một cách nghiêm túc, cố đô Lâm An còn có trước cả Thượng Kinh, ngay cả hoàng cung Thượng Kinh cũng được xây dựng y hệt theo khuôn mẫu hoàng cung Lâm An.

Nhưng ai mà ngờ trên đường dời đô hoàng đế đột ngột bị trúng phong, lệnh cho thái tử giám quốc.

Ai nấy đều ngỡ phen này Quý Hoài Chân sẽ một tay che trời, thế nhưng chẳng ai ngờ tới là Quý Hoài Chân dường như đột nhiên đổi tính, thay đổi hẳn cái lề thói kết bè kéo cánh, coi trời bằng vung như ngày trước, suốt ngày trăng hoa ong bướm, ăn chơi trác táng, ước gì ngày đêm ăn dầm nằm dề trong "Hồng Tụ Thiêm Hương".

Về việc giám quốc, đại hoàng tử Lý Mão và ngự sử đại phu Lục Tranh hỗ trợ nhiều hơn, chỉ khi có đại sự Quý Hoài Chân mới lộ diện.

Không ít người thầm đồn đoán về việc hoàng đế bị trúng phong, sao cả Lục Thập Di và hoàng đế đều gặp chuyện trên đường đi? Dần dần có tin đồn rằng Lục Thập Di chưa chết, chỉ là bị kẻ thù chính trị là Quý Hoài Chân bí mật giam cầm.

Thậm chí có người nói từng thấy đại tướng quân Lương Sùng Quang phong trần mệt mỏi từ Kim Thủy chạy về, việc đầu tiên làm sau khi trở về là đánh Quý Hoài Chân trước mặt văn võ bá quan một trận ngay trên triều đường.

Lương Sùng Quang đùng đùng nổi giận, chuyện dời đô quan trọng nhường nào, đáng lẽ phải do hắn hộ giá mới đúng, tại sao binh lính của Quý Hoài Chân không đánh quân Thát

Đát mà cứ khăng khăng chặn đường hắn ở Kim Thủy.

Lời này vừa thốt ra, văn võ bá quan có mặt tại đó đều thầm đoán trong lòng, nhưng đại cục đã định, dù Lương Sùng Quang có về thì đã sao?

Trăm quan Đại Tề là những kẻ tinh tường nhất, biết xem thời thế nhất, có ai lại vì một hoàng đế tuổi tác đã cao, rành rành là bị tước mất quyền lực, có thể thoái vị bất cứ lúc nào, mà đi đắc tội Quý Hoài Chân cơ chứ?

Đó chẳng phải là cậu ruột của hoàng đế tương lai sao.

Quý Hoài Chân bị đánh cũng chẳng giận, chỉ điềm tĩnh mỉm cười lau vết máu nơi khóe miệng, ném thẳng cái gai Lương Sùng Quang này cho Lục Tranh đối phó.

Trước kia hai nhà Quý Lục luôn như nước với lửa, ấy vậy mà từ khi Lục Thập Di chết đi, quan hệ giữa Quý Hoài Chân và Lục Tranh lại tốt lên một cách lạ kỳ, có xu hướng bao che cho nhau, trở thành đôi bạn vong niên.

Mùa xuân năm ngoái, quân Thát Đát quay trở lại, một lần nữa xuất binh, từ Trấn Giang Tam Sơn đánh thẳng một mạch xuống phía nam, còn phô trương thanh thế lớn hơn cả trước kia.

Đại Tề nhanh chóng trưng binh thu lương, nhưng quốc lực ngày càng suy kiệt, tướng tài có thể dùng được chỉ đếm trên đầu ngón tay. Dù Lương Sùng Quang dùng binh như thần, nhưng chỉ một mình hắn thì làm sao chống đỡ nổi đại quân Thát Đát có chuẩn bị kỹ càng.

Nơi thất thủ đầu tiên là Vấn Dương, tiếp đến là Phần Châu, Cung Châu cùng các thành nhỏ lân cận.

Cho đến khi quân Thát Đát đánh thẳng đến cố đô Thượng Kinh, đại quân Di Nhung ở cách xa ngàn dặm đột nhiên từ Sắc Lặc Xuyên xuất binh, thẳng tiến về phương nam, tập kết nhanh chóng và hung mãnh như thần Sói mà họ tôn thờ, giành giật vài tòa thành từ miệng quân Thát Đát, cắn chặt ngay phía sau bọn chúng. Hai phe quân lính cứ thế đánh từ bắc chí nam, thấy đã cách Lâm An chỉ vài tòa thành, người Tề đã thoái lui đến mức chẳng còn đường để lùi nữa.

Thấy chỉ còn Lâm An là mảnh đất yên bình cuối cùng, chẳng biết còn trụ được bao lâu nên ai nấy đều tự lo thân, sống ngày nào hay ngày nấy.

Không ít người muốn trốn khỏi Lâm An, nhưng phần lớn lãnh thổ đã chìm trong khói lửa chiến tranh, thì tìm đâu ra chốn bình yên chưa bị chiến hỏa lan tới chứ? Đành phải chấp nhận số phận mà ở lại.

Nghĩ đến đây, Lộ Tiểu Giai phiền muộn không thôi.

Chẳng biết Quý Hoài Chân đã cho Bạch Tuyết uống bùa mê thuốc lú gì mà khiến nàng trung thành tận tụy đến vậy. Thấy quân Thát Đát và Di Nhung đã áp sát thành rồi mà nàng vẫn thề chết trung thành với Quý Hoài Chân, chẳng biết lo liệu cho bản thân mình.

Hắn ngập ngừng lên tiếng: "Bọn chúng sắp đánh tới nơi rồi... Đại nhân nhà nàng có từng nói là muốn đánh hay muốn đầu hàng không?"

Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn hắn: "Ngươi sợ rồi sao? Nếu sợ, ta sẽ sai người tiễn ngươi ra khỏi Lâm An."

Lộ Tiểu Giai kêu oan không ngớt: "Ta đâu có ý đó, đương nhiên là ta phải ở lại bảo vệ nàng chứ. Nhìn cái bộ dạng chẳng màng tính mạng vì đại nhân nhà mình mà xông pha trận mạc của nàng, ai mà yên tâm cho nổi. Ta chỉ là... chỉ là..."

Lộ Tiểu Giai không nói tiếp được nữa, hồi lâu sau thở dài: "Giúp ta đưa Thiêu Bính đi đi. Lúc sư phụ còn sống thương Thiêu Bính nhất, không thể để đệ ấy xảy ra chuyện được."

Bạch Tuyết liếc nhìn hắn, một tia áy náy hối hận thoáng qua nhưng chưa kịp lên tiếng đã thấy A Toàn đang nghe lén bên cạnh quệt miệng, lo lắng hỏi: "Có phải con sắp chết rồi không."

Bạch Tuyết cau mày gọi: "Điện hạ..."

A Toàn nước mắt lưng tròng, cứ như một chú cún con cọ vào người Bạch Tuyết, muốn chạy tới ôm lấy nàng ta làm nũng, nhỏ giọng nói: "Bọn họ đều bảo thế cả, bọn họ đều bảo Đại Đại hễ đến là con sẽ phải chết."

Bạch Tuyết đang định hỏi cho rõ là kẻ nào dám ăn nói lung tung như vậy, bỗng thấy một người đi ra từ sau hòn non bộ, giọng điệu vừa hờn giận lại mang theo nét khinh khỉnh, chẳng biết đã đứng yên bên cạnh nghe ngóng bao lâu rồi.

Đối phương búi tóc đội ngọc quan, khoác trên mình bộ triều phục màu đỏ sẫm tôn lên cả dáng vẻ hiên ngang, đẹp đẽ vô ngần.

"Có cậu con ở đây, ai dám lấy mạng con hả? Con nghĩ cậu con chết rồi hay sao."

A Toàn hét lớn một tiếng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: "Cậu!"

Cậu bé dang rộng hai tay chạy về phía Quý Hoài Chân.

Chapter 83

Hoả Thiêu cũng ngoe nguẩy chạy tới theo, ngoan ngoãn cọ vào chân Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân ôm thốc A Toàn lên, liếc xéo Lộ Tiểu Giai một cái, hỏi ngược lại: "Không cho Bạch Tuyết nói với ta chuyện gì?" Lộ Tiểu Giai bị y nhướng mày trừng như vậy, lập tức im bặt, ngậm ngùi trốn ra sau lưng Bạch Tuyết.

"Chuyện đã lo liệu ổn thỏa chưa?"

Bạch Tuyết gật đầu.

Quý Hoài Chân không nói thêm gì nữa, ôm A Toàn quay người bước đi, Hoả Thiêu lẳng lặng theo sát phía sau, A Toàn chỉ tiếc gói đậu tằm rang nọ còn chưa ăn xong đã bị cậu tóm được rồi, tủi thân trông mong nhìn Lộ Tiểu Giai, luyến tiếc vẫy tay chào tạm biệt.

Dọc đường gặp vô số cung nhân quét tước, thấy Quý Hoài Chân ôm A Toàn đi tới, phía sau còn có một con sói cực kỳ oai phong bám theo, từng người một đều quay lưng lại cúi đầu đứng im.

Quý Hoài Chân mắt nhìn thẳng chẳng thèm đoái hoài.

"Cậu ơi, chúng ta đi đâu thế ạ." Thấy đây không phải là đường về bên mẫu hậu, A Toàn lại hưng phấn lên, tưởng rằng Quý Hoài Chân sắp chơi cùng mình, nào ngờ lại bị bế tới thái y viện.

Mọi người bận rộn với công việc của mình, thuần thục dọn ghế nệm, trà nóng, cùng với toàn bộ dụng cụ khám bệnh. A Toàn sợ hãi nói: "Cậu ơi, cậu đưa người ta tới đây làm gì, con đâu có ốm, chẳng lẽ lại bắt con uống thuốc à." Dứt lời, bé liền ôm lấy cổ Quý Hoài Chân làm nũng.

Quý Hoài Chân không nhịn nổi, thay đổi hẳn cái dáng vẻ kiêu ngạo trước mặt người ngoài, cười bảo: "Bảo con ở bên cậu cho cậu khám đại phu, sao con lại sợ trước thế kia."

"À, cậu cũng sợ uống thuốc ư? Sao lại còn cần con ở bên chứ." A Toàn cười hihi haha, xông tới thơm vào má Quý Hoài Chân, sau đó ngoan ngoãn rúc vào trong lòng y.

Quý Hoài Chân ngồi ngay ngắn trước mặt thái y, chìa một tay ra cho ông ta bắt mạch, chốc lát sau mới hỏi: "Sao rồi?"

Thái y kia không nói tiếng nào, chau mày rất lâu, mới lau mồ hôi lạnh, thở phào: "Sức khỏe của đại nhân không có gì đáng ngại, chỉ là nền tảng quá yếu, hai năm trước lại từng chịu khổ, cần phải tĩnh dưỡng cho tốt, không thể chịu khổ thêm nữa."

Hàm ý trong lời nói, Quý Hoài Chân hệt như chiếc bình hoa chưng trên kệ nọ, nếu sóng yên biển lặng thì còn được, nhưng lỡ như gặp sóng gió gì, bị ngoại lực đả kích, tất nhiên sẽ tan xương nát thịt.

"Vậy sao dạo gần đây ta lại khó chìm vào giấc ngủ, còn hay mộng mị?"

Thái y thở dài một tiếng, liếc sắc mặt của Quý Hoài Chân, thấy y không có ý nổi giận, mới lấy hết can đảm nói một câu có phần vượt quá bổn phận: "Dạo gần đây chiến sự căng thẳng, đại nhân vất vả vì đất nước, có lẽ sau khi chiến sự dẹp yên, bệnh của đại nhân đương nhiên sẽ không trị mà khỏi."

... Nhưng mắt thấy Thát Đát Di Nhung đang áp sát cổng thành, nào ai biết chắc chắn đến bao giờ chiến sự mới dẹp yên, rồi làm cách nào dẹp yên được. Sau khi dẹp yên xong, liệu Đại Tề có còn tồn tại không, rồi Lâm An có còn là mảnh đất bình yên kia nữa hay không.

Mãi một lúc lâu sau không nghe thấy Quý Hoài Chân lên tiếng, mồ hôi lạnh trên trán thái y tuôn như suối, cứ tưởng đã chọc trúng chỗ nhạy cảm của y, lập tức quỳ xuống xin tạ tội, rồi thấy Quý Hoài Chân rụt tay về, phủi chút bụi trên vạt áo, hững hờ nói: "Biết rồi, chuyện ngày hôm nay nếu hoàng hậu hỏi tới, ông biết phải ăn nói thế nào chưa?"

Thái y kia gật đầu lia lịa.

Quý Hoài Chân lại hỏi: "Đại điện hạ hỏi thăm thân thể ta thế nào, ông cũng biết nên trả lời sao rồi chứ?"

Thái y lau mồ hôi lạnh, vẻ mặt càng trở nên trịnh trọng, ngẫm nghĩ một hồi, bèn uyển chuyển đáp: "Thì nói là do đại nhân quá mức vương vấn chốn Hồng Tụ Thiêm Hương."

Quý Hoài Chân cười khẩy, quay đầu liếc nhìn A Toàn, dỗ dành: "Còn con thì sao? Nhóc tinh nghịch kia, con có biết phải nói thế nào không hả?"

A Toàn cười hì hì, vẫn chưa kịp cấu kết với cậu mình, thì nghe thấy sau lưng truyền đến động tĩnh vội vã truyền đến từ phía sau.

Quý Vãn Hiệp xách tà váy chạy phía trước, một toán cung nhân bám theo phía sau, dường như chỉ vì muốn bắt tại trận Quý Hoài Chân, vừa nghe ngóng được y đang ở thái y viện liền vội vã qua đây.

Quý Hoài Chân vừa định lẩn đi, thì bị một bàn tay mềm mại trắng ngần đè bả vai lại.

"Đi đâu đấy?"

Bàn tay của Quý Vãn Hiệp quả thực có thể nhẹ nhàng ấn Quý Hoài Chân ngồi im, vì thế gian này chỉ có Quý Vãn Hiệp và A Toàn mới có thể khiến y ngoan ngoãn nghe lời.

"Trương thái y, ông nói xem, sức khỏe của đệ đệ ta ra sao rồi?"

Thái y kia khó xử, mồ hôi lạnh vừa mới khô giờ lại ướt đẫm cả người, cuối cùng vẫn khuất phục trước uy quyền của Quý Hoài Chân, quỳ thụp xuống đất, run rẩy nói: "Hoàng hậu nương nương, để Quý đại nhân tự nói đi ạ."

Quý Vãn Hiệp hừ lạnh một tiếng, lườm Quý Hoài Chân: "Đệ qua đây với tỷ."

Quý Hoài Chân đành chịu, liếc nhìn thằng bé ranh ma A Toàn một cái, bất lực theo sau tỷ tỷ mình. Đi đến chỗ không người, Quý Vãn Hiệp mới dừng lại, chất vấn: "Đệ nói thật với tỷ, sức khỏe của đệ thế nào, rốt cuộc Trương thái y đã nói ra sao?" Hoả Thiêu cực kỳ tinh ý sấn đến, cọ vào lòng bàn tay Quý Vãn Hiệp.

Quý Hoài Chân thở phào: "Còn nói sao được nữa, đương nhiên vẫn là những lời đó, bảo đệ phải tĩnh dưỡng cho tốt."

"Tỷ không tin, A Toàn, con nói đi."

A Toàn liền thưa: "Thái y bảo nền tảng của cậu quá yếu, không thể chịu khổ thêm được nữa." Dứt lời, bé chợt thấy khó hiểu, ngước nhìn Quý Hoài Chân một cái, cất giọng khe khẽ: "Cậu ơi, cậu bị làm sao thế? Chẳng phải cậu bảo với con rằng cậu mình đồng da sắt, không ai có thể làm gì được cậu sao?"

Quý Hoài Chân đắc ý mỉm cười: "Đương nhiên là thế rồi."

Nhưng sao Quý Vãn Hiệp có thể tin mớ lý luận này, nàng chỉ vừa lo vừa tức vừa sốt ruột nhìn Quý Hoài Chân.

Nỗi bận tâm của nàng không phải không có lý.

Hai năm trước, vào ngày đầu tiên dời đến Lâm An, Quý Hoài Chân bước xuống xe ngựa, đứng trước cố đô này chỉ liếc mắt nhìn một cái, tươi cười gật đầu bảo: "Rất tốt." Lời vừa dứt liền hộc ra một ngụm máu tươi, tiếp đó bệnh nặng liệt giường suốt một tháng, lúc bệnh nặng nhất y đã hôn mê ba ngày liền, đến xuống giường còn chẳng xong.

Quý Vãn Hiệp trông nom chăm sóc bên cạnh y, nghe thấy trong mộng y gọi tỷ tỷ, gọi mẹ, gọi Yến Trì.

Cả người y toàn nhờ vào chút hơi tàn chống đỡ, ngay khi chiến sự vừa kết thúc, xác định xung quanh Quý Vãn Hiệp cùng A Toàn chẳng còn mối đe dọa nào nữa, thì chút hơi sức này của y cũng tiêu tán đi mất, người cũng vì thế mà ngã gục.

Quý Vãn Hiệp chẳng e dè được nữa, cầu xin Lý Mão tìm kiếm danh y khắp nơi, mới giữ lại được mạng sống cho Quý Hoài Chân.

Thấy tỷ tỷ sắp khóc đến nơi, Quý Hoài Chân đứng ngồi không yên cũng đành bó tay, đặt A Toàn xuống, khuyên nhủ Quý Vãn Hiệp: "Đệ thật sự không có lừa tỷ, tỷ không tin lời đệ, lẽ nào lời A Toàn mà tỷ cũng không tin sao? Vẫn không được ư? Bây giờ đệ gọi thái y qua đây ngay..."

Trông thấy Quý Hoài Chân lại làm lớn chuyện kinh động đến mọi người, Quý Vãn Hiệp vội vã kéo y lại.

"Tỷ tin, tỷ tin, tỷ tin được chưa?" Nàng buông tiếng thở dài, trăn trở hỏi: "Dạo này đệ mệt nhọc như thế, có phải người Thát Đát với Di Nhung đã chiếm được tòa thành nào, khoảng cách với chúng ta lại gần hơn rồi không?"

Quý Hoài Chân không đáp thẳng, chỉ nói: "Tỷ đừng quan tâm tới làm gì, tỷ chăm sóc tốt cho A Toàn là được, dù binh Thát Đát có dồn đến trước cửa hoàng thành, đệ cũng phải tìm cách để hai mẹ con tỷ sống sót cho bằng được. Huống chi bây giờ vẫn chưa đến lúc nguy cấp nhất mà."

Ngụ ý trong lời nói, đây nhất định là một ván cờ đã thua, họ cũng chẳng còn sức mạnh xoay chuyển tình thế, cản bước thiết kỵ của địch nữa —— Đại Tề sắp mất nước rồi.

Quý Vãn Hiệp ngẩn người một lát, hồi lâu sau đột nhiên nở nụ cười: "... Thôi bỏ đi, cuộc sống hai năm nay dường như là nhặt lại được, chuỗi ngày dù có tươi đẹp đến đâu, cũng có lúc đi đến hồi kết thôi."

Quý Hoài Chân vừa nghe xong câu này thì sốt ruột.

"Tỷ nói cái gì vậy!"

Quý Vãn Hiệp mỉm cười, nắm lấy bờ vai y tựa như đang an ủi.

"Là tỷ tỷ lỡ lời, đệ đừng giận nhé."

Mắt nàng cụp xuống, cảnh vật trước mắt nhòe đi.

Giả sử nàng chỉ là một phi tần bình thường thì cũng chẳng sao, nhưng nàng lại là hoàng hậu của Đại Tề, hưởng trọn hết vinh quang của ngôi vị hoàng hậu, sao có thể không làm tròn trọng trách của một vị hoàng hậu cho được, sao có thể không cùng chung sinh tử với Đại Tề cơ chứ.

Quý Hoài Chân có thể chạy thoát, nhưng nàng thì không.

Tuy Quý Vãn Hiệp sống trong bức tường cung cấm, nhưng chẳng có nghĩa là nàng không biết gì về chiến sự bên ngoài kia.

"Tỷ đừng có nghĩ lung tung nữa, rồi lại để A Toàn nghe thấy bây giờ." Quý Hoài Chân hạ giọng.

A Toàn đứng đạp đám hoa cỏ nọ ở một bên, chẳng hiểu sao nhìn sang lại thấy vẻ mặt ủ dột của mẹ với cậu, bèn lập tức chạy tới ôm chầm lấy chân Quý Vãn Hiệp mà làm nũng.

"Mẹ, mẹ sao người lại không vui thế ạ."

Quý Vãn Hiệp ôm A Toàn lên tay, ba người cùng đi về phía cung điện nàng đang ở.

"Con mà còn hùa với cậu con nói dối nữa, là mẹ không vui thật đâu đấy." Quý Vãn Hiệp giả bộ nghiêm nghị, vỗ nhẹ vào mông A Toàn một cái, lại quay đầu cất giọng trách móc: "Thằng bé còn nhỏ dại, đệ dạy nó mấy thứ này để làm gì."

Quý Hoài Chân cười khẽ: "Thời thế này, nói thật mới không sống nổi đó." Y ngắm nhìn vẻ ngây thơ chẳng hiểu chuyện của A Toàn, buông tiếng thở dài bảo: "Sao lớn đến sáu tuổi rồi mà vẫn mang cái dáng vẻ khờ khạo thế, Lộ Tiểu Giai cho chút đồ ăn là lừa đi được, mai này làm sao mà kế thừa đại thống cho được."

Mặt mũi A Toàn ngơ ngác, trông vẫn cứ ngờ nghệch ngốc nghếch thế nào ấy.

"Đại thống gì cơ? Làm gì có thùng to nào?"

Quý Vãn Hiệp cũng hùa theo buông tiếng thở dài: "Không có thùng to đâu, mẹ không muốn con có thùng to gì cả, mẹ chỉ muốn con có một mái nhà nhỏ, sống bình an vui vẻ cả đời là đủ rồi."

A Toàn lại hỏi: "Tiểu Giai? Chẳng phải Tiểu Giai ca ca là của Bạch Tuyết tỷ tỷ sao ạ?"

Hai người đều bị mấy câu nói ngô nghê trẻ con này của A Toàn chọc cười, phiền muộn trong lòng chớp mắt bị quét sạch đi mất.

Quý Hoài Chân dang tay ôm A Toàn lên tay, nâng cao tung lên rồi đỡ lấy, tươi cười nói: "A Toàn nhà ta muốn có thứ gì là có thứ nấy, những gì cậu chưa từng có, A Toàn đều phải có hết, A Toàn phải đứng ở vị trí cao hơn cả cậu nữa kìa."

Đang lúc cười nói vui vẻ, một người đột ngột xuất hiện ở cuối đường, khẽ khàng gọi một tiếng: "A Toàn."

Người nọ dáng vẻ hiên ngang, khoác áo mãng bào, chẳng rõ đã đứng ngoài trời nắng bao lâu, trên trán đổ đầy mồ hôi li ti vì phơi nắng, chính là Lý Mão. Bây giờ hắn ta cùng Lục Tranh chia năm xẻ bảy chống cự lẫn nhau, cùng nhau phụ chính.

Tuy trên danh nghĩa A Toàn vẫn là thái tử, thế nhưng người có tâm huyết vừa nhìn là biết. Trên triều đường, Lục Tranh và Lý Mão mới là kẻ có quyền quyết định.

Vừa trông thấy người này, A Toàn liền hớn hở ra mặt, vùng vẫy muốn tụt xuống khỏi người Quý Hoài Chân, chạy về phía Lý Mão, kêu to: "Đại ca ca!"

Tâm tính trẻ nhỏ là ngây thơ thuần khiết nhất, hễ ai đối xử tốt với nó, nó sẽ ngóng đợi người ấy, A Toàn đối với Lý Mão cũng y như thế.

Tuy rằng bản thân Lý Mão chưa từng một lần nếm trải chút tình yêu thương và bao bọc của một người cha từ Võ Chiêu đế, nhưng hắn ta lại cam tâm tình nguyện mang danh nghĩa "ca ca", thật tình thật dạ đối đãi tốt với A Toàn.

Quý Vãn Hiệp liếc nhìn hai người đang ôm chầm lấy nhau kia, cất tiếng bảo với Quý Hoài Chân: "Đệ ở cạnh họ đi, hôm nay tỷ tự mình vào bếp, nấu chút đồ ăn tẩm bổ cho đệ."

Quý Hoài Chân biết nàng chứng kiến cảnh này sẽ không vui trong lòng, cũng biết tính tình Quý Vãn Hiệp hay suy nghĩ vẩn vơ, hiển nhiên sẽ chẳng để nàng lại một mình, buột miệng bảo: "Vừa hay đệ có chút chuyện muốn nói với tỷ."

Lý Mão gọi với từ phía sau: "Quý đại nhân dừng bước."

Quý Hoài Chân dừng bước, điềm tĩnh hỏi: "Chuyện nước hay chuyện nhà?"

"Vừa là chuyện nước, vừa là chuyện tư." Lý Mão không kiêu ngạo cũng chẳng khiêm nhường, đưa món đồ chơi nhỏ vừa kiếm được cho A Toàn, dịu giọng nói: "A Toàn tự chơi một lúc nhé, đại ca còn có chuyện muốn nói với cậu của đệ, chờ nói xong rồi, đại ca sẽ tới chơi với đệ."

"A Toàn, qua đây."

Quý Vãn Hiệp tươi cười vẫy tay gọi A Toàn qua, nhường chỗ cho hai người họ trò chuyện.

A Toàn vừa rời đi, sắc mặt Lý Mão liền lạnh đi trông thấy, chắp tay ra sau lưng, mang bộ dạng nóng lòng như lửa đốt bước tới. Kể từ khi hắn ta bị Yến Trì chém một đao trúng hạ bộ vào hai năm trước, con người hắn ta cũng trở nên nắng mưa thất thường buồn vui khó đoán, chỉ có lúc đối diện với A Toàn tính tình mới dễ chịu đi đôi chút.

Hắn ta nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, gay gắt chất vấn: "Người Thát Đát sắp đánh tới cửa nhà rồi, lỡ như Lương Sùng Quang không giữ được Bình Xương, thì Lâm An cũng tiêu đời! Hai mươi vạn đại quân Thát Đát kéo xuống phía nam, Di Nhung mười lăm vạn! Trong tay Lương Sùng Quang có được bao nhiêu người, vỏn vẹn mười vạn! Không ít kẻ còn là tân binh vừa mới chiêu mộ. Rốt cuộc là đánh hay là đầu hàng, tóm lại phải có một câu trả lời, trong lòng ngài đã có chủ kiến gì chưa?"

Quý Hoài Chân quay đầu nhìn hắn ta một cái, hoang mang hỏi: "Ngươi nói với ta những lời này để làm gì? Phải tìm Lục Tranh Lục đại nhân bàn bạc đối sách mới đúng chứ."

Y mang cái bộ dạng cà lơ phất phơ sống tạm qua ngày. Hình như đấu đá hạ bệ được Lục Thập Di, cháu ngoại lên làm thái tử, Đại Tề có thể kéo dài chút hơi tàn, sau khi gánh vác xong mấy chuyện này, trong đời Quý Hoài Chân cũng chẳng còn chuyện gì đáng để y liều mình phấn đấu gìn giữ nữa, suốt ngày trăng hoa ong bướm, chẳng thèm màng chuyện chính sự. Có mấy lần Lý Mão chẳng tìm thấy bóng dáng y đâu, cuối cùng đều lôi y ra từ trong chốn thanh lâu, hơn nữa chưa có lần nào là không say xỉn bí tỉ.

Một câu nói đã hoàn toàn thổi bùng ngọn lửa giận dữ của Lý Mão, hắn ta bước tới túm chặt lấy cổ áo Quý Hoài Chân, gằn từng chữ: "Lẽ nào ngài nằm trong Hồng Tụ Thiêm Hương ngủ suốt hai năm qua, ngủ đến độ xương cốt cũng nhũn cả ra rồi sao?"

Chapter 84

Chưa đợi Quý Hoài Chân lên tiếng, Hoả Thiêu ở một bên lập tức hạ thấp người, che chở trước mặt y, nhe nanh múa vuốt hung tợn trừng mắt nhìn Lý Mão. Nếu không nhờ Quý Hoài Chân quát một tiếng, giây tiếp theo nó đã vồ lấy, cắn xé một mảng thịt trên đùi Lý Mão rồi.

Sắc mặt Lý Mão tái mét, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lạnh lùng nói: "Quý đại nhân, ngài không lên triều, ném mớ lộn xộn này cho ta và Lục Tranh, tuy được thanh tĩnh một thời gian, nhưng ngài có từng nghĩ, Đại Tề diệt vong đã là chuyện ván đã đóng thuyền. Đến lúc quân địch đánh tới, ngài muốn hai mẹ con họ phải làm sao? Trong thời loạn lạc, đổi triều đại cũng là chuyện thường, nhưng thắng làm vua thua làm giặc, ngài có thấy đứa trẻ mồ côi nào của triều đại trước có kết cục tốt đẹp chưa?"

Hắn nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, không bỏ qua bất cứ vẻ mặt nào của y.

Hắn không tin Quý Hoài Chân cứ thế mà suy sụp. Trực giác đấu đá mưu mô trong thâm cung bao năm qua mách bảo hắn rằng, Quý Hoài Chân nhất định đang toan tính điều gì đó.

Quý Hoài Chân mỉm cười với hắn, bình thản nói: "Theo binh lực của Thát Đát và Di Nhung, chiếm lấy Bình Xương dễ như trở bàn tay, nhưng hai bên lại chần chừ không có động tĩnh, ngươi có biết là vì sao không?"

Lý Mão nhíu mày lắc đầu.

"Bọn chúng đang đợi, đang tiêu hao, vắt kiệt binh mã và lương thảo của đối phương. Quân Tề vì muốn giữ vững phòng tuyến cuối cùng, chắc chắn sẽ dốc toàn lực liều mạng. Thắng bại khoan hãy nói, nếu đánh nhau thì khó tránh khỏi một trận ác chiến. Thát Đát và

Di Nhung bên nào ra tay trước, binh lực bên đó sẽ bị hao tổn, để bên kia ngồi không hưởng lợi.”

Quý Hoài Chân quét mắt nhìn Lý Mão từ trên xuống dưới: “Ngươi nói thắng làm vua thua làm giặc, nhưng bắt tặc phải bắt vua trước. Vua vẫn còn sống, thì đâu đến lượt A Toàn?”

Lý Mão chợt biến sắc.

Trước đó hắn và Quý Hoài Chân dấy lên chính biến trên đường dời đô, giam lỏng Võ Chiêu đế. Lý Mão vốn tưởng rằng với bản tính và thủ đoạn của Quý Hoài Chân, một khi đã làm thì chắc chắn sẽ không chừa đường lui. Hắn cũng vui vẻ để y gánh lấy tội danh “thí quân”, thế mình đội cái nồi đen này.

Ai ngờ Quý Hoài Chân lại chỉ giam lỏng, giữ lại tính mạng ông ta.

Giờ xem ra, người này rõ ràng đã đoán trước được cục diện ba quân đối đầu ngày hôm nay, từ sớm đã chừa đường lui cho A Toàn. Do đó sau khi chính biến thành công cũng không đẩy A Toàn lên kế vị, ngược lại để hắn và Lục Tranh phụ chính giám quốc, cho A Toàn và hoàng đế đều chỉ mang cái hư danh.

”Quý đại nhân, nếu vua một nước bị quân địch bắt đi, ngài có từng nghĩ sẽ ra hậu quả gì không?”

Tuy Võ Chiêu đế đối xử với Lý Mão không tốt, nhưng dù sao cũng là cha sinh thành dưỡng dục hắn. Lý Mão có chút không đành, bèn nói: “Chi bằng cho ông ta một cái chết thống khoái đi.”

Quý Hoài Chân đầy hứng thú nhìn Lý Mão mỉm cười, nhìn thấu sự đạo đức giả của người này. Lý Mão và Võ Chiêu đế thì có bao nhiêu tình cha con chứ? Thuở đầu lúc chính biến hắn bảo y xông lên phía trước, có từng vì Võ Chiêu đế mà nói một câu cầu xin giữ lại mạng sống không?

Nay nói như vậy là vì hiểu rõ cha mình nhu nhược lẩm cẩm, để giữ mạng mà thông đồng với quân địch làm ra chuyện tày trời nào đó thôi.

Quý Hoài Chân cũng chẳng vạch trần thói đạo đức giả của hắn, mà nghiêm túc nói: “Điện hạ làm khó ta rồi, nếu có bản lĩnh chi bằng thay Quý mỗ nghĩ ra một cách vẹn toàn đi.”

Y nở nụ cười ác ý: “Cần cha hay cần con trai, tự chọn đi.”

”Ngươi...”

Quý Hoài Chân không nói thêm gì nữa, dẫn Hoả Thiêu rời đi, sai người truyền lời cho Quý Vãn Hiệp: “Đi nói với tỷ ấy ta còn có việc, hôm nay không dùng bữa cùng tỷ ấy nữa.”

Y để Hoả Thiêu lại cho mẹ con Quý Vãn Hiệp, rồi cùng Bạch Tuyết ngồi xe ngựa xuất cung đến một căn nhà.

Sau khi y đi, Lý Mão đứng lặng tại chỗ hồi lâu, đăm chiêu nhìn theo hướng Quý Hoài Chân rời đi.

Một người tiến lên, hành lễ với Lý Mão.

Lý Mão hỏi: “Y đi đâu?”

Kẻ đó đáp: “Hồi bẩm điện hạ, y đến một tư dinh ít khi ở. Thuộc hạ đã nhiều lần dẫn người thăm dò, bên trong chỉ có nam kỹ mà y chuộc từ Hồng Tụ Thiêm Hương ra sinh sống. Quý Hoài Chân không qua đêm ở đó, chỉ nán lại hai ba canh giờ rồi rời đi. Mỗi lần y đi khỏi đó, gã nam kỹ kia đều đến y quán trong thành khám bệnh. Ngoài chuyện này ra, không còn động tĩnh nào khác.”

”Khám bệnh?”

Thuộc hạ lộ vẻ ngượng ngùng, chần chừ một lúc rồi cắn răng nói: “Đàn ông quan hệ với nhau dễ có tổn thương. Mỗi lần Quý Hoài Chân rời đi, tiểu quan đó đều phải đi bốc thuốc... chữa, chữa phía sau.”

Lý Mão lộ vẻ ghê tởm.

”Nói vậy, Quý Hoài Chân quả thật chỉ biết đắm chìm trong tửu sắc? Gần đây y có liên lạc với ai không, có phái tâm phúc Bạch Tuyết ra khỏi Lâm An không?”

Thuộc hạ lắc đầu.

Lý Mão nhíu mày, đâm ra nghi ngờ, trầm giọng nói: “Cho người trông chừng y, nếu có dị thường, lập tức theo kế hoạch đã định, điều binh vào cung lấy danh nghĩa bảo vệ để giam giữ Quý Văn Hiệp. Binh lính của Quý Hoài Chân hai năm trước ở Cung Châu đã chết gần hết, bên cạnh y ngoài Bạch Tuyết ra, chẳng còn mấy người có thể dùng.”

Nói sang Quý Hoài Chân, sau khi đến nơi Bạch Tuyết vén rèm xe lên, phát hiện y đang nhắm mắt, chẳng biết là ngủ thật hay đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Nàng ta không đành lòng gọi y dậy, bèn nhẹ nhàng buông rèm xe xuống, mãi cho đến khi mặt trời lặn, bên trong mới truyền ra tiếng động.

Thị vệ vô cùng hiểu ý cúi người quỳ một gối xuống đất, làm bậc thềm cho Quý Hoài Chân.

Một nam nhân dung mạo thanh tú, mềm mại như không có xương ưỡn ẹo đi ra, vừa làm nũng vừa ôm lấy cánh tay Quý Hoài Chân đón y vào. Vừa đến chỗ không người, người này lập tức đứng thẳng, không dám dán sát vào Quý Hoài Chân nữa, giọng điệu cũng trở nên cung kính.

”Đại nhân, những ngày này người đến tuần tra quanh đây nhiều lên rồi. Hôm kia lúc nô gia ra phố, còn có kẻ đến dò la.”

Quý Hoài Chân gật đầu, bình thản nói: “Ngươi cứ làm việc ngươi nên làm, không cần để ý bọn chúng.”

Bạch Tuyết xách đèn, theo sát phía sau Quý Hoài Chân. Hai người lặng lẽ đi qua hành lang tĩnh mịch, tiến đến một cánh cửa ngầm. Quý Hoài Chân đi đầu bước vào, chỉ thấy sau cánh cửa ngầm ấy lại có một khoảng không gian, thông đến một khoảng sân nhỏ hẻo lánh kín đáo khác.

Cứ cách một đoạn ngắn lại có thị vệ canh gác trên hành lang, thấy Quý Hoài Chân liền cúi người hành lễ. Bọn họ đều là người câm không biết chữ, chẳng ai hay biết bên trong này giam giữ người nào.

Đi đến cuối đường, Quý Hoài Chân cho người canh giữ trước cửa lui xuống. Bạch Tuyết duỗi tay đẩy cửa, cánh cửa vang lên một tiếng động kỳ quái khiến người ta ê răng, chầm chậm mở ra.

Chỉ thấy người ngồi bên trong vận áo trắng, nghe tiếng động cũng chẳng buồn ngẩng lên, tay nâng quyển sách, ngồi đọc dưới ánh nến. Vì quanh năm hắn không phơi nắng mà lộ vẻ gầy gò ốm yếu, làn da trắng đến mức dọa người, còn gầy gò hơn cả Quý Hoài Chân lúc vừa từ Sắc Lặc Xuyên trở về mấy phần. Sườn mặt hắn có một vết sẹo do bị tên xẹt qua —— chính là Lục Thập Di.

Rất nhiều người đều tưởng hắn đã bỏ mạng trên đường đến doanh trại Thát Đát, chẳng ai đoán được một kẻ có thù tất báo như Quý Hoài Chân, vậy mà lại giữ lại một mạng cho Lục Thập Di, đưa hắn đến tận Lâm An, bí mật giam giữ tại chốn này.

”Sức khỏe mẫu thân thế nào rồi?”

Lục Thập Di dùng những ngón tay thon dài gầy trơ xương nhẹ nhàng chấm chút nước trà nguội từ đêm qua để lật sách.

”Chưa đi thăm, bà ấy cũng chẳng vui vẻ gì khi thấy mặt ta.”

Bạch Tuyết đứng đợi bên ngoài. Quý Hoài Chân ngồi xuống trước mặt Lục Thập Di. Hắn lại hỏi: “Phụ thân ta thì sao? Cơ thể vẫn khỏe chứ?”

”Phụ thân gì chứ? Chẳng phải phụ thân ngươi đã chết bờ chết bụi trong con hẻm sau sòng bạc nào đó từ lâu rồi sao?”

Lục Thập Di dĩ hòa vi quý nói: “Sao lại nổi cáu rồi, người Thát Đát và Di Nhung đánh tới đâu rồi?”

Hắn cuối cùng cũng chịu đặt quyển sách trong tay xuống, đưa mắt nhìn Quý Hoài Chân.

Lúc đến Quý Hoài Chân đã cởi bộ triều phục màu đỏ tươi, thay một bộ y phục màu đen. Lúc này y và Lục Thập Di một đen một trắng, tựa như một chính một tà, một âm một dương.

Kể từ khoảnh khắc chào đời, từ lúc Củng Nhược vì nghe tiếng khóc của Quý Hoài Chân mà ôm chặt bảo vệ Lục Thập Di, cặp huynh đệ này đã định sẵn kiếp này lập trường trái ngược, đối địch lẫn nhau.

Ngày trước y yếu, Lục Thập Di mạnh, Quý Hoài Chân và hắn nói chuyện không hợp, nói nửa câu cũng là thừa. Nay đổi lại, y mạnh, Lục Thập Di yếu, Quý Hoài Chân lại có thể bình tĩnh đối mặt với hắn.

”Đánh tới Bình Xương rồi, là Doanh Hoà và Ngao Vân dẫn binh. Tô Hợp đại hãn vốn trấn giữ hậu phương, ba tháng trước đi ra từ Sắc Lặc Xuyên, bị người Thát Đát chặn ngay trước cửa Thượng Kinh. Hai mươi vạn quân Thát Đát, mười lăm vạn quân Di Nhung đều vây quanh Bình Xương. Binh lực trong tay Lương Sùng Quang chỉ có mười vạn, phần lớn là tân binh.”

Lục Thập Di nhìn y một cái.

”Ngươi muốn ta làm gì?”

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, sắc mặt do dự chần chừ, không biết qua bao lâu mới trầm giọng nói: “Ta muốn ngươi viết cho Doanh Hoà một bức thư. Cho hắn biết ngươi vẫn còn sống.”

Lục Thập Di sửng sốt, bất lực lắc đầu, thấp giọng nói: “Cho nên đây là lý do ngươi giữ lại mạng ta sao? Ngươi không khỏi quá đề cao vị trí của ta trong lòng hắn rồi. Thay vì định dùng ta làm mồi nhử, chi bằng dùng chính ngươi đi, không chừng Yến Trì lại nương tay trước cả đại ca cậu ấy đấy. Doanh Hoà sẽ không chủ động từ bỏ việc đánh chiếm Lâm An vào lúc này đâu.”

Bất chợt nghe đến tên Yến Trì, trong lòng Quý Hoài Chân đau nhói không thôi.

Chỉ cảm thấy qua hai năm nay, Lục Thập Di vẫn mang bộ mặt đáng ghét như vậy, bất thình lình đâm người khác một dao mềm, khiến người ta ngậm bồ hòn.

Đáng tiếc Quý Hoài Chân đã không còn là Quý Hoài Chân của hai năm trước, đã sớm không bị hắn dễ dàng chọc giận mà đánh mất lý trí.

Y coi như không nghe thấy gì, tiếp tục nói: “Ai bảo ta muốn lấy ngươi ra trao đổi để hắn từ bỏ Lâm An? Lúc này ba quân đối chọi, Di Nhung hay Thát Đát chẳng bên nào chịu xuất binh trước. Mục đích của ta là khiến Di Nhung chủ động đánh chiếm Lâm An. Thát Đát chắc chắn sẽ bám sát theo sau. Hoàng đế vẫn còn sống, hai năm nay Lý Mão lại nằm trong trung tâm quyền lực, không gánh danh phận nhiếp chính vương nhưng lại có quyền lực của nhiếp chính vương. Có hai người này cản đằng trước, lúc thành bị phá, Lý Toàn mới có một chút hy vọng sống sót.”

”Cho nên hai năm nay ngươi mới giấu tài chờ thời. Ngươi để Lý Mão một mình nắm giữ đại quyền, vì ngươi biết nếu ngươi ở vị trí cao thâu tóm quyền lực, thì cháu trai và tỷ tỷ của ngươi sẽ chẳng thể nào trốn thoát. Ngươi để mọi người dựa dẫm vào Lý Mão, từ đó từ bỏ thái tử Lý Toàn vốn chưa vẹn toàn về mặt trí tuệ.”

”Nếu ta đoán không lầm, hai năm nay chắc chắn Lý Mão phòng bị ngươi vô cùng cẩn thận, hễ có chút gió thổi cỏ lay, hắn nhất định sẽ lợi dụng Quý Vãn Hiệp và A Toàn để cá chết lưới rách với ngươi, vì hắn cũng muốn giữ A Toàn lại làm bia đỡ đạn cho mình.” Sắc mặt Lục Thập Di thoáng qua vẻ vi diệu, lúc này mới nhìn thẳng vào Quý Hoài Chân, sau đó nói: “Ngươi chỉ có một cơ hội để cứu họ.”

”Không cần ngươi nói ta cũng biết.”

Những năm qua, sự quan tâm yêu thương của Lý Mão dành cho A Toàn, tất cả đều xây dựng trên cơ sở không lo ngại đến tính mạng. Chờ đến ngày thành bị phá thật, ai dám chắc Lý Mão sẽ không đối xử với A Toàn như cái cách hắn đã làm với Võ Chiêu đế?

Quý Hoài Chân ngoảnh lại nhìn Lục Thập Di, giọng mang hàm ý sâu xa: “Nếu ngươi ở cạnh Doanh Hoà, biết đâu ta còn có cơ hội thứ hai.”

Lục Thập Di hiểu ý trong lời y, lắc đầu cười: “Ngươi không thể đạt được mọi thứ đâu.”

”Nhưng chẳng cần ta phải nói, nếu ngươi thực sự ở bên cạnh hắn, cũng sẽ làm như vậy thôi.”

Quý Hoài Chân cười lạnh, không nhiều lời thêm, xoay người rời đi, căn dặn người giám sát Lục Thập Di viết thư. Chẳng bao lâu sau, Bạch Tuyết cầm bức thư tới, vết mực trên đó vẫn chưa khô, hai người chụm đầu lại cũng chỉ miễn cưỡng hiểu được vài chữ, Quý Hoài Chân dặn: “Chép lại các chữ này, đi hỏi từng người một. Hai mẹ con đó đã được đón tới Lâm An chưa?”

”Bẩm đại nhân, nửa tháng trước đã tới rồi.”

”Vậy thì tốt, tùy thời nghe lệnh ta.”

Bạch Tuyết quay người dặn dò thị vệ: “Chuẩn bị xe, hồi phủ.”

”Không cần, không về phủ.” Yết hầu Quý Hoài Chân nhấp nhô, trong mắt thoáng nét đau khổ: “Đến Hồng Tụ Thiêm Hương.”

Bạch Tuyết sững sờ khẽ thở dài, xua tay gọi thị vệ tới, ghé tai dặn dò nhỏ vài điều.

Bánh xe ngựa lăn tròn. Dưới ánh trăng, hai vệt bánh xe hướng về phía Hồng Tụ Thiêm Hương khuất dần.

Hồng Tụ Thiêm Hương này vốn là chốn kỹ viện ở tận Vấn Dương, nổi tiếng ở vùng đó nhờ nam sắc, nhưng quy mô còn xa mới có thể mở đến Lâm An. Hồng Tụ Thiêm Hương ở Lâm An này là sau khi dời đô đến đây, Quý Hoài Chân đã sai người cải tạo và xây dựng lại theo quy chế của gác Phương Phỉ Tẫn.

Mỗi lần Quý Hoài Chân đến chốn này đều gọi một đám tiểu quan đến hầu hạ, không say túy lúy thì không chịu tàn cuộc.

Chỉ duy nhất một lần, Quý Hoài Chân giữ lại riêng một người, qua đêm trong phòng y.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Quý Hoài Chân rời đi, tiểu quan đó liền bị mọi người líu lo bao vây, gặng hỏi Quý Hoài Chân đã làm gì cậu ta. Tiểu quan cũng có chút mông lung, khó hiểu đáp: “... Chẳng làm gì cả. Tối qua ta mặc một bộ áo đỏ, ngài ấy vừa nhìn ta thì

ánh mắt liền đờ đẫn, ngẩn người hồi lâu cũng chẳng nói năng gì. Ngài ấy gọi ta vào phòng, ta còn tưởng ngài ấy muốn làm gì, ai ngờ ngài ấy chỉ bắt ta rót rượu. Uống say rồi thì bắt đầu lột quần áo của ta.”

Mọi người trợn trừng hai mắt, đầy mong chờ nuốt nước bọt.

”... Sau khi ngài ấy lột quần áo của ta ra thì tự mặc vào người mình, quỳ rạp xuống đất bắt đầu dập đầu. Ngài ấy ngẩng lên hỏi sao ta không lên tiếng, ta sợ đến ngây người rồi. Ngài ấy mới nhắc nhở ta, rằng ta nên hô 'nhất bái thiên địa', ta liền hô, ngài ấy lại quỳ xuống dập đầu. Lúc trán áp xuống sàn, cả người ngài ấy cứ run rẩy liên hồi, dường như đang cố nhẫn nhịn điều gì đó, ta chẳng dám nhìn. Ngài ấy... sau khi ngài ấy dập đầu xong, men say ập đến, cứ thế nằm dưới đất suốt một đêm.”

Mọi người mắt tròn mắt dẹt, thi nhau bàn tán về sở thích quái gở của Quý đại nhân. Một đồn mười, mười đồn trăm, rỉ tai nhau rằng Quý đại nhân hễ uống say là thích bắt lấy người ta bái đường thành thân với mình.

Hôm nay trước khi y đến, Bạch Tuyết đã cho dặn dò từ sớm. Lão tú bà bèn chọn vài tiểu quan mới tới, tất cả đều được tuyển chọn kỹ càng theo đúng gu của Quý Hoài Chân.

Cặp mắt nhìn người của Quý Hoài Chân cực cao, cần dung mạo xinh đẹp, nhưng chỉ đẹp thôi thì chưa đủ, phải đẹp với đầy nét oai phong hào hùng chứ không được ẻo lả nữ tính. Thêm vào đó, vóc dáng cũng phải săn chắc, săn chắc chứ không phải vạm vỡ thô kệch, tốt nhất là còn phải biết chút võ công, biết cưỡi ngựa bắn cung.

Mà điều Quý đại nhân coi trọng nhất, vẫn là đôi mắt.

Lão tú bà kia thấy Quý Hoài Chân tới liền vội vàng nghênh đón, nịnh nọt cười đon đả: “Quý đại nhân, cẩn thận bậc thềm dưới chân, đi lối này. Lần này chọn người, đảm bảo

ngài sẽ ưng ý."

Quý Hoài Chân đáp: "Nếu không ưng ý, ta cũng chẳng làm gì được ngươi nhỉ? Nhưng nếu ngươi đã nói vậy, thì ta cứ xem thử xem sao."

Y bật cười khẽ, ưng ý ư, những năm qua, y có khi nào ưng ý chưa?

"Đại nhân, ngài xem."

Dứt lời, tú bà đẩy cửa phòng. Quý Hoài Chân hờ hững đưa mắt nhìn sang liền sững người.

Giữa một hàng tiểu quan đó, có một người hai chân hé mở, lưng thẳng tắp, vai rộng eo thon. Không chỉ vóc dáng dung mạo của người này giống Yến Trì, mà còn cả sự bướng bỉnh trong ánh mắt hắn. Hắn chỉ ngẩng đầu nhìn Quý Hoài Chân một cái, rồi lại hậm hực cúi đầu xuống, mang bộ dạng bức người lương thiện làm kỹ nữ.

Quý Hoài Chân thoáng hoảng hốt, không còn nghe thấy tú bà kia lải nhải nữa. Y bước từng bước tới gần, kéo tay người nọ lên xem, mười ngón tay sạch sẽ rành rành.

Đám người cứ thế trơ mắt nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của Quý Hoài Chân, y nắm tay tiểu quan kia đứng đối diện nhau, quả thực quỷ dị tột cùng.

Quý Hoài Chân nâng mười ngón tay của hắn xem đi xem lại, trầm giọng cất lời: "... To gan."

Y ngẩng đầu, nét mặt lạnh đi, giơ tay tát cho tên này một cái bạt tai đau đến mức không ngóc đầu lên nổi.

Tú bà muôn ngàn lần không thể ngờ Quý Hoài Chân lại nắng mưa thất thường như vậy, vội vàng quỳ xuống lạy lục van xin.

Quý Hoài Chân lạnh giọng ra lệnh: “Kéo tên này xuống cho ta, rạch nát mặt rồi đưa đi làm tạp dịch, từ nay về sau bớt phỏng đoán tâm tư của ta đi.”

Chapter 85

Tên tiểu quan có dung mạo giống hệt Yến Trì bị lôi tuột đi. Cách một dãy hành lang, tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên.

Tú bà sợ hãi run lẩy bẩy. Nghe từng tiếng gào thét bi thảm, mồ hôi lạnh của mụ tuôn như suối. Đám tiểu quan còn lại đều cúi gằm mặt, chẳng ai dám nhìn thẳng vào mắt Quý Hoài Chân, nơm nớp lo sợ Quý đại nhân tâm tình khó đoán này sẽ lôi mình ra trút giận.

Quý Hoài Chân làm như không thấy, lướt nhìn từng người một, thuận tay chỉ trúng một tên.

"Ngươi ở lại, những người khác ra ngoài."

Gương mặt y phẳng lặng như tờ, tựa hồ kẻ vừa nổi cơn thịnh nộ sai người tra tấn lúc nãy chẳng phải là y. Bạch Tuyết nháy mắt ra hiệu cho đám người, sai thuộc hạ kéo tú bà đã mềm nhũn vì kinh hoảng lùi ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng sập lại, vẻ mặt Quý Hoài Chân liền u ám đi.

Tiểu quan được giữ lại cũng sợ đến cực điểm, lo lắng Quý Hoài Chân cũng sẽ rạch nát khuôn mặt của mình. Thấy y vừa nhấc tay, cậu ta tưởng y định tát mình, sợ tới mức lập tức quỳ mọp xuống đất van xin đứt quãng: "Quý đại nhân, tiểu nhân không dám, không bao giờ dám nữa, xin ngài giữ lại cho tiểu nhân một mạng."

Đợi mãi chẳng thấy Quý Hoài Chân mở miệng, cậu ta bèn ngẩng lên nhìn, mới thấy y đang ngồi yên trên ghế, đôi mắt mang theo vẻ trầm tư.

Rất lâu sau đó, Quý Hoài Chân mới cất tiếng hỏi: "Kẻ đó từ đâu đến?"

Tiểu quan kia không dám giấu giếm, vội vàng lắp bắp đáp: "Bẩm... bẩm đại nhân, tiểu, tiểu nhân cũng không rõ. Người này do tú bà đích thân lựa tới, trước đó, bọn tiểu nhân chẳng ai biết hắn cả."

Quý Hoài Chân nhếch môi cười gở, ánh mắt hiểm độc: "Thế à? Nếu đã vậy, ngày mai ngươi sẽ có một tú bà mới thôi."

Tiểu quan thấy sát ý lộ rõ trong mắt y lại hoảng hồn dập đầu cầu xin.

Trên bàn còn bày biện hai bộ hỷ phục màu đỏ chót. Rõ rành rành là lão tú bà kia dò nghe được "sở thích" của Quý Hoài Chân nên khôn vặt chuẩn bị sẵn. Quý Hoài Chân hất mạnh đống y phục ấy rơi xuống đất.

Tiểu quan hoảng hốt run lên bần bật, chợt nghe thấy tiếng Quý Hoài Chân ra lệnh: "Rót rượu."

Quý Hoài Chân hớp luôn hai chén rượu vào bụng, sắc mặt mới khá lên một chút. Đôi mắt y có phần đờ đẫn, bảo say thì cũng chẳng phải say hẳn, mà giống như đang bị một việc gì đó ám ảnh không tài nào thông suốt được vậy.

"Bao nhiêu tuổi rồi?"

Tiểu quan giật mình ngẩn ngơ, đoạn mới ý thức được Quý đại nhân đang nói chuyện với mình.

"Mười bảy rồi ạ."

Quý Hoài Chân không ừ hử lấy một tiếng. Mãi hồi lâu sau, y mới lẳng lặng gật đầu.

"Đã hầu hạ qua mấy vị khách rồi?"

"Bẩm đại nhân, tiểu nhân vẫn còn là trai tân. Tú bà dặn rồi, lứa của bọn tiểu nhân đều chuẩn bị riêng cho Quý đại nhân, phải đợi đại nhân đến phá thân."

"Phá thân?" Quý Hoài Chân nghe vậy liền mỉm cười: "Nói thì nhẹ bẫng. Phá xong rồi là bị bám dính lấy, phải dỗ dành nâng niu, đánh không được, mắng không xong. Mới nói một câu mà cứ như phải chịu nỗi oan khuất tày trời, quả thực như rước một vị tổ tông về nhà, kẻ nào dám dây dưa cơ chứ."

Dứt lời, y lại im lặng. Tiểu quan cũng rất biết điều, hiểu rằng y đang lẩm bẩm tự nói với chính mình nên chẳng dám sáp lại quấy rầy. Cậu ta chỉ biết nhích người lên rót rượu lúc chén của Quý Hoài Chân đã cạn.

Quý Hoài Chân cạn từng chén một, uống mãi, uống mãi rồi bắt đầu bật cười, dở khóc dở cười mà lắc đầu.

Y mang theo cơn say lờ mờ liếc mắt nhìn tên tiểu quan nọ, cười nhạo: "Ngươi run cái gì?"

Tiểu quan bị vặn hỏi như vậy, mới nhận ra bản thân đang phát run dưới áp lực từ y, lắp bắp đáp: "Tiểu, tiểu nhân sợ."

"Ngươi sợ ta? Thế thử nói xem, sợ ta cái gì."

Hơi men xông lên, gò má Quý Hoài Chân hây hây đỏ. Lúc y không nổi giận cáu gắt, dung mạo lại mang thêm vài phần kiều diễm như hoa đào hoa mận. Tên tiểu quan chôn chân ngơ ngác nhìn khuôn mặt y, rồi lại cụp đầu xuống cái rụp. Thấy Quý Hoài Chân không đáp lời, cậu ta mới lén ngước lên ngó trộm y một chút, dặt dè thưa: "Lúc trước nghe đồn đại nhân nóng nảy, dặn chúng tiểu nhân khi hầu hạ phải cẩn thận một chút."

"Ồ, chỉ nóng nảy thôi ư? Chẳng ai bảo ta là kẻ tiểu nhân đắc chí, thủ đoạn tàn độc, không gọi ta là Quý cẩu này Quý cẩu nọ sao?"

Sắc mặt tiểu quan tái nhợt, cậu ta đang định dập đầu quỳ hầu dưới chân y, gối còn chưa chạm đất đã nghe tiếng Quý Hoài Chân quát lớn: "Đứng lên."

Tiểu quan hết hồn rụt vội người đứng thẳng lại, nghe Quý Hoài Chân thủ thỉ với chính mình: "Nói nhẹ nhàng quá rồi. Chỉ mắng một tiếng Quý cẩu thì quả là quá hời cho ta."

Y lại tự chuốc thêm rượu, loáng một cái đã dốc cạn ba vò rựu vào bụng.

Nói y say, nhưng ánh mắt Quý Hoài Chân lại trong veo vô ngần. Bằng nói y tỉnh, y lại lảo đảo bổ nhào về phía hỷ phục bị ném dưới nền đất. Tay Quý Hoài Chân áp lên lớp lụa đỏ, kéo gấu áo lên, trân trọng cẩn thận ôm ấp vào ngực, cười điên dại.

Tiểu quan nọ mải ngắm nhìn Quý Hoài Chân hồi lâu mới tỉnh lại, cung kính bẩm bảo: "Đại nhân say rồi, để tiểu nhân hầu hạ ngài nghỉ ngơi nhé."

Dứt lời, cậu ta toan bước đến đỡ y. Tay cậu ta mới chạm vào cổ tay phải của Quý Hoài Chân, thì lòng bàn tay liền bị vật gì đó đâm trúng. Chưa kịp rụt tay lại, cậu ta đã bị y tung một cước vào hông, ngã lăn quay xuống đất.

Bên tai truyền đến những âm thanh sột soạt. Cậu ta còn nghĩ y uống say chuẩn bị đập đánh người bèn chống cả tứ chi bò rạp trên đất, nghĩ rằng tư thế này sẽ không làm thương tổn khuôn mặt.

Hồi lâu sau vẫn chẳng thấy quyền cước bạt tai nào giáng xuống.

Tiểu quan lấy lại gan dạ, lén lút ngẩng đầu dòm sang.

Chỉ thấy Quý đại nhân vừa đạp người lại giở chứng, tỉ mỉ trải bộ hỷ phục trải bằng phẳng trên mặt đất. Y lần mò trườn tới nằm ngay vị trí khuỷu tay áo, giật mạnh tay áo đắp lên thân, cảm giác như thể có người đang vòng tay ôm lấy y.

Tiểu quan khiếp đảm hãi hùng, chỉ cho rằng Quý đại nhân bị ma nhập mới có thể làm ra mấy hành động khó hiểu thế này. Thấy miệng Quý Hoài Chân khép mở liên hồi, cậu ta đánh bạo xê lại gần liền nghe y lẩm bẩm đòi trở về.

Tiểu quan ấp úng: "Đại, đại nhân, ngài muốn quay về đâu... Ta, ta sai người đưa ngài đi."

Ánh mắt Quý Hoài Chân trống rỗng, y cười một tiếng: "Ta muốn về làng Bằng Lan..."

Tiểu quan rướn người thẳng lên, thầm nhủ làng Bằng Lan là chốn nào, cậu ta chưa nghe nói bao giờ. Cậu ta đang định gọi người vào, thì thấy Quý đại nhân nọ bật thẳng thân dậy, bò khỏi mặt đất, thản nhiên y như không có chuyện gì xảy ra: "... Ta làm ra bộ dạng này thì cho ai xem? Đùa giỡn, lừa gạt, lợi dụng, tính toán, việc nào chẳng phải chính tay ta làm, còn gì để mà oán, để mà hận?"

Y trầm giọng sai bảo: "Đỡ ta lên giường nằm, ngươi lui ra đi."

Tên tiểu quan như trút được gánh nặng vội thở phào, cởi giày cho Quý Hoài Chân rồi đỡ y nằm lên giường. Quý Hoài Chân chỉ dùng cánh tay che ngang đôi mắt, đầu vừa chạm nhẹ vào gối thì đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Tiểu quan nhìn y lần cuối, cảm thấy thoát chết trong gang tấc, sợ đánh thức y nên rón rén kéo một khe hở cửa nhỏ.

Nhưng lần nhướng mắt nhìn này mới trí mạng, suýt nữa cướp đi nửa cái mạng của cậu ta.

Chỉ thấy ngoài cửa đứng lù lù một người mang mặt nạ, mũi châm nga mi sắc lẹm trong tay đang chĩa thẳng vào mặt cậu ta. Tiểu quan hoảng loạn đến mức hai chân bủn rủn. Ngay lúc cậu ta định cất tiếng xin tha mạng, người nọ gắt khẽ: "Không được lên tiếng."

Đối phương tiến từng bước một, sau khi vào phòng, đưa mắt lướt qua người đang say giấc nồng trên giường, vung tay đánh một phát vào sau gáy tên tiểu quan.

Một ông lão râu lốm đốm bạc, đội khăn xếp, lén la lén lút bước gót bám theo vào. Lão rắc nhẹ chút bột thuốc trong tay xuống dưới mũi Quý Hoài Chân rồi thở phào nhẹ nhõm bảo: "Thế này thì có làm gì y cũng sẽ không tỉnh dậy đâu."

"Thằng nhãi này... Đúng là không nên theo ngươi về Đại Tề mà. Vừa mới về đã lao thẳng đến cái chốn chướng khí mù mịt này." Lão vừa lầu bầu càu nhàu trong miệng, vừa đặt hai ngón tay lên cổ tay Quý Hoài Chân để bắt mạch. Lúc làm những chuyện này, nam tử trẻ tuổi nọ đang đứng yên bên mép giường. Chiếc mặt nạ đã bịt kín dung mạo của đối phương, chỉ chừa ra mỗi một đôi mắt.

Đôi mắt ấy trông rất đẹp lại linh động sắc sảo dường như biết nói, quả thực xứng với bốn chữ "ánh mắt rực rỡ".

Và đôi mắt tuyệt mỹ ấy lúc này đang nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân đang say ngủ bằng ánh mắt ngổn ngang trăm mối.

Ông lão đột nhiên nhíu chặt mày, lẩm bẩm tự nhủ: "Không đúng."

"Không đúng chỗ nào?" Nam tử trẻ tuổi hỏi.

Ông lão chẳng hé nửa lời lại vạch mi mắt Quý Hoài Chân ra kiểm tra, ghé tai vào ngực y nghe ngóng động tĩnh. Xong xuôi, lão rút một cây ngân châm ra, cắm thẳng vào huyệt đạo ngay hổ khẩu của y, lại kề sát đầu lắng nghe lồng ngực y thêm lần nữa.

Hồi lâu sau, lão ngoảnh đầu lại nói: "Ngươi đã hạ quyết tâm rồi à? Nếu muốn báo thù y, cứ đường đường chính chính đánh trả là xong. Bắt y làm tù binh của ngươi, đến lúc đó muốn làm gì mà chả được, vì sao phải vội vã lúc này, thân thể y còn chịu đựng được mấy bận giày vò?"

Ánh mắt cậu thoáng lay động, đắn đo một hồi lâu mới lên tiếng: "Ông cứ nói cho ta biết là được, những chuyện khác không cần lo."

"Hai năm nay ngươi đúng là..." Lão thở dài thườn thượt, chỉ vào một vị trí trước ngực Quý Hoài Chân: "Nhìn cho kỹ chỗ này, lệch một tấc cũng không được."

Cậu gật đầu một cái, nghiêm túc bảo: "Nhớ rồi." Thế nhưng đúng vào lúc này, ngoài hành lang bỗng vang lên động tĩnh vọng đến. Có người đang đi tới đây, nghe tiếng bước chân thì không chỉ có một người.

Nét mặt hai người trong phòng thoắt cái biến sắc, bèn giấu nhẹm tên tiểu quan nọ, sau đó cũng vội vàng chui xuống gầm giường.

"Không được, ta phải vào xem thử xem sao lâu vậy rồi mà vẫn chưa ra." Là giọng của Bạch Tuyết.

"Lâu cái gì mà lâu? Đại nhân nhà nàng có phải là có bệnh trong người đâu. Hồi trước ở Vấn Dương, ngài ấy với Yến Trì huynh mỗi lần thân mật là tới tận nửa đêm, tinh lực sung mãn lắm. Ta với Thiêu Bính sống ngay sát vách hai người họ, những lời dâm dật mà đại nhân nhà nàng tuôn ra trên giường ta đều nghe không sót một chữ! Theo ta ấy, ngài ấy phải tốn thêm chút thời gian nữa mới ló mặt ra được."

Ông lão nằm trốn dưới gầm giường nghe được lời này liền nở nụ cười nham hiểm, huých khuỷu tay chọc vào người thanh niên bên cạnh, thế nhưng cậu chẳng có bất kỳ phản ứng gì.

"Chát" một tiếng vang giòn tan, dường như có ai đó vừa bị ăn tát.

Lộ Tiểu Giai kêu ré lên thảm thiết: "Đừng đừng đừng, nàng đừng có vào, nhỡ đâu hai người họ không mặc quần áo, nàng vào thấy thế thì ra cái thể thống gì."

"Chuyện gì mà ta chưa từng thấy?"

Lộ Tiểu Giai ghen tuông chua loét bảo: "Đúng đúng đúng, nàng thì cái gì chẳng từng thấy. Nàng cứ vào đi, vào xem đông cung sống đi, để mai sau mỗi lần nhìn thấy đại nhân nhà nàng, nàng sẽ lại liên tưởng tới bộ dạng không mặc quần áo của ngài ấy."

Chắc vì bị những lời này của Lộ Tiểu Giai làm cho buồn nôn, Bạch Tuyết vừa mường tượng đến khung cảnh đó lập tức lại trào dâng ý định đánh người, nàng ta chán ghét lườm Lộ Tiểu Giai, bảo hắn vào trong kiểm tra.

Lộ Tiểu Giai đạt được ý đồ, đầu tiên là áp tai vào khe cửa nghe ngóng một hồi, thấy bên trong không có động tĩnh hành sự gì mới mở hé một khe nhỏ rồi lách người lẻn vào. Hắn che kín hai mắt khẽ cất tiếng gọi: "Quý đại nhân, Quý đại nhân, ta vào nhé."

Xuyên qua kẽ tay, Lộ Tiểu Giai trước hết nhìn thấy mấy bầu rượu rỗng tuếch trên bàn, rồi thấy Quý Hoài Chân đang nhắm nghiền mắt nằm ngửa trên giường mang bộ dạng ngủ say sưa.

"Hóa ra là ngủ rồi."

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ, định xoay người bỏ đi. Một làn gió bất chợt từ ngoài tạt vào, tên đạo sĩ lúc nào cũng cợt nhả tức khắc dừng bước, sắc mặt khẽ thay đổi.

Bạch Tuyết nhận ra điểm dị thường bèn lên tiếng hỏi: "Sao thế?"

Lộ Tiểu Giai tắt ngấm nụ cười.

Hắn điềm tĩnh tháo thanh kiếm Đàm Hoa trên lưng xuống chắn ngang ngực, nhỏ giọng nói với bên ngoài: "Không có gì, đại nhân nhà nàng uống nhiều ngủ thiếp đi thôi, để ta đắp cho ngài ấy chút gì đó rồi ra ngay."

Bạch Tuyết cũng thôi không tra hỏi tiếp.

Hai người ở dưới gầm giường bắt đầu căng thẳng.

Ánh mắt Lộ Tiểu Giai chợt lạnh, nhẹ nhàng áp sát. Sau khi xác định Quý Hoài Chân hoàn toàn vô sự, hắn bỗng thình lình dùng thanh kiếm Đàm Hoa đâm thọc xuống gầm giường.

Lưỡi kiếm đang nằm trong vỏ bỗng nhiên bị một luồng sức mạnh kẹp cứng lại, tạo thành thế giằng co. Lộ Tiểu Giai lập tức cúi người nhìn xuống dưới gầm giường, bốn mắt nhìn nhau với người đeo mặt nạ đó. Ngay thời khắc hắn chuẩn bị rút kiếm, người nọ bất thình lình gỡ bỏ lớp mặt nạ.

Lộ Tiểu Giai ngạc nhiên sững người.

Ngoài cửa, Bạch Tuyết cất giọng giục giã: "Xong chưa?"

Lộ Tiểu Giai nhìn đăm đăm người dưới giường bằng ánh mắt không dám tin nổi, đầu óc xoay chuyển thần tốc, rồi hắn dõng dạc nói to với Bạch Tuyết: "Xong rồi... ra đây."

Chương 86Bạch Tuyết lại đứng đợi ngoài cửa một lát, thấy Lộ Tiểu Giai mãi không ra, trong lòng không khỏi nảy sinh nghi ngờ, vừa định đẩy cửa bước vào thì thấy Lộ Tiểu Giai đi ngược trở ra.

"Ây, đại nhân nhà nàng ngủ rồi. Vừa nãy ta còn nghe ngài ấy gọi tên Yến Trì huynh..."

Dứt lời, hắn còn chủ động mở cửa.

Bạch Tuyết nhìn vào trong, thấy Quý Hoài Chân không sao mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta lại bị cái tên Yến Trì thu hút sự chú ý, nhìn Lộ Tiểu Giai chằm chằm như để cảnh cáo, lắc đầu nói: "Ngươi ngàn vạn lần đừng nhắc đến cái tên này trước mặt ngài ấy."

"Biết rồi biết rồi, nhưng nàng có muốn ta gọi Quý đại nhân dậy không?"

Bạch Tuyết khẽ trầm ngâm, rồi thở dài một tiếng.

"Thôi bỏ đi, dạo này ngài ấy nghỉ ngơi không tốt, đêm nay khó có được giấc ngủ ngon, cứ để ngài ấy ngủ lại đây vậy, ta lên nóc nhà đích thân canh gác."

Lộ Tiểu Giai thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói: "Vậy ta đi cùng nàng."

Bạch Tuyết ngoảnh lại, cảnh giác đánh giá hắn, thấy Lộ Tiểu Giai mang vẻ mặt vô tội liền cảnh cáo: "Không được động tay động chân."

"Ta đâu dám làm vậy chứ."

Lộ Tiểu Giai vội vàng đuổi theo, đưa Bạch Tuyết rời khỏi nơi đó.

Hai người leo lên nóc nhà, Lộ Tiểu Giai lại ngoái đầu nhìn, cũng không biết người nọ đã đi chưa, chân đứng không vững, suýt nữa cắm đầu ngã xuống. Bạch Tuyết kéo hắn lên, càu nhàu: "Hôm nay sao ngươi cứ kỳ quái thế nào vậy hả."

Lộ Tiểu Giai chỉ cười xòa, sợ bị Bạch Tuyết nhìn ra điểm bất thường nên vội vàng đánh lạc hướng nàng ta, hỏi: "Có một chuyện ta vẫn luôn muốn hỏi nàng, rốt cuộc tại sao nàng lại một mực trung thành với Quý đại nhân như vậy? Tuy ngài ấy đối xử tốt với nàng, nhưng ta thấy chả đáng để nàng phải dốc hết ruột gan, ngay cả tính mạng bản thân cũng chẳng màng."

Vừa dứt lời chỉ nghe 'keng' một tiếng, một thanh trường kiếm sáng loáng đã kề ngay cổ Lộ Tiểu Giai, ở đầu chuôi kiếm là ánh mắt đầy vẻ không vui của Bạch Tuyết.

Lộ Tiểu Giai cười miễn cưỡng, rụt cổ lại, giở giọng ăn vạ: "Nàng chém đi, nàng chém thử xem, qua hai năm nay, ta không tin nàng nỡ giết ta. Ta không chỉ muốn hỏi nàng như vậy, bây giờ ta còn muốn nói xấu Quý đại nhân nhà nàng đây. Nếu ngài ấy để tâm đến nàng, xem nàng là bạn bè, thì lấy cái gì mà bắt nàng phải vào sinh ra tử vì ngài ấy, đáng lẽ phải coi trọng tính mạng của nàng mới đúng chứ. Người sáng mắt đều biết Lâm An chính là Thượng Kinh thứ hai! Ngài ấy không cho nàng bỏ trốn giữ mạng, còn bắt nàng canh giữ cái nơi định sẵn sẽ mất thành này.”

"Ngươi ——!"

Bạch Tuyết vung kiếm định đâm lại thấy Lộ Tiểu Giai mặt dày mày dạn như lợn chết không sợ nước sôi, ngược lại còn chủ động vươn cổ tới.

Trong ánh mắt nhìn về phía nàng ta, tràn ngập ý cười phóng túng.

Lại 'keng' một tiếng, Bạch Tuyết bỗng nhiên thu kiếm, bực bội nói: "Ngươi thì biết cái gì."

Lộ Tiểu Giai cúi đầu cười khổ: "Đúng là ăn phải bùa mê thuốc lú rồi."

"Ngươi bảo không hiểu vì sao ta lại một mực trung thành với đại nhân nhà ta, ta còn muốn hỏi ngươi, ta có điểm nào tốt với ngươi, để cho ngươi phải nổi lòng tham sắc dục."

"Sao lại là tham sắc dục chứ, nàng nói chuyện thật chẳng lọt tai chút nào."

Lộ Tiểu Giai chợt ngượng ngùng cười khan, hỏi: "Nàng nhìn Thiêu Bính, không thấy quen mắt sao?"

"Không những không quen mắt, mà lúc mới quen, trông còn rất đáng đòn."

Lộ Tiểu Giai thở dài, thấy Bạch Tuyết quả thực không nhớ ra, đành phải nhắc nhở: "Mấy năm trước, khi còn ở gác Phương Phỉ Tẫn, nàng từng lau nước mũi cho đệ ấy một lần."

Bạch Tuyết: "..."

"Mấy năm trước ta theo Tằng đạo trưởng của Thanh Nguyên quán tới gác Phương Phỉ Tẫn, Thiêu Bính cũng đi cùng. Các sư phụ bàn chuyện trong phòng, không cho ta và Thiêu Bính vào. Bọn ta vừa đói vừa rét, Tằng đạo trưởng đâu chịu cho bọn ta tiền, liền định vào nhà bếp trộm chút đồ ăn lót dạ. Kết quả là bị nàng bắt gặp... Ta nghĩ Thiêu Bính tuổi còn nhỏ, cầu xin vài câu, gọi vài tiếng tỷ tỷ là sẽ được thả đi, nên tự trốn đi trước."

Lộ Tiểu Giai hãm hại sư đệ một vố, để Thiêu Bính ở lại ngoài sáng nhằm thu hút sự chú ý, còn bản thân thì lẻn vào chỗ tối, vừa trốn kỹ thì có người đẩy cửa bước vào.

Người bước vào búi tóc cao, trâm ngọc bộ diêu trên đầu kêu vang lanh lảnh, làn da trắng ngần như tuyết dường như muốn thắp sáng cả gian bếp tăm tối này.

Lộ Tiểu Giai nấp trong tủ bát, nhìn qua khe hở, chỉ cảm thấy như tiên nữ giáng trần.

Bạch Tuyết thấy Thiêu Bính tới ăn trộm, cũng không giận, giơ tay chỉ vào nồi canh đang hầm bên cạnh, cười duyên nói: "Nồi canh này là tỷ tỷ dùng để giết người đó, đệ không được uống vụng đâu, bên trong có hạ độc. Trong lồng hấp đằng kia có sủi cảo tôm, đệ lấy ăn đi."

Nói xong, nàng ta còn cầm chiếc khăn tay mềm mại lên, lau đi vệt nước mũi bám dính trên nhân trung của Thiêu Bính.

Bạch Tuyết nghe xong hồi lâu không nói gì, một lát sau mới khàn giọng cất lời: "Chỉ là vì chuyện đó?"

"Vậy thì phải làm sao nữa, nàng thật kỳ lạ, chẳng lẽ cứ phải là ơn cứu mạng rồi lấy thân báo đáp thì mới tính là tình sâu nghĩa nặng sao? Thiêu Bính nói, lúc nàng lau nước mũi cho đệ ấy, đệ ấy chỉ cảm thấy có làn gió thơm thoảng lướt qua trên mặt."

Bạch Tuyết không lên tiếng nữa.

Hai người kề vai ngồi trên nóc nhà, gió đêm thổi qua, tuy Bạch Tuyết không kêu lạnh, nhưng hai cánh tay để trần đã nổi một lớp da gà. Lộ Tiểu Giai chu đáo cởi áo khoác ngoài, khoác lên người nàng ta, vốn định nói gì đó để đánh lạc hướng nàng ta, tránh làm lộ hành tung người kia, ai dè bây giờ lại nói tới mức bầu không khí trở nên thương cảm, Lộ Tiểu Giai hối hận xanh cả ruột.

"Nàng tên là Bạch Tuyết? Cái tên này thật hợp với nàng, là do cha mẹ nàng đặt sao?"

Bạch Tuyết không trả lời, chẳng rõ đang nghĩ ngợi điều gì, một hồi lâu sau mới lặng lẽ cất giọng: "...Là Quý đại nhân đặt cho ta, trước kia ta tên là A Phúc. Ta... ta không có cha, cũng không có mẹ, là cha nuôi một tay nuôi nấng ta khôn lớn, về sau ông ấy vì cờ bạc bê tha mà chết. Ta và... ta vì muốn kiếm miếng cơm ăn, đành vào thanh lâu làm tạp dịch, chẻ củi đổ nước bẩn cho người ta. Ta sợ bị bắt nạt, từ nhỏ đã không để tóc, để người khác tưởng ta là con trai."

Ban đầu nàng ta không có cả một cái tên, cha nuôi chỉ toàn gọi nàng ta là "Ê".

Là Quý Hoài Chân bảo, cái tên "A Phúc" nghe dễ mến hơn, ai gọi tên nàng ta, nghe thấy cái tên dễ mến như vậy, thì cũng có thể đổi lại được ba phần thái độ hòa nhã, lúc xin ăn có thể xin được nhiều thêm chút ít.

Ngay cả lần cạo đầu đầu tiên, cũng là Quý Hoài Chân đích thân ra tay, bảo rằng giả làm bộ dạng con trai, đóng giả làm huynh đệ của y thì sẽ không có kẻ nào nảy sinh ý đồ xấu với nàng ta.

Nhưng sau đó vẫn bị phát hiện, năm ấy nàng ta và Quý Hoài Chân mới lên mười, Quý Hoài Chân vẫn chưa là Quý Hoài Chân, mà chỉ là A Diệu.

Vì cứu nàng ta, y bị người ta coi như một con chó chết mà kéo lê trên mặt đất, bị đánh đến toàn thân bầm dập, giữa lúc thoi thóp hơi tàn, kẻ tên Quý Đình Nghiệp kia đã đến.

Lưng của ông ấy thẳng tắp, y phục trên người đắt tiền sang trọng như vậy, khi nhìn người khác chẳng cần nói năng, chỉ nhìn bằng nửa con mắt từ trên xuống dưới một cái đã khiến người ta sinh lòng khiếp sợ.

Quý Đình Nghiệp nói, chỉ cần Quý Hoài Chân chịu theo ông về, thì có thể cho y hưởng hết vinh hoa phú quý.

Quý Hoài Chân lại đáp: "Chỉ cần ông cứu lấy mạng A Phúc, ta sẽ đi theo ông."

Kể từ đó, nàng ta và Quý Hoài Chân chia xa, bị đưa đến nhà một nông dân để nuôi dưỡng riêng biệt. Hai năm sau gặp lại, A Diệu đã trở thành Quý Hoài Chân, nói rằng muốn đổi tên cho nàng ta thành Bạch Tuyết, ngụ ý trong sạch thanh bạch, rạng rỡ giữa thế gian.

Về những chuyện liên quan đến Quý Hoài Chân, nàng ta cũng không hé nửa lời với Lộ Tiểu Giai, nhưng chuyện khác thì có thể.

Bạch Tuyết thờ ơ cười: "Cơ mà không sao, sau khi ta theo đại nhân, học được một thân bản lĩnh này, việc đầu tiên ta làm là giết sạch những kẻ từng ức hiếp ta năm xưa. Chỉ khi ta ở cùng các tỷ muội Tiêu Kim đài mới cảm thấy mình thực sự đang sống. Nếu không có Quý đại nhân, ta đã chết từ lâu rồi."

Lần này người im lặng đổi thành Lộ Tiểu Giai, ý cười cợt nhả trong mắt hắn đã biến mất.

Sự chân thành của gã lãng tử phong lưu còn khiến người ta khó nhìn thẳng hơn cả sự ngang bướng của hắn, Bạch Tuyết chịu không được liền đẩy đầu hắn sang một bên, nhưng cổ tay lại bị tóm lấy.

"Buông tay!"

"Không buông."

Lộ Tiểu Giai lần đầu tiên to gan lớn mật đến thế, nghiêm túc nói: "Đại nhân nhà nàng có nhân duyên định mệnh của riêng của ngài ấy. Nếu ta nói, ta bằng lòng đưa nàng đi, ngày sau hai ta mai danh ẩn tích, nàng nói gì ta cũng nghe, nàng có nguyện ý ích kỷ một lần chăng? Hai năm trước ở Vấn Dương nàng hỏi tấm chân tình của ta còn lại mấy phần, lúc đó ta luống cuống, trả lời không tốt, ta xin trả lời lại một lần nữa."

"Mặc kệ nàng đã từng thành thân mấy lần, tấm chân tình này của ta, luôn đong đầy trọn vẹn. Đại nhân nhà nàng đối xử với Yến Trì ra sao, ta sẽ đối xử với nàng như vậy... Không được, xui xẻo thật, ngài ấy đối xử với Yến Trì cũng chẳng ra gì, ta nói lại nhé." Lộ Tiểu Giai nghiêm mặt, ngày càng tiến sát lại gần: "Đại nhân nhà nàng đối xử với tỷ tỷ của ngài ấy ra sao, ta sẽ đối xử với nàng như vậy."

Hắn siết chặt lấy tay Bạch Tuyết hơn, cả người cũng sấn tới ngày càng gần. Bạch Tuyết thoáng chốc hoảng hốt, tạo cho tên đạo sĩ không có ý tốt này cơ hội.

Bạch Tuyết không kìm được mà suy nghĩ: Nếu có một ngày mình chết trận...

Trông thấy sắp hôn trúng, Bạch Tuyết bỗng giãy tay ra, nghiêm giọng nói: "Đương nhiên ta phải cùng Tiêu Kim đài tiến thoái có nhau."

Nàng ta bật dậy, đỉnh đầu tức thì va thẳng vào cằm Lộ Tiểu Giai.

Đêm khuya thanh vắng, đám thân binh canh gác dưới hành lang đang gật gù buồn ngủ, bất thình lình nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, bị dọa cho giật mình tỉnh ngủ ngay lập tức. Bọn họ ôm kiếm ngẩng đầu nhìn, bèn thấy đạo trưởng vốn quen thói bám đuôi Bạch Tuyết đại nhân nhà mình đang ôm cằm kêu oai oái, nước mắt tuôn rơi.

Bạch Tuyết bước tới, trừng mắt lườm bọn họ một cái, đám người kia lập tức không dám nhìn thêm nữa.

Lộ Tiểu Giai kêu rên: "Nếu không phải ta né nhanh, suýt chút nữa đã cắn lưỡi tự sát rồi!"

Bạch Tuyết đã bước đi xa tít tắp.

Hắn lau giọt nước mắt túa ra nơi khóe mi, cả người ủ rũ ỉu xìu, ngồi rũ rượi tại chỗ thở ngắn than dài một hồi lâu. Hắn vừa buồn rầu vì lại bị Bạch Tuyết từ chối, lại nhớ đến người vừa thấy dưới gầm giường ban nãy. Nào ngờ ngay lúc này, một viên đá nhỏ xíu xé gió lao đến, nhắm thẳng không lệch một li về phía cổ của Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai không ngoảnh đầu, đưa tay chộp lấy, giữa đường cản lại viên đá nhỏ. Chỉ thấy trên đó quấn một tờ giấy, bên trên viết ba chữ "cuối phố lớn".

Lộ Tiểu Giai do dự giây lát, nắm chặt tờ giấy, vận nội lực bóp nát thành bột phấn, sau một thoáng chần chừ, hắn bèn men theo hướng viết trên tờ giấy.

Sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân tỉnh dậy với cơn đau đầu như búa bổ. Y ngó quanh, thấy không phải là phủ đệ của mình liền bật người ngồi dậy. Y hoảng hốt một chốc, đêm qua lại mơ thấy người nọ rồi. Mơ thấy người nọ cùng y thành thân, y là tân lang, đối phương làm tân nương, kết quả khăn trùm đầu vừa lật ra, khuôn mặt của Thiêu Bính thò ra, lắc đầu nguây nguẩy quát lớn với y: "Ngài đáng đời! Ngài đáng đời!"

Nhìn quanh bốn phía, mới ý thức được đây là phòng khách của Hồng Tụ Thiêm Hương. Tam Hỉ đang nằm gục bên cạnh ngủ gà ngủ gật, hẳn là đêm qua bị Bạch Tuyết gọi đến để đợi hầu hạ y. Bạch Tuyết nghe động, đẩy cửa bước vào, hỏi: "Đại nhân có muốn dùng bữa không?"

Quý Hoài Chân lắc đầu nói: "Không đói."

Y nhìn Bạch Tuyết, đột nhiên hỏi: "Sao lại mang cái vẻ mặt không yên lòng thế kia, quầng thâm mắt thế kia, đêm qua không ngủ ngon hả?"

Bạch Tuyết không hé răng, xoay người mà bước đi.

Quý Hoài Chân lẩm bẩm nói: "Tính tình quả thực càng ngày càng lớn, nói không được chọc không xong."

Cánh cửa vừa bị Bạch Tuyết đóng mạnh bỗng nhiên 'kẽo kẹt' một tiếng, bị người ta đẩy ra. Một kẻ lén lút rón rén khom lưng bước vào, chính là Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai cười bảo: "Đại nhân đêm qua lại bắt người ta thành thân cùng ngài à?"

Quý Hoài Chân lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái, bỏ ngoài tai lời nói móc của hắn, vừa để Tam Hỉ hầu hạ y mặc y phục, vừa móc ngón tay với Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai biết điều tiến tới, vừa đến trước mặt liền bị Quý Hoài Chân túm chặt lấy cổ áo, tra hỏi: "Ngươi lại chọc giận Bạch Tuyết rồi có đúng không?"

"Làm gì có! Ta đâu dám!"

"Hừ, không dám là tốt nhất. Nếu ngươi dám phụ nàng ta, ta sẽ lột da ngươi, làm cho nàng ta một chiếc áo choàng."

"Thế cũng tốt, nàng sẽ khoác ta trên người cả ngày lẫn đêm."

Quý Hoài Chân giơ tay toan đánh, Lộ Tiểu Giai vội vàng cầu xin tha mạng, hạ thấp giọng, bí ẩn nói: "Đại nhân, bần đạo hôm nay đến, nào phải để đấu võ mồm với ngài. Bần đạo là thay người ta mang tới cho ngài một câu."

Quý Hoài Chân hờ hững buông một chữ: "Nói."

Lộ Tiểu Giai nở nụ cười: "Đừng động."

Quý Hoài Chân mất kiên nhẫn chép miệng một cái: "Có chuyện mau nói, bớt làm trò huyền bí đi."

Lộ Tiểu Giai vô tội nói: "Nói xong rồi, là hai chữ 'Đừng động'."

Chapter 86

Bạch Tuyết lại đứng đợi ngoài cửa một lát, thấy Lộ Tiểu Giai mãi không ra, trong lòng không khỏi nảy sinh nghi ngờ, vừa định đẩy cửa bước vào thì thấy Lộ Tiểu Giai đi ngược trở ra.

"Ây, đại nhân nhà nàng ngủ rồi. Vừa nãy ta còn nghe ngài ấy gọi tên Yến Trì huynh..."

Dứt lời, hắn còn chủ động mở cửa.

Bạch Tuyết nhìn vào trong, thấy Quý Hoài Chân không sao mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta lại bị cái tên Yến Trì thu hút sự chú ý, nhìn Lộ Tiểu Giai chầm chầm như để cảnh cáo, lắc đầu nói: "Ngươi ngàn vạn lần đừng nhắc đến cái tên này trước mặt ngài ấy."

"Biết rồi biết rồi, nhưng nàng có muốn ta gọi Quý đại nhân dậy không?"

Bạch Tuyết khẽ trầm ngâm, rồi thở dài một tiếng.

"Thôi bỏ đi, dạo này ngài ấy nghỉ ngơi không tốt, đêm nay khó có được giấc ngủ ngon, cứ để ngài ấy ngủ lại đây vậy, ta lên nóc nhà đích thân canh gác."

Lộ Tiểu Giai thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói: "Vậy ta đi cùng nàng."

Bạch Tuyết ngoảnh lại, cảnh giác đánh giá hắn, thấy Lộ Tiểu Giai mang vẻ mặt vô tội liền cảnh cáo: "Không được động tay động chân."

"Ta đâu dám làm vậy chứ."

Lộ Tiểu Giai vội vàng đuổi theo, đưa Bạch Tuyết rời khỏi nơi đó.

Hai người leo lên nóc nhà, Lộ Tiểu Giai lại ngoái đầu nhìn, cũng không biết người nọ đã đi chưa, chân đứng không vững, suýt nữa cắm đầu ngã xuống. Bạch Tuyết kéo hắn lên, càu nhàu: "Hôm nay sao ngươi cứ kỳ quái thế nào vậy hả."

Lộ Tiểu Giai chỉ cười xòa, sợ bị Bạch Tuyết nhìn ra điểm bất thường nên vội vàng đánh lạc hướng nàng ta, hỏi: "Có một chuyện ta vẫn luôn muốn hỏi nàng, rốt cuộc tại sao nàng lại một mực trung thành với Quý đại nhân như vậy? Tuy ngài ấy đối xử tốt với nàng, nhưng ta thấy chả đáng để nàng phải dốc hết ruột gan, ngay cả tính mạng bản thân cũng chẳng màng."

Vừa dứt lời chỉ nghe 'keng' một tiếng, một thanh trường kiếm sáng loáng đã kề ngay cổ Lộ Tiểu Giai, ở đầu chuôi kiếm là ánh mắt đầy vẻ không vui của Bạch Tuyết.

Lộ Tiểu Giai cười miễn cưỡng, rụt cổ lại, giở giọng ăn vạ: "Nàng chém đi, nàng chém thử xem, qua hai năm nay, ta không tin nàng nỡ giết ta. Ta không chỉ muốn hỏi nàng như vậy, bây giờ ta còn muốn nói xấu Quý đại nhân nhà nàng đây. Nếu ngài ấy để tâm đến nàng, xem nàng là bạn bè, thì lấy cái gì mà bắt nàng phải vào sinh ra tử vì ngài ấy, đáng lẽ phải coi trọng tính mạng của nàng mới đúng chứ. Người sáng mắt đều biết Lâm An chính là Thượng Kinh thứ hai! Ngài ấy không cho nàng bỏ trốn giữ mạng, còn bắt nàng canh giữ cái nơi định sẵn sẽ mất thành này.”

"Ngươi ——!"

Bạch Tuyết vung kiếm định đâm lại thấy Lộ Tiểu Giai mặt dày mày dạn như lợn chết không sợ nước sôi, ngược lại còn chủ động vươn cổ tới.

Trong ánh mắt nhìn về phía nàng ta, tràn ngập ý cười phóng túng.

Lại 'keng' một tiếng, Bạch Tuyết bỗng nhiên thu kiếm, bực bội nói: "Ngươi thì biết cái gì."

Lộ Tiểu Giai cúi đầu cười khổ: "Đúng là ăn phải bùa mê thuốc lú rồi."

"Ngươi bảo không hiểu vì sao ta lại một mực trung thành với đại nhân nhà ta, ta còn muốn hỏi ngươi, ta có điểm nào tốt với ngươi, để cho ngươi phải nổi lòng tham sắc dục."

"Sao lại là tham sắc dục chứ, nàng nói chuyện thật chẳng lọt tai chút nào."

Lộ Tiểu Giai chợt ngượng ngùng cười khan, hỏi: "Nàng nhìn Thiêu Bính, không thấy quen mắt sao?"

"Không những không quen mắt, mà lúc mới quen, trông còn rất đáng đòn."

Lộ Tiểu Giai thở dài, thấy Bạch Tuyết quả thực không nhớ ra, đành phải nhắc nhở: "Mấy năm trước, khi còn ở gác Phương Phỉ Tẫn, nàng từng lau nước mũi cho đệ ấy một lần."

Bạch Tuyết: "..."

"Mấy năm trước ta theo Tằng đạo trưởng của Thanh Nguyên quán tới gác Phương Phỉ Tẫn, Thiêu Bính cũng đi cùng. Các sư phụ bàn chuyện trong phòng, không cho ta và Thiêu Bính vào. Bọn ta vừa đói vừa rét, Tằng đạo trưởng đâu chịu cho bọn ta tiền, liền định vào nhà bếp trộm chút đồ ăn lót dạ. Kết quả là bị nàng bắt gặp... Ta nghĩ Thiêu Bính tuổi còn nhỏ, cầu xin vài câu, gọi vài tiếng tỷ tỷ là sẽ được thả đi, nên tự trốn đi trước."

Lộ Tiểu Giai hãm hại sư đệ một vố, để Thiêu Bính ở lại ngoài sáng nhằm thu hút sự chú ý, còn bản thân thì lẻn vào chỗ tối, vừa trốn kỹ thì có người đẩy cửa bước vào.

Người bước vào búi tóc cao, trâm ngọc bộ diêu trên đầu kêu vang lanh lảnh, làn da trắng ngần như tuyết dường như muốn thắp sáng cả gian bếp tăm tối này.

Lộ Tiểu Giai nấp trong tủ bát, nhìn qua khe hở, chỉ cảm thấy như tiên nữ giáng trần.

Bạch Tuyết thấy Thiêu Bính tới ăn trộm, cũng không giận, giơ tay chỉ vào nồi canh đang hầm bên cạnh, cười duyên nói: "Nồi canh này là tỷ tỷ dùng để giết người đó, đệ không được uống vụng đâu, bên trong có hạ độc. Trong lồng hấp đằng kia có sủi cảo tôm, đệ lấy ăn đi."

Nói xong, nàng ta còn cầm chiếc khăn tay mềm mại lên, lau đi vệt nước mũi bám dính trên nhân trung của Thiêu Bính.

Bạch Tuyết nghe xong hồi lâu không nói gì, một lát sau mới khàn giọng cất lời: "Chỉ là vì chuyện đó?"

"Vậy thì phải làm sao nữa, nàng thật kỳ lạ, chẳng lẽ cứ phải là ơn cứu mạng rồi lấy thân báo đáp thì mới tính là tình sâu nghĩa nặng sao? Thiêu Bính nói, lúc nàng lau nước mũi cho đệ ấy, đệ ấy chỉ cảm thấy có làn gió thơm thoảng lướt qua trên mặt."

Bạch Tuyết không lên tiếng nữa.

Hai người kề vai ngồi trên nóc nhà, gió đêm thổi qua, tuy Bạch Tuyết không kêu lạnh, nhưng hai cánh tay để trần đã nổi một lớp da gà. Lộ Tiểu Giai chu đáo cởi áo khoác ngoài, khoác lên người nàng ta, vốn định nói gì đó để đánh lạc hướng nàng ta, tránh làm lộ hành tung người kia, ai dè bây giờ lại nói tới mức bầu không khí trở nên thương cảm, Lộ Tiểu Giai hối hận xanh cả ruột.

"Nàng tên là Bạch Tuyết? Cái tên này thật hợp với nàng, là do cha mẹ nàng đặt sao?"

Bạch Tuyết không trả lời, chẳng rõ đang nghĩ ngợi điều gì, một hồi lâu sau mới lặng lẽ cất giọng: "...Là Quý đại nhân đặt cho ta, trước kia ta tên là A Phúc. Ta... ta không có cha, cũng không có mẹ, là cha nuôi một tay nuôi nấng ta khôn lớn, về sau ông ấy vì cờ bạc bê tha mà chết. Ta và... ta vì muốn kiếm miếng cơm ăn, đành vào thanh lâu làm tạp dịch, chẻ củi đổ nước bẩn cho người ta. Ta sợ bị bắt nạt, từ nhỏ đã không để tóc, để người khác tưởng ta là con trai."

Ban đầu nàng ta không có cả một cái tên, cha nuôi chỉ toàn gọi nàng ta là "Ê".

Là Quý Hoài Chân bảo, cái tên "A Phúc" nghe dễ mến hơn, ai gọi tên nàng ta, nghe thấy cái tên dễ mến như vậy, thì cũng có thể đổi lại được ba phần thái độ hòa nhã, lúc xin ăn có thể xin được nhiều thêm chút ít.

Ngay cả lần cạo đầu đầu tiên, cũng là Quý Hoài Chân đích thân ra tay, bảo rằng giả làm bộ dạng con trai, đóng giả làm huynh đệ của y thì sẽ không có kẻ nào nảy sinh ý đồ xấu

với nàng ta.

Nhưng sau đó vẫn bị phát hiện, năm ấy nàng ta và Quý Hoài Chân mới lên mười, Quý Hoài Chân vẫn chưa là Quý Hoài Chân, mà chỉ là A Diệu.

Vì cứu nàng ta, y bị người ta coi như một con chó chết mà kéo lê trên mặt đất, bị đánh đến toàn thân bầm dập, giữa lúc thoi thóp hơi tàn, kẻ tên Quý Đình Nghiệp kia đã đến.

Lưng của ông ấy thẳng tắp, y phục trên người đắt tiền sang trọng như vậy, khi nhìn người khác chẳng cần nói năng, chỉ nhìn bằng nửa con mắt từ trên xuống dưới một cái đã khiến người ta sinh lòng khiếp sợ.

Quý Đình Nghiệp nói, chỉ cần Quý Hoài Chân chịu theo ông về, thì có thể cho y hưởng hết vinh hoa phú quý.

Quý Hoài Chân lại đáp: "Chỉ cần ông cứu lấy mạng A Phúc, ta sẽ đi theo ông."

Kể từ đó, nàng ta và Quý Hoài Chân chia xa, bị đưa đến nhà một nông dân để nuôi dưỡng riêng biệt. Hai năm sau gặp lại, A Diệu đã trở thành Quý Hoài Chân, nói rằng muốn đổi tên cho nàng ta thành Bạch Tuyết, ngụ ý trong sạch thanh bạch, rạng rỡ giữa thế gian.

Về những chuyện liên quan đến Quý Hoài Chân, nàng ta cũng không hé nửa lời với Lộ Tiểu Giai, nhưng chuyện khác thì có thể.

Bạch Tuyết thờ ơ cười: "Cơ mà không sao, sau khi ta theo đại nhân, học được một thân bản lĩnh này, việc đầu tiên ta làm là giết sạch những kẻ từng ức hiếp ta năm xưa. Chỉ khi

ta ở cùng các tỷ muội Tiêu Kim đài mới cảm thấy mình thực sự đang sống. Nếu không có Quý đại nhân, ta đã chết từ lâu rồi."

Lần này người im lặng đổi thành Lộ Tiểu Giai, ý cười cợt nhả trong mắt hắn đã biến mất.

Sự chân thành của gã lãng tử phong lưu còn khiến người ta khó nhìn thẳng hơn cả sự ngang bướng của hắn, Bạch Tuyết chịu không được liền đẩy đầu hắn sang một bên, nhưng cổ tay lại bị tóm lấy.

"Buông tay!"

"Không buông."

Lộ Tiểu Giai lần đầu tiên to gan lớn mật đến thế, nghiêm túc nói: "Đại nhân nhà nàng có nhân duyên định mệnh của riêng của ngài ấy. Nếu ta nói, ta bằng lòng đưa nàng đi, ngày sau hai ta mai danh ẩn tích, nàng nói gì ta cũng nghe, nàng có nguyện ý ích kỷ một lần chăng? Hai năm trước ở Vấn Dương nàng hỏi tấm chân tình của ta còn lại mấy phần, lúc đó ta luống cuống, trả lời không tốt, ta xin trả lời lại một lần nữa."

"Mặc kệ nàng đã từng thành thân mấy lần, tấm chân tình này của ta, luôn đong đầy trọn vẹn. Đại nhân nhà nàng đối xử với Yến Trì ra sao, ta sẽ đối xử với nàng như vậy... Không được, xui xẻo thật, ngài ấy đối xử với Yến Trì cũng chẳng ra gì, ta nói lại nhé." Lộ Tiểu Giai nghiêm mặt, ngày càng tiến sát lại gần: "Đại nhân nhà nàng đối xử với tỷ tỷ của ngài ấy ra sao, ta sẽ đối xử với nàng như vậy."

Hắn siết chặt lấy tay Bạch Tuyết hơn, cả người cũng sấn tới ngày càng gần. Bạch Tuyết thoáng chốc hoảng hốt, tạo cho tên đạo sĩ không có ý tốt này cơ hội.

Bạch Tuyết không kìm được mà suy nghĩ: Nếu có một ngày mình chết trận...

Trông thấy sắp hôn trúng, Bạch Tuyết bỗng giãy tay ra, nghiêm giọng nói: "Đương nhiên ta phải cùng Tiêu Kim đài tiến thoái có nhau."

Nàng ta bật dậy, đỉnh đầu tức thì va thẳng vào cằm Lộ Tiểu Giai.

Đêm khuya thanh vắng, đám thân binh canh gác dưới hành lang đang gật gù buồn ngủ, bất thình lình nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, bị dọa cho giật mình tỉnh ngủ ngay lập tức. Bọn họ ôm kiếm ngẩng đầu nhìn, bèn thấy đạo trưởng vốn quen thói bám đuôi Bạch Tuyết đại nhân nhà mình đang ôm cằm kêu oai oái, nước mắt tuôn rơi.

Bạch Tuyết bước tới, trừng mắt lườm bọn họ một cái, đám người kia lập tức không dám nhìn thêm nữa.

Lộ Tiểu Giai kêu rên: "Nếu không phải ta né nhanh, suýt chút nữa đã cắn lưỡi tự sát rồi!"

Bạch Tuyết đã bước đi xa tít tắp.

Hắn lau giọt nước mắt túa ra nơi khóe mi, cả người ủ rũ ỉu xìu, ngồi rũ rượi tại chỗ thở ngắn than dài một hồi lâu. Hắn vừa buồn rầu vì lại bị Bạch Tuyết từ chối, lại nhớ đến người vừa thấy dưới gầm giường ban nãy. Nào ngờ ngay lúc này, một viên đá nhỏ xíu xé gió lao đến, nhắm thẳng không lệch một li về phía cổ của Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai không ngoảnh đầu, đưa tay chộp lấy, giữa đường cản lại viên đá nhỏ. Chỉ thấy trên đó quấn một tờ giấy, bên trên viết ba chữ "cuối phố lớn".

Lộ Tiểu Giai do dự giây lát, nắm chặt tờ giấy, vận nội lực bóp nát thành bột phấn, sau một thoáng chần chừ, hắn bèn men theo hướng viết trên tờ giấy.

Sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân tỉnh dậy với cơn đau đầu như búa bổ. Y ngó quanh, thấy không phải là phủ đệ của mình liền bật người ngồi dậy. Y hoảng hốt một chốc, đêm qua lại mơ thấy người nọ rồi. Mơ thấy người nọ cùng y thành thân, y là tân lang, đối phương làm tân nương, kết quả khăn trùm đầu vừa lật ra, khuôn mặt của Thiêu Bính thò ra, lắc đầu nguây nguẩy quát lớn với y: "Ngài đáng đời! Ngài đáng đời!"

Nhìn quanh bốn phía, mới ý thức được đây là phòng khách của Hồng Tụ Thiêm Hương. Tam Hỉ đang nằm gục bên cạnh ngủ gà ngủ gật, hẳn là đêm qua bị Bạch Tuyết gọi đến để đợi hầu hạ y. Bạch Tuyết nghe động, đẩy cửa bước vào, hỏi: "Đại nhân có muốn dùng bữa không?"

Quý Hoài Chân lắc đầu nói: "Không đói."

Y nhìn Bạch Tuyết, đột nhiên hỏi: "Sao lại mang cái vẻ mặt không yên lòng thế kia, quầng thâm mắt thế kia, đêm qua không ngủ ngon hả?"

Bạch Tuyết không hé răng, xoay người mà bước đi.

Quý Hoài Chân lẩm bẩm nói: "Tính tình quả thực càng ngày càng lớn, nói không được chọc không xong."

Cánh cửa vừa bị Bạch Tuyết đóng mạnh bỗng nhiên 'kẽo kẹt' một tiếng, bị người ta đẩy ra. Một kẻ lén lút rón rén khom lưng bước vào, chính là Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai cười bảo: "Đại nhân đêm qua lại bắt người ta thành thân cùng ngài à?"

Quý Hoài Chân lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái, bỏ ngoài tai lời nói móc của hắn, vừa để Tam Hỉ hầu hạ y mặc y phục, vừa móc ngón tay với Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai biết điều tiến tới, vừa đến trước mặt liền bị Quý Hoài Chân túm chặt lấy cổ áo, tra hỏi: "Ngươi lại chọc giận Bạch Tuyết rồi có đúng không?"

"Làm gì có! Ta đâu dám!"

"Hừ, không dám là tốt nhất. Nếu ngươi dám phụ nàng ta, ta sẽ lột da ngươi, làm cho nàng ta một chiếc áo choàng."

"Thế cũng tốt, nàng sẽ khoác ta trên người cả ngày lẫn đêm."

Quý Hoài Chân giơ tay toan đánh, Lộ Tiểu Giai vội vàng cầu xin tha mạng, hạ thấp giọng, bí ẩn nói: "Đại nhân, bần đạo hôm nay đến, nào phải để đấu võ mồm với ngài. Bần đạo là thay người ta mang tới cho ngài một câu."

Quý Hoài Chân hờ hững buông một chữ: "Nói."

Lộ Tiểu Giai nở nụ cười: "Đừng động."

Quý Hoài Chân mất kiên nhẫn chép miệng một cái: "Có chuyện mau nói, bớt làm trò huyền bí đi."

Lộ Tiểu Giai vô tội nói: "Nói xong rồi, là hai chữ 'Đừng động'."

Chapter 87

Động tác của Quý Hoài Chân sững lại, lặng im một lúc, sau đó lớn tiếng quát: "Ngươi mang lời hộ kẻ nào?"

Lộ Tiểu Giai đáp: "Ta cũng chẳng biết."

Quý Hoài Chân cảnh giác nhìn hắn: "Ngươi không biết? Ngươi sao có thể không biết."

"Ngay đêm qua, ta đến tìm Bạch Tuyết, nàng bảo ngài vào trong đã lâu mà chưa ra, ta liền bảo có khi ngài trong đó không mặc y phục nên ta thay nàng ấy vào xem. Kết quả là ngài ngủ mất rồi, hai bọn ta đành ngồi trên nóc nhà gác đêm cho ngài, ta mới bắt đầu nói xấu ngài, khuyên nàng cùng ta cao chạy xa bay. Lúc sau Bạch Tuyết giận ta còn húc đầu vào cằm ta..."

Quý Hoài Chân tức giận mắng: "Bớt dài dòng đi!"

"... Nàng rời đi rồi, thì có một người bước đến, cầm dao kề cổ ta, bảo ta phải truyền lời cho ngài, chỉ có vỏn vẹn hai chữ 'Đừng động', rồi bỏ đi ngay. Ta đuổi theo, nhưng người nọ chạy nhanh quá, ta chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng. Ồ, nghe giọng nói, ngược lại có chút quen thuộc."

"Ngươi có nhìn rõ người nọ trông ra sao không?"

Lộ Tiểu Giai lắc đầu nguầy nguậy: "Tóc buộc cao, mặc một thân áo đen, dáng người khá cao, xấp xỉ nhường này."

Hắn vung tay ước lượng, ánh mắt Quý Hoài Chân đưa lên đưa xuống theo tay hắn, nét mặt có vài phần thất hồn lạc phách, y thấp giọng hỏi: "Dùng binh khí gì, có phải là một thanh khoát đao cao cỡ nửa người không?"

Lộ Tiểu Giai cười gian manh, nhìn Quý Hoài Chân bằng ánh mắt ẩn ý: "Đại nhân nghĩ là ai?"

Quý Hoài Chân nháy mắt bừng tỉnh, hừ lạnh một tiếng: "Ta thấy là có kẻ đang trêu ngươi thì có." Y đuổi Lộ Tiểu Giai ra ngoài, rồi ngồi lặng trên giường một lúc. Đêm qua hình như y đã nghe thấy giọng nói của Yến Trì trong mơ.

Trong lòng Quý Hoài Chân dâng lên tư vị khó tả, vừa nghe thấy cái tên Yến Trì là tâm trí bỗng chốc chẳng yên. Tuy nhiên đại địch ở ngay trước mắt, y còn rất nhiều việc phải làm, y không có thời gian để nhớ về tình cũ. Y gọi người bưng tới một chậu nước lạnh, hất nước rửa mặt, rồi lại căn dặn Tam Hỉ: "Đi điều tra xem trong thành dạo này có kẻ nào khả nghi trà trộn vào không, rồi đi điều tra Lộ Tiểu Giai, xem mấy tháng qua hắn đã qua lại với những ai."

Đợi chỉnh trang gọn gàng đâu ra đấy, Quý Hoài Chân ngồi lên xe ngựa, tiến thẳng về phía hoàng cung.

Cùng lúc đó, một bức mật thư được đặc sứ gửi đến nơi đóng quân của người Di Nhung ở Bình Xương.

Cả mấy ngày liền trôi qua, vẫn không thấy đặc sứ truyền tin tức về. Tuy Quý Hoài Chân thầm sốt ruột đôi phần nhưng bề ngoài vẫn điềm nhiên như không, chỉ lệnh cho Bạch Tuyết cứ theo kế hoạch cũ mà làm.

Ba ngày sau, cuối cùng cũng có tin tức truyền tới.

Lúc bấy giờ Quý Hoài Chân đang thiết triều, nghe các đại thần cãi nhau đỏ mặt tía tai vì chuyện đánh hay đầu hàng. Y chỉ đứng bên cạnh khoanh tay lạnh nhạt đứng xem, cũng không xen vào, mang vẻ mặt chán chẳng buồn ứng phó. Tên đặc sứ nọ chạy thục mạng thở không ra hơi, vấp chân vào bậu cửa, vồ ếch nhào vào trong. Mọi tiếng cãi vã trong điện nháy mắt im bặt, vô số ánh mắt đồng loạt phóng tới ghim chặt lấy hắn, chỉ sợ ngay sau đó hắn sẽ báo tin lại có thêm nơi nào thất thủ.

Thấy đặc sứ thở dốc liên hồi, nhìn chằm chằm vào Quý Hoài Chân, thấp giọng bẩm báo: "Đại nhân... Người Di Nhung dẫn theo một đội quân đang đánh trống khiêu chiến ngoài cổng thành, bảo, bảo là muốn gặp đại nhân."

Quý Hoài Chân lạnh lùng nhìn đặc sứ: "Gặp ta?"

"Kẻ cầm đầu đó, bảo... bảo hắn tên là Thác Bạt Yến Trì."

Cái tên này vừa thốt ra, quần thần trong điện liền xôn xao bàn tán. Bọn họ sớm đã nghe danh người này như sấm bên tai, mới nghe thấy tiếng đã sợ đến biến sắc. Chỉ riêng Quý Hoài Chân, trong khoảnh khắc đó chợt lặng thinh.

Lý Mão đứng bên cạnh nhìn sang đầy thâm ý.

Thác Bạt Yến Trì, chính là thất hoàng tử Di Nhung. Trong số những người con trai của Tô Hợp đại hãn, người được triều đình Đại Tề biết đến sớm nhất phải kể tới Doanh Hoà và Ngao Vân, cả hai đều chiến công hiển hách. Người trước từng tới Đại Tề làm con tin, người sau thì có mẹ đẻ là công chúa tộc Khương, hơn nữa còn có quan hệ vô cùng mật thiết với người Thát Đát.

Ngược lại là vị thất hoàng tử này, hệt như từ trên trời rơi xuống, trước đây tiếng tăm chẳng nổi bật, không tranh không giành, vốn chẳng có ai để cậu vào mắt.

Thằng nhóc này bỗng dưng sáng dạ, hai năm trước bắt đầu cầm quân. So với hai ca ca của cậu thì binh mã của cậu dường như chẳng có gì đáng nói. Một nghìn người lúc đầu là tập hợp lại từ những kẻ du mục lang thang đến từ làng Bằng Lan, sau đó lại mượn quân của phụ thân là Tô Hợp đại hãn, mới vội vã gom góp đủ một vạn binh mã.

Nhưng cậu lại chỉ dựa vào vỏn vẹn một vạn binh mã đó mà đã ra quân là đại thắng, đánh bại năm vạn đại quân Thát Đát, đoạt lấy Vấn Dương hiểm yếu. Từ đó về sau, danh hiệu Thác Bạt Yến Trì vang danh khắp tam quân, cậu mạnh mẽ phá vây mở ra một con đường máu từ ngay dưới trướng hai ca ca của mình. Một thanh khoát đao bằng thép tinh luyện cao nửa người, một con sói xám như hình với bóng, chính là biểu tượng của vị thiếu niên tướng quân ấy.

Tuy tuổi tác cậu còn nhỏ, nhưng có thể nói là dụng binh như thần, đánh đâu thắng đó, còn rất giỏi đánh những trận lấy ít địch nhiều. Thiên phú nhà binh bực này, cũng không biết là cậu đã bái ai làm sư phụ.

Tuy nhiên đây vẫn chưa phải là điều khiến người Tề say sưa bàn tán nhất.

Chẳng biết là ai tung tin đầu tiên, rằng lúc Lục Thập Di đi Sắc Lặc Xuyên nghị hòa, từng lấy chính bản thân hắn ra làm con cờ để thành thân với thất hoàng tử Di Nhung này.

Có thêm tầng quan hệ này, trong ánh mắt đám thần tử khi nhìn về phía Quý Hoài Chân bỗng chốc ẩn chứa thêm vài tầng hàm ý khác.

Ai cũng biết cái chết của Lục Thập Di và Quý Hoài Chân có liên hệ không thể chối cãi. Vị thất hoàng tử Di Nhung này hiện giờ tới khiêu chiến, còn chỉ đích danh đòi gặp Quý Hoài Chân, rõ ràng là muốn trả thù cho người vợ kết tóc của mình.

Có người đề nghị: "Hay là cứ phái người khác đi dò thám trước xem sao? Quý đại nhân là quan lớn trong triều, đừng để xảy ra sơ suất gì thì hơn."

Lý Mão hơi ngẫm nghĩ, thuận nước đẩy thuyền hùa theo.

"Ta đi vậy."

Thấy Quý Hoài Chân không lên tiếng, Lý Mão bèn cởi bỏ mũ quan, vừa định bảo đặc sứ dẫn đường, lúc đi ngang qua Quý Hoài Chân lại bị y vung tay cản lại.

Quý Hoài Chân bình tĩnh tới mức kỳ dị cất giọng: "Đích thân ta đi."

Dứt lời, mặc kệ mọi người khuyên can, y thay một bộ áo giáp, lệnh cho tên đặc sứ kia đi trước dẫn đường.

Xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn đợi ngoài cổng cung, chạy một mạch về hướng cổng thành.

Thân vệ bẩm báo: "Đại nhân, tới nơi rồi."

"Biết rồi."

Mặc dù có tiếng đáp lại, nhưng người trong xe vẫn cứ ngồi lặng thinh hồi lâu. Thân vệ to gan, cất tiếng gọi thêm một câu: "Đại nhân?"

Rèm xe bị vén lên, nét mặt Quý Hoài Chân vô cảm, giẫm lên càng xe nhảy xuống. "Đại nhân, mời đi lối này." Đặc sứ dẫn đường phía trước, đi theo sau là một hàng thân vệ, hộ tống Quý Hoài Chân nghiêm ngặt tiến đến dưới cổng thành. Quý Hoài Chân nhấc chân bước lên thềm đá, sau vài bước chân liền khựng lại. Chẳng một ai biết y đang nghĩ ngợi điều chi. Ngay giây tiếp theo Quý Hoài Chân như không có việc gì xảy ra, chậm rãi leo lên lầu thành.

Y sợ người ta nhìn ra điểm dị thường lại sinh thêm sóng gió, nên chỉ để đám thị vệ đứng canh giữ ở phía sau, còn tên đặc sứ thì đi theo y.

"Ngươi kể chi tiết cho ta nghe, mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì."

"Bẩm đại nhân, sau khi tiểu nhân tới được doanh trại người Di Nhung, đã thuận lợi gặp được tướng lĩnh cầm quân. Chờ khi tiểu nhân truyền đạt xong mục đích chuyến đi, bọn họ liền giữ tiểu nhân lại, rồi đích thân Yến Trì điện hạ này đưa về."

"Bọn họ nghe xong, không nói gì thêm?"

Đặc sứ lắc đầu.

Quý Hoài Chân lẳng lặng ngước mắt nhìn đám binh sĩ Di Nhung phía trước chỉ cách y một lầu thành. Người tới không nhiều, chỉ là một đội nhỏ chừng trăm người.

Một giọng nói trong trẻo vang lên: "Quý Hoài Chân, cục diện chiến bại của Đại Tề đã định, rốt cuộc các ngươi đánh hay đầu hàng?"

Kẻ vừa nói thúc ngựa bước lên phía trước, trường đao trong tay vung lên chỉ thẳng về phía này. Ngay tại phần đuôi phía sống đao là một khuôn mặt kiều diễm khó bề phân biệt nam nữ, không ai khác chính là người bạn cũ của Quý Hoài Chân —— Ô Lan.

Quý Hoài Chân mỉm cười, thấy là Ô Lan tới chứ không phải Yến Trì, y lại thấy thở phào nhẹ nhõm, ngay cả lúc nói chuyện với Ô Lan, cũng hiếm hoi không mang theo ý mỉa mai.

"Đã lâu không gặp, hai năm qua ngươi sống tốt chứ?"

Ô Lan lạnh lùng quát: "Bớt nói nhảm đi, ta không tới đây để ôn chuyện cũ với ngươi đâu. Hôm nay đến đây là muốn ngươi giao Lục Thập Di ra. Giao Lục Thập Di ra đây, đến lúc đó sẽ tha cho ngươi một con đường sống."

Dưới lầu thành lập tức xôn xao, quân Tề có mặt tại đó đều nghe rõ mồn một lời của Ô Lan, ai nấy mặt lộ vẻ kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau. Chẳng phải Lục Thập Di đã chết rồi sao, sao tên tướng lĩnh Di Nhung này lại muốn Quý đại nhân giao Lục Thập Di ra?

"Tại hạ phái đặc sứ tới đó, không phải là để thương lượng chuyện này sao?"

Ô Lan cười giễu cợt.

"Với kẻ bại trận thì có gì hay để bàn? Hôm nay tới đây là ban cho ngươi một cơ hội cuối cùng, mau mau bó tay chịu trói, giao nộp Lục Thập Di. Bằng không nếu đổi lại là người Thát Đát tới đây, thì sẽ không dễ nói chuyện như thế này đâu."

Quý Hoài Chân bị cậu ta chọc tức, cũng chẳng hề cuống lên, bình thản nói: "Ngươi nói không tính, ta muốn gặp Doanh Hoà."

Trông thấy Ô Lan sắp trúng kế, nhất quyết muốn so bì miệng lưỡi cao thấp cùng Quý Hoài Chân, thì lại có một giọng nói khác chen ngang: "—— Nếu đã không cam tâm tình nguyện giao Lục Thập Di ra, thì không cần phải phí lời với y làm gì."

Lời vừa dứt, Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy mọi thanh âm xung quanh dường như đều vụt tắt. Lỗ tai phình trướng như rơi tõm xuống đáy nước sâu, hết thảy mọi tiếng động đều trở nên mơ hồ mờ ảo.

Y như bị điểm huyệt chôn chân tại chỗ, ngẩn ngơ ngẩng đầu lên nhìn, bốn mắt giao nhau với thiếu niên tướng quân mặc một thân áo giáp đang cưỡi trên lưng ngựa nọ.

Tấm lưng người nọ thẳng tắp, dung mạo tuấn mỹ. Hai năm không gặp, lại thêm vài phần sát khí lạnh lùng được tôi luyện ra từ trên chiến trường. Trong ánh mắt nhìn về phía mình, đã chẳng còn thấy lại được tia tình ý động lòng người sáng tựa sao trời kia nữa. Sau lưng cậu đeo một thanh khoát đao bằng thép tinh luyện cao nửa người. Cạnh con hãn huyết bảo mã[1] là một con sói uy phong lẫm liệt với bộ lông xám bao phủ toàn thân đang canh giữ, nhe nanh múa vuốt hăm dọa Quý Hoài Chân.

↳ Hãn huyết tuấn mã (hay Hãn huyết bảo mã) là tên gọi của giống ngựa Akhal-Teke, một trong những giống ngựa cổ xưa, quý hiếm và đắt đỏ nhất thế giới.

Người này vừa xuất hiện, giữa hàng ngũ quân Tề lại dậy lên một hồi ồn ào. Chẳng biết ai là người hô lên trước tiên: "Là Thác Bạt Yến Trì!"

Thác Bạt Yến Trì thấy Quý Hoài Chân đang nhìn mình, liền không lùi không tránh mà nhìn thẳng lại. Sự hờ hững và lạnh nhạt trong ánh mắt cậu khiến trái tim Quý Hoài Chân đau nhói, chốc lát quên béng mất bản thân đang đứng chốn nào, duy chỉ có vết cắn sau bả vai là đang âm ỉ phát đau.

Vết sẹo đó vĩnh viễn không thể phai mờ, suốt hai năm qua vẫn luôn tĩnh lặng ẩn mình, như thể đang ngầm nhắc nhở y nên quên đi đoạn quá khứ ấy. Cho đến tận khi chạm mắt kẻ đầu sỏ, nó mới như một phong ấn bị phá vỡ, cuộn trào mãnh liệt một cách không đúng lúc, rồi phản phệ lại càng thêm hung bão.

Nỗi nhớ nhung, muộn phiền cố tình ngó lơ suốt hai năm qua, rốt cuộc cũng theo lần hội ngộ cùng Yến Trì, khiến Quý Hoài Chân phải nếm trải nỗi đau xót đến thấu xương tủy. Y chẳng thể nào gạt bỏ mọi chuyện, dối mình lừa người được nữa.

Một vệt lành lạnh lướt ngang gò má, bông tuyết đầu tiên rơi xuống, bông thứ hai, rồi bông thứ ba. Chớp mắt trời đã đổ tuyết, đây sẽ là trận tuyết cuối cùng trước khi mùa xuân đến.

Giữa muôn vàn hoa tuyết mỏng manh bay lượn, hai người xa xa nhìn nhau, Quý Hoài Chân khàn giọng mở lời: "Dám hỏi thất điện hạ, có điều gì chỉ giáo?"

Thác Bạt Yến Trì hỏi: "Ngươi thật sự không giao Lục Thập Di ra?"

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, y không ngờ rằng sau hai năm gặp lại, người này lại hỏi về Lục Thập Di. Song, y lại thấy lẽ ra phải vậy mới phải. Hai năm trước, hai người bọn họ, một kẻ thì ngang ngược bỏ đá xuống giếng lợi dụng cậu, một kẻ lại chăm sóc bảo bọc cứu cậu khỏi chốn nước sôi lửa bỏng.

Cậu không tới tìm Lục Thập Di, lẽ nào lại đến tìm mình sao?

Quý Hoài Chân thoạt đầu bật cười, sau đó ý cười dần thu lại. Y bình thản nói: "Nếu đã tới bước đường cùng mất nước, ta trở về sẽ giết chết Lục Thập Di ngay."

Yến Trì ngồi trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn y, đột nhiên vung một cánh tay lên. Giữa hai ngón tay cậu kẹp một mật thư, chính là bức thư mà Quý Hoài Chân đã phái đặc sứ gửi đi. Ngay sau đó, cậu siết chặt năm ngón tay lại trước mặt y, vận nội lực thâm hậu bóp nát bức thư thành bột phấn.

Yến Trì buông xòe những ngón tay, mặc cho tro bụi bị gió cuốn đi, hòa mình vào màn tuyết mỏng rồi biến mất không dấu vết.

Khoảnh khắc tiếp theo, nhân lúc mọi người chưa kịp phản ứng, thậm chí ngay cả chính Quý Hoài Chân cũng không thể ngờ —— chỉ thấy Yến Trì đưa tay ra sau gỡ cây trường cung trên lưng xuống, đặt mũi tên vào dây cung, nhắm thẳng về phía Quý Hoài Chân trên cổng thành.

Môi cậu mấp máy, dường như đã nói điều gì đó, nhưng Quý Hoài Chân đã nghe không rõ nữa.

Không biết ai đã hét lên một câu "bảo vệ Quý đại nhân!", những kẻ bị y bỏ lại phía sau nháy mắt lao thẳng lên trước. Thế nhưng mũi tên của Yến Trì đã rời dây, Quý Hoài Chân trừng trừng nhìn điểm đen xé gió bay tới, trong đầu bỗng vang lên hai tiếng "đừng động" của Lộ Tiểu Giai.

Là không dao động ý chí, hay là không động lòng?

Mũi tên xoay vòng lao đến, trong mắt Quý Hoài Chân không ngừng phóng to, rồi tiến gần. Y nghĩ mãi mà chẳng thấu, chỉ theo bản năng né sang một bên.

Vậy nhưng ngay lúc này, gã đặc sứ theo sát bên cạnh bỗng nhiên gạt đám người ra, tóm chặt lấy Quý Hoài Chân, khiến y không tài nào nhúc nhích, hướng thẳng về phía mũi tên mà Yến Trì đang bắn tới.

Biến cố chỉ xảy ra trong nháy mắt, mũi tên đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa của Yến Trì xuyên thủng lớp áo giáp trước ngực Quý Hoài Chân, sức mạnh của nó hất văng y ngã ngửa ra sau, té nhào xuống đất.

Ánh mắt Quý Hoài Chân tan rã, máu tươi ho sặc ra từ khóe miệng. Trong đầu y mơ hồ nghĩ ngợi, rốt cuộc Yến Trì vừa nãy đã nói điều gì, y vẫn chưa thể nghe cho tường tận.

Trên cổng thành nhốn nháo một phen, quân giữ thành hoảng hốt xông tới. Sau khi Thác Bạt Yến Trì bắn trúng một mũi tên thì chẳng hề ham chiến, dường như hôm nay cậu tới chỉ để đòi lại thê tử Lục Thập Di của mình, chỉ để trả thù Quý đại nhân, ép y phải nếm mùi đau khổ vì một mũi tên này.

Quý Hoài Chân rơi vào trạng thái mông lung, trước khi mất đi ý thức, miệng nói năng lảm nhảm, hơi thở thoi thóp: "Cậu ấy nói gì... Cậu ấy đã nói gì..."

Y được binh lính đưa về hoàng cung, tin tức trúng tên nháy mắt đã truyền đến tai đám đại thần nọ, khiến ai nấy sốt sắng hệt như kiến bò trên chảo nóng. Chẳng phải vì hai năm qua uy vọng của Quý Hoài Chân ngày càng cao, được lòng dân chúng, mà là theo cùng sự trở về của Quý Hoài Chân, còn có tin tức Lục Thập Di chưa chết, người Di Nhung tới đòi người.

Ánh mắt bọn họ nhìn Quý Hoài Chân đầy ẩn ý, giống hệt như ánh mắt hai năm trước khi bọn họ nhìn Lục Thập Di bị người Thát Đát điểm danh đòi mạng. Mang theo những toan tính trắng trợn, mang theo những phỏng đoán rắp tâm bất lương.

Người có sức góp sức, người có người góp người, mới giành lại được cho Quý Hoài Chân một mạng. Đám người nghe thái y chính miệng xác nhận vết thương do mũi tên này của Quý Hoài Chân không gây nguy hiểm tới tính mạng, mới thở phào nhẹ nhõm. Song, chẳng một ai dám hạ lệnh cho thái y rút mũi tên ra.

Cuối cùng vẫn phải mời Quý Vãn Hiệp ra mặt, thái y mới dám ra tay.

Việc đầu tiên Quý Hoài Chân làm sau khi tỉnh lại, chính là gọi tên binh sĩ gác thành ngày hôm đó tới. Y bất chấp sự can ngăn, lảo đảo bước xuống giường giữa tiếng kinh hô của Quý Vãn Hiệp, túm lấy cổ áo người đó, gằn từng chữ một: "Trước khi tên thất hoàng tử Di Nhung đó bắn tên, đối phương đã nói gì, ngươi có nghe thấy không?"

Người nọ bị y túm đến mức gần như không thở nổi. Nhìn thấy sắc mặt Quý Hoài Chân trắng bệch như tờ giấy bạc, nhưng hai mắt lại đỏ ngầu, ánh nhìn cố chấp tựa như ác quỷ, lập tức không dám giấu diếm, thành thật bẩm báo: "Bẩm báo đại nhân, tên thất hoàng tử Di Nhung đó, cậu, cậu ta nói..."

"Nói mau!"

"Cậu cậu, cậu ta bảo, cậu ta đến để thưởng thiện phạt ác!"

Lực siết trên cổ đột ngột nới lỏng.

Quý Hoài Chân ngơ ngác đứng dậy, trong ánh mắt lộ ra một tia mờ mịt, hàng mày khẽ nhíu, dường như nghe chẳng hiểu lời này. Một vị đại thần bên cạnh nghe thấy, khẽ thì thầm với đồng liêu: "Chắc hẳn là nói về chuyện của Lục đại nhân rồi, Lục đại nhân là thê tử kết tóc của thất hoàng tử Di Nhung, Quý Hoài Chân vì tư lợi cá nhân mà đổi trắng thay đen gạt người dối trời, hiện tại bị người Di Nhung phát hiện, đến tìm y báo thù, mới nói là thưởng thiện phạt ác. Ai dà, nếu Lục đại nhân vẫn còn sống, không chừng dựa vào mối quan hệ của ngài ấy, bề ngoài người Di Nhung sẽ nương tay cho Đại Tề đôi chút."

Mũi tên này của Thác Bạt Yến Trì lại càn quét và xé toạc thêm một kẽ hở trên bức tranh giang sơn triều đình Đại Tề đang nghiêng ngả chực chờ sụp đổ. Lục Thập Di qua miệng mọi người lại thay hình đổi dạng, biến trở lại thành Lục đại nhân.

Giọng nói của kẻ này nhỏ như tiếng muỗi kêu ruồi nhặng, nhưng lại bị Quý Hoài Chân nghe thấy không sót một chữ.

Y hung hăng quay ngoắt lại, bước thấp bước cao lảo đảo tiến về phía kẻ kia, túm chặt lấy cổ áo ông ta, loạn trí gầm gào: "Ông nói đi, ông nói thử xem, thưởng cái thiện của kẻ nào, lại phạt cái ác của kẻ nào, ông nói đi, ông mau nói cho ta nghe!" Y bóp chặt cổ người nọ một cách điên dại, rồi lại hung hăng ném người ta xuống. Kế tiếp Quý Hoài Chân liền cười phá lên, cười đến mức không thẳng nổi lưng, cười đến hộc cả máu tươi, cười đến mức Quý Vãn Hiệp phải khóc lóc cầu xin y.

Quý Hoài Chân hất tung chiếc bàn bên cạnh giường.

A Toàn tới tìm Quý Vãn Hiệp thấy vậy sợ hãi trốn sang một góc, khóc lóc nói: "Cậu, không phải cậu nói mình đao thương bất nhập sao, vì sao trúng tên có một lần đã cảm giác như cậu sắp khó chịu tới chết vậy."

Chapter 88

“Giết, giết sạch hết cho ta, Di Nhung chó má gì chứ, Thác Bạt Yến Trì chó má gì chứ! Mẹ kiếp cái trò thưởng phạt phân minh!”

Quý Hoài Chân mặc kệ thân thể, phát điên một trận, mãi đến khi cạn kiệt sức lực mới rũ rượi ngồi bệt xuống đất. Xung quanh y đã là một mớ hỗn độn, những thứ có thể đập y đều đập nát bấy.

Không một ai dám lại gần, ngay cả Quý Vãn Hiệp cũng ôm A Toàn trốn sang một bên. Bé vừa nghe thấy tên Yến Trì liền lén ngẩng đầu nói với Quý Vãn Hiệp: “Mẹ, con biết Yến Trì là ai, con từng nghe cậu gọi tên người đó trong giấc mơ.”

Quý Vãn Hiệp vội vàng bụm miệng bé lại, giao cho cung nữ bên cạnh đưa xuống.

Thấy Quý Hoài Chân hơi bình tĩnh lại, chỉ ngồi trên đất thất thần thở hổn hển, Quý Vãn Hiệp mới dám bước tới, ngấn lệ nắm lấy vai Quý Hoài Chân, nghẹn ngào nói: “Mau nằm xuống đi, đệ đừng tức giận nữa.”

Quý Hoài Chân hoàn toàn không có phản ứng.

Quý Vãn Hiệp hết cách, đành phải nói: “Tỷ và A Toàn còn phải dựa vào đệ, đệ tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì.”

Nghe vậy, Quý Hoài Chân mới hoàn hồn, giống như vừa tỉnh cơn ác mộng. Y chớp mắt, mờ mịt ngó dáo dác xung quanh, chống tay xuống đất đứng dậy, ngẩn ngơ nói: “Đúng...

đệ còn tỷ và A Toàn, đáng lẽ ra đệ phải biết sớm hơn, đáng lẽ phải biết sớm hơn... là do tự đệ chọn...”

Lời còn chưa dứt, Quý Hoài Chân đã phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất lịm đi.

Mọi người luống cuống tay chân khiêng y về giường, thái y luôn túc trực bên cạnh chờ lệnh. Quý Hoài Chân tỉnh lại lần nữa đã là ba ngày sau. Có người đang nắm lấy cổ tay y. Y lặng lẽ he hé mắt nhìn liền kinh hãi, chỉ thấy người ra vẻ làm đại phu đối diện trông có mấy phần quen mắt, nhìn thoáng qua có cảm giác như đã từng quen biết.

Quý Hoài Chân chợt nhớ tới đại phu người Tề họ Hứa mà y gặp ở Sắc Lặc Xuyên hai năm trước.

Suy nghĩ xẹt qua trong đầu, Quý Hoài Chân chẳng buồn nghĩ ngợi, đột ngột lật tay bắt lấy cổ tay người nọ. Tên đại phu giật nảy mình, muốn né cũng không kịp nữa. Quý Hoài Chân không buông tha mà sáp lại gần, chăm chăm nhìn vào mặt lão.

“Ngươi là ai?” Quý Hoài Chân ngẩn ngơ hỏi lão.

Thế nhưng nhìn kỹ lại, tuy bề ngoài khá giống Hứa đại phu ở Sắc Lặc Xuyên, song tỉ mỉ quan sát thì ngũ quan lại có chỗ khác biệt. Mũi của Hứa đại phu không cao thẳng như thế, gò má cũng gầy gò hơn người này không ít. Kẻ trước mắt có đôi mắt tam giác hẹp, còn mắt của Hứa đại phu lại to hơn nhiều.

“Bỏ đi, là ta nhận nhầm.”

Quý Hoài Chân thất hồn lạc phách cúi đầu, không để ý đến vẻ mặt thở phào nhẹ nhõm của tên đại phu kia. Thế nhưng giây tiếp theo, Quý Hoài Chân phản ứng lại, đột ngột ngẩng đầu, vươn tay định sờ mặt đại phu. "Không đúng, không đúng, ngươi qua đây!"

Lão già kia hét thảm một tiếng, ỷ vào việc Quý Hoài Chân bất tiện trong việc đi lại liền hất văng y rồi vắt chân lên cổ chạy trốn. Quý Hoài Chân nhào xuống đất, đau đến tái mặt, lớn tiếng hô: "Người đâu! Bắt tên đại phu kia lại cho ta, chỉ bắt sống, không được làm ông ta bị thương!"

Thị vệ nghe tiếng liền đuổi theo. Chẳng bao lâu sau, trong viện truyền đến tiếng đánh nhau. Quý Hoài Chân nóng ruột nóng gan, chống một tay xuống đất muốn tự mình đứng lên, song y vừa trải qua một trận ốm nặng, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào.

Một lát sau, thị vệ tay trắng quay về, bước tới đỡ Quý Hoài Chân dậy, giải thích: "Đại nhân, trong phủ có gian tế trà trộn vào, có kẻ tiếp ứng lão già đó, người đã chạy thoát rồi."

Quý Hoài Chân hồi lâu không lên tiếng, tiếp đó bảo: "Đi bảo Bạch Tuyết tìm Lộ Tiểu Giai tới đây cho ta."

Thị vệ lĩnh mệnh rời đi.

Lộ Tiểu Giai vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, lơ đãng ngồi xuống trước sạp bói toán của mình, bắt đầu ngẩn người. Phía xa vang lên tiếng ngựa hí, một người ghìm cương dừng lại. Lộ Tiểu Giai ngẩng đầu nhìn lên, chính là Bạch Tuyết.

Hắn còn chưa kịp bày ra nụ cười thì đã bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo đầy cảnh giác của Bạch Tuyết. Lộ Tiểu Giai sửng sốt, chỉ tưởng mình lại làm sai chỗ nào chọc Bạch Tuyết tức

giận, nhưng nhìn kỹ lại, hắn mới nhận ra trong ánh mắt Bạch Tuyết nhìn mình, vậy mà lại có sự bực tức và thất vọng vì bị phản bội.

Khóe miệng đang nhếch lên của Lộ Tiểu Giai dần hạ xuống.

Bạch Tuyết chĩa thẳng trường kiếm vào giữa trán hắn, ra lệnh cho thị vệ theo sau: “Đưa hắn về.”

Lộ Tiểu Giai không hé răng nửa lời, mặc cho người ta trói gô mình lại, đưa đến phủ Quý Hoài Chân, quỳ gối trước giường y.

Trên chiếc giường trước mặt, rèm che được buông xuống, cản lại Quý Hoài Chân đang ho khan không ngừng ở phía sau. Lộ Tiểu Giai ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc và mùi máu tươi không tài nào xua tan trong phòng, liền biết chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Trường kiếm trong tay Bạch Tuyết rút ra khỏi vỏ, kề sát cổ Lộ Tiểu Giai.

“Đại nhân, thuộc hạ đã đưa hắn về rồi.”

Trong giọng nói của nàng ta mang theo một tia run rẩy khó lòng nhận ra.

Quý Hoài Chân vừa mở miệng liền ho một trận, gượng gạo nén lại nói: “Bỏ kiếm xuống... ta sẽ hỏi hắn riêng, ngươi ra ngoài đi. Không được nghe lén.”

Bạch Tuyết liếc nhìn Lộ Tiểu Giai một cái, xoay người rời đi, song sau khi ra khỏi cửa lại chẳng hề nghe lời Quý Hoài Chân, cứ đứng im lìm bên ngoài.

Lộ Tiểu Giai ngẩng đầu nhìn: “Quý đại nhân, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quanh lớp rèm giường thò ra một bàn tay, men theo khe hở ở giữa vén rèm sang hai bên, người ngồi phía sau dần lộ diện. Sắc mặt Quý Hoài Chân nhợt nhạt, để trần nửa thân trên gầy guộc, trước ngực quấn một vòng gạc trắng, máu tươi vẫn đang chầm chậm rỉ ra từ vị trí chính giữa.

“Quý đại nhân, chuyện này là ai đã đả thương ngài!”

Lộ Tiểu Giai sợ hãi tột độ, tiến lên đỡ y. Vừa đỡ người ngồi vững, cổ áo hắn đột nhiên bị một sức mạnh to lớn kéo tuột đi. Lộ Tiểu Giai đứng không vững, ngã nhào xuống giường lại bị Quý Hoài Chân run rẩy xách lên bằng một tay.

Quý Hoài Chân bị thương lại chẳng được nghỉ ngơi đàng hoàng, dưới mắt là một quầng thâm đen sì, lúc nhìn người khác càng lộ vẻ hung ác nham hiểm.

“Có Bạch Tuyết ở đây, ta sẽ không giết ngươi. Nhưng ngươi phải nói thật cho ta biết, người bảo ngươi chuyển lời cho ta hôm đó, có phải là Thác Bạt Yến Trì không?”

Lộ Tiểu Giai là kẻ tinh ranh cỡ nào chứ, chỉ cần dựa vào một câu hỏi này đã đoán ra ngọn nguồn sự việc. Trên mặt hắn lập tức lộ vẻ khó mà tin nổi thốt lên: “Vết thương này của ngài là do Yến Trì huynh gây ra sao? Nhưng sao huynh ấy có thể làm ngài bị thương được, tính nết của huynh ấy ngài và ta đều rõ mồn một, thà rằng bản thân chết đi cũng không nguyện làm tổn thương ngài mảy may...”

“Nói!” Quý Hoài Chân tức giận quát lớn!

Lộ Tiểu Giai lập tức không giấu giếm nữa, lần đầu tiên gương mặt chẳng còn vẻ bình thản cợt nhả như trước.

“Hôm đó, hôm đó ta đến Hồng Tụ Thiêm Hương tìm Bạch Tuyết, nàng ấy bảo ngài đi vào đã lâu mà chưa thấy trở ra. Ta, ta liền thay nàng vào xem thử. Lúc ta vào thì dường như ngài đã ngủ say, nhưng ta nhanh chóng phát hiện dưới gầm giường ngài có người, bởi vì trong phòng có mùi thảo dược! Kết quả ta nhìn thử, thì ra là... là Yến Trì huynh. Bên cạnh huynh ấy còn có một người nữa, là một lão già có tuổi. Khi ta phát hiện ra bọn họ, trên tay lão già kia còn ôm một bọc vải, mùi thảo dược đó là tỏa ra từ bọc vải của lão. Yến Trì huynh tháo mặt nạ xuống, ta thấy là huynh ấy nên mới không la lên.”

Quý Hoài Chân lạnh lùng nhìn Lộ Tiểu Giai, tiếp lời: “Nói tiếp đi.”

Lộ Tiểu Giai bồn chồn lo âu, hiển nhiên ý thức được mình đã rước họa vào thân.

“Sau đó Yến Trì huynh tìm đến ta, nhờ ta chuyển cho ngài một câu, chính là hai chữ 'Đừng nhúc nhích'. Lúc, lúc ấy ta cảm thấy kỳ lạ liền hỏi huynh ấy đừng nhúc nhích cái gì? Huynh ấy lại không chịu nói nhiều, ta bảo hiện tại thời thế quá mức nhạy cảm, rút dây động rừng, nếu huynh ấy không nói, ta cũng sẽ không chuyển lời. Huynh ấy thấy thái độ của ta kiên quyết, chỉ nói huynh ấy tự có an bài, nếu để ngài biết tại sao huynh ấy phải làm vậy, thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa!”

Vừa dứt lời, Lộ Tiểu Giai đã toát mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Ta không có lý do gì, cũng chẳng có cớ gì phải đi hãm hại ngài. Sao ta có thể tự hủy hoại nhân duyên của ta và Bạch Tuyết cô nương chứ! Hai năm nay, ta là người tốt hay kẻ xấu, có đáng tin hay không, Quý đại nhân hẳn rõ nhất.”

Thấy Quý Hoài Chân hồi lâu không nói tiếng nào, Lộ Tiểu Giai hận không thể moi tim ra để tự chứng minh.

Một lát sau, Quý Hoài Chân mới bật cười thành tiếng.

Tiếng cười này càng làm Lộ Tiểu Giai thêm sợ hãi.

Hắn không sợ Quý Hoài Chân đánh mắng tra tấn mình, chỉ sợ mỗi Bạch Tuyết sinh lòng đề phòng với hắn.

"'Đừng nhúc nhích'? Nếu không nhúc nhích... ta đã bị cậu ấy một tiễn bắn chết rồi, chính vì ta không nghe lời cậu ta nên mới nhặt lại được một cái mạng."

Lộ Tiểu Giai sững sờ, hơi ngẫm nghĩ một chút mới hiểu ra ý tứ trong lời Quý Hoài Chân, hắn ngập ngừng nói: "Nhưng theo tiễn pháp của Yến Trì huynh, nếu huynh ấy thực sự muốn giết ngài, vì sao không bắn xuyên qua ấn đường? Bắn vào ấn đường, cho dù Đại La kim tiên giáng trần cũng vô phương cứu chữa. Huynh ấy bắn vào ngực ngài, mũi tên này thoạt nhìn hung hiểm, thực chất lại mở ra cơ hội xoay chuyển tình thế giành lấy sự sống. Sao ta lại thấy, đại nhân khẽ nhúc nhích, mới thực sự làm hỏng chuyện?"

Quý Hoài Chân bỗng chốc ngẩng đầu nhìn sang Lộ Tiểu Giai, ánh mắt y âm u đáng sợ vô cùng.

"Ta làm hỏng chuyện? Cơ hội xoay chuyển giành lấy sự sống sao? Thác Bạt Yến Trì nhờ ngươi chuyển lời vẫn chưa đủ, còn mua chuộc đặc sứ, sai người kiềm chế ta ngay lúc cậu ta bắn tên tới. Ngươi nói cho ta biết đây gọi là cơ hội xoay chuyển tình thế á?!"

Y đột nhiên nổi trận lôi đình, chộp lấy chiếc gối mềm ném mạnh ra ngoài, cơn thịnh nộ kéo theo vết thương bị động đến, đau đớn khiến Quý Hoài Chân như mất đi giọng nói, y chỉ biết cắn chặt hàm răng.

Thế nhưng điều làm y đau khổ hơn lại chính là cái tên Thác Bạt Yến Trì, ý nghĩa đằng sau cái tên đó, cùng với ánh mắt cậu nhìn y hôm bắn mũi tên kia.

Quý Hoài Chân lại thở dài: "Bỏ đi, nói chung cũng là do ta tự làm tự chịu, lúc hạ quyết tâm ngày trước, ta đã lường trước được hôm nay rồi."

Lộ Tiểu Giai nhìn sang, thấy đôi môi không chút máu của Quý Hoài Chân bị y cố tình cắn đến rỉ ra tia máu đỏ tươi. Hắn vội vàng tiến lên đỡ lấy y, giúp vuốt ve sống lưng cho thuận khí, nghiêm mặt nói: "Sự tình đã đến nước này, ngài muốn chém muốn giết ta cũng chẳng oán thán nửa lời. Dù sao cũng là kẻ sắp chết, kỳ hạn hai năm đang ở ngay trước mắt, Lộ Tiểu Giai ta sống đủ rồi, quen biết được những người bạn như các ngài, vô cùng xứng đáng."

Quý Hoài Chân hồi lâu không nói năng gì, đợi đến khi cơn đau dần lắng xuống, y mới thở hắt ra một hơi.

Lát sau Quý Hoài Chân thấp giọng nói: "Thiên hạ này một mình ta xui xẻo là đủ rồi, ta không giết ngươi. Sau khi ra ngoài, nên nói với Bạch Tuyết thế nào, trong lòng ngươi tự rõ."

Lộ Tiểu Giai kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Đại nhân... chịu tin ta sao?"

Quý Hoài Chân gắt gỏng: “Cút!”

Lộ Tiểu Giai luống cuống đứng dậy đầy nhếch nhác. Cửa phòng vừa mở, một lá cờ rách cuốn lấy thanh trường kiếm bị ném thẳng xuống chân hắn. Bạch Tuyết đứng ngược sáng, sắc mặt lạnh như băng sương, nàng ta bình thản lên tiếng: “Đại nhân nhà ta dung thứ được ngươi, nhưng ta thì không. Cầm lấy đồ của ngươi, cút đi càng xa càng tốt.”

Lộ Tiểu Giai thảng thốt, chằm chằm nhìn thanh kiếm Đàm Hoa dưới chân đến xuất thần, lát sau hắn nở nụ cười cô đơn với Bạch Tuyết.

“Nàng đã đứng ngoài cửa nghe không sót chữ nào, vẫn không chịu tin ta sao? Lộ Tiểu Giai ta, không đáng để nàng tin tưởng sao?”

Bạch Tuyết chẳng buồn lên tiếng, song thanh trường kiếm trong tay đã thay nàng ta đưa ra câu trả lời.

Lộ Tiểu Giai cúi đầu liếc nhìn thanh kiếm kề trên cổ mình, nhặt Đàm Hoa lên rồi xoay người rời đi.

Bạch Tuyết vô cảm đứng đó, thanh kiếm trong tay vẫn không hề buông xuống, mãi đến khi tiếng bước chân đi xa dần, không còn nhìn thấy bóng lưng của Lộ Tiểu Giai nữa, nàng ta mới thất hồn lạc phách thu kiếm.

Quý Hoài Chân bất đắc dĩ nói: “Ngươi đã nghe thấy hết rồi, sao còn đuổi hắn đi làm gì? Hai năm nay, nếu Lộ Tiểu Giai muốn giết ta thì đã sớm ra tay rồi.”

Bạch Tuyết mỉm cười, cố làm ra vẻ bình thản: "Vốn dĩ đã là có duyên không phận, nói không chừng ngày nào đó ta sẽ mất mạng, hà tất phải gánh thêm món nợ ân tình trước khi chết. Sẵn dịp này đuổi hắn đi luôn, đỡ phải rước thêm phiền não về sau. Đại chiến sắp nổ ra đến nơi rồi, vẫn nên để hai người họ đi chạy trốn bảo toàn tính mạng thì hơn."

Quý Hoài Chân hơi ngạc nhiên liếc nhìn Bạch Tuyết, không khuyên nhủ nàng ta nữa.

Bạch Tuyết bước lên đỡ Quý Hoài Chân ngồi ngay ngắn, rồi khoác thêm cho y chiếc áo. Dựa theo tình trạng vết thương, quãng thời gian dài sau này Quý Hoài Chân đều phải nằm giường tĩnh dưỡng, nhưng với tình thế hiện tại, làm gì còn cơ hội như thế cho y.

"Đã bắt được tên đặc sứ cản trở ta chưa?"

"Bẩm đại nhân, người đó vừa bị bắt đã cắn vỡ bọc thuốc độc giấu trong miệng để tự sát rồi. Không rõ là đã ẩn nấp từ lâu, hay là bị lôi kéo trong lúc phái đến doanh trại quân Di Nhung lúc trước."

Quý Hoài Chân không nói thêm gì nữa.

Manh mối đến đây lại đứt đoạn.

"Đi tra xét Hồng Tụ Thiêm Hương, tra tên người đã hầu hạ ta hôm đó, xem cậu ta có điểm nào đáng ngờ hay không. Nếu có, cạy miệng hỏi cho ra nhẽ mọi thứ có thể rồi giết đi."

Bạch Tuyết vừa định lĩnh mệnh rời đi, Quý Hoài Chân bỗng ngắt lời: "Bỏ đi."

Bạch Tuyết mờ mịt ngước nhìn y đầy khó hiểu.

“Thôi vậy, hỏi ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Quý Hoài Chân khẽ cười: “Hôm nay cậu ấy chỉ cho ta một mũi tên, không bắt ta lại làm tù binh của cậu ấy đã là trọn vẹn nghĩa tình lắm rồi.”

Bạch Tuyết chần chừ một thoáng, hỏi: “Đại nhân... ngài có cần thuộc hạ đi một chuyến đến Vấn Dương không?”

Quý Hoài Chân thừa hiểu ngụ ý trong lời nàng ta.

Mọi người đều cho rằng thân binh của Quý Hoài Chân đã thiệt mạng trong chiến trận ở Cung Châu hai năm trước. Có ai ngờ đâu Quý Hoài Chân lại biết giấu tài chờ thời, sau khi chiến sự kết thúc, y sai người giả vờ chết trận, trốn vào rừng sâu núi thẳm, ròng rã hai năm trời cắn răng ẩn nhẫn không hành động gì. Mặc dù lực lượng chẳng thể sánh bằng trước kia, song vẫn đủ sức bảo vệ an toàn cho tỷ tỷ và cháu trai y vào thời khắc mấu chốt. Y dối trời lừa biển, đến cả Lý Mão cũng nghĩ rằng Quý Hoài Chân đang ở thế cô lập không người trợ giúp, đã bị dồn đến bước đường cùng chẳng thể lui nữa.

Quý Hoài Chân lạnh giọng nói: “Đã đến lúc rồi, ngươi tự đi đi. Không được kéo quân thẳng đến khu vực Lâm An, hãy túc trực quanh đó đợi lệnh ta để tránh bị Lý Mão phát hiện bứt dây động rừng. Nếu để hắn phát hiện vào lúc này, chỉ e sẽ gây bất lợi cho Quý Văn Hiệp.”

Tính toán thời gian, đi rồi lại về tuy phải mất vài ngày, nhưng hiện tại Thát Đát và Di Nhung vẫn đang ở thế giằng co, kiềm chế lẫn nhau. Phải nhân lúc Bình Xương còn chưa thất thủ, nếu không hành động ngay bây giờ, e rằng sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội nữa.

Đám người này không khỏi suy nghĩ quá mức hão huyền. Chỉ giao nộp một mình y, thì làm sao Thát Đát và Di Nhung có thể thỏa mãn, làm sao có thể chặn đứng được gót sắt của quân thù? Đợi đến ngày thành Lâm An bị chọc thủng, lúc Lý Mão lo cho bản thân còn chưa xong, đó chính là thời cơ để Quý Vãn Hiệp và A Toàn cao chạy xa bay.

Còn về phần bản thân y...

“Tìm thêm cho ta một người nữa, dung mạo ra sao không quan trọng, chiều cao dáng người xêm xêm ta là được.” Giọng Quý Hoài Chân trầm thấp, vô cùng mệt mỏi. Nội việc thẩm vấn Lộ Tiểu Giai đã ngốn hết phân nửa tâm trí y, khiến y cảm thấy hơi chống đỡ hết nổi rồi. Y nói tiếp với Bạch Tuyết: “Ngươi ra ngoài đi, để tự ta nghỉ ngơi một lát. Trước khi đi hãy vào cung chuyển lời cho tỷ tỷ ta, cứ bảo hôm nay ta đã khá hơn nhiều rồi, dặn tỷ ấy không cần lo lắng.”

Nhìn bộ dạng ủ dột này của y, Bạch Tuyết cảm thấy không đành lòng. Thế nhưng, chuyện giữa Quý Hoài Chân và Yến Trì làm sao mà giải thích cho rõ ràng chỉ qua vài ba câu nói chứ? Dù có ngàn lời vạn chữ muốn bày tỏ, lúc này cũng đành gom lại thành một tiếng thở dài thườn thượt.

Trước khi đi, Bạch Tuyết khẽ đóng cửa lại. Nàng ta ngoái nhìn vào trong phòng, thấy Quý Hoài Chân đang dựa lưng vào thành giường, nửa sống nửa chết ngồi ngẩn ngơ.

Cùng lúc đó, tại Bình Xương.

Men theo những con đường mòn đan chéo chằng chịt rợp bóng cây xanh, khu rừng rậm rạp tạo thành bức bình phong và tấm áo choàng che chở tự nhiên. Phía sau thảm thực vật um tùm ấy, mười lăm vạn đại quân Di Nhung đang lặng lẽ mai phục, dàn đội hình tạo thế bao vây hòng kẹp chặt mười vạn binh mã của Lương Sùng Quang từ bên kia sườn núi.

Bình Xương là phòng tuyến cuối cùng che chắn cho tân đô Lâm An. Hạ được Bình Xương, việc đánh chiếm Lâm An chỉ còn là chuyện trong tầm tay.

Càng vào lúc dầu sôi lửa bỏng thế này, cả ba phe lại càng không dám liều lĩnh manh động. Chưa kể đến việc tướng sĩ Đại Tề đã bày binh bố trận, thề phải đập nồi dìm thuyền sống mái một phen. Trước giờ đại quân xuất phát, dưới quân lệnh của Lương Sùng Quang, mọi người trong quân doanh đều đã viết xong bức thư tuyệt mệnh gửi gắm lời từ biệt tới gia đình, chuẩn bị tinh thần có đi không có ngày trở về.

Một toán khinh kỵ binh vun vút lao nhanh dọc theo đường mòn đèo núi. Kẻ dẫn đầu mình mặc bộ áo giáp thép đen bóng, sau lưng vác theo thanh khoát đao to bản dài quá nửa người đang phi nước đại, cậu chợt giật mạnh cương ngựa dừng lại. Mấy người theo sát phía sau cũng vội vã dừng chân.

Con ngựa bị kéo cương đột ngột, hí vang một tiếng chói tai, hai móng trước tung lên cao, âm thanh dội lại liên hồi giữa hẻm núi tĩnh mịch. Người đang cưỡi trên lưng ngựa, không ai khác là Yến Trì đang hối hả quất ngựa phi nhanh từ Lâm An trở về.

Thác Bạt Yến Trì đưa mắt quét nhìn khe núi tối tăm mịt mù, tập trung tinh thần, hít một hơi thật sâu rồi cất lên tiếng tru lanh lảnh tựa loài sói hoang.

Chốc lát sau, từ tít bên kia sườn núi dường như có âm thanh vọng lại đáp lời. Yến Trì lắng nghe để định vị phương hướng, đoạn ra lệnh cho đám người theo sau: “Đi.”

Trong chớp mắt, trước mặt lập lòe đốm lửa tựa sao sa, từng dãy lều trại mọc lên san sát nhau. Nơi đó chính là đại doanh Di Nhung.

Thấy Yến Trì trở về, lính gác cuống quýt dẹp đường cho qua. Hòa cùng tiếng vó ngựa, hơn trăm kỵ binh xé gió xông thẳng vào trại như một mũi tên. Yến Trì phóng mình xuống

đất, sai người dẫn ngựa đi cho ăn cỏ. Cậu còn chưa kịp thở ra, đã thấy một người bước đến bẩm báo: “Thất điện hạ, đại điện hạ muốn gặp ngài.”

Yến Trì im lặng không đáp, đi về phía soái trướng của Doanh Hòa.

Trong doanh trướng, Doanh Hòa lẳng lặng ngồi lật giở từng trang sách bên án kỷ. Nghe tiếng bước chân Yến Trì đi vào, hắn chẳng ngẩng đầu lên, bình thản cất giọng: “Quỳ xuống.”

Cởi bỏ bộ áo giáp nặng trịch vương đầy máu tươi của kẻ thù ném xuống đất, bụi bay mù mịt, Thác Bạt Yến Trì chẳng nói một lời giải thích, quỳ xuống nền đất, cởi áo lót ra.

Chỉ thấy trên bờ lưng săn chắc của Yến Trì xăm một hình đầu sói khổng lồ màu xanh lam thẫm, những vết đao kiếm chồng chéo lên sẹo, chính là minh chứng cho bao trận đánh nam chinh bắc chiến suốt hai năm qua của cậu. Khuôn mặt của một con sói con, lại mang thân hình của một con sói trưởng thành.

Chẳng đợi Doanh Hòa lên tiếng, thân binh đã cầm cây gậy quân pháp to bằng cánh tay trẻ nhỏ sải bước tiến lên.

“Vì sao lại tự tiện hành động? Bảo đệ đi cứu Lục Thập Di, ai cho phép đệ lấy mạng Quý Hoài Chân?” Gương mặt Doanh Hòa toát lên vẻ thờ ơ lạnh nhạt.

Trong ánh mắt Yến Trì ánh lên một tia bướng bỉnh và không cam lòng, cậu biện minh: “Hai năm trước y đối xử với đệ như vậy, sao đệ lại không thể làm y bị thương được? Huống chi Lục Thập Di vẫn đang bị y giam lỏng.”

Doanh Hòa hồi lâu không cất lời, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm dò xét Yến Trì.

Vẻ mặt Yến Trì vẫn không hề biến sắc.

Lát sau Doanh Hòa lại chất vấn: "Mũi tên đó của đệ... là cố ý bắn lệch, hay là bắn đúng ngay vị trí đệ muốn? Xem ra là vế sau rồi. Mũi tên ấy của đệ đâu phải muốn lấy mạng y, mà là muốn cứu y."

Doanh Hòa cười lạnh một tiếng: "Cứ tưởng hai năm nay đệ đã chín chắn hơn ít nhiều, ai ngờ vẫn làm việc theo cảm tính như cũ, hễ cứ đụng tới Quý Hoài Chân là lại mất bình tĩnh." Hắn đứng trên cao nhìn xuống, liếc xéo Yến Trì một cái, dù không nổi đóa song vẫn tỏa ra thứ uy nghiêm bức người: "Lão Thất, không có lần sau nữa đâu, đệ đừng hòng nghĩ rằng, chỉ bắn cho Quý Hoài Chân một tiễn để y nếm chút đau khổ là có thể qua mặt được ta."

"Nhưng kế hoạch vẫn tiến hành như cũ?" Yến Trì ngẩng đầu nhìn về phía đại ca mình.

Doanh Hòa nhìn đăm đăm vào cậu ra chiều suy ngẫm, hồi lâu sau liền gật đầu. Hắn quay lưng đi, chẳng thấy vẻ mặt thầm thở phào nhẹ nhõm của Yến Trì khi nghe hắn nói như vậy.

Chapter 89

Đêm ấy, từ trong doanh trướng của Doanh Hòa truyền ra tiếng cãi vã giữa hai huynh đệ. Binh lính đi ngang qua đều đưa mắt nhìn nhau thắc mắc, chẳng một ai dám bén mảng xông vào can ngăn. Ngay cả chủ tướng Ô Lan cũng im hơi lặng tiếng đứng gác bên ngoài.

Bẵng đi hai canh giờ sau, Doanh Hòa hạ lệnh rút toàn quân. Mười lăm vạn đại quân bỏ lại nồi niêu bếp núc, ngay cả lều bạt cũng chẳng dọn dẹp, cứ thế rút lui một cách âm thầm lặng lẽ, nhìn từ xa còn tưởng như vẫn có một đạo quân khổng lồ đang đóng cọc trấn giữ tại nơi này.

Trong hàng ngũ quân Di Nhung, có người đồn đoán Doanh Hòa nổi lôi đình như vậy là do Yến Trì đã trái lệnh trước trận. Cũng có người lại thì thầm bảo rằng, hai huynh đệ nhà này đã nổ ra tranh cãi xung quanh chuyện của Lục Thập Di. Họ kháo nhau rằng binh lực Di Nhung vốn dĩ đã thua kém Thát Đát, lẽ ra không nên giằng co dai dẳng đến vậy, tất cả chỉ vì Yến Trì một mực khăng khăng muốn cứu lấy người vợ kết tóc xe tơ của mình, khiến mười lăm vạn đại quân phải chôn chân phung phí lương thảo, cuối cùng đành phải tháo chạy chật vật.

Lại nói về Quý Hoài Chân, từ lúc bị Yến Trì găm mũi tên ngay giữa ngực, y đã nằm liệt giường suốt mấy ngày liền. Giữa lúc triều chính ngã nghiêng chao đảo, chỉ còn mỗi một mình Lý Mão đứng ra oằn mình gánh vác thế cục. Lời chất vấn trước trận của Thác Bạt Yến Trì lan truyền khắp triều đình Lâm An, xem như đã lột phăng đi tấm vải che đậy cuối cùng của cái vương triều Đại Tề hoang đường này. Cả thiên hạ đều hay biết Lục Thập Di vẫn chưa chết, hóa ra đã bị Quý Hoài Chân thi triển kế thay xà đổi cột lén lút giam lỏng, đến nay vẫn bặt vô âm tín chẳng biết đang bị nhốt ở nơi nào.

Dần dà, có lời đồn đoán lan truyền rằng, Thác Bạt Yến Trì dẫn quân đánh thẳng một mạch từ Sắc Lặc Xuyên đến Lâm An, cũng chỉ vì nương tử Lục Thập Di.

Mọi chuyện đều được Tam Hỉ báo cáo lại rành rọt từng chữ một cho Quý Hoài Chân.

Nó chỉ cảm thấy uất ức và tức giận thay cho Quý Hoài Chân, há mồm lớn tiếng chửi rủa: “Đại nhân, đám triều thần khốn kiếp đó giờ đang lăm le muốn giở lại trò cũ, y như cách chúng đã dồn ép Lục Thập Di hai năm trước. Bọn chúng cũng định tóm cổ ngài lại để mang ra đàm phán với Thát Đát, vịn cớ rằng ngài đã dối trên lừa dưới, dám mang người Thát Đát ra làm trò đùa. Chúng cho rằng dù có tính sổ thì cũng phải lôi ngài ra tính sổ. Mong mỏi đám Thát Đát đó giơ cao đánh khẽ chừa lại Lâm An, tình nguyện cắt đất cầu hòa bồi thường, mỗi năm đều cống nạp nộp thuế cho Thát Đát!”

Gương mặt Quý Hoài Chân nhợt nhạt, nở một nụ cười châm biếm.

“Đúng là phong cách hành xử quen thuộc của bọn chúng, cứ tưởng lấy mạng của một mình ta ra thí là người Thát Đát sẽ chịu bằng lòng để yên chuyện sao? Lý Mão nói thế nào?”

“Tiểu nhân không biết, mấy ngày nay đại điện hạ vô cùng bận rộn, những kẻ xin yết kiến đều bị chặn lại ngoài cửa hết.”

Quý Hoài Chân chìm vào suy tư giây lát, sắc mặt thay đổi thất thường, gắng gượng một hơi tàn, dặn dò Tam Hỉ: “Nhẩm tính thời gian thì Bạch Tuyết cũng sắp về tới rồi, nhanh nhất là đêm nay, chậm nhất là sáng mai, ngươi dẫn cặp mẹ con mà nàng ta tìm giúp ta tới đây.”

Tam Hỉ lĩnh mệnh lùi ra, chẳng bao lâu sau đã dắt về một cặp mẹ con.

Nữ nhân kia mang diện mạo hệt như Quý Vãn Hiệp, còn đứa trẻ sơ sinh ẵm trên tay cũng trạc tuổi A Toàn. Có điều ánh mắt đứa bé chẳng hề sở hữu nét ngây ngô ngờ nghệch của A Toàn, tuổi đời còn nhỏ xíu mà dường như đã nếm trải đủ đắng cay tủi nhục ở nhân gian, ánh mắt già dặn đầy vẻ tang thương lõi đời. Đứa bé rời khỏi vòng tay mẹ, dang tay

bảo vệ trước mặt mẹ mình, y như một con sói con, đôi mắt mở to cảnh giác trừng trừng nhìn Quý Hoài Chân.

Nữ nhân chẳng dám ngẩng mặt lên, vừa dập đầu quỳ lạy vừa run rẩy bần bật, mở lời van xin Quý Hoài Chân: “Cầu xin đại nhân hãy buông tha cho con của thảo dân, đại nhân sai bảo dân phụ làm gì, dân phụ tuyệt đối không dám trái lệnh, xin đại nhân mở lòng từ bi tha cho con trai thảo dân một con đường sống.”

Quý Hoài Chân giữ im lặng, làm ngơ trước tiếng khóc lóc tỉ tê của nữ nhân. Bắt gặp vẻ bướng bỉnh không chịu khuất phục trên mặt đứa trẻ, y bần thần trong giây lát, chỉ đăm đăm nhìn vào đôi mắt của nó.

Lát sau y vất vả chống tay lên mép giường loạng choạng bước xuống, từng bước lết đến trước mặt hai mẹ con nọ. Người mẹ đập trán xuống sàn, dập đầu rớm cả máu tươi.

Quý Hoài Chân chìa một tay ra, chẳng rõ là muốn vươn về phía người mẹ, hay là định vươn tay về phía đứa con.

Thế nhưng đúng lúc này, có người tông cửa xông vào, vừa lăn vừa bò. Chỉ thấy Tam Hỉ tái mặt quay trở lại, bỏ mặc mọi lễ nghi phép tắc, gào lên: “Đại nhân, xảy, xảy ra chuyện rồi! Bình Xương đã bị thất thủ, mười vạn tân binh đụng độ kỵ binh thiết giáp Thát Đát hoàn toàn không có sức đánh trả, chết chỉ còn sót lại ba ngàn mạng. Các vị đại nhân trong triều đang tụ tập ở hoàng cung, định mang theo hoàng hậu nương nương, thái tử bỏ thành chạy trốn.”

Quý Hoài Chân giật nảy mình, quay người lại, trừng mắt nhìn chòng chọc vào Tam Hỉ.

Giọng điệu của y trầm xuống đến đáng sợ: “Ngươi nói cái gì... Di Nhung vẫn còn đang chình ình ở đó, sao Thát Đát có thể hấp tấp manh động được, chúng không sợ sau khi tốn

hao binh lực sẽ bị Di Nhung ngồi không hưởng lợi sao?”

“Quân Di Nhung đột nhiên rút quân, rút lui sạch sành sanh, bỏ lại nồi niêu bếp núc, ngay cả lều bạt cũng không mang theo, dàn dựng giả tượng vẫn tiếp tục lưu lại đóng quân. Đợi đến khi quân Tề phát giác ra thì mọi chuyện đã quá muộn! Người Thát Đát nhân cơ hội chọc thủng phòng tuyến Bình Xương, tàn sát không chừa một mảnh giáp quân Tề ta.” Tam Hỉ gào khóc thảm thiết: “Đại nhân, Đại Tề sắp tàn rồi... Ngài, ngài mau mau bỏ trốn đi.”

Lời còn chưa dứt, Quý Hoài Chân đã bỏ mặc hai mẹ con kia, vớ lấy chiếc áo choàng khoác lên người. Đi chưa đầy hai bước, y đã suýt vì cạn kiệt sức lực mà té sấp mặt xuống nền đất, ho ra một ngụm máu. Tam Hỉ nhào đến định đỡ y lại bị Quý Hoài Chân đẩy mạnh ra. Y hung hăng quệt đi vết máu nơi khóe miệng, tập hợp đội thân binh, men theo lộ trình thúc ngựa phi như bay, thẳng tiến về phía hoàng cung.

Những nơi y đi qua có vẻ chẳng có gì khác lạ so với mọi ngày. Bách tính trên chợ chỉ lặng lẽ dạt ra tránh đường khi Quý Hoài Chân dẫn người phóng ngựa vun vút. Nào ai có thể ngờ được một vương triều đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Những chuyện đại sự hệ trọng thế này, kẻ nắm quyền thống trị trên cao mãi mãi là người tường tận đầu tiên.

Đợi đến khi bách tính dân đen kịp phản ứng lại, thấy cảnh những kẻ đứng đầu tháo chạy thì đã quá muộn màng, chỉ đành phó mặc số phận nộp mình chịu chết dưới làn mưa bom bão đạn mà không mảy may có sức phản kháng, bỏ mạng ngay trên chính mảnh đất quê hương chôn nhau cắt rốn của mình.

Tại chốn hoàng cung, đầu tóc Quý Vãn Hiệp rối bù, bị một đám đại thần mượn danh nghĩa hộ tống ngang ngược khống chế lôi kéo lôi lên xe ngựa.

Chỉ thấy Quý Vãn Hiệp ra sức vùng vẫy, chống cự quyết liệt, một tay ghì chặt lấy A Toàn, sống chết không để bọn họ chia cắt hai mẹ con nàng. Một con sói xám lởn vởn xung quanh, hễ có kẻ nào chực chờ lại gần Quý Vãn Hiệp và A Toàn, nó liền lao bổ lên cắn xé tàn bạo.

Con sói xám nọ tỏa ra khí thế lẫm liệt, những chiếc nanh nhọn hoắt nhiễu đầy máu tươi. Nhất thời không một ai dám ho he đến gần.

Giữa đám triều thần, một người lạnh nhạt lên tiếng: “Hoàng hậu nương nương, chúng thần cũng chỉ vì giang sơn xã tắc. Bình Xương đã vỡ, đại quân Thát Đát có thể ập vào Lâm An bất cứ lúc nào. Xin nương nương và thái tử mau chóng lên xe, rời đi đến nơi an toàn càng sớm càng tốt.”

Quý Vãn Hiệp nhướng mày, khí thế phút chốc trở nên sắc bén lạnh lùng. Dẫu mái tóc đang xõa tung rối bù, nàng vẫn chẳng hề lộ vẻ lép vế mảy may. Nàng cất giọng lạnh lẽo chất vấn kẻ kia: “Rời đi đến nơi an toàn ư? Nếu thực sự lo nghĩ cho giang sơn xã tắc, vậy sao các ngươi lại không mang bệ hạ theo cùng! Ta thấy các ngươi đang tính toán đưa ta ra để uy hiếp đệ đệ ta, ép đệ ấy đi nộp mạng thay cho các ngươi thì có.”

Đám quần thần im thin thít, chưa từng nghĩ đến những mưu mô tính toán lắt léo trong lòng lại bị một nữ nhân chốn thâm cung như Quý Vãn Hiệp vạch trần phơi bày chỉ bằng một lời nói.

Không dẫn hoàng đế theo là để bỏ mặc ông ta cho người Thát Đát vồ lấy, vì nghĩ người Thát Đát một khi đã tóm được hoàng đế thì sẽ chịu bãi binh bỏ cuộc. Chẳng qua là bọn chúng đang ôm mộng rước tân quân khác lên ngôi vị.

Một kẻ cất cao giọng: “Chẳng phải năm xưa Lục Thập Di cũng vì Đại Tề mà tự nguyện đến Thát Đát hay sao, chỉ là bị đệ đệ ngươi mượn cớ thù riêng giam lỏng. Nay Di Nhung vì Lục Thập Di mà đòi tính sổ với đệ đệ ngươi, người Thát Đát cũng bị y lôi ra làm trò

hề ngu ngốc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho y! Mọi chuyện đều khởi nguồn từ đệ đệ ngươi, sao bọn ta lại không thể thẳng tay trừ khử tên gian nịnh trong triều cơ chứ? Lục Thập Di có thể chết, thì tại sao đệ đệ ngươi hôm nay lại không được chết?”

Quý Vãn Hiệp im lặng chốc lát, đột nhiên nhếch môi cười nhạo báng.

Nàng đưa mắt quét qua từng khuôn mặt một, thề phải khắc ghi thật sâu bộ mặt đạo mạo trang nghiêm giả tạo của bọn chúng.

“Các ngươi tưởng rằng, thí mạng một đệ đệ của ta, Đại Tề này sẽ được bình an? Có cái đám gió chiều nào theo chiều ấy, tham sống sợ chết bám gót kẻ quyền thế như các ngươi ở đây, làm sao mà Đại Tề không diệt vong cho được.”

Quần thần đưa mắt nhìn nhau. Mắt thấy ván bài sinh tử đang cận kề, bị Quý Vãn Hiệp chửi rủa mấy câu chẳng xi nhê gì thì có sao đâu? Lập tức xông lên toan ép nàng phải ngoan ngoãn quy hàng. Thế nhưng đúng vào khoảnh khắc này, một tiếng ngựa hí lên xé toạc bầu không trung, cắt ngang thế trận giằng co ấy. Nối tiếp ngay sau đó, một mũi tên rẽ gió lao vút đến, găm chuẩn xác phập vào bàn tay đang thò ra vồ lấy Quý Vãn Hiệp.

Quý Vãn Hiệp còn tưởng Quý Hoài Chân đã đến nơi, vừa định giục y mau trốn, nào ngờ ngoảnh đầu nhìn lại, tức thì kinh ngạc ngây ra.

Chỉ thấy một người toàn thân nhuốm máu, lớp khôi giáp trên mình rách bươm, toát ra khí thế tàn khốc lạnh lẽo nồng nặc mùi tanh tưởi chém giết quân thù trên chiến trường, hắn xách theo một thanh trảm mã đao, dẫn dắt đội thiết kỵ binh chừng trăm người kịp thời lao đến ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc —— đó chính là Lương Sùng Quang.

Hắn là một kẻ tắm máu giữa sa trường, dùng đao dùng thương mà bò ra từ đống xác chết. Cái lũ hèn nhát chỉ biết núp bóng sau lưng triều đình khua môi múa mép kia làm sao so

bì được với hắn. Trông thấy Lương Sùng Quang đến, biết rõ người này là kẻ ngu trung nhất, bọn chúng nhất thời chột dạ sợ sệt.

Đôi giày sắt của Lương Sùng Quang giẫm mạnh xuống nền đất, đôi mắt tựa loài chim ưng lướt nhìn khắp bốn phía. Ánh mắt hắn chỉ nán lại trên người Quý Vãn Hiệp một thoáng liền nhanh chóng chuyển rời chỗ khác, trầm giọng nói: "Nếu đã cất công bỏ trốn để giữ mạng, tại sao lại không mang theo bệ hạ. Bệ hạ đang ở đâu, mau đi thỉnh bệ hạ ra đây. Mạt tướng tự nhiên sẽ phái binh lính đưa chư vị đại nhân đến nơi an toàn."

Mọi người im lặng như tờ, đưa mắt trân trân nhìn nhau, trong lòng ai nấy đều thầm gảy bàn tính riêng.

Chuyến đi lần này, ai cũng mang tâm thế đập nồi dìm thuyền, lôi kéo theo cả đám gia đinh thân vệ, thề phải tóm gọn bắt trói Quý Vãn Hiệp cho bằng được để ép Quý Hoài Chân ra mặt. Nếu Lương Sùng Quang không thò mặt đến, e rằng bọn chúng đã nhổ cỏ tận gốc xong xuôi từ lâu.

Chúng nhìn qua thì thấy Lương Sùng Quang chỉ dẫn theo cỡ một trăm người, còn là binh lính vừa thua trận trở về, ai nấy đều đã sức cùng lực kiệt. Ngó lại phe ta, quân số gấp đôi đối phương.

Những động tác nhỏ nhặt này đương nhiên không thể qua mắt được Lương Sùng Quang. Chỉ thấy hắn bất động, siết chặt thanh trảm mã đao trong tay, bảo vệ trước mặt Quý Vãn Hiệp. Đám binh sĩ dưới quyền hắn thì bày binh bố trận sẵn sàng.

Mắt thấy nội loạn sắp sửa bùng nổ, Quý Vãn Hiệp đột nhiên đẩy A Toàn đang khóc thút thít không ngừng về phía Lương Sùng Quang. Chẳng một ai kịp nhìn rõ nàng đã rút thanh bội kiếm bên hông Lương Sùng Quang ra bằng cách nào. Đến khi đám người kia hoàng hồn nhận ra, thanh bội kiếm từng giết người vô số, uống máu tươi tựa nước lã, vào sinh

ra tử theo chân Lương Sùng Quang cả đời người, nay đã vắt chéo kề ngay trên cổ Quý Vãn Hiệp.

Mọi người lập tức chùn bước không dám tùy tiện manh động. Thái tử hiện đã rơi vào tay Lương Sùng Quang, nếu Quý Vãn Hiệp chết, sẽ chẳng còn nước cờ nào để lôi ra áp chế kìm kẹp Quý Hoài Chân nữa.

Sắc mặt Lương Sùng Quang biến hóa dữ dội, trong lúc hoảng hốt bèn lỡ miệng thốt lên: "Quý cô nương."

Nghe thấy tiếng gọi này, Quý Vãn Hiệp ngẩn ra đôi chút, tiếp đó giàn giụa nước mắt nở nụ cười bi thương, nhưng thanh trường kiếm trong tay lại không muốn buông xuống.

Năm ấy cận kề tết Nguyên Tiêu, nàng mười tám, Quý Hoài Chân mười bốn, phụ thân Quý Đình Nghiệp sắp sửa mừng thọ. Khắp trên dưới quan lại trong triều ùn ùn kéo nhau mang lễ vật tới chúc thọ, phô trương thanh thế biết bao.

Duy chỉ có Lương Sùng Quang lại không có mắt nhìn, mang theo một thân nghèo túng tay không đến chúc thọ, mở miệng là đòi làm môn khách của phụ thân.

Hôm ấy nhân lúc trong nhà đang đông người, Quý Vãn Hiệp đã trèo tường trốn ra ngoài, cùng tỳ nữ vắt vẻo ngồi trên đầu tường. Lúc đó tên ngốc này đang đứng tồng ngồng ngay bên dưới, cặm cụi đếm mấy lượng bạc vụn với dăm ba đồng tiền trên tay. Chỉ vỏn vẹn chút xíu tiền mọn thế này, đến xách dép cho ông cũng chẳng xứng.

Nàng cùng tỳ nữ ngồi vắt vẻo trên bờ tường ngó xuống, tỳ nữ không nhịn được bèn thốt lên: "Tiểu thư, người này nghèo quá, chắc mẩm lại đến nịnh nọt lão gia nữa rồi."

Quý Vãn Hiệp nhỏ giọng thì thầm: “Ấy chết, hắn chắn đường ta rồi, sốt ruột chết đi được, em gọi một tiếng, bảo hắn tránh đường ra coi.”

Thính lực của Lương Sùng Quang vượt xa người thường, hiển nhiên đã nghe lọt tai toàn bộ cuộc trò chuyện của hai chủ tớ. Khuôn mặt điển trai phút chốc đỏ ửng lên, vội vã lách người nhường chỗ.

Thấy Quý Vãn Hiệp lảo đảo chực ngã trên đầu tường, sắc mặt hắn liền thay đổi, vươn tay đón lấy, nào ngờ lại nghe Quý Vãn Hiệp hoảng hốt hét toáng lên: “... Huynh, huynh đừng có đỡ ta! Lùi lại chút đi, huynh mà đỡ ta thì kiếp này ta sẽ dây dưa với huynh không dứt, trong thoại bản đều viết như vậy đó! Phiền vị tráng sĩ đây lùi ra sau một chút!”

Bất cứ ai cũng không thể lường trước được đường đường là con gái tể tướng, không chỉ đọc đủ thứ thi thư, mà còn là tín đồ ngoan đạo của các loại thoại bản dân gian.

Nàng lên tiếng lại dính dáng đến cả chuyện đại sự cả đời người. Lương Sùng Quang lập tức tránh né không kịp, chỉ biết trơ mắt ngó Quý Vãn Hiệp lóng ngóng vụng về trượt thẳng từ trên tường xuống, tiếp đất bằng tư thế ngã chổng vó dưới đất.

Lương Sùng Quang trố mắt nhìn, không dám bước tới đỡ, cũng chẳng dám hó hé nửa lời, càng không dám co cẳng chạy trốn. Thật đúng là tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Quý Vãn Hiệp nhăn nhó rặn ra khuôn mặt mếu máo, cú ngã đau điếng làm rớt cả nước mắt. Chợt ý thức được chuyện gì đó, nàng vội vã vớt mảnh ngọc bội đeo bên eo lên soi xét, đập vào mắt là vết nứt dài ngoằng trên mặt ngọc, lập tức ngớ người: “Xong đời rồi, đây là ngọc tiên đế ban thưởng cho cha ta, cha ta lại truyền cho ta đó.”

Nàng ngẩng đầu lên, mắt lớn trừng mắt nhỏ với Lương Sùng Quang.

Lương Sùng Quang cũng chẳng ngờ Quý Vãn Hiệp lại liếc nhìn mình. Trong khoảnh khắc ấy hắn trở nên lúng túng chân tay thừa thãi, khô khan buông một câu: "Quý cô nương, ngọc của nàng vỡ rồi kìa."

Miếng ngọc này vốn dĩ đã sứt mẻ sẵn rồi, nhưng một con nhà võ nghèo rớt mồng tơi như Lương Sùng Quang chỉ biết đâm đầu giành lấy công trạng chốn quan trường thì sao mà hiểu được. Hắn chỉ nhìn quần áo và nét mặt của Quý Vãn Hiệp, lờ mờ đoán ra thân phận của nàng nhất định không tầm thường.

Nước mắt lưng tròng đầm đìa khắp mặt Quý Vãn Hiệp, nàng phát rồ hét lên: "Còn cần huynh nói nữa chắc! Vỡ cái gì mà vỡ, chỉ nứt thôi nhé! Ta toi đời rồi!"

Sau lưng có một người hầm hầm phẫn nộ quát ầm lên: "Quý Vãn Hiệp, tỷ lại im ỉm chạy đi đâu thế!" Người đến là Quý Hoài Chân. Y thấy Quý Vãn Hiệp tèm lem nước mắt khắp mặt, ôm miếng ngọc nhìn chằm chằm đầy đáng thương, còn gã to xác ngốc nghếch kia thì lúng túng đứng ngây ra một bên. Y còn tưởng tỷ tỷ nhà mình bị Lương Sùng Quang ăn hiếp, nhất thời lửa giận ngùn ngụt dâng cao không thể kìm nén, lao tới vung nắm đấm giáng thẳng vào mặt Lương Sùng Quang.

Lương Sùng Quang chỉ khoanh tay chống đỡ, đến lúc bị đánh cho nổi cáu mới bắt đầu vung tay đáp trả.

Quý Vãn Hiệp hoảng hốt vội vã xen vào can ngăn.

Nàng vừa xông vào, Lương Sùng Quang liền không dám manh động ra tay nữa, bị những võ vẽ đẹp mắt nhưng không thực dụng của Quý Hoài Chân đấm cho thâm tím mặt mày sưng vù cả lên. Mãi đến khi Quý Đình Nghiệp nghe tiếng ồn ào đi ra, mới vỡ lẽ tất cả

chỉ là hiểu lầm. Quý Vãn Hiệp bị phạt ba ngày cấm bước chân ra khỏi cửa. Vì nể mặt mũi, ông cũng ngỏ ý giữ Lương Sùng Quang lại làm khách khanh trong phủ.

Đêm hội tết Nguyên Tiêu, Quý Vãn Hiệp mới hết bị cấm cửa. Khi nàng dắt díu Quý Hoài Chân lượn lờ dạo chợ đêm, hai người ngoảnh đầu nhìn lại, đập vào mắt là cái tên ngốc nghếch kia đang lẽo đẽo theo sau lưng, đứng giữa biển người trông vô cùng lạc lõng.

Quý Vãn Hiệp lấy chiếc quạt tròn che khuất nửa khuôn mặt, khó hiểu hỏi đệ đệ: "Hắn lẽo đẽo đi theo làm gì nhỉ."

Quý Hoài Chân lom lom nhìn Lương Sùng Quang, mặt lộ vẻ khó chịu bực dọc: "Ai mà biết được, nhìn mặt hắn là đệ đã tức giận rồi."

Quý Vãn Hiệp ồ lên một tiếng, bảo Quý Hoài Chân qua chỗ khác. Tên Lương Sùng Quang quả nhiên đẩy đám đông ra xông thẳng về phía nàng.

Ánh đèn rực rỡ không chịu tắt trong đêm Thượng Nguyên, làm tôn lên đường nét rạng rỡ của Quý Vãn Hiệp. Lương Sùng Quang vừa ngó một cái, lập tức quên béng những gì mình định muốn nói, đứng nghệt mặt trước nàng hóa thành kẻ ngốc nghếch.

Quý Vãn Hiệp cười nói: "Huynh bám đuôi theo làm gì thế, đừng nói là muốn bồi thường lỗi lầm với ta nhé."

Nàng vừa nhắc nhở, Lương Sùng Quang mới nhớ ra, cúi đầu trầm giọng nói: "Tại hạ đến để nhận lỗi với cô nương. Hôm đó là do ta quá đỗi đường đột, làm kinh động đến cô nương rồi. Ta... ta không hề có suy nghĩ nịnh nọt phụ thân nàng. Nếu ông ấy giữ ta lại, ta nhất định sẽ dốc sức trung thành vì ông ấy. Nếu ông ấy chê bai không vừa mắt ta, tự ta sẽ rời đi."

Quý Vãn Hiệp "ồ" một tiếng, chiếc quạt tròn điểm nhẹ lên chóp mũi.

Lương Sùng Quang khựng lại, hoảng hốt bừng tỉnh, lóng nga lóng ngóng moi từ trong ngực áo ra một mớ đồ vụn vặt: vài nén bạc vụn, dăm ba đồng tiền đồng và một cây trâm cài tóc bằng gỗ khắc hoa văn đám mây.

"Không biết số tiền này có đủ để tu sửa lại ngọc của cô nương hay không, cô nương cứ việc cầm lấy, nếu không đủ, ta sẽ nghĩ cách xoay xở thêm."

Quý Vãn Hiệp "hở" lên một tiếng, chỉ tay vào lòng bàn tay hắn nói: "Ta thấy cây trâm cài tóc này cũng được đấy."

Mặt Lương Sùng Quang lại đỏ bừng bừng như gấc, lúng túng cuống cuồng giấu biệt cây trâm cài tóc đi, ấp úng nói: "... Đây là di vật của mẫu thân quá cố, để... để dành dùng cho chuyện kết hôn."

Quý Vãn Hiệp "á" lên một tiếng, xua tay liếc mắt nói: "Thế thì ta chẳng dám xin đâu, thứ đồ này hễ nhận là phiền toái nhùng nhằng không giải thích nổi, ta cũng chỉ buột miệng hỏi thử xem thế nào thôi."

Lương Sùng Quang sợ nàng hiểu nhầm chuyện gì, quýnh quáng phân trần: "Tại hạ không có ý này."

Quý Vãn Hiệp "ừm" một tiếng, âm cuối kéo cao lên, lại hỏi: "Không có ý này hả? Thế huynh nói xem, ta có điểm nào không tốt mà khiến huynh phải buông ra câu không có ý đó thế."

Lương Sùng Quang: "..."

Quý Hoài Chân đứng một bên quả thực nghe không vô, hùng hổ đẩy ra đám đông lôi đi Quý Vãn Hiệp đang nổi lòng trêu đùa, hậm hực cằn nhằn: "Tỷ ăn no rửng mỡ sinh nông nổi à, vô duyên vô cớ chọc ghẹo hắn làm cái quái gì, cẩn thận để hắn bám đuôi dính lấy tỷ không buông bây giờ!"

"Ây da, sao đệ lại dữ dằn thế hả, ngoài vụ hiểu nhầm hôm đầu tiên ra, người ta có đắc tội gì đệ đâu."

"Hắn lấy đâu ra tư cách mà xứng đôi vừa lứa với tỷ."

"Ta có gì ghê gớm đâu mà ai cũng phải thích ta? Vả lại hắn cũng không có ý đó..."

Giọng nói của hai tỷ đệ xa dần, nhưng chỉ duy nhất Lương Sùng Quang khư khư nâng đống đồ vụn vặt chẳng đáng tiền đó, đứng đờ đẫn chôn chân tại chỗ.

Chớp mắt đã thấm thoắt mấy năm ròng rã trôi qua. Quý Vãn Hiệp chẳng còn là cô tiểu thư khuê các ngày ngày đọc thoại bản mơ mộng viễn vông; Lương Sùng Quang cũng chẳng phải là tên vô danh tiểu tốt bị người ta liếc mắt khinh bỉ ruồng bỏ.

Nay thân phận của hai người đã một trời một vực, đến ngay cả việc liếc nhìn nhau một cái cũng trở thành thứ xa vời. Quý Vãn Hiệp cũng chưa từng một lần được nghe người nam nhân này gọi nàng một tiếng "Quý cô nương" nữa.

Quý Vãn Hiệp gác ngang trường kiếm trên cổ, dõi mắt nhìn hãn tướng một quốc gia đã nếm mật nằm gai trải qua muôn vàn sương gió, khoác giáp cưỡi ngựa xông pha trận mạc lại trót sinh nhầm thời đại trước mặt này, nàng nhoẻn miệng cười: “Bảo vệ cẩn thận cho Lý Toàn, đừng để nó cũng giống như ta, bị người ta uy hiếp ép buộc.”

A Toàn khóc òa lên gào thét gọi mẫu thân lại bị Lương Sùng Quang siết chặt ôm trong lòng.

Hắn tiến tới trước mặt từng bước, thấp giọng cất tiếng: “Bỏ kiếm xuống, có thần ở đây, quyết sẽ không để hoàng hậu nương nương và thái tử... còn có cả bệ hạ bị người khác uy hiếp ép buộc. Đệ đệ ngài hẳn là sắp đến rồi.”

Quý Vãn Hiệp cười khẽ lắc đầu, chỉ im lặng nhếch môi thốt ra không thành tiếng: “Mau trốn đi.”

Đoạn xoay người một cái, thấy ánh mắt nàng bừng lên vẻ quả quyết, khí thế hiên ngang, biểu cảm trên khuôn mặt đã thực sự thay đổi. Cốt cách uy nghi của mẫu nghi thiên hạ một quốc gia phô diễn ra chẳng thể nghi ngờ. Nàng lạnh lùng mỉm cười hướng ánh mắt về phía đám đại thần ấp ủ rắp tâm bất lương kia: “Bất cứ ai trong các ngươi cũng đừng hòng nảy sinh ý nghĩ mượn danh ta để đe dọa đệ đệ ta.”

Hỏa Thiêu tru lên một tiếng.

Lương Sùng Quang buông tay thả A Toàn ra, mắt thấy sắp bổ nhào đến chặn lại, thế nhưng lại có kẻ còn nhanh hơn hắn.

Một mũi tên bị tước mất mũi nhọn, chỉ chừa lại đúng phần thân gỗ sần sùi, găm chuẩn xác vào cánh tay cầm kiếm của Quý Vãn Hiệp trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Lập tức khiến cánh tay nàng nhức mỏi tê rần không sao nhịn nổi, chẳng còn chút sức lực nào

để cầm nắm chuôi kiếm. Lương Sùng Quang nương theo đà xông lên, cướp luôn thanh kiếm khỏi tay nàng.

Đám quần thần đổ dồn ánh mắt về phía người vừa bắn tên.

Chỉ thấy Quý đại nhân bị thiên hạ chửi bới đánh đập, hận không thể giết chết ngay cho hả dạ, đang ngồi chễm chệ trên lưng ngựa, dẫn đầu cả trăm tên thân binh không biết được chiêu mộ từ chốn nào.

Vừa thấy bóng Quý Hoài Chân, Hỏa Thiêu lập tức lao nhào tới vây quanh y.

Đôi ủng da trên chân y nện từng bước xuống đất, mỗi lần y bước tới một bước, lũ người kia lại lùi lại một bước.

Quý Hoài Chân bước đến chắn trước mặt Quý Vãn Hiệp, bao bọc che chở tỷ tỷ kiên cố vững chãi sau lưng, lạnh giọng cảnh cáo: “Kẻ nào muốn đưa tỷ tỷ ta đi?”

Chapter 90

Thấy Quý Hoài Chân đến, các đại thần đưa mắt nhìn nhau.

Một người lấy can đảm bước ra, chỉ thẳng vào mặt Quý Hoài Chân mắng: "Quý Hoài Chân, Đại Tề ta đi đến bước đường này, chính là vì có tên nịnh thần là ngươi làm loạn triều chính, mọi chuyện đều do ngươi mà ra. Nay quân Thát Đát đã áp sát chân thành, ngươi nên ra trước trận tự sát tạ tội mới phải."

Hoả Thiêu hung hăng cong lưng, gầm gừ đe dọa người nọ.

Quý Hoài Chân kéo Quý Vãn Hiệp và A Toàn ra sau lưng che chở, mỉa mai cười lạnh: "Cho dù tại hạ có ra trước trận tạ tội, thì liệu bọn Thát Đát có buông tha cho các vị đại nhân đây không? Các người nói ta là nịnh thần làm loạn triều chính, vậy hôm nay các vị đại nhân dẫn theo cả gia quyến đến đây là có ý gì? Chẳng lẽ định bỏ mặc cả thành để bỏ chạy sao?"

Nhìn những đao kiếm đang chĩa về phía mình, Quý Hoài Chân không chút sợ hãi. Y bước lên từng bước, đám người kia liền lùi lại từng bước. Bọn họ đều là những kẻ chỉ giỏi khua môi múa mép trên triều đường để kiếm lợi cho bản thân, có kẻ nào từng đích thân cầm đao vung kiếm ra chiến trường đâu?

Ngay cả dũng khí đâm về phía Quý Hoài Chân mà họ cũng chẳng có.

"Các người chạy thì chạy đi, còn đòi quân đội trong thành hộ tống. Ra quân ồ ạt như vậy, không sợ bá tánh nhìn thấy sẽ gây ra nội loạn, để bọn Thát Đát thừa cơ lẻn vào sao?" Y giận quá hóa cười, nghiêm giọng chất vấn: "Các vị đại nhân ở đây có ai từng ra chiến trường chưa? Có ai từng thấy bọn mọi rợ giết người chưa? Có biết Thát Đát thích nhất là thừa thắng xông lên lúc tù binh bỏ chạy, đuổi tận giết tuyệt không? Cả một ngôi làng bị

tàn sát sạch sẽ, đến súc vật lợn chó cũng không tha. Chân các người giẫm lên mặt đất, thứ giẫm phải không phải là đất, mà là ruột gan máu thịt của đồng bào. Các người muốn chạy? Được thôi, chạy đi. Ta lập tức mở cổng thành cho các người đi, ta muốn xem thử bọn Thát Đát có nương tay, buông tha cho các vị đại nhân hay không."

Thảm trạng như thế, chỉ nghe y nói ra thôi cũng đã khiến người ta buồn nôn không dứt, lại có một người la lối: "Vậy ngươi nói xem phải làm sao?"

Quý Hoài Chân như nghe thấy chuyện cười nào đó, liếc nhìn người nọ, trong mắt hiện rõ vẻ khinh bỉ.

"Làm sao à? Mười vạn người chết chỉ còn chưa tới ba ngàn, ngoài đầu hàng ra, ngươi nói xem còn có thể làm gì!"

Lời này vừa dứt, tựa như dấy lên sóng to gió lớn. Quần thần phản ứng kịch liệt, mắng Quý Hoài Chân là kẻ bán nước hại dân, ngay cả Lương Sùng Quang cũng hơi biến sắc, nhưng ngẫm lại hắn lại nhẫn nhịn không lên tiếng.

"Đầu hàng? Sao có thể đầu hàng!"

"Nếu lúc này đầu hàng, còn mặt mũi nào đối diện với các tướng sĩ Đại Tề đã tử trận!"

Quý Hoài Chân xoay người nhận lấy thanh trường kiếm trong tay Quý Vãn Hiệp, hai tay nâng lên, cung kính đưa tới trước mặt đại thần đang la lối không thể đầu hàng kia, nghiêm mặt nói: "Không đầu hàng cũng được, vậy làm phiền đại nhân dẫn quân giết địch. Đến lúc thiết kỵ Thát Đát đạp phá cổng thành, tàn sát sạch bá tánh trong thành, chí ít vẫn còn có đại nhân thiết cốt cách kiên cường, chống đỡ thể diện cho Đại Tề.”

Người nọ im bặt.

Thấy vậy, Quý Hoài Chân mỉm cười hỏi: "Đại nhân không muốn sao?"

Không đợi người nọ biện bạch, sắc mặt Quý Hoài Chân liền lạnh xuống. Giữa lúc mọi người chưa kịp phản ứng, trường kiếm trong tay y chợt đâm tới, cắm đến tận chuôi, đâm xuyên qua người nọ. Đâm xong còn xoay kiếm, chỉ sợ người ta không chết.

Sắc mặt Lương Sùng Quang thay đổi, lên tiếng ngăn cản: "Quý Hoài Chân!"

Quý Hoài Chân bỏ ngoài tai, rút trường kiếm ra, bước đến chỗ người tiếp theo vừa la lớn nhất, hỏi cùng một câu hỏi.

"Vị đại nhân này cũng không muốn đầu hàng, vậy có nguyện ra trận giết địch không? Có mặt mũi nào đối diện với oan hồn của mấy chục vạn bá tánh thành Lâm An? Lúc này các người bỏ thành chạy trốn, có từng nghĩ bá tánh trong thành nhìn thấy sẽ vì thế mà sinh bạo loạn, bọn mọi rợ sẽ nhân cơ hội tàn sát cả thành? Ngươi nói xem, ngoài đầu hàng ra, còn có cách nào để giữ lại mạng sống cho người dân trong thành này? Quý mỗ xin rửa tai lắng nghe!"

Người nọ sợ hãi quỳ rạp xuống đất xin tha.

Bất chấp tiếng phẫn nộ của Lương Sùng Quang, Quý Hoài Chân lại đâm tới một kiếm.

Một người hét lên: "Nếu Lục Thập Di ở đây, chắc chắn sẽ không nghĩ ra kế sách đầu hàng!"

Quý Hoài Chân nhìn về phía người nọ, y biết người này là ai.

Hai năm trước, khi trên triều đường cãi nhau nảy lửa vì chuyện của Lục Thập Di và Thát Đát, chính người này đã đi đầu đề nghị giao Lục Thập Di cho Thát Đát. Cứ ngỡ làm vậy là có thể lấy lòng Quý Hoài Chân, cứ ngỡ sau này Quý Hoài Chân chắc chắn sẽ ôm đồm quyền hành, ai ngờ sau khi dời đô, Quý Hoài Chân lại cố ý nhường nhịn Lý Mão, hoàn toàn không tranh đoạt danh tiếng với hắn.

Kẻ này nhất thời bỗng chốc rơi vào cảnh tiến lui đều khó, ngay cả Lý Mão cũng nhìn gã chướng mắt, luôn xa lánh gã. Con đường làm quan của người này coi như xong, từ đó sinh lòng oán hận Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ, nếu Lục Thập Di có ở đây, chắc chắn hắn cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống y.

Thật không ngờ đến cuối cùng, y mới là người hiểu Lục Thập Di nhất.

Quý Hoài Chân cầm kiếm, mũi kiếm nghiêng nghiêng chỉ xuống mặt đất, máu không ngừng chảy ròng ròng, tựa như sát thần giáng thế, khiến người ta không thể nói rõ rốt cuộc là quân Thát Đát đang lăm le ngoài thành hung tàn, hay là Quý Hoài Chân đang giết người như ngoé lúc này đáng sợ hơn.

Ngay lúc Quý Hoài Chân xách kiếm định đâm, một tiếng động ầm ầm tựa như sấm rền lại như tiếng thủy triều truyền tới. Hoả Thiêu phản ứng đầu tiên, lập tức quay đầu lại, hạ thấp thân mình lộ vẻ cảnh giác, từ trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ bồn chồn bất an.

Cổng cung bị người ta dội mạnh vào, rung lên bần bật.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn, còn chưa kịp ý thức được chuyện gì đang xảy ra, cổng cung đã bị húc tung. Trong mắt Quý Hoài Chân hiện lên hình ảnh mấy con chiến mã bọc thiết giáp lao lên dẫn đầu, tranh nhau ùa vào. Một tên cưỡi trên ngựa chẳng thèm nhìn tới ai, cứ nhằm cung nhân đang tháo chạy mà vung đao chém xuống.

Chẳng biết ai là người đi đầu hét lên một tiếng, kèm theo tiếng khóc thét vì sợ hãi của A Toàn.

"Bọn mọi rợ đánh vào rồi, chạy mau!"

Quý Hoài Chân bị húc trúng, trường kiếm suýt nữa tuột khỏi tay. Chẳng ai còn tâm trí đâu mà cãi nhau xem rốt cuộc nên đầu hàng hay ngoan cố chống cự nữa, vào khoảnh khắc thiết kỵ Thát Đát lao vào này, tất cả đều tản ra bỏ chạy. Trong lúc hoảng loạn, Quý Hoài Chân chỉ kịp kéo lấy Quý Vãn Hiệp và A Toàn. Đám thân vệ đã xông lên chém giết với quân Thát Đát từ lâu, nhằm giành lại cho Quý Hoài Chân một chút cơ hội thở dốc.

Lương Sùng Quang gầm lên một tiếng, ra lệnh cho các binh sĩ tử thủ hoàng cung, nhưng số người đi cùng hắn vốn đã chẳng nhiều, chẳng khác nào châu chấu đá xe, sao có thể cản được đại quân Thát Đát đang hừng hực khí thế, giết đến đỏ mắt kia chứ?

Hắn quay người lại nhìn Quý Hoài Chân, dùng chất giọng uy nghiêm không thể chối cãi nói: "Quý đại nhân... dẫn người đi đầu hàng đi... chăm sóc tốt tỷ tỷ của ngài."

"Đầu hàng?" Quý Hoài Chân lẩm bẩm: "Không kịp nữa rồi."

Dù ngoài miệng nói đầu hàng, nhưng Lương đại nhân cố chấp đến cùng, ngu trung tột độ này vẫn dẫn theo chút binh lực cỏn con còn lại lao ra, giao chiến với quân Thát Đát, lấy mạng của hắn để đổi lấy cơ hội sống sót cho những người Tề có mặt ở đây.

Quý Vãn Hiệp nhìn theo bóng lưng hắn, nước mắt tuôn rơi đầy mặt.

Trơ mắt nhìn càng nhiều thiết kỵ Thát Đát lao vào, chặn đứng lối ra, cứ thấy người là giết, căn bản không cho ai cơ hội cầu xin đầu hàng. Mấy đại nhân không kịp chạy trốn bị tóm lấy, quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc thảm thiết, van xin người ta tha mạng.

Quý Hoài Chân nhét A Toàn vào lòng Quý Vãn Hiệp, xách kiếm kéo nàng cắm đầu bỏ chạy. Hoả Thiêu bám sát phía sau, hễ thấy lính Thát Đát là lao lên cắn xé.

Quý Hoài Chân dọc đường phá vòng vây, tay trái lóng ngóng dùng kiếm, dùng cái tay phải vốn dĩ đã cầm không vững, đang run rẩy không ngừng kia liều mạng níu chặt lấy tỷ tỷ. Tiếng khóc thét của A Toàn như sấm nổ, mặc cho Quý Vãn Hiệp dỗ dành thế nào cũng vô dụng. Sau lưng vẳng lại tiếng la hét kinh hoàng của bao người bị giết hại, nghe mà kinh hồn bạt vía. Nơi tầm mắt hướng đến, đâu đâu cũng thấy cung nữ thái giám chạy trốn trong hoảng loạn, hoặc đã hóa thành thi thể nằm chắn ngang đường từ bao giờ.

Tuy mũi tên của Thác Bạt Yến Trì không đoạt mạng, nhưng cũng lấy đi quá nửa khả năng hành động của Quý Hoài Chân. Y dần dần kiệt sức, chỉ đành cắn răng gắng gượng.

Thấy thanh kiếm sắt của tên lính Thát Đát phía trước sắp cứa rách cánh tay y, bên cạnh chợt vọt ra một cái bóng xám. Chỉ thấy Hoả Thiêu phóng vọt lên nhào tới, quặp lấy vai kẻ nọ, cái miệng đỏ lòm há to, trong chớp mắt đã ngoạm đứt lìa đầu gã.

Máu tươi tưới đẫm mặt đất, Hoả Thiêu thở hồng hộc, thể lực dần cạn kiệt.

Quý Hoài Chân bỗng kéo Quý Vãn Hiệp lại: "Ngày đại hôn tỷ trốn ra bằng cách nào?"

Quý Vãn Hiệp lập tức đáp: "Phải rồi, hôm đó tỷ phát hiện trong tẩm cung của bệ hạ có một mật đạo."

Hai tỷ đệ liếc nhìn nhau, lập tức dẫn A Toàn và Hoả Thiêu hướng về phía tẩm cung hoàng đế. Nơi đó vắng lặng không một bóng người, Quý Hoài Chân không giam ông ta ở đây, huống chi vào cái lúc dầu sôi lửa bỏng này, y lấy đâu ra thời gian mà đi cứu hoàng đế. Lâm An vốn dĩ là hoàng thành, có sẵn hành cung, chỉ là những năm đầu Võ Chiêu đế thường đích thân ra trận đốc chiến, nên mới dời đô đến mảnh đất trọng yếu của nhà binh là Thượng Kinh.

Ngay cả hoàng cung ở Thượng Kinh, cũng được xây dựng dựa trên bản vẽ của hoàng cung Lâm An, y hệt như đúc.

Giữa lúc tuyệt vọng, Quý Hoài Chân đặt tia hy vọng vào mật đạo đã lâu không dùng đến, thậm chí còn chẳng biết nó có thực sự tồn tại hay không này.

Dọc đường lại đụng độ không ít tàn quân Thát Đát, tất cả đều chết dưới lưỡi kiếm của Quý Hoài Chân. Khi đến được tẩm cung hoàng đế, Quý Hoài Chân đóng sập cửa điện lại, sai Quý Vãn Hiệp đi tìm cơ quan mở mật đạo. A Toàn sợ hãi ôm lấy Quý Hoài Chân, khóc nấc lên: "Cậu, con sợ."

Quý Hoài Chân ngồi xổm xuống, bịt chặt miệng A Toàn lại, nghiêm túc nói: "A Toàn không được khóc nữa. Con chơi trò chơi với cậu, ai khóc trước người đó là cún con, phải sủa gâu gâu, còn phải bò dưới đất như cún con nữa."

A Toàn thút thít, miễn cưỡng kìm tiếng khóc lại, lí nhí nói: "Cậu, con không muốn chơi trò chơi đâu, con sợ."

Quý Hoài Chân ôm chầm lấy bé vào lòng.

Phía sau vang lên tiếng cơ quan chuyển động trầm đục. Ở góc tẩm cung, một chiếc kệ để đồ chầm chậm dời sang bên. Quý Vãn Hiệp bế A Toàn, đỡ Quý Hoài Chân đang tái nhợt đứng dậy, xoay người đi vào trong mật đạo, gọi Hoả Thiêu bám sát theo sau.

Vừa bước vào mật đạo, ba người đã bị lớp bụi bay tứ tung tạt vào mặt làm cho ho sặc sụa. Quý Vãn Hiệp không sao mở nổi mắt, nàng xoay người úp mặt vào tường đập đập tìm kiếm thứ gì đó.

Bên ngoài đã vẳng đến tiếng hò hét hưng phấn khi giết người của bọn mọi rợ.

Quý Vãn Hiệp nóng nảy thốt lên: "Sao lại hỏng mất rồi... sao không đóng lại được. Cái ở Thượng Kinh rõ ràng có thể đóng lại từ bên trong mà."

Quý Hoài Chân nhìn lướt qua. Cái cơ quan đóng cửa từ bên trong kia vì lâu năm không được tu sửa lại không có ai dùng, sớm đã hỏng hóc tự bao giờ, chẳng thể nào đóng lại từ bên trong được nữa. Nếu để quân Thát Đát đuổi theo, phát hiện ra nơi này, ba người chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Lòng y chùng xuống, nhưng không dám biểu hiện ra trước mặt Quý Vãn Hiệp, chỉ kéo tay nàng, trầm giọng bảo: "Cứ đi đã rồi tính."

Đáy mắt y đã ánh lên vẻ thấy chết không sờn khiến Quý Vãn Hiệp sững sờ, rồi lại rơi vào im lặng.

Quý Hoài Chân vừa kéo Quý Vãn Hiệp đi sâu vào trong mật đạo, vừa nói nhanh căn dặn: "Sau khi thoát ra ngoài, tỷ hãy tìm một nơi trốn đi, bất kể nghe thấy tin tức gì cũng đừng lộ diện, cho A Toàn cải trang thành bé gái. Nghĩ cách tìm được Bạch Tuyết, đệ còn hai vạn thân binh, bọn họ sẽ trung thành với tỷ và A Toàn, có thể bảo vệ hai người bình an một đời, tỷ nhớ kỹ chưa?"

Quý Vãn Hiệp ngơ ngác gật đầu.

Quý Hoài Chân loạng choạng vài bước, nghiêm giọng hỏi: "Quý Vãn Hiệp, tỷ nhớ kỹ chưa?"

Quý Vãn Hiệp nhìn Quý Hoài Chân. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Quý Hoài Chân liền ngoảnh mặt đi ngay, không dám để tỷ tỷ nhìn thấy ánh mắt của mình, rồi y chợt nghe thấy tiếng tỷ tỷ nấc nghẹn: "Tỷ nhớ kỹ rồi."

Quý Vãn Hiệp nhũn chân, bế A Toàn ngã nhào xuống đất.

Thấy cẳng tay trắng ngần như ngó sen của nàng sưng tấy lên, đó là do lúc nãy Quý Hoài Chân trong tình thế cấp bách, vì muốn ngăn nàng tự sát nên đã lấy mũi tên bẻ gãy đầu bắn trúng.

"Tỷ thật sự không còn sức để bế A Toàn nữa..."

Quý Hoài Chân kéo tỷ tỷ đứng dậy. Bản thân y cũng đã sức cùng lực kiệt, vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới, mảng áo sau lưng sẫm màu cả một vùng, ướt sũng mồ hôi.

Y nhét thanh kiếm của Lương Sùng Quang vào tay tỷ tỷ, nghiến răng bế A Toàn lên, kéo lấy Quý Vãn Hiệp, y đang định giục nàng đi mau. Thế nhưng đúng lúc này, Quý Vãn Hiệp đột nhiên dùng sức đẩy mạnh Quý Hoài Chân, đưa chân ngáng y một cái, đẩy cả y lẫn A Toàn ngã nhào xuống đất.

Theo bản năng, Quý Hoài Chân nhoài người ra, dùng lòng bàn tay ôm gọn lấy đầu A Toàn. Đến khi hoàn hồn quay đầu lại nhìn, Quý Vãn Hiệp đã xách kiếm, xoay người lao về phía đại điện, lao về phía cái chết.

Y chưa bao giờ biết Quý Vãn Hiệp lại có thể chạy nhanh đến thế, hệt như một con bướm nhẹ bẫng, nhanh đến mức Quý Hoài Chân chẳng thể níu lại một vạt váy của nàng.

"Quý Vãn Hiệp!"

Quý Hoài Chân chẳng kịp bế A Toàn lên, điệu bộ tập tễnh, đuổi theo như điên.

Y thấy tỷ tỷ chạy ra khỏi mật đạo, quay đầu lại mỉm cười với y, trong mắt đẫm lệ. Y lại thấy chiếc kệ sách từ từ nhích lại, lấp kín con đường sống của tỷ tỷ. Quý Hoài Chân cầu nguyện bản thân phải nhanh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa, y vươn người lao tới ngay trước khi kệ sách sắp khép kín hoàn toàn. Y ngã nhào xuống nền đất bụi bay mù mịt, trơ mắt nhìn cánh cửa đó đóng sập lại, rồi y như kẻ điên học theo dáng vẻ của Quý Vãn Hiệp lúc nãy mà ra sức đập vào tường, nhưng mọi thứ đều vô ích.

Y lập tức ngồi thụp xuống, hướng về phía cái lỗ thông hơi tròn tròn trên cửa, gào đến khản cả giọng: "Quý Vãn Hiệp, tỷ mau quay lại! Tỷ vào đây ngay!"

Quý Vãn Hiệp cũng ngồi xổm xuống.

Hai tỷ đệ cách nhau qua lỗ thông hơi hình tròn, thực hiện cuộc chia ly cuối cùng.

Đôi mắt Quý Hoài Chân nhòe đi. Y còn chưa nhận ra mình đang khóc, một tay ra sức quệt mặt, muốn được nhìn rõ tỷ tỷ. Y van nài, y uy hiếp, y cầu nguyện trong vô vọng, cầu xin Quý Vãn Hiệp đừng làm chuyện dại dột.

Thấy quân Thát Đát ngày một tới gần, Quý Vãn Hiệp nghẹn ngào suỵt một tiếng.

Nàng nở nụ cười thê lương với đệ đệ, khẽ khàng nói: "Cả đời này tỷ... đều tham sống sợ chết, đều nhẫn nhịn cho qua chuyện, lúc nào cũng cần người khác che chở, trở thành gánh nặng cho mọi người. Đổi cái mạng này, lấy đường sống cho đệ và A Toàn, tỷ cam tâm tình nguyện. Nay chỉ còn một chuyện duy nhất tỷ không yên tâm, đệ phải hứa với tỷ..."

Quý Hoài Chân giận dữ gào lên: "Đệ không hứa, tỷ đừng có ngốc nghếch, đệ chưa bao giờ coi tỷ là gánh nặng!"

Quý Vãn Hiệp mỉm cười lắc đầu.

"Đừng cho A Toàn biết cha ruột của con là ai."

Quý Hoài Chân sững sờ.

"Tỷ luôn biết... luôn giả ngốc... Đêm đó tỳ nữ chuốc say tỷ, rồi mở cửa cho Lý Mão vào, tỷ biết đó là Lý Mão chứ không phải bệ hạ. Về sau, về sau cha liền dẫn đệ quay sang đầu quân cho Lý Mão. Cha... cha bảo nếu không có con cái, sau khi bệ hạ chết, tỷ cũng không sống nổi. Ông ấy nói nếu để đệ biết chuyện, với tính nết của đệ, nhất định đệ sẽ đối đầu với Lý Mão. Lý Mão là hoàng đế tương lai, hắn sẽ không để đệ sống sót." Nước mắt Quý Vãn Hiệp lã chã rơi: "Đáng lẽ tỷ nên chết ngay từ đêm hôm ấy, là do tỷ quá tham lam, cứ nhẫn nhục sống tạm bợ mãi."

"Tỷ tỷ..." Giọng Quý Hoài Chân khản đặc, rồi y chợt bật dậy, đập mạnh vào bức tường trong vô vọng, miệng không ngừng gào thét tên Quý Vãn Hiệp, "Quý Vãn Hiệp, tỷ vào đây đi, đệ không cần gì nữa cả, đệ chỉ muốn tỷ và A Toàn được sống, đệ chỉ muốn hai người được sống thôi! Đệ không cần gì nữa, đệ cũng chẳng còn lại gì nữa rồi!"

A Toàn rốt cuộc cũng đuổi kịp. Bé không biết tại sao mẹ lại bỏ chạy, cũng không hiểu tại sao cậu lại giống như phát điên vậy.

Bé vẫn nhớ trò chơi với cậu, không muốn làm cún con nên cố nén nước mắt ghé sát vào cái lỗ, ngây ngô nhìn Quý Vãn Hiệp hỏi: "Mẹ ơi, mẹ đi đâu đấy."

Quý Vãn Hiệp lại nhoẻn miệng cười dịu dàng. Những ngón tay của nàng khó nhọc luồn vào trong, A Toàn liền tiến lại gần, để mẹ vuốt ve khuôn mặt mình.

Nhưng nàng chỉ chạm được vào gương mặt đầm đìa nước mắt của A Toàn.

"Mẹ chỉ là... sắp hóa thành những vì sao thôi."

A Toàn "ồ" lên một tiếng, hỏi Quý Vãn Hiệp khi nào mẹ về, con sẽ nhớ mẹ lắm.

Quý Vãn Hiệp không đáp lời, chỉ dặn dò: "A Toàn, sau này con phải làm cho cậu vui, không được chọc cậu giận, con biết chưa? Sau này con không còn là thái tử của Đại Tề nữa, con là con trai của cậu rồi."

A Toàn ngoan ngoãn gật đầu.

"A Diệu, con trai của tỷ đành giao cho đệ vậy. Đưa A Toàn đi đi, đừng quay lại đây nữa... đừng sống những ngày tháng như vậy nữa."

Nghe giọng nói của Quý Vãn Hiệp nhỏ dần đi, Quý Hoài Chân ôm A Toàn, điên cuồng vồ lấy cái lỗ nhìn ra ngoài.

Giữa những tiếng van xin tuyệt vọng của Quý Hoài Chân, y nhìn thấy tỷ tỷ Quý Vãn Hiệp của mình. Vị hoàng hậu một nước vốn luôn bị số phận xoay vần, lúc này đây lại vươn thẳng sống lưng, vuốt lại lọn tóc mai rối bên tai, bày ra dáng vẻ đầu đội trời chân đạp đất, dùng đôi bàn tay vốn chỉ quen cầm cọ vẽ mày ấy, nắm chặt thanh kiếm của người mình yêu, dứt khoát hướng về phía cái chết, quay lưng lại với sự sống, cất bước đi ra ngoài.

Chapter 91

Đáng lẽ giờ này đã lên đèn, thế nhưng bên trong Quý phủ rộng lớn lại chìm trong bầu không khí tĩnh mịch tang tóc, chỉ thi thoảng mới vẳng lại một hai tiếng chó sủa. Mùi máu tanh thu hút vô số ruồi muỗi côn trùng bâu đen trên những thi thể chết thảm.

Lúc này đã là ngày thứ ba kể từ khi quân Thát Đát đánh vào Lâm An.

Có lẽ bọn chúng nghĩ rằng một khi hàng phòng ngự cuối cùng là kinh đô Lâm An này bị phá vỡ, Đại Tề sẽ chẳng còn sức kháng cự nào nữa, nên khi tiến vào thành, quân Thát Đát không hề tàn sát bá tánh, mà chĩa mũi giáo thẳng vào hoàng cung và phủ đệ của các đại thần, thiêu sống cướp bóc suốt dọc đường. Phủ thái phó của Quý Hoài Chân phải hứng chịu đòn giáng đầu tiên, một nhà già trẻ hơn năm mươi người, không một ai sống sót.

Dòng máu tươi chảy ra từ khe cửa nhuộm đỏ cả nửa con phố dài, bốc lên mùi xác chết hôi thối ngút trời khiến người ta chẳng dám đến gần.

Trong gian bếp sau tối om, cánh cửa chạn bát chầm chậm bị đẩy ra.

Một người dáng vẻ như tiểu đạo đồng ló đầu ra, chính là sư đệ của Lộ Tiểu Giai, Lộ Thiêu —— Thiêu Bính.

Cậu ta ôm kiếm, một thân áo trắng dính đầy máu và bùn đất, đang định chạy ra lồng hấp tìm chút gì bỏ bụng. Cánh cửa phía sau lại chợt bị đẩy tung, cậu ta quay đầu nhìn, một tên lính Thát Đát đang giương đao, trong lòng ôm mớ tài vật vơ vét được từ Quý phủ, cất cái giọng vừa khàn vừa ồm chửi bới mình.

Thấy hắn giơ đao định chém, Thiêu Bính còn chưa kịp rút kiếm, đã thấy động tác lao về phía trước của tên lính nọ khựng lại đột ngột. Nhìn kỹ lại, một thanh trường kiếm sáng loáng đã đâm xuyên qua ngực gã.

Kẻ này trợn trừng hai mắt gục xuống.

Phía sau hắn là một người đang đứng đó. Đầu tóc rũ rượi, toát ra khí tức chết chóc, gương mặt vốn luôn kiêu ngạo nay chỉ toàn bùn đất và vết máu. Rồi y chẳng nói chẳng rằng, thu kiếm lại. Đó chính là Quý Hoài Chân vừa trốn thoát khỏi hoàng cung.

Thiêu Bính không bị tên lính Thát Đát bất thình lình xông tới làm cho giật mình, lại suýt chút nữa bị bộ dạng quỷ quái này của Quý Hoài Chân dọa cho vỡ mật, gào lên một tiếng "Oa".

A Toàn ló đầu ra từ sau lưng Quý Hoài Chân. Một con sói xám đang che chở cho A Toàn, chỏm trán có một nhúm lông trắng như ngọn lửa.

Thiêu Bính kêu lên: "Quý đại nhân!"

Quý Hoài Chân nhìn cậu ta, trầm giọng hỏi: "Sao ngươi lại ở đây."

Thiêu Bính ngẩn người, nhìn Quý Hoài Chân chằm chằm không nói gì, cậu ta luôn cảm thấy y cứ kỳ quái sao ấy.

Chỉ tiếc cậu ta sinh ra đã dị biệt, chẳng thể cảm nhận được cảm xúc của người xung quanh thay đổi, càng không nghe ra sự tuyệt vọng đến mức điên dại ẩn giấu dưới chất giọng bình thản của Quý Hoài Chân. Cứ thế ngốc nghếch đáp: "À, ngày thành bị phá,

Tiểu Giai sư huynh của con đi cứu Bạch Tuyết tỷ tỷ rồi, trước khi đi huynh ấy bảo con đi tìm ngài. Huynh ấy bảo cái tên họ Thác Bạt đó nhất định sẽ không bỏ rơi ngài, chắc chắn sẽ đến cứu ngài, nên đi theo ngài là an toàn nhất."

Cậu ta ngước mắt lên, buông một câu chẳng biết xem xét sắc mặt: "Cái tên họ Thác Bạt đó đâu rồi?"

Không thấy Quý Hoài Chân trả lời, Thiêu Bính lại lẩm bẩm một mình: "Con trốn ở chỗ này, ngày thành bị phá, đúng là có người Di Nhung đến phủ của ngài, nhưng miệng bọn chúng cứ hét tên Lục Thập Di mãi. Con vừa nghe liền nghĩ, đó chẳng phải là đối thủ một mất một còn của ngài sao? Con theo phe ngài mà, tất nhiên không dám chui ra rồi. Có điều con lại không thấy tên họ Thác Bạt đó, chứ thấy thì con đã chạy theo người ta luôn rồi."

Quý Hoài Chân bình tĩnh đáp: "Cậu ta sẽ không đến đâu, cậu ta chẳng có lý do gì để tới cứu ta, càng không có lý do gì ở lại. Người mà ngươi thấy hẳn là người của đại ca cậu ta."

Thiêu Bính lại "ồ" một tiếng.

"Thì ra Tiểu Giai sư huynh của con cũng chẳng thần cơ diệu toán đến thế, huynh ấy cũng có ngày đoán sai. Cái tên họ Thác Bạt đó thật sự mặc kệ sống chết của ngài rồi."

Quý Hoài Chân không lên tiếng, qua hồi lâu giọng y mới khản đặc hỏi: "Có đồ ăn không?"

Thiêu Bính xoay người chạy về phía lồng hấp, moi ra vài cái màn thầu đã mọc nấm mốc đưa sang.

"Ăn đi, chỉ có ngần này thôi. Quân Thát Đát đánh vào đúng lúc sắp đến giờ cơm, đầu bếp chỉ kịp hấp mấy cái màn thầu, lúc đang đánh vảy cá thì bị người ta ôm từ phía sau rồi cứa cổ."

Quý Hoài Chân nhận lấy màn thầu, bóc lớp vỏ mốc vứt đi. Ruột bánh bên trong chia làm hai, một nửa đưa cho A Toàn, nửa còn lại đưa cho Thiêu Bính. Y xoa đầu Hoả Thiêu, khẽ bảo: "Mày tự đi tìm đồ ăn đi."

Hoả Thiêu cọ vào lòng bàn tay Quý Hoài Chân, quay mình phóng vọt ra ngoài.

Trong vô thức, y giấu một chiếc màn thầu vào trong ngực áo.

Thấy y làm vậy, A Toàn hỏi: "Cậu, sao cậu không ăn ạ."

Quý Hoài Chân ngớ người, không có lên tiếng —— Miếng ăn này là y vô thức chừa lại cho Quý Vãn Hiệp. Nghĩ đến đây, thắt lưng y chợt cong xuống, tay ôm chặt lấy ngực trái. A Toàn giật nảy mình, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã là lần thứ hai bé thấy vẻ mặt này của cậu, lần trước nhìn thấy là khi ngực trái của cậu trúng một mũi tên.

A Toàn cố kìm nước mắt, hỏi: "Cậu, cậu lại sắp đau chết rồi sao."

Quý Hoài Chân xoa đầu A Toàn, trấn tĩnh hồi lâu rồi mới cất lời: "Thiêu Bính, ngươi có thể giúp ta một việc được không."

Thiêu Bính lầu bầu một câu: "Con biết ngay cái bánh màn thầu này đâu phải ăn không mà..."

"Ngươi giúp ta trông chừng A Toàn, kiếm một bộ y phục nữ thay cho thằng bé. Các ngươi ở chỗ này chờ ta, con sói kia ăn no rồi sẽ tự quay lại bảo vệ hai người. Trước khi ta trở về, các ngươi phải trốn cho kỹ, nghe thấy bất cứ động tĩnh gì cũng không được chui ra."

Y quay lưng bước ra ngoài, A Toàn lại đáng thương nhào tới, ôm riết lấy chân y mếu máo: "Cậu, con muốn ở cùng cậu cơ."

Quý Hoài Chân dịu dàng bảo: "Cậu còn có việc phải làm, xong việc cậu nhất định sẽ trở về, cậu có bao giờ lừa con chưa? Con đi theo Thiêu Bính, không được ồn ào, không được nhõng nhẽo, nghe chưa? Cũng đừng có khóc, ai khóc là cún con đấy."

A Toàn lau nước mắt, đôi mắt ngây thơ ngoan ngoãn gật gật đầu.

Thái tử mất nước tội nghiệp ấy thu mình cùng Thiêu Bính trong chạn bát, trân trân nhìn cậu mình xách kiếm bước ra ngoài.

Quý Hoài Chân bước đi chưa được mấy bước, đã thấy thi thể la liệt khắp hành lang. Kẻ thì vắt vẻo trên lan can, đó là lúc bỏ trốn bị đuổi tới từ phía sau rồi một đao đâm xuyên qua tim. Người lại gục chết sau cửa, đó là bị người ta một đao bổ thẳng xuống đỉnh đầu khi đang gắng gượng chống cự.

Y đi lướt qua một cách vô cảm, mắt chẳng buồn chớp. Mũi kiếm chúi xuống đất, bước đi lảo đảo, một mạch tiến thẳng vào phòng ngủ của mình.

Từ phía sau chiếc giường bạt bộ chạm trổ hoa văn tinh xảo truyền đến một tiếng động lạ. Bước chân Quý Hoài Chân chững lại, y đưa mắt nhìn sang.

Thấy trong khe hẹp phía sau giường có một bóng người run lẩy bẩy, cam chịu số phận mà co ro ở đó. Quý Hoài Chân vung ngang một kiếm, dọa kẻ nọ hét thất thanh xin tha mạng. Nhìn kỹ lại, thì ra là Tam Hỉ.

"Tha mạng! Tha mạng, xin tha mạng... đại nhân... đại nhân!"

Thấy người tới là Quý Hoài Chân, Tam Hỉ giàn giụa nước mắt, quỳ gối dập đầu với y. Nhìn thấy Quý Hoài Chân vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ gì, nó liền òa khóc nức nở.

Quý Hoài Chân hỏi: "Người phụ nữ kia và con trai của ả đâu?"

Tam Hỉ thút thít: "Chết rồi... chết hết rồi, đại nhân. Quân Thát Đát xông vào chẳng chừa lại một mạng nào, cũng may tiểu nhân trốn kịp, bằng không cũng chẳng còn mạng để gặp đại nhân nữa."

"Đi mang xác đứa con trai của nàng ta lại đây. Trước đó Bạch Tuyết có tìm giúp ta một người, vóc dáng người đó khá giống ta, đang nhốt trong địa lao. Nếu hắn còn sống thì đưa đến đây đợi ta, nếu chết rồi thì vác xác lên đây."

Tam Hỉ quệt nước mắt, vâng lệnh chạy đi.

Sau khi nó rời đi, Quý Hoài Chân đứng lặng im một lát, rồi mới vươn tay sờ lên một mảng hoa văn chạm trổ trên đầu giường. Chỗ đó khắc hình một con mãnh hổ, đôi mắt

sống động như thật. Quý Hoài Chân ấn mạnh vào mắt hổ, nương theo âm thanh lạch cạch của cơ quan, chỉ thấy chỗ Tam Hỉ vừa trốn bỗng hé mở ra một cánh cửa hang.

Quý Hoài Chân xách kiếm bằng tay trái, men theo những bậc thang rảo từng bước đi xuống.

Y quơ cây châm lửa, thắp sáng cây đèn dầu đặt trong hốc tường. Giây phút ánh sáng bừng lên, nó cũng soi rõ người đang bị trói chặt vào cọc gỗ dưới chân cầu thang.

Ông ta có đôi gò má hóp sâu, gầy trơ xương, tứ chi teo tóp đến rợn người vì lâu ngày không cử động. Thấy Quý Hoài Chân đến, ông nheo mắt nhìn y một lượt. Mãi đến khi nhìn rõ bộ dạng thê thảm hiện tại của y mới nở nụ cười thâm trầm, khàn giọng hỏi: "Lâm An cũng toi rồi à? Kẻ chiếm được Lâm An là ai, Thát Đát hay Di Nhung?"

Chỉ cần nhìn vào uy áp không thể giấu nổi trong ánh mắt lúc ông nhìn Quý Hoài Chân, cũng có thể đoán ra trước kia người này nhất định từng hô mưa gọi gió, đứng trên đỉnh cao quyền lực.

"Phụ thân."

Quý Hoài Chân khẽ gọi một tiếng.

Người đang bị Quý Hoài Chân giam giữ ở đây, quanh năm suốt tháng không thấy ánh mặt trời trước mắt, chính là tể tướng đương triều Quý Đình Nghiệp.

Mặc dù ông vẫn khoác trên mình hư danh tể tướng, nhưng thực tế quyền lực sớm đã bị truất phế. Hai năm trước, Quý Hoài Chân liên thủ với Lý Mão phát động chính biến trên

đường dời đô. Sau khi thành công, y liền tống giam Quý Đình Nghiệp, không cho bất cứ ai gặp mặt. Khi nhắc đến việc này với bên ngoài, y chỉ lấy cớ Quý Đình Nghiệp tuổi cao sức yếu, không tiện gặp khách. Quý Vãn Hiệp loáng thoáng đoán được có chuyện gì, nhưng nàng cũng chưa một lần hỏi han.

Quý Đình Nghiệp cười nhạt: "Có phải muốn hỏi sao ta lại biết không? Đã ba ngày rồi chưa có ai mang cơm xuống đây."

Quý Hoài Chân bước từng bước về phía Quý Đình Nghiệp, mũi kiếm sắc lẹm kéo lê trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

"Ngươi đến để giết ta sao? A Diệu, tất cả những gì ngươi có ngày hôm nay đều là do phụ thân ban cho. Nếu không có phụ thân dạy bảo, sao ngươi có thể từng bước leo lên được vị trí thái phó này?" Ông dùng tiếng cười the thé khiêu khích Quý Hoài Chân, tự biết cái chết cận kề, bèn tìm mọi cách kích động Quý Hoài Chân: "Đến cả cái tên này, cũng là do ta đặt."

"Nếu không có ta, ngươi còn đang ngửa tay xin ăn ở đâu đó, nuốt những thứ cặn bã mà chó cũng chẳng thèm, rúc đầu ngủ bên bãi tha ma, ngày đêm phải tươi cười nịnh nọt bợ đỡ kẻ khác. Ngươi có còn nhớ lần đầu tiên phụ thân gặp ngươi không? Ta ném một miếng bánh xuống đất, ngươi liền ngoan ngoãn bò đến gặm lấy hệt như một con chó. Chó thì vẫn là chó, dẫu có đắc thế, cũng chẳng thể gột rửa được cái thói hèn hạ hễ thấy xương ngon là vẫy đuôi xun xoe đã ngấm vào trong máu."

Đón lấy ánh mắt khinh miệt của Quý Đình Nghiệp, Quý Hoài Chân thẳng tay ném thanh trường kiếm, y vừa đi vừa bật cười.

Điệu cười chói tai đan xen sự cuồng loạn, và càng nhuốm màu tuyệt vọng ngột ngạt sau khi đã mất đi tất cả.

Hai mắt Quý Hoài Chân đỏ lên, đăm đăm nhìn vào khuôn mặt nhăn nheo như vỏ quýt, khuôn mặt mà ngày đêm y chỉ hận không thể róc xương lột da cho sướng tay này.

"Hài nhi có được ngày hôm nay, toàn bộ đều nhờ phụ thân đề bạt, đại ân đại đức, không dám quên."

Y ép mình phải nhìn thẳng vào mắt Quý Đình Nghiệp. Ngay cả đến tận bây giờ, khi y đã rửa được đại thù, bắt Quý Đình Nghiệp nếm đủ mọi khổ cực. Ngay cả khi y đã đứng trên đỉnh cao quyền lực, thậm chí còn uy quyền hơn cả Quý Đình Nghiệp năm xưa.

Thế nhưng lúc này đây, đối mặt với một Quý Đình Nghiệp tay không tấc sắt, đến cả việc đi đứng cũng chẳng xong, sâu thẳm trong lòng y vẫn trào dâng một nỗi khiếp sợ không sao kìm nén được.

Đó là nỗi sợ hãi đã khắc sâu vào xương tủy từ thuở bé, dẫu y có làm gì đi chăng nữa, thì những nỗi đau đớn dày vò kia cũng chẳng tài nào xóa nhòa.

Quý Hoài Chân rút con dao găm đâm phập vào ngực Quý Đình Nghiệp.

"Ông nhặt ta về chỉ để đối phó với kẻ thù chính trị, ta không quan tâm. Ông không dạy ta chữ nghĩa, đào tạo ta thành một kẻ tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa, độc ác cay nghiệt để dễ bề sai sử, ta cũng mặc kệ. Từ nhỏ ông đã coi ta như súc vật mà đánh đập sỉ nhục, tuy ta ôm hận nhưng cũng chưa từng có ý định sẽ giết ông, chỉ bởi ông là phụ thân của Quý Vãn Hiệp, nhưng ông, ông... ông không được đối xử với Quý Vãn Hiệp như vậy... ông không nên đối xử với tỷ ấy như vậy..."

Quý Đình Nghiệp trợn tròn hai mắt, gào thét thảm thiết mà vùng vẫy kịch liệt.

Quý Hoài Chân cứ thốt ra một chữ, hốc mắt lại đỏ thêm một phần. Khi chữ cuối cùng thốt ra, đôi mắt ấy dường như ứa ra những giọt huyết lệ, gân xanh nổi rần trên trán và cổ y. Y giật mạnh con dao găm ra, máu tươi tuôn xối xả văng đầy nửa khuôn mặt.

Quý Hoài Chân lại lấy hết sức bình sinh đâm thẳng vào.

"Chỉ vì muốn rút lui bảo toàn mạng sống, vì dọn sẵn đường lui cho mình mà ông bò đi bám gót Lý Mão. Ông để mặc cho hắn sỉ nhục Quý Vãn Hiệp, chính ông là người mua chuộc nha hoàn chuốc say Quý Vãn Hiệp, cũng chính ông là người cấu kết mở cửa cho Lý Mão bước vào phòng tỷ ấy."

Xen lẫn tiếng kêu la đầy thịnh nộ của Quý Đình Nghiệp lúc hấp hối, mỗi khi Quý Hoài Chân nói một câu lại rút dao ra đâm vào một lần. Y chẳng màng xem mình đâm trúng đâu, cứ nắm chặt chuôi dao, chạm thịt là dùng sức, đâm tới tấp vào cái thân xác gầy như củi khô của Quý Đình Nghiệp tựa như hòa thượng dộng chuông.

"Là ông ép tỷ ấy làm cái chức hoàng hậu này, tỷ ấy đã nói mình không muốn gả, ông thừa biết tỷ ấy đã có người trong lòng, ông biết hết mọi thứ! Là ông rắp tâm dâng con gái ruột của mình để lấy lòng hoàng đế, ông đã hủy hoại cả cuộc đời tỷ ấy rồi! Tất cả là tại ông, tại sao tỷ ấy lại phải có phụ thân như ông chứ! Chính ông đã hại chết tỷ ấy, cả cuộc đời này của tỷ ấy... cả cuộc đời này..."

Thân thể Quý Đình Nghiệp giật nảy lên một cái, đôi mắt ông tối dần đi.

Vị chính khách một thời mang trong mình dã tâm của kiêu hùng, nhưng lại không có lồng ngực của kiêu hùng, cứ như thế bị đâm chết tươi bởi một người mà trong mắt ông mãi mãi chỉ là một con chó.

Quý Hoài Chân rút con dao găm ra vứt phạch xuống đất, điên dại gào lên: "... Cả cuộc đời tỷ ấy, chưa một lần có được thứ mình mong muốn."

Lời vừa dứt, y đã trượt dọc theo bức tường ngã bệt xuống đất.

Quý Hoài Chân không khóc, y đang cười. Y cười phá lên nhìn xác chết của Quý Đình Nghiệp, nỗi đau âm ỉ khi mất đi người thân ruột thịt cứa vào tim y như lăng trì, y gào thét như để giải tỏa: "Quý Vãn Hiệp! Tỷ tỷ... tỷ tỷ! Đệ mất tỷ tỷ rồi! Quý Vãn Hiệp!"

Y bật cười ha hả nhìn đôi bàn tay đẫm máu của mình, vừa nức nở vừa cười rồ mặc kệ tất cả: "Mất hết rồi... chẳng còn lại gì nữa, mọi thứ đều do đệ tự làm tự chịu, đệ đáng đời, là đệ đáng bị như vậy. Ông trời ơi… nếu ngài muốn thưởng thiện phạt ác, thì ngài tới giết ta đi… ta sẵn sàng chết… tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ của ta... tỷ ấy chưa từng làm hại ai bao giờ... chưa bao giờ. Người hại người là ta cơ mà, là ta cơ mà..."

Dưới địa lao vang vọng tiếng gào khóc xen lẫn tiếng cười của Quý Hoài Chân thật lâu.

Lại nói về Tam Hỉ, nó phụng mệnh Quý Hoài Chân, kéo xác nam nhân có vóc dáng giống y đến đó, rồi lại đi tìm thi thể hai mẹ con nọ.

Thấy người phụ nữ kia nằm chết không nhắm mắt, quần áo bị xé toạc, nửa thân dưới đã gần như nát bét. Thi thể đứa con trai ngã gục bên cạnh, đến chết vẫn nắm chặt lấy tay mẹ.

Tam Hỉ sợ hãi vội quỳ rạp xuống, dập đầu lạy lục hai mẹ con, cẩn thận ôm xác đứa trẻ rời đi. Nó vừa đặt thi thể xuống đất, thì cảm nhận được có người lặng lẽ đứng ngay phía sau mình. Nó run lẩy bẩy quay đầu lại nhìn, bất chợt chạm phải ánh mắt của Quý Hoài Chân.

Giây phút ấy, Tam Hỉ không nói rõ được vì sao lại cảm thấy rét lạnh thấu xương. Nó không hiểu sao chỉ trong vòng một nén nhang ngắn ngủi trôi qua, đại nhân nhà nó như vừa lượn một vòng từ dưới địa ngục lên vậy. Nó chỉ thấy bủn rủn tay chân quỳ thụp xuống đất, run rẩy nói: "Đại nhân, người... người tiểu nhân đã mang đến rồi ạ."

Quý Hoài Chân cầm theo một bộ áo gấm trên tay, bộ quần áo đó vừa nhìn đã biết là do thái tử mặc qua. Y ra lệnh cho Tam Hỉ thay đồ cho xác đứa bé. Tam Hỉ vội gật đầu, không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn làm theo.

Thi thể sớm đã cứng đờ, bốc lên mùi xác chết nồng nặc. Tam Hỉ nín thở, loay hoay đến toát mồ hôi hột mới miễn cưỡng mặc xong quần áo cho cái xác.

Nó lau đi lớp mồ hôi lấm tấm trên trán, lảo đảo đứng dậy, chợt nghe thấy đại nhân nhà mình lẩm bẩm một mình: "Doanh Hoà sẽ không tha cho ta, bọn Thát Đát cũng đang lùng sục ta, tìm A Toàn, làm sao để bọn chúng tin rằng ta đã chết..."

Tam Hỉ đánh bạo lên tiếng: "Đại nhân, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây, bây giờ..."

Vừa xoay người, nó chợt thấy đại nhân nhà mình đang nhìn nó bằng một ánh mắt phức tạp và áy náy mà nó chưa từng thấy bao giờ. Quỷ dị thay, Tam Hỉ lại có thể nhìn thấy một tia thương xót và cầu khẩn trong đôi mắt ấy.

Còn chưa để Tam Hỉ kịp phản ứng lại vì sao Quý Hoài Chân lại có biểu cảm này, thậm chí chưa để nó nói hết câu, một thanh trường kiếm sáng loáng đã đâm xuyên qua bụng nó.

Cơn đau đớn dần ập tới. Tam Hỉ thẫn thờ cúi đầu xuống nhìn, nó không dám tin thốt lên: "Đại... đại nhân..."

Chapter 92

Quý Hoài Chân vung tay rút trường kiếm ra, đỡ lấy Tam Hỉ đang sắp ngã, từ từ đặt nó nằm xuống đất.

Y vươn một tay, che lại đôi mắt của Tam Hỉ.

Tam Hỉ dần hiểu ra điều gì đó, nó túm chặt cánh tay Quý Hoài Chân vùng vẫy kịch liệt, trong miệng phát ra những tiếng "khò khè", máu không ngừng trào ra từ cổ họng, hai tay nó cố sức vươn lên, muốn bóp cổ Quý Hoài Chân, gay gắt nói: "Quý... Quý Hoài Chân, ngươi, ngươi cái gì... cũng, không xứng có được..."

Quý Hoài Chân nhắm nghiền hai mắt, bàn tay run rẩy lại dời xuống, bịt kín miệng mũi nó, mãi đến khi người nằm dưới đất dần dần không còn động đậy nữa, y mới buông tay.

Bàn tay cho đến cánh tay đã bị Tam Hỉ cào cho máu chảy đầm đìa, nhưng y lại chẳng hề cảm thấy một chút đau đớn nào.

Tam Hỉ chết không nhắm mắt, hai mắt mở to đáng sợ, đờ đẫn trừng trừng nhìn lên trên.

Quý Hoài Chân dồn dập thở hắt ra một hơi, nhìn chằm chằm Tam Hỉ một lúc, lấy tay vuốt mặt nó, vuốt mắt cho nó khép lại, rồi đứng dậy mặc quần áo của chính mình cho nam nhân có vóc dáng giống mình kia, cắt lấy đầu người nọ, quay người bước đi.

Y cứ thế ngây dại đi thẳng ra khỏi phủ. Trên đường cái vắng tanh không một bóng người, chỉ có mấy con chó đang lảng vảng quanh đó.

Trong số đó có một con là do Quý phủ nuôi, chỉ là ba ngày trước khi đám Thát Đát kéo đến, Quý phủ bị đồ sát, con chó vàng to lớn ấy không còn ai cho ăn nữa, đành đi lang thang trên phố, sống qua ngày nhờ ăn thịt người chết. Mới vỏn vẹn mấy ngày, hai mắt nó đã đỏ ngầu, dáng vẻ dữ tợn, chẳng còn giống chó nhà nuôi nữa.

Nó vừa nhìn thấy Quý Hoài Chân, trong đôi mắt chó lộ ra chút mờ mịt, dường như đang cố nhận diện chủ nhân, nhưng rất nhanh đã không chống lại được dã tính ăn sâu vào xương tủy, nó gọi đồng bọn tới, nhe nanh múa vuốt với Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân vung tay ném thẳng về phía góc tường.

Lũ chó hoang sủa ầm ĩ, lao tới góc tường, xúm lại xâu xé cái đầu người kia.

Ngay phía trên chúng, có dán một tờ truy nã, mấy ngày nay, những tờ cáo thị giống hệt nhau đã được dán khắp các hang cùng ngõ hẻm, đều là để bắt Quý Hoài Chân và A Toàn. Ngoài ra, còn có một tờ của Lý Mão.

Bắt sống ba người này thưởng vạn lạng hoàng kim.

Dâng thủ cấp thưởng ngàn lạng hoàng kim.

Nhìn tờ cáo thị đã sớm thuộc lòng ấy, Quý Hoài Chân mặt không đổi sắc, quay người đi về phủ.

Quý Hoài Chân từng giết rất nhiều người, người quen biết y, người không liên quan gì đến y, người có thù với y, y đã sớm tôi luyện được một trái tim lạnh lẽo vô cảm, trước kia y còn tự tay lột da hai tên gã sai vặt, thế nhưng ngay khoảnh khắc này, y bước đi trên con đường lộng gió lạnh lẽo, xác người chất đống này, bên tai dường như lại văng vẳng nghe thấy câu nguyền rủa trước lúc chết của Tam Hỉ.

Nhưng rõ ràng Tam Hỉ đã chết dưới kiếm của y rồi cơ mà!

Quý Hoài Chân ngoảnh đầu lại, chằm chằm nhìn vào con đường trống không sau lưng, lẩm bẩm tự nói với chính mình: "Ta không tin, ta không tin thế đạo này là công bằng. Nếu thật sự có Thập Điện Diêm La quản việc thưởng thiện phạt ác, thì tại sao người chết lại là tỷ tỷ ta? Tại sao con người sinh ra đã có kẻ sang người hèn? Tại sao có kẻ được ngồi cao nơi sảnh đường, có người lại phải chịu đói chịu rét? Cơm hắn không thèm ăn, ta lại chẳng có lấy một miếng để bỏ bụng."

Y nở một nụ cười mỉa mai lạnh lẽo, thờ ơ giẫm lên xác chết la liệt trên mặt đất.

Trong nhà bếp, A Toàn và Thiêu Bính đang cãi nhau, Quý Hoài Chân không đi vào mà đứng ở cửa nghe ngóng một chốc.

Thiêu Bính hỏi A Toàn, mẹ bé đi đâu rồi, sao không đi cùng.

A Toàn bèn đáp: "Mẹ đệ hóa thành những vì sao trên trời rồi."

Thiêu Bính nghĩ ngợi một lát liền nói luôn: "À, hóa ra mẹ đệ chết rồi!"

Quý Hoài Chân nhói đau trong lòng, nghe thấy từ "chết" này, y chợt cảm thấy nghẹt thở.

Qua một lúc lâu, văng vẳng tiếng khóc thút thít của A Toàn, dường như bé vừa đẩy Thiêu Bính một cái. Bé khóc một chốc, nhớ lại trò chơi con chó nhỏ từng chơi cùng Quý Hoài Chân thì không khóc nữa, nghẹn ngào nói: "Thôi."

"Nhưng đệ nói cũng đúng, chết rồi thì trở về với trời đất, hòa cùng các vì sao. Sư phụ của ta cũng chết rồi, lúc ta và sư huynh phát hiện ra, cả người người đã cứng đơ rồi, vừa cứng vừa lạnh giống hệt một tảng băng, gọi thế nào cũng không dậy. Sư phụ vừa chết, chẳng còn ai bảo vệ ta và Tiểu Giai sư huynh nữa, có những lúc ngay cả cơm cũng không có mà ăn, nhưng đệ vẫn còn có cậu của đệ. Tuy bây giờ Quý đại nhân trông cũng phát điên rồi, chẳng giống người sống, giống một con quỷ hơn... nhưng dẫu sao thì ngài ấy vẫn có thể tìm cho đệ miếng ăn."

Cậu ta nói xong, A Toàn lại khóc.

Quý Hoài Chân đứng ngoài cửa, cắn chặt lấy bàn tay phải đã chẳng thể nào cầm nắm được nữa, cứ dùng sức là lại đau nhói của mình, cố không để bản thân phát ra một chút âm thanh nào. Mãi cho đến khi không còn nghe thấy tiếng khóc của A Toàn nữa, y mới làm như không có chuyện gì xảy ra, chỉnh lại vạt áo, xác nhận mình không sao rồi mới bước vào trong.

Bé A Toàn lập tức nhào tới: "Cậu!"

Thiêu Bính quả nhiên đã lột một bộ y phục bé gái từ trên xác người chết xuống thay cho A Toàn lại thả tung tóc bé ra. A Toàn vốn dĩ đã có nét thanh tú nhỏ nhắn, nay ăn diện thế này, người không quen biết nhìn thấy, chắc chắn sẽ chẳng đoán được bé là bé trai.

Mặt bé khóc đến mức hơi sưng lên, bé chỉ tay về phía Thiêu Bính, có vẻ như muốn mách lẻo điều gì, nhưng chẳng biết nghĩ tới cái gì mà lại bỏ tay xuống, tủi thân vùi mặt vào

chân Quý Hoài Chân.

A Toàn không nhắc tới, Quý Hoài Chân cũng chẳng hỏi han gì, y chỉ ôm lấy A Toàn, ngồi xích lại gần Thiêu Bính cạnh bếp lò. Một lát sau, Hoả Thiêu cũng kiếm ăn trở về, nó quấn quít nằm bên cạnh ba người, dùng bộ lông dày dặn để sưởi ấm cho họ.

A Toàn nép vào lòng Quý Hoài Chân, moi ra một mẩu bánh bao, là miếng mà ban nãy Quý Hoài Chân đưa cho bé, A Toàn không nỡ ăn hết để lại cho cậu mình một ít.

Quý Hoài Chân chỉ ngắt một mẩu nhỏ nhét vào miệng, từ từ nhấm nháp, rồi đút phần còn lại cho A Toàn, y quay sang hỏi Thiêu Bính: "Con kể lại cặn kẽ cho ta nghe một lần nữa xem, sư huynh của ngươi rốt cuộc bị sao thế?"

"Lúc trước, sau khi sư huynh con bị Bạch Tuyết tỷ tỷ đuổi đi, huynh ấy vẫn luôn không rời khỏi Lâm An, cứ nấp quanh quẩn gần Quý phủ. Thấy Bạch Tuyết tỷ tỷ ra khỏi thành, huynh ấy cũng liền đi theo. Trước khi đi huynh ấy dặn dò con, nếu xảy ra chuyện gì, cứ cắm đầu cắm cổ chạy thẳng đến phủ của ngài, thế nên con mới tới đây. Ồ đúng rồi, còn một chuyện nữa, ban nãy lúc con chạy ra ngoài tìm quần áo cho A Toàn, con loáng thoáng nghe thấy bọn họ nói gì mà, Thượng Kinh lại bị người Di Nhung chiếm mất rồi. Bọn Thát Đát nghe được tin này thì tức giận lắm, giết rất nhiều người."

Quý Hoài Chân ngớ người, trừng mắt nhìn chằm chằm Thiêu Bính: "Ngươi nói cái gì? Người Di Nhung đột nhiên rút quân là để đi đánh Thượng Kinh sao?"

Cậu ta gật đầu, thấy Quý Hoài Chân lại bắt đầu cười lớn một cách sởn tóc gáy. Cậu ta nhìn A Toàn, hai mắt tròn xoe nhìn nhau, mờ mịt nói: "Cậu đệ bị sao thế? Tại sao người Di Nhung lại phải quay về đánh Thượng Kinh? Nếu Thượng Kinh đã quan trọng đến vậy, thì dời đô đến Lâm An này làm chi."

A Toàn cũng không biết, chỉ nhìn bộ dạng này của Quý Hoài Chân mà không khỏi sợ hãi.

Cả hai người đều mờ mịt chẳng hiểu ra sao, chỉ thấy toàn thân Quý Hoài Chân đang run rẩy, vừa cười vừa nói: "Thì ra là thế... Thì ra là thế... Trước giờ bọn chúng không hề muốn chiếm lấy Lâm An... Tên khốn kiếp Doanh Hoà này."

Chẳng biết đã qua bao lâu, Quý Hoài Chân mới hồi phục tinh thần từ trong cơn điên loạn ấy.

Thiêu Bính lại hỏi: "Ngài có định đi tìm Bạch Tuyết tỷ tỷ không? Tỷ ấy chắc hẳn đang ở cùng với sư huynh ta."

Quý Hoài Chân đờ đẫn lắc đầu: "Không... Không tìm Bạch Tuyết nữa. Nàng ta ở cùng với sư huynh ngươi là tốt rồi, không cần thiết phải tìm nàng ta nữa."

Thiêu Bính ngẫm nghĩ một lúc, ngờ nghệch hỏi: "Vậy ngài định đi đến nơi nào?"

Quý Hoài Chân không nói gì, nhắm nghiền hai mắt lại.

Thiêu Bính đợi mãi chẳng thấy y đáp lại, ngoái đầu nhìn sang, thấy Quý Hoài Chân dường như đã ngủ thiếp đi rồi, trong miệng cậu ta còn lầm bầm: "Ngài thật kỳ lạ. Nước mất, nhà tan rồi, thế mà ngài vẫn ngủ được." Nói xong, cậu ta cũng chẳng thèm để ý đến Quý Hoài Chân nữa, tựa đầu lên vai y, bắt đầu ngáy khò khò.

Rõ ràng chẳng ăn uống gì, thế nhưng trong miệng Quý Hoài Chân lại đắng chát, chua xót khiến y khó mà đi vào giấc ngủ. Vừa nhắm mắt lại, bóng dáng xinh đẹp của tỷ tỷ lại hiện lên giữa vùng tăm tối trước mắt.

Y hướng về phía tỷ tỷ lớn tiếng hô gọi: "Đệ vẫn còn hai vạn thân binh! Đệ vẫn có thể ẩn mình chờ thời, vẫn có thể làm lại từ đầu! Chỉ cần đệ nghĩ cách đưa A Toàn trốn thoát khỏi Lâm An đến hội hợp với bọn họ, thì không sợ không có cơ hội lật ngược ván cờ. Tỷ tỷ, tỷ đừng đi! Tỷ đừng bỏ lại hai người bọn đệ... Đệ vẫn còn cơ hội! Đệ nhất định sẽ để cho mọi người được sống những tháng ngày tốt đẹp!"

Quý Vãn Hiệp trong bóng tối vẫn mỉm cười dịu dàng xinh đẹp như thế. Vạt váy dài của nàng tha thướt quết đất, tựa như đuôi của chim phượng hoàng. Nàng nhìn y, nói rằng không muốn để A Toàn làm hoàng đế, chỉ mong hai người bọn họ được sống vui vẻ, mong Quý Hoài Chân hãy đưa A Toàn cao chạy xa bay.

Quý Hoài Chân vươn tay đuổi theo vào trong màn đêm tĩnh mịch, giống hệt như lúc ở trong mật đạo, chưa đợi y chạm được vào vạt áo của Quý Vãn Hiệp, tỷ tỷ của y đã hóa thành hàng ngàn hạt bụi mịn, những hạt bụi ấy tựa như bươm bướm, bay đi mất.

Sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân lột một bộ quần áo từ trên xác người chết thay cho mình, rồi dẫn theo Thiêu Bính và A Toàn rời đi.

Hoả Thiêu cực kỳ có linh tính, nó biết ban ngày đi theo Quý Hoài Chân sẽ không tiện nên bèn tự mình chạy đi.

Sau khi y rời đi, một nhóm nhân mã nhỏ liền đi đến nơi này, cách thời điểm Quý Hoài Chân rời đi trước đó chưa tới thời gian nửa nén nhang.

Người đi đầu diện một bộ giáp nhẹ màu đen huyền, sau lưng cõng một thanh khoát đao bằng thép tinh luyện cao cỡ nửa người, mặc dù mang dáng dấp của một thiếu niên, nhưng trong ánh mắt lại toát ra vẻ điềm tĩnh đến mức khiến người ta khó mà quên được. Trên

cằm cậu lún phún râu ria, vết máu của kẻ địch trên áo giáp cũng chưa kịp lau sạch, thật sự không biết đã bao lâu rồi cậu chưa chợp mắt nữa.

Người này chính là Thác Bạt Yến Trì, hai năm qua lập được vô số chiến công hiển hách, khiến cho quân Tề và Thát Đát nghe danh đã sợ vỡ mật. Cậu ra lệnh: "Tìm tiếp đi, soát qua từng căn phòng một, y vừa mới giết chóc xông ra từ trong hoàng cung, nhất định không chạy được bao xa đâu."

Bọn thuộc hạ nhận lệnh rồi tản ra.

Tuy đưa ra mệnh lệnh như vậy, nhưng Yến Trì lại không hề đích thân đi vào trong lục soát. Cậu cởi mũ giáp ra kẹp vào khuỷu tay, thì phát hiện trên bậc thềm ngay dưới chân mình đang có một lão bộc nằm sấp, chắc hẳn là lúc chạy trốn thì đụng ngay kẻ địch, bị người ta dùng một nhát đao cứa đứt yết hầu mà chết. Ông ấy mở trừng trừng hai mắt, ở vết thương chí mạng đã bắt đầu có giòi bọ bò ra.

Lông mi của Yến Trì cụp xuống xuống theo tầm mắt, tiếp đó cậu cúi người bước tới, vuốt cho đôi mắt người nọ khép lại. Mái tóc đuôi ngựa búi cao của cậu cũng theo đó mà bung ra, hòa lẫn cùng với máu me và bụi đất, che khuất đi sự thương xót trong mắt Yến Trì.

Ô Lan cũng nối gót chạy tới, hỏi: "Có tin tức gì chưa?"

Yến Trì đứng thẳng người dậy, khôi phục lại khuôn mặt dửng dưng lạnh nhạt rồi lắc đầu.

Nhược Nhược lặng lẽ xuất hiện, cọ vào lòng bàn tay Yến Trì.

Bọn thủ hạ rảo bước tới, bẩm báo: "Bẩm báo tướng quân, Quý phủ không còn một ai sống sót."

Biểu cảm của Yến Trì không thay đổi: "Tìm tiếp đi, y trúng một mũi tên, cũng chẳng còn nơi nào khác để đi đâu, đến phòng ngủ mà tìm, xem thử ở đầu giường có cơ quan hay mật đạo nào không."

Kẻ đó nhận lệnh rồi đi, qua một lúc sau lại quay lại, nhìn nét mặt của Yến Trì một cái, rồi thấp giọng nói: "Tướng quân... Tìm, tìm thấy rồi, y chết rồi."

Tên lính này nói xong, lập tức cúi gầm mặt xuống.

Chưa đợi Yến Trì lên tiếng, Ô Lan đã sốt sắng gay gắt truy hỏi: "Chết như thế nào? Làm sao xác nhận được đó là y!" Cậu ta thấp thỏm lo âu quay sang nhìn Yến Trì, nhưng Yến Trì lại tựa như không hề nghe thấy gì, cậu chỉ hơi đưa tay lên, dường như muốn đưa tay chạm ngực, nhưng rất nhanh đã buông thõng xuống.

Tên lính nọ cúi đầu, thành thật thưa lại: "Vết đao chí mạng nằm ở ngực, đầu cũng đã bị người ta cắt mất mang đi rồi, hẳn là đem đi lĩnh thưởng. Tuy không thể thông qua diện mạo để xác nhận thân phận nữa, nhưng bên cạnh y còn có hai thi thể khác, một cái nhìn cách ăn mặc thì có vẻ là gã sai vặt, cái xác còn lại mặc loại vải chất liệu không tầm thường, thân phận ắt hẳn cũng không nhỏ, là một bé trai khoảng sáu bảy tuổi."

Ô Lan lại liếc nhìn Yến Trì một cái, tyy trong lòng nóng như lửa đốt nhưng cũng không dám thay cậu ra lệnh.

Thác Bạt Yến Trì chẳng nói một lời rất lâu sau đó, cuối cùng mới mở miệng.

"Đưa ta đi xem xem."

Giọng nói của Yến Trì rất bình tĩnh, bước chân cũng rất vững vàng.

Đôi ủng sắt của cậu giẫm lên xác chết la liệt dưới đất, đạp qua một đống thịt nát bét lẫn cùng máu tanh, cậu được bọn thủ hạ dẫn đi nhận dạng thi thể. Đến khi bước đến trước cửa phòng, bước chân từ trước đến nay chưa từng ngần ngại của cậu đột nhiên khựng lại. Cậu mờ mịt nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng chặt kia, như thể đột nhiên nhận ra có thứ gì đang đợi mình ở đằng sau cánh cửa đó —— Sau một chốc im lặng đến mức khiến người ta chẳng thể đoán được tâm tư, Thác Bạt Yến Trì mới đẩy cửa ra.

Một mùi xác thối khó ngửi ập thẳng vào mặt, những kẻ xung quanh đều bịt miệng bịt mũi lui ra xa đến mấy trượng, ngay cả Ô Lan cũng phải đứng sang một bên nôn khan, thế nhưng Yến Trì không chớp lấy một cái, cứ thế đi thẳng vào trong.

Ô Lan đột nhiên chỉ thẳng xuống đất: "Là người hầu của y, Tam Hỉ..."

Yến Trì "Ừ" một tiếng.

Ánh mắt cậu dừng lại trên thi thể không đầu đó rất lâu, rồi mới quay sang nhìn Tam Hỉ đang nằm bên cạnh. Ánh mắt cậu không vui không buồn, bình tĩnh cực kỳ. Giữa ánh nhìn kinh ngạc của bao người, cậu bước đến bên cạnh thi thể Tam Hỉ, đưa tay sờ đằng sau tai nó, sờ mặt nó. Vuốt ve lần thứ nhất, trong lòng vẫn còn ôm ấp may mắn, đến lần thứ hai, lần thứ ba, cậu chợt phát hiện ra người này không hề đeo mặt nạ da người, không phải là người giả trang.

Khuôn mặt cậu lạnh tanh không biểu cảm, trong mắt chất chứa vẻ bướng bỉnh cố chấp, nhưng động tác lại trở nên hấp tấp một cách rõ rệt. Cậu mò mẫm trên gương mặt lạnh lẽo

xám ngoét của Tam Hỉ để tìm chứng cứ, đường như chỉ cần tìm ra càng nhiều sơ hở thì sẽ càng có thể chứng minh cái tên tai họa Quý Hoài Chân đó vẫn còn sống.

Ô Lan chợt nói: "Sống chết có số, nếu không phải hôm đó ngài bắn y một mũi tên, chưa đợi đến lúc Lâm An thất thủ, đại ca của ngài đã sớm ra tay với y rồi." Lời này vừa thốt ra, ngược lại giống như đang nhắc nhở Yến Trì điều gì đó. Cậu lập tức lao đến bên cạnh thi thể nam giới không đầu kia, kéo tung áo ra nhìn —— một vết sẹo tròn màu hồng nhạt do cung tiễn để lại hiển hiện rõ mồn một trên ngực!

Yến Trì nhìn chằm chằm vào vết sẹo đó.

Vết sẹo kia vừa lộ ra, dường như đã càng thêm chứng minh thi thể này chính là Quý Hoài Chân, nhưng Thác Bạt Yến Trì lại luôn cảm thấy có điểm gì đó không đúng.

Đột nhiên, Ô Lan ý thức được điều gì đó, cậu ta liền vội vàng liếc nhìn bàn tay phải của thi thể không đầu đó, thì thấy ở ngay giữa lòng bàn tay phải của đối phương, cũng có một vết sẹo do cung tiễn để lại! Thế nhưng vết sẹo đó rất mới, thoạt nhìn liền biết là do mấy ngày gần đây mới tạo ra.

Người này không phải Quý Hoài Chân!

Ô Lan thở phào một cái, ngay lập tức lại phản ứng được, vì sao cậu ta lại phải thở phào chứ? Trong lòng cậu ta không kìm nổi dấy lên cảm xúc buồn bực.

Nhưng buồn bực qua đi lại xen lẫn cảm giác thấp thỏm lo âu, do dự chần chừ, không biết có nên nói tin tức này cho Yến Trì hay không. Cậu ta quan sát sắc mặt của người kia, chỉ thấy Yến Trì quá đỗi tĩnh lặng, bình thản đến mức quỷ dị, lặng lẽ đến độ khiến người ta bất an, cậu chỉ gắt gao nhìn chằm chằm vào cái xác kia, thà rằng cậu kích động đau buồn tột độ, thì cũng tốt hơn cái vẻ im lìm không lên tiếng như lúc này.

Ngay vào lúc Ô Lan không chịu nổi nữa đang định nói điều gì, Yến Trì bỗng lật úp cái thi thể không đầu đang mặc quần áo của Quý Hoài Chân, rồi xé toạc phần áo ở bả vai hắn xuống —— Chỉ thấy bả vai hai bên của thi thể kia sạch sẽ láng mịn, chẳng có lấy một vết sẹo nào!

Vết thương do trúng tiễn ở trước ngực và tay phải của Quý Hoài Chân thì ai cũng rõ, nhưng riêng hai dấu răng ở bả vai, thì chỉ có một mình Yến Trì biết!

Thác Bạt Yến Trì nhìn chằm chằm thi thể đó lại im lặng thêm một lúc lâu nữa.

Trong lòng Ô Lan sửng sốt, không rõ bả vai của Quý Hoài Chân làm sao, cậu ta nôn nóng bất an, đang định mở miệng hỏi thêm thì liền thấy Yến Trì nở nụ cười lạnh, cậu đứng dậy nói: "Tiếp tục tìm đi, y chưa chạy đi đâu xa đâu."

Cậu ta chỉ cảm thấy luồng khí thế quanh người Yến Trì đã chợt thay đổi, lại càng lạnh lẽo thêm mấy phần.

Đôi ủng sắt của Yến Trì sải những bước lớn đi ra ngoài, cậu điềm tĩnh nói: "Bây giờ không cần tìm Quý Hoài Chân nữa, đi tìm Lục Thập Di."

Lại nói đến Quý Hoài Chân, y dẫn theo Thiêu Bính và A Toàn chạy được một quãng chưa xa, thì đã trông thấy một tốp lính Thát Đát đang lùng sục khắp nơi. Lúc bấy giờ trên dưới Lâm An đều đang phòng bị giới nghiêm, không một ai được phép vô cớ ra khỏi thành, ép cho y không có lối nào để thoát, đành phải mang theo hai người họ trốn chui trốn nhủi, lẻn vào trong phòng của một tiệm rèn ven đường.

Trong căn nhà đó hôi thối không chịu nổi, hai cỗ thi thể nằm vắt ngang, xem ra cũng là do phản kháng liều mạng lúc người Thát Đát ập vào thành nên mới biến thành hai hồn ma chết oan.

A Toàn lo sợ nói: "Cậu ơi, con thấy hơi đói."

Quý Hoài Chân suy nghĩ giây lát, y ngồi xổm xuống, nói với A Toàn: "Con có còn nhớ những lời mẹ dặn không? Bây giờ con không phải thái tử Đại Tề, càng không phải là nam nhi, con là nữ nhi, sau này con chính là con của cậu. Cậu sẽ đổi tên cho con, không gọi A Toàn nữa, gọi là Quý Vãn, đã nhớ chưa?"

Nói xong, y đưa mắt nhìn Thiêu Bính, Thiêu Bính gật đầu: "Ta cũng nhớ rồi."

A Toàn vừa nghe vậy, dù cho trong lòng có chút uất ức, không hiểu được vì sao cậu không thể làm cậu mà cứ phải làm cha, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Đúng vào lúc này, Thiêu Bính tựa như đã nhìn thấy thứ gì đó xuyên qua khe cửa, hoảng sợ nói: "Cái tên họ Thác Bạt! Ta nhìn thấy cậu ấy rồi!"

Quý Hoài Chân sửng sốt, lập tức xoay người nhìn ra bên ngoài với vẻ khó mà tin được, y lẩm bẩm: "Cậu ta không thể nào xuất hiện ở nơi này được. Nếu cậu ta không ngốc, thì hẳn là phải tranh giành cái quyền tiến vào làm chủ Thượng Kinh với Doanh Hoà và Ngao Vân mới đúng."

Trên con đường lớn cách nhau một cánh cửa, Thác Bạt Yến Trì dẫn quân đuổi đến đây, dường như không hề để tâm đến những điểm khác thường của tiệm rèn ven đường, cậu chỉ quay đầu hỏi Ô Lan đang đứng bên cạnh: "Có tin tức của Lục Thập Di không?"

Ô Lan lắc đầu.

Yến Trì không nói thêm gì nữa, lại nói: "Tìm tiếp, bằng mọi giá phải tìm cho ra Lục Thập Di."

Ở trong phòng, Thiêu Bính vừa nghe vậy, ngay lập tức quay sang nhìn Quý Hoài Chân. Cậu ta không hề chú ý đến vẻ mặt ngây ra của đối phương sau khi nghe chính miệng Yến Trì đang đi tìm kiếm Lục Thập Di, mà chỉ mừng rỡ cuống cuồng nói: "Tuy cậu ấy không phải tới đây để tìm ngài, nhưng nếu ngài đi cầu xin cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ cứu ngài. Có cậu ấy ở đây, chúng ta sẽ được cứu rồi!" Cậu ta vừa định đẩy cửa hét lớn, thì một đôi tay đã từ phía sau kéo chặt cậu ta lại, bịt kín cái miệng đang lải nhải không ngừng kia, để không cho cậu ta phát ra một tiếng la lối nào thu hút chú ý của người nọ.

Thiêu Bính dùng ánh mắt để chửi Quý Hoài Chân đúng là đồ ngốc, cậu ta cố giãy dụa muốn gọi Yến Trì cho bằng được, nhưng Quý Hoài Chân sống chết cũng không buông tay ra.

Y xuyên qua khe hở của cánh cửa, đờ đẫn nhìn ra ngoài, thấp giọng nói một mình: "... Làng Bằng Lan không phải là nơi để cái loại người như ta có thể đi đến."

Nhìn thấy Yến Trì một thân giáp nhẹ, trên người mặc dù để lại những vết tích ẩu đả, thế nhưng cũng khó lòng che giấu đi vẻ hiên ngang tận trong xương cốt.

Trên thành lầu gặp nhau hôm ấy, hai người cách nhau rất xa, Quý Hoài Chân không nhìn rõ, giờ đây thì đã nhìn thấy rành rành rồi. Dáng vẻ hiện tại của Yến Trì càng khiến người ta phải mê đắm khao khát hơn dáng vẻ y thường mơ về đối phương trong suốt hai năm qua. Người trong lòng mà y yêu thương nhung nhớ, nếu so với con chó rơi xuống nước nước mất nhà tan như Quý Hoài Chân, thì quả thực là cách xa nhau một trời một vực.

Chapter 93

Yến Trì ở ngoài cửa hình như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn về hướng này.

Quý Hoài Chân đờ đẫn rúc người vào sâu bên trong thêm một chút.

Nhưng nhịp tim lại chợt đập nhanh hơn, cuồn cuộn dâng lên tựa như đốm lửa bùng thiêu đồng cỏ. Có một thoáng y cảm thấy xấu hổ chẳng biết giấu mặt vào đâu, có một thoáng y lại nhớ về bản thân mình lúc lên tám tuổi, ngu xuẩn, tham ăn, mất mặt trước Lục Thập Di, đứng ở cạnh Lục Thập Di, quả thực là vô cùng lạc lõng, chẳng thể nào hòa hợp.

Cũng may duyên phận của hai người đã hết. Mặc cho Quý Hoài Chân có nghĩ ngợi miên man, có lo âu thấp thỏm, thì Yến Trì cũng chỉ liếc nhìn sang đây đúng một lần rồi lập tức rời mắt đi ngay. Ngược lại, Nhược Nhược đi theo bên cạnh cậu lại phát giác được điều dị thường, nó nằm bò gầm gừ nguy hiểm, vừa định xông qua đó thì Yến Trì đã quát lớn: "Nhược Nhược!"

Con sói lớn kia vùng vằng đưa mắt nhìn về hướng này một cái, rú lên mấy tiếng rồi bước theo Yến Trì.

Thiêu Bính kêu hức hức, mở to đôi mắt nhìn Yến Trì dẫn lính lướt qua nơi này, đi xa về phía trước.

Cho đến khi chắc chắn rằng Yến Trì sẽ không còn phát hiện ra những động tĩnh của bên này nữa, Quý Hoài Chân mới buông lỏng tay ra. Thiêu Bính hét toáng lên: "Sao ngài không để ta gọi cậu ấy lại!"

Quý Hoài Chân bình tĩnh trả lời: "Nếu ngươi muốn tìm cậu ta cầu xin che chở thì ta sẽ không cản, nhưng ta phải dẫn A... Quý Vãn đi, đợi đến khi cả hai đi rồi, ngươi thích làm thế nào thì làm."

Thiêu Bính suy nghĩ: "Thế nhưng ngài còn có thể đi đâu nữa?"

Câu nói này tuy không lọt tai, nhưng cũng là sự thật. Hiện giờ nước Tề đã diệt vong, Quý Hoài Chân bị Thát Đát ban lệnh truy nã khắp nơi, vẫn còn chưa biết lúc nào bọn chúng sẽ lục soát đến phủ rồi phát hiện ra mấy cái xác chết kia. Y mang theo một thái tử mất nước, trước có sài lang, sau có hổ báo. Thiên hạ rộng lớn là thế, e rằng hai người bọn họ chẳng còn nổi một chốn nương thân nữa.

Y muốn báo thù cho Quý Vãn Hiệp, nhưng lại không biết mình nên giết ai.

Y muốn để A Toàn được sống những ngày tốt đẹp, lấy lại những gì mà bé đáng được hưởng, thế nhưng trong tay y lúc này chỉ còn sót lại hai vạn tàn binh, vẻn vẹn đủ để miễn cưỡng bảo toàn tính mạng.

Thậm chí ngay cả Bạch Tuyết cũng sống chết không rõ, nàng ta còn chưa kịp điều động binh lính đến nơi này thì người Thát Đát đã đánh vào thành, bây giờ chỉ biết được nàng ta đang ở chung với Lộ Tiểu Giai.

... Nhưng mặc kệ đi nơi đâu, bất luận là tính toán điều gì đi chăng nữa, thì cũng không thể cứ ở lì trong thành Lâm An mà ngồi chờ chết được.

Thiêu Bính lớn tiếng hỏi lại: "Ngài có định đi tìm Tiểu Giai sư huynh của ta và Bạch Tuyết tỷ tỷ không?"

Quý Hoài Chân thầm nghĩ trong lòng, nếu Bạch Tuyết cứ mãi đi theo y thì cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp nào, nàng ta được ở bên cạnh Lộ Tiểu Giai đã rất tốt, cũng đến lúc nên chia tay nhau tại đây rồi.

Nhưng mấy lời này vì sao phải nói cho Thiêu Bính nghe?

Y chỉ ngoảnh mặt lại lạnh lùng nhìn Thiêu Bính một cái, bình thản nói: "Nể mặt Lộ Tiểu Giai, ta sẽ nghĩ cách để đưa ngươi ra khỏi thành. Nhưng tốt nhất là ngươi nên biết điều một chút, không được phép ngáng chân ta, càng không được tiết lộ chuyện của... Quý Vãn cho bất cứ ai. Đợi sau khi ra khỏi thành rồi, nếu ngươi muốn sống thì hãy cách xa ta ra một chút."

Thiêu Bính vội vàng gật gật đầu: "Cảm tạ Quý đại nhân."

Quý Hoài Chân thoáng ngẩn người ra, y chợt mỉm cười: "Cảm tạ? Ngươi cảm tạ ta?"

Y cười khổ lắc đầu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Quý Hoài Chân cũng xem như là nắm chắc được vài phần, y lại không an tâm mà dặn dò A Toàn: "Kể từ bây giờ, con phải gọi ta là cha, con là một bé gái, con tên là Quý Vãn, đã nhớ kỹ chưa? Cũng không được để cho bất cứ ai biết mẹ của con là ai."

A Toàn nước mắt lưng tròng gật đầu.

"Con nhớ rồi, người là cha con, con tên là Quý Vãn, con là một bé gái."

Quý Hoài Chân kéo bé ôm sát vào trong lòng, thân hình A Toàn nhỏ xíu, bị y ôm chặt đến không hở chút gió, bé nghẹn ngào nói: "Con nhớ mẹ lắm."

Chỉ độc một câu nói ấy thôi, mà đã suýt chút nữa khiến cho Quý Hoài Chân sụp đổ. Y hung hăng ấn mạnh xuống lòng bàn tay phải, cảm giác đau đớn kịch liệt ập tới làm cho y tức thì tỉnh táo lại, xốc lại tinh thần.

Vì sợ Yến Trì đột ngột vòng trở lại, y bèn dắt theo A Toàn đang ăn mặc như một bé gái cùng Thiêu Bính rời khỏi chốn này, y dự tính là sẽ đi kiếm một nơi trú ẩn khác trước đã, chờ đến lúc trời tối đen rồi mới tìm cách để lẩn trốn ra khỏi thành.

Đi mới được nửa đường lại xém chút nữa chạm trán với nhóm người Thác Bạt Yến Trì đang tuần tra ở xung quanh.

Quý Hoài Chân che giấu, tránh né bọn họ mà đi. Khó khăn lắm mới né được rồi, Thiêu Bính nổi đóa lên mắng mỏ: "Cái tên họ Thác Bạt này làm sao thế! Lúc trước nhìn còn sáng dạ lắm, sao lúc này đến chúng ta mà cũng không thấy vậy, cậu ta mù rồi hả!" Đột nhiên Thiêu Bính như vỡ lẽ ra điều gì, hỏi: "Ơ, không đúng nha, không phải ngài từng nói cậu ta sẽ không xuất hiện tại Lâm An sao? Thế tại sao lại tới đây."

Lời nói vô tâm của cậu ta lại khiến Quý Hoài Chân như bừng tỉnh ngộ, lẩm bẩm tự nói với mình: "Đúng vậy... tại sao cậu ta lại xuất hiện ở chỗ này? Dù cho cậu ta không muốn tranh ngôi đại hãn đi chăng nữa, thì cũng phải dẫn đại quân Di Nhung đi đột kích Thượng Kinh mới đúng chứ, cậu ta là chủ soái cơ mà. Việc người Di Nhung cướp lấy Thượng Kinh là một trận quyết chiến không còn đường lui, nếu như không lấy được thì bọn họ cũng xong đời..."

Biên giới Đại Tề bị kẹp giữa hai ngọn núi lớn, phía Đông Bắc là Sắc Lặc Xuyên của người Di Nhung, có núi Thương Ngô chắn ngang. Thát Đát kéo đến từ hướng tây bắc, bị ba ngọn núi Trấn Giang càng khó vượt qua cản lại. Nơi giao nhau của hai ngọn núi này là một dải bình nguyên, đi tiếp về phía Nam là địa phận của người Tề, các thành trì biên ải như Cung Châu, Kim Thủy, Vấn Dương đều tọa lạc ở chốn này, quanh năm suốt tháng hứng chịu khói lửa binh đao. Nếu hai tộc muốn xuất quan để cướp bóc đất đai và tài sản của người Tề, thì ba nơi này nhất định sẽ là nơi phải đứng mũi chịu sào.

Thế nhưng Thượng Kinh lại cách ba địa điểm này vài tòa thành nhỏ hẹp, lúc trước khi quốc lực còn lớn mạnh, Võ Chiêu Đế tự mình chinh chiến mới dời đô đến vùng đất có phong thủy trù phú là Thượng Kinh này. Chờ đến lúc quốc lực suy yếu rồi, thì cái bất lợi của Thượng Kinh mới dần dần phơi bày ra, bởi vậy mới tính đến chuyện dời đô lùi sâu về phía nam đến Lâm An.

Tuy Lâm An là lớp phòng tuyến cuối cùng của Đại Tề, Lâm An vừa thất thủ thì Đại Tề cũng tiêu vong, lòng dân ly tán. Trông thì có vẻ như là chỗ hiểm yếu, nhưng Thượng Kinh mới là nơi có nhiều lợi ích nhất đối với người Di Nhung và Thát Đát!

Tiến thì có thể đánh xuống phía nam, lui thì có thể phòng thủ ở phương bắc. Thượng Kinh bị người Di Nhung chiếm đóng, thực sự đã chặt đứt đường tiến quân vào Trung Nguyên của Thát Đát từ nơi sào huyệt nằm ngoài ba ngọn núi Trấn Giang. Đồng thời cũng có thể cho quân cứu viện nhà mình thuận tiện vào quan, hình thành một thế cờ trong ứng ngoài hợp, từ từ gặm nhấm tiến gần về phía nam để chiếm đoạt những địa hạt mà Thát Đát đang giữ lấy tại Lâm An, dồn bọn chúng vào đường cùng.

Người Di Nhung giả bộ tranh giành Lâm An cùng với Thát Đát, sau đó lại làm ra vẻ sức cùng lực kiệt nên bỏ trốn ngay vào khoảnh khắc mấu chốt, cũng chỉ vì muốn dương đông kích tây, thừa dịp Thát Đát điều động phần lớn binh lính ở Trung Nguyên tới Lâm An, mới quay đầu đi chiếm lấy Thượng Kinh.

Quý Hoài Chân bỗng lên tiếng: "Không đúng... Không đúng, đây là trận chiến một mất một còn của bọn họ, không cho phép xảy ra bất cứ sai sót nào. Cho dù Yến Trì có làm

việc theo cảm tính cố tình nán lại để tìm Lục Thập Di đi chăng nữa, thì tại sao Doanh Hoà lại chịu mạo hiểm lớn đến thế để mặc cho cậu ta làm bừa. Trừ phi..."

Trong phút chốc, Quý Hoài Chân toát mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, y ngửi thấy một âm mưu còn to lớn hơn rất nhiều.

Chưa đợi y nghĩ ngợi thêm, Thiêu Bính đột ngột nói: "Nguy rồi, bọn Thát Đát tới kìa."

Chỉ thấy ngay phía trước tầm nhìn, bất thình lình xuất hiện một toán lính Thát Đát, ba người liền vội vã núp vào. Nhìn sơ qua cũng có đến tầm ba bốn trăm người, nhìn hướng mà chúng đang đuổi tới, rành rành là nhắm về phía Yến Trì.

Thiêu Bính thì thầm: "Có phải là bọn chúng nhắm vào cái tên họ Thác Bạt đó không."

Dù cho Yến Trì trong hai năm nay đã lột xác hoàn toàn đi chăng nữa, nhưng có thay đổi thế nào thì cũng chỉ là xác phàm cõi tục. Thủ hạ đi theo bên người cậu lúc này còn chưa đến mười mạng, nếu ngõ hẹp đụng mặt Thát Đát, chắc chắn không tránh khỏi một hồi huyết chiến.

Doanh Hoà vứt bỏ Lâm An để cầm quân đi đánh chiếm Thượng Kinh, mượn cớ đó mà cắt đứt căn cứ đóng quân phía sau của người Thát Đát. Nếu bây giờ Yến Trì bị Thát Đát tóm được, chẳng biết rồi sẽ rơi vào kết cục thảm hại nào nữa.

Hai năm trước y bày mưu hãm hại Yến Trì là bởi vì biết rõ Doanh Hoà tình nguyện thuận nước đẩy thuyền lấy cớ xuất binh đánh Thát Đát. Thế nhưng hiện giờ, Yến Trì đã nắm trong tay binh quyền, có xích mích tranh đoạt hoàng vị với Doanh Hoà, nếu cậu gặp nguy hiểm vào ngay lúc này, thì liệu còn có ai trong Di Nhung tình nguyện vứt bỏ cục diện thật tốt kia để tới cứu cậu đây?

Thiêu Bính cuống quýt giục: "Mau đi thôi, sao ngài còn đứng đực ra đó vậy!"

Quý Hoài Chân đờ đẫn nói: "Đúng thế, phải đi thôi. Ta vẫn còn hai vạn thân binh, cho dù từ nay về sau chẳng màng thế sự nữa, kiếm đại một chỗ thu mình trốn tránh, thì cũng có thể gắng gượng sống sót qua ngày. Ngươi nói đúng... phải đi rồi."

Y đột nhiên sờ cổ tay phải của mình, hai mắt đờ ra, miệng lẩm bẩm: "... Nhất định phải để A Toàn sống sót." Dứt lời, y lại đưa tay đi nắm lấy tay A Toàn.

Thiêu Bính gọi với theo: "Vậy ngài mau động đậy đi chứ! Bọn Thát Đát kia có đáng sợ thì liệu có tàn độc được bằng ngài không? Cái tên họ Thác Bạt kia nằm trong tay ngài mà còn sống sót được, thì làm gì phải sợ Thát Đát kia chứ. Hơn nữa, cậu ta có nhiều huynh đệ như vậy, chắc chắn sẽ có người đến cứu cậu ta thôi, lẽ nào có thể trơ mắt nhìn cậu ta bỏ mạng được, cũng giống như ngài cứu tỷ tỷ của ngài, cũng giống như Tiểu Giai sư huynh của ta đến cứu ta vậy! Ngài có một thân một mình, ngài lấy sức đâu mà cứu người ta!"

Quý Hoài Chân chợt ngừng lại, ánh mắt sắc như dao găm trừng thẳng vào Thiêu Bính.

Thiêu Bính sinh ra đã chậm chạp đần độn, đầu óc trống rỗng, nhưng vào phút này cậu ta lại cảm giác được sóng lưng lạnh ngắt, cứ như thể bản thân đã quay về lại cái đêm hôm ấy. Quý đại nhân giống hệt một cô hồn dã quỷ bò ra từ dưới địa ngục, tóc tai bù xù đứng sừng sững trước mặt cậu ta, cầm kiếm đâm xuyên qua người một tên Thát Đát.

A Toàn đau đớn kêu lên một tiếng: "Cậu... Cha, cha nắm đau tay con rồi."

Quý Hoài Chân hoảng hốt nới lỏng tay ra, cúi đầu nhìn A Toàn.

Y nhìn chằm chằm gương mặt của A Toàn, bàn tay phải vốn dĩ chẳng thể nào gồng sức nắm chặt được kia vuốt ve thật kỹ khuôn mặt mềm mại của bé, y nhìn chằm chằm gương mặt A Toàn giống hệt Quý Vãn Hiệp, chợt ngẫm về bóng lưng cầm kiếm một đi không trở lại của tỷ tỷ, miệng vết thương vốn đã lành lặn trước ngực lại bắt đầu râm ran đau đớn. Bên tai y văng vẳng lời nói của Tam Hỉ, nói y cả đời này cũng chẳng xứng đáng có được thứ gì cả.

A Toàn ngây thơ nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay đang vuốt trên má mình, khẽ giọng nói: "Cha... Sao tay cha lại run rẩy thế kia."

Yết hầu của Quý Hoài Chân lên xuống một hồi, y nhìn A Toàn, trịnh trọng nói: "Cha đảm bảo với con, cậu ấy sẽ không làm tổn thương con đâu."

A Toàn ngẩn người ra hỏi: "Ý cha là gì? Ai sẽ không làm tổn thương con ạ?"

Quý Hoài Chân không đáp lời, y đứng thẳng người lên ôm theo A Toàn, Thiêu Bính đuổi theo sát nút. Quý Hoài Chân dắt díu bọn họ chạy dọc theo các con đường ngõ hẻm, cương quyết muốn bắt kịp Yến Trì trước khi người Thát Đát kéo đến. Chẳng tiếc việc mạo hiểm bị bắt sống, y sớm một bước đụng mặt Yến Trì ở phía trước con hẻm nọ.

Y không hoàn toàn xuất đầu lộ diện, mà chỉ lộ ra bóng lưng khiến người khác phải suy nghĩ xa xôi. Kế tiếp y vội cướp lấy con chiến mã lang thang trên con phố rồi phóng thẳng một đường về phía ngôi miếu hoang tàn nằm ở hướng Bắc ngoài thành.

Động tĩnh như vậy đã đủ để dời đi sự chú ý của Yến Trì. Cậu không nói không rằng, không màng đến việc Ô Lan dốc lòng ngăn cản, lên ngựa đuổi sát phía sau.

Thấy Yến Trì bởi vì mải lo bám đuổi y mà tình cờ tránh được đám lính Thát Đát, Quý Hoài Chân mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng sang khoảnh khắc tiếp theo, tim y lại thót lên tận cổ, chạy mới được nửa đường, y đã ẵm A Toàn và lôi Thiêu Bính xuống ngựa, ôm lấy xác của một kẻ chết bên đường trói gô trên yên ngựa. Kế đó y lôi lưỡi dao găm ra đâm một nhát thật hung ác vào chân con ngựa, chỉ thấy nó vì phải chịu đau đớn nên liền phát cuồng lên, lao thẳng về phía trước một cách bất chấp.

Quý Hoài Chân ôm A Toàn, tay kia dắt Thiêu Bính, cắm cổ lủi thủi trốn vào trong ngôi miếu vốn dĩ đã hoang phế kia.

Chỉ thấy ngay giữa chính điện, lớp vàng son lấp lánh trên thân tượng phật đã sớm bong tróc, phơi bày ra bức tượng phật bằng bùn đất pha tạp nham nhở đủ màu bên trong, giống hệt như quê hương non sông gấm vóc rách nát phiêu bạt này. Tượng phật khép hờ đôi mắt, ánh mắt ngập tràn vẻ xót thương, thế nhưng bên dưới đài sen lại có thi thể của vị chú tiểu nằm rạp xuống, nay đã hóa thành đống xương trắng, cũng chẳng biết đã chết được bao lâu.

A Toàn lo sợ ôm chầm lấy chân Quý Hoài Chân, trong thoáng chốc còn suýt nữa đã gọi sai:

"Cha... Con sợ lắm."

Quý Hoài Chân thoáng bừng tỉnh, y nhét gọn A Toàn và Thiêu Bính ra phía sau đài sen, rồi len lỏi nhìn ra phía ngoài xuyên qua những khe hở rách nát của cửa sổ giấy. Quả nhiên trông thấy một đám người đang nhắm về phía ngả này đi đến, người cầm đầu không ai khác mà là Yến Trì với gương mặt lạnh lẽo. Chiến mã chạy xa đến như vậy cũng chẳng lừa gạt được cậu.

Quý Hoài Chân chợt xách ngược cả A Toàn và Thiêu Bính lôi ra.

A Toàn không biết tại sao cậu mình lại lo lắng đến nhường này, bản thân bé cũng đâm ra run rẩy theo, nước mắt ràn rụa: "Cậu... Cha... Nước tan tành rồi, mẹ không còn nữa, tại sao chúng ta còn không mau trốn đi, rốt cuộc thì chúng ta còn tính đi đâu đây. Con sợ chốn này, đi thôi cha."

Bé sực nhớ đến khi nãy lúc ở trên lưng ngựa, nằm vùi vào trong vòng tay Quý Hoài Chân nên được đưa mắt ngó xem một cái.

Người đứng đầu đang rượt đuổi đằng sau bọn họ tuy có vóc dáng đẹp mã, nhưng sắc mặt lại lạnh ngắt như tiền, dường như có mối thâm thù đại hận nào đó với cậu của bé, sau lưng còn vác theo một thanh đại đao cao tầm nửa người, chỉ cần lướt ngang thôi cũng khiến cho người ta sợ hãi, hệt như quay trở lại cái ngày đó.

Dưới mặt đất la liệt những người đang nằm lăn lóc, có người tuôn máu đỏ, có người kêu gào đứt ruột, có người lại van lạy sống, thậm chí còn có kẻ mặc bộ y phục quái dị cười ngặt nghẽo. Cái lúc chúng cười cợt cũng là lúc giơ cao thứ vũ khí giết người y đúc con dao phay ấy. Nơi nào lũ người này lướt qua, thì số lượng người đổ nhào càng lúc càng nhiều, những tiếng kêu than thê thiết rợn người lại càng rộn rã.

Mẹ của bé xoa gò má của bé, nói rằng bản thân sẽ hóa thành những vì tinh tú trên bầu trời.

A Toàn dường như ngộ ra điều gì, rùng mình run lẩy bẩy, rốt cuộc thì chịu không nổi nữa, quên bẵng luôn cả lời dặn dò của Quý Hoài Chân, nấc nở khóc: "Cậu, lũ người kia dã man thật đấy, hung hăng quá chừng, con sợ chết đi được."

Quý Hoài Chân vội lấy tay chùi đi dòng nước mắt nhòe nhoẹt trên mặt A Toàn, để không làm bé lo lắng, y cố ra vẻ thoải mái nói: "Đừng có sợ, người dẫn đầu bọn họ là tình nhân

cũ của cậu đấy, mới mười bảy tuổi đầu mà đã bái đường thành thân với cậu trước mặt trời đất tổ tông rồi, con cũng nên gọi đối phương một tiếng cậu mới phải. Nếu đã là cậu của con, thì sao lại làm tổn thương con được. Vì sao mà phải sợ y chứ? Chỉ là A Toàn có còn nhớ không? Bây giờ ta là cha của con, thế thì con nói xem, con phải gọi đối phương là gì mới đúng?"

A Toàn nghe xong vẫn chẳng hiểu ra được ý gì, lo sốt vó đến mức mặt mũi đỏ gay gắt, nghẹn ứ một hồi lâu, tủi thân thốt lên: "... Người là cha của con, vậy thì người nọ là mẹ của con ư? Cơ mà con có mẹ rồi, con, con, con... Con không chịu gọi người ta là mẹ đâu."

Quý Hoài Chân chẳng còn thời gian đâu mà từ từ dỗ dành bé nữa, đành cắn răng dặn dò: "Lát nữa ta mà nhéo con một cái, thì con cứ gọi y là cha, nhớ kỹ chưa? Chỉ có như thế, thì ta mới có cơ may mang con thoát khỏi chốn này."

A Toàn vừa rươm rướm nước mắt, vừa "à" lên một tiếng.

"Ngài cứ nói với cậu ta ngài là người đã cứu cậu ta lúc nãy là được mà." Thiêu Bính lờ mờ hiểu ra điều gì đó, không có mắt nhìn chen vào: "Ngài nói như vậy, cậu ta sẽ chẳng cứu ngài đâu, ngài chỉ làm cậu ta điên tiết lên thôi, tuy cậu ta không lấy mạng ngài, nhưng sẽ triệt để chán ghét ngài, vứt ngài lại nơi này tự sinh tự diệt."

Vẻ mặt của Quý Hoài Chân tỉnh táo đến quái dị, y cười nhạt, trầm giọng nói: "Vậy thì còn gì tốt hơn nữa."

Cánh cửa gỗ vốn đã lung lay sắp đổ, hình thức giống hệt vật trang trí sau lưng bị người ta đá văng ra, gió lạnh cuốn theo lá rụng thổi thốc vào. Rõ ràng là chưa quay người lại nhìn, Quý Hoài Chân đã ngửi thấy mùi sắt gỉ trên người nọ trước một bước, cảm nhận được nỗi hận thù đằng đằng sát khí đến muộn hai năm.

Cùng với tiếng ngân khẽ tựa rồng gầm khi thanh khoát đao bằng thép tinh luyện tuốt khỏi vỏ, là một tiếng gầm nghiến răng nghiến lợi, gửi gắm đầy ái hận: "Quý Hoài Chân".

Thiêu Bính trơ mắt ra nhìn Quý Hoài Chân thay đổi sắc mặt, mới vừa nãy còn ra vẻ thong dong xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, nét mặt tàn độc, lúc này lập tức cười tươi như hoa nở, y lại trưng ra cái bộ mặt xu nịnh xun xoe bợ đỡ trơn tru dẻo quẹo từ thuở nhỏ của mình, vội nhào qua ôm chầm lấy Yến Trì.

Yến Trì còn chưa kịp vung đao ra thì trước mắt đã hoa lên, chỉ cảm giác có một người lao về phía mình, rồi ôm riết lấy cậu qua lớp áo giáp lạnh lẽo cứng rắn.

Suốt hai năm qua chưa từng có một ai lại đến gần cậu như vậy, lực tay ôm chặt lấy cậu lớn tới mức khiến Yến Trì theo bản năng mà lùi lại hai bước.

Quý Hoài Chân lâu lắm rồi không còn khom lưng khuỵu gối lấy lòng người khác, kỹ nghệ đâm ra sống sượng, rào cản phòng vệ trái tim lại mỏng manh. Cái ôm này rõ ràng chỉ để vờ vịt cho qua chuyện, mà khi đối diện với cái cổ của Yến Trì kề cạnh gương mặt mình, thì y suýt nữa lật tẩy lớp ngụy trang. Y nằm mơ cũng chả khi nào mong có cơ hội lại được ôm Yến Trì thêm một cái.

Toàn thân Yến Trì căng cứng một cách quái lạ, cậu trầm giọng gầm lên: "Buông ra."

Giọng nói của cậu lạnh lẽo đáng sợ, hoàn toàn không còn giống như trước đây.

Ô Lan đi bọc hậu phía sau rốt cuộc cũng chạy đến nơi, vừa xông vào cảnh tượng đập ngay vào mắt chính là hình ảnh Quý Hoài Chân đang ôm siết lấy Yến Trì. Trái tim cậu ta thắt lại, bất ngờ nhen nhóm một thứ cảm giác số phận đã sớm an bài xong xuôi cả rồi.

Không để cậu ta có thêm chút xót xa cay đắng nào, Quý Hoài Chân đã vội buông Yến Trì ra, quỳ rạp xuống đất, dập đầu lạy lục Yến Trì.

"Tướng công!"

Cú đập đầu đó giáng xuống nền đất, giống hệt như có người nào đó mang thù sâu hận lớn với y, đang ấn đầu y từ phía sau vậy.

Đến lúc ngẩng đầu lên, trán y đã tươm rớm máu tươi, nhưng gương mặt thì lại nở nụ cười tươi tắn.

Y cất tiếng gọi hết lần này đến lần khác cái danh xưng mà lúc tình ý của hai người mặn nồng nhất cũng chưa từng dùng tới, cực kỳ ra vẻ lấy lòng nịnh bợ.

Thác Bạt Yến Trì không mảy may dao động, từ trên cao nhìn xuống Quý Hoài Chân đang làm bộ làm tịch trước mặt mình.

"Tướng công!"

Quý Hoài Chân lại thiết tha nồng nhiệt réo gọi thêm một tiếng nữa, vẻ mặt tràn ngập điệu bộ xun xoe a dua, dập đầu với Yến Trì.

Y ưỡn người dậy, trườn mình di chuyển bằng hai đầu gối tiến tới trước mấy bước, bám riết vào cẳng chân của Yến Trì, nức nở cầu xin: "Ta cầu xin chàng, ta cầu xin chàng, tỷ tỷ của ta chưa trốn ra được, ta xin chàng nể tình xưa nghĩa cũ mà đi cứu tỷ tỷ ta đi, chàng muốn ta làm gì cũng được. Ta cầu xin chàng, một ngày vợ chồng một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, Yến Trì điện hạ, ta van xin chàng."

Y lại quỳ xuống, dập đầu lạy Yến Trì, phát giác ánh mắt của Yến Trì rơi xuống người A Toàn đang hốt hoảng bất an, y bèn giật lấy bé kéo lại sát bên cạnh mình, một tay nhéo thật đau lên cái mông núng nính của A Toàn.

A Toàn sống đến chừng này lần đầu tiên chứng kiến cậu ruột vốn tự cao tự đại kiêu ngạo lại phải khép nép thảm thương như thế, bé mở to con mắt chằm chằm nhìn vào gương mặt Yến Trì, trông thấy khắp người cậu bừng bừng sát khí, trong ánh mắt mang theo vẻ giá lạnh không sao tả xiết, bé đã sớm sợ vỡ mật, run rẩy lập cập, rồi học theo cách gọi của cậu: "Tướng... Tướng tướng, tướng công!"

Quý Hoài Chân nhéo thêm cái nữa.

A Toàn đau ứa cả nước mắt, bừng tỉnh nhớ lại lời dặn của Quý Hoài Chân, cũng cất giọng dạt dào tình cảm: "Cha!"

Yến Trì nhìn bé một cái, thờ ơ nhả chữ: "Ngươi gọi nhầm người rồi."

Chưa đợi A Toàn lên tiếng, Quý Hoài Chân đã hoảng hốt cướp lời: "Không nhầm, không nhầm! Đây là con gái của ta, ngươi với ta đã vái lạy thiên địa, con bé gọi ngươi một tiếng cha thì có gì sai đâu."

Lời vừa thốt ra, không gian xung quanh bỗng chìm vào tĩnh lặng, khuôn mặt Ô Lan biến sắc ngoạn mục, trừng mắt mắng mỏ Quý Hoài Chân: "Ngươi có biết mình đang nói cái gì không?"

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì, giống như cố ý muốn chọc giận cậu, càng muốn đổ thêm dầu vào lửa, không màng đến luồng khí lạnh tỏa ra trên người cậu, lại tiến sát vào thêm.

Người kia càng chướng tai gai mắt điều gì, Quý Hoài Chân càng nói điều đó, y quỳ gối trước mặt Yến Trì, bày ra cái bộ mặt mà đối phương chán ghét nhất, cợt nhả tươi cười, từng câu từng chữ tựa như con dao nhọn, đâm ngược vào chính trái tim y.

Ô Lan mắng: "Hai năm trước ngươi vì tỷ tỷ của ngươi mà tính kế ngài ấy, đến hôm nay ngươi còn mặt mũi nào mà dám cầu xin ngài ấy đi cứu tỷ tỷ ngươi! Rõ ràng ngươi nhận định ngài ấy sẽ không giết ngươi, rõ ràng ngươi đã đến đường cùng, muốn để ngài ấy niệm tình xưa nghĩa cũ, tiếp tục lợi dụng ngài ấy, cầu xin ngài ấy che chở cho ngươi mà thôi!"

Sống lưng Yến Trì thẳng tắp, cơ thể căng cứng, biểu cảm trở nên vi diệu khôn tả. Nhìn Quý Hoài Chân quỳ rạp van xin trước mặt mình, cậu lại chẳng nhặt nhạnh được cảm giác hả hê nào, chỉ đến khi Ô Lan lao lên toan đánh Quý Hoài Chân thì cậu mới ra tay cản lại một chút.

Quý Hoài Chân liều mạng rồi, y hết lần này đến lần khác dập đầu đập trán xuống đất, cười cợt, gào thét, van nài, bày ra một bộ mặt rắp tâm mưu đồ, không từ thủ đoạn, không màng liêm sỉ, để cầu xin Yến Trì đi cứu tỷ tỷ đã sớm hi sinh vì nước của y.

Cái đầu của y dập từng cú xuống mặt đất, mỗi lần đập trúng là một tiếng "bịch" trầm đục vang lên, sau vài lần như thế, máu đã chảy dọc theo ấn đường lan vào trong mắt y.

Giữa khoảng không im lìm chết chóc ấy, Thác Bạt Yến Trì chậm rãi rảo bước đi tới, cậu ngồi xổm xuống một nửa, vươn tay nâng chiếc cằm của Quý Hoài Chân lên, trên mu bàn tay đã nổi rõ từng đường gân xanh.

Cậu cất giọng nói khẽ: "Thế nên việc ngươi xuất hiện trước mặt ta lúc này, là để cầu xin ta đi cứu tỷ tỷ của ngươi. Ngươi lấy cái gì mà cho rằng ta sẽ tiếp tục để mặc ngươi tùy ý

thao túng?Rốt cuộc trong lời nói của ngươi có câu nào là thật hay không?”

Chapter 94

Không đợi Quý Hoài Chân cầu xin, A Toàn ở bên cạnh đã khóc lóc xông tới, không ngừng đấm lên lưng Yến Trì.

Sức lực đó chẳng khác nào gãi ngứa, không thể lay động Yến Trì mảy may. Bé vừa sợ vừa vội, nhắm mắt cắn một cái lên mu bàn tay Yến Trì, toàn thân run rẩy không ngừng. Thấy Ô Lan đi về phía này, sắc mặt Quý Hoài Chân bỗng chốc đổi thay, quát bé: "Lùi lại!"

A Toàn bị Quý Hoài Chân quát, đôi mắt ướt sũng của bé trợn to, không hiểu vì sao rõ ràng tên to con này bắt nạt cậu, bé giúp cậu mà còn bị mắng. Nhất thời tủi thân, bé thút thít khóc rồi nhả miệng ra.

Yến Trì cúi đầu liếc nhìn một hàng dấu răng dính đầy nước bọt trên mu bàn tay, ánh mắt sau đó dừng trên người A Toàn. Cậu đang định nhìn kỹ, Quý Hoài Chân lại nhân tư thế này nhào lên người cậu, một lần nữa ôm chầm lấy cổ cậu.

Toàn thân Yến Trì căng cứng, túm lấy cổ áo Quý Hoài Chân giật y về phía sau, nhưng Quý Hoài Chân chết cũng không buông tay. Binh lính đi theo bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, rất biết điều mà không dám tiến lên ngăn cản.

Ai cũng biết hai năm nay tính tình Yến Trì trở nên lạnh lùng, ít nói cười, càng không thích người khác lại gần. Nếu cậu không muốn đã sớm đá văng người này ra rồi. Chỉ có Ô Lan là hùng hổ xông tới.

Bất kể trong miệng Ô Lan mắng chửi cái gì, cũng mặc kệ Thác Bạt Yến Trì kháng cự ra sao, Quý Hoài Chân chỉ liều mạng bám dính lấy người cậu, áp vào cổ cậu, dùng âm

thanh chỉ hai người có thể nghe thấy, cắn răng nói: "Đừng ở lại Lâm An, cẩn thận ca ca ngươi, ai cũng đừng tin, bảo phụ vương ngươi cũng phải cẩn thận ca ca ngươi."

Lời vừa dứt, Ô Lan đã đi tới. Quý Hoài Chân vội vàng buông tay, bèn quay người ôm lấy A Toàn, che chở trong lòng.

Sau một phen giằng co, Quý Hoài Chân thở dốc không ngừng, lén lút nhìn trộm sắc mặt Yến Trì. Thấy vẻ mặt cậu dửng dưng, chỉ lạnh lùng nhìn mình một cái, quả thực không để lộ nửa phần cảm xúc, cũng không biết đã hiểu ý hay chưa.

Mặt Thác Bạt Yến Trì lạnh như sương, đột nhiên nhìn A Toàn.

"Ngươi có con gái từ khi nào?"

Quý Hoài Chân cười cợt nhả: "Năm hai mươi hai tuổi uống nhiều quá, sinh cùng nha hoàn trong phòng. Mẹ nó trông thế nào, ngươi đã gặp rồi, còn từng nói chuyện, không chỉ nói chuyện, còn cho ngươi một ngụm đồ ăn."

Hồi lâu không nghe thấy người kia lên tiếng.

Ô Lan lộ vẻ bất an, quan sát phản ứng của Yến Trì.

Nếu cậu ta bị trêu đùa bỡn cợt, còn bị tính kế bảo vệ con gái của tình cũ, nhất định sẽ băm vằm hai người trước mắt ra thành trăm mảnh để xả hận. Nhưng nhìn Yến Trì không những không nổi giận, chỉ mang vẻ mặt đầy ẩn ý, trực giác mách bảo cậu ta Quý Hoài Chân lại đang giở trò. Cậu ta ghét cay ghét đắng cái cảm giác bực bội này, kiểu có những chuyện mà hai người họ đều hiểu rõ trong lòng, còn mình thì lại chẳng hay biết gì.

Trong tiếng khóc bất lực của A Toàn, Thác Bạt Yến Trì từng bước ép sát. Cậu cười lạnh một tiếng, giọng điệu bình tĩnh.

"Cho nên ngay từ đầu ngươi đã lừa gạt ta, cái gì mà Quý Đình Nghiệp không cho phép ngươi đọc sách biết chữ, không cho phép ngươi yêu nữ nhân, ngươi đều nói dối chỉ để lừa ta ngoan ngoãn mắc mưu. Trong miệng kẻ như ngươi liệu còn có được một câu nói thật? Được lắm Quý Hoài Chân, ngươi một mặt sinh con với nữ nhân, một mặt lại lừa ta vì ngươi mà chết đi sống lại."

Quý Hoài Chân lập tức cười một cách bất cần, tê dại nhìn cậu.

Thác Bạt Yến Trì chầm chầm nhìn y nửa ngày, đột nhiên hạ lệnh: "Về doanh trại, cứ bỏ mặc bọn họ ở lại đây tự sinh tự diệt."

Sắc mặt Ô Lan thay đổi, Yến Trì lại không cho phép kẻ khác xen vào nói: "Về doanh trại!" Nói xong liền đi đầu lên ngựa, rồi nhìn Quý Hoài Chân một cái cuối cùng liền đi thẳng không ngoảnh đầu lại. Ô Lan hậm hực bất bình, nhưng không thể không nghe theo chủ tướng.

Thấy cậu đi rồi, Quý Hoài Chân mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức khép cửa miếu lại, qua khe hở nhìn ra ngoài quan sát động tĩnh đám người Yến Trì, mảy may không dám lơi lỏng. Rồi đợi thêm một lát, thấy họ thực sự đã đi, y mới thả lỏng người, dựa vào cửa từ từ trượt ngã ngồi bệt xuống đất.

A Toàn giống như một chú cún con, khóc lóc bò vào lòng Quý Hoài Chân, thút thít không thôi, cả người bé đều run rẩy, nghẹn ngào nói: "Con, con không muốn gọi người kia là cha nữa... Người kia bắt nạt cậu, con không muốn gọi người kia là cha đâu."

Quý Hoài Chân không lên tiếng, chỉ thất hồn lạc phách ôm lấy A Toàn, tê dại nói với Thiêu Bính bên cạnh: "Bây giờ ngươi nương theo dấu móng ngựa đuổi theo, nói không chừng vẫn còn kịp. Đi theo cậu ta an toàn hơn đi theo ta, nể mặt Tiểu Giai sư huynh của ngươi, cậu ta sẽ thu nhận ngươi, bảo vệ ngươi bình an."

Thiêu Bính không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, đôi mắt to tròn trừng mắt nhìn người ta, khiến người ta sợ hãi trong lòng.

Cậu ta đứng lên, quay lưng về phía tượng Phật, mặc bộ đạo bào thấm máu, từng bước đi về phía Quý Hoài Chân. Ánh mặt trời hắt vào bị song cửa sổ cắt xẻ, những nơi được ánh sáng chiếu tới, dường như có thể thấy những hạt bụi bay lượn vòng quanh, tiểu đạo đồng đi trong đó tựa như đột nhiên mang theo thần tính.

Quý Hoài Chân ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Thiêu Bính, chờ đợi tiểu đạo đồng không biết nhìn sắc mặt này lại lanh miệng nói vài câu thật khó nghe, hoặc là hỏi những vấn đề mà bản thân y không muốn đối mặt, nhưng Thiêu Bính lại khác hẳn ngày thường.

Cậu ta giơ tay lên, sờ vầng trán sưng đã rỉ máu của Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân lại sửng sốt.

Thiêu Bính "ưm" một tiếng, hỏi: "Quý đại nhân, ngài có đau không."

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, cũng đưa tay sờ đầu lại cúi xuống nhìn máu trên ngón tay, lắc đầu: "Không tính là rất đau." Chút nỗi đau thể xác cỏn con, làm sao có thể so với việc mất đi người thân chí cốt, làm sao có thể so với việc gặp lại người yêu thương nhất nhưng lại chỉ có thể thốt ra từng chữ trái với lương tâm.

Thiêu Bính lại nghĩ ngợi, hỏi: "Cậu ấy có còn quay lại tìm ngài không, nói không chừng chỉ đang lúc nóng giận mới bỏ lại ngài."

Lần này Quý Hoài Chân nghĩ rất lâu mới trả lời, y thấp giọng nói: "Sẽ không đâu."

Lời vừa dứt, y chợt thấy mệt mỏi tột cùng, rốt cuộc cũng nhận ra bản thân vừa làm cái gì. Y hành động theo bản năng, không cần suy nghĩ mà dẫn dụ bọn Thát Đát đi thay Yến Trì, nhưng khi hai người đối diện thì lại theo bản năng từ bỏ cơ hội giải thích mọi chuyện, nối lại tình xưa. Y muốn nằm ra đất ngủ một giấc, muốn tìm một nơi không có người để nghỉ ngơi.

Nhưng Quý Hoài Chân lại chống gối đứng dậy, ôm lấy A Toàn, dắt theo Thiêu Bính, nặng nề thở hắt ra một hơi. Quý đại nhân vừa nãy còn như chó nhà có tang nay lại đứng thẳng lưng lên.

Quý Hoài Chân trầm giọng nói: "Đi thôi, tìm chỗ trốn đã, ta tìm chút đồ ăn cho các ngươi, rồi nghĩ cách ra khỏi thành."

A Toàn nghẹn ngào ôm cổ y.

Quý Hoài Chân giống như cái xác không hồn, không buồn suy nghĩ mà bước về phía trước.

Cửa miếu vừa mở, có một người đang đứng bên ngoài.

Sắc mặt Thác Bạt Yến Trì lạnh lùng, nhưng hai tay buông thõng bên người lại nắm chặt. Giữa lúc bốn mắt nhìn nhau, cậu thu gọn vẻ ngạc nhiên bối rối của Quý Hoài Chân khi

nhìn thấy mình vào đáy mắt. Tuy nhiên Quý Hoài Chân cũng chỉ hoảng loạn một thoáng, y rất nhanh bình tĩnh lại, không còn cười cợt nhả, không còn trăm bề cầu xin. Y biết một khi Yến Trì quay lại, chiêu này sẽ chẳng thể lừa được cậu nữa.

A Toàn không biết nhớ ra điều gì, nhìn chằm chằm mặt Yến Trì, tựa như phản xạ có điều kiện lại bắt đầu run rẩy.

"Cha... Cha..."

Quý Hoài Chân lắc đầu: "Không cần gọi nữa."

Yến Trì từng bước ép sát, mỗi khi cậu tiến lại gần một bước, hàn khí trên người cậu lại nặng thêm một phần. Khi đi đến trước mặt Quý Hoài Chân, đã thấp thoáng trông thấy hàm dưới đang nghiến chặt vì tức giận.

Mắt cậu đầy vẻ trào phúng, lạnh lùng nói: "Quý Hoài Chân, lúc nào ngươi cũng ra oai phủ đầu như vậy, lúc nào cũng tự cho là đúng. Ngươi tưởng ngươi vẫy đuôi cầu xin ta, cười cợt nhả, mang tỷ tỷ ngươi ra là ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống, là ta sẽ dung túng cho ngươi tự tiện xuất hiện, rồi lại tự tiện đánh bài chuồn sao? Ngươi có biết mọi chuyện sẽ không diễn ra như ngươi mong muốn, ta cũng không phải một con chó do ngươi nuôi."

Dưới ánh mắt không ngờ tới của Quý Hoài Chân, Yến Trì cười lạnh một tiếng, sau đó đưa tay giật lấy A Toàn.

A Toàn duỗi thẳng tay chân đạp loạn xạ, tức thì gào khóc ầm ĩ.

Sắc mặt Quý Hoài Chân đại biến bỗng nhiên lao ra. Đầu ngón tay vừa khéo chạm tới áo choàng của Yến Trì, y liền lăn lộn bò lê đuổi theo, túm được chân Yến Trì trước khi cậu bước ra khỏi chính điện. Y ôm chặt lấy cổ chân cậu, mặt Quý Hoài Chân áp sát đất bị kéo lê về phía trước.

Yến Trì dừng lại, từ trên cao nhìn xuống y.

"Ngươi muốn nói gì, thì phải nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói." Cậu lại nhìn A Toàn, thấp giọng nói: "Không được khóc nữa."

Trong điện chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng thở dốc của Quý Hoài Chân và tiếng thút thít nín nhịn tột độ của A Toàn.

Một bên má Quý Hoài Chân bị mặt đất làm xước, vừa đau vừa rát vừa nóng, nhưng mắt y dại ra, không còn cười cợt nhả, không còn xun xoe lấy lòng, miệng há rồi lại ngậm, sững sờ không thốt nên lời. Yến Trì bảo y nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói, nhưng Quý Hoài Chân chợt phát hiện ra y không biết Yến Trì muốn nghe điều gì.

Đến lúc này, Quý Hoài Chân mới thực sự ý thức được, người trước mắt này đã không còn là một Yến Trì vẫn giữ thể diện cho y của hai năm trước nữa.

Quý Hoài Chân đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu, gằn từng chữ: "Là ta có lỗi với ngươi, là ta đáng đời. Hai năm trước ta sỉ nhục ngươi, chà đạp ngươi, lợi dụng ngươi, chết cũng chưa hết tội. Ta là tội nhân của Đại Tề, là kẻ tiểu nhân bội tín bội nghĩa, nếu trong lòng ngươi không vui, ngươi cứ việc tìm ta báo thù, đừng... đừng làm hại đứa bé, nó vô tội."

Y cứ nói một chữ, sắc mặt Yến Trì lại lạnh đi một phần. Lời Quý Hoài Chân còn chưa dứt đã nghe Yến Trì khẽ nói: "Ngươi còn dám nhắc lại chuyện hai năm trước?"

Vạt áo trước ngực A Toàn đã bị nước mắt làm cho ướt sũng.

Quý Hoài Chân hồn xiêu phách lạc, lại chợt nghĩ ra, lập tức nói: "Ta... là ta vừa nãy đã cứu ngươi. Nếu không có ta, ngươi đã bị bọn Thát Đát đuổi kịp. Thuộc hạ bên cạnh ngươi chưa đến mười người, nếu đụng độ bọn chúng, nhất định sẽ bị bắt làm tù binh, đại ca ngươi sẽ không cứu ngươi đâu."

Thấy y phô trương thanh thế lại còn lấp liếm vô lý, Yến Trì cười lạnh một tiếng, không thèm nghe y phí lời nữa, ôm A Toàn xoay người bước ra ngoài.

Quý Hoài Chân gắt gao ôm chặt chân cậu không buông tay, lớn tiếng hét lên: "Ngươi muốn tìm Lục Thập Di, ta biết hắn ở đâu, ta dẫn ngươi đi! Ngươi muốn cứu hắn, muốn đưa hắn đi, ta giúp ngươi!"

Nghe thấy ba chữ Lục Thập Di, Yến Trì khựng lại.

Phản ứng thỏa hiệp này không thể nghi ngờ lại lăng trì Quý Hoài Chân thêm một lần nữa, nhưng y không còn cách nào khác, chỉ đành lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác: "Ta biết Lục Thập Di rất quan trọng với ngươi, ta biết, ta dẫn ngươi đi tìm hắn, ta biết hắn ở đâu."

"Ngươi nói xem, Lục Thập Di quan trọng với ta nhường nào?"

Yến Trì giận quá hóa cười, khom lưng nắm lấy tay Quý Hoài Chân, bẻ từng ngón tay y ra, nhìn thẳng vào mắt y, lạnh nhạt nói: "Ngươi cứu ta? Ta đã sớm biết bọn Thát Đát đi theo phía sau, chẳng qua là để dẫn dụ ngươi mắc câu. Bây giờ đã biết mùi vị chủ động chui đầu vào rọ rồi chứ? Ngươi có hối hận không, hối hận vừa nãy đã không nhẫn tâm

rời đi, để ta tự sinh tự diệt? Quý Hoài Chân, đây là những chuyện ngươi đã làm với ta vào hai năm trước."

Quý Hoài Chân ngớ người.

Không đợi y bám vào một lần nữa, Yến Trì đã ôm A Toàn rời đi.

"Đừng đụng vào nó! Là lỗi của ta! Ta cầu xin ngươi! Yến Trì điện hạ, ta cầu xin ngươi, ta cầu xin ngươi! Nể mặt mẹ nó, ta cầu xin ngươi, Thác Bạt Yến Trì, ta cầu xin ngươi!"

Ban nãy chỉ là diễn kịch, hiện tại lại chân thật từng chữ.

Quý Hoài Chân gào thét khản cả giọng, tuyệt vọng vươn tay chộp lấy giày của Yến Trì. Lập tức có người bước lên đè y xuống đất, Quý Hoài Chân vùng vẫy như điên rất nhanh đã bị khống chế. Tiếng khóc của A Toàn ngày càng nhỏ, giọng nói của Quý Hoài Chân lại ngày càng lớn, ngày càng khàn đặc.

Vừa đi đến nơi không người, Yến Trì liền đặt A Toàn xuống đất.

A Toàn hồn xiêu phách lạc. Thấy đám người Di Nhung kia bặm trợn hung hăng, Ô Lan cũng không thích bé, chỉ lạnh lùng nhìn bé một cái. Nhớ lại lời dặn dò của Quý Hoài Chân, bé lập tức xoay người đi tìm Yến Trì, miệng gào to: "Cha! Cha ơi!"

Thác Bạt Yến Trì xoay người nhìn bé: "Ai là cha ngươi?"

Ô Lan bước tới.

A Toàn vừa thấy Ô Lan liền sợ hãi, lập tức chạy theo Yến Trì, dang hai tay muốn ôm cậu làm nũng. Đáng tiếc sải bước của Yến Trì lớn, chân bé lại ngắn đuổi không kịp, chân mềm nhũn cả ra, ngã nhào xuống đất, răng đập vào môi, ngã ứa máu đầy miệng.

Võ Chiêu đế không thích bé, vì thế cũng không muốn gặp bé. Mẫu thân Quý Vãn Hiệp và Quý Hoài Chân đặt bé ở đầu quả tim mà chiều chuộng, càng không cho bé chứng kiến mặt tối tranh đấu quyền lực, ngay cả người cha ruột không đáng tin Lý Mão kia, cũng móc tim móc phổi mà đối tốt với bé.

Tiếng khóc của A Toàn càng lớn hơn. Từ khi sinh ra tới nay chưa từng chịu uất ức lớn như vậy, nếm qua nỗi khổ sở thế này, bé gào khóc đến mức cổ họng như bị dao chẻ ra, khóc đến nỗi Yến Trì cũng hiếm khi phải khựng bước.

Nhưng cậu cũng chỉ dừng bước lại, đợi A Toàn khóc đủ rồi, khóc không nổi nữa, mới trầm giọng nói với Ô Lan: "Bọn Thát Đát bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi tới, đưa nó về doanh trại trước, mang theo cả tên đạo đồng gọi là Thiêu Bính ở bên trong nữa."

Sắc mặt Ô Lan cứng đờ, khiêu khích nói: "Nghiêm hình bức cung y, tra ra Lục Thập Di đang ở đâu không phải là xong sao. Y quan tâm cái thứ nhỏ bé này như vậy, còn sợ y giấu giếm hay sao?"

Yến Trì quay người nhìn cậu ta một cái, sắc mặt lạnh xuống, quả quyết nói: "Mang theo."

Ô Lan đành phải nuốt giận rời đi.

A Toàn ở một bên không ngừng thút thít, đưa tay lau đi máu dính đầy miệng. Yến Trì xoay người nhìn bé một cái, A Toàn liền lại sán tới.

Yến Trì nhìn A Toàn, nhẹ nhàng vươn tay, vạch miệng bé ra xem xét. Thấy bé chỉ cắn rách môi ngoài, không làm tổn thương đến lưỡi liền rời tầm mắt đi.

"Cha..."

Giọng điệu Yến Trì lạnh như băng sương: "Cha ngươi ở bên trong."

"Dạ." A Toàn tủi thân sợ hãi, mềm giọng hỏi: "Người sẽ giết con sao."

"Không."

"Vậy người sẽ thả con ra chứ."

A Toàn đợi rất lâu, cũng không đợi được câu trả lời của Yến Trì.

Chapter 95

Quý Hoài Chân bị người ta trói trên ngựa. Suốt dọc đường Ô Lan đều không cho y có cơ hội tiếp cận Yến Trì, vừa về đến doanh trại liền nhốt y và Thiêu Bính lại. Mặc cho Quý Hoài Chân gào thét, van xin, chửi rủa thế nào, Ô Lan cũng chỉ cười lạnh, nói: "Ngươi cứ gào đi, những người canh gác ngươi đều không hiểu người Tề các ngươi nói chuyện đâu, cho dù ngươi có cái miệng dẻo quẹo thì cũng vô dụng thôi. Ngươi có sợ hãi không, có căng thẳng không?"

Quý Hoài Chân thấy cầu xin vô dụng liền bình tĩnh lại.

Y đột nhiên nhìn Ô Lan cười một tiếng.

"Vì sao ta phải sợ hãi căng thẳng? Người nên căng thẳng là ngươi mới đúng. Bởi vì ngươi biết Yến Trì sẽ không giết ta, bởi vì ngươi đã nhìn thấy rồi đấy, cho dù cậu ta nghe thấy ta sinh con cùng người khác, nhưng đã làm tổn thương... con gái ta mảy may một phân một hào nào chưa?"

Ô Lan hồi lâu không lên tiếng.

Khóe miệng cậu ta căng cứng một cách kỳ dị. Khi nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, cậu ta vừa chán ghét, vừa cảnh giác còn bị y nói trúng tim đen, mang theo cảm xúc thẹn quá hóa giận mà chính bản thân cũng không muốn thừa nhận.

Ô Lan bước tới, túm lấy cổ áo Quý Hoài Chân kéo về phía mình, tát y một bạt tai.

Một cái tát không đủ lại tát thêm cái thứ hai, cái thứ ba.

"Hai năm trước ở Sắc Lặc Xuyên, ngươi đã đánh ta ba bạt tai, đây là thứ lẽ ra nên trả lại cho ngươi từ sớm." Cậu ta ra tay không chút nể nang. Tiếng tát vừa dứt, hai bên má Quý Hoài Chân đã sưng vù lên. Ô Lan trào phúng cười một tiếng, rõ ràng là cậu ta đang đòi lại món nợ từ Quý Hoài Chân, nhưng đánh xong người, bản thân lại rơi nước mắt trước.

Cậu ta phẫn nộ, nghẹn ngào nói: "Ngươi có từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay không? Trước đây ngươi sỉ nhục ngài ấy, chà đạp ngài ấy như thế, có từng nghĩ hiện tại nước mất nhà tan, ngươi phải giống như một con chó vẫy đuôi cầu xin ngài ấy cứu lấy một mạng của ngươi không? Nếu ngài ấy không phải hoàng tử Di Nhung, nếu ngài ấy không có địa vị cao như ngày hôm nay, ngươi có biết thân biết phận mà lấy lòng ngài ấy đủ đường như vậy không? Ngươi cam tâm tình nguyện ló mặt ra, không phải vì ngươi sợ ngài ấy đối đầu trực diện với bọn Thát Đát. Mà là vì ngươi đã cùng đường bí lối, ngươi thấy ngài ấy có chỗ lợi dụng được, ngươi biết ngài ấy sẽ không giết ngươi, ngươi liền có thể mặt dày mày dạn, dễ dàng rũ sạch mọi chuyện đã xảy ra trên người ngài ấy vào hai năm trước! Hai năm nay, ngươi có từng có áy náy một chút xíu nào không?"

Thiêu Bính ở một bên lắng nghe, gân cổ lên, bước đến trước mặt Ô Lan, cậu ta đang định nói gì đó liền nghe Quý Hoài Chân quát: "Thiêu Bính!"

Thiêu Bính đành phải nín nhịn cho qua.

Áy náy?

Thế nào là áy náy?

Là biết bao đêm giật mình tỉnh giấc đều không thoát khỏi chốn ngục giam tăm tối, hay là sau khi say mèm ở Hồng Tụ Thiêm Hương còn cố chấp thành thân với người đã sớm bỏ lỡ?

Quý Hoài Chân bật cười khe khẽ.

Y ngẩng đầu lên, thờ ơ nhìn Ô Lan mang bộ dáng như thể mọi chuyện vốn dĩ phải thế, khiến người ta tức tối đến nghiến răng nghiến lợi.

"Đúng vậy, chẳng phải ngươi đã sớm biết ta là hạng người gì sao? Ta đúng là kẻ hám lợi, đúng là kẻ xu nịnh. Nếu không phải Đại Tề diệt vong, đương nhiên ta sẽ không xuất hiện trước mặt cậu ta nữa, ngươi nói không sai lấy nửa lời, ngươi còn tỉnh táo hơn Thác Bạt Yến Trì nhiều."

"Ngươi..."

Sắc mặt Ô Lan tái xanh. Cậu ta còn muốn nói gì đó thì đã có binh sĩ vội vàng đi tới, thì thầm bên tai cậu ta. Quý Hoài Chân vểnh tai cố sức nghe, cũng chỉ hiểu được bốn chữ "Yến Trì điện hạ".

Ô Lan chán ghét nhìn y một cái, quay lưng bỏ đi.

Trong một doanh trướng khác, tuy A Toàn không khóc nữa, nhưng vẫn không ngừng thút thít, khắp cằm đều là vết máu đã khô. Nhìn thấy Ô Lan đi tới, bé lại im bặt tiếng khóc, sợ hãi trốn vào bên chân Yến Trì.

Thấy cậu ta đến, Yến Trì hỏi: "Bên Thát Đát thế nào rồi, có chú ý tới động tĩnh bên này chưa?"

Ô Lan cười khẩy một tiếng. Hai năm trôi qua, mưu mô chẳng tăng lên bao nhiêu, tính tình vẫn vô pháp vô thiên như vậy.

"Ngài hỏi ta? Ta cùng ngài trở về, ngài biết bao nhiêu thì ta biết bấy nhiêu."

Lời này vừa thốt ra, Yến Trì còn chưa phản ứng gì, A Toàn đã bị dọa cho giật thót mình, dáng vẻ đáng thương co rúm lại bên chân Yến Trì, chỉ sợ bị Ô Lan nhìn thấy.

Yến Trì im lặng một hồi lại nói: "Kế hoạch vẫn như cũ, ngươi cứ làm theo an bài đã thương lượng trước đó, bên chỗ Quý Hoài Chân ngươi không cần quản nữa."

Ô Lan sửng sốt, không vui nói: "Yến Trì điện hạ... Lục Thập Di cũng được, Quý Hoài Chân cũng chẳng sao, đến cùng thì ai mới là người ngài muốn tìm, hai ta trong lòng đều tự rõ. Nếu đã tìm được rồi, tại sao còn không đi? Ngài đã biết tâm tư của đại ca ngài, vì sao còn muốn dốc toàn lực ở lại, chẳng lẽ còn muốn bị lợi dụng thêm một lần nữa, đi cứu tỷ tỷ sống chết không rõ của người nào đó hay sao?"

Trong lời nói của cậu ta ngầm mang ý cảnh cáo, Yến Trì lại chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái. Sắc mặt Ô Lan lạnh hẳn đi, không hé răng nữa.

Ngày phá thành cậu ta vốn không ở bên cạnh Yến Trì. Trước đó cậu ta bị cha mình trói lại theo Doanh Hoà rút lui, sau đấy nửa đường thừa dịp bọn họ không phòng bị mà lén bỏ chạy về. Lúc đó đã là ngày thứ hai sau khi thành bị phá, cậu ta không biết ngày thành phá đã xảy ra chuyện gì, Yến Trì lại gặp mặt những ai.

A Toàn ở bên cạnh đột nhiên xen lời: "Thì ra người là Yến Trì?" Bé nhìn Yến Trì, gan lớn hơn một chút.

Cả hai người cùng cúi đầu nhìn sang bé.

"Làm sao ngươi biết tên ta?"

A Toàn không lên tiếng nữa.

Trong hai năm nay, thi thoảng Quý Hoài Chân ở lại ngủ qua đêm trong cung thì sẽ ngủ cùng bé. Mỗi lần A Toàn đều nghe thấy cậu mình ngủ mơ gọi cùng một cái tên. Có một lần làm bé tỉnh giấc, ghé sát lại gần nghe, mới nghe ra được cậu đang gọi "Yến Trì". Sáng sớm hôm sau, A Toàn liền hỏi Quý Hoài Chân Yến Trì là ai.

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, chỉ dặn dò A Toàn đừng nhắc lại chuyện này với người khác.

A Toàn nghe lời cậu mình nhất, luôn khắc cốt ghi tâm lời dặn của Quý Hoài Chân. Lúc này dù có nhìn thấy "Yến Trì" bằng xương bằng thịt, cũng nhất quyết không chịu hé nửa lời.

Trái lại, Ô Lan ở một bên hừ lạnh một tiếng, kháy khịa: "Tiểu cô nương này là đứa con gái hờ mà Quý Hoài Chân sinh cho ngài đấy. Quý đại nhân lo xa chu đáo, chắc chắn đã ngày đêm rót vào tai nó rằng ở phương Bắc có một tên coi tiền như rác tên là Yến Trì, nhìn thấy thì cứ gọi cha, gọi cha là sẽ sống sót. Lâu dần như vậy, làm sao nó lại không biết tên ngài chứ?"

Yến Trì quay người nhìn cậu ta một cái, cảnh cáo nói: "Ô Lan."

Ô Lan nhịn rồi lại nhịn, mắng Yến Trì: "Đáng đời."

Không tiếp tục nói nữa mà hầm hầm tức giận bỏ đi.

Cậu ta vừa đi, A Toàn lại lớn mật hơn chút, bò tới bên cạnh Yến Trì như cún con, ôm chân cậu, muốn leo lên người cậu.

Yến Trì lại nhấc bé sang một bên, không cho bé gần gũi mình. A Toàn lại bò qua lần nữa, Yến Trì liền xách bé ra, cứ như vậy vài lần, giống y hệt như lúc đối đãi với Quý Hoài Chân. Yến Trì hết cách nhưng lại chẳng thể nổi nóng.

A Toàn có chút tủi thân lại thích làm nũng, cuối cùng ôm chân Yến Trì, đặt mông ngồi hẳn lên mu bàn chân cậu, ngẩng đầu nhìn cậu. Thấy người này không nhìn mình mà chỉ nhìn sang một bên ngẩn ngơ, bé đột nhiên hỏi: "Người tức giận ạ?"

Thác Bạt Yến Trì không lên tiếng.

A Toàn lại nói: "Người xấu thật."

Yến Trì lạnh lùng hỏi: "Ta xấu ở chỗ nào?"

"Người bắt nạt con... cha ta."

"Ta bắt nạt y chỗ nào." Yến Trì không nhìn A Toàn.

A Toàn nghẹn ngào nói: "Người đã tự nói rồi, người nói người biết con... cha con muốn cứu người. Rõ ràng người biết, mà người còn khiến cha con mắc câu."

Yến Trì bật cười lạnh lùng, lần này chịu nhìn A Toàn rồi.

"Như vậy đã tính là bắt nạt y rồi sao? Đây là... là những chuyện năm xưa cha ngươi đã từng làm với ta. Khi y bắt nạt ta, ta mất nửa cái mạng lận đấy."

A Toàn nghe xong cũng kinh hoảng, miệng há rồi lại ngậm.

Nghe vậy, bé chợt nhận ra cậu mình hình như đúng là khá xấu xa, bắt nạt người ta thê thảm tới mức ấy, nhưng lại nghĩ đó là cậu yêu thương bé nhất trên đời ngoài mẹ ra.

Trong chốc lát, một người nhỏ bé như sắp nứt thành hai nửa, bi thống tột độ, ôm lấy Yến Trì gào khóc: "Người... nếu người... nếu người còn tức giận, vậy người hãy đánh con đi. Người có thể thả cha con ra không, trước đây cha con từng bị trúng tên, đã buồn bã đến mức sắp chết đi rồi."

Yến Trì vẫn không lên tiếng, A Toàn lại đuổi theo hỏi gặng, có được không, thôi mà, hãy thả cha con ra đi.

A Toàn còn quá nhỏ, tuy cực kỳ nhạy cảm với cảm xúc thay đổi của người xung quanh, nhưng lại không hiểu được im lặng chính là từ chối. Chỉ là bé khóc đã mệt, trong lòng lại sợ hãi dần dần ngủ gật. Ngay lúc bé đang thiu thiu buồn ngủ, đột nhiên nghe thấy người đó mở miệng hỏi: "Ngươi không sợ ta à?"

A Toàn suy nghĩ một chút, thật thà đáp: "Biết người là Yến Trì, con không sợ nữa." Bé cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện bàn tay đặt trên đầu gối của cậu đang nắm thật chặt, không biết là chuẩn bị đánh người, hay là đang kìm nén.

Yến Trì lại hỏi: "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi."

A Toàn bẻ ngón tay đếm, mười ngón duỗi ra thì cúp bốn ngón lại, đôi mắt đen láy to tròn nhìn người ta, chỉ làm người khác sinh ra lòng thương xót. Nếu đổi lại là người khác, thấy bộ dạng này của bé chắc chắn chỉ hận không thể bế bé lên để dỗ dành tử tế. Đáng tiếc, người ngồi trước mặt bé lại là Thác Bạt Yến Trì, một trái tim đã sớm bị Quý Hoài Chân rèn luyện thành sắt đá, đối mặt với một A Toàn như vậy cũng hờ hững thờ ơ.

"Tại sao người không nhìn con?" A Toàn ngốc nghếch hỏi, đi vòng tới phía trước mặt Yến Trì, nhất quyết muốn xem cậu nhìn cái gì mà nhập tâm tới vậy. Cuối cùng lại phát hiện cậu chỉ đăm đăm nhìn vào một góc trong doanh trướng, thế nhưng nơi đó trống rỗng không có lấy một vật.

Thấy A Toàn bước lại, Yến Trì lại quay đầu đi, bình tĩnh nói: "Mẹ ngươi là ai?"

Lúc này A Toàn mới thấy khó khăn, cậu đã dặn dò bé không được để người khác biết mẹ bé là ai.

"Mẹ ngươi đang ở đâu?" Yến Trì đổi cách hỏi.

A Toàn nhịn một lúc, nhưng không nhịn được liền khóc lên, nức nở nói: "... Ở trên trời, mẹ nói với con người đã hóa thành sao trên trời rồi." Bé gục đầu xuống đầu gối Yến Trì oà khóc thảm thiết. Lần này Yến Trì không đẩy bé ra nữa.

Yến Trì cúi đầu nhìn sang. Cậu nâng khuôn mặt của A Toàn lên nhìn, ánh mắt đầy vi diệu, nhưng cuối cùng Yến Trì cũng không nói gì, chỉ đợi khi A Toàn khóc mệt rồi, sức lực cạn kiệt, mới bế bé lên giường, nhẹ nhàng đắp cho một chiếc áo.

Không lâu sau, thuộc hạ dẫn một lão già vào.

Lão già đó đầu quấn khăn vuông, trên người giắt túi vải lủng lẳng mùi thuốc thoang thoảng, chính là Hứa đại phu đã chạy trốn thảm hại khỏi phủ Quý Hoài Chân. A Toàn đang trong mộng đẹp ngửi thấy mùi thơm, bụng réo lên hai tiếng.

Yến Trì không ngoảnh đầu lại, nói: "Y bị ta nhốt rồi, lão đi xem thử."

Hứa đại phu nhận lệnh rời đi, Yến Trì lại sai thuộc hạ nấu chút cháo gạo mang đến, gọi A Toàn dậy, bảo bé ăn đi.

A Toàn cầm thìa, suýt nữa ăn vung vãi đầy người. Yến Trì lại nhận lấy bát, xé chút thịt khô ngâm vào, đút cho A Toàn ăn.

Hai năm trước trong nhà giam Thượng Kinh, cũng từng có người đút cho cậu ăn như vậy.

Một bát cơm còn chưa ăn xong, đã nghe thấy tiếng Hứa đại phu lăn lê bò vào, vừa chạy vừa chửi bới ầm ĩ.

Lão vén rèm xông vào, chỉ vào Yến Trì mắng: "Mẹ kiếp! Ta có lòng tốt thay y khám bệnh, tên tiểu tử này thừa dịp ta không phòng bị, trực tiếp bóp cổ khống chế làm con tin để người của cậu thả y ra. Nếu không phải trong tay lão có kẹp một cây kim châm y một

cái, thì đã bị y bóp chết rồi! Ta thấy thân thể y khỏe mạnh lắm, chẳng có vấn đề gì lớn, sức lực trâu bò muốn chết, đúng là tai họa ngàn năm không chết."

Sắc mặt Yến Trì không đổi, thấp giọng nói: "Biết rồi."

Lại để mặc Hứa đại phu chửi mắng sau lưng vài câu, chờ lão thở hồng hộc rời đi, Yến Trì mới tiếp tục đút cơm cho A Toàn, nhìn bé ngủ say.

Cậu ngồi ở một bên, nhìn chằm chằm gương mặt A Toàn hồi lâu. Đến lúc chạng vạng, mới ra khỏi doanh trướng, dặn dò Ô Lan: "Đi đưa Thiêu Bính đi, nhốt chung với hai kẻ kia, ta muốn đơn độc thẩm vấn y."

Yến Trì vừa đi, vừa lơ đãng chỉnh lại giáp bảo vệ cổ tay, chỉ cảm thấy người mình sắp gặp chỉ là một tù binh bình thường nhất, chứ không phải là tình cũ từng có dây dưa tình cảm, khiến tính tình cậu thay đổi trong suốt hai năm nay.

Thiêu Bính đang cuộn mình ngủ say bên cạnh Quý Hoài Chân liền bị tiếng động làm bừng tỉnh. Ngẩng đầu lên nhìn, hai gã đại hán mặt không cảm xúc đang bước về phía cậu ta, một người khiêng vai, một người ôm chân, nâng bổng cậu ta lên mang ra ngoài. Thiêu Bính hét toáng lên, tay chân vùng vẫy loạn xạ, nhưng hai gã đại hán nọ vẫn không hề nao núng. Quý Hoài Chân lập tức đứng lên muốn giành lại Thiêu Bính, vồ về phía trước một cái, ngoại trừ hất tung một lớp bụi đất, còn lại chẳng với được gì.

Một đôi giày xuất hiện trước mắt y.

Quý Hoài Chân nằm sấp trên mặt đất, men theo đôi giày này nhìn lên trên.

Bốn mắt nhìn nhau, Thác Bạt Yến Trì từ trên cao nhìn xuống, trong mắt đong đầy vẻ hờ hững.

Quý Hoài Chân khàn giọng hỏi: "Ta... con gái ta đâu."

Thác Bạt Yến Trì không đáp, đi tới phía sau Quý Hoài Chân ngồi xuống. Thấy người y mặc dù nằm rạp trên mặt đất, trông rất yếu thế đáng thương vô cùng, nhưng đôi mắt vẫn không ngừng lén liếc nhìn ra cửa, liền biết trong đầu Quý Hoài Chân đang ấp ủ tâm tư gì.

Cậu dặn dò: "Người đâu, cởi trói cho y, để y chạy. Truyền lệnh xuống dưới, không ai được phép cản trở. Không những không cản, mà còn phải tặng cho Quý đại nhân một con khoái mã, một cây ngân thương tốt, để Quý đại nhân mau chóng rời khỏi chốn thị phi này, rời xa con người thị phi là ta đây."

Mệnh lệnh hạ xuống, quả nhiên có người tiến đến cởi trói cho Quý Hoài Chân.

Thế nhưng Quý Hoài Chân lại không bỏ chạy nữa.

Y đứng đó với bộ dạng đầu bù tóc rối, biết rằng nếu chạy thì cả đời này cũng sẽ không bao giờ được gặp lại A Toàn.

Mái tóc dài dính máu rủ xuống hai bên, che đi biểu cảm thống khổ trên gương mặt y. Y đau khổ vì người tỷ tỷ đã tuẫn quốc, đau khổ vì bản thân dã tràng xe cát hoài tốn công vô ích, và lại càng đau khổ hơn vì một Yến Trì xa lạ ngay trước mắt này.

Nhưng kể từ lúc y bước vào thế gian này, cất tiếng khóc chào đời đầu tiên, đã định trước cuộc đời của Quý Hoài Chân là được nhào nặn từ những nỗi thống khổ.

Y chậm rãi xoay người lại, ý đồ dòm ngó được một chút căm hận chán ghét với chính mình từ trong đáy mắt Yến Trì. Nhưng ánh mắt đối phương lại bình tĩnh lạ thường, bình tĩnh đến nỗi khiến Quý Hoài Chân ý thức được bản thân ở trong lòng Yến Trì cũng chỉ giống như những người khác, không còn bất cứ điểm nào đặc biệt. Y đã không còn là cái tên Quý Hoài Chân năm xưa có thể nắm thóp Yến Trì kia nữa.

"Ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Quý Hoài Chân liếc nhìn Ô Lan một cái, trầm giọng nói: "Chỉ cần ngươi thả ta và... con gái ta một con đường sống, ta nhất định biết gì sẽ đáp nấy, không giấu giếm nửa lời."

Yến Trì gật đầu, sau đó liền chìm vào im lặng.

Ô Lan đứng bên cạnh, nhìn mà càng thêm hoang mang bất an. Cậu ta hoang mang nghĩ thầm chẳng lẽ Yến Trì trước khi đến vốn dĩ còn chưa nghĩ xong rốt cuộc muốn hỏi cái gì sao? Lại bất an nghĩ bụng chẳng lẽ Yến Trì chỉ đang mượn cớ để được nhìn Quý Hoài Chân một cái?

Sự im lặng đáng suy ngẫm này không thể nghi ngờ đang đồng thời tra tấn cả hai người Quý Hoài Chân và Ô Lan.

Qua rất lâu sau, Yến Trì buột miệng hỏi: "Hai năm qua ngươi vẫn luôn giam giữ Lục Thập Di sao?"

"Ta không tra tấn hắn." Giọng Quý Hoài Chân cao hơn một chút, y lại nhấn mạnh thêm lần nữa: "Ta không hề tra tấn hắn."

Y đứng thẳng tắp, rõ ràng trên người từ trong ra ngoài đều đau buốt không thôi, nhưng vừa nhắc tới Lục Thập Di, đột nhiên y như phản xạ có điều kiện, chẳng buồn đóng vai kẻ đáng thương trước mặt Yến Trì nữa.

"Ta chỉ nhốt hắn lại, lợi dụng hắn để kiềm chế đại ca ngươi. Ta không hề chạm vào hắn lấy một cái, cái ăn cái mặc cũng chẳng bạc đãi hắn một phân nào, hai năm qua hắn sống thư thái hơn ta nhiều."

Yến Trì ngạc nhiên, giương mắt nhìn Quý Hoài Chân một cái, gật đầu như có điều suy nghĩ, lại hỏi: "Cái ngày người Thát Đát giết vào thành Lâm An, làm thế nào mà ngươi trốn thoát được... Tỷ tỷ và cháu trai của ngươi thì sao? Bọn họ đi nơi nào rồi?"

Trước mắt Quý Hoài Chân lại hiện lên bóng lưng kiên quyết xách kiếm của Quý Vãn Hiệp.

Dưới lớp tay áo rộng thùng thình, năm ngón tay y nắm chặt, phần móng tay nhuốm đầy máu và bùn đất đâm sâu vào trong thịt.

Quý Hoài Chân dùng một loại giọng điệu bình tĩnh quỷ dị, vẫn kiên trì với những lời lẽ biện minh của mình, không chịu nhận thua, không chịu nhượng bộ. Y tê dại đáp: "Ngày phá thành... ta cùng tỷ tỷ và cháu trai thất lạc nhau, bọn họ bị người Thát Đát bắt đi rồi."

Yến Trì gật đầu.

Quý Hoài Chân lại hỏi: "Đây là những gì ngươi muốn hỏi?"

Thác Bạt Yến Trì im lặng chốc lát, đưa mắt nhìn lướt qua bàn tay phải của Quý Hoài Chân, ngay giữa lòng bàn tay đang có một vết sẹo thịt hình tròn vô cùng đáng sợ.

Cậu rời tầm mắt đi, bình tĩnh nói: "Tay bị làm sao thế?"

Chapter 96

Quý Hoài Chân chưa có phản ứng gì, Ô Lan lại căng thẳng trước, chỉ sợ sau khi Yến Trì biết lai lịch vết sẹo này, hai người sẽ có cơ hội nối lại tình xưa.

Cậu ta theo bản năng nhìn thoáng qua Quý Hoài Chân, mới phát hiện y đang nhìn mình đầy mỉa mai.

Dưới ánh mắt thấp thỏm lo âu của Ô Lan, Quý Hoài Chân cười lạnh với cậu ta, nhìn Yến Trì nói: "Để lại lúc đốc chiến."

Yến Trì gật đầu, cũng không biết có tin hay không, nhưng lại không gặng hỏi thêm nữa, đứng dậy nói: "Ta muốn ngươi dẫn ta đi tìm Lục Thập Di, tìm được hắn, ta sẽ thả hai người các ngươi đi."

Quý Hoài Chân và Ô Lan đồng thời ngạc nhiên.

Yến Trì lại lặp lại một lần nữa: "Tìm được hắn, ta sẽ thả ngươi đi."

Yết hầu Quý Hoài Chân trượt lên xuống, cười nói: "Được."

Không còn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của y lúc đối mặt với Ô Lan nữa, vì mắc nợ y vĩnh viễn thấp hơn một cái đầu ở trước mặt Yến Trì. Lập tức chỉnh đốn lại một phen, tránh đám lính Thát Đát tuần thành, đi về phía nơi giam giữ Lục Thập Di.

Phía xa vang lên một trận sấm rền, chẳng bao lâu nữa sẽ có mưa to. Trong thành Lâm An, trên đường cái không một bóng người, thỉnh thoảng trông thấy một hai người bị bọn Thát Đát nô dịch đi thu dọn thi thể đồng bào, phần lớn là hơn ba ngàn tàn binh còn lại trong tay Lương Sùng Quang. Bọn họ ngoan cố chống cự vào khoảnh khắc bọn Thát Đát đánh vào, đều hóa thành vong hồn dưới lưỡi kiếm.

Quý Hoài Chân dẫn mọi người men theo đường dò dẫm đi tới, chỉ thỉnh thoảng thấy một hai thi thể trong khu nhà trống rỗng, ít hơn nhiều nhân thủ y đã an bài ở đây.

Chỉ cần là nhà cửa bị lính Thát Đát càn quét qua, nơi đi qua sạch sành sanh không còn một mống, từ đó suy ra vào ngày thành phá nơi này vẫn chưa bị cướp bóc.

Đi một mạch tới trước cửa phòng giam giữ Lục Thập Di, đẩy cửa nhìn vào, bên trong không một bóng người, càng không có dấu vết đánh nhau. Không biết Lục Thập Di là tự trốn đi, hay là bị người ta bắt đi rồi.

Quý Hoài Chân cố tỏ ra bình tĩnh quay đầu lại, nói với Yến Trì: "Tìm thêm trong viện xem sao."

Trong mắt Yến Trì không có vẻ kinh ngạc nào, nhìn Quý Hoài Chân lảo đảo bước đi, dọc theo hành lang dài, lật từng thi thể lên để kiểm tra xem có phải là Lục Thập Di hay không.

Giọt mưa đầu tiên rơi trên trán Quý Hoài Chân, y không cảm nhận được. Giọt thứ hai, giọt thứ ba, nước mưa rơi lộp bộp càng lúc càng dồn dập. Tia chớp xé rách màn trời, chiếu rọi khuôn mặt Quý Hoài Chân trắng bệch như hồn ma, một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên ngay sau đó.

Đây là cơn mưa đầu tiên sau khi mất nước Đại Tề. Thế đến rào rạt lại hung hăng, xen lẫn sự không cam lòng của những oan hồn chốn âm ty và tiếng khóc than của người thân chốn dương gian, thế mưa dầm dề rả rích không dứt.

Cấp dưới ghé sát, thấp giọng nói: "Điện hạ, quả nhiên đã bị bọn Thát Đát phát hiện."

Yến Trì vẫn dán mắt vào Quý Hoài Chân, đầu cũng không ngoảnh lại hỏi: "Bao nhiêu?"

"Chưa tới vài chục, là lính tuần thành tình cờ phát hiện chúng ta. Bọn chúng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đi theo xa xa phía sau, ắt hẳn có người quay về thông báo tin tức, có cần giết những kẻ này không?"

"Ta còn sợ bọn chúng không nhìn thấy đây." Yến Trì cười một cách sâu xa không rõ, lại nói: "Cứ để bọn chúng đi mật báo. Ngươi về đi, chọn kẻ nào giỏi võ, trói Ô Lan đưa về Thượng Kinh, đừng để cậu ta lưu lại."

Thuộc hạ nhận lệnh rời đi.

Một chiếc ô bật mở trên đỉnh đầu Quý Hoài Chân.

Ô che lên, mưa đập vào mặt ô, âm thanh liền vang to hơn, to đến mức bên tai Quý Hoài Chân chợt yên tĩnh lại. Y ngẩng đầu, thấy Yến Trì đang bước tới, sau đó lại thấy được một chút thương xót không thể tả rõ trong mắt cậu.

Ánh mắt như vậy khiến Quý Hoài Chân khó mà chịu đựng nổi. Y đẩy ô của Yến Trì ra, mưa tạt vào mặt, đánh tới mức ngay cả mắt y cũng không mở ra được.

Quý Hoài Chân cố chấp nói: "Ta không biết hắn đi đâu rồi, ta không tìm người diệt khẩu hắn, càng không tìm thấy thi thể, hắn là vẫn còn sống."

Yến Trì không lên tiếng. Giữa lúc bốn mắt nhìn nhau, cậu chợt nhớ tới vấn đề kia.

Là muốn giết y, hay là muốn thả y? Nay đã đến nước này, hai người còn có khả năng nối lại tình xưa nào sao? Việc cậu muốn làm, liệu Quý Hoài Chân có vứt bỏ tất cả để đi theo hay không?

Yến Trì đột nhiên mệt mỏi cùng cực, rồi lại tỉnh ngộ chỉ trong nháy mắt.

Vốn là người không nên gặp lại, cậu lại vì chút tư tâm ngoan cố ngu xuẩn mất khôn, vì một chút tâm tư phàm trần, không đâm đầu vào tường quyết không quay lại, mà đê hèn giăng ra một cái bẫy, chờ Quý Hoài Chân tự nhảy vào, nhìn Quý Hoài Chân ngã sứt đầu mẻ trán, nhiều lần tự nhắc nhở bản thân: Hai người không thể quay về quá khứ được nữa rồi.

Cho dù cậu có cưỡng ép giam cầm Quý Hoài Chân bên mình thì có thể làm được gì cơ chứ?

Yến Trì tự lẩm bẩm tự nói với chính mình: "Bỏ đi."

Sau đó quay đầu lớn tiếng ra lệnh: "Đưa y về."

Lập tức có hai người bước lên tiến tới, kìm kẹp Quý Hoài Chân, cưỡng ép đưa y về doanh địa giam lại.

Yến Trì không đến gặp y nữa, ngay cả Ô Lan cũng không tới. Quý Hoài Chân tê dại quỳ ngồi trên mặt đất, tự nhắc nhở bản thân vẫn chưa thể bỏ cuộc như vậy, y bắt buộc phải cứu A Toàn ra, bắt buộc phải dẫn bé rời đi.

Y lảo đảo đứng lên, cũng mặc kệ kẻ đang canh giữ mình có nghe hiểu hay không, yêu cầu nói: "Ta muốn gặp điện hạ của các ngươi, ta và cậu ấy từng thành thân, từng bái thiên địa, ta muốn gặp cậu ấy."

Kẻ nọ liếc nhìn y một cái, xoay người rời đi. Khi quay lại, Yến Trì không đến, nhưng A Toàn đã trở về.

Quý Hoài Chân không dám tin, ôm lấy A Toàn với khuôn mặt đầm đìa nước mắt, thấy cằm bé dính đầy máu, run rẩy hỏi: "Ai đánh con? Có phải là Ô Lan không?"

A Toàn lắc đầu: "... Không có ai đánh con, là con tự ngã."

Quý Hoài Chân thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt lấy A Toàn, lại hỏi: "Đối phương có làm khó con không?"

A Toàn lập tức lắc đầu, tủi thân mách cáo trạng: "Chỉ là người không chịu ôm con."

Quý Hoài Chân không lên tiếng nữa, chỉ lấy ống tay áo lau đi vết bẩn trên mặt A Toàn, chuẩn bị đợi đến lúc đêm khuya thanh vắng, phòng vệ lỏng lẻo nhất để tìm thời cơ trốn chạy. Y để A Toàn ngủ trong vòng tay mình, còn bản thân lại không dám chợp mắt, thời

khắc nào cũng cảnh giác, đề phòng Ô Lan giấu giếm Yến Trì mà trả thù y, trả thù A Toàn. Thế nhưng Ô Lan lại như đổi tính, chưa thấy xuất hiện lại. Chẳng những thế, cả khu doanh địa vào nửa đêm về sáng tĩnh lặng đến đáng sợ, Quý Hoài Chân bắt đầu cảm thấy bất an.

Bên ngoài lều truyền đến tiếng bước chân lảo đảo hỗn loạn.

Quý Hoài Chân nhìn quanh hai bên, trong tầm tay chẳng có binh khí nào hữu dụng. Y đặt A Toàn xuống, nín thở đi tới cửa lều, định bụng sẽ siết cổ kẻ đang tới, vì y chỉ có đúng một cơ hội.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, tim Quý Hoài Chân đập mỗi lúc một mạnh. Trơ mắt nhìn rèm lều bị người ta xốc lên, tay Quý Hoài Chân chực giáng xuống, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, khuôn mặt của Bạch Tuyết hiện ra.

Không chỉ có Bạch Tuyết, nàng ta và Lộ Tiểu Giai đang dìu dắt lẫn nhau, phía sau theo sát là Thiêu Bính. Vừa thấy Quý Hoài Chân, nước mắt Bạch Tuyết liền tuôn rơi, nghẹn ngào gọi: "Đại nhân..."

Quý Hoài Chân không dám tin hỏi: "Sao ngươi lại ở đây?"

Lộ Tiểu Giai trầm giọng nói: "Đi trước rồi tính." Quý Hoài Chân nhìn ra bên ngoài lều, lính gác đã rút đi từ lúc nào không hay.

Trên người hắn và Bạch Tuyết quấn không ít băng vải, chẳng rõ trước đó đã trải qua một trận ác chiến nhường nào. So với hai người bọn họ, y và Thiêu Bính vẫn coi như là nguyên vẹn, không tổn thương gì. Lộ Tiểu Giai cõng A Toàn lên, Quý Hoài Chân dìu Bạch Tuyết, lúc chạy ra khỏi doanh trướng mới phát hiện, phía bên Yến Trì đã tắt đèn, cả doanh địa yên tĩnh. Lộ Tiểu Giai nhắc nhở: "Quý đại nhân, đi trước rồi nói sau."

Đám người trộm được hai con ngựa, chạy một mạch bạt mạng đi mất. Không dám vào thành vì sợ bị bọn lính Thát Đát phát hiện, đành phải trốn về lại ngôi miếu hoang nọ mới có được một cơ hội thở dốc.

Quý Hoài Chân lập tức hỏi: "Sao hai người lại ở cùng một chỗ với Yến Trì?" Y nhìn Bạch Tuyết, trong lúc bốn mắt nhìn nhau, Quý Hoài Chân chợt không kiềm nén nổi nữa, ôm chầm lấy Bạch Tuyết, không ngừng lặp đi lặp lại: "Ngươi còn sống, thật tốt... thật tốt."

Trong cái ôm này vốn không hề pha tạp chút tình cảm nam nữ nào, mà chỉ có sự trân trọng trân quý lẫn nhau của hai linh hồn cô đơn đã nương tựa vào nhau mà sống từ thuở nhỏ.

Bạch Tuyết nghẹn ngào nói: "... Ta làm theo lời căn dặn của ngài, không dám để hai vạn thân binh ở quá gần Lâm An, sợ bị Lý Mão phát hiện bứt dây động rừng làm hắn ra tay trước, nên đã ra lệnh cho bọn họ trốn ở quanh Lâm An, đi bộ chừng hai canh giờ là tới. Một mình ta dẫn một tiểu đội quay về, không ngờ lại đụng độ chính diện với quân Thát Đát đang công thành, may mà có Lộ đạo trưởng ở đó đã cứu ta đi."

Quý Hoài Chân vừa nghe xong, không nói hai lời, lập tức quỳ xuống dập đầu tạ ơn vang dội với Lộ Tiểu Giai.

Cú sốc này quả thực không hề nhỏ, khiến Lộ Tiểu Giai không ngừng lùi lại phía sau, rồi lại vội nhào tới đỡ Quý Hoài Chân dậy. Không phải hắn nhận không nổi cái lạy này của Quý Hoài Chân, mà là hắn đã quen nhìn dáng vẻ vênh váo hống hách, không coi ai ra gì của y rồi, nên cái lạy này suýt làm Lộ Tiểu Giai sợ vỡ mật.

Bạch Tuyết nhìn trái nhìn phải, lại hỏi: "Hoàng hậu nương nương đâu?"

Quý Hoài Chân không lên tiếng.

Bạch Tuyết đã hiểu ra được gì đó, dòng lệ nóng lã chã tuôn rơi, quay đầu nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của A Toàn thì lại không dám tỏ ra bi thương quá mức trước mặt bé.

Trong lòng Quý Hoài Chân quặn đau, rồi lại trở nên tê dại. Y nhìn Lộ Tiểu Giai như đang trốn tránh, cất lời hỏi: "Kiếm Đàm Hoa của ngươi đã rút ra khỏi vỏ được chưa?"

Lộ Tiểu Giai cười khổ không thôi: "Chỉ thiếu một chút nữa thôi, xém xíu nữa là rút ra được rồi. Yến Trì huynh dẫn lính của huynh ấy đột nhiên xuất hiện, cứu mạng hai người chúng ta. Mấy ngày nay, ta và Bạch Tuyết vẫn luôn tĩnh dưỡng trong doanh địa của họ, mãi cho tới tối nay chúng ta phát hiện lính gác xung quanh đều đã rút sạch, lúc này mới có cơ hội cứu ngài ra."

"Cậu ấy cố tình thả ta đi, cậu ấy không có lý do gì lại vừa bắt ta rồi thả ta ra..." Quý Hoài Chân bỗng thấy lòng bồn chồn không yên, ngẩn ngơ xoay người, lầm bầm tự nói: "Chuyện này không ổn rồi, ta phải quay lại xem sao."

"Cậu, cậu định đi đâu, con không muốn phải chia cắt với cậu nữa đâu." A Toàn tội nghiệp nhìn y, chân Quý Hoài Chân lại bước không nổi nữa. Y đau khổ ôm lấy bé, chần chừ do dự, Lộ Tiểu Giai bèn lên tiếng dàn xếp ổn thoả: "Ta quay lại xem sao, mọi người cứ đợi ở đây."

Bạch Tuyết căng thẳng nhìn theo.

Quý Hoài Chân cản Lộ Tiểu Giai lại, thất hồn lạc phách nói: "Không cần đâu... không cần nữa, ngươi không cần đi, ngươi ở lại bên cạnh Bạch Tuyết là tốt rồi."

Trước cửa chợt vang tiếng "koong" trầm đục, có thứ gì đó đang tông vào cửa. Quý Hoài Chân lập tức nắm chặt lấy thanh kiếm của Bạch Tuyết nhảy dựng lên, bồn chồn khẽ hé mở một khe cửa.

Một con sói xám lớn chen vào, chính là Hoả Thiêu đã men theo mùi vị mà lần mò tìm được đến tận đây.

Quý Hoài Chân vẫn bất an, nhưng lại không nhắc đến việc quay về doanh địa để thám thính nữa, mọi người nghỉ ngơi trong miếu hoang qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Lộ Tiểu Giai tỉnh trước. Hắn lặng lẽ mở mắt nhìn về phía Quý Hoài Chân, bất giác phát hiện đối phương đang mở to mắt ngẩn người, không rõ là đã tỉnh từ sớm, hay là đã thức trắng cả đêm, nhưng nhìn quầng thâm dưới mắt y thì khả năng thứ hai lớn hơn một chút.

Bạch Tuyết vẫn đang gối đầu trên vai hắn, Lộ Tiểu Giai cũng không dám nhúc nhích, chỉ ngẩng đầu cười với Quý Hoài Chân, khe khẽ nói: "Quý đại nhân sao không nghỉ ngơi thêm một chút?"

Quý Hoài Chân vừa định mở miệng, cửa miếu lại thình lình truyền đến một tiếng vang trầm đục, như thể có ai đó tựa vào cửa rồi ngã gục xuống.

Bạch Tuyết lập tức mở mắt, cùng Lộ Tiểu Giai người trước người sau nhẹ nhàng tiến tới. Cửa miếu vừa mở, một người ngã thẳng vào trong. Bạch Tuyết định vung một kiếm chém xuống thì Quý Hoài Chân đã quát: "—— Là Ô Lan!"

Y vội vàng nhào qua, lật Ô Lan lại, thấy trên người cậu ta không có vết thương chí mạng, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người vây quanh Ô Lan, dùng nước lạnh hắt cho cậu ta tỉnh lại.

"Sao ngươi lại đến đây?" Quý Hoài Chân nắm chặt vai cậu ta, trong giọng nói mang theo căng thẳng mà chính y cũng chưa hề ý thức được.

Ô Lan thở thoi thóp thều thào nói: "... Yến Trì điện hạ, bị, bị bọn Thát Đát bắt đi rồi. Bọn chúng muốn dùng ngài ấy, uy hiếp Doanh Hoà điện hạ và Tô Hợp đại hãn. Không, không có ai sẽ cứu ngài ấy đâu... Hôm qua các ngươi vừa đi, bọn Thát Đát đã giết vào."

Sức lực trên bờ vai chợt đè nặng hẳn lên.

Ô Lan ho khạc ra máu, sắc mặt trắng bệch. Cậu ta nắm lấy cổ tay Quý Hoài Chân, lại nói: "Ta biết ngươi có thể cứu ngài ấy... ta biết ngươi làm được, ngươi chắc chắn có đường lui sau cùng, ta không tin ngươi đã rơi vào bước đường cùng rồi. Bây giờ Di Nhung và Thát Đát như nước với lửa, Yến Trì rơi vào tay bọn chúng sẽ không có kết cục tốt đẹp. Ngươi không cứu ngài ấy, thì thực sự không còn ai cứu ngài ấy nữa đâu."

Quý Hoài Chân cúi đầu nhìn Ô Lan, ánh mắt y đờ đẫn, môi tím tái đã có chút điên dại, y khẽ cất giọng: "Ta làm sao có thể cứu cậu ấy đây? Ta chẳng còn gì cả, nếu ta có đường lui, tại sao lại phải giống như tù nhân dưới bậc thềm vẫy đuôi cầu xin cậu ấy thương hại? Ngươi nói xem ta còn có cái gì..."

Ô Lan cười thê lương, túm lấy vạt áo Quý Hoài Chân, dõng dạc chất vấn từng câu từng chữ một: "Hai năm nay, có ngày nào lòng ngươi thanh thản sao? Ngươi không cứu ngài ấy, được thôi, dù sao hôm đó chúng ta vừa đi, bọn Thát Đát lập tức lục soát tới phủ của ngươi, bọn chúng chắc chắn là đã nhìn thấu màn sương mù mà ngươi bố trí rồi! Ngươi

tàn nhẫn độc ác như vậy, vì bảo mệnh mà ai cũng có thể giết, đến cả Yến Trì còn suýt chút nữa bị ngươi lừa gạt, huống chi là những người khác. Hiện tại Quý Hoài Chân trong mắt bọn Thát Đát đã là xác chết. Ngươi đi đi, ngươi có thể cao chạy xa bay, ngươi có thể dứt áo rời đi một mạch, ngươi còn có thể rũ bỏ tất cả mà đi, ngươi còn có thể tùy tiện tìm một nơi nào đó thay tên đổi họ để tiếp tục sống tiêu dao tự tại! Đây chẳng phải là điều ngươi luôn muốn đó sao!"

Quý Hoài Chân yên tĩnh một hồi lâu, bỗng nhiên mỉm cười, bẻ từng ngón tay của Ô Lan ra, tự tay quăng cậu ta ra ngoài, sau đó đóng sầm cửa miếu lại. Mặc cho Ô Lan ở bên ngoài đập cửa, chửi bới mắng nhiếc rát cả họng, y vẫn không mảy may dao động.

Cậu ta ở bên ngoài hét lớn: "Ngươi cứ trơ mắt nhìn ngài ấy chịu chết như vậy đi!"

Bạch Tuyết lo lắng hỏi: "Đại nhân... tiếp theo làm gì đây, có muốn nghĩ cách ra khỏi thành, tụ hợp với thân binh trước không?"

Quý Hoài Chân không nói năng gì, tựa như phát rồ. Hồi lâu sau mới bình thản nói với Bạch Tuyết: "Đi tìm chút đồ ăn trước đi... A Toàn đói bụng rồi."

Bạch Tuyết muốn nói lại thôi, thấy dáng vẻ Quý Hoài Chân đã quyết, đành nhỏ giọng nói với Lộ Tiểu Giai: "Ngươi ở lại trông chừng ngài ấy, ta đi một lát rồi về."

Lộ Tiểu Giai gật đầu. Sau khi Bạch Tuyết rời đi, A Toàn sán lại gần, ôm lấy Quý Hoài Chân hỏi: "Cậu ơi, Yến Trì sao vậy cậu?"

Quý Hoài Chân không lên tiếng.

A Toàn lại nói: "Thực ra người ấy đối xử với con rất tốt, tuy không bế con, nhưng cũng không hề làm tổn thương con."

Quý Hoài Chân mỉm cười, khẽ đáp: "Không cần con nói ta cũng biết." Y nhìn A Toàn chằm chằm, trong mắt ngập tràn vẻ quyết tâm xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bé, gọi: "A Toàn..."

Lộ Tiểu Giai bỗng ngẩng đầu, nhìn lướt qua Quý Hoài Chân.

A Toàn ngây thơ ngơ ngác gọi: "Cậu?"

"Thật muốn xem dáng vẻ lúc A Toàn lớn lên."

Quý Hoài Chân thất thần nhìn bé.

"Ta vẫn luôn dốc sức bạt mạng, muốn lấy những thứ tốt đẹp nhất cho con, cho mẹ con, nhưng lại chẳng giữ được gì, chẳng có gì cả, đến cuối cùng toàn phí công. Mẹ con không muốn con có đại thống, muốn con có mái ấm nhỏ, thế nhưng hai thứ này cậu đều không thể cho con được... Có lẽ con đi theo người khác, mới có thể an toàn hơn, vui vẻ hơn. Về sau con phải nghe lời Bạch Tuyết, quên đi bản thân là ai, không có đại thống, phải có tổ ấm nhỏ. Kiếp này của cậu vô cùng đáng ghét, con đừng giống như cậu, sống cả đời như một trò hề. Nếu con là con cháu của Lục Thập Di, chắc chắn sẽ không lưu lạc đến nông nỗi này. Nếu con là con cháu của Lục Thập Di..."

Y dùng sức ôm chặt A Toàn, đoạn buông lỏng ra, xoay người lại nghiêm túc bái Lộ Tiểu Giai, trầm giọng nói: "Lộ đạo trưởng, hai người họ từ nay giao phó cho ngươi, ta vẫn còn hai vạn binh mã, nhất mực nghe theo điều lệnh của Bạch Tuyết, có thể bảo vệ các ngươi cả đời này bình an."

Lộ Tiểu Giai ngớ người, hiểu ra điều gì đó, cũng vái Quý Hoài Chân một vái, chân thành nói: "Trước kia luôn cảm thấy Quý đại nhân bạc tình quả nghĩa, không ngờ lúc này bỏ mặc cả chút hi vọng sống sót, lại bằng lòng một lần nữa chui vào hang hùm miệng sói, Quý đại nhân mới thật sự là người nặng tình. Bần đạo chúc đại nhân mã đáo thành công, cùng Yến Trì huynh bình an trở về. Sau này gặp lại, nhất định phải cụng ly nâng chén trò chuyện đó đây."

Quý Hoài Chân mỉm cười, xoay người bỏ đi trước lúc Bạch Tuyết trở về. A Toàn khóc nhào lên nhưng bị Lộ Tiểu Giai ôm chặt cứng lại.

Bên ngoài cửa miếu, Ô Lan nãy giờ vẫn luôn chầu chực nghe thấy động tĩnh bèn ngẩng đầu, nhìn Quý Hoài Chân bước ra, trong mắt chẳng có vẻ gì ngạc nhiên.

Quý Hoài Chân mình đầy máu me dơ dáy, thê thảm vô cùng. Y chợt phủi cổ áo, gỡ dây buộc tóc xuống, cột gọn gàng lại mái tóc.

Quý đại nhân thẳng lưng lên, hít một hơi thật sâu, ánh mắt dần trở nên tàn nhẫn.

Y cười đầy giễu cợt, đi đến bên cạnh Ô Lan, vỗ vào mặt cậu ta, cười nói: "Ta không phải đi cứu Yến Trì, ta quay lại là để cứu tỷ tỷ Quý Vãn Hiệp của ta. Nếu ngươi không muốn thấy ta và cậu ấy nối lại tình xưa, không muốn để cậu ấy lại bị ta lừa, bị ta lợi dụng, điện hạ nhà ngươi có hỏi tới, dù lúc đó ta còn sống hay đã chết, ngươi đều phải trả lời như vậy, nhớ chưa Ô Lan?"

Chapter 97

Bên trong hoàng cung Lâm An ——

Khác xa với cảnh dầu sôi lửa bỏng bên ngoài, mảnh đất đã bị kẻ thắng cuộc đánh chiếm này lại là một cảnh tượng ca múa thái bình, xa hoa lãng phí.

Người Thát Đát chiếm tổ chim khách, ngang nhiên đoạt lấy đô thành của người Tề, ăn dầm ở dề tại hoàng cung của người Tề, nhốt toàn bộ văn thần bắt được vào ngày thành sập vào trong cung điện, ngày ngày phái binh lính canh gác nghiêm ngặt. Vừa không khuyên răn quy hàng, cũng chẳng lấy mạng bọn họ, mà chỉ dồn người giam vào bên trong, mỗi ngày lúc sáng sớm, ban trưa, chạng vạng ném bánh bao vào.

Bánh bao vứt về hướng nào, thì đám người kia phải bò về phía đó khiến đám lính Thát Đát đứng xem từ trên cao cười không ngớt.

Sau đó lại nghĩ ra một ý tưởng, đặt tên là "câu cá", bắt bọn họ nhịn đói một ngày, rồi dùng dây câu treo bánh bao để dụ dỗ cả đám giành giật. Kẻ thắng cuộc ngoại trừ được ăn bánh bao, còn được ra ngoài một ngày, đến bữa tiệc của bọn Thát Đát hầu hạ, liếm láp chút rượu uống dở, gặm nhấm những khúc xương thịt ăn dang dở của bọn chúng.

Ngày thứ nhất câu được một con "cá", là Hình bộ Thượng thư.

Ngày thứ hai lại câu được một con "cá", là Hộ bộ Thị lang.

Con "cá" thứ hai vừa thả vào hồ đã đột ngột nhe nanh giương vuốt, nhào tới người một tên lính Thát Đát, tàn nhẫn cắn rách một miếng thịt trên cổ hắn, ngay sau đó bị một tên

lính Thát Đát khác vồ lên nện mạnh vào hộp sọ.

Đầu người này lõm xuống, hai mắt trợn trừng đổ rạp trên mặt đất, khóe miệng ùng ục ục trào máu —— Con "cá" thứ hai đã chết.

Kẻ nảy ra ý tưởng câu cá này, chính là con út của thủ lĩnh người Thát Đát - Azul.

Gã và tam hoàng tử Di Nhung Ngao Vân tựa tựa như nhau, am hiểu cầm quân, thế lực nhà ngoại cực kỳ lớn mạnh. Điểm duy nhất khác biệt là Ngao Vân không được Tô Hợp đại hãn thương yêu bằng Yến Trì, nhưng Azul lại là hòn ngọc quý trong tay thủ lĩnh Thát Đát.

Thậm chí sau khi bọn Thát Đát chiếm đóng hoàng cung Lâm An, Azul lại ngủ ngay tại tẩm cung của hoàng đế. Ý đồ ẩn sâu bên trong động thái này chẳng cần vạch trần cũng hiểu, Azul điện hạ hành xử ác liệt, tâm tính kỳ quái này, chính là thủ lĩnh tương lai của tộc Thát Đát.

Con cá thứ hai chết một cách oanh liệt, cái chết này lại kích thích phẩm giá sắp tiêu tan không còn mống nào của đám quan viên nước Tề, khi bánh bao buộc trên dây câu cũng không còn tranh cướp nữa, từng người đều xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Azul đang muộn phiền vì chuyện này, chẳng phải là sợ đám người này có bề gì không hay, mà là nếu chết sạch trơn cả rồi sẽ không còn ai ra mặt khuyên nhủ áp chế bá tánh Lâm An. Hiện giờ tình thế vẫn chưa triệt để ổn định, bọn chúng chỉ mới chiếm được được Lâm An, nhỡ như người Tề bộc phát phản công ngay lúc này, người Di Nhung chắc chắn sẽ thừa nước đục thả câu.

Nếu để mất Lâm An, cục diện vừa mới dày công đánh hạ này xem như xôi hỏng bỏng không.

Tuy nhiên còn có một chuyện nhức nhối hơn nhiều —— Sống phải thấy người chết phải thấy xác, ấy thế mà cho tới bây giờ, bọn chúng vẫn chưa thể tóm được Võ Chiêu Đế của Đại Tề, càng chẳng thấy xác đâu.

Chỉ cần hoàng đế không chết, dù bọn chúng có đoạt được đô thành, đồ sát tận gốc bách tính trong thành, cũng khó trừ sạch họa hoạn nảy sinh về sau.

Azul tâm phiền ý loạn xoa mi tâm, định bụng tìm việc gì làm xả hơi một chút.

Gã bỗng mỉm cười đầy xấu xa, xua tay gọi hai người hầu một nam một nữ đến, rồi lệnh cho cả hai cởi sạch quần áo, làm chuyện đồi bại ngay trước mặt gã. Nhìn một lúc, gã liền vén tà áo bào, sục dương cụ đang cứng ngắc dưới háng, tuột luôn cả quần của tên nam hầu đang co rúm, từ sau lưng đâm vào hùng hục dập cả mấy trăm cái.

Giữa chừng có một thuộc hạ đến bẩm báo, nghe thấy động tĩnh bên trong bèn đứng ở ngoài điện không tiến vào nữa, trầm giọng nói: "Điện hạ, thái phó Quý Hoài Chân của người Tề, đến đây cầu kiến."

"Quý Hoài Chân còn sống sao? Y không phải đã chết rồi..." Azul dừng hành động lại, thở dốc hỏi.

Chuyện này vốn là do đích thân gã dẫn người xác thực, tuy rằng thi thể kia đã mất đầu, nhưng nhìn quần áo và dáng vóc, chẳng khác gì Quý Hoài Chân, thêm vào đó gia nhân chết kế bên y có thể chứng minh được thân phận. Lúc ấy lại chú tâm vào việc lùng sục Võ Chiêu Đế, giờ ngẫm lại mới thấy ra sự kỳ quặc trong đó.

Sát khí tỏa ra ngùn ngụt trên mặt gã, trầm ngâm chốc lát lại ra lệnh: "Dẫn y vào đây, chờ ở bên ngoài."

Dứt lời, mồ hôi trán lại đổ ròng ròng, thân dưới lại dập mạnh.

Ba người xếp lên nhau hành sự dâm loạn, Azul phát tiết một lần vẫn chưa thoả mãn lại đá văng gã nam hầu kia ra, đè chặt hai chân của nữ tử kia, thọc dương vật bán cương vào thẳng cái lỗ không kịp khép lại của nàng ta. Cứ thế xuất ra thêm một đống tinh dịch nữa, lúc này mới buông tha.

Gã tựa người trên sập, tiện tay vơ lấy tấm thảm nhung đắp lên hạ bộ, sai phái: "Đưa Quý Hoài Chân vào."

Không bao lâu sau, một người sải bước vào.

Azul ngước lên nhìn, thấy người đến dẫu quần áo xộc xệch, nhưng đường nét gương mặt lại khó giấu đi vẻ anh tuấn. Thị nữ đi đằng sau lại càng xinh đẹp tuyệt thế, ánh mắt lúc ngước nhìn tới giống như một con ngựa hoang quật cường ngạo mạn. Azul bị thị nữ của Quý Hoài Chân liếc nhìn như thế, chợt cảm thấy thân dưới vừa mới phát tiết xong lại có khuynh hướng dựng đứng lên.

Quý Hoài Chân cung kính vái chào Azul.

Azul mỉm cười, ẩn ý nói: "Quý đại nhân đã làm ve sầu thoát xác rồi, tại sao lại còn quay lại? Lẽ nào không biết trong thành dán đầy bảng cáo thị, ai dâng được cái đầu của ngươi, sẽ được thưởng vạn lượng hoàng kim."

Quý Hoài Chân cũng mỉm cười: "Thế thì hiện tại ngài có thể phái người tới bắt ta rồi."

Y tỏ ra thái độ mặc người chém giết.

Azul dần ngừng cười cười, nham hiểm nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân nói: "Ngài muốn bách quan bách tính Đại Tề cúi đầu quy thuận, ta có thể đứng ra dẫn đầu, thuyết phục bách quan, nghênh đón các ngài tiến thành. Ta là người Tề, các ngài cần một người Tề xông ra phía trước, làm bia đỡ đạn cho các ngài, làm người thế tội gánh tiếng nhơ, hạ những quân lệnh mà các ngài không tiện hạ, giết những người mà các ngài khó động thủ. Bây giờ tung tích Võ Chiêu Đế bặt vô âm tín, ta nghĩ ngài cũng cần một người, có thể giúp ngài thăm dò tung tích Võ Chiêu Đế."

Azul trầm giọng nói: "Ngươi muốn cái gì? Danh lợi? Địa vị?"

Quý Hoài Chân thờ ơ cất tiếng: "Ta chỉ xin hai việc. Thứ nhất, ngày ngài đánh vào Lâm An, ta đã không thể cứu tỷ tỷ của ta, nàng là hoàng hậu Đại Tề. Ta cần các ngài cho ta mượn tay sai, thay ta truy tìm nơi ở của tỷ tỷ. Thứ hai, người Di Nhung đang đuổi giết ta vì vụ việc của Lục Thập Di, ta muốn các ngài bảo hộ cho ta chu toàn, bảo đảm nửa đời sau của ta được cơm no áo ấm."

Azul nghe đoạn, ngửa đầu cười haha, gã nhấc người lên, bận lại quần ngay trước mặt Quý Hoài Chân.

Mặc dù chiều cao gã thấp hơn Quý Hoài Chân, nhưng khí thế lại không hề giảm sút, đứng trước mặt Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm, nói từng chữ một: "Bản thân Quý đại nhân còn khó bảo toàn, thì lấy gì để đàm phán điều kiện với tộc ta? Chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng, bên ngoài sẽ lập tức xông vào bắt sống ngươi. Người Tề không quy thuận thì đã sao, khởi nghĩa thì đã sao? Ai không phục, kẻ đó chết. Đến lúc đó, ta sẽ xoá sổ Lâm

An không chừa lại một mạng, chẳng lẽ một đống xương cốt còn biết khởi nghĩa sao? Đâu cần mượn ngươi đến bày mưu hiến kế cho ta."

Quý Hoài Chân chợt cười nhạt một tiếng: "Bản thân ta khó mà giữ mạng sao? Biết đâu các ngài lại chẳng phải ngàn cân treo sợi tóc? Di Nhung vứt bỏ Lâm An mà thủ vững Thượng Kinh, là vì mục đích chiếm giữ cái cứ điểm hiểm yếu này, ngăn chặn đường biên quan của bộ tộc thảo nguyên. Chi viện lương thảo của các ngài bị chặn đánh bên ngoài ba ngọn núi Trấn Giang không vào được, cứ kéo dài thế này sớm muộn gì cũng bị quân Di Nhung bắt rùa trong rọ. Tòa thành nào không phục, đương nhiên ngài có quyền giết sạch kẻ chống đối, có điều giết sạch người rồi, ngài lấy cái gì để đối kháng với quân Di Nhung đây?”

Y buông lời xấc xược như thế, thế mà Azul lại chẳng nổi trận lôi đình, trái lại càng nghe, ý cười càng lan rộng. Đôi mắt xoáy vào Quý Hoài Chân dường như sáng rực lên. Đợi chữ cuối cùng của Quý Hoài Chân rơi xuống, gã đột ngột vỗ tay, tán thưởng một tiếng, nhìn Quý Hoài Chân đầy kinh ngạc cất tiếng: "Thiên hạ đồn rằng thái phó Đại Tề là một kẻ bất tài vô dụng, tiểu nhân đắc chí, chỗ nào cũng lép vế trước Lục Thập Di, nhưng ta thấy chưa chắc đã vậy."

Sau đó phất tay kêu gã thuộc hạ lên, nhìn Quý Hoài Chân, bâng quơ buông lời: "Còn mong Quý đại nhân chứng minh cho tại hạ, những gì ngươi nói không phải điêu ngoa, giải quyết mối lo lớn trong lòng của tộc ta —— Đưa Quý đại nhân này đến chỗ giam giữ thần tử Đại Tề đi!"

Lúc Quý Hoài Chân định quay lưng bước đi, Azul đột nhiên hô lên: "Đứng lại."

Quý Hoài Chân ngừng bước, lưng dõng dạc, thị nữ đứng kề bên đột nhiên biến sắc, lòng bàn tay rịn ra từng giọt mồ hôi mỏng.

"Thị nữ đứng cạnh ngươi kia là người phương nào? Phải chăng là tiểu thư nhà vương tôn quý tộc nào đây?"

Azul cười mờ ám không có ý tốt.

Quý Hoài Chân lạnh lùng lên tiếng: "Nàng ta không phải thị nữ bình thường, mà là thuộc hạ Bạch Tuyết của ta. Điện hạ hỏi vậy có ý gì?"

Azul thấy đủ thì dừng, bèn ra lệnh: "Người đâu, đổi cho Quý đại nhân một bộ y phục mới."

Sau khi Quý Hoài Chân rời đi, gã lại triệu tập hai gã thủ hạ tới, nghiêm giọng ra lệnh: "Lập tức tra xem những điều Quý Hoài Chân nói có đúng sự thật không, xem y có ân oán gì với người Di Nhung không. Cách đây hai năm kẻ này đã giở thủ đoạn một lần rồi."

Vừa bước chân khỏi tẩm điện của Võ Chiêu Đế, Quý Hoài Chân mới phát hiện lưng mình đã ướt sũng mồ hôi, thị nữ ở bên cạnh thừa dịp lính Thát Đát mở đường đằng trước lơ là không chú ý, cúi sát lại thì thầm vào tai y: "Ngươi thực sự muốn liều mạng vì cậu ấy sao, đầu hàng phản quốc? Làm vậy, dù người Thát Đát không giết ngươi, dân Tề cũng chẳng thể tha thứ cho ngươi."

Rõ ràng điểm tô như nữ tử, nhưng vừa mở miệng lại vọng ra âm thanh của nam nhân. Đi theo sát bên cạnh Quý Hoài Chân, không ai khác chính là Ô Lan trốn ra để viện cầu y hôm nọ.

Quý Hoài Chân liếc mắt nhìn Ô Lan, giọng điệu lạnh tanh: "Những lời Azul thốt ra, một chữ cũng không thể tin tưởng được. Kẻ này ngạo mạn tự phụ lòng lang dạ sói, ta chỉ còn cách lấy được lòng tin của hắn trước, mới có thời cơ dò la xem Yến Trì bị nhốt ở nơi nào." Y khựng lại, tiếp đó lại lạnh nhạt bảo: "Mới có thể tìm được tỷ tỷ ta."

Ô Lan không lên tiếng nữa.

Hai người bị áp giải tới một tẩm điện, nơi đây đang cầm tù quần thần Đại Tề bị giam giữ.

Mới bước vào điện, mùi xú uế xộc thẳng vào mũi. Vài ngày ngắn ngủi không thấy, nhóm quan văn hồi trước còn chĩa mũi nhọn chửi bới Quý Hoài Chân ai ai cũng hốc hác, lôi thôi nhếch nhác.

Vừa thấy Quý Hoài Chân tiến tới, con ngươi bọn họ giãn ra nhóm lên một tia hi vọng, nhưng rồi lại trông thấy bộ dạng y phục lụa là chỉnh tề không có nửa phần vết tích bị ngược đãi, lửa hận ngay lập tức bốc lên phừng phừng. Chẳng rõ ai là người khởi xướng đầu tiên hô hoán lên: "Quý Hoài Chân, hôm giặc Thát Đát đánh vào chính ngươi đi đầu kêu gọi đầu hàng! Ngươi không để ý đồng bào khổ nạn, bán nước cầu vinh! Bản thân thì vinh hoa phú quý, còn tình nguyện làm chó cho bọn Thát Đát, làm thuyết khách cho bọn Thát Đát!"

"Quý Hoài Chân, ngươi còn mặt mũi nào để đối diện với liệt tổ liệt tông Đại Tề! Còn tư cách gì đối mặt với anh hùng đã chết đi!"

"Quý cẩu, ngươi vẫy đuôi với bọn Thát Đát là đã tận hưởng phú quý vinh hoa rồi phải không?"

Khoan hãy nói đến Quý Hoài Chân đang bị chỉ trỏ chửi bới, ngay cả Ô Lan đứng một bên cũng nghe không vô nữa, vừa định lên tiếng ngăn cản thì Quý Hoài Chân lại cản cậu ta lại.

Y dửng dưng bước lên trước, đảo mắt nhìn từng người một, cười trừ đáp: "Không nuốt trôi cơm chứ gì, lấy cái chết để chứng minh lòng phải không, thà chết không khuất phục chứ gì! Được." Y tiện tay kéo lấy một người, cúi đầu đánh giá, nhìn rõ dung mạo kẻ đó bèn mỉm cười bảo: "Trương đại nhân, ta vẫn còn nhớ già trẻ lớn bé nhà ngài tọa lạc ở thành nam. Lúc phá thành đã trốn đi được hay chưa? Ngài ngông nghênh thách thức nhường này, chẳng sợ bọn Thát Đát cáu tiết giết gà dọa khỉ tàn sát cả gia môn nhà ngài sao?"

Y tiện tay hất kẻ này sang một bên, vớ lấy thêm một gã, đọc vanh vách nơi ở của gia quyến, ngay cả giấu diếm nhân tình ở chốn nào, thích uống rượu hoa ở chỗ nào đều nói rõ ràng rành mạch.

Quý Hoài Chân đi tới đâu, tra hỏi tới đó, hỏi tới mức ai nấy đều á khẩu kinh sợ lo âu, gương mặt đã lộ vẻ dao động do dự.

Bấy giờ đám người mới phát hiện, hai năm nay Quý Hoài Chân ra vẻ phong hoa tuyết nguyệt, chẳng đếm xỉa triều đình sự vụ, nhưng thực ra lại nắm rõ nhất cử nhất động của triều đình. Y rảo bước đến trước mặt một lão già. Lão đã nhịn đói tận hai ngày, yếu ớt co rúm lại trên sàn tiết kiệm từng chút sức lực, thấy Quý Hoài Chân đến nhưng chẳng mảy may hoang mang, vất vả nhướn mắt lên, nhạo báng chế nhạo: "Có ý đồ dọa nạt lão hủ đây sao? Lão hủ một thân một mình, ba năm trước thê tử đã tạ thế, nhi tử mất mạng nơi khói lửa, nắm xương tàn này, mớ máu thịt này, đều giao trọn cho Đại Tề rồi, còn sót lại thứ gì để cho ngươi lấy ra hăm dọa?"

Người này Quý Hoài Chân có quen biết, tên là Quách Phụng Nghi là ân sư của Lục Thập Di và Lý Mão. Từ trước tới giờ lão ta vẫn không ưng mắt y, xem thường y theo đuổi thế lực, vụ lợi tính toán nên đến cọng tóc cũng chẳng sánh bằng với học trò cưng Lục Thập Di của lão .

Quý Hoài Chân cười lạnh nghiêng đầu dặn Ô Lan: "Kéo lão ta ra ngoài cho ta, tìm cho ta thêm sợi roi, ta phải đích thân nhìn xem xương cốt của lão ta rắn chắc nhường nào, tính tình cứng đầu ngoan cố đến đâu. Cứ đánh cho những người còn lại phục thì thôi, quất tới

lúc bằng lòng ăn uống mới thôi, đánh tới khi bằng lòng bò lết vẫy đuôi hệt như con chó giống ta đây thì ngưng."

Bọn Thát Đát thấy Quý Hoài Chân chỉ dắt ra một lão già sắp xuống lỗ, nghĩ bụng chẳng thể dấy lên cuồng phong bão táp gì, bèn cũng phó mặc không cản trở, chỉ ném cho y sợi roi để mặc y làm càn.

Lão già mang tên Quách Phụng Nghi bị Ô Lan lôi ra đằng sau điện. Thấy Quý Hoài Chân lăm lăm cây roi bước lại, luống cuống thu mình lại.

Chỉ nghe thấy một tiếng xé gió vụt tới một cái, đó là âm thanh roi quất mạnh xuống sàn, thế nhưng cái đau đớn như dự đoán lại không hề đến.

Một người quỳ một chân cạnh lão, nhỏ giọng dồn dập hỏi: "Bệ hạ đang ở đâu? Liệu có bị bắt tới đây không? Lý Mão đâu... Mấy bữa nay có gặp người Di Nhung nào bị tống chung ngục với mọi người hay không?"

Chapter 98

Quách Phụng Nghi ngạc nhiên chưa từng nghĩ sẽ nghe được những lời này từ miệng Quý Hoài Chân. Lão vẫn còn đang kinh ngạc không biết y làm vậy là có ý đồ gì, lẽ nào không đánh mình nữa sao? Thì nghe Quý Hoài Chân thúc giục: "Mau nói đi, bọn Thát Đát có thể vào đây bất cứ lúc nào, ta không có nhiều thời gian đâu!"

Y đưa roi cho Ô Lan, cậu ta canh chừng thay y, vung roi quất xuống đất, giả vờ như đang thi hành hình phạt.

Quách Phụng Nghi phản ứng lại, cố gắng nhớ lại: "Ngày thành phá... những đại thần không kịp bỏ chạy đều bị bắt đến đây, nhưng lại không thấy bệ hạ đâu. Vài ngày trước, đại... đại điện hạ cũng bị bắt đến, nhưng rất nhanh đã bị đưa đi giam riêng ở nơi khác, không có chút tin tức nào của người Di Nhung. Chẳng phải bọn chúng đã rút quân rồi sao?"

Thì ra Lý Mão cũng bị bắt rồi.

Quý Hoài Chân nhíu chặt đôi mày rậm, khẽ trầm ngâm, lại hỏi: "Lục Thập Di thì sao? Có nhìn thấy Lục Thập Di không?"

Quách Phụng Nghi lắc đầu.

Ô Lan đột nhiên nhắc nhở: "Nhanh lên một chút, lão già này thân thể yếu ớt, nếu ở lại đây quá lâu mà lúc ra ngoài lại không xước xát sẽ khiến người ta nghi ngờ đấy."

Quách Phụng Nghi nhìn Ô Lan, liếc nhìn chiếc váy dài trên người cậu ta, kinh ngạc thốt lên: "Nam... nam sao."

Quý Hoài Chân đỡ lão dậy, nghiêm túc dặn dò: "Ngươi phải khuyên bọn họ, đừng có cứng rắn với bọn Thát Đát. Lâm An không giống những nơi khác, chỗ này là tân đô của Đại Tề, Thát Đát ắt phải chiếm bằng được Lâm An để thị uy bắt người khác khuất phục. Bọn chúng sẽ không quan tâm ai sống ai chết đâu. Muốn giữ mạng, thì hãy lôi cái trò giả lả bằng mặt không bằng lòng với ta ngày thường ra mà đối phó với người Thát Đát. Cũng đừng làm hỏng việc của ta, nghe rõ chưa? Nếu làm hỏng việc của ta, cho dù người Thát Đát có tha cho các ngươi, ta cũng sẽ không tha cho đâu."

Quách Phụng Nghi giật mình, có chút không dám tin nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân. Lão còn chưa kịp nói gì, Quý Hoài Chân đã giáng một roi xuống. Quách Phụng Nghi ré lên đau đớn một tiếng rồi ngất lịm đi. Cảnh tượng này vừa khéo lọt vào mắt bọn lính canh thấy có điều bất thường chạy đến kiểm tra, lúc này mới xua tan nghi ngờ đối với Quý Hoài Chân.

Azul giữ Quý Hoài Chân lại trong hoàng cung, giám sát dưới danh nghĩa bảo vệ, ngay đêm đó thuộc hạ đã mang những tin tức dò la được trở về.

"Điện hạ, những lời Quý Hoài Chân nói không hề giả. Lục Thập Di là thê tử kết tóc của thất hoàng tử Di Nhung. Hai người thành thân tại Sắc Lặc Xuyên vào hai năm trước, sau đó Lục Thập Di bị Quý Hoài Chân dùng kế giả chết để giam cầm. Thất hoàng tử Di Nhung kia không lấy được tung tích của thê tử, liền bắn một mũi tên trúng ngực Quý Hoài Chân ngay trước trận, còn xảy ra mâu thuẫn với Doanh Hoà về chuyện của Lục Thập Di. Theo mật thám báo lại, hai người bọn họ còn vì chuyện này mà còn ra tay đánh nhau. Thất hoàng tử này vì cứu thê tử mà cam tâm tình nguyện ở lại, tin tức này rất đáng tin. Ngay cả ngày chúng ta phát hiện ra hành tung của cậu ta, cũng là vì cậu ta tới nơi giam giữ Lục Thập Di để tìm kiếm tung tích của đối phương, nên mới bị người của chúng ta phát hiện."

Azul hứng thú cười một tiếng, ra chiều suy nghĩ nói: "Vậy thì càng thú vị hơn rồi. Chẳng phải ai cũng nói Thác Bạt Yến Trì dũng mãnh mưu trí, giỏi đánh những trận lấy ít địch nhiều sao, sao giờ nghe ra, hành sự lại bốc đồng như vậy. Thảo nào không đấu lại đại ca của cậu ta. Quý Hoài Chân đã cam nguyện làm kẻ thế mạng, làm chim đầu đàn thì cứ để y làm đi."

Gã bảo người nọ lại gần, thì thầm vài câu bên tai, dặn dò điều gì đó.

Hai ba ngày cứ thế trôi qua, Quý Hoài Chân vừa dụ dỗ vừa dọa nạt cuối cùng cũng xé ra được một kẽ hở giữa đám thần tử Đại Tề.

Ban đầu chỉ có một người nguyện ý đứng ra, cùng Quý Hoài Chân ra đón đại quân Thát Đát vào thành ngay trước mặt bá tánh Lâm An và tiến hành thuyết phục, tiếp theo là người thứ hai, thứ ba. Đã có không ít người biết thức thời, vì càng thêm lo lắng cho tính mạng của già trẻ lớn bé trong nhà.

Nghe được tin này, Quý Hoài Chân không hề kinh ngạc, chắc hẳn trong đó cũng có công lao thuyết phục của Quách Phụng Nghi. Hai người một người đấm một người xoa, đám người kia vốn đã chịu đủ mọi giày vò, tâm trí đã kề cận bờ vực sụp đổ, chỉ cần có một người thay đổi chủ ý, những người còn lại sẽ tự động tan rã.

Chỉ là y vẫn không dò la được Yến Trì bị giam ở đâu, đến một chút tin tức của người Di Nhung cũng chưa từng nghe ngóng được.

Cùng lúc đó, tin tức của Azul cũng truyền đến, nói rằng đã sắp xếp thuộc hạ đi nghe ngóng tung tích của Quý Văn Hiệp.

Rồi ba ngày sau, tin tức lan khắp thành Lâm An, triều thần Đại Tề đều đã quy hàng, vào giờ ngọ ngày mai sẽ đón đại quân Thát Đát vào thành, ra lệnh cho bá tánh trong thành

phải đứng hai bên đường nghênh đón.

Cáo thị này vừa ra, lập tức làm dấy lên sự phẫn nộ của dân chúng. Sáng sớm hôm sau, dân chúng tụ tập trên con phố chính, ai nấy đều trợn trừng hai mắt, quần chúng sục sôi căm phẫn, muốn xem rốt cuộc là kẻ nào hưởng bổng lộc của triều đình Đại Tề lại vì muốn sống sót mà làm ra cái chuyện bán nước cầu vinh.

Giữa những tiếng chửi rủa bàn tán của đám đông, từng chiếc xe ngựa lọng che hoa lệ nối đuôi nhau chạy tới, đỗ lại trước cổng thành.

Một đám người mặc triều phục màu đỏ thẫm, nhưng mặt mũi bầm dập run rẩy bò xuống xe ngựa. Tất cả đều là những nhân vật ngày thường vẫn hay oai phong lẫm liệt, vênh váo tự đắc. Bọn họ dường như đã chịu không ít nỗi khổ da thịt, đến lưng cũng không thẳng lên nổi, tựa như con tôm luộc chín, khom người đi đỡ các đồng liêu trong xe. Người thứ hai, người thứ ba, ngày càng có nhiều quan viên Đại Tề bước xuống xe. Không một ai là không thương tích đầy mình, chịu đủ mọi nhục nhã, chỉ duy nhất có một người là khác biệt.

Dân chúng đồng loạt nhìn về phía người này.

Đầu tiên là lộ ra một đôi giày đính ngọc bích, kế đến là một đôi tay trắng trẻo vươn ra vén rèm xe.

Trong đám đông, có người theo bản năng cúi đầu nhìn tay của chính mình. Lâm An đã bị Thát Đát chiếm đóng nhiều ngày, nghe nói là vì muốn bắt người nào đó nên không dễ dàng cho phép xuất thành. Người bên trong không ra được, người bên ngoài cũng chẳng vào được, trong chốc lát vật giá leo thang, lương thực thiếu thốn. Đồ ăn trong nhà hết sạch liền phải lên núi đào rau dại. Bàn tay của ai cũng dính đầy bùn đất dơ bẩn, cũng nhuốm máu tươi của đồng bào.

Tại sao tay y lại trắng trẻo sạch sẽ đến vậy?

Chủ nhân của đôi giày nọ nhẹ nhàng nhảy xuống, đáp đất vững vàng. Nhìn y gấm vóc lụa là, khí chất hiên ngang, đứng giữa một đám quan viên Đại Tề ủ rũ cụp mặt, thê thảm quả thật là rực rỡ chói mắt. Rực rỡ đến mức khiến người ta sinh lòng oán hận, rực rỡ đến mức trở thành bia ngắm.

Tất cả những tiếng chửi bới đều nhắm thẳng vào Quý Hoài Chân.

Gào lên từng tiếng Quý cẩu, mắng mỏ từng câu phản đồ.

Quý Hoài Chân làm như không thấy, nét mặt thì chết lặng nhưng thi thoảng nghe lọt tai một hai câu chửi mắng cay nghiệt, cũng không khỏi sinh lòng khó hiểu.

Y thật sự đã làm mất chủ quyền, làm đất nước nhục nhã sao? Y thật sự đã phản chủ cầu vinh sao? Rõ ràng y chẳng nhận được cái gì, rõ ràng chỉ có một mình y trong ngày thành vỡ kiên trì dùng sách lược đầu hàng để tránh làm tổn thương người vô tội, vì sao đến cuối cùng y lại trở thành tội đồ.

Quý Hoài Chân mỉm cười châm biếm, y nghĩ không ra.

Nhưng Quý Hoài Chân sở dĩ là Quý Hoài Chân, là bởi vì dù y làm ra chuyện gì, cũng đều sẽ gánh vác tất cả. Không bao giờ quan tâm người khác hiểu lầm, càng chẳng bận tâm bản thân chịu oan ức, Quý Hoài Chân chưa từng biện bạch cho chính mình.

Chỉ cần có thể lấy được lòng tin của người Thát Đát, chỉ cần y có thể cứu được Yến Trì, chỉ cần A Toàn có thể bình an lớn lên, y sẵn sàng vứt bỏ tất cả.

Giữa những tiếng chửi rủa câu sau to hơn câu trước đó, Quý Hoài Chân một mình một ngựa đi đầu, dẫn theo bá quan quỳ đón Thát Đát, cao giọng quát: "Mở cổng thành ——!"

Trong từng tiếng tù nặng nề vang vọng, cổng thành chậm rãi mở rộng sang hai bên. Đại quân Thát Đát xếp hàng ngay ngắn, nhịp bước đồng đều, mấy vạn người như thể mọc chung một đôi chân.

Trong đám đông dần có người phát ra tiếng kinh hô.

"Các người nhìn kìa, bên trên có treo một người!"

"Đó là ai...? Sao lại mặc quân phục của quân Tề chúng ta?"

"Là người của chúng ta, là người của chúng ta... là thi thể tướng sĩ quân Tề chúng ta!"

Chỉ thấy trên chiếc chiến xa đi đầu tiên kia, một ngọn giáo dài dựng đứng, trên mũi nhọn cắm thi thể của một tướng lĩnh quân Tề. Trước khi chết, người nọ còn không biết đã phải chịu đựng loại cực hình nào, hốc mắt trống hoác, cánh tay bên phải cũng không cánh mà bay. Cái xác vốn đã thối rữa kia bị gió thổi qua bắt đầu đung đưa, thỉnh thoảng lại rớt ra một hai con giòi rơi xuống đất, ngay sau đó liền bị những chiếc giày sắt nối bước theo sau nghiền nát.

Mới chỉ nhìn thoáng qua, Quý Hoài Chân cảm thấy máu toàn thân mình thoáng chốc lạnh buốt.

Y nhận ra đó là Lương Sùng Quang.

Là Lương đại nhân kia, rõ ràng biết châu chấu đá xe vẫn một lòng chịu chết, ngu trung lại cố chấp.

Quý Hoài Chân không nhận ra mình đã cắn chặt hàm răng, không phát hiện năm ngón tay bám trên mặt đất của y đã cắm sâu vào lớp bùn đất. Y chỉ cảm thấy máu toàn thân lại nóng lên, chớp mắt xông thẳng lên đỉnh đầu, bốc lên đến mức hai má nóng ran như lửa đốt, đôi mắt đỏ ngầu như muốn rỏ máu.

Bàn tay phải vốn đã phế bỏ của Quý Hoài Chân lại đột nhiên có cảm giác. Y lại muốn cầm thương, cầm thương, cầm đao, cầm kiếm. Y muốn xông lên, cắn xé tên Thát Đát ở gần mình nhất.

Thấy tướng lĩnh quân Tề thê thảm như vậy, chịu nỗi nhục nhã tột cùng, bá tánh Lâm An không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Mắt thấy sắp bùng nổ một cuộc bạo loạn, quân đội Thát Đát nhanh chóng xuất động, xếp thành bức tường người chặn trước mặt dân chúng. Bọn chúng giết gà dọa khỉ, dùng giáo dài đâm chết không ít kẻ gào thét lớn tiếng nhất, hòng dùng vũ lực trấn áp, nhưng làm sao có thể cản được cơn thịnh nộ oán than ngút trời này?

Quý Hoài Chân thấy Azul cưỡi trên lưng ngựa khinh khỉnh mỉm cười, dặn dò tướng lĩnh bên cạnh điều gì đó. Tuy y không hiểu tiếng Thát Đát, nhưng lập tức nhận ra ý đồ của Azul.

Trơ mắt nhìn một cuộc đồ sát sắp bùng nổ, đúng lúc này giữa đám đông, anh linh Lương Sùng Quang còn chưa tiêu tan, thì Quý đại nhân bán nước cầu vinh kia lại tiên phong đi

đầu, nhoài người về phía trước, hành lễ trước mặt người Thát Đát, hô to: "Cung nghênh điện hạ ——!"

Y hung ác quay đầu trừng mắt nhìn ra phía sau, trong mắt ngầm chứa ý đe dọa. Quan viên Đại Tề lập tức hiểu ý. Bọn họ đành cắn răng, quỳ rạp xuống sau lưng Quý Hoài Chân, cung nghênh Azul.

Đám đông lại bất chợt im lặng.

Những người Tề vừa rồi còn đang xô xát phản kháng Thát Đát, bỗng chốc đồng loạt nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân. Mối thù hận trong ánh mắt bọn họ khó lòng che giấu, ngọn lửa giận dữ căm hận đối với người Thát Đát đã toàn bộ chuyển dời sang người Quý Hoài Chân.

Đồng bào phản bội của càng khiến người ta khó lòng tha thứ hơn sự sỉ nhục của kẻ thù!

Quân đội vốn đang chặn người Tề để ngăn cản họ xông tới gây rối chớp mắt đã biến thành bảo vệ cho Quý Hoài Chân. Nếu không có những người này, người Tề sẽ ùa lên, xé xác y thành trăm mảnh.

Quý Hoài Chân như không hay biết gì. Y bò lên từ trong đống bùn lầy, biết rõ phải hạ mình cúi đầu ra sao, phải bợ đỡ lấy lòng như thế nào.

Y lập tức quỳ gối đi tới, thân thể nằm sấp xuống, xích lại bên chân Azul, hô lên: "Mời đại nhân xuống ngựa!"

Azul cười ha hả, lấy lưng Quý Hoài Chân làm bệ đỡ, giẫm lên mà xuống ngựa.

Để phô trương thần uy, gã mặc trên người bộ áo giáp nặng tới mấy chục cân. Gã nhảy lên lưng Quý Hoài Chân, dẫm đến mức cả người y sụm xuống, lồng ngực đau thắt, mùi vị tanh ngọt cuộn trào, nhưng y cắn chặt hàm răng, đầu ngẩng lên, hai mắt mở to, cười hì hì nói: "Đại nhân giẫm hay lắm! Đại nhân cẩn thận dưới chân!"

Lại có một tướng lĩnh Thát Đát bước tới, hỏi cũng không hỏi, một cước đạp thẳng lên sống lưng Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân tê dại hô to: "Mời đại nhân xuống ngựa! Đại nhân giẫm hay lắm, đại nhân cẩn thận dưới chân!"

Y cứ như vậy hô lớn từng tiếng, mặc cho người ta giẫm đạp lên sống lưng mình. Lương Sùng Quang bị treo trên mũi giáo không còn là tâm điểm chú ý nữa. Chẳng ai hay biết cái quỳ này của Quý Hoài Chân đã hóa giải một cuộc thảm sát sắp sửa xảy ra. Thậm chí ngay cả chính Quý Hoài Chân cũng không thể nói rõ, trong khoảnh khắc y lao ra đó, trong lòng đang nghĩ đến điều gì. Người Tề căm hận nhìn Quý Hoài Chân, chỉ hận không thể nhào lên ăn thịt y, uống máu y, đập nát đôi đầu gối đang quỳ lạy trước mặt người Thát Đát của y.

"... Hạng người tham sống sợ chết thế này, vẫy đuôi cầu xin trước mặt kẻ thù, quả thực không bằng heo chó."

Quý Hoài Chân ngẩng đầu nhìn lên, thấy người vừa nói là một viên hãn tướng dũng mãnh vô song dưới trướng Azul, đã từng chém giết vô số người Tề và người Di Nhung.

Kẻ này vai u thịt bắp, bắp đùi sắp bằng cái eo của Quý Hoài Chân, thân hình như ngọn núi nhỏ đè bẹp con ngựa dưới háng đến mức không chịu nổi gánh nặng. Giày của gã to

như con thuyền, lòng bàn tay lớn như cái mâm, nặng nề giẫm lên lưng Quý Hoài Chân. Dường như còn cảm thấy chưa đủ lại dùng sức nghiền mạnh một cái.

Thân hình Quý Hoài Chân chùn mạnh xuống, khuỷu tay và đầu gối đều chống xuống mặt đất.

Ngay sau đó tên võ tướng Thát Đát kia liền xuống ngựa, cố ý nghiền chân lên lòng bàn tay phải đang bám trên mặt đất của Quý Hoài Chân.

Bàn tay của Quý Hoài Chân từng cầm thương, không nhấc nổi bút, từng cứu mạng Yến Trì cũng đã từng giết vô số người.

Một cơn đau đớn kịch liệt thấu tim gan ập tới. Quý Hoài Chân chỉ cảm giác đỉnh đầu như bị người ta giật tung. Đôi mắt y đỏ ngầu, muốn bất chấp tất cả hất văng tên này ra rồi đồng quy vu tận với gã, nhưng y vừa nghĩ đến Yến Trì, nghĩ đến Yến Trì vẫn còn đang bặt vô âm tín, nghĩ đến Yến Trì vẫn còn trong tay người Thát Đát.

Y chịu đựng nỗi nhục nhã tột cùng, trong lòng thầm nghĩ về cánh yến chẳng thể nào bay về lại của mình nữa.

Quý Hoài Chân bỗng ngẩng phắt đầu lên.

Tên người Thát Đát kia nháy mắt cảnh giác. Nhìn thấy sự oán hận trong mắt Quý Hoài Chân, gã tưởng y định phản kháng. Nào ngờ ngay khắc sau, Quý Hoài Chân lại từ từ mỉm cười. Hàm răng đang cắn chặt của y buông lỏng ra, cất giọng hô to: "Đại nhân giẫm hay lắm!"

Đối phương ngạc nhiên, phun nước bọt lên người y một cái rồi quay lưng bỏ đi.

Quý Hoài Chân quỳ gối nằm rạp trên mặt đất, tay phải không ngừng run rẩy, nhưng y lại chợt cười khẽ. Trong lòng y thầm nghĩ, y nhất định phải tận tay giết chết kẻ này. Lúc bấy giờ lại có một con ngựa nữa đỗ lại trước mặt. Quý Hoài Chân nằm xuống theo phản xạ có điều kiện lại gọi một tiếng đại nhân, đợi người này lấy y làm bệ đỡ chân.

Thế nhưng người tới chậm chạp không chịu di chuyển.

Trong lòng Quý Hoài Chân chợt nảy sinh cảm giác. Y giữ nguyên tư thế quỳ sấp, ngẩn ngơ ngẩng đầu. Ánh mặt trời giữa trưa gay gắt nhất, chói chang nhất, đâm vào khiến hai mắt Quý Hoài Chân nhói đau, như chực trào nước mắt. Người nọ đứng ngược sáng, mới nhìn thoáng qua quả thực mơ hồ, chẳng rõ dung mạo, chỉ thấy hơi quen thuộc. Quý Hoài Chân lại cố gắng mở to mắt nhìn, lúc này mới nhìn rõ người tới là ai —— chỉ thấy Thác Bạt Yến Trì đang cưỡi trên lưng ngựa, chẳng có chút tổn thương, vô cùng phong độ dừng lại bên cạnh y, đang cúi đầu nhìn mình.

Trong ánh mắt đó có sự xót xa thương cảm mà Quý Hoài Chân không hiểu thấu, cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ, cùng với dao động khó tả nào đó. Dường như đã hạ một quyết tâm nào đó, ngay khi thấy Quý Hoài Chân xuất hiện ở đây, bị người ta giẫm đạp lăng nhục, triệt để bùng nổ.

Chapter 99

Yến Trì không ý thức được thân thể của cậu đang khẽ nghiêng về phía Quý Hoài Chân, càng không hay biết bàn tay nắm dây cương kia đã nổi đầy gân xanh căng cứng.

Cậu dịu giọng một chút, mới lên tiếng hỏi: "Sao lại là ngươi."

Quý Hoài Chân bị hỏi đến ngẩn người. Trong khoảnh khắc ấy, y chỉ cảm thấy máu nóng khắp người lại dồn hết lên mặt, thầm nghĩ tại sao người phải gánh chịu tất thảy những thứ này lại là y chứ. Thấy Yến Trì không chịu một chút tổn thương, liền biết cậu không phải bị người Thát Đát "bắt" tới, mà là được "mời" tới. Chẳng giống loại tù nhân chủ động tự chui đầu vào lưới như y.

Y cúi gằm mặt, thở dốc hai nhịp nhưng ngay sau đó đã lấy lại được vẻ bình tĩnh. Quý Hoài Chân hờ hững nói: "Mời đại nhân xuống ngựa."

Thác Bạt Yến Trì không động đậy.

Lúc này Azul đi rồi lại quay về, như thể đã sớm liệu trước được cảnh tượng này, gã không mang ý tốt nhìn ngó.

Gã nghe nói thất điện hạ Di Nhung này và Quý Hoài Chân của Đại Tề có ân oán tư thù. Vốn tưởng hai người chạm mặt nhau trong hoàn cảnh này, Yến Trì sẽ cho y một chưởng, đạp thêm hai cước, ép hỏi tung tích thê tử của cậu. Kết quả chỉ thấy thất điện hạ kia cứ ngồi trên ngựa mà ngó, chẳng phản ứng gì cả, lập tức cảm thấy có đôi phần vô vị nhạt nhẽo.

Gã đảo mắt một cái lại nảy ra ý đồ xấu, bèn bước tới nói với Yến Trì: "Sao Yến Trì điện hạ mãi không chịu xuống ngựa vậy? Lẽ nào cái bệ đỡ này không nghe lời?"

Lời còn chưa dứt, ngọn roi dài trong tay tựa con rắn độc vừa thức tỉnh sau kỳ ngủ đông, uốn lượn thõng xuống mặt đất, bất thình lình vụt mạnh lên lưng Quý Hoài Chân. Nào ngờ thân roi còn chưa chạm tới lưng Quý Hoài Chân đã bị một lực mạnh níu chặt. Azul nương theo đó nhìn sang, ngọn roi vừa vung ra đã bị Yến Trì giữ lại bằng tay không.

Đối phương dùng một sức mạnh không thể lay chuyển kẹp chặt lấy vũ khí của gã, nhưng lại chẳng thèm nhìn lấy một cái. Tầm mắt cậu vẫn đăm đăm trên người Quý Hoài Chân.

Azul giật roi một cái, roi không nhúc nhích, sắc mặt gã khẽ biến. Ngay lúc gã chuẩn bị sinh nghi lại nghe thấy thất điện hạ Di Nhung kia chậm rãi cất lời: "Nhận nhầm rồi, không phải người ta muốn tìm."

Azul tức khắc hiểu ra, cười lớn ha hả nói: "Ra là thế, ra là thế. Ta nghe bảo thái phó Quý Hoài Chân của Đại Tề và thê tử của ngươi là huynh đệ ruột thịt cùng mẹ sinh ra, dung mạo y như đúc, ngươi nhìn nhầm cũng không có gì lạ." Gã thu roi lại, nói với Yến Trì: "Mời Yến Trì điện hạ đi lối này."

Quý Hoài Chân cúi gằm mặt, nhích người sang một bên.

Yến Trì tung người xuống ngựa, không lên tiếng nữa, nối gót Azul tiến vào thành.

Quý Hoài Chân loạng choạng đứng dậy. Những quan viên Đại Tề khác chỉ im lìm dán mắt về phía y. Còn chưa đợi Quý Hoài Chân chỉnh trang lại vạt áo, bỗng có thứ gì đó lao vút tới, nện thẳng vào lưng y. Quay đầu nhìn lại, hóa ra là đám đông đang đứng có người bắt đầu ném giày vào người y.

Một chiếc giày bay đến lại có chiếc thứ hai, chiếc thứ ba. Dân chúng phẫn nộ vô cùng, miệng không ngớt tiếng mắng chửi Quý cẩu Quý cẩu. Các quan viên Đại Tề nhao nhao né tránh, ôm đầu trốn chui trốn nhủi. Một người chạy về phía Quý Hoài Chân, cởi ngoại bào giăng lên che chở cho y, cản lại để giày cùng đất đá đang ào ạt ném về phía y.

"Mau đi, mau đi!"

Âm thanh này vô cùng quen thuộc. Nghiêng đầu nhìn sang, người đến lại là Lý Mão!

Thấy trên người hắn không có vết thương nào, ngược lại tinh thần còn sáng láng liền biết mấy ngày qua hắn cũng chẳng chịu cảnh cực khổ gì. Lý Mão vừa che chắn bảo vệ y tiến về phía trước, vừa hạ giọng nói: "Sao ngươi lại đến đây? Ngươi không chạy sao? A Toàn đâu, A Toàn có ổn không? Còn tỷ tỷ ngươi, nàng hiện đang ở đâu."

Quý Hoài Chân nói khẽ: "Lạc mất rồi, ta đi theo bọn Thát Đát là để tìm tỷ ấy, còn ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thấy người Thát Đát không chú ý tới bên này, Lý Mão mới đè thấp giọng đáp: "Bọn chúng không tìm được phụ hoàng ta, cũng chẳng thấy xác đâu, sợ ông ta lại sinh sự, mới giữ ta lại để làm con tin uy hiếp. Vốn định mượn ta để thuyết phục bách quan, ta đang định đàm phán một chút điều kiện, thì bọn chúng lại đột ngột đổi giọng. Hóa ra là ngươi đã đến rồi."

"Ngày thành phá, ngươi đã đi đâu?"

Lý Mão bị hỏi đến biến sắc, ngập ngừng một hồi lâu, hắn không lên tiếng. Quý Hoài Chân nhìn thấu mà mỉm cười châm biếm: "Ngày thành phá, ngươi nhận được tin tức sớm

đã bỏ chạy rồi. Ai đã bắt ngươi về? Thát Đát?" Sắc mặt Lý Mão xanh mét, không biết hắn nhớ ra chuyện gì, gân xanh trên trán nổi lên rõ rệt. Hắn lạnh lùng lườm Quý Hoài Chân một cái, không nói thêm gì nữa.

Có thi thể của Lương Sùng Quang mở đường, dân chúng hai bên con phố dài im lặng mà trừng mắt theo sát nhất cử nhất động của bọn Thát Đát, trong mắt in rõ nỗi căm phẫn thấu xương. Đám người Thát Đát suốt dọc đường coi như không thấy, nghênh ngang tiến vào hoàng thành. Quý Hoài Chân và Lý Mão dẫn đầu quần thần Đại Tề bám sát phía sau.

Khi đến hoàng cung, yến tiệc đã bày biện sẵn sàng. Azul an tọa nơi ghế trên, chỗ của Yến Trì kề cận ngay cạnh gã. Quan viên Đại Tề chẳng được ngồi, họ bị gán cho cái danh "nô lệ", chia cho các tướng Thát Đát đang ngồi kia, bắt phải quỳ một bên hầu hạ bọn chúng dùng bữa.

Mà người được chia cho Quý Hoài Chân hầu hạ, lại trùng hợp thay chính là cái kẻ ngay cổng thành đã lấy chân nghiền bàn tay phải của y.

Tên tướng có bàn chân to như thuyền, lòng bàn tay to bằng cái mâm đó tên là Gotha, một hãn tướng dưới trướng Azul. Trong toàn quân Thát Đát không ai là không biết không ai là không nghe, đến ngay cả Quý Hoài Chân cũng từng có dịp nghe danh. Chỉ vì tên Gotha này ngoài dũng mãnh thiện chiến ra, gã còn nức tiếng dâm loạn, quả thật đánh trúng tính toán của Azul.

Nghĩ tới đây, trong lòng Quý Hoài Chân cảm thấy buồn nôn tởm lợm, nhưng y vẫn đành phải cứng đầu dưới ánh nhìn lom lom của Azul mà rót rượu cho Gotha.

Gotha châm biếm cười nhạo Quý Hoài Chân, ném mạnh chén rượu vào người y, lại nâng mặt Quý Hoài Chân lên nhìn. Đúng lúc gã định quăng cho y một bạt tai thật mạnh, tay vừa vung ra còn chưa chạm tới mặt Quý Hoài Chân, thì nửa đường đã bị một chiếc chén rượu bay tới đập trúng.

Gotha tru lên đau đớn, mu bàn tay đã sưng vù.

Gã trừng mắt giận dữ về phía chiếc ly vừa văng tới, lập tức phát hiện sắc mặt thất hoàng tử Di Nhung đang cực kỳ tồi tệ, lạnh lùng cứng rắn như lưỡi đao.

Azul làm ra vẻ đăm chiêu quan sát, ánh mắt đảo qua lại giữa Yến Trì và Quý Hoài Chân. Gã bỗng bật cười, giảng hòa bảo: "Cũng đúng, cũng đúng, y và thê tử của ngươi mang cùng một gương mặt, không nên để ngươi khó chịu được." Rồi gã liền nháy mắt ra hiệu với Gotha.

Gotha nuốt giận chỉ đẩy mạnh Quý Hoài Chân một cái, bảo y lùi sang bên cạnh hầu hạ.

Quý Hoài Chân làm như không có chuyện gì bò dậy. Lý Mão nhìn cảnh ấy mà không khỏi rùng mình kinh hãi. Không phải là đau lòng cho Quý Hoài Chân bị thiệt thòi, mà là vừa thấy điệu bộ ngoài mềm trong cứng, ánh mắt đầy rẫy toan tính của y, Lý Mão liền thừa biết cái gã tên Gotha kia sẽ sống không thọ nữa. Hắn chỉ sợ Quý Hoài Chân bốc đồng manh động làm bứt dây động rừng, chọc cho Azul làm ra chuyện điên rồ mất trí nào đó.

Hắn vội vàng lết qua, chắn cho Quý Hoài Chân, nài nỉ Gotha đại nhân hãy tha cho y một mạng. Thế nhưng hắn liền bị Gotha đạp cho một cước vào ngực, lăn lộn hồi lâu không sao dậy được.

Azul thu trọn mọi thứ vào trong đáy mắt, chỉ mỉm cười mà không hề lên tiếng can ngăn. Tiếp đến gã đột ngột quay đầu nhìn Yến Trì đang ngồi một bên, hỏi: "Người Tề có câu song hỷ lâm môn, hôm nay là ngày tộc ta tiến vào Lâm An chính thức làm chủ Đại Tề, vừa hay lấy đó làm lễ tế hỏa thần. Ta nghe bảo người Di Nhung các ngươi cũng có quy củ này. Ngoài kia bãi đấu đã chuẩn bị sẵn sàng, Yến Trì điện hạ có bằng lòng đi xem không?"

Gã không nhắc đến chuyện Di Nhung và Thát Đát như nước với lửa, Di Nhung chiếm đóng Thượng Kinh cắt đứt đường lui của bọn họ. Hai không đề cập đến chuyện đêm đó dẫn binh đánh úp doanh trại của Yến Trì rồi dùng vũ lực để bắt cậu về. Ba không bàn tới chuyện cưỡng chế giam cầm Yến Trì ở đây là có âm mưu gì, chỉ hỏi một câu không liên quan.

Yến Trì thoáng ngẫm nghĩ, bèn gật đầu đồng ý.

Azul cười sảng khoái, ra lệnh cho bầy tôi lũ lượt đi theo, dẫn dắt Yến Trì tiến ra bãi đất trống ngoài đại điện. Ở nơi đó đã sớm dựng sẵn từng bia ngắm, quây thành khu vực thi đấu. Hiện tại đã có kha khá những dũng sĩ Thát Đát tụ hội về đây, ai nấy đều xoa tay múa chân, nóng lòng muốn thử, muốn để lại một ấn tượng tốt ở trước mặt vị vua tương lai của Thát Đát này.

Yến Trì nhìn hồi lâu, đột nhiên mở lời: "Di Nhung chúng ta còn có cái lệ giành 'điềm lành' hai người thi thố ba ván, ba ván thắng hai, ai thắng thì kẻ đó giành được phần thưởng."

Azul nghe ra hàm ý trong lời cậu, bèn cười hỏi: "Yến Trì điện hạ muốn ta lấy thứ gì làm phần thưởng?"

Lý Mão đứng một bên thót cả tim, âm thầm hướng ánh nhìn về phía Quý Hoài Chân, cứ tưởng dựa vào mối quan hệ của hai người bọn họ, Yến Trì hẳn sẽ vung tay cứu lấy y. Dẫu không cứu y, cũng sẽ chẳng để y sa ngã vào tay người Thát Đát. Chỉ cần Quý Hoài Chân tẩu thoát, thì bọn họ sẽ thấy được hy vọng.

Trong khi đó Quý Hoài Chân vẫn cúi thấp đầu không hó hé lấy một lời.

Ánh nhìn sáng quắc tựa đuốc của Lý Mão lại dán chặt lên người Yến Trì, nhưng Yến Trì lại nói: "Những ngày này ta vẫn luôn tìm kiếm tung tích một người. Nếu điện hạ có lòng, xin hãy giúp ta tìm người là được."

Nghe những lời này Azul cười bật thành tiếng. Ánh mắt nhìn về Yến Trì phảng phất vài tia bỉ bôi và khinh nhờn chẳng che giấu. Gã thầm nghĩ thất điện hạ Di Nhung này rơi vào tay địch, còn đánh mất cả Thượng Kinh, mà mở miệng ra là lại dính vào chuyện tìm kiếm người vợ không biết sống chết kia của cậu, quả thật chẳng tham vọng gì nhiều

"Tình sâu nghĩa nặng dường này, tự nhiên phải thành toàn cho ngươi chứ, nhưng nếu điện hạ thua thì sao?"

Yến Trì cũng phụ họa nở nụ cười: "Nếu ta thua? Vậy thì vì lý do gì mà điện hạ 'mời' ta đến đây, cũng xin cứ nói thẳng. Ngoài việc đó ra, còn một chuyện nữa…"

Khóe miệng Azul trề xuống, lạnh lùng nhìn Yến Trì. Ngay lúc gã muốn há miệng phản bác điều gì, thì bắt gặp một ngón tay của cậu chỉ về một phía, lãnh đạm nói: "Ta muốn cả người đó."

Hướng đầu ngón tay chĩa vào là Quý Hoài Chân còn đang đứng ngơ ngác.

Quý Hoài Chân chẳng hề nghe rõ bọn họ đang bàn tán chuyện gì về y. Y chỉ mãi suy tư không hiểu Yến Trì rốt cuộc đã làm gì mà khiến Azul không giết cậu ngay khi đã bắt được cậu. Y còn chẳng nhận ra có vài ánh mắt đang tập trung về phía mình. Tận đến khi Lý Mão kế bên xô y một cái, y mới đưa mắt ngẩng đầu lên, vô tình chạm mắt với Yến Trì.

Hai ánh nhìn vừa chạm vào nhau liền vội vã rời mắt. Một người làm ra vẻ dửng dưng không có chuyện gì mà ngoảnh mặt đi, một người lại cúi đầu xuống.

Ánh mắt Azul đảo qua lại giữa hai người. Gã chỉ thấy hai người này có chỗ quỷ dị khó nói rõ. Đôi mắt họ nhìn nhau như đang chằng buộc bởi một sợi tơ vương nào đó. Bảo là kẻ thù nhưng chẳng giống như kẻ thù, nhưng bảo người yêu lại cũng chẳng giống người yêu. Càng đừng bàn tới người chen giữa hai người họ là Lục Thập Di chỉ nghe danh chẳng thấy mặt kia.

"Không vấn đề, nhưng mà... nếu là nô lệ bình thường thì bỏ đi, chứ người này là thái phó Đại Tề, dẫn dắt quan viên Đại Tề bán đứng thành trì. Điện hạ vừa nãy cũng chứng kiến rồi đấy, bây giờ y đang bị tất cả người Tề ghi hận. Lẽ ra phải giải quyết y càng sớm càng tốt để dập bớt phẫn nộ trong dân chúng. Ngươi đòi y đi, chẳng phải chuốc lấy rắc rối hay sao?" Azul hạ thấp giọng, tiếp tục: "Điện hạ có lọt mắt xanh nô lệ người Tề nào khác không?"

Yến Trì không dao động đáp trả: "Y giam cầm Lục Thập Di vào hai năm trước. Nếu hỏi kẻ nào có khả năng biết tung tích của Lục Thập Di, ngoài y ra ta chẳng đoán ra một ai khác."

Azul suy ngẫm giây lát, bèn thay đổi quyết định, gã xoay người cao giọng quát: "Gotha——!"

Chỉ thấy một đại hán vạm vỡ cường tráng chen ra khỏi đám đông, mỗi khi gã tiến lên một bước, thịt mỡ trên người lại theo đó mà xóc nảy. Yến Trì vốn đã đủ cao, nhưng gã Gotha này lại cao hơn cậu phải tới quá nửa bờ vai. Gã đứng trước mặt cậu, trông hệt một ngọn đồi nhỏ che kín bầu trời, cúi đầu nhìn Yến Trì mà trong mắt toàn ngạo mạn.

Lý Mão sợ hãi đứng nhìn, thì thào nói với Quý Hoài Chân: "Đừng bảo là tỷ võ, có khi đè thôi cũng đủ bóp chết Thác Bạt Yến Trì. Cái lệ lấy điềm lành của người Di Nhung bọn họ rốt cuộc là cái quy củ rách nát gì vậy..."

Quy củ này Quý Hoài Chân không thể rõ ràng hơn. Y không những rõ, mà còn đích thân trải nghiệm qua rồi.

Azul lên tiếng: "Vì lúc nãy Quý Hoài Chân đã được ta chỉ định hầu hạ cho tướng quân Gotha, nên nếu Yến Trì điện hạ muốn có, thì giành lấy từ tay đối phương đi."

Yến Trì ngẩng đầu nhìn sang Gotha, bình thản ngỏ lời: "Ba ván thắng hai?"

Tiếng của Gotha vang dội tựa tiếng chuông ngân: "Chẳng cần tới ba ván đâu. Ta chỉ cần đánh cho Yến Trì điện hạ gục ngã không tài nào gượng dậy nổi nữa, thì chẳng phải đã phân luôn thắng bại trong một ván rồi sao?"

Thác Bạt Yến Trì nhìn gã, nở một nụ cười sâu xa, gằn giọng thật khẽ: "Được."

Azul bỗng cảm nhận được một luồng sát ý khó hiểu trên người Yến Trì. Gã có chút ân hận vì đã phái tên Gotha không biết nặng nhẹ này ra nghênh chiến. Gã vốn dĩ định để Gotha ra tay, mài mòn bớt oai phong của Thác Bạt Yến Trì làm cậu phải lùi bước, về sau cũng dễ bề điều khiển hơn, nhưng gã lại sợ Gotha đánh chết cậu làm hỏng đại sự của gã.

Nhìn quanh một vòng, thấy chúng tướng sĩ dưới quyền cùng quan viên Đại Tề đều đồng loạt nhìn sang, thì không tiện tránh mặt mọi người mà dặn dò Gotha. Bỗng chốc trong lòng nảy ra một kế, gã quay sang Quý Hoài Chân nói: "Nếu đã là chuyện xuất phát từ Quý đại nhân, vậy thì để Quý đại nhân quyết định ván thứ nhất sẽ thi thố môn gì."

Ánh mắt gã ngầm chứa ý đe dọa nhìn Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân đột nhiên nói: "So tài tiễn thuật."

Âm thanh vừa dứt, Yến Trì lại khẽ bật cười một tiếng.

Dù không hiểu Thác Bạt Yến Trì đang cười cái gì, Azul vẫn thở phào nhẹ nhõm. Tỷ thí tiễn thuật là tốt rồi, tỷ thí tiễn thuật không đả thương người được. Từ lâu đã nghe đồn tiễn thuật của Thác Bạt Yến Trì xuất thần nhập hóa, so với đại ca Doanh Hoà của cậu chỉ có hơn chứ không kém. Vừa hay cho cậu thắng ván này, rồi thuận nước đẩy thuyền ném củ khoai lang bỏng tay Quý Hoài Chân này cho cậu.

Vốn định coi Quý Hoài Chân làm bia đỡ đạn xài một lần là vứt, giết đi để xoa dịu phẫn nộ trong dân chúng. Nay lại thấy cái thái độ mập mờ khó đoán này của Thác Bạt Yến Trì đối với Quý Hoài Chân, Azul chợt sinh lòng tính kế. Nếu như người của gã tìm được tỷ tỷ Quý Hoài Chân, thì không lo không thao túng được Quý Hoài Chân để kiềm chế Yến Trì.

Nghĩ tới đây, gã lập tức dõng dạc lên tiếng: "Lấy cung tới!"

Azul tràn đầy tự tin. Trong lòng gã biết Gotha giỏi cận chiến chứ không rành tiễn thuật, chắc Thác Bạt Yến Trì sẽ không thua ván này, nhưng ai mà ngờ gã lại đoán trúng Gotha, thế nhưng lại đoán sai Yến Trì.

Dưới muôn vàn ánh mắt nhìn chằm chằm, mũi tên đầu tiên lại chệch hồng tâm rõ rệt!

Vẻ mặt Yến Trì trầm tĩnh, cậu khẽ nói: "Khiến mọi người chê cười rồi."

Cậu lại rút một mũi tên, giương cánh tay kéo cung, đôi mắt như chim ưng nhìn chằm chằm vào một điểm trên bia ngắm.

Mũi tên thứ hai rời dây dây, chỉ nghe thấy tiếng xé gió rít lên, bia ngắm khẽ chao đảo, thế mà lại một lần nữa trượt mục tiêu.

Yến Trì nhoẻn miệng cười, trầm giọng: "Mũi tên cuối cùng."

Azul có chút ngớ người đang định tìm cớ ngăn cản, nhưng mũi tên thứ ba của Yến Trì đã vào vị trí.

Mũi tên thứ ba lắp xong, Yến Trì kéo cung căng như trăng rằm, lờ mờ có thể nghe tiếng cung bật nảy căng cứng vì chịu lực, nhưng lại lần nữa sượt qua cạnh bia bay đi.

Dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, cả ba mũi tên Thác Bạt Yến Trì đều bắn lệch mục tiêu. Nói tiễn thuật của cậu kém cỏi hữu danh vô thực, nhưng ba mũi tên của cậu đều sát mép trên mà lướt qua, vị trí của mỗi mũi tên đều không chệch đi chút nào. Hơn nữa, mỗi mũi tên bắn ra đều mang theo một khí thế khó nói nên lời, chỉ cảm giác khoảnh khắc tên lao đi, cậu đã coi cái bia ngắm đối diện là một người nào đó, nhưng nếu bảo tiễn thuật của cậu tuyệt luân thì chẳng bắn trúng nổi hồng tâm.

Chẳng ai hay biết thất điện hạ Di Nhung này trong hồ lô rốt cuộc bán loại thuốc gì.

Lý Mão càng nổi trận lôi đình, nghiến răng nói với Quý Hoài Chân: "Cái thằng đần Thác Bạt Yến Trì này đang làm cái gì vậy, hai năm trước cậu ta đè ta ra đánh có nương tay đâu, lẽ nào giờ này lại thật sự e sợ bọn Thát Đát? Cậu ta đến tìm Lục Thập Di thật sao?"

Câu ấy vừa thốt ra, biểu cảm Quý Hoài Chân hiện ra chút vi diệu, dường như như đã hiểu ra điều gì. Y kinh ngạc nhìn Yến Trì bỏ lại trường cung. Trong mắt ẩn chứa một chút mờ mịt, lại xen lẫn một chút không thể tin nổi

Giữa những tiếng cười nhạo mỉa mai của tướng lĩnh Thát Đát, cả gương mặt Thác Bạt Yến Trì vô cùng bình tĩnh, thế nhưng hai tay lại khẽ run rẩy không rõ vì sao. Cậu hít sâu một hơi, miễn cưỡng trấn tĩnh lại, hờ hững tháo bỏ chiếc áo giáp vướng víu, lột vòng bảo vệ cổ tay vứt xuống đất, nhìn Gotha nói: "Ván thứ nhất là ta thua."

Quý Hoài Chân nhạy cảm nhận ra: Thác Bạt Yến Trì đang tức giận.

Chỉ thấy khóe môi Yến Trì nhếch lên, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười, trong lúc xoay cổ tay, sát ý lạnh lẽo đã lan tỏa khắp toàn thân. Cậu dùng một chất giọng cực kỳ nhã nhặn, khách sáo nhưng đầy quỷ dị nói: 'Ván thứ hai, đấu thứ mà ngươi giỏi nhất, đấu giáp lá cà.'”

Chapter 100

Gotha đang lúc kiêu ngạo tự mãn, sao có thể để vào mắt tên nhóc thấp hơn gã cả một cái đầu trước mặt này. Gã chỉ cảm thấy hành động này của Yến Trì đầy tính khiêu khích, ngay lập tức trở nên khó chịu, bản tính tàn bạo lại trỗi dậy.

Chẳng màng đến ánh mắt ra hiệu đủ kiểu như muốn giết người của Azul, Gotha cười nói: "Chỉ so đấu tay đôi thì có ý nghĩa gì, ta biết ngươi cũng là người cầm quân, hay là thế này, ta chọn thêm một người trong tộc ra, tên Quý cẩu kia tạm thời thuộc về ngươi, làm 'binh' của đối phương, chỉ khi nào cướp được 'binh' của đối thủ thì mới tính là thắng, thế nào?"

Đám tướng lĩnh Thát Đát xung quanh nghe thấy cách chơi này thì lập tức vỗ tay hò reo, Azul đành miễn cưỡng kìm nén cơn giận, không tiện ngăn cản nữa.

Yến Trì còn chưa lên tiếng, Quý Hoài Chân đã đáp trước: "Được."

Dưới sự chú ý của mọi người, Quý Hoài Chân chủ động bước tới, để mặc người ta trói tay y lại rồi dắt vào một góc đấu trường. Bên kia, Gotha cũng chọn ra một tên thuộc hạ, đồng thời trói chặt hai tay lại, chỉ chờ tiếng cồng vang lên, thấy tướng lĩnh đối phương lao đến bắt thì bỏ chạy là được.

Yến Trì đứng yên vị trí, Azul đích thân gõ cồng.

Bóng lưng to lớn như ngọn núi của Gotha che khuất tên lính của gã ở phía trước, tên kia chẳng nhìn thấy gì, chỉ nghe một tiếng cồng gõ mạnh. Gotha là người hành động đầu tiên, gã không đi bắt Quý Hoài Chân, mà đột nhiên xoay người lao thẳng về phía "binh" của chính mình.

Giữa những tiếng kinh hô đầy kinh ngạc của đám đông, gã dang rộng hai cánh tay, vung bàn tay đập mạnh vào đầu thuộc hạ của mình giống như đập dưa hấu, đầu tên kia bị đập lõm hẳn một mảng, còn chưa kịp phản ứng đã mềm nhũn ngã rạp xuống, máu chảy lênh láng mặt đất.

Gotha chẳng có ý tốt nhìn về phía Thác Bạt Yến Trì: "Không có binh để cướp, ta xem điện hạ thắng kiểu gì."

Yến Trì nghe xong lại nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Lời vừa dứt Gotha đã lao về phía Quý Hoài Chân.

Sàn đấu dựng dưới chân rung bần bật, ngẩng đầu lên đã thấy một bóng người khổng lồ ập về phía Quý Hoài Chân. Nếu để Gotha tóm được, gã chỉ cần ôm chặt y rồi siết chặt, là có thể bóp gãy xương sườn của Quý Hoài Chân đến chết.

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Quý Hoài Chân và Yến Trì nhìn nhau một cái, sau đó y không hề né tránh mà lao thẳng về phía Gotha. Đúng lúc vòng tay đang dang rộng của đối phương sắp chạm vào mình, y đột ngột quỳ gập hai gối, đầu ngửa mạnh ra sau, sượt qua cánh tay gã trong gang tấc.

Tuy Gotha khỏe, nhưng thân hình to lớn lại vô cùng nặng nề. Gã lập tức lảo đảo, xoay người định tóm Quý Hoài Chân lại bỏ quên Yến Trì đang bám sát phía sau. Chỉ thấy Thác Bạt Yến Trì chạy đà vài bước, một tay móc vào cọc gỗ chống đỡ rìa lôi đài, mượn lực xoay người văng tới, tung một cú đá tàn nhẫn vào bụng Gotha.

Cú đá này khiến Gotha lùi lại không ngừng, dạ dày cuộn lên nhộn nhạo. Lúc ngẩng đầu, Yến Trì đã tiếp đất từ lâu, cậu đang chống một tay xuống đất để giữ thăng bằng, nhìn gã đầy lạnh lùng và cảnh giác.

Gotha giận không kiềm chế được, lao về phía Yến Trì, đúng lúc Yến Trì cũng xông tới chỗ gã.

Thấy hai người sắp va vào nhau, người dưới đài đã lường trước thảm cảnh thất hoàng tử Di Nhung với thân hình nhỏ con hơn bị hãn tướng Thát Đát Gotha húc văng. Thế nhưng ngay lúc này, Yến Trì bất ngờ nghiêng người né tránh, nửa người hạ xuống sát mặt đất, vung một chân quét về phía Gotha. Gotha đã đề phòng từ trước, lập tức cúi người vồ lấy chân Yến Trì nhưng Yến Trì dường như đã liệu trước, cậu chợt bật cười, nảy người lên khỏi mặt đất, đạp mạnh lên bàn tay phải đang chộp tới của Gotha!

Một tiếng rú đau đớn vang vọng tận mây xanh, khiến người nghe kinh hồn bạt vía. Chỉ thấy mặt Gotha đỏ bừng vì đau đớn, bàn tay bị giẫm đến tím ngắt. Cả người gã vùng vẫy lắc lư như phát điên, muốn hất ngã Yến Trì xuống đất, nhưng chưa đợi gã định thần lại, Yến Trì đã lùi về sau.

Cả bàn tay phải của Gotha đã mất cảm giác, gã choáng váng nhìn lại thì đã không còn chạm tới Yến Trì nữa.

Gã liền thẹn quá hóa giận, lao đến hệt như một ngọn núi chắn trước mặt Quý Hoài Chân đang đứng trong góc. Yến Trì biến sắc, đuổi theo cũng không kịp nữa, Gotha đã dồn Quý Hoài Chân vào góc, tóm chặt lấy y rồi nói với Yến Trì: "Ngươi có nhận thua không!"

Azul đứng bên cạnh tức giận hét lớn: "Mất mặt, ngươi có thấy mất mặt không hả, cút xuống đây cho ta!"

Thế nhưng cú giẫm mang đầy ý nhục nhã của Yến Trì đã khiến Gotha hoàn toàn mất lý trí. Gã bỏ ngoài tai mệnh lệnh của Azul. Azul lại mắng thêm một câu, vung roi quất về phía Gotha, miệng không ngừng chửi bới.

Yến Trì nhẹ giọng nói: "Vốn định tha cho ngươi một mạng..."

Cậu liếc sang, ánh nhìn dừng lại trên người Quý Hoài Chân.

Bốn mắt nhìn nhau, Quý Hoài Chân đã hiểu ý cậu. Y cúi phắt đầu cắn mạnh vào cánh tay Gotha, một vết cắn xuống, còn chưa nếm được mùi máu tanh thì đã tự làm mình buồn nôn đến phát nghẹn.

Cái cắn này lại khiến Gotha đau đớn phát rồ. Azul ở bên cạnh còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy một cái bóng vụt qua trước mắt, sau đó tay gã nhẹ bẫng.

Đầu roi bên kia đã nằm gọn trong tay Thác Bạt Yến Trì, cậu vung roi quấn lấy tay Gotha. Quý Hoài Chân nhân cơ hội đó bỏ chạy, còn Yến Trì lại lao lên phía trước. Hai người lướt qua nhau, chỉ thấy Yến Trì bật người lên, lấy roi siết thẳng vào cái cổ thô kệch hệt như cột đình của Gotha.

Ván gỗ dưới chân lại chấn động. Quý Hoài Chân quay đầu nhìn, Gotha đã gục xuống đất kêu gào thảm thiết, còn Yến Trì thì đang ngồi chễm chệ trên người gã, nét mặt lạnh lùng sắt đá, không chút nương tay. Bàn tay cậu càng siết càng chặt, gương mặt tuấn mỹ đầy sát ý lạnh lẽo, từ trên cao nhìn xuống Gotha đang hoảng sợ tột độ vì cận kề cái chết.

Hơi thở của Yến Trì cực kỳ ổn định, cậu mỉm cười: "Ngươi nói đúng, đánh cho ngươi không đứng lên nổi nữa, chẳng phải là một ván định thắng thua sao?"

Thấy Yến Trì ra tay toàn sát chiêu, đám tướng lĩnh Thát Đát đứng xem dưới đài không ai ngồi yên được nữa. Thậm chí có một hai kẻ xông lên phía trước muốn cứu Gotha ra, càng không muốn nhìn cảnh một người Di Nhung như Yến Trì ở đây kiêu ngạo. Quý Hoài Chân biến sắc, vừa định bước tới thì Yến Trì đã ngẩng đầu quát lớn với y: "Lùi lại!"

Lời vừa dứt đã có người áp sát. Yến Trì đột ngột xoay người, vung chân đạp trúng ngực, hất văng kẻ đó ra ngoài. Cậu lại tung một tay, bóp cổ người kia rồi ném mạnh xuống đất, chỉ một đòn đã quật ngã khiến gã không gượng dậy nổi.

Gotha có được cơ hội thở dốc, mang theo bản năng sinh tồn mà trườn về phía trước. Chẳng ngờ Yến Trì lại đuổi kịp, một cước đạp lên vai gã, sợi roi dài kia như hình với bóng lại quấn lấy cổ gã.

Mặt Gotha càng lúc càng tím tái, hai mắt trắng dã. Một mùi hôi thối bốc lên, thì ra do sắp chết ngạt, gã đã tè dầm ra quần.

Yến Trì mặt không biến sắc, nhưng những đường gân xanh nổi lên trên mu bàn tay đã chứng minh cậu không hề nương tay, lộ ra một mặt quả quyết sát phạt khi giết địch trên chiến trường.

Đúng lúc mọi người đều tưởng Thác Bạt Yến Trì sẽ siết chết Gotha, cậu lại đột nhiên buông tay.

Chỉ thấy Yến Trì cười lạnh một tiếng, thẳng người dậy, thở mạnh ra một hơi. Cậu ném sợi roi lên người Gotha lúc này đã gần như hôn mê, xoay lưng bước xuống đài.

Một đám tướng lĩnh Thát Đát vây lấy cậu ở trước mặt, trừng mắt nhìn cậu giận dữ. Yến Trì đưa mắt nhìn bọn họ, bình thản nói: "Xin các vị nhường đường cho."

Azul chỉ thấy mất mặt, quát: "Cút ra hết đi!"

Đám người kia nghiêng mình nhường bước, để trống ra một lối đi ở giữa.

Thác Bạt Yến Trì chẳng thèm nhìn, bước tới nhặt giáp nhẹ và giáp tay của mình lên, lần lượt mặc vào gọn gàng. Sau đó cậu lại xoay người đi về phía Quý Hoài Chân, dùng dao găm cắt đứt sợi dây thừng trên cổ tay y, rồi kéo y đi ngay trước mắt bao người.

Mắt thấy có thị vệ định đuổi theo, Azul tức tối quát lớn: "Đuổi theo làm gì, đuổi theo để ăn đòn à? Đâu đâu cũng là người của chúng ta, bọn họ chạy được đi đâu, một đám ngu xuẩn khiến người ta mất mặt."

Mặt gã tái mét, hậm hực vung tay đánh một người để xả giận. Bất thình lình gã nhìn thấy Lý Mão đang trốn trong góc tối, lập tức sai người lôi hắn ra đây.

Azul vung roi dài, quất mạnh vào người Lý Mão, đánh đến mức Lý Mão phải ré lên đau đớn. Một vị điện hạ của một nước lại là người đàn ông đứng trên đỉnh cao quyền lực suốt hai năm, giờ phút này lại bị đánh đến mức lăn lộn không ngừng trên mặt đất.

"Nói, Thác Bạt Yến Trì và Quý Hoài Chân của Đại Tề các ngươi rốt cuộc có quan hệ gì? Nhìn dáng vẻ đó, ta không tin hai kẻ đó là kẻ thù."

Lý Mão cầu xin không ngừng, hơi thở mong manh yếu ớt đáp: "... Azul đại nhân, ta, ta cũng không biết, ta chỉ biết hai năm trước khi Lục Thập Di đi Sắc Lặc Xuyên đã thành thân với thất điện hạ Di Nhung, thực sự không biết Quý Hoài Chân có liên quan gì đến cậu ta nữa!"

Một roi lại quất xuống người hắn, Lý Mão kêu la oai oái hai tiếng, nằm vật ra đất rồi giở thói vô lại: "Giết ta đi, giết ta đi! Ngươi có giết ta, ta cũng không biết hai người đó có mờ ám gì!"

Trước có thái phó một nước quỳ rạp đón chào kẻ thù khiến nước mất nhà tan ngay trước mặt bách tính. Sau có hoàng tử một nước lăn lộn ăn vạ trên đất cầu xin người ta buông tha. Đám quan viên Đại Tề nay đã thành nô lệ Thát Đát thấy cảnh ấy, ai nấy đều thê thảm quay đầu đi chỗ khác, vừa xót xa vừa thấy mất mặt.

Lý Mão khóc ròng, gào thét: "Ta quả thực không biết mà!"

Hắn quỳ xuống dập đầu với người Thát Đát, trán áp sát mặt đất, che giấu đi sự thù hận dâng tràn trong mắt khiến người ta phải kinh sợ. Một roi xé gió lại quất lên người, nhưng Lý Mão cắn răng chịu đựng, khóc lóc giở thói lưu manh, nhất quyết không khai ra chuyện Quý Hoài Chân và Lục Thập Di hoán đổi thân phận, người thành thân với Yến Trì là Quý Hoài Chân.

Chỉ cần Quý Hoài Chân còn sống, bọn họ vẫn còn hi vọng!

Azul thấy Lý Mão không có vẻ gì là giả vờ, bèn bực bội thu roi lại, sai người lôi Lý Mão cùng đám người Tề còn lại xuống, lẩm bẩm nói: "Thê tử kết tóc của cậu ta chẳng phải Lục Thập Di sao, nhìn cái dáng vẻ nổi điên muốn giết người hôm nay, ai không biết còn tưởng Quý Hoài Chân mới là vợ của cậu ta ấy chứ."

Gã thầm nghĩ: Thường nghe không ít tin đồn về Thác Bạt Yến Trì, đều nói cậu ta dũng mãnh thiện chiến, dụng binh như thần, nghe ra thì hẳn phải là một người trầm tĩnh sắc sảo mới đúng. Sao hôm nay gặp mặt, trông lại giống một kẻ si tình thế này. Bất chấp việc Quý Hoài Chân đã là cái gai trong mắt người Tề, cứ nằng nặc đòi y cho bằng được.

Chưa kể biết rõ bản thân đã thành tù nhân, vậy mà còn to gan dám đả thương dũng sĩ trong tộc gã, chỉ vì muốn xả giận cho Quý Hoài Chân.

Azul vắt óc suy nghĩ mà không sao hiểu nổi, chửi rủa: "Có loại tướng lĩnh như cậu ta, làm thế nào mà Di Nhung chia đôi nửa giang sơn Đại Tề với chúng ta được cơ chứ."

Ngẫm lại, gã chợt nghĩ vậy cũng tốt, đợi người của gã tìm được tỷ tỷ của Quý Hoài Chân, lo gì không thể mượn Quý Hoài Chân để khống chế Thác Bạt Yến Trì.

"Truyền lệnh xuống, nhất định phải tìm cho ra tỷ tỷ của Quý Hoài Chân."

Thấy thuộc hạ nhận lệnh rời đi, Azul trầm tư một lúc, rồi đột nhiên bám theo hướng Yến Trì và Quý Hoài Chân vừa rời đi.

Nói về Yến Trì, cậu kéo cổ tay Quý Hoài Chân đi về phía chỗ ở mà Azul sắp xếp cho mình. Lúc đi ngang qua một ao nước, Quý Hoài Chân đột ngột giãy ra, chạy đến rửa mặt, súc miệng, dội sạch máu của Gotha trong miệng.

Thấy động tác hất nước hằn học của y, liền biết trong lòng y đang tức giận. Yến Trì không lên tiếng mà chỉ kiên nhẫn đợi, chờ đến khi Quý Hoài Chân súc miệng xong, cậu lại lôi y dậy, kéo về tẩm cung mình.

Vừa bước vào, cậu đã bắt đầu tìm người, đưa mắt ngó nghiêng tứ phía.

Ô Lan nghe thấy động tĩnh bèn bước ra, thấy Yến Trì ở đây lại chẳng hề kinh ngạc. So với vẻ bình tĩnh của Ô Lan, Yến Trì lại giận dữ tột độ, cậu hung hăng lao tới. Thấy cậu

tức giận như vậy, Ô Lan lại chẳng sợ hãi gì, cậu ta mỉm cười giễu cợt, hỏi ngược lại: "Lẽ nào ngài còn muốn đánh ta sao."

Yến Trì chợt khựng lại.

Cậu thở hổn hển không ngừng, một lúc sau mới bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn Ô Lan cũng theo đó trở nên lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Ô Lan, không có lần sau đâu. Nếu ngươi lại vi phạm quân lệnh, thì khỏi cần tiếp tục đi theo ta nữa. Nếu ngươi đã khăng khăng đòi theo tới đây, thì phải biết mình nên làm gì. Ra ngoài canh gác, nấp vào chỗ tối, nếu Azul đi theo thì không cần cản, cứ để gã nghe."

Sắc mặt Ô Lan cứng đờ, đứng chôn chân tại chỗ không chịu đi, Yến Trì lại liếc nhìn cậu ta.

Ô Lan cười lạnh một tiếng: "Đáng ra ta nên theo Doanh Hoà về Thượng Kinh, chẳng việc gì phải tự chuốc lấy khổ, chui vào cái hang hùm nọc rắn này." Nói rồi cậu ta xoay người bước ra ngoài.

Yến Trì nhức đầu day day mi tâm. Quý Hoài Chân xem kịch nãy giờ, cũng đoán được đại khái sự tình.

Xem ra Yến Trì cố tình làm lộ hành tung, chờ Thát Đát chủ động đến bắt cậu. Trước đó cậu lại phái người đưa Ô Lan về Thượng Kinh, có điều lại bị thằng nhóc này chuồn về giữa đường.

Quý Hoài Chân cười khẩy giễu cợt: "Sao hai năm không gặp, tính tình cậu ta vẫn nóng nảy như thế, vẫn chẳng có tí não nào vậy."

Chẳng biết câu nói này lại chạm trúng dây thần kinh đang căng như dây đàn nào của Yến Trì, chỉ thấy cậu đột ngột ngoảnh đầu, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, nhẫn nhịn không nổi nữa nói: "Ngươi nói cậu ta ư? Thế còn ngươi, ngươi có não không? Sao mới bị dăm ba câu nói đã lừa đến tận đây rồi? Ta đã giơ cao đánh khẽ thả ngươi đi rồi. Ngươi lại quay lại làm gì. Bạch Tuyết, Lộ Tiểu Giai, cháu ng… con gái ngươi, ta đã trả hết lại cho ngươi rồi. Đáng ra ngươi phải cao chạy xa bay lo thoát thân mới phải, quay lại đây làm cái gì!"

Chưa đợi Quý Hoài Chân mở miệng đã thấy Yến Trì sa sầm mặt mày, lạnh giọng đe dọa: "Nếu ngươi còn dám thốt ra mấy lời dối trá kiểu như đến cứu tỷ tỷ ngươi, thì cứ thử xem."

0 xương

Chapter 101

Vừa nghe thấy lời này, Quý Hoài Chân lập tức quay sang nhìn Yến Trì.

Y quỳ trên mặt đất làm bệ kê chân cho người ta giẫm, lúc bị Yến Trì bắt gặp cảnh tượng thê thảm đó y chẳng hề tức giận. Thấy cậu vẫn lành lặn không chút xây xát, biết được Ô Lan trăm phương ngàn kế tính toán hãm hại mình y cũng chẳng tức giận. Vậy mà giờ phút này, chỉ vì một từ "lời dối trá" vô cùng đơn giản của Yến Trì, lại khiến cơn giận vô cớ trong lòng Quý Hoài Chân bùng lên.

Y lạnh lùng nhìn Yến Trì, cười giễu cợt một tiếng: "Sao lại là lời dối trá?"

Khí thế của Quý Hoài Chân chẳng hề thua kém Yến Trì, y bước từng bước áp sát, rành rọt từng chữ nói: "Ta hỏi ngươi, tại sao lại là lời dối trá? Chuyện đã đến nước này, ta cũng chẳng còn lời nào khác để nói nữa, với ngươi, hay với bọn Thát Đát Azul kia, càng chẳng còn lý do nào có thể lôi ra bao biện được nữa. Nơi này là chỗ nào, Thác Bạt Yến Trì, ta chỉ hỏi ngươi, mở to mắt chó của ngươi ra nhìn xem đây là đâu. Đây là hoàng cung Đại Tề đã bị người ta chiếm đoạt, bốn phương tám hướng toàn là giặc Thát Đát, tính mạng hai ta như ngàn cân treo sợi tóc, sớm còn tối mất. Ngươi nói xem, ngươi muốn nghe ta nói cái gì! Ta lại phải nói cái gì nữa đây?"

Sắc mặt Yến Trì trở nên lạnh tanh. Trong lúc vội vàng, cậu nắm lấy cổ tay phải của Quý Hoài Chân. Lòng bàn tay bỗng bị vật gì đó đâm nhẹ có hơi nhói đau, còn chưa kịp phản ứng xem đó là thứ gì, cậu đã bị Quý Hoài Chân hất mạnh tay ra.

Quý Hoài Chân hạ giọng, hít sâu một hơi lẩm bẩm với giọng điệu gần như thần kinh: "Ta chưa từng quên, ta chưa từng quên hai năm trước ngươi đã cố gượng qua như thế nào trong đại lao Thượng Kinh..."

Không thêm một chữ dư thừa nào, Quý Hoài Chân nhất quyết không chịu nói tiếp nữa.

Trong chốn hoàng cung dầu sôi lửa bỏng, hiểm nguy tứ phía này, kẻ như Quý Hoài Chân có thể làm người ác, nhục nhã có thể gánh lấy, nỗi đau thể xác cũng có thể cắn răng chịu đựng, chỉ riêng một tấm chân tình là y không còn chút dũng khí để dâng đến trước mặt Yến Trì nữa.

Một câu nói tựa như chậu nước lạnh tát thẳng vào mặt, tát cho Yến Trì cũng phải bình tĩnh trở lại. Cậu nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân một lát, mới khôi phục lại cái điệu bộ lạnh lùng vô cảm, dường như sự kích động mất kiểm soát khi nãy chỉ là ảo giác của hai người.

Nhưng những đường gân xanh trên mu bàn tay cậu vẫn đang hằn rõ mồn một, đó là phản ứng chỉ xuất hiện khi tức giận, hộ khẩu có máu rịn ra, là vì dùng hết sức bình sinh siết roi để xả giận cho Quý Hoài Chân ban nãy.

Yến Trì nán lại hồi lâu, mới gượng ép đè nén được cơn bực dọc.

Hai năm không gặp, cậu quả thực đã lột xác. Nếu là trước kia, dù có bị đánh đến chỉ còn dư một hơi thở, cậu cũng phải nuốt máu lẫn nước mắt vào trong, cố chấp hỏi Quý Hoài Chân cho bằng được một câu vì sao, đòi y một lời nói thật. Thế nhưng những ân oán này đã thúc ép người ta phải trưởng thành, đến cả Thác Bạt Yến Trì cũng học được cách không đi hỏi rõ ngọn ngành khi nghe Quý Hoài Chân ẩn ý sâu xa trong lời nói.

Yến Trì xoa ấn đường có phần nhức đầu, giọng trầm giọng nói: "Hôm nay nếu không phải ta nằng nặc muốn kéo ngươi đi, ngươi có biết Azul sẽ lấy ngươi ra làm kẻ chết thay, giết chết ngươi nhằm xoa dịu nỗi phẫn hận của dân chúng không hả."

Quý Hoài Chân cười khẩy không chút quan tâm: "Hắn vốn định dùng xong ta rồi giết, nhưng không phải lúc này. Hắn vẫn muốn dựa vào ta để moi móc tung tích Võ Chiêu đế. Ngày nào chưa bắt được Võ Chiêu đế, ngày ấy hắn còn ăn ngủ không yên."

Yến Trì nghe xong bèn rời mắt đi, chẳng rõ đang suy tư điều gì. Cậu liếc mắt ra ngoài, Azul vẫn chưa bám theo. Ngược lại là Ô Lan đang lạc lõng ngó sang hướng này, thấy Yến Trì nhìn lại, cậu ta liền ngoảnh mặt đi, nhưng thực chất vẫn luôn nghe ngóng động tĩnh của hai người trong điện.

Quý Hoài Chân bất thình lình hỏi: "Ngươi chạy đến đây để làm gì."

Yến Trì im lặng hồi lâu, mới nói: "Lâm An nay đã là địa bàn của Thát Đát, ta và Azul mỗi người đều có thứ mình muốn, hắn muốn thay ta tìm bằng được Lục Thập Di."

"Thế à, chẳng lẽ không còn thứ gì khác?"

Yến Trì hờ hững nói: "Nếu nói cho ngươi biết, e là nó sẽ vô dụng mất."

"Ta đến đây chuyến này, có phải đã làm rối loạn kế hoạch của ngươi rồi không?"

"Quý đại nhân." Yến Trì nhìn sang, ánh mắt đen kịt, cảm xúc chỉ bị Quý Hoài Chân ép tới mức mất kiểm soát trong thoáng chốc, giờ đây lại được giữ kín bưng không một kẽ hở, cậu lạnh lùng thốt lên: "Ngươi đang tính toán điều gì, còn muốn dò la tin tức gì từ ta thì cứ hỏi thẳng đi."

Duy chỉ có nét cứng cỏi toát ra từ sâu trong tận cốt tủy, cùng vẻ mặt không bao giờ chịu cúi đầu nhận thua kia là chưa từng thay đổi.

Quý Hoài Chân lẩm bẩm tự nói với chính mình: "Ta muốn hỏi chuyện gì ư?"

Trong lòng Yến Trì tức giận, sẵn mang một bụng đầy những lời mỉa mai cay độc học được từ chỗ Quý đại nhân. Cậu chỉ đang chực chờ khoe khoang cái mớ học nghề chẳng tới đâu ấy, để cho Quý đại nhân sắt đá mạnh miệng này cũng phải va vấp một phen.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Quý Hoài Chân lại ngẩn người, dán mắt xuống nền đất, buột miệng thốt ra một câu: "... Tuyết trên núi Thương Ngô đã tan chưa."

Bàn tay Yến Trì chợt nắm thật chặt, cậu trợn mắt nhìn đăm đăm về phía Quý Hoài Chân. Cơ thể căng cứng khiến cả người cậu thoạt nhìn nom có phần quái đản khó tả, y hệt như một con dã thú chịu đói khát bấy lâu nay, đang loay hoay do dự giữa hai lựa chọn khác biệt một trời một vực: Vồ lấy Quý Hoài Chân cắn xé, hay là thả cho y một con đường sống.

Lý trí vẫn còn đó, nhưng chẳng được bao nhiêu.

Dã tính khát máu vẫn còn đấy, thế nhưng lại bị lớp da người kia trói buộc.

"Rốt cuộc là ngươi muốn hỏi thăm chuyện tuyết trên núi Thương Ngô, hay là đang muốn hỏi xem trong vòng hai năm qua, ta đã sống ra sao."

Chỉ đôi chút tư tâm, một chút lòng phàm thỉnh thoảng không kìm chế nổi của người trước mắt này, đã suýt nữa ép Thác Bạt Yến Trì phát điên.

Quý Hoài Chân hướng mắt nhìn sang chỗ Ô Lan, như thể sợ cậu ta nghe lọt tiếng. Y hạ giọng, bình thản nhưng nhanh chóng nói: "Trước khi tới đây, ta đã liên lạc được với bộ hạ cũ của Tiêu Kim đài đóng tại chỗ này, trong tay vẫn còn chút ít nhân thủ, cũng đã thăm dò phòng tuyến bên trong thành. Chỉ cần Azul còn tin ta vẫn coi ta là kẻ có ích, thì ta sẽ có đủ cách trong ứng ngoài hợp đưa ngươi ra ngoài bình an. Một khi ngươi đã rời khỏi Lâm An, ngàn vạn lần đừng quay về Thượng Kinh. Cứ đi thẳng về hướng Sắc Lặc Xuyên, tránh mặt đại ca của ngươi."

Dứt lời, y lại cúi mặt xuống, chẳng buồn đưa mắt nhìn đôi đồng tử đã đỏ au của Yến Trì.

Yến Trì im lặng một thoáng. Lúc khẽ cất lời, giọng điệu cậu đã khàn đặc, gằn từng chữ một: "Quý Hoài Chân, lúc nào ngươi cũng làm như thế. Lúc nào ngươi cũng tát cho ta một bạt tai, rồi lại ôm lấy mà dỗ dành, đùa cợt khiến người ta phải xoay mòng mòng. Ta không cần ngươi cứu... Không chừng đến phút cuối cùng, còn chẳng biết rốt cuộc là ai cứu mạng ai."

Quý Hoài Chân định nói thêm gì đó, nhưng đúng lúc này, Yến Trì bỗng thay đổi sắc mặt, liếc nhìn ra bên ngoài. Quý Hoài Chơn cũng nghe thấy động tĩnh, nhíu mày nói: "Mới nhịn được một lát mà đã bám theo nghe lén rồi à?”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa nói chuyện, trời đã tối hẳn, Ô Lan cũng đã lặng lẽ rời đi. Yến Trì không nói một lời, mạnh mẽ bắt lấy Quý Hoài Chân, kéo về phía chiếc giường.

Cậu đè Quý Hoài Chân xuống, động tác thô bạo phóng túng, không hề mang theo một chút thương tiếc nào, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt lại rất bình tĩnh.

Quý Hoài Chân chợt cất tiếng: "Tắt đèn."

Yến Trì vừa nghe vậy liền dừng lại. Thả lỏng ra một chút, hầu kết trượt lên trượt xuống, sau khi bình tĩnh trở lại mới vận khí vào hai ngón tay rồi búng một cái, mượn lọn gió lướt qua ngón tay dập tắt ngọn nến đang cháy trong điện.

Trên đầu vang lên tiếng thở dốc đầy ẩn ý của Yến Trì. Quý Hoài Chân bị người ta lôi hông xoay úp sấp, ấn nằm sấp mặt xuống giường.

Yến Trì chống người dậy, cởi bỏ ngoại bào, để lộ nguyên tấm lưng trần rắn chắc. Cậu kéo tấm chăn mỏng đắp lên người cả hai, rồi lại đưa tay cởi y phục của Quý Hoài Chân, lột ra từng món một rồi quẳng xuống sàn. Yến Trì nhấc eo y lên bắt y phải quỳ sấp xuống, rồi cả cơ thể cậu chen vào giữa hai chân y.

Quý Hoài Chân chợt nhớ lại khi xưa mây mưa trong cái tư thế này, Yến Trì thích nhất là nắm lấy nắm lấy cổ tay y. Y vội vàng sờ soạn vài cái trên cổ tay, khẽ khàng ném một thứ gì đó xuống đất, không để Yến Trì phát hiện ra.

Vừa mới nằm sấp xuống, hông của Yến Trì đã đâm mạnh vào người y, eo của Quý Hoài Chân đột ngột bị người ta bóp một cái, không kịp chuẩn bị liền "A" lên một tiếng, vậy mà nghe giống như tiếng kêu la vì đau đớn khi nam tử ân ái. Thế nhưng, dù Yến Trì đã lột áo ngoài, song lại không hề cởi bỏ quần trong. Cậu chỉ cách một lớp vải mỏng manh làm cái động tác giả vờ giống như thực sự đang mây mưa với Quý Hoài Chân.

Cậu bấu Quý Hoài Chân một cái để bắt y phải rên lên, nhưng nghe y kêu thành tiếng rồi thì không biết lại nổi cơn gì, liền đưa một tay bịt chặt miệng Quý Hoài Chân lại.

Yến Trì không giải thích, cũng không nói lời nào, chỉ cứng rắn quỳ ở phía sau Quý Hoài Chân, thúc mạnh tới từng đợt, thấy Quý Hoài Chân không chút phản ứng, cậu lại véo lấy eo y mấy cái.

Quý Hoài Chân lại "a" lên một tiếng thất thanh, nhưng liền bị Yến Trì bịt miệng lại, tiếng kêu này vừa ngắn vừa dồn dập, còn khiến người ta liên tưởng mập mờ hơn cả đống quần áo bị ném ra khỏi chăn lúc trước.

Mà bên ngoài đại điện, một người đang đứng trong bóng tối, hào hứng rình trộm cuộc mây mưa rởm rít này.

Azul trợn tròn hai mắt trân trân nhìn Yến Trì đè lên người Quý Hoài Chân. Trong điện tối đen như mực, người ở bên trong nhìn không rõ, nhưng Azul thì lại đứng ngay ngoài điện. Nhờ vầng trăng chiếu rọi, từ góc độ của gã vừa khéo thấy mồn một từng động tác khi hai người hành sự. Không chỉ nhìn thấy rõ mồn một, đến cả gió đêm cũng như đang trêu ngươi, mang hết cả những tiếng rên la vừa đau đớn lẫn hoan lạc của Quý Hoài Chân truyền đến không sót một từ.

Gã thấy bờ vai rộng của Yến Trì đang căng chặt, cơ bắp trên lưng nom không khác gì cặp gò đồi nhô cao. Lớp mồ hôi rịn ra do cuộc hoan lạc kịch liệt đang dọc theo rãnh lưng chảy xuống vòng eo của Yến Trì, rồi thấp xuống nữa thì bị tấm chăn mỏng che khuất.

Nhìn Quý đại nhân kia vóc dáng cao ráo, không ngờ trên người lại chẳng có mấy thịt thà, cứ thế bị Thác Bạt Yến Trì che lấp kín mít không lọt kẽ hở ở bên dưới thân, nhìn theo tư thế này thì có vẻ như là đâm vào từ phía sau mông của Quý đại nhân.

Azul lòng như lửa đốt, thầm nghĩ Quý Hoài Chân sinh ra sẵn một cái khuôn mặt mà hễ ai nhìn là lại muốn chà đạp ấy, chẳng biết khi bị đâm đến lúc cao trào thì sẽ có vẻ mặt ra sao nữa.

Gã chỉ hận không thể xông thẳng vào điện, ra lệnh bắt hai người phải cởi sạch, hành sự cho ngay trước mắt của gã mới hả dạ.

Cổ họng vừa khô vừa khát, yết hầu thắt chặt, Azul ngoảnh đầu ngó phần thân dưới đang cương cứng, thấy xung quanh không có ai bèn lập tức tụt mép quần xuống, mắt không rời mắt khỏi bên trong điện, tuốt lấy thứ dương vật thô to xấu xí của mình.

Hóa ra gã đoán chẳng có sai tí nào, Thác Bạt Yến Trì với Quý Hoài Chân thực sự là mối quan hệ kiểu này!

Biết đâu chừng còn từng ngủ với cả hai huynh đệ kia cùng một lúc nữa cũng nên!

Hễ mường tượng đến cái cảnh tượng ấy, nghĩ đến Thác Bạt Yến Trì trái ôm phải ấp, hai mỹ nhân với dáng hình như nặn từ một khuôn ra cùng lúc quỳ ngay dưới hông hầu hạ, Azul lại thấy ghen tị thèm muốn đến đỏ con mắt. Dục hỏa dưới háng lại càng trỗi dậy mãnh liệt, nhưng mãi vẫn không thể giải tỏa.

Rồi cơn thèm khát dâm loạn của gã đã đạt đến đỉnh điểm ngay khi thấy tay của Quý Hoài Chân bấu chặt lấy bờ vai Yến Trì.

Chỉ thấy Thác Bạt Yến Trì thúc một lát, dường như chê tư thế này chưa đủ kích thích, bèn kéo Quý Hoài Chân lên để đổi tư thế khác. Cậu lật người y lại, ôm đối diện vào lòng rồi đặt lên đùi mình, ấn eo Quý Hoài Chân xuống, từ dưới đâm mạnh lên.

Azul chẳng biết cái nòng bên dưới của Yến Trì đọ với của mình thì thế nào, nhưng khi thấy Yến Trì đâm mạnh vào trong, tay của Quý Hoài Chân lập tức không chịu nổi mà bấu chặt lấy vai cậu. Nghĩ tới đây chắc cái thứ dưới đó cũng to lớn quá cỡ, nên mới hành được Quý Hoài Chân nếm đủ trái đắng, đến độ phản ứng khoa trương tới vậy.

Nhìn năm ngón tay kia lúc xòe ra rồi siết chặt, siết chặt rồi lại buông ra, theo động tác đâm rút của Yến Trì mà bất lực đặt trên bờ vai đang lay động, dường như có thể buông thõng xuống bất cứ lúc nào, gợi lên trong lòng người ta vô số liên tưởng bẩn thỉu, ấy là còn chưa nói tới đôi chân dài lộ ra ngoài chăn của Quý Hoài Chân.

Azul tự tưởng tượng ra viễn cảnh đôi bàn tay nọ rờ rẫm dương cụ của mình để hầu hạ. Dục vọng bùng nổ trong nháy mắt, gã đột ngột hừ nhẹ một tiếng, bắn ra một bãi chất lỏng nhớp nháp. Gã ra chiều mãn nguyện tràn trề, tự mãn vì phát hiện ra gian tình của hai người, lập tức cảm thấy mình lại có thêm một nhược điểm để uy hiếp Thác Bạt Yến Trì, nghĩ rằng hãn tướng Di Nhung danh tiếng lẫy lừng này hóa ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thế rồi lại tức tối, gã ghi tạc gương mặt và gương mặt của Quý Hoài Chân, cơ thể của Quý Hoài Chân, thầm nghĩ trong hai người Lục Thập Di và Quý Hoài Chân, kiểu gì cũng phải chiếm được một người. Mặc kệ có là ai đi chăng nữa, thì cứ bắt về cho gã chơi đùa một phen rồi tính tiếp. Dựa vào đâu mà chuyện tốt đều bị Thác Bạt Yến Trì chiếm hết, tự dưng được hưởng diễm phúc như vậy.

Azul hừ lạnh một tiếng, nhổ một bãi nước bọt xuống đất rồi quay người bỏ đi.

Ở trong điện, Quý Hoài Chân mồ hôi đầm đìa, vùi đầu vào người Yến Trì, y có chút ngượng ngùng.

Hai người mặc ít y phục, động tác lại mập mờ, chưa kể họ vốn đã quá quen thuộc với cơ thể của nhau. Dưới những hành động càn rỡ của Yến Trì, Quý Hoài Chân nhận ra bản thân có chút không ổn. Y né người ra sau, muốn lùi lại một chút để không cho Yến Trì phát hiện ra điều khó xử của mình. Ấy vậy, Yến Trì lại tưởng y muốn trốn, bèn siết chặt eo y rồi kéo ngược trở lại.

Hai cơ thể nóng hôi dán chặt vào nhau. Quý Hoài Chân chợt cảm thấy phần bụng dưới của mình bị vật gì đó tì phải, y ngạc nhiên phát hiện ra Yến Trì cũng có phản ứng.

Yết hầu của Quý Hoài Chân trượt lên trượt xuống, đột nhiên nói: "Gã đi chưa."

Trong bóng tối, người đang ôm y im lặng rất lâu, giữa sự im lặng đầy sâu xa nọ, lồng ngực hai người áp sát vào nhau, Quý Hoài Chân lại tuôn ra một lớp mồ hôi nóng nữa.

Yến Trì không biết đang nghĩ gì, im lặng một thoáng rồi khẽ nói: "Chưa."

Chapter 102

Yến Trì nói không có, Quý Hoài Chân đành phải tiếp tục làm ra vẻ đang quấn quýt.

Cánh tay y quấn lên đầy thân mật, ôm lấy lưng Yến Trì, nhưng ở góc khuất, bụng dưới và ngực y lại lén lút lùi về sau, chỉ sợ hai người da thịt chạm nhau.

Ngày trước khi còn mặn nồng, y và Yến Trì từng sống ở ngôi làng dưới chân núi Thương Ngô một tháng. Lúc đó Quý Hoài Chân vừa được cứu khỏi đại lao Phần Châu, thân thể chưa hồi phục. Làm vậy một là để y dưỡng sức, hai là để chuẩn bị cho hai người trèo đèo lội suối giữa tháng chạp rét mướt.

Nói là chuẩn bị, nhưng thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt.

Bất kể là tính từ trước đó hay về sau này, một tháng nhàn rỗi ấy đã để lại ấn tượng khó phai trong lòng Quý Hoài Chân. Y và Yến Trì ngày đêm quấn quýt. Có đôi khi thương xót cơ thể Quý Hoài Chân, Yến Trì không chịu chiều theo. Những lúc như vậy, Quý Hoài Chân lại trêu chọc cậu, đợi đến khi đối phương hết nhịn nổi mà đè y xuống giường, Quý Hoài Chân lại rất thích dùng lời lẽ châm chọc để ngắm dáng vẻ vừa khổ não vừa đắm chìm trong tình dục của Yến Trì.

Hai năm nay, Quý Hoài Chân chẳng bao giờ nhớ lại những chuyện này. Dù thỉnh thoảng sực nhớ ra, y cũng lập tức làm việc khác để xua đi.

Y giống như một tên ngông cuồng đã bị định tội nhưng chết không hối cải, thi thoảng nhấm nháp lại chút ngọt ngào từ thứ chính tay mình vứt bỏ, rồi lại nhanh chóng quẳng ra sau đầu, tự ngược ép bản thân lao vào chuỗi ngày như dẫm trên băng mỏng trước mắt.

Nhưng hôm nay bị Yến Trì đè trên giường thế này, trong cung điện nguy hiểm trùng trùng đã bị Thát Đát chiếm đóng, y lại nhớ đến những ngày tháng ngọt ngào trộm được ở dưới chân núi một cách thật không đúng lúc.

Màn mây mưa da thịt vốn chỉ là diễn trò qua mặt này dường như đã thành thật. Chẳng biết ai là người mất khống chế trước. Trong bóng tối, Quý Hoài Chân không nhìn rõ biểu cảm của Yến Trì, chỉ cảm nhận được động tác của cậu. Đối phương vẫn chưa cởi quần lót, nhưng tay đã luồn dưới lớp chăn mỏng nhào nắn eo y.

Cùng với từng tiếng thở dốc, lực nhào nặn cái sau nặng hơn cái trước, pha lẫn cơn giận dữ không rõ lý do, gần như sắp mất kiểm soát.

Yến Trì lại đột nhiên ngồi dậy, đè Quý Hoài Chân xuống giường, giữ chặt vai ép y quỳ sấp mặt xuống. Rõ ràng ban nãy đã dùng tư thế này, nhưng lần này dường như lại mang theo ý vị khác.

Chẳng đợi Quý Hoài Chân nghĩ thông suốt, Yến Trì lại ấn vai y từ phía sau, ép nửa thân trên của y dán sát xuống giường, mông vểnh cao. Tuy Yến Trì vẫn mặc quần lót ngang hông, nhưng Quý Hoài Chân lại trần truồng.

Hai người trước đây không phải chưa từng dùng tư thế này, nhưng ngày xưa Yến Trì thương yêu y hết mực, dù làm vậy cũng khó giấu được sự trân trọng nâng niu. Thế nhưng Quý Hoài Chân nay đã là kẻ phản bội, giờ dùng lại tư thế này thì sao có thể đánh đồng như xưa? Y chỉ cảm thấy sỉ nhục.

Vị thế hai người đảo lộn, Yến Trì trở thành kẻ nắm quyền sinh sát trong tay, muốn làm gì Quý Hoài Chân thì làm, thế nhưng nét mặt cậu lại chẳng có vẻ gì là vui sướng.

Cậu nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân đầy cố chấp và oán hận, gằn từng chữ: "Bị người ta coi như bàn đạp, mùi vị thế nào?"

Quý Hoài Chân khẽ cười: "Thoải mái lắm."

Bàn tay quanh năm cầm cung múa đao chai sạn lần theo eo Quý Hoài Chân vuốt dần lên từng chút, sờ lên tấm lưng gầy gò đáng sợ, sờ lên xương bả vai nhô cao cộm tay, cuối cùng lòng bàn tay cậu dừng lại trên vai y.

Nơi đó có một vết sẹo hình tròn in hằn dấu răng. Đó là dấu vết cậu từng để lại.

Tiếng hít thở của Yến Trì chợt khựng lại, ngay sau đó lại trở nên thô nặng.

Quý Hoài Chân đột nhiên nói: "Chắc ngươi hận ta lắm, hai năm nay có phải ngươi cứ trằn trọc mãi, tự hỏi sao lúc trước ta lại đối xử với ngươi như vậy."

Ngón tay đặt trên vai y chợt siết chặt, gần như bấu vào da thịt Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân lại hỏi: "Sao ngươi không dám sờ ngực ta."

Người phía sau bỗng dưng đè xuống, có thứ gì đó cấn vào lưng Quý Hoài Chân. Y chỉ tưởng là món đồ trang sức trên đuôi tóc Yến Trì rủ xuống.

Yến Trì cũng ý thức được điều gì đó, cậu thẳng người lên, ngay sau đó lại đè xuống, khóa chặt lấy Quý Hoài Chân.

Thứ thô nóng to lớn kia đã cương cứng hoàn toàn, qua lớp quần lót chèn mạnh vào giữa hai chân Quý Hoài Chân, tồn tại rõ rệt. Thác Bạt Yến Trì đột nhiên bị một câu nói ép đến phát điên. Cậu giữ lấy Quý Hoài Chân đầy ngang ngược, hông đâm về phía trước hết cú này đến cú khác. Quý Hoài Chân bị thúc nhoài người về phía trước lại bị nắm eo hung hăng kéo lại.

Yến Trì không đâm vào y, chỉ nương theo tư thế này mà trút lửa giận càng giống như đang quất roi, thảo phạt trong im lặng. Cậu dường như không thể nhịn thêm, cúi người há miệng cắn xé cổ và vai Quý Hoài Chân. Tựa như chê vết sẹo hai năm trước đã mờ đi, miệng cậu phủ lên dấu răng cũ, cắn chặt không buông, tấm lưng săn chắc gồ cao lên, căng cứng vì ra sức.

Quý Hoài Chân bị tông đến mức hông dán chặt xuống giường. Vật giữa háng y đã cương, cọ xuống mặt giường từng đợt theo những cú thúc xả giận không nương tình của Yến Trì giữa hai chân y. Vật dưới thân nam nhân vốn mẫn cảm nhất, vậy mà động tác của Yến Trì lại không mảy may thương xót. Cậu lạnh lùng nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân đang vùng vẫy trong cơn đau rát ngập trời như thủy triều ập đến.

Đau quá sẽ ra sướng, sướng quá lại hóa đau. Tay Quý Hoài Chân buông thõng trên giường, cố chụp thứ gì đó trong vô vọng.

Yến Trì phát hiện ra bèn bắt chéo hai tay y ra sau lưng rồi đè chặt.

Đây là tư thế nô lệ bị bắt làm tù binh đang thuần phục dập đầu xin tha, hoặc là tư thế chuộc tội của kẻ mang tội. Quý Hoài Chân cứ như vậy quỳ dưới háng Yến Trì.

Hai người không nói một lời. Cũng chẳng ai rảnh hỏi xem Azul ngoài kia đang nhìn trộm đã đi hay chưa.

Yến Trì không nhìn Quý Hoài Chân nữa, mà cố chấp nhìn chằm chằm vào một điểm hư vô phía trước. Cậu chẳng quan tâm Quý Hoài Chân có sướng hay không, mặc kệ y có đau hay không, chỉ không ngừng xả giận bằng tư thế giao hoan, giam cầm Quý Hoài Chân đầy tàn nhẫn dưới thân mình bằng tư thế nhục nhã nhất.

Tuy cậu không lên tiếng nữa, nhưng qua những cú va chạm của cậu, Quý Hoài Chân hiểu ra: Yến Trì đang im lặng chất vấn, hỏi y dựa vào đâu, hỏi y tại sao.

Giường chiếu bị tông rung bần bật, vật của Yến Trì cách lớp quần lót dường như muốn chọc thủng ra ngoài, đâm sầm sập vào túi tinh của Quý Hoài Chân. Lồng ngực Quý Hoài Chân phập phồng kịch liệt, dương vật chưa từng được chạm tới đang ngẩng cao đầu, sắp dán sát vào bụng dưới.

Y đã hai năm không phát tiết, gần như chỉ cần Yến Trì vừa chạm vào, thậm chí trước cả khi Yến Trì chạm vào, chỉ cần lột sạch quần áo diễn kịch cho kẻ ngoài điện xem thôi y cũng đã nhớ lại cảm giác cũ mà lập tức nổi phản ứng.

Quý Hoài Chân rên rỉ đầy khó nhịn. Ngực ửng hồng vì tình dục, cuối cùng khi Yến Trì lại há miệng cắn xuống, y không nhịn được mà bắn ra. Cơ thể y căng cứng, bụng dưới co giật. Yến Trì suýt không đè nổi y, phải dồn thêm lực siết chặt cổ tay y thì mới tính là khuất phục được.

Quý Hoài Chân đổ ập về phía trước, đè lên vũng tinh dịch lành lạnh mà mình vừa bắn ra.

Người đang quỳ phía sau cũng dừng lại. Yến Trì buông tay, ngồi thẳng dậy.

Quý Hoài Chân nằm thất thần trên giường, nghe nhịp tim đập đinh tai nhức óc của chính mình. Khóe mắt y thấy Yến Trì khoác áo ngoài, vẫn đang tự bình ổn lại những tiếng thở thô dốc.

Thiết nghĩ kẻ nhìn trộm ngoài cửa đã đi rồi. Yến Trì ngồi im lặng bên mép giường, không rõ đang nghĩ gì.

Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của Yến Trì.

Cậu không mượn cơ thể Quý Hoài Chân để giải tỏa, chỉ hờ hững khoác tấm áo mỏng, mặc cho gió lạnh làm dịu đi cơ thể nhễ nhại mồ hôi vì tình dục. Trong miệng thoang thoảng mùi máu tanh, cậu biết đó là do mình lại cắn rách vai Quý Hoài Chân.

Cả hai không ai mở miệng trước để nhắc đến khoảnh khắc tình vương khó cưỡng ban nãy.

Đây là lần đầu tiên sau khi trùng phùng, Thác Bạt Yến Trì mất kiểm soát trước mặt Quý Hoài Chân.

Hai năm qua, cậu biến bản thân thành một tảng băng quanh năm không tan, một khối sắt cần được ngàn búa đập rèn, không còn dễ mềm lòng, chẳng còn do dự thiếu quyết đoán. Cậu đã nghĩ thông suốt mình muốn gì và không cần gì, bắt đầu có dáng vẻ mà huynh trưởng và phụ thân kỳ vọng. Cậu biết cái gì nên bỏ, cái gì nên giữ giống Tô Hợp giống Doanh Hoà, duy chỉ có không giống chính cậu.

Nhưng hễ gặp Quý Hoài Chân, dáng vẻ lạnh lùng kiên cố như thành đồng vách sắt kia chợt nứt ra một khe hở. Cậu dường như lại biến thành kẻ thương tích đầy mình của hai năm trước, nhưng vẫn cố chấp bám riết đòi bằng được một câu trả lời.

Hai năm nay, người không sao bước ra khỏi buồng giam tăm tối ẩm ướt kia, vốn dĩ đâu chỉ có một mình Quý Hoài Chân.

Thác Bạt Yến Trì ngẩn ngơ giây lát. Mãi cho đến khi sau lưng vang lên tiếng sột soạt mặc quần áo, cậu mới sực tỉnh.

Quý Hoài Chân không nói một tiếng, chúi xuống khỏi giường, hai tay quờ quạng trên đất tìm kiếm thứ gì. Rõ ràng y phục ở ngay tầm tay nhưng ngón tay y lướt qua rồi lại mò mẫm chỗ khác.

Chốc lát sau, Quý Hoài Chân đã mặc xong quần áo, ngồi tĩnh lặng trong bóng tối cùng Yến Trì.

Yến Trì bỗng lên tiếng: "Ngươi... con gái ngươi đâu?"

Quý Hoài Chân suy nghĩ một lúc, buông lời nửa thật nửa giả: "Để Bạch Tuyết đưa đi rồi. Chỗ này nguy hiểm quá, nó không nên theo ta tới đây."

Yến Trì cười gằn lại nói: "Ngươi không sợ chết ở đây rồi không bao giờ gặp lại nó nữa à?"

Quý Hoài Chân bị hỏi đến ngây người một thoáng. Vì y chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Y chỉ muốn những người mình quan tâm được sống cho tử tế. Còn chuyện ai sẽ không gặp lại được ai, ai vẫn tiếp tục yêu ai, những điều đó đứng trước "sinh tử" dường như quá mức xa xỉ.

Trong bóng tối đặc quánh, Quý Hoài Chân ngồi thất thần. Y chưa ý thức được rằng, tuy ngồi cách xa Yến Trì nhưng cơ thể y lại vô thức rướn về phía cậu.

Cảm giác mệt mỏi rã rời ập tới sau đó.

Quý Hoài Chân cất giọng khàn khàn: "Có lẽ không có ta, nó mới an toàn hơn, sống tự do tự tại hơn. Để Bạch Tuyết đưa nó đi sống một ngày tháng bình thường, tốt hơn nhiều so với việc theo ta."

Tội nghiệt trên người y quá nhiều không rửa sạch được, ai ở cạnh y cũng sẽ bị vạ lây.

Ngày trước suýt chút hại chết người thương, giờ đây trực tiếp hại chết tỷ tỷ.

Quý Hoài Chân không hiểu nổi, vì sao y tính toán bao bận, dốc cạn sức lực nhưng rồi vẫn xôi hỏng bỏng không.

Yến Trì cũng không gặng hỏi thêm. Cậu mặc quần áo chỉnh tề, giữ im lặng về sự việc mất khống chế vì dục vọng đêm nay. Ngay lúc cậu sắp đi lại nghe Quý Hoài Chân hỏi: "Nếu ngươi không tìm thấy Lục Thập Di thì phải tính sao? Hiện tại Di Nhung đã lấy được Thượng Kinh, cản bước đại quân Thát Đát xuất phát từ Trấn Giang Tam Sơn. Azul đang lúc khổ não ngươi tự chui đầu vào rọ thế này, đã nghĩ cách thoát thân chưa?"

Yến Trì nhìn Quý Hoài Chân, thắt lưng da bò rộng cỡ một bàn tay siết chặt ngang eo. Cậu bình thản hỏi ngược lại: "Cho dù gã giết ta, đại ca ta cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp. Binh lính của chúng đã bị cản không vào được Đại Tề, phần còn lại nếu không làm nên trò trống gì, Di Nhung cứ từ từ mà chơi bài câu giờ với chúng. Nếu ta là gã, nếu đã biết huynh đệ ta cạn kiệt tình nghĩa thì sẽ chẳng dại gì lấy một người thế này ra uy hiếp đại ca ta đâu. Ta sẽ giật dây ly gián, thả ta về Thượng Kinh xem huynh đệ ta tương tàn, nói không chừng còn có một tia hy vọng sống."

Quý Hoài Chân không lên tiếng, y nhạy bén ngẩng đầu. Nửa ngày sau, y chợt hỏi: "Ngươi không phục Doanh Hoà?"

Yến Trì hờ hững nói: "Lẽ nào ta lại phải phục huynh ấy?"

Cậu không nói nhiều nữa, chỉ nói lấp lửng như vậy, đột nhiên chỉ vào tai mình rồi quay lưng bước đi.

Quý Hoài Chân cau mày, nhấm nháp đi nhấm nháp lại hàm ý trong lời Yến Trì. Y đăm chiêu ngồi hồi lâu, mãi đến khi tiếng bước chân đi xa, mới móc một thứ trong ngực áo ra sờ thử. Thấy nó còn nguyên vẹn mới thở phào nhẹ nhõm.

Ô Lan không biết đã quay lại từ khi nào, trên người mang theo chút mùi máu tanh.

Thân phận của cậu ta hiện tại là Bạch Tuyết, thủ hạ của Quý Hoài Chân, tự nhiên là chẳng đi đâu được.

Trong bóng tối, cậu ta ngửi thấy mùi tình dục ám muội tanh tưởi, rồi liếc nhìn chiếc giường lộn xộn. Nơi này vừa xảy ra chuyện gì, liếc mắt đã hiểu ngay. Khuôn mặt Ô Lan vặn vẹo, cậu ta căm phẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Quý Hoài Chân đang nằm trên giường.

Cậu ta nhích từng bước lại gần giường, thấy Quý Hoài Chân dường như đã ngủ say, mấy lần giơ kiếm định đâm nhưng lại không xuống tay được.

Thế nhưng ngay lúc đó lại vang lên tiếng cười khẽ.

Ô Lan sởn gai ốc toàn thân. Cậu ta cúi đầu nhìn, phát hiện tiếng cười đó phát ra từ miệng Quý Hoài Chân. Y không hề ngủ!

Quý Hoài Chân ngồi dậy.

Đầu tóc y rối bù, vạt áo trước ngực mở rộng, ngay chính giữa còn có sẹo lồi chưa lành hẳn. Quanh eo in hằn mấy dấu tay đều do Yến Trì bóp ra tạo thành. Càng xuống dưới càng trần như nhộng, Ô Lan nào dám nhìn tiếp.

Quý Hoài Chân đi chân trần, phanh ngực áo, chẳng màng đến chuyện phơi bày thân thể trước mặt Ô Lan, nhích lại gần từng bước trước ánh nhìn trừng trừng hư trương thanh thế của đối phương.

Ô Lan vừa kinh ngạc vừa tức giận, ánh mắt chẳng biết để vào đâu.

Quý Hoài Chân cười khẩy, đi thẳng vào vấn đề: "Ngươi dùng đủ mọi cách lừa ta đến đây, chẳng phải muốn ta chết cho có ích sao? Nếu giờ giết ta, cái thân tàn tạ này sao có thể cống hiến cho Ô Lan đại nhân? Tuy ta không biết Thác Bạt Yến Trì định làm gì, nhưng tâm tư của ngươi, ta lại đoán đâu trúng đó. Ô Lan, ngày trước có người từng nói với ta một câu, ta không tin, không những không tin mà còn đòi chống lại ông trời. Kết quả hiện giờ nhận lấy kết cục thế nào, ngươi cũng thấy rồi đấy."

Ô Lan cố giữ bình tĩnh hỏi: "Câu gì?"

"Trong mệnh không có chớ cưỡng cầu."

Ngày trước khi nghe Lộ Tiểu Giai nói câu này, Quý Hoài Chân vô cùng ngông cuồng, bảo y cứ khăng khăng cưỡng cầu, không tin mệnh, không tin người, không tin trời.

Nay nhớ lại câu nói đó, trong lòng lại mang theo chút e sợ vô hình.

Sắc mặt Ô Lan sầm xuống, chợt nói: "Ta không cưỡng cầu. Ta chỉ dùng cách của riêng mình, khiến cho kẻ lợi dụng ngài ấy phải chết không toàn thây mà thôi. Ngươi yêu ngài ấy là thật, cứu ngài ấy là thật, nhưng lợi dụng ngài ấy cũng là thật. Ngươi và ngài ấy vốn dĩ là hai lập trường trái ngược, ai dám đảm bảo sau này ngươi không tính kế lợi dụng ngài ấy thêm lần nữa? Quý Hoài Chân, ngươi dám thề như vậy không? Ngươi có lừa gạt nổi chính mình không?" Kế đó cậu ta lại mỉa mai: "Nếu không nhờ mũi tên kia của điện hạ, ngươi đã phải chết từ trước khi thành thất thủ rồi. Nếu không nể tình ngươi còn giá trị lợi dụng để kìm hãm Yến Trì, ngươi tưởng Doanh Hoà có thể cho ngươi sống đến ngày hôm nay chắc?"

Cậu ta cất đao, lau đi hàng nước mắt không khống chế được vì phẫn nộ, quay lưng bước đi.

Quý Hoài Chân lại khoác áo ngoài, tiếp tục ngồi thật lâu trong bóng tối.

Sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân bị hai tên Thát Đát kéo khỏi giường, đưa đến tẩm cung của Azul, đè xuống bắt quỳ trước mặt gã.

Trong cung điện rộng lớn, hương bay nghi ngút, những âm thanh rên rỉ dâm đãng vang lên không dứt. Hai thị nữ trên người không mảnh vải che thân, quỳ rạp dưới đất ngước nhìn, còn ánh mắt dâm tà của Azul đang dán thẳng lên người Quý Hoài Chân không chút kiêng dè.

Quý Hoài Chân lạnh giọng: "Điện hạ, có chuyện gì?"

Azul cười tủm tỉm: "Ta có tin tức của tỷ tỷ ngươi rồi."

Chapter 103

Quý Hoài Chân nghe vậy, chỉ "ồ" lên một tiếng đầy khó hiểu.

Thấy bộ dáng tỉnh bơ này của y, Azul không vui nói: "Ngươi phản ứng thế là sao?"

Đúng lúc này, phía sau Azul chợt vụt qua một cái bóng. Có kẻ thừa cơ Azul đang dồn sự chú ý vào y mà lặng lẽ lẻn vào!

Dù chỉ thoáng nhìn, nhưng cũng đủ để Quý Hoài Chân nhìn rõ món đồ trang sức hất tung lên theo động tác tiếp đất của đối phương.

Thấy Azul dường như đã cảm nhận được, đang chuẩn bị ngoái nhìn, Quý Hoài Chân bỗng cười lạnh kéo sự chú ý của gã về.

"Điện hạ, giữa ngươi và ta vốn là quan hệ hợp tác. Ta giúp ngươi khuyên bảo triều thần quy thuận, tìm tung tích Võ Chiêu đế. Ngươi giúp ta tìm tỷ tỷ, đồng thời bảo vệ ta bình an vô sự trước mặt người Di Nhung, nhưng hiện tại xem ra, Azul điện hạ dường như không đủ thành ý, rắp tâm muốn giết ta để xoa dịu lòng dân phẫn nộ, còn gán ta đi làm nô lệ cho Thác Bạt Yến Trì. Bây giờ ngươi nói có tung tích của tỷ tỷ ta, làm sao ta biết lời này là thật hay giả?"

Đại điện chợt tĩnh lặng, hai thị nữ biến sắc, rụt rè cúi rạp người co rúm lại. Bọn họ tưởng những lời này của Quý Hoài Chân sẽ chọc giận Azul, khiến gã lấy roi trút giận lên người các nàng. Ngờ đâu Azul chẳng những không giận mà còn bật cười.

Ở góc khuất tầm nhìn của Azul, Thác Bạt Yến Trì đang đứng trong thiên điện, lật xem bản đồ phòng thủ trải trên bàn. Thát Đát bố phòng thế nào, binh lực tập trung ở đâu đều nằm hết trên tấm bản đồ đó. Giống như cảm giác được ánh mắt Quý Hoài Chân đang hướng tới, Yến Trì hờ hững ngẩng đầu lướt nhìn y một cái, rồi lại cúi xuống như không có chuyện gì.

Quý Hoài Chân chửi thầm trong lòng. Hèn chi đêm qua cứ nhất quyết phải diễn trò cho Azul xem. Chắc chắn là do mấy ngày nay đã dò ra tính cách của Azul, đoán trước sẽ có màn kịch buổi sáng này.

Azul không hay biết gì về mọi thứ diễn ra sau lưng mình. Gã chỉ thấy Quý Hoài Chân lạnh như băng sương, dường như ẩn giấu tức giận. Chẳng biết nhớ tới điều gì, ánh mắt của gã lại dâm tà hạ lưu thêm mấy phần, săm soi Quý Hoài Chân từ trên xuống dưới, cứ như đang dùng ánh mắt để cợt nhả y, dùng ánh mắt lột sạch quần áo trên người y.

Gã vô thức liếm môi, cười nhăn nhở: "Đừng giận. Bây giờ ngươi có bảo ta giết ngươi, ta cũng xót lắm. Hôm thành vỡ, có người nhìn thấy tỷ tỷ ngươi chạy trốn khỏi hoàng cung, chạy về hướng Đông. Bên cạnh nàng có phải còn dắt theo một thằng nhóc chừng sáu bảy tuổi không? Trông có vẻ khờ dại, đầu óc không bình thường, hình như gọi là... Lý Toàn? Thật là cái tên kỳ quặc."

Quý Hoài Chân không lên tiếng.

Im lặng hồi lâu, y mới nói: "Ngươi muốn ta làm giúp ngươi việc gì."

Azul liếc nhìn hai bàn tay nắm chặt giấu dưới ống tay áo y, đắc ý nói: "Quý đại nhân là người thông minh, tất nhiên hiểu ta muốn gì. Ta biết tình cảm giữa ngươi và Thác Bạt Yến Trì không hề tầm thường, cũng chẳng như nước với lửa trong mắt người khác. Nếu muốn tỷ tỷ bình an trở về, ngươi phải nói cho ta biết, Thác Bạt Yến Trì và đại ca Doanh Hoà của cậu ta, có phải đã thật sự trở mặt với nhau rồi không?"

Trong điện, Thác Bạt Yến Trì nghe vậy ngẩng đầu. Trước hết cậu lắc đầu với Quý Hoài Chân, sau đó lại khẽ gật đầu. Cậu đặt mấy tờ giấy trên tay xuống bàn, rồi thừa cơ không ai chú ý, chuồn êm qua cửa sổ.

Quý Hoài Chân gần như lập tức hiểu được ý của Yến Trì, bèn ngậm miệng im lặng trước mặt Azul.

Azul mắt không chớp lấy một cái, chẳng bỏ qua bất cứ biểu cảm nhỏ nhặt nào trên mặt Quý Hoài Chân. Thấy y giằng co xoắn xuýt, gã thong thả dụ dỗ: "Vào giờ phút này, tỷ tỷ quan trọng hay nhân tình quan trọng, Quý đại nhân phải nghĩ cho kỹ. Hơn nữa, ta thấy Thác Bạt Yến Trì đó chưa chắc đã thương yêu ngươi thật lòng, chỉ là vì thê tử kết tóc không ở bên nên tìm một trò tiêu khiển cho khuây khỏa thôi. Không thì thế này, ta cho đại nhân thêm hai ngày. Đợi đại nhân nghĩ thông suốt thì quay lại tìm ta. Còn tỷ tỷ của ngươi, nếu tìm thấy ta sẽ giúp ngươi chiếu cố một thời gian."

Thấy Quý Hoài Chân kìm nén không bùng phát mà phủi tay bỏ đi, ngắm dung mạo tức tối đầy uất nghẹn đó, Azul bỗng thấy sảng khoái cực độ. Chỉ cảm thấy vẻ mặt bê đá tự đập vào chân này của Quý đại nhân càng thêm đáng suy ngẫm. Gã lập tức nhớ lại cảnh tượng dòm ngó đêm qua, dưới háng lại căng chướng, bèn ôm luôn hai ả thị nữ mây mưa quấn quýt.

Vừa ra khỏi cửa điện, nét mặt Quý Hoài Chân dần lạnh tanh. Miệng chửi thầm một câu: "Đúng là thằng ngu." Đưa mắt nhìn quanh, Yến Trì đã mất dạng.

Theo thủ đoạn làm việc của Azul thì hẳn là gã đã từng đe doạ dụ dỗ Lý Mão, nhưng nghe qua lời lẽ ban nãy, có vẻ như gã đinh ninh Lục Thập Di là thê tử kết tóc của Yến Trì, không hay biết việc hai người hoán đổi thân phận.

Quý Hoài Chân lòng đầy tâm sự, rảo bước trên con phố dài, vừa nghĩ kế dò la xem Lý Mão bị giam giữ ở đâu thì bất ngờ bị người ta tông trúng.

Cung nữ đụng phải y run lẩy bẩy quỳ dưới đất, hô to: "Quý đại nhân tha mạng!"

Nghe âm thanh này, Quý Hoài Chân giật nảy, tim tức khắc đập thình thịch. Gần đó có bọn lính Di Nhung đang liếc nhìn. Quý Hoài Chân vội lớn tiếng quát tháo: "Cái đồ mù mắt nhà ngươi! Tưởng xin tha mạng là xong chuyện sao?"

Ngay trước mặt đám Thát Đát, y xách cổ áo thị nữ đó, làm bộ làm tịch nổi trận lôi đình lôi nàng đi. Đến chỗ vắng vẻ mới cuống cuồng đỡ người kia dậy, run rẩy hỏi: "Sao ngươi lại ở đây, chẳng phải ta bảo Lộ Tiểu Giai đưa ngươi và A Toàn đi rồi sao?"

Thị nữ kia ngẩng đầu, lệ đã lưng tròng, chính là Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết vừa giận vừa cuống, tức tối đẩy mạnh vào người Quý Hoài Chân.

"Chúng ta ở bên nhau từ nhỏ... nếu người rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng hôm nay là ta, ngài chắc chắn cũng tìm trăm phương ngàn kế cứu ta." Bạch Tuyết lau nước mắt, lí nhí khóc: "Hôm Thát Đát vào thành, ta lẫn trong đám dân thường, ta thấy hết rồi..."

Quý Hoài Chân lập tức lắc đầu ý bảo nàng ta không cần nói thêm rồi truy hỏi: "A Toàn đâu?"

"Điện... Nhóc ấy đang ở chỗ an toàn, đang cùng Lộ Tiểu Giai ở bên nhau. Lộ Tiểu Giai không cản được ta." Nhớ ra điều gì, Bạch Tuyết chợt nói: "Đại nhân, chúng ta sống cùng nhau từ nhỏ, ta cam tâm tình nguyện xông pha khói lửa vì ngài, vì Tiêu Kim đài, nhưng

Lộ Tiểu Giai thực sự vô tội, không nên bị lôi kéo vào chuyện này. Mặc kệ ngài có kế hoạch gì, ngài có thể gạt hắn ra ngoài được không?"

Hai người lại tìm một nơi bí mật hơn. Quý Hoài Chân kể ngọn ngành những sự việc xảy ra mấy ngày qua. Hiện tại tuy trong tay y vẫn còn hai vạn thân binh mai phục gần Lâm An, nhưng hai vạn cỏn con thì làm sao chống lại mười vạn đại quân Thát Đát đóng giữ chỗ này. Y đành phải án binh bất động, hơn nữa...

"Ta không biết Thác Bạt Yến Trì có kế hoạch gì, nhưng chắc chắn không đơn giản chỉ đi tìm Lục Thập Di. Cứ quan sát mấy ngày, chớ rút dây động rừng. Bản tính Azul cảnh giác, tuyệt đối không dễ đuổi đi đâu, đến giờ gã vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng ta." Hẹn Bạch Tuyết thời điểm và địa điểm gặp mặt ngày hôm sau, hai người rẽ đi hai hướng.

Khi về đến tẩm điện, Yến Trì đang ngồi trên mép giường. Thấy Quý Hoài Chân về, cậu liền hỏi: "Đi đâu thế?" Ô Lan vẫn đóng giả thị nữ, lẳng lặng đứng hầu bên cạnh.

Quý Hoài Chân trầm ngâm: "Chẳng phải ngươi đều thấy rồi sao?"

Yến Trì lại bảo: "Lại đây."

Quý Hoài Chân đứng không nhúc nhích, liếc nhìn Ô Lan đứng cạnh rồi hỏi: "Ngươi vẫn muốn tìm Lục Thập Di à?"

Yến Trì khựng lại một lát, gật đầu.

Cả hai không nói đến dục vọng mất khống chế đêm qua, thế nhưng những vết tích vùi giấu dưới tà áo vẫn sờ sờ ở đó. Quý Hoài Chân cũng không rõ sao Yến Trì lại quành lại

chỗ y. Đang lúc mờ mịt thì chợt nghe tiếng bước nện mạnh xuống từ bên ngoài điện. Azul chẳng biết sao lại nổi giận, hễ thấy Quý Hoài Chân liền quất tới một roi. Khổ nỗi roi chưa kịp chạm lấy y lấy nửa tấc đã bị Yến Trì tóm gọn trong tay, giãy sao cũng chẳng đứt.

Thác Bạt Yến Trì không nhún nhường lấy một phân, nhìn Azul bằng đôi mắt sắc lạnh, hờ hững cất tiếng: "Điện hạ có gì chỉ giáo?"

Azul cố rút cây roi hai ba cái mà chẳng mảy may suy suyển. Nhớ đến kế hoạch của bản thân, gã không dám trở mặt với Yến Trì vào lúc này, đành ném phạch cây roi xuống đất, trừng trừng lườm Quý Hoài Chân gắt: "Chính ngươi đã thả Lý Mão đi?"

Quý Hoài Chân thảng thốt. Lý Mão trốn rồi sao?

Trong ngoài hoàng cung trọng binh canh phòng cẩn mật. Kiếm cách lẻn vào thì dễ, chuồn ra mới khó. Chưa kể Lý Mão là hoàng tử triều đại trước, từng có hai năm đứng trên đỉnh cao danh vọng, tất nhiên Azul phải phái người trông giữ chặt chẽ, sao có thể thoát ra dễ như bỡn thế được.

"Xin điện hạ suy xét, ta còn không biết ngài giam hắn ở đâu thì làm gì có bản lĩnh cứu hắn đi." Quý Hoài Chân vờ vịt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dấy lên mối nghi. Lý Mão cao chạy xa bay, y nhất định trở thành kẻ bị tình nghi đứng mũi chịu sào, nhưng đêm qua lúc Yến Trì đè y xuống giường, Ô Lan rốt cuộc đã chuồn đi đâu?

Azul điên tiết mắng mỏ: "Hắn là người Tề, không phải ngươi thả thì là ai, chẳng lẽ là Thác Bạt Yến Trì?"

Chợt nghe câu này, tưởng đâu Azul đang cố tình sinh sự, nhưng nhìn vẻ mặt hậm hực của gã, lại thấy ánh mắt lại vô cùng tỉnh táo, chăm chú dõi theo phản ứng của Yến Trì và y,

thì ý đồ dò xét đã hiển hiện rõ ràng.

Quý Hoài Chân bỗng nói: "Sao lại không thể là cậu ta?"

Y như rằng, liền nghe Yến Trì đáp: "Ta ở đây cả sáng nay. Nếu không tin, cứ hỏi thị nữ của Quý đại nhân là rõ. Còn đêm qua ta ở đâu, chắc hẳn điện hạ rõ ràng nhất." Cậu lạnh lùng nhìn vào Azul, chẳng thèm nể nang kiêng dè vạch mặt chuyện gã nhìn trộm.

Ô Lan lập tức mềm giọng, a dua phụ họa theo: "Yến Trì điện hạ quả thực không rời nửa bước."

Trong mắt đám đông, Ô Lan là tâm phúc của Quý Hoài Chân, thì lấy lý do gì lại lừa gạt hùa theo một người dưng như Yến Trì mà trút họa lên đầu Quý Hoài Chân chứ.

Quý Hoài Chân cũng nương theo: "Ta ở đâu đêm qua, sáng nay thế nào, Azul điện hạ là người rõ nhất."

Hai người kẻ xướng người họa, đến giọng điệu mỉa mai cũng giống nhau như đúc. Lời nói thoạt nghe như đang đổ tội cho đối phương, nhưng thực chất lại kẻ hỏi người đáp để tẩy sạch tình nghi cho người kia. Ánh mắt Azul âm trầm nhìn chằm chằm hai người, nhất thời không nói gì, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Quý Hoài Chân, vờ vịt chửi đổng thêm mấy câu rồi ra lệnh điều tra chuyện này, phái người đi tìm tung tích Lý Mão.

Gã vừa đi, Quý Hoài Chân lập tức quay ngoắt, trầm thấp hỏi Yến Trì: "Có phải ngươi cứu tên bù nhìn Lý Mão không?"

Yến Trì trước tiên mỉm cười nhìn Quý Hoài Chân, tiếp đến đứng dậy, hỏi ngược lại: "Lý Mão là do ta bắt về. Ta mang hắn giao cho Azul, Azul tìm Lục Thập Di hộ ta, ta cần gì vẽ vời thêm chuyện, bắt cho rồi lại thả? Với cả hai năm trước, ân oán giữa ta và Lý Mão thế nào ngươi đâu phải kẻ ngốc nghếch. Ta không giết hắn đã là phúc đức, mắc mớ gì phải thả hắn đi."

Quý Hoài Chân cau mày im lặng, rõ ràng không tin lời biện bạch của Yến Trì. Giờ phút này, chỉ duy nhất Yến Trì mới đủ khả năng thả Lý Mão. Mà ngặt nỗi, đôi ba lời đó cũng nhắc nhở Quý Hoài Chân, vì sao Yến Trì lại phải thả Lý Mão?

Y bèn hỏi tiếp: "Có phải ngươi đã hứa hẹn điều gì với Lý Mão rồi không."

Yến Trì không để ý đến y nữa, xoay người đi ra ngoài điện, dường như nán lại đây chỉ để xem Azul làm ầm ĩ một trận sau khi phát hiện Lý Mão trốn thoát, Azul ầm ĩ xong, cậu cũng nên đi rồi.

Nhìn bóng lưng cậu, Quý Hoài Chân chợt dâng lên cảm giác bực bội như phải ngậm bồ hòn.

Ô Lan ở bên cạnh hả hê nói: "Quý đại nhân, cũng đến lúc ngài bị người ta dắt mũi rồi."

Quý Hoài Chân bất đắc dĩ đáp: "Hai năm nay cậu ấy đều như vậy sao? Nói chuyện cứ úp mở."

Ô Lan im lặng một thoáng, sau đó lại ẩn ý nói: "Hai năm nay ngài ấy ít nói hẳn, sau khi gặp lại ngươi thì nói nhiều hơn. Ngài ấy như vậy có gì không tốt, nếu vẫn giống như trước kia, nghĩ gì đều viết hết lên mặt, thì chẳng phải sẽ bị người ta gặm sạch đến tận xương tủy sao."

Đúng lúc này, Yến Trì đột nhiên xoay người lại.

"Bản tính Azul đa nghi, có những lời, nếu đáp quá dứt khoát, gã sẽ không tin, kiểu gì cũng phải gặng hỏi lại lần hai, chỉ những lời thốt ra khi bị dồn đến bước đường cùng dưới sức ép của lợi ích thì gã mới nghe lọt tai. Kẻ này khát máu hiếu chiến, lại thích tụ tập dâm loạn, nếu không thể một đòn trúng đích, gã nhất định sẽ lấy quân phản đòn." Cậu ngẩng đầu nhìn cung điện này, mỉm cười: "Chỉ tiếc nơi đây canh phòng cẩn mật, còn chưa biết hoàng tử tiền triều Lý Mão này trốn thoát bằng cách nào. Hắn một khi đã trốn, chắc chắn sẽ triệu tập binh mã để phục quốc, đối với Di Nhung hay Thát Đát, đều là một mối đe dọa."

Quý Hoài Chân chợt hiểu ra điều gì đó, ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng rời đi của Yến Trì, không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Y vô thức nhìn sang Ô Lan ở bên cạnh, nhưng Ô Lan lại cười lạnh một tiếng: "Nhìn ta làm gì, nghĩ đến chuyện tụ tập dâm loạn, người Tề các ngươi hẳn là sành sỏi lắm."

Hôm sau Quý Hoài Chân vốn định đến gặp mặt Bạch Tuyết theo kế hoạch ban đầu, nào ngờ Lý Mão vừa bỏ trốn, Azul lại tăng cường giám sát khống chế y và những quan lại Đại Tề còn sót lại, làm y mãi vẫn chưa tìm được cơ hội gặp mặt Bạch Tuyết.

Y ngẫm đi ngẫm lại những lời nửa úp nửa mở của Yến Trì trước lúc rời đi hôm qua, bỗng nhiên bừng tỉnh, trái tim đập thình thịch không ngừng. Sau khi bình tĩnh lại, y bèn đi tìm Azul.

Azul đang ở trong điện để người ta đút nho cho ăn. Thị nữ kia để lộ nửa bầu ngực tròn trịa, kẹp một quả nho ướt đẫm nước giữa rãnh ngực, sau đó nhoài người tới đút cho Azul. Thấy Quý Hoài Chân đến, gã chẳng hề bất ngờ, trái lại còn lơ luôn y. Mãi đến khi

ăn sạch cả đĩa nho, gã mới chùi miệng, thong thả cất lời: "Quý đại nhân đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

Quý Hoài Chân trầm giọng nói: "Đêm đó cậu ấy nói với ta, cậu ấy đã xảy ra xung đột với đại ca Doanh Hoà vì chuyện của Lục Thập Di. Cậu ấy kiên quyết đòi tấn công Lâm An, chỉ có đánh hạ được Lâm An thì mới có cơ hội cứu mạng Lục Thập Di, nhưng Doanh Hoà lại muốn quay về giành lấy Thượng Kinh. Cậu ấy còn nói bản thân từ lâu đã không phục đại ca mình, cảm thấy chuyện gì Doanh Hoà cũng muốn đè đầu cưỡi cổ cậu ấy. Việc hắn cố ý tiết lộ tin tức Lục Thập Di vẫn còn sống cho cậu ấy biết là để cậu ấy ở lại, không cùng hắn tranh giành thành lũy Thượng Kinh này, vì sợ chiến công của cậu ấy sẽ vượt mặt hắn."

Azul ra chiều đăm chiêu, "ồ" lên một tiếng. Lời Quý Hoài Chân nói cũng khá giống với những gì gã thăm dò được. Huống chi lúc thành Lâm An thất thủ, chuyện Yến Trì đơn thương độc mã ở lại tìm kiếm thê tử cũng là sự thật, lúc này gã mới tin thêm vài phần.

Quý Hoài Chân phẫn nộ nói: "Ta đã nói những gì ta biết nói hết cho ngươi nghe, cũng đã dẫn dắt người Tề quy thuận các ngươi, rốt cuộc đến khi nào ngươi mới cho ta gặp tỷ tỷ ta hả?"

Azul lại cười cợt nhả, nói lảng sang chuyện khác: "Không vội, tỷ tỷ ngươi đang trong tay ta, an toàn lắm. Quý đại nhân cứ yên tâm, ngươi vẫn còn hữu dụng với ta, sao ta có thể bạc đãi nàng chứ. Chỉ có điều ta giúp ngươi tìm được tỷ tỷ, mà trước mắt ngươi chỉ mang đến cho ta một tin tức vô thưởng vô phạt mà ta vốn đã biết từ lâu. Huống chi người Tề cũng chưa chắc đã thật lòng quy phục, ngươi chẳng làm được chuyện gì cho ta cả."

"Ngươi còn muốn thế nào nữa."

"Ta thấy Yến Trì và Doanh Hoà trở mặt thành thù vẫn chưa đủ triệt để, cậu ta vẫn còn e dè đại ca mình. Nếu không thì sao lại chỉ biết ngồi đây càu nhàu mà không chịu phản

kháng? Ngươi có cách nào thuyết phục Yến Trì, bảo cậu ta quay về Thượng Kinh, tranh quyền đoạt thế với Doanh Hoà không? Kẻ nào chiếm được Thượng Kinh, kẻ đó chính là đại hãn tương lai của Di Nhung. Nghĩ đến chuyện Thác Bạt Yến Trì chỉ vì một Lục Thập Di mà sẵn sàng buông bỏ thế cục tốt đẹp nhường này, chắc cũng là kẻ lụy tình, trong lòng không có mưu đồ lớn lao. Ta tin với thủ đoạn của Quý đại nhân, nhất định sẽ có cách."

Quý Hoài Chân cắn răng nhẫn nhịn, không nhận lời nhưng cũng không từ chối.

Azul lại được đằng chân lân đằng đầu nói tiếp: "Ta còn một chuyện phiền não. Võ Chiêu đế đến nay vẫn bặt vô âm tín, giờ Lý Mão lại bỏ trốn, ngươi có cách nào dò hỏi tung tích của Võ Chiêu đế giúp ta không? Nếu làm xong hai chuyện này, ta không những cung kính dâng trả lệnh tỷ, mà còn để hai tỷ đệ các ngươi cao chạy xa bay."

Lời này vừa dứt, Quý Hoài Chân lập tức giận tím mặt, vung tay gạt phăng mâm bạc cùng bình rượu trên bàn trước mặt xuống đất, nghiến răng nghiến lợi gằn từng chữ: "Ngươi không hề có ý định trả lại tỷ tỷ cho ta."

Azul chậm rãi cười, khoan khoái nói: "Quý đại nhân, là ngươi tự cho mình thông minh, bán nước cầu vinh. Chẳng lẽ ngươi không biết từ cái ngày ngươi tự chui đầu vào rọ, mọi thứ đã không còn do ngươi định đoạt nữa sao?"

Quý Hoài Chân thở gấp một hồi, mãi một lúc sau mới bình tĩnh lại, dường như cuối cùng y cũng nhận ra bản thân đã hết đường thoái lui, bị ép đến bước đường cùng.

"Những quan lại người Tề bị ngươi bắt tới đây, những kẻ còn sống sót, tên nào cũng tham sống sợ chết, ham hưởng lạc. Nếu ngươi muốn bọn chúng quy phục, có thể uy hiếp dụ dỗ, cũng có thể đánh gục ý chí của bọn chúng. Nữ nhân, tiền tài, quyền lực, địa vị đều là những thứ bọn chúng khao khát. Ngươi cứ cho bọn chúng những thứ chúng muốn, thì chẳng lo không cạy được miệng bọn chúng để moi ra tung tích của Võ Chiêu đế. Cần phải lấy danh nghĩa của ngươi để tổ chức một buổi yến tiệc, địa điểm mở tiệc nhất định

phải tuyển chọn kỹ lưỡng, chủ yếu phô trương được sự uy dũng của bộ tộc các ngươi là được, nhưng tuyệt đối không thể là những nơi linh thiêng như tông miếu, bằng không sẽ chỉ phản tác dụng... Gọi cả Thác Bạt Yến Trì tới nữa, ta, ta sẽ tùy cơ ứng biến để thuyết phục cậu ấy."

Azul ngẫm nghĩ một lát: "Nơi các ngươi thiết triều hằng ngày sao?" Không đợi Quý Hoài Chân lên tiếng, gã lại lẩm bẩm tự nhủ: "Không ổn, ngày nào bọn chúng chả đến cái chỗ đó, hẳn là đã sớm nhìn đến phát ngán rồi." Gã lại dáo dác nhìn quanh, buông lời cay độc: "Vẫn là người Tề các ngươi biết cách hưởng thụ, đến cả tẩm cung của hoàng đế cũng bề thế nhường này. Ta thấy tiền điện dọn dẹp một chút cũng đủ chứa hai ba chục người, đây là nơi nam nhân nắm quyền lực lớn nhất thiên hạ ngủ với nữ nhân, có ai lại không muốn bước vào xem thử một phen."

Lời ám chỉ của Quý Hoài Chân hiển nhiên đã phát huy tác dụng, y dửng dưng đứng nhìn mọi chuyện, còn chưa biết chừng ai mới là kẻ tự cho mình là thông minh.

Nhưng bề ngoài y vẫn làm ra vẻ nhẫn nhục khuất phục, đôi mắt hơi cụp xuống, che giấu dã tâm lang sói bên trong, ngoan ngoãn đáp: "Cứ làm theo lời đại nhân."

Y thầm nghĩ: Chuyện đã đến nước này, đành phải theo Yến Trì đánh cược một ván vậy.

Chapter 104

Azul giao việc này cho Quý Hoài Chân đi làm, bề ngoài có vẻ là trao quyền cho y, nhưng thực chất là để khiến mối dây dưa giữa y và Thát Đát càng thêm sâu đậm.

Phải đến hai ngày sau, Quý Hoài Chân mới tìm được cơ hội gặp mặt Bạch Tuyết.

Kỳ lạ là trong hai ngày này, hễ đêm buông xuống, Yến Trì lại đến tẩm điện của y để ngủ. Cậu không còn mất khống chế như đêm đầu tiên nữa, chỉ mặc nguyên quần áo nằm cạnh Quý Hoài Chân. Chỉ cần Quý Hoài Chân muốn chuồn đi, cậu sẽ lên tiếng nhắc nhở: "Có người đang giám sát chúng ta."

Thế là, Quý Hoài Chân ngoan ngoãn nằm xuống, ngủ bên cạnh Yến Trì, nhưng khi y khẽ hỏi Yến Trì rốt cuộc những lời hôm đó có ý gì, Yến Trì lại lảng tránh không đáp, giả vờ như đã ngủ thiếp đi. Nếu y gặng hỏi thêm, cậu bèn đâm chọc Quý Hoài Chân một câu: "Nói hết cho ngươi, để ngươi tiếp tục tính kế ta à?"

Quý Hoài Chân vốn đã đuối lý, bị Yến Trì mỉa mai mấy câu cũng chẳng dám cãi bướng, đành không gặng hỏi nữa, chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Chỉ là có lần y nghe thấy Ô Lan và Yến Trì cãi nhau chẳng rõ vì chuyện gì. Ô Lan cực kỳ khó hiểu, vô cùng nôn nóng, chất vấn Yến Trì: "Tại sao phải cứu bọn họ? Đám bất tài tham sống sợ chết này chỉ tổ ngáng chân thôi, chuyện này không hề nằm trong kế hoạch, ngài định làm thế nào để đưa ngần ấy người bình an thoát ra ngoài?"

Yến Trì trầm giọng đáp: "Bên Thượng Kinh cũng cần bọn họ."

Ô Lan lạnh lùng hỏi: "Thượng Kinh ư? Điện hạ, ngài không định lấy danh nghĩa của Quý Hoài Chân để đi cứu đấy chứ."

Yến Trì không nói thêm gì nữa, chợt liếc nhìn về phía cửa. Ô Lan cũng nương theo ánh mắt cậu mà nhìn lại. Thấy mình đã bị phát hiện, Quý Hoài Chân đành ra vẻ thản nhiên rời đi.

Y kể chuyện này cho Bạch Tuyết nghe. Trong lòng y có một phỏng đoán, nhưng chần chừ mãi không thể xác nhận, đành hỏi nàng ta: "Hai vạn thân binh đang ở đâu?"

"Ta nghe theo lời ngài. Hôm đó, để tránh cho Lý Mão phát hiện mà rút dây động rừng, ta không dám để bọn họ ở quá gần Lâm An, chỉ có một mình thuộc hạ đến đây thôi. Nếu chúng ta tìm được cơ hội thoát khỏi hoàng cung, đi bộ chừng hai, ba canh giờ là có thể hội họp với họ."

Quý Hoài Chân gật đầu, trầm giọng nói: "Biết rồi."

Hai người tách ra, ai nấy tự đi trù tính sắp xếp.

Ngày Azul mở tiệc chớp mắt đã đến. Lần này, khách mời phần lớn là quan lại người Tề, võ tướng Thát Đát chỉ có năm, sáu người đến nhưng ai cũng là tâm phúc của gã. Gã e ngại Yến Trì nên lần này không hề mời Gotha. Tiền điện đã được Quý Hoài Chân bày biện sẵn, chừa ra rất nhiều chỗ trống. Đợi khi các quan lại Đại Tề vừa yên vị, cửa điện chợt đóng sầm lại. Đám đông giật nảy mình, cứ tưởng Azul định vây quét bọn họ tại đây. Đang lúc nơm nớp lo sợ, trong điện lại tối đi, hóa ra là một nửa số nến thắp sáng đã bị thổi tắt.

Hậu điện vốn dùng để ngủ nghỉ lúc này lại vang lên tiếng nhạc cụ tấu vang. Một đám thị nữ thướt tha bước ra, dâng mâm vàng, bát vàng lên từng chiếc bàn phía trước các quan lại người Tề. Sau đó, họ lại mang theo luồng gió thơm thong thả lùi về hậu điện. Khi bước ra lần nữa, trong tay mỗi người đều ôm một loại nhạc cụ.

Chưa đợi Azul cất lời, Quý Hoài Chân đã làm ra vẻ, chủ động thay gã đi thuyết phục từng người một.

Azul nhìn mà cười ha hả, tiện tay ôm chầm lấy một người, kề miệng đối phương mà mớm rượu uống. Dường như vẫn chưa thỏa mãn, gã lại đẩy thị nữ dẫn đầu bên cạnh vào lòng Yến Trì. Ý tứ trong đó không nói cũng rõ.

Thị nữ kia bị đẩy tới, phải vịn vào cánh tay Yến Trì mới miễn cưỡng đứng vững.

Dưới cánh tay chợt truyền đến một cơn đau nhói. Yến Trì theo bản năng cúi xuống nhìn, bốn mắt chạm nhau. Thị nữ nọ lén lút ngẩng đầu lên, rõ ràng là Bạch Tuyết!

Yến Trì bình tĩnh, gạt Bạch Tuyết sang một bên. Lúc ngẩng lên, thấy Azul đang nhìn chằm chằm mình, cậu mỉm cười hỏi: "Điện hạ muốn thuyết phục người Tề, muốn hỏi ra tung tích hoàng đế của họ, muốn họ một lòng một dạ quy thuận ngài. Ta lại chẳng phải người Tề, cũng không biết Võ Chiêu Đế đi đâu, điện hạ cần gì cứ phải lôi ta theo."

Azul cười rộ lên, nhặt một chiếc đũa, nhúng vào rượu rồi chấm từng người một.

Nét mặt gã nhuốm hơi men, nhưng đôi mắt lại vô cùng tỉnh táo. Gã ngồi xuống bên cạnh Yến Trì, khoác vai bá cổ cậu: "Ngươi xem đám người này, tham sống sợ chết, ăn chơi sa đọa. Chỉ cần cho chút lợi lộc, dọa dẫm đôi câu, chẳng phải tên nào tên nấy đều ngoan ngoãn nghe lời sao. Hạng người như vậy, theo ta thấy cứ giết đi cho xong, nhưng lại không thể giết sạch trong một hơi, vẫn phải giữ lại một, hai tên."

"Ví dụ như tên Quý Hoài Chân kia..." Ánh mắt Azul rơi trên người Quý Hoài Chân, chẳng rõ nhớ tới chuyện gì, gã liếm môi, mang theo vẻ khinh bỉ không thèm che giấu

cùng ngọn lửa dục vọng, rồi tiếp tục nói với Yến Trì: "Kẻ này quả thực đáng hận, hai mặt còn phản bội, nhưng đến thời khắc mấu chốt lại phát huy tác dụng lớn. Y có mắt nhìn, biết thức thời. Ta chỉ mới cho y nếm chút vị ngọt, y đã lập tức báo cho ta những tin tức vừa nghe ngóng được, chỉ vì muốn cứu tỷ tỷ ruột của y. Hạng người như thế, sao đáng để ngươi phải lao tâm khổ tứ? Lẽ nào chỉ vì y mọc ra khuôn mặt giống hệt thê tử đã khuất của ngươi chăng?"

Yến Trì giữ nguyên vẻ mặt thờ ơ, nhấp một ngụm rượu, bình thản đáp: "Chẳng qua ta thấy thuận mắt, coi như công cụ tiêu khiển qua ngày thôi. Y kể chuyện của ta thế nào?"

"Y nói ngươi và Doanh Hoà lục đục nội bộ trước trận chiến, ngươi vẫn còn nuôi hận chuyện hắn tương kế tựu kế để ngươi ở đây, khiến ngươi mất đi cơ hội tiến đánh Thượng Kinh, lên ngôi vị đại hãn."

Yến Trì không lên tiếng nữa.

Azul thở dài một hơi: "Mấy năm nay, ta cũng có nghe ngóng đôi chút về chuyện nội bộ của tộc các ngươi. Nếu để ta nói, trong mấy huynh đệ các ngươi, kẻ không có tư cách xưng vương nhất chính là đại ca của ngươi đấy. Đứa con do thị nữ sinh ra, một không quyền, hai không thế lại chẳng được phụ vương các ngươi yêu thương, sao giờ lại có thể ngồi chung mâm với ngươi và Ngao Vân chứ. Nếu không phải hắn giăng bẫy giữ chân ngươi ở đây, ta thấy lúc này người tiến đánh Thượng Kinh phải là ngươi hoặc Ngao Vân mới đúng."

Yến Trì đưa mắt nhìn gã với vẻ đầy thâm ý, ánh mắt kia thẳng thắn đến mức khiến người ta chẳng có chỗ nào để lẩn trốn.

Chỉ nghe cậu trầm giọng nói: "Ta và đại ca bất hòa, đó là chuyện riêng giữa ta và hắn. Ta rất tỉnh táo, tuyệt đối sẽ không bắt tay với ngươi đi đánh lại tộc nhân của mình. Cho dù Ngao Vân có cùng ta và đại ca đấu đá đến mức ngươi chết ta sống, y còn có quan hệ

thân thiết với các ngươi, nhưng một khi đôi bên khai chiến, Ngao Vân có từng nương tay với các ngươi bao giờ chưa?"

Azul bật cười: "Người Di Nhung các ngươi tuy hay đấu đá nội bộ, nhưng đối ngoại lại đồng lòng ra phết. Ta biết mấy năm nay Ngao Vân chỉ mượn tay bọn ta để kìm hãm đại ca ngươi mà thôi. Ngươi và ta không cần liên thủ, ta cũng chẳng yên tâm khi liên thủ với ngươi, nhưng ta sẽ thả ngươi đi, để ngươi về Thượng Kinh. Chẳng những thế, nếu tìm được Lục Thập Di, ta cũng sẽ đưa hắn đến chỗ ngươi."

Yến Trì im lặng hồi lâu, nhưng ánh mắt lại khẽ dao động trong chớp mắt. Azul đi thẳng vào vấn đề, bóc tách từng chút một những lợi ích chằng chịt rồi phơi bày ra trước mặt Thác Bạt Yến Trì đang dao động. Gã giả làm một gã thợ săn già đời và thành thục, đang chực chờ con mồi cắn câu.

Nào đâu có ngờ, ngay lúc gã đang đắc ý vì phát hiện ra mối quan hệ giữa Quý Hoài Chân và Yến Trì, gã đã vô tình sa vào bẫy rập của hai người.

Một lát sau, Yến Trì trầm giọng hỏi: "Khi nào ngươi thả ta đi?"

Nét mặt thoáng thay đổi ấy đương nhiên đã được Azul thu trọn vào tầm mắt. Gã cười ha hả, thấy Yến Trì vừa nghe đến tên hai huynh đệ kia đã luống cuống chân tay, liền biết chuyện này đã thành công phân nửa. Nhất thời tâm trạng gã vô cùng sảng khoái, không còn cảnh giác như trước. Ly rượu trước mặt cạn hết chén này đến chén khác. Hơi men dần bốc lên não, cái thói dâm tà ăn sâu trong xương tủy lại chớp thời cơ ngóc đầu dậy.

Ánh mắt gã dừng lại trên người thủ hạ bên cạnh Quý Hoài Chân.

Ngay từ ngày Quý Hoài Chân tự chui đầu vào rọ, gã đã để mắt đến tên thuộc hạ có dung mạo diễm lệ xuất chúng này. Điều thu hút Azul nhất vẫn là nét kiêu ngạo tự phụ không

coi ai ra gì trong đôi mắt của đối phương, nó luôn có thể khơi dậy dục vọng phá hủy trong gã.

Gã lập tức gọi Quý Hoài Chân tới, ghé tai y nói thầm vài câu.

Sắc mặt Quý Hoài Chân chợt biến đổi, mãi một lúc vẫn cố nhẫn nhịn không nổi cáu, nhưng rồi cũng đành khuất phục trước dâm uy của Azul. Trơ mắt nhìn Ô Lan đóng vai thị nữ mang vẻ mặt đầy nhục nhã, dưới uy hiếp và dụ dỗ của Quý Hoài Chân, cậu ta lầm lũi đi theo Azul về phía thiên điện.

Đám tướng lĩnh Thát Đát thấy Azul dẫn một nữ tử xinh đẹp rời tiệc, tự nhiên cũng hiểu gã định đi làm trò gì. Lập tức nổi hứng lên, chẳng màng e dè che đậy nữa, ai nấy đều vươn tay chộp lấy đám vũ cơ trong điện, ôm chầm vào lòng mà cắn xé, hôn hít.

Giữa những tiếng nô đùa nũng nịu ồn ào, các quan lại người Tề chỉ còn biết đưa mắt nhìn nhau. Có người thi thoảng lén nhìn về phía viên tướng Thát Đát đang đè vũ cơ xuống mà hành sự, nhưng rồi cũng vội vã hướng mắt đi nơi khác.

Quý Hoài Chân và Bạch Tuyết liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người lại không hẹn mà cùng hướng về phía Yến Trì đang ngồi yên lặng một bên.

Tiếng đàn tỳ bà và nhịp trống trong điện vẫn không ngừng vang lên. Ban đầu, âm thanh còn réo rắt như phượng hoàng rủ rỉ, như ngọc rơi mâm vàng. Chẳng biết ai là người khơi mào, nhịp điệu bỗng nhiên biến đổi, loáng thoáng mang theo sát khí đằng đằng, lấn át cả tiếng cười đùa dâm dật trong điện.

Giữa khung cảnh hỗn loạn đầy quỷ quyệt, chỉ thấy Thác Bạt Yến Trì nãy giờ vẫn lạnh nhạt bàng quan chợt đứng dậy. Cậu ôm lấy thị nữ bên cạnh, sải bước đi về phía đám người Thát Đát đang hành sự giữa điện.

Azul mở tiệc, tất nhiên không cho phép kẻ đến dự tiệc mang theo vũ khí. Trước khi vào cửa, chúng đều xét kỹ lưỡng toàn thân.

Thế nhưng, có đôi khi giết người cần gì phải dùng đến đao kiếm?!

Bọn người Thát Đát thấy Yến Trì tiến đến, còn tưởng cậu muốn tham gia, lập tức càng thêm hưng phấn. Chúng quay lưng lại, đè thị nữ dưới thân mà ra sức nhấp. Các vũ cơ còn lại ôm tỳ bà và nhạc cụ lũ lượt ùa tới vây quanh. Tiếng đàn ngày một đinh tai, những vũ cơ cười đùa xoay vòng, vạt váy của họ bay múa phấp phới, khiến người ta hoa cả mắt.

Giữa tiếng tỳ bà kinh hồn bạt vía mang đầy vẻ sát phạt không ngớt, người Tề lộ rõ vẻ kinh hãi đám Thát Đát vẫn mải mê tận hưởng lạc thú, còn Thác Bạt Yến Trì thì nhặt sợi thắt lưng mà tên lính Thát Đát vứt chỏng chơ sang một bên.

Trước cảnh tượng kỳ quái rối ren, quỷ dị đến tột độ này, Quý Hoài Chân bỗng nhiên nín thở.

Chỉ thấy Yến Trì không chút cảm xúc nào, đứng sau lưng một gã. Ngay lúc gã ta mồ hôi nhễ nhại hì hục vận động eo, cậu đã dùng sợi thắt lưng nọ tự tay siết chặt cổ gã. Thị nữ dưới thân gã thấy Yến Trì đến gần, cánh tay nõn nà vươn ra ôm ghì lấy tên tướng lĩnh Thát Đát, rên rỉ đầy vẻ nũng nịu quyến rũ. Gã tráng hán bị dỗ dành đến mức đầu váng mắt hoa. Trong khoái cảm lâng lâng như muốn bay lên tận mây xanh, gã lại đón nhận một cơn ngạt thở.

Gã chỉ chăm chăm nhìn thị nữ dưới thân, hoàn toàn không phát giác có người đã tiếp cận từ đằng sau. Gã trợn trừng hai mắt, ngã ập lên người thị nữ nọ, rồi chẳng còn chút hơi tàn nào nữa.

Thác Bạt Yến Trì dùng thắt lưng siết cổ người ta đến chết tươi.

Đồng bọn nghe thấy động tĩnh nhưng chưa kịp phản ứng xem có chuyện gì xảy ra, cũng chẳng biết đại họa đã giáng xuống đầu, vẫn dùng điệu bộ thô kệch, ngọng nghịu buông lời giễu cợt cậu. Đợi đến lúc nhận ra điều bất ổn thì đã quá muộn. Dáng vẻ mềm mại dịu dàng dưới thân phút chốc đã hóa thành thép luyện trăm lần. Tiếng cười của các vũ nữ càng lúc càng lớn, vừa yêu kiều lả lướt, lại thoáng nét quỷ dị. Trong chớp mắt, họ biến ảo đội hình múa, nhốt cả Yến Trì, Bạch Tuyết và đám người Thát Đát vào giữa vòng vây.

Tiếng tỳ bà đột ngột vút cao, vượt những tiếng rên rỉ.

Máu tươi chợt tóe loang lổ khắp mặt đất. Trông thấy có viên quan người Tề kinh hãi chực hét lên, Quý Hoài Chân lập tức đưa tay bịt miệng kẻ đó lại.

Những tà váy mỏng manh rực rỡ sắc màu bay phấp phới che khuất ánh đao bóng kiếm. Đôi khi loáng thoáng nghe một, hai tiếng đục trầm, nhưng cũng nhanh chóng bị tiếng trống dồn dập cùng tiếng tỳ bà mạnh mẽ lấn át.

Một gã trai tráng ầm ầm ngã vật ra đất. Nhìn kỹ lại, phần đầu của gã sắp lìa khỏi cổ, chỉ còn dính hờ một chút da thịt. Hai mắt gã trừng lớn, chết không nhắm mắt. Máu đặc tuôn trào như suối, chẳng mấy chốc đã chảy lênh láng dưới chân, lan tràn khắp chốn.

Tiếng nhạc vẫn chưa dừng, tiếp tục duy trì vẻ thái bình giả tạo, thế nhưng các vũ nữ lại tản ra lũ lượt.

Toàn thân Thác Bạt Yến Trì tắm trong máu, ánh mắt lạnh lùng, tay nắm chặt một đoạn dây đàn tỳ bà vẫn còn lấm tấm vài mẩu thịt vụn. Cậu quẳng sợi dây đứt đẫm máu vương thịt nọ xuống đất, nhìn Bạch Tuyết một cái, rồi rảo bước tiến về phía đám triều thần Đại Tề đang run lẩy bẩy.

Yến Trì nhìn về phía Quý Hoài Chân. Không đợi cậu phải cất lời ra lệnh, Quý Hoài Chân sớm đã tâm linh tương thông với cậu, bèn lật đật đứng lên, đi về phía giá đồ vật, kích hoạt ám đạo dưới cơ quan. Quý Hoài Chân không gặng hỏi xem Yến Trì làm sao mà biết được chuyện mật đạo, Yến Trì cũng chẳng giải thích với Quý Hoài Chân sao lại phải phí công tốn sức cứu đám quan lại người Tề này.

Ngay khi Bạch Tuyết đang chỉ huy mọi người rút lui vào đường ngầm, từ thiên điện bỗng vang lên một tiếng gầm phẫn nộ.

Điệu tỳ bà lại thay đổi, vang dội và mãnh liệt hơn ban nãy.

Quý Hoài Chân và Yến Trì chạm mắt nhau, cả hai lao về phía thiên điện cùng một lúc.

Chỉ thấy trên chiếc giường êm ái ở thiên điện, Azul quần áo xộc xệch, tay ôm chầm lấy cổ họng mà thở hồng hộc. Máu vẫn không ngừng rỉ ra qua kẽ tay gã. Nhìn kỹ lại, giữa yết hầu gã cắm phập một cây trâm cài, chỉ còn lòi lại một nửa ra ngoài. Nửa cây trâm ấy cắm trúng yết hầu một cách chuẩn xác vô cùng, dù không lấy mạng gã nhưng cũng tước đoạt đi khả năng phát ra âm thanh của gã.

Còn Ô Lan, lúc này đang nằm gục một bên, chẳng biết sống chết ra sao.

Thấy khắp người Yến Trì cũng đầy máu me, Azul thoáng chốc hiểu ra mọi chuyện. Gã nén cơn đau thấu trời xanh, giật phăng cây trâm ra, tiện tay rút một thanh đao giấu dưới gầm giường, lập tức xông vào đánh nhau với Yến Trì đang tay không tấc sắt.

Quý Hoài Chân luống cuống lao đến lật người Ô Lan lại, lồng ngực chợt thót lên một nhịp.

Trên khuôn mặt kiều diễm như hoa đào hoa mận của Ô Lan, một vết cứa sâu hoắm thấu xương xẻ dọc từ ấn đường xuống tận khóe miệng. Dung nhan hủy hoại, con ngươi mắt trái tổn thương, giữa ngực cậu ta còn bị cắm trúng một con dao găm. Chỉ cần xê dịch thêm một tấc thôi, lưỡi dao ấy sẽ xuyên thấu tim cậu ta, khiến Ô Lan bỏ mạng ngay tại chỗ.

Ô Lan thở hồng hộc không ngừng, thều thào nói: "... Rút, rút ra. Đưa, đưa cho điện hạ."

Quý Hoài Chân ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Ô Lan cắn răng quát: "Rút ra!"

Quý Hoài Chân giữ chặt lấy cánh tay cậu ta, nắm chuôi dao găm rồi giật mạnh một cái. Chỉ thấy cơ thể Ô Lan như bị ai hích mạnh từ bên dưới, nảy lên một cái, con dao nọ đã nằm gọn trong tay Quý Hoài Chân. Tiếng đàn tỳ bà réo rắt bên ngoài điện vẫn không ngừng vọng lại, lấn át tiếng đâm chém ở đây này. Dù vậy, trong lúc xoay xở gạt đỡ, Thác Bạt Yến Trì vẫn nghe được Quý Hoài Chân gào tên mình.

Người quăng, kẻ đón, Yến Trì chẳng cần quay đầu lại, giơ tay đón lấy một cách đầy ăn ý.

Cậu trở tay nắm chặt, cầm ngang lưỡi dao nhuốm đẫm máu tươi của Ô Lan che chắn trước ngực, không né không tránh trước lưỡi đao sắc bén đang chém tới của Azul, mà dùng dao găm đỡ lấy, rồi ép sát người lao lên.

Ngay lúc binh khí va chạm vào nhau, một tia lửa bắn ra từ nơi hai vũ khí va chạm theo từng động tác của Yến Trì. Yến Trì đẩy mạnh rồi xoay người. Võ công tuyệt thế của cậu đã đạt đến cảnh giới tối cao, trực tiếp gạt phăng thanh trường đao trong tay Azul bay đi.

Cậu rõ ràng có đủ thời cơ để tước đoạt mạng sống của Azul, nhưng chiêu nào chiêu nấy lại đều hạ thủ lưu tình.

Azul dường như cũng ý thức được điều đó, Thác Bạt Yến Trì không thể, hoặc là không muốn giết gã. Lúc ra tay lần nữa, đòn nào của gã cũng hiểm hóc chí mạng. Ngay lúc năm ngón tay gã chực vồ lấy cánh tay Yến Trì, trên đỉnh đầu chợt vang lên một tiếng đồ gốm sứ vỡ choang!

Azul lảo đảo rồi té uỵch xuống nền đất, tạo ra một tiếng trầm đục.

Còn Quý Hoài Chân, y đang đứng ngay sau lưng gã, chầm chậm buông tay xuống.

Yến Trì kéo y lại gần, hai người dìu Ô Lan đi hội họp cùng Bạch Tuyết. Thấy phần lớn quan viên đều đã lẩn vào trong mật đạo, nơi đây chỉ còn trơ lại các vũ cơ của Tiêu Kim đài lúc trước vẫn cố bám trụ lại, dùng tiếng đàn tỳ bà lấp liếm những âm thanh binh đao chém giết. Chỉ cần tiếng tỳ bà dứt hẳn, đám binh lính Thát Đát gác ở cửa điện sẽ ngay tức khắc nhận ra mớ hỗn độn bên trong.

Quý Hoài Chân đưa ra quyết định thật nhanh, dặn dò Bạch Tuyết: "Ngươi đưa Ô Lan rời đi, những người khác cũng rút lui theo chân Bạch Tuyết!"

Vũ cơ lần lượt bước vào mật đạo. Bạch Tuyết và Yến Trì chia nhau đứng hai bên phải trái để kẹp lấy Ô Lan. Đang đi, Yến Trì chợt khựng lại, quay đầu bảo Quý Hoài Chân:

"Theo sát."

Quý Hoài Chân cũng gật đầu: "Được."

Y loạng choạng một cái, quả thực đã đuổi theo sau. Chỉ là khi tận mắt nhìn thấy Yến Trì bước vào mật đạo, y lại giống hệt như Quý Vãn Hiệp thuở trước, đột ngột lùi nhanh ra ngoài điện, giơ tay nhấn xuống cơ quan, rồi quay lưng bước về phía Azul ngã gục.

Nhưng Quý Hoài Chân nào đâu thấy được, trước khi cánh cửa kia hoàn toàn đóng kín mít, một con dao găm nhuốm máu đã phóng mạnh ra từ bên trong, cắm chuôi dao vào giữa khe hở của cửa.

Trong mật đạở, lòng người ai nấy cũng nặng trĩu âu lo. Bước chân họ dồn dập, chẳng ai nói nửa lời. Lúc vừa thấy chút ánh sáng đằng trước, một bóng người túc trực sẵn ở lối ra. Y phục trắng toát, tóc vấn bằng nhánh cây khô, đó chẳng phải Lộ Tiểu Giai thì còn ai vào đây nữa! Ngoài thanh Đàm Hoa đeo vắt vẻo sau lưng, trong tay hắn còn ôm khư khư cây khoát đao bằng thép tinh luyện của Yến Trì. Kề bên hắn là Thiêu Bính cùng con sói của Yến Trì. Thêm vào đó, còn có vài tên thân vệ khoác trên mình trang phục giống hệt người Di Nhung.

Bạch Tuyết ngẩn người.

Yến Trì nói với Bạch Tuyết: "Ô Lan đành giao cho ngươi. Ngoài Lộ Tiểu Giai ra, ở đằng trước vẫn còn người tiếp ứng, Ô Lan sẽ dẫn ngươi đi."

Bạch Tuyết gật đầu đầy trịnh trọng.

Ô Lan kéo Yến Trì lại, xót xa van xin: "Điện hạ, đừng... đừng quay về nộp mạng."

Một nửa gương mặt cậu ta be bét máu.

Yến Trì không lên tiếng, nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay của Ô Lan khỏi áo mình.

Ô Lan tuyệt vọng nhìn từng ngón tay mình bị bẻ ra, chợt thét lên: "Ngài muốn tìm Lục Thập Di, ta biết hắn ở đâu! Ta biết! Chỉ cần ngài đừng quay về nộp mạng, ta sẽ dẫn ngài đi tìm hắn."

Nghe vậy, bước chân Yến Trì khựng lại, cậu chậm rãi quay đầu nhìn Ô Lan.

Trong đáy mắt cậu cuộn trào những luồng cảm xúc mà Ô Lan chẳng tài nào hiểu thấu.

Dưới ánh nhìn van nài hèn mọn của Ô Lan, Yến Trì khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Không đâu, ngươi không làm được đâu. Bởi vì vào cái ngày thành Lâm An thất thủ, chính người của ta đã tận mắt thấy người của đại ca đưa Lục Thập Di đi. Từ đầu tới cuối, ta luôn biết Lục Thập Di đi về đâu. Ta cũng biết ngươi là người của đại ca. Có phải hắn đã dặn ngươi, nếu ngươi luôn báo cáo tung tích của ta cho hắn, sau này hắn sẽ giữ lại cho ta một cái mạng, để ngươi cùng ta cao chạy xa bay không? Ngươi không nên tin hắn."

Ô Lan ngớ người, ngộ ra điều gì đó, rồi lại bật cười to trong nỗi đau khổ tột cùng: "Ngài, ngài vẫn luôn biết, vẫn luôn đề phòng ta. Ngài... ngài đã lừa được tất cả mọi người rồi."

Yến Trì đưa tay đón lấy thanh khoát đao từ tay Lộ Tiểu Giai. Dẫn theo Nhược Nhược, cậu chui vào lại mật đạo mà chẳng quay đầu ngó lại.

Chapter 105

Ô Lan bị thương đến gân cốt, cười rồi lại khạc ra từng búng máu tươi. Trông thấy Bạch Tuyết một mình không đỡ nổi đối phương, Lộ Tiểu Giai hớt hải xốc cậu ta lên, khe khẽ bảo: "Tới chỗ an toàn rồi tính tiếp."

Thế rồi, hắn cùng người của Yến Trì, dắt đám người Tề tị nạn cùng các vũ nữ cải trang của Tiêu Kim đài lên đường.

Tuy cửa ra của mật đạo nằm ngoài hoàng cung, nhưng vì được đào suốt từ bên dưới cung điện ra nên công trình này rất lớn, do đó nó chỉ dẫn đến khu rừng núi phía sau hoàng cung và vẫn có nguy cơ bị phát hiện. Bạch Tuyết hạ giọng hỏi: "A Toàn đâu rồi?"

"Tất nhiên là giấu ở nơi an toàn rồi. Ta còn để lại Hoả Thiêu âm thầm bảo vệ nó nữa."

Theo sau tiếng huýt sáo của Lộ Tiểu Giai, mười mấy con ngựa chui ra từ đường mòn chạy tới. Mọi người chia nhau hai người cưỡi một con, còn buộc riêng một con ở đó dành cho Yến Trì. Bạch Tuyết tung người lên ngựa, đoạn vươn tay về phía Lộ Tiểu Giai, lôi hắn ra sau lưng mình, mới xoay sang hỏi Ô Lan: "Yến Trì nói có người tiếp ứng, tiếp ứng ở đâu?" Sắc mặt Ô Lan trắng bệch, cố vắt kiệt chút tinh thần để nhận diện phương hướng, trỏ tay cho Bạch Tuyết xem.

"Chạy men theo lối mòn này về hướng Đông Nam..." Cậu ta nở nụ cười gượng gạo, khẽ lẩm bẩm: "Ngài ấy không hé răng nói hết mọi chuyện cho ta biết. Ta cũng chẳng rõ ai là người đến đón mình. Bây giờ, đành phải gặp nhau rồi mới tính tiếp."

Chiến mã dưới hông thở phì phò tỏ vẻ sốt ruột, giục giã Bạch Tuyết mau chóng phóng đi. Đám vũ nữ ở Tiêu Kim đài thấy Bạch Tuyết, vốn xưa nay quả quyết mạnh mẽ, nay lại do

dự chần chừ không đúng lúc. Ai nấy đều lấy làm khó hiểu, tíu tít khuyên nhủ: "Tỷ tỷ ơi, đi trước đi đã, cứ chạy rồi mới tính."

Chẳng ai hiểu được mối âu lo ngổn ngang trong lòng Bạch Tuyết lúc này.

Ngay vào lúc ấy, một đôi tay từ đằng sau vòng tới, giành lấy cương ngựa trong tay Bạch Tuyết.

Lộ Tiểu Giai thì thào nói: "Cứ tin tưởng huynh ấy đi. Bặt vô âm tín hai năm trời, lần này gặp lại, vừa mới mở miệng ra được một câu là ta đã nhận thấy huynh ấy khác xưa rồi." Tiếng nói vừa dứt, hắn đã tự ý quyết định thay Bạch Tuyêt, dùng hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, cưỡi con chiến mã xông pha lên trước dẫn đầu đoàn người phi như bay về hướng Ô Lan vừa chỉ.

Bạch Tuyết nghiêng đầu ngắm hắn, trông thấy Lộ Tiểu Giai nhoẻn miệng cười, song đáy mắt lại dường như có tâm sự gì. Hai người vào khoảnh khắc này chợt tâm linh tương thông, chẳng bàn đến chuyện sống chết, cũng không màng đến lối thoát thân. Bạch Tuyết nghẹn ngào hỏi: "Chẳng phải đã phân công nhiệm vụ cho ngươi đàng hoàng rồi sao? Bảo ngươi phải chăm sóc cho A Toàn cơ mà? Ngươi đã nhận lời rồi, sao giờ còn bám theo làm gì."

Lộ Tiểu Giai lắc đầu, quất mạnh dây cương vào lưng ngựa, dõng dạc nói: "Tất nhiên là ta lừa nàng rồi. Nếu ta không nghe lời, nàng chả lôi ta ra đánh một trận nhừ tử còn gì. Hôm nàng rời đi, thu xếp ổn thoả cho A Toàn xong là ta bám đuôi theo ngay. Lúc đi tìm nàng, ta lại vô tình bắt gặp bọn người Di Nhung. Trong số ấy, có một người trông rất quen. Hồi trước bọn mình được huynh ấy cứu, người đó ngày nào chả mang cơm đến cho mình. Thế là ta bám riết lấy đối phương để tới được chỗ này, cắm cọc nằm vùng ở đây. Sang tối hôm sau, ta mới thấy có người cõng Lý Mão chui ra ngoài từ trong hang ổ. Ta giương mắt nhìn bọn họ thả Lý Mão đi, định rón rén chuồn mất, ai dè tài hèn sức mọn, bị người của huynh ấy tóm cổ."

Bạch Tuyết ừ một tiếng, chẳng mở lời thêm. Nàng ta tự hiểu Lộ Tiểu Giai lặn lội tìm đến đây là vì ai, dưới đáy lòng cũng thầm đưa ra quyết định cuối cùng.

Lại nói về Quý Hoài Chân, sau khi rút khỏi mật đạo, y lập tức vơ vội lấy mớ đồ đạc chèn chặt cửa điện lại.

Tiếng đàn ca đã dứt, bọn lính canh gác bên ngoài bất cứ lúc nào sẽ phát hiện ra sự dị thường ở nơi này. Dù cho đã dùng bàn ghế chặn kín cửa, thì chúng cũng chẳng chịu nổi một cú đạp bạo lực của lũ Thát Đát. Đám người Tề và vũ nữ bước vào đây chẳng có lý nào lại cứ thế bốc hơi không một tiếng động, sớm hay muộn thì con mật đạo ấy cũng sẽ bị phát hiện. Việc Quý Hoài Chân cần làm lúc này, là gắng gượng trì hoãn càng lâu càng tốt, giành giật một tia hy vọng chạy trốn cho Yến Trì và cho cả Bạch Tuyết.

Chỉ cần y nán lại thêm được một chốc, thì cơ hội thoát thân hoàn toàn của họ sẽ càng lớn.

Quý Hoài Chân nhìn lướt qua bốn phía, trong điện nay đã máu chảy thành sông. Bàn chân y loạng choạng trượt một cái vào vũng máu, khiến cả thân mình lập tức đổ ập xuống nền đất. Phút chốc, một nửa người y đã nhuốm đẫm sắc đỏ tươi của máu. Y nhẫn nhịn kìm lại cơn đau nhức nhối, nhưng khi ngước mắt lên, y chợt bắt gặp Azul đang nằm ở gian điện phụ.

Kẻ kia nằm sấp mặt úp sấp xuống, chẳng rõ sống chết ra sao.

Một cảm giác quỷ dị xen lẫn hoang mang bỗng dâng trào. Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm Azul, đoạn giật nảy mình nhận ra. Dẫu không nhớ chính xác được vị trí Azul ngã gục lúc trước, nhưng dường như không nằm ra bên ngoài như này.

Nghĩ vậy, Quý Hoài Chân nín thở, tập trung tinh thần, lặng lẽ bò dậy khỏi nền đất, đi tới chỗ của Azul.

Ngay khi Quý Hoài Chân rướn người tiếp cận, vươn tay kiểm tra hơi thở của Azul, thì cái kẻ vốn đang nằm ngay đơ chẳng chút cử động ấy lại bỗng nhiên vùng dậy. Gã nắm tay thành móng vuốt, định bóp cổ Quý Hoài Chân.

Tuy nhiên Quý Hoài Chân cũng sớm có đề phòng. Trước kia thủ đoạn thẩm tra của y độc ác vô cùng, đã từng gặp không ít kẻ giở trò giả chết để trốn cực hình. Vậy nên vừa nhìn là biết ngay Azul có điểm kỳ lạ. Y lập tức siết chặt mảnh gốm vỡ nhặt từ dưới đất lên rạch về phía mắt của Azul.

Gã Azul vội vã lùi lại, hai người tạm thời tách ra, mang theo oán hận cùng đề phòng mà lạnh lùng trừng mắt nhìn nhau. Ánh mắt chạm nhau, cả hai chợt cùng nghĩ đến một chuyện, đồng loạt liếc về phía thanh đao ban nãy bị Yến Trì dùng dao găm hất văng vào góc tường.

Cả hai cùng hành động, Quý Hoài Chân bò lết lao tới phía trước. Ai ngờ gã Azul không quan tâm đến thanh đao, thấy Quý Hoài Chân để lộ lưng, gã tóm lấy một chân y, kéo mạnh y về phía mình. Chỉ nghe một tiếng xương nứt vanc lên, gã Azul lại sống sờ sờ bẻ gãy chân trái của Quý Hoài Chân, rồi dùng cánh tay rắn chắc siết chặt y từ phía sau. Quý Hoài Chân lập tức không thở nổi, đau đớn kịch liệt, chân trái rũ xuống theo một góc độ kỳ dị, chân còn lại đạp loạn. Y đã lờ mờ nghe thấy tiếng thị vệ hô hoán bên ngoài điện, sắp phá cửa xông vào bất cứ lúc nào.

Mọi thứ trước mắt y dần nhòe đi, thở không ra hơi, chỉ thấy lồng ngực như chứa một quả đạn pháo sắp nổ tung từ bên trong.

Sự vùng vẫy của Quý Hoài Chân dần yếu đi. Giữa ranh giới cái chết, trong cơn mê man y nghe thấy đủ loại âm thanh đang gọi tên mình văng vẳng bên tai.

Tiếng gọi "Quý Hoài Chân" mang theo oán hận và nguyền rủa của Tam Hỉ trước lúc chết, tiếng "Quý Hoài Chân" chán ghét và khinh miệt của Quý Đình Nghiệp, tiếng "Quý Hoài Chân" bất đắc dĩ nhưng luôn cao cao tại thượng của Lục Thập Di. Có tiếng nghiến răng nghiến lợi, có tiếng cười cợt chửi rủa, có tiếng lấy lòng nịnh nọt, lờ mờ xen lẫn "Quý cẩu", "Quý đại nhân". Từng tiếng gọi vang lên không ngớt, kỳ quái hỗn loạn, cuối cùng đều hóa thành tiếng gió ở Sắc Lặc Xuyên, kèm theo nụ hôn nhẹ của người nọ, cậu gọi y là A Diệu.

Phía ngoài lớp giấy dán cửa sổ sáng loáng, có một con chim yến bay qua.

Như hồi quang phản chiếu, Quý Hoài Chân bỗng chốc tăng mạnh sức lực. Hai mắt y đỏ ngầu, gân xanh trên mặt nổi cộm, móng tay bấu vào cánh tay của Azul, nhưng lại chẳng lay chuyển được sự kìm kẹp vững như tường đồng vách sắt ấy.

Đúng lúc tuyệt vọng, bên tai chợt vang lên một tiếng gầm thét giận dữ: "Quý Hoài Chân ——!"

Đó là giọng của Yến Trì. Quý Hoài Chân ngẩn ngơ mỉm cười, có phần không phân biệt được là ảo giác hay hiện thực.

Ngay sau đó, bên tai truyền tới một tiếng sói tru, một cái bóng xám xẹt qua, lao thẳng về phía gã Azul.

Là Nhược Nhược!

Lực kìm kẹp ở cổ nhẹ đi, đã có người xông tới, đánh nhau cùng gã Azul. Người này có đao mà chẳng dùng, trong cơn thịnh nộ liền ngồi hẳn lên người gã, nhắm ngay mặt mà

giáng xuống từng cú đấm, đánh tới mức gã Azul sống dở chết dở, chỉ chừa lại cho gã một hơi tàn thì mới chịu dừng tay.

Quý Hoài Chân vừa ho vừa nôn, khó khăn lắm mới tỉnh táo lại, được Nhược Nhược ủi người, gắng gượng lết cái chân tàn phế đứng lên.

Yến Trì quay lưng về phía y, không ngừng thở dốc: "Còn đi được không."

Quý Hoài Chân bị bóp cổ, nhất thời không nói được lời nào, cũng mặc kệ Yến Trì đưa lưng về phía mình có thấy hay không, y đờ đẫn gật đầu. Y không ngờ Yến Trì lại xuất hiện ở đây, tới lúc này mới hiểu thì ra tiếng gọi "Quý Hoài Chân" ấy chẳng phải ảo giác của mình.

Yến Trì nhặt thanh đao trên đất lên, xốc gã Azul đang sống dở chết dở lên làm con tin, rồi nói với Quý Hoài Chân: "Đi đốt chỗ này đi."

Quý Hoài Chân vội đi tới giá đèn, bước được hai bước liền ngã nhào xuống đất. Chân trái truyền đến cơn đau nhức nhối thấu xương, nhưng y chẳng hé môi than vãn lấy nửa lời, đầu đầy mồ hôi lại một lần nữa gượng dậy. Bàn tay cầm nến đã run bần bật, sau khi châm lửa hai bức rèm thì không còn sức để giữ nổi nữa, mặc cho cây nến rơi xuống đất.

Yến Trì lại bảo: "Đi mở cơ quan ra, ngươi vào trước đi."

Quý Hoài Chân sững người, nói: "Không, ta... ta ở lại cản ở phía sau... ta, gã còn biết tung tích của tỷ tỷ ta, ngươi đi đi, ta phải đi tìm tỷ tỷ." Lời lẽ lộn xộn, trăm ngàn sơ hở, y đã chẳng quan tâm đến chuyện Yến Trì có tin hay không, chỉ muốn kéo theo cái chân gãy, ôm lấy tấm thân tàn này, vì người y yêu thương, vì người y áy náy phản bội mà dịu dàng thêm một lần nữa.

"Quý Hoài Chân ——!"

Giữa tiếng bước chân hỗn loạn của quân Thát Đát đang áp sát, Thác Bạt Yến Trì nổi giận, chợt quay người nhìn Quý Hoài Chân. Tiếng gọi giận dữ tột cùng lại đong đầy uất nghẹn và tuyệt vọng này, khiến Quý Hoài Chân sững sờ. Y ngẩng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện viền mắt Yến Trì đã đỏ hoe.

Từng chữ từng câu gọi thẳng cả họ lẫn tên ráng nhịn tới cùng cực ấy vậy mà lại chan chứa nước mắt.

Yến Trì hít sâu một hơi, chỉ mất khống chế trong chớp mắt, rồi lại khôi phục vẻ bình tĩnh, nhìn Quý Hoài Chân ra lệnh: "Đừng để ta phải nói lại lần hai, ngươi vào trước đi."

Lần này Quý Hoài Chân ngoan ngoãn làm theo.

Ngay khi cơ quan mở ra, lũ Thát Đát cũng xông vào. Nhược Nhược lao lên chặn lại trong chốc lát, rồi đột ngột quay về, cùng Yến Trì đang khống chế gã Azul lùi vào trong mật đạo. Lửa bên ngoài chưa kịp bùng lớn đã có không ít binh lính Thát Đát áp sát từng bước, chúng đều sợ thanh đao trong tay Yến Trì sẽ thật sự chém đứt cổ gã Azul, nên chỉ dám bám theo không xa không gần.

Hai người một sói, cứ thế khập khiễng bước thấp bước cao, vừa lùi vừa bước ra khỏi mật đạo.

Quý Hoài Chân run rẩy như cầy sấy, đổ mồ hôi lạnh toàn thân, bờ môi hiện lên màu trắng bệch chỉ có ở người chết. Vừa ra khỏi mật đạo, Yến Trì liền ra lệnh cho Nhược Nhược trốn vào rừng núi. Thấy có một con ngựa trắng đợi sẵn ở cửa ra, Quý Hoài Chân vội nói

với Yến Trì: "Chân ta chạy không nhanh, giao gã Azul cho ta, ngươi mau đi hội họp cùng người của ngươi trước, rồi... rồi quay lại cứu ta."

Yến Trì lạnh giọng nói: "Ngươi cút lên đó cho ta."

Cánh tay cậu kẹp chặt lấy cổ gã Azul lôi ra che chắn phía trước, ra lệnh cho đám Thát Đát đuổi tới phải bỏ vũ khí xuống.

Chân phải của Quý Hoài Chân vẫn nguyên vẹn, y giẫm lên bàn đạp, rồi gian nan nhấc cái chân trái tàn phế của mình trèo lên ngựa. Chỉ một động tác lên ngựa đơn giản như vậy thôi cũng đã khiến y mồ hôi đầm đìa, run rẩy không ngừng, suýt chút nữa thì ngay cả dây cương cũng chẳng giữ nổi. Gã Azul giọng khàn khàn, nói năng lắp bắp: "Quý... Quý Hoài Chân... ngươi, ngươi không cần... tỷ tỷ của ngươi nữa sao?"

Lời còn chưa dứt, Yến Trì đã đánh một chưởng vào gáy khiến gã ngất lịm, tung người lên ngựa, xách luôn cả gã Azul đang hôn mê bất tỉnh lên theo.

Khoảnh khắc con ngựa phi nước đại lao đi, lũ Thát Đát liền nhặt đao kiếm dưới đất lên đuổi theo. Có những ngọn lửa lan ra từ mật đạo, quân Thát Đát thấy thế, bèn tách vài tên quay lại cung điện điều binh thừa thắng xông lên truy kích, quyết tâm phải cứu gã Azul cho bằng được.

Tuy ngựa chạy nhanh hơn người rất nhiều, nhưng cõng trên lưng ba gã đàn ông trưởng thành thì tốc độ cũng dần chậm lại. Nghe tiếng hò hét chém giết vang trời ở phía sau, quân Thát Đát trong thời gian ngắn đã tập hợp được một đội ngũ ngàn người, dọc đường truy sát tiến tới. Yến Trì ngoảnh lại nhìn, đột ngột ôm lấy Quý Hoài Chân lăn vào con đường núi mọc đầy bụi cây rậm rạp bên cạnh. Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, cậu nắm chặt dao găm, nhắm ngay chân sau của con ngựa mà ném mạnh.

Bị dao găm đâm trúng, con ngựa lập tức đau đớn, sức nặng trên lưng lại vơi đi, nó bèn cõng gã Azul men theo đường núi cắm cổ phi thục mạng.

Chân Quý Hoài Chân bị thương, nếu cứ thế bỏ chạy thì động tĩnh chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của quân Thát Đát. Bởi vậy hai người liều mình mạo hiểm, chỉ trốn vào khu rừng rậm bên đường núi, quan sát động tĩnh của quân Thát Đát. Thấy một tốp đuổi theo gã Azul, nhưng vẫn còn một toán ở lại, cảnh giác lùng sục dấu vết của hai người.

Tim Quý Hoài Chân đập thình thịch như đánh trống, mồ hôi vã ra như mưa xối xả làm ướt cả khuôn mặt. Cổ tay y bị người ta siết chặt, theo bản năng liếc nhìn Yến Trì bên cạnh, ngắm nét mày đôi mắt cương nghị, ngắm đường nét xương hàm tuyệt mỹ của cậu. Còn phía trước mặt là lũ Thát Đát đang áp sát từng bước, có thể phát hiện ra nơi này bất kỳ lúc nào.

Giây phút ấy, Quý Hoài Chân chợt tự vấn lòng mình rằng y còn điều gì nuối tiếc không, liệu đã sống đủ hay chưa.

Trong thâm tâm y vẫn không có câu trả lời, nhưng lại nhớ tới bóng chim yến vụt ngang qua cửa sổ lúc cái chết cận kề ban nãy.

Ngay khi Quý Hoài Chân định kéo theo chiếc chân gãy xông ra để thu hút sự chú ý của quân Thát Đát, Yến Trì chợt nhìn sang, lên tiếng hỏi: "Có phải chỉ khi ta sắp chết, ta mới có thể so được với tỷ tỷ và cháu trai ngươi đúng không?"

Quý Hoài Chân sững sờ.

Yến Trì dùng một tay bịt chặt miệng Quý Hoài Chân, từ phía sau ràng buộc y lại, không để y nhúc nhích, cũng chẳng cho y cơ hội làm ra chuyện ngu ngốc tự cho là đúng.

Cậu dùng một cái ôm đáng lẽ phải tới từ sớm chặn đứng con đường tìm chết của Quý Hoài Chân.

Cậu kề sát tai Quý Hoài Chân, dùng giọng gió thì thầm: "Ngày thành Lâm An thất thủ, ta cũng có mặt, chính tay ta đã nhặt xác cho tỷ tỷ huynh. Ta biết tỷ ấy đã chết rồi, ta luôn biết. Ta biết huynh quay về vì ai, cũng biết huynh quỳ gối như thế là vì chuyện gì."

"Ta đã cho huynh một cơ hội để huynh cao chạy xa bay, là tự huynh muốn quay lại. Nếu đã vậy, ta sẽ không buông tay nữa."

Yến Trì nghẹn ngào nói: "Tuyết trên núi Thương Ngô đã tan từ lâu rồi. Hai năm nay ta sống chẳng tốt chút nào cả."

Chapter 106

Yến Trì ôm y từ phía sau, khống chế hành động của y, siết chặt đến mức toàn thân Quý Hoài Chân đều đau, đau đến độ y thậm chí lơ đi cả cái chân đã gãy. Trước mắt Quý Hoài Chân nhòe đi, y nhìn thấy đám Thát Đát hò hét vang trời, vung đao múa kiếm, phóng qua trước mặt hai người.

Một toán người tách ra, đi về phía hai người.

Cả hai đồng thời nín thở tập trung.

Thác Bạt Yến Trì lặng lẽ không một tiếng động nắm lấy tay Quý Hoài Chân, miễn cưỡng cõng y lên lưng. Tuy đang cõng người, nhưng động tác lại chẳng hề bị ảnh hưởng chút nào, từng bước lùi về sau cẩn trọng, cố gắng không phát ra âm thanh.

Có một tên Thát Đát dường như phát hiện ra gì đó, bèn nhìn về phía này.

Bước chân của Yến Trì lập tức khựng lại. Quý Hoài Chân nằm sấp trên lưng cậu, năm ngón tay theo bản năng bấu chặt, suýt cắm sâu vào da thịt Yến Trì.

Ngay khi kẻ đó định tiến lại đây, tên tướng lĩnh dẫn đầu chợt hô lên một tiếng. Ở cách đó không xa, một cái bóng xám lao vụt ra, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, rồi nhảy vọt vài bước vào rừng sâu, biến mất tăm.

Nguy hiểm cứ như vậy mà qua đi.

Thấy đám Thát Đát đuổi theo Nhược Nhược và gã Azul đi xa, Yến Trì mới cõng Quý Hoài Chân chạy sâu vào rừng. Đợi tới khi chắc chắn đã cách xa đường lớn, người Thát Đát không còn rảnh để đoái hoài tới chốn này, cậu mới đặt Quý Hoài Chân tựa vào thân cây, kiểm tra chân trái của y.

Xắn ống quần y lên xem, máu bầm dưới da chầm chậm rỉ ra, chỗ bị gã Azul làm bị thương đã thâm tím bầm đen.

Yến Trì trầm giọng nói: "Xương gãy rồi, phải mau chóng hội họp với bọn họ, gãy ở chỗ này, ta không biết nối lại."

Quý Hoài Chân vã đầy mồ hôi lạnh, môi trắng bệch, y gật đầu, chẳng rõ đang suy tính điều gì. Bốn mắt nhìn nhau, Yến Trì thấy được sự hoang mang khốn đốn trong mắt y. Y cất giọng khàn khàn, ánh mắt dao động hồi lâu, nhưng cũng chỉ thốt ra được một chữ "Ta".

Dấu vết thâm tím để lại trên cổ do ban nãy bị gã Azul siết cùi chỏ càng rõ ràng hơn. Lúc này yết hầu như bị ai đó dùng bạo lực nhấn sâu vào trong, chỉ mới thốt lên một chữ mà cổ họng đã đau như dao cứa. Quý Hoài Chân vẫn không biết tất cả đều là trùng hợp ngẫu nhiên, từ nơi sâu xa tự có ý trời. Giá như Ô Lan quấn lấy Yến Trì thêm chút nữa, giá như Yến Trì tới muộn hơn một chút...

Thế nhưng cậu lại quay về, bắt kịp lại còn cứu lấy Quý Hoài Chân đang mang lòng muốn chết để câu giờ cho mọi người.

Quý Hoài Chân ngẩn ngơ, nhìn thẳng khuôn mặt Yến Trì, lại buột miệng chữ "Ta".

Lúc vừa ra khỏi mật đạo, thần kinh căng như dây đàn, y lại chẳng thấy khó chịu gì. Cho dù giọng nói nghẹn đặc, y vẫn có thể thốt ra vài lời bảo Yến Trì mau chạy đi. Thế nhưng

lúc này đột ngột thả lỏng, lục phủ ngũ tạng cùng tứ chi đầu óc của Quý Hoài Chân bỗng rệu rã đi, chợt không tuân theo sự sai bảo của y nữa. Y nhìn Yến Trì, không kiềm được ánh mắt, không khống chế được đôi môi, muốn hỏi cậu câu nhặt xác cho Quý Vãn Hiệp rốt cuộc là có ý gì.

Nhưng y ấp a ấp úng hồi lâu, ánh sáng trong mắt lại vụt tắt.

Quý Hoài Chân ngẩn ra một lúc, cúi đầu nhìn chân mình, nhìn cả người chật vật thê thảm, lại nhớ tới cái ngày nghênh đón quân Thát Đát vào thành. Y quỳ rạp dưới đất hô câu "Đại nhân giẫm hay lắm". Nhớ tới lời nguyền rủa chết không nhắm mắt của Tam Hỉ.

Cuối cùng, y dùng chất giọng khàn đặc nói: "...Ta, ta hơi... đói rồi."

Yến Trì không lên tiếng, chỉ đưa mắt mang theo cảm xúc ngổn ngang nhìn Quý Hoài Chân. Một hồi lâu sau, cậu mới đứng lên, trầm giọng nói: "Được, ta đi tìm chút đồ ăn cho huynh."

Quý Hoài Chân gật đầu, dõi mắt nhìn cậu đi xa. Tới tận khi chẳng còn nghe thấy động tĩnh gì, cũng không thấy bóng dáng cậu đâu, y mới vùng vẫy nhào về phía trước. Chân y đã gãy, không đứng dậy nổi, cũng không bước đi được, mười ngón tay đành bấu ríu vào đống cành khô bùn nát trên đất mà trườn lên, hòa cùng máu tanh trên người, kéo lê thành một vệt ngoằn ngoèo.

Y chẳng bận tâm đôi tay cào xuống đất bị cứa ra bao nhiêu vết thương, mặc kệ cái chân này liệu có thể đi lại bình thường được nữa hay không. Trong đầu y chỉ có một suy nghĩ duy nhất: y muốn cẩu thả sống tiếp, muốn giết thêm nhiều tên Thát Đát, muốn gã Azul, muốn Gotha đều phải trả giá, nhưng y không thể liên lụy Yến Trì thêm nữa.

Nghĩ tới đây, ánh mắt đau khổ tê dại kia đột nhiên lại trở nên bừng sáng rạng rỡ, tựa như hồi quang phản chiếu. Quý Hoài Chân cắn chặt răng, dường như đang đọ sức với ai đó, vô vàn suy nghĩ không ngừng quẩn quanh trong đầu, y bất chấp mọi thứ cắm đầu bò về phía trước, cho đến khi một đôi giày đứng lại trước mặt, chắn ngang đường đi của Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân sững lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên.

Chẳng rõ Yến Trì đã đi rồi quay lại từ lúc nào, dĩ nhiên không phát ra một tiếng động. Cậu lặng lẽ đứng đằng sau, trân trân nhìn Quý Hoài Chân như tẩu hỏa nhập ma mà bò trốn đi. Hoặc cũng có thể nói cậu đã sớm nhìn thấu âm mưu quỷ kế của Quý Hoài Chân, hai năm qua nhờ không ngừng nhấm nháp lại nỗi đau, cậu đã nắm lòng từng hành động của y rồi.

Người này đừng hòng gạt được cậu thêm một lần nào nữa.

Thác Bạt Yến Trì đứng ngược sáng, cúi đầu nhìn chằm chằm người khiến cậu nghiến răng oán giận, yêu hận đan xen này. Lọn tóc rủ xuống che khuất đôi mắt, khiến người ta không nhìn thấu rốt cuộc lúc này hận lấn át yêu, hay là yêu chôn vùi hận. Chỉ là không nói một lời mà khom lưng, rút lấy đai lưng của Quý Hoài Chân ra. Cậu ngồi xổm trước mặt y, một đầu đai lưng quấn chặt lấy cổ tay Quý Hoài Chân, đầu còn lại thì buộc vào người mình.

Hai năm trước ở nơi biên quan Thượng Kinh, sợi đai áo trói buộc hai người từng bị chính tay Thác Bạt Yến Trì chặt đứt, nay lại được tự tay cậu thắt lại.

Cổ tay phải bị bắt lấy, Quý Hoài Chân bỗng nhận ra điều gì đó. Y kêu vài tiếng khản đặc vài tiếng, một tay không ngừng vùng vẫy cự tuyệt, tay kia lại muốn che đi khuôn mặt mình. Thác Bạt Yến Trì vốn chẳng cho phép y phản kháng, liền mạnh bạo kéo người y

một cái, tay áo tuột xuống để lộ ra sợi dây chuyền nanh sói đang buộc chặt quanh cổ tay y.

Yến Trì lặng người trong thoáng chốc, chỉ thẫn thờ nhìn chằm chằm dây nanh sói kia.

Có thứ gì đó ươn ướt rơi từ trên cao xuống, nhỏ giọt trên lòng bàn tay phải gớm ghiếc kỳ dị của Quý Hoài Chân. Vệt nước kia rõ ràng chỉ mang chút hơi ấm, vậy mà Quý Hoài Chân lại cảm thấy bỏng rát khôn cùng, chẳng dám ngước đầu lên nhìn. Tuy vậy, y cũng chẳng cần ngẩng lên nữa, bởi vì Yến Trì đã quỳ gối trước mặt y. Giây tiếp theo, cậu gập người xuống, vùi trán dán chặt vào lòng bàn tay Quý Hoài Chân, toàn thân run rẩy lẩy bẩy.

Lòng bàn tay Quý Hoài Chân nhanh chóng ướt nhòa.

Yến Trì gằn từng chữ từng câu đầy căm phẫn: "Ta sẽ không bị ngươi lừa nữa đâu."

Cậu duy trì tư thế như vậy, tì trán vào tay Quý Hoài Chân quỳ rất lâu. Đợi đến khi đôi vai bớt run rẩy rồi bình ổn lại, cậu mới lập tức xoay lưng chùi mặt một cái, cài đao ra phía trước, mạnh mẽ xốc Quý Hoài Chân cõng lên lưng, từng bước tiến về phía trước.

Quý Hoài Chân được cậu cõng như vậy, càng cảm thấy không còn chỗ nào để trốn tránh. Y nghe thấy Yến Trì nghẹn ngào kể: "Lúc ta tới, tỷ tỷ huynh đã không qua khỏi. Vết thương chí mạng ở phần bụng, bị người ta đâm hai nhát, máu chảy quá nhiều, không cách nào cứu nổi. Tỷ tỷ huynh đã giết hai tên Thát Đát, lúc nhìn thấy ta, tỷ ấy vẫn còn gắng được một hơi thở."

Vòng tay ôm trên vai bỗng chốc siết chặt lại, người trên lưng bỗng run lên bần bật, phát ra một âm thanh buồn cười mà kỳ quái.

Yến Trì gắng kìm nén hàng lệ chực trào: "Ta hỏi tỷ ấy huynh đang ở đâu, tỷ ấy không nói, chỉ bảo ta mặc kệ huynh, mau chóng trốn đi, rồi tắt thở. Là Nhược Nhược đã đánh hơi theo mùi của tỷ huynh, lần mò tới được lối vào mật đạo trong tẩm cung của hoàng đế. Ta đã chôn cất tỷ ấy ở khe suối phía sau chỗ chúng ta đóng trại, có hoa, có nước, vô cùng yên bình, thỉnh thoảng mới có chim chóc bay qua uống nước."

Người trên lưng không nói thêm lời nào, cứ im lặng nằm sấp xuống, tưởng chừng như đã ngủ say.

Thác Bạt Yến Trì loạng choạng bước thấp bước cao tiến về phía trước. Lúc ngẩng đầu nhận phương hướng, cậu sững người, chừng như muốn ngoảnh lại nhìn nhưng đành phải cố kìm lại. Trên vai trái của cậu, chỗ Quý Hoài Chân úp mặt vào đang dần ẩm ướt.

Yến Trì không hỏi y làm sao, Quý Hoài Chân cũng không nói. Y không những im lặng, mà còn chẳng muốn nghĩ ngợi gì thêm, chỉ ngoan ngoãn nằm rạp trên lưng Yến Trì. Hai tay vòng ôm lấy cổ cậu thật chặt, ngơ ngẩn nhìn cánh rừng rậm rạp che khuất bầu trời, nhìn tia nắng lấm tấm thi thoảng mới xuyên qua kẽ lá.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ, nếu có kiếp sau, y nguyện làm một thân cây che mưa chắn gió mọc ở làng Bằng Lan.

Chẳng rõ đã đi như vậy bao lâu, sắc trời sập tối. Nhược Nhược thong thả bước tới, quẳng một con thỏ hoang đã chết dưới chân Yến Trì.

Hai người một sói dừng lại nghỉ ngơi. Mặc dù bề ngoài Yến Trì trông có vẻ lang thang không mục đích, tựa như đang bị kẹt lại, nhưng thật ra quan sát kĩ mới thấy cậu có cảm giác phương hướng cực kỳ tốt. Cậu dựa vào độ rậm rạp của tán lá để xác định phương

hướng, đã dần cõng theo Quý Hoài Chân đi về phía đường lớn. Chỉ vì sợ đám Thát Đát lại đuổi tới nên mới giấu mình ẩn nấp ở một khoảng cách không xa không gần.

Cổ họng Quý Hoài Chân bị gã Azul làm bị thương, không thể nuốt trôi bất cứ thứ gì, đành cố uống chút nước.

Cách biệt hai năm, Nhược Nhược dường như lại quên mất Quý Hoài Chân là ai. Dưới mệnh lệnh của Yến Trì, nó vùng vằng miễn cưỡng nằm rạp bên cạnh sưởi ấm cho Quý Hoài Chân, vô cùng chán ghét sự tiếp cận của y.

Quý Hoài Chân khàn giọng hỏi: "Lần này ngươi dẫn theo bao nhiêu người?"

Yến Trì liếc nhìn y: "Sao nào? Lại tính toán gạt ta bỏ trốn nữa à?"

Mắt cậu vẫn còn ửng đỏ, sắc mặt cũng chẳng mấy tươi tỉnh. Không rõ nhớ tới chuyện gì mà cậu có phần hờn giận, khiến Quý Hoài Chân đành im lặng một lần nữa. Yến Trì dường như đang chờ đợi ai đó, thỉnh thoảng lại đứng dậy ngóng ra phía đường lớn, chỉ cần thấy động tĩnh gió thổi cỏ lay là lập tức đề cao cảnh giác.

Nhược Nhược không rõ là nghe thấy động tĩnh gì, bỗng đứng phắt dậy, uốn cong lưng chắn ngay trước mặt Yến Trì.

"Sao... sao vậy?" Quý Hoài Chân cất tiếng hỏi. Y được Yến Trì cõng một đoạn đường khá xa, thể lực cũng hồi phục đôi chút.

Yến Trì không nói một lời, mày nhíu chặt lại, lặng lẽ dõi mắt nhìn bụi rậm giăng đầy nguy cơ phía trước, chắn ngang thanh đao ngay trước người. Đúng lúc này, từ phương xa

vẳng lại một tiếng sói tru vang dài.

Quý Hoài Chân nhạy bén nhận ra đây là phương thức giao tiếp độc đáo của người Di Nhung bọn họ, đoán chừng có lẽ thuộc hạ của Yến Trì đã tới. Quả nhiên, Yến Trì cũng dùng tiếng sói tru để đáp lại, nhưng thanh đao cầm trên tay cậu thì lại chưa từng buông lỏng, vẻ mặt cũng không có dấu hiệu thả lỏng. Yết hầu Quý Hoài Chân nhấp nhô, nhìn dáo dác tứ phía, nhặt vội một nhánh cây khô cao nửa thân người làm gậy chống, cắn răng nỗ lực đứng dậy.

Giữa bóng tối dần truyền đến những tiếng bước chân, một người, hai người, phải đến mấy chục người!

Kẻ dẫn đầu bước ra khỏi khu rừng rậm rạp, vóc dáng của y dần hiện rõ mồn một trước mặt hai người.

Người này thắt bím tóc đầy đầu, mặc trường bào màu lam sẫm, bên hông lủng lẳng một con dao xương. Chỉ là y có gương mặt yểu điệu như nữ giới, vẻ mặt u ám thâm trầm, lúc này bỗng cong môi cười khẩy về phía Quý Hoài Chân, thật khiến người ta rợn tóc gáy không sao tả xiết.

Người ấy chính là tam ca của Thác Bạt Yến Trì, Ngao Vân!

Năm xưa, chính y đã châm ngòi nổ cho trận chiến ở làng Bằng Lan, mượn thế lực của Thát Đát để sát hại Yến Trì, còn vì món nợ nần dây dưa từ đời Tô Hợp đại hãn mà ghen ghét cậu. Quý Hoài Chân thầm giật thót, phản ứng đầu tiên là Ngao Vân đã cấu kết với quân Thát Đát trong ngoài phối hợp để đẩy Yến Trì vào chỗ chết, nhưng chẳng đợi y kịp đề phòng, đã thấy Ngao Vân gật đầu nói: "Đón được người rồi."

Yến Trì trầm giọng ừ một tiếng, ngay sau đó thì không có bất cứ động thái nào nữa.

Hai huynh đệ đứng đối mặt nhau, dù không khí vô cùng quỷ dị, nhưng cũng chẳng đến mức giương cung bạt kiếm như nước với lửa như ngày xưa.

Ngao Vân dò xét Yến Trì trong giây lát, rồi bất thình lình liếc nhìn Quý Hoài Chân đang dòm ngó bên cạnh. Cả hai bất chợt chạm ánh nhìn nhau. Ngao Vân cười khẩy âm hiểm nói với y: "Sao Quý đại nhân lại dùng ánh mắt này để nhìn ta, sao nào, ta không thể xuất hiện ở nơi này hay sao?"

Y cười mang vẻ trêu đùa, Quý Hoài Chân cũng không mảy may che giấu sự cảnh giác và đề phòng dành cho y.

Ngao Vân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại quay về đặt lên Yến Trì. Bốn mắt nhìn nhau, hai huynh đệ mang đầy vẻ thăm dò xét nét, nhất thời không khí có phần dị thường, nhưng lại duy trì một thế cân bằng vi diệu. Cuối cùng, Yến Trì giơ một tay về phía Ngao Vân. Ngao Vân nhìn lướt qua, cân nhắc hồi lâu, ngay lúc định đưa tay nắm lấy thì Yến Trì chợt rụt lại.

Ngao Vân bất ngờ bị làm bẽ mặt, bèn lạnh giọng quát tháo: "Ý gì đây, đổi ý rồi hả?"

Yến Trì trầm giọng đáp: "Chưa từng nuốt lời, chỉ là nói rõ trước một bề, nước cờ này chỉ giúp ngươi tự bảo toàn bản thân, nhưng ngươi tranh chẳng lại đại ca đâu."

Ngao Vân mỉm cười: "Giành được hay không, cứ phải thử đã rồi hẵng tính. Ta giải vây giúp ngươi, ngươi giao con cờ lại cho ta. Chuyện thành công rồi, chúng ta đường ai nấy đi, dựa vào bản lĩnh của mình. Nếu ngày sau giương đao đối nghịch, đừng hòng mong ta sẽ nương tay cho."

Quý Hoài Chân nghe không hiểu rốt cuộc hai huynh đệ nhà họ đang mưu tính điều gì, càng không rõ Yến Trì còn giấu nước cờgì trong tay, lại có thể khiến cho Ngao Vân rũ bỏ hiềm khích hồi trước mà ngoan ngoãn xả thân đến đây.

Yến Trì đưa tay ra, bắt lấy tay Ngao Vân một cái.

Hai người vừa chạm tay nhau liền tách ra, Ngao Vân quay đầu phân phó: "Dắt ngựa tới đây, đỡ Quý đại nhân lên ngựa."

Thấy thuộc hạ của Ngao Vân định cõng Quý Hoài Chân lên ngựa, Yến Trì liền vươn tay cản lại: "Không cần." Cậu xốc nách Quý Hoài Chân ôm lên lưng ngựa, rồi phi thân ngồi sau lưng y. Ngao Vân cũng leo lên ngựa, hai người phi ngựa song song. Y lạnh nhạt lên tiếng: "Ngươi cứu bọn người Tề đó ra làm cái quái gì? Toàn là phường tham sống sợ chết, cuối cùng lại biến thành cục nợ. Gã Azul có thể đuổi theo bất cứ lúc nào, theo ta thấy, chi bằng sau khi trở về hãy giết quách bọn chúng đi, hoặc là khi chạy trốn cứ vứt chúng làm mồi nhử, việc quái gì phải rước cái gánh nặng ấy về Thượng Kinh cơ chứ."

Yến Trì chẳng lung lay, lắc đầu: "Mặc dù chúng tham sống sợ chết, nhưng lúc chuyển giao chính quyền mới cũ thì vẫn dùng được. Có những người này, thời kỳ đầu nắm quyền mới tránh được thêm nhiều thương vong, ai trên đời cũng có công dụng riêng của mình."

Ngao Vân im lặng, ánh mắt trầm ngâm dõi theo Yến Trì, một hồi lâu sau thì y khẽ bật cười một tiếng.

Mọi người chạy về phía trước thêm một canh giờ nữa, dưới sự dẫn đường của Ngao Vân mới đến được một doanh trại bí mật. Yến Trì thình lình hỏi Ngao Vân: "Ngươi dẫn theo bao nhiêu người?"

Ngao Vân đáp: "Hai vạn binh mã, đa số là kỵ binh. Dẫn các ngươi an toàn lẩn về Thượng Kinh thì đủ rồi. Khi nào khởi hành?"

Yến Trì gật đầu, nhưng cũng không phản đối việc bị xem là "lẩn trốn về Thượng Kinh", dường như cậu có một suy tính khác, bèn ngẩng mặt lên đánh giá, thấy xung quanh bốn bề núi non bao bọc, tuy dễ thủ khó công, nhưng không phải là địa thế tốt để giao chiến. Ngao Vân dẫn bọn họ tới một đạo quán bỏ hoang, ở sâu bên trong le lói lửa đèn, loáng thoáng có tiếng người nói chuyện.

Yến Trì lại ôm Quý Hoài Chân xuống ngựa, đẩy cửa bước vào trong, thấy bên trong có không ít người đang ngồi.

Ô Lan nằm dài trên mặt đất, vết thương đã được băng bó tử tế, nhưng vết chém từ mi tâm chạy dọc xuống trên khuôn mặt thực sự khiến người ta phải rùng mình. Cậu ta vốn đã chiến đấu tới kiệt sức, lúc này đang chìm sâu vào giấc ngủ. Bên cạnh cậu ta, đám quan chức Đại Tề được Yến Trì cứu về đang chen chúc nương tựa lẫn nhau, vẻ mặt mỗi người đều hoanh mang chưa tỉnh hồn, cũng mang theo chút may mắn vì thoát chết. Có người nép mình ở chính giữa bị trói chặt cả tay lẫn chân, không ngừng vùng vẫy. Vừa thấy Quý Hoài Chân tới, người đó đã nấc lên thành tiếng: "Đại nhân, mau cứu hắn, xin ngài để ta đi cứu hắn!"

Bạch Tuyết nằm ngửa trên đất, nước mắt dọc theo đuôi mắt không ngừng chảy xuống, ánh mắt nàng ta nhìn về phía Quý Hoài Chân ngập tràn thống khổ và van lơn.

Sắc mặt Yến Trì thay đổi, đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, giọng cậu lạnh như băng: "Lộ Tiểu Giai đâu rồi?"

Chapter 107

Dứt lời, Yến Trì mới nhận ra điểm bất thường, lập tức đặt Quý Hoài Chân xuống, trầm giọng nói: "Hứa đại phu, chân y gãy rồi, phiền ông nối lại giúp y."

Nói xong, cậu liền xách đao lên ngựa, mang theo Nhược Nhược lao vào màn đêm.

Một lão giả đầu quấn khăn lau mồ hôi bước tới, bọc hành trang ôm khư khư trước ngực tỏa ra mùi thảo dược, chính là Hứa đại phu đã theo Yến Trì trở về Đại Tề. Ông ta vừa định giữ chặt Quý Hoài Chân để kiểm tra vết thương, y lại chẳng thèm bận tâm đến cái chân của mình, luống cuống bò về phía Bạch Tuyết, quát lớn: "Ai trói nàng ấy lại vậy?"

Hứa đại phu nghe vậy, tức giận mắng: "Ta trói đấy! Không trói cô nương này lại, nàng ta sẽ quay lại cứu người. Cũng không chịu nhìn xem bây giờ đang là tình thế gì, nàng ta chui ra từ đó, chắc chắn có đi không có về. Đáng lẽ ngươi phải cảm ơn ta mới đúng, còn ầm ĩ cái gì, ta thấy là thương tích vẫn chưa đủ nặng đâu!"

Nói rồi, ông vỗ một cái lên cái chân gãy của Quý Hoài Chân, làm y đau đến mức cảm giác như nắp hộp sọ sắp bay mất, chẳng còn sức mà làm loạn nữa.

Biết được nguyên do, Quý Hoài Chân sợ Bạch Tuyết hành động bốc đồng, cũng không nhắc đến chuyện cởi trói cho nàng ta nữa. Chỉ trong lúc Hứa đại phu đang nối xương chữa trị cho mình, y mới nhích lại gần Bạch Tuyết. Hai người tựa sát vào nhau, an ủi Bạch Tuyết một cách phí công: "...Yến Trì quay lại tìm hắn rồi, sẽ đưa hắn về thôi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không phảibLộ Tiểu Giai đang ở cùng A Toàn sao?"

Để Yến Trì và Bạch Tuyết thuận lợi trốn thoát, y chưa từng bước vào mật đạo, do đó không biết Lộ Tiểu Giai cũng đi theo.

Giọng Bạch Tuyết khàn đặc, kể cho Quý Hoài Chân nghe chuyện xảy ra sau khi họ chia tay.

Sau khi thoát khỏi mật đạo, họ nhanh chóng bị bọn Thát Đát phát hiện, phải bỏ chạy đến một con đường núi. Địa thế nơi đó giống hệt một bầu rượu, phần cổ bầu vừa hẹp vừa hiểm, dễ thủ khó công. Nếu không có ai ở lại lợi dụng địa hình để chặn bọn Thát Đát, một khi bị đuổi kịp, chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt.

Mọi người ghìm ngựa dừng lại, Ô Lan nhìn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết nhìn Lộ Tiểu Giai, Lộ Tiểu Giai lại nhìn Ô Lan. Thiêu Bính chợt lên tiếng: "Sao lại dừng lại rồi." Vài ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm vào ba người họ. Những vũ nữ Tiêu Kim đài may mắn sống sót từ tay bọn Thát Đát nhìn nhau mỉm cười, vừa định cầm vũ khí xuống ngựa, đã thấy Ô Lan nhanh chân bước ra trước.

Lồng ngực cậu ta phập phồng liên hồi, một tay che lấy nửa khuôn mặt đang rỉ máu, lấy kiếm chống xuống đất, lạnh lùng nói: "Tuy ta hận Quý Hoài Chân thấu xương, nhưng cũng chưa đến mức để các cô nương phải ở lại cản địch... Các tướng sĩ nghe lệnh! Xuống ngựa, theo ta mai phục hai bên đường núi."

Tuy nhiên giờ Ô Lan đã là nỏ mạnh hết đà, nếu ở lại, chắc chắn phải chết. Thấy Bạch Tuyết định ra tay, Lộ Tiểu Giai lại nháy mắt với nàng ta, ra hiệu cứ bình tĩnh, rồi nhảy từ trên ngựa xuống. Nhân lúc Ô Lan không phòng bị, hắn đánh ngất cậu ta trước ánh mắt của bao người, vác lên ngựa của Bạch Tuyết.

Nếu là ngày thường, hắn muốn đối phó Ô Lan, e là phải tốn chút sức lực, nhưng lúc này Ô Lan đã trọng thương, Lộ Tiểu Giai thuận lợi tung một đòn, rồi tiện tay giật sợi dây cương treo bên cạnh, trói hai tay Ô Lan lại.

Bạch Tuyết cảnh giác quay đầu nhìn lại, nhẩm tính khoảng cách, bọn Thát Đát sắp đuổi tới nơi rồi!

"Ngươi đưa họ rút lui đi, làm theo lời Ô Lan, men theo đường núi này chạy về hướng đông nam, ta sẽ đuổi theo sau." Bạch Tuyết xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng trong giọng nói lại lẫn một chút run rẩy khó nhận ra. Nàng ta nhìn Lộ Tiểu Giai với cảm xúc ngổn ngang, nhưng rồi nhanh chóng ổn định lại tinh thần.

Lộ Tiểu Giai ngẩng mặt lên, mang theo nụ cười tuấn tú, đáp một tiếng: "Được."

Thế nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, nhân lúc Bạch Tuyết xuống ngựa, Lộ Tiểu Giai ra đòn nhanh như chớp, tước đi vũ khí của nàng ta. Tuy Bạch Tuyết hoảng hốt, nhưng phản ứng lại rất nhanh, vươn tay ra tóm lấy Lộ Tiểu Giai. Thế nhưng hắn còn phản ứng nhanh hơn nàng ta, chỉ cần một đẩy một kéo đã hóa giải chiêu thức của Bạch Tuyết cực kì điêu luyện.

Xưa nay luôn giấu nghề không lộ, nay cũng đến lúc đập nồi dìm thuyền rồi.

Hắn giam chặt Bạch Tuyết trong vòng tay, nở nụ cười giảo hoạt: "Nàng thật sự nghĩ ta không đánh lại nàng sao? Ngày thường toàn là nhường nàng thôi."

Bình thường nhường nhịn, lần này lại không nhường nữa.

Hắn lại giở trò cũ, lấy đầu dây bên kia trói chặt tay Bạch Tuyết. Tên đạo sĩ bình thường hay quen thói bám riết không buông, lùi một bước tiến hai bước, giờ phút này hiện nguyên hình, hệt như một đại vương chiếm núi. Hắn vác Bạch Tuyết đang vùng vẫy không ngừng lên ngựa, trói chung một chỗ với Ô Lan, khiến nàng ta có muốn chạy cũng chẳng chạy được.

Lộ Tiểu Giai thở hổn hển một tiếng, liếc nhìn Bạch Tuyết đang nhạt nhòa nước mắt lần cuối: "Nàng nói Tiêu Kim đài là ngôi nhà thứ hai của nàng. Nếu đã vậy, sao ta có thể trơ mắt nhìn nàng cùng các tỷ muội đi vào chỗ chết được? Nàng luôn nói trong thời buổi loạn lạc, hòa thượng lánh nạn, đạo sĩ xuống núi, nói cái tên đạo sĩ rởm như ta tham sống sợ chết. Hôm nay để nàng xem thử, ta là đạo sĩ rởm hay đạo sĩ thật."

"Với cả lúc nào nàng cũng Quý Hoài Chân này Quý Hoài Chân nọ, nghe mà phiền muốn chết, nhưng không sao, sau này trong lòng nàng hẳn đã có ta rồi." Lộ Tiểu Giai lại dẻo miệng, cười cợt nhả một cái.

Hắn vươn tay, xoa đầu Bạch Tuyết.

Thiêu Bính ngẩn người gọi: "Tiểu Giai sư huynh..."

Tên đạo sĩ luôn mặc y phục trắng, búi tóc bằng cành cây khô, giống hệt một kiếm khách kia cầm lấy thanh kiếm Đàm Hoa chưa từng rút khỏi vỏ của mình lên. Lúc quay người lại, nụ cười bất cần đời trên khóe môi đã biến mất trong nháy mắt.

Lộ Tiểu Giai với vẻ mặt trang nghiêm, cúi mình vái chào các tỷ muội Tiêu Kim đài, trịnh trọng nói: "Tại hạ Lộ Tiểu Giai, là đệ tử ngoại môn đời thứ mười bảy của Thanh Nguyên quán, bình thường vốn quen thói tham sống sợ chết, né tránh tai họa. Nay có cơ hội này, được chết vì người mình yêu, được chết để giành lấy một hy vọng sống cho Đại Tề, quả thực đã cam tâm tình nguyện, vô cùng sảng khoái! Có điều phiền các tỷ muội sau này chăm sóc cho Bạch Tuyết cô nương, đừng để nàng phải cô đơn một mình."

Lời này vừa thốt ra, đám người Di Nhung đi theo Ô Lan cũng tự nguyện ở lại, trong số quan viên Đại Tề lại có thêm một hai người bước ra, cam tâm tình nguyện đi cùng.

Lộ Tiểu Giai thấy vậy, dõng dạc quát lớn: "Tốt!"

Khắc tiếp theo, kiếm Đàm Hoa vung khỏi vỏ, ánh sáng rực rỡ lóa mắt, hệt như tia chớp xé toạc màn đêm đen kịt, chiếu rọi thế gian, lại như một trận tuyết lớn bay lả tả, gột rửa mọi thứ ô uế. Bóng dáng vĩ đại của Lộ Tiểu Giai được bao bọc trong đó, hắn không ngoảnh đầu lại, trở tay đâm vào chân ngựa.

Đàm Hoa xuất vỏ, nhát kiếm đầu tiên chém ra một con đường sống cho người trong mộng!

Con ngựa bị đâm liền chồm hai chân trước lên, hí dài không dứt, sau đó sải bước lao đi mở đường trước tiên. Những người còn lại nối gót theo sau, vó ngựa cuồn cuộn tiến về phía trước, cuộn lên một trận bụi mù, che lấp bóng lưng một người giữ ải vạn người khó qua của Lộ Tiểu Giai.

Thiêu Bính ngồi trên lưng ngựa, ngẩn ngơ gọi: "Tiểu Giai sư huynh..." Tiếp đó, thừa lúc mọi người không chú ý, cậu ta nhảy xuống ngựa, giơ kiếm lên hét lớn: "Sư huynh! Đệ tới đây! Đệ tới giúp huynh!"

Bạch Tuyết nước mắt giàn giụa.

Lúc Ô Lan tỉnh lại đã bị đánh thức bởi cơn đau khi Hứa đại phu xử lý vết thương cho cậu ta. Cơn đau dữ dội khiến cậu ta không ngừng vùng vẫy, nghe thấy có người kêu lên bên tai: "Mau giữ chặt cậu ta lại!"

Hai mắt Ô Lan đỏ au, cắn răng nhẫn nhịn, trước mắt tối sầm lại rồi mới dần trở nên tỉnh táo, chống đỡ được qua cơn đau.

Cậu ta nhìn sang bên cạnh, thấy mình đang ở trong một ngôi miếu hoang. Ngao Vân vừa định dẫn người đi tiếp ứng Yến Trì. Vừa thấy Ngao Vân, sắc mặt Ô Lan biến đổi dữ dội, vội vã tìm đao kiếm phòng thân, luống cuống đụng phải miệng vết thương lại đau đớn ngã quỵ xuống đất.

Ngao Vân thấy vậy, cười lạnh một tiếng mỉa mai: "Vẫn là lo thân mình trước đi."

Nói đoạn, y liền quay người bỏ đi. Hứa đại phu dẫn người tay chân luống cuống đè Ô Lan lại, cậu ta lại đau đớn đến mức ngất xỉu. Lần sau tỉnh dậy, thấy Quý Hoài Chân cũng ở đó, mới biết Yến Trì đã thoát hiểm, quay lại cứu Lộ Tiểu Giai.

Toàn thân Quý Hoài Chân ướt đẫm mồ hôi hột, sắc mặt trắng bệch, Bạch Tuyết bị trói ở một bên cũng lộ ra vẻ đờ đẫn tuyệt vọng.

Ba người khốn đốn chật vật tụ lại một chỗ, Ô Lan chợt nhớ ra điều gì đó, vơ lấy thanh kiếm. Hứa đại phu giật bắn mình, tưởng cậu ta định chém Quý Hoài Chân, ai ngờ cậu ta chỉ rút kiếm ra một đoạn, coi như gương để soi mặt mình.

Giây lát sau, Ô Lan lại tra kiếm vào vỏ, ngã rạp xuống đất.

Cậu ta bật ra một tràng cười khe khẽ, mang theo vài phần tuyệt vọng điên loạn, chỉ trích Quý Hoài Chân: "Tất cả những chuyện này đều tại ngươi, nếu không phải tại ngươi, sao ta lại rơi vào thảm cảnh như ngày hôm nay."

Quý Hoài Chân bị cậu ta mắng cũng không nổi giận, chỉ đờ đẫn nhìn chằm chằm lên mái miếu. Hồi lâu sau, y mới cười khẩy một tiếng, chậm rãi nói: "Tại ta? Rõ ràng do ngươi lòng tham không đáy, muốn dồn ta vào chỗ chết. Trước khi bọn người Thát Đát tấn công doanh trại của các ngươi, Yến Trì đã đưa ngươi đi rồi. Nếu ngươi an phận rời đi, chứ không phải một lòng một dạ tính kế mượn tay bọn Thát Đát để giết ta, thì sao lại ra nông

nỗi này. Tự bê đá đập vào chân mình, mùi vị đó ta đã nếm qua vô số lần rồi, phải rành rẽ hơn ngươi mới đúng."

Ô Lan hận thù nói: "Đáng lẽ ra ngươi không nên sống đến tận lúc này!"

Cậu ta vùng vẫy ngồi dậy, Hứa đại phu định tới khuyên can lại bị cậu ta hất văng ra.

Cậu ta chỉ vào Quý Hoài Chân, đôi mắt ngấn lệ nói: "Nếu không phải đột nhiên biết được Lục Thập Di vẫn còn sống, Doanh Hoà đã sớm phái ta đi ám sát ngươi rồi. Ngươi là cậu của thái tử, ngươi chết, mới có cơ hội trừ khử thái tử. Thái tử vừa chết, Đại Tề tất loạn, Thát Đát thừa nước đục thả câu, ta mới nắm chắc phần thắng để đánh chiếm Thượng Kinh."

"Vốn dĩ định để Yến Trì ở lại ám sát Azul, nhưng Doanh Hoà khắp nơi đề phòng ngài ấy. Nếu để Yến Trì ra tay trót lọt, dù là uy vọng trong quân hay sự ủng hộ của tộc nhân đều sẽ nghiêng về phía Yến Trì. Sao Doanh Hoà có thể để mặc chuyện đó xảy ra. Hắn đã thay đổi chủ ý rồi! Hắn đã thay đổi chủ ý muốn hủy bỏ kế hoạch này, quyết định chiếm lấy Thượng Kinh rồi mới từ từ thôn tính bọn Thát Đát. Ngươi không biết lúc nghe được tin này ta đã vui sướng đến nhường nào đâu. Ám sát Azul cửu tử nhất sinh, hung hiểm biết bao, ta không muốn nhìn Yến Trì đi giết Azul, lại càng không muốn thấy ngài ấy lên ngôi làm vua. Ta chỉ muốn thấy ngài ấy sống sót, thấy ngài ấy sống sót trở về Vấn Dương, về Sắc Lặc Xuyên, đi đâu cũng được, ta chỉ cần ngài ấy sống sót! Thế nhưng chính vì ngươi! Chính vì ngươi!"

Nói đến chỗ kích động, Ô Lan đã rơi lệ đầy mặt, cậu ta túm lấy cổ áo Quý Hoài Chân, thô bạo kéo y lên.

"Tất cả là vì ngươi! Ngài ấy muốn cứu ngươi một mạng, cho nên mới bắn ngươi một mũi tên, để Doanh Hoà tin rằng ngài ấy vẫn là Thác Bạt Yến Trì lụy tình của hai năm trước, vẫn có thể bị hắn lợi dụng tính kế. Cho nên hắn mới cho phép kế hoạch tiếp tục tiến hành,

để Yến Trì ở lại ám sát Azul khiến Thát Đát nội loạn, tránh cho Yến Trì tranh đoạt cơ hội tiến vào Thượng Kinh với hắn! Tại sao Yến Trì lại cam tâm tình nguyện ở lại? Vì ngài ấy biết chỉ khi ở lại cái nơi đầm rồng hang hổ như Lâm An này, mới có cơ hội cứu ngươi một mạng, cứu tỷ tỷ của ngươi một mạng!"

Nước mắt của Ô Lan hòa lẫn với máu, vương lại trên khuôn mặt diễm lệ nhưng lại hằn thêm một vết sẹo xấu xí của cậu ta, khiến người ta thấy mà thương tiếc, khiến người ta thấy mà kinh sợ. Quý Hoài Chân thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt cậu ta, hệt như một cô hồn dã quỷ, thảm hại tột cùng.

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên sáng rực, aay là một tia chớp lặng lẽ xé rách bầu trời đêm, càng làm Quý Hoài Chân nhìn rõ hơn sự căm hận trắng trợn trong mắt Ô Lan.

Kèm theo đó là một tiếng sấm rền vang lên, ầm ầm dậy đất, dường hồ như nổ tung ngay bên tai. Một luồng gió ẩm ướt tanh nồng thổi vào, tất cả mọi người đều bị tiếng sấm này đánh thức, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau một tiếng vang lớn là sự tĩnh lặng như tờ, họ nghe thấy những âm thanh lép bép như củi khô bốc cháy, trời đổ mưa rồi.

"Bây giờ Azul chưa chết, lúc nào bọn Thát Đát cũng có thể đuổi kịp để tóm gọn chúng ta, Doanh Hoà sẽ không tới cứu Yến Trì! Ngươi bảo ta làm sao cam tâm nhìn ngươi sống tiếp đây! Ngươi lừa gạt ngài ấy như vậy, lợi dụng ngài ấy như vậy... thế nhưng..." Ô Lan vừa oán hận, vừa ghen tị, hận không thể giết chết Quý Hoài Chân cho hả dạ lại hận không thể thay thế vị trí của y.

Trong đôi mắt xinh đẹp kia vẫn chưa tan biến hết hận ý, nhưng lại vô cùng bất lực, Ô Lan buông Quý Hoài Chân ra, mờ mịt xen lẫn đau đớn thốt lên: "... nhưng ngươi thừa biết vào cung chính là con đường chết, mà ngươi vẫn quay lại cứu ngài ấy."

Dứt lời, cửa miếu bất ngờ bị người ta đá tung. Đám người như chim sợ cành cong ngoảnh ra nhìn, chỉ thấy một bóng người cao cỡ nửa người lớn phấn khích lao vào, giơ

thanh kiếm nhảy nhót kêu la inh ỏi. Nhìn kỹ lại, người này chỉ còn lại một bên cánh tay.

Đi theo sau cậu ta là Thác Bạt Yến Trì toàn thân ướt sũng và Nhược Nhược.

Bạch Tuyết lập tức loạng choạng đứng dậy, im lặng nhìn về phía Yến Trì.

Nhược Nhược đi vào rũ nước trên mình, Yến Trì và Bạch Tuyết nhìn nhau một cái, khẽ lắc đầu.

Thiêu Bính vẫn cứ phấn khích, một bên vai bị kẻ địch chém đứt, vậy mà lại như thể không hề cảm thấy chút đau đớn nào. Cậu ta trông như phát điên, giương cao thanh kiếm Đàm Hoa múa may quay cuồng.

Chỉ thấy Thiêu Bính vừa nhảy vừa reo: "Tiểu Giai sư huynh của đệ thần dũng vô song, thừa lúc quân địch vẫn còn cách một đoạn, huynh ấy trước tiên giăng dây làm vấp ngựa, lại ra lệnh cho binh lính mai phục ở hai bên, kẻ địch vừa tới, sư huynh đệ liền đi đầu xông lên, lao ra giết giặc!"

"Huynh ấy tay trái chém, tay phải bổ, bị người ta đâm trúng bụng một nhát, mà vẫn dư sức đánh bại kẻ địch. Tiểu Giai sư huynh của đệ lấy thân làm khiên, không chịu lùi bước, nếu kẻ địch dám bước lên, chỉ có nước ăn một kiếm của sư huynh đệ!" Thiêu Bính cầm Đàm Hoa, bắt chước dáng vẻ oai hùng khi giết giặc của Lộ Tiểu Giai, đâm loạn nhảy nhót lung tung, những người xung quanh đều phải lùi xa ra, sợ cậu ta làm bị thương.

"Ha ha! Dưới chân huynh ấy chất đầy thi thể, huynh ấy hét lớn 'sảng khoái', 'sảng khoái', tóc tai rối bù cả lên! Y phục cũng thấm đẫm máu! Huynh ấy nói 'Hôm nay có Lộ Tiểu Giai ta ở đây, chó Thát Đát đừng hòng đả thương một người nào của Đại Tề ta!' Ha ha ha! Ủa, Bạch Tuyết tỷ tỷ..." Thiêu Bính bỗng dừng lại, nhìn Bạch Tuyết: "Bạch Tuyết tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc."

Cậu ta không biết rằng mình cũng đã nước mắt giàn giụa từ lúc nào, mãi đến khi nếm được chút vị mằn mặn trong miệng, lại "Ủa" lên một tiếng.

Thiêu Bính thè lưỡi ra, cố sức kéo dài liếm lấy một bên mặt, động tác quái đản kỳ dị.

Cậu ta muốn xem đó là thứ gì, muốn giơ tay lên sờ, mới sực nhớ ra một bên tay đã không còn nữa. Đành phải ném thanh kiếm Đàm Hoa loang lổ vết máu xuống đất, sờ sờ hai cái lên mặt, rồi khựng lại, hào hứng hô lên: "Quý đại nhân, họ Thác Bạt kia, hai người mau nhìn xem, đệ cũng biết khóc rồi!"

Tác giả có lời muốn nói:

Viết xong bộ truyện này, có lẽ một khoảng thời gian dài sau đó tôi sẽ không viết loại văn phát cơm hộp nhiều như thế này nữa, hại sức khỏe quá. Việc tỉnh táo nhưng tàn nhẫn viết chết từng nhân vật mà mình yêu thích khiến tôi vô cùng đau khổ, thế nhưng lại viết rất đã tay. Tôi cảm thấy viết văn chính là một quá trình tự nạp đầy rồi lại rút cạn bản thân đầy đau đớn. Trước đây khi viết tôi luôn có chút nương tay, có chút gượng gạo, vô cùng lo trước tính sau, thế nhưng bộ này không hề có, viết rất sướng, nhưng nói thật là cảm xúc bị tiêu hao nhiều tới mức tôi có chút chống đỡ không nổi. Viết xong bộ này nhất định phải nạp điện đàng hoàng, viết một câu chuyện ngọt ngào nhỏ, để bản thân được ngọt ngào đến chết.

Chapter 108

Mưa to rả rích suốt ba ngày, rốt cuộc cũng vơi bớt vào sáng sớm ngày thứ tư.

Đêm đó, chẳng ai chợp mắt được. Ô Lan lúc tỉnh lúc mê, sốt cao không giảm, Yến Trì và Hứa đại phu ở bên cạnh chăm sóc trắng đêm. Càng khỏi phải nói đến hai thương binh là Quý Hoài Chân và Thiêu Bính, một người bị gãy chân rồi lại được nối lại, một người trực tiếp bị kẻ địch chém bay nửa bên cánh tay. Bạch Tuyết lại càng giống hệt một cái xác không hồn, nằm sõng soài trên mặt đất, rơi lệ ròng rã suốt cả đêm.

Tính mạng của cả nhóm như chỉ mành treo chuông, thê thảm tột độ.

Dưới sự chỉ huy của Yến Trì và Ngao Vân, hai vạn thiết kỵ lại rút lui về phía bắc thêm một chút. Suốt bốn ngày qua, Ngao Vân đã có phần nôn nóng, không hiểu rốt cuộc Yến Trì đang giở trò gì, tại sao mãi không chịu rút khỏi Lâm An.

Y nhìn Yến Trì, lạnh lùng lên tiếng: "Tốt nhất là nước cờ đó của ngươi đáng giá một chút, nếu để bọn Thát Đát đuổi kịp, địch đông ta yếu, sẽ có kết cục thế nào, trong lòng ngươi tự rõ."

Một tấm bản đồ mở ra trải phẳng trước mặt hai người, ánh mắt Yến Trì lướt qua, bình tĩnh đáp: "Ta muốn thám tử của ngươi để lộ thêm chút sơ hở nữa, cho bọn Thát Đát phát hiện ra hành tung của chúng ta, Azul nhất định sẽ đuổi theo."

Dứt lời, cổ áo cậu đã bị Ngao Vân tóm lấy. Thấy y lộ vẻ khó chịu, giọng điệu lạnh lẽo, gằn từng chữ chất vấn: "Ngươi muốn giết Azul thì ra tay sớm đi, ta không tin trước đây ngươi không có cơ hội. Tại sao cứ phải dụ ta tới tận đây, cho dù ngươi giỏi đánh những trận lấy ít địch nhiều, thì ngươi lấy cơ sở nào dám chắc sẽ đưa hai vạn tướng sĩ này của ta rút lui an toàn?"

Yến Trì một tay bắt ngược lấy Ngao Vân, bẻ từng ngón tay của y ra khỏi người mình, hờ hững nói: "Chỉ giết một mình Azul thì có tác dụng gì? Bọn Thát Đát không chỉ có một vị hoàng tử biết dẫn binh này, kẻ đóng quân ở Lâm An cũng không chỉ có mình Azul. Ta không bao giờ đánh trận mà không có sự chuẩn bị. Nếu ngươi sợ, bây giờ có thể dẫn người của ngươi rời đi."

Sắc mặt Yến Trì lạnh lùng, bỏ lại một câu như thế xong liền đi thẳng ra ngoài, chẳng thèm đếm xỉa đến đối phương có phản ứng thế nào.

Đi tới cạnh một khe suối, nơi này phong thủy hữu tình, chim hót líu lo, đây là chốn tiên cảnh thế ngoại đào nguyên không bị khói lửa chiến tranh quấy nhiễu. Lúc trước Yến Trì đóng quân ở quanh đây, tình cờ phát hiện ra chỗ này, sau này đã an táng Quý Vãn Hiệp tại nơi đây.

Lấy gỗ mục làm bia, lấy đất vàng làm lăng mộ.

Quý Hoài Chân đang quỳ thẳng ở phía trước, Bạch Tuyết túc trực ở bên cạnh y. Hai người không lập mộ cho Lộ Tiểu Giai, thanh kiếm Đàm Hoa đẫm máu kia được Bạch Tuyết rửa sạch mang theo bên mình, từ nay về sau vũ khí của nàng ta là song kiếm.

Từ sau khi rơi giọt nước mắt đầu tiên, Thiêu Bính dường như đã tỉnh ngộ, có được hỉ nộ ái ố, nếm được khổ đau nhân thế.

Thấy Yến Trì đi tới, Bạch Tuyết bèn dắt Thiêu Bính rời đi.

Hai người nhất thời không nói gì, Yến Trì lại nhìn ngó xung quanh, đi tới bên dòng suối hái vài bông hoa dại không tên, bó thành một bó đặt trước mộ Quý Vãn Hiệp. Quý Hoài

Chân tập tễnh đứng dậy, nhặt cành cây thô ráp đã được chuẩn bị sẵn lên làm nạng. Yến Trì bèn hỏi: "Chân của huynh còn có thể lành lại không, Hứa đại phu nói sao?"

Quý Hoài Chân lắc đầu, ra chiều không sao cả: "Tật nguyền chút thôi, còn tốt chán so với Thiêu Bính và Ô Lan."

"Ta và Ngao Vân định lùi về phía bắc, ở đó có một đoạn đường núi có thể mai phục." Yến Trì im lặng một thoáng, thấy Quý Hoài Chân đi chưa được mấy bước mà mồ hôi đã túa ra đầy đầu, dứt khoát giật lấy chiếc nạng của y, đỡ một bên tay người kia, chầm chậm tiến về phía trước.

"Ta có thể phái người đưa huynh và nhóm Bạch Tuyết ra ngoài an toàn, các huynh không cần phải ở lại."

Quý Hoài Chân không ừ hử gì.

Phải mất một lúc lâu, y mới cất tiếng: "Có người nào khác biết thân phận của A Toàn không?"

Yến Trì nhìn y một cái, thản nhiên đáp: "Ai là A Toàn? Ta chỉ biết huynh có một khuê nữ, không biết ai là A Toàn cả." Nói xong lại quay mặt đi, Quý Hoài Chân ngẩn người, chợt hiểu ra điều gì đó.

Hai người không tiếp tục đề tài này nữa. Đại địch ở ngay trước mắt, chẳng ai còn tâm trí đâu mà yêu đương. Ngược lại, sau khi trở về doanh trại, thừa lúc không có ai xung quanh, Bạch Tuyết nói với Quý Hoài Chân: "Đại nhân, Ngao Vân xưa nay luôn muốn đẩy Yến Trì vào chỗ chết, hay là để thuộc hạ đi điều hai vạn thân binh đến đây, đề phòng hậu họa? Chưa đầy ba canh giờ là có thể trở lại."

Quý Hoài Chân lắc đầu, lại bảo Bạch Tuyết: "Đi tìm cho ta một tấm bản đồ tới đây."

Bạch Tuyết tuân lệnh bỏ đi, dâng bản đồ lên. Quý Hoài Chân tập trung suy nghĩ, tìm kiếm trên bản đồ một lát, quả nhiên thấy ở hướng bắc có một con đường núi theo hướng đông tây, chỉ dài khoảng hai dặm, hai bên núi rừng sừng sững. Địa thế này không có lợi cho đại quân tẩu thoát, nhưng lại vô cùng thuận lợi để mai phục.

Quý Hoài Chân lẩm bẩm: "Ta không tin cậu ấy không chuẩn bị gì cả mà cứ thế giao mạng của mình vào tay Ngao Vân đâu."

Y ngẩng đầu liếc nhìn Bạch Tuyết.

Bàn tay cầm kiếm của Bạch Tuyết khẽ run lên, đôi mắt đỏ hoe, cố nén nước mắt nói: "Cho dù đại nhân không phân phó, thuộc hạ cũng đang có ý đó."

Ánh mắt giao nhau, trong lòng hai người đều đã có tính toán.

Trong hoàng cung, sắc mặt Azul u ám tột độ, trên cổ quấn băng gạc trắng toát, đấy là do bị Ô Lan dùng trâm cài tổn thương. Sau đó vào thời khắc tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, gã lại bị Yến Trì bắt làm con tin uy hiếp. Mối nhục nhã ê chề như thế này, gã nhất định phải báo thù rửa hận.

Thám tử phía trước bẩm báo, nói rằng đã phát hiện ra tung tích của đám người Yến Trì.

Azul rít gào: "Bao nhiêu người?"

"Tầm hai vạn binh mã, kẻ dẫn binh là Thác Bạt Yến Trì, bọn chúng đang di chuyển về hướng Bắc, rút lui theo đường tới Thượng Kinh. Điện hạ, có cần phái người đuổi theo không?"

Azul khẽ trầm ngâm, lúc cử động đụng phải vết thương trên người, gã lập tức đau đến mức mặt mũi tái mét, hai mắt đỏ ngầu, tàn nhẫn nện món đồ trang trí trong tầm tay xuống đất, hồi lâu mới giữ được bình tĩnh nói: "Nghe ngóng tiếp đi, phải tìm cho ra lần này rốt cuộc hắn mang theo bao nhiêu người!"

Cứ tưởng Yến Trì chỉ đơn thương độc mã, sớm đã trở mặt với đại ca của cậu ta, bây giờ xem ra, hoàn toàn đã có sự chuẩn bị mà đến.

Hai huynh đệ bọn họ nham hiểm đến cùng cực, thế mà lại bắt tay nhau diễn kịch, cố tình tung tin tức cãi vã trước trận chiến ra ngoài. Rồi lại để Yến Trì ở lại, mượn danh nghĩa tìm kiếm thê tử mà trăm phương ngàn kế tiếp cận, e rằng là để ám sát gã. Nếu như giữa đường không có Quý Hoài Chân thò mặt ra chen ngang, chắc đã đắc thủ từ lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Azul giận không kìm được, ngay lập tức điểm binh điểm tướng, tính mượn lúc Thác Bạt Yến Trì tẩu thoát khỏi Lâm An thì dồn bọn họ vào một mẻ lưới.

Hai vạn kỵ binh, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, nhưng nếu đặt trong tay Thác Bạt Yến Trì, e là có thể dùng bằng sức mạnh của bốn vạn người. Bản thân Azul vốn là một kẻ cầm quân đánh giặc, tuy hai người chưa có cơ hội trực tiếp chạm trán, nhưng cái danh mãnh tướng của Yến Trì đã vang dội từ lâu, khiến gã không dám coi thường. Gã đích thân điểm danh bảy vạn binh mã, sau đó ngồi vòng quanh chiếc bàn cùng với thuộc hạ, chỉ vào một con đường núi trên bản đồ, nói bằng giọng khàn khàn: "Cho người của chúng ta đánh vòng vây, tìm cách lùa bọn chúng về phía này. Con đường núi này vừa hẹp vừa dài, dễ công khó thủ, là con đường duy nhất phải qua nếu muốn rút về Thượng Kinh. Khi bọn Di Nhung đi qua nơi này, chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta phát động tấn công, diệt gọn cả đám trong một đòn."

Bọn thuộc hạ nhao nhao hùa theo, trong đó có một người tỏ vẻ do dự, hỏi Azul: "Điện hạ vẫn chưa hồi phục, ngài có định đích thân xuất binh không?"

Lời này vừa thốt ra, dường như lại nhắc nhở Azul một lần nữa những vết thương này từ đâu mà ra. Gã tức khắc nổi trận lôi đình, đá túi bụi người kia, nhưng trong lòng cũng có vài phần e ngại. Nhỡ đâu đây lại là cái bẫy do Thác Bạt Yến Trì giăng ra... Azul trầm mặt, dặn dò người bên cạnh: "Báo cáo tiếp, dò xét tiếp, nhất thiết phải nắm được bố trí binh lực thực sự của cậu ta."

Cùng lúc đó, trong doanh trại của người Di Nhung, thám tử lại báo tin, nói rằng đã bị Thát Đát phát hiện hành tung.

Yến Trì hạ lệnh: "Lập tức xuất phát, rút lui theo lộ trình đã định sẵn."

Ngao Vân ấn vai cậu lại: "Làm sao ngươi biết Azul nhất định sẽ đích thân dẫn binh?"

Yến Trì nhìn y, nụ cười ẩn chứa ý vị khó lường: "Làm thế nào mà ta xác định ngươi sẽ bại dưới tay đại ca, không chiếm được Thượng Kinh, sau đó phải quay sang tìm ta, thì ta cũng xác định Azul nhất định sẽ cắn câu theo cách đó. Mối hận này của hắn khó tiêu tan, tính tình lại tự phụ, nếu không tự tay bắt được ta thì tuyệt đối sẽ không để yên."

Hai người đang chuẩn bị chia nhau hành động, thì lại có một người hớt hải chạy vào trong trướng, mặt cắt không còn một giọt máu thảng thốt kêu lên: "Điện hạ, nguy to rồi, Quý đại nhân kia cùng với thủ hạ của y là Bạch Tuyết, không, không thấy đâu nữa!"

Ngao Vân nghe xong, nhìn Yến Trì cười giễu cợt: "Cứ chắc như đinh đóng cột vậy, bước này ngươi có tính đến chưa?"

Thế nhưng gương mặt Yến Trì lại không tỏ vẻ kinh ngạc gì mấy, cậu chỉ lầm lũi mặc giáp cài đao, chẳng thèm quan tâm đến sự hả hê của đối phương. Ngao Vân lại bồi thêm một câu: "Có điều cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhớ năm xưa để trốn khỏi Sắc Lặc Xuyên, thoát khỏi sự khống chế của Doanh Hoà, chẳng phải y cũng từng giao dịch với ta sao. Giờ phút này đại nạn buông xuống, hành động này của y cũng là chuyện đương nhiên thôi."

Lời còn chưa dứt lại có một người vén rèm trướng bước vào, lên tiếng ngắt lời: "Không đâu."

Kẻ bước tới sắc mặt trắng bệch, nhưng dáng dấp lại thẳng tắp, vẻ đẹp kiều diễm vô song. Có điều khuyết điểm duy nhất là một vết đao chém xấu xí vắt ngang từ giữa trán kéo dài tới tận khóe miệng. Ô Lan mang theo ánh mắt ngập tràn sự phẫn hận cùng không cam lòng liếc nhìn Yến Trì, hệt như đã nhận mệnh, hậm hực lên tiếng: "Quý Hoài Chân nhất định sẽ quay lại. Trước đó y không đi, bây giờ càng sẽ không đi."

Ngao Vân nhìn chằm chằm Ô Lan một lúc lâu, đột nhiên bật cười một tiếng, lắc đầu bước đi.

Ô Lan đứng trước mặt Yến Trì, cúi gằm mặt, cuối cùng cũng phải thừa nhận tình yêu của Quý Hoài Chân dành cho Yến Trì. Cậu ta vừa tủi thân vừa không cam tâm, nhưng cũng giống hệt Yến Trì, chẳng thể làm gì được Quý Hoài Chân. Cậu ta cắn chặt môi, hai bả vai run rẩy, bướng bỉnh nói: "Ta không phải nhận thua... Ta chỉ là, ta chỉ là... Với lại có một chuyện ngài nói không đúng. Ta tiết lộ hành tung của ngài cho đại ca ngài là thật, nhưng ta cũng chỉ nói cho hắn biết ngài đang làm theo kế hoạch đi tìm Lục Thập Di rồi bị Azul đưa đi. Còn về việc ngài đã gặp ai, cứu ai, những chuyện không nên nói khác, ta cũng không tiết lộ cho hắn nửa lời."

Nước mắt Ô Lan trào ra: "Ai thèm cao chạy xa bay cùng ngài chứ, cái bộ dạng chẳng đáng một xu này của ngài khi đối diện với Quý Hoài Chân ai mà thèm... Ta chỉ là, ta chỉ

là lúc nhỏ nợ ngài một ân tình, muốn để ngài sống sót trong tay Doanh Hoà mà thôi!"

Một bàn tay vươn tới, mạnh mẽ nắm lấy bờ vai cậu ta.

Đôi mắt Ô Lan rưng rưng lệ, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Yến Trì đang nhìn mình, ánh mắt vẫn như xưa, hệt như lúc hai người gặp nhau thời thơ ấu ở Sắc Lặc Xuyên. Yến Trì khẽ nói: "Đi mặc áo giáp vào đi, chuẩn bị cho tốt, thành hay bại đều quyết định trong đêm nay thôi."

Ô Lan như hiểu ra điều gì, gật mạnh đầu, xoay người bước đi.

Hai vạn kỵ binh dưới sự dẫn dắt của Yến Trì và Ngao Vân rút lui về phía Bắc. Mắt thấy sắp bước vào đoạn đường núi kia, dưới sự che lấp của màn đêm, bọn họ tách ra làm hai đội. Một đội do Ô Lan dẫn dắt, chậm rãi tiến vào đường núi, một đội do Yến Trì và Ngao Vân chỉ huy, bí mật mai phục ở hai bên sườn núi.

Trong rừng vẳng lại một hai tiếng cú đêm kêu, đám người nín thở tập trung. Một người nằm bò rạp xuống đất, căng tai lắng nghe động tĩnh, chốc lát sau đứng dậy, quay sang nói với Yến Trì: "Điện hạ, sắp đến rồi."

Yến Trì giơ tay ra hiệu, thủ hạ đưa tới một cây trường cung cao bằng nửa người.

Trong màn đêm tối đen như mực, dần vẳng lại tiếng vó ngựa đạp đất, hệt như những tiếng sấm rền vang rộn rã. Bảy vạn thiết kỵ dồn dập tiến tới, bám riết lấy đuôi quân Di Nhung, ráo riết truy đuổi về phía con đường núi đằng trước.

Kẻ đi đầu cưỡi trên lưng ngựa, ra lệnh cho đại quân dừng lại, dùng chất giọng thô ráp hô lớn điều gì đó, lại phái một đội nhân mã nhỏ tiến lên phía trước để do thám. Hoàn toàn không hay biết cách đó hàng trăm mét, một mũi tên đã lặng lẽ giương cung lấp tên. Sau lưng tên thủ lĩnh bỗng dưng lạnh toát, theo bản năng đưa mắt nhìn về phía khu rừng rậm bên sườn đồi không xa, thế nhưng chỉ trông thấy vài con cú đêm với đôi mắt sáng quắc trong bóng đêm.

Một cơn gió thổi qua, tiếng lá cây xào xạc mang đến một mùi gỉ sét.

Yến Trì khẽ hếch cằm lên, ngạo nghễ liếc nhìn, kéo căng cây cung cao ngang nửa người trước mặt thành một vầng trăng rằm, thoạt nghe tiếng dây cung bị kéo căng đến tột cùng. Ngay lúc mọi người nghĩ cậu chuẩn bị dùng một mũi tên đoạt lấy cái đầu của kẻ địch để mở màn trận chiến, thì thấy Thác Bạt Yến Trì đột nhiên bật cười, thu bớt sức lực lại, khẽ giọng nói: "Kẻ đi đầu kia không phải là Azul, hắn đang trốn ở phía sau, lấy đá đánh lửa tới đây."

Dưới con mắt của bao người, Thác Bạt Yến Trì dùng đá đánh lửa châm ngòi mũi tên, hai cánh tay dùng sức kéo căng cung, chĩa thẳng lên bầu trời mờ mịt.

Ánh lửa hừng hực thắp sáng khuôn mặt tuấn mỹ của Thác Bạt Yến Trì.

Mũi tên này bắn ra uy lực long trời lở đất, rạch ngang qua màn đêm u ám hệt như ngôi sao băng giữa ban ngày. Đám người Thát Đát trong đường núi nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên trên, trong mắt phản chiếu mũi tên chói lọi rực rỡ này.

Đất trời dường như tĩnh lặng đi một thoáng. Ngay khoảnh khắc tiếp theo, âm thanh cuồn cuộn như biển gầm sóng vỗ ập tới. Ngao Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên sườn dốc cao phía đối diện, những đốm lửa li ti vụt sáng bừng lên, kéo dài bất tận, men theo toàn bộ con đường núi lan tỏa khắp nơi.

Nhìn thấy trang phục của những binh lính phía đối diện kia chính là người Di Nhung của bọn họ, Ngao Vân phút chốc sững sờ, lập tức rời mắt sang Yến Trì.

Đám Thát Đát kinh hoảng tột độ, nhưng đã quá muộn màng. Chỉ thấy giữa đội hình, một nhóm nhân mã nhỏ lập thành thế trận bảo vệ, vây quanh một người mang dáng vẻ binh lính bình thường ở chính giữa, đó là Azul.

Thấy vị trí của Azul bị lộ, Yến Trì nhếch môi cười, quay sang nói với Ngao Vân: "Món tiền cược đầu tiên ta tặng cho ngươi, có lấy được hay không, thì phải xem bản lĩnh của ngươi rồi."

Dứt lời, cậu lại nhấc tay lên nhanh như chớp, mũi tên thứ hai bay vụt ra. Lấy ngọn lửa làm hiệu lệnh, những người trên sườn núi đối diện đã dũng mãnh đi đầu xông lên về phía quân Thát Đát. Ở đằng xa, Ô Lan nghe thấy động tĩnh bèn trong ứng ngoài hợp cùng với Yến Trì, tạo thành thế phản công, lệnh cho kỵ binh dưới trướng quay đầu, bao vây lại.

Thấy cảnh này, Ngao Vân đột nhiên bật cười: "Vậy ra người của ngươi đã sớm mai phục ở đây rồi. Cho dù không có hai vạn binh mã này của ta tới tiếp ứng, chỉ cần ngươi có cách trốn thoát khỏi tay Azul, thì vẫn thừa sức tiêu diệt kẻ địch."

Yến Trì mỉm cười: "Ta đã nói rồi, không đánh trận khi chưa chuẩn bị, chỉ giết một tên Azul thì có ích gì. Phải làm sao để giáng một đòn chí mạng cho bọn Thát Đát, đánh cho chúng không còn sức đánh trả mới thôi chứ?"

"Nếu đã như vậy, tại sao cứ phải lôi một kẻ luôn muốn giết ngươi như ta vào cuộc..." Ngao Vân cười lạnh một tiếng, chỉnh lại hộ thủ bảo vệ cổ tay, ra lệnh cho binh lính xông lên tấn công Thát Đát. Trong mắt y phản chiếu cảnh tượng chém giết vang trời ở phía đối

diện, y nở nụ cười u ám, khẽ nói: "Nhưng dù sao đi nữa, người này ta cứ thu nhận trước vậy."

Dứt lời, y đã trong trẻo quát một tiếng, thúc ngựa chiến dưới khố, gia nhập vào vòng chiến.

Bốn bề tiếng chém giết vang dội tận trời xanh. Azul lộ rõ vẻ kinh hãi, mặt mũi trắng bệch, cứ tưởng Thác Bạt Yến Trì đã rơi vào đường cùng, trong tay chỉ có vỏn vẹn hai vạn binh mã. Nào ngờ vẫn còn có người mai phục ở đây từ lúc nào, chỉ chờ gã tự chui đầu vào lưới!

Thấy người Di Nhung xông tới từ hai bên hông và đằng trước, duy chỉ có đường lui là canh gác mỏng manh. Gã vừa định phá vây từ đường này, thì thình lình lại thấy một đội nhân mã khác xông ra cản lối.

Azul căng mắt nhìn lại, lộ vẻ tuyệt vọng, quân cứu viện đang lao tới không phải là tiếp viện của Thát Đát, cũng chẳng phải của Di Nhung, mà là người Đại Tề!

Người đi đầu là một nam một nữ, kẻ cầm đầu dường như chân cẳng không được tiện lợi cho lắm, nên đã dần dần bị bỏ lại phía sau, nhưng lại không biết đã nhớ tới chuyện gì, gạt mồ hôi lạnh trên trán đi rồi lại xung phong xông lên dẫn đầu, tay trái cầm kiếm, phối hợp với Thác Bạt Yến Trì, giết thẳng về phía đám người Thát Đát.

Quý Hoài Chân nhìn về phía Bạch Tuyết đang dần dần vượt qua y. Thấy trong mắt Bạch Tuyết chan chứa hận thù, đong đầy nước mắt, giương cao thanh kiếm Đàm Hoa của Lộ Tiểu Giai, y thầm khấn nguyện trong lòng: Cầu mong anh linh trên trời của Lương Sùng Quang, của Lộ Tiểu Giai phù hộ, phù hộ cho trận chiến này của bọn họ có thể báo thù rửa hận!

Chapter 109

Thát Đát khinh địch, không phát hiện ra nhân mã của Thác Bạt Yến Trì đã mai phục sẵn tại đây, đến khi muốn rút lui thì đã muộn, đã sớm bị kỵ binh Di Nhung bao vây từ ba phía, kẹt cứng trong đường núi. Sau đó lại có Quý Hoài Chân và Bạch Tuyết dẫn quân tới chi viện, cắt đứt hoàn toàn đường lui của Azul.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, trận này thắng thế như chẻ tre. Ô Lan lại càng dũng mãnh vô song, hợp lực cùng Bạch Tuyết bắt sống Azul ngay giữa vạn quân, sớm kết thúc cục diện trận chiến.

Di Nhung đại thắng, quân ta tổn thất chưa tới ba ngàn người, cùng với quân Tề tiêu diệt bảy vạn quân địch, còn bắt sống được tướng lĩnh đối phương. Dù Thát Đát vẫn còn lực lượng ở lại trong thành Lâm An chưa tham chiến thì cũng khó làm nên trò trống gì. Chỉ cần Doanh Hoà đang trấn thủ Thượng Kinh cắt đứt khả năng viện binh của chúng đột phá từ ngoài Tam Sơn Trấn Giang vào, chút tàn quân kẹt lại Lâm An này rồi sẽ bị Di Nhung dần dần thôn tính.

Lúc trời sáng, tiếng chém giết dần thưa, trong thung lũng nổi lên sương mù, chỉ còn lại một bộ phận ở lại dọn dẹp chiến trường.

Ngao Vân đề nghị nên nhân lúc sĩ khí đang hăng, đánh một mạch chiếm lấy Lâm An, như vậy cũng có thêm vốn liếng để tranh giành với Doanh Hoà.

Yến Trì lại lắc đầu nói: "Không được, không thể chiếm Lâm An. Lâm An là đô thành của Đại Tề, hoàng tử của bọn họ là Lý Mão đã trốn thoát khỏi tay Thát Đát, ngày sau nhất định sẽ tập hợp binh mã đoạt lại Lâm An. Lúc này ai chiếm Lâm An, mũi nhọn của bọn họ sẽ chĩa vào kẻ đó."

Quý Hoài Chân ở bên cạnh nghe vậy, chợt liếc nhìn Yến Trì.

Trải qua một đêm chém giết, cả người Yến Trì sớm đã dính đầy máu nhơ, nhưng cậu không hề lộ ra vẻ mệt mỏi, chỉ tập trung tinh thần nhìn chằm chằm bản đồ để suy tính tuyến đường hành quân. Lúc nói chuyện, vẻ mặt cậu thản nhiên đến mức không thể nhìn ra cậu là người đã thả Lý Mão, cho hắn cơ hội dựng lại cơ đồ.

Đúng lúc này, Yến Trì cũng ngẩng đầu, nhìn lướt qua Quý Hoài Chân.

Bốn mắt nhìn nhau, tim Quý Hoài Chân bỗng đập thịch một tiếng, y tỉnh ngộ, lờ mờ nhìn thấu kế hoạch xa hơn của cậu.

Yến Trì chỉ vào một điểm trên bản đồ, hạ lệnh: "Tiếp tục rút về phía Bắc, dừng lại ở đây để chỉnh đốn."

Sắc mặt Ngao Vân âm trầm, không rõ y đang toan tính điều gì, ngẫm nghĩ một lát rồi mới gật đầu đồng ý.

Đại quân lại lên đường, Yến Trì bèn kéo Quý Hoài Chân một cái, đưa y rời khỏi hàng ngũ. Hai người mang theo Thiêu Bính, để cậu ta dẫn đường đến nơi ẩn náu của A Toàn. Chỉ thấy giữa núi non trùng điệp có một tiểu viện nhà nông nhỏ nằm lẩn khuất sau dốc núi, tránh được khói lửa chiến tranh, có một nhóm người tu đạo sống ở đó. Người đứng đầu mặt tựa trẻ thơ mà tóc trắng như hạc, thấy Thiêu Bính quay lại bị thiếu mất một cánh tay thì cũng không hỏi nhiều, dẫn A Toàn ra ngoài.

Một con sói xám oai phong lẫm liệt đứng chầu chực bên cạnh bảo vệ bé, vừa thấy Yến Trì, có lẽ ngửi thấy trên người cậu có mùi của đồng loại nên chợt cảm thấy bị đe dọa. Nó sớm đã quên mất quãng thời gian sớm chiều chung sống cùng Yến Trì khi còn là sói con, bèn chợt hạ thấp người xuống, nhe nanh nhếch mép sủa gầm gừ.

Sắc mặt Yến Trì lạnh lùng, cậu không tránh không nhường nhìn chằm chằm Hoả Thiêu, trong mắt thấp thoáng vẻ uy hiếp. Hoả Thiêu cũng nhìn chằm chằm cậu một lát, rồi mới đổi giọng, nghẹn ngào thút thít vài tiếng, không còn thị uy nữa.

Thấy Quý Hoài Chân bước đi khập khiễng, A Toàn hai mắt ngấn lệ lao tới, hỏi: "Cậu, chân cậu bị sao vậy."

Quý Hoài Chân không lên tiếng, ôm chặt lấy bé, một nỗi sợ hãi muộn màng của việc mất đi rồi tìm lại được không ngừng trào dâng trong lòng.

Lúc nghỉ ngơi giữa đường, Yến Trì chia thịt khô và túi nước cho họ. A Toàn nhận lấy, vừa cắn vừa nhìn Quý Hoài Chân, ngây ngô nói: "Cậu..." Bé vội vã che miệng, nhớ ra lời dặn dò của Quý Hoài Chân, chột dạ nhìn thoáng qua Yến Trì rồi đổi giọng: "Cha, tiếp theo chúng ta đi đâu vậy."

Lời này vừa thốt ra, Yến Trì và Quý Hoài Chân đều im lặng.

Một vấn đề vẫn luôn vướng mắc trong lòng hai người mà chẳng ai muốn nhắc tới trước, cứ thế bị A Toàn ngây ngô hỏi một câu, rành rành bày ra trước mắt không cách nào che giấu.

Yến Trì quay lưng về phía họ, động tác nhai dừng lại một nhịp, rồi rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ bình thường.

Quý Hoài Chân đưa túi nước cho A Toàn, chỉ tay về phía Yến Trì.

A Toàn bước tới: "Cha, cha bảo cha uống nước."

Thiêu Bính nghe vậy liền bật cười ha hả, vô ý vô tứ nói: "Đệ có hai người cha kìa!"

Yến Trì cất lời: "Đừng gọi ta là cha nữa." A Toàn "ồ" một tiếng. Ăn no uống đủ, bé dụi dụi mắt, nhìn về phía Quý Hoài Chân, thì thào: "Cha, con buồn ngủ rồi." Quý Hoài Chân vừa định vẫy tay gọi bé qua thì lại thấy Yến Trì vươn tay kéo bé lại, ôm ngang bé, để bé ngủ trong lòng mình.

Yến Trì không ngoảnh đầu, trầm giọng nói: "Thương tích ở chân ngươi chưa lành, tự nghỉ ngơi đi, ta bế nó là được."

A Toàn ngửi mùi rỉ sắt trên người Yến Trì, nghịch bím tóc nhỏ rủ trước áo giáp của cậu, giờ phút này bé chỉ cảm thấy yên tâm vô cùng, chẳng mấy chốc đã ngủ say. Yến Trì nghĩ đến dáng vẻ Diệp Hồng Ngọc dỗ mình ngủ thuở bé, bèn đưa một tay ra, vụng về vỗ nhẹ lên lưng bé. Thiêu Bính nhìn một lúc, thấy buồn ngủ không chịu được cũng tự giác chạy đến bên cạnh Yến Trì nằm xuống, gối đầu lên đùi cậu ngáy o o.

Lá cây trong rừng cọ xát vào nhau, kêu xào xạc.

Trong phút chốc, tại chỗ dốc núi vô danh này, mọi người vừa thoát khỏi một trận tử chiến, cả người dính vết máu nhơ, hai tay nhuốm đầy máu tươi, Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì dỗ A Toàn ngủ, bỗng cảm thấy mình như đang ở làng Bằng Lan vậy.

Thấy A Toàn đã ngủ say, Yến Trì mới trầm giọng lên tiếng: "Huynh còn hai vạn binh mã phòng thân, có thể mang nó đi tìm Lý Mão, cũng có thể tự lập môn hộ. Dù thế nào đi nữa, Huynh cũng có thể sống sót trong thời buổi loạn lạc này."

Cậu nhắc tới binh mã, nhắc tới Lý Mão, nhắc tới tương lai của Quý Hoài Chân và A Toàn, duy chỉ không nói tới hai người họ, duy chỉ không nói chuyện bản thân một mình quay về Thượng Kinh đối mặt với Doanh Hoà sẽ dầu sôi lửa bỏng ra sao, duy chỉ không nói tới nỗi nhớ nhung cùng yêu hận suốt hai năm qua nên làm thế nào cho thoả.

Thác Bạt Yến Trì lại một lần nữa giao quyền lựa chọn cho Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân im lặng một lát, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm bóng lưng Thác Bạt Yến Trì, y đột nhiên nói: "Đến lúc xuất phát rồi."

Yến Trì nhắm nghiền mắt lại, không nói thêm lời nào.

Bốn người một sói lại xuất phát, dọc đường hối hả gấp rút, rốt cuộc cũng hội họp với đại quân sau khi trời tối. Hoả Thiêu chạy theo sau, chưa kịp tới gần thì nửa đường đã lao ra một con sói xám khác, khí thế càng thêm hung hãn lạnh buốt. Nó tung một vuốt tát thẳng vào đầu Hoả Thiêu, hai con sói vồ vập cắn xé long trời lở đất, nhưng lại không hề hạ sát thủ.

Quý Hoài Chân vừa định lên tiếng cản lại thì Yến Trì đã nói: "Không cần quản chúng, cứ để chúng đánh."

Ngao Vân hạ lệnh khao thưởng các tướng sĩ. Người Tề và người Di Nhung vẫn còn ngăn cách nên không tham gia, chỉ đóng quân tít đằng xa bên kia dưới sự sắp xếp của Bạch Tuyết, đợi Quý Hoài Chân quay lại ra lệnh.

Sau khi bị Ô Lan bắt sống, Azul liền bị giam giữ riêng biệt, mặc cho gã có gào thét ầm ĩ cũng chẳng ai để tâm tới.

Thấy Yến Trì quay về, Ngao Vân bèn chặn cậu lại, mỉm cười: "Thất đệ, trận chiến cần đánh cũng đã đánh rồi, người cần bắt cũng đã bắt rồi, có phải đệ đã quên chuyện gì không?"

Yến Trì lạnh lùng cười mỉa, đưa mắt ra hiệu cho thủ hạ.

Chẳng bao lâu, hai người xốc nách một người tiến tới. Người nọ đầu bù tóc rối, cả người nhũn nhão như không có xương, dọc đường cứ giả điên giả dại cười hì hì quái gở. Yến Trì xách ông ta ném xuống chân Ngao Vân, túm tóc ông ta kéo giật ra sau để Ngao Vân nhìn rõ gương mặt người này, hỏi: "Thế nào, có hài lòng không?"

Bạch Tuyết và Quý Hoài Chân đồng thời biến sắc.

Kẻ này chẳng phải ai xa lạ, chính là người mất tích sau khi thành Lâm An thất thủ, khiến Azul đêm không an giấc, tìm đến sứt đầu mẻ trán —— Võ Chiêu đế!

Quý Hoài Chân từng đoán ông ta đã bị chém chết trong lúc hỗn loạn khi thành phá, hoặc đã nhân cơ hội đó bỏ trốn, hoặc được đại thần nào đó giấu đi, nhưng y chưa từng nghĩ Võ Chiêu đế lại ở trong tay Yến Trì!

Ngao Vân cũng khẽ biến sắc, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại. Ánh mắt y nhìn Yến Trì không còn sự khinh miệt xem thường như trước đây nữa, mà như đang nhìn Doanh Hoà, đánh giá một đối thủ thực sự đã thay da đổi thịt. Y cười lớn nói: "Đại ca cũng có lúc tự vác đá đập chân mình... Ta còn tưởng chuyện này chỉ có Quý đại nhân mới làm được."

Ngay sau đó y nhìn Yến Trì, trầm giọng hỏi: "Ngươi giao ông ta cho ta, vậy ngươi tự mình lấy cớ gì để tranh giành cùng Doanh Hoà? Trước đây ta đối xử với ngươi như vậy, ta muốn giết ngươi, mẹ của ta muốn giết mẹ của ngươi, ngươi không muốn lấy mạng ta sao? Ngươi không hận ta à?"

Yến Trì lạnh nhạt đáp: "Tất nhiên là hận, nhưng lấy mạng ngươi thì có ích gì? Nếu ngươi chết đi, đại ca sẽ càng kiêng dè không cố kỵ. Những người đi theo ngươi bây giờ, những cựu tộc này, tất cả bọn họ đều không sống nổi. Giết ngươi, chỉ tổ làm tăng thêm giết chóc không ngày yên ả. Huống chi ngươi chết rồi, đại ca sẽ xoay tay quay sang đối phó ta. Nếu tha cho ngươi một mạng, cho ngươi một chút hy vọng sống thì mới có thể kiềm chế được đại ca, mới có thêm nhiều người sống sót, ta mới có nhiều cơ hội hơn."

Những lời này đanh thép rõ ràng, Quý Hoài Chân nghe mà tâm thần khẽ động, nhịn không được ngước mắt lên nhìn Yến Trì.

Yến Trì giao Võ Chiêu đế cho Ngao Vân, không nói thêm lời nào mà quay người đi về phía các tướng sĩ. Người khác đưa rượu tới, cậu bèn ôm lấy vò rượu, ngửa đầu uống cạn một hơi.

Quý Hoài Chân dẫn A Toàn về trướng. Bạch Tuyết bước theo, vẻ mặt ngập ngừng muốn nói lại thôi, xem chừng là muốn hỏi Quý Hoài Chân sau này nên tính đi đâu về đâu. Chẳng đợi nàng ta cất lời, đã nghe Quý Hoài Chân dặn: "Ngươi đưa A Toàn ra ngoài nghỉ ngơi đi, ta hơi mệt rồi."

Bạch Tuyết nhận lệnh lui ra.

Quý Hoài Chân đứng trước bản đồ, nhanh chóng phân tích. Trải qua một trận này, cục diện thất bại của Thát Đát đã định sẵn. Dù sào huyệt bên ngoài ba ngọn núi Trấn Giang vẫn còn không ít binh lực, nhưng chỉ cần Doanh Hoà trấn thủ Thượng Kinh thì chúng cũng chẳng khơi nổi sóng gió. Cục diện Di Nhung đang rất tốt, ngày ngồi ôm giang sơn Đại Tề đã ở ngay trước mắt. Biến số duy nhất là Lý Mão.

Dù Lý Mão là biến số, nhưng nếu bàn về mưu lược, hắn không đấu lại Doanh Hoà, bàn về hành quân đánh trận lại đánh không lại Yến Trì.

Dẫu cho có tự mình ôm binh xưng vương thì e rằng đó cũng chỉ là sự hồi quang phản chiếu cuối cùng. Vậy nên xét cho cùng, cuộc đấu tranh quyền lực ngày sau vẫn tập trung trên người ba vị điện hạ Di Nhung này.

Quý Hoài Chân vừa không muốn để vị thái tử mất nước như A Toàn về Thượng Kinh dấn thân vào nguy hiểm, cũng không muốn thấy Yến Trì rơi vào cảnh cô lập không người trợ giúp.

Ngay lúc y đang tiến thoái lưỡng nan, một người bỗng say khướt đi vào.

Kẻ này cả người đầy mùi rượu, bước đi loạng choạng nghiêng ngả, gạt thuộc hạ đang đỡ mình ra, cố chấp nói: "Không cần đỡ ta, các ngươi lui xuống hết đi, lui hết đi."

Thác Bạt Yến Trì vung vẩy hai tay loạn xạ vài cái, khép rèm trướng lại, rồi lao về phía Quý Hoài Chân.

Cậu lướt nhìn bản đồ trải dài trên án kỷ, bỗng mỉm cười, hỏi: "Có phải trong lòng trong mắt lại toàn là đứa cháu ngoại của huynh rồi không?"

Không đợi Quý Hoài Chân phản bác, Yến Trì lại từng bước tiến đến, túm lấy vai y nhìn chằm chằm nói: "Huynh có biết hai năm nay ta sống thế nào không."

Lực tay cậu lớn đến nỗi bóp bả vai Quý Hoài Chân đau nhức, thế nhưng y lại không hề giãy giụa, chỉ lắc đầu rồi vươn một tay ra đỡ lấy Yến Trì giúp cậu đứng vững.

Y nhìn đôi mắt ngà ngà say của Yến Trì, đột nhiên hỏi: "Ngươi muốn ta theo ngươi về Thượng Kinh sao?"

Yến Trì ngẩn người, mờ mịt một thoáng, phải mất một lúc mới hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Quý Hoài Chân.

Trong mắt cậu là vẻ kinh ngạc khi mong ước viển vông đột nhiên được thỏa mãn mà không báo trước, lại pha lẫn sự bướng bỉnh không cam lòng, không chịu khuất phục, nhưng ngay sau đó cậu đã phản ứng lại, rồi lại khẽ cười, nơi đáy mắt ngân ngấn lệ, cất tiếng chất vấn: "Tại sao huynh theo ta về Thượng Kinh, tại sao ta lại cho huynh theo ta về Thượng Kinh? Tại sao ta phải cho huynh một câu nói thật, tại sao bắt ta phải xóa bỏ mọi đau khổ của hai năm qua để đổi lấy một câu nói thật lòng từ huynh? Rồi chỉ bằng cái thứ tình cảm mờ ảo hư vô, lúc có lúc không, như đang ban phát cho con chó con mèo con của huynh sao?”

Những lời này đều là lời chất vấn khó phân thật giả mà Quý Hoài Chân từng nói với Yến Trì ở đại lao Thượng Kinh ngày hôm đó.

"Huynh nghe có quen tai không? Có nhớ ra không?" Trong mắt Yến Trì tràn ngập đau khổ, ngập tràn vẻ mỉa mai, thế nhưng lại nghẹn ngào thốt lên: "Những lời huynh nói, ta đều nhớ kỹ cả, ta không quên mất một chữ nào. Huynh bảo ta cái gì cũng không có, chê cười ta lố bịch, bảo thành thân với ta là có mưu đồ khác, mọi sự dịu dàng chiều chuộng đều là vui đùa qua đường. Bây giờ ta đã có tư cách nghe Quý Hoài Chân huynh nói một câu thật lòng chưa?"

"Ai cần ban chỉ của huynh chứ! Ai thèm chiếc ban chỉ rách nát của huynh chứ!" Yến Trì lột tấm áo giáp ra ném xuống đất, dùng sức lôi kéo y phục trước ngực, lôi ra một thứ gì đó.

Quý Hoài Chân cũng nhìn theo, trông thấy hình xăm đầu sói màu xanh chàm trên vòm ngực rắn rỏi của cậu, thấy trên cổ Yến Trì có đeo một thứ gì đó đang bị cậu kéo giật xuống, để lại từng vệt hằn đỏ chót quanh cổ, nhưng lại chẳng thấy rõ vật cậu đang nắm trong tay là gì.

Nghe cậu lải nhải huyên thuyên, trong lòng Quý Hoài Chân thoáng có suy đoán, trong chốc lát y không nói nên lời. Y vươn tay che đi, áp sát lên lồng ngực Yến Trì, nắm lấy vật nọ, không để Yến Trì tiếp tục kéo xuống nữa. Đó là một chiếc ban chỉ ngọc Điền vân quỳ long đục bằng ngọc trai nguyên khối, bên trong có khắc vài nét chữ nguệch ngoạc, chính là chứng cứ phạm tội cho sự lưu tình khắp nơi của Quý Hoài Chân.

Lại nghe Yến Trì hằn học thốt lên: "Ai thèm chứ... Ai thèm chứ! Ai thèm đồ của huynh chứ! Ta hận huynh chết mất!"

Cậu gập người, tóc mái rủ xuống, cúi gằm mặt tựa vùi vào hõm vai Quý Hoài Chân. Miệng thì khăng khăng bảo không thèm, nhưng hai tay lại bấu chặt lấy cánh tay Quý Hoài Chân. Chỉ giữ chặt thôi dường như còn chưa đủ, cậu mãi mãi không biết bao giờ người này lại chuồn mất.

Quý Hoài Chân chỉ đành ngửa đầu cam chịu, năm ngón tay vòng qua sau đầu Yến Trì. Y phục trên vai bị người ta vạch ra, Yến Trì luôn miệng nói hận chết y mất, lúc há miệng định cắn y thì chợt sững lại.

Chỉ thấy trên đầu vai Quý Hoài Chân, ngay tại nơi vết cắn chồng chéo lên nhau kia có xăm một con chim yến sinh động như thật, tung cánh như chực chờ bay lên.

Mùa đông ở thảo nguyên quá lạnh, loài chim yến chẳng thể bay qua được, thế nhưng con chim yến của Quý Hoài Chân lại vĩnh viễn đậu lại trên đầu vai y.

Thác Bạt Yến Trì đột nhiên không nhúc nhích nữa, cậu đã hiểu ra tại sao vào cái đêm trong hoàng cung ấy, Quý Hoài Chân lại cứ cố chấp bắt cậu phải tắt nến đi.

Cậu cứ như bị điểm huyệt, chỉ cúi mặt xuống thật thấp.

Quý Hoài Chân chợt hỏi: "Ngươi khóc đấy à?"

Đang có thứ gì đó nóng hổi, từng giọt từng giọt rơi trên vai y. Đôi bàn tay vốn đang ghì chặt lấy tay y nay rốt cuộc đã đổi tư thế, chẳng thể kìm nén nổi nữa, ôm siết chặt lấy Quý Hoài Chân, hai bàn tay ép sát lưng y, ghì y vào lòng mình.

Khoảnh khắc ôm lấy Quý Hoài Chân, Yến Trì lại thoáng sững sờ. Kể từ ngày gặp lại đến nay, cậu chưa hề có cơ hội được ôm ấp Quý Hoài Chân tử tế lần nào. Cho dù cái đêm ở hoàng cung Lâm An ấy là diễn kịch cho Azul xem, nhưng khi đó đôi bên vẫn còn ngăn cách, trong lúc chân tay quấn quýt vẫn tràn ngập oán hờn không cam lòng. Chờ tới hôm nay ôm y vào lòng như vậy, cậu mới nhận ra Quý Hoài Chân chỉ còn lại một nắm xương tàn.

"Điện hạ, đừng khóc nữa." Quý Hoài Chân chua xót nói: "Bây giờ chân ta không được tốt lắm, hơi đứng không vững rồi..."

Yến Trì thút thít một cách bất lực, cậu lắc đầu, nói khẽ: "Huynh không thể theo ta về Thượng Kinh. Thượng Kinh nguy hiểm, nếu huynh về đó sẽ hóa thành vong hồn dưới lưỡi đao của đại ca ta. Ta... ta không nắm chắc được vạn phần..." Cậu bị rắn cắn một lần mười năm sợ dây thừng, hễ lúc rảnh rỗi lại mãi quẩn quanh với suy nghĩ, liệu mình có giống như thuở ban đầu trắng tay chẳng còn gì, chẳng thể che chở được cho bất cứ ai. Thế mà vừa đụng mặt Quý Hoài Chân, bức tường thành kiên cố mà Thác Bạt Yến Trì gây dựng bằng quân công và tầm nhìn trong suốt hai năm qua liền bị đánh vỡ nát vụn.

Quý Hoài Chân không nói được, cũng không nói không được, y chỉ vuốt ve mái tóc dài của cậu, khẽ vỗ về lên đỉnh đầu Yến Trì hệt như lúc dỗ dành A Toàn lúc bình thường.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng sói tru thê lương xé toạc màn đêm.

Sắc mặt Yến Trì biến đổi, cậu ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn ra bên ngoài, men say trên mặt chớp mắt tan biến. Quý Hoài Chân bất an hỏi: "Sao vậy? Âm thanh lúc nãy là do ai phát ra, là Nhược Nhược hay Hoả Thiêu?"

Chốc lát sau, một tràng tiếng bước chân vội vã lao về phía này.

Yến Trì lập tức kéo y phục của Quý Hoài Chân cho ngay ngắn lại. Ngay sau đó, Ô Lan bước vào trong trướng, cậu ta nhìn Quý Hoài Chân rồi trầm giọng thông báo: "Xảy ra chuyện lớn rồi, lúc nãy Bạch Tuyết cô nương đưa con gái của ngươi vào trong trướng nghỉ ngơi, bỗng dưng có một đám người bịt mặt xông vào cưỡng ép dẫn con gái của ngươi đi mất. Bạch Tuyết cô nương vì muốn cứu con gái của ngươi nên cũng bị bắt đi theo."

Lời còn chưa dứt, Yến Trì và Quý Hoài Chân đã đồng thời xông ra ngoài.

Ngao Vân vừa nhận được tin tức cũng vội chạy tới. Chỉ thấy trong doanh trướng nọ chẳng có bóng người, tuy có lưa thưa vài dấu vết ẩu đả nhưng lại không hề có vết máu. Không kịp để Quý Hoài Chân thở phào nhẹ nhõm, sự chú ý của y đã bị thứ đồ đặt trên án kỷ thu hút.

Phía trên bày một nửa miếng ngọc quyết chạm trổ hình cá bị mẻ góc.

Quý Hoài Chân và Yến Trì đều vô cùng thân thuộc với thứ này. Mỗi lần Quý Hoài Chân cải trang thành Lục Thập Di, y đều lấy nó ra làm bằng chứng hỗ trợ. Cặp ngọc quyết này vốn là một đôi, một nửa cho Quý gia, nửa kia cho Lục gia. Hai năm trước, khi Quý Hoài Chân thay thế Lục Thập Di đi Sắc Lặc Xuyên đã bị Doanh Hoà liếc mắt nhìn thấu thân phận. Miếng ngọc quyết này cũng bị hắn thu lại, chẳng bao giờ trả lại nữa.

Yến Trì cầm miếng ngọc quyết lên xem, sắc mặt sầm xuống, nói với Quý Hoài Chân: "Là người của đại ca."

Chưa đợi Quý Hoài Chân cất lời thì lại có một người hớt hải chạy tới, đây chính là tên trinh sát vừa được cử đi trước đó!

Sắc mặt tên trinh sát nghiêm nghị, quỳ một chân xuống đất, bẩm báo với hai chủ soái: "Bẩm hai vị tướng quân, ở nơi cách ba mươi dặm về hướng Bắc đã phát hiện ra tung tích quân Thát Đát, chúng đi vòng qua Thượng Kinh, đến từ hướng Kim Thủy. Khoảng chừng ba bốn vạn người, kẻ dẫn binh là thủ lĩnh Hồng Như của chúng!"

Chapter 110

Cái tên này vừa thốt ra, sắc mặt của Yến Trì và Ngao Vân đều sầm xuống, Ngao Vân lại càng trực tiếp văng tục chửi mắng.

Hồng Như là cha của Azul, là thủ lĩnh đương nhiệm của Thát Đát. Kẻ này dũng mãnh thiện chiến, dụng binh như thần, là nhân vật ngang sức ngang tài với cha của hai người là Tô Hợp đại hãn. Mặc dù quân địch chỉ đến ba bốn vạn, nhưng vẫn không thể lơ là bất cẩn. Dựa theo số lượng người thì phe mình chỉ có cửa thắng sít sao. Huống chi phe ta vừa mới kết thúc một cuộc chiến tranh, đang trong thời kỳ người kiệt sức, ngựa hết hơi, trang bị cũng rơi vào cảnh thiếu thốn.

Quý Hoài Chân đột nhiên nói: "Trinh sát nói bọn chúng đi vòng từ Kim Thủy tới, nhưng Kim Thủy, Vấn Dương, ngay cả Cung Châu Thượng Kinh không phải sớm đã nằm dưới sự khống chế của đại ca ngươi sao? Sao người Thát Đát lại có cơ hội qua đây."

Yến Trì cau mày thật chặt, nhìn nhau với Quý Hoài Chân.

Chân trước vừa xảy ra chuyện A Toàn bị cưỡng ép mang đi, chân sau trinh sát liền đến báo cáo phát hiện tung tích bọn Thát Đát. Nếu lúc này Quý Hoài Chân làm rùm beng dẫn binh truy đuổi, tuy có thể cứu được A Toàn, nhưng một khi đụng độ đội quân dũng mãnh của Hồng Như, tuyệt đối không có cơ hội phản đòn!

Yến Trì quyết đoán đưa ra quyết định nhanh gọn, hạ lệnh toàn quân xuất kích, phái một đội nhân mã giăng sẵn cạm bẫy trên đoạn đường bắt buộc phải đi qua của quân Thát Đát. Ô Lan dẫn đội lại tập trung kiểm kê toàn bộ cung tên vũ khí, phái một đội nhân mã mai phục trên cao.

Mọi thứ đã đâu vào đấy, Yến Trì nắm trường đao, xoay mình lên ngựa, vừa định đi đốc chiến phía trước thì lại có người nhanh tay lẹ mắt hơn cậu, nắm chặt lấy hông cậu rồi khó nhọc bò lên lưng ngựa, chẳng phải Quý Hoài Chân thì còn ai vào đây nữa?

Y nhìn Yến Trì trầm giọng nói: "Đi thôi."

Giây phút bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều thể hiện rõ dáng vẻ thấy chết không sờn, giao phó tính mạng cho đối phương.

Yến Trì không chần chừ thêm nữa, chỉ nghe thấy một tiếng ngựa hí, hai người như mũi tên xé gió phóng khỏi dây cung, khuất dần trong màn đêm đen đặc. Dưới sự dẫn dắt của Ngao Vân, đại quân xuất phát, chỉ để lại một trăm người tại đây. Những người còn lại ném nồi ném trướng, sờ soạng đi trong đêm tối, ra vẻ vẫn chưa phát hiện quân địch đang đến gần để đánh lừa trinh sát của Hồng Như.

Trên sườn dốc đen nhánh, đám người Yến Trì đang mai phục ở một vùng sườn đồi thoai thoải, lẳng lặng chờ đợi nhóm Thát Đát đầu tiên xuất hiện.

Yến Trì bỗng nhiên nói: "Là do đại ca ta giở trò. Một khi Hồng Như biết Thượng Kinh bị chúng ta chiếm được, chắc chắn sẽ hiểu được Azul đang rơi vào cảnh gặp địch cả trước lẫn sau, nguy hiểm bủa vây. Ông ta vì quá thương con, nhất định sẽ đến cứu gã. Đại ca ta muốn mượn tay Hồng Như nuốt trọn binh lính của ta, khiến ta chẳng thể về Thượng Kinh được nữa."

Nhắc đến Doanh Hoà, trong mắt Yến Trì tràn đầy nỗi xót xa thương tiếc. Dù đã chừa lại một nước cờ, thế nhưng rõ ràng cậu không ngờ Doanh Hoà lại nhẫn tâm đến nhường này, đành lòng mạo hiểm nguy cơ chắp tay dâng trả đại cục thật vất vả lắm mới giành được cho Thát Đát, chỉ để đẩy Yến Trì vào chỗ chết.

Quý Hoài Chân lại lo âu lắc đầu: "Nước cờ này của đại ca ngươi, chưa chắc đã nhằm vào ngươi đâu... Thương con cái đâu chỉ có một mình Hồng Như. Kẻ có thể cản trở đại ca ngươi bước lên ngai vị hoàng đế, đâu chỉ có ngươi và Ngao Vân."

Lời vừa dứt, trong mắt y đã phản chiếu lại bóng hình tên trinh sát đang giục ngựa lao đến.

Yến Trì trầm giọng hỏi: "Sao rồi?" Trong lòng bỗng đập thịch một tiếng.

Tên trinh sát nở nụ cười rạng rỡ, tinh thần phấn chấn, hô to: "Điện hạ, đại hãn tới rồi. Đại hãn mang theo hai vạn binh mã tới chi viện, ngài ấy đã giành trước bọn Thát tử một bước tới đây."

Chỉ thấy ở sườn dốc đằng xa kia có một đội binh mã được dẫn tới, người dẫn đầu ghìm chặt dây cương phanh ngựa, giơ tay ra hiệu. Lá cờ chiến phía trước bay phấp phới, truyền chỉ lệnh của ông về phía sau. Trong đêm đen thanh vắng, mấy vạn tinh binh ngay ngắn trật tự quét qua như thủy triều, rồi lại tự động tách ra. Một hàng rẽ trái, một hàng rẽ phải, phục kích trong sườn núi ở hai bên.

Người dẫn đầu phong trần mệt mỏi, thân khoác giáp mềm, đầu đội mũ giáp hình đầu sói, một tay cầm trảm mã đao. Tuy tuổi đã ngoài năm mươi nhưng vẫn khó che lấp được phong thái dũng mãnh kiêu hãnh.

Ngao Vân và Yến Trì đồng thời đứng dậy, lầm bầm nói: "Phụ vương..."

Tô Hợp đại hãn dường như cảm ứng được gì đó, thúc ngựa lao về phía các con của mình. Giày sắt của ông giẫm mạnh trên nền đất, đôi mắt sắc tựa chim ưng đảo quanh một vòng, chỉ cười như không cười nhìn thoáng qua Quý Hoài Chân thôi mà đã toát ra uy áp bao trùm.

Vẻ mặt Yến Trì bướng bỉnh, che chắn trước mặt Quý Hoài Chân, khẽ giọng nói: "Phụ vương."

Tô Hợp cười đáp: "Cũng đã làm đại tướng quân rồi, còn vừa cùng tam ca con lập công trạng hiếm thấy, sao vẫn còn làm nũng trước mặt cha thế. Con liều chết che chở y, chẳng lẽ cha còn có thể giết người ta hay sao." Giọng ông nghẹn lại một nhịp, ánh mắt hứng thú nọ lại rơi xuống người Quý Hoài Chân, tiếc nuối nói: "Tuy rằng quả thật có ý này."

Quý Hoài Chân đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, khập khiễng bước tới, đang muốn nói chút gì đó, nhưng Tô Hợp lại không thèm nhìn y nữa, bình tĩnh nói: "Cái mạng này của Quý đại nhân cứ giữ lại đã, sống hay chết đều do con trai ta quyết định."

Ông tiếp lấy bản đồ bố phòng từ tay Ngao Vân, rồi chỉ ra hai điểm yếu, cùng với hai nơi địa hình có thể dốc toàn lực tiến công, sau đó giao cho Ngao Vân đi bày binh bố trận.

Hai cha con đứng trên đỉnh dốc, thời khắc chú ý mọi động tĩnh bên dưới.

Lúc Tô Hợp chưa đến, Yến Trì vạch mưu tính kế, bày binh bố trận, quả thực gánh vác nổi danh xưng "đại tướng quân", nhưng Tô Hợp vừa tới, khi cậu đứng ngay sát cạnh cha mình, thì dường như lại quay trở về mấy năm trước. Do mối quan hệ của Diệp Hồng Ngọc, trong lòng cậu vẫn còn thù hận, nhưng cũng khó lòng chối bỏ được sự thân thuộc trong dòng máu mủ huyết thống, cậu vẫn chẳng biết làm sao để có thể hòa thuận êm ấm bên cạnh cha mình.

Quý Hoài Chân không bước lên quấy rầy, chỉ đứng xa xa đứng xem, bỗng nhớ lại từng nghe Xảo Mẫn nói, lúc Yến Trì và Diệp Hồng Ngọc sống ở làng Bằng Lan, Tô Hợp không thường đến thăm hai mẹ con họ. Yến Trì mong nhớ cha mình, nhưng sợ chọc cho

mẹ phải buồn lòng khổ sở, bèn vô thức bắt chước từng hành động của Tô Hợp đại hãn, chẳng hạn như học theo kiểu tóc của ông mà tết bím tóc cho bản thân.

Giờ đây cái người hay bắt chước từng cử chỉ nhỏ nhặt của cha, cũng đã cao bằng cha mình rồi.

Nhớ tới lời của Quý Hoài Chân, trong lòng Yến Trì lại thoáng bất an, cứng nhắc lên tiếng: "Phụ vương, người ra phía sau tọa trấn là được. Có con và Ngao Vân rồi, không thể xảy ra sai sót đâu."

Thế nhưng Tô Hợp lại lắc đầu cười: "Hồng Như là kẻ thù cả đời ta. Trận chiến này đã không thể né tránh. Nếu có thể chém đầu ông ta ở đây, Thát Đát sẽ chẳng còn ngày trở mình. Khí số của Đại Tề cũng đã tận, không thể nào tro tàn lại cháy. Về sau cứ để các con quyết định. Cha không chỉ đến vì con, mà còn vì Di Nhung nữa."

Ngay sau đó ông nhìn đứa con trai được yêu thương thiên vị nhất, ánh mắt khó giấu vẻ lưu luyến hoài niệm, cứ như muốn xuyên qua cậu mà ngắm nhìn một người nào khác.

Trong lòng Tô Hợp lại bồi hồi nhớ lại bóng dáng oai phong hiên ngang nọ.

Ông bỗng khẽ lên tiếng: "Con có biết mình đang chiến đấu vì cái gì không?"

Yến Trì mơ hồ trong thoáng chốc, cậu gật đầu. Vừa tính mở miệng đáp lời thì Tô Hợp đã ngắt lời: "Không cần báo cho người khác biết, con chỉ cần kiên định với bản tâm. Dù có nắm quyền lực trong tay cũng đừng quên mình đang chiến đấu vì cái gì. Con khác với đại ca và tam ca con, con có những thứ bọn nó không có. Chuyện cha không làm được, người cha không bảo vệ được, con sẽ làm được."

Lời vừa dứt, bên tai đã văng vẳng tiếng vó ngựa giẫm ầm ầm trên nền đất.

Hồng Như cùng quân đội của ông ta đã ở ngay gang tấc.

"Tiểu Yến à, đoạn đường về sau, cha không thể che chở cho con được nữa, nhưng cha sẽ cùng mẹ con âm thầm phù hộ con. Con là niềm tự hào của cha mẹ." Tô Hợp nhìn Yến Trì mỉm cười. Ngay sau đó ông kéo trường cung, nhắm hai mắt lại, nghe tiếng mà suy đoán vị trí. Mũi tên dài chĩa thẳng vào phía tận cùng đường núi, người Thát Đát có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Một trận gió thổi qua.

Yến Trì chợt ngộ ra ý tứ sâu xa ẩn trong lời của cha, đang muốn nói gì đó nhưng Tô Hợp lại mỉm cười khẽ "suỵt" một tiếng.

Hai mắt Tô Hợp vẫn nhắm nghiền.

Đường nét góc cạnh rất giống Yến Trì vô cùng anh tuấn, nhưng lại chín chắn thong dong hơn Yến Trì, đó là sức hút độc nhất vô nhị do năm tháng mài giũa nên. Ông nghe ngóng cặn kẽ mọi tiếng động trong núi, ngay khi tên Thát Đát đầu tiên xuất hiện ở cuối con đường, tai Tô Hợp khẽ động, ngón tay đang kẹp đuôi tên lập tức buông ra, khẽ nói: "—— Trúng."

Lời vừa dứt, một mũi tên đã bắn xuyên thủng sọ não kẻ địch!

Mũi tên xé gió như thế chẻ tre cuốn theo sấm sét lôi đình ấy đã vén màn cho một trận đại chiến.

Tô Hợp đại hãn một ngựa đi đầu, giơ cao trảm mã đao về phía kẻ thù truyền kiếp của mình. Hai vị hoàng tử là Yến Trì và Ngao Vân theo sát đằng sau, dẫn quân cùng Tô Hợp xuất kích. Tựa như mây đen vần vũ, hai luồng thế lực vừa đụng vào nhau đã giao tranh khốc liệt.

Trận chiến này là bóng tối cuối cùng trước bình minh, chắc chắn là một trận chiến lưu danh sử sách. Khi đại tướng cấp cao nhất của cả hai bên đều đích thân tới chiến trường, cầm quân chém giết. Yến Trì dẫn quân đột phá từ cánh trái, Ngao Vân từ cánh phải, còn quân Tề của Quý Hoài Chân thì chặn đứng hoàn toàn đường lui, ba phía tạo thành thế bao vây cô lập, triệt tiêu mọi đường rút lui của quân Thát Đát.

Thế nhưng Hồng Như lại là nhân vật có thể so tài cao thấp với Tô Hợp. Gặp phải thế bại này, ông ta chẳng những không hoảng mà càng đánh càng hăng, tung ra một đội tinh anh, dần mở ra một con đường máu. Mà chính bản thân ông ta lại đứng ngay tại trung tâm, ngạo nghễ vững vàng tựa Định Hải Thần Châm.

Giây phút binh khí của đại tướng hai bên chạm vào nhau, những đốm lửa tóe ra rực rỡ, cả hai vừa chạm nhau đã tách ra, nhưng ngay sau đó lại lao vào chiến đấu cùng một chỗ. Chính vì đứa con trai yêu quý, rõ ràng biết phía trước nguy nan giăng kín mà vẫn cứ một đi không ngoảnh đầu xông tới.

Hồng Như dần rơi vào thế hạ phong, nhưng Tô Hợp khí thế vẫn vững như núi. Ông quẳng luôn thanh trảm mã đao không thích hợp cho đánh áp sát đi, rút thanh bội đao bên hông, hung hăng va mạnh khiến Hồng Như ngã lộn nhào. Ngày sau đó mũi đao sắc bén đâm vào lồng ngực Hồng Như, chỉ thấy một đời kiêu hùng miệng phun máu tươi, giãy giụa vài cái rồi im bặt tiếng thở.

Diệt trừ thủ lĩnh của đối phương, trên mặt Tô Hợp lại chẳng hiện vẻ vui mừng.

Yến Trì đang chém giết đằng xa dường như cảm nhận được gì đó, trong lòng bỗng chốc hẫng mất một nhịp, vô thức quay qua nhìn cha. Vẻ sợ hãi dần hiện rõ rệt nơi khóe mắt, cậu ý thức được gì đó, gầm rống: "—— Cha!" Quý Hoài Chân bị tiếng hét xé rách tâm can của cậu làm cho phải nhìn sang, linh cảm có chuyện chẳng lành rồi.

Chỉ thấy một mũi tên lạnh lẽo bay đến với góc độ vô cùng hiểm hóc, bắn trúng ngay giữa lưng của Tô Hợp ngay khi ông vừa chém chết Hồng Như.

Tấm thân to lớn vĩ đại ấy bỗng chốc cứng đờ, nhưng ông liền phản ứng lại rất nhanh, giơ tay chặt gãy mũi tên, rồi vung một đao kết liễu kẻ địch vừa tiến lại gần. Thác Bạt Yến Trì phát rồ lên, gỡ cây trường cung trên lưng xuống nhắm thẳng về hướng mũi tên vừa bắn tới. Thế nhưng, kẻ tập kích một khi đắc thủ đã nhanh chân bỏ trốn, nào có cơ hội cho cậu báo thù được nữa.

Trong mắt Yến Trì ngập tràn đau khổ bi phẫn, lại chẳng tìm ra kẻ ám toán cha mình, dưới tình thế luống cuống đành vội vã chạy lại gần cha.

Quý Hoài Chân giục ngựa đuổi theo, bảo Yến Trì đỡ Tô Hợp lên trên ngựa, Yến Trì bèn đoạt một con ngựa khác, cùng với Quý Hoài Chân dẫn cha về lại doanh trại. Vừa đến doanh địa, chẳng đợi Yến Trì nhắc, Quý Hoài Chân đã tập tễnh dẫn Hứa đại phu sang.

Thấy vẻ mặt của mọi người, Hứa đại phu cũng tự hiểu là có chuyện, ông ấy chẳng nói đùa nữa, ôm bọc thuốc chui thẳng vào trướng.

Yến Trì đợi ở bên ngoài, toàn thân run rẩy không thôi.

Nửa ngày trôi qua, Hứa đại phu ra ngoài, lắc đầu với Yến Trì, thấp giọng bảo: "Kẻ bắn tên có chuẩn bị, trên mũi tên tẩm độc rồi."

Lời vừa dứt, Yến Trì liền lảo đảo đi vào bên trong, trái tim Quý Hoài Chân cũng chùng xuống, thế nhưng y đã có dự cảm từ trước. Dọc đường về chính y cưỡi ngựa đèo Tô Hợp đại hãn, nghe tiếng thở dốc của ông cứ to dần rồi yếu đi, trên trán đầm đìa mồ hôi, môi lại tím tái đi, trong bụng y đã lờ mờ đoán được nhưng chẳng dám báo Yến Trì vào lúc này.

Trên giường, Tô Hợp cởi trần thân trên vạm vỡ, vết thương do tên đâm sau lưng tuy đã được chữa trị, nhưng chất độc lẩn trong dòng máu cũng chẳng tài nào chữa khỏi.

Gặp Yến Trì đến, môi ông trắng bệch, cố gắng nhếch môi mỉm cười với Yến Trì, vẫy tay nói: "Lại đây."

Yến Trì loạng choạng tiến tới, quỳ gối ngẩng đầu trước mặt cha.

"Phụ vương..."

Tô Hợp khẽ lắc đầu: "Cha bảo bao lần rồi, đừng kêu phụ vương, gọi là cha."

"Những lời kế tiếp của cha, con nhớ kĩ cho cha. Hồng Như đã chết, Azul nằm gọn trong tay các con, con đường Thát Đát kéo quân qua quan ải cũng đã bị đại ca con chặn lại, chúng không còn sức đánh trả nữa. Hai vạn tinh binh mà cha đưa đến đây là do cha tự tay rèn luyện từ hồi còn chân ướt chân ráo đi tòng quân, về sau mọi mệnh lệnh của những người này đều theo sự sai bảo của con, về dưới trướng con. Trận chiến này con đã lập nên kỳ công, chắc chắn giành được tín nhiệm của người trong tộc. Nhưng khi hồi kinh, chớ vội trở mặt với đại ca con, hãy cố tìm mọi cách giữ lại cựu tộc không thuần phục nó, cố gắng giữ thực lực, chờ tương lai hẵng ganh đua cùng nó. Con nhớ cầm lấy vật này, thời khắc quan trọng có thể giữ mạng cho con."

Vừa nói ông vừa rút ra một món đồ từ quần áo kề cạnh, món đồ đó đã loang lổ vết máu của ông, nom có vẻ như là một phong thư, chẳng rõ người nào viết bằng chính ngòi bút của mình.

Yến Trì nhận lấy, lật mở ra, như chợt hiểu ra điều gì, lệ tràn khóe mi, lẩm bẩm: "Con, con chưa từng nghĩ đến việc cạnh tranh với đại ca, con chẳng muốn làm hoàng đế, con cũng làm hoàng đế không tốt, con, con chỉ muốn..."

"Cha biết, cha luôn biết mà. Con cũng giống như mẹ con, điều hằng giữ trong lòng luôn chỉ là một nơi và một người mà thôi, nhưng mà Tiểu Yến ơi... Chỉ khi tay con có sẵn quyền lực thì con mới đủ tư cách đứng ra nói rằng con chẳng màng quyền lực, mới không trở thành thịt cá nằm trên thớt, mới dùng chính quyền lực mình đang cầm đổi lại lấy điều hằng mong mỏi." Đầu Tô Hợp cúi xuống, hơi thở thều thào nhỏ dần, trong đáy mắt đọng lại bóng hình của Yến Trì.

Bên ngoài trướng, Ngao Vân nghe tin cuối cùng cũng vội vàng trở về.

Có vẻ như y còn kinh sợ trước cái chết của cha hơn cả Yến Trì. Y mới chỉ tiến tới một bước là cứng đờ lại chẳng dám nhích lên nữa, cùng đứng ngây như phỗng bên Quý Hoài Chân, tựa người ngoài cuộc lắng nghe những câu di ngôn trăn trối của cha mình.

"Tiểu Yến, đừng buồn rầu, cha tới đây lần này đã tự ngầm chuẩn bị cái kết không ngày về rồi. Chỉ có cha chết đi, nó mới an lòng, mới bằng lòng tha chết cho con một mạng. Nó chẳng phải đứa con ngoan, chẳng phải là người đại ca tốt, nhưng được định sẵn để làm một vị hoàng đế tài giỏi..." Tô Hợp vuốt nhẹ má Yến Trì, khe khẽ thì thầm: "Hứa với cha, sau này đại ca con xưng vương đăng cơ, cho dù có thế nào đi chăng nữa cũng cố giữ lại một mạng sống cho tam ca con."

Ngao Vân sững sờ.

Yến Trì nức nở: "Con biết rồi, cha à, con biết rồi."

Tô Hợp nhìn thẳng vào đôi mắt Yến Trì, ánh mắt dần tan rã, lầm bầm: "Hồng Ngọc..."

Bàn tay đang vuốt ve má Yến Trì buông thõng xuống, đầu Tô Hợp trĩu nặng, một đời kiêu hùng cứ thế mỉm cười mà nhắm mắt xuôi tay.

Giữa tiếng khóc bi thương của Yến Trì, Ngao Vân thất hồn lạc phách bước vào trong. Quý Hoài Chân bỗng ngẩng đầu lên thì vô tình trông thấy sao băng lóe sáng lướt qua giữa đêm đen kịch, tựa như đang về lại vị trí cũ mà cũng hệt như chia tay li biệt.

Thấy khung cảnh này, Quý Hoài Chân bỗng chốc nhói đau, thầm thì: "Tỷ tỷ..."

Chapter 111

Năm Võ Chiêu thứ hai mươi sáu, đô thành Lâm An của Đại Tề bị quân Thát Đát công phá, hoàng đế bị Di Nhung bắt sống, thái tử mất tích, đại hoàng tử trốn thoát, một nhóm đại thần dưới sự dẫn dắt của thái phó Quý Hoài Chân bị Di Nhung ép buộc "mời" về Thượng Kinh. Sau đó tại biên giới Lâm An lại xảy ra hai trận chiến, Di Nhung và quân Tề trước sau hợp sức tiêu diệt mười vạn quân địch. Thủ lĩnh Thát Đát là Hồng Như tử trận, con trai thủ lĩnh là Azul bị bắt sống làm con tin đưa về Thượng Kinh, Lâm An hoàn toàn trở thành tòa thành vô chủ.

Tô Hợp đại hãn trúng tên qua đời, bất kể là người Di Nhung ở Thượng Kinh hay mười chín bộ lạc thảo nguyên còn lại ở Sắc Lặc Xuyên, sau khi biết tin đều treo cờ phướn đen để tỏ lòng tiếc thương. Lúc linh cữu ông được đưa ra ngoài quan ải an táng, thì càng có hàng vạn người đến đưa tang.

Cùng lúc đó lại có một tin truyền đến. Hoàng tử Đại Tề Lý Mão tập hợp binh mã, lấy danh nghĩa phục quốc tự lập xưng vương, chiếm đóng Lâm An.

Đại quân Di Nhung nhổ trại về Thượng Kinh, đi đến lúc còn cách Thượng Kinh vài tòa thành thì dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Khi đối đầu với Thát Đát và Doanh Hoà, hai huynh đệ Yến Trì và Ngao Vân tạm thời liên thủ. Nguy hiểm vừa qua đi liền đường ai nấy đi, ngay cả ăn cơm chung một nồi cũng chẳng chịu.

Tô Hợp vừa chết, Yến Trì càng thêm im lặng. Thế nhưng nguy cơ trước mắt dồn dập không dứt, không cho cậu cơ hội đau buồn.

A Toàn và Bạch Tuyết bị người của Doanh Hoà đưa đi, Thát Đát vẫn còn tàn quân lảng vảng gần đó. Thượng Kinh lại càng sóng ngầm cuồn cuộn, cuộc chiến giành ngôi vị hoàng đế cứ thế rơi xuống đầu ba huynh đệ này.

Ba người ngang tài ngang sức, mỗi người đều có sở trường sở đoản. Lão đại Doanh Hoà tuy xuất thân kém hơn một chút, nhưng lại bày mưu tính kế giỏi, những năm nay chiến công hiển hách, một mạch lấy được Thượng Kinh, càng không cần phải nói hắn còn là con trưởng của Tô Hợp. Lão tam Ngao Vân có thế lực nhà ngoại hùng hậu, hai năm nay tuy dần suy yếu nhưng vẫn không thể xem thường. Y càng cùng Yến Trì liên thủ lập nên kỳ công, chém chết đại tướng đối phương, bắt sống hoàng tử, đánh tan thế lực cuối cùng của Thát Đát ở Đại Tề.

Thế nhưng người khiến người khác không dám dễ dàng buông lời phán xét nhất, chính là thất hoàng tử Yến Trì.

Cậu cũng có chiến công hiển hách, cũng kế thừa một phần nhỏ thế lực do mẹ để lại, được mọi người ủng hộ. Cậu còn là người Tô Hợp lúc sinh thời yêu thương nhất, gửi gắm kỳ vọng cao nhất. Quan trọng hơn cả, cậu là con lai giữa người Tề và người Di Nhung, là con trai của Diệp Hồng Ngọc.

Thân phận này trước kia đối với Yến Trì là rào cản, nhưng ở hiện tại lại là mấu chốt.

Đây là giang sơn của người Tề, là đất đai của người Tề, Diệp Hồng Ngọc trong lòng người Tề càng là nhân vật kiêu hùng. Nếu trong số người Tề không còn ai có thể xoay chuyển càn khôn, vậy tiếp theo người Tề hướng về phía ai, ai có thể nói chuyện trước mặt họ, thì phần thắng của kẻ đó sẽ lớn nhất.

Màn đêm buông xuống, trên mảnh đất chịu đủ sự tàn phá của chiến tranh, thương tích đầy mình kia có tiếng hồ ly kêu giữa lửa ma trơi, tái thiết từ đống đổ nát. Dân chúng như mảnh đất khô cằn mong mưa rơi, ngóng chờ minh quân cứu thế.

Nhân lúc Yến Trì và Ô Lan đang bàn bạc quân sự, Quý Hoài Chân né tránh mọi người, đi khập khiễng một mình đến doanh trại của Ngao Vân.

Lính gác bên ngoài soái trướng đang định ngăn y lại, thì nghe Ngao Vân trong trướng ra lệnh: "Cho y vào."

Ngao Vân ngồi quay lưng lại với Quý Hoài Chân, đang cất đi thứ gì đó. Quý Hoài Chân chỉ liếc mắt một cái liền nhìn rõ đó là một con ngựa nhỏ khắc bằng gỗ, các góc cạnh nhẵn nhụi bóng loáng, rõ ràng là thường xuyên được người ta lấy ra cầm trên tay mân mê, một món đồ chơi nhỏ phổ biến nhất mà người cha hay khắc cho con trai mình.

Quý Hoài Chân hỏi: "Đó là do Tô Hợp đại hãn làm sao?"

Ngao Vân lạnh lùng nhìn sang, âm trầm nói: "Quý đại nhân đến làm gì? Chắc không phải để quan tâm một tên giặc bại trận như ta nhung nhớ cha thế nào đâu nhỉ."

Thấy y bày ra bộ dạng nản lòng thoái chí vì gặp trắc trở, Quý Hoài Chân mỉm cười nói: "Đại cục chưa định, chỉ là bọn Thát Đát bị các người đánh cho không kịp trở tay, sao ngươi lại là giặc bại trận rồi."

"Có gì nói thẳng, người Tề các ngươi nói chuyện quá vòng vo."

Quý Hoài Chân đi thẳng vào vấn đề: "Ta muốn ngươi giao Võ Chiêu đế cho ta, chuyện ngươi muốn làm, ta sẽ giúp ngươi làm được."

Ngao Vân quay đầu nhìn Quý Hoài Chân, đánh giá y từ trên xuống dưới một lượt. Ánh mắt khinh miệt kia dường như đang nói "một kẻ thọt như ngươi còn muốn đấu ngược lại Doanh Hoà sao", nhưng khi nhận ra Quý Hoài Chân không phải đang khua môi múa mép, ý giễu cợt trong mắt y nhanh chóng biến mất. Ngao Vân dần trở nên nghiêm túc, đột nhiên mỉm cười, lắc đầu nói: "Ông ta đúng là quân bài Yến Trì đưa cho ta, nhưng cũng là một củ khoai lang bỏng tay. Ông ta là hoàng đế Đại Tề, định trước sẽ sống không thọ, ai giết ông ta, kẻ đó là cái đích cho mọi người chỉ trích trong mắt người Tề."

"Ngươi nói không sai, ai giết ông ta, kẻ đó là cái đích cho mọi người chỉ trích, nhưng cái gai trong mắt người Di Nhung các ngươi, vào trong tay một người Tề như ta lại có thể phát huy tác dụng lớn."

Mắt Ngao Vân híp lại, ra chiều suy nghĩ mà nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân.

Sau một hồi im lặng, y móc từ trong ngực ra một chùm chìa khóa giao vào tay Quý Hoài Chân, lại nói: "Sau khi ngươi vào kinh, ta sẽ nghĩ cách truyền tin cho ngươi."

Hàm ý trong lời nói này là sẽ không cùng bọn họ về Thượng Kinh.

"Ngươi định đi đâu?"

"Không cần ngươi bận tâm."

Quý Hoài Chân đang định quay người rời đi, lại nghe Ngao Vân nói: "Quý đại nhân, ngươi đấu không lại hắn đâu, nhân lúc còn chưa rơi vào bước đường cùng, hãy học theo ta sớm tìm cho mình một đường lui đi. Nếu ngày sau ngươi và Yến Trì có thể giữ lại tính mạng trải qua cuộc sống ẩn dật, thì biết đâu đó là do vị đại ca này của ta nương tay rồi. Đừng nghĩ đến việc thăng quan tiến chức, sống lại những ngày dưới một người trên vạn người nữa."

"Thăng quan tiến chức, dưới một người trên vạn người... Trước kia ta muốn những thứ này, bây giờ không cần nữa."

Gió bên ngoài trướng thổi vào, thổi tung mái tóc Quý Hoài Chân. Y đưa tay vén lên, không biết nhớ ra chuyện gì bỗng khẽ cười tế nhị, trầm giọng nói: "Nếu đã là người thì sẽ có thóp, đã là người thì sẽ có điểm yếu. Doanh Hoà dùng chữ ‘tình’ tính kế Tô Hợp, tính kế Yến Trì, làm sao biết được bản thân sẽ không bị chữ ‘tình’ tính kế? Chỉ cần trong lòng hắn vẫn còn người để nhớ tới, còn thứ để mong cầu, thì ta nhất định vẫn còn cơ hội. Chẳng dám nói chuyển bại thành thắng, nhưng dù ta có bỏ cái mạng này ra, cũng phải..."

Cũng phải giành lấy một tương lai cho A Toàn, giành lấy một làng Bằng Lan cho Yến Trì.

Quý Hoài Chân không nói thêm lời nào, cất bước đi về phía doanh trại của Yến Trì.

Y đi lại khập khiễng, bước thấp bước cao, chân trái đã tàn, tay phải đã phế, nước mất nhà tan. Đây vốn dĩ là thời khắc thảm hại và chật vật nhất đời người, trên vai đè nặng gánh nặng ngàn cân. Thế nhưng bước chân y lại vô cùng nhẹ nhõm, đi nhanh như gió về phía doanh trại đang thắp đèn kia. Bởi vì y biết, bên trong có người đáng để y phấn đấu tranh giành.

Ngọn lửa hoang dã không tin số mệnh không tin trời xanh trong lòng Quý Hoài Chân vừa gặp gió liền bùng lên, lại bốc cháy rừng rực.

Trong doanh trại, Yến Trì đang ngẩn ngơ ngồi đó.

Trong khay trước mặt cậu bày một mũi tên nhuốm máu, đó là lấy ra từ cơ thể Tô Hợp. Nghe thấy động tĩnh Quý Hoài Chân trở về, cậu chỉ hơi nghiêng đầu, trầm giọng nói: "Người của ta dò la được tin tức, bên Thượng Kinh vẫn chưa truyền đến tin thái tử Đại Tề bị bắt, hẳn là hắn đã ém chuyện này xuống, chỉ bí mật đưa A Toàn về. Nếu đã vậy, A Toàn tạm thời an toàn. Hắn cũng không tự xưng vương."

"Hắn muốn ta cùng ngươi trở về Thượng Kinh."

Quý Hoài Chân vòng ra từ phía sau, cầm mũi tên kia lên cẩn thận quan sát. Y liếc nhìn sắc mặt Yến Trì, cân nhắc nói: "Mũi tên này e rằng không phải do người Thát Đát bắn, làm sao bọn chúng có thể đoán trước được Tô Hợp đại hãn sẽ đích thân tới cơ chứ."

Y đưa mũi tên qua, vết máu sẫm màu bên trên khiến người ta phải giật mình kinh hãi. Chính mũi tên này đã cướp đi sinh mạng người cha của Yến Trì.

Yến Trì im lặng đón lấy. Những lời cha nói trước lúc lâm chung cũng làm bằng chứng cho suy đoán của Quý Hoài Chân. Ông biết rõ nơi này có bẫy, nhưng vì mạng sống của hai đứa con trai, vì cục diện tương lai của Di Nhung, mà ông vẫn đến. Về sau không còn ai không biết mệt mà sửa xưng hô cho Yến Trì, không cho cậu gọi phụ vương, mà bắt cậu gọi là cha nữa.

Thác Bạt Yến Trì từng làm đại tướng quân, vốn đã có thể đầu đội trời chân đạp đất, dùng sức một người cứu vạn quân khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng, vào thời khắc này lại đột nhiên biến về là Yến Trì. Cậu biến về làm con chim yến lông cánh chưa mọc đủ kia, tựa như vẫn đang ở làng Bằng Lan, nhớ mong cha lại không dám nhắc đến trước mặt Diệp Hồng Ngọc, chỉ trong vô thức bắt chước từng hành động của ông.

Mũi tên mang theo vết máu khô cạn bị cậu nắm chặt trong tay, dần cắm sâu vào trong thịt, đâm ứa máu.

Quý Hoài Chân thấy vậy, vội vàng tiến lên gỡ tay Yến Trì ra, nghiêm giọng nói: "Đừng có làm loạn!" Lời còn chưa dứt, y đã bị Yến Trì ôm ngang eo bế lên, y đành đưa lưng về phía cậu mà ngồi trên đùi đối phương.

Cái ôm này vốn dĩ chẳng thoải mái gì. Áo giáp sắt lạnh băng cứng ngắc trước ngực Yến Trì tì vào lưng Quý Hoài Chân. Cánh tay cậu ôm chặt lấy eo y, úp mặt vào lưng y. Lớp vải chỗ đó rất nhanh đã trở nên ẩm ướt, nóng hổi.

Ban đầu là một hai tiếng nghẹn ngào nức nở, sau đó càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng gấp gáp. Tiếng khóc của Yến Trì đau thương, giống hệt như con sói đầu đàn đau đớn mất đi người yêu thương nhất giữa sa mạc mênh mông.

"Ta chỉ hận ông ấy bất công với mẹ ta, ta chỉ hận ông ấy phụ bạc mẹ ta! Ta... ta... ta không muốn ông ấy chết." Hai mắt Yến Trì nhạt nhòa lệ, nói năng lộn xộn, "Ta muốn giết hắn, ta muốn giết hắn! Ta hận hắn... sao hắn có thể xuống tay, sao có thể nhẫn tâm được. Nhưng... nhưng trước kia hắn từng liều mạng cứu ta, rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả."

Nào là "ông ấy" rồi lại "hắn", một tràng lời nói năng lộn xộn, người nên hiểu thì vẫn hiểu.

Quý Hoài Chân chầm chậm vươn hai tay ra, dùng bàn tay phải vốn đã không thể nắm giữ kia đè lên mu bàn tay Yến Trì, nói: "... Người ngươi đang ôm trong lòng là thật, mảnh đất dưới chân ngươi giẫm lên cũng là thật."

Yêu là thật, hận cũng là thật.

Tình thân là thật, nhưng khao khát quyền lực cũng là thật.

Trận chiến này không có người chiến thắng. Quý Hoài Chân mất đi tỷ tỷ, Yến Trì mất đi cha, A Toàn mất đi mẹ, Bạch Tuyết mất đi người yêu thương nhất, Thiêu Bính vĩnh viễn không còn ai để gọi "Tiểu Giai sư huynh". Vô số bá tánh màn trời chiếu đất, lạc mất vợ con, những điều này lại càng là sự thật.

Quý Hoài Chân vùng vẫy thoát ra, ngay khi tách ra liền quay lưng ôm ngược lại, ghì chặt lấy Yến Trì.

Yến Trì nghẹn ngào nói: "Huynh không thể theo ta về Thượng Kinh, quá nguy hiểm. Nay là lúc chuyển giao giữa chính quyền cũ và mới, đại ca ta cần một thanh đao đứng ra thay hắn, hắn sẽ lấy A Toàn ra uy hiếp để ngươi làm những chuyện mà hắn không tiện ra tay."

Quý Hoài Chân mỉm cười: "Được, vậy sáng mai ta sẽ khởi hành lên đường, mang theo Bạch Tuyết tìm một nơi trốn đi, chỉ chờ Yến Trì điện hạ bình an đưa cháu ngoại ta trở về. Chẳng qua ta khuyên ngươi trước khi đi hãy đánh gãy nốt cái chân còn lại của ta, tay cũng phế luôn. Bởi vì chỉ cần ta có thể xuống giường, có thể chạy nhảy, thì dù có bò, ta cũng phải bò về Thượng Kinh."

Yến Trì không lên tiếng nữa.

Quý Hoài Chân tiếp tục thêm dầu vào lửa: "Ngươi nhốt ta lại đi, hệt như lúc ta nhốt Lục Thập Di vậy, ngày ba bữa có người hầu hạ. Vậy thì mới có thể đảm bảo không có một kẻ tên Quý Hoài Chân chạy về Thượng Kinh quấy rối ngươi."

"Sao lúc nào huynh cũng vậy." Yến Trì ngẩng đầu nhìn y, trong đôi mắt xinh đẹp kia vẫn còn ngấn lệ.

Thấy cậu khóc thế này, Quý Hoài Chân mới có chút dao động tâm can.

Vài thứ bỏ lỡ trong hai năm qua đang dần được lấp đầy.

"Điện hạ, ngươi từ bỏ ý định đi. Trên thế gian này, kẻ có thể quản được Quý Hoài Chân ta vẫn chưa ra đời đâu. Doanh Hoà muốn ta làm đao cho hắn, thì ta sẽ làm. Có điều thanh đao là ta đây một khi điên lên thì ai cũng chém, để xem hắn có bản lĩnh gì để sử dụng thanh đao này." Quý Hoài Chân cười một tiếng, lại cúi đầu ôm Yến Trì.

Hai linh hồn cô độc khiếm khuyết rốt cuộc lại quy về một chỗ, được dính chặt bởi yêu hận, được đúc kết bởi nhục dục cốt nhục, lấy toan tính tranh giành không ai nhường ai làm điểm tựa, không thể tách rời nữa.

Vài ngày sau, Ngao Vân và Yến Trì tách ra, y mang theo binh mã của mình đi thẳng về hướng Bắc, không một ai biết y đi về nơi nào, muốn làm những gì.

Khi sắp đến Thượng Kinh, có một người đã đợi sẵn từ sớm trên con đường bắt buộc phải đi qua để đến tiếp ứng. Người này mặc đồ trắng, tóc cực ngắn, sau lưng đứng không ít lính tráng, chẳng biết là muốn bảo vệ, hay là để trông coi người này.

Mắt Yến Trì rất tinh, nói với Quý Hoài Chân: "Là Bạch Tuyết..."

Quý Hoài Chân giật mình, vội xuống ngựa, khập khiễng đi về phía Bạch Tuyết. Thấy Bạch Tuyết bình an vô sự, sắc mặt ngược lại còn tốt hơn trước một chút, y liền biết Doanh Hoà chỉ là "mời" hai người về chứ không hề coi Bạch Tuyết như tù binh, vội vàng hỏi: "A Toàn vẫn bình an chứ?"

Bạch Tuyết gật đầu, nhưng lại muốn nói rồi thôi.

"Lục Thập Di có ở Thượng Kinh không? Có ở cạnh Doanh Hoà không?" Quý Hoài Chân vừa nhìn sắc mặt Bạch Tuyết, nghi ngờ hỏi: "Sao thế?"

Yến Trì cũng chạy tới theo.

Bạch Tuyết vừa nhìn hai người, sắc mặt quỷ dị nói: "... A Toàn bình an vô sự. Hôm đó người của Doanh Hoà bắt chúng ta về Thượng Kinh. Khi Doanh Hoà tới xác nhận thân phận của ngài ấy, Lục Thập Di cũng đi theo. Hắn... hắn dường như có chút không ổn, thần thái rúm ró, ánh mắt đờ đẫn, hình như bị ngốc rồi. Hắn vừa nhìn thấy ngài ấy là phát điên, cứ ôm chặt lấy ngài ấy, nói... nói đây là con trai hắn, không cho bất cứ ai đến gần ngài ấy, đặc biệt là Doanh Hoà. Do đó ngài ấy mới không bị Doanh Hoà đưa đi... Nhưng con trai hắn mất sớm, đó là chuyện ai ai cũng biết, lẽ nào là ngốc thật rồi? Thuộc hạ dò hỏi nhiều lần, nghe người ta nói Lục Thập Di từ khi bị đưa về Lâm An đã ngốc."

Nàng ta liếc nhìn sắc mặt Yến Trì, nói tiếp: "Bọn họ đều đoán là do hai năm nay ngài giam cầm hắn nên mới thành ra như vậy."

Trước mắt Quý Hoài Chân tối sầm, phải trấn tĩnh một lát mới hiểu được ý trong lời của Bạch Tuyết, lẩm bẩm nói: "Ngươi... ngươi nói cái gì, Lục Thập Di bị ngốc rồi?"

Chapter 112

Quý Hoài Chân vô cùng cạn lời, trong lòng tự hỏi đây là chuyện gì đây. Y giữ Lục Thập Di lại hai năm là vì để hắn vào lúc này có thể phát huy tác dụng. Nào ngờ chân còn chưa đặt vào Thượng Kinh, đã nghe tin Lục Thập Di biến thành kẻ ngốc.

Y theo bản năng phát giác ra trong đó có điểm dị thường, quay đầu nhìn Yến Trì, lầm bầm nói: "Ta đâu có ngược đãi hắn, có trời mới biết tự dưng hắn lại ngốc. Có phải đại ca ngươi bắt hắn đi rồi làm gì hắn không, khiến hắn kích động làm đầu óc không được tỉnh táo."

Yến Trì lắc đầu, bèn hỏi Bạch Tuyết: "Vậy hiện giờ hắn đang ở đâu?"

"... Đang sống ở Quý phủ trước kia, A Toàn cũng do hắn nuôi, chỉ là không cho phép hắn ra khỏi cửa một mình. Lục Tranh cũng bị Doanh Hoà bắt tới, bị nhốt riêng ở Lục phủ. Mỗi ngày sau khi xử lý xong công vụ, đại ca ngài sẽ đến thăm hỏi Lục Tranh, dường như... đang thảo luận sách lược trị quốc nhắm vào người Tề. Hắn không hiểu người Tề, nhiều chuyện liền phải hỏi ý kiến của Lục Tranh. Sau khi rời khỏi Lục phủ sẽ về Quý phủ, ngược lại để trống hoàng cung."

Trong lòng Quý Hoài Chân chấn động, mãi không thấy Lục Tranh, còn tưởng ông ta đã chết dưới đao của bọn Thát Đát, chẳng ngờ lại bị Doanh Hoà cùng bắt về, bèn vội vàng gặng hỏi: "Cả nhà Lục Tranh đều đến rồi? Phu nhân ông ta cũng bình an chứ?"

Bạch Tuyết ngẩn người rồi gật đầu, Quý Hoài Chân không gặng hỏi thêm.

Thoáng thấy sắc mặt khác lạ của y, Yến Trì lại thúc ngựa đến bên Ô Lan, lệnh cho cậu ta đi lo liệu ổn thoả cho những quan lại người Tề cùng đi theo, dẫn theo Quý Hoài Chân và Bạch Tuyết đi vào thành trước.

Ba người dọc đường giục ngựa lao đi, chỉ dừng lại giây lát ở trạm dừng chân gần nhất để nghỉ ngơi. Yến Trì giải thích: "Kế hoạch trước đó của bọn ta là ở lại Lâm An, tìm cơ hội hành thích Azul, rồi dò la cách bố trí công thủ của Thát Đát. Ngày thành vỡ, đáng lý ta phải đi cứu Lục Thập Di và Lục Tranh. Thế nhưng ta đã không đi, mà đích thân dẫn người vào cung bắt Võ Chiêu đế và Lý Mão. Bởi vì ta biết đại ca không yên tâm về ta, hắn nhất định sẽ dẫn người canh gác xung quanh, cho nên Lục Thập Di sẽ không gặp nguy hiểm."

"Quả nhiên ta đã cược đúng. Người ta để lại gần đó tận mắt thấy người của đại ca dẫn Lục Thập Di đi, sau đó mới đến hoàng cung bắt Võ Chiêu đế, nhưng bọn họ đã chậm hơn ta một bước." Đoạn sau thế nào, không cần cậu nói Quý Hoài Chân cũng biết rồi.

Yến Trì giao Lý Mão cho quân Thát Đát để đổi lấy lòng tin, sau đó lại thả hắn ra, để hắn tụ tập binh mã tự xưng vương. Dưới thế cục mấy thế lực dây dưa nhau như vậy, Doanh Hoà mới không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bằng không một khi kẻ đại diện cho thế lực cuối cùng của Đại Tề là Lý Mão bị giết, hắn nhất định sẽ rảnh tay để đối phó với Yến Trì và Ngao Vân.

Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân không khỏi bất ngờ đưa mắt nhìn Yến Trì. Ánh mắt y mang theo nét ranh mãnh, còn xen lẫn chút đắc ý khó nói nên lời, đột nhiên hỏi: "Ngươi và Lý Mão đã làm giao dịch gì? Con người Lý Mão biết thời thế nhất, bằng không sẽ chẳng có chuyện ngày thành phá hắn chỉ nghĩ đến việc trốn thoát rồi bị ngươi bắt tại trận đâu. Việc chiêu binh xưng vương này Lục Thập Di làm được, còn Lý Mão thì không. Nếu hắn làm được, thì hai năm trước hắn đã chẳng đợi ta cùng hắn ép vua nhường ngôi."

Yến Trì cũng cười đầy thâm ý, lắc đầu: “Không nói cho ngươi biết đâu."

Bạch Tuyết đột nhiên lên tiếng: "Thiêu Bính đâu rồi?"

Quý Hoài Chân đáp: "Cũng dẫn theo rồi, trước tiên tìm một đạo quán thu xếp cho cậu ta, sau này đồ ăn thức uống đều do ta lo. Về sau nếu có cơ hội, đưa đi..." Đưa đi đâu, y không nói rõ, đột nhiên im lặng.

Bạch Tuyết gật đầu không lên tiếng nữa, không chú ý đến vẻ bất thường của đại nhân nhà mình. Ngược lại là Yến Trì bỗng liếc nhìn Quý Hoài Chân, dường như lờ mờ đoán được câu nói lấp lửng kia của y đang ám chỉ nơi nào. Cậu thoáng ngớ người có phần buồn cười, nhưng lại mau chóng nhịn xuống.

Ba người lại lên đường, tiến thẳng vào Thượng Kinh.

Lính gác thành vừa thấy là Yến Trì trở về, liền vội vàng cho qua.

Một lần nữa trở về nơi xa cách hai năm, gửi gắm vô vàn yêu hận này, trong lòng Quý Hoài Chân trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Y vốn tưởng rằng Doanh Hoà xuất thân mọi rợ, cũng chẳng khá hơn Thát Đát là bao, thủ đoạn tàn độc nên sẽ dùng vũ lực áp chế, Thượng Kinh nhất định sẽ trở thành chốn luyện ngục trần gian giống như Lâm An. Ngờ đâu vừa mới vào thành, y lại cùng Yến Trì ngạc nhiên trong cùng một lúc.

Chỉ thấy trên con đường chính rộng đủ cho ba chiếc xe ngựa chạy song song kia người qua kẻ lại, ngay ngắn trật tự. Tuy không sánh bằng vẻ phồn hoa náo nhiệt, chen vai nối gót của Thượng Kinh ngày trước, nhưng cũng lờ mờ mang theo dáng vẻ vươn mình thịnh vượng.

Trước đây nơi này đánh trận, người Tề đều chạy về Lâm An. Thế nhưng hiện giờ nhìn lại, không ít người Tề đã quay về Thượng Kinh định cư lập nghiệp, làm lại buôn bán.

Vẻ mặt Bạch Tuyết phức tạp nói: "Doanh Hoà vừa đánh hạ Thượng Kinh liền chiêu mộ môn khách khắp nơi, nơi mở cửa đầu tiên là Tuệ Nghiệp quán, mấy hôm trước chợ Đông

cũng mở lại rồi. Tuy không đông người bằng trước kia, nhưng so với những nơi khác bị bọn Thát Đát chiếm giữ thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần, người Tề đều chạy tới đây. Sau khi tin Hồng Như bại trận truyền về, Doanh Hoà dường như biết chắc đại nhân nhất định sẽ theo về, nên đã giao lại gác Phương Phỉ Tẫn cho thuộc hạ, nói nơi này vẫn là của đại nhân."

Quý Hoài Chân im lặng hồi lâu, một lúc sau mới ẩn ý nói: "... Sao hắn không phải là một bạo quân cơ chứ."

Hai tay Yến Trì nắm chặt dây cương, đưa mắt nhìn quanh, nhìn con phố thấp thoáng dáng vẻ phồn hoa mà hoang mang.

Sự dằn vặt đau đớn thoáng xẹt qua trong mắt cậu, thế nhưng lại bị Quý Hoài Chân thu gọn vào tầm mắt.

Quý Hoài Chân bảo: "Về phủ trước để xem trong hồ lô của Lục Thập Di bán thuốc gì. Trước đây đều là ta bôi nhọ danh tiếng hắn, nay lại phải chịu cảnh hắn hắt nước bẩn lên người ta, nói ta tra tấn hắn, đúng là không có cái lý này." Lời vừa dứt, y đã thúc ngựa tiến lên. Thượng Kinh từng là địa bàn của y, không cần người dẫn đường y cũng có thể tìm được về nhà.

Trước đây y phung phí xa hoa, chưa bao giờ chịu để bản thân chịu thiệt thòi. Càng lãng phí càng tốt, hao tài tốn của nhường nào y cũng mặc. Đứng trên đường lớn nhìn lướt qua một cái, tòa nhà nào xa xỉ nhất, khoa trương nhất thì đó là "Quý trạch".

Chỉ thấy trước cổng Quý trạch, một người mặc áo trắng, đầu đội ngọc quan, trên má phải là một vết sẹo do tên bắn không thể xóa nhòa, trong tay ôm một bé trai sáu bảy tuổi. Hai người xúm lại, dùng nhánh cây khô chọc ổ kiến. Đằng sau bọn họ có mấy tên lính vận giáp đội nón trụ, đang giám sát trông chừng hai người bọn họ.

Vẫn là bé trai kia phát hiện ra Quý Hoài Chân đầu tiên, ngẩng đầu nhìn lên, mừng rỡ đến mức quên béng luôn lời dặn dò của Quý Hoài Chân, gọi lớn: "Cậu ơi!"

Bé giang rộng hai cánh tay, đang định chạy về phía Quý Hoài Chân thì đột nhiên bị nam nhân phía sau ôm chầm lấy. Chỉ nghe hắn hoảng sợ nói: "Tiểu Bảo đừng đi, bên ngoài nguy hiểm lắm."

Nam nhân này mang nét mặt rúm ró sợ sệt, dè dặt cẩn thận, khá là mắc chứng hoang tưởng, chẳng ai khác mà là người được ví như trăng sáng gió thanh, quân tử khiêm tốn Lục Thập Di ngày nào.

Nhưng đến khi hắn nhìn rõ người tới là Quý Hoài Chân xong lại đột nhiên buông tay ra.

Quý Hoài Chân lập tức xuống ngựa, khập khiễng nhào về phía Lục Thập Di và A Toàn. Lính gác đang định cản lại, nhưng vừa thấy Yến Trì theo sát ngay phía sau mới lùi trở lại. Quý Hoài Chân giận dữ không kìm nổi, trước tiên kéo A Toàn giấu ra sau lưng mình, rồi nắm cổ tay Lục Thập Di giật mạnh về phía mình, dùng giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe thấy mà gầm gừ: "Ngươi giở trò quỷ gì thế hả."

Lục Thập Di sợ sệt lắc đầu.

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, hai huynh đệ xưa nay vốn khắc khẩu này đột nhiên lại có được sự ăn ý không nên có.

Yến Trì theo sát phía sau đi tới, nhận lấy A Toàn từ tay Quý Hoài Chân bế lên. Đám thị vệ kia chắp tay hành lễ, gọi một tiếng "Yến Trì điện hạ". Vừa nghe tên này, Lục Thập Di lại ngớ ra, khó hiểu một chốc rồi sực tỉnh hiểu ra, lao thẳng đến ôm lấy cánh tay Yến Trì,

nhút nhát gọi: "Tướng công..." Hắn liếc nhìn Quý Hoài Chân, dường như là cố ý chọc tức y vậy.

Yến Trì: "..."

A Toàn không vui, nhìn Yến Trì, lên tiếng hỏi: "Tại sao hắn và cậu của con đều gọi người như vậy, tại sao người lại là tướng công của nhiều người thế?"

Yến Trì dở khóc dở cười, trong bụng thầm nghĩ cái này con phải đi hỏi cậu của con mới đúng.

Quý Hoài Chân lập tức càng thêm nổi trận lôi đình, bèn kéo Lục Thập Di qua, đi vào bên trong. Đám thị vệ theo sát phía sau, mặc cho Yến Trì ngăn cản, cũng không cho hai người có cơ hội ở riêng.

Thấy Quý Hoài Chân sa sầm mặt mày, Yến Trì bèn hỏi Lục Thập Di: "Ngươi có biết mình là ai không?"

Lục Thập Di gật đầu lia lịa, cố gắng kéo A Toàn qua.

A Toàn rưng rưng nước mắt, ấm ức nũng nịu nhìn Yến Trì: "Cha..."

"Ta là Lục Thập Di, con trai Lục Tranh, hai năm trước đi Sắc Lặc Xuyên nghị hoà, đã thành thân với ngài." Hắn lại liếc nhìn A Toàn, cười ngờ nghệch: "Đây là con út của ta. Ban đầu ta không tin, giờ xem ra là thật rồi, bằng không sao con trai ta lại gọi ngài là cha?"

Vẻ mặt Yến Trì cứng đờ, liếc mắt nhìn đầu sỏ gây tội đang không ngừng tỏa ra sát khí.

Quý đại nhân tự bê đá đập chân mình, sắc mặt đen như đáy nồi. Đúng lúc này, Lục Thập Di dường như cảm giác được nguy hiểm gì, bế thốc A Toàn cắm cổ chạy vào phòng.

A Toàn trong vòng tay hắn bỗng nhiên gào khóc thảm thiết.

Bé vừa khóc, Yến Trì cũng chẳng màng nghĩ ngợi nhiều. Dù người này điên thật hay giả, cũng phải đoạt A Toàn lại trước đã. Cậu vội vàng cùng Quý Hoài Chân đuổi theo, giành lấy A Toàn. Cứ tưởng theo sự cố chấp của một kẻ điên thì dù thế nào cũng phải giằng co một hồi, ngờ đâu Lục Thập Di vừa thấy Yến Trì lại đây thì vội vàng buông tay ra. A Toàn ôm chặt cánh tay Yến Trì, sụt sịt mách lẻo: "Cha, ban nãy hắn véo con, véo đau lắm ạ."

Yến Trì quay đầu nhìn, một tên thọt là Quý Hoài Chân cùng một kẻ ngốc là Lục Thập Di đang vật lộn với nhau. Kẻ trước không biết tự dưng lên cơn điên gì, đáng ra phải né thì lại không né; kẻ sau thấy con trai bị cướp mất, vội nhào đến cắn vào tai Quý Hoài Chân.

Yến Trì giật mình, đặt A Toàn xuống đất đặng đi can ngăn.

Ba người quấn lấy nhau, trong lúc hỗn loạn, Lục Thập Di chợt ôm cứng lấy Quý Hoài Chân, thì thầm vào tai y: "Bảo vệ thái tử, bắt giam Doanh Hoà."

Thần thái minh mẫn, giọng điệu sắc bén, đâu còn dáng vẻ ngơ ngác trước đó?

Sáu chữ gần như nghiến chặt răng mà phát ra này cũng lọt vào tai Yến Trì. Hai người đều thầm kinh ngạc, nhưng bề ngoài lại tỏ vẻ bình thản không đổi sắc, lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau. Đúng lúc này, một giọng nói thình lình vang lên chen ngang, không giận mà uy: "—— Lục Thập Di."

Một người đứng ngược sáng, chắp tay sau lưng ngoài cửa.

Quý Hoài Chân quay đầu nhìn, chính là đại ca của Yến Trì —— Doanh Hoà.

Y bất chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp Doanh Hoà ở Sắc Lặc Xuyên hai năm trước. Nam nhân này cởi trần úp sấp trên giường, để người khác xăm hình đầu sói lên lưng. Ánh mắt nhìn y lúc đó ngập tràn áp lực uy hiếp và tính công kích. Cảm giác ấy hệt như đang bước đi trên cánh đồng hoang tối mịt lại bị một con sói đói meo nhìn chằm chằm.

Hai năm không gặp, áp lực trên người Doanh Hoà không những không giảm mà thậm chí còn mạnh hơn, thấp thoáng đã có tư thái của bậc đế vương.

Ánh mắt Yến Trì tức khắc thay đổi. Cậu buông tay ra, cả người căng cứng, chầm chậm ngoái đầu nhìn. Hai nắm đấm siết chặt kia tuân thủ thi hành ý chí của chủ nhân bất cứ lúc nào, sẵn sàng đấm cho Doanh Hoà một cú thật mạnh vào mặt. Trước mắt cậu lại hiện lên mũi tên bắn trúng cha mình kia.

Thế nhưng Yến Trì lại nhịn xuống.

Doanh Hoà coi như không thấy, trầm giọng cất lời với Lục Thập Di: "Qua đây."

Yết hầu Lục Thập Di chuyển động, mang theo dáng vẻ ngốc nghếch khờ khạo ngoan ngoãn đi qua.

Lúc này Doanh Hoà mới mỉm cười thỏa mãn, cười bảo với Yến Trì: "Về rồi à? Trận chiến này đệ đã lập công lớn, đại ca đã mở tiệc tẩy trần đón đệ." Hắn lại làm như đột nhiên phát hiện ra Quý Hoài Chân, gật đầu với y: "Quý đại nhân cũng theo về rồi sao? Rất tốt."

Hắn không đề cập tới cái chết của Tô Hợp, không nhắc vụ quân Thát Đát vượt qua Kim Thủy truy đuổi, chuyện sai người chặn bắt A Toàn lại càng câm như hến. Trái lại hắn làm ra vẻ như không có gì xảy ra vô cùng điềm nhiên, nói rằng tối nay sẽ mở tiệc đón gió Yến Trì ngay tại đây, còn dặn dò Quý Hoài Chân hãy mời cả nhóm quần thần Đại Tề đi theo từ Lâm An đến đây.

Quý Hoài Chân vừa về, Lục Thập Di không còn gào thét chuyện A Toàn là con trai của hắn nữa, mà khép nép phục tùng rời đi cùng Doanh Hòa.

A Toàn nhút nhát nép phía sau Yến Trì, thấy Doanh Hoà dẫn Lục Thập Di rời đi, mới ngúng nguẩy bước ra, ôm chầm lấy đùi Quý Hoài Chân, nũng nịu nói: "Cậu ơi, con nhớ cậu lắm."

Quý Hoài Chân lập tức ngồi xổm xuống, hỏi thăm: "Tên to xác đó có bắt nạt con không, có tra hỏi con không?"

A Toàn mờ mịt hỏi lại: "Tên to xác nào ạ?"

Quý Hoài Chân chỉ tay vào Yến Trì: "Kẻ mặc đồ gần giống cha con ấy."

A Toàn lắc đầu: "Không ạ, hắn... hắn hỏi con tên gì, con trả lời theo lời cậu dặn, bảo là con tên Quý Vãn. Hắn bảo tốt lắm, còn xoa đầu con, hỏi con muốn làm con trai của ai. Con nói con là con trai của cậu, hắn lại bảo, rất tốt. Hắn còn nói, sau này con mang họ Lục, họ Quý, họ Thác Bạt đều được, nhưng không được mang họ Lý. Cậu ơi, thế là sao ạ? Tại sao con không được mang họ Lý?"

Nghe xong, sắc mặt Yến Trì và Quý Hoài Chân cùng lúc trầm xuống. Bốn mắt nhìn nhau, đều có chút không đoán được ý định của Doanh Hoà.

Yến Trì nói: "A Toàn hẳn là tạm thời được an toàn. Nghe ý của đại ca ta, dường như cũng không muốn cho người khác biết thái tử Đại Tề vẫn còn sống."

A Toàn lại nói: "Cậu ơi, cha con đang nói gì vậy, con nghe không hiểu, rốt cuộc con mang họ gì?"

Quý Hoài Chân dỗ dành: "Con muốn họ gì thì họ đó, cứ chọn chữ nào dễ viết ấy."

Yến Trì bế A Toàn lên, thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho Quý Hoài Chân. Đêm vừa buông xuống, liền dẫn Quý Hoài Chân cùng nhóm cựu thần Đại Tề đi dự tiệc, để Bạch Tuyết ở lại trông nom A Toàn.

Doanh Hoà không chỉ cho phép Lục Thập Di tham dự, mà còn dẫn Lục Tranh đến, để Lục Tranh ngồi ngay bên tay phải mình. Vị trí này vô cùng quan trọng, quả thực đang công khai cho bàn dân thiên hạ thấy một khi hắn lên ngôi, ghế thừa tướng chắc chắn nằm trong tay Lục Tranh.

Tuy nhiên ở tận Lâm An xa xôi vẫn còn một kẻ đang lom lom dòm ngó là Lý Mão, lấy danh nghĩa phục quốc tự lập làm vua. Quần thần Đại Tề không nhìn thấu cục diện sắp

tới, nào dám tuỳ tiện lên tiếng tỏ thái độ, chỉ có thể nơm nớp lo sợ mà giả lả ứng phó với Doanh Hoà.

Ngay khi Yến Trì đang định ngồi xuống cạnh Quý Hoài Chân, đột nhiên nhận ra đám quần thần Đại Tề đều dùng sắc mặt kỳ quái, nét mặt khó nói mà nhìn chằm chằm vào cậu. Ánh mắt quỷ dị qua lại trên người Quý Hoài Chân và Lục Thập Di. Lúc này cậu mới sực nhớ ra, trong mắt người ngoài Quý Hoài Chân và Lục Thập Di là kẻ thù không đội trời chung, mà Thác Bạt Yến Trì với Lục Thập Di mới là mối quan hệ thành thân trên danh nghĩa. Đáng lý cậu phải chung thuyền với Lục Thập Di, đối chọi gay gắt với Quý Hoài Chân như nước với lửa mới phải.

Lục Thập Di dường như không cảm nhận được những dò xét kia, hắn ngồi một mình một chỗ, ngờ nghệch nghịch ngợm ly rượu trên bàn.

Quý Hoài Chân nửa cười nửa không liếc nhìn Yến Trì. Lúc này Yến Trì đành phải bấm bụng đi đến ngồi xuống cạnh Lục Thập Di, thầm nghĩ đêm nay e là còn chưa yên đâu.

Chapter 113

Bữa tiệc khiến các quan viên Đại Tề đổ mồ hôi lạnh toát, cứ tưởng đây là Hồng Môn yến, giống như lúc được Azul thiết đãi ở Lâm An.

Ai ngờ Doanh Hoà gọi họ đến chỉ để tiếp đón tẩy trần, chỉ đến lúc bữa tiệc sắp tàn mới hỏi từng người về chức quan, trước đây làm gì, rồi cẩn thận an ủi một phen, bảo rằng họ đã chịu khổ trong tay bọn Thát Đát rồi, bảo họ mấy ngày tới nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt.

Doanh Hoà tuyệt nhiên không nhắc đến việc sắp xếp cho họ ra sao, có định xưng vương hay không, hay xử lý Võ Chiêu đế thế nào, mà lại rào đón trước với các vị đại nhân, chỉ nói rằng nếu xử lý công vụ có chỗ nào không hiểu, thì sẽ đích thân đến tận cửa bái phỏng.

Yến Trì chỉ ngồi nghe, không lên tiếng, chỉ liếc mắt cảnh cáo lúc Quý Hoài Chân sờ vào ly rượu.

Ngay lúc này, Lục Thập Di ngồi bên cạnh bỗng nhiên vuốt lên đùi cậu. Yến Trì giật mình, mặt lập tức trắng bệch, túm ngay lấy cổ tay hắn, bình thản nhìn sang. Lục Thập Di vẻ mặt thẫn thờ, vẫn cứ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào ly rượu trước mặt, Yến Trì gắp cho hắn món gì, hắn liền ăn món đó, thế nhưng bàn tay giấu dưới bàn lại khỏe lạ thường, cố chấp vùng vẫy.

Yến Trì hiểu ra gì đó, bèn buông tay.

Lục Thập Di bắt đầu viết chữ lên đùi cậu, đầu tiên viết chữ Quý, lại viết chữ Lục, tiếp đó viết tên đại ca cậu và tên Võ Chiêu đế, rồi hung hăng gạch chéo. Ban đầu Yến Trì

không hiểu là ý gì, sau thấy Lục Thập Di lại bật cười, mắt nhìn về hướng Lục Tranh, mới hiểu ra, khẽ gật đầu.

Yến Trì hơi suy nghĩ một chút, đứng dậy đi ra ngoài.

Trận tuyết cuối cùng rơi xuống trước khi Lâm An thất thủ, tuyết vừa rơi, mùa xuân sắp đến.

Mùa xuân ở Thượng Kinh đến sớm hơn, dưới mái hiên đã có chim én làm tổ. Cậu đứng trên ban công nhìn về phía đông, có thể thấy gác Phương Phỉ Tẫn, chỗ đó tối om, chỉ mường tượng ra hình dáng lờ mờ.

Nhưng trong lòng Yến Trì lại có dự cảm, nơi đó sẽ nhanh chóng sáng lên thôi, không chỉ riêng gác Phương Phỉ Tẫn, mà lấy Thượng Kinh làm trung tâm, mảnh đất đầy rẫy vết thương này cũng sẽ bừng sáng.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Yến Trì không cần quay đầu cũng biết người tới là ai.

Doanh Hoà nồng nặc mùi rượu, nhưng bước đi lại điềm tĩnh. Nhìn dáng vẻ hai cánh tay hắn đè lên lan can chắc là có hơi mệt, nhưng giữa hàng mày lại sáng rực rỡ, hắn chỉ tay về phía tây. Nơi đó là chỗ ở của bách tính, không ít căn nhà đang thắp đèn dầu, nhìn từ xa, tựa như những đốm lửa nhỏ bập bềnh giữa biển khơi mênh mông.

Hắn cất lời: "Đêm đầu tiên đại ca đến Thượng Kinh, chỗ đó tối đen, chẳng có lấy một bóng người, tùy tiện chọn một căn nhà bước vào, quẹt tay lên bàn là đầy tro bụi. Đại ca liền phái tướng sĩ vào đó ở. Sau này người dần dần đông lên, ta mới bảo tướng sĩ chuyển sang chỗ khác. Người đông rồi, thì có người bắt đầu buôn bán, đường sá chợ búa cũng

theo đó mà mở ra. Tiểu Yến, đệ nói xem đại ca cần bao lâu mới có thể làm được 'ngoài đồng không kẻ đói, đi đường không nhặt của rơi'?"

Yến Trì im lặng hồi lâu, rồi đáp: "Không ai có thể làm được."

Doanh Hoà mỉm cười, không tỏ ý kiến gì với câu nói này, lại hỏi: "Đệ có còn nhớ lúc trước đệ cùng a nương đưa đại ca đến Thượng Kinh làm con tin thì ở chỗ nào không?"

Yến Trì đưa một tay chỉ về phía đông, chỗ đó cũng tối đen, vốn dĩ là khu chợ sầm uất vàng thau lẫn lộn.

Đáng lý ra một nơi thế này không nên dùng để tiếp đón sứ thần và con tin nước khác, huống hồ còn liên quan đến chuyện đại sự bang giao hai nước. Thế nhưng mười năm trước quốc lực Đại Tề đương lúc thịnh vượng như mặt trời ban trưa, làm sao coi Di Nhung ra gì.

Bọn họ đến đây làm con tin, chịu đủ mọi chèn ép, ghẻ lạnh.

"Mùa đông ở Thượng Kinh rất lạnh, chúng ta bị bớt xén than củi, người Tề canh gác chúng ta mang số than lẽ ra chia cho chúng ta đem đi đổi tiền, tay của nương đều là vết nứt nẻ." Yến Trì lẩm bẩm, trước mắt lại hiện lên cảnh tượng Diệp Hồng Ngọc ôm lấy bàn chân cậu sưởi ấm vào mùa đông.

"Đệ đã đi xem chỗ khác chưa? Nếu đã đi chỗ khác xem rồi, thì sẽ biết những ngày tháng của chúng ta vẫn còn coi là tốt chán. Lúc ấy đại ca đã thề, nếu có ngày quay lại Thượng Kinh, nhất định phải quậy cho nơi này long trời lở đất." Sắc mặt Doanh Hoà sầm xuống, đưa mắt ngắm nhìn trời đất trước mặt, trầm giọng nói: "Trong lòng đệ có làng Bằng Lan, trong lòng đại ca cũng có, làng Bằng Lan của đệ ở Vấn Dương, còn làng Bằng Lan của

đại ca lại là cả thiên hạ này. Đệ vì làng Bằng Lan của mình mà không màng được mất, đại ca cũng vậy. Kẻ nào cản đường ta, ta sẽ diệt trừ kẻ đó."

Nghe đến ba chữ "làng Bằng Lan", Yến Trì im lặng không nói gì, qua hồi lâu, đột nhiên mỉm cười.

Doanh Hoà nhìn sang, Yến Trì cũng nhìn lại. Lúc bốn mắt nhìn nhau, Yến Trì như đang nhìn một người xa lạ, vừa hay Doanh Hoà cũng phát hiện ra mình không đoán thấu được suy nghĩ của Yến Trì nữa. Trước kia luôn nghĩ tâm tư Yến Trì trong sạch, đối với hắn mà nói là một kẻ dễ bề nắn bóp lợi dụng. Thế nhưng khi Yến Trì đã có người để nhung nhớ trong lòng, có chuyện để cố chấp không buông, thì những tranh đoạt lợi ích, những toan tính vướng mắc mới nổi lên mặt nước, bày ra rành rành đầy máu me trước mắt hai người.

Giây phút này không hề đến vào lúc hai năm trước Doanh Hoà mặc kệ Ngao Vân tính kế Yến Trì, cũng chẳng đến vào lúc Quý Hoài Chân chỉ rõ chuyện Doanh Hoà muốn dồn cậu vào chỗ chết, mà phải là mũi tên bắn lén nhắm vào Tô Hợp hai năm sau này, là tiếng gọi "Hồng Ngọc" khi cha hấp hối, đến muộn màng nhưng đủ đâm vỡ chút ảo vọng khẩn cầu cuối cùng trong lòng Thác Bạt Yến Trì đối với người đại ca từng liều mạng cứu cậu này.

Yến Trì đột nhiên nói: "Cha trước khi chết từng bảo, huynh không phải người con ngoan, chẳng phải người đại ca tốt, nhưng định sẵn sẽ là một vị hoàng đế tài ba. Ông ấy biết mọi chuyện."

Nghe Yến Trì nhắc tới lời trăng trối của Tô Hợp, vẻ mặt Doanh Hoà lại trầm xuống mấy phần, Yến Trì thế mà lại nhìn ra một tia bi thống giữa đuôi mày khoé mắt hắn.

Yến Trì không khỏi nghĩ thầm, hoá ra người máu lạnh nhẫn tâm như đại ca của cậu, người tận tay đẩy cha ruột vào chỗ chết, khi nghe tin cha mình cũng sẽ chạnh lòng.

Doanh Hoà im lặng hồi lâu, cất tiếng hỏi: "Trước khi chết ông ta có đau đớn không?"

Yến Trì lại đáp: "Ta sẽ không nói cho huynh biết đâu, huynh đã không còn tư cách hỏi những chuyện này nữa rồi."

Doanh Hoà lại mỉm cười.

"Đệ trách đại ca không màng tình cha con, thủ đoạn tàn độc. Thế nhưng năm xưa khi đại ca bị đưa đến Thượng Kinh làm con tin, chịu đủ nhục nhã, thì tình cha con còn lại được mấy phần? Thứ đó vốn dĩ hư vô mờ mịt, lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ vì lợi ích... Thứ đó đệ và Ngao Vân đều có, chỉ riêng đại ca chưa từng được nếm trải."

Doanh Hoà vừa cười vừa gõ gõ lên vết đứt trên lông mày.

"Tiểu Yến, công ơn nuôi dưỡng đại ca nợ nương của đệ, tình nghĩa anh em nợ đệ, đã trả sạch sẽ từ cái năm rời khỏi Thượng Kinh đỡ thay đệ nhát đao này rồi."

Yến Trì kìm nén nước mắt, quay người rời đi.

Hai huynh đệ một người bước về trước, một người lùi về sau, một người hướng ra ánh sáng, một người đi vào bóng tối. Doanh Hoà đưa lưng về phía Yến Trì, ngắm nhìn Thượng Kinh bừng bừng sinh cơ trước mắt, Yến Trì thì đi ngược lại, bước về phía đám triều thần Đại Tề say khướt, và một Quý Hoài Chân đang dõi theo cậu.

Hai người từ đây đường ai nấy đi.

Trong phòng, Quý Hoài Chân thấy Doanh Hoà đi theo Yến Trì ra ngoài, liền mượn cớ kính rượu, khập khiễng đi tới bên cạnh Lục Tranh. Trong tay bị nhét thứ gì đó, Quý Hoài Chân bình thản cất đi, thấy Yến Trì quay lại, mới ngồi về chỗ cũ.

Bị gió thổi qua, Yến Trì đã hơi say, hoặc cũng có thể chưa say, chỉ là thâm tâm cậu tự nhủ bản thân nên mượn cơn say mèm này để nghỉ ngơi một chút.

Cậu đi thẳng tới bên cạnh Quý Hoài Chân, lên tiếng: "Lại đây, ta cõng huynh về."

Vừa dứt lời, chỉ cảm thấy có vô số ánh mắt lại nhìn sang.

Đối với người Di Nhung mà nói, Yến Trì là ứng cử viên vô cùng chói lọi cho ngôi vị hoàng đế. Đối với người Tề mà nói, Lý Mão còn chưa biết có làm nên chuyện hay không, nếu muốn giữ mạng, muốn xoay xở bảo toàn thực lực để ngày sau Lý Mão phục quốc sử dụng, thì cần phải nhanh chóng chọn phe giữa hai vị hoàng tử Di Nhung mới được.

Ai ai cũng biết quan hệ giữa Thác Bạt Yến Trì và Lục Thập Di. Thấy Lục Thập Di tuy bị Quý Hoài Chân hành hạ đến ngu dại nhưng vẫn còn sống sờ sờ ra đó, thế mà vị Thất hoàng tử Di Nhung kia lại bỏ mặc thê tử kết tóc, say rượu xong lại chạy đến chỗ Quý Hoài Chân!

Quý Hoài Chân là hạng người nào?

Đó là kẻ khiến Thất hoàng tử Di Nhung hận đến thấu xương, bị cậu bắn một mũi tên ngay trước trận để báo thù cho ái thê đấy.

Nay Yến Trì một bước lên mây, đáng lẽ phải trợn trừng mắt phẫn nộ, ra sức hành hạ chèn ép tên Quý Hoài Chân từng giam cầm thê tử mình suốt hai năm mới đúng! Sao bây giờ lại còn quỳ một gối trước mặt người ta, đòi cõng y cơ chứ!

Có người xì xào: "Cứ nhìn xem đã, hồi trước ở Lâm An dưới mí mắt bọn Thát Đát, hai người này đã là lạ rồi, chưa thể vội vàng kết luận được."

Một người khác tuy gật đầu hùa theo, nhưng cũng đưa ra quan điểm trái chiều: "Chưa chắc, hồi đó vị Thất hoàng tử kia thâm nhập vào doanh trại địch chính là để tìm Lục Thập Di, ta thấy việc cứu Quý Hoài Chân từ trong tay bọn Thát tử cũng là vì y biết được tung tích của Lục Thập Di thôi."

Yến Trì thính tai hơn người, nghe không sót một chữ những lời bàn tán xì xào kia. Cậu lại liếc nhìn Quý Hoài Chân, đành phải cắn răng đứng lên, xoay chân đi về phía Lục Thập Di.

Cậu nói với Lục Thập Di: "Đi thôi, đến lúc về rồi."

Lục Thập Di lơ ngơ gật đầu, lại lấy vài trái cây từ trong mâm, ngây dại cười nói: "Cho Tiểu Bảo, mang về cho Tiểu Bảo."

Các quan viên Đại Tề mang tâm trạng ngổn ngang nhìn bóng lưng Lục Thập Di rời đi, thi nhau cảm thán một bậc quân tử khiêm nhường thế mà lại rơi vào kết cục ngây dại.

Yến Trì không dắt Lục Thập Di, Lục Thập Di cũng chẳng cần Yến Trì dắt. Vừa đến chỗ không người, ánh mắt hắn liền trầm xuống, mặc cho trái cây trong tay rơi lả tả xuống đất. Suốt chặng đường cả hai không nói một lời, quay về căn phòng nơi Doanh Hoà giam giữ

Lục Thập Di. Lục Thập Di ngồi trên giường, trầm giọng bảo Yến Trì: "Ngươi đi đi, một lát nữa đại ca ngươi đến bây giờ."

Yến Trì đáp: "Huynh ấy về ta sẽ đi ngay."

Lục Thập Di tủm tỉm cười nói: "Ngươi mà còn không đi, Quý đại nhân sắp vác đao đến giết người rồi. Ta thấy y tuy thành kẻ thọt, nhưng cũng chẳng vướng bận gì, hôm nay lúc đánh ta là đánh sống đánh chết đấy."

Hắn mệt mỏi nở nụ cười, đây là khoảnh khắc thư giãn hiếm hoi trong suốt thời gian qua.

Doanh Hoà không có ở đây, Lục Thập Di liền thôi căng thẳng, nhưng vẫn cảnh giác, luôn luôn chú ý động tĩnh bên ngoài, nói với Yến Trì: "Đại ca ngươi bắt ta về xong, liền lợi dụng ta để uy hiếp cha ta làm rất nhiều chuyện cho hắn. Ta chỉ có giả điên giả dại mới có thể sống sót dưới tay hắn, nếu ta đoán không lầm, ban đầu hắn vốn định giết ta."

Yến Trì lắc đầu: "Huynh ấy sẽ không giết ngươi đâu."

Yết hầu Lục Thập Di nghẹn lại, vẻ đau khổ thoáng qua đáy mắt, nhưng ngay sau đó đã khôi phục vẻ bình thường, tiếp tục nói: "Ngươi nói với Quý Hoài Chân, hoàng đế chắc chắn phải chết, với tâm cơ thủ đoạn của đại ca ngươi, nếu hắn muốn nịnh bợ người Tề thì sẽ không đích thân ra tay đâu. Nhất định phải giữ mạng A Toàn từ trong tay hắn, giữ được A Toàn, Đại Tề mới còn hy vọng."

Vừa dứt lời, Yến Trì liền dùng vẻ mặt phức tạp nhìn sang, hỏi: "Ngươi có biết ta là ai không?"

Lục Thập Di sửng sốt một chút, mới cúi đầu cười cô đơn: "Đúng là quýnh lên đâm quàng, lại quên mất ngươi cũng là người Di Nhung. Ta cứ luôn nghĩ, mẹ ngươi là Diệp Hồng Ngọc, ngươi sẽ hướng về phía người Tề. Thôi bỏ đi, ta xin điện hạ cứ nể tình A Toàn là cháu ngoại của Quý Hoài Chân mà truyền lại lời này cho y, y tự khắc biết phải làm gì."

"Không cần ngươi nói, ta cũng sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ A Toàn." Yến Trì nhìn thẳng Lục Thập Di, "Chỉ là ngươi muốn tìm cách lật đổ đại ca ta, sau khi lật đổ rồi thì sao? Ngươi định giết huynh ấy, cầm tù huynh ấy, hay giữ huynh ấy lại bên cạnh? Ngươi muốn tự làm hoàng đế, hay muốn phò tá A Toàn? Hoặc là chạy đến nương nhờ Lý Mão? Lý Mão là minh quân trong lòng ngươi cơ mà, A Toàn làm sao làm hoàng đế được... Rốt cuộc ngươi muốn phục quốc, hay muốn để bách tính được sống những ngày tháng yên bình như cái tên của chính ngươi."

Lời lẽ sắc bén từng câu từng chữ, khiến Lục Thập Di nhất thời cứng họng.

Lúc này Yến Trì mới nhận ra, người trước mặt này ở một phương diện nào đó, thế mà còn ngoan cố và cực đoan hơn cả Quý Hoài Chân của cậu. Cái liếc mắt từ xa đánh động phàm tâm thiếu niên trong Tuệ Nghiệp quán ngày nào, dường như đã là chuyện của kiếp trước.

Ngay lúc này, Lục Thập Di đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Yến Trì, thẳng thừng nói: "Nói nhiều như vậy, rốt cuộc là ngươi muốn làm hoàng đế sao? Ngươi lấy gì để bắt ta cam tâm tình nguyện chắp tay dâng giang sơn cho ngoại tộc."

Yến Trì không nói gì.

Sát vách không biết ai dọn vào ở mà đang lục tung tủ hòm lên, còn đấm thùm thụp vào tường mấy cái, bày ra cái điệu bộ nếu không ồn ào đến mức làm cho Yến Trì phải ló mặt ra thì không chịu thôi. Yến Trì cất cao giọng: "Huynh ngủ trước đi!"

Lúc này tiếng động mới yên tĩnh lại.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, bóng dáng Doanh Hoà in lên giấy dán cửa sổ. Quay đầu lại nhìn, Lục Thập Di đã rúc vào góc tường, khúm núm ôm gối ngồi xổm. Yến Trì thở dài, đứng dậy rời đi, lướt ngang qua Doanh Hoà vừa đẩy cửa bước vào, rồi cất bước đi sang phòng bên cạnh.

Vừa mới bước vào, một thanh kiếm đã chắn ngang, chỉ thẳng vào yết hầu Yến Trì.

Chuôi kiếm được nắm bởi những ngón tay thon dài rõ khớp của Quý Hoài Chân.

Tuy Quý đại nhân thọt nhưng khí thế oai phong, từng bước ép sát. Y dùng một thanh trường kiếm dồn thất hoàng tử Di Nhung kia vào tận góc tường.

Yến Trì liếc nhìn mũi kiếm sắc bén kia, bất đắc dĩ nói: "Huynh có trách ai cũng không thể trách ta được, lúc trước là do huynh lừa ta, dùng thân phận của hắn để thành thân với ta. Huynh tự chuốc lấy cực khổ, không thể trút giận lên đầu ta được."

"Ai thèm trút giận lên đầu ngươi, rõ ràng là ta đang đe doạ." Quý Hoài Chân hạ thấp giọng, lấy từ trong ngực ra một bức mật thư, gập đôi lại, đặt lên lưỡi kiếm trượt về phía Yến Trì. Y hất cằm, ra lệnh: "Viết cái gì, đọc ta nghe, thanh kiếm trong tay ta không có mắt đâu, ngươi đừng hòng lừa ta. Tuy đại nhân nhà ngươi không biết nhiều chữ, nhưng cũng nhận mặt được vài chữ đấy."

Yến Trì đón lấy bức thư, đột ngột áp sát tới, chộp lấy cổ tay Quý Hoài Chân, dễ dàng tước vũ khí của y rồi ôm ghì vào lòng.

Cậu khẽ lắc đầu, đưa ánh mắt ra hiệu đại ca mình đang ở phòng bên, sau đó hỏi: "Tên mình huynh có biết viết không?"

Bốn mắt nhìn nhau, Quý Hoài Chân chỉ cười, không tiếp lời, bày ra vẻ mặt như thách thức "ngươi làm gì được ta". Trông dáng vẻ ấy của y khiến Yến Trì tức anh ách mà lại hết cách, đành phải tìm giấy bút, ôm eo kéo y ngồi xuống.

Dưới ánh nến lờ mờ, Thác Bạt Yến Trì gạt đi sát khí quanh người, búi cao mái tóc dài, để vài lọn tóc xõa trước trán. Bàn tay vốn chỉ quen cầm kiếm giương cung kia, đây là lần đầu tiên cầm bút tre dưới sự chăm chú của Quý Hoài Chân, nắn nót từng nét viết xuống hai chữ, điềm nhiên nói: "Viết xong rồi, đây chính là tên huynh."

Quý Hoài Chân cúi đầu nhìn lướt qua, cười nhạo: "Điện hạ, Quý Hoài Chân là ba chữ, ngươi chỉ viết có hai chữ, chẳng lẽ đêm nay uống nhiều quá nên đếm cũng không biết đếm rồi à?"

Y nhận ra tên Yến Trì, thấy hai chữ này không phải là hai chữ Yến Trì, liền đoán chắc không phải lời hay ý đẹp gì, tám phần là kẻ lừa đảo, dâm tặc, khốn khiếp gì đó.

Yến Trì không nhịn được cười, ngẫm nghĩ một lát bèn viết xuống ba chữ, rồi nói: "Đây mới là tên huynh."

Quý Hoài Chân nhìn lướt qua, lần này thì im lặng.

Y cũng biết viết tên mình, không chỉ vậy, y còn nhận ra Yến Trì viết một chữ "làng". Trước đây khi ra tiền tuyến đốc chiến, cần phải đọc chiến báo, chữ này thường xuyên

xuất hiện trong đó. Tuy không nhận biết hết mặt chữ, nhưng y sẽ bảo người khác đọc cho nghe, lâu dần thì nhớ được mặt chữ này.

Quý Hoài Chân biết ba chữ này là gì rồi.

Cả hai nhìn chằm chằm ba chữ này ngẩn người. Ba chữ này nói gần cũng không gần, nói xa cũng không xa. Gần đến mức chỉ cần vứt bỏ tất cả, Yến Trì có thể lập tức đưa Quý Hoài Chân cao chạy xa bay, nhưng cũng xa đến mức nếu rời đi vào lúc này, sẽ có vô số người vì họ mà mất mạng, nửa đời còn lại chắc chắn ngày ngày phải sống trong cảnh nơm nớp lo sợ dưới sự truy sát của Doanh Hoà, vĩnh viễn chẳng thể đặt chân đến vùng đất mà thâm tâm hằng mong ngóng này.

Quý Hoài Chân đột nhiên lên tiếng: "Không thể phủ nhận, hắn là một hoàng đế tài ba, so với Lý Mão, so với A Toàn, hay so với Võ Chiêu đế thì lại càng xuất chúng."

Yến Trì không tỏ ý kiến, vừa định cất giấy bút đi, thì cách một bức tường đột nhiên vang lên một tiếng rên rỉ.

Tiếng kêu vừa ngắn vừa dồn dập xen lẫn tiếng nức nở kìm nén, dường như là đã vượt quá giới hạn chịu đựng, kêu xong một tiếng liền nín bặt không chịu kêu nữa.

Quý đại nhân trăng hoa mây gió đã chán chê, làm sao lại không nghe ra âm thanh này là hai người phòng bên đang hành sự chứ. Y im lặng hồi lâu, Yến Trì cũng im lặng theo. Sắc mặt Quý Hoài Chân vô cùng kỳ quái, như thể sợ Doanh Hoà nghe không thấy, y cố tình cất cao giọng: "Đại ca ngươi đúng là người làm nên nghiệp lớn, ngay cả tên ngốc mà cũng ngủ cho bằng được."

Vẻ mặt Yến Trì trở nên vi diệu, luôn cảm thấy câu nói này đang chửi lây sang cả mình.

Lục Thập Di là tên ngốc, Quý Hoài Chân lại là tên thọt, còn là một tên thọt đi theo cậu lặn lội đường xa từ Lâm An trở về, chẳng lẽ cậu lại táng tận lương tâm đến mức vừa về đến nơi đêm đầu tiên đã lôi người ta ra ngủ hay sao.

Thác Bạt Yến Trì tu luyện hai năm, cuối cùng vẫn không bị Quý đại nhân lây thói hư tật xấu, nhưng chưa tu luyện được đến độ mặt dày vô sỉ trong chuyện giường chiếu, lập tức hậm hực buông tay.

Vừa định đi chỗ khác nghỉ ngơi, Quý Hoài Chân đã túm cậu lại, cọ xát vào người cậu.

Yến Trì còn trẻ tuổi sung mãn, trên người có phản ứng gì không thể giấu giếm được, chớp mắt đã bị Quý Hoài Chân nắm thóp. Chỉ nghe y ẩn ý buông lời trêu ghẹo: "Họ Thác Bạt nhà các ngươi có phải có sở thích kỳ quái gì không, cứ thấy tên ngốc với tên thọt là không kiềm chế được bản thân à."

Chapter 114

Quý Hoài Chân treo lên người Yến Trì, cậu liền đưa tay vững vàng đỡ lấy y. Cậu chỉ nhìn y một cái thật sâu rồi đặt người lên giường, khàn giọng nói: "Nghỉ ngơi thôi, bức tường này mỏng lắm, để lúc khác nói sau."

Quý Hoài Chân bèn gặng hỏi: "Để lúc khác là lúc nào? Lúc khác nói chuyện gì cơ?"

Yến Trì không đáp, chỉ hít sâu một hơi, quay lưng về phía Quý Hoài Chân ngồi bên mép giường. Đôi vai rộng căng cứng, hai bàn tay đè chặt lên đầu gối, cố gắng xoa dịu luồng hơi nóng rạo rực sau khi động tình. Hai người phòng bên dường như cũng ý thức được vách tường này không cách âm nên tiếng động đã nhỏ đi nhiều, chỉ thi thoảng mới nghe thấy một hai tiếng rên rỉ nghẹn ngào nhẫn nhịn cùng với tiếng ván giường va đập khi không kìm nén được động tác.

Quý Hoài Chân lại từ phía sau dán sát tới, cất lời hỏi: "Ngươi cũng xăm đầu sói à?"

Yến Trì im lặng gật đầu, nhưng hai tai lại đỏ bừng lên một cách khó hiểu, cậu giải thích: "Trong bộ tộc của chúng ta, hoàng tử lập được chiến công mới có thể xăm đồ đằng lên người. Sau khi ta dẫn quân đánh thắng trận đầu tiên liền xăm nó."

Quý Hoài Chân "Ồ" lên một tiếng, lại gặng hỏi: "Thế là đầu sói của ngươi lớn hơn, hay của đại ca ngươi lớn hơn?"

Yến Trì: "..."

Quý Hoài Chân trưng ra vẻ mặt vô tội.

Rõ ràng là một câu nói hết sức bình thường, thế nhưng ánh mắt giả bộ ngây thơ của Quý Hoài Chân khi liếc nhìn qua lại khiến câu đó nghe cứ sai sai thế nào, luôn có cảm giác y đang ẩn ý chuyện khác. Yến Trì nhịn hết nổi, thốt lên một câu khó hiểu: "Sao ta biết được, không lẽ trước khi xăm còn phải lôi ra so sánh à..."

Cậu nhận ra điều gì đó, quay lại nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, giọng điệu quái gở: "Hình xăm của huynh ấy năm xưa huynh cũng chỉ mới nhìn lướt qua một lần, sao lại nhớ rõ thế hả."

Lần xoay người này vừa khéo trúng ngay ý đồ của y, đúng là tự chui đầu vào lưới.

Quý Hoài Chân không biết từ lúc nào đã sáp lại gần, hai người kề sát bên nhau, hơi thở quyện vào nhau. Yến Trì chỉ cần tiến tới trước một chút, cúi đầu xuống thêm một chút, là có thể hôn lên môi Quý Hoài Chân, gần đến mức cậu có thể ngửi thấy hơi rượu thơm nồng khi y nói chuyện.

Quý Hoài Chân hạ thấp giọng hỏi: "Ngươi nói xem, Lục Thập Di làm việc kín kẽ cẩn mật là thế, lúc làm chuyện này có nhịn được không. Chẳng phải sẽ bị đại ca ngươi hành hạ đến chết đi sống lại sao, ta có cảm giác đại ca ngươi bóp một cái là bẻ gãy luôn eo hắn rồi ấy chứ."

Yến Trì im lặng trong giây lát, chợt nói: "Hứa đại phu dặn cơ thể huynh không thể uống rượu được nữa đâu, phải tịnh dưỡng cho đàng hoàng đấy."

"Biết rồi." Quý Hoài Chân không mấy bận tâm, đầu óc trên mây nhìn Yến Trì một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng không nhịn được mà cất giọng dỗ ngọt dụ dỗ: "Cởi đồ ra cho ta xem thử, không chừng nhìn qua một lần, sau này ta chỉ nhớ của mỗi ngươi thôi."

Yến Trì không động đậy, nhưng yết hầu lại nhấp nhô.

Quý Hoài Chân bật cười khùng khục, vẫn chưa nhận ra ánh mắt nguy hiểm của Yến Trì đang phóng tới. Y vươn tay cởi cúc áo trên chiếc áo ngoài của cậu, vừa gỡ được một nút liền bị người ta tóm chặt lấy. Ngước đầu lên nhìn, chợt thấy đôi mắt Yến Trì đen láy, nhuốm đầy dục vọng, dường như có thứ gì đó bị dồn nén bấy lâu đang gào thét cựa quậy bên trong, mang đến cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Cậu cho Quý Hoài Chân cơ hội cuối cùng, khàn giọng nói: "Ngủ đi, huynh nghỉ ngơi trước đi."

Quý Hoài Chân chẳng tốn sức lực gì đã vùng tay thoát khỏi cái nắm của cậu. Khi chiếc áo ngoài vừa trút bỏ, y liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ. Những năm qua Yến Trì dãi nắng dầm sương, bờ vai rắn chắc ra không ít. Đặc biệt là tấm lưng cơ bắp rõ ràng cực kỳ thu hút ánh nhìn ấy. Đó là chưa kể đến chiếc đầu sói uy phong, sống động như thật chiếm trọn một mảng lớn trên đó.

Bàn tay Quý Hoài Chân mơn trớn lên trên, lướt qua từng sợi lông sói được xăm khắc tỉ mỉ, lướt qua đôi mắt vua sói tuyệt đẹp nhưng tràn trề dã tính đầy tính công kích giống hệt như Yến Trì.

Nhìn ánh mắt trần trụi mà hiểu ngầm của Quý Hoài Chân, Yến Trì cứ tưởng ngay giây tiếp theo y sẽ kéo mình ngã nhào xuống giường, làm ra những chuyện hoang dâm trụy lạc nhất cho thống khoái. Nào ngờ y lại đột nhiên ôm chầm lấy cậu.

Khuôn mặt Quý Hoài Chân áp vào vai Yến Trì, y thẫn thờ một lúc, chợt lên tiếng: "... Chẳng biết đến bao giờ mới có cơ hội vượt qua dãy núi Thương Ngô một lần nữa. Ngươi có còn nhớ căn nhà gỗ mà chúng ta từng ngủ không, đêm đến gió lùa bốn phía, phải dém kỹ chăn, ôm nhau ngủ mới ấm áp được."

Vừa dứt lời, y liền bị người ta ôm chầm lấy.

Đôi cánh tay vững chãi như tường đồng vách sắt siết chặt lấy y, sức lực lớn đến mức dường như muốn khảm Quý Hoài Chân sống sờ sờ vào chính thân thể mình, máu thịt hoà làm một thể mới chịu thôi.

Yến Trì bỗng nhiên hôn Quý Hoài Chân như phát điên, cúi đầu tìm kiếm môi y, ôm chặt rồi ấn người xuống giường.

Hai bờ môi vừa mới chạm nhau đã như nắng hạn gặp mưa rào, hôn thế nào cũng không thấy đủ. Yến Trì lại càng hoang dại thô bạo. Một tay cậu rảnh rỗi bóp cằm Quý Hoài Chân ép y phải mở miệng, mặc kệ y có thở nổi hay không, có thấy đau hay không, chỉ dùng kiểu hôn liều mạng này để bắt Quý Hoài Chân phải tiếp nhận toàn bộ con người mình.

Hai người ôm chặt lấy nhau lăn lộn trên giường, ban đầu Yến Trì chiếm thế thượng phong, hung hăng đè đối phương dưới thân, vừa hôn vừa thúc tới. Quý Hoài Chân chỉ hơi lùi lại một chút, cậu liền không chịu buông tha mà bám riết đuổi theo. Quý Hoài Chân tìm chuẩn thời cơ lật ngược tình thế, leo lên trên cưỡi ngang người Yến Trì, xốc cậu kéo dậy, làm cậu ngửa đầu cậu ra sau rồi hôn lên xương chân mày của cậu.

Trong phòng vang lên tiếng nước bọt ướt át khi hôn nhau cùng tiếng thở dốc nặng nề, so với động tĩnh hành sự của hai người ở phòng bên cạnh cũng chẳng hề kém cạnh chút nào.

Giữa cơn ý loạn tình mê, khó khăn lắm mới tách nhau ra được, Yến Trì đang định tiếp tục đuổi theo hôn tới thì Quý Hoài Chân đã lên tiếng nhắc nhở: "Nhỏ tiếng một chút, bức tường ở đây mỏng lắm."

Tường mỏng, nhưng lại chẳng mỏng bằng da mặt của Yến Trì.

Hai tai cậu lại càng đỏ lên thêm, vùi đầu vào người Quý Hoài Chân hít sâu một hơi. Thế nhưng dù làm gì cũng chẳng thể dập tắt được lửa dục đang ngày một bùng cháy dữ dội trong cơ thể. Cậu luống cuống xé quần áo của Quý Hoài Chân, hễ để lộ ra chỗ nào là cậu lại hôn lên chỗ nấy.

Quý Hoài Chân túm nhẹ tóc cậu kéo về phía sau, cười trêu ghẹo: "Điện hạ, nhẹ tay chút, ta vẫn đang là thương binh đấy."

Thế nhưng đã quá muộn, Yến Trì vốn đã cho y cơ hội kêu dừng từ lâu rồi.

Nhận ra Yến Trì đã lột sạch chiếc áo nửa thân trên của mình, Quý Hoài Chân chợt nói: "Tắt đèn đi."

Yến Trì nằm trên người y thở dốc, biết y đang e ngại chuyện gì, bèn búng ra một luồng gió từ ngón tay, căn phòng tức thì tối sầm lại. Nụ hôn của Yến Trì lại lần nữa phủ xuống. Cậu đè lên người Quý Hoài Chân, vòm lưng cong lên. Trong phòng lúc này tối đen, nhìn không rõ diện mạo, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc lộn xộn, đắm chìm trong tình dục của cậu. Quý Hoài Chân có cảm giác như đang có một con sói nằm rạp trên người mình.

Nụ hôn trượt dần xuống từng tấc một, rồi dừng lại trên vết sẹo do trúng tên vô cùng xấu xí trước ngực Quý Hoài Chân.

Có thứ gì đó nong nóng tuôn rơi trên vết sẹo, thi nhau tuôn trào, rơi xuống bất chợt. Quý Hoài Chân nhận ra đó là gì, bèn nở nụ cười khổ sở: "Đang yên đang lành, sao ngươi lại khóc rồi."

Yến Trì chẳng ho hé một lời, chỉ không ngừng hôn tới hôn lui lên vị trí đó.

Rõ ràng không nhìn thấy nét mặt cậu lúc này, nhưng chẳng hiểu sao, Quý Hoài Chân chợt nhớ lại thuở mới đến Sắc Lặc Xuyên vào hai năm trước. Trong buổi lễ tế thần đầu tiên, hai người đã đánh cược với nhau. Thác Bạt Yến Trì bắn trượt cả ba mũi tên, chịu thua trận đấu nhưng lại thắng vụ cá cược. Lúc ấy, ánh mắt cậu ngập tràn vẻ xót xa khi gọi tên A Diệu và hôn y.

Y ôm Yến Trì kéo xốc cậu lên người mình lần nữa, cả hai cực kỳ ăn ý tìm đến môi đối phương.

Quần lót dưới háng vừa bị kéo tuột xuống, bàn tay Yến Trì đã vươn lên, ấn chặt gốc đùi Quý Hoài Chân vừa nắn vừa xoa. Kế đó, cậu lật sấp người y lại, ngay lúc đang định tạo thành tư thế quỳ bò, lại nghe Quý Hoài Chân lười biếng nói: "Điện hạ, chân thần thọt rồi, quỳ chống không nổi nữa đâu."

Vừa nhớ tới cái chân này bị thọt vì ai, người đang đè trên thân y lại rơi vào im lặng.

Quý Hoài Chân cứ mở miệng là gọi "điện hạ" ngọt xớt để dỗ dành, thế nhưng y cũng thật sự biết cách xát muối vào tim Yến Trì.

Thấy bộ dạng này của Yến Trì, Quý Hoài Chân đâm ra hối hận, vội vàng chữa cháy: "Ta thấy cái giường này cũng không được chắc chắn, đại ca ngươi bên kia rung lắc vài cái thôi mà bên chúng ta đã nghe rõ mồn một rồi."

Lúc đầu Yến Trì còn có thể đùa giỡn, đấu khẩu vài câu với Quý Hoài Chân, mãi đến khi chạm vào vết thương do trúng tên trước ngực y, cậu mới trở nên im lặng. Cho dù Quý Hoài Chân có trêu ghẹo thế nào cũng khó lòng xua tan cảm giác đau nhói âm ỉ nơi đáy lòng.

Hai cánh tay cậu luồn qua nách Quý Hoài Chân, bế thốc y xuống khỏi giường.

Toàn thân Quý Hoài Chân bị ấn chặt cả hông vào tường, hai chân bị Yến Trì tách mở. Cậu dùng một tay đỡ lấy cái chân đứng không vững của y. Bàn tay rảnh rỗi còn lại chẳng ôm lấy eo Quý Hoài Chân, chỉ vuốt ve loạn xạ giữa khe mông y vài cái để an ủi, rồi một tay vén áo bào, cởi thắt lưng quần, nguy hiểm áp sát vào.

Chiếc áo ngoài bị Quý Hoài Chân lột dở một nửa ở phần thân trên vắt vẻo rũ xuống eo, thứ dưới háng không còn gì che đậy được nữa. Cậu nắm lấy thứ đồ cứng ngắc, nóng rực kia, thúc mạnh vào giữa hai chân Quý Hoài Chân.

Sắc mặt Quý Hoài Chân thoáng cái biến đổi, y vội đổi giọng: "Hay là cứ như lời ngươi nói, để lúc khác hẵng làm đi."

Lời vừa dứt, y đã bị người kia cắn đầu vai.

Yến Trì chẳng thèm quan tâm đến lời y nói. Hai ngón tay cậu cọ xát ngoài miệng huyệt, do chỗ đó thực sự quá khô khốc và khít khao, cậu bèn đưa tay đến sát miệng Quý Hoài Chân, để y liếm ướt. Quý Hoài Chân nửa kinh ngạc nửa mừng thầm, bất giác phải nhìn Yến Trì bằng con mắt khác, y nói nhỏ: "Xem ra hai năm nay ngoài quân công, ngươi cũng tích luỹ thêm được kha khá kiến thức ở các khía cạnh khác nhỉ."

Cuối cùng Yến Trì cũng lên tiếng, giọng điệu vừa thẹn thùng vừa hậm hực, trầm giọng đáp: "Huynh nói linh tinh cái gì đấy."

Quý Hoài Chân chỉ cảm thấy nhiệt độ từ gò má đang áp sát vào mình lại nóng thêm vài phần, y không nhịn được muốn trêu chọc đến cùng, muốn nhìn xem có phải mặt Yến Trì

lại đỏ bừng lên rồi hay không, nhưng chưa kịp sáp lại gần, hai ngón tay kia đã đâm vào trong. Từng nhịp rút ra cắm vào dính đầy nước bọt của Quý Hoài Chân, thành công khơi dậy một mặt lả lơi, phóng đãng của Quý đại nhân.

Giữa chốn tối lửa tắt đèn, chẳng rõ Yến Trì có thể nhìn thấy được gì. Cậu chỉ kiên quyết nhìn chằm chằm vào Quý Hoài Chân, nhìn y liếm mút ngón tay mình. Nhìn một lúc, dường như không kiềm chế nổi nữa, cậu lại chồm tới cắn lấy môi y. Cả hai quấn quấn quýt dây dưa với nhau một cách càn rỡ qua hai ngón tay của Yến Trì, đến mức vạn vật xung quanh đều lu mờ.

Yến Trì chỉ cảm thấy thứ dưới háng đã trướng lên cực độ. Nương theo bản năng, cậu thúc người đỉnh lên Quý Hoài Chân. Mãi cho đến khi Quý Hoài Chân đau đớn đi cà nhắc muốn tiến lên trên, cậu mới khôi phục chút lý trí, vội vàng định thần lại, rút hai ngón tay ướt sũng ra, đưa tới ấn vào giữa hai chân y.

Thế nhưng cả hai đã chẳng thể làm bước dạo đầu này lâu thêm chút nữa, ai cũng gấp gáp không thôi. Một người chẳng màng đến chút đau đớn cỏn con kia, một người bị trêu chọc đến mức mất sạch lý trí, lập tức tình đầu ý hợp, thông đồng làm bậy.

Đôi chân rắn chắc giẫm trên nền đất đột nhiên sải bước về phía trước, rồi đè người kia vào tường thêm chút nữa. Tiếp đó, khớp gối cậu khẽ khuỵu xuống, hệt như đang mò mẫm tìm góc độ, rồi mạnh mẽ thúc lên một cái, đưa đẩy, đâm thẳng vào trong. Chân đứng thẳng tắp, gót chân căng cứng nhón cao, mũi chân chạm đất. Dường như chê đâm vào chưa đủ sâu, cậu cứ thế rướn người đẩy dồn vào tường, ấn chặt người kia xuống phần háng của mình.

Kèm theo một tiếng rên nghẹn là có người vì đau mà chửi thề một tiếng. Nối tiếp đó, hình xăm đầu sói trên lưng Yến Trì cũng vạ lây. Bàn tay đang ấn lên trên lưng bỗng bấu chặt lại, cào ra năm vết hằn dài. Cảnh tượng này quả thực giống hệt như loài sói ngoài biên ải lúc giao phối. Sói đực cắn chặt lấy cổ họng sói cái, khi thứ đồ chứa đầy gai nhọn thọc mạnh vào trong, sói cái thấy đau liền không nhịn được cắn xé, cào cấu sói đực, rồi lại bị đụ tới mức ngoan ngoãn phục tùng.

Thế nhưng Quý Hoài Chân lại chẳng thèm phục tùng.

Trong cuộc đời y vốn không hề tồn tại hai chữ "phục tùng".

Chẳng những không phục tùng, y còn mở miệng mắng: "Chậm thôi, cái đồ chẳng có tiền đồ gì cả."

Đôi bàn tay đó nắm chặt rồi lại buông, buông lỏng rồi lại nắm chặt, di chuyển lộn xộn không theo một trật tự nào nương theo từng nhịp thúc của người trước mặt.

"Huynh nhỏ tiếng chút đi, hét to như thế để làm gì..."

Yến Trì vừa thẹn vừa xấu hổ vì giọng Quý đại nhân quá lớn, cậu cúi đầu tự mình khoá chặt môi y lại, vừa không cho y rên la, càng không cho y mắng chửi người khác.

Suốt hai năm trời, cả hai đều chẳng được nếm thử mùi vị hoan ái. Những thân thể bị kìm nén đã lâu nay áp sát vào nhau, hệt như củi khô gặp lửa lớn, thiêu rụi cả hai người.

Tấm lưng của Quý Hoài Chân dán chặt vào vách tường lạnh buốt, trước ngực lại là khuôn ngực nóng rực của Yến Trì, mỗi nhịp bị ép chặt quả thực giống như rơi vào ranh giới giữa hai tầng băng hỏa. Chưa đâm thọc được mấy lần, y đã bị đụ đến mức đầu óc quay cuồng, da đầu tê dại. Y bất chợt nhận ra so với lần đầu tiên ở Phần Châu hai năm trước, thứ kia của Yến Trì dường như càng to hơn, thô bạo hơn. Chẳng biết vì sao cậu còn có thể phát triển thêm được nữa. Ngẫm lại, lúc hai người chia xa, Yến Trì mới chỉ độ mười bảy mười tám tuổi, bây giờ cùng lắm cũng chỉ đôi mươi, độ tuổi tinh lực sung mãn và tràn trề nhiệt huyết nhất.

Nghĩ đến chuyện vòng vo dằn vặt lâu đến thế mà Yến Trì vẫn chưa đến hai mươi, Quý Hoài Chân lại ngứa ngáy trong lòng, thầm mắng tên ngốc phòng bên đúng là có mắt không tròng.

Chiến công hiển hách thì đã sao, là đại tướng quân bày mưu tính kế, quy tụ lòng dân thì thế nào chứ? Lên giường rồi mà chẳng phải vẫn cứ lóng ngóng vụng về, bày ra cái bộ dạng ngấu nghiến hệt như kẻ chết đói mờ mắt đó sao.

Yến Trì nhấp bên dưới y dường như vẫn chưa thấy đủ, cậu rướn người tới hôn y. Vừa cắn lấy môi Quý Hoài Chân, cậu lại hít thở hổn hển mấy tiếng. Lần này hai người kề sát lại gần nhau hơn, cũng khiến Quý Hoài Chân nhìn rõ đôi mắt vẩn đục chìm sâu trong dục vọng của cậu. Bốn mắt nhìn nhau, Yến Trì chẳng biết chịu phải sự kích thích nào, như thể không kiềm chế nổi nữa, cậu say đắm kề sát mặt Quý Hoài Chân, mút mát bờ môi y.

Quý Hoài Chân bị thúc đẩy khiến cơ thể không ngừng nảy lên cao, rồi lại bị Yến Trì túm ngược trở về, ấn chặt lên phần háng. Thứ đang cương cứng trước bụng y bị chèn ép giữa hai người, chốc lát lại cọ xát vào vùng bụng dưới rắn chắc của Yến Trì. Chẳng biết Yến Trì vừa chạm trúng điểm nào, Quý Hoài Chân chợt thất thần hét lớn một tiếng. Nối tiếp đó, bụng dưới y co rút không ngừng, hai chân run lẩy bẩy.

Yến Trì bị doạ cho giật nảy mình, sợ người đại ca ở phòng bên cạnh nghe thấy động tĩnh hoan ái của cả hai, cậu luống cuống vội lấy tay bịt chặt miệng y lại.

Mới phân tâm một chút, lỗ sáo cũng mất khống chế.

Bị vách thịt của Quý Hoài Chân siết chặt đến mức da đầu tê rần, trong cơn hoảng loạn, cậu chỉ biết cắn chặt bả vai y, phóng từng luồng tinh dịch đặc sệt vào sâu trong cơ thể y. Có điều tốc độ này đối với cả hai người mà nói quả thực là hơi nhanh. Lúc trước tuy

Yến Trì trên giường rất thật thà, nhưng cũng chẳng cản nổi cái tính lẳng lơ của Quý Hoài Chân. Mỗi lúc mây mưa làm tình y đều bày ra đủ mọi tư thế. Ăn quen sơn hào hải vị rồi, đột nhiên đổi sang thanh đạm như cháo trắng rau dưa, đến cả Yến Trì cũng thoáng chốc ngẩn ra, mượn lúc đang thở dốc hổn hển mà thở dài một hơi.

Dư âm khoái cảm của Quý Hoài Chân vẫn chưa phai, miệng liên tục thở dốc, thế nhưng y vẫn không chịu buông tha, cúi đầu buông lời mỉa mai Yến Trì: "Hai năm qua quân công của điện hạ tăng lên vùn vụt, sao định lực lại chẳng tiến bộ chút nào thế này."

Nếu đổi lại là trước kia, Yến Trì ắt hẳn đã thẹn quá hóa giận, nhưng giờ đây nghe Quý Hoài Chân dùng lời lẽ khích bác mình như vậy, cậu cũng chẳng hề bực dọc. Đợi đến khi nhịp thở bình ổn trở lại, cậu mới ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, mỉm cười với Quý Hoài Chân hệt như không có chuyện gì, thầm thì: "Làm lại lần nữa là được chứ gì."

Chỉ một ánh mắt đã chẳng thể nào che giấu nổi cái tính công kích ẩn sau vẻ ngoài ngoan ngoãn kia, tựa như muốn nuốt chửng lấy người ta vậy.

Chapter 115

"Làm lại? Đào đâu ra sức mà làm hại với ngươi nữa." Quý Hoài Chân cười khổ nói: "Điện hạ, chân thần đau, đứng không nổi nữa rồi."

Lời này nghe qua cũng thấy hiếm lạ, Quý Hoài Chân mạnh miệng cứng đầu, trời sập xuống vẫn còn cái miệng của y chống đỡ, có bao giờ kêu đau? Với có bao giờ kêu oan? Dù cho trước đây bị Lục Thập Di tính kế tống vào đại lao Phần Châu rơi vào tay kẻ thù không đội trời chung, bị người ta bẻ gãy mắt cá chân lấy roi quất lên người, y cũng chỉ hét lớn sảng khoái.

Yến Trì nghe mà trong lòng không vui, cúi đầu nhìn, thấy cái chân chống trên đất của Quý Hoài Chân quả thật vì kiệt sức mà khẽ run rẩy, lập tức đưa tay ôm lấy, xốc gốc đùi của Quý Hoài Chân, bế bổng y lên người cậu.

Quý Hoài Chân hỏi: "Ngươi đặt ta về lại trên giường là được rồi, nhất thiết phải ôm như vậy sao?"

Yến Trì không lên tiếng, úp mặt vào hõm vai ướt đẫm mồ hôi của Quý Hoài Chân. Sau đó cánh tay căng lên lại xốc người lên trên, Quý Hoài Chân giật mình bèn chửi thề một tiếng, vòng tay ôm lấy cổ Yến Trì, tư thế này quả thực giống như y đang cưỡi trên hông cậu vậy.

Quý Hoài Chân cười khẽ: "Yến Trì đại tướng quân, đang làm nũng cái kiểu gì vậy.”

Môi của người trong ngực áp vào vết sẹo do trúng tên trước ngực cậu.

Chỗ sẹo vừa mới lành này khi bị hôn, một cảm giác tê rần men theo xương cụt lan đến da đầu, khiến hai mắt Quý Hoài Chân thất thần, thở dốc liên tục như đang phát dâm, chỉ biết cào cấu trên bờ vai săn chắc của Yến Trì, một tay lại rút ra sờ xuống dưới, chạm vào thứ đồ vật như của lừa ngựa rủ xuống giữa hai chân Yến Trì.

Thứ này vừa nãy còn hung hăng, giờ dục vọng hơi được thỏa mãn mới có vẻ ngoan ngoãn.

Yến Trì hơi lùi lại, nương theo lòng bàn tay của Quý Hoài Chân lại ưỡn lên trước một cái.

Cứ như vậy vài lần, dương vật liền trong tay Quý Hoài Chân từ từ thô to cứng rắn, sự thay đổi này khiến y hơi mê mẩn, không nhịn được dùng lòng bàn tay vuốt ve qua lại cảm nhận gân xanh trên trụ thịt.

"Về giường đi." Quý Hoài Chân giật tóc cậu, kéo cậu ra xa người mình.

Yến Trì lại thấp giọng nói: "Buông tay."

Cậu không cho Quý Hoài Chân từ chối, cuối cùng cũng thể hiện ra sự quyết đoán nói một là một như trên chiến trường.

Trong lúc nói chuyện lại ôm người ép lên tường, nương theo tư thế này muốn cắm vào. Quý Hoài Chân cảm nhận được động tác của cậu, sắc mặt hơi đổi, không nhịn được ra vẻ mạnh miệng nói: "Đại nhân nhà ngươi bây giờ là kẻ thọt, ngươi cẩn thận đừng làm ta ngã đấy."

Hai chân y lơ lửng được Yến Trì bế, điểm tựa duy nhất chỉ có tấm lưng dán chặt vào tường.

Hai người đều tuôn mồ hôi nóng hổi, cánh tay Yến Trì ôm y săn chắc, mạnh mẽ lại trơn ướt vô cùng, Quý Hoài Chân vừa thấy căng thẳng, vừa thấy kích thích, không nhịn được thả lỏng cơ thể phối hợp với Yến Trì, cảm nhận thứ đó của cậu mang theo cảm giác áp lực từ từ cắm vào.

Tư thế này tốn sức lại hiểm hóc, góc độ không đúng thì không vào được, nếu không thì chỉ vào được quy đầu lại không tiện cử động. Yến Trì mấy lần đều cắm vào rồi, hơi nhúc nhích liền trượt ra, giày vò khiến hai người toát mồ hôi đầm đìa, trở nên hơi nôn nóng. Khơi mào nửa vời của cậu chỉ khiến Quý Hoài Chân thêm bứt rứt như đang khát khô, trước mắt đặt một bát nước mà không uống được, trong cổ họng như sắp bốc khói, chỉ đành tựa đầu vào vai Yến Trì, tung hết mọi ngón nghề hôn môi cậu, hôn tai cậu, trong miệng thì chửi: "Ngươi giở chứng cái gì, ra giường đi."

Lời còn chưa dứt liền nhận ra Yến Trì đổi tư thế, một tay ôm lấy y, một tay rảnh rỗi thò xuống dưới đỡ lấy thứ đồ của mình.

Quý Hoài Chân hoảng đến mức mồ hôi nóng bết đầy thái dương, không thể không dùng sức ôm chặt Yến Trì hơn để khỏi rơi xuống, một câu xin tha mắng chửi cũng không thốt ra được nữa, lúc này thật sự bị người ta cắm vào một cách triệt để.

Thứ bên dưới của Yến Trì vốn đã cứng đến không tưởng, sau khi tìm đúng chỗ cắm vào lại đổi về động tác hai tay ôm người, đè Quý Hoài Chân lên tường, vòng eo hẹp chậm rãi lùi lại, Quý Hoài Chân không nhịn được nhìn xuống theo động tác của cậu, thấy một khúc thô dài trơn ướt vô cùng, dính lấy tinh dịch lẫn dịch nhờn bị bắn vào lúc trước, thoắt ẩn thoắt hiện giữa hai chân mình.

Hai người hòa quyện hơi thở, chỉ nhìn nhau một cái đã không khống chế được nữa, môi hôn sát vào nhau, bên dưới dán chặt vào nhau.

Yến Trì lại đâm dương vật vào, bắt đầu làm y mà không nói tiếng nào.

Cuối cùng Quý Hoài Chân cũng cảm nhận được cái tốt của tư thế này, cơ thể y căng cứng, bụng dưới bằng phẳng, góc độ Yến Trì cắm vào lại không giống lúc trước, mỗi khi cắm vào, rìa thịt trên quy đầu lại liên tục chà sát lên nơi ngứa ngáy nhạy cảm nhất bên trong cơ thể Quý Hoài Chân.

Nếu vừa nãy chỉ là bát cháo loãng rau xanh xoa dịu nỗi tương tư hai năm qua, thì lúc này chính là bữa tiệc thịt cá ê hề, là cơn giông bão đan xen cả yêu hận lẫn hờn ghen, là hình phạt lăng trì ngọt ngào dẫu muộn màng hai năm.

Mỗi lần thúc vào, Quý Hoài Chân liền không nhịn được "A" lên một tiếng lớn, thậm chí không ý thức được mình đã phát ra tiếng.

Năm ngón tay y xòe ra lại siết chặt, đôi chân bị Yến Trì khống chế trong vô thức căng cứng đến tận mu bàn chân, Quý Hoài Chân ăn nói lung tung: "Nhẹ chút... Nhẹ chút!" Y càng nói, động tác của Yến Trì càng mạnh, không hề nghe lời Quý Hoài Chân, thậm chí cầu xin đến cuối cùng, dứt khoát xốc người ôm bổng lên, ngay cả bức tường cũng không chừa lại cho y tựa, để Quý Hoài Chân chỉ có thể bám chặt lấy mình.

Bên dưới của Yến Trì vẫn cắm chắc bên trong, nhưng nhờ sức lực cánh tay dũng mãnh mà ôm chặt người vào thân. Quý Hoài Chân ôm lấy cậu, giống như ôm một cái cây, cánh tay vòng qua, đôi chân dài vắt ngang hông cậu, nương theo tư thế này, Yến Trì đâm vào không ngừng nghỉ, mỗi lần đâm vào đều ấn chặt hông Quý Hoài Chân ép y sát vào mình.

Quý Hoài Chân vừa sướng vừa sợ, nên không khống chế nổi phản ứng bản năng của cơ thể, vừa căng thẳng là bên trong liền co thắt hút chặt, Yến Trì đành phải cắm vào sâu hơn dùng sức hơn, lúc này mới hoàn toàn nới lỏng lỗ sau của Quý Hoài Chân.

Trong miệng Quý Hoài Chân la hét loạn xạ, thốt ra một rổ lời ngon tiếng ngọt, nghĩ ra gì thì nói nấy, chỉ cần có thể dỗ Yến Trì thả y xuống là được, cuối cùng lại tỏ vẻ ngoan ngoãn, nói chân mình đau.

Yến Trì áp tới, thở dốc theo nhịp rút cắm, nói: "Huynh đừng hòng lừa ta, ta không bắt huynh đứng thì làm sao đau cho được."

Thấy Yến Trì không mắc mưu, Quý Hoài Chân chớp mắt lộ nguyên hình, tức tối mắng hai câu, cúi đầu hôn lấy miệng Yến Trì.

Trong lúc say sưa mút mát, động tác dưới háng lại chưa từng dừng lại, cánh tay nổi rõ gân xanh của Yến Trì siết chặt lấy Quý Hoài Chân, ôm y vững vàng, khi chịch Quý Hoài Chân thì bắp chân căng cứng, như thể đóng đinh trên mặt đất.

Lúc đầu Quý Hoài Chân còn sợ, sợ Yến Trì làm ngã mình, sau đó phát hiện thể lực và tinh lực của tên nhóc này đều khác người thường, dùng tư thế này bế y làm lâu như vậy mà vẫn chưa có ý định bắn, dần dần thả lỏng, gục đầu lên vai Yến Trì.

Nhìn xuống dưới, thấy cơ lưng của Yến Trì cực kỳ đẹp đẽ hút mắt, hình xăm đầu sói oai phong kia càng là điểm nhấn, chỉ nhìn mồ hôi giăng kín trên đó, Quý Hoài Chân liền rạo rực hứng lên, thầm nghĩ thế này thì sao chịu nổi, vốn dĩ y đã chẳng có sức kháng cự với nhan sắc của Yến Trì, sau này trên giường thấy hình xăm này của cậu thì chẳng phải càng bị dắt mũi mà đi sao.

Nhưng rất nhanh đã không còn tâm trí nghĩ đông nghĩ tây nữa, Yến Trì bế y đi về phía giường, trong lúc bước đi dương vật thô to cứ cắm vào rút ra, làm Quý Hoài Chân tê dại cả da đầu, vội ôm chặt lấy Yến Trì.

Ban đầu còn có thể dọa nạt lấy oai, nào là "Ngươi đừng làm ta ngã đấy", "Công phu trên giường của Yến Trì điện hạ đúng là tiến bộ vượt bậc, sau này không thể coi thường ngươi được", "Đi chậm thôi! Đừng nhúc nhích nữa..." Đến cuối cùng quả thực một chữ cũng không thốt ra được, chỉ biết vùi đầu lên vai Yến Trì, ưm a rên rỉ.

Làm Yến Trì nghe mà đỏ bừng mặt mũi, chỉ mong sao có thể tìm thứ gì nhét kín miệng người này lại.

Quý Hoài Chân quả thực chẳng màng đến vấn đề tường mỏng hay không nữa, nhưng Yến Trì vẫn nhớ cái giường không chắc chắn, lúc cựa quậy sẽ phát ra tiếng cót két, liền dùng một tay móc chăn nệm ném xuống đất, ôm Quý Hoài Chân đè lên.

Thậm chí ngay cả thời gian trải phẳng chăn nệm cũng không có, lưng Quý Hoài Chân vừa chạm đất cảm giác được độ chân thực liền lại lẳng lơ, câu kéo Yến Trì đè lên người mình.

Yến Trì luống cuống tay chân, hơi thở thô nặng, lý trí lung lay sắp đổ, ý loạn tình mê nói: "Đợi một chút, ta trải nệm cho phẳng, huynh nằm thoải mái hơn." Bàn tay lại theo bản năng sờ soạng giữa hai chân Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân mắng: "Thế này mà còn đợi được à?"

Quả thực là hơi không đợi được.

Yết hầu Yến Trì nhấp nhô, không lên tiếng nữa, dùng tay xoa nắn cho Quý Hoài Chân vài cái, liền tách hai chân y đè sang hai bên, rướn người cắm vào.

Lúc này thì không cần suy nghĩ tường mỏng hay không, giường chắc hay không nữa, chỉ cần dùng miệng chặn miệng cái đồ lẳng lơ Quý Hoài Chân này lại thì mọi việc đều thuận lợi. Cậu nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, lập tức ngậm lấy đôi môi Quý Hoài Chân đâm vào mãnh liệt, nuốt hết những tiếng rên rỉ khi tình nồng của người dưới thân vào bụng.

Hai ôm chặt lấy đối phương, Quý Hoài Chân lại càng thò tay xuống dưới, ấn eo hông Yến Trì, để cậu cắm vào sâu hơn chút nữa.

Dùng tư thế đỡ tốn sức nhất, kề sát nhau nhất này làm thêm mấy trăm cái, Yến Trì mới tì sát xương hông Quý Hoài Chân, ngón chân đạp đất, bắn tinh dịch đặc sệt không rớt giọt nào vào bên trong Quý Hoài Chân. Định thần lại cúi đầu nhìn, mới phát hiện trên bụng dưới ướt sũng một mảng, dương vật của Quý Hoài Chân giần giật, phun tinh dịch lên đó.

Yến Trì lại đổ sụp xuống người Quý Hoài Chân, đối phương vô thức vuốt ve tấm lưng ướt mồ hôi của cậu, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người.

Phòng bên cạnh cũng truyền đến tiếng động, kẽo kẹt một tiếng cửa phòng bên cạnh mở ra, Yến Trì ló đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên giấy dán cửa sổ vàng nhạt hắt lên bóng dáng mơ hồ bên ngoài, có vẻ là Doanh Hoà bế Lục Thập Di đi chỗ khác ngủ rồi.

Yến Trì nghỉ mệt một lát, mới bế Quý Hoài Chân về lại trên giường, tiện tay mặc quần vào, đang định đi dọn dẹp mớ hỗn độn trên mặt đất liền bị Quý Hoài Chân kéo lại.

Quay đầu nhìn lại, thấy người ngồi trên giường không giấu được hơi thở thỏa mãn sau khi buông thả dục vọng, kéo cổ tay Yến Trì một cái, biếng nhác nói: "Việc gì mà phải

vội, lại đây để ta ôm một cái đã. Đại ca ngươi đi rồi đúng không? Ta nghe thấy động tĩnh rồi, đi lấy thư của Lục Tranh tới đọc cho ta nghe đi."

Nói như vậy, Yến Trì mới nhớ ra hai người sau khi về chỉ mải làm càn, ngay cả chính sự cũng chưa làm.

Hai năm qua cậu sống thanh tâm quả dục, đến khi gặp Quý Hoài Chân mới buông thả tình dục như thế, cậu lấy lại lá thư của Lục Tranh trở về giường, thắp đèn, ôm Quý Hoài Chân vào lòng.

Quý Hoài Chân hỏi: "Viết gì vậy?"

Yến Trì lập tức bình tâm, cố gắng xem thư, nhưng trong lòng đang ôm một người, người này mình đầy dấu vết, chỉ cần khẽ động đậy một chút là có thứ chảy ra, làm ướt quần lót giữa háng Yến Trì. Quý Hoài Chân phách lối vỗ mặt Yến Trì, nhướng mày nói: "Sao không nói gì, câm rồi à, hay là không biết chữ?"

Y giãy ra khỏi lòng Yến Trì, hai tay vắt chéo bò lên đầu gối Yến Trì, ngửa đầu nhìn cậu: "Đọc đi."

Yến Trì hít sâu một hơi, cậu đang định đọc, Quý Hoài Chân lại vươn tay kéo quần lót của cậu ra, nâng thứ đồ vừa bắn xong tinh dịch có phần mềm nhũn ra, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú như đang nghiên cứu thứ gì ghê gớm lắm, còn thổi một hơi lên đó.

Yến Trì: "..."

Quý Hoài Chân lại nói: "Đọc đi. Vừa mới làm xong một lần, chắc sẽ không nhanh như vậy đâu nhỉ."

Yến Trì khàn giọng nói: "Huynh cố ý."

Quý Hoài Chân không lên tiếng mà sáp tới, hôn một cái lên thứ đồ mềm xìu đó lại hôn cái nữa, chưa kịp hôn cái thứ ba, liền trơ mắt nhìn thứ mềm xìu đó to ra cứng lên, chỉ vào mũi y, gần như sắp dán sát vào miệng y. Mặt Quý Hoài Chân áp tới, áp gò má mềm mại cọ xát đầu khấc nhạy cảm, y ngửa mặt nhìn Yến Trì, cố ý nói: "Điện hạ, ngươi làm sao vậy hả?"

Chưa đợi Yến Trì ngăn cản, bàn tay lạnh buốt đã sờ lên thứ vừa nóng vừa cứng kia, lạnh đến mức Yến Trì tê rần da đầu, còn chưa kịp phản ứng lại chuyện gì, nửa thân dưới liền bị bao bọc vào một nơi chật hẹp vừa ướt vừa nóng.

Ý thức được Quý Hoài Chân đang làm gì, cả người Yến Trì suýt nữa nổ tung, máu toàn thân trong nháy mắt đều dồn xuống nửa thân dưới.

Quý Hoài Chân vừa ngậm thứ đó vào miệng, nong đến đau cả miệng, còn chưa hoàn toàn thích ứng đã bị Yến Trì tóm lấy nhấc lên ấn xuống giường, trong miệng la hét: "Chậm đã, chậm đã, đụng trúng đầu rồi!"

Hai mắt Yến Trì đỏ ngầu, nhẫn nhịn hết nổi, toàn thân căng cứng đáng sợ, một tay lót dưới gáy Quý Hoài Chân, nhốt cả người y dưới thân mình, tàn nhẫn đâm vào một lần nữa.

Vốn dĩ thông cảm Quý Hoài Chân trèo đèo lội suối theo cậu suốt quãng đường dài, định đêm nay làm qua loa một hai lần cho bớt ghiền là được, ai ngờ Quý Hoài Chân cứ không biết sống chết mà khiêu khích, chút lý trí vốn đã lung lay sắp đổ của Yến Trì đứt phựt,

đè Quý Hoài Chân trên giường, mặc kệ y van xin, uy hiếp dụ dỗ, nhận lỗi chửi bới thế nào đều không thèm đếm xỉa y nữa, làm người ta thêm hai lần mới chịu buông tha.

Sau hai lần nữa, Quý Hoài Chân cuối cùng cũng vừa lòng thỏa ý, cơ thể tuy mệt mỏi nhưng tinh thần lại sảng khoái, nửa ngồi trên giường, nhìn sang bên cạnh, Yến Trì quay lưng về phía y, cuộn mình trong chăn, vẻ mặt bực bội hối hận, y như thể vừa chịu nhục, hận không thể che luôn cả mặt lại.

Quý Hoài Chân không nhịn được nói: "Không phải chỉ hôn một cái thôi sao, sao phản ứng của ngươi lớn vậy."

Yến Trì không lên tiếng, giả vờ không nghe thấy lời trêu chọc của Quý Hoài Chân.

"Yến Trì đại tướng quân, đừng ngại ngùng nữa, mau tìm thư ra đọc cho ta nghe đi."

Quý Hoài Chân lại giật giật tấm chăn hai cái, ý bảo Yến Trì chui ra, Yến Trì chỉ vùi đầu giả chết, một lúc lâu sau, mới buồn bực nói: "Vậy huynh không được làm bậy nữa."

Quý Hoài Chân gật đầu chẳng chút thành ý, có phần tiếc nuối, nhưng không định nghe lời, dỗ lấy lệ: "Ồ... được rồi."

Nhìn quanh, lá thư biến mất rồi, cũng không biết lúc làm loạn ban nãy đã đẩy đi đâu, hai người lại lục lọi trên giường một hồi, cuối cùng tìm thấy dưới đất.

Nhặt lên xem, lá thư kia suýt nữa bị Quý Hoài Chân xé làm đôi, một số chỗ dính thứ dinh dính màu trắng đục, Yến Trì đỏ bừng cả mặt lấy quần áo lau một cái, miễn cưỡng có thể nhìn rõ nét chữ trên đó. Cậu lại kéo chăn bọc Quý Hoài Chân ôm vào lòng.

Thấy cậu lóng ngóng, Quý Hoài Chân ban đầu chỉ cười thầm, sau đó không nhịn được bèn cười lớn, cười đến cuối cùng lại không cười nữa.

Y xoay người lại, im lặng nhìn khuôn mặt Yến Trì dưới ánh đèn dầu mờ ảo, nhìn thân thể trẻ trung mà cường tráng của cậu, nhìn khí phách thiếu niên đã trải qua muôn vàn giông tố mà vẫn chưa bị bào mòn của cậu.

Quý Hoài Chân đột nhiên nói: "Ngươi nên giống như sói, không bị gò bó, tự do tự tại. Đến dưới Sắc Lặc Xuyên cưỡi ngựa chăn súc vật, quyết không thể bị một thân phận nhốt chặt cả đời. Người như ngươi, điện Kim Loan mới là lồng giam của ngươi, e rằng ngươi cũng không muốn như vậy."

Yến Trì im lặng giây lát, nắm lấy tay Quý Hoài Chân, hỏi ngược lại: "Nếu ta nói, trước kia không muốn, bây giờ muốn rồi thì sao?"

Chapter 116

Sắc mặt Quý Hoài Chân có chút thay đổi.

Yến Trì thấy thế bật cười, không nhịn được nói: "Sợ ta tranh giành với cháu trai huynh sao?"

Quý Hoài Chân lắc đầu: "A Toàn không có tố chất làm hoàng đế, ta cũng không muốn cho nó làm hoàng đế nữa. Chỉ là Yến Trì điện hạ, ngươi có biết một chữ 'muốn' này của ngươi sẽ cản đường bao nhiêu người, rước cho mình bao nhiêu kẻ thù?" Y hạ thấp giọng, ghé sát nói: "Hắn trước kia giả ngốc, là vì muốn mượn cớ ở lại bên cạnh đại ca ngươi, càng muốn bảo vệ thái tử duy nhất của Đại Tề, chỉ cần A Toàn và Lý Mão còn, thì vẫn còn hy vọng phục quốc, nếu ngươi nửa đường nhảy ra cũng tới tranh đoạt, cản trở hắn phục quốc, hắn sẽ không nương tay với ngươi. Đừng dính vào chuyện thị phi này, cứ để hắn đấu với đại ca ngươi đi."

"Sau khi hắn đấu xong với đại ca ta thì sao? Ai lên làm hoàng đế đây."

Thấy Yến Trì tỏ vẻ nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, Quý Hoài Chân hiểu ra điều gì đó, cũng nghiêm túc theo, y hơi ngạc nhiên, hồi lâu sau nhíu mày nói: "Ngươi thực sự nghĩ như vậy?"

Yến Trì không lên tiếng.

Quý Hoài Chân sa sầm mặt mày, nhướng mày cạnh khoé: "Yến Trì điện hạ không phải đang nghĩ tới chuyện làm hoàng đế rồi sẽ có tam cung lục viện đấy chứ."

Yến Trì hơi tức giận, phản bác: "Huynh lại nói bậy bạ điên khùng gì đấy, một người đã đủ khiến ta mệt mỏi rồi, huynh thực sự muốn ta hưởng 'phúc phận của người Tề' sao!"

Quý Hoài Chân hừ lạnh một tiếng, lại sinh sự vô lý một hồi, hỏi Yến Trì muốn tam cung nào, lại muốn lục viện nào, làm ầm ĩ đến mức Yến Trì phải xin tha, thế mới cho qua chuyện này, nhưng khi Quý Hoài Chân xoay người, lần nữa tựa vào người Yến Trì, thì đâu còn vẻ pha trò như lúc nãy?

Ngược lại còn mang nặng tâm sự nhíu mày, liếc nhìn lá thư trên tay Yến Trì mà ngẩn người.

Yến Trì như đoán được suy nghĩ trong lòng y, đột nhiên nói: "Có phải huynh hối hận vì những lời đã nói với ta hai năm trước rồi không?"

Quý Hoài Chân gật đầu nói: "Có hơi hơi."

Y lại nghĩ, Yến Trì vừa trải qua nỗi đau mất cha, người ra tay lại là đại ca ruột của cậu, vì tranh đoạt quyền lực, ngay cả tình huynh đệ cũng mặc kệ. Yến Trì là bị ép từng bước đi đến ngày hôm nay.

Cậu không muốn tranh giành, nhưng sinh ra đã là con trai của Diệp Hồng Ngọc và Tô Hợp đại hãn. Không muốn làm hoàng đế, nhưng vì tự bảo vệ mình mà lập được kỳ công bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, trước mắt đã không thể tránh né, dường như chỉ có bước thêm một bước về phía trước, ngồi lên vị trí chí cao vô thượng kia, thì mới có thể giữ được mọi thứ trong tay.

Nếu đến tận hôm nay mà vẫn không muốn, không phải có bệnh nặng, thì là có đức hạnh lớn.

Yến Trì cười nói: "Đừng nghĩ nữa, đọc thư đi."

Hai người nép vào nhau, Yến Trì ôm chặt Quý Hoài Chân, mở lá thư ra.

Lá thư đó nét chữ nguệch ngoạc, chắc người viết thư gấp gáp nên vội vàng hạ bút, nhưng lại kể rõ mồn một chuyện gì đã xảy ra sau khi Lục gia bị bắt đến Thượng Kinh. Yến Trì lật tờ giấy viết thư, thấy mặt sau trống trơn, mới nói: "Hết rồi."

Quý Hoài Chân nhíu mày nói: "Hết rồi? Không thể nào, ta và Lục Tranh là vì lợi mà liên thủ, cũng không phải bạn bè chí cốt, ông ta rảnh rỗi không có việc gì ôn chuyện cũ với ta làm gì, thật khiến người ta buồn nôn."

Họ lại nhìn thư nghiên cứu kỹ càng một hồi, Yến Trì mới phát hiện ra chút khác thường. Tuy lá thư đó nét chữ nguệch ngoạc, nhưng vài chỗ lại được viết bằng tay trái, nét bút gượng gạo, vì vậy trộn lẫn vào trong đó cũng không thấy đường đột.

Nhận ra giọng điệu của người phía sau khựng lại, Quý Hoài Chân nhạy bén gặng hỏi: "Sao rồi?"

Yến Trì lại nói: "Ông ta nói, không thể coi thường ca ca của ta, nếu để lộ sơ hở, Lục có thể trừ bỏ. Còn nói Lý Mão không thể làm nên chuyện, không thể trông cậy..." Yến Trì khựng lại, sau đó khó hiểu nói: "Cuối cùng ông ta lại thêm một câu, nói, 'Lục quá cố chấp, thông minh quá sẽ dễ tổn thương’."

Bức thư này rõ ràng trước sau mâu thuẫn.

Quý Hoài Chân giật nảy người ngồi thẳng dậy, không cần suy nghĩ, thấp giọng nói: "Không thể nào, Lục Tranh không thể nói ra những lời như muốn diệt trừ Lục Thập Di." Nói xong liền vung tay giật lấy bức thư, ngặt nỗi không biết chữ, nhíu mày nghiên cứu hồi lâu, tuy biết mấy chữ, nhưng lại không ghép thành câu được, quay đầu nhìn Yến Trì, chua chát nói: "Hơn nữa có ngươi ở đây, làm sao ta giết được Lục Thập Di, ta còn sợ ngươi trở mặt với ta."

Yến Trì oan uổng nói: "Huynh lại nồi điên cái gì nữa." Cậu nghĩ ngợi lại nhìn Quý Hoài Chân, trêu chọc: "Xem ra người Tề các huynh đều hiểu rõ trong lòng Lý Mão không thể làm nên chuyện, vậy tại sao lúc trước đều ngấm ngầm nâng đỡ Lý Mão?"

Quý Hoài Chân châm biếm: "So bó đũa chọn cột cờ mà thôi, nếu Lý Mão muốn ngồi vững trên ngai vàng, một là phải có hiền thần phò tá, hai là phải có tướng soái cầm quân cho hắn, trước kia có Lục Thập Di và Lương Sùng Quang, bây giờ hắn chiếm được thứ nào trong hai người đó? Phỏng chừng ngay cả binh lính trong tay cũng là tạm thời chiêu mộ, quân lương còn chưa biết phải giải quyết thế nào, không cầm cự được bao lâu..." Vừa dứt lời, mới phản ứng lại, y nhìn Yến Trì bèn cười nói: "Điện hạ muốn thăm dò từ ta vậy?"

Yến Trì thấy bị vạch trần, cũng không giấu giếm, chỉ cười nói: "Ta luôn cảm thấy Lý Mão là một người tự lượng sức mình."

Quý Hoài Chân cười khẩy mấy tiếng, chỉ vào thư lại nói: "Đọc lại cho ta nghe lần nữa."

Yến Trì làm theo lời y, Quý Hoài Chân nghe xong chợt ngẩn người, hồi lâu không nói gì rồi lắc đầu cười khổ, thấp giọng nói: "Sao một người cha như thế này lại không rơi xuống đầu ta chứ."

Trong lời nói lại ẩn chứa chút ghen tị hâm mộ.

Quý Hoài Chân cất bức thư đi: "Được rồi, ý trong lời nói của Lục Tranh ta nghe hiểu rồi. Điện hạ, nên đi ngủ thôi." Yến Trì còn muốn hỏi thêm, Quý Hoài Chân lại ôm tới, toàn bộ sức nặng đè lên người Yến Trì. Yến Trì bất đắc dĩ, biết có hỏi tiếp cũng vô dụng, búng nhẹ hai ngón tay, dùng luồng gió từ đầu ngón tay làm tắt ngọn nến.

Quý Hoài Chân nằm lì trên ngực Yến Trì như ăn vạ, bình tĩnh hỏi: "Thật sự đã hạ quyết tâm rồi?"

Yến Trì không lên tiếng.

Quý Hoài Chân lại nói: "... Ngươi nói xem đại ca ngươi đang nghĩ gì, nếu hắn sợ ngươi tranh đoạt với hắn, trực tiếp giết ngươi không phải nhàn hơn nhiều sao, nhưng con người hắn, quả thật khó đối phó, nói không chừng ngươi không tranh, hắn lại càng cảnh giác đề phòng ngươi hơn, ngày đêm phòng bị, đó mới là rắc rối thực sự, thà dứt khoát bày ra rõ ràng trên mặt bàn, hắn lại không dám khinh suất hành động trong thời gian ngắn."

Qua rất lâu, Yến Trì mới nói: "Hắn luôn như vậy."

nghe không hiểu lắm, cũng chẳng gặng hỏi thêm. Y gối đầu lên ngực cậu, lắng nghe nhịp tim đập mạnh mẽ, vững chãi rồi dần dần chìm vào giấc ngủ. Suốt hai năm, y mới lại có một giấc mộng bình yên đến thế.

Sáng sớm hôm sau, Quý Hoài Chân tỉnh dậy trước, xoay người nhìn lại, thấy Yến Trì vẫn còn đang ngủ, mới rón rén xuống giường, đi đến cạnh bàn.

Mấy tờ giấy đêm qua Yến Trì lúc dạy y nhận biết mặt chữ tiện tay viết xuống vẫn còn đó. Quý Hoài Chân thuận tay cầm lên một tờ, trong ba chữ viết trên đó y chỉ nhận ra một chữ

"làng", đăm chiêu nhìn, hồi lâu sau mới bất đắc dĩ mỉm cười lắc đầu, nhẹ giọng mắng: "Tên nhóc lừa gạt, ta mới không thèm tin."

Khi tờ giấy được đặt xuống, trong ánh mắt Quý Hoài Chân đã tăng thêm vài phần lưu luyến không nỡ, nhưng nhiều hơn lại là sự thanh thản thấy chết không sờn.

Cảm xúc phức tạp này lướt qua trong mắt y, ngay sau đó đã biến mất không thấy tăm hơi. Quý Hoài Chân lại khôi phục trạng thái bình thường, xoay người đi về phía giường, vừa định gọi người dậy, cổ tay lại đột nhiên bị kéo lại. Yến Trì kéo y lại vào trong chăn, xoay người ôm lấy, nửa mê nửa tỉnh hỏi: "Đi đâu?"

Quý Hoài Chân nói: "Đi xem A Toàn."

Yến Trì mang theo giọng mũi ừm một tiếng đặc sệt, nhưng không buông tay, Quý Hoài Chân quay đầu nhìn, thấy mắt cậu vẫn nhắm liền biết cậu vẫn chưa thực sự tỉnh táo. Yến Trì lại nắm lấy tay phải của Quý Hoài Chân ôm trước ngực, mệt mỏi hỏi: "Tay bị thương thế nào?"

Quý Hoài Chân mỉm cười, vẫn là cái cớ đó.

"Lúc trước chẳng phải đã nói với ngươi rồi sao, là để lại khi đốc chiến." Y vuốt ve mái tóc dài xõa trên giường của Yến Trì, nhẹ nhàng đẩy người, không khách sáo nói: "Điện hạ nên dậy rồi, ngươi không dậy thì ta cũng phải dậy, ngươi định khi nào mới buông tay đây?"

Yến Trì không để ý y lại ôm người vào lòng, thứ đồ vật đêm qua hành hạ người đến kiệt sức giờ phút này vẫn dồi dào sinh lực tì lên đùi Quý Hoài Chân. Yến Trì vô thức thúc vào y, chóp mũi cọ xát trên cổ Quý Hoài Chân, say sưa ngửi y, câu đã nâng một chân của Quý Hoài Chân lên, đổi tư thế muốn tiếp tục.

Trong miệng cậu nỉ non: "Sau này đừng làm ác nữa, đừng giết người nữa."

Quý Hoài Chân cười khẩy một tiếng: "Chuyện này sao lại là chuyện ta có thể làm chủ được, có những người sinh ra, số mệnh đã định sẵn rồi. Ta làm ác, ngươi liền thay ta làm thêm nhiều việc thiện, thiện ác của chúng ta bù trừ cho nhau."

Cũng không biết Yến Trì có nghe thấy hay không, tự lo cởi y phục Quý Hoài Chân vừa mặc tử tế, cúi đầu cạy mở cái miệng cứng cỏi của Quý Hoài Chân mà hôn tới, tay thò xuống dưới nắm lấy đồ vật của mình chậm rãi đâm vào. Ai ngờ mới vào được một nửa, Yến Trì không biết nghe thấy gì, sắc mặt thay đổi, mắng khẽ một tiếng, vội vàng rút ra.

Giây tiếp theo, cửa phòng bị người ta đẩy ra.

Một bóng dáng nhỏ nhắn bước vào, hai người luống cuống tay chân tách ra, Quý Hoài Chân chỉnh lại y phục, Yến Trì kéo chăn che kín cơ thể không mặc gì của mình. A Toàn ngẩng đầu bước vào, nhìn hai người giòn giã nói: "Cha, cậu, sao hai người vẫn chưa dậy."

Nói xong, bé lại nhận ra gì đó, ngây thơ nói: "Ồ, thì ra đêm qua hai người ngủ cùng nhau, tại sao không dẫn con theo, tại sao lại vứt con cho tỷ tỷ Bạch Tuyết." Nhìn Yến Trì một cái: "Ớ, cha, sao cha không mặc quần áo."

"Cậu ơi, người ta đã lâu không gặp cậu, rất nhớ cậu, con sợ lắm." Bé làm nũng xong liền định leo lên giường, muốn bảo Quý Hoài Chân ôm bé.

Yến Trì hoảng hốt đưa tay cản lại, một tay giữ chặt chăn nệm, mặt đỏ bừng bừng, nhếch nhác khôn tả. Khổ nỗi A Toàn lại giở tính bướng bỉnh, lúc đi vào thấy hai người ôm

nhau, thì cũng muốn tham gia, Yến Trì cản bên trái, bé liền bò sang phải, Yến Trì nhào sang phải, bé lại rúc sang trái. Cuối cùng Yến Trì có phần sụp đổ, nghiến răng nghiến lợi nói với người đang thong thả đứng xem trò cười: "Quý Hoài Chân!"

Lúc này Quý Hoài Chân mới tiến lên, bế thốc A Toàn, thuận miệng bịa chuyện: "Cha con bệnh rồi, cậu đang trị bệnh cho cha con đấy."

Yến Trì: "..."

Vừa nghe trị bệnh, A Toàn sợ tới mức rùng mình.

"Trị bệnh? Cha mắc bệnh gì, lúc trị bệnh lại không được mặc quần áo."

"Căn bệnh này khó trị lắm, cứ cách một hai ngày lại phát tác một lần, có khi một ngày phát một lần, có khi một ngày phát mấy lần, mỗi lần phát tác tốn đến một hai canh giờ, mỗi lần cha con phát bệnh là mồ hôi tuôn như tắm, sức lực lớn vô cùng, cả người bốc hơi nóng, còn cầu xin cậu giúp này nọ."

"A, ra mồ hôi? Thảo nào cha không mặc quần áo."

Yến Trì tối sầm mặt mũi, chỉ muốn chửi người, nhưng vừa nhìn thấy bóng lưng Quý Hoài Chân bế A Toàn đi khập khiễng ra ngoài, thì chẳng thốt nên lời nào nữa, trong mắt chỉ đong đầy dịu dàng mật ngọt, nhìn bóng dáng hai người dần đi xa, trong lòng ngập tràn muôn vàn thương xót, thế nhưng giây tiếp theo lại không biết nghĩ đến chuyện gì, ánh mắt dần trầm xuống, tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

Hai người vừa đi ra đã chạm mặt Ô Lan.

Lúc trước tên này cãi quân lệnh lén trốn về Lâm An nán lại bên cạnh Yến Trì hai lần liên tiếp, khi về đến Thượng Kinh đành phải tránh mặt cha mình, chỉ sợ bị cha bắt được đánh cho một trận nhừ tử, không có chỗ nào để đi, bèn ở lại Quý trạch. Sau khi tối qua tàn tiệc, cậu ta cố ý chọn phòng bên cạnh Doanh Hoà để dọn vào, thầm nghĩ nếu cha cậu ta đến đánh cậu ta, cũng tiện để Doanh Hoà xin tha.

Ai ngờ nửa đêm đầu bị hành hạ đến mức không tài nào chợp mắt, nghe tiếng giường đập vào tường theo một nhịp điệu đều đặn, quả thực muốn phát điên, muốn lao ra ngoài chửi ầm lên, vừa nghĩ đến mình đang phải cầu cạnh người ta, bèn nuốt giận vào bụng, kết quả đến nửa đêm về sáng Doanh Hoà im tiếng rồi, Quý Hoài Chân lại kêu lên.

Tiếng kêu đó buông thả dâm đãng, càng lúc càng như chốn không người, cứ như bị quỷ dâm dục nhập vào người.

Ô Lan thầm nghĩ, Doanh Hoà chửi không được, chẳng lẽ Quý Hoài Chân cũng không chửi được sao?

Lập tức mặc quần áo tử tế, trong miệng mắng "Khinh người quá đáng, nỗi khổ này ai thích chịu thì đi mà chịu!", đùng đùng nổi giận đi đến trước cửa phòng hai người, phẫn nộ đập một cái lại đập cái nữa, người trong phòng đang ý loạn tình mê, không ai đáp lời. Ô Lan tức tối, kề sát vào nghe ngóng, càng nghe nét mặt càng kỳ quái, qua một lát liền thu tay lại, mặt đỏ tía tai, nghĩ ngợi lung tung mà bỏ đi.

Sáng sớm hôm nay, Ô Lan mang theo hai quầng thâm mắt gượng dậy, vừa ra khỏi cửa đã chạm mặt oan gia ngõ hẹp Quý Hoài Chân đang bế A Toàn.

Cậu ta nhìn A Toàn cười lạnh một tiếng, hiểu ra chuyện gì đó, châm biếm: "Không hổ là cháu trai của Quý đại nhân, cũng biết diễn kịch y hệt Quý đại nhân, còn lừa ta là cô

nương."

A Toàn lại sợ hãi run lên một cái, vùi mặt vào lòng Quý Hoài Chân, chỉ ló ra cái lưng mũm mĩm.

Ô Lan không chỗ nào để trút, kéo A Toàn từ trong lòng Quý Hoài Chân ra, hậm hực nói: "Ngươi sợ ta?"

A Toàn nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm vết sẹo đáng sợ vắt ngang từ giữa trán trên mặt Ô Lan, cố gắng trừng lớn mắt, yếu ớt nói: "Không... Không, không... có... mà... Ta ta ta, ta không có sợ ngươi đâu."

Thế nhưng nhìn kỹ, thân hình nhỏ bé đó run lẩy bẩy, run như cầy sấy, giống như con cún con bị người ta xách lên nên tứ chi run rẩy, chỉ muốn Quý Hoài Chân lại ôm bé chặt hơn một chút, tốt nhất là che đi toàn thân.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói.

"Ô Lan, bế A Toàn đi tìm Bạch Tuyết cô nương đi, ta có vài lời muốn nói với Quý đại nhân."

Doanh Hoà không biết đã dậy từ khi nào, trước khi rời khỏi Quý phủ muốn gặp Quý Hoài Chân. Hắn lười biếng, áo choàng khoác hờ hững trên người, toàn thân toát ra vẻ mãn nguyện sau chuyện chăn gối, thấy hai người nhìn sang, mới thong thả chỉnh đốn y phục, thắt chặt dải lụa.

Ô Lan không biết nghĩ đến chuyện gì, sầm mặt xuống, mắng: "Đều cùng một giuộc."

Nói xong, miệng lầm bầm gì đó, bất chấp ánh mắt tủi thân hoảng sợ của A Toàn, bế bé đi mất.

Doanh Hoà nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, trêu chọc: "Quý đại nhân gọi giường tốt thật."

Quý Hoài Chân cười khiêm tốn, mặt dày nói: "Chút ấy đêm qua vẫn chưa đáng để nhắc tới đâu."

Hắn nhìn ra sau lưng Quý Hoài Chân một cái, hỏi: "Lão Thất vẫn chưa dậy sao?"

Quý Hoài Chân lắc đầu, đột nhiên nói: "Ở tiểu viện phía nam trạch viện này của ta có một rừng trúc, trải qua kiếp nạn này, cũng không biết còn bao nhiêu cây sống, muốn ăn măng rồi."

Doanh Hoà bật cười, nghe hiểu ý trong lời nói của y, đi theo Quý Hoài Chân rời đi.

Nơi này là trạch viện của Quý Hoài Chân, chỗ nào có bày biện ra sao, con đường nhỏ chỗ nào thông đến đâu, y hiểu rõ hơn ai hết. Hai người đi một đường không nói chuyện, đến một nơi hẻo lánh về phía nam. Bên trong u ám tĩnh mịch, không ít chỗ đóng bụi, xem ra từ sau khi Doanh Hoà đưa Lục Thập Di vào ở vẫn chưa từng đặt chân đến nơi này.

Doanh Hoà chỉ vào mấy búp măng nhú khỏi mặt đất khoác lớp vỏ tím, nói: "Quý đại nhân vẫn còn lộc ăn."

Quý Hoài Chân móc từ trong ngực ra một món đồ, giao cho Doanh Hoà: "Vật về chủ cũ."

Đó là một miếng ngọc quyết sứt mẻ, trên đó khắc một con cá.

Doanh Hoà không nhận lấy, lắc đầu cười nói: "Biết ngài vẫn luôn mong có được, thì là của ngài rồi, dù sao người ấy cũng chẳng dùng đến nữa, nhưng Quý đại nhân đã nhắc tới vật về chủ cũ, đúng lúc ta cũng có một thứ muốn giao cho Quý đại nhân."

Chapter 117

"Thứ gì vậy?" Quý Hoài Chân rửa tai lắng nghe.

Doanh Hoà mỉm cười, móc ra một tấm yêu bài, bên trên có treo một chùm chìa khóa đồng.

Thứ này Quý Hoài Chân quen thuộc hơn ai hết, chính là chìa khóa của gác Phương Phỉ Tẫn. Y nheo mắt, giả vờ không hiểu Doanh Hoà có ý gì, bèn hỏi: "Thế này là ý gì?"

Thấy y không nhận, Doanh Hoà liền mạnh mẽ kéo tay Quý Hoài Chân qua, nhét chìa khóa vào lòng bàn tay y, rồi tự đi đào măng. Hắn vén vạt áo nhét vào thắt lưng, ngồi chễm chệ trên mặt đất, mười ngón tay chẳng chút kiêng dè thọc thẳng vào bùn, động tác vô cùng thành thạo.

Liếc thấy vẻ mặt bất ngờ của Quý Hoài Chân, Doanh Hoà bèn cười nói: "Ngày trước ở Thượng Kinh ăn uống không được tốt lắm, lão Thất hay thèm ăn, tính tình lại bướng bỉnh, đói bụng cũng nhất quyết không chịu nói, ta thường xuyên vào núi tìm chút đồ ăn cho đệ ấy."

Quý Hoài Chân im lặng một thoáng.

Những ngày tháng bọn họ ở Thượng Kinh ngày trước, y cũng từng nghe Yến Trì nhắc đến vài lần. Có điều khi đó y dùng thân phận Lục Thập Di để lừa gạt cậu, chỉ lo đề phòng làm sao để không lộ tẩy, làm sao để hoàn thành đại nghiệp của mình. Những chuyện Yến Trì kể, y cũng chỉ nghe cho qua chuyện, chưa từng thật sự để tâm.

Doanh Hoà lại hỏi: "Theo Quý đại nhân thấy, liệu Lý Mão có làm nên chuyện không?"

"Lý Mão có làm nên chuyện hay không, chắc hẳn trong lòng ngươi đã rõ, huống chi Lục Tranh ở bên cạnh ngươi lâu như vậy, lẽ ra ngươi sớm đã hỏi ông ta rồi chứ."

"Lục Tranh là thân phận gì, trọng lượng lời nói của ông ta sao có thể sánh bằng Quý đại nhân." Doanh Hoà nhìn y một cái, rồi lại cúi đầu, động tác tay không ngừng, cười khổ nói: "Tuy không làm nên chuyện, nhưng rốt cuộc vẫn còn giữ lại được một hơi tàn. Có kẻ mang dòng máu hoàng thất như hắn đứng ra dẫn đầu, Đại Tề mới có thể gom góp lại chút hơi cuối cùng. Khổ nỗi chút hơi tàn này lại đoàn kết nhất, gai góc nhất, nếu không ngươi cũng sẽ chẳng thâm nhập vào doanh trại địch, thả hắn đi. Quý đại nhân, ngươi đúng là rước cho ta một rắc rối lớn. Bây giờ còn cả chuyện Ngao Vân tung tích không rõ lại càng phiền toái hơn."

Quý Hoài Chân sững người, nhạy bén nhận ra ẩn ý đằng sau câu nói của Doanh Hoà, hắn không biết người thả Lý Mão đi là Yến Trì, Ô Lan không hề báo tin này cho hắn!

Quý Hoài Chân giữ sắc mặt bình thản, gật đầu thừa nhận.

"Lúc đó ta vẫn chưa quyết định sẽ theo Yến Trì về Thượng Kinh, đương nhiên phải tìm cho mình một con đường lui. Nào ngờ điện hạ lại bắt cóc thái tử duy nhất của Đại Tề đi mất, ta cũng đành phải đi theo. Bây giờ coi như đã trở mặt với Lý Mão, chẳng còn nơi nào để đi nữa."

Doanh Hoà khó hiểu hỏi: "Thái tử, thái tử nào cơ?" Hắn nhìn Quý Hoài Chân mỉm cười, đầy ẩn ý nói: "Rõ ràng ta chỉ đón con trai của Lục Thập Di tới thôi mà, thái tử Đại Tề gì chứ, ta nghe không hiểu."

Quý Hoài Chân lạnh lùng nhìn hắn: "Con trai của Lục Thập Di đã chết từ lâu rồi."

"Ta nói con trai hắn còn sống, thì còn sống."

Doanh Hoà đào được mấy củ măng, phủi sạch đất cát bên trên, lăn vài củ tới dưới chân Quý Hoài Chân, hờ hững nói: "Quý đại nhân là người thông minh, tất nhiên biết rõ con trai Lục Thập Di thì sống được, nhưng thái tử Đại Tề thì không thể sống."

Rất lâu sau, Quý Hoài Chân mới hỏi: "Ngươi muốn ta giúp ngươi làm gì."

"Ngươi có thể làm gì cho ta? Vơ vét của cải? Giết người? Nếu đây là những chuyện Quý đại nhân rành rẽ và quen tay, bây giờ cứ thẳng tay mà làm là được."

"Ngươi muốn ta giết ai?"

"Vậy phải xem ngươi có thể giết ai."

Quý Hoài Chân không lên tiếng nữa.

Doanh Hoà đứng dậy, cử động cổ và vai, phát ra vài tiếng kêu răng rắc. Hắn nheo mắt, hướng về phía ánh mặt trời chói chang: "Ngươi nói xem ta và Tiểu Yến ai có thể làm hoàng đế?"

Hắn cười một tiếng, nói thẳng không kiêng dè: "Quý đại nhân muốn để ai làm hoàng đế? Ta đoán chắc hẳn không phải là Yến Trì, nếu không làm sao đệ ấy còn có thể ngày đêm bên nhau cùng ngươi được nữa, chẳng phải ngươi lại công dã tràng rồi sao. Huống chi

cái ghế này không dễ ngồi, có vài thứ ta buông bỏ được thì sẽ ngồi vững, Yến Trì không nỡ buông bỏ thì sẽ không ngồi vững cái ghế này đâu."

Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm Doanh Hoà một lúc, trầm giọng hỏi ngược lại: "Ngươi đã từng hối hận vì ban đầu không hạ quyết tâm, ra tay trừ khử Yến Trì lúc lông cánh cậu ấy chưa đủ cứng cáp chưa? Bây giờ cậu ấy vừa được lòng người, vừa có chiến công, còn có cựu tộc Di Nhung của ngươi ủng hộ. Cậu ấy càng là người cuối cùng mà Tô Hợp đại hãn gặp trước lúc lâm chung, cũng là hoàng tử được yêu thương nhất. Chỉ cần cậu ấy muốn, chỉ cần cậu ấy bằng lòng, chưa chắc đã không thể. Ngươi không còn cách nào dễ dàng trừ khử cậu ấy nữa đâu, còn phải cẩn thận kẻo bị cậu ấy nắm được thóp."

Thấy y không trả lời mà còn hỏi vặn lại, Doanh Hoà cũng chẳng bận tâm, chỉ cởi áo choàng ra, ôm đống măng lên, cũng không biết là định mang về cho ai ăn.

Lúc sắp đi, Quý Hoài Chân đột nhiên nói: "Vơ vét của cải, giết người, ta đều có thể làm, ai bảo mấy chuyện này là nghề cũ của ta chứ. Có điều ta có điều kiện, chuyện hôm nay ngươi không được nói cho Yến Trì biết. Tiền bạc vơ vét được, ta muốn rút ba phần, A Toàn phải ở lại bên cạnh ta, ngươi không được mang nó đi, từ nay về sau không còn thái tử Đại Tề Lý Toàn nào nữa. Ngoài chuyện này ra, còn một việc nữa."

"Quý đại nhân cứ nói đừng ngại."

"Cần phải vạch trần chuyện ta và Lục Thập Di tráo đổi thân phận." Sắc mặt Quý Hoài Chân lạnh lẽo, ra vẻ như không thể nhẫn nhịn thêm được nữa: "Nói cho người trong tộc của ngươi biết, người thành thân với Yến Trì không phải là Lục Thập Di, mà là ta, Quý Hoài Chân."

Doanh Hoà nghe xong, không chút nghĩ ngợi đáp: "Không được."

Quý Hoài Chân ép sát từng bước: "Tại sao không được? Tuy Thượng Kinh bị Di Nhung các ngươi đánh chiếm, nhưng phần lớn người sống ở đây vẫn là người Tề. Yến Trì là con trai của người Tề Diệp Hồng Ngọc, lại là phu quân của người Tề Lục Thập Di, Lục Thập Di được lòng dân nhường nào, ngươi lại không biết ư? Hay là nói..."

Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân lờ mờ nhận ra điều gì, nhìn Doanh Hoà, gian xảo thăm dò: "Nếu Lục Thập Di và hoàng tử Di Nhung của ngươi không thành thân, không có lớp thân phận này, hắn chắc chắn phải chết. Ngươi giữ lại thân phận này là muốn giữ cho hắn một mạng, ngươi định ép Lục Thập Di làm chuyện gì sao? Có điều hắn đã ngốc rồi, cho dù ngươi có tính toán gì đi nữa thì cũng đành phải từ bỏ thôi nhỉ."

Y cười có phần thâm độc, có chút hả hê khi thấy người khác gặp nạn.

"Quý đại nhân..." Doanh Hoà ngầm mang ý cảnh cáo nhìn sang, giọng điệu cùng nét mặt đầy uy áp, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, trầm giọng nói: "Những điều kiện khác ta đều có thể đáp ứng ngươi, duy chỉ có điều này là không được."

"Được thôi, nếu ngươi đã cam tâm tình nguyện bị chính em trai ruột của mình cắm sừng, thì cũng được, dù sao ta cũng chẳng bận tâm."

Quý Hoài Chân đã thăm dò được tin tức mình muốn, lập tức biết điều dừng lại. Y hơi trầm ngâm, rồi lại nhượng bộ nói: "Vậy cứ quyết định như thế, đợi người kia vừa chết, ta sẽ dẫn Yến Trì đi, đảm bảo để cậu ấy không tranh giành với ngươi."

Doanh Hoà cười đầy ẩn ý: "Chuyện này nếu thành, thì Quý đại nhân đúng là để tiếng nhơ muôn đời rồi."

Quý Hoài Chân chỉ cười, không đáp, thầm nghĩ cúi lạy người Thát Đát trước mặt muôn dân ở Lâm An, y đã sớm mang tiếng nhơ muôn đời rồi.

Hai người nhìn nhau cười, sau đó đường ai nấy đi.

Tối hôm đó, Quý Hoài Chân đích thân xuống bếp, nấu măng cho Yến Trì và Bạch Tuyết. Bữa cơm còn chưa ăn xong, đã đón một vị khách không ngờ tới —— Lục Tranh.

Quý Hoài Chân tắt hẳn nụ cười, lờ mờ đoán được ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này Lục Tranh tới tìm mình là muốn làm gì. Y ngẫm nghĩ một lúc lâu mới gật đầu ưng thuận, nhân lúc Yến Trì đi rửa bát bèn sai Bạch Tuyết ra truyền lời: "Ngươi nói với ông ta, ông ta xuất hiện ở đây quá lộ liễu, Doanh Hoà đã hứa sẽ giao trả gác Phương Phỉ Tẫn lại cho ta. Ngày khai trương lại, trăm quan Đại Tề nhất định sẽ đến chúc mừng, bảo Lục Tranh cũng tới đi, ta sẽ tìm cơ hội gặp riêng ông ta."

Y ngừng lại một chút, sắc mặt lại lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Nói thêm với ông ta, lần này ta trở về không phải để làm cứu tinh. Nếu ông ta không thể để ta sử dụng, thì thôi đi."

Sáng sớm hôm sau, Doanh Hoà liền tránh mặt mọi người, dẫn Lục Thập Di dọn ra khỏi Quý trạch. Yến Trì thì mời Hứa đại phu tới, khám bệnh điều dưỡng thân thể cho Quý Hoài Chân.

Mấy ngày tiếp theo, hai người đều bận rộn việc riêng.

Thanh thế của Yến Trì đang lên cao, người tìm tới bái phỏng tấp nập không ngớt. Tuy cậu có từ chối đôi chút, nhưng mấy tông tộc có thế lực có quân công đi theo tới Thượng Kinh kia thì không thể không gặp. Cứ như vậy vài ngày qua, chỉ đến tối cậu mới có thời gian rảnh rỗi dính lấy Quý Hoài Chân, còn thỉnh thoảng phải đề phòng A Toàn tới quấy phá.

Doanh Hoà vừa dọn ra ngoài, Quý Hoài Chân và Yến Trì đã thử bí mật sai Bạch Tuyết lén đưa A Toàn đến nơi an toàn. Tuy Doanh Hoà đã đi, nhưng việc giám sát chỗ này lại chẳng hề nới lỏng. Mượn danh nghĩa bảo vệ, hắn phái không ít người đóng quân tại đây. Tuy không hạn chế hành động của Quý Hoài Chân, nhưng lại không cho phép A Toàn bước chân ra khỏi phủ.

Hai người nhất thời không thể ra tay, may mà đối phương hiện tại cũng không có ý định mang A Toàn ra xử lý.

Tâm tư của Doanh Hoà đã rõ rành rành như ban ngày. Vốn tưởng rằng sau khi về đến Thượng Kinh, chờ đón sẽ là sóng to gió lớn, ai ngờ đối phương lại án binh bất động. Hắn đã không hành động, đến chuyện của A Toàn cũng không hỏi han tới, chỉ đưa Võ Chiêu đế đi, mỗi ngày đều xử lý công vụ. Lúc gặp chỗ nào chưa thạo, liền chạy đi hỏi Lục Tranh cùng đám đại quan người Tề từ Lâm An tới.

Không ít người tìm đến thăm dò thái độ của Yến Trì, vòng vo bóng gió muốn nghe ngóng chút di ngôn trước lúc lâm chung của Tô Hợp đại hãn, nhưng Yến Trì lại ngậm miệng không nói nửa lời về chuyện này.

Hơn nửa tháng sau, gác Phương Phỉ Tẫn ở Thượng Kinh lại mở cửa.

Lục Tranh quả nhiên tìm tới. Vừa thấy Quý Hoài Chân, ông liền quỳ xuống, y hệt như cái đêm của hai năm trước khi Quý Hoài Chân dẫn người tới xét nhà họ Lục.

Mới mấy tháng không gặp, mái tóc lẫn râu ria hoa râm của Lục Tranh nay đã bạc trắng toàn bộ. Ông ra sức dập đầu với Quý Hoài Chân, nước mắt nước mũi giàn giụa nói: "Cầu xin Quý đại nhân cứu lấy con ta... Tuy Doanh Hoà chừa cho nó một mạng, nhưng những toan tính của hắn, những việc hắn muốn Thập Di làm, thực sự là muốn mạng của nó mà. Nếu thành công, thà rằng cứ giết nó đi, ngài bảo nửa đời sau của nó phải sống tiếp thế nào đây."

Quý Hoài Chân không lên tiếng, chỉ cảm thấy nực cười, y nghĩ bụng bản thân hận không thể để Lục Thập Di chết quách đi cho xong, còn rảnh quản nửa đời sau của hắn phải sống ra sao? Còn thật sự coi Quý Hoài Chân y là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn hay sao.

Y từ trên cao nhìn xuống dò xét Lục Tranh, chỉ cảm thấy cái màn phụ tử tình thâm này thật là chướng mắt, càng nhìn càng phiền muộn, càng nhìn càng khó chịu. Cuối cùng, Quý Hoài Chân tời tầm mắt, cũng không biết bị làm sao, ma xui quỷ khiến thốt lên: "Nể tình hắn biết điều cứu cháu nhà ta một mạng... Ta đành thuận nước đẩy thuyền, bán cho ông món nợ ân tình này, ông vào trong đi."

Nói xong, y quay người bước vào nhã gian, để Lục Tranh đi theo vào.

Đợi đến khi Lục Tranh trở ra, lưng ông lại còng thêm mấy phần so với lúc trước. Chỉ cách một cánh cửa đã cướp đi sinh khí mấy năm trời của Lục Tranh.

Gác Phương Phỉ Tẫn mở cửa lại, thanh thế chỉ càng thêm hoành tráng, càng thu hút sự chú ý so với trước đây. Đổi hẳn lề thói kiêu kỳ xa hoa ngày trước, gác mở toang cả bốn tầng, không còn làm nghề buôn bán phấn hương nữa, mà đổi thành tửu lâu.

Người Tề, người Di Nhung, người Khương, người Hồi Cốt đều có thể vào trong.

Ông chủ đứng sau gác Phương Phỉ Tẫn, hiển nhiên lại là Quý đại nhân dạo này đang độ đỉnh cao phong độ, khiến người ta nghiến răng nghiến lợi căm ghét, nhưng lại không thể không buông lời tâng bốc nịnh bợ.

Quý Hoài Chân đã nhận lời vơ vét của cải thay Doanh Hoà, ắt có chủ ý của riêng mình. Còn về chuyện của cải cướp bóc được chuyển đi đâu, y chẳng bao giờ hỏi tới, chỉ trích

đúng phần của mình.

Biết tin Lý Mão tự lập làm vua, có không ít quan viên người Tề mong muốn quay trở về Lâm An. Doanh Hoà thấy vậy chẳng ngăn cản, ngược lại còn xua tay thả đi. Thế nhưng Quý Hoài Chân cái kẻ có dã tâm lang sói, cậy mình vẫn còn thân binh, giam người lại đòi ngươi thân đang ở Lâm An xa xôi của đối phương phải mang tiền chuộc đến, mượn cơ hội này mà phát tài to.

Những kẻ bây giờ móc hầu bao ra được, đều là những kẻ nhờ vào quan chức mà vơ vét cho đẫy túi trước khi Đại Tề diệt vong.

Không ít kẻ lén lút mắng chửi Quý Hoài Chân, nói rằng y trước kia vác bộ mặt luồn cúi ti tiện với bọn Thát Đát, giờ lại kiếm bộn tiền từ quốc nạn, giúp đỡ bọn Di Nhung vơ vét mồ hôi nước mắt của dân lành.

Cái quỳ nhục nhã mất mặt ở thành Lâm An kia lại qua miệng đám người này, truyền đi khắp Thượng Kinh.

Tuy nhiên bọn họ lại không biết rằng, ba phần rút lại từ tay Doanh Hoà kia, Quý Hoài Chân không giữ lại lấy một xu. Hai phần gửi đến Lâm An, chỉ sai người truyền lời cho Lý Mão, bảo hắn chống cự được bao lâu thì ráng mà chống cự, một phần còn lại giữ cho Bạch Tuyết và A Toàn.

Trong mắt người Tề, y là tay sai, là kẻ phản bội. Còn trong mắt người Di Nhung, y là con dao mà Doanh Hoà dựng lên ngoài sáng. Dần dà có lời đồn đại truyền ra ngoài, nói rằng Quý Hoài Chân đã sớm cấu kết với Doanh Hoà, ngay từ hồi còn ở Lâm An đã thông đồng tin tức với hắn. Thậm chí trước khi khai chiến, y còn gửi một phong mật thư tới tận đại doanh của Di Nhung, mưu toan lấy tin tức của Lục Thập Di để đổi lấy một chút hi vọng sống sót.

Kết quả bây giờ Di Nhung đã trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng. Lục Thập Di chẳng những sống sót, sau lưng lại còn có Thác Bạt Yến Trì chống lưng. Quý Hoài Chân bất đắc dĩ mới phải tiếp tục nương tựa Doanh Hoà, thậm chí đến cái chết của Tô Hợp đại hãn, cũng có mối liên hệ rắc rối phức tạp với Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân nghe được chuyện này, tra ra ngọn nguồn, liền đích thân dẫn người tới tận nhà, gông cổ tống kẻ đó vào ngục.

Lần này không chỉ người Tề biết Thượng Kinh có một tên "Quý cẩu", mà ngay cả người Di Nhung cũng nghe danh hiệu này vang vọng bên tai như sấm rền.

Yến Trì biết chuyện xong, chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Huynh làm việc tốt sao cứ phải đội lốt kẻ xấu thế, để người khác mắng chửi huynh thì vui lắm à. Huynh cố ý đúng không?"

Quý Hoài Chân giật thót trong lòng, còn tưởng Yến Trì đã phát hiện ra chuyện gì, chỉ đành bỡn cợt chuyển sang chuyện khác.

Yến Trì lại buồn bực không vui, ngày ngày phải nghe người khác chửi bới Quý Hoài Chân, nhưng lại chẳng có lập trường nào để mở miệng biện minh thay y, vô cùng đau lòng.

Quý Hoài Chân thấy cậu tỏ ra hờn dỗi như vậy, thì vừa thích vừa đắc ý muốn chết, nhưng đắc ý qua đi lại hồi hộp, thầm nghĩ nếu đổi lại là ngày trước, y nếm mật nằm gai giành lợi ích cho kẻ khác rồi còn phải rước lấy tiếng nhơ, nói không chừng sẽ hận đời. Thế nhưng bây giờ có Yến Trì đồng hành, có A Toàn, y lại chẳng đoái hoài tới dăm ba cái chuyện cỏn con ấy nữa.

Quý Hoài Chân bèn cười nói: "Đại nhân nhà ngươi hiện giờ đang rất vui, lười đi so đo tính toán với lũ bọn họ. Đừng nói là có kẻ mắng ta sau lưng, cho dù là ngay trước mặt..."

Yến Trì ngước mắt nhìn y: "Thì huynh sẽ làm sao?"

Cái liếc mắt từ dưới lên trên này đương nhiên lại khiến cõi lòng Quý Hoài Chân rung động rạo rực. Y nhìn chằm chằm đôi mắt tuyệt đẹp của Yến Trì, hận không thể kề sát vào để đếm từng sợi lông mi dài của cậu, lẩm bẩm: "... Ở trước mặt ngươi, ta không dám làm sao cả, nhưng ở nơi khuất tầm mắt của ngươi, thì đương nhiên ta muốn làm sao thì sẽ làm thế ấy. Cho nên điện hạ à, nếu muốn ta làm một người tốt, không lạm sát kẻ vô tội nữa, thì ngươi phải ngày đêm trông chừng ta mới được."

Quý Hoài Chân lơ đãng nói: "Yến Trì điện hạ, chẳng lẽ ngày trước ngươi nhờ vào nhan sắc để đánh trận sao? Dựa vào mỹ sắc để giết giặc à?"

Y càng sát lại càng gần. Lời vừa dứt, hơi thở của Yến Trì đã rối loạn. Cậu vươn tay ôm chặt lấy y, bắt đầu thay trời hành đạo, trừ hại cho dân, chấn chỉnh lại Quý đại nhân bằng mặt không bằng lòng, miệng nam mô bụng bồ dao găm này một trận.

Chấn chỉnh một phát là chấn chỉnh suốt cả đêm. A Toàn lại bị tống sang ngủ chung với Bạch Tuyết. Bé ngáp dài ngáp ngắn, khoe khoang với nàng ta: "Cậu ta lợi hại lắm, cậu là đại phu còn sắp chữa bệnh cho cha ta nữa."

Sáng sớm hôm sau, Yến Trì tinh thần sảng khoái thức dậy. Quý Hoài Chân lười biếng nằm ườn trên giường, nhìn cậu tỉ mỉ thắt chặt sợi thắt lưng da bò rộng bằng bàn tay quanh eo, liền biết hôm nay cậu có nhân vật quan trọng phải gặp, bèn hỏi: "Hôm nay lại đi gặp mấy chú bác trong tộc ngươi sao?"

Yến Trì gật đầu đáp: "Vẫn còn không ít việc cần xử lý, hôm nay ta sẽ về muộn một chút."

Quý Hoài Chân ra chiều trầm tư suy nghĩ: "Trùng hợp thay hôm nay ta cũng có chút chuyện."

Yến Trì rướn người tới, đặt một nụ hôn lên trán Quý Hoài Chân, sau đó xoay người bước ra cửa. Quý Hoài Chân lắng tai nghe một hồi, thấy cậu đã đi khuất, lúc này mới trở mình thức dậy. Bạch Tuyết đang đợi sẵn bên ngoài, hai người liền nhắm thẳng gác Phương Phỉ Tẫn.

Hai người vừa rời đi, đằng sau lập tức có một người vòng ra, chính là Thác Bạt Yến Trì vừa đi chưa được bao xa đã vội quay về.

Cậu nhìn cái bộ dạng ủ mưu tính kế, hăng hái hừng hực kia của Quý Hoài Chân mà giận không chỗ phát tiết, ngặt nỗi lại chẳng làm được gì. Cậu đang định bước tới túm cổ y mang về tra hỏi đàng hoàng lại thoáng chần chừ. Hồi lâu sau, cậu cất bước đi về hướng doanh trại quân đội.

Một canh giờ sau, cửa nhã gian trên tầng bốn của gác Phương Phỉ Tẫn bị người ta gõ vang. Tiếng trò chuyện rầm rì bên trong ngưng bặt. Tay quản sự tới báo tin đứng bên ngoài kiên nhẫn đợi một chốc, cánh cửa mới được hé ra một khe hẹp.

Bạch Tuyết nhoài người ra, nhíu mày nói: "Sao thế, đã dặn là nếu không có chuyện gì khẩn cấp thì đừng tới làm phiền cơ mà?"

Quản sự lau mồ hôi lạnh trên trán, khó xử nói: "Cô nương đúng là có căn dặn như vậy, nhưng ai mà ngờ Thất điện hạ của Di Nhung không thèm báo trước một tiếng, nói muốn bao trọn tầng bốn để khao quân lính dưới trướng. Ngài ấy ngang nhiên dẫn người xông thẳng tới, đang đứng chờ bên ngoài kìa. Tuy hiện giờ Thượng Kinh đang bị người Di Nhung chiếm đóng, nhưng Doanh Hoà điện hạ từ sớm đã dặn dò người của họ, không

được chiếm đoạt tài sản của bách tính, không được cậy thế ức hiếp người, càng không được nô dịch người Tề. Nếu chiếu theo đó mà suy ra, chỉ cần sai người ra từ chối, bảo là tầng bốn hôm nay đã có người bao trọn là xong, bọn họ cũng không dám làm càn. Thế nhưng ai ai cũng biết rành cái quy củ chốn này của chúng ta, người thường làm sao có cửa bước chân lên tầng bốn. Thất điện hạ chỉ cần nghe ngóng một chút là biết ngay hôm nay ai đang ở đây, e rằng lại sắp sinh chuyện thị phi mất thôi."

Bạch Tuyết càng nghe, sắc mặt càng tỏ vẻ quái lạ, thầm nghĩ người đang ở trên tầng bốn là Quý Hoài Chân, Thác Bạt Yến Trì thì còn có thể sinh ra thị phi gì?

Quản sự khá là hiểu chuyện, liếc mắt nhìn vào trong, hạ thấp giọng nói nhỏ: "Thiên hạ đồn đại Thất điện hạ và Quý đại nhân nhà chúng ta hễ gặp là như nước với lửa, lại có ân oán từ xưa. Nhỡ mâu thuẫn bùng nổ thì phải làm sao bây giờ?"

Bạch Tuyết: "..."

Chưa kịp để nàng ta nói, một giọng nói từ đằng sau chen ngang vào.

Quý Hoài Chân bước chân tập tễnh đi ra, bâng quơ nói: "Không sao, ta ra tiếp cậu ấy."

Y đưa tay thu lại ống tay áo trước ngực, bước đi còn chưa được hai bước đã nghe tiếng nói cười huyên náo từ tầng một vọng lên, xen lẫn dăm câu tiếng Di Nhung cộc cằn thô lỗ. Y tựa người vào lan can, men theo tiếng động nhìn xuống.

Chỉ thấy giữa biển người nhốn nháo, một bóng người cũng đang ngẩng mặt lên nhìn y.

Dáng người nọ cao lớn đứng thẳng tắp, hai chân hơi dang ra, vươn thẳng tấm lưng, toát lên vẻ oai phong đầy chính khí. Dây thắt lưng bằng da bò to bản rộng bằng bàn tay buộc chặt quanh eo, khoe khéo vòng eo rắn rỏi, chính là chiếc thắt lưng mà sáng sớm trước khi ra khỏi cửa, Quý Hoài Chân tận mắt nhìn cậu tự tay thắt vào.

Còn trên trán thắt một chiếc đai da bò rộng bằng hai ngón tay, ngay chính giữa nạm một viên ngọc lam to bằng quả trứng ngỗng. Ngày trước đại hôn ở Sắc Lặc Xuyên, Quý Hoài Chân từng thấy cậu đội món đồ này một lần rồi.

Còn đôi mắt tuyệt đẹp vô cùng sinh động, ngỡ như biết nói kia, hiện giờ đang nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân không chớp lấy một cái. Xương chân mày của người này rất cao, hốc mắt sâu, ánh mắt chăm chú thế này lại luôn thoáng chút uy áp đầy tính công kích. Bất cứ kẻ nào bị cậu dán mắt nhìn vào, đều sẽ cảm giác mình đang bị một con sói dò xét theo dõi.

Quý Hoài Chân lại chẳng hề run sợ, y dùng ánh nhìn trần trụi, ngả ngớn lướt qua cậu từ trên xuống dưới một lượt, mãi cho đến khi đã ngắm thỏa con mắt, y mới thở dài một hơi, lẩm bẩm tự nói với chính mình: "Rõ ràng biết đại nhân nhà cậu ấy là ta đây rất chuộng bộ dạng này, thế mà còn ráng ăn diện thành như vậy. Đúng là có sự chuẩn bị từ trước, định tới moi lời ta đây mà. Quả là được thương mà sinh hư, giờ còn biết xài cả mỹ sắc nữa chứ, cái nết bướng bỉnh thế này, sau này lại càng hết chỗ nói."

Y lập tức buông tiếng thở dài, thong thả xuống lầu tiếp chiêu.

Thất điện hạ trong mắt mọi người là có ân oán xưa cũ sâu đậm với Quý Hoài Chân, tối hôm qua lại còn ngủ chung một ổ chăn với y, đã tới rồi.

Chapter 118

Yến Trì giơ tay ra hiệu, đám thuộc hạ đi theo phía sau lập tức im bặt.

Ánh mắt cậu dán chặt vào Quý Hoài Chân ở trên cao không chớp lấy một cái, quay sang hỏi tên quản sự vừa chạy tới: "Tầng bốn có người à?"

Tên quản sự lau mồ hôi, gật đầu lia lịa.

Yến Trì lại nói: "Bọn họ có bao nhiêu người, còn phòng trống không? Có phòng trống thì sắp xếp cho ta là được."

Tên quản sự càng thêm khó xử, theo bản năng nhìn về phía Quý Hoài Chân. Đúng lúc này, Bạch Tuyết bước nhanh tới, nhỏ giọng nói với tên quản sự: "Ngươi lui xuống đi, Quý đại nhân đích thân tiếp đón ngài ấy."

Nhìn bóng lưng bỏ chạy như được đại xá của tên quản sự, Yến Trì lại mỉm cười, mặc kệ ánh mắt dò hỏi của Bạch Tuyết, tầm mắt chỉ mải đuổi theo Quý Hoài Chân, nhìn y từng bước đi từ tầng bốn xuống.

Chân cẳng Quý đại nhân không tiện nên đi khá chậm, nhưng mỗi một bước đều giẫm vững vàng lên bậc thang. Y thong thả bước đi, phát ra tiếng bước chân không lớn nhưng vô cùng rõ ràng.

Tiếng bước chân ngày càng gần, âm thanh cười đùa của thực khách xung quanh cũng ngày một nhỏ dần. Không biết ai phát hiện ra Quý Hoài Chân đầu tiên, thấy y mặt đầy ý cười đi về phía thất điện hạ Di Nhung liền khơi mào xì xầm bàn tán.

Trong mắt người ngoài, Quý Hoài Chân và Yến Trì như nước với lửa, giương cung bạt kiếm. Quý Hoài Chân cười với Yến Trì chắc là đang ôm một bụng âm mưu quỷ kế, là đang bán mạng cho Doanh Hoà, muốn khiến Yến Trì phải nếm mùi chật vật, còn ánh mắt chăm chú mà Yến Trì đặt lên người Quý Hoài Chân, không phải ưu ái y mà hẳn là đang cảnh giác đề phòng, khinh thường việc đứng chung một chỗ với y.

Một tướng lĩnh phía sau tiến lại gần, hạ giọng nói: "Điện hạ, tên họ Quý này ở đây, hay là chúng ta đổi sang quán khác đi."

Yến Trì lắc đầu đáp: "Không sao đâu."

Trong lúc nói chuyện, Quý Hoài Chân đã đi tới. Mặc kệ những ánh mắt dò xét căng thẳng của mọi người, y nhã nhặn nói với Yến Trì: "Điện hạ muốn dùng tầng bốn sao? Cũng không có vấn đề gì, chỉ là gác Phương Phỉ Tẫn này mới khai trương, phòng ở tầng bốn dọn dẹp xong chưa được bao nhiêu..."

Không đợi y nói hết, Yến Trì đã ngắt lời: "Trong phòng của huynh có còn chỗ trống không? Mượn cơ hội này để các tướng sĩ và các đại thần làm quen với nhau một chút cũng tốt."

Quý Hoài Chân sững lại, rồi ung dung mỉm cười.

"Tất nhiên là có, mời điện hạ qua bên này, tại hạ sẽ dẫn đường cho điện hạ." Thấy sắc mặt Bạch Tuyết hơi đổi, Quý Hoài Chân nháy mắt ra hiệu cho nàng ta yên tâm, rồi dẫn Yến Trì đi lên tầng bốn. Y quay đầu lại nở nụ cười ranh mãnh với cậu: "Tại hạ còn chưa nói hôm nay đến đây làm gì, điện hạ đã đoán trước được có những ai ở đây rồi, cứ như thể đã dò hỏi kỹ từ trước vậy. Tin tức nhanh nhạy thế này, người không biết còn tưởng điện hạ ăn ngủ cùng ta, rõ như lòng bàn tay từng hành động của ta cơ đấy. Hơn nữa... ta

thấy hôm nay điện hạ huy động lực lượng rầm rộ thế này, không giống đến thiết đãi ban thưởng tướng sĩ, mà giống đi bắt gian hơn."

Nghe y nói đầy ngụ ý, giọng điệu cợt nhả trêu chọc, Yến Trì còn chưa nói gì thì đám lính lác thô lỗ theo chân cậu đã tỏ vẻ không vui. Bọn họ đang định mở miệng dạy dỗ gã người Tề không biết trời cao đất dày này, nhưng Yến Trì lại trầm giọng bảo: "Không sao."

Một kẻ trông thô lỗ cục mịch còn định vặn lại, nhưng bị người bên cạnh kéo lấy, chỉ vào tai Yến Trì —— chỉ thấy vành tai điện hạ nhà bọn họ đang đỏ bừng lên một cách kỳ lạ.

Đám người đưa mắt nhìn nhau, ngơ ngác không hiểu gì. Theo Yến Trì lâu như vậy đã quen thấy dáng vẻ sát phạt quyết đoán, nghiêm nghị ít nói cười của cậu lúc hành quân đánh trận, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy cậu có phản ứng thiếu tự nhiên như vậy. Bọn họ chợt nhận ra, mối quan hệ giữa điện hạ nhà mình và tên Quý cẩu này dường như cũng không hề chất chứa thâm cừu đại hận không thể hóa giải như lời đồn bên ngoài.

Quý Hoài Chân lại nói: "Điện hạ có thấy hàng cây đào trồng bên ngoài kia không? Vài ngày nữa quay lại là hoa đào sẽ nở, đến lúc đó điện hạ sẽ hiểu cái tên của nơi này từ đâu mà ra. Gác Phương Phỉ Tẫn, tọa lạc nơi hương sắc tàn phai.”

Yến Trì trầm giọng nói: "Trước đây ta từng đến nơi này rồi, nhưng đến không đúng lúc, không bắt kịp mùa hoa nở... Huynh đi chậm chút, cẩn thận cái chân."

Quý Hoài Chân đầy hứng thú "Ồ" lên một tiếng, quay đầu lại nhìn, mang bộ dạng tò mò muốn nghe kể chi tiết. Trước mặt đám thuộc hạ của Yến Trì, y làm bộ làm tịch hỏi: "Điện hạ từng đến rồi sao?" Y cười không có ý tốt: "Chỗ này trước kia vốn là thanh lâu kỹ viện, điện hạ đến đây làm gì thế?"

Yến Trì: "..."

Quý Hoài Chân thấy cậu á khẩu mới đắc ý mỉm cười, xoay người tiếp tục dẫn đường.

Dáng vẻ kiêu ngạo, nhe nanh múa vuốt đó đáng hận tột cùng, khiến đám thuộc hạ của Yến Trì nhìn mà không nhịn được phải hầm hè xoa tay, chỉ muốn cho tên họ Quý này một bài học. Bọn họ lại càng không hiểu điện hạ nhà mình trúng tà gì mà lại dung túng cho tên cẩu tặc này đến thế.

Thế nhưng ngay giây sau lại nghe Yến Trì dùng một giọng điệu khác lạ, bình thản nói: "... Cũng không làm gì, chỉ là đánh nhau với người ta một trận thôi."

Chỉ thấy tên Quý cẩu người người hô đánh kia khựng bước lại, ngoái đầu nhìn Yến Trì. Chẳng biết câu nói ấy đã gợi lên kỷ niệm nào, trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, một bầu không khí kỳ quặc, dị thường lan ra khiến đám thuộc hạ đi theo sau Yến Trì nhìn mà nổi hết da gà, đứng đằng sau hai người này mà như ngồi trên đống lửa.

Hồi lâu sau, Quý Hoài Chân thở dài, lẩm bẩm tự nói: "Thôi được, ngươi đã nói vậy rồi, thì không trêu ngươi nữa..." Y mới tiếp tục dẫn đường, nhưng quả đúng như lời y nói, y không đào hố cho Yến Trì nhảy vào nữa, tránh để cậu phải mất mặt trước bao nhiêu thuộc hạ.

Bên trong gác Phương Phỉ Tẫn, cách bài trí và bày biện đã đổi mới hoàn toàn. Thượng Kinh vẫn chưa khôi phục lại vẻ sầm uất như trước đây, chỉ có khu chợ tấp nập ở phố Đông là đã mở cửa, vì vậy mọi người đều đổ dồn về nơi này. Tầng một và tầng hai đã ngồi kín chỗ, tầng ba vẫn còn chỗ trống. Chỉ có tầng bốn là vẫn giữ nguyên quy củ cũ: ngoài những khách quý do đích thân Quý Hoài Chân dẫn tới, thì chỉ có tướng lĩnh Di Nhung và quan lại người Tề mới được phép lên.

Quý Hoài Chân dẫn mọi người lên, thản nhiên đẩy cửa phòng bao ra, nghiêng người nhường đường, cười nói: "Điện hạ, mời."

Chỉ thấy bên trong có mấy quan người Tề đang ngồi, đều là những người Yến Trì cứu về từ Lâm An. Thấy cậu đến, họ vội vàng đứng dậy hành lễ. Trong bữa tiệc còn có mấy người lạ mặt ngồi đó, dáng vẻ giống như tùy tùng, nhưng điều khiến Yến Trì không ngờ tới nhất chính là, Ô Lan lại cũng có mặt.

Thấy Yến Trì bước vào, vẻ mặt Ô Lan thoáng chốc trở nên kỳ quặc. Cậu ta tức giận trừng mắt lườm Quý Hoài Chân, chẳng biết là đang nổi cơn thịnh nộ gì. Đứng sau lưng cậu ta còn có mấy người Di Nhung lạ mặt.

Ánh mắt Yến Trì lần lượt lướt qua những người này, sau đó liền bảo thuộc hạ tự tìm chỗ ngồi.

Bây giờ cậu đã không còn như xưa, dù mới hai mươi tuổi nhưng quyền thế và địa vị đều không thể xem thường. Cậu đã toát lên phong thái không giận mà uy, lờ mờ có thể đối đầu ngang ngửa với Doanh Hoà. Mọi người có mặt tại đó đều tự hiểu rõ trong lòng, thủ lĩnh tương lai của Di Nhung chỉ có thể được chọn ra từ hai người này. Cho nên ngay khi cậu vừa ngồi xuống, những người xung quanh liền dừng hẳn câu chuyện đang nói dang dở, nhất trí nhường Yến Trì ngồi ở ghế chủ tọa, chờ cậu ban mệnh lệnh.

Lại có vài người Tề nhìn Yến Trì với ánh mắt né tránh, không ngừng chột dạ.

Hai năm nay, dù Yến Trì ra vào quân doanh nhiều hơn, nhưng cũng được Quý Hoài Chân và đại ca của mình rèn giũa cho bản lĩnh quan sát sắc mặt. Cậu lập tức nhận ra những ánh nhìn khác lạ đó, nương theo đó nhìn sang, chạm phải ánh mắt của một lão già gầy trơ xương, râu tóc hoa râm.

Cậu có ấn tượng với người này, vì từng nghe kể từ Ô Lan.

Ô Lan kể rằng, hôm đó sau khi cậu ta cùng Quý Hoài Chân tiến vào hoàng cung Lâm An đang bị Azul chiếm đóng, bắt gặp các quan lại người Tề bị giam giữ. Người này đã chửi bới Quý Hoài Chân một trận xối xả, bị y quất một roi mất đi nửa cái mạng. Sau này người ấy lại giúp thuyết phục các quan lại người Tề giả lả đối phó với bọn Thát Đát, để không làm vướng chân Quý Hoài Chân.

Người này chính là ân sư truyền đạo của Lý Mão và Lục Thập Di, hình như mang họ Quách.

Yến Trì đưa mắt nhìn Quách Phụng Nghi vài lần. Thấy lão ăn mặc bần hàn, sắc mặt vàng vọt, cậu liền biết ngay người này khi còn làm quan cho Đại Tề vẫn luôn thanh liêm trong sạch. Ở phía Lâm An không có ai quen biết, nên không có bạc để chuộc lão về.

Đám người hầu bưng khay nối đuôi nhau đi vào, phá vỡ bầu không khí bế tắc. Quý Hoài Chân đưa mắt nhìn quanh quất vài lần, đột nhiên bật cười, đích thân đi mời rượu các tướng lĩnh Di Nhung.

Không ai đánh người mặt cười, tuy đám tướng lĩnh Di Nhung thân hình vạm vỡ, thô lỗ nhưng tính tình lại hào sảng thẳng thắn. Thấy Quý Hoài Chân vừa đến đã tỏ thiện ý, chút không vui trong lòng họ cũng tiêu tan đến bảy tám phần. Quý Hoài Chân vừa đứng dậy, trong đám người Tề lại có thêm vài người bước theo. Sau mấy lượt nâng ly cụng chén, không khí đã không còn giương cung bạt kiếm và ngượng ngập như lúc trước nữa.

Yến Trì nhìn Ô Lan mấy cái, hỏi: "Ngươi tới đây làm gì?"

Ô Lan hạ thấp giọng: "Hiện giờ trên danh nghĩa y đang làm việc cho đại ca ngài. Ta được Doanh Hoà phái tới giám... hiệp trợ y, xuất hiện ở đây thì có gì không ổn?"

Lời lẽ của cậu ta đầy vẻ móc mỉa, hùng hổ dọa người. Yến Trì khẽ sững người, nghe mà mờ mịt chẳng hiểu gì. Cậu đang định gặng hỏi thêm thì Quý Hoài Chân mang theo mùi rượu nồng nặc trên người quay trở lại. Ô Lan lại trừng mắt lườm hai người thêm mấy cái rồi đi ra chỗ khác ngồi.

Nhưng mấy người Di Nhung lạ mặt kia lại không đi theo Ô Lan, ngược lại tự tách ra thành một nhóm riêng. Bọn họ khá chú ý đến động tĩnh của Yến Trì, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía cậu.

Yến Trì vẫn giữ thái độ bình thản, đang định đi qua dò la tin tức thì Quý Hoài Chân lại tới mời rượu.

Y vừa đến, Yến Trì lập tức cảm thấy xung quanh tĩnh lặng lại. Một chốc sau, không gian lại ồn ào trở lại, người uống rượu cứ uống, kẻ chơi đố tửu cứ chơi đố tửu.

⤷ là trò chơi đoán ngón tay uống rượu thời xưa

Trong sự ồn ào ấy lại ẩn chứa chút khoa trương một cách cố ý, vô số ánh mắt đổ dồn lên người bọn họ, mang theo sự tò mò dò xét. Không chỉ có người Di Nhung, mà ngay cả người Tề cũng tò mò rốt cuộc hai người này có quan hệ gì.

Quý Hoài Chân không để tâm đến những ánh mắt đó, y cứ thế ngồi xuống trước bàn của Yến Trì, rót rượu cho cậu.

Bầu rượu vừa được nhấc lên, cổ tay y đã bị người ta nắm lấy.

Cậu nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân: "Hứa đại phu nói huynh phải dưỡng sức cho tốt, không cho huynh uống nữa."

"Thế nên hôm nay ngươi không mời mà tự đến, là để bắt quả tang ta uống rượu sao?" Quý Hoài Chân mỉm cười: "Điện hạ, buông tay ra đi, người khác đều đang nhìn kìa. Bây giờ ngươi là hôn phu của Lục Thập Di, coi chừng lại rước lấy cái danh thay lòng đổi dạ đấy."

Yến Trì vẫn ngồi im bất động, chỉ bướng bỉnh nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân.

Ngược lại là Ô Lan ở bên cạnh, đưa tay vỗ một phát lên đầu phó tướng của Yến Trì, buông giọng quái gở: "Ngươi nhìn cái gì mà nhìn, dứt khoát móc luôn tròng mắt ra mà dán vào đó xem đi, thế thì nhìn mới rõ được." Tên phó tướng kêu khổ không ngừng, lập tức thu lại ánh mắt nhòm ngó, chỉ biết nâng chén giả vờ uống rượu, chẳng hiểu mình đã đụng phải vảy ngược nào của Ô Lan.

Quý Hoài Chân nghe vậy liền mỉm cười, rút tay về, ra vẻ như thật nói: "... Có những cuộc tiếp khách thì luôn không thể thoái thác được, nên uống thì vẫn phải uống, nhưng đã có người quản rồi, thì ta không uống nữa vậy."

Lại có người hầu tới thay bát đĩa cho hai người. Hai người ngồi sát cạnh nhau, vừa không quá mức thân mật, cũng không quá đỗi xa cách. Yến Trì càng hạ giọng xuống mức chỉ đủ hai người nghe thấy: "Những người như Quách Phụng Nghi thì phải làm sao? Bên Lâm An có tin tức gì nói là muốn chuộc họ về không?"

Quý Hoài Chân lắc đầu, bình thản đáp: "Lý Mão tự lo thân mình còn chưa xong, ngay cả đại điển đăng cơ cũng chẳng có thời gian mà lo liệu. Hắn vừa phải ổn định chính quyền mới thành lập, vừa phải gom tiền nuôi quân đội, ngay cả ông cha già bị bắt đi của mình còn chẳng màng tới, huống chi là những người này. Ngươi cứ chờ xem, phải một thời gian nữa hắn mới có thể phái người tới Thượng Kinh để đàm phán."

Yến Trì gật đầu như đang suy nghĩ điều gì đó, đột ngột hỏi: "Huynh thấy Lý Mão có thể trụ được bao lâu?"

"Ngươi hỏi ta?" Quý Hoài Chân nhìn sang với vẻ mặt buồn cười, ánh mắt ấy chứa đựng thâm ý sâu xa: "Cái đó còn phải xem điện hạ."

Yến Trì cũng cười theo, lại hỏi: "Ta đoán trong số những người bị giữ lại này, cũng chưa chắc hoàn toàn là vì ở nhà không có ai bỏ tiền chuộc bọn họ về Lâm An. Ví dụ như Quách Phụng Nghi kia, ta lại cảm thấy lão cũng không muốn về lại Lâm An vào lúc này."

Quý Hoài Chân nghe ra lời bóng gió của Yến Trì, bèn im lặng không nói gì nữa.

Yến Trì lại nói: "Lục Tranh thì suy tính thế nào?"

Quý Hoài Chân cười đáp: "Điện hạ à, vừa phải thôi, chưa xong nữa à. Ngươi thực sự coi ta là Ô Lan đấy ư, chỉ cậy dăm ba câu nói là có thể khiến tại hạ ngoan ngoãn vâng lời, khai báo rành rọt mọi chuyện. Từ bao giờ mà ngươi cũng học được cái thói vòng vo tam quốc này rồi thế."

Yến Trì hừ nhẹ một tiếng, đánh giá Quý Hoài Chân từ trên xuống dưới. Ánh mắt ấy rõ ràng là đang lên án ai mới là đầu sỏ gây tội biến cậu thành ra thế này.

Chỉ thấy Thác Bạt Yến Trì nhích lại gần, nghiến răng nghiến lợi đầy bất lực, thì thầm nói: "Quý đại nhân, nếu huynh bớt thủ đoạn, bớt mưu toan lại, bớt liều mạng đi, thì ta cũng chẳng phải tốn công sức làm gì. Ta làm thế là vì ai chứ?"

Lời này vừa thốt ra, Quý Hoài Chân chợt mềm lòng trong giây lát. Y chỉ khẽ lắc đầu cười khổ, nhân lúc không ai để ý tới chỗ này, cũng hạ giọng đáp trả: "Câu này ngươi đừng mắng ta, có bản lĩnh thì đi mà mắng đại ca ngươi ấy. Nếu hắn ta bớt thủ đoạn, bớt mưu toan lại, không khó đối phó đến vậy, ta cũng chẳng cần phải liều mạng làm gì. Ngươi thử nói xem, ta làm những chuyện này là vì ai? Hơn nữa, những chiêu trò mưu kế hiện giờ của ngươi cộng lại cũng chẳng kém cạnh ta chút nào đâu. Điện hạ tốt của ta ơi, đừng có đến đây mà làm nũng giả ngốc nữa. Ta không phá rối ngươi, ngươi cũng không được can thiệp vào chuyện của ta, được không?"

Đúng lúc này, không biết ai đề nghị muốn thi trò đầu hồ[2]. Rượu vào ba tuần, cái tính không ai chịu phục ai trong lòng người Tề và người Di Nhung lại âm thầm trỗi dậy, bọn họ bắt đầu ồn ào hô hào. Yến Trì thấy vậy thì lắc đầu: "Người Di Nhung giỏi cưỡi ngựa bắn cung, trò đầu hồ thì làm khó bọn ta thế nào được."

↳[2] trò chơi ném mũi tên vào bình rượu,

Quý Hoài Chân vừa nghe xong đã hết sức không phục.

"Điện hạ không biết đấy thôi, giỏi cưỡi ngựa bắn cung chưa chắc đã giỏi trò đầu hồ. Chưa từng thi thố, sao ngươi biết người Tề ta lại kém các người một bậc chứ." Vừa dứt lời, đã có người định đi dặn dò thị vệ mang dụng cụ đầu hồ lên, nhưng không ngờ lại bị Quý Hoài Chân dùng ánh mắt cản lại. Y nhìn về phía Ô Lan, tiếp lời: "Ô Lan đi đi, ngươi là người Di Nhung, hãy đi chọn dụng cụ mà người Di Nhung các ngươi chơi giỏi đi. Hôm nay cứ để cho Yến Trì điện hạ đây mở mang tầm mắt."

Ô Lan bị Quý Hoài Chân sai sử, vốn định nổi cáu, nhưng chẳng biết sực nhớ ra điều gì, cậu ta đành nuốt giận vào trong bụng mà bước đi.

Mấy gã người Di Nhung lạ mặt nọ cũng lục tục theo sát đằng sau cậu ta ra ngoài.

Quý Hoài Chân nhìn dáng vẻ có chuẩn bị mà đến của Yến Trì, tự biết chẳng thể gạt cậu được bao lâu, mới nhích sát vào, thầm thì: "Ta biết vì sao hôm nay điện hạ lại bất chợt tới đây. Muốn cạy miệng ta thì cứ hỏi thẳng, cùng lắm thì dùng mấy thủ đoạn bàng môn tà đạo cũng được thôi. Dựa vào quan hệ giữa ta và ngươi, chẳng phải ngươi chỉ cần động ngón tay là tóm gọn được ta ngay hay sao?"

Ánh mắt y chứa đầy vẻ ranh mãnh, đong đầy khí thế thao túng như nắm chắc phần thắng, khiến đáy lòng Yến Trì khẽ rung động. Chẳng hiểu sao, cậu lại chợt nhớ tới dáng vẻ của Quý Hoài Chân khi hai người ở Phần Châu năm xưa. Khi đó, y suốt ngày dùng cái bộ dạng mưu mô lợi dụng cậu, thế mà vẫn tỏ ra đường hoàng lý lẽ.

Yến Trì khẽ giọng bảo: "Bây giờ ta sẽ phải dùng cái cách bàng môn tà đạo đây."

Quý Hoài Chân giật mình, không tin trước mặt đông người thế này, da mặt Yến Trì lại mỏng tang như vậy, thì còn có thể bàng môn tà đạo như thế nào.

Ngờ đâu ngay giây sau, chỉ thấy nhóc con này giữ vẻ mặt vô cùng nghiêm chỉnh. Dưới vô số cặp mắt đổ dồn vào của mọi người, cậu lấy trong người ra một gói thuốc, mặt không biến sắc hỏi: "Quý đại nhân, phiền cho ta hỏi nhà bếp ở đâu vậy, ta phải đi sắc thuốc cho người nào đó đã.”

Chapter 119

Tà môn ngoại đạo mà Yến Trì nhắc đến quả là đo ni đóng giày, đúng bệnh bốc thuốc, khiến Quý đại nhân nghe xong trong lòng vừa bực vừa khoan khoái. Y nhìn chằm chằm Yến Trì một hồi lâu, mới gọi người hầu đến đưa cậu xuống nhà bếp.

Nhìn tình hình hôm nay, trời chưa tối thì tuyệt đối không thể tàn tiệc. Yến Trì đã sớm chuẩn bị, rồi hỏi xin quản sự một ấm sắc thuốc, đích thân sắc thuốc cho "kẻ nào đó" luôn khiến người ta phải bận lòng.

Bạch Tuyết vội vã chạy đến, đụng mặt ngay quản sự, bèn hỏi: "Thất điện hạ ở trong đó một mình sao?”

Thấy quản sự gật đầu, sắc mặt Bạch Tuyết thoắt cái thay đổi, đẩy cửa bước vào nhà bếp. Nàng ta quả nhiên nhìn thấy ấm sắc thuốc đang đặt trên bếp lửa, nhưng trước bếp lại vắng ngắt chẳng có ai, nét mặt liền lộ rõ vẻ sắp hỏng việc đến nơi. Quản sự có chút hoang mang, ngay lúc Bạch Tuyết vừa gọi vài người đi tìm tung tích Yến Trì, thì lại thấy thất hoàng tử kia thong thả đi vào từ cửa sau cứ như không có chuyện gì.

Yến Trì mỉm cười với Bạch Tuyết: "Sao vậy, đến tìm ta à?"

Bạch Tuyết lườm cậu một cái: "Ngươi đi đâu vậy?"

Yến Trì huơ gói giấy dầu trong tay: "À, ta đi mua cho huynh ấy chút đồ ăn, dạo này huynh ấy cứ viện đủ cớ, chẳng chịu ngoan ngoãn uống thuốc."

Bạch Tuyết nghi ngờ dò xét cậu, nhưng loại chuyện thế này nghe qua đúng là giống việc Quý Hoài Chân sẽ làm. Đoán chừng y lại tìm cớ để trêu ghẹo cợt nhả Yến Trì, nên nàng ta lập tức xua tay cho qua.

Nhưng trong lòng nàng ta vẫn có chút không yên tâm về Yến Trì, ai bảo Yến Trì bị Quý Hoài Chân dạy dỗ đến mức lột xác hoàn toàn cơ chứ, cậu chẳng còn là tên nhóc ngốc nghếch hai năm trước bảo gì tin nấy nữa rồi, không thể không đề phòng.

Yến Trì quay lại sương phòng, thấy người Di Nhung và người Tề đang vây quanh một chiếc bình cao ngang nửa người, chơi đùa náo nhiệt. Nhân lúc không ai chú ý, cậu mới ngồi xuống bên cạnh Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân thì thầm: "Đi làm gì đấy, chỉ sắc thuốc thôi mà lâu thế mới về."

Y nhìn đám đông lần lượt ra sân so tài, nhưng lại chẳng mảy may có hứng thú tham gia, tay vô thức vươn về phía chén rượu để bên cạnh. Còn chưa kịp chạm vào đã bị người ta gạt ra.

Yến Trì tỏ vẻ vô cùng đứng đắn, lấy một gói giấy dầu ra. Vẻ mặt nghiêm túc kia khiến trong lòng Quý Hoài Chân bỗng dấy lên nỗi hoảng hốt chột dạ không rõ lý do, y loáng thoáng đoán được thứ trong gói giấy dầu đó là gì.

Còn chưa kịp hiểu rõ cảm giác này từ đâu mà ra, y đã nghe Yến Trì dịu dàng nhỏ nhẹ nói: "Không ngon bằng của Tương Vân Trai, huynh cứ ăn tạm vậy. Lát nữa uống thuốc xong thì lấy ra ăn cho ngọt miệng."

Mở ra nhìn, thì ra là một gói bánh vân phiến.

Thứ này cứ như âm hồn bất tán, bám riết không buông, khiến Quý Hoài Chân nhìn mà toát mồ hôi lạnh, ngay cả những lời nhỏ nhẹ của Yến Trì trong mắt y cũng biến thành lời oán trách thâm ý khó lường, rắp tâm khơi dậy chút áy náy mong manh trong lòng Quý đại nhân.

Quý Hoài Chân giật mình một hồi lại hơi cứng họng, nghẹn cả buổi mới nặn ra được một câu: "Tà môn ngoại đạo này quả nhiên lợi hại."

Nói xong, y đẩy gói bánh vân phiến sang một bên, sống chết cũng không thèm đụng vào, mở miệng hỏi: "Nói đi, ngươi muốn biết chuyện gì."

Yến Trì mỉm cười: "Huynh phải kể cho ta nghe hết mọi chuyện các huynh đã làm trước khi ta đến đây hôm nay."

Quý Hoài Chân nhướn mày: "Tin tức này đáng giá lắm đấy, liên quan đến tính mạng của những người có mặt ngày hôm nay. Điện hạ chỉ dùng một gói bánh vân phiến đã muốn cho qua chuyện, e là hơi hời cho ngài rồi đấy."

"Vậy Quý đại nhân còn muốn thế nào nữa?"

Quý Hoài Chân hất cằm, chỉ về phía chính giữa căn phòng. Tiếng trầm trồ khen ngợi đang không ngừng vang lên, lượt này đến phiên quan lại người Tề, người ra nghênh chiến là con trai của một thượng thư triều trước. Chỉ thấy hắn hơi dang hai chân, dáng vẻ điềm nhiên tự tại, giơ tay ném ra một thẻ tiễn[1], tiếng "keng" vang lên, khoảng cách điểm số lập tức bị giãn cách.

↳[1] dùng tay cầm que/thẻ (giống mũi tên) để ném vào bình

Ngược lại, đám người Di Nhung lớn lên trên lưng ngựa, giương cung bắn tên đã quen nhưng lại ít khi chơi trò này, không khống chế được lực tay, ném hụt liền ba mũi.

Người Tề lập tức ồ lên châm chọc.

Quý Hoài Chân mỉm cười nhìn Yến Trì.

Yến Trì thấy vậy, lập tức hiểu ý y, bèn cất bước đi tới.

Thấy cậu nhập cuộc, mấy phó tướng cũng vững dạ hơn liền nhường chỗ cho Yến Trì. Quý Hoài Chân thêm dầu vào lửa: "Điện hạ định đích thân ra sân sao? Sao tại hạ nghe đồn có năm nào đó ở hội tế thần tại Sắc Lặc Xuyên, điện hạ thi bắn cung với người ta, bắn liên tiếp ba mũi đều trượt mục tiêu. Hôm nay ngài lại còn muốn thi ném hồ với chúng ta, cẩn thận kẻo lại mất mặt đấy."

Lời này vừa thốt ra, ý vị khiêu khích quá rõ rệt, đám binh lính đi theo Yến Trì hiển nhiên lại trừng mắt hầm hầm nhìn Quý Hoài Chân. Tuy người Tề cũng vã mồ hôi lạnh, nhưng đã quá quen với bộ dạng ngông cuồng này của y rồi.

Yến Trì quay đầu, nhìn Quý Hoài Chân đầy thâm ý, dưới bao ánh mắt đổ dồn, cậu thế mà lại đứng quay lưng về phía chiếc bình rượu.

Quý Hoài Chân tán thưởng: "Hay!" Y tiện tay chỉ một người, cười nói: "Ta cũng không ức hiếp điện hạ làm gì, phiền vị đại nhân này đánh tiếng cho điện hạ, lấy chiếc thìa lần lượt gõ nhẹ lên quai bình và miệng bình. Điện hạ sẽ nghe tiếng đoán vị trí, nếu trúng cả năm mũi, ngài cũng có thể làm theo quy củ của Sắc Lặc Xuyên các người, đòi tại hạ một phần thưởng."

"Ngoài ra, ta sẽ thưởng thêm cho điện hạ một thứ nữa." Chỉ thấy Quý Hoài Chân lấy ra một vật, đặt phẳng trên lòng bàn tay, phô ra trước mặt mọi người. Đó là một miếng khoen ngọc góc có khắc hoa văn hình cá, thân ngọc bóng bẩy mát lạnh, tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Sắc mặt những người Tề có mặt tại đó thay đổi, ai nấy đều biết miếng ngọc này có lai lịch ra sao, trước đây cũng vì thứ này mà gây ra biết bao trò cười, trở thành chủ đề đàm tiếu vô tận lúc trà dư tửu hậu.

Người Di Nhung có thể không biết, nhưng người Tề có mặt ở đây thì đều rõ như ban ngày. Bọn họ không khỏi toát mồ hôi hột thay cho Quý Hoài Chân, trong lòng không ngừng đồn đoán, xem ra Quý Hoài Chân này thật sự không sợ đắc tội với thất điện hạ của Di Nhung, ngang nhiên chiếm đoạt đồ của Lục Thập Di làm của riêng, còn giở thói khiêu khích ngay trước mặt cậu.

Đám người Di Nhung cũng tò mò nhìn chằm chằm vào miếng khoen ngọc, nhưng lại cảm thấy thứ này chẳng đáng giá bằng một thanh bảo đao hay một cây cung tốt.

Yến Trì im lặng một hồi. Bốn mắt nhìn nhau, cậu lại nở một nụ cười đầy ẩn ý với Quý Hoài Chân, sau đó khẽ nói: "Vậy cứ quyết định thế đi."

Dứt lời, năm mũi tên đã nằm gọn trong tay, một tên người hầu cầm một dải lụa đen tiến lên, bịt mắt Yến Trì lại.

Quý Hoài Chân ngồi ở vị trí chủ toạ. Thấy dáng vẻ này của Yến Trì, chút thói công tử bột lại nhịn không được bèn trỗi dậy. Y ngả người ra sau, hai chân vắt chéo gác lên bàn, dùng ánh mắt trắng trợn cợt nhả soi xét người ta từ đầu đến chân.

Quai bình bên trái vừa vang lên một tiếng, Yến Trì khẽ nghiêng đầu, đã ném ngay một mũi tên ra phía sau.

Theo sau mấy tiếng hô hào rầm rộ, chỉ thấy mũi tên kia lảo đảo chao liệng, vừa vặn móc ngay vào chiếc quai bình đầu tiên bên trái vừa bị gõ trúng.

Đúng lúc này, Ô Lan nhân lúc sự chú ý của Yến Trì không đặt ở phía bên này, bèn lặng lẽ áp sát Quý Hoài Chân, thì thầm: "Ta đã đưa người ra ngoài hết rồi, không bị Yến Trì phát hiện đâu."

Quý Hoài Chân điềm nhiên gật đầu, lại nói: "Ra ngoài rồi hẵng nói."

Hai người lách qua đám đông bước ra ngoài, Quý Hoài Chân cứ đi một bước lại ngoái đầu nhìn ba lần, còn lưu luyến chiêm ngưỡng dáng vẻ oai phong của Yến Trì. Mãi đến chỗ không người, y mới cất lời: "Nếu Doanh Hoà có hỏi, ngươi cứ ăn ngay nói thật là được. Yến Trì ở Lâm An đã cứu các quan viên người Tề thế nào, giao Võ Chiêu đế cho Ngao Vân ra sao, cứ kể rõ ngọn ngành cho hắn nghe, không cần phải giấu giếm, duy chỉ có hai việc là tuyệt đối không được nói. Một là chuyện các ngươi thả Lý Mão, hai là chuyện hôm nay ta và Yến Trì dùng miếng khoen ngọc kia để đánh cược."

Y không yên tâm, lặp lại một lần nữa: "Nhớ kỹ chưa? Tuyệt đối không được để hắn biết."

Thấy sắc mặt Ô Lan lộ vẻ do dự, Quý Hoài Chân lại nói: "Chuyện đã đến nước này rồi, ngươi vẫn không tin ta sao?"

Ô Lan bị nói trúng tâm tư, sắc mặt cậu ta cứng đờ, vội vã biện bạch cho bản thân: "Không tin ngươi thì sao chứ, cho dù có chết ta cũng phải đề phòng ngươi. Hơn nữa, ta

thấy chủ ý này của ngươi quá nguy hiểm, chưa chắc đã giúp được Thác Bạt Yến Trì bước lên ngôi hoàng đế."

Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm Ô Lan, rồi đột nhiên bật cười ngặt nghẽo.

"Ngươi cũng nghĩ Yến Trì muốn làm hoàng đế sao?"

Y lấy bàn tay phải sần sùi chằng chịt vết sẹo che miệng lại, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Lúc trước còn gọi là 'Yến Trì', gọi là 'điện hạ' cơ mà, sao bây giờ gọi cậu ấy lại réo cả họ lẫn tên, nghiến răng nghiến lợi thế." Y thu nụ cười lại, nghiêm mặt hỏi: "Cha ngươi đi theo Doanh Hoà lâu như vậy, ông ấy từng nhận xét về Doanh Hoà với ngươi ra sao?"

Ô Lan ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: "Cha ta nói, con người Doanh Hoà điện hạ, nếu không vạn bất đắc dĩ thì sẽ không tùy tiện gây thù chuốc oán, không thích đích thân nhúng tay vào, mà chuộng mượn lực đánh lực, làm kẻ ngư ông đắc lợi hơn."

"Thế là đúng rồi." Vẻ mặt Quý Hoài Chân không giống như đang nói đùa: "Giang sơn chưa vững, làm sao hắn có thể ra tay với Yến Trì vào lúc này được? Thứ hắn muốn là ngai vàng, dù có muốn thanh toán thì cũng phải đợi đến khi Lý Mão đầu hàng, Ngao Vân bị hắn bắt, lũ Thát Đát bị đánh cho không ngóc đầu lên nổi, không thể tiến vào quan ải nữa rồi mới tính. Nếu bây giờ hắn giết Yến Trì, những thị tộc ủng hộ Yến Trì sẽ quay sang phản hắn mà phò tá Ngao Vân, thế lực chỉ một mực trung thành với Tô Hợp đại hãn cũng sẽ chẳng dễ dàng buông tha cho hắn, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu dồn hắn vào bước đường cùng, khiến hắn bất chấp hậu quả, quyết tâm lấy mạng Yến Trì cho bằng được, để rồi hai bên đánh nhau thê thảm, cả hai đều chịu thiệt, ngươi dám chắc ai mới là kẻ chiến thắng cuối cùng không?"

Quý Hoài Chân khẽ cười: "Con người Doanh Hoà ấy à, muốn giữ được mạng sống dưới tay hắn, thì phải để hắn nắm thóp, nắm được điểm yếu, răm rắp làm theo những gì hắn

suy tính, khiến hắn tưởng rằng mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay, vậy thì mới mong có được một chút hy vọng sống sót."

Ô Lan lạnh lùng nhìn y: "Nghe ra thì khá giống ngươi đấy, đều tự cao tự đại như nhau, hèn gì ngươi lại dám thề thốt chắc nịch đến thế."

Quý Hoài Chân khiêm tốn gật đầu. Trong sương phòng lại truyền đến một trận hò reo, chẳng cần nhìn cũng biết là dành cho Yến Trì, nghe xong lòng y bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm, y đang định khập khiễng bước về thì lại bị Ô Lan gọi lại. Cậu ta trầm giọng hỏi: "Nếu đã biết là chuyện không thể nào, vậy tại sao còn cho những kẻ đó hy vọng trốn thoát để phục quốc? Tại sao ngươi cứ phải cố chấp đi mãi vào ngõ cụt như thế."

"Phục quốc sao? Lấy gì để phục quốc, nếu có thể phục quốc thì ban đầu làm sao đến nông nỗi bị diệt quốc?" Quý Hoài Chân nhìn thẳng sang, không chút che giấu mà phơi bày toàn bộ sự tính toán đê hèn, lừa gạt và lợi dụng của mình ra trước mặt Ô Lan, sợ cậu ta không hiểu, sợ cậu ta lại suy nghĩ tốt đẹp cho mình, bèn nhất quyết chỉ rõ cặn kẽ, phơi bày ra một cách trần trụi đẫm máu.

"Nếu đã định sẵn là thất bại, đã định sẵn phải nhìn rõ xem ai mới là minh quân, vậy tại sao trước lúc đó ta lại không thể lợi dụng bọn họ để đạt được mục đích của mình, bảo vệ người ta yêu? Ta bò lên được vị trí này, lay lắt sống sót đến tận hôm nay, mọi tâm tư khao khát trong lòng ta trước nay đều luôn quang minh chính đại, chưa từng tô vẽ che đậy. Để lại tiếng xấu muôn đời thì đã sao, thân bại danh liệt thì đã sao, từ lâu ta đã như thứ chuột chạy qua đường, bị người người hô đánh rồi. Bất cứ ai sau khi nhắm mắt xuôi tay cũng chỉ là một nắm tro tàn, một vốc đất nhẹ bẫng, chẳng lẽ có nhiều lương tâm hơn thì sẽ nặng hơn được chắc? Ta cứ cố chấp đâm đầu vào ngõ cụt đấy."

Quý Hoài Chân mỉa mai cười, thế nhưng ánh mắt lại sáng rực lên, dường như sâu thẳm bên trong đang bùng cháy ngọn lửa.

Ô Lan biết ngọn lửa này của y là vì ai mà cháy. Nhìn Quý Hoài Chân nôn nóng không chờ nổi muốn quay về bên cạnh Yến Trì, cậu ta không nhịn được bèn cất tiếng nhắc nhở sau lưng y: "Chỉ là Quý đại nhân này, ngài có biết nếu dùng kế này, ngài cũng khó toàn thân trở ra hay không."

Chẳng rõ Quý Hoài Chân có nghe thấy lời quan tâm hiếm hoi này của Ô Lan hay không, có nhận ra ánh mắt phức tạp mà cậu ta nhìn y lúc này hay không. Quý Hoài Chân chỉ nở nụ cười kiêu ngạo rạng rỡ, lần theo âm thanh mà bước đi. Y đẩy cửa nhìn vào, giữa những tiếng ồn ào và hò reo chân thành của đám đông, Yến Trì vừa khéo tháo dải lụa đen trước mắt xuống, đưa mắt nhìn sang.

Quý Hoài Chân thầm nghĩ trong lòng, y có thể rút lui toàn mạng hay không, còn phải xem người trước mắt này sẽ lựa chọn thế nào.

Vài lọn tóc trước trán Yến Trì hơi rối. Suốt hai năm qua, cậu vốn dĩ đã quen với những lời xưng tụng tâng bốc, vậy mà dưới cái nhìn chằm chằm đầy sỗ sàng của Quý Hoài Chân, chóp tai cậu vẫn không nhịn được mà hơi ửng đỏ.

Yến Trì đưa tay ra: "Quý đại nhân."

Xung quanh vang lên những tiếng trò chuyện ồn ào khoa trương đầy cố ý. Cả người Tề và người Di Nhung bỗng chốc gạt bỏ hiềm khích trước kia, khoác vai bá cổ nhau, miệng toàn nói lời hàm hồ trên trời dưới đất. Bọn họ mắt thì nhìn nhau, nhưng khóe mắt lại luôn dòm ngó động tĩnh của Thác Bạt Yến Trì và Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân nói được làm được, đang định đưa miếng khoen ngọc cho Yến Trì, thì thấy Yến Trì mỉm cười: "Lượt ném cuối cùng ta thua rồi, miếng khoen ngọc này ta không thể nhận.”

Quý Hoài Chân sững sờ.

Lúc này mới có người bước tới, nhỏ giọng nói: "Bốn mũi tên đầu tiên của thất điện hạ Di Nhung này đúng là vô cùng xuất sắc, nhưng mũi tên cuối cùng chẳng biết lỡ tay thế nào, quả thật đã thua rồi."

Sắc mặt Quý Hoài Chân thoáng đổi, lập tức hiểu ra, y đè thấp giọng chửi thề một tiếng.

Không nhận khoen ngọc, Yến Trì lật tay bắt gọn lấy cổ tay Quý Hoài Chân. Quý Hoài Chân hiếm khi phải chịu thua, y giật tay về phía sau, nhỏ giọng nói: "Bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chòng chọc kìa, phiền điện hạ buông tay ra cho."

Sức lực trên cổ tay chẳng hề buông lỏng chút nào. Yến Trì không quan tâm ai đang nhìn bọn họ, dùng bờ vai rộng che khuất những ánh mắt dò xét nóng rực từ phía sau.

Cậu dường như cố tình nói cho người khác nghe, trầm giọng gằn từng chữ: "Miếng khoen ngọc này từ đâu mà có, e là phải làm phiền đại nhân giải thích cho rõ ràng rồi." Dứt lời, cậu mặc kệ Quý Hoài Chân đang âm thầm gồng mình kháng cự, một mực lôi kéo y ra khỏi sương phòng. Không khí xung quanh bỗng chốc tĩnh lặng, phó tướng của Yến Trì nhìn ngang ngó dọc, chẳng rõ ai là người cất tiếng nói trước: "Có nên khuyên can một tiếng không? Tên họ Quý này dẫu sao cũng là người của đại điện hạ..."

Có người lắc đầu: "Không cần lo, Yến Trì điện hạ có bao giờ hành xử bốc đồng đâu."

Chỉ riêng người Tề thì nín thinh, nét mặt trở nên vô cùng khó đoán.

Yến Trì quay sang hỏi người hầu đang canh gác bên ngoài: "Xin hỏi ở đây còn phòng trống nào không?"

Tên người hầu chứng kiến điệu bộ của hai người thì giật mình lại nhớ tới mấy lời đồn thổi trong kinh thành, còn tưởng Thác Bạt Yến Trì này đang trong cơn thịnh nộ, định ra tay đánh Quý đại nhân nhà bọn họ. Nào ngờ ngay giây sau, đã thấy Quý Hoài Chân xua tay với gã, kéo Yến Trì chạy sang sương phòng ngay sát vách bên cạnh.

Cửa vừa khép lại sau lưng, bả vai Quý Hoài Chân đã bị đẩy một cái, cả tấm lưng áp sát vào cánh cửa. Phía trước có một người ép chặt tới, bàn tay chống ngay sát bên tai Quý Hoài Chân, bày ra bộ dạng hỏi tội, quyết không dễ dàng bỏ qua.

Thế mà kẻ đầu sỏ sắp sửa bị thẩm vấn kia lại vô cùng ung dung nhàn nhã. Y khoanh tay nhìn Yến Trì đang đứng gần trong gang tấc, ánh mắt thản nhiên, cứ thế trắng trợn nhìn chằm chằm người ta.

Yến Trì lên tiếng: "Quý đại nhân, bây giờ là ta phải thẩm vấn huynh. Nói đi, huynh đưa miếng khoen ngọc này cho ta ngay trước mặt mọi người là có ý gì, sao ta có cảm giác huynh lại đào hố chờ ta nhảy vậy."

Quý đại nhân nghe vậy cũng phì cười. Thấy Yến Trì hơi lùi lại, y lại càng được đằng chân lân đằng đầu sáp tới, khoác lên bộ dạng của gã công tử bột ức hiếp dân lành. Y dùng hai ngón tay nâng cằm Yến Trì, tán thưởng: "Hai năm nay ngươi đúng là lột xác hoàn toàn, không ngờ lại nhìn thấu nhanh đến vậy. Ta đào hố là thật, nhưng chẳng phải ngươi cũng không nhảy xuống sao?"

Chapter 120

Yến Trì bị y trêu chọc đến mức giọng nói hơi khàn đi, vội vàng ổn định tâm trí, trầm giọng nói: "Đang hỏi huynh đấy, tại sao lại đưa miếng khoen ngọc này cho ta trước mặt mọi người."

Hai người xích lại càng lúc càng gần.

Quý Hoài Chân thì thầm: "Tất nhiên là phải đưa cho ngươi rồi, trong mắt bọn họ ngươi là phu quân của Lục Thập Di, miếng ngọc này là ngọc của Lục Thập Di, không đưa cho ngươi thì đưa cho ai?"

Yến Trì nhìn chằm chằm y một lúc lâu, khẳng định chắc nịch: "Toàn lời dối trá, rõ ràng huynh lại đang toan tính chuyện gì, còn cứ phải bày ra dáng vẻ ghen tuông để che giấu, ta mới không mắc lừa đâu."

Nói xong, cậu lại bế xốc Quý Hoài Chân lên một chút, lồng ngực hai người kề sát, chóp mũi chạm nhau. Khoảng cách gần thế này chỉ khiến tâm trí Quý Hoài Chân xao động, y vừa không kìm được muốn cúi đầu hôn xuống, Yến Trì đã nhanh chóng ngả người ra sau né tránh, tiếp tục chất vấn: "Hôm nay các huynh đến đây làm gì? Hiện nay Thượng Kinh là địa bàn của người Di Nhung, các huynh bí mật tụ tập cùng nhau ngay dưới mí mắt đại ca ta, không sợ huynh ấy biết sao? Lại còn để Ô Lan cũng qua đây, huynh không biết Ô Lan và cha cậu ta đều là người của đại ca ta à?"

"Bây giờ ta là thuyết khách của đại ca ngươi, vì để bảo vệ đứa cháu trai của mình dưới trướng hắn, nên phải gom tiền cho hắn, còn thay hắn khuyên nhủ người Tề, chúng ta tụ tập ở đây thì có gì mà không được? Không tụ tập ở đây, làm sao ta có thể làm việc cho đại ca ngươi, làm sao làm cầu nối cho bọn họ, tạo bậc thang cho họ bước xuống, để họ thề trung thành với đại ca ngươi?"

Tư thế này quá mức mờ ám, hai người còn là kẻ sành sỏi chuyện tình ái, ngay lập tức cả hai đều có chút không chống đỡ nổi. Yến Trì vừa định đặt Quý Hoài Chân xuống, người kia lại bám chặt lấy cậu, ghé sát vào tai cậu thì thầm: "Bây giờ muốn lùi bước sao? Muộn rồi, ngược lại ta muốn biết điện hạ còn chiêu trò tà đạo nào nữa."

Quý Hoài Chân vừa nói, vừa đưa tay ra, kéo trễ vạt áo trên vai cậu xuống, để xem hình xăm đầu sói ở chỗ đó.

Yến Trì không lên tiếng, hơi thở lại bất chợt trở nên thô nặng. Nhịn một lát, cậu không thể nhịn thêm được nữa, ôm Quý Hoài Chân đi vài bước đến bên giường, đè y xuống nệm, tóm chặt hai tay. Dù tên đã lên dây, cậu vẫn không quên mục đích của chuyến đi này, cố chống cự cho có lệ: "Không đúng."

"Không đúng chỗ nào?"

"Người khác thì ta tin, nhưng huynh làm sao thuyết phục được Quách Phụng Nghi, tuy Đại Tề đã mục nát từ gốc rễ, nhưng vẫn còn vài khúc xương cứng, ông ta chính là một trong số đó. Ta thấy là những người này muốn phục quốc, thấy đại ca ta không giết Võ Chiêu đế, liền muốn cứu ông ta về Lâm An. Nhớ đến cái quỳ của huynh ở Lâm An, họ tưởng Quý đại nhân vẫn còn chút lương tri, nên muốn mua chuộc huynh, nhờ huynh làm cầu nối, dò xét thái độ của Lục Tranh. Ai ngờ huynh lại dẫn Ô Lan đến, bọn họ liền không tiện mở miệng nữa, ta đoán có đúng không?"

Quý Hoài Chân cười nhạo một tiếng, uể oải ôm lấy cổ Yến Trì, qua loa đáp: "Chắc là vậy đi, điện hạ cũng biết, người Tề chúng ta nói chuyện luôn phải vòng vo, bọn họ còn chưa vòng vo xong, điện hạ đã dẫn binh xông vào, dọa Quách Phụng Nghi vỡ mật, làm sao còn dám nói chuyện phục quốc trước mặt tên người Di Nhung là ngươi nữa."

Y nhìn Yến Trì với vẻ không có ý tốt: "Ngươi nói xem, lương tri của con người ta có nhiều hay không."

Ngoài miệng thì đứng đắn đàng hoàng, nhưng tâm tư xấu xa lại là thật rành rành. Thấy Yến Trì chống người nằm phía trên y, quần áo xộc xệch, vòm ngực lộ ra một nửa, nhìn thế nào cũng không phải là thời điểm thích hợp để bàn chuyện chính sự. Thế mà Yến Trì cứ phải cố tỏ ra bình tĩnh, mặt mũi tỉnh bơ, nhưng lòng bàn tay đang nắm cổ tay Quý Hoài Chân lại nóng rực, giọng nói khàn khàn càng bán đứng sạch sành sanh dục vọng mà cậu đang khổ sở kìm nén.

"Chưa thấy bao giờ."

"Chưa thấy bao giờ chuyện gì? Là chưa thấy lương tri của tại hạ, hay là chưa được trải nghiệm giường cao gối mềm ở gác Phương Phỉ Tẫn này? Hôm nay sẽ để điện hạ từ từ trải nghiệm từng thứ một, mở mang tầm mắt."

Ỷ vào việc Yến Trì không dám làm mình đau, Quý Hoài Chân gồng sức vùng ra.

Yến Trì đưa tay kéo khép vạt áo lại, vuốt ngược tóc ra sau, vẻ mặt kỳ lạ nói: "Ta thấy huynh thích hình xăm này lắm thì phải."

Vừa nãy bốn mắt nhìn nhau Quý Hoài Chân còn giữ được bình tĩnh, lúc thân thể kề sát Quý Hoài Chân cũng giữ được bình tĩnh, thế mà lúc này Yến Trì cứ khăng khăng che chắn quần áo kín mít như vậy, ngược lại khiến Quý Hoài Chân nhìn đến mức khát khô cả họng, bèn áp sát vào người cậu.

Sau khi hai người đi khỏi, người Tề và người Di Nhung ở căn phòng bên cạnh đang vô cùng bối rối nhìn nhau, đi cũng không được, ở lại cũng không xong. Một người nhìn Quách Phụng Nghi, ý hỏi nên làm thế nào cho phải, nói với Quý Hoài Chân chưa được mấy câu, ngược lại đã dẫn tới một đám người Di Nhung. Quách Phụng Nghi khẽ trầm

ngâm, rồi lại run rẩy đứng dậy, gọi hạ nhân tới, gọi vài món ăn, ghi sổ nợ cho Quý Hoài Chân.

Lời này vừa thốt ra, những người còn lại đều hiểu ý của lão, bèn cứ ăn cứ uống như bình thường, bầu không khí ngược lại cũng trở nên thoải mái.

Ngay giữa lúc chén chú chén anh, phòng bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng kêu kỳ quái.

Tên phó tướng Di Nhung ngồi ngoài cùng biến sắc mặt, lập tức rút đao xông sang phòng bên cạnh.

Mọi người vô cùng căng thẳng, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, còn tưởng là bị Doanh Hoà phát hiện, phái người qua đây vây bắt, nhưng chẳng bao lâu sau, lại thấy gã phó tướng đó mang vẻ mặt kỳ lạ, hai má ửng đỏ quay về.

Gã ngồi xuống trước án kỷ, thấy mọi người đều đang nhìn mình, mới ngượng ngùng nói: "Không có chuyện gì... Không có gì đâu, mọi người cứ tiếp tục dùng bữa đi."

Lời còn chưa dứt, lại có một tiếng kêu kỳ quái vang lên, kéo dài và triền miên hơn cả lúc trước. Những người có mặt ở đó đều nghe thấy mồn một, trong phút chốc, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng đặc sắc. Không biết là ai cười khan hai tiếng, lên tiếng trước: "Lẽ nào là thất điện hạ đánh nhau với Quý đại nhân rồi?"

Không một ai hùa theo, tiếng kêu này nghe thế nào cũng không giống đang bị ăn đòn.

Người nọ nói xong cũng không cười nữa, yết hầu khô khốc khẽ nhấp nhô.

Vừa nghe tiếng kêu này, trong đầu không hiểu sao lại lập tức hiện ra hình ảnh một đôi tay ướt đẫm mồ hôi.

Tiếng kêu ngày càng gấp gáp, ngày càng triền miên, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng vang trầm đục do chân giường va vào tường. Thậm chí còn có một hai âm thanh lạ lẫm, tựa như là tiếng bàn tay ai tát lên da thịt ai. Tiếp đó âm thanh lại đột ngột trở nên mơ hồ và dính nhớp, dường như miệng đã bị bịt kín bởi thứ gì đó.

Các đại nhân đưa mắt nhìn nhau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Một người dè dặt hỏi: "Chúng ta có cần đợi Quý đại nhân nữa không?" Nói xong, người nọ lại nhìn về phía mấy người Di Nhung: "Các ngươi có còn chờ Yến Trì điện hạ không?"

Xung quanh im lặng một chốc, người Tề và người Di Nhung hiếm khi có được sự ăn ý trong khoảnh khắc này, đồng loạt đứng dậy bước ra ngoài, giải tán tan tác như chim muông vỡ tổ, không một ai muốn tiếp tục ở lại đây, đồng thời giao hẹn không nói chuyện hôm nay ra ngoài, cứ coi như chưa nhìn thấy gì, cũng chưa nghe thấy gì.

Một người lầm bầm: "Cái này rốt cuộc tính là huynh cướp vợ của đệ, hay là đệ cướp vợ của huynh đây... Sao giữa ban ngày ban mặt thế này mà đã không nhịn nổi rồi." Lời này bị Quách Phụng Nghi đi ngang qua nghe được, lão lập tức giơ tay giáng thẳng một cái xuống mặt người nọ.

Người đó lại hỏi: "Quách đại nhân, ông nói xem tên họ Quý đó có hiểu ý của chúng ta hôm nay không. Y đã nhận của chúng ta nhiều tiền như vậy, đó toàn là tiền cứu mạng do người nhà ở Lâm An của các đại nhân tìm trăm phương ngàn kế mới gom góp được, cũng không biết y có chịu làm cầu nối hay không, còn Lục Tranh đại nhân đang nghĩ như thế

nào nữa. Quý Hoài Chân có người Di Nhung che chở, làm việc cho Doanh Hoà, giờ trông bộ dạng này còn trèo lên giường của thất điện hạ, trái phải đều có đường lui, nhưng chúng ta là người Tề, nếu cứ ở mãi Thượng Kinh, sau này dù ai làm hoàng đế cũng sẽ không trọng dụng chúng ta."

Nghe vậy, Quách Phụng Nghi lạnh lùng nhìn người nọ một cái, trầm giọng nói: "Ý trong lời nói là, nếu người Di Nhung trọng dụng ngươi, ngươi sẽ ở lại đây sao?"

Người nọ ngập ngừng: "Nhưng mắt thấy Thượng Kinh mấy ngày nay đã thay đổi nghiêng trời lệch đất..." Nhận thấy vẻ mặt không vui của Quách Phụng Nghi, người này biết điều nên không nói tiếp nữa.

Nhưng Quách Phụng Nghi vốn là ân sư của Lục Thập Di và Lý Mão, sao có thể không nghe ra hàm ý của hắn? Ông chỉ buồn bã thở dài, nhớ đến cái quỳ của Quý Hoài Chân ở Lâm An, khẽ nói: "Hãy tin Quý Hoài Chân thêm một lần nữa đi, bệ hạ đối xử với Quý gia xưa nay không bạc bẽo, còn lập đứa trẻ của Quý gia làm thái tử, chỉ mong Quý Hoài Chân vẫn còn chút lương tâm, nể chút tình xưa, dù thế nào cũng phải cứu bệ hạ ra ngoài trước đã, đến lúc đó Quý Hoài Chân muốn đi hay muốn ở, lão phu tuyệt đối sẽ không lắm lời."

Người kia lại xích lại gần, hạ giọng nói: "Ta luôn cảm thấy tên họ Quý này không đáng tin, xưa nay y bán chủ cầu vinh, mấy hôm trước không phải còn có tin đồn nói rằng ngay từ lúc ở Lâm An y đã ngấm ngầm trao đổi tin tức với Doanh Hoà, cùng nhau liên thủ lập mưu hại chết đại hãn của người Di Nhung để giúp Doanh Hoà thượng vị sao. Nếu tin này là giả, vậy tại sao y phải đích thân đi bắt người, lôi kẻ tung tin đồn đi?"

Hắn nhìn về phía bức tường với ý ám chỉ: "Bây giờ xem ra lại có vài phần đáng tin, kế hoạch hành quân tác chiến cơ mật thế này, nếu không phải có tư tình với thủ lĩnh, y lấy tin tức từ đâu ra, ước chừng ngay lúc còn ở Lâm An y đã tư thông với người ở phòng bên cạnh rồi, thế mới có thể bán đứng động thái của Tô Hợp đại hãn."

Sắc mặt Quách Phụng Nghi trầm xuống, cũng dao động vài phần, lão vẫn không tài nào đoán được suy nghĩ của Quý Hoài Chân, thế nhưng trong đầu lão cứ lặp đi lặp lại hình ảnh dưới cổng thành Lâm An, khi đại quân Thát Đát áp sát thành, trong tiếng chửi rủa đầy phẫn nộ của vạn dân, Quý Hoài Chân quay lưng về phía mọi người quỳ xuống dập đầu reo hò khen hay.

Hai người ở phòng bên vẫn không hay biết chuyện gì đã xảy ra, mặc kệ giữa ban ngày ban mặt, lăn lộn làm xằng làm bậy trên giường.

Ban đầu tiếng rên la của Quý Hoài Chân cực kỳ càn rỡ, dường như cố ý muốn tạo ra tiếng động, khiến Yến Trì nghe mà đỏ bừng mặt mũi, cậu vẫn còn nhớ phòng bên cạnh có người, đành lấy quần trong chặn miệng y lại. Kết quả Quý Hoài Chân lại tự giật ra, nhoài lên người Yến Trì ra sức quyến rũ, nói thừa dịp A Toàn không có mặt, phải trị bệnh cho Yến Trì đàng hoàng.

Chén thuốc sắc trên lửa được hạ nhân mang tới, đặt ở trước cửa rồi rời đi.

Cửa hé mở một khe, bát thuốc được bưng vào, Quý Hoài Chân hết đe dọa lại dụ dỗ, lả lơi khiêu khích, dỗ ngon dỗ ngọt để Yến Trì mớm thuốc cho y bằng miệng.

Làm xằng một lần không đủ, lại còn làm xằng lần thứ hai, thứ ba, cứ như muốn bù đắp hết hai năm bỏ lỡ trước kia vậy.

Cái đồ lẳng lơ Quý Hoài Chân này đúng là tự rước họa vào thân, hiếm khi không chống đỡ nổi, ước chừng những gì phòng bên cạnh cần nghe đều đã nghe cả rồi, bèn thấy đủ thì dừng, trêu chọc xong bỏ chạy, y vén rèm giường, yếu ớt trèo xuống, con chim yến trên vai ướt sũng, tựa như lông vũ bị nước mưa thấm ướt, nằm co cụm tĩnh lặng trên vai Quý Hoài Chân.

Bàn tay vén rèm trông có vẻ không còn sót lại một chút sức lực nào, còn chưa chạm tới bộ quần áo vứt trên mặt đất, thì đã bị kéo ngược lại đằng sau, Quý Hoài Chân vội cầu xin: “Thật sự không được nữa rồi, điện hạ ngoan, nghỉ một lát đi, ngươi tuổi nhỏ, thể lực ngươi tốt, ta thì không chịu nổi đâu, cứ coi như là thương xót cho ta đi...” Lời còn chưa dứt, mặt y đã bị bóp cằm xoay lại, miệng cũng bị bịt kín.

Quý Hoài Chân đầu óc choáng váng há miệng quấn quýt môi lưỡi cùng Yến Trì, một mặt thầm nghĩ hương vị của nụ hôn này thật tuyệt, mặt khác lại nghĩ bụng không thể tiếp tục dung túng cậu như vậy nữa, quốc có quốc pháp gia có gia quy, Yến Trì dựa vào đâu mà dám coi trời bằng vung chứ.

Ngay giây tiếp theo, tấm màn bên giường lại buông xuống kín bưng.

Mãi cho tới lúc mặt trời lặn, sắc trời bên ngoài hoàn toàn sập tối, chiếc giường rung lắc không ngừng kia mới chịu dừng lại. Lúc bấy giờ Quý Hoài Chân ướt đẫm mồ hôi, buồn ngủ díp mắt, miệng lầm bầm chửi Yến Trì mấy câu, y mới sực nhớ ra phòng bên cạnh vẫn đang bỏ mặc mấy người ở đó, y biến sắc vừa định bò dậy, Yến Trì liền đè y xuống, nói: “Đi từ sớm rồi, huynh cứ ngủ đi.”

Nói xong, cậu lại đắp chăn cẩn thận cho Quý Hoài Chân, ngồi dậy mặc quần áo.

Quý Hoài Chân im lặng một chốc, thấy Yến Trì đứng dậy bước ra ngoài, bèn vặn hỏi: “Đi đâu? Quần còn chưa mặc xong đã muốn quỵt nợ sao.”

Yến Trì thẹn quá hóa giận trừng mắt lườm y một cái: “Ai thèm quỵt nợ, ta thấy huynh mới là người thích quỵt nợ thì có, ta đi bưng cơm cho huynh.”

Nghe hiểu ra là vậy, Quý Hoài Chân mới thỏa mãn, vô cùng rộng lượng xua tay, thả cho Yến Trì đi.

Cửa phòng vừa đóng lại, Yến Trì đứng trên hành lang dài, vẻ bực dọc trên mặt lập tức biến mất sạch. Phó tướng đứng đợi ở một bên thấy cậu rốt cuộc cũng ra khỏi phòng, mới bước lên phía trước, thấp giọng nói: "Điện hạ, có người muốn gặp."

Yến Trì lại bình tĩnh hỏi: "Những kẻ đó đã bắt được hết chưa?"

Thấy phó tướng gật đầu, Yến Trì mới trầm giọng đáp: "Vất vả rồi." Thấy phó tướng định dẫn mình đi ra ngoài, Yến Trì lại bỗng nhớ ra điều gì, ngắt lời: "Đợi đã." Rồi thuận miệng dặn dò hạ nhân: "Nếu đại nhân nhà ngươi có hỏi, thì nói ta ra ngoài mua chút đồ ăn, chốc nữa sẽ về ngay, nếu y buồn ngủ thì cứ ngủ trước đi, không cần đợi ta."

Nói xong, mặc kệ vẻ mặt khó tả của hạ nhân, cậu quay sang nói với phó tướng có nét mặt cũng cổ quái không kém: "Dẫn đường."

Hai người rời khỏi gác Phương Phỉ Tẫn, đi một mạch đến con hẻm sau, chỉ thấy ở cuối đường có đỗ một chiếc xe ngựa, Yến Trì đánh mắt quan sát xung quanh, khẽ trầm ngâm, rồi mới bước lên xe.

Thấy rèm xe vừa vén lên, bên trong có một người đang ngồi, vẻ mặt u ám mang nét nữ tính, đang cúi đầu mân mê con dao găm bằng xương trong tay, không ai khác chính là Ngao Vân đã mất tích bấy lâu.

Y lạnh lùng nhìn Yến Trì, nhếch môi cười: "Thất đệ, ngươi định giam người của ta đến bao giờ đây."

Yến Trì bật cười, ngồi xuống đối diện y, vén rèm cửa sổ xe dặn dò phó tướng chuyện gì đó. Không lâu sau đã thấy phó tướng đó áp giải ba bốn người Di Nhung lạ mặt bị trói gô

lại đi tới, đó chính là những kẻ bám theo Ô Lan ban ngày, sau đó bị Quý Hoài Chân lấy danh nghĩa chọn dụng cụ chơi đầu hồ để lén thả đi.

Yến Trì nói: "Người của ngươi, ta trả lại không thiếu một sợi tóc."

Ngao Vân không lên tiếng, cẩn thận đánh giá Yến Trì, chỉ cảm thấy kẻ sĩ ba ngày không gặp quả thật phải nhìn bằng con mắt khác, hai người chỉ mới một hai tháng không gặp, mà trên người đứa thất đệ luôn bị y coi thường này lại loáng thoáng tỏa ra khí thế của bậc vương giả.

Ánh sáng trong xe vô cùng mờ tối, y nhìn Yến Trì, vậy mà lại có cảm giác quen thuộc như đang nhìn Tô Hợp ngày trước, trong lòng chợt giật mình cảnh giác.

"Ngươi giam giữ người của ta, chẳng phải là muốn ép ta lộ diện sao? Bây giờ ta đến rồi, có lời gì cứ nói thẳng ra đi, lẽ nào ngủ với người Tề vài giấc, đến cả cái trò vòng vo che đậy của bọn chúng ngươi cũng học được hết rồi, chẳng lẽ Quý Hoài Chân..."

Những lời giễu cợt kia còn chưa dứt, đã nghe Yến Trì ngắt lời: "Ngươi không giết được y, cũng không thể giết y."

Ngao Vân lập tức im lặng.

Chậm rãi, vẻ mỉa mai trên mặt y nhạt đi lại trở nên u ám nham hiểm, hỏi vặn lại: "Là ta không giết được Doanh Hoà, hay là ngươi sẽ không khoanh tay đứng nhìn ta giết hắn, phụ thân vì ai mà chết, ngươi quên cả rồi sao? Đúng, ta thừa nhận, so với Doanh Hoà, luận về tâm cơ mưu lược, ta không bằng hắn, ngôi vị đại hãn này xét cho cùng cũng không phải của ta, nhưng thù giết cha của ta nhất định phải báo, Thác Bạt Yến Trì, rốt cuộc là ngươi sợ hắn, hay là ngươi cảm thấy giết hắn rồi, những kẻ đi theo hắn sẽ báo thù ngươi, làm lỡ dở chuyện ngươi lên làm hoàng đế đây?"

Chapter 121

Vừa dứt lời, Ngao Vân đã thở dốc không ngừng, thực sự nổi cơn thịnh nộ.

Nhưng Yến Trì lại vô cùng trầm tĩnh. Cậu không hề phản bác lời của Ngao Vân, càng không giải thích, chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Giữa trán in hằn một chút mệt mỏi, chẳng ai biết cậu đang nghĩ gì.

Rất lâu sau, Yến Trì mới lên tiếng dặn dò: "Ta không quan tâm ngươi và Quý Hoài Chân có kế hoạch gì, nhưng đại ca tuyệt đối không dễ lừa gạt như ngươi nghĩ đâu, huynh ấy sẽ không tin tưởng bất cứ ai... Ta chỉ nói đến đây thôi, ngươi tự lo liệu đi. Trước khi cha lâm chung muốn ta dù thế nào cũng phải giữ cho ngươi một mạng, ta nhất định sẽ làm được, sẽ không trơ mắt nhìn ngươi đi vào chỗ chết đâu."

Ngao Vân cười khẩy: "Ngươi mới phải tự lo liệu đi, giữ cho ta một mạng sao? Hay là trông chừng Quý đại nhân nhà ngươi cho kỹ đi, đừng để đến phút cuối y vẫn dã tràng xe cát, xôi hỏng bỏng không."

Nói xong, y tung cước đá văng cánh cửa xe đang đóng chặt, tức tối bỏ đi. Ngao Vân dẫn theo thuộc hạ của y, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Phó tướng bước tới, nói nhỏ bên tai Yến Trì: “Điện hạ, đã nhận được tin tức truyền về từ phía Lâm An rồi. Vị kia nói bọn họ đã chuẩn bị xong, ngay hôm nay sẽ xuất quân.”

Yến Trì đáp: "Biết rồi."

Cậu lại ngồi lặng thinh trong xe một lúc, mệt mỏi cùng cực. Cho đến khi nghe thấy từng đợt âm thanh lộp bộp gõ trên mái che, cậu mới nhận ra bên ngoài trời đã đổ mưa. Lúc này Yến Trì mới sực nhớ Quý Hoài Chân vẫn đang đợi mình, nói không chừng giờ phút này đang ở trong phòng tức giận đến nhảy dựng lên rồi.

Yến Trì vuốt mặt, xoa đi vẻ u ám, nghĩ đến Quý Hoài Chân, tinh thần lại phấn chấn hẳn lên.

Kẻ chẳng để ai bớt lo là Quý Hoài Chân quả nhiên đang cau có lầm bầm trong phòng.

Y thầm nghĩ, bị người ta đè xuống giường bất chấp tất cả làm bậy mấy hiệp, xong việc còn chẳng cho ăn cơm, quả thật là quá đáng.

Y lờ mờ đoán được Yến Trì đã đi làm gì, chỉ là tức giận vì trước khi đi cậu chẳng để lại cho y miếng gì ăn, hại y phải chờ đợi vô ích.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, y bèn bày ra gương mặt lạnh lùng, ra vẻ ta đây mà liếc mắt nhìn sang.

"Điện hạ đi đâu vậy, một lúc lâu như thế mà chẳng thấy bóng dáng đâu. Người hầu kẻ hạ ở gác Phương Phỉ Tẫn của ta đâu đến mức thiếu thốn tới nông nỗi này, mà cần điện hạ phải đích thân đi chẻ củi đun nước chứ."

Bị y dùng cái giọng điệu đầy mỉa mai này chế nhạo, Yến Trì mới nhớ ra mình đã quên khuấy chuyện gì, chỉ đành ngượng ngùng ngồi xuống bên cạnh y.

Thấy hai vai Yến Trì ướt đẫm nước mưa, khóe mắt chân mày không giấu nổi vẻ hụt hẫng mệt mỏi, chẳng khác nào một con chó rớt nước, Quý Hoài Chân liền biết cậu lại bị người ta dội cho gáo nước lạnh, hoặc trong lòng đang bất an.

Quý Hoài Chân không nỡ làm khó cậu thêm nữa, bèn thôi làm mình làm mẩy. Bốn mắt nhìn nhau, y càu nhàu: "Muốn ăn gì, ta đi làm."

Yến Trì bối rối nói: "Cứ có cảm giác hình như vẫn còn quên chuyện gì đó."

Hai người nhìn nhau một lát, bỗng nhiên đồng thanh thốt lên kinh hãi: "A Toàn!"

A Toàn vẫn đang đợi họ ở nhà!

Yến Trì vừa định đứng dậy, Quý Hoài Chân đã vội ấn cậu ngồi xuống: "Thôi bỏ đi, ta sẽ bảo Bạch Tuyết sai người về báo một tiếng, đêm nay không về nữa. Bảo A Toàn đi ngủ sớm một chút là được, bên ngoài đang mưa, đừng cất công chạy qua chạy lại nữa.

Nói xong, y liền tự cất bước đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại sau lưng, Bạch Tuyết quả nhiên đang đợi sẵn bên ngoài. Quý Hoài Chân dẫn nàng ta đi đến chỗ không người, đảm bảo Yến Trì không thể nghe thấy nữa mới hỏi: "Vừa nãy có phải cậu ấy đi gặp Ngao Vân không?"

Bạch Tuyết gật đầu: "Mấy ngày nay thuộc hạ luôn phái người để tâm đến động tĩnh của Yến Trì. Tên nhóc này chỉ trắng trợn qua lại giữa các thị tộc, nhưng nếu nói cậu ấy không kiêng dè Doanh Hòa nghi ngờ, hoàn toàn chẳng che giấu ý đồ của bản thân, thì phía quân

doanh lại không có chút động tĩnh nào cả. Nếu cậu ấy muốn đoạt quyền, nhất định phải dùng vũ lực trấn áp."

Quý Hoài Chân trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, trầm giọng nói: "... Cục diện Thượng Kinh vẫn chưa ngã ngũ, mọi ánh mắt của người ngoài đều đang dán chặt lên hai huynh đệ họ. Lý Mão chưa rục rịch, bên phía Thát Đát cũng chẳng có động tĩnh. Nếu lúc này Yến Trì dấy binh nhắm vào Doanh Hòa hòng tranh quyền đoạt thế, rất dễ bị phản kích ngược... Cậu ấy đang đợi một cơ hội." Y lại hỏi: "Bên phía Lục Thập Di có tin tức gì chưa?"

"Hắn nói ba ngày sau là thời cơ tốt để ra tay, còn muốn xin ngài hai thứ. Một thanh đoản đao, một lọ thuốc."

Quý Hoài Chân im lặng một lúc lâu, mới gật đầu nói: "Biết rồi."

Bạch Tuyết lại dâng lên một tờ giấy.

Quý Hoài Chân nhướn mí mắt, cười nhạt nói: "Cái gì đây, biết rõ ta không biết chữ, còn lôi mấy thứ này ra chọc tức ta.”

"Không phải thư từ, mà là một tấm bản đồ địa hình trong phủ Doanh Hòa."

"Thế còn tạm được." Quý Hoài Chân nhận lấy, cẩn thận cất kỹ lại dặn dò: "Không cần sai người đi hồi báo cho Lục Thập Di đâu, bây giờ hắn đang ở ngay dưới mí mắt Doanh Hòa, phải hết sức cẩn thận hành sự. Đêm nay ta không về phủ, ngươi thay ta về trông chừng A Toàn đi. Chép lại tấm bản đồ này ra một bản mang đến cho Ngao Vân. Ngoài ra, ngươi đi thông báo cho đám người Quách Phụng Nghi, tiền ta nhận, việc ta cũng nhận lời. Giờ Tuất ba ngày sau, bảo bọn họ đích thân mang tiền đến phủ của ta. Ta không nhận ngân phiếu, nhất định phải đổi thành vàng thật bạc trắng mang tới đây, đại nhân ta đây muốn nghe thấy tiếng vang leng keng, muốn tự tay sờ được cơ."

Bạch Tuyết mỉa mai nói: "Đám người này cũng thật lạ lùng, lúc thành vỡ tháo chạy thì chẳng thèm nghĩ tới chuyện dẫn bệ hạ theo cùng, một mực đòi lập tân quân, bây giờ rơi vào tay Doanh Hòa, vậy mà lại muốn đi cứu người."

"Kẻ thật tâm thật ý muốn cứu bệ hạ chỉ đếm trên đầu ngón tay, Quách Phụng Nghi được coi là một người, còn về những kẻ khác..." Quý Hoài Chân cũng hùa theo cười gằn: "Chỉ là sợ lỡ trốn tới Lâm An với hai bàn tay trắng thì không bám gót được Lý Mão mà thôi, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lý Mão thì tính là cái chỗ dựa khỉ gió gì chứ. Ngươi có tin là có vài kẻ thậm chí còn biết rõ hơn cả chúng ta, đã tính sẵn nước cờ sau khi bị Doanh Hòa phát hiện thì phải rũ bỏ quan hệ ra sao, phải tỏ lòng trung thành thế nào rồi không? Đám người này mà làm nên trò trống gì, thì sao Đại Tề có thể mất nước được. Đợi đến khi chính quyền ổn định lại, Doanh Hòa sẽ chẳng giữ mạng cho bọn chúng đâu."

"Qua ngày hôm nay, đám người kia nhất định sẽ đồn đoán về quan hệ giữa ta và Yến Trì, cứ để mặc cho bọn chúng đoán, nhưng hãy chú ý khống chế dẫn dắt một chút, đoán ta rắp tâm nham hiểm cũng được, là kẻ hai mặt cũng được, nhưng tuyệt đối không được để bọn chúng biết ta và Yến Trì thực sự có tình cảm."

Bạch Tuyết mỉm cười: "Thôi bỏ đi, ta nghe cũng chẳng hiểu. Mấy chuyện này, vẫn là để ngài hao tâm tổn trí thì hơn, bây giờ ta chỉ muốn chăm sóc tốt cho A Toàn và Thiêu Bính..."

Quý Hoài Chân nhìn về phía nàng ta, hiếm khi cất giọng dịu dàng: "Về nhà liền thu xếp đồ đạc đi, lần gặp tới... cũng không biết sẽ là khi nào nữa."

Bạch Tuyết cười nói: "Cái đó còn phải xem Yến Trì nhà ngài đã."

Nàng ta vừa định lĩnh mệnh rời đi, lại nghe Quý Hoài Chân gọi lại.

Thấy nét mặt y phức tạp, ngập ngừng muốn nói lại thôi, Bạch Tuyết bỗng nhiên cất lời: "Ta biết ngài muốn nói gì, ta đều biết cả. Ta sẽ tự bảo trọng, sẽ chăm sóc ngài ấy thật tốt, đợi ngài và Yến Trì qua đón ngài ấy. Sau khi các ngài đón ngài ấy đi rồi, ta sẽ đi du ngoạn khắp nơi."

Quý Hoài Chân lại đáp: "Ta không định nói chuyện này."

Bạch Tuyết "ồ" lên một tiếng, im lặng một lát, rồi lại nói: "Có vài người, vẫn là đừng nên nhắc tới thì hơn, khó chịu lắm. Ngài mãi mới kiếm được chút việc cho ta làm, ta cũng vất vả lắm mới thôi không nghĩ ngợi nữa."

Nàng ta lắc đầu, nở một nụ cười rạng rỡ, rồi quay lưng bỏ đi.

Quý Hoài Chân buông tiếng thở dài.

Lúc quay lại phòng, Yến Trì đang thẫn thờ ngồi trước án thư. Thấy Quý Hoài Chân một tay bưng khay khập khiễng bước vào, cậu mới cuống quýt chạy ra đón lấy. Trên khay đặt hai bát mì, trong mỗi bát đều có chần một quả trứng, dọn kèm với một đĩa dưa muối. Yến Trì hít mũi, còn chưa nhìn rõ nước chan mì, đã bị mùi thơm hấp dẫn đến đánh thức cơn thèm ăn, lúc này mới chợt nhận ra bụng mình đã đói cồn cào từ lúc nào chẳng hay.

"Thấy đồ ăn là tít mắt lên rồi à?" Quý Hoài Chân xì cười một tiếng, tiện tay đóng cửa sổ lại, mắng: "Mưa hắt cả vào nhà mà cũng không biết đường khép cửa sổ lại." Y vừa khép cửa vào, đột nhiên đã bị người ta nhấc bổng lên, hai chân cách khỏi mặt đất.

Thác Bạt Yến Trì bế y lên đùi mình, ngồi xuống trước bàn, im lặng không nói tiếng nào mà bắt đầu cắm cúi ăn.

Quý Hoài Chân ngồi lọt thỏm trong lòng cậu, bát mì y ăn được một nửa thì đột nhiên thấy nuốt không trôi nữa, bèn trút hết sang cho Yến Trì. Thấy y chẳng động đũa, Yến Trì liền biết y đang mang tâm sự, bèn cất tiếng hỏi: "Huynh đang nghĩ gì vậy?"

"...Tự nhiên ta lại nhớ tới Lộ Tiểu Giai. Con người hắn, thấu hiểu mệnh trời, đoán định cát hung, vô cùng kỳ bí. Trước đây từng bói cho ta một quẻ, nói kiếp này ta phải thành thân tới ba lần, cũng chẳng rõ là thật hay giả, có thành được hay không. Giờ ta đã thành thân hai lần rồi, còn chưa biết lần thứ ba là ở chốn nào khi nào mới đến." Y thẫn thờ lắng nghe tiếng mưa rả rích bên ngoài, ánh mắt xa xăm đờ đẫn, ôm chầm lấy Yến Trì mà ngây người, lẩm bẩm: "Cũng nên là làng Bằng Lan rồi, ta đã xui xẻo lâu đến thế, chẳng lẽ không thể cho ta may mắn một lần sao."

Vừa nhắc tới nơi này, Yến Trì lại càng siết chặt vòng tay ôm y.

Quý Hoài Chân bất thình lình hỏi: "Ngao Vân mắng ngươi à?"

Nét mặt Yến Trì cứng đờ, biết chẳng giấu nổi Quý Hoài Chân, cậu bèn gật đầu.

"Mắng còn gắt lắm, so với lúc huynh chửi ta năm đó, đúng là chỉ có hơn chứ không hề kém."

Quý Hoài Chân khẽ cười một tiếng, kéo dòng suy nghĩ trở về thực tại. Y choàng tay ôm lấy Yến Trì, dỗ dành: "Sau này ta sẽ tính sổ đòi lại công bằng cho ngươi. Y mắng ngươi cái gì? Nói ta nghe thử xem, từ lúc về đến giờ cứ xị cái mặt ra, ủ rũ buồn bã như con chó rớt xuống nước, hại ta ăn cơm cũng nuốt chẳng trôi."

Yến Trì vùi đầu lên vai y, giọng điệu rầu rĩ, nửa ngày chẳng ừ hử lấy một tiếng.

Quý Hoài Chân còn tưởng cậu lại khóc, vừa định đưa tay nâng mặt cậu lên thì bàn tay phải đã bị cậu nắm chặt lấy. Nhận ra Yến Trì đang cúi đầu, ngón tay miết dọc theo vết sẹo trúng tên nơi lòng bàn tay phải của mình, y bèn chột dạ nói lảng: "Sẹo thì có gì hay ho mà nghịch cơ chứ. Trên người ngươi chằng chịt sẹo thiếu gì đâu, tự đi mà nghịch của ngươi ấy."

"Hỏi huynh thêm một lần nữa, vết thương này từ đâu mà ra?"

Quý Hoài Chân thuận miệng đáp: "Lúc ra trận đốc chiến bị thương thôi."

Cứ tưởng Yến Trì sẽ truy hỏi đến cùng, chẳng ngờ giây tiếp theo cậu lại lên tiếng hỏi: "Huynh cảm thấy Thượng Kinh hiện giờ thế nào?"

Hai câu hỏi này quả thực cách xa nhau ngàn dặm, giống hệt như giây trước vừa hỏi y trưa nay ăn gì, giây tiếp theo đã bảo ngươi đáng chết vậy. Quý Hoài Chân có chút cạn lời, nhưng cũng bị thái độ của cậu làm cho nghiêm túc hẳn lên. Thượng Kinh thay đổi ra sao, tất nhiên là chuyện y cảm nhận được ngay từ ngày đầu tiên đặt chân về lại chốn này.

"Tuy chẳng thể sánh bằng lúc quốc lực của Đại Tề hưng thịnh ngày trước, nhưng so với những nơi khác thì đúng là chốn đào nguyên tiên cảnh. Chúng ta về Thượng Kinh đã được nửa tháng, chỉ vẻn vẹn nửa tháng ngắn ngủi ấy, đã có không ít người từ Lâm An chạy sang chốn này rồi."

Dân số tăng lên vẫn chưa phải là thứ trực quan nhất, đập vào mắt là cảnh thương lái buôn bán ở Đông thị, so với ngày đầu tiên hai người trở về Thượng Kinh đã tăng gấp hai lần.

Những ngày qua Yến Trì bận tối tăm mặt mũi lo xoay xở, thế lực trong tộc lại như sóng ngầm cuộn trào, cậu làm gì có thời gian rảnh rỗi bận tâm đến những thứ này, hưng Quý Hoài Chân giúp Doanh Hòa làm việc lại nắm rõ những điều này.

"Từ khi đại ca ngươi đánh hạ Thượng Kinh, chưa đầy ba tháng mà đã có thể cai quản mảnh đất này đến mức thay da đổi thịt thế này, quả thực là có chút bản lĩnh."

Người đang ôm y không lên tiếng nữa, cậu chỉ vùi sâu đầu vào hõm vai Quý Hoài Chân, ra sức hít một hơi thật sâu mùi hương trên cơ thể y.

Quý Hoài Chân thừa biết Yến Trì đang mâu thuẫn băn khoăn chuyện gì, nhưng việc này chẳng ai giúp được cậu, cũng chẳng có ai thay cậu đưa ra quyết định được.

"Ngươi nói xem Vấn Dương hiện tại ra sao rồi, làng Bằng Lan đã bị người ta chiếm mất chưa. Nếu ngươi làm hoàng đế, thiên hạ này là của ngươi, làng Bằng Lan cũng là của ngươi. Chỉ riêng chăn ấm đệm êm ở gác Phương Phỉ Tẫn này của ta đã khiến điện hạ vui vẻ quên lối về, càng khỏi phải nhắc tới nhung lụa chốn hoàng cung. Đợi điện hạ sung sướng quen rồi, liệu có còn nằm quen chiếc giường đất lạnh lẽo ở làng Bằng Lan nữa không đây."

Yến Trì ngẩng phắt đầu lên, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân: "... Cứ có cảm giác lời này của huynh chứa đầy ác ý."

"Nào có ý xấu gì đâu, rõ ràng là đang nịnh nọt lấy lòng điện hạ đấy chứ. Nếu nhỡ sau này làm hoàng đế mà không muốn giữ ta bên cạnh, thì cứ lưu đày ta tới làng Bằng Lan đi. Phát cho ta một cái xẻng, thêm một cây liềm nữa, ta sẽ cắm rễ ở làng Bằng Lan làm một gã nông phu què quặt, sống ngay sát vách căn nhà của mẹ ngươi."

Lời còn chưa dứt, đã bị Yến Trì sốt sắng tức giận ngắt ngang.

"Ta không cho phép huynh nói ra những lời này.” Cậu đưa tay bịt miệng Quý Hoài Chân, sốt ruột thốt lên: “Lần trước huynh nói câu này, cũng chẳng phải có ý tốt gì. Huynh bảo người nhà huynh đông, dặn ta hãy chừa lại một vị trí lớn hơn ở làng Bằng Lan. Ta đồng ý rồi, kết quả vừa ngoảnh mặt đi, huynh đã sai người tống cổ ta vào lao tù Thượng Kinh, hại ta suýt chút nữa mất đi nửa cái mạng. Bây giờ huynh lại dùng bài này, ta không bao giờ tin nữa!"

Yến Trì liếc nhìn Quý Hoài Chân, thình lình hỏi: "Kế hoạch giữa huynh và Ngao Vân là gì, Lục Thập Di có nhúng tay vào không?"

Quý Hoài Chân mỉm cười, đầy thâm ý đáp lại: "Ngươi đã bảo đảm điều gì với Lý Mão? Lại toan tính kế hoạch gì, ngươi nói ta nghe trước đi, rồi ta sẽ nói cho ngươi biết."

Yến Trì quả thực đã do dự trong chớp mắt. Chẳng phải cậu không tin Quý Hoài Chân, mà chính vì cậu quá hiểu con người này, một khi nắm rõ kế hoạch thì y sẽ dốc toàn lực ra giúp đỡ. Khốn nỗi, điều mà cậu và Lý Mão sắp làm cũng hệt như cái quỳ gối của Quý Hoài Chân ở Lâm An, nước đi nguy hiểm này tuyệt đối không thể hé răng với người ngoài. Đến chính bản thân Yến Trì còn chẳng nắm chắc phần thắng toàn vẹn. Nếu Quý Hoài Chân bị cuốn vào vũng lầy này, e rằng sau khi sóng yên biển lặng, người Tề sẽ chẳng đời nào chịu buông tha cho y.

Nghĩ tới đây, Yến Trì lại nín thinh.

Giữa hai ánh mắt đan cài, cả hai đều giữ im lặng. Nét mặt Yến Trì tỏ rõ sự bướng bỉnh, Quý Hoài Chân thì điềm nhiên thong dong. Khoảnh khắc tiếp theo, cả hai lại đầy ăn ý mà ôm chầm lấy nhau.

Có trời mới biết Quý Hoài Chân khát khao thời gian ngưng đọng tại giây phút này đến nhường nào. Y lầm bầm: "Ta không gặng hỏi ngươi, ngươi cũng đừng hỏi ta. Cứ xem đến cuối cùng hai ta liệu có thể trăm sông đổ về một biển hay không."

Yến Trì không nói gì thêm, chỉ ghì chặt Quý Hoài Chân. Trong sự kề cận thân mật khăng khít ấy chất chứa cả nét trân trọng và nỗi sợ hãi chực chờ sau khi mất đi rồi tìm lại được, thứ cảm xúc mà chỉ hai người họ mới thấu hiểu.

Sáng sớm hôm sau, hai người rời khỏi giường. Quý Hoài Chân vừa mặc quần áo, Yến Trì đã ngồi dậy từ phía sau lưng y, ngái ngủ cất tiếng: "Đêm qua huynh lại nói mớ đấy."

Quý Hoài Chân sững lại, vẻ mặt kỳ quặc đáp: "Chắc không phải lại gọi mẹ đấy chứ..."

Chẳng hiểu vì sao Yến Trì lại thoáng chút ngập ngừng, chốc lát sau lại gật đầu: "Phải."

Nhìn bộ dạng ấp úng của cậu, Quý Hoài Chân thừa biết đêm qua mình chắc chắn không hề gọi mẹ trong lúc nói mớ. Khẳng định là mình đã thốt ra câu gì khác rồi, hẳn là cũng không phải gọi tỷ tỷ, bởi nếu thật sự là vậy, Yến Trì nhất định sẽ gọi y dậy rồi ôm vào lòng.

Trong lòng Quý Hoài Chân dâng lên một nỗi nghi ngờ. Y cặn kẽ truy hỏi, nhưng Yến Trì lại kín miệng như bưng. Không những không chịu đáp, cậu còn thình lình nói một câu khiến y không kịp trở tay: "Chi bằng tìm cơ hội vạch trần chuyện huynh và Lục Thập Di tráo đổi thân phận đi? Như vậy người khác cũng biết kẻ đến Sắc Lặc Xuyên thành thân với ta là huynh, đỡ mất công hễ thấy ta đi cùng huynh, bọn họ lại dùng ánh mắt nhìn kẻ phụ tình để soi mói ta."

Đường đột bị nhắc tới chuyện này, Quý Hoài Chân quả thật trở tay không kịp. Hồi lâu sau, y mới mỉm cười vỗ lên mặt Yến Trì, ném ra một câu nửa đùa nửa thật: "Được thôi,

ngươi đi mà nói, làm vậy cũng tiện cho người khác biết kẻ phóng hỏa đốt đạo quán là ta, kẻ hành hạ đám Thát Đát đến chết rồi khơi mào mâu thuẫn cũng chính là ta."

Yến Trì cũng hùa theo thái độ nửa đùa nửa thật của y: “Cái tội bịa đặt vô căn cứ huynh còn chẳng sợ, lại đi sợ mấy thứ này sao?” Không đợi Quý Hoài Chân lên tiếng đáp trả, cậu lại tóm lấy tay phải của y, đặt một nụ hôn lên vết sẹo trúng tên, bật cười rạng rỡ: "Trêu huynh chút thôi, không muốn thì bỏ đi, sau này hẵng tính."

Quý Hoài Chân lúc này đã có chút sượng sùng chẳng cười nổi nữa. Đối mặt với một Yến Trì cứ buông một câu lại giấu tịt đi một câu thế này, y quả thực luống cuống không biết phải ứng phó ra sao, hiếm khi phải ngậm bồ hòn làm ngọt tới vậy. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau đã ngầm hiểu đôi phần. Cũng may đúng lúc ấy, Bạch Tuyết chạy tới gọi Quý Hoài Chân đi, coi như giải vây cho tình thế cấp bách lúc bấy giờ.

Sau khi y rời đi, phó tướng của Yến Trì cũng chạy tới. Vừa định bẩm báo, Yến Trì đã hơi giơ tay cản lại. Cậu cất bước đến bên cửa sổ, tận mắt trông thấy Quý Hoài Chân bước lên xe ngựa mới lên tiếng: "Thế nào rồi, có mất dấu không?"

"Bẩm điện hạ, không bị mất dấu, thuộc hạ đã dò ra được nơi dừng chân của Ngao Vân điện hạ."

Yến Trì lại dặn: "Phái người ngày đêm theo dõi sát sao y, hễ có bất cứ hành động nào, lập tức tới báo lại cho ta."

Thuộc hạ lĩnh mệnh lùi xuống.

Lần đợi này thấm thoắt đã đến buổi tối ba ngày sau. Cả hai vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi, Bạch Tuyết lại bất chợt gõ cửa. Nàng ta bảo A Toàn khóc lóc om sòm mãi không chịu nín, nằng nặc đòi ngủ chung với Quý Hoài Chân, có vẻ là vì nhớ mẹ của bé rồi.

Vừa lôi Quý Vãn Hiệp ra làm lá chắn, tuy Yến Trì hoài nghi nhưng cũng chẳng tiện nói thêm lời nào, đành phải để người đi.

Có điều Quý Hoài Chân vừa đi, phó tướng của cậu cũng lập tức tới tìm. Hắn bẩm lại tin tức từ mật thám theo dõi Ngao Vân truyền về: hôm nay vừa đến giờ Hợi, Ngao Vân đã rời khỏi chỗ ẩn nấp, nhắm thẳng về hướng phủ đệ của Doanh Hòa.

Yến Trì sửng sốt: "Đêm nay sao?"

Thuộc hạ gật đầu.

Yến Trì im lặng, ra lệnh cho người nọ lui xuống. Hôm nay là ngày giỗ mẹ ruột của Doanh Hòa, năm nào vào đúng ngày này đại ca cậu cũng uống rượu tế bái mẫu thân. Có khi ngà ngà say, cũng có lúc chìm trong men rượu. Thói quen này chỉ có người thân cận mới biết rõ.

Cậu đứng lặng tại chỗ một lát, chẳng nói chẳng rằng thay một bộ y phục đen. Bộ đồ bó sát gọn gàng, lớp lót bên trong còn dệt đan bằng chỉ bạc mềm chuyên chắn đao kiếm, được chế tác chuyên biệt để hành động vào ban đêm. Yến Trì đeo giáp cổ tay và mặc giáp mềm chỉnh tề, tóc dài búi lên cao, dùng tấm vải đen che đi nửa khuôn mặt. Cậu lại xoay nhẹ chiếc gương đồng, ánh mắt thâm trầm tĩnh mịch quan sát chính mình trong gương.

Người trong gương mày kiếm mắt sao, dẫu cho nửa gương mặt đã bị che khuất thì vẫn chẳng giấu nổi diện mạo tuấn tú. Chỉ là sâu thẳm trong đôi mắt vốn dĩ đầy kiên định kia, lại hiện lên một chút đau đớn giằng xé hiếm hoi.

Di ngôn trước lúc lâm chung của Tô Hợp lại văng vẳng bên tai: Chỉ khi nắm được quyền lực, mới có thể lấy quyền lực trong tay đổi lấy thứ mình muốn.

Thác Bạt Yến Trì nhắm chặt hai mắt. Giây phút mở ra, trong đáy mắt giờ đây chỉ còn vương lại vẻ vô cảm thờ ơ.

Cậu sải bước hòa mình vào bóng đêm, lúc đi ngang qua phòng A Toàn, thấy bên trong đã tắt đèn, cậu không bước vào quấy rầy, ngược lại chỉ nở một nụ cười bất đắc dĩ, không đoán được cảm xúc.

Hai con sói xám lặng lẽ bám sát phía sau cậu. Một người hai sói cứ thế đi thẳng về phía phủ đệ của Doanh Hòa.

Chapter 122

Gió lạnh rít gào, cuốn theo không khí tiêu điều, thổi quét qua mọi ngóc ngách trong viện.

Ngôi nhà này vốn là phủ đệ của một đại nhân Đại Tề nào đó. Hai năm trước vội vã dọn đến Lâm An, nơi này liền trở thành một ngôi nhà hoang. Hiện giờ đại nhân kia sống chết không rõ, không biết là chết dưới đao của Thát Đát, hay là chết trong những cuộc đấu đá tranh giành quyền lực suốt hai năm qua, thế là phủ đệ này bị Doanh Hoà chiếm mất.

Doanh Hoà lấy cớ hoàng cung chưa tu sửa để giam giữ Võ Chiêu đế của Đại Tề ở nơi này.

Đêm nay ngôi nhà này dường như khác hẳn ngày thường, từng cơn gió lạnh lẽo rít lên mấy tiếng khó hiểu, báo hiệu sắp có chuyện lớn xảy ra.

Chỉ thấy cuối dãy hành lang chìm trong bóng tối có hai người đang đứng. Người đứng trước mặc y phục trắng, trên má in hằn một vết sẹo trúng tên vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Hắn tắt đèn lồng trong tay, trầm giọng nói: "Ta tìm cớ chuồn ra đây, không thể ở lại lâu. Ngươi cất kỹ tờ giấy này đi, những người ghi bên trong đều là mật thám của ta. Nếu bên cạnh ngươi không có ai đáng tin để dùng, cứ việc tìm họ. Tuy hai năm chưa dùng đến, nhưng họ không tận trung với ta mà chỉ tận trung với Đại Tề. Ngươi có thể mượn danh nghĩa thái tử Lý Toàn để điều động những người này."

Đứng phía sau hắn là một người mặc y phục đen, chính là Quý Hoài Chân.

Y cất tờ giấy Lục Thập Di đưa vào trong tay áo, bỗng lên tiếng: "Ngươi nói xem những gì chúng ta mưu tính hôm nay, rốt cuộc Doanh Hoà có biết hay không."

Lục Thập Di im lặng không đáp.

Quý Hoài Chân lại bật cười: "Ngươi còn nhớ lần cuối cùng chúng ta gặp nhau trước khi Lâm An thất thủ không, ngươi bảo ta không thể nào có được tất cả. Trước kia ta không tin, giờ thì ta tin rồi. Ngươi đến Thượng Kinh sớm hơn ta, những ngày qua Thượng Kinh có biến hóa gì, ngươi chắc chắn nhìn rõ hơn ta."

"Trước đây không biết là ai nói với ta cực kỳ chắc chắn, vẻ mặt chính khí hiên ngang, vì muốn thuyết phục ta làm một quân cờ bị vứt bỏ, đã nói rằng Lục Thập Di chưa từng tận trung với kẻ ngồi trên ngai vàng, nếu là minh quân thì làm chó cũng có sao. Sao giờ ngai vàng sắp đổi chủ sang người Di Nhung, ngươi lại không chịu làm chó cho hắn nữa? Chẳng lẽ cái ghế hoàng đế này, Doanh Hoà làm không tốt, mà tên giá áo túi cơm ngoài mạnh trong yếu Lý Mão kia lại làm được sao?"

Quý Hoài Chân nhìn hắn bằng ánh mắt mang chút trào phúng, rút từ trong tay áo ra một con dao găm. Con dao găm ấy được rèn từ thép tinh luyện, trên chuôi khảm một viên ngọc lam thượng hạng to bằng nửa ngón tay cái.

"Ngươi cũng có lúc khó đưa ra quyết định như hôm nay, nhìn thật hả dạ, nhưng nếu đã hạ quyết tâm thì tốt nhất nên độc ác hơn một chút, chỉ giam giữ Doanh Hoà, làm sao đảm bảo sau này hắn không ngóc đầu trở lại? Lục Thập Di, ngươi cũng không thể nào có được tất cả đâu."

Lục Thập Di nhìn chằm chằm dao găm hồi lâu không nói gì, rốt cuộc lúc định vươn tay ra nhận lấy, Quý Hoài Chân bỗng thu tay về, khiến hắn bắt hụt.

“Dùng cẩn thận vào, thứ này ta đã giấu hai năm rồi, vô cùng quý giá, coi như nửa tín vật đính ước của ta đấy.” Quý Hoài Chân ngoài cười nhưng trong không cười, khóe miệng nhếch lên, nhưng trong mắt chẳng có lấy nửa phần ý cười. “Còn vài lời phải nói rõ với ngươi trước, ngươi sống chán rồi, chứ ta thì chưa. Ngươi làm vậy là vì Đại Tề, ta làm vậy là vì cháu trai ta, vì Tiểu Yến của ta. Bất kể thiên hạ này mang họ Thác Bạt hay họ Lý, đều chẳng liên quan gì đến ta. Ta chỉ cần những người ta quan tâm còn sống. Vì hai người này, ta mà phát điên thì chuyện gì cũng dám làm, ngươi tốt nhất đừng quá trông cậy vào ta làm nên chuyện.”

Nói xong, y mới đưa dao găm ra.

“Thứ thứ hai ta cần đâu?”

Quý Hoài Chân lại lấy ra hai lọ thuốc: “Uống vào chưa tới nửa nén hương sẽ hôn mê. Lọ nút đỏ là thuốc giải, uống trước là có thể giải độc. Ta sẽ làm theo đúng giao hẹn, đứng tiếp ứng ở chỗ ngươi đã đánh dấu. Nếu ngươi mãi không tới, hay là bị Doanh Hoà phát hiện, vậy thì ta đành bo bo giữ mình thôi.”

Lục Thập Di nhận lấy, rút mồi lửa châm lại đèn lồng, xách lên rồi quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn, trong lòng Quý Hoài Chân dâng lên cảm xúc ngổn ngang. Y đứng yên tại chỗ một lát, rồi đưa hai ngón tay lên môi huýt sáo. Lát sau tiếng loạt xoạt vang lên, bốn năm kẻ mặc áo đen lặng lẽ xuất hiện bên cạnh y.

Quý Hoài Chân thấp giọng căn dặn họ điều gì đó. Thoáng chốc, bọn họ lại tản ra, ẩn mình vào màn đêm. Sau đó Quý Hoài Chân cũng rời khỏi.

Không ai chú ý tới trên mái hiên vẫn còn một người và hai con sói đang ngồi xổm. Một mũi tên xoay chuyển vô cùng trơn tru giữa các ngón tay cậu, ban đầu từ trái sang phải,

lúc sau lại từ phải sang trái, phơi bày rõ nội tâm đang do dự bất định của cậu. Thác Bạt Yến Trì thấy bọn họ chia ra đi về hai hướng Nam Bắc khác nhau, hơi chần chừ rồi bám theo hướng Nam trước.

Cậu nhẹ nhàng bay nhảy, lao đi trên mái nhà, dọc đường tránh né quân lính tuần tra, đuổi theo tới một tiểu viện hẻo lánh.

Nơi này không biết đang giam giữ ai, cửa ngoài được bảo vệ nghiêm ngặt. Yến Trì chỉ nhìn một cái, liền lộn người qua cửa sổ phía sau để chui vào. Bên trong tối đen như mực, không thắp lấy một ngọn đèn, không rõ ai đang cười quái gở, miệng lẩm bẩm một mình: "Toàn là súc sinh… Một kẻ ỷ vào quân công mà dám tơ tưởng ngai vàng, một kẻ thì làm ra chuyện trái luân thường đạo lý, đều là súc sinh… toàn là súc sinh, đáng bị Thát Đát đánh chết… bị Di Nhung đánh chết, cả cái thằng súc sinh kia nữa, đều đáng chết…"

Yến Trì men theo âm thanh đi tới.

Trong bóng tối, có thứ gì đó lóe lên ánh sáng, lao thẳng về phía Yến Trì.

Một luồng gió ập thẳng vào mặt Yến Trì, thế công hung hãn vô cùng ác liệt. Thấy Yến Trì ngửa người ra sau tránh thoát, đối phương một đòn không thành, lập tức lao lên áp sát, quét ngang phần dưới thân cậu. Nào ngờ Yến Trì đã chuẩn bị từ trước, dán sát đất lăn một vòng, luồn ra phía sau lưng người nọ.

Kẻ đánh tới hiển nhiên võ công cực cao, nhanh chóng xoay người gạt phăng đòn của Yến Trì, đồng thời dùng vai hích tới.

Chiêu thức đánh đấm quen thuộc này khiến Yến Trì ngẩn ra, khẽ gọi: "Ô Lan?"

"Điện hạ?!" Hai người tức thì ngẩn người ra, dù thế nào cũng không ngờ đối phương lại tới đây. Trong bóng tối, Ô Lan thổi sáng mồi lửa, hai người trố mắt nhìn nhau, đồng thanh thốt lên: "Sao lại là ngươi?"

Chưa kịp để hai người đưa ra câu trả lời, mái ngói trên đỉnh đầu đã vang lên tiếng bước chân giẫm đạp.

Hai người liếc nhìn nhau, ăn ý im lặng. Ô Lan khẽ vẫy tay một cái, căn phòng lại chìm vào bóng tối, chỉ còn sót lại tiếng mắng chửi lảm nhảm như kẻ điên khùng của Võ Chiêu đế.

Họ nín thở tập trung tinh thần nhìn ra ngoài cửa. Binh lính canh gác bên ngoài không biết đã bị kẻ nào hạ gục, hiện đang có một đám người bịt mặt mặc áo đen tiến về phía này. Kẻ đi đầu nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thả nhẹ bước chân, lao thẳng về phía Võ Chiêu đế.

Ngay khắc sau, cổ hắn đã kề sát lưỡi đao lạnh lẽo.

Một tên ngoái đầu hét lên bằng tiếng Di Nhung: "Có mai phục!"

Dứt lời, kẻ cuối cùng cũng đã bước vào trong phòng, cánh cửa sau lưng đóng rầm một tiếng, giờ muốn rút lui cũng không kịp nữa. Ánh trăng bên ngoài chiếu rọi vào, chỉ thấy một người đứng ngược sáng, tay cầm thanh trường đao cao cỡ nửa người chặn ngay trước cửa. Bên cạnh cậu, hai con sói nhào tới từ hai phía trái phải.

Nhưng bọn họ sao có thể là đối thủ của Ô Lan và Yến Trì? Hai người lập tức ra tay chớp nhoáng, chỉ trong nháy mắt đã dễ dàng hạ gục đám người này.

Ô Lan vừa đứng dậy đã bị Yến Trì dùng hai ngón tay bóp chặt yết hầu. Tuy cậu không dùng sức, nhưng cũng đủ khiến cậu ta không thể động đậy.

Chỉ nghe Yến Trì hỏi: "Ban nãy sao ngươi không ra tay hạ sát, ngươi cũng biết bọn chúng là người của Ngao Vân sao?"

Thấy Ô Lan không đáp, Yến Trì liền hiểu ra, lại hỏi: "Quý Hoài Chân đã dặn dò ngươi những gì?"

Ô Lan thấy không giấu được nữa, giãy giụa mấy cái rồi đành thành thật khai báo: "...Y chỉ bảo ta bẩm báo lại đúng sự thật với Doanh Hoà những việc ngài đã làm trước khi về Thượng Kinh, đồng thời dặn ta đêm nay giúp y bảo vệ một người, đừng để người của Ngao Vân giết chết lão già này."

Lời này vừa dứt, Yến Trì tức thì hiểu ra điều gì đó, sắc mặt biến đổi trầm trọng, vội vàng dặn dò Ô Lan: "Nếu có ai hỏi tới, cứ nói ngươi tuần tra đến đây, những kẻ này là do ngươi bắt." Nói xong, cậu liền để lại hai con sói cho cậu ta, rồi quay người rời đi.

Cùng lúc đó, trong một sương phòng, Doanh Hoà đang ngồi đối diện với một bức tranh treo tường. Bức tranh đã ố vàng sờn cũ, nét vẽ người phụ nữ trong tranh đã hơi phai mờ.

Một người ngồi ngay ngắn cạnh hắn, người này vóc dáng vạm vỡ, mặt mày nghiêm nghị. Nhìn kỹ thì dung mạo có vài phần giống với Ô Lan.

Hai năm trước tại hội tế thần ở Sắc Lặc Xuyên, khi ấy Quý Hoài Chân vẫn đang dùng thân phận Lục Thập Di đến để nghị hòa, nào ngờ Ô Lan hành xử bốc đồng, nửa đường lao ra, suýt nữa chỉ một tiễn đã làm y bị thương. Tỷ thí vừa kết thúc, người này đã xông

ra, giáng thẳng một cái tát trời giáng vào mặt Ô Lan. Người này chính là cha của Ô Lan, ân sư của Doanh Hoà —— Mạc Cách.

Doanh Hoà trầm giọng hỏi: "Mấy ngày nay lão Thất ra vào doanh trại, có biểu hiện gì bất thường không?"

Mạc Cách lắc đầu: "Bên phía doanh trại chưa truyền đến tin tức bất thường nào, càng không có động tĩnh điều quân lớn. Ranh giới Thượng Kinh cho tới Vấn Dương, Kim Thủy, vùng Cung Châu đều đang nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, chưa phát hiện dấu vết hoạt động của quân đội."

Doanh Hoà im lặng một hồi lâu, không nói lời nào.

"Điện hạ, bên phía Võ Chiêu đế có cần phái thêm nhân thủ không?"

"Không cần, Võ Chiêu đế đêm nay sẽ không chết đâu. Quý Hoài Chân không dám giết ông ta. Nếu làm vậy, người Tề sẽ không buông tha y. Quý đại nhân giảo hoạt lắm, sao lại không hiểu nếu muốn an toàn rút lui, nếu muốn được gắn bó bên Yến Trì trọn đời, thì có những việc tuyệt đối không thể làm. Tuy y đã hứa với ta, nhưng chắc chắn sẽ tìm cách đổ tội chuyện đêm nay cho Lục gia. Ta bỏ lại khoen ngọc kia, vừa khéo cũng giúp Quý đại nhân này một tay." Doanh Hoà nói xong lại cười lạnh một tiếng, giọng điệu đầy ẩn ý: "Hắn tưởng giả điên giả dại là có thể qua mặt được sao."

Mạc Cách nương theo ánh mắt của Doanh Hoà, nhìn thoáng qua bức họa kia, rồi nói tiếp: "Nhưng nếu hắn thà chết không khuất phục, ngài có thể làm gì một kẻ ngốc chứ? Theo ta thấy, chuyện này vẫn phải để Quý Hoài Chân ra tay. Hoàng đế của người Tề, phải để người Tề giết."

Doanh Hoà không nói rõ là đồng ý hay phản đối. Hồi lâu sau, hắn chợt nói: “Phu nhân của Lục Tranh có phải cũng đi theo về rồi không? Phái người âm thầm canh giữ quanh Lục phủ, nghe theo lệnh ta mà đưa phu nhân của Lục Tranh về đây. Người này rất hữu dụng, vừa có thể khống chế Quý Hoài Chân, vừa có thể kìm chế Lục Thập Di.”

Hắn không rõ đang nghĩ tới chuyện gì, sắc mặt càng trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, trầm giọng nói: “Cứ cho hắn thêm một cơ hội nữa. Nếu hắn cứ tiếp tục giả ngốc như vậy, ngoan ngoãn giữ bổn phận, ta cũng có thể vờ như không biết gì hết, nhưng nếu hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, khăng khăng một lòng hướng về cái nước Đại Tề đã diệt vong kia, thì đừng trách ta cạn tình cạn nghĩa.”

Mạc Cách thở dài một hơi, lĩnh mệnh rời đi.

Doanh Hoà quay lưng lại với cánh cửa phòng đang mở toang, mặc cho gió lùa vào thổi tung mái tóc dài. Lát sau, nghe thấy tiếng động có người bước vào, hắn không quay đầu lại, trầm giọng hỏi: “Sao đi lâu như vậy?”

Lục Thập Di lại mang dáng vẻ ngờ nghệch đờ đẫn đó, cũng không trả lời, chỉ bưng bát cháo, gạt vò rượu dưới chân Doanh Hoà ra, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hắn cắm cúi một hơi húp cạn nửa bát cháo, đá văng vò rượu ra xa. Hình như vì thấy Doanh Hoà uống rượu nên hắn tức giận, giơ chiếc thìa lên nhất quyết ép Doanh Hoà cũng phải uống vài ngụm.

Doanh Hoà nhìn chiếc thìa được đưa đến tận miệng mà im lặng không nói gì. Một lát sau, hắn cúi đầu ăn.

Hắn thản nhiên lau miệng, bảo Lục Thập Di: “Đến dập đầu trước mẹ của ta đi.”

Người nọ ngồi im không chút phản ứng, ánh mắt dại ra đờ đẫn mà húp cháo. Doanh Hoà liền đích thân đè hắn qua đó, giữ đầu hắn ấn xuống đất, bắt dập đầu một cái. Tiếp đó liền mặc kệ Lục Thập Di, hắn nhìn bức họa tự lẩm bẩm: "Mẹ, con đưa đối phương đến gặp người rồi. Bọn Thát Đát sắp bị con dọn dẹp sạch sẽ, phụ vương cũng băng hà rồi. Mẹ, cả đời người chưa từng rời khỏi Sắc Lặc Xuyên, nay hài nhi cũng đưa người tới Thượng Kinh rồi đây."

Hắn lại quay sang hỏi người bên cạnh: "Ngươi nói xem ta cần mất bao lâu, mới có thể làm được 'ngoài đồng không có dân đói, ngoài đường của rơi không ai nhặt'."

Đương nhiên chẳng có ai đáp lời.

Doanh Hoà cười cô đơn, quay lại bàn, bắt đầu xử lý công vụ. Chẳng bao lâu sau, dường như dược hiệu phát tác khiến hắn buồn ngủ rã rời, không gắng gượng được nữa mà gục xuống bàn hôn mê bất tỉnh.

Lục Thập Di lê gối tới bên cạnh, im lặng nhìn Doanh Hoà.

Tiếp đó hắn rút dao găm mà Quý Hoài Chân đã giao cho mình từ trong tay áo ra, giơ lên cao, nhắm ngay giữa lưng của Doanh Hoà, nhưng cả cánh tay hắn đều đang run lẩy bẩy, mấy lần định đâm xuống lại chẳng nỡ ra tay, cứ dừng lại giữa không trung. Cuối cùng Lục Thập Di cúi đầu, đôi môi lạnh buốt khẽ chạm vào thái dương của Doanh Hoà.

Lúc ngẩng lên, ánh mắt của Lục Thập Di đã thay đổi, hắn dùng sức nắm chặt lại cán đao.

Ngay khi hắn hạ quyết tâm, khoảnh khắc mũi đao chuẩn bị đâm xuống, giữa không trung bỗng phóng tới một mũi tên mạnh như sấm rền, bắn thủng giấy dán cửa sổ, bắn văng dao

găm.

Nếu là dao găm bình thường, ắt hẳn đã bị mũi tên phi phàm này bắn cho nứt toác ra làm đôi. Nhưng chủy thủ ấy lại được rèn từ thép tinh luyện, là món vũ khí sắc bén mà Diệp Hồng Ngọc từng dùng, thế nên nó lập tức văng đi trong trạng thái nguyên vẹn không sứt mẻ, xoay tít văng ra xa.

Thác Bạt Yến Trì phá cửa sổ xông vào, xoay người lộn một vòng đứng dậy. Lao đến bên Doanh Hoà dò thử dưới mũi, thấy vẫn còn thở, cậu mới theo bản năng thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng Lục Thập Di lại nhặt con dao kia lên định đâm thêm nhát nữa, Yến Trì vung tay túm chặt cổ tay hắn.

Lục Thập Di nhìn Yến Trì một cái, trầm giọng nói: “Ngươi quên mất ai là kẻ hại chết phụ vương ngươi rồi sao? Mối thù giết cha, ngươi không báo ư?”

Lời là nói cho Yến Trì nghe, nhưng lại là để hạ quyết tâm cho chính bản thân mình.

Lời này vừa thốt ra, vẻ mặt Yến Trì lại tức khắc trở nên thống khổ, thậm chí còn giằng xé dữ dội hơn cả Lục Thập Di ban nãy, nhưng động tác siết chặt cổ tay Lục Thập Di lại không chịu buông ra. Cậu nhìn khuôn mặt giống phụ vương của đại ca, hận ý bùng cháy trong lồng ngực. Một bên má bỗng nóng ran, đó là xúc cảm từ bàn tay phụ vương nhẹ nhàng vuốt ve má cậu trước lúc lâm chung.

Mũi tên bắn về phía Tô Hợp trên chiến trường dường như đã vượt qua không gian và thời gian, dư âm đau đớn vẫn chưa phai, ghim chặt Yến Trì đứng tại chỗ không thể nhúc nhích. Cậu nhớ tới niềm vui khi được phụ vương bế bổng lên tung vào không trung thời thơ ấu, nhớ lại bàn tay rộng lớn ấm áp đặt trên vai cậu khi cha đích thân dạy bảo cưỡi ngựa bắn cung lúc cậu vừa mới về lại Sắc Lặc Xuyên.

Yến Trì đã run lên bần bật.

Lục Thập Di hất cậu ra lại định đâm xuống, nhưng Yến Trì lại túm lấy tay hắn thật mạnh.

Đôi mắt thiếu niên đỏ hoe, cắn chặt răng, nửa khuôn mặt không bị tấm vải đen che đậy trở nên hơi méo mó vì hận thù.

Chỉ cần hắn đâm xuống, chỉ cần cậu mặc cho Lục Thập Di đâm xuống, mối thù giết cha của cậu coi như được đền đáp... nhưng những ngọn đèn vẫn còn đang tắt rụi ở Thượng Kinh kia, nơi nơi chìm trong bóng tối mù mịt ấy, phải chờ bao lâu nữa mới có thể thắp sáng lên?

Khoảnh khắc tiếp theo, dao găm kia bị Yến Trì hất văng, xoay tròn rồi cắm phập vào tường.

Yến Trì mồ hôi đầm đìa, nước mắt tuôn rơi, rõ ràng chỉ là hất văng một con dao găm, nhưng lại dường như vắt kiệt toàn bộ sức lực trên người. Lục Thập Di cũng vã mồ hôi, nhìn dao găm bị đánh bay, hắn đã hiểu quyết định của Yến Trì. Hắn dường như chấp nhận số phận mà nhắm hai mắt, lúc mở ra chỉ còn vẻ nản lòng từ bỏ.

Tuy nhiên ngay lúc này, Yến Trì chợt cảnh giác ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài.

Lắng tai nghe kỹ thì tiếng sột soạt quỷ dị theo đó truyền đến. Là tiếng có người đạp lên thảm cỏ đang lao nhanh tới!

Lục Thập Di ngơ ngác hỏi: “Là Quý Hoài Chân sao? Hay là Bạch Tuyết?”

Sắc mặt Yến Trì hơi lạnh lẽo, cậu không lên tiếng. Quý Hoài Chân bước đi khập khiễng, tuyệt đối không thể phát ra thứ âm thanh này. Cậu đột nhiên đẩy Doanh Hoà sang một bên, bất ngờ vung chân đá mạnh vào chiếc án thư trước mặt, khiến nó dựng đứng lên chắn ngay trước mặt ba người. Ngay giây sau, những tiếng nứt vỡ đinh tai khi hàng loạt mũi tên ghim thẳng vào mặt gỗ vang lên ngay trong gang tấc.

Nếu Yến Trì chỉ chậm một chớp mắt, ba người họ đã bị bắn thành con nhím ngay tại chỗ!

Mưa tên vừa dứt, cánh cửa đã bị người ta đá văng. Một người nhảy xuống từ trên xà nhà, vài bước lao vào trong phòng. Kẻ này cũng vận đồ đen, nhưng lại ngang ngược ngông cuồng hơn Yến Trì nhiều. Y không hề che mặt, lúc lao tới thậm chí còn giơ cao thanh cốt đao quen thuộc của mình.

Yến Trì quay đầu quát Lục Thập Di: “Dẫn huynh ấy trốn đi.”

Cậu quăng luôn chiếc án thư đi, ném thẳng về phía kẻ nọ. Người tới không lùi không tránh, trực tiếp bổ một đao xẻ đôi cái bàn. Ngay khi chiếc án thư vỡ nát thành bốn năm mảnh, khuôn mặt bộc lộ sát ý của Ngao Vân ló ra từ đằng sau, y giơ đao chém xuống đầu Yến Trì.

Yến Trì cũng giơ đao lên đỡ đòn. Ngay giây phút hai thanh đao chạm nhau, vô số tia lửa chói lóa lóe sáng.

Ánh mắt Ngao Vân lạnh buốt, tia tình nghĩa huynh đệ mỏng manh cuối cùng nhen nhóm lên từ sau cái chết của Tô Hợp, ngay khi thấy Yến Trì ra sức bảo vệ Doanh Hoà cũng đã tan thành mây khói. Đúng lúc hai người đang giằng co bất phân thắng bại, lại có một thanh kiếm đâm chéo sang, đỡ lấy đao của cả hai.

Doanh Hoà vốn dĩ đang hôn mê chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào. Hắn cười lạnh một tiếng với Ngao Vân, đặt hai ngón tay lên môi, tựa như muốn huýt sáo một tiếng, nhưng không rõ vì sao, hắn lại kiêng dè liếc nhìn Lục Thập Di ở bên cạnh một cái rồi không làm vậy.

Doanh Hoà nhìn Ngao Vân cười khẩy nói: "Sao ngươi lại bị những lời đường mật của Quý Hoài Chân dụ dỗ, cứ thế mà giao Võ Chiêu để cho y vậy? Nhìn bộ dạng ngu xuẩn của ngươi, ta biết ngay có thể lợi dụng Quý Hoài Chân để dụ ngươi ra mặt mà."

Ngao Vân mỉa mai đáp: "Cần gì ngươi phải nhử mồi? Cho dù không có Quý Hoài Chân, ta cũng phải đến lấy mạng ngươi."

Chỉ trong chớp mắt, tiếng thở gấp nặng nề không rõ là của ai đã bị tiếng đao kiếm va đập loảng xoảng lấn át. Ba người lao vào hỗn chiến, đánh tới đánh lui kịch liệt. Yến Trì vung tung thanh trường đao, cậu vừa phải cản Doanh Hoà hạ sát Ngao Vân, lại phải cản Ngao Vân lấy mạng Doanh Hoà. Thế nhưng trong lúc di chuyển né tránh, hai người kia đều mang tư thế không chết không thôi.

Khi Quý Hoài Chân chạy tới nơi, đúng lúc thấy cảnh tượng này, trong lòng y giật mình, dâng lên một cảm giác cực kỳ khó tả.

Không biết số phận đưa đẩy ra sao đã đưa đẩy ba huynh đệ cùng cha khác mẹ này đi đến bước đường ngày hôm nay.

Chapter 123

Ba người trong phòng đánh nhau kịch liệt, còn Lục Thập Di kia lại mò mẫm đứng dậy, nhìn về phía giá vũ khí trong phòng, rút ra một thanh trường thương xách trên tay.

Thấy đầu thương của hắn nhắm thẳng vào Doanh Hoà, Quý Hoài Chân liền biến sắc —— công phu dùng thương của Lục Thập Di ở Đại Tề có thể nói là ai nấy đều biết, y mới vội vàng lao ra.

Bên kia ba anh em đánh nhau kịch liệt, bên này Quý Hoài Chân và Lục Thập Di cũng đã giao thủ. Chỉ tiếc là Lục Thập Di hai tháng nay giả điên giả dại, còn bị Doanh Hoà hành hạ thê thảm, sức lực dần không địch lại tên thọt Quý Hoài Chân này.

Tay trái Quý Hoài Chân tóm chặt lấy mũi thương, cắn răng nói: "Nếu ngươi ra tay được, ở bên cạnh hắn lâu như vậy, ta không tin ngươi không có cơ hội."

Dứt lời, nhân lúc hắn phân tâm, y đã đoạt lấy vũ khí trong tay hắn.

Quý Hoài Chân thở dốc liên tục, mất kiên nhẫn nói với Lục Thập Di: "Cút ngay!"

Đôi mắt y nhìn chằm chằm vào ba anh em kia. Thấy thanh đao trong tay Ngao Vân chém về phía Yến Trì, tim y chợt thót lên. Thế nhưng ngay giây tiếp theo, thanh kiếm trong tay Doanh Hoà lại đâm ra, vừa khéo đỡ đòn thay Yến Trì, rồi thuận theo thế chém tới của Ngao Vân mà đâm thẳng vào hai mắt y. Mắt thấy lưỡi kiếm lóe ánh sáng lạnh sắp sửa rạch qua đôi mắt Ngao Vân, một thanh khoát đao bằng thép tinh luyện lại vung ra chém ngang.

Doanh Hoà nhìn Yến Trì, cười lạnh một tiếng. Ngay sau đó hắn xoay người, vung kiếm đâm trúng bụng Ngao Vân theo một góc hiểm hóc. Ngay lúc hắn định thừa thắng xông lên, tung thêm một đòn chí mạng, Yến Trì lại ngăn cản. Cơ hội tốt như vậy, sao Doanh Hoà có thể bỏ qua, lập tức lấy kiếm làm đao, chém về phía Yến Trì.

Nhát kiếm này dồn toàn bộ sức lực của Doanh Hoà, lập tức chấn cho cánh tay Yến Trì tê rần. Cậu cắn răng cố chống đỡ, hai anh em tạo thành thế giằng co, không ai chịu lùi lại nửa bước.

Yến Trì bỗng vô cùng khó nhọc thốt lên từng chữ một: "Quý Hoài Chân ——!"

Quý Hoài Chân nhanh chóng phản ứng lại, đỡ Ngao Vân đang ngã dưới đất dậy.

Doanh Hoà bị Yến Trì quấn lấy, nhất thời không dứt ra được, trơ mắt nhìn Quý Hoài Chân dẫn người chạy trốn. Sắc mặt Doanh Hoà sầm xuống, thấy không đuổi kịp nữa mới từ từ thu kiếm. Thân vệ tuần tra nghe thấy tiếng đánh nhau đang nhanh chóng tiến về phía này. Doanh Hoà nhận ra động tĩnh, chợt nhìn thoáng qua Lục Thập Di ở bên cạnh, nói với Yến Trì: "Đưa hắn rời khỏi đây, đệ cũng mau đi đi."

Vẻ mặt hắn hờ hững lạnh nhạt, không nhìn hai người thêm lấy một cái.

Yến Trì không nói hai lời, dẫn Lục Thập Di rời đi. Hai người chân trước vừa đi, thân vệ của Doanh Hoà chân sau đã chạy tới, tóm gọn toàn bộ thủ hạ của Ngao Vân.

Quý Hoài Chân sắp xếp cho Ngao Vân xong, lập tức vòng trở lại, vừa khéo đụng phải hai người Yến Trì. Chẳng buồn màng tới chuyện vì sao Yến Trì lại đưa cả Lục Thập Di ra ngoài, y vội vàng men theo tuyến đường đã định để rút lui, dẫn theo cả Ngao Vân, tuy một đường trắc trở nhưng không có gì nguy hiểm mà trở về Quý phủ.

Lúc đi đến cửa sau, Yến Trì chợt nhìn thấy mấy vệt bánh xe lộn xộn trên mặt đất, liền hỏi Quý Hoài Chân: "Hôm nay trong nhà có người đến sao?"

Quý Hoài Chân không trả lời, chỉ ậm ừ bảo: "Trước cứ đưa tên ngốc này vào trong đã, ta đã biết hắn niệm tình cũ, chẳng làm nên trò trống gì mà. Máu của tam ca ngươi mà chảy thêm lúc nữa là người cứng đơ luôn đấy."

Lục Thập Di không nói một lời, từ lúc trên đường trở về đã luôn im lặng.

Đêm nay Quý phủ cũng tĩnh mịch lạ thường. Mấy người gây ra động tĩnh lớn như vậy, đáng lẽ Bạch Tuyết phải phát giác từ sớm mới phải, nhưng mãi cho đến khi Quý Hoài Chân đưa Lục Thập Di vào phòng, nàng ta vẫn chưa hề lộ diện.

Yến Trì sắp xếp ổn thỏa cho Ngao Vân, bèn tóm đại phu họ Hứa tới trị thương cho y, trước khi đi còn điều động không ít người tới canh chừng nơi này. Trong lòng cậu trước sau vẫn cảm thấy kỳ quặc, bèn tránh mặt mọi người đi về phía phòng của A Toàn. Cậu đứng ngoài cửa nghe ngóng, ngay giây sau liền đột ngột đẩy tung cửa vào.

Quả không ngoài dự đoán của cậu, A Toàn và Bạch Tuyết đã chẳng thấy tăm hơi đâu. Thay vào đó là những thỏi bạc hoa tuyết lấp lánh ánh trắng xếp chồng ngay ngắn trên giường A Toàn, chiếu sáng cả căn phòng giữa màn đêm giống hệt như ban ngày.

Yến Trì ban đầu còn đếm thử, đến cuối cùng quả thực đếm không xuể.

Cậu im lặng một thoáng, cổ họng khô khốc rồi lặng lẽ khép cửa lại, dọc đường trầm ngâm đi về phía phòng ngủ. Còn chưa đến gần, cậu đã nghe thấy tiếng cãi vã của hai huynh đệ kia. Yến Trì kêu khổ không ngừng, vừa đẩy cửa bước vào, thấy Lục Thập Di

đang ép Quý Hoài Chân vào tường, cậu liền biến sắc, vội vàng xông lên kéo Lục Thập Di ra, tức giận quát: "Ngươi làm gì vậy?"

Quý Hoài Chân ôm cổ họng khom người ho khan, Yến Trì vội vàng đi rót nước cho y thuận khí. Tách trà vừa đưa qua đã bị Quý Hoài Chân giật lấy.

Nước trà nguội lạnh hắt thẳng lên mặt Lục Thập Di, Quý Hoài Chân quát: “Tỉnh chưa?!"

Hai người thở hổn hển trừng mắt nhìn đối phương, Yến Trì đành phải đứng vào giữa, phòng hờ có người lại động thủ.

Nước trà nhỏ từng giọt từ cằm Lục Thập Di xuống. Hắn nhìn Quý Hoài Chân, lạnh lùng nói: "Thuốc ngươi đưa cho ta là giả."

"Cũng may là giả." Quý Hoài Chân cười mỉa mai: "Cứ cái điệu bộ do dự, lề mề, giả tạo như ngươi thì cơ hội tốt đến mấy dâng tận tay cũng chẳng bao giờ nắm bắt nổi. Ngươi không thực sự nghĩ rằng những gì chúng ta làm ngày hôm nay có thể giấu được Doanh Hòa đấy chứ? Ngươi nghĩ tại sao hắn không vạch trần? Chẳng qua hắn đang mượn tay ta, thuận nước đẩy thuyền để dụ Ngao Vân ra mặt mà thôi, đồ ngu xuẩn lú lẫn vì tình.”

"Ngươi tưởng chỉ dựa vào mấy người này là có thể phục hưng Đại Tề sao? Nếu Doanh Hoà là hôn quân thì cũng đành đi, tiếc là trời muốn diệt Đại Tề, cứ một hai phải để minh quân sinh ra ở Di Nhung của bọn chúng." Quý Hoài Chân đưa hai tay giật mạnh chiếc cổ áo đã bị Lục Thập Di túm hỏng, mắng: "Ngươi giết hắn rồi, ai tới làm hoàng đế, Yến Trì ư? Ngươi sẽ cam tâm để giang sơn rơi vào tay người Di Nhung sao? Được thôi, ngươi giết luôn cả Yến Trì đi, hoàng đế để người Tề tới làm, cho Lý Mão làm, hắn thì có tài cán gì? Di Nhung vẫn còn binh lực để lại ở Sắc Lặc Xuyên, nếu bọn chúng muốn báo thù cho hai hoàng tử, ai sẽ dẫn binh đánh giặc? Cho dù ngươi nguyện ý cầm quân, nguyện ý vì nước quyên sinh, nhưng ngươi có kinh nghiệm đối địch gì chứ? Còn có thể chống đỡ được bao lâu? Đến lúc đó Di Nhung tắm máu Đại Tề, lũ Thát Đát ngóc đầu trở lại, Đại

Tề không có Lương Sùng Quang thứ hai để chết thay đâu —— có trách, thì trách Lục Thập Di ngươi sinh nhầm thời!"

Quý Hoài Chân hùng hổ, đẩy Yến Trì đang không ngừng can ngăn sang một bên.

Hai năm trôi qua, vẫn là địa điểm ấy, vẫn là những con người ấy, một màn tưởng chừng quen thuộc lại tái diễn trên người hai huynh đệ bị tạo hóa trêu ngươi, rơi vào cảnh ngộ trớ trêu này.

Cuộc tranh luận của hai người về "con cờ bị vứt bỏ và hoàng quyền" từ hai năm trước vẫn còn hiển hiện rõ mồn một trước mắt, vang như sấm rền bên tai.

"Lục đại nhân, ngươi từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, đọc sách thánh hiền, ăn no mặc ấm, ngươi đương nhiên có thể vung thanh trường thương ra rồi há miệng nói rằng ngươi muốn trung thành với Đại Tề, trung thành với mảnh đất này." Hai mắt Quý Hoài Chân đỏ ngầu, không ngừng thở dốc: "Nhưng loại người như chúng ta, loại người như ta đây, xưa nay chẳng màng kẻ ngồi trên ngai vàng là ai. Giang sơn đổi chủ, triều đại thay tên thì có liên quan gì tới chúng ta? Ta chỉ quan tâm cái bát trong tay này liệu có được đơm đầy cơm, chỉ quan tâm bộ áo trên người này liệu có giữ ấm được cho ta hay không. Nghe rõ chưa?"

Quý Hoài Chân buông Lục Thập Di ra, móc từ trong ngực áo ra một vật ném vào người hắn, lạnh lùng nói: "Nhìn cho kỹ đi, đây là do cha ngươi viết đấy. Ông ấy biết thức thời hơn ngươi, sớm đã biết không thể giấu giếm được Doanh Hoà nên đã nghĩ sẵn đường lui cho ngươi rồi... Lục Thập Di, ngươi thật sự nên cảm tạ vì mình có một người cha tốt."

Dứt lời, y chẳng để tâm xem hắn phản ứng ra sao, kéo Yến Trì ra ngoài, tiện tay đóng sập cửa lại còn khóa trái, nhốt Lục Thập Di ở trong đó không cho hắn ra ngoài.

Quý Hoài Chân hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào ổ khóa kia không biết đang nghĩ ngợi điều gì, trong lòng phẫn nộ bất bình, bỗng lên tiếng: "Nếu ta có được một nửa vận may của hắn..."

Yến Trì ở bên cạnh nhẹ giọng nói: "Vậy huynh cũng đâu còn là A Diệu nữa."

Quý Hoài Chân ngẩn người, một lát sau mới phản ứng lại được Yến Trì vừa gọi mình là gì. Y nghiêng đầu nhìn lại, giữa khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, ánh trăng vằng vặc sáng rọi khiến Quý Hoài Chân nhìn rõ vẻ xót xa yêu thương trong mắt Yến Trì.

Những ý niệm u ám oán hận thế tục, không cam chịu cảnh lu mờ làm kẻ vô danh của y, chỉ vì một tiếng "A Diệu" lâu ngày gặp lại này mà tức khắc tan biến.

Nào là Lục Thập Di với Lý Thập Di, nào là cha tốt với cha tồi, trong một thoáng Quý Hoài Chân đều quẳng sạch ra sau đầu. Y ngơ ngẩn nhìn Yến Trì, nhẹ giọng nói: "Ngươi gọi gì cơ? Gọi lại lần nữa xem."

Đôi mắt y nhìn Yến Trì quả thực đang toả sáng.

Y chỉ cảm thấy mọi sự bất công, cay nghiệt mà ông trời giáng xuống đời y, chợt nhờ một tiếng "A Diệu" cất lên chẳng báo trước này của Yến Trì mà tất cả đều được hóa giải.

"Ta không gọi, huynh không nghe thấy thì thôi."

Vành tai Yến Trì hơi ửng đỏ, đảo mắt nhìn sang chỗ khác. Không đợi Quý Hoài Chân tới quấn lấy mình, cậu đã cất bước bỏ đi.

Quý Hoài Chân bước đi tập tễnh, đuổi không kịp bèn gọi với theo bóng lưng cậu: "Chậm một chút, chậm một chút, Yến Trì điện hạ, chân cẳng ta không tốt."

Y ăn vạ như vậy, Yến Trì làm sao mà không chậm lại cho được.

Quý Hoài Chân lại thừa cơ đuổi kịp, được gọi một tiếng "A Diệu" làm cho ngọt ngào đến choáng váng đầu óc, chẳng nhận ra Yến Trì đang dẫn y đi về phía phòng của A Toàn. Y vẫn còn đang đắc ý nói: "Yến Trì điện hạ, những lời ta nói hôm nay thế nào, có phải đã nói trúng tiếng lòng của ngươi rồi không? Sao nào, không kém hơn hồi Lục Thập Di khẩu chiến với bao nhiêu người để dốc sức giữ lấy Vấn Dương ở Tuệ Nghiệp quán năm xưa chứ..."

Lời còn chưa dứt, liền thấy Yến Trì đứng trước cửa phòng A Toàn, thu lại nụ cười, lạnh lùng nhìn sang.

Quý Hoài Chân cuối cùng cũng ý thức được đây là đâu, lập tức quay người. Còn chưa kịp bỏ chạy, y đã bị Yến Trì ôm chầm lấy một cách vô cùng mạnh bạo.

Thác Bạt Yến Trì một tay ôm choàng lấy Quý Hoài Chân, một tay đẩy cửa phòng ra. Một tiếng "kẽo kẹt" vang lên, những thỏi bạc hoa tuyết chất đầy giường chiếu sáng khuôn mặt chột dạ của Quý Hoài Chân.

"Quý đại nhân, giải thích một chút đi, vì sao trong nhà lại có thêm nhiều tiền thế này mà ta lại không hề hay biết. Vì sao cứ phải là hôm nay, A Toàn và Bạch Tuyết lại đi đâu mất rồi."

Quý Hoài Chân ngẫm nghĩ một chốc, tự lẩm bẩm: "Sao ta lại có cảm giác... ngay khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy đống bạc này, ngươi còn tức giận hơn cả bây giờ nhỉ, chắc hẳn trong lòng lại mắng ta giấu giếm ngươi giở trò âm mưu quỷ kế." Y nhìn sang Yến Trì, ra vẻ vô tội nói: "Có phải ban nãy ta sắp đánh nhau với Lục Thập Di làm ngươi giật mình, sau đó lại nói ra mấy lời kia trúng ý đồ của Yến Trì điện hạ, nên ngươi mới tức mà không xả ra được đúng không."

Yến Trì tức khắc thẹn quá hóa giận: "Đừng có nói hươu nói vượn nữa!"

Quý Hoài Chân lại bật cười: "Được rồi, ta nói thật là được chứ gì, gấp cái gì. Chỗ bạc này, là do đám người Tề mà đứng đầu là Quách Phụng Nghi mang tới đút lót ta. Ai cũng biết hiện giờ ta là thủ hạ đắc lực trước mặt đại ca ngươi, thay hắn vơ vét của cải bắt người, nên mới muốn ta đứng giữa giật dây bắc cầu. Mục đích của bọn họ là Lục Tranh."

Yến Trì nháy mắt liền hiểu ra!

"Huynh lợi dụng những chiếc xe ngựa ra vào lúc bọn họ đến đưa tiền bạc, để A Toàn và Bạch Tuyết trà trộn vào đó rồi đưa họ đi khỏi đây!"

Kể từ lúc Quý Hoài Chân bắt đầu vơ vét tài lộc thay Doanh Hoà, Quý phủ luôn có xe ngựa ra vào. Binh lính của Doanh Hoà canh gác ở đây nhưng cũng đã được thông báo trước, đương nhiên biết trong những chiếc xe ngựa này chứa cái gì. Hồi đầu đề phòng Quý Hoài Chân giở thủ đoạn nên mỗi chiếc xe ngựa ra vào đều phải kiểm tra kỹ lưỡng. Lâu dần lại chưa từng xảy ra sai sót nào, do đó bọn chúng cũng dần lơi lỏng.

Quý Hoài Chân cười nói: "Thế nào? Đêm nay đại ca ngươi lo thân mình còn chưa xong, chính là thời cơ tốt nhất để đưa A Toàn và Bạch Tuyết ra ngoài."

Vừa nghe thấy Bạch Tuyết và A Toàn đã đến nơi an toàn, Yến Trì mới yên tâm phần nào.

"Nhóm người Tề kia chỉ nhờ huynh làm cầu nối cho bọn họ với Lục Tranh, không bảo huynh nghĩ cách cứu Võ Chiêu đế ra sao?" Yến Trì nhìn Quý Hoài Chân đầy thâm ý: "Đêm nay ngoài việc huynh để Ô Lan bảo vệ Võ Chiêu đế ra, còn làm gì nữa?"

Lời này thốt ra, Quý Hoài Chân liền biết không giấu được nữa, nhưng y lại mỉm cười, thoải mái sảng khoái đáp: "Hết rồi."

"Hết rồi?"

Trong mắt Quý Hoài Chân vẫn chan chứa ý cười.

Yến Trì nhìn chằm chằm y không lên tiếng. Qua hồi lâu, cậu bỗng thở dài một hơi, bất lực nói: "Huynh có biết ta muốn gì không?"

"Điều đó là tất nhiên rồi. Những ngày này ngươi trù mưu tính kế, bôn ba khắp trong tộc, ngươi đương nhiên là muốn..." Quý Hoài Chân kéo dài giọng điệu, dưới ánh mắt đầy mong chờ của Yến Trì, cố ý trêu chọc: "—— Xử lý đại ca ngươi, tự mình làm hoàng đế chứ gì, ta đoán có đúng không?"

Nhận ra đối phương đang trêu đùa mình, Yến Trì xị mặt đầy chán nản, hậm hực trừng mắt nhìn Quý Hoài Chân, quả thật là đánh không được mà mắng cũng không xong. Cậu vừa toan bỏ đi lại bị y kéo ngược trở về.

Bị y tỏ vẻ yếu thế ôm lấy như vậy, cơn bực tức trong lòng Yến Trì lập tức tiêu tán chẳng thể phát tiết nổi, đành chỉ biết ôm lấy Quý Hoài Chân, mỗi lúc một chặt hơn. Nhận ra cảm xúc của đối phương có chút không đúng, Quý Hoài Chân lẩm bẩm: "Để ta ngửi thử xem... Trên người không có mùi máu tanh, nghĩa là vẫn chưa giết người."

Y ngẩng đầu cười một tiếng, nhìn Yến Trì, ranh mãnh nói: "Đêm nay đã có ý định giết người rồi sao?"

Yến Trì tức thì nghẹn lời. Lặng đi một hồi lâu, cậu hoang mang nói: "... Khi đó hắn đang gục trên bàn án, dường như đã ngủ say, bây giờ nghĩ lại có lẽ là giả vờ, để thuận nước đẩy thuyền dụ Ngao Vân ra mặt, nhưng lúc ấy trong tay hắn chẳng có vũ khí gì, lưng lại quay về phía ta. Chỉ cần ta nhẫn tâm, với sức mạnh và phản xạ của ta, lẽ ra đã có thể báo thù cho cha ta rồi, thế nhưng ta... Ta không biết vì sao, nhìn hắn, ta lại nhớ đến những gì chứng kiến trong hai năm cầm quân đánh giặc, nhớ đến dáng vẻ hi sinh vì nước của tỷ tỷ huynh..."

Yến Trì ôm chặt lấy Quý Hoài Chân tựa như bấu víu vào một khúc gỗ nổi, đau khổ giằng xé nói: "Ta không xuống tay được... Không phải là vì nể tình huynh đệ."

Quý Hoài Chân lại mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Nếu ngươi xuống tay được, thì ngươi đã không phải là Yến Trì nữa rồi."

Chapter 124

Những lời chưa kịp nói ra kia, Quý Hoài Chân làm sao lại không biết.

Cậu không nỡ ra tay, tuyệt đối không phải vì bận tâm đến chút tình huynh đệ đang lung lay sắp đổ, chẳng còn lại bao nhiêu kia.

Yến Trì ôm chặt Quý Hoài Chân, mệt mỏi thở dài một hơi: "Ta hình như quá nhu nhược thiếu quyết đoán... với Ngao Vân cũng thế, với đại ca cũng vậy."

"Nhu nhược thiếu quyết đoán ở đâu ra, từ cái nhìn đầu tiên khi về đây thấy Thượng Kinh thay đổi, ta đã biết ngươi sẽ không ra tay giết Doanh Hoà." Quý Hoài Chân lại nói: "Nếu ngày đó ngươi không liên thủ với Ngao Vân, nói không chừng đợi Doanh Hoà vừa đánh hạ Thượng Kinh, sẽ rảnh tay hạ sát y. Nếu y chết, đại ca ngươi sẽ không tha cho những người theo y, là ngươi đã cho y một con đường sống. Tuy y còn sống có cơ hội đến giết Doanh Hoà, mới dẫn tới mọi chuyện xảy ra đêm nay, nhưng ta không cho rằng đây là chuyện xấu, ai mà nói trước được, tử cục hôm nay, liệu có phải là sinh cơ ngày sau."

Yến Trì một tay ôm Quý Hoài Chân, một tay vuốt mặt mình, rồi lại phấn chấn hẳn lên.

Sự chán nản hoang mang của cậu chỉ tồn tại trong chốc lát, liền bị vài lời của Quý Hoài Chân xoa dịu, con người trước mắt này luôn mang một sự kiên cường, âm thầm ảnh hưởng đến cậu.

Yến Trì trầm giọng nói: "Nghỉ ngơi thôi, qua đêm nay, mới tính là thực sự bắt đầu."

Cậu quay lưng về phía Quý Hoài Chân quỳ một gối xuống đất, chưa kịp lên tiếng, đối phương đã nặng nề đè tới. Yến Trì cõng y thật chắc, vững bước băng qua hành lang tối tăm, nhận ra Quý Hoài Chân đang mân mê lọn tóc bím của mình, trêu ghẹo bên tai cậu.

Quý Hoài Chân dỗ dành: "Điện hạ, đừng nghĩ nữa, binh đến tướng chặn, nước lên đất ngăn."

Yến Trì nhịn không được bật cười: "Sao ta lại thấy huynh hình như còn khá vui vẻ, rõ ràng chém một đao xuống là có thể nhổ cỏ tận gốc, vậy mà ta lại không ra tay được, bỗng dưng sinh thêm bao nhiêu rắc rối, bây giờ còn chưa biết phải thu dọn thế nào, làm sao giành được con đường sống từ trong tay huynh ấy đây."

Cậu cõng Quý Hoài Chân, theo thói quen đi về phía phòng ngủ của hai người.

Cho đến khi nhìn thấy ổ khóa mà Quý Hoài Chân treo lên trước lúc đi, mới nhớ ra đêm nay Lục Thập Di bị nhốt ở nơi này. Hai người nín thở im lặng, nhìn vào trong nhà, bên trong không có lấy một bóng người, bèn áp sát cửa nhìn xuống dưới, thấy một người đầu tóc rũ rượi, thất hồn lạc phách tựa cửa ngồi bệt dưới đất.

Đêm nay căn phòng này không ngủ được rồi.

Yến Trì lại cõng Quý Hoài Chân đi chỗ khác, khẽ hỏi: "Bức thư của Lục Tranh là sao, ta cứ thấy lời của ông ấy lộn xộn, huynh còn nhớ không, trong đó ông ấy viết, 'nếu lộ tẩy, có thể trừ Lục'?"

Quý Hoài Chân điềm nhiên liếc Yến Trì một cái rồi gật đầu.

Lúc trước chính câu nói này khiến Yến Trì thấy không đúng, tuy không hiểu nhiều về Lục Tranh, nhưng tiếng tăm thương con của ông thì cậu ít nhiều cũng có nghe qua, đặc biệt là sau khi cả nhà bị bắt về Thượng Kinh, để bảo vệ Lục Thập Di, Lục Tranh đã làm không ít chuyện cho Doanh Hoà.

Yến Trì thoáng do dự, không kìm được mà phân tích: "Ta cứ có cảm giác, chữ 'Lục' này là đang chỉ chính ông ấy."

Quý Hoài Chân không lên tiếng.

Yến Trì tự lẩm bẩm: "Lục Thập Di giả điên giả dại, lừa được người trong thiên hạ, nhưng ta thấy hắn không lừa được đại ca, nói không chừng những việc bọn người Quách Phụng Nghi làm cũng nằm trong tầm kiểm soát của đại ca, ta luôn có cảm giác huynh ấy muốn lợi dụng Lục Thập Di làm chuyện gì đó, hơn nữa nhất định là kế công tâm."

Quý Hoài Chân cười một tiếng đầy ẩn ý, rồi nói: "Đại ca ngươi từng nói, có người dòng dõi tôn quý cỡ Lý Mão dẫn đầu, Đại Tề mới có thể gom lại được, còn nói chút hơi tàn cuối cùng này đoàn kết nhất, gai góc nhất. Hai cha con nhà họ Lục... chỉ có thể sống sót một người."

Vẻ mặt Yến Trì sầm xuống vài phần, lờ mờ đoán ra đại ca mình định làm gì.

Hai người nhất thời không nói gì, tùy tiện tìm một căn phòng, vào ngủ tạm một đêm. Thấy Quý Hoài Chân ngủ say, Yến Trì mới rón rén ngồi dậy.

Trong phòng, Ngao Vân để trần nửa thân trên tráng kiện tựa vào giường mà ngồi, bụng đau nhức không dứt, một kiếm kia của Doanh Hoà tuy làm tổn thương phế phủ, may mà y thuật của Hứa đại phu cao siêu, mới khó khăn vớt vát lại được một cái mạng, y đã vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất, đang túa mồ hôi đầm đìa, sắc mặt nhợt nhạt ngồi đó.

Có người đẩy cửa bước vào, Ngao Vân ngẩng đầu nhìn lên, thấy người đến là Yến Trì, không kìm được cười khẩy một tiếng, mỉa mai: "Sao, đến xem trò cười của kẻ thất bại này à?"

Yến Trì hờ hững đáp: "Mọi chuyện vẫn chưa ngã ngũ, sao đã thành kẻ thất bại rồi."

Ngao Vân sững sờ, đột nhiên mỉm cười, khẽ nói: "Hai người các ngươi hay thật đấy, ngay cả lời nói ra cũng giống y hệt nhau."

"Nếu đêm nay ngươi chết, hoặc là bị hắn bắt sống, có biết sẽ có hậu quả gì không?"

Vẻ mặt Ngao Vân lạnh nhạt, không hề phản bác, giữa trán đã lộ vẻ nản lòng thoái chí sau khi bại dưới tay Doanh Hoà, hồi lâu sau y mới nói: "Hắn sẽ không tha cho ta, đợi hắn rảnh tay, nhất định sẽ phái người đến bắt ta, nói không chừng còn vì ta mà chụp lên đầu ngươi một tội danh vô căn cứ, nếu ngươi muốn giao nộp ta để tự bảo vệ bản thân, ta tuyệt đối không oán thán nửa lời. Chỉ mong ngươi nể mặt phụ vương, đáp ứng ta hai chuyện, chuyện thứ nhất, những người đi theo ta trước kia, xin ngươi giữ cho họ một mạng, chuyện thứ hai đưa mẹ ta về lại bộ tộc của bà ấy an hưởng tuổi già, đấu đá cả đời, bà ấy cũng mệt mỏi rồi."

Yến Trì lại nói: "Muốn làm được những việc này, cần ngươi giúp ta, nếu thành công, nói không chừng còn có thể giữ cho ngươi một mạng."

Ngao Vân chần chừ nhìn qua.

"Lúc trước khi chúng ta dấy binh xuôi nam tấn công Đại Tề, ta biết ngươi vẫn giữ lại chiêu phòng hờ, để một bộ phận nhân mã ở lại Sắc Lặc Xuyên bảo vệ mẹ ngươi, ngoài

ra, trước khi đến ám sát Doanh Hoà lần này, để không rút dây động rừng, ngươi cũng đã để lại một phần binh mã ở bên ngoài Thượng Kinh. Trước lúc trời sáng, ta sẽ phái người đưa ngươi ra khỏi thành, nếu muốn bỏ trốn giữ mạng, thì cứ đi cho hết đừng bao giờ xuất hiện nữa, có điều nếu bỏ trốn, thì đừng nghĩ đến việc có ai sẽ giữ mạng cho thuộc hạ của ngươi. Nếu muốn ở lại đánh cược với ta một ván, thì âm thầm điều động nhân mã của ngươi ở gần Thượng Kinh tiến về Thọ Lễ, sau đó đưa thư về Sắc Lặc Xuyên, phát binh đánh Vấn Dương, Cung Châu, Kim Thủy, mấy thành trì biên giới đang bị đại ca khống chế kia."

"Thọ Lễ?"

Thọ Lễ là một vùng nằm giữa Thượng Kinh và Lâm An, tuy chỉ cách Thượng Kinh vài tòa thành, nhưng vì nơi này ở hạ lưu sông lớn, thường xuyên chịu lũ lụt, cộng thêm hai năm nay khói lửa chiến tranh, dân chúng đều lần lượt chuyển đi nơi khác sinh sống, không có ai cày cấy sửa chữa, thời gian dài trôi qua đã trở thành nửa tòa thành chết, vì thế Doanh Hoà vẫn chưa rảnh tay để chiếm lấy Thọ Lễ.

Nghe nhắc đến mấy tòa thành này, Ngao Vân liền đại khái đoán được Yến Trì định làm gì, đột nhiên nói: "Lúc trước khi chúng ta từ Lâm An trở về, trong tay Quý Hoài Chân còn hai vạn binh mã, sao ngươi không để y cũng tham gia, có nhân mã của y ở đây, ngươi cũng có thể nắm chắc phần thắng hơn."

Vẻ mặt Yến Trì lạnh đi, không nói nhiều lời, Ngao Vân lại cười một tiếng khó hiểu, trầm giọng nói: "Chả hiểu nổi mớ tình ái này của các ngươi, nhưng ta đồng ý rồi, cược một ván thì cược một ván, chuyện đến nước này, ta cũng chẳng còn gì để mất, chỉ là lão Thất... ngươi đi nước cờ hiểm ngay dưới mí mắt Doanh Hoà, một là không có cái cớ xuất binh chính đáng, hai lại là phu quân của Lục Thập Di, nếu bị Doanh Hoà nhìn thấu từ trước, tương kế tựu kế, thế cục tốt đẹp trước mắt của ngươi sẽ tiêu tan đấy."

Yến Trì không cho ý kiến, xoay người rời đi, sắp xếp chuyện đưa Ngao Vân ra khỏi thành.

Sáng sớm hôm sau, chuyện Doanh Hoà bị ám sát truyền ra, càng lúc càng rầm rộ với tốc độ bất thường, không khó để đoán đằng sau chuyện này liệu có người cố ý giật dây hay không. Cùng truyền ra với tin tức này, là chuyện Võ Chiêu đế bị giam lỏng trong phủ Doanh Hoà cũng gặp nguy hiểm tương tự. Có người nói kẻ đến là muốn giết ông ta, cũng có người nói kẻ đến là muốn cứu ông ta.

Yến Trì một đêm không về, Quý Hoài Chân lại chẳng vội, y phái người đến phòng Ngao Vân xem xét, thấy Ngao Vân đã biến mất, liền biết Yến Trì đi đâu, thừa dịp cậu không có mặt, y tránh né mọi người, tay xách theo nghiên mực, bút lông, đi gặp Lục Thập Di.

Mấy thứ này ở Quý phủ rất thường thấy, nhưng lại hiếm khi xuất hiện trong tay Quý đại nhân. Quý Hoài Chân xách nghiên mực, vẻ mặt quái lạ, không giống như muốn múa bút vờn mực, xách trong tay ngược lại giống như định đi giết người.

Cửa phòng vừa mở, ánh nắng chói chang chiếu rọi khiến người trong phòng phải giơ tay che mặt, đợi đến khi nhìn rõ người đến là Quý Hoài Chân, mới cười khẩy một tiếng.

Hai người xưa nay không hợp tính nhau nói nửa câu cũng là thừa, Quý Hoài Chân cũng lười khách sáo với hắn, thẳng thắn hỏi: "Ngươi có biết bắt chước chữ của Doanh Hoà không?"

Lục Thập Di lẳng lặng nhìn y.

Quý Hoài Chân bật cười khẩy: "Đừng nói với ta là ngươi không biết, mấy năm hắn ta vừa rời khỏi Thượng Kinh, hai người các ngươi đưa thư cho nhau cũng không ít đâu nhỉ."

"Ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn làm gì? Đương nhiên là làm chuyện ngươi chưa làm thành rồi." Sắc mặt Quý Hoài Chân sầm xuống, một giây trước trong mắt còn đầy vẻ mỉa mai giễu cợt, ngay sau đó lại đột nhiên trở nên u ám, mang theo sự không cam lòng đặt cược mạng sống mà Lục Thập Di chẳng thể hiểu, nhưng lại có vẻ nhẹ nhõm phần nào.

Quý Hoài Chân nhìn thỏi mực, nghiên mực trong tay chửi thề vài câu, cuối cùng đành miễn cưỡng thở dài, cười khổ lắc đầu, nhét toàn bộ vào tay Lục Thập Di, lạnh lùng bảo: "Ta đọc, ngươi viết."

Y kề tai Lục Thập Di thì thầm vài câu, sắc mặt đối phương đột ngột thay đổi.

Thấy hắn chần chừ, Quý Hoài Chân lại bày ra vẻ mặt mỉa mai, dò xét Lục Thập Di từ trên xuống dưới, hỏi: "Không phải là không nỡ đấy chứ."

"Giết địch một trăm, tự tổn thất ba ngàn."

Quý Hoài Chân cười nhạt dửng dưng: "Đối phó với loại người như Doanh Hoà, chỉ tổn thất ba ngàn, ngươi nên tạ ơn trời đất mới đúng. Ta mặc kệ cái giá phải trả thế nào, chỉ cần A Toàn và Yến Trì bình an, có thể lấy được thứ họ muốn, đừng nói ba ngàn, ba vạn, mười vạn, ta cũng chẳng quan tâm."

Y cưỡng ép kéo tay Lục Thập Di nắm lấy cây bút trúc kia, điềm tĩnh nói: "Lục đại nhân, ngươi nên cảm ơn ta vì đã cam tâm tự tổn thất ba ngàn này mới phải, nếu ngươi có thể ra tay gọn gàng dứt khoát, ta đã chẳng cần phải tự rước họa vào thân. Trước kia ta thích tự cho là thông minh, ngươi càng như thế hơn, ngươi không chỉ tự cho mình thông minh, ngươi còn tự làm tự chịu."

Lát sau Quý Hoài Chân cầm mấy tờ giấy, bước từ trong phòng ra, cửa vừa đóng lại, mới thấy có gì đó không ổn.

Đây là phòng ngủ của y và Yến Trì, Lục Thập Di dựa vào cái gì mà ngang nhiên ở trong này chứ! Đang định hùng hổ quay lại bắt tội, ném Lục Thập Di ra phòng chứa củi, nhà xí. Bàn tay y mới chạm lên then cửa liền khựng lại, Quý Hoài Chân cười một tiếng đầy ẩn ý, rút tay về.

Chuyện đến nước này, y cuối cùng cũng nếm được tư vị ngày trước khi người khác lạnh nhạt đứng ngoài quan sát, nhìn y từng bước dệt kén tự trói mình.

Quý Hoài Chân quay đầu nhìn vầng thái dương chói lóa, nhớ lại bức thư kia của Lục Tranh, thầm nghĩ Lục đại nhân rồng phượng giữa loài người, hào quang vô hạn thuở trước này, sau này cũng chẳng còn bao nhiêu ngày tháng tốt lành để sống nữa.

Cuộc đời của y và Lục Thập Di, chẳng biết từ lúc nào đã âm thầm đảo ngược cho nhau. Y bắt đầu nhận được, còn Lục Thập Di lại bắt đầu mất đi.

Quý Hoài Chân lắc đầu cười khổ, đi tìm Yến Trì.

Vài ngày sau, ngay lúc người dân Thượng Kinh sắp sửa lãng quên chuyện Doanh Hoà và Võ Chiêu đế cùng lúc gặp nguy hiểm, một toán lính Di Nhung hướng thẳng về phía Lục phủ, như một tiếng sét đánh xuống giữa đất bằng, thổi bùng lên tòa thành Thượng Kinh bề ngoài im lìm như vũng nước đọng, thực chất lại cuồn cuộn sóng ngầm này.

Lục Tranh Lục đại nhân khi bị đưa đi, sắc mặt bình thản, dường như đã đoán trước được sớm muộn cũng có kiếp nạn này, ngược lại phu nhân của ông thì bị kinh sợ, ở bên cạnh

lớn tiếng la hét, kích động đến mức cuồng loạn, Lục Tranh siết chặt tay phu nhân để an ủi, hỏi thân binh của Doanh Hoà: "Phu nhân ta ốm đau đã lâu, không chịu nổi tra khảo, lão phu nguyện đi theo, có thể để phu nhân ta ở lại không."

Đám binh lính nọ mặt không đổi sắc, xì xào to nhỏ vài câu với nhau, dứt khoát lắc đầu, mặc kệ Lục phu nhân giãy giụa, hung hăng áp giải cả bà đi theo.

Đám đông xung quanh xôn xao bàn tán, các quan viên người Tề nghe tin cũng vội vàng chạy tới. Chẳng biết là ai mở lời trước nhắc tới mối liên quan giữa Lục Tranh và chuyện này, chỉ nghe họ bàn tán với nhau: "Nghe đồn hôm đó tại hiện trường có đánh rơi một chiếc khoen ngọc, miếng ngọc kia lai lịch không hề nhỏ, là đồ của Lục Thập Di, chắc chuyện này có dính líu đến Lục gia nhà hắn."

"Nói thế là, Lục gia vì muốn phục quốc, nên định giết đại điện hạ của Di Nhung, giải cứu bệ hạ sao?" Một người thở dài đầy nuối tiếc lắc đầu, nhưng người bên cạnh lại tỏ vẻ quái lạ, đó chính là Quách Phụng Nghi vừa nghe tin liền vội vã chạy đến.

Ngọc đúng là ngọc của Lục Thập Di, nhưng người cầm ngọc lúc này, lại là Quý Hoài Chân.

Chuyện y và thất điện hạ của Di Nhung lấy ngọc ra đánh cược ở gác Phương Phỉ Tẫn ngày hôm đó, tất cả những người có mặt đều tận mắt nhìn thấy. Nghĩ đến đây, sắc mặt Quách Phụng Nghi khẽ biến, lão tưởng rằng có tiền mua tiên cũng được, chỉ là tên quỷ này tay nghề không tinh, hành động thất bại. Mà người Di Nhung lại chỉ biết ngọc là của Lục gia, nên mới bắt Lục Tranh đi.

Nét mặt Quách Phụng Nghi biến ảo khôn lường, không rõ Quý Hoài Chân thất bại rồi cố tình gắp lửa bỏ tay Lục Tranh, hay đây cũng là một phần trong kế hoạch giải cứu Võ Chiêu đế, nên nhất thời không dám manh động.

Thế nhưng đúng lúc này, trong đám đông có người vỗ vai lão.

Quách Phụng Nghi hết sức kinh ngạc, ngoảnh đầu lại nhìn, hóa ra là gia nô của Lục Tranh, người này có vẻ như có lời muốn nói, bèn dẫn Quách Phụng Nghi ra chỗ không người.

Lại nói đến Yến Trì và Quý Hoài Chân, sau khi hai người biết được tin Lục Tranh bị bắt đi, lúc Yến Trì nghe nhắc đến chiếc khoen ngọc thì liền đoán ra được là ai giở trò quỷ, bèn nhìn sang người bên cạnh, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh thản nhiên, trong lòng cậu lại càng chắc chắn.

Mãi cho đến khi thân vệ báo rằng phu nhân của Lục Tranh cũng bị bắt đi, Quý Hoài Chân mới chợt biến sắc, vô thức đứng dậy, nhìn chằm chằm tên thân vệ, lạnh giọng hỏi: "Ngươi nói gì? Lục phu nhân cũng bị Doanh Hoà bắt đi rồi sao?"

Thân vệ gật đầu.

Yến Trì liếc nhìn nét mặt của Quý Hoài Chân, bèn cho tên thân vệ lui ra.

Quý Hoài Chân không hé răng, nhìn chằm chằm về hướng tên thân vệ rời đi hồi lâu, tựa như chợt nhận ra mình đã làm ra chuyện gì, lại ngồi thụp xuống, trầm giọng nói: "... Thôi bỏ đi, cho dù bà ấy có chết, cũng chẳng liên quan gì đến ta, bà ấy là mẹ ruột của Lục Thập Di, là chuyện mà Lục Thập Di phải bận tâm."

Y lại lẩm bẩm: "... Không liên quan tới ta."

Lời chưa dứt, bàn tay run rẩy đã bị Yến Trì nắm chặt. Yến Trì phản ứng quyết đoán không nói hai lời, lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa, khẽ nói với Quý Hoài Chân: "Ta không quan tâm huynh và Lục Tranh có kế hoạch gì, nhưng ta sẽ đưa... Lục phu nhân bình an trở về."

Xe ngựa dừng lại trước cổng lớn, Yến Trì bước nhanh lên xe, nhìn vào trong thì Lục Thập Di đã ngồi sẵn bên trong từ lúc nào.

Mặt mũi hắn tái nhợt, tâm thần bất an, không biết nghe được tin tức từ đâu mà nằng nặc đòi đi cùng Yến Trì, Quý Hoài Chân còn có lý do để đứng ngoài cuộc, chứ hắn thì không.

Phu xe vừa vung roi ngựa, đang định đánh xe về phía phủ đệ của Doanh Hoà, thì lại có người hớt hải đuổi theo: "—— Đợi đã!"

Yến Trì nhìn ra ngoài, chính là Quý Hoài Chân vừa rồi còn cứng miệng, tỏ vẻ không thèm để tâm tới.

Cậu nhoài người ra ngoài kéo Quý Hoài Chân lên xe, ba người cùng nhau xuất phát.

Trước cổng phủ của Doanh Hoà tụ tập không ít quan lại người Tề, có người là để dò la tin tức, cũng có người là vì muốn xin xỏ cho đồng liêu năm xưa, xe ngựa của Yến Trì vừa tới nơi, cậu chưa kịp mở lời, đám thị vệ thấy là cậu bèn lẳng lặng mở đường cho vào. Vừa mới bước vào đã có thân vệ của Doanh Hoà đích thân ra mặt tiếp đón ba người.

Doanh Hoà đã dặn dò từ trước, nếu Yến Trì đến thì dẫn bọn họ đến thiên viện đang giam giữ Lục Tranh.

Tuy Quý Hoài Chân bước đi tập tễnh, nhưng sắc mặt lại còn nôn nóng hơn cả Lục Thập Di, nghĩ đến thủ đoạn tàn độc của Doanh Hoà, bước chân y lại nhanh hơn vài phần, thị vệ đứng canh trước cửa phòng bước ra ngăn cản, Quý Hoài Chân trực tiếp rút bội kiếm bên hông ra, lạnh giọng mắng: "Cút ngay."

Từ trong phòng truyền ra giọng nói trầm khàn: "Cho bọn họ vào đi."

Cánh cửa bị Yến Trì một cước đạp tung, cậu lao hẳn vào trong, lòng nóng như lửa đốt vội nhìn quanh, thấy Lục Tranh vẫn còn sống, chỉ là bị đeo gông cùm xiềng xích, Lục phu nhân mang vẻ mặt rụt rè sợ hãi trốn trong góc, chưa bị dùng hình.

Doanh Hoà quay lưng về phía cửa ngồi trên ghế dựa, trong tay hắn đang mân mê một chiếc khoen ngọc dính máu, hắn không ngoảnh đầu lại, cười khẩy: "Quý đại nhân vẫn giảo hoạt như vậy, không cam lòng, không chịu nhận mệnh, rõ ràng đã thỏa thuận xong xuôi mỗi người đều có thứ mình cần, ta tha cho cháu ngoại ngươi một mạng, ngươi giúp ta giải quyết phiền phức. Quý đại nhân lại nuốt lời rồi."

Quý Hoài Chân cũng cười: "Sao lại là nuốt lời chứ? Dù sao thì trong kế hoạch ban đầu của ngươi, đã có người lựa chọn tốt hơn để làm chuyện này, chẳng qua là Lục Thập Di giả điên giả dại, ngươi hết cách với hắn mà thôi. Nếu không ngươi đã chẳng giấu nhẹm chuyện ta và hắn hoán đổi thân phận với nhau, bởi vì ngươi biết rõ, hôn ước giữa hắn và Yến Trì là lớp bảo vệ tốt nhất cho hắn, dù hắn giết vua làm dân chúng phẫn nộ, nhưng có thân phận này bảo vệ, cũng có thể an toàn rút lui."

Yến Trì lặng lẽ liếc nhìn Lục Thập Di, thấy hắn không hề có vẻ gì ngạc nhiên, chắc hẳn là đã dự đoán từ trước, chỉ đứng ngây người nhìn chằm chằm vào phụ thân mẫu thân.

Doanh Hoà khẽ cười một tiếng, tự lẩm bẩm: "Đúng vậy, tổn hại từ trung thần phản quốc mang tới, lớn hơn tên gian nịnh như ngươi rất nhiều."

Hắn đứng dậy khỏi ghế dựa, xoay người lại, nụ cười biến mất, nhìn chằm chằm vào ánh mắt không còn vẻ ngốc nghếch nữa của Lục Thập Di, nói: "Ta biết đám người Tề hay giở trò vặt vãnh, cũng khâm phục loại trung thần như Quách Phụng Nghi, tiếc thay người như vậy, Đại Tề từng có, nhưng chẳng có bao nhiêu, ngươi cũng là một trong số đó."

"Nếu Quách Phụng Nghi biết ngươi giả điên giả dại, thực chất vẫn một lòng phục quốc, hẳn là mừng rỡ như điên." Doanh Hoà điềm tĩnh nhìn Lục Thập Di lại vươn tay ra, xách Lục Tranh lên, đi về phía hắn.

"... Nhưng nếu người như ngươi mà phản bội, đích thân giết chết hoàng đế của các ngươi, ngươi thử nói xem, chút hơi tàn cuối cùng mà Đại Tề gom góp lại được, liệu có thể tiếp tục kéo dài được nữa không."

Lục Tranh dường như đã đoán được chuyện gì sẽ xảy ra, khẽ lắc đầu với đứa con trai yêu quý.

Lục Thập Di lạnh lùng nhìn chằm chằm Doanh Hoà.

"Chuyện ngươi mong đợi sẽ vĩnh viễn không xảy ra đâu."

"Vậy sao?" Doanh Hoà khẽ cười một tiếng.

"Đại ca!"

Vẫn là Yến Trì phản ứng lại đầu tiên, nhưng giờ có muốn ra tay cũng đã không kịp nữa rồi, chỉ thấy Doanh Hoà rút con dao găm bên hông ra, gọn gàng dứt khoát, một nhát cứa đứt cổ họng Lục Tranh trước mặt ba người. Lục Tranh co giật không ngừng trong tay Doanh Hoà, máu tươi phun ra bắn thẳng lên khuôn mặt trắng bệch của Lục Thập Di.

Lục Thập Di ngơ ngác gọi: "Cha..."

Chapter 125

Lục Thập Di dường như vẫn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết trơ mắt nhìn cha ngã xuống ngay trước mặt.

Hắn thẫn thờ đưa tay sờ vết máu trên mặt, lông mi khẽ run.

Yến Trì nhào tới, tay ấn chặt lên vết cắt trên cổ Lục Tranh, máu không ngừng ứa ra qua kẽ tay cậu. Nơi góc phòng chợt vang lên một tiếng thét chói tai vô cùng hoảng loạn, Lục phu nhân kia thấy máu, thần trí bị kích động càng thêm điên dại, luống cuống bò tới đẩy Yến Trì ra, ngơ ngác ôm lấy chồng.

Hơi thở của Lục Tranh đã trở nên yếu ớt, đôi mắt ông nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân, thấy Quý Hoài Chân khẽ gật đầu, ông mới thực sự thả lỏng.

Lồng ngực đang phập phồng chợt xẹp xuống, Lục Tranh dốc cạn chút sức tàn cuối cùng, run rẩy giơ tay chạm vào mặt Củng Nhược, hơi thở đã vô cùng thoi thóp: "Ngày trước... cưới nàng vì quyền thế là thật, nhưng, tình, tình nghĩa sau khi thành thân... chưa từng, chưa từng có nửa phần... dối trá."

Dứt lời, Lục Thập Di nãy giờ đứng ngây ra đó rốt cuộc cũng như bừng tỉnh, thẫn thờ bước về phía cha mẹ, tiếc rằng Lục Tranh nói xong câu ấy liền tắt thở.

Bàn tay chưa kịp chạm vào mặt Củng Nhược đã buông thõng xuống đất.

Củng Nhược hoảng hốt, một người đàn bà đã điên từ lâu sao có thể hiểu thế nào là sinh ly tử biệt, bà mờ mịt nắm lấy tay chồng, bịt vết thương trên cổ ông.

Doanh Hoà lạnh nhạt đứng nhìn.

"Cha ngươi thông minh, nhưng không trung thành, ta ắt sẽ không giữ mạng ông ta. Ông ta vì ngươi, đã nhận tội mưu sát Võ Chiêu đế đều do ông ta làm, cứ tưởng làm vậy là ta sẽ tha cho ngươi một mạng... nhưng ta đã cho ngươi cơ hội rồi, dù chỉ là diễn trò, nếu ngươi cam tâm cả đời làm một kẻ ngốc, ta cũng bằng lòng vờ như không biết gì mà diễn cùng ngươi, thế nhưng ngươi lại cứ cố chấp."

Lục Thập Di ôm thi hài cha không nói một lời.

Doanh Hoà ngồi xổm xuống, dùng hai ngón tay nắm cằm Lục Thập Di kéo về phía mình, thờ ơ nói: "Chẳng lẽ ta không thể làm một hoàng đế tốt? Chẳng lẽ ta không phải là minh quân?"

Dứt lời, hắn mặc kệ Củng Nhược vùng vẫy, túm cả bà lên, lạnh giọng nói: "Ngươi chọn đi, cần mạng mẹ ngươi, hay là muốn giữ lại hơi tàn cuối cùng cho người Tề các ngươi."

Cảnh tượng lập tức trở nên hỗn loạn, kèm theo tiếng thét chói tai của Củng Nhược và tiếng quát ngăn cản của Yến Trì, Lục Thập Di dường như bị kích động mà chẳng thốt thêm lời nào, chỉ ngẩn ngơ ôm lấy thi hài của cha.

Dao găm trong tay Doanh Hoà đã ấn vào cổ Củng Nhược, máu tươi ứa ra, chỉ cần cứa sâu thêm chút nữa liền có thể lấy mạng bà ngay tức khắc. Yến Trì vọt lên trước lao vào giao đấu với Doanh Hoà hòng cướp lại Củng Nhược, cậu biết để ép Lục Thập Di, Doanh Hoà chắc chắn sẽ ra tay!

Nghĩ tới người này là mẹ ruột của Quý Hoài Chân, lại nhớ tới tiếng nói mớ của y trong đêm đầu tiên hai người chung chăn chung gối ở Phần Châu, Quý Hoài Chân bảo y nay đã có tiền đồ rồi, muốn Củng Nhược nhìn y một lần.

Yến Trì yêu ai yêu cả đường đi, sao có thể trơ mắt nhìn Doanh Hoà làm hại Củng Nhược. Cậu lập tức dốc hết toàn lực, quyết giữ lại một mạng cho bà. Đòn đánh ra không chút nương tay, chớp mắt hai người đã qua lại vài chiêu, nhất thời bất phân thắng bại, chưa ai chiếm được lợi thế.

Đúng lúc này, một giọng nói không ai ngờ tới vang lên chen ngang, gác lại mọi hiềm khích xưa, mạnh mẽ kiên định, lòng thù hận chung quy không thắng nổi tình thân máu mủ, những mưu toan giả tạo cũng không thắng nổi bản năng ruột thịt.

"Ta bằng lòng! Ta bằng lòng làm việc đó..."

Yến Trì lập tức nhìn sang, phẫn nộ gắt lên: "Huynh có biết mình đang nói gì không?" Đôi mày rậm của cậu chau lại, lửa giận bốc lên đã khó lòng kìm nén.

"Để ta chọn, hắn không bằng lòng thì ta bằng lòng, để ta làm." Quý Hoài Chân bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của Yến Trì, y đứng trước mặt Doanh Hoà, run giọng nói: "Nếu ngươi cần một người Tề đi giết Võ Chiêu đế mới có thể đạt được mục đích, ta bằng lòng. Danh tiếng của ta tuy không bằng Lục Thập Di, nhưng gánh cái tội danh này thay ngươi thì vẫn được."

Doanh Hoà nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân một lúc lâu, hờ hững nói: "Quý đại nhân hư tình giả ý với ta lâu như vậy, chẳng phải là vì biết rõ lợi hại trong đó, không muốn đích thân ra tay hay sao? Tại sao mới xem được một màn kịch cha hiền con thảo, mà lương tâm đã trỗi dậy rồi? Ngươi không muốn sống trọn đời bên lão Thất nữa à?"

Hoài nghi dâng lên như một bản năng, hắn dán chặt mắt vào Quý Hoài Chân, nhưng lại chẳng nhìn ra bất cứ sơ hở nào trên gương mặt y. Yết hầu Quý Hoài Chân khẽ nhấp nhô, y chỉ vào Củng Nhược đang run rẩy, giọng run lẩy bẩy: "Ngươi đâu phải không biết quan hệ giữa ta với bà ấy. Nay mạng bà ấy nằm trong tay ngươi, ta còn có thể làm sao?"

Doanh Hoà im lặng, ánh mắt nhìn Quý Hoài Chân đầy vẻ dò xét đề phòng. Tuy chưa đồng ý, nhưng hắn đã hạ dao găm xuống.

Lục Thập Di nãy giờ nín lặng chịu sự đả kích tột độ chợt cử động. Hắn ngước mắt nhìn Doanh Hoà một cách đầy kích động, tự lẩm bẩm: "Nếu đây là điều ngươi muốn, nếu nhất định phải đưa ra lựa chọn, ta sẵn sàng đổi lấy mạng mình mà giữ lại mạng cho mẹ ta."

Dứt lời, Lục Thập Di thẫn thờ quay đầu nhìn Quý Hoài Chân một cái.

Ánh mắt thay cho vạn lời muốn nói ấy khiến tim Quý Hoài Chân đánh thót, tiếp đó, y trơ mắt nhìn Lục Thập Di lao thẳng thân mình vào lưỡi dao găm hãy còn đang rỏ máu trong tay Doanh Hoà.

Biến cố ập đến bất ngờ, Yến Trì phi thân cản lại nhưng lại lướt qua người Lục Thập Di. Doanh Hoà muốn lùi lại cũng chẳng kịp nữa, mũi dao sắc nhọn dính cả máu Lục Tranh đã đâm vào bụng dưới Lục Thập Di.

"Đủ chưa?" Mặt Lục Thập Di trắng bệch, nhìn chằm chằm Doanh Hoà. Bị đâm một nhát hiển nhiên vẫn chưa đủ, hắn giữ chặt con dao ngoáy thêm vài cái trong bụng mình, nghiêm giọng rít lên: "Đủ chưa?!”

Không đợi Doanh Hoà trả lời, ánh mắt hắn dần dại đi, cả người run bần bật. Chẳng thể gắng gượng được nữa, hắn đổ gục xuống, đau đến mức ngất lịm đi.

Sắc mặt Doanh Hoà chợt thay đổi, hắn buông Củng Nhược ra, đỡ lấy Lục Thập Di đặt nằm xuống đất, cúi đầu kiểm tra vết thương của hắn.

Lúc Lục Thập Di lao tới, hắn đã vô thức thu lực lùi về sau một chút, nhát dao đầu tiên không hề chí mạng, nhát chí mạng là mấy nhát ngoáy liên tiếp theo sau đó.

Củng Nhược nhìn thấy máu của Lục Thập Di, càng bị kích động mạnh hơn, bà vò đầu bứt tai gào thét ầm ĩ, ngay khi bị Doanh Hoà buông ra liền được Yến Trì ôm lấy.

Dẫu vậy sức lực người điên lại vô cùng lớn, Yến Trì hết cách đành đánh một chưởng vào gáy đánh ngất bà. Quý Hoài Chân thở dốc liên hồi, thấy vết dao trên cổ Củng Nhược cứa không sâu, chưa trúng chỗ hiểm, y mới thở phào nhẹ nhõm. Y giật mình nhận ra bản thân đã toát mồ hôi ướt đẫm cả người, và tay mình đang bất giác nắm chặt lấy tay Củng Nhược.

Y chợt rụt mạnh tay về, bảo Yến Trì: "Ngươi chăm sóc bà ấy đi."

"Điện hạ!"

Một người chạy ùa vào thở hồng hộc.

Thân binh của Doanh Hoà chẳng màng phép tắc xông vào bẩm báo, ắt hẳn có chuyện gì lớn. Vậy mà vừa đứng bên ngoài ngó thấy trong phòng kẻ chết người thương, người nọ lại chẳng dám hé răng nửa lời.

Doanh Hoà bình tĩnh bịt vết thương của Lục Thập Di, mặt không đổi sắc phân phó: "Nói đi."

"Khởi bẩm điện hạ! Mật thám báo tin, Lý Mão ở Lâm An đã tập hợp ba vạn binh mã, hành quân cấp tốc thẳng tiến về phía Thượng Kinh. Bọn chúng đã cử đặc sứ đi trước, chẳng mấy ngày nữa sẽ tới Thượng Kinh."

Sắc mặt Doanh Hoà sa sầm, không nói năng gì.

Ba vạn quân Tề, còn toàn là lính mới chưa qua huấn luyện, kẻ cầm đầu lại là một Lý Mão chưa từng ra chiến trường, Doanh Hoà vốn dĩ chẳng màng để mắt. Thế nhưng tình cảnh trước mắt lại có phần nan giải khiến hắn không thể không đề phòng.

Thượng Kinh mới bị hắn đánh chiếm, căn cơ chưa vững, lòng dân chưa chịu khuất phục, chính vì vậy hắn mới không khinh suất tự ra tay trừ khử Võ Chiêu đế. Nếu lúc này khai chiến với Lý Mão, ngược lại sẽ khéo quá hóa vụng, càng chưa kể đến hai vạn tướng sĩ theo Quý Hoài Chân từ Lâm An về có thể chi viện cho Lý Mão bất cứ lúc nào.

Còn về lập trường của Yến Trì, trước kia hắn nhìn thấu, nhưng giờ thì hắn chẳng thể nhìn thấu được nữa.

Sắc mặt Doanh Hoà âm trầm, hắn không muốn sinh thêm chuyện ngay tại thời khắc mấu chốt này.

Thật trùng hợp, Quý Hoài Chân cũng nghĩ vậy. Y vô cùng nhạy bén nhận ra Doanh Hoà đang chần chừ! Y bất giác nhìn sang Yến Trì, lại bất ngờ nhận ra cậu chẳng hề ngạc nhiên khi nghe tin này, ắt hẳn cậu đã biết trước từ lâu.

Quý Hoài Chân bỗng chốc sáng tỏ, đoán ra được toàn bộ kế hoạch của Yến Trì.

Doanh Hoà hồi lâu không lên tiếng, lát sau mới rút con dao găm đang cắm ở bụng dưới Lục Thập Di ra, sai bảo người bên ngoài: "Đi mời một đại phu giỏi tới đây."

Hắn lấy vạt áo lau sạch vết máu trên dao, lại yên lặng cúi nhìn Lục Thập Di một hồi, lát sau mới bình tĩnh đứng dậy, đưa tay nhặt lấy vỏ dao.

Chỉ nghe một tiếng "cạch" sắc gọn, dao găm tra vào vỏ, được Doanh Hoà nâng ngang đưa trả lại cho Quý Hoài Chân.

"Quý đại nhân, vật về chủ cũ."

Lúc này Quý Hoài Chân mới nhận ra, con dao găm Doanh Hoà dùng để sát hại Lục Tranh, lại là con dao y đưa cho Lục Thập Di ngày ấy, rồi bị đánh rơi lại đây trong lúc hỗn loạn.

Y ngẩng nhìn Doanh Hoà, biết rõ hành động này chẳng đơn thuần là trả lại dao găm cho y, mà là để y tận dụng triệt để, giết kẻ đáng giết. Cách hành xử liều mạng này của Lục Thập Di đã làm Doanh Hoà mủi lòng, một khi đã mềm lòng, tức là hắn đã tự tay dâng nhược điểm của mình cho Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân vừa định đưa tay ra nhận, thì đúng lúc này từ bên hông chợt vươn ra một bàn tay khác, cầm lấy con dao găm.

"Ta sẽ không để huynh ấy làm chuyện này."

Tự cổ chí kim, kẻ giết vua mấy ai có được kết cục tốt đẹp.

Thác Bạt Yến Trì mạnh mẽ đứng chắn trước người Quý Hoài Chân, dựa vào ưu thế hình thể tuyệt đối che chắn cho y kín mít không lọt một kẽ hở, càng che khuất cả ánh nhìn toan tính lạnh lẽo của đại ca hắn. Con dao găm vốn thuộc về Diệp Hồng Ngọc này đi một vòng rốt cuộc lại quay trở về tay Yến Trì.

Đôi mắt cậu dán chặt vào đại ca của mình, nhưng lời nói ra lại hướng về phía Quý Hoài Chân: "Huynh đi đỡ Lục phu nhân dậy đi, ta cõng bà ấy, chúng ta cùng rời khỏi đây."

"Ai cho phép các ngươi đi." Doanh Hoà cười gằn: "Coi chỗ này của ta là chốn nào."

Doanh Hoà bước tới, Yến Trì cũng chẳng hề chùn bước. Huynh đệ hai người giương cung bạt kiếm, nhìn chằm chằm nhau không ai nhường ai. Trước kia Yến Trì luôn lép vế hơn Doanh Hoà đôi chút, nhất mực nghe lệnh, phục tùng hắn, hai năm xa cách Quý Hoài Chân cũng là lúc cậu nằm gai nếm mật, giấu đi tài năng của mình.

Nhưng nay đã có Quý Hoài Chân đứng sau lưng, Yến Trì sẽ không lùi bước nữa.

Chẳng biết từ khi nào, bờ vai cậu đã rộng bằng Doanh Hoà, vóc dáng đã cao bằng hắn. Lúc chẳng nói chẳng rằng, khí thế cũng áp đảo và lạnh lẽo y như hắn, ánh mắt của Yến Trì thậm chí còn mang tính công kích sắc bén hơn, chỉ khi không có người ngoài, khi ở riêng với Quý Hoài Chân mới chịu tỏ ra ngoan ngoãn đôi chút.

Nhìn một Yến Trì như thế, Doanh Hoà không khỏi tự hỏi, điều gì đã cho cậu sự tự tin ấy?

Sự tự tin của Yến Trì xuất phát từ những chiến công đổi bằng giáo mác suốt hai năm qua, xuất phát từ sự ủng hộ của các cựu thần trong tộc, xuất phát từ di nguyện trước lúc lâm chung của Tô Hợp và hai vạn tinh binh trung thành mà ông để lại cho cậu, ấy là còn chưa kể thế lực riêng mà Yến Trì đã tự tay vun vén hai năm nay. Chuyện tới nước này, Yến Trì đã hoàn toàn ngồi ngang hàng với hắn, thậm chí còn mơ hồ có chiều hướng lấn lướt, không còn cần đợi người làm đại ca như hắn phải lên tiếng "cho phép" hay "ra lệnh" cho cậu phải làm gì nữa.

Yến Trì nhìn Doanh Hoà, trầm giọng tuyên bố: "Lục Thập Di là người của huynh, ta không quản, nhưng hôm nay ta phải đưa Lục phu nhân và Quý Hoài Chân đi, nếu ai muốn cản ta, thì cứ tới thử xem sao."

Câu nói sặc mùi đe doạ, ánh mắt Doanh Hoà lại lạnh đi mấy phần. Dưới cái nhìn chằm chằm đầy sức ép của hắn, Yến Trì thản nhiên cõng Củng Nhược, dẫn Quý Hoài Chân rời khỏi nơi đó.

Về phủ, sau khi thu xếp ổn thỏa cho Củng Nhược, lại sai người đi tóm Hứa đại phu tới chữa trị cho bà, Yến Trì liền kéo Quý Hoài Chân ra khỏi phòng.

Cậu ép sát y vào cột hành lang, trừng mắt nhìn hồi lâu, gằn từng chữ một: "Loại chuyện này, huynh nghĩ cũng đừng hòng nghĩ tới."

Quý Hoài Chân giả vờ ngu ngơ: "Chuyện gì cơ?"

Yến Trì im lặng, hiển nhiên là đã tức giận thật rồi. Đôi mày rậm của cậu nhíu chặt, ánh mắt sắc lạnh, quyết không để Quý Hoài Chân nói dăm ba câu là lấp liếm cho qua. Quý Hoài Chân toan đánh bài chuồn, liền bị Yến Trì túm về ấn lại chỗ cũ.

Quý Hoài Chân giơ hai tay đầu hàng, xin tha: "Vừa nãy ta đồng ý với hắn như vậy, chẳng qua chỉ là kế hoãn binh mà thôi, nếu biết Lục Thập Di sẵn sàng lấy cái chết để tỏ rõ lòng mình, ta tuyệt đối đã chẳng mở miệng làm gì." Y ôm choàng lấy Yến Trì, bèn dỗ ngọt: "Cái chuyện giết vua ấy ta đời nào làm, trừ khi chán sống rồi. Ta có hận Võ Chiêu đế đến mấy, thì lúc trước dấy binh làm phản chẳng phải ta cũng chỉ giam lỏng ông ta thôi sao. Nếu ta muốn giết Võ Chiêu đế, cớ gì phải tốn công tốn sức đi một vòng lớn đổ tội cho Lục Tranh, ngay đêm ở phủ đại ca ngươi trực tiếp ra tay là xong, việc gì còn phải gọi Ô Lan đến âm thầm bảo vệ."

Biết ngay Yến Trì ăn mềm không ăn cứng, sắc mặt cậu quả nhiên đã dịu đi đôi chút, nhưng đôi mày rậm nhíu chặt vẫn chưa giãn ra.

"Vậy sao? Thế ta hỏi huynh..." Yến Trì dò xét nhìn Quý Hoài Chân, chất vấn: "Nếu đại ca ta không muốn vạch trần chuyện hai người hoán đổi thân phận là để sau khi sự việc bại lộ, có thể dùng thân phận Vương phi Di Nhung cứu Lục Thập Di một mạng, vậy tại sao lúc trước ở gác Phương Phỉ Tẫn, khi ta nói muốn vạch trần chuyện này, huynh cũng tìm đủ mọi cách thoái thác. Huynh làm vậy là vì mục đích gì?"

Chapter 126

Quý Hoài Chân càn quấy nói: "Sao trăng cái gì, làm gì có tại sao. Ngươi muốn nói thì bây giờ đi nói luôn đi, ta còn đang mong người khác đều biết kẻ đến Sắc Lặc Xuyên thành thân với ngươi là ta, đỡ cho một đám người ngày ngày gán ghép ngươi với Lục Thập Di. Ngươi đi đi, ta tuyệt đối không cản ngươi."

Y buông Yến Trì ra, ra vẻ mặc kệ cậu.

Yến Trì vẫn chưa hết nghi ngờ, chỉ nhíu mày nhìn Quý Hoài Chân, lại nghe y nói: "Điện hạ tốt của ta, thay vì ở thời khắc này tra hỏi ta, chi bằng nghĩ xem làm sao đối phó Lý Mão. Lục Thập Di ở trước mặt Doanh Hoà thì không cần mạng, lúc này Lý Mão dốc hết quốc lực dấy binh kéo đến, lại càng không cần mạng."

Tuy Lý Mão tập hợp được ba vạn binh mã, nhưng đều là lính mới chẳng có chút kinh nghiệm thực chiến nào, không địch nổi thiết kỵ của Doanh Hoà. Tiền tài Quý Hoài Chân gom góp được lén lút đưa sang bên hắn, nhưng chuyện đại quân nhổ trại tiến về Thượng Kinh thì chưa từng nghe Lý Mão nhắc tới.

... Trừ phi chuyến này Lý Mão kéo đến, vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần có đi không về.

Quả nhiên, thấy sắc mặt Yến Trì mất tự nhiên, Quý Hoài Chân chỉ thấy buồn cười, nhịn không được bèn nói: "Vừa nãy ở trước mặt ca ca ngươi khí thế mạnh mẽ như vậy, sao ta mới hỏi ngươi một câu, ngươi đã chột dạ trước rồi."

Yến Trì im lặng một hồi, lại nói: "Trước kia cha ta cũng như vậy, lúc đến làng Bằng Lan thăm chúng ta sẽ mang theo vệ binh. Ông sai vệ binh đóng quân ở nơi cách cổng làng vài dặm, không cho họ tới làm phiền. Đối với vệ binh, ông luôn vô cùng uy nghiêm, nhưng

đối với mẹ ta thì không như thế. Cha ta bảo, chuyện này cũng giống như cầm đao, khi cầm đao thì lưỡi đao hướng ra ngoài, còn phần sống lưng thì chừa lại cho người nhà."

Cậu bước tới ôm lấy Quý Hoài Chân, vùi đầu vào hõm cổ y, rầu rĩ nói: "Huynh đã nói sẽ cùng ta về làng Bằng Lan, huynh nói nhiều lần rồi, nhưng chưa lần nào giữ lời cả."

Quý Hoài Chân chỉ cười khẽ, nhỏ giọng đáp: "Ta đảm bảo, lần này đảm bảo giữ lời. Không chỉ giữ lời, mà còn để ngươi nắm quyền định đoạt, đến lúc đó có đưa ta về làng Bằng Lan hay không, đều do điện hạ quyết định."

Yến Trì còn chưa kịp nói gì, phía cuối hành lang, Hứa đại phu lau mồ hôi lạnh trên trán vội vã đi tới, nói với Yến Trì: "Phu nhân mà ngài mang về tỉnh rồi, điên điên dại dại, miệng la hét đòi gặp lão gia nhà bà ấy, đòi gặp con trai bà ấy."

Yến Trì im lặng, ngước mắt nhìn sang Quý Hoài Chân. Thấy y nghe tin của Củng Nhược thì nét mặt liền lạnh xuống, hơi suy nghĩ một lát mới nói với Hứa đại phu: "Ta qua đó xem sao."

"Ta đi cùng ngươi." Quý Hoài Chân bước theo, không cho từ chối.

Còn chưa đến gần, từ trong phòng đã vọng ra từng đợt âm thanh đồ đạc vỡ nát, phỏng chừng là Củng Nhược đang phát điên bên trong, vớ được cái gì là đập cái nấy. Tới gần rồi, còn có thể nghe thấy bà kêu la không rõ chữ, chốc thì gọi lão gia, chốc lại gọi Lục Thập Di. Bà chậm chạp ý thức được, dường như rốt cuộc cũng hiểu ra hai nhát đao kia có ý nghĩa gì, miệng nói năng lộn xộn hét lớn: "Cứu mạng, cứu mạng với, cứu lấy bọn họ!"

Quý Hoài Chân đứng trước cửa không hề đi vào, im lặng nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Một chiếc bình hoa bị ném thẳng vào cửa, vỡ toang cái "xoảng" ngay trước mặt hai người. Ngay cả Yến Trì cũng giật mình hoảng hốt, Quý Hoài Chân lại không phản ứng, thậm chí còn bình tĩnh nói: "Cứ để bà ấy hét, đợi bà ấy hét mệt rồi sẽ tự động dừng lại." Y khựng lại, bổ sung thêm: "Từ rất lâu trước kia bà ấy đã như thế này rồi."

Y không giải thích cho Yến Trì nghe mình làm sao mà biết được.

Có điều Yến Trì cũng có thể đoán được, tuy Quý Hoài Chân chưa từng chung sống cùng mẫu thân, ngoài miệng cũng không nhắc tới nhớ nhung oán hận, nhưng chắc chắn đã âm thầm nghe ngóng tin tức của Củng Nhược từ nhiều bề, nên mới rõ như lòng bàn tay đối với những bí mật nhường này.

Động tĩnh trong phòng càng lúc càng lớn, nét mặt Quý Hoài Chân vô cảm lắng nghe. Nhìn bóng dáng Củng Nhược đang phát điên trong phòng in lên giấy dán cửa sổ, sắc mặt y thoắt sáng thoắt tối. Nghe Củng Nhược gào gọi Lục Thập Di, gào gọi Lục Tranh, nhưng không hề nhắc đến mình.

Một bàn tay từ bên cạnh vươn tới, nắm chặt lấy bàn tay phải vốn đã khó lòng cầm nắm được nữa của Quý Hoài Chân. Bàn tay ấy ấm áp, khô ráo đã nắm lấy liền không buông ra.

Lời nói của Yến Trì suýt chút nữa bị tiếng la hét khản cả cổ của Củng Nhược lấn át, nhưng Quý Hoài Chân lại nghe rành rọt từng chữ.

"Sau khi trở về, chúng ta có thể tu sửa lại căn phòng của mẹ một phen, mua luôn cả gian nhà cách vách, đập thông gian giữa, như vậy phòng sẽ rộng hơn, sáng sủa hơn... Mà thôi bỏ đi, đừng đập thông, mùa đông lạnh lắm, nhóm lửa quá phiền phức, đốt lửa cả nửa ngày mà trong phòng vẫn lạnh ngắt."

"Ngôi miếu kia cũng phải sửa sang một chút, nếu nhất thời không tìm được thợ thuyền thích hợp, ta sẽ đích thân làm.

"Cũng đón cả A Toàn tới, nếu thằng bé muốn đi học thì đưa nó đến trường tư ở Vấn Dương, nếu không muốn đến trường tư, ta sẽ dạy nó nhận mặt chữ, tiện thể dạy huynh luôn."

Quý Hoài Chân bật cười, nhỏ giọng đáp: "Vậy ngươi phải bớt nóng tính đi một chút, nếu chúng ta học không vào, ngươi cũng không được đánh mắng."

Trong phòng, cuối cùng Củng Nhược cũng cạn kiệt sức lực, ngừng la hét, gục trên giường khóc lóc trong bất lực. Yến Trì lại nắm chặt lấy tay Quý Hoài Chân một cái, nhẹ giọng nói: "Huynh vào đi, ta đợi huynh ở bên ngoài."

Bàn tay Quý Hoài Chân đặt lên cửa, khựng lại một chút, mới đẩy cửa bước vào.

Người phụ nữ trong phòng đầu tóc rũ rượi, đôi mắt đẹp sưng húp như quả đào, thấy có người bước vào liền bất lực ngẩng đầu lên. Ánh mặt trời bên ngoài quá đỗi chói chang, bà chỉ có thể híp mắt lại nhìn, mơ hồ thấy người tới rất quen thuộc nhưng lại không nhìn rõ mặt. Ngày giây sau, bà đột nhiên mừng rỡ gọi to một tiếng: "Thập Di!"

Củng Nhược lảo đảo nhào tới, nắm chặt lấy hai cánh tay đối phương, vừa vui mừng nhìn y lại vừa mờ mịt nhìn chằm chằm gương mặt y. Trí nhớ của bà đã rối loạn, quay về cái đêm bị Quý Hoài Chân xét nhà hai năm trước. Lúc ấy khi Lục Thập Di bị đưa đi, gương mặt thanh tú sạch sẽ là dáng vẻ của người đang đứng trước mắt này.

Vậy người nhào về phía mũi đao ngay trước mắt mình lại là ai?

Củng Nhược trở nên hoang mang bất lực, hoàn toàn không phân biệt nổi hai người, ôm chầm lấy Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân sửng sốt, muốn đẩy ra nhưng toàn thân lại cứng đờ tại chỗ. Y chưa từng được mẫu thân ôm lấy trân trọng thế này bao giờ.

Năm tám tuổi bị Lục Tranh đưa về Lục gia, sau khi Củng Nhược nhìn thấy y không biết đã chịu phải đả kích gì, vừa đánh vừa mắng y, bảo y mau cút đi. Sức lực không thể kháng cự kia đẩy vào lưng y, đẩy vào vai y, ấn tượng Củng Nhược để lại cho Quý Hoài Chân chỉ là một người đàn bà điên.

Một lát sau, Quý Hoài Chân chỉ tay về phía chiếc án thư, trầm giọng nói: "Qua đó ngồi đi."

Củng Nhược chỉ coi y là Lục Thập Di, ngoan ngoãn bước qua.

Ấm trà trên án đã sớm bị bà đập vỡ, bà mờ mịt nhìn thoáng qua, lại nhặt vài quả từ trong khay trái cây vỡ nát dưới đất lên, ân cần nhét vào tay Quý Hoài Chân, ân cần bảo: "Bé con, Thập Di, ăn đi, mau ăn đi."

Quậy phá một trận lớn như vậy, bà cũng đã đói bụng khát nước, bèn tự nhặt lên một quả bắt đầu ăn.

Quý Hoài Chân bị bà kéo ngồi xuống bên cạnh, năm ngón tay sắp sửa bấu vào quả trái cây đang nắm trong tay. Chốc lát sau, y lạnh lùng lên tiếng: "... Ta không muốn làm bà chán ghét, là ông ta dạy ta như vậy. Từ nhỏ ông ta đã nói với ta, bảo rằng ta trông giống bà, từ nhỏ đã gọi ta là A Diệu. Ta không biết đây là khuê danh của bà, ông ta còn nói,

nói là bởi vì ta không có tiền đồ, bởi vì ta xui xẻo, nên bà mới không muốn nhìn mặt ta. Chưa từng có ai nói cho ta biết... chưa từng có ai nói cho ta biết mẫu thân là người thế nào. Nếu ta mà biết đây là khuê danh của bà, ta thà tự gọi mình là chó là mèo còn hơn."

Củng Nhược không hề có phản ứng nào, chỉ cắn từng miếng nhỏ quả trái cây trong tay.

Yến Trì lại lùi vào góc khuất mà Quý Hoài Chân không nhìn thấy.

Tầm nửa canh giờ nữa là đến giờ dùng bữa, mặt trời ngả về tây, khói bếp lượn lờ bốc lên. Khung cảnh khói bếp hòa cùng ráng chiều nhường này Yến Trì đã từng thấy qua. Nhớ dạo trước tháp tùng Doanh Hoà đến Thượng Kinh làm con tin, cùng với Diệp Hồng Ngọc sống ở Đông thị, cách một bức tường là khu chợ sầm uất. Cứ đến giờ này, chính là lúc hơi thở khói lửa nhân gian nồng đậm nhất, có thể thấu tỏ muôn màu muôn vẻ của cuộc sống.

Phủ đệ của Quý Hoài Chân lại vắng vẻ đìu hiu.

Trong phòng, Củng Nhược thấy Quý Hoài Chân không ăn liền sốt ruột thúc giục: "Thập Di, mau ăn đi." Bà cuối cùng cũng nhớ ra điều gì, mờ mịt nhìn quanh quất, hỏi: "Cha con đâu?"

Quý Hoài Chân không trả lời, cười mỉa mai, tự mình nói tiếp: "Bà chỉ biết đến Lục Thập Di, chưa từng biết đến Quý Hoài Chân. Ta nào có khác gì, cũng là do bà mang thai mười tháng sinh ra... Rõ ràng là khuôn mặt giống nhau như đúc, tại sao bà trông thấy ta liền nhớ tới gã đàn ông phụ bạc kia."

Lục Thập Di là do Lục Tranh tiền đồ vô lượng nuôi lớn, nhưng y lại là do người cha ruột nghiện rượu cờ bạc nuôi nấng. Quý Hoài Chân từ nhỏ đã tai nghe mắt thấy, nên từng hành động cử chỉ, từng nụ cười cái cau mày đều giống cha ruột như tạc. Ngay từ lúc y trông

thấy Củng Nhược, ngẩng mặt lên cất tiếng gọi đầu tiên: "Mẫu thân, con là A Diệu đây", đã đủ để khiến bà nhớ lại kẻ từng gieo muôn vàn thống khổ kia, khiến bệnh điên của bà tái phát.

"Sau này không còn Lục Thập Di nữa, chỉ có Quý Hoài Chân thôi." Quý Hoài Chân lẳng lặng nhìn sang, trong giọng nói mang theo sự khát khao đối với một thứ gì đó mà ngay cả bản thân y cũng chưa từng ý thức được.

Củng Nhược mờ mịt trong chốc lát, đôi môi mấp máy, dường như muốn lặp lại ba chữ Quý Hoài Chân.

Nhận ra ý đồ của bà, Quý Hoài Chân bất giác nín thở.

Củng Nhược ngơ ngác nhìn Quý Hoài Chân, ấp a ấp úng, ấp a ấp úng, nhưng chung quy vẫn chẳng thể hiểu nổi những lời đứt ruột đứt gan kia của y. Cuối cùng, người phụ nữ đã điên suốt hai mươi tám năm này bỗng nhoẻn miệng cười rạng rỡ, thấp thoáng có thể thấy được dáng vẻ thiếu nữ thuở xưa, bật cười gọi người trước mắt: "Thập Di!"

Hai chữ giản đơn, nhẹ tựa lông hồng lại nặng tựa Thái Sơn nện thẳng vào cõi lòng Quý Hoài Chân.

Hồi lâu y không thốt nên lời, nhắm nghiền hai mắt lại, không nhịn được cười khổ một tiếng. Ngoài cửa truyền đến tiếng động, là Yến Trì bước vào, vươn một tay về phía Quý Hoài Chân, khẽ giọng nói: "Đi thôi, đến giờ ăn cơm rồi."

Quý Hoài Chân nhìn Củng Nhược một cái lại nhìn Yến Trì một cái, lẩm bẩm: "Thôi bỏ đi, thứ muốn có đều đã có cả rồi, không cầu mong gì nữa."

Tay y vươn qua, mặc cho Yến Trì dắt mình rời đi.

Sau tiếng gọi Thập Di kia, Củng Nhược không còn ồn ào, không còn phát điên nữa. Cả ngày bà ngơ ngẩn ngốc nghếch, không nhớ nổi mình là ai. Thỉnh thoảng lúc nhớ ra, có dấu hiệu phát cuồng, chỉ cần nhìn thấy mặt Quý Hoài Chân cũng sẽ rất nhanh chóng bình tĩnh lại, thân thiết và thỏa mãn gọi y là "Thập Di".

Yến Trì thử đưa Lục phu nhân rời khỏi Thượng Kinh, nhưng lại bị Doanh Hoà ngấm ngầm cản trở, mượn cớ đó nắm thóp uy hiếp Quý Hoài Chân. Nhất thời không thể thành công, nghĩ đi nghĩ lại để lại cho Doanh Hoà một nhược điểm cũng chưa chắc đã không hay.

Vài ngày sau, một chiếc xe ngựa chạy vào Quý phủ ngay giữa đêm hôm.

Một người được đỡ từ trên xe ngựa xuống, nét mặt đờ đẫn, bất cứ động tĩnh đột ngột nào cũng sẽ khiến hắn giật thót mình. Lúc giãy giụa động đến vết thương trên bụng, lại đau đến mức túa ra lấm tấm mồ hôi.

Yến Trì và Quý Hoài Chân nghe tiếng bước ra, chạm mặt Lục Thập Di.

Lục Thập Di im lặng một chút, mờ mịt nhìn hai người, quay đầu hỏi: "Doanh Hoà đâu rồi?"

Nét mặt hắn kỳ quái, ngốc nghếch bất an, nhìn loạn bốn phía, không biết là đang tìm ai. Kẻ đưa hắn tới đây là thân vệ của Doanh Hoà, sớm đã quen với bộ dạng này rồi, cứ theo lệ mà nói với Yến Trì và Quý Hoài Chân: "Điện hạ chỉ dặn ta đưa hắn tới đây, bảo sau này cứ để hắn theo hai người, không dặn dò gì thêm nữa."

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Quý Hoài Chân kéo người đến chỗ vắng vẻ, đánh giá hắn một lượt từ trên xuống dưới, hỏi: "Vẫn chưa chết à? Chắc hắn phải hao tâm tổn sức không ít mới giữ được cho ngươi một mạng."

Gương mặt Lục Thập Di lộ ra vẻ mờ mịt, chui rúc trốn ra sau gốc cây.

Yến Trì ý thức được gì đó, sắc mặt hơi thay đổi. Quý Hoài Chân cũng rất nhanh phản ứng lại, vươn tay vỗ nhẹ lên mặt Lục Thập Di: "Ngốc thật rồi à?"

Lực tay y vỗ càng lúc càng mạnh, vỗ vang lên những tiếng "bốp bốp".

Lục Thập Di bị y dọa nạt liền không dám phản kháng, một bên mặt bị đánh tới mức đỏ bừng.

Yến Trì hoảng hốt ngăn cản, kéo Quý Hoài Chân đang mượn cơ hội trả thù ra, thăm dò: "Bây giờ hắn thế này, hẳn là sẽ không ép ngươi nữa. Doanh Hoà đã đưa ngươi tới đây, thì ý là... từ nay đường ai nấy đi. Đặc sứ bên Lâm An sắp tới rồi, hai ngày nay hai chúng ta đều rất bận rộn, đợi một thời gian nữa lại đưa ngươi rời kinh, được không? Thi thể của cha ngươi, ta cũng đã thay ngươi an táng ở ngoại ô rồi, ngươi có muốn đi xem không?"

Lục Thập Di vẫn chẳng hề có chút phản ứng nào.

Quý Hoài Chân thì thầm nói: "Đi gọi lão Hứa tới khám cho hắn, ta không tin là hắn ngốc thật."

Yến Trì chần chừ do dự, bảy phần nghi ba phần tin. Cậu không tin Lục Thập Di không có chút tình nghĩa nào với Doanh Hoà, nhưng tận mắt nhìn thấy cha mình bị người mình yêu thương giết chết, loại chuyện này đâu phải ai cũng có thể gượng qua được. Có lẽ Lục Thập Di là người không vượt qua nổi kia, chịu đả kích nặng nề, biến giả thành thật.

Tiếng bánh xe vang lên sau lưng, thân vệ đã giao người xong, chuẩn bị rời đi.

Lục Thập Di nghe thấy động tĩnh, đột nhiên hét lớn a a như phát điên, sức lực tăng vọt, chen qua giữa Yến Trì và Quý Hoài Chân chạy đuổi theo chiếc xe kia, hét to: "Đừng bỏ ta lại, đừng bỏ ta lại!"

Hắn bám chặt lấy thùng xe sống chết không buông, hai chân suýt chút nữa bị cuốn vào gầm bánh xe. Thân binh hết sức bất đắc dĩ, đành phải dừng lại. Quý Hoài Chân nhìn chằm chằm hồi lâu, đột nhiên lên tiếng: "Đưa hắn về đi, không cần lo khó ăn nói, điện hạ nhà ngươi nhất định sẽ giữ hắn lại."

Yến Trì nhìn sang Quý Hoài Chân.

Một lát sau, xe ngựa lại lăn bánh tiến về phía trước, đưa Lục Thập Di trở về lần nữa.

Vài ngày sau, đặc sứ do Lý Mão phái tới đã đặt chân đến Thượng Kinh trước một bước, tiến hành đàm phán với Di Nhung.

Chapter 127

Ngày đàm phán, bầu trời Thượng Kinh trong xanh vạn dặm, chim hót líu lo, quả là một điềm lành.

Tuy quan lại Đại Tề không được vào trong, nhưng vẫn do Quý Hoài Chân đứng đầu, canh chừng bên ngoài không rời nửa bước, chẳng mấy chốc ai nấy đều đổ mồ hôi nhễ nhại.

Một người nhỏ giọng bàn tán: "Cũng không biết kết quả ra sao, ta thấy chắc sẽ chẳng dễ dàng gì." Lúc nói chuyện, mặt mày người nọ đã đầy vẻ sầu não, bị người bên cạnh mắng cho hai câu là xúi quẩy, đành nhịn không được thở ngắn than dài, lên tiếng phân trần: "Chẳng phải ta đề cao chí khí của người khác mà diệt đi oai phong của mình, nhưng hiện giờ Di Nhung thế lực to lớn, nửa bầu giang sơn đã lọt vào tay bọn chúng, thì chúng còn lý do gì để 'hòa đàm' với chúng ta cơ chứ."

Lời này lập tức kéo theo từng tiếng phụ họa đồng tình.

Quý Hoài Chân chắp tay sau lưng đứng đó, không nói một lời. Cảm nhận được vô số ánh mắt phía sau đang nhìn tới, y đều coi như không biết, chỉ vẫy tay với một người trong góc, lạnh nhạt nói: "Lại đây, đứng cạnh che bớt nắng cho ta, nắng chiếu làm ta khó chịu quá."

Trong góc tường có một người đang ngồi xổm, hì hục lấy cành cây chọc tổ kiến. Nghe vậy, hắn bèn vứt đồ trong tay xuống, chạy vội tới, cởi áo ngoài ra rồi trùm thẳng lên đầu Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân mắng: "Đồ ngu! Ngươi muốn làm ta chết ngạt à!"

Ý

Lục Thập Di tiu nghỉu "ồ" lên một tiếng, đành phải ngoan ngoãn giơ cao vạt áo lên che nắng cho Quý Hoài Chân, chẳng mấy chốc mồ hôi đã túa ra đầy người. Phía sau lưng lại vang tới một trận xì xào bàn tán. Chẳng cần nghe cũng đoán được là có kẻ đang chỉ trỏ, đại khái lại chửi mắng dăm ba câu vô dụng như nịnh thần, Quý cẩu, giậu đổ bìm leo mà thôi.

Quý Hoài Chân bình thản nhìn chằm chằm vào tòa chính điện đang đóng kín cửa, thấp giọng nói với Lục Thập Di: "Tên đặc sứ do Lý Mão phái tới, ta nghe thấy chẳng đáng tin chút nào. Ngươi nói xem, liệu Lý Mão có được đằng chân lân đằng đầu, ép Doanh Hoà phải xuất binh không." Dứt lời, y khẽ cười nhạo một tiếng: "Tưởng Doanh Hoà sợ hắn thật chắc."

Vẻ mặt Lục Thập Di ngơ ngác.

Quý Hoài Chân quay sang liếc nhìn hắn một cái, lại nói: "Mẹ ngươi bình an lắm, hôm qua nhà bếp làm món măng xé sợi, bà ấy ăn rất ngon miệng."

Trong mắt Lục Thập Di vẫn chẳng có chút gợn sóng nào.

Quý Hoài Chân không lên tiếng nữa. Lát sau, cửa điện mở ra. Người Tề bất giác chen chúc nhau tiến lên phía trước để dò xét thực hư. Lục Thập Di mừng rỡ kêu lên một tiếng, mặc kệ ánh mắt kỳ dị của mọi người mà chạy thẳng về phía Doanh Hoà, dáng vẻ như kẻ dở hơi nắm lấy cánh tay hắn. Cùng đi ra với Doanh Hoà là Yến Trì. Tên đặc sứ do Lý Mão phái tới thì bám theo sau lưng hai người, trông mặt mày tái mét, có vẻ như đã phải nuốt không ít cục tức.

Đám quan lại Đại Tề thấy thế lòng liền chùng xuống, đưa mắt nhìn nhau. Vừa nãy trời vẫn còn xanh trong vạn dặm, giờ đây ai nấy đều như bị mây đen bao phủ trên đầu, lẳng lặng giải tán mà chẳng nói tiếng nào.

Sau khi hai người lần lượt trở về Quý phủ, Yến Trì bèn kể lại đầu đuôi ngọn ngành chuyện xảy ra hôm nay.

Quả đúng như Quý Hoài Chân dự đoán, tên đặc sứ do Lý Mão phái tới đúng là sư tử ngoạm mồi. Tuy tên kia đưa ra kế hoạch liên thủ càn quét tàn dư Thát Đát đang lảng vảng ở vùng Trung nguyên, mỗi năm có thể đưa hoàng thân quốc thích tới Thượng Kinh làm con tin, nhưng lại bắt Di Nhung phải trao trả Võ Chiêu đế cùng đám quan lại người Tề. Ngoài điều đó ra, những vấn đề liên quan đến việc cống nạp hay cắt đất của nước chiến bại thì tên kia tuyệt nhiên không hé răng nửa lời.

Quý Hoài Chân nhíu mày nói: "Cái kiểu đàm phán chó má gì thế này. Những điều kiện này rõ ràng là đang nhắm tới việc khai chiến. Một mình Doanh Hoà cũng đủ sức dọn dẹp bọn Thát Đát, cần gì phải hợp tác với hắn cơ chứ? Lý Mão đang giở trò gì vậy..." Y chợt im lặng, vẻ mặt thoáng chút trầm ngâm, quay sang nhìn Yến Trì bên cạnh rồi hỏi tiếp: "Đại ca của ngươi nói thế nào?"

"Huynh ấy bảo cần suy nghĩ vài ngày."

Quý Hoài Chân không lên tiếng nữa.

Tuy Lý Mão không còn hy vọng khôi phục đất nước, nhưng cũng chẳng đến nỗi ngu xuẩn đưa ra những điều kiện như này để chọc giận Doanh Hoà. Lại nói tới Doanh Hoà, nghe xong những điều khoản ấy mà hắn không lập tức trở mặt đã khiến Quý Hoài Chân vô cùng ngạc nhiên rồi, đằng này lại còn bảo sẽ suy xét thêm.

Yến Trì đột nhiên đứng dậy bước ra ngoài. Quý Hoài Chân kinh ngạc hỏi: "Ngươi đi đâu thế?"

"Tin tức này chẳng giấu được đâu. Đại ca ta thì không bị chọc giận, nhưng người khác thì chưa chắc. Mấy ngày tới ta sẽ về trễ một chút, nếu huynh không đợi được thì cứ ngủ trước đi."

Quý Hoài Chân trầm ngâm nhìn theo bóng lưng Yến Trì rời đi.

Quả đúng như lời Yến Trì nói, trong mấy ngày liền sau đó, cậu đều bận rộn đến mức Quý Hoài Chân đi ngủ rồi mới về. Thỉnh thoảng vô tình đánh thức y, cậu liền nhanh chóng xoa nóng tay chân rồi chui vào chăn ôm chặt lấy Quý Hoài Chân. Người đang ngái ngủ nhắm mắt kia vẫn không quên hỏi khẽ: "Sao rồi?"

"Tình hình không ổn lắm. Người của chúng ta sau khi nghe tin liền mắng nhiếc Lý Mão không biết trời cao đất dày là gì. Rồi chẳng biết từ đâu nghe được tin lần này Lý Mão chỉ dấy binh có ba vạn nhân mã, nên một mực bắt đại ca ta cũng phải xuất binh, hai quân đối đầu, quyết bắt gọn bọn họ trong một mẻ." Nghe đến đây, Quý Hoài Chân lập tức tỉnh cả ngủ. Y nhạy bén nhận ra ẩn ý đằng sau câu nói ấy, bèn xoay người ngồi bật dậy.

Sau khi Doanh Hoà làm chủ Thượng Kinh, phải khó khăn lắm mới trấn an được người Tề ở nơi này. Nếu lần này xử lý không khéo, e rằng lại đâm cành sinh nhánh.

Yến Trì ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Không được chọc giận người Tề, còn phải xoa dịu người Di Nhung, quả thật rất khó vẹn cả đôi đường. Nhưng theo ý của đại ca ta, hẳn là huynh ấy đã đồng ý với điều kiện trao trả Võ Chiêu đế cùng đám quan lại, sau đó sẽ điểm binh bốn vạn, dẫn ra trước trận để đàm phán những điều kiện khác. Nếu như Lý Mão vẫn khăng khăng làm theo ý mình..."

Cậu không nói tiếp nữa, nhưng Quý Hoài Chân đã hiểu. Y ngước mắt lên nhìn Yến Trì, lời nói mang theo ẩn ý: "Lần này ai dẫn quân?"

Yến Trì im lặng không đáp.

Quý Hoài Chân lập tức lên tiếng: "Vậy ta muốn đi cùng ngươi."

Cục diện Thượng Kinh mới vừa ổn định, Doanh Hoà không dám đích thân dẫn quân vào lúc này. Bằng không, một khi hắn rời kinh, nơi này bị Yến Trì chiếm mất thì hại nhiều hơn lợi.

Trong chăn nệm, Yến Trì bất đắc dĩ thở dài, cũng ngồi dậy theo.

Ngọn nến trên bàn khẽ lay động. Cả hai người đều đang mặc tẩm y màu trắng, thoạt nhìn hệt như đôi phu thê bình thường. Nghĩ đến đây, nét mặt Yến Trì lại mềm mỏng đi vài phần, cậu thấp giọng đáp: "Huynh coi ta là kẻ ngốc thật sao? Hắn muốn mượn tay huynh thay Lục Thập Di giết chết hoàng đế ngay trước mặt người Tề, nhằm dập tắt mưu đồ của đám người Quách Phụng Nghi. Bây giờ ta cho huynh đi theo, chẳng phải là tạo cơ hội cho huynh hay sao?"

Quý Hoài Chân mỉm cười, vẻ mặt nghiêm túc mà gật đầu: "Được, vậy ta sẽ không đi theo ngươi nữa. Một mình ngươi đi đi, đợi tới lúc Yến Trì điện hạ lập được công lớn, vẻ vang dẫn quân hồi kinh, ghé ngang qua tòa Quý phủ lạnh lẽo hiu quạnh này nhìn thử một cái, sẽ thấy người vợ tào khang của ngươi sớm đã bị đại ca ngươi bắt đi làm con bài uy hiếp ngươi mất rồi."

Lời này lập tức đánh trúng tim đen của Yến Trì. Nhìn cái bộ dạng lưu manh vô lại của Quý Hoài Chân, cậu tức đến mức nghiến răng nghiến lợi mà chẳng biết phải làm sao. Nếu không dẫn theo bên mình, một khi bắt đầu hành động, Doanh Hoà chắc chắn sẽ

không bỏ qua cho Quý Hoài Chân. Nhưng nếu dẫn theo bên mình, cái tên Quý Hoài Chân này nhất định sẽ tìm cơ hội phá đám, tung ra đủ loại thủ đoạn bất chấp để giành lấy kết quả mà y mong muốn.

Nếu Quý Hoài Chân đã hao tổn tâm trí muốn giết một kẻ nào, thì dù kẻ đó có may mắn thoát chết, cũng sẽ phải tróc đi một lớp da.

Thế nhưng Yến Trì lại không muốn mạo hiểm dùng cách cực đoan đó, cậu chỉ muốn mọi thứ được an ổn bình yên.

Suy đi tính lại, nét mặt Yến Trì bỗng trở nên vô cùng kỳ quái. Cậu nhìn chằm chằm vào mặt Quý Hoài Chân, đúng là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, trong đầu cậu đã nảy ra một hạ sách.

Cậu rúc đầu vào hõm vai Quý Hoài Chân, rầu rĩ nói: "Ta cãi không lại huynh, cho huynh đi theo là được chứ gì, nhưng chúng ta thỏa thuận trước rồi đấy, huynh không được phép phá đám ta."

"Đó là lẽ tất nhiên." Quý Hoài Chân vỗ về mái tóc dài của cậu, chợt thăm dò bằng giọng điệu đầy ẩn ý: "Yến Trì điện hạ, nhìn bộ dạng này của ngươi, sao ta cứ có cảm giác lần này ngươi cầu còn không được việc dẫn quân đi, cứ như chỉ hận không thể nhìn thấy cục diện bước đến nước cờ này. Người Di Nhung các ngươi đa số đều bốc đồng thẳng thắn, nhưng cũng không thiếu những người đa mưu túc trí giống như Xảo Mẫn. Sao lần này mọi chuyện lại dễ dàng làm ầm ĩ lên tới tận chỗ Doanh Hoà để đòi xuất binh cho bằng được vậy, không phải là ngươi đang âm thầm đổ thêm dầu vào lửa đó chứ?"

Vẻ nhõng nhẽo yếu thế của người trong lòng thoắt cái đã tan biến không còn dấu vết. Yến Trì ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân rồi mỉm cười. Cái dáng vẻ tuấn tú ngông cuồng không chịu khuất phục ấy làm Quý Hoài Chân kìm lòng chẳng đặng mà xao xuyến rạo rực.

Quý đại nhân lười biếng nói: "Trước kia toàn là ta lừa gạt ngươi, lợi dụng ngươi. Nếu lần này ngươi thuận nước đẩy thuyền, cũng lừa gạt ta, lợi dụng ta thì phải tính làm sao?

"Chẳng làm sao cả, còn có thể làm sao nữa. Huynh đã lừa gạt ta biết bao nhiêu lần rồi, đáng lẽ ra phải để ta hỏi huynh câu này mới đúng." Yến Trì liếc xéo y một cái.

Quý Hoài Chân dán mắt vào đôi môi mỏng của cậu, nhịn không được bèn áp sáp tới. Những lời chưa kịp nói đều tan vào giữa cánh môi giáo thoa triền miên. Quý đại nhân bị sắc đẹp làm cho mờ mắt kia thủ thỉ rằng: "Tất nhiên là cam tâm tình nguyện rồi."

Mấy ngày sau, bốn vạn đại quân Di Nhung nhổ trại. Thác Bạt Yến Trì áp giải Võ Chiêu đế cùng quần thần Đại Tề, dắt theo cả tên giặc cỏ Quý Hoài Chân, tiến về Thọ Lễ cách Thượng Kinh vài tòa thành để tiến hành hòa đàm với phe phái của Lý Mão.

Trước khi lên đường, hai người lại đến gặp Lục Thập Di một lần.

Trên đình đài lầu các cao ngất, có một người đang chắp tay sau lưng đứng đó, ánh mắt dán vào họ ở khoảng cách không gần cũng chẳng xa. Gã thị vệ đứng hầu bên cạnh, tay xách theo một bọc hành lý đã gói ghém gọn gàng.

Yến Trì cất lời hỏi: "Ngươi có nguyện ý đi cùng hai người chúng ta không?" Quý Hoài Chân hậm hực hừ lạnh một tiếng, liếc ngang Yến Trì, trong miệng còn lẩm bẩm mỉa mai quái gở: "Ta thấy ngươi chẳng cần làm hoàng đế cũng được hưởng cái phúc phận đấy rồi." Yến Trì vô cùng khó xử, đành phải nắm nhẹ lòng bàn tay y để dĩ hòa vi quý mà xoa dịu.

Hai người bọn họ tình chàng ý thiếp, coi như chốn không người. Thế nhưng Lục Thập Di lại nghe chẳng hiểu gì, chỉ ngơ ngác đảo mắt nhìn quanh. Hắn liếm mút cây kẹo đường hình người đã chảy dính trong tay, ngây ngô hỏi: "Doanh Hoà đâu?”

Quý Hoài Chân hất tay chỉ lên chỗ cao.

Lục Thập Di mỉm cười, quay người cắm cúi chạy về phía Doanh Hoà. Hành động đó coi như đã đưa ra câu trả lời.

Quý Hoài Chân bỗng dưng gọi lại: "Khoan đã." Y móc ra một con dao găm từ trong tay áo, mặc kệ ánh mắt bối rối của đối phương mà nhét thẳng vào tay hắn: "Mau cút đi, đừng gặp lại nhau nữa."

Thấy y hung dữ như vậy, Lục Thập Di sợ như gặp quỷ, chỉ muốn tránh đi thật xa, bèn cuống cuồng co cẳng chạy mất.

Yến Trì buông tiếng thở dài: "Tội gì phải làm thế."

"Thứ này ta ứ thèm cần. Ta mà cầm trong tay, ngươi lại phải ngày đêm hoài nghi rồi đề phòng ta." Quý Hoài Chân nhìn bóng lưng Lục Thập Di chạy xa, lại khẽ cười thấp giọng nói: "Nếu ta đã không dùng đến, thì phải giao nó cho kẻ dùng được chứ."

Yến Trì không lên tiếng nữa, kéo tay Quý Hoài Chân rời đi.

Sáng sớm hôm sau, đại quân nhổ trại, tiến thẳng về phía Thọ Lễ. Chuyến đi này không chỉ có nhân mã của Yến Trì mà còn có cả người của Doanh Hoà. Hai bên âm thầm đề

phòng lẫn nhau, mỗi bề xuất binh gần một nửa. Người dẫn quân của phe Doanh Hoà là Ô Lan cùng cha của cậu ta.

Người nọ dáng dấp vạm vỡ, nghiêm nghị ít cười, thân cao gần chín thước. Chỉ nhìn khí thế và cách nói năng là biết ngay chẳng phải hạng tầm thường. Ông vừa bước tới đứng cạnh Ô Lan, cậu ta đã xìu đi như quả bóng xì hơi. Người này không phải ai khác, mà chính là người cha ruột khiến Ô Lan nghe danh đã sợ mất mật —— Mạc Các. Thấy Yến Trì nhìn sang, Mạc Các lập tức gật đầu một cái, coi như đã chào hỏi, sau đó cũng chẳng làm gì thêm.

Quý Hoài Chân bật cười nói: "Ngang ngược gớm nhỉ, nhìn thấy ngươi mà chẳng thèm hành lễ."

Yến Trì điềm nhiên lắc đầu: "Mạc Các thấy phụ vương ta cũng không cần hành lễ. Ông ấy có uy vọng rất cao trong tộc, cònn là ân sư truyền đạo của đại ca ta. Năm xưa ông ấy đi theo phụ vương, đại ca ta có thể đánh chiếm được nửa bầu giang sơn của Đại Tề, ít nhiều cũng là nhờ ông ấy bày mưu tính kế."

Quý Hoài Chân cảm thán: "Thảo nào đại ca ngươi lại dung túng cho Ô Lan như thế, bị cậu ta chỉ thẳng mặt mắng chửi mà cũng không thèm tức giận. Ta đã nói sao đại ca ngươi lại yên tâm để ngươi dẫn binh cơ chứ, hóa ra là đã tính để lại một nước cờ rút lui. Ta thấy cái lão tên Mạc Các này không dễ đối phó đâu, ngươi phải cẩn thận kẻo họ tương kế tựu kế, gây ra xung đột giữa ngươi và người Tề đấy."

Suy cho cùng, nếu so với Doanh Hoà, Yến Trì vẫn còn một ưu thế: Cậu là đứa con lai giữa người Tề và người Di Nhung.

Thế nhưng ưu thế này, cũng chỉ có thể phát huy tác dụng một khi Yến Trì thực sự hạ quyết tâm muốn tranh đoạt ngai vàng với Doanh Hoà.

Yến Trì ngồi xuống trước bàn, rút bản đồ ra xem xét, trầm giọng nói: "Còn ba ngày đường nữa là tới Thọ Lễ. Lúc giữa trưa, thám tử có về báo lại, nói Lý Mão đã đích thân dẫn quân, đóng trại bên bờ sông Thọ Lễ. Huynh qua đây..."

Cậu tiện tay kéo Quý Hoài Chân tới gần.

Quý Hoài Chân ngồi trên đùi cậu, vòng tay ôm lấy cổ người đối diện, giở giọng trêu cợt mờ ám: "Điện hạ, nói chuyện chính sự thì lo nói chuyện chính sự đi, sao ngươi cứ thích động tay động chân, bế tại hạ ôm vào lòng làm gì chứ."

Yến Trì khẽ cười gượng, vành tai cũng ửng đỏ.

"Điện hạ, ngươi và ta đã quen biết..." Quý Hoài Chân bẻ đốt ngón tay nhẩm tính: "Cứ miễn cưỡng tính là ba năm đi, ngươi nói xem, giữa hai chúng ta có chút ăn ý nào không? Có thể đạt đến mức tâm linh tương thông chưa."

Yến Trì lắc đầu, khẽ cười bảo: "Chắc là chưa tới đâu, lúc nghĩ sai ý nhau thì nhiều vô kể. Bởi vậy mới sinh ra lắm chuyện rắc rối rườm rà, tự vác đá đập chân mình chứ đâu." Nói xong, cậu bèn đưa hai tay vòng ra ôm chặt Quý Hoài Chân vào lòng.

Lời này Quý Hoài Chân chỉ đồng ý một nửa, lập tức lên tiếng phản bác: "Chưa chắc đâu, chính vì hai ta cùng chung suy nghĩ nên mới sinh ra lắm chuyện. Chứ nếu không cùng chung suy nghĩ, thì mới thành ra lầm lẫn trớ trêu."

"Vậy huynh đoán xem bây giờ ta đang muốn làm gì?" Yến Trì ngước mắt lên nhìn y.

Quý Hoài Chân không nói năng gì, chỉ ranh mãnh mỉm cười, sáp tới gần làm bộ muốn hôn, rồi khẽ nỉ non: "Tâm tư của ngươi ta nhắm mắt đoán bừa cũng trúng phóc..." Y càng nói thì lại càng áp lại gần. Y càng áp tới thì tim Yến Trì đập càng nhanh. Thế nhưng chữ cuối cùng còn chưa dứt, tay hai người đã đồng loạt thò xuống gầm bàn, sờ trúng ngay mục tiêu.

Ngay khi đầu ngón tay chạm vào nhau, cả hai đều sững sờ.

Yến Trì nhoẻn miệng cười đầy ẩn ý.

Quý Hoài Chân lên tiếng: "Như thế này chẳng phải là cùng chung suy nghĩ rồi sao..."

Giây tiếp theo, cả hai cùng lúc xuất chiêu, vật nhau loạn xị ngầu. Quý Hoài Chân thò đầu xuống nhìn, thấy dưới gầm bàn quả nhiên có giấu một cuộn dây thừng bèn la oai oái, bảo rằng Yến Trì siết làm y đau. Nghe y kêu la như thế, Yến Trì mới vô thức buông tay. Quý Hoài Chân lại vừa khéo chộp ngay được thời cơ, chồm qua chộp lấy chiếc áo đơn ném trên giường xoắn lại thành dây thừng, giở trò muốn trói Yến Trì, trong miệng lại mắng chửi xoe xóe: "Cái thằng ranh con này, dám học đòi giở trò gian manh với đại nhân nhà ngươi à!"

"Huynh cũng lừa ta đấy thôi, ta với huynh huề nhau!"

"Ai huề với ngươi hả. Ta đã què chân lại còn phế cả một tay. Giỏi cho Thác Bạt Yến Trì ngươi, sức đấy không lo dùng vào chỗ chính đáng, chỉ giỏi cái trò đóng cửa đánh người phải không! Tốt đẹp thì không học lại đi học thói hư tật xấu!"

"Ai đánh huynh chứ!"

Trong trướng nhất thời vang lên những tiếng loảng xoảng đập phá, bàn ghế đổ lật ngổn ngang.

Đám thân binh của Yến Trì canh gác bên ngoài soái trướng nghe tiếng động ồn ào như vậy vẫn cứ trơ mặt. Ai bảo mấy ngày nay, đêm nào mà bọn họ chẳng nghe thấy những âm thanh quái dị phát ra từ trong trướng của thất điện hạ cơ chứ, riết rồi cũng nhìn quen mắt, thành ra chẳng lấy gì làm lạ nữa.

Trong trướng, Yến Trì thở hổn hển đứng dậy. Cậu trói gô Quý Hoài Chân lại rồi ném lên giường. Lúc hai người vật lộn, cậu còn bị y đấm cho mấy cái.

Quý Hoài Chân vẫn không cam lòng, miệng lải nhải không ngừng. Yến Trì tức mình khom người xuống, cúi đầu lấp kín môi y. Quý Hoài Chân sợ cắn phải lưỡi cậu nên chẳng dám vùng vẫy nữa. Yến Trì chăm chú hôn lên bờ môi y một hồi, lúc đầu vẫn còn mang theo chút bực dọc, về sau lại dần chuyển thành dịu dàng lưu luyến, hôn đến mức Quý Hoài Chân chẳng thể làm gì khác, bao nhiêu lửa giận cũng tiêu tán hết sạch.

Hai bờ môi khẽ rời nhau, Yến Trì tì sát vào trán y, khuôn mặt vì động tình mà trở nên tuấn mỹ tột bậc.

Cậu nhẹ giọng nỉ non: "Huynh ngủ một giấc đi, chờ khi thức dậy, gặp lại ta rồi, ta có thể đưa huynh trở về làng Bằng Lan... Những lời ta từng nói hai năm trước vẫn luôn tính.”

Quý Hoài Chân ngước mắt lên, nhìn thấy trong ánh mắt Yến Trì chan chứa biết bao sự trân trọng và quyến luyến vô bờ. Y lại thấy cậu vươn một tay ra ấn mạnh lên một huyệt bên sườn cổ mình. Ngay sau đó trước mắt y tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

Chapter 128

Năm Võ Chiêu thứ hai mươi sáu, sau khi tân đô Lâm An của Đại Tề bị Thát Đát công phá, hoàng tử Đại Tề là Lý Mão đã trốn thoát khỏi tay Thát Đát, mượn danh nghĩa phục quốc để tự lập làm vua. Hắn đích thân cầm quân, dẫn ba vạn đại quân đồn trú bên bờ sông Thọ Lễ, tiến hành cuộc đàm phán cuối cùng với Di Nhung.

Quân đội Di Nhung đóng quân trên vùng đất cao, nhìn xuống dưới là có thể thu trọn doanh trại quân Tề vào tầm mắt.

Đội quân này thoạt nhìn đã biết là do chắp vá tạm bợ mà thành, hành quân vô kỷ luật, như một mớ cát rời. Ngay cả áo giáp trên người cũng là nhặt nhạnh khắp nơi, thậm chí còn có thể thấy vài người mặc quân phục Thát Đát, nhìn qua là biết lột xuống từ trên người xác chết.

Trên mặt những người này không hề thấy chút nản lòng nào, cũng chẳng biết chuyến đi này nguy hiểm ra sao. Ai nấy đều hừng hực căm phẫn, nếu không được phát đao thương thì cầm cào sắt dùng để làm ruộng, dường như chỉ dựa vào một chút hơi tàn để chống đỡ.

Cha của Ô Lan là Mạc Các bước tới, đứng sóng vai cùng Yến Trì trên chỗ cao, cùng nhìn về phía doanh trại người Tề đằng trước.

Mạc Các trầm giọng nói: "Không ngờ Lý Mão lại đích thân cầm quân."

Yến Trì nói: "Bọn họ đã không còn tướng lĩnh nào để dùng nữa, đành phải để Lý Mão đích thân ra trận. E là ngay cả ba vạn người này cũng chỉ là lính tạm thời chiêu mộ đến mà thôi."

"Thú dữ đường cùng." Mạc Các không ngừng lắc đầu, trong giọng nói lại mang theo chút tiếc nuối.

Yến Trì nghe vậy nhất thời cũng không nói gì. Cậu suy nghĩ hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Mẹ ta trước kia từng dạy ta một câu thơ ‘lửa đồng đốt không xuể

Gió xuân lại sinh sôi’," cậu ngừng một lát, sau đó chậm rãi nói tiếp: "Đại ca có thể diệt được đại Tề, nhưng không diệt được những người sống trên mảnh đất này, chắc chắn sẽ có một ngày, ngọn lửa này sẽ cháy rực trở lại."

Mạc Các không tỏ vẻ đồng tình hay phản đối, nhưng lại nghe ra hàm ý sâu xa hơn trong lời nói của Yến Trì, ông ta đột nhiên hỏi: "Cái đêm thích khách đánh lén Đại điện hạ, điện hạ cũng có mặt ở đó sao?”

Yến Trì không giấu giếm nữa, gật đầu thừa nhận.

Mạc Các không nói thêm gì, ông ta nhìn Yến Trì bằng ánh mắt trầm tư, rồi xoay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, trong doanh trại người Tề đã bày biện xong bàn tiệc, Lý Mão đích thân dẫn các phó tướng ra đón đám người Yến Trì vào doanh. Các bá quan Đại Tề cùng Võ Chiêu Đế đang điên khùng đi theo phía sau, tất cả đều không bị đeo gông cùm xiềng xích như thân phận tù binh, chỉ bị hai hàng lính Di Nhung canh chừng hai bên trái phải.

Kể từ khi trốn khỏi Lâm An, đây là lần đầu tiên sau nhiều tháng mọi người mới gặp lại Lý Mão. Nhìn người đang ngồi sau bàn tiệc kia, ai nấy đều thầm kinh hãi.

Chỉ mới mấy tháng không gặp, Lý Mão chỉ lớn hơn Quý Hoài Chân có bốn tuổi, nay tóc đã bạc trắng đầu, đôi mắt tối tăm vô hồn. Hắn vốn dĩ cũng là dòng dõi quý tộc sống trong nhung lụa ở thành Thượng Kinh, thế mà việc vắt óc suy nghĩ liên tục suốt nhiều tháng trời đã biến hắn thành bộ dạng như trước mắt, quả thật khiến người ta phải thở dài xót xa.

Lý Mão không nhận ra những ánh mắt khác lạ này, hắn nhìn quanh một lượt, ôn tồn hỏi: "Sao không thấy Lục Tranh Lục đại nhân?"

Mọi người lập tức im lặng.

Lý Mão thấy họ im lặng không nói gì thì liền hiểu ra điều gì đó. Hắn không gặng hỏi tin tức của Lục Tranh nữa mà cười buồn bã, lẩm bẩm tự nhủ: "Đại Tề cũng chẳng còn lại mấy người."

Hắn chắp tay với Yến Trì rồi nói: "Yến Trì điện hạ, chúng ta bắt đầu thôi. Người Tề ta lần này đập nồi dìm thuyền, ba vạn già trẻ lớn bé tụ tập tại đây, chính là mang theo tâm thế quyết tử mà đến..."

Lời còn chưa dứt đã bị cắt ngang.

"—— Người còn chưa tới đủ, làm sao bắt đầu được đây?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, sắc mặt Yến Trì chợt đổi, vội nhìn theo hướng phát ra âm thanh. Ngay sau đó, các triều thần Đại Tề cũng nhận ra giọng nói, liền bắt đầu xôn xao bàn tán, ghé tai nói nhỏ với nhau.

Người chưa tới mà tiếng đã vang lên trước. Trong lời nói mang theo một luồng khí thế ngông cuồng hống hách đến mức khiến người ta phải nghiến răng nghiến lợi, khiến ai nấy đều phải rướn cổ lên nhìn, chỉ muốn xem kẻ nào dám phô trương ở bối cảnh như thế này.

Đã có binh lính đi trước một bước vén rèm trướng cho người nọ, một đôi giày gấm bước vào. Người tới búi tóc bằng mão ngọc, dáng người thẳng tắp, bờ vai khẽ rung, cởi chiếc áo choàng thêu mây ra, bên trong mặc mãng bào tay hẹp màu đỏ sẫm. Tuy mang gương mặt của quan văn, nhưng y lại toát ra khí chất của một võ tướng.

Người tới không ai khác, chính là cái gai trong thịt của người Tề, cái đinh trong mắt của người Di Nhung, và là người trong lòng của Thác Bạt Yến Trì —— Quý Hoài Chân.

Tên Quý cẩu này vô cùng cợt nhả, cực kỳ ngông cuồng. Y nhìn Lý Mão cười một tiếng kiêu ngạo, uể oải nói: "Điện hạ, đã lâu không gặp."

Đám người Tề đi theo Lý Mão bị cách gọi của Quý Hoài Chân chọc giận. Lý Mão đã tự lập làm vua, đáng lẽ phải gọi là bệ hạ mới đúng!

Đối mặt với sự khiêu khích của Quý Hoài Chân, Lý Mão ngược lại gạt bỏ tị hiềm trước kia mà cất tiếng cười sảng khoái. Cười như vậy rồi, hắn mới lờ mờ toát ra chút dáng vẻ rồng phượng oai phong như hồi còn ở Thượng Kinh năm nào. Cười xong lại xót xa, hắn nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân một hồi lâu, mới nói nhỏ với thị tùng: "Ban tọa."

Quý Hoài Chân lại nói: "Không cần."

Nói xong, y cứ thế tự đi về phía Yến Trì, rồi ngồi xuống bên cạnh cậu.

Sắc mặt người Tề hơi đổi. Quý Hoài Chân thân là người Tề, cho dù mất nước thì ở vào thời khắc thế này cũng nên ngồi cùng với người Tề. Vậy mà y lại ngồi bên cạnh người Di Nhung, quả thật là bội bạc vô nghĩa. Hành động này khiến mọi người bất mãn, ngay cả Quách Phụng Nghi cũng lạnh nhạt nhìn y.

Quý Hoài Chân lại chẳng hề bận tâm. Y nhìn sang phía Yến Trì, thấy cậu đang trừng mắt tức giận nhìn mình, cố nhẫn nhịn không nổi cáu. Yến Trì liền quay sang nói với Mạc Các ở bên cạnh: "Ông đàm phán với Lý Mão trước đi." Tiếp đó, dưới vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, cậu kéo Quý Hoài Chân ra khỏi trướng, đi đến chỗ không người, hạ thấp giọng, nghiến răng nghiến lợi chất vấn: "Trốn ra bằng cách nào?"

Quý Hoài Chân mỉm cười, vỗ nhẹ lên mặt Yến Trì, khẽ nói: "Điện hạ, ngươi cũng không nhìn lại xem chút tâm cơ thủ đoạn đó của mình là do ai dạy dỗ ra. Gạt được Ô Lan chứ làm sao lừa nổi ta."

Yến Trì nhanh chóng phản ứng lại: "Huynh cố ý, cố ý giả vờ bị ta thu phục, để ta buông bỏ cảnh giác."

Quý Hoài Chân chỉ cười chứ không nói.

Kể từ cái đêm Yến Trì giả vờ khuất phục, đồng ý dẫn y cùng rời đi, Quý Hoài Chân đã biết với tính cách bướng bỉnh của Yến Trì, làm sao cậu có thể trơ mắt nhìn y dấn thân vào nguy hiểm, chắc chắn đã chuẩn bị sẵn hậu chiêu. Giống như việc y và Bạch Tuyết phái người nhìn chằm chằm từng hành động của Yến Trì, những nhân thủ thuộc Tiêu Kim đài mà y đưa từ Lâm An tới chắc chắn cũng nằm trong tầm kiểm soát của Yến Trì. Những người này đương nhiên không thể dùng được, nếu không sẽ bứt dây động rừng, một khi bị Yến Trì nhìn thấu thì mọi công sức sẽ đổ sông đổ biển.

Thế nhưng Quý Hoài Chân cũng không phải không có người để dùng... Y vẫn còn một đội nhân mã nằm ngoài thế lực của cả mình và Yến Trì.

"Lục Thập Di rốt cuộc cũng làm được một việc tốt, hắn đã để lại cho ta vài người có thể lấy danh nghĩa thái tử Đại Tề để điều động. Ngày đó ngươi vừa đi, người của ngươi còn chưa kịp đưa ta đến nơi an toàn thì bọn họ đã đi trước một bước cứu ta ra ngoài. Ta còn không dám bám theo quá sát vì sợ bị ngươi phát hiện, suýt chút nữa thì lỡ việc, hiện tại đến đúng lúc lắm."

Quý Hoài Chân nở một nụ cười ranh mãnh: "Điện hạ, thấy sao hả, vào thời khắc quan trọng này, chẳng lẽ ngươi lại muốn trói tay chân ta lại rồi đưa đi lần nữa sao?"

Yến Trì quả thực tức đến sôi máu nhưng lại chẳng biết làm thế nào. Một lát sau, cậu mới bình tĩnh lại, nghiêm túc dặn dò Quý Hoài Chân: "Huynh phải bám sát lấy ta, không được làm chuyện thừa thãi."

Quý Hoài Chân gật đầu nói: "Đương nhiên rồi."

Ánh mắt Yến Trì mang theo vẻ nghi ngờ, tất nhiên cậu sẽ không dễ dàng tin tưởng. Thế nhưng ở vào thời khắc quan trọng thế này, tình thế cũng không cho phép cậu tính toán chuyện khác, chỉ đành âm thầm canh chừng Quý Hoài Chân cho kỹ.

Hai người đi vào trong trướng. Nhìn Quý Hoài Chân đi khập khiễng lên phía trước, Yến Trì vẫn luôn thấp thỏm không yên, chợt cảm thấy cảnh tượng trước mắt dường như đã từng quen biết. Cậu bất chợt nhớ lại chuyện hai năm trước, khi đi theo người này về Thượng Kinh, Lý Mão bày tiệc ở trong phủ, còn bản thân mình lại tự chui đầu vào lưới.

Tình cảnh ngay lúc này chẳng phải là giống y như đúc hay sao?

Quý Hoài Chân, cậu và Lý Mão, vậy mà lại một lần nữa tề tựu cùng nhau.

Bên trong trướng, cuộc nói chuyện giữa Mạc Các và Lý Mão diễn ra không mấy vui vẻ. Lý Mão vô cùng cứng đầu cứng cổ, mềm mỏng hay cứng rắn cũng không chịu nghe. Hắn cứ một mực khăng khăng đòi người Di Nhung phải trả lại Võ Chiêu Đế cùng quần thần Đại Tề trước. Dù đang ở thế của kẻ bại trận, nhưng khí thế lại không hề yếu thế chút nào. Điều này khiến Quách Phụng Nghi nghe mà nơm nớp lo sợ, lão không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Lý Mão, nhưng đối phương lại không hay biết.

Mạc Các vô cùng đau đầu. Thấy Yến Trì quay lại, ông ta mới đứng dậy bàn bạc với cậu.

Một lát sau, Yến Trì xoay người dặn dò thủ hạ vài câu, đã có người quay lưng rời đi để đưa Võ Chiêu Đế đang bị giam giữ tới. Đám người Tề do Lý Mão đứng đầu đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều hiểu hành động này có ý nghĩa gì. Không đợi Lý Mão ra lệnh, bọn họ đã tự giác đứng dậy, mặc kệ là thật tâm hay giả ý, mỗi người đều mang vẻ mặt trang nghiêm, chuẩn bị nghênh đón Võ Chiêu Đế trở về.

Quách Phụng Nghi đứng phía sau Lý Mão, lão không nhịn được bèn đưa ống tay áo lên lau mặt, nước mắt tuôn rơi giàn giụa, trong lòng vô cùng bùi ngùi.

Lão vẫn chưa nhìn rõ cục diện, vẫn cảm thấy việc phục quốc còn hy vọng. Hoàng thất Đại Tề vẫn còn chút huyết mạch là Lý Mão tồn tại, hoàng đế bị kẻ thù bắt đi cũng sắp bình an trở về. Ai có thể nói giây phút trước mắt này không phải là màn đêm cuối cùng trước khi ánh bình minh ló rạng chứ?

Nhưng không biết tại sao, trên mặt Lý Mão lại không hề thấy vẻ nhẹ nhõm, hắn chỉ bình thản nhìn về phía cửa trướng.

Rèm trướng hai bên được vén lên, một bóng người còng lưng bị kẻ khác mượn thế dìu đỡ để kẹp chặt ép bước vào. Trong miệng ông ta lẩm bẩm những lời lẽ hồ đồ, cẩn thận lắng nghe mới biết thì ra là đang chửi rủa Lý Mão. Ngay khi đối phương bước vào trướng, Yến Trì theo bản năng nhìn về phía Quý Hoài Chân, lại thấy ánh mắt y đang trao đổi ánh mắt với Ô Lan. Quý Hoài Chân liền gật đầu một cái mang hàm ý không rõ.

Động tác nọ khẽ khàng đến mức gần như không thể nhận ra, nhưng vẫn bị Yến Trì bắt được, mắt trái cậu giật một cái.

Ngay giây tiếp theo, chỉ thấy Quý Hoài Chân và Yến Trì đồng loạt đập bàn đứng dậy. Người trước ném vỡ chén làm ám hiệu, người sau trực tiếp nhảy qua bàn lao về phía Quý Hoài Chân, nhưng lại bị Ô Lan Ô Lan không nói tiếng nào, lướt lên không trung vung kiếm đâm tới một nhát tránh đi chỗ hiểm, chỉ để tranh thủ cho Quý Hoài Chân một cơ hội xoay xở. Yến Trì giơ đao lên đỡ đòn, có một người liền thừa dịp hỗn loạn, cầm kiếm xẹt qua bên cạnh hai người, lao thẳng về phía Võ Chiêu Đế.

Yến Trì nổi giận quát: "—— Quý Hoài Chân!"

Cậu lập tức xoay người, vươn tay ra định bắt lấy y, nhưng lại bị Ô Lan lao tới bám riết không buông.

Biến cố bất ngờ xảy ra ngay khi Võ Chiêu Đế vừa bước vào trướng. Người Tề có mặt ở đó còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đang định tiến lên hành lễ với Võ Chiêu Đế thì đã thấy người Di Nhung tự nội loạn. Lý Mão thấy Quý Hoài Chân mang theo sát ý ngút trời xách kiếm xông tới thì thầm kêu không ổn, hắn sợ y sẽ làm hỏng chuyện giữa mình và Yến Trì, bèn lập tức ra lệnh: "Ngăn y lại!"

Tiếng nói vừa dứt, đã có người nhận mệnh xông lên, thế nhưng Quý Hoài Chân đã chuẩn bị sẵn từ trước, chẳng cần y phải tự ra tay. Những binh lính Di Nhung nghe lệnh Ô Lan đã tách ra một đội để bảo vệ xung quanh y. Nhân mã của Yến Trì cũng không chịu yếu

thế, trong chớp mắt đã ùa tới bao vây. Thế lực ba bên lao vào hỗn chiến, nhất thời chẳng còn ai rảnh rỗi bận tâm đến Quý Hoài Chân nữa.

Võ Chiêu Đế đầu tóc bù xù ngã bệt xuống đất, ông ta vẫn không biết đại họa đang ập xuống đầu. Thấy cảnh hỗn loạn này, ông ta ngược lại còn ngửa cổ cười lớn điên dại.

Một người lao tới nhào lên trước mặt ông ta, đó là Quách Phụng Nghi chỉ còn trơ lại một nắm xương tàn, dáng người tiều tụy.

Lão giả tuổi đã ngoài bảy mươi ấy ưỡn lồng ngực gầy lên, lão không thể chịu nổi dù chỉ là một cú đá của Quý Hoài Chân, thế nhưng lão lại được ngọn lửa phẫn nộ cùng tấm lòng si tâm phục quốc chống đỡ. Ở vào ranh giới nguy hiểm nhất, lão đã đứng ra, chắn trước mặt Võ Chiêu Đế.

Mũi kiếm của Quý Hoài Chân chĩa nghiêng xuống đất, y đe dọa: "Tránh ra."

Quách Phụng Nghi trợn trừng mắt nhìn Quý Hoài Chân bằng ánh mắt chan chứa bi phẫn: "—— Là, là lão phu đã tin lầm người, ngươi... Quý Hoài Chân ngươi đầu quân cho giặc, phản bội đất nước, chết không tử tế. Cho dù ngươi có lấy được vinh hoa phú quý từ chỗ người Di Nhung, thì con cháu Đại Tề ta... ta cũng sẽ không buông tha cho ngươi!"

Không cần Quý Hoài Chân phải ra tay đuổi, lão đã tức giận đến mức máu trào ngược, phun ra một ngụm máu rồi ngã lăn ra đất ngất lịm đi.

Quý Hoài Chân nhắm mắt lại. Khi y mở ra lần nữa, đôi mắt ấy đã khôi phục thành một vũng nước đọng tĩnh lặng không chút gợn sóng. Y bước qua người Quách Phụng Nghi, tiến thẳng về phía Võ Chiêu Đế. Bàn tay trái khẽ nhấc lên, mũi kiếm nâng cằm Võ Chiêu Đế lên. Xét trên một phương diện nào đó, mọi bi kịch ngày hôm nay đều không thể tách rời khỏi con người đang ở ngay trước mắt này.

Tuy trong lòng vô cùng căm ghét, nhưng bàn tay cầm kiếm của y lại run rẩy không ngừng. Ngay khi Quý Hoài Chân chuẩn bị đâm xuống một kiếm, một bóng người bất ngờ lao ra từ góc chéo, trong khoảnh khắc nhanh như chớp đã hất văng thanh kiếm trong tay y.

Ngoảnh đầu lại nhìn, Ô Lan đang đỏ bừng cả mặt bò dậy từ dưới đất, cậu ta ôm lấy cổ họng ho khùng khục.

Gương mặt phẫn nộ của Thác Bạt Yến Trì đã kề ngay sát trong gang tấc. Cậu khóa chặt tay trái của Quý Hoài Chân, khiến y không thể nhúc nhích thêm được nữa. Yến Trì gằn từng chữ một: "Quý Hoài Chân! Hai người chúng ta đã nói rõ với nhau rồi... Chẳng lẽ huynh lại định gạt ta nữa sao!"

Ai cũng có thể giết Võ Chiêu Đế, nhưng tuyệt đối không thể là Quý Hoài Chân!

Quý Hoài Chân ngẩn ngơ nhìn Yến Trì. Y đột nhiên mỉm cười, lẩm bẩm gọi: "Điện hạ..."

Ngay lúc sau, chỉ thấy bàn tay phải đã lâu không dùng đến của Quý Hoài Chân chợt xoay một cái. Một con dao găm trượt ra khỏi ống tay áo, được y gắng sức nắm chặt lấy. Dưới ánh mắt chấn động không hề phòng bị của Yến Trì, y vung cánh tay lên, dốc cạn toàn bộ sức lực để điều khiển bàn tay phải đang run lẩy bẩy không nghe lời kia, mạnh mẽ vung dao đâm về phía Võ Chiêu Đế đang ở cách đó chưa đầy một sải tay.

Dòng máu nóng hổi trào ra, từng giọt từng giọt đỏ rực bắn tung tóe lên mặt Yến Trì.

Chỉ trong chớp mắt, Võ Chiêu Đế đã co giật ngã vật ra đất, ngừng thở.

Quý đại nhân lòng dạ độc ác, từng phát minh ra vô số cực hình, y đương nhiên biết rõ cách để giết người. Dù tay phải không tiện, cũng chẳng hề cản trở việc y hành hung. Thủ pháp của y sạch sẽ lưu loát, một nhát dao cắm xuống đã không còn sức xoay chuyển đất trời. Cứ như thế, y mượn một dao này tiễn Võ Chiêu Đế ngay trước mặt đám quan viên người Tề, triệt để chém đứt hơn phân nửa giấc mộng phục quốc của họ.

Giây tiếp theo, Mạc Các mang vẻ mặt lạnh lùng, tuyệt tình hạ lệnh: "Quý Hoài Chân giết người trước trận, phá hỏng bang giao hai nước, bắt lấy y, áp giải về Thượng Kinh chờ xét xử."

Quý Hoài Chân lướt nhìn qua Yến Trì, rời mắt về phía Ô Lan. Y vứt bỏ dao găm, đưa tay lau đi vệt máu dính trên nửa khuôn mặt, khẽ mỉm cười với cậu ta.

Ô Lan lập tức hiểu ra ý đồ của y, hốc mắt cậu ta chợt nóng lên. Bất chấp phản ứng của Yến Trì ra sao, cậu ta đã đi đầu xông tới bắt giữ Quý Hoài Chân.

Chapter 129

Nhưng Yến Trì làm sao chịu bó tay chịu trói, cậu lập tức dẫn người chống trả, bảo vệ kín kẽ Quý Hoài Chân ở phía sau.

Lý Mão chợt nhận ra điều gì đó, sắc mặt thay đổi, liền lớn tiếng hạ lệnh: "Bắt lấy Quý Hoài Chân, mau bắt lấy y!"

Nhân mã ba bên lại lao vào hỗn chiến. Giữa lúc lộn xộn, vậy mà Quý Hoài Chân chủ động đi về phía Ô Lan. Yến Trì giận dữ tột độ, nắm chặt lấy tay y. Nhưng cậu không có ba đầu sáu tay, lại phải phân tâm chống đỡ thế đánh giằng co của Ô Lan. Trong tình thế nguy cấp như vậy, làm sao cậu khống chế nổi một người sống sờ sờ như Quý Hoài Chân. Thoáng chốc không xoay xở kịp, tay cậu nới lỏng liền để Quý Hoài Chân chuồn mất.

Yến Trì cố nén vẻ hoảng hốt, lấy lại bình tĩnh, khẽ gọi: "Quý Hoài Chân, huynh qua đây, Ô Lan sẽ không làm hại huynh đâu."

Quý Hoài Chân cười nói: "Ô Lan, kề đao cho vững vào, đừng nghe lời đường mật của điện hạ nhà cậu." Cậu ta đứng sau lưng y, nước mắt giàn giụa, nhưng tay vẫn nắm chặt thanh đao. Cậu ta hết sức dè chừng, vừa sợ lỡ tay làm Quý Hoài Chân bị thương, vừa nơm nớp đề phòng Yến Trì lao tới.

Yến Trì không lên tiếng nữa, lập tức lao mạnh tới.

Hai người kia luống cuống lùi lại, chợt thấy Yến Trì xoay người lướt tới. Sau vài tiếng binh khí va chạm chát chúa, Mạc Cách đã bị Yến Trì tóm gọn. Một thanh khoát đao đúc bằng thép tinh luyện đang kề sát cổ Mạc Cách, tạo thành thế giằng co với Ô Lan.

Ô Lan hoảng hốt kêu lên: "Cha!"

Yến Trì lớn tiếng đe dọa: "Giao Quý Hoài Chân cho ta! Ta sẽ tha cho ông ta."

Mạc Cách vẫn hết sức điềm tĩnh, nói với Yến Trì: "Điện hạ, nếu ngài đã nhẫn tâm thì cứ ra tay đi. Doanh Hoà điện hạ đã ban tử lệnh, dù thế nào cũng phải đưa Quý đại nhân về Thượng Kinh."

Quý Hoài Chân bật cười chen ngang: "Mạc Cách đại nhân cứ yên tâm, cậu ấy sẽ không giết ông đâu."

Yến Trì sa sầm mặt mày, không nói không rằng, đôi mắt nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân. Cậu nhất định sẽ không giết Mạc Cách, nhưng cũng không thả người, bèn giao ngay cho thuộc hạ mang đi giam giữ. Ô Lan dần sinh luống cuống, đôi chút dao động. Chờ lúc đao trong tay cậu ta sắp hạ xuống, Quý Hoài Chân bỗng hét lớn: "Ô Lan!"

Yến Trì vươn một tay về phía Quý Hoài Chân, khẽ khàng bảo: "Huynh qua đây, ta có cách rồi, huynh không cần phải mạo hiểm vậy đâu."

"Ngươi không muốn nửa đời sau phải sống cảnh trốn chui trốn nhủi, nơm nớp lo sợ, ta cũng vậy. Nếu đã không muốn, để ta dốc chút sức mọn cuối cùng này, giành lấy cho điện hạ một làng Bằng Lan, được không?" Quý Hoài Chân khẽ mỉm cười.

Quý đại nhân xưa nay vốn chua ngoa cay nghiệt, ích kỷ tư lợi ấy nay lại hiếm hoi lộ vẻ dịu dàng. Bất chấp đại địch trước mắt, mặc cho thế cục rối ren, y ôn tồn dặn dò: "Tiểu Yến, đừng hành động theo cảm tính, nghe lời ta, ngươi biết ta sẽ không sao mà... Ngươi muốn làm gì thì cứ buông tay làm đi, chuyện thành rồi, chỉ cần ngươi về Thượng Kinh là có thể cứu ta một mạng. Ngươi giấu tài nằm gai nếm mật bao lâu nay, thứ chờ đợi chẳng

phải là một cơ hội hay sao? Giờ cơ hội tới rồi, ngươi chỉ cần đánh cược một phen, nhất định sẽ làm nên đại sự, nhất định sẽ phá vỡ thế cờ này."

Yến Trì ngẩn ngơ nhìn Quý Hoài Chân.

Nụ cười biến mất, trên gương mặt của tên "tù nhân" Quý Hoài Chân chợt hiện lên vẻ quyết đoán sắc lạnh.

"Ô Lan, đi thôi."

Yến Trì không cam tâm từ bỏ. Tuy cậu muốn làm nên chuyện lớn, muốn phá giải thế cờ, nhưng tuyệt đối không muốn trơ mắt nhìn Quý Hoài Chân sa vào hiểm cảnh. Cậu lập tức lao đến định bắt lấy người, nhưng chỉ sượt qua túm được một vạt áo của y. Ngay sau đó, đám phó tướng ùa lên thi nhau can ngăn, khiến cậu chỉ đành trơ mắt nhìn Ô Lan và đám người tiếp ứng đưa Quý Hoài Chân đi mất. Tới lúc vung tay thoát ra được, thì bóng người đã xa tít tắp, chẳng thể đuổi kịp nữa.

Lý Mão hoảng hốt hạ lệnh: "Đuổi theo, đuổi theo tên Ô Lan kia, dù thế nào cũng phải bắt Quý Hoài Chân đưa về đây!"

Yến Trì lại lắc đầu, lẩm bẩm: "Không cần đuổi nữa đâu."

Cậu hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn quanh, rồi rảo bước đến bên thi thể Võ Chiêu đế. Đưa tay sờ thử một cái, biết chẳng thể xoay chuyển trời đất gì nữa, cậu bèn trầm giọng ra lệnh: "Khiêng Quách Phụng Nghi về trướng, gọi quân y đi theo tới chữa trị."

Biến cố ập đến bất ngờ khiến Lý Mão cũng trở tay không kịp. Hắn vội vàng cho lui đám người Tề đang đứng đực ra như phỗng, chỉ còn hắn và Yến Trì ở lại trong trướng.

Lý Mão nhìn chằm chằm thi thể Võ Chiêu đế một lát, đoạn bước tới vuốt cho đôi mắt trợn trừng kia khép lại.

Dù làm hoàng đế nhưng vẫn chẳng có nổi một dáng vẻ đàng hoàng, dường như không gột bỏ được những tháng ngày khúm núm luồn cúi dưới trướng người Thát Đát. Lý Mão ngã bệt xuống đất, tựa sát vào thi thể phụ vương. Hắn dạng hai chân ra, cười khổ não: "Tiêu rồi, thế này là tiêu tùng thật rồi, có điều cái ngôi hoàng đế của ta vốn dĩ cũng chẳng giữ được bao lâu, chẳng qua chỉ như thiêu thân lao vào lửa, chút hồi quang phản chiếu vớt vát mà thôi."

Yến Trì không đáp, hai ngón tay mệt mỏi xoa ấn đường.

Lý Mão lại hỏi: "A Toàn sao rồi?"

"Đã đưa đến nơi an toàn, ở cùng với Bạch Tuyết rồi. Chuyện thành, ta sẽ đưa nó đi."

Lý Mão "ồ" một tiếng, lầm bầm tự nhủ: "Người làm cậu như y, còn lo lắng hơn cả kẻ làm cha là ta đây. Yến Trì điện hạ, giữa ngươi và ta dù có hận thù từ trước, dạo ngươi ở đại lao Thượng Kinh, ta sai người đánh ngươi thừa sống thiếu chết, ngươi cũng đã trả thù, biến ta thành một kẻ tàn phế. Hai ta coi như huề nhau. Chuyện ngươi đảm bảo với ta đêm ở hoàng cung Lâm An kia, có còn tính không?"

"Đương nhiên là tính."

"Được rồi, có lời cam đoan này của ngươi, ta yên tâm rồi. Con người ngươi một lời hứa đáng ngàn vàng, đương nhiên kẻ mở miệng ra toàn lời dối trá như Quý Hoài Chân không thể nào sánh bằng. Sao hai người các người lại đến được với nhau cơ chứ..." Lý Mão bật cười cay đắng. Trông hắn lúc này như kẻ đang mộng du, toát lên vẻ buông xuôi, hiểu được sinh tử vô thường.

Hắn loạng choạng đứng dậy, vén rèm trướng bước ra. Khi quay đầu nhìn Yến Trì, ánh mắt hắn đã hoàn toàn ảm đạm. Hắn trầm giọng nói: "Yến Trì điện hạ, vậy thì bắt đầu thôi."

Yến Trì ngẩng đầu nhìn lại. Bốn mắt chạm nhau, chẳng ai bảo ai mà đều ăn ý trong lòng.

Lý Mão lẩm bẩm một mình rồi cất bước đi ra: "... Nắng bên ngoài đẹp thế này, chẳng biết còn ngắm được mấy lần nữa."

...

Năm Võ Chiêu thứ hai mươi sáu, cuộc đàm phán hoà bình giữa Di Nhung và Đại Tề bên bờ sông Thọ Lễ đổ vỡ. Quý Hoài Chân bán nước cầu vinh, không rõ nghe theo chỉ thị của ai mà lại trảm sát Võ Chiêu đế ngay trước trận, khơi dậy cơn thịnh nộ ngút trời của con dân Đại Tề.

Lý Mão đích thân dẫn dắt ba vạn đại quân thề không chết không thôi. Y hệt như trận Cung Châu năm xưa khi người Thát Đát bị chọc giận, dù thế nào cũng bắt Đại Tề phải giao nộp Lục Thập Di. Nay Lý Mão cũng gây áp lực dù chỉ có chút ít tác dụng lên Di Nhung. Đứng trước nỗi nhục nhã ê chề này, hắn nhất quyết phải đòi lại tên gian nịnh Quý Hoài Chân kia, từ đó mở màn cho một trận chiến vốn đã được định sẵn là lấy trứng chọi đá.

Bách tính nước Tề trong kinh thành hay tin đều phẫn nộ tột cùng, gào thét đòi Di Nhung phải giao nộp Quý cẩu, liên tục gây áp lực lên Doanh Hoà. Rồi nghe tin Yến Trì dẫn quân đi đánh Lý Mão, họ lập tức thay đổi thái độ, chuyển sang lạnh nhạt căm thù thất hoàng tử Di Nhung vốn có chút thiện cảm lúc trước. Hàng vạn người kéo đến vây kín đại lao Thượng Kinh giam giữ Quý Hoài Chân. Tiếng hô hoán dậy đất vang trời đòi xử tử tên gian nịnh họ Quý hòng xoa dịu lòng dân.

Giờ đây, mâu thuẫn giữa người Di Nhung và người Tề đã căng thẳng đến mức chỉ chực chờ bùng nổ.

Ô Lan không những đưa Quý Hoài Chân đi, mà còn mang theo gần phân nửa đại quân, chỉ để lại người của Yến Trì đối đầu với Lý Mão.

Thác Bạt Yến Trì dùng chim ưng truyền thư, đưa một tờ quân lệnh bay về Thượng Kinh. Cậu chẳng những điều động binh mã đang đồn trú tại kinh thành, mà còn triệu tập hai vạn tinh binh mãnh tướng do Tô Hợp đại hãn để lại cho mình, hòng triển khai đợt truy kích cuối cùng nhắm vào quân Tề bên bờ sông Thọ Lễ.

Biết được tin tức, Doanh Hoà lập tức biến sắc, hắn bỗng chốc đánh hơi thấy điều bất thường. Thế nhưng hắn vẫn chưa xưng vương, chẳng thể nào dùng uy quyền đè ép quân lệnh ấy xuống.

Hơn nữa, lý do Yến Trì điều binh lại hết sức danh chính ngôn thuận, thu được sự ủng hộ của các trưởng bối trong gia tộc. Thêm vào đó, điều kiện nghị hoà mang tính khiêu khích mà Lý Mão đưa ra trước kia vốn dĩ đã chọc giận vô số người Di Nhung, nên lúc này ai nấy đều hừng hực căm phẫn, một mực ủng hộ hành động của Yến Trì. Thề phải thừa thắng xông lên, đánh cho Lý Mão không còn mảnh giáp.

Nếu Doanh Hoà ngáng đường vào lúc này, chỉ e hắn sẽ mất sạch lòng tin trong tộc.

Tên thuộc hạ tới bẩm báo thấy sắc mặt Doanh Hoà sa sầm, dường như sắp nổi trận lôi đình, bèn dè dặt dò hỏi: "Điện hạ, có cần cưỡng ép xuất binh đi ngăn chặn không?”

Nếu để nhân mã của Yến Trì hội quân lại, e rằng sẽ dấy lên thế trận phản kích Thượng Kinh.

Doanh Hoà cười gằn một tiếng, trầm giọng đáp trả: "Ngăn chặn? Ngăn cản kiểu gì, lấy lý do gì?" Hắn ngẫm nghĩ một chốc, lại hỏi: "Trong kinh thành còn bao nhiêu nhân mã của chúng ta?"

"Trong kinh có tám vạn. Ba nơi Kim Thủy, Cung Châu, Vấn Dương dồn hết lại, vẫn còn hai vạn binh lực."

"Quý Hoài Chân vẫn cứng đầu không chịu nói gì sao?"

Kể từ khi Ô Lan đưa Quý Hoài Chân về, Doanh Hoà liền hạ lệnh tống y vào đại lao Thượng Kinh. Một là để phòng Yến Trì phái người đến cướp ngục, hai là sợ người Tề làm liều, cử sát thủ tới đoạt mạng Quý Hoài Chân. Ai mà ngờ sau khi về kinh, Quý Hoài Chân lại chẳng hề hé môi nửa lời. Cái miệng y như con trai già ngậm chặt, chẳng ai cạy nổi. Không chịu nhận tội, mà cũng chẳng buồn cãi chày cãi cối.

Doanh Hoà biết y đang đợi ai.

Tên thuộc hạ dò hỏi: "Chúng ta có cần bí mật phái người tới cứu Mạc Cách đại nhân về không?"

Doanh Hoà lắc đầu: "Không cần, chỉ cần Quý Hoài Chân bình an vô sự, Mạc Cách ắt sẽ lành lặn trở về. Ngươi mau đi truyền lệnh, điều hết nhân mã đang đóng ở ba nơi Kim Thủy, Cung Châu, Vấn Dương về đây bảo vệ Thượng Kinh."

Tên thuộc hạ lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Chỉ là Doanh Hoà đâu hay biết, ở bên ngoài Sắc Lặc Xuyên, binh mã của Ngao Vân đang hành quân gấp gáp, che giấu tung tích, đồng loạt đánh úp ba địa điểm này, tạo thành thế gọng kìm nội ứng ngoại hợp với Yến Trì.

Thác Bạt Yến Trì rõ ràng binh cường mã tráng, thủ hạ nắm giữ mấy vạn tinh binh, vốn rành rẽ lối đánh lấy ít địch nhiều. Dù đối đầu với Thát Đát hung tợn tàn nhẫn cũng chẳng mảy may chùn bước, tiếng tăm dụng binh như thần vang xa. Thế mà khi đối phó với đám binh tướng già yếu tàn tật của Lý Mão, thế công của cậu lại nhùng nhằng kéo dài, mãi chẳng hạ được ba vạn quân Tề cỏn con ấy. Tất cả chỉ để chờ đợi tin tức từ phía Ngao Vân.

Mãi đến lúc này, toàn bộ những đường dây sáng tối mà Thác Bạt Yến Trì đã cất công dàn xếp từ trước mới triệt để bùng nổ.

Bên bờ sông Thọ Lễ, trong doanh trại của người Di Nhung, Yến Trì đang thất thần xoay một chiếc nhẫn ban chỉ. Đặt kề tay cậu là tin báo mật do Ô Lan gửi tới, bảo rằng Quý Hoài Chân mọi bề đều ổn thỏa.

Nhưng Yến Trì không hề tin.

Một khi cậu ngang nhiên điều binh đến, thể nào Doanh Hoà cũng sẽ nhìn thấu toàn bộ mưu đồ, tới lúc muốn thu tay cũng đã muộn. Quý Hoài Chân là người quan trọng nhất đời

cậu, làm sao Doanh Hoà chịu buông tha? Chắc chắn hắn sẽ canh phòng cẩn mật, khi cần thiết còn lấy y ra làm con át chủ bài để uy hiếp cậu.

Quý Hoài Chân người đã đi rồi mà vẫn không yên phận, khiến Yến Trì cứ phải nhớ nhung thấp thỏm không thôi.

Phó tướng tiến tới bẩm báo, trầm giọng nói: "Điện hạ, có một người Tề muốn gặp ngài, mạt tướng có cần phái người đuổi đi không?"

"Ai?"

"Họ Quách."

Yến Trì im lặng giây lát, bèn phân phó: "Cho lão vào."

Quách Phụng Nghi vào rồi, nhưng lại là được người ta dùng cáng khiêng vào.

Ngụm máu hôm nọ đã vắt kiệt chút tinh lực cuối cùng của lão. Trải qua mấy ngày trời, cả người lão hệt như ngọn đèn cạn dầu, chỉ thoi thóp giữ lại chút hơi tàn gắng gượng. Hai ngày nay tình trạng lại càng tồi tệ, Lý Mão cắt cử quân y túc trực bên giường, lòng đã chuẩn bị sẵn tâm thế đón nhận cái chết của ân sư. Nào ngờ đêm nay Quách Phụng Nghi bỗng nhiên hồi quang phản chiếu, sức mạnh dâng trào. Đôi bàn tay da bọc xương túm chặt lấy cổ áo Lý Mão, cặp mắt trừng trừng nhìn hắn, nằng nặc đòi gặp thất điện hạ của Di Nhung.

Hai quân vốn đang trong thời khắc giao tranh, yêu cầu này quả thực làm khó người ta, nhưng chẳng rõ vì sao Lý Mão lại gật đầu ưng thuận, tự tay sai người đưa Quách Phụng

Nghi tới doanh trại của Yến Trì.

Thấy lão hành động bất tiện, Yến Trì liền cúi người, cung kính quỳ gối trước mặt lão già này, rồi cho lui hết thảy mọi người xung quanh.

Quách Phụng Nghi đang trong cơn mê man, vừa thấy Yến Trì, hai mắt lão chợt sáng rực. Lão vươn tay túm chặt lấy cổ áo cậu, rặn từng chữ một: "Ngươi, ngươi... ngươi cũng bị y lừa rồi."

Yến Trì rũ mi, không hề chen lời. Cậu thừa hiểu "y" trong miệng Quách Phụng Nghi ám chỉ ai.

"... Lục Tranh, cái ngày Lục Tranh bị bắt đi, ta, ta cũng có mặt ở đó. Người của ông ấy tìm đến ta, nói, nói mọi chuyện đều do Quý Hoài Chân ngậm máu phun người. Chỉ, chỉ vì Lục đại nhân tới Thượng Kinh trước chúng ta, ở, ở bên cạnh đại ca ngươi, đã tìm ra chứng cứ Quý Hoài Chân, cấu, cấu kết với Doanh Hoà, vu oan... Tô Hợp đại hãn. Cho nên, Quý Hoài Chân mới muốn, giết người diệt khẩu."

"Hôm đó, hôm đó ở gác Phương Phỉ Tẫn, chúng ta, chúng ta tìm Quý Hoài Chân, là dùng, dùng tiền tài mua chuộc, muốn y, làm cầu nối, liên lạc với Lục Tranh, cứu, cứu bệ hạ ra. Là, là ta đã tạo cơ hội, để Quý Hoài Chân hãm hại Lục đại nhân. Tên Quý Hoài Chân đó... y..."

Quách Phụng Nghi thở dốc từng hơi mạnh, toàn thân run rẩy như cầy sấy. Kẻ sắp gần đất xa trời ấy chẳng biết lấy đâu ra sức mạnh, bám víu lấy Yến Trì như đang tóm lấy cọng rơm cứu mạng, ghì chặt khiến cậu không thể nào cựa quậy: "Y bội tín bội nghĩa... đầu quân cho địch, phản bội quốc gia, hãm hại... hãm hại trung lương. Đây, đây vốn dĩ là chuyện, chuyện nội bộ của người Tề bọn ta, nhưng, nhưng y lại lợi dụng ngươi, mượn thân phận của y cùng, cùng Lục Thập Di, để lừa gạt ngươi, dụ dỗ ngươi đưa y trốn khỏi Lâm An, sau lưng lại, lại ra tay ám hại phụ thân ngươi."

Ẩn ý đằng sau, chính là lão muốn lật tẩy bí mật này cho Thác Bạt Yến Trì ngay trước lúc lâm chung, nhằm mượn dao giết người, đẩy Quý Hoài Chân vào chỗ chết không toàn thây.

Yến Trì im lặng một thoáng, lại hỏi: "Quách đại nhân, tin tức này ông còn nói với ai nữa không?"

Quách Phụng Nghi thoi thóp đáp lời: "Lý Mão."

Lúc ngước lên, lão chợt bắt gặp một chút bi mẫn thoáng qua trong mắt Yến Trì. Quách Phụng Nghi sững sờ, cố nặn ra từng chữ: "Có, có sao không?"

Kẻ sức tàn lực kiệt này, sâu thẳm trong đôi mắt vẫn bùng cháy chút cố chấp cuối cùng của một tấm lòng tận trung báo quốc, muốn trừ gian diệt ác.

Rốt cuộc, Yến Trì cũng không đành lòng, cậu trầm giọng nói: "Quách đại nhân... Quý Hoài Chân và Lục Thập Di từ nhỏ đã hoán đổi thân phận dưới sự sắp đặt của Võ Chiêu đế. Người đến Sắc Lặc Xuyên nghị hoà, kết duyên phu thê với ta, chính là Quý Hoài Chân. Thê tử kết tóc của ta xưa nay chưa từng là ai khác, lúc ta bị vây hãm trong hoàng cung Lâm An, người ta muốn cứu, người ta cất công tìm kiếm, trước sau cũng chỉ có một mình Quý Hoài Chân."

Quách Phụng Nghi lặng đi mất một lúc, đoạn bỗng thốt lên một tiếng kêu kinh hãi ngắn ngủi kỳ quái từ trong cổ họng.

"Tại, tại sao..."

"Đây chính là thủ đoạn răn đe, giám sát triều thần của Võ Chiêu đế. Tấm lòng trung quân mà ông biểu lộ trước mặt 'Lục Thập Di' sẽ được Quý Hoài Chân tâu cặn kẽ lại với ông ta. Tương tự thế, hễ có bè lũ nghịch tặc ngưu tầm ngưu, mã tầm mã rắp tâm tạo phản, lén lút qua lại với Quý gia, thì cũng sẽ bị Lục Thập Di báo cáo cho bệ hạ. Lục Tranh vốn đã biết trước mưu kế của Quý Hoài Chân, hai người họ đã sớm bàn tính đâu vào đấy rồi. Quý Hoài Chân giết Võ Chiêu đế là vì ta, còn Lục Tranh cam tâm tình nguyện nhận tội, là để cứu lấy đứa con Lục Thập Di của ông ấy."

Yến Trì khựng lại một thoáng, thở dài trĩu nặng, hạ giọng nói tiếp: "Vài ngày nữa, Lý Mão sẽ đầu hàng. Lần này hắn đến đây, vốn chẳng phải để đón Võ Chiêu đế về, mà là để đổi lấy một chút sống sót mong manh cho bá quan văn võ triều Tề, cho con dân Đại Tề. Hơn ai hết, Lý Mão thừa biết rằng, Đại Tề sớm muộn gì cũng bại vong."

Trong trướng rơi vào yên lặng.

"... Ngờ đâu, ngờ đâu chẳng một ai, muốn, muốn phục quốc." Quách Phụng Nghi trợn trừng hai mắt, ngửa mặt cười to hai tiếng, rồi chợt cất cao giọng xé ruột xé gan: "Bệ hạ!!!"

Âm thanh chưa dứt, đôi mắt ngập tràn oán hận, không cam lòng kia đã mất sạch ánh sáng, ôm hận mà chết.

Yến Trì im lặng thật lâu. Cậu vươn tay, vuốt mắt cho lão.

Ba ngày sau, Lý Mão cởi giáp đầu hàng, bị áp giải về Thượng Kinh.

Năm Võ Chiêu thứ hai mươi sáu, đạo quân cuối cùng của Đại Tề bị Di Nhung bao vây gắt gao bên bờ sông Thọ Lễ. Thác Bạt Yến Trì hạ lệnh biệt đãi tù binh, ba vạn quân Tề bình an vô sự, chẳng bao lâu sau Lâm An liền bị hạ, đến nước này Đại Tề hoàn toàn diệt quốc.

Bên trong đại lao Thượng Kinh, Quý Hoài Chân mơ màng thẫn thờ. Y cúi gằm mặt buồn chán cùng cực, ánh mắt cắm chặt vào mấy cái móng tay. Có con chuột nhắt thoắt cái lướt qua chân y, liền bị y giương chân đá bay đi.

Y chẳng nhớ mình đã kẹt ở chốn này bao nhiêu ngày rồi. Lúc đầu y còn tính toán, về sau lại chẳng thèm bận tâm đếm nữa. Phòng giam này coi như cũng tươm tất, chí ít cũng có cái cửa sổ đón ánh sáng, chẳng tối tăm ẩm mốc như căn buồng từng giam Yến Trì. Xem ra Doanh Hoà cũng không đến nỗi bạc đãi y.

Nơi cuối hành lang bỗng vang lên tiếng động. Một kẻ mang dáng vẻ điên khùng, vừa cười sằng sặc vừa bị giải vào trong, oang oang cái miệng: "Quý đại nhân! Ta tới bầu bạn với ngài đây!"

Vừa nghe thấy chất giọng quen thuộc ấy, Quý Hoài Chân liền nhận ra ngay, bất giác bật cười. Y bám vào song sắt, vươn cổ ra ngoài nhòm ngó. Từ lúc bị tống vào đây y chưa nói một lời nào, nay định mở miệng lên tiếng, đôi môi lại chỉ há ra khép lại, chẳng bật nổi chút âm thanh.

Quý Hoài Chân vội nuốt nước bọt, khản đặc cất tiếng gọi: "Lý Mão?"

Một người bận bộ y phục tù nhân màu trắng xám, tay chân mang cùm kẹp xích, bị đẩy vào căn buồng sát vách Quý Hoài Chân. Khoảnh khắc chạm mắt nhau, Quý Hoài Chân buông giọng cợt nhả: "Chờ mãi cuối cùng cũng ngóng được bệ hạ tới rồi."

Lý Mão phì cười: "Người nhà ngươi ngày đêm nhung nhớ, đâu chỉ có mình ta chứ." Hắn chu mỏ, ý bảo Quý Hoài Chân nhìn ra đằng sau.

"Hả?"

Quý Hoài Chân trong bộ dạng lếch thếch lôi thôi, đầu tóc rũ rượi quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một bóng người đi ngược sáng bước tới, mình khoác kim giáp xâu chuỗi, ôm trước ngực chiếc mũ giáp hình đầu lang sói. Dẫu phong trần mỏi mệt là thế, người nọ vẫn khó cất giấu đi nét mặt tuấn mỹ rạng ngời, trông hoàn toàn đối lập với chốn đại lao Thượng Kinh bẩn thỉu nhơ nhuốc này.

Bám sát gót cậu còn có mấy người, bấy nhiêu đều là thủ hạ của Doanh Hoà, kèm theo cả vài đại thần Di Nhung.

Trên tay bọn họ cầm theo đủ loại hình cụ, giấy bút, ra vẻ chuẩn bị thẩm vấn Quý Hoài Chân đến cùng.

Quý Hoài Chân lờ mờ nhận ra điều gì, chợt nở một nụ cười ngờ nghệch. Y đảo mắt quét một vòng quanh phòng giam, lẩm bẩm: "Thưởng thiện phạt ác, đúng ý ta đây..."

Chapter 130

Lý Mão thấy vậy, đứng bên cạnh cười nói: "Ha ha ha, Quý Hoài Chân, Quý đại nhân, đúng là sông có khúc, người có lúc mà!"

Quý Hoài Chân không để ý đến lời giậu đổ bìm leo của Lý Mão, y chỉ ngây người nhìn chằm chằm Yến Trì.

Thác Bạt Yến Trì cũng nhìn sang, khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, cả hai nhất thời đều không nói nên lời. Mới chỉ một tháng không gặp, Yến Trì đã trông tiều tụy đi nhiều, cằm lún phún râu xanh, chắc hẳn cậu đã ngày đêm gấp rút chạy về, thậm chí chẳng kịp thu xếp dọn dẹp bản thân cho đàng hoàng, áo giáp cũng chưa kịp cởi mà đã lao thẳng tới đại lao Thượng Kinh.

Thế nhưng, cho dù cậu có nhếch nhác đến đâu thì trông vẫn còn tốt hơn Quý Hoài Chân rất nhiều.

Vì Quý đại nhân kia tiều tụy héo hon, hai má hóp lại, chẳng còn chút thần thái nào, hai cân thịt vất vả lắm mới được Yến Trì nuôi béo lên sau khi trùng phùng giờ lại tiêu tan hết, cả người y chỉ còn thoi thóp nhờ một hơi tàn, dựa vào một chấp niệm để níu giữ —— y phải cố gắng bám trụ cho đến khi Yến Trì chiến thắng trở về.

Quý Hoài Chân cười với vẻ cợt nhả: "Đánh thắng rồi à?"

Lời này rõ ràng là biết rồi mà còn cố hỏi, đến Lý Mão cũng bị bắt sống đưa về Thượng Kinh thì làm sao mà thua được?

Yến Trì không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân. Một lúc sau, cậu ngoảnh lại nói với mấy đại thần Di Nhung: "Các ngươi lui ra đi, ta sẽ thẩm vấn y một mình."

Mấy người kia đưa mắt nhìn nhau, một người hành lễ với Yến Trì, lên tiếng nhắc nhở: "Kẻ này không thể dễ dàng buông tha, y đã giết chết hoàng đế của bọn họ ngay trước mặt bá quan văn võ Đại Tề, hành vi khiêu khích này ác liệt đến cực điểm. Hiện tại người Tề đang rất bất mãn, nếu không cho bọn họ một lời giải thích, e rằng sẽ gây ra bạo động."

Yến Trì còn chưa kịp nói gì thì Quý Hoài Chân đã uể oải cười một tiếng, chen ngang: "Các vị đại nhân cứ yên tâm, ta nhất định sẽ khai báo rành rọt mọi chuyện, để các vị gán cho ta vài cái tội danh đủ để xoa dịu lòng dân."

Lời vừa dứt, sắc mặt Yến Trì thoáng chốc sầm xuống, liếc nhìn về phía Quý Hoài Chân mấy cái.

Đám người Di Nhung đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều từng nếm sự lợi hại của khúc xương xẩu Quý Hoài Chân này. Trong suốt một tháng qua, cho dù họ có khuyên can, uy hiếp hay dụ dỗ thế nào đi chăng nữa, y cũng dứt khoát không chịu nhận tội khai báo, thậm chí nửa chữ cũng không thèm nói. Trớ trêu thay, Doanh Hoà lại hạ lệnh không được dùng cực hình bức cung, quả thực khiến người ta hết cách, chỉ biết nghiến răng căm tức. Sao hôm nay thất điện hạ vừa mới về, y đã thay tâm đổi tính, nói liến thoắng không ngừng thế này.

"Tất cả lui ra, ta tự có chừng mực." Yến Trì lại quay đầu, nói với mấy kẻ được Doanh Hoà phái tới: "Các ngươi ở lại."

Lý Mão đứng bên cạnh nãy giờ đã xem được không ít trò cười, hắn cợt nhả: "Quý đại nhân, sao bất cứ là ai làm hoàng đế, ngươi luôn là người bị người ta đòi đánh đòi giết thế nhỉ."

Vài đại thần Di Nhung cáo lui, chỉ để lại Yến Trì và người của Doanh Hoà ở đây. Thấy vẻ mặt Yến Trì lạnh lùng nhưng lại chẳng hề ra lệnh, bọn họ nhất thời không biết làm sao cho phải, đành mở cửa ngục, định theo lệ thường dùng hình tra khảo Quý Hoài Chân. Tay của một người vừa chạm vào ống tay áo Quý Hoài Chân thì đã nghe Yến Trì gằn giọng: "Ngươi muốn làm gì?"

Chỉ một câu hỏi đơn giản, nhưng lại không giấu nổi giọng điệu lạnh lẽo đáng sợ. Kẻ đó kinh ngạc quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt kìm nén lửa giận của Yến Trì, trong lòng chợt rét run, không dám động đến Quý Hoài Chân nữa.

"Dọa hắn làm gì." Quý Hoài Chân đứng mỏi chân, bèn ngồi phệt xuống đất, ngước nhìn Yến Trì, cười hỏi: "Đánh xong rồi à?"

Yến Trì đáp: "Đánh xong rồi."

"Người của ngươi đâu?"

"Đang đóng quân ở biên giới Thượng Kinh. Người của ta, cộng thêm người của phụ vương, có tất cả sáu vạn, còn có hai vạn người do Ngao Vân để lại lúc trước. Y lại điều binh từ Sắc Lặc Xuyên, đang áp sát ba nơi Cung Châu, Kim Thủy và Vấn Dương, đã đánh chiếm thành công rồi. Đại ca đã điều toàn bộ binh lực từ ba nơi này về phòng thủ Thượng Kinh."

"Tốt lắm." Quý Hoài Chân gật đầu, sau đó bật cười: "Bây giờ chỉ cần ngươi hạ lệnh là có thể bao vây Thượng Kinh. Có người của Ngao Vân chặn ở ba nơi này, đại ca của ngươi hiển nhiên không thể điều viện binh từ Sắc Lặc Xuyên tới, nhưng thực lực hai người ngang ngửa nhau, trận chiến này ắt hẳn không chết không ngừng. Sau trận chiến ở tiệc mừng thọ, người Tề sẽ không còn hướng về phía ngươi nữa, nhưng số người Di

Nhưng ủng hộ ngươi lại nhiều hơn. Doanh Hoà chắc chắn không thể ngờ ngươi lại đập nồi dìm thuyền như vậy." Y ngẩng đầu lên, bốn mắt chạm nhau với Yến Trì, bùi ngùi nói: "Tiểu Yến, ngươi sắp làm hoàng đế rồi."

Yến Trì không nói một lời.

Quý Hoài Chân lại cười khẽ, bám tường đứng dậy, nhìn về phía đám người của Doanh Hoà, hờ hững nói: "Nghe cho kỹ, và cũng nhớ cho kỹ đây."

"Quý Hoài Chân ta, kết bè kết phái, dối trên lừa dưới, đầu quân phản quốc, cấu kết với ngoại tộc, bức hại trung lương Đại Tề, lạm quyền mưu lợi cá nhân, những nhiễu làm trái pháp luật." Từng câu từng chữ của y đều vô cùng rõ ràng, y vừa nói vừa cười.

"Lạm quyền mưu lợi, những nhiễu làm bậy, là do ta nhận hối lộ của đám người Quách Phụng Nghi. Tàn hại trung lương, là do ta nghe lệnh Doanh Hoà bày mưu ám sát Võ Chiêu đế, ám sát không thành, để giữ mạng ta bèn đổ tội cho Lục Tranh, một là vì ta và ông ta có thù cũ, hai là vì trong tay ông ta nắm giữ bằng chứng ta thông đồng với Doanh Hoà, âm thầm hãm hại Tô Hợp đại hãn."

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt kẻ thẩm vấn lập tức biến đổi dữ dội.

Tô Hợp đại hãn có uy vọng rất cao trong tộc, gần như được tôn sùng là thần thánh. Chỉ vỏn vẹn mười mấy năm, ông đã dẫn dắt mười chín bộ lạc thảo nguyên đánh hạ cơ nghiệp như ngày nay, chiếm lĩnh một nửa giang sơn Đại Tề. Tuy đã qua đời nhưng ông vẫn còn không ít người đi theo. Nếu chuyện này là thật, mười chín bộ lạc thảo nguyên làm sao có thể dung túng cho một kẻ giết cha lên ngôi hoàng đế!

Cho dù Doanh Hoà có thủ đoạn đanh thép quyết đoán đi chăng nữa thì làm sao có thể bịt miệng được tất cả mọi người!

Hơn nữa, trong kinh thành từ lâu đã có lời đồn đại rằng cái chết của Tô Hợp đại hãn có liên quan mật thiết đến Quý Hoài Chân. Lúc bấy giờ tin tức vừa lọt ra ngoài, tên Quý cẩu này đã thẹn quá hóa giận, đích thân dẫn người đến tận cửa bắt bớ.

"Bằng... bằng chứng gì?" Kẻ đó dè dặt hỏi một câu, không nhịn được liếc nhìn Yến Trì ở bên cạnh. Nếu Doanh Hoà ngã ngựa, người đang đứng cạnh hắn đây chính là hoàng đế tương lai.

Yến Trì không nhận ra ánh mắt của người bên cạnh nhìn mình đã thay đổi, cậu chỉ lẳng lặng nhìn Quý Hoài Chân, muốn nghe y nói rõ ngọn ngành mọi chuyện.

"Lục đại nhân Lục Tranh đã tới Thượng Kinh sớm hơn những người Tề khác, luôn được Doanh Hoà coi là khách quý. Khi ta vẫn còn ở Lâm An, ta đã thông đồng quân tình với Doanh Hoà, luôn báo cáo kế hoạch tác chiến hành quân của thất điện hạ Di Nhung cho hắn ta, trong ứng ngoài hợp với hắn, từng bước dụ dỗ nhân mã của Yến Trì và Tô Hợp đại hãn rơi vào bẫy. Chuyện này xui xẻo thay lại bị Lục Tranh phát hiện, tất nhiên ta sẽ không để ông ta sống. Ngoài ra, để tự bảo vệ mình, ta chưa từng tiêu hủy những bức mật thư qua lại, mà giấu cùng với tiền bạc nhận từ đám người Quách Phụng Nghi trong phòng dành cho khách ở Quý phủ. Các ngươi phái người đến khám xét là có thể tìm thấy, cả tiền và thư đều ở đó."

Lý Mão lắng nghe ở bên cạnh với vẻ đăm chiêu, hắn đột nhiên liếc nhìn Yến Trì, rồi lại nhìn Quý Hoài Chân, sau đó nhăn nhở cười chen vào: "Quý gia và Lục gia xưa nay không ưa gì nhau, chuyện này người Đại Tề ta ai ai cũng biết, Lục đại nhân sao có thể khoanh tay chờ chết. Nô bộc của ông ấy đã lén báo chuyện này cho trung thần Đại Tề là Quách Phụng Nghi từ lâu rồi. Quách đại nhân lại nói chuyện này cho ta, còn mấy người nữa cũng biết chuyện, đều có thể làm nhân chứng. Haha, mỗi nhà mỗi cảnh, hóa ra người Di Nhung các ngươi vì muốn thượng vị cũng phải khử luôn cha ruột của mình, hahaha, đúng là mở mang tầm mắt."

Nói xong, hắn lại nháy mắt ra hiệu với Quý Hoài Chân: "Quý đại nhân đã muốn giết hoàng đế, sao không lén lút mà giết, cứ phải giết ngay trước trận, ngay trước mặt người Tề cơ chứ? Ngươi có biết một nhát dao đó của ngươi đã làm nhụt chí bao nhiêu người, chuốc lấy thù hận của bao nhiêu người không? Ba vạn tướng sĩ Đại Tề ta, tất cả chỉ vì một nhát dao của ngươi mà đổ sông đổ bể cả rồi!"

"Tại sao cứ phải giết ngay trước mặt người Tề à? Vì đương nhiên đó là chủ ý của Doanh Hoà. Trên người thất điện hạ Di Nhung này chảy dòng máu của người Tề, người Tề hiển nhiên thấy thân thiết với cậu ấy. Doanh Hoà muốn lên ngôi hoàng đế thì đương nhiên phải tìm cơ hội gây ra xích mích giữa thất điện hạ và người Tề mới được."

Quý Hoài Chân kẻ tung người hứng với hắn, cười ha hả, cứ như thể lại trở về cái dáng vẻ phong lưu của một gã công tử bột làm loạn ở Thượng Kinh năm xưa.

"Doanh Hoà bất nhân bất nghĩa, muốn qua cầu rút ván. Ta nghe theo lệnh của hắn, làm việc cho hắn, bây giờ hắn lại muốn lôi ta ra để xoa dịu nỗi phẫn nộ của dân chúng, sao ta có thể cam tâm cho được. Con chó điên là ta đây nhất định phải cắn hắn, kéo hắn xuống nước cùng luôn!" Quý Hoài Chân cười uể oải, phô bày sự gian xảo giảo hoạt một cách quang minh chính đại.

Kẻ thẩm vấn toát mồ hôi hột, bị bí mật động trời này đè nén đến mức thở không nổi. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Thượng Kinh ắt hẳn sẽ long trời lở đất.

Đúng lúc này, cuối cùng Yến Trì cũng lên tiếng, cậu nhìn sang mấy người đó, bình tĩnh nói: "Đều nghe rõ rồi chứ? Đều ghi nhớ hết rồi chứ?"

Đám người vội vàng gật đầu lia lịa.

Yến Trì lại nói: "Về bẩm báo đi."

Từng người đều khiếp đảm tột độ, bộ dạng như sắp sợ đến mức tè ra quần, khiến Quý Hoài Chân và Lý Mão cười như điên dại.

Quý Hoài Chân cười đến ứa nước mắt, ôm bụng gập người lại, đầu tóc rũ rượi, dáng vẻ tựa như kẻ điên.

Có người đang bước từng bước tiến về phía y, qua mái tóc rối bù rủ xuống, y gượng gạo nhìn thấy một đôi giày chiến bám đầy bùn đất và vết máu. Tiếng cười của Quý Hoài Chân nhỏ dần, ánh mắt y men theo đôi giày này nhìn lên trên, lướt qua đôi chân thon dài thẳng tắp của Yến Trì, lướt qua vòng eo hẹp của cậu, lướt qua đôi cánh tay luôn ôm ấp và bao bọc lấy y.

Ánh mắt y dừng lại trên khuôn mặt Yến Trì, ngắm nhìn đôi mắt tuyệt đẹp này của cậu, nhớ lại lần đầu gặp gỡ tại Quý phủ Thượng Kinh năm ấy, nhớ lại lúc gặp lại tại Hồng Tụ Thiêm Hương ở Phần Châu, vẻ động lòng người khó giấu nổi tâm tư thiếu niên của Yến Trì.

Quý Hoài Chân không cười nữa.

Y khẽ nói: "Tiểu Yến, ngươi sắp làm hoàng đế rồi."

Yến Trì bước từng bước tới gần, đến khi kề sát Quý Hoài Chân, trong mắt cậu đã đẫm lệ, cậu nghẹn ngào thốt lên: "Huynh sớm đã liệu trước sẽ có ngày này, lấy bản thân làm con cờ, gài bẫy đại ca ta để quyết sống chết với huynh ấy, thế nên mới không muốn cho ai biết người thành thân với ta ở Sắc Lặc Xuyên chính là huynh. Huynh muốn ta khôn ngoan biết giữ mình, không muốn có liên hệ gì với ta, nhưng đường lui của huynh thì sao, đường lui của chính huynh thì sao? Huynh có biết bây giờ ai cũng muốn đại ca ta xử lý huynh, thêm cả chuyện của cha ta nữa, huynh không muốn sống nữa sao?"

Quý Hoài Chân im lặng rất lâu, rồi mới khẽ nói: "Nếu đã định sẵn phải dùng cách cực đoan như vậy mới có thể giữ được mạng cho ngươi và A Toàn, tại sao lại không được? Một cái mạng quèn mà thôi, mất thì mất."

Bàn tay buông thõng bên hông của Yến Trì siết chặt lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay, rướm cả máu.

Quý Hoài Chân lại hỏi: "... Làng Bằng Lan mà ta giành được cho ngươi, có đủ bù đắp lại những khổ sở ngươi phải chịu đựng ở đại lao Thượng Kinh chưa?"

"Ta chẳng có gì cả, cũng chẳng ai dạy ta cách yêu thương người khác... Chỉ đành liều cái mạng quèn này, đây là những gì đại nhân nhà ngươi có thể cho ngươi rồi."

Nước mắt Yến Trì tuôn rơi, đôi mắt đỏ hoe, cậu lạnh lùng nhìn y không nói một lời, đột ngột quay lưng bước đi.

Quý Hoài Chân ngẩn ngơ nhìn theo, cho đến khi bóng dáng cậu biến mất nơi cuối hành lang, không còn thấy được nữa, y mới thu lại ánh nhìn lạc lõng, lúc này mới cảm nhận được cơn đau nhức giữa hai chân, bèn từ từ ngồi phệt trở lại xuống đất.

Lý Mão áp sát mặt vào cửa ngục, ép đến mức mặt nhăn cả thịt, hắn bỗng mỉm cười, hỏi: "Lần sau gặp lại tiểu tử này, có phải sẽ phải gọi hắn là bệ hạ rồi không."

Quý Hoài Chân không đáp, Lý Mão lại tự lẩm bẩm: "Chiêu ngọc nát ngói tan này của ngươi quả thực đủ ác độc đó Quý đại nhân. Ta mà là Doanh Hoà thì tuyệt đối không dám dây vào ngươi, thế mà chẳng màng đến tính mạng của mình, ngươi cũng phải kéo Doanh Hoà xuống nước cho bằng được... Giết cha là chuyện trời đánh thánh vật, nếu cha hắn là

một tên thùng rỗng kêu to như cha ta thì cũng thôi đi, đằng này lại là Tô Hợp đại hãn. Tin tức vừa lan ra, cho dù Thác Bạt Yến Trì không tranh giành ngôi vị với hắn, cái chức hoàng đế này của Doanh Hoà cũng chẳng ngồi vững được đâu, trừ khi hắn thảm sát một nửa trong bốn mươi chín bộ lạc thảo nguyên. Cơ mà nếu Yến Trì thực sự lấy chuyện này ra uy hiếp ca ca mình, ngươi cũng không sống nổi nữa đâu."

Lý Mão hơi do dự, lại nói: "... Tiểu tử này liệu có ngốc đến mức bỏ mặc ngai vàng không cần chứ?" Hắn nhìn Quý Hoài Chân từ đầu đến chân một lượt, "Bản thân ngươi đã vốn không sống nổi rồi, người Tề đã kêu gào đòi giết ngươi, còn sợ gì người Di Nhung nữa sao? Ngươi mà không chết, chuyện này không xong đâu."

Quý Hoài Chân khẽ nói: "Nói nhiều quá, Quý Hoài Chân ta khuấy đảo triều đường ngần ấy năm, còn cần ngươi phải dạy ta cách dọn dẹp tàn cuộc sao?"

Y nằm bẹp xuống đất, cào vội mớ rơm rạ phủ lên người xem như chăn đệm, đôi mắt cứ đờ đẫn nhìn về phía trước.

Lý Mão vẫn còn lải nhải không ngừng, hắn đã bắt đầu có chút điên loạn, thì thào nói: "... Đó là ngôi vị hoàng đế đấy, biết bao nhiêu kẻ có tranh đến sứt đầu mẻ trán cũng chẳng có được."

"Lão Quý? Quý đại nhân, sao ngươi không nói gì nữa, ngủ rồi à? Thế mà ngươi cũng ngủ được sao?"

Lý Mão vươn dài cổ ngó sang, mặt áp chặt vào song sắt ngăn cách giữa hai phòng giam, lại in thêm một vết hằn. Vẻ mặt hắn cổ quái, liến thoắng không ngừng, thế nhưng chẳng nhận được bất cứ lời đáp nào từ Quý Hoài Chân. Quý Hoài Chân cứ nằm mở trừng mắt trên mặt đất như thế, lắng nghe tiếng cằn nhằn của Lý Mão rồi thiếp đi lúc nào không hay. Trong giấc mộng, người người qua lại tấp nập. Không biết y đã ngủ bao lâu, chợt có hòn sỏi nhỏ ném trúng trán.

Quý Hoài Chân uể oải trở mình ngồi dậy, nhìn sang Lý Mão ở phòng đối diện.

"Sao thế?"

Lý Mão chỉ vào y, hả hê chế nhạo: "Quý Hoài Chân, ngươi nói mớ rồi Quý Hoài Chân!"

Quý Hoài Chân sửng sốt: "Ta nói gì cơ?"

"Ngươi đang gọi Tam Hỉ đấy!"

Chapter 131

Ngay tối hôm đó, vài thi thể được khiêng ra từ phủ Doanh Hoà.

Gió lạnh thổi tới, lật tung một góc chiếc chiếu rách, gương mặt của một người ngoẹo sang, chính là kẻ ban ngày đã theo Yến Trì thẩm vấn Quý Hoài Chân.

Thượng Kinh lại đổ một cơn mưa.

Cơn mưa dầm dề dai dẳng, rả rích tuôn rơi, nhuốm hơi ẩm lên vạn vật. Mới đến giờ Thân mà trời đã tối sầm, mưa thỉnh thoảng tạnh, nhưng bầu trời vẫn âm u, lát sau lại tiếp tục rơi.

Lục Thập Di ngồi xổm giữa sân, tay cầm nhành cây ướt sũng khều một con giun đất dưới nền. Một bóng đen phủ xuống trên đỉnh đầu, Lục Thập Di ngơ ngác ngẩng lên, thấy là Yến Trì thì lại cười ngây ngô.

Yến Trì nói: "Mưa sắp rơi nữa rồi, ngươi vào nhà đi."

Lục Thập Di không lên tiếng, giẫm một cái lên con giun dở sống dở chết kia, rồi quay người bỏ chạy.

Yến Trì cất bước đi vào trong nhà.

Trong nhà, một người đang đứng trước bình phong.

Bình phong ấy vốn là một tấm bản đồ da cừu, lấy Thượng Kinh làm trung tâm, bao trùm địa thế các thành quách xung quanh. Doanh Hoà không nói một lời, dùng bút son khoanh lại vài chỗ. Yến Trì ngẩng đầu nhìn, thấy những nơi bị hắn khoanh tròn là địa điểm đóng quân của mình và Ngao Vân, đang tạo thành thế phản công, bao vây Thượng Kinh ở giữa.

Cho dù Yến Trì và Ngao Vân chiếm ưu thế về địa hình, nhưng một khi khai chiến, chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương, xác chết đầy đồng. Giữa Yến Trì và Doanh Hoà, rốt cuộc ai thắng ai bại, chẳng ai có thể nói chắc.

Doanh Hoà không ngoảnh đầu lại, bình tĩnh hỏi: "Về rồi à?"

Yến Trì im lặng không nói, móc ra một bức thư đặt lên án thư.

Doanh Hoà ngước mắt nhìn, rồi nhanh chóng rời tầm mắt đi. Hắn ngồi trước án, chậm rãi thở ra, chỉ liếc qua một cái đã nhận ra nét chữ bên trên. Đừng nói người khác, ngay cả chính hắn nhìn vào cũng phải mất một lúc để nhận định, kẻ giả mạo chắc chắn phải ghi nhớ nằm lòng cách hắn cầm bút đi nét thì mới có thể lấy giả làm thật đến mức này. Bức thư mà Yến Trì mang đến dùng danh nghĩa và giọng điệu của hắn để ra lệnh cho Quý Hoài Chân, sai y tìm mọi cách giữ chân Yến Trì ở địa phận Lâm An, chờ đợi binh mã của Hồng Như.

Bức thư này nếu để người khác nhìn thấy, tuy chưa đến mức chứng thực được tội giết cha của hắn, nhưng cũng sẽ rước lấy rắc rối lớn.

Doanh Hoà dùng hai ngón tay kẹp bức thư lên, bật cười kinh ngạc, hơ lên ngọn nến bên cạnh, đốt đi.

"Ta mang tới chỉ là một bức trong số đó, thứ Quý Hoài Chân giữ lại vẫn còn nhiều lắm."

"Biết." Doanh Hoà hờ hững cười, hắn còn đoán được ai đã giúp Quý Hoài Chân làm thế. "Nước cờ này của Quý đại nhân quả thực cao minh, nhưng chỉ dựa vào mấy bức thư này thì chỉ có thể gây ra chút rắc rối cho ta, chứ không lật đổ được ta. Trên thư một là không có ấn triện riêng của ta, hai là không có chứng cứ nào khác để làm chứng, làm sao chứng minh đây là sự thật? Chỉ cần ta vạch trần chuyện Quý Lục hai nhà hoán đổi thân phận, người thành thân với hoàng tử Di Nhung là Quý Hoài Chân, thì lời của y còn được mấy phần đáng tin? Trong mắt người ngoài, y cũng chỉ vì muốn giúp đệ lên ngôi mà tạt nước bẩn lên đầu ta mà thôi."

"Có những chuyện, chỉ cần huynh đã làm thì sẽ để lại dấu vết." Yến Trì bình tĩnh nhìn người đại ca quen thuộc này, trong lòng đã dâng lên cảm giác xa lạ mơ hồ.

Cậu lại móc ra một vật, trải ra trước mặt Doanh Hoà.

"Thứ trong tay Quý Hoài Chân là giả, nhưng thứ trong tay ta lại là thật. Đây là quân tình cơ mật mà huynh đã giao cho phụ vương trước khi ông ấy điều binh đi chi viện cho ta, bên trên viết rành rành: Hồng Như xua quân Nam hạ ép sát Lâm An, Yến Trì khó lòng chống địch, bên dưới còn có ấn triện riêng của huynh. Huynh nói cục diện Thượng Kinh chưa vững, không ai có thể chi viện cho Yến Trì, không được mạo hiểm chống lại Hồng Như, thế nên phụ vương mới đích thân đến. Ba thành biên giới là phạm vi thế lực của huynh, nếu không có huynh nhắm mắt làm ngơ, sao Hồng Như có thể dễ dàng đi qua như vậy."

Nói xong, cậu lại ném một mũi tên rỉ sét vấy máu xuống trước mặt Doanh Hoà.

Tiếng "keng" vang lên, nghe cực kỳ rõ ràng trong căn phòng tĩnh mịch. Bên ngoài nổi lên một tiếng sấm rền, mưa lại rơi lất phất. Lục Thập Di gào lớn ở bên ngoài: "Mưa rồi, Doanh Hoà, mưa rồi!"

Doanh Hoà nhìn chằm chằm mũi tên ấy, không lên tiếng, vẻ mặt trở nên khó đoán. Hồi lâu sau, hắn bất chợt nói: "... Ông ấy quả nhiên vẫn thương đệ nhất."

Giây tiếp theo, thứ mà Tô Hợp đại hãn giao cho Yến Trì trước lúc lâm chung để bảo toàn tính mạng, đã bị Yến Trì dứt khoát châm vào ngọn nến đốt đi.

Một chút kinh ngạc khó giấu lóe lên nơi đuôi chân mày Doanh Hoà, nhưng rồi nhanh chóng biến mất. Hắn nhìn ngọn lửa nhảy múa nuốt trọn tất cả, thiêu rụi mọi toan tính mưu đồ tư lợi. Hai ngón tay Yến Trì buông lỏng, nửa bức thư vẫn đang cháy rơi xuống đất, sau khi cháy cạn liền hóa thành một nắm tro.

Hơi ẩm bên ngoài cuộn vào, bị gió thổi tung, đến chút tro tàn cũng chẳng còn.

"Mấy kẻ bị huynh phái đi thẩm vấn đã bị huynh xử lý rồi, Lục Tranh chết rồi, Quách Phụng Nghi cũng chết rồi, Lý Mão là một vị vua mất nước, định sẵn cũng phải chết. Bây giờ ngoài huynh, ta và Quý Hoài Chân, chuyện này không còn ai biết nữa."

Doanh Hoà im lặng không nói, chỉ nhìn chằm chằm Yến Trì. Lọn tóc lòa xòa bên trán không che khuất được vết sẹo nơi đuôi lông mày, dường như lại mang dáng vẻ của người đại ca mà Yến Trì từng quen thuộc.

Rất lâu sau, Doanh Hoà bình tĩnh cất lời: "Đêm hôm đó, tại sao đệ không mặc kệ Lục Thập Di và Ngao Vân giết ta?"

Yến Trì không nói gì.

"Thôi bỏ đi, đây đúng là chuyện mà con trai của Diệp Hồng Ngọc sẽ làm." Doanh Hoà cười rầu rĩ, lắc đầu, trầm giọng hỏi: "Đệ muốn cái gì?”

Ngoài cửa sổ sấm lại vang rền. Cái ngày Lộ Tiểu Giai bỏ mạng, mưa ở Lâm An cũng lớn thế này, Thiêu Bính cầm kiếm xông vào, giàn giụa nước mắt nói cậu ta cũng biết khóc rồi.

Trong phút chốc, ký ức xưa cũ dồn dập ùa về, bủa vây lấy Yến Trì hệt như hơi ẩm ùa tới cùng cơn mưa. Cậu nhớ đến ngọn lửa bùng lên tận trời xanh ở Thanh Nguyên quán, nhớ đến rặng tùng bách bị sương tuyết đè oằn cành trên núi Thương Ngô ở Vấn Dương. Khi mở miệng lần nữa, cậu đã thẫn thờ nhớ lại từng chút thời gian ở bên Quý Hoài Chân.

"... Ta muốn Vấn Dương."

"Ta muốn sau khi huynh lên ngôi, hãy chia Vấn Dương cho ta, không được nhúng tay vào mọi việc ở Vấn Dương. Phàm là người trong tộc không muốn ở lại Thượng Kinh, đặc biệt là người của Ngao Vân, ta muốn huynh tha cho họ một mạng, cho phép họ trở về Sắc Lặc Xuyên. Ta Lý Toàn cũng sẽ đưa đi, những kẻ đi theo Lý Mão, nếu không nguyện làm quan ở Thượng Kinh, hãy thả họ về Lâm An."

"Đám người Đại Tề ấy ta chưa từng để vào mắt, cũng chẳng làm nên sóng gió gì.” Doanh Hoà mỉm cười: "Nhưng đệ muốn ta tha cho Ngao Vân? Ai dám bảo đảm nó sẽ không ngóc đầu trở lại, gây thêm rắc rối."

"Ta có thể bảo đảm." Yến Trì trầm giọng đáp: "Binh mã của ta, và cả những người phụ vương để lại cho ta, ta đều sẽ mang đi. Ta sẽ dẫn binh đóng quân tại Vấn Dương, lấy đó để bóp nghẹt đường tiến quan của Thát Đát, người của Ngao Vân cũng không đánh vào được, nhưng nếu huynh muốn giết y, hoặc là thanh trừng binh mã của y, ta cũng sẽ không đứng nhìn đâu. Chỉ cần ta còn sống một ngày, thì có thể đảm bảo cho huynh ngồi vững trên ngai vàng, mạn bắc Thượng Kinh sẽ không bao giờ nổ ra chiến tranh vì mười chín

bộ lạc thảo nguyên nữa. Huynh biết ta đã nói được là làm được. Chuyện ngai vàng, không phải ta tranh không lại huynh, càng không phải ta không có tư cách tranh, mà là ta không muốn tranh, không thèm tranh."

Một tia chớp lóe qua, bất chợt thắp sáng căn phòng. Trên gương mặt Yến Trì, Doanh Hoà nhìn thấy dáng vẻ sát phạt quyết đoán của phụ vương năm xưa.

Hắn im lặng hồi lâu, đột nhiên nói: "Đệ không cứu được Quý Hoài Chân đâu. Quý Hoài Chân chắc chắn phải chết. Chỉ cần y còn sống, người Tề sẽ không buông tha cho y."

Yến Trì gọi: "Đại ca."

Doanh Hoà ngẩng đầu, sắc mặt vi diệu, không ngờ Yến Trì lại vẫn sẵn lòng gọi hắn như vậy.

"Đây là lần cuối cùng gọi huynh là đại ca rồi. Sau này gặp lại, đã phải gọi huynh là bệ hạ." Yến Trì nhìn huynh trưởng nay đã như người dưng nước lã này lần cuối, không còn lưu luyến, xoay người rời đi, sượt qua vai Lục Thập Di đang bước vào để tránh mưa.

Cặp chân mày và ánh mắt cương nghị của Doanh Hoà bị luồng hơi nước bao phủ. Hắn chợt nghiêng người, thổi tắt ngọn đèn trên án. Căn phòng chìm vào bóng tối, dáng vẻ cô liêu của Doanh Hoà khuất vào trong đó. Hắn ngồi lặng thật lâu, mãi sau mới khẽ cười đầy lạc lõng.

Vài ngày sau, trong ngục giam Thượng Kinh.

Tên cai ngục đang ngủ gật thì thình lình bị một viên sỏi nhỏ ném trúng trán. Gã ngoảnh lại nhìn, thấy quân vương mất nước bị bắt vào đây tuy đã thành tù nhân mà vẫn không chịu an phận, đang áp mặt vào cửa lao, lấy lòng gã: "Huynh đệ à, phiền ngươi cho xin cái khăn tay sạch sẽ, trên người rận bò rồi, muốn lau một chút."

Người ở phòng giam bên cạnh nghe vậy liền mắng: "Tránh xa ta ra một chút!"

Lý Mão lập tức không vui, bắt đầu lời qua tiếng lại chửi rủa với Quý Hoài Chân. Đánh người không đánh vào mặt, chửi người không vạch khuyết điểm, vậy mà hai người này cứ mắng chửi là lại thi nhau moi móc điểm yếu của đối phương. Quý Hoài Chân mắng Lý Mão là thái giám, là kẻ bị thiến. Lý Mão liền chửi Quý Hoài Chân dã tràng xe cát, chữ bẻ đôi không biết lại hay chuốc thị phi, đến cuối cùng cũng chỉ là vác đá đập chân mình.

Cai ngục nghe mà nổ đom đóm mắt.

Gã vừa định cất cao giọng ngăn cản thì một người từ phía sau vỗ vai gã, ra hiệu lui xuống.

Ngoảnh lại nhìn, gã lập tức không dám làm càn nữa. Điện hạ Doanh Hoà lại đích thân đến đây!

Lý Mão nghe thấy động tĩnh cũng ngoái đầu nhìn theo. Hắn chép miệng, bảo Quý Hoài Chân: "Đây là đại ca của Thác Bạt Yến Trì à? Nhân tình của Lục Thập Di? Ta mới thấy lần đầu."

Quý Hoài Chân cũng không còn chê trên người Lý Mão có rận nữa, rảo bước sáp lại, nhỏ giọng bàn tán: "Người đại ca này không phải dạng vừa đâu, ngươi đừng có khinh thường hắn. Hồi trước đến làm con tin đã thu phục được Lục đại nhân của Đại Tề ta,

khiến y cam tâm tình nguyện nằm dưới thân hắn, ngay cả chuyện trên mông Lục Thập Di có nốt ruồi hắn cũng biết... Nhìn ta làm gì, giờ thì ngươi cũng biết rồi đấy. Năm xưa ta vừa tới Sắc Lặc Xuyên, mới mở miệng nói một câu, hắn đã vạch trần ta ngay lập tức. Ngươi bảo hai người này không có gì, quỷ mới tin."

"Quý đại nhân."

Doanh Hoà cười gọi một tiếng. Hắn bình thản điềm nhiên mặc kệ hai người bọn họ nói chuyện, đưa mắt nhìn quanh phòng giam, bịt miệng mũi để che đi mùi ẩm mốc, lại nhỏ giọng nói: "Năm đó Yến Trì bị nhốt ở nơi thế này sao? Ngươi cũng thật nhẫn tâm."

Quý Hoài Chân nghẹn họng, không cất lời nữa. Lý Mão ở bên cạnh hả hê trên nỗi đau của người khác. Hắn tự biết mình chẳng sống được bao lâu, nên ai có trò cười thì hắn xem người đó.

"Trước tiên giả vờ hùa theo, làm ta tin rằng ngươi không muốn cho Yến Trì làm hoàng đế, không muốn đích thân giết Võ Chiêu đế. Cuối cùng lại tung chiêu rút củi đáy nồi, ngọc nát đá tan. Cố tình làm chuyện liều mạng như vậy, quả thực cực kỳ cao minh." Doanh Hoà nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân hồi lâu, mới khẽ nói: "Ván này, là tại hạ thua rồi, thua tâm phục khẩu phục."

Quý Hoài Chân cũng mỉm cười, điệu bộ lấc cấc đáp: "Từ lúc về Thượng Kinh, ngay cái nhìn đầu tiên thấy những biến đổi của nó, ta đã biết Yến Trì sẽ không ra tay giết ngươi. Cậu ấy chưa bao giờ có ý tranh giành với ngươi, nhưng ngươi lại đa nghi quá, ta đành dốc hết sức lực, giành lấy một con đường sống cho Yến Trì thôi."

"Đối phó với kẻ như ngươi, chỉ còn cách thuận theo ý ngươi. Nếu để ngươi nhìn ra ta cam tâm tình nguyện đi giết Võ Chiêu đế, thì chắc chắn sẽ khơi gợi sự nghi ngờ của ngươi, sẽ bị ngươi tìm trăm phương ngàn kế ngăn cản. Ta làm gì còn cơ hội cùng Lục

Tranh bố trí mọi bề, làm sao có thể thay ngươi vơ vét của cải giết người, làm sao khiến kẻ khác tin rằng ta là người của ngươi."

Y chỉ có thể lừa gạt Doanh Hoà trước, mới đảm bảo được kế hoạch tiến hành thuận lợi. Chỉ khi bị trói cùng một thuyền với Doanh Hoà, người khác mới có thể tin lời nói sắp chết của y.

Dưới sự mượn gió bẻ măng của y, trong kinh thành từ sớm đã lan truyền những lời đồn thổi. Quý Hoài Chân rầm rộ dẫn người đi xét nhà, mục đích chính là làm cho người ngoài xem, cái chết của Lục Tranh càng là khâu then chốt nhất trong toàn bộ kế hoạch.

Cái chết của Lục Tranh, một mặt vừa bảo vệ được Lục Thập Di trước mắt Doanh Hoà, mặt khác lại mượn lời thuộc hạ để tiết lộ cho nhóm Quách Phụng Nghi biết chuyện Quý Hoài Chân có liên quan đến cái chết của Tô Hợp đại hãn, càng chứng thực được mối liên hệ cấu kết giữa Doanh Hoà và Quý Hoài Chân.

Từng chuyện từng việc xâu chuỗi nối tiếp, không một ai mưu lợi riêng cho bản thân, tất cả đều vì một chữ "tình". Lòng yêu con của Lục Tranh, lòng yêu nước của Lục Thập Di, lòng yêu người của Quý Hoài Chân.

Sức lực một mình Doanh Hoà, làm sao lay chuyển được sức mạnh như thế.

"Nếu ngươi nhẫn tâm một chút, trực tiếp giết chết Lục Thập Di, thì ta cũng chẳng có cơ hội lật ngược thế cờ." Quý Hoài Chân dù đầu bù tóc rối, nhếch nhác khôn tả, nhưng khí thế lại không hề suy giảm. Quý Hoài Chân hô mưa gọi gió trên triều đình ngày nào, bày mưu tính kế liều chết đánh một trận trên chiến trường Cung Châu xưa kia đã quay trở lại. "Đáng tiếc ngươi không làm thế, ngươi cũng trúng kế rồi."

Nhắc đến Lục Thập Di, Doanh Hoà lại nở một nụ cười không rõ ý vị. Hắn lắc đầu bảo: "Một chữ tình này, ta đúng thật là nhìn không thấu, nhưng Quý đại nhân có biết không, Yến Trì sắp thành thân rồi."

Quý Hoài Chân ngẩn ra.

Hồi lâu sau, y mới rầu rĩ hỏi: "Thành thân, cậu ấy thành thân với ai?"

Doanh Hoà đáp: "Lão thất nay đã không còn như xưa, hoàn toàn thu phục được lòng người trong tộc, mười chín bộ lạc thảo nguyên có kẻ nào mà không muốn trèo cao kết thân với đệ ấy chứ."

Quý Hoài Chân lại hỏi: "Cậu ấy nhận lời rồi?"

"Chuyện đó là đương nhiên. Ngươi đã trao cho đệ ấy miếng mồi nhử lớn đến thế, giúp đệ ấy một tay, đệ ấy cách ngai vàng chỉ còn một bước chân. Lúc này cưới thêm một phu nhân có thế lực, có gì lạ lùng cơ chứ, chẳng phải ngày xưa phụ vương ta cũng làm như thế đó sao? Nếu không thì sao lại sinh ra Ngao Vân chứ?" Doanh Hoà nhìn vẻ mặt của Quý Hoài Chân, không kìm được cười rộ lên: "Sao Quý đại nhân lại có phản ứng này, trông thật đáng thương. Ngươi đã đi bước này, chọc giận toàn dân, ngươi không chết thì sao xoa dịu được sự phẫn nộ của dân chúng. Đã vậy, ngươi còn hy vọng xa vời cái gì? Đường đường chính chính ở bên cạnh Yến Trì sao?"

Quý Hoài Chân "ồ" một tiếng, nhìn ngó bâng quơ, không lên tiếng nữa.

Doanh Hoà đầy ẩn ý buông lời: "Cái người Quý Hoài Chân này, đã định sẵn là không sống nổi nữa đâu."

Hắn chỉ nói đến đó, không nói thêm lời nào, xoay người bỏ đi.

Mặt của Lý Mão lại dán lên cửa lao, sốt ruột gào theo bóng lưng Doanh Hoà: "Huynh đài, bao giờ ngươi giết ta, cho một lời khẳng định đi! Ta còn sống được mấy ngày nữa! Huynh đài, huynh đài, Lục phu nhân —— bệ hạ!"

Doanh Hoà chẳng thèm đoái hoài. Lý Mão chuốc lấy mất mặt, bóp chết con rận nhảy lên tận mí mắt rồi ngoảnh lại. Hắn thấy trong phòng giam bên cạnh, Quý Hoài Chân đang thẫn thờ ngồi đó như mất hồn.

Lý Mão gọi y mấy tiếng, Quý Hoài Chân đều không có phản ứng. Đợi đến khi Lý Mão không gọi nữa, y lại lẩn thẩn đứng dậy, nhón chân, bám lấy song sắt cửa sổ trong nhà giam, nhìn ra ngoài.

Lý Mão thừa biết y đang chờ ai, nhìn chằm chằm Quý Hoài Chân một lát rồi cười khẩy: "Ngốc quá —— Quý Hoài Chân à, ngươi cũng là kẻ si tình. Không phải đã đoán được từ sớm sao, có ai ngu tới mức bỏ ngai vàng mà không cần chứ. Ngày xưa chẳng phải ngươi còn mộng tưởng tới ngôi nhiếp chính vương sao, sao bây giờ lại đứt từng khúc ruột vậy."

Suốt mấy ngày liền, Quý Hoài Chân đều nhón đôi chân cà thọt bám lấy bệ cửa sổ mà nhìn ra. Lý Mão nói chuyện y cũng không đáp lời, mãi cho đến lúc không đứng nổi nữa, kiệt sức rồi, chút hy vọng trong lòng sắp sửa vụt tắt lụi tàn, y mới buông tay, ngã bệt xuống đất, ngồi đấu lưng với Lý Mão qua bức tường ngăn bằng những cọc gỗ.

Lý Mão rầm rì sau lưng y, lát thì cười, lát thì thở dài. Quý Hoài Chân vểnh tai nghe ngóng, phát hiện hắn đang lảm nhảm: "Ngày thành phá, ta không nên bỏ trốn một mình... Đáng lẽ nên dẫn nàng theo... Nàng vừa mất, ta thường xuyên mơ thấy nàng... Nếu ta không phải là hoàng tử, chỉ là một công tử bình thường..."

Quý Hoài Chân nghi ngờ hỏi: "Ngươi đang nhớ ai đấy?"

Lý Mão đáp: "Nhớ tỷ tỷ ngươi."

Lời còn chưa dứt, tay Quý Hoài Chân đã vươn sang, siết chặt lấy cổ Lý Mão. Lý Mão nghẹt thở, mặt đỏ tía tai, suýt nữa thì vãi ra quần, đập đất xin tha liên tục, Quý Hoài Chân mới hừ lạnh một tiếng, tha cho hắn.

Lý Mão thở dốc không ngừng, thở xong lại cười, cười xong rồi khóc. Hắn làm ầm lên: "Ta thật sự yêu nàng, trong lòng ta có nàng! Chẳng ai tin cả."

Hắn khóc nấc nghẹn ngào, thở không ra hơi, khóc cho Quý Vãn Hiệp đã mất, khóc cho chính bản thân sắp phải ra đi.

Đợi đến lúc hắn khóc mệt, không khóc nữa, Quý Hoài Chân mới cười khẩy, lạnh lùng cất giọng: "Loại người như ngươi, biết thức thời nhất, tiếc mạng sống nhất. Lúc tỷ tỷ ta còn sống, chưa chắc ngươi đã yêu tỷ ấy. Tỷ ấy chết rồi ngươi mới yêu tỷ ấy nhất. Kẻ như ngươi... Yến Trì rốt cuộc đã hứa hẹn điều gì với ngươi? Đã biết phục quốc vô vọng, đã biết chắc chắn phải chịu kết cục nhường này, mà ngươi vẫn cam tâm tình nguyện làm."

Lý Mão cũng mỉm cười theo, bình thản trả lời: "Cậu ta hứa với ta, sẽ dốc toàn lực giữ mạng cho A Toàn, để nó lớn lên như bao đứa trẻ bình thường khác. Còn đảm bảo với ta rằng bá quan văn võ của Đại Tề đều có thể sống sót."

Quý Hoài Chân im lặng, ngước đầu, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài. Một con chim yến đang bay vút qua khung cửa sổ.

Đằng sau vọng lại tiếng bước chân, y và Lý Mão đưa mắt nhìn theo nơi phát ra âm thanh.

Chim yến bay đến, Thác Bạt Yến Trì cũng tới rồi.

Cậu mặc mãng bào màu đen, tay áo hẹp, tóc búi cao, quả thực là phong thái tự tin, anh tuấn ngời ngời, đã là khác biệt một trời một vực với một tên tù binh như Quý Hoài Chân. Tùy tùng theo sau lưng cậu, một người dâng lụa trắng, một người dâng chiếc khay nhỏ, bên trên xếp một lớp bánh ngọt. Mùi hương quen thuộc thoảng qua, Quý Hoài Chân nhận ra ngay, là bánh vân phiến.

Quý Hoài Chân nhìn dải lụa trắng ấy đã hiểu ra điều gì, còn Lý Mão thì run lẩy bẩy, ngơ ngác nhìn Yến Trì.

Yến Trì trầm giọng bảo: "Chuyện đã hứa với ngươi, ta đều làm được rồi."

Lý Mão im lìm, dốc sức thở hổn hển. Rất lâu sau, hắn mới tĩnh tâm lại. Hắn cúi đầu nhìn hai bàn tay của chính mình, cười dại dột, rồi ôm quyền vái Yến Trì: "Đa tạ Yến Trì điện hạ."

Sau đó mỉm cười nhạt nhòa, ngoảnh người nói với Quý Hoài Chân: "Quý đại nhân, tại hạ đi trước một bước. Xin đừng để A Toàn biết cha nó là ai." Dứt lời, liền ung dung đi theo mấy gã tùy tùng bưng lụa trắng ra ngoài.

Trong phòng giam chỉ còn lại hai người. Một lúc lâu không ai hé răng, tĩnh mịch đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng nghe rõ.

Phía cuối dãy hành lang vẳng lại một tiếng hừ nhẹ, theo sau đó là tiếng chân quẫy đạp cọ xát trên nền đất.

Quý Hoài Chân nhìn Yến Trì, yết hầu khẽ trượt, lên tiếng hỏi: "Ngươi sắp thành thân rồi sao?"

Yến Trì khàn giọng đáp: "Thế nào, Quý đại nhân chẳng phải là người nghĩ thông suốt nhất ư? Toàn tâm toàn ý vứt bỏ cái mạng quèn này để tác thành cho ta, hai tay dâng ngai vàng tới trước mặt ta, vậy mà còn bận tâm xem ta thành thân với ai sao?"

"Có phải ngươi đang gạt ta không?"

Sắc mặt Yến Trì lạnh đi: "Sao thế, Quý đại nhân lừa gạt kẻ khác nhiều lần như vậy, nay cũng mong muốn người khác tới gạt mình à?"

Quý Hoài Chân ngẫm nghĩ một chút, lại cố chấp nói: "Có phải ngươi định thành thân với ta không? Lộ Tiểu Giai đã bói cho ta rồi, nói cả đời này ta phải thành thân ba lần, vẫn còn lại một lần cơ mà, sao lại không tính chứ, sao lại chẳng thể thành thật chứ." Y lẩm bẩm một mình, sau đó lại hung tợn trừng mắt nhìn Yến Trì, gặng hỏi: "Ngươi muốn thành thân với ai?"

Yến Trì không lên tiếng, chỉ chăm chăm ngắm nghía Quý Hoài Chân.

Thần sắc Quý Hoài Chân biến ảo khôn lường. Một lát thì căm phẫn, muốn nhào tới bóp cổ Yến Trì, miệng mắng mỏ liên hồi, một lát lại như trút được gánh nặng, lắc đầu cười cay đắng, miệng lảm nhảm linh tinh.

Nghĩ lại Quý Hoài Chân y, cả đời này từng ngủ nơi phòng chứa củi ở thanh lâu, từng trải qua những tháng ngày ăn cơm thừa canh cặn sống qua ngày thua cả lợn chó, từng ngủ trên giường êm nệm ấm tại gác Phương Phỉ Tẫn ở Thượng Kinh, cũng từng vung tiền như rác, cầm quân chống giặc. Song, cả đời ưng ý nhất vẫn là chiếc giường đất ở làng Bằng Lan ở Vấn Dương, yêu thích nhất là căn nhà nát trên núi Thương Ngô.

Y từng đắc ý vênh váo, từng tự cho mình thông minh, từng sa sút không được như ý, từng đi vào bước đường cùng.

Yêu, ghét, hờn, giận, dâng hiến cả thể xác lẫn tâm hồn, tất cả đều nếm trải qua.

Nếu hỏi y muốn chết như thế nào.

Quý Hoài Chân bằng lòng bỏ mạng trong tay Yến Trì.

Cuối cùng, y cúi đầu rầu rĩ: "Thôi bỏ đi, đại ca của ngươi nói đúng, dù thế nào thì Quý Hoài Chân này cũng sống không nổi đâu."

Không đợi Yến Trì ra hiệu, y vươn tay lấy đĩa bánh vân phiến bưng sang. Dưới ánh mắt soi mói của Yến Trì, Quý Hoài Chân giơ bàn tay phải đang run rẩy, lùa hai miếng vào miệng, bật cười: "Cũng coi như có trước có sau, ác giả ác báo rồi."

Mắt Quý Hoài Chân nhòa đi, bị hai miếng bánh vân phiến nghẹn ở họng, chẳng thể nói thêm được lời nào.

Chốc lát sau, một tiếng gốm sứ vỡ vụn lanh lảnh vang lên giữa ngục giam, cả bánh lẫn đĩa vỡ tan tành vương vãi khắp nơi.

Chapter 132

Năm Võ Chiêu thứ hai mươi sáu, vị vua cuối cùng của Đại Tề là Lý Mão chết trong đại lao Thượng Kinh, thi thể của gian thần Quý Hoài Chân cũng theo đó được khiêng ra.

Con đường trước cửa đại lao chật cứng bá tánh, người người phỉ nhổ chửi rủa, ai nấy đều hô to, cái chết của Quý Hoài Chân thật khiến lòng người hả dạ, xoa dịu cơn phẫn nộ của dân chúng.

Một trận cuồng phong trong nội bộ Di Nhung chưa kịp nổi lên đã lặng lẽ lắng xuống, thủ lĩnh mười chín bộ lạc thảo nguyên tụ tập tại đây, cùng nhau tôn lên một đại hãn, thất hoàng tử Yến Trì tự biết không còn hy vọng kế vị, cam tâm tình nguyện lùi về trấn thủ Vấn Dương, chỉ cầu xin các chú bác trong tộc một mối hôn sự, người muốn lấy chính là con trai út của vong thần Đại Tề Quách Phụng Nghi.

Một người nghe xong bèn nhỏ giọng nói: "... Mấy đứa con trai của Quách Phụng Nghi chẳng phải đều bỏ mạng trên chiến trường rồi sao, đào đâu ra con trai út chứ?"

Một người bên cạnh xua tay, ra hiệu đừng hỏi thêm nữa.

Vài ngày sau, bên ngoài một tòa viện nào đó ở Thượng Kinh, đèn kết hoa giăng, vô cùng hân hoan náo nhiệt.

"Khởi kiệu ——!"

"Tân nương vào cửa rồi ——!"

Cùng với tiếng xướng vang của người chủ lễ, phu kiệu dồn sức, bắp tay cường tráng căng cứng, cỗ kiệu tám người khiêng liền được nâng lên. Một tân lang tuấn tú cưỡi ngựa cao to đi ngay phía trước, người nọ mắt sáng mày ngài, anh tuấn vô song, nhưng nếu nói điểm thu hút sự chú ý nhất, thì vẫn là đôi mắt đẹp như biết nói kia.

Phía sau cậu, các tướng lĩnh Di Nhung khoác áo giáp, cưỡi ngựa dàn thành hai hàng, giáo dài mở đường dọc lối đi, khí thế hiên nhang.

Trên con phố dài, bá tánh chỉ trỏ tân lang quan xì xào bàn tán, vốn dĩ là ngày đại hỷ, nhưng chàng tân lang tuấn tú này lại sa sầm nét mặt, lạnh lùng như băng sương, cách một đoạn rõ xa mà vẫn có thể cảm nhận được cơn giận kìm nén trên người cậu.

Bên trong cỗ kiệu hỷ đỏ rực, một người khoác áo choàng đội mũ phượng bị trói gô lại, theo nhịp lên xuống của kiệu mà thân hình lắc lư, đầu đập "cộc" một tiếng vào thùng kiệu. Phu kiệu bước đều chân, rẽ sang trái, người trong kiệu lại loạng choạng ngả sang phải, đầu lại "cộc" một tiếng đập vào vách.

Pháo nổ đì đùng, kèn xô-na vang vọng, đánh thức người trong kiệu tỉnh dậy.

Quý Hoài Chân toàn thân ê ẩm, hệt như vừa bị ai nện cho một trận, trên đầu chẳng biết đội thứ gì mà nặng trĩu làm y mỏi nhừ cả cổ, ngóc đầu lên không nổi. Đợi đến khi gắng gượng ngồi thẳng dậy, y mới phát hiện ra trước mắt tối đen như mực, hình như mắt bị bịt kín bởi thứ gì đó, tay cũng bị ngoặt ra sau lưng, bị người ta dùng dây thừng trói chặt, chỉ có đôi chân là còn cử động được.

Y vẫn chưa kịp phản ứng xem đây là đâu, thì chợt nghe một giọng nói vang lên: "Cậu, cậu tỉnh rồi ạ."

Chất giọng quen thuộc khiến Quý Hoài Chân giật mình, y không dám tin nói: "A Toàn?!"

A Toàn không lên tiếng nữa, trong miệng nhai chóp chép, chẳng biết đang ăn cái gì. Quý Hoài Chân giãy giụa mấy cái, không thoát ra được, lại hỏi tiếp: "A Toàn, ai đưa con tới đây?"

"Cha con, mấy ngày trước người đã đón con từ trong núi ra..."

"Đây là đâu?"

A Toàn: "Không thể nói được..."

Quý Hoài Chân: "..."

Y ngẫm nghĩ một chút, lại nói: "Cha con đâu?"

A Toàn thầm nghĩ, chuyện này thì nói được, bèn đáp: "Cha đang cưỡi ngựa ở phía trước đó."

"Con qua đây giúp cậu cởi trói đi."

"Không được đâu, cha dặn rồi, không được cởi trói cho cậu, không được tiết lộ đây là đâu, cũng không được tháo tấm vải bịt mắt của cậu xuống, người bảo nếu cậu cứ hỏi mãi, thì bắt con phải giả vờ câm. Cậu ơi, cậu có đói không, cậu ngủ li bì ba ngày rồi đó."

Không cần bé nhắc nhở y cũng biết.

Ngày xưa y chịu đói chịu rét, chỉ cần dựa vào cảm giác cồn cào trong bụng, là có thể biết được đã mấy ngày rồi mình chưa có gì bỏ bụng. A Toàn lại sấn tới, ngồi lên đùi Quý Hoài Chân, nhét một miếng bánh ngọt vào miệng y, dỗ dành: "Cậu, cậu ăn đi." Quý Hoài Chân theo bản năng nuốt xuống, nhưng trong lòng lại kinh ngạc ngờ vực, một suy nghĩ khó tin quẩn quanh trong đầu, song y vẫn không dám tin…

A Toàn ngây thơ hỏi: "Cậu ơi, sao cậu lại run lên vậy, cậu lạnh ạ?"

Quý Hoài Chân nhỏ giọng đáp: "Cậu là... đang quá vui quá thôi."

A Toàn nửa hiểu nửa không mà "ồ" một tiếng, ngoan ngoãn nép sát vào người Quý Hoài Chân. Một lát sau, trán chợt thấy man mát, bé "ủa" một tiếng, sờ đầu rồi lẩm bẩm tự nhủ: "Trời đổ mưa rồi."

Bên ngoài chiêng trống kèn xô-na đánh inh ỏi, kiệu hoa vừa dừng lại, một người nghiêng người chui vào, Quý Hoài Chân nghe thấy A Toàn gọi to: "Cha! Cậu con tỉnh rồi này."

Người nọ không hé môi, ôm A Toàn ra ngoài.

Trước mắt Quý Hoài Chân là một mảnh tối đen, chẳng nhìn thấy gì, y thấp thỏm không yên ngồi đó, có người đến đỡ y, y bèn nương theo đó khom lưng chui ra khỏi kiệu, có người dẫn đường cho y, y liền đi theo bước về phía trước. Xung quanh bỗng chốc yên ắng lạ thường, tiếng chiêng trống kèn sáo càng trôi càng xa, có thứ gì đó liên tiếp sượt qua đỉnh đầu Quý Hoài Chân, y đoán chừng là mấy chiếc đèn lồng giấy đỏ.

Người tới thu xếp cho y ở yên trong một gian phòng ngủ, rồi đi ra ngoài.

Quý Hoài Chân dồn dập hỏi tới: "Yến Trì đâu?"

Chẳng có ai trả lời y.

Trong lòng Quý Hoài Chân nhấp nhổm không yên, bị trói gô lại cũng chẳng chịu ngồi im, ỷ vào hai chân còn đi lại được mà lượn lờ loạn xạ trong phòng, dọc đường va vấp lung tung, cố tình gây ra không ít tiếng động. Bọn hạ nhân canh gác bên ngoài thấy y như vậy, đành phải đi bẩm báo Yến Trì.

Chẳng bao lâu sau, cửa phòng bật mở, rồi lại đóng lại, y nhận ra có người đang tiến về phía mình, bàn tay thò xuống dưới chiếc khăn trùm đầu, một dải lụa đen hẹp dài rớt xuống đất.

Quý Hoài Chân cúi gằm mặt, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt là mặt dây chuyền nanh sói lủng lẳng trước ngực mình, y bỗng chốc im lặng.

"Tiểu Yến?"

Không có ai tới vén khăn trùm đầu cho y, Quý Hoài Chân bèn tự mình làm, cựa quậy vài cái, hất văng tấm khăn xuống đất rồi vội vàng nhìn quanh. Chỉ thấy bên trong tân phòng này, đỏ rực cả một góc trời, lụa đỏ treo cao, trên giường trải đầy nhãn lồng đậu phộng, kế bên cạnh bàn, một trái một phải dựng đứng hai bài vị, Quý Hoài Chân không nhìn rõ, chữ nghĩa cũng chẳng đọc xuôi, không biết bên trên viết cái gì, nhưng thấy chỗ bên trái dựng thanh trường đao của Diệp Hồng Ngọc, bên phải bày thanh bội kiếm của Lương Sùng Quang, thì y đã hiểu ra.

Y ngây ra xoay đầu lại, nhìn người đang đứng trước mắt.

"Tiểu Yến..."

Thác Bạt Yến Trì bận một thân y phục đỏ thắm, vai rộng eo thon, trong cơn hoảng hốt dường như lại trở về lúc thành thân lần đầu tiên ở Phần Châu năm xưa, ánh mắt nhìn Quý Hoài Chân cuộn trào hàng vạn luồng cảm xúc, phối hợp với vẻ mặt lạnh lùng như sương giá kia, nhất thời không phân rõ được là yêu nhiều hơn một chút, hay là hận nhiều hơn một chút.

Nhưng khi cậu nhìn Quý Hoài Chân, chút tình ý thương xót trong ánh mắt theo bản năng, lại chưa từng thay đổi.

"Không phải huynh không muốn thành thân với ta sao? Không phải huynh đã sớm tính sẵn chuyện để lại tiếng dơ muôn đời, không muốn màng tới tương lai của hai ta nữa." Cậu lạnh nhạt mở lời, một bộ dáng như muốn hạch tội: "Không phải huynh không muốn sống nữa sao?"

Quý Hoài Chân khản giọng đáp: "... Ta không có."

Yến Trì hồi lâu không cất tiếng, sau đó bất chợt hét lên một tiếng đầy giận dữ: "Lừa người!"

Quý Hoài Chân sợ hãi khẽ run rẩy, tự biết lần này hết đường lấp liếm cho qua chuyện rồi, không còn ngông cuồng được nữa, cũng chẳng gồng mình cứng rắn lên được nữa, nhỏ giọng nói: "... Trước đây từng nghĩ tới, bây giờ không nghĩ thế nữa, không lừa ngươi nữa, ta muốn sống thật tốt, muốn cùng ngươi về làng Bằng Lan."

Yến Trì kìm nước mắt, không ngừng thở dốc, cứng cỏi nói: "Chưa nói xong, còn lừa ta chuyện gì nữa! Từng chuyện từng chuyện một, hôm nay huynh đều phải khai cho rõ ràng ra!"

Quý Hoài Chân hé miệng rồi lại ngậm miệng, cổ họng y bỗng nhiên đau nhức.

Yến Trì lại gằn giọng: "—— Nói! Huynh không khai báo cho rõ, thì cuộc hôn nhân này không tính nữa!"

Quý Hoài Chân lại run lên, lên tiếng trong bộ dạng cực kỳ nhếch nhác.

"Ta muốn sống, không muốn nhìn ngươi thành thân với kẻ khác, trở về hoàng cung Lâm An không phải để đi tìm tỷ tỷ, mà là đi cứu ngươi —— vết thương do tên bắn trúng tay phải, cũng không phải là để lại lúc đốc chiến, mà là hồi trốn tránh Lý Mão truy sát ở biên giới Thượng Kinh đã đỡ thay ngươi... Ta không thể dùng thương được nữa."

"Còn gì nữa?"

"... Còn hả?"

Hai mắt Yến Trì đỏ ngầu trừng y: "Còn nhiều lắm!"

Quý Hoài Chân vắt óc suy nghĩ, mặt già này cũng vứt bỏ luôn, đành phải nói: "... Chút dịu dàng âu yếm ở Sắc Lặc Xuyên không chỉ là qua đường cho vui, cái tát giáng xuống mặt tam ca ngươi, với chuyện lấy lại thanh bội đao của Diệp tướng quân thay cho ngươi

cũng không phải là có ý đồ khác, ta không hề dửng dưng vô tình, nhìn ngươi chịu tội, ta chưa từng dửng dưng bao giờ..."

Đây là những lời mà hai năm trước bên trong đại lao Thượng Kinh, Quý Hoài Chân đã thốt ra với Yến Trì khiến cho cả hai người đều đau khổ khôn nguôi.

"Tiếp tục!"

"Trận chiến ở làng Bằng Lan Vấn Dương, ta dẫn binh quay lại, là vì không muốn nhìn ngươi chết, chứ không phải vì ngươi là thất hoàng tử Di Nhung, càng không phải vì mẹ của ngươi là Diệp Hồng Ngọc..."

Từng chuyện từng chuyện, quả thực đều kể cặn kẽ hết mức, thế nhưng Yến Trì vẫn không buông tha cho Quý Hoài Chân, nghẹn ngào, ra lệnh: "Vẫn chưa hết, còn một chuyện nữa! Huynh còn một chuyện nữa, việc làm vô cùng đáng hận, giấu giếm ta đã lâu, hại ta khổ sở lắm!"

Quý Hoài Chân ngẩn ngơ, trước mắt nhòe đi một mảnh.

Ký ức tức khắc chảy ngược về cái khoảng sân viện lá trúc đu đưa, đốm sáng loang lổ đó.

Quý Hoài Chân phẫn uất với thế sự, ghét bỏ thói đời, âm hiểm xảo trá, bưng một đĩa bánh vân phiến chẳng biết có bị tẩm độc hay không, dỗ dành thiếu niên ngoại tộc tuấn tú kia ăn vào, thậm chí còn để lại danh xưng của kẻ khác, vu oan giá họa, dẫn tới một đoạn nghiệt duyên. Mấy năm sau gặp lại, y lại thấy sắc nảy lòng tham, thầm sinh lòng ghen ghét, lừa Yến Trì tới mức thân tàn ma dại, càng là hại người hại mình, lấy nốt chút chân tâm ít ỏi của bản thân đánh cược cả vào đó.

Quý Hoài Chân khàn giọng cất lời: "... Ta là Quý Hoài Chân, không phải là Lục Thập Di."

Lời vừa dứt, Yến Trì đã đầm đìa nước mắt, nhìn chằm chằm người trước mắt cẩn thận từ trên xuống dưới, nhỏ giọng nói: "... Lần trước cõng huynh nên không thấy, hôm nay cuối cùng cũng được thấy huynh khóc trước mặt ta một lần rồi."

Quý Hoài Chân ngây người, vẫn chưa ý thức được điểm bất thường của bản thân, y muốn đưa tay lên sờ mặt, nhưng lại sực nhớ tay mình đã bị Yến Trì trói chặt.

Đầu mũi truyền tới cảm giác chua xót lạ lẫm, trước mắt y mờ mịt, sống mắt cay xè, có thứ gì đó thi nhau ùa ra, tuôn rơi không thể khống chế nổi, thấm ướt lên bộ hỷ phục đỏ sậm.

Con người Quý đại nhân, mạnh miệng cứng đầu, tranh quyền đoạt lợi, ham mộ hư vinh, y có thể đổ mồ hôi, có thể đổ máu, thậm chí vào cái lúc Quý Văn Hiệp bỏ mạng, y cũng cắn chặt răng đứng bật dậy. Tự biết ông trời bất công, rơi lệ cũng vô dụng, y coi chuyện này là một nỗi nhục nhã, dẫu cho có đánh vỡ răng nuốt vào bụng, y cũng nhất quyết không chịu tỏ vẻ yếu đuối.

Chỉ với một lần khóc này, tựa như mở cống xả lũ, chẳng tài nào kìm hãm lại được nữa, tuôn trào cuồn cuộn, khóc cho cạn kiệt hết thảy những xót xa không cam lòng suốt hai mươi tám năm ròng rã.

Yến Trì đi tới sau lưng y, cởi trói cho tay y, quỳ xuống một gối với trời đất ngoài cửa, rồi bảo Quý Hoài Chân: "Lại đây."

Quý Hoài Chân đi cà nhắc bước tới, vén vạt áo, quỳ thẳng xuống.

Yến Trì khàn giọng nói: "Nhất bái thiên địa." Quý Hoài Chân nương theo cậu khom người, thành kính dập đầu chạm trán xuống đất. Yến Trì lại kéo y lên, đi tới trước bài vị của Quý Vãn Hiệp và Diệp Hồng Ngọc, Yến Trì lại nói: "Nhị bái cao đường."

Một cơn gió khẽ mơn man xoa lên đỉnh đầu Quý Hoài Chân, tưởng chừng như đôi bàn tay dịu dàng của tỷ tỷ.

Quý Hoài Chân ngây dại, cả người run lên bần bật.

Hai người đứng thẳng dậy, lại quỳ xuống đối diện nhau, Yến Trì không sao kìm nổi nước mắt thêm nữa, trong lúc ánh mắt chạm nhau, cậu gần như khóc tới mức lạc cả giọng, khẽ nói: "Phu thê giao bái..."

Bọn họ đăm đăm nhìn nhau, không cần nói nhiều lời, đồng loạt cúi gập người, trán chạm đất, eo thẳng lên, nhưng chẳng ai chịu đứng lên trước. Trán hai người cụng vào nhau, ôm xiết lấy nhau, nước mắt với môi lưỡi quyện làm một, đan xen cùng tình yêu đau đớn thấu tâm can, rối tinh rối mù, chật vật cùng cực.

Yến Trì nghẹn ngào thủ thỉ: "Ngai vàng nhường cho hắn, Vấn Dương thuộc về ta, ta giữ lại binh quyền, thay hắn trấn thủ biên ải, phàm là người nào không muốn ở lại Thượng Kinh, hay là kẻ muốn rời khỏi Sắc Lặc Xuyên, đều có thể tới Vấn Dương —— huynh và A Toàn cũng thuộc về ta rồi, ta đưa huynh về làng Bằng Lan."

"Sau này huynh không thể dùng thân phận Quý Hoài Chân để làm việc nữa, trong mắt người Tề, Quý Hoài Chân cùng với Lý Mão, đã bị ta xử tử rồi... Huynh chỉ có thể làm A Diệu thôi. A Toàn cũng không còn là thái tử mất nước nữa, từ nay về sau nó là con trai của hai ta."

Quý Hoài Chân đã chẳng cất nổi nên lời nào nữa, dường như như có một gông xiềng kìm kẹp y bấy lâu, đang dần dần tan thành mây khói theo những lời Yến Trì vừa nói.

Yến Trì vươn tay, lau đi nước mắt cho Quý Hoài Chân, chợt nhớ ra chuyện gì đó, cậu liếc nhìn về phía giường hỷ, sắc mặt hơi ửng đỏ, cất giọng khe khẽ: "A Toàn, ra đây đi..."

Một lúc lâu chẳng thấy ai nhúc nhích, Quý Hoài Chân ngơ ngác quay đầu nhìn, khàn giọng hỏi: "A Toàn? A Toàn làm sao cơ?"

Sắc mặt Yến Trì cứng đờ, cậu đỡ Quý Hoài Chân đứng dậy, bước về phía mép giường: "Ta giấu A Toàn ở dưới gầm giường rồi..."

Rèm giường vừa vén lên, gầm giường lại trống hươ trống hoác, làm gì còn bóng dáng của A Toàn nữa chứ.

...

Trong ngôi phủ đệ to lớn, hỷ sự vừa lắng xuống, giấy đỏ rụng rải rác khắp nền, một người mặc bộ đồ tân nương đi quanh quẩn trong đó, mái tóc đen buông xõa ngang vai, tua rua gắn đầy trên đầu đong đưa loạn xạ, hệt như ma nữ mà vừa khóc vừa réo tên: "A Toàn, con ra đây đi, con đi đâu rồi, A Toàn ——! Đừng dọa cậu nữa mà!"

Yến Trì cũng có phần hoảng hốt.

Quý Hoài Chân lết cái chân thọt, cùng Yến Trì lật tung cả phủ đệ, cuối cùng dưới gốc cây đa to bằng vòng tay của hai người ôm mới nghe được tiếng kêu cứu yếu ớt, lẫn cùng tiếng nức nở.

"Cậu... cậu ơi..."

Quý Hoài Chân ngẩng đầu nhìn lên, thấy A Toàn đang ngồi vắt vẻo trên nhánh cây, vừa nhìn thấy cậu đến, mới không nhịn được nữa, đột ngột òa khóc nức nở.

Quý Hoài Chân cũng khóc nấc theo, chìa hai tay ra, gọi lớn về phía A Toàn: "Mau xuống đây đi, con nấp cái gì vậy."

"Cậu... có phải, có phải là do con, nên mới nảy sinh ra bao nhiêu chuyện... Cậu ơi, con..." A Toàn nhìn Quý Hoài Chân, khóc không thở nổi, la to: "Con không muốn làm hoàng đế, con chỉ muốn để cho cậu được vui... Con một chút xíu cũng không muốn làm hoàng đế, con chỉ muốn cho cậu vui vẻ thôi!"

Không coi trọng ngai vàng, chỉ để mắt tới mỗi Quý Hoài Chân, vốn dĩ không chỉ có một mình Thác Bạt Yến Trì.

A Toàn tủi thân cùng cực lại sợ sệt ôm cứng lấy thân cây, khóc thét: "Cậu ơi, cao quá, con không trèo xuống được."

Quý Hoài Chân khóc tới mức suýt thì không duỗi thẳng lưng ra được, Yến Trì đi lên phía trước, vung hai tay dang rộng đón lấy A Toàn. A Toàn phi người nhảy xuống, được Yến Trì đón lấy vững vàng, tiếp đó ôm luôn cả Quý Hoài Chân.

Một nhà ba người, ôm nhau khóc lóc thảm thương trong ngày đại hỷ, cứ vậy chẳng bao giờ chia lìa nữa.

...

Một tháng sau, Doanh Hoà đăng cơ ở Thượng Kinh, tự xưng vương, định niên hiệu là "Kiến Bình".

Đứng trước chiếc gương đồng cao bằng đầu người, dáng vóc Doanh Hoà cao thẳng, đám nội giám hầu hạ lượn lờ đằng sau lưng, thay hắn chỉnh trang y phục, đội mũ miện thiên tử, bên ngoài tiếng tung hô vang dậy đất trời, vạn người quỳ lạy, còn không đến nửa canh giờ nữa, đại điển đăng cơ của hắn sẽ chính thức bắt đầu.

Doanh Hoà đột nhiên nâng tay xoa lên bên lông mày đứt đoạn, quay sang hỏi người bên cạnh: "Giờ này chắc hẳn bọn họ cũng đến Vấn Dương rồi nhỉ."

Người kia tất nhiên sẽ không trả lời, hắn cúi gằm mặt, ngồi xổm trên mặt đất, ngây dại mân mê vạt áo của Doanh Hoà.

"Đứng dậy, qua đứng sát bên cạnh ta."

Vẻ mặt Lục Thập Di mông lung, cứ ngồi xổm mà không nhúc nhích, Doanh Hoà đích thân tiến tới, túm lấy bắp tay hắn để hắn đứng dậy. Bên ngoài đại điện, trăm quan thần sắc mặt trang nghiêm, ngóng cổ mong chờ, đón chào một tân vương mới.

Doanh Hoà cho thị tùng lui ra, chỉ giữ lại Lục Thập Di ở cạnh, ép buộc hắn phải đi cùng mình bước lên vị trí tượng trưng cho quyền lực kia.

Thân hình hắn to lớn, bước đi vững chãi, khi chỉ cách cửa điện một bước chân, hắn bỗng ngoảnh lại, bất đắc dĩ mỉm cười, khẽ nói: "Dù là muốn báo thù, thì cũng hãy cho ta sống thêm vài năm, để ngươi được tận mắt chứng kiến, liệu ta có làm được hay không."

Nói rồi, chẳng buồn để ý tới phản ứng của người phía sau, hắn tiếp tục sải bước về phía trước.

Cánh cửa điện Kim Loan lại một lần nữa mở ra, từ đây đón chào một thời kỳ thái bình thịnh trị.

Cùng lúc đó, trên con đường quan chạy thẳng về Vấn Dương, một chiếc xe ngựa thong thả chầm chậm băng qua. Chiếc xe ngựa đó phô trương thanh thế, huy động rầm rộ, chẳng hay tên công tử bột nào đang dạo chơi, chỉ hận không thể mang theo cả đống gia tài bên mình.

Trong thùng xe, Quý Hoài Chân tựa nghiêng người trên gối mềm để nhắm mắt nghỉ ngơi, y vươn một ngón tay, biếng nhác chỉ vào chiếc bàn kỷ nhỏ, ngay lập tức có người bê chén trà tinh xảo dâng lên. Vốn muốn thừa cơ chọc ghẹo Yến Trì, y mở mắt, bắt gặp A Toàn đang nhìn chằm chằm, Quý Hoài Chân liền cụt hứng không dám lộn xộn nữa, tay y lại chỉ tiếp vào bàn, Yến Trì hiểu ý ngay, nhón lấy quả nho, đút vào miệng Quý Hoài Chân

Đút xong cho Quý Hoài Chân, cậu cũng không quên A Toàn đang nhìn mình thèm thuồng bên cạnh, bèn thuận tay đút vào miệng bé một quả.

Quý Hoài Chân ngồi thẳng dậy, cử động bả vai, uể oải lên tiếng: "Còn bao lâu nữa mới tới nhà vậy.”

Yến Trì nhìn ra bên ngoài, cười bảo: "Đến rồi."

Chỉ thấy đoạn cuối con đường, cây cối xanh um tùm, hai con sói xám lẽo đẽo theo sau xe ngựa, ẩn nấp bóng dáng vào trong, chạy thêm mấy bước, đã thấy được bức tường thành cổ kính, trên lầu thành có khắc ba chữ thật to "Thành Vấn Dương".

A Toàn gào thật to: "Về nhà thôi!"

Hết truyện.

Đằng sau xe ngựa, một vị đạo đồng cụt tay thở hồng hộc, cậu ôm thanh kiếm, guồng hai cẳng chân mập mạp chạy hối hả đuổi theo chiếc xe, hét rống lên: "Vẫn chưa ạ, vẫn chưa hết, chờ ta với! Đợi ta với!"

Xe ngựa dừng hẳn lại, Yến Trì vươn tay, kéo Thiêu Bính lên xe.

Chapter 133: Ngoại truyện 1

Mùa xuân năm đầu tiên đến Vấn Dương.

Trong thành Vấn Dương, một chiếc xe ngựa chầm chậm tiến vào. Người đánh xe lưng thẳng tắp, dung mạo tuấn mỹ, thế nhưng roi ngựa trong tay dù thế nào cũng không vung xuống được. Xe ngựa đành dừng giữa đường.

Người trong xe mất kiên nhẫn giục vài câu, đợi mãi xe không chạy, liền bắt đầu nổi cáu.

"Không đi nổi nữa." Yến Trì bất đắc dĩ giải thích.

Quý Hoài Chân thò đầu ra nhìn, lập tức trợn mắt há hốc mồm, tiếng chửi mắng chợt im bặt. Chỉ thấy trong thành Vấn Dương hỗn loạn vô trật tự, không người quản lý, dân chúng chen chúc nhốn nháo. Tiểu thương bạ đâu dựng sạp đó, chiếm hết con đường chính vốn rộng rãi đủ cho hai xe ngựa đi song song, khiến đường tắc nghẽn chật cứng, nửa bước cũng khó đi

Quý Hoài Chân đi cà nhắc, tiện tay tóm lấy một người hỏi xem nơi đây ai quản. Một hồi không thấy đối phương trả lời, y nhìn kỹ lại mới phát hiện người này xương mày cao, hốc mắt sâu là một người Hồi Cốt không hiểu nổi tiếng Đại Tề. Lúc này y mới nhận ra so với ba năm trước khi đến Vấn Dương, trong thành nay đã có không ít người thuộc mười chín bộ lạc trên thảo nguyên sinh sống.

Nơi đây dân cư hỗn tạp, biến động liên tục, lại quanh năm chịu cảnh chiến loạn nên chẳng có thương nhân giàu có nào đến buôn bán.

Tầm mắt nhìn quanh chẳng có lấy một tòa lầu nào cao quá ba tầng. Quan phủ địa phương một là không có tiền tài, hai là không có người tài. So với lúc Quý Hoài Chân đến đây ba năm trước, giờ lại càng nghèo hơn!

Quý Hoài Chân bỗng lên tiếng: "Ta nói sao đại ca ngươi lại đồng ý dứt khoát như vậy, thì ra hắn biết Vấn Dương là một đống lộn xộn nên mới vứt cho ngươi. Không cho ngươi tiền, cũng chẳng phái nhân thủ cho ngươi. Cái chốn rách nát này, ai tiếp nhận thì người đó rước họa vào thân. Cái mạng này của ta đã lấy ra cược cả rồi mới đổi lại được ngần này thứ, biết vậy từ đầu ta nên thương lượng thêm với hắn mới phải."

Không biết câu nào chọc trúng chỗ đau của Thác Bạt Yến Trì, cậu lập tức không thèm lên tiếng nữa, rướn người ôm A Toàn từ trong xe ra, cứ thế đi thẳng về phía trước. Thiêu Bính ôm kiếm đi theo sau hai người, trợn mắt nhìn Quý Hoài Chân.

Quý Hoài Chân sửng sốt, la lên: "Sao thế, điện hạ, ta lại chọc gì ngươi rồi? Vừa nãy chẳng phải vẫn đang êm đẹp sao?"

A Toàn nằm sấp trên vai Yến Trì, hỏi: "Cha, cha giận cậu con à?"

Yến Trì không đáp, hỏi ngược lại A Toàn: "Bài tập hôm qua dạy con đã ôn lại chưa?"

A Toàn lập tức thưa: "Ôn rồi ạ. Cha dạy con ba câu, câu thứ nhất là 'vò đầu bứt tai', câu thứ hai là 'chứng nào tật nấy', còn có 'nản lòng thoái chí'!"

Thiêu Bính ở bên cạnh nảy ra ý hay, phấn khích hét lớn: "Ta biết rồi! Quý đại nhân chứng nào tật nấy, chọc cho kẻ họ Thác Bạt nản lòng thoái chí, khiến Quý đại nhân nhìn mà vò đầu bứt tai!"

Quý Hoài Chân: "..."

Từ Thượng Kinh đến Vấn Dương mất gần hai mươi ngày đường, Quý Hoài Chân rất muốn được kề cận thân mật với Yến Trì. Ngặt nỗi còn có A Toàn ít khi đi xa cứ quấn quanh bên cạnh, lại đang độ tò mò hiếu động nhất, từ sáng đến tối hỏi han không ngừng, độc chiếm Yến Trì không rời. Mà Thiêu Bính là kẻ chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Lúc đi qua một trạm dịch dừng chân, Yến Trì dứt khoát mua giấy mực về, ngồi trên xe dạy A Toàn đọc sách nhận mặt chữ.

A Toàn tay bận, mắt cũng bận, chẳng còn sức đâu mà quấn lấy Quý Hoài Chân nữa. Khổ nỗi bé bẩm sinh khiếm khuyết, viết chữ xiêu vẹo, khả năng tập trung cực kém, một câu phải dạy đi dạy lại nhiều lần mới nhớ nổi, cùng một câu hỏi cứ lặp đi lặp lại. Ngay cả Quý Hoài Chân là cậu ruột cũng suýt nữa nổi điên, nhưng Yến Trì lại luôn rất kiên nhẫn, ôm A Toàn vào lòng, không ngại phiền hà nắn nót sửa tư thế cầm bút cho bé.

Quý Hoài Chân chống tay ngồi một bên lặng lẽ nhìn. Yến Trì dạy bao lâu, y liền ngắm bấy lâu, tuyệt nhiên không thấy nhàm chán. Lúc mệt mỏi, cả người y áp sát vào tấm lưng rộng lớn thẳng tắp của Yến Trì mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Phía trước Thác Bạt Yến Trì ôm đứa nhỏ đọc sách nhận mặt chữ, đằng sau cõng đứa lớn đang ngáy ngủ, Thiêu Bính thì ở bên cạnh cũng ngáy khò khò.

Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân dường như đã vỡ lẽ ra điều gì đó.

Nhân lúc A Toàn và Thiêu Bính bị mấy người bán hàng rong bên đường thu hút sự chú ý, y mới kề sát lại, cười nói với Yến Trì: "Điện hạ yên tâm, dù nơi này tấc cỏ không mọc, nghèo rớt mồng tơi, ta cũng có bản lĩnh nở hoa trên đất cằn cho ngươi, biến nó thành mảnh đất phong thủy bảo địa, khiến tên đại ca có mắt không tròng của ngươi hối hận không kịp. Thế nào? Những từ này đều là ngươi dạy A Toàn, ta dùng có đúng không?"

Yến Trì liếc nhìn Quý Hoài Chân một cái, vẫn không lên tiếng.

Thấy vậy, Quý Hoài Chân tiếp tục lẩm bẩm một mình: “Không có phản ứng? Vậy là không phải câu này nói sai rồi.” Y lại mỉm cười, móc túi tiền ra đưa cho thuộc hạ đi theo sau, sai đám A Toàn đi chỗ khác.

A Toàn và Thiêu Bính vừa đi, chỉ còn lại hai người bọn họ. Rồi thấy Quý Hoài Chân cười đầy mờ ám, Yến Trì lập tức cảnh giác, không biết nghĩ đến chuyện gì mà vành tai ửng đỏ, hạ giọng nói: "Huynh đuổi A Toàn đi, còn chưa biết định dỗ dành ta thế nào. Dù sao mấy lời đường mật huynh luôn buột miệng nói ra được, lời huynh nói ta xưa nay chưa từng coi là thật."

Quý Hoài Chân lại bảo: "Điện hạ ngoan, đã thành thân cả rồi, ai thèm dỗ ngươi nữa. Cho dù không dỗ ngươi thì sao nào? Có trời đất tổ tông chứng giám, còn sợ ngươi chạy mất chắc."

Nói đoạn, y lại bắt đầu ra vẻ kiêu ngạo, mặc kệ Yến Trì giãy giụa mà nắm chặt tay cậu, nghênh ngang đi qua phố thị hệt như một tên ác bá.

Đập vào mắt đều là đám tiểu thương ồn ào nhốn nháo, thỉnh thoảng lại bị xe bò chặn ngang. Quý Hoài Chân vốn muốn ra lệnh cho thuộc hạ dẹp đường mở lối, nhưng vừa thấy sắc mặt Yến Trì bên cạnh đành phải nuốt cục tức vào bụng. Y không tiện phô trương thanh thế như trước đây nữa, bèn lấy ống tay áo che kín mũi miệng, lầm bà lầm bầm, chật vật đi theo Yến Trì tiến về hướng Đông.

Đúng lúc này, đám đông ngay phía trước bắt đầu xôn xao.

Chỉ thấy ở cuối đường, một người phi ngựa băng băng tới, dừng lại trước mặt hai người, luống cuống lăn xuống ngựa. Chưa đợi Yến Trì cất lời hỏi han, gã đã tự xưng tên tuổi, thì ra là lý chính của Vấn Dương. Trước khi hai người xuất phát, Doanh Hoà đã đi trước một bước phái người đưa thư từ và tín vật đến thông báo cho quan viên địa phương, sắp xếp sẵn phủ đệ cho Yến Trì.

Khóe miệng Quý Hoài Chân giần giật: "Lý chính? Không có quan nào to hơn nữa à?"

Tên lý chính kia lau mồ hôi. Tuy không nhận ra Quý Hoài Chân là ai nhưng gã biết xuất thân của Yến Trì, biết rằng chốn Vấn Dương này từ nay về sau đều do Yến Trì quyết định. Thấy Yến Trì chăm sóc Quý Hoài Chân cẩn thận, gã liền rất tinh ý mà cung kính đáp: "Lúc đánh trận đã chết sạch cả rồi."

Yến Trì nghe xong không hỏi gì thêm, chỉ bảo lý chính tìm cho cậu một tấm bản đồ Vấn Dương và các vùng lân cận. Trước khi rời đi, lý chính để lại một tên tiểu lại cho hai người sai bảo. Gã chỉ tay về phía đông, thưa với Yến Trì rằng cứ đi về hướng đông qua ba con phố, phủ đệ của họ nằm ngay cạnh ba cây đào lớn.

Yến Trì khựng lại, rồi nói: "Có lòng rồi."

Hai người dọc theo đường giục ngựa đi về hướng Đông, quả nhiên ở cuối phố nhìn thấy ba cây đào lớn. Lúc này đang độ hoa đào nở rộ. Tuy không sánh bằng vẻ đẹp kiêu sa rợp trời lúc hoa nở ở gác Phương Phỉ Tẫn tại Thượng Kinh, nhưng chỉ một góc nhỏ nhoi này cũng đủ khiến Quý Hoài Chân thoáng ngẩn ngơ, ngỡ như đang mơ về chốn cũ.

Yến Trì bỗng hỏi: "Huynh nhớ nhà à?"

Quý Hoài Chân im lặng một thoáng, mỉm cười: "Chỉ là có hơi nhớ tỷ ta thôi. Trước kia tỷ ấy rất thích hoa đào, ta mới dựng gác Phương Phỉ Tẫn ở nơi có hoa đào nở, ngay cả

cái tên cũng là tỷ ấy đặt."

Yến Trì ngập ngừng muốn nói lại thôi. Chẳng đợi cậu lên tiếng, Quý Hoài Chân lại đột nhiên nhoẻn miệng cười với cậu, trêu ghẹo: "Không phải điện hạ vẫn đang giận sao, thế nào lại chịu nói chuyện với ta rồi?"

Yến Trì nghẹn họng, nỗi thương xót trong lòng bay biến sạch sành sanh. Cậu vừa buồn bực xuống ngựa, vừa vươn một tay về phía Quý Hoài Chân, dưới ánh mắt đắc ý "ta biết ngay mà" của đối phương, cẩn thận bế người xuống.

Hai người vừa xoay người lại liền ngây ra như phỗng, y hệt như lúc mới đến Vấn Dương chứng kiến cảnh tượng ngoài chợ. Chỉ thấy trên cổng lớn của phủ đệ mạng nhện chăng đầy, một cánh cửa đã khuyết mất một nửa, nửa còn lại lung lay chực đổ. Yến Trì nghiêng người nhìn qua khe cửa, bên trong lại càng tàn tạ hơn. Cỏ dại mọc um tùm, đồ đạc lăn lóc vỡ nát, trông cứ như sắp có ma ám đến nơi.

Quý Hoài Chân nói: "Đây chính là chỗ ở mà tên đại ca tốt của ngươi sắp xếp cho ngươi đó hả?"

Tên tiểu lại theo tới giải thích: "Nơi này vốn là tư dinh của tri phủ đời trước. Lúc bọn Thát Đát kéo tới giết chóc, đại nhân kia không sống nổi nên căn nhà này liền bị bỏ hoang. Phải tu sửa một phen mới ở được."

Không đợi gã nói xong, Quý Hoài Chân ở bên cạnh đã bắt đầu mắng chửi "Doanh Hoà, Doanh Hoà".

Nghe thấy danh xưng của hoàng đế đương triều, tên tiểu lại sợ đến toát mồ hôi lạnh, không dám hé răng. Gã nhìn Quý Hoài Chân bằng ánh mắt càng thêm phần cung kính, thầm nghĩ người này không biết là nhân vật tầm cỡ nào mà ngay cả bệ hạ cũng dám mắng.

Đêm đó, Yến Trì dẫn theo Quý Hoài Chân cùng A Toàn và Thiêu Bính tá túc tại khách điếm địa phương.

Bên trong phòng khách, Quý Hoài Chân sai người nấu nước tắm rửa, chờ mãi đợi mãi không thấy Yến Trì đâu, ngược lại đợi được đám thuộc hạ của Yến Trì.

Ba gã hán tử người Di Nhung bước tới trước giường cuộn chăn nệm gối đầu lại, vác sang phòng vách bên. Quý Hoài Chân trợn tròn mắt: "Thế này là làm gì?"

"Đến dọn đồ cho điện hạ... Điện hạ nói, đêm nay phải ngủ ở phòng bên cạnh cùng tiểu thế tử."

Quý Hoài Chân lập tức nổi giận: "Cãi nhau thì cãi nhau, sao lại còn phải ngủ riêng giường? Mới đấu võ mồm vài câu đã bày ra cái bộ dạng này, sau này mà cãi nhau to hơn, có phải cậu ta còn định tức giận chạy thẳng về Sắc Lặc Xuyên hay không! Hơn nữa ta cãi cọ với cậu ta khi nào, ta đâu có dám cãi nhau với cậu ta?! Rõ ràng là cậu ta được thương mà kiêu ngạo, nổi cáu vô cớ!"

Thế nhưng đám thuộc hạ cũng chỉ là tuân lệnh làm việc, chẳng dám chuốc lấy rắc rối từ Quý Hoài Chân, đành vờ như không nghe thấy gì, đi thẳng sang phòng bên.

Quý Hoài Chân giận điên người, cố tình gào to cho Yến Trì ở phòng bên cạnh nghe thấy: "Vô pháp vô thiên, không biết lớn nhỏ! Cái nhà này ta không làm chủ được nữa rồi! Nếu thật sự có bản lĩnh, thì cả đời đi mà ngủ với A Toàn!"

Tất nhiên chẳng thể đợi được Yến Trì cãi lại.

Quý Hoài Chân lại đóng sầm cửa phòng một cái rõ mạnh, ngả lưng trở xuống giường, vớ bừa cái chăn đắp lên người.

Tầm canh hai, trăng treo trên ngọn liễu, Quý đại nhân lẽ ra phải say giấc nay lại lặng lẽ rời giường. Để tránh phát ra tiếng động, y còn xách giày trong tay, đi chân trần lén lút chuồn sang phòng bên cạnh.

Cửa phòng "kẽo kẹt" một tiếng bị đẩy ra. Ánh nến trong phòng vẫn chưa tắt, Yến Trì ngồi trước bàn, quay mặt vào tấm bản đồ mà rầu rĩ. Trên chiếc giường hẹp sau lưng cậu là A Toàn và Thiêu Bính đang ngáy khò khò. Quý Hoài Chân mon men tiến tới, khẽ giọng hỏi: "Hai thằng ranh con ngủ hết rồi à?"

Yến Trì không đáp, sa sầm mặt mày thổi tắt đèn, quay lưng về phía Quý Hoài Chân rồi nằm lên giường, tiện tay đắp chăn lên bụng A Toàn.

Quý Hoài Chân thấy vậy khẽ bật cười, tự nhiên bước đến trước bàn, ấn tay lên tấm bản đồ Vấn Dương khiến Yến Trì phiền não không thôi. Trầm ngâm một lát, y lại dọn dẹp đồ đạc trên bàn, cất bước nằm theo lên giường, từ đằng sau ôm lấy tấm lưng rắn rỏi của Yến Trì.

Chiếc giường vốn đã nhỏ, chứa hai nam nhân trưởng thành đã là miễn cưỡng, càng khỏi phải nói đến A Toàn và Thiêu Bính đang ngủ dạng chân tay hình chữ "đại" chiếm chỗ ngổn ngang. Quý Hoài Chân thấp giọng nói: "Ngươi mà không ôm lấy ta, đại nhân nhà ngươi sắp rơi xuống giường rồi đây."

Yến Trì vẫn quay lưng về phía y, rầu rĩ nói: "Chê chật thì về phòng bên mà ngủ." Bộ dạng lạnh lùng như băng đá, hoàn toàn không lay chuyển.

Quý Hoài Chân hết cách, chỉ đành buông tiếng thở dài.

Trong màn đêm, tiếng động sột soạt vang lên. Yến Trì nhận ra động tĩnh của người sau lưng, tự mình mơ mộng liên miên rồi cựa quậy. Ngờ đâu đối phương chỉ rón rén trèo qua người cậu, bế A Toàn lên rồi đi thẳng sang phòng bên.

Thiêu Bính chép chép miệng, trở mình một cái, vắt ngang đùi lên eo Yến Trì.

Chưa đầy một nén nhang, Quý Hoài Chân đã quay lại, giở lại trò cũ bế nốt Thiêu Bính sang phòng ngủ bên kia. Tới lúc quay về thì y chẳng còn kiêng dè gì nữa, áp sát vào lưng Yến Trì rồi ép cậu vào trong, khẽ nói: "Là ta sai rồi."

Yến Trì nói: "Huynh sai ở đâu?"

Quý Hoài Chân nặn ra một câu: "Chỗ nào cũng sai cả."

Yến Trì rầu rĩ bảo: "Không đúng, nói lại."

Nghe đến câu này, Quý Hoài Chân liền biết cái tính ngang bướng của người trước mắt lại tái phát. Y thầm nghĩ, làm sao y biết mình lại chọc giận Yến Trì ở chỗ nào? Kể từ sau lần thành thân thứ ba, tính tình tên nhóc này trở nên kỳ quặc vô cùng. Suốt ngày thấp thỏm lo âu, nhạy cảm cực kỳ, mới nói lỡ một câu đã khiến cậu nặng lòng, ủ rũ buồn bã, còn thường xuyên gặp ác mộng.

Đã không ít lần cậu giật mình tỉnh giấc mồ hôi đầm đìa, mãi cho đến khi bàng hoàng luống cuống đưa tay mò mẫm sang bên cạnh, chạm được vào thân thể ấm áp của Quý

Hoài Chân mới theo bản năng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó lại ngả lưng xuống giường, ôm chặt lấy y, lo lắng bất an mà chìm vào giấc ngủ.

Nghĩ đến đây, Quý Hoài Chân liền ân cần dỗ dành: "Hôm nay ta nói sai rồi, ta không nên nói như vậy khiến ngươi đau lòng, là ta không tốt."

Quý đại nhân lắm mưu nhiều kế, tuy sớm đã vứt sạch những gì mình nói ra sau đầu, còn chẳng phát giác ra câu nào chọc vào chỗ đau của Yến Trì. Nhưng may mà y dày dạn kinh nghiệm đối phó với kẻ địch, chỉ một câu nói nửa thật nửa giả đã dễ dàng nắm thóp được người ta.

Yến Trì quả nhiên cắn câu, do dự một hồi tưởng rằng Quý Hoài Chân thực sự biết lỗi ở đâu, mới chịu nương theo đó mà dừng lại, tủi thân chất vấn: "Từ nay về sau huynh còn liều mạng nữa hay không."

Quý Hoài Chân bỗng chốc tỉnh ngộ, vội vã ôm chặt lấy người, cam tâm tình nguyện dỗ dành: "Đương nhiên là không rồi, sau này đều sẽ thương lượng cùng ngươi."

"Có còn gạt ta nữa không."

Quý Hoài Chân thầm nghĩ: Cái đó thì chưa chắc.

Thế nhưng ngoài miệng lại nói: "Tâm can bé bỏng ơi, ta đâu còn dám gạt ngươi, đâu còn dám chọc giận ngươi nữa..."

"Trước kia là do bất đắc dĩ. Bây giờ có ngươi ở đây, làm gì còn chuyện bất đắc dĩ nào nữa. Ta và A Toàn sau này đều trông cậy vào ngươi cả. Ngươi có không tin ta, thì cũng

phải tin chính mình chứ. Quay lại đây cho đại nhân ngắm cái nào. Cả ngày hôm nay cứ bận tâm mấy câu nói đó của ta chứ gì. Đừng giận nữa, thấy ngươi lúc dùng bữa tối cứ rầu rĩ không vui, cơm chẳng chịu ăn tử tế, thật sự làm ta xót xa chết đi được. Ta thật là đáng chết, chọc ngươi giận làm cái gì, còn so đo với ngươi làm chi. Tâm can ơi, cục cưng bé nhỏ à..."

Quý Hoài Chân là người thế nào cơ chứ? Dăm ba câu đường mật, mở miệng là nói ra được. Y hơi nhổm người lên, rướn đầu nhoài qua vai Yến Trì mà trêu chọc cậu. Bản lĩnh tán tỉnh người ta trong chốn phong nguyệt chưa từng thui chột, chỉ dăm ba câu đã dỗ cho đối phương mê mẩn đầu váng mắt hoa.

Vẻ mặt Yến Trì hơi dao động, e là Thiêu Bính mà thấy được cũng phải nhổ toẹt một cái, mắng to cậu chẳng có tiền đồ.

Quý Hoài Chân tiếp tục thừa thắng xông lên: "Đang rầu rĩ vì Vấn Dương sao? Ngươi yên tâm, ta sẽ nghĩ cách thay ngươi đòi tiền tên tiện nhân Doanh Hoà kia, nhất định phải bắt hắn rỏ máu một phen. Có ta ở đây, còn có thể để ngươi khó xử hay sao... Quay lại đây cho ta xem nào."

Yến Trì chậm rề rề quay người lại, để mặc Quý Hoài Chân đạt được mục đích.

Chỉ nghe người kia khẽ cười một tiếng trong bóng tối, cúi người kề sát lại, lòng dạ rạo rực thì thầm: "Yến Trì điện hạ, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng. Khó khăn lắm hai thằng ranh con kia mới không có ở đây, đừng hờn dỗi ta nữa... Nếu vẫn còn giận, đừng có chỉ nói suông mà không làm. Tới đây cho ta nếm chút khổ sở, để ta nhớ cho chừa..."

Yến Trì khẽ hừ một tiếng, tóm lấy bàn tay đang thò vào trong áo của Quý Hoài Chân, xoay người đè lên.

Chapter 134: Ngoại truyện 2

Mùa hè năm thứ hai đến Vấn Dương.

Trong thành Vấn Dương, một chiếc xe ngựa chầm chậm tiến vào, người đánh xe lưng thẳng tắp, dung mạo diễm lệ, nhưng tiếc thay ngọc trắng có tì vết, một vết sẹo bị đao chém vắt ngang từ giữa trán xuống khiến người qua đường liên tục ngoái nhìn.

Dưới cái nắng thiêu đốt, Ô Lan lau mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, mắng to: "Cái tên Quý Hoài Chân chết tiệt này, thừa biết đại gia ta sắp đến mà cũng không biết đường sai người ra đón!"

Tiếp đó cậu ta nhìn vào trong xe, bực dọc nói: "Ngươi xuống đi, tự mà đi."

Trong xe vang lên tiếng sột soạt, hồi lâu sau một người mới chậm chạp trèo xuống. Người này vận áo trắng, đầu đội ngọc quan, ra dáng một bậc quân tử khiêm tốn, chỉ có điều ánh mắt ngây ngô, toát lên chút vẻ ngốc nghếch.

Ô Lan lôi ra một sợi dây thừng, háo hức định tròng vào cổ Lục Thập Di cho đỡ mất công canh chừng, nhưng lại sợ tên ngốc này ăn nói lung tung, lúc về lại mách lẻo với Doanh Hoà.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, Lục Thập Di ngoan ngoãn đứng đó vươn cổ ra, Ô Lan đành rụt tay lại, chột dạ nói: "Thôi bỏ đi, ta không trói ngươi nữa, nhưng ngươi cũng đừng có chạy lung tung, ngoan ngoãn đi sát theo ta, nghe chưa? Ngươi mà lạc mất là ta khó ăn nói đấy."

Lục Thập Di nghe hiểu, lập tức bước lên, đứng sát vào Ô Lan.

Ô Lan nổi cáu: "Đừng có kéo tay ta! Trời nóng thế này, đứng xa ra một chút!" Lục Thập Di giật nảy mình, gật đầu lia lịa, cẩn thận nhích sang bên cạnh, giữ khoảng cách một cánh tay với Ô Lan, đáng thương nhìn cậu ta. Thời tiết oi bức, Ô Lan lại đang bực dọc trong người nên cũng chẳng có sắc mặt tốt gì với Lục Thập Di, chỉ oán thầm hắn khiến mình phải rước lấy cái việc phiền phức này.

Thế nhưng đúng lúc này, đám đông cách đó không xa bỗng xôn xao hẳn lên.

Chỉ thấy ở cuối đường, một người phi ngựa gấp gáp lao tới, một tay điều khiển dây cương, cố ý làm ra vẻ khiêu khích đâm thẳng về phía Ô Lan. Chỉ thấy con ngựa cao lớn kia cất vó trước che khuất ánh mặt trời chói chang, sau một tiếng hí dài thì sắp sửa giáng thẳng vào mặt Ô Lan, người trên lưng ngựa lại quát lớn một tiếng, giật mạnh dây cương ghìm ngựa lại.

Vó ngựa vừa chạm đất, Quý Hoài Chân một tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung, lười biếng nhưng đắc ý nói với người kia: "Ô Lan đại nhân, lâu rồi không gặp. Lần này đại giá quang lâm, đảm bảo sẽ cho ngươi chơi đùa thoải mái."

Nhìn cái bộ dạng lố lăng đắc ý này của Quý Hoài Chân, Ô Lan liền hết thấy thoải mái, cậu ta không thoải mái thì Quý Hoài Chân cũng đừng hòng thoải mái. Cậu ta lập tức nghiêng người tránh sang một bên, hả hê nói: "Ta không phải người quan trọng nhất, vị này mới phải, phải để cho hắn thoải mái mới được."

Quý Hoài Chân nhìn ra sau lưng cậu ta bỗng sững sờ, vẻ mặt tức khắc trở nên kì quái, ngay cả ngựa cũng không thèm xuống, vội vàng quay lại bảo thị vệ đang chạy theo phía sau: "Tiễn Ô Lan đại nhân về kinh!"

Ô Lan lập tức tiếp lời: "Ngươi không đón tiếp à? Không sao, ta đi tìm điện hạ là được, dù sao Vấn Dương cũng là địa bàn của ngài ấy, đâu đến mức để cho người tình cũ của ngài ấy không có chỗ ở."

Ba chữ "người tình cũ" này ác độc vô cùng, khoan hãy nói đến chuyện Yến Trì và Lục Thập Di chỉ có tiếng mà không có miếng, riêng ba chữ này thôi đã giống như đang chỉ thẳng vào sống lưng Quý Hoài Chân mà mắng chửi.

Đánh người không đánh vào mặt, chửi người không bới khuyết điểm, nhưng Ô Lan và Quý Hoài Chân vốn đã hận nhau từ lâu, đánh nhau là phải đánh vào mặt, chửi nhau là phải bới móc khuyết điểm! Quả nhiên y thấy Quý Hoài Chân tức muốn hộc máu, khập khiễng lao về phía Ô Lan, nghiến răng nghiến lợi nói: "Trong thư ngươi đâu có nói hắn cũng tới!"

"Ta mà nói trước thì còn bình an đến được Vấn Dương chắc?!"

"Tên đê tiện Doanh Hoà kia chịu thả hắn ra sao?"

"Gọi Doanh Hoà cái gì, phải gọi bệ hạ! Chính là tên đê tiện Doanh... chính là ý chỉ của bệ hạ!" Ô Lan hừ một tiếng: "Vị đại nhân này mấy hôm trước không biết lên cơn điên gì, nghe bảo bệnh tình lại trở nặng, lúc nằm mơ cứ luôn miệng gọi Vấn Dương, lúc này bệ hạ mới bảo ta dẫn hắn đến Vấn Dương ở tạm một thời gian."

"Ở tạm?"

"Đúng là ở tạm, còn gom theo không ít quần áo cơ."

Quý Hoài Chân nghe xong, hàng chân mày rậm nhíu lại, không biết đang suy tính điều gì, một lúc lâu sau dường như đã thỏa hiệp, bờ vai đang căng cứng chùng xuống, tỏ vẻ mất kiên nhẫn nói: "Thật là phiền phức, thôi bỏ đi." Tiếp đó y trầm ngâm cảnh cáo một câu: "Không được làm bậy trên địa bàn của ta, nghe thấy chưa hả?"

Ô Lan lộ vẻ khó hiểu, nghi ngờ nhìn ra sau lưng.

Lục Thập Di mang vẻ mặt không biết chuyện gì đang xảy ra, yên lặng đứng một bên, thấy Ô Lan nhìn sang liền cúi mặt xuống, nhưng chưa đợi Ô Lan gặng hỏi, Quý Hoài Chân đã vung tay cướp lấy sợi dây thừng, dứt khoát trói hai tay Lục Thập Di lại, lôi sợi thừng để hắn bám sát theo sau hai người.

Ô Lan kinh ngạc sững sờ: "Ngươi làm cái gì thế, ngươi không sợ hắn về mách bệ hạ à?"

Quý Hoài Chân nói ngắn gọn súc tích: "Phòng ngừa hắn chạy lung tung." Y ngoảnh đầu lại cười đầy ẩn ý với Lục Thập Di: "Nhưng nếu có gan thì lúc về cứ việc mách lẻo chê trách ta." Sau đó y liền không thèm ngó ngàng tới Lục Thập Di nữa, tay chỉ ra ngoài đường, khoe khoang với Ô Lan: "Dám hỏi Ô Lan đại nhân, lần trước tới Vấn Dương là khi nào vậy? Còn nhớ được dáng vẻ của thành Vấn Dương này không?"

Ô Lan ngẫm nghĩ: "Lần trước ta đến Vấn Dương là hai năm trước, lúc đó điện hạ vừa đánh hạ Vấn Dương, ta là tiền phong của ngài ấy." Đưa mắt nhìn khắp bốn phía, nhận ra Vấn Dương đã thay đổi quá lớn, cậu ta không khỏi hơi kinh ngạc, thấy con đường chính rộng đủ cho hai chiếc xe ngựa đi song song được phân luồng vô cùng trật tự, mọi người nhường nhịn lẫn nhau, toát lên vẻ hưng thịnh phồn vinh.

Quý Hoài Chân lại chỉ tay về phía nam: "Bên kia còn có một khu chợ, là khu chợ quy mô lớn nhất trong vòng mười mấy thành quanh đây, những người tới đây buôn bán phần lớn là dân du mục của mười chín bộ lạc trên thảo nguyên, còn có cả thương nhân Đại Tề từ miền Nam tới nữa."

Ô Lan nghiêm túc nói: "Yến Trì điện hạ cai quản nơi này rất tốt."

"Đó là điều hiển nhiên, cậu ấy vốn dĩ chẳng kém cạnh ai mà."

Quý Hoài Chân không nhắc tới chuyện bản thân đã đứng đằng sau bày mưu tính kế ra sao, chỉ cần nghe người khác khen Yến Trì là y lại vui vẻ. Y lại dẫn người về tận trạch viện của mình và Yến Trì, mười phần thù dai mà sắp xếp Lục Thập Di vào phòng khách hẻo lánh nhất. Ô Lan hỏi: "Đến lâu như vậy rồi, sao không thấy điện hạ đâu?"

Quý Hoài Chân cười gượng, ấp úng nói: "Đi tới tư thục rồi."

Ô Lan ủ rũ buồn bã: "Biết rõ hôm nay ta đến, sao không cùng đi đón ta với ngươi, cứ một hai phải tới tư thục trong hôm nay, lẽ nào vẫn còn ghim chuyện ta giúp ngươi một năm trước, trong lòng vẫn đang giận ta."

Lời này vừa nói ra, Quý Hoài Chân đã nghe hiểu Ô Lan vẫn chưa chết tâm, ngay tức khắc cũng chẳng thèm giữ thể diện cho A Toàn nữa, chanh chua nói: "Đừng có suy nghĩ lung tung, sao cậu ấy lại có thể nhớ nhung ngươi ròng rã suốt một năm trời được chứ. Là do A Toàn nhà ta, việc học hành quả thực quá bết bát, suýt nữa đã chọc tức chết tiên sinh trong tư thục, tiên sinh đích danh đòi gặp cha của A Toàn. Đáng lẽ ta bảo, Ô Lan khó khăn lắm mới tới một chuyến, hay là ngươi đi đón đi, người ta cũng chưa chắc đã muốn gặp ta, nhưng Yến Trì đâu có nghĩ thế, vừa nghe tiên sinh đòi gặp 'cha của A Toàn' thì vui sướng không kể xiết, phấn khích đến mức trằn trọc cả đêm không ngủ được, cứ khăng khăng đòi đích thân đi. Hừ, Yến Trì bảo rồi, đây là sự công nhận của tiên sinh dành cho cậu ấy, công nhận cậu ấy là cha của A Toàn."

Ô Lan chua loét nói: "Ờ, ta nghe thấy rồi, đừng lải nhải nữa, nói đi nói lại cũng chỉ có tí ý tứ đó thôi chứ gì."

Hai người đi ngang qua một dãy hành lang dài, Quý Hoài Chân "tốt bụng" nhắc nhở: "Cúi đầu thấp xuống chút, mấy giàn nho này đều do Yến Trì tự tay dựng đấy, biết ta thích ăn, chỉ là vẫn chưa đậu quả nào thôi, đụng hỏng là cậu ấy đau lòng lắm. Mấy hôm trước cậu ấy đón Thiêu Bính về ở, cái tính táy máy tay chân của Thiêu Bính thì ngươi còn lạ gì nữa thì ngươi còn lạ gì nữa, cứ thích đụng chỗ nọ chạm chỗ kia, kết quả là ngắt mất một dây leo, làm Yến Trì xót ruột trằn trọc nửa đêm cũng chẳng ngủ được."

Ô Lan: "Vừa phải thôi..."

Trong sân đặt một con ngựa gỗ nhỏ xấu xí cực kỳ, tay nghề thô kệch. Quý Hoài Chân sợ Ô Lan không nhìn thấy liền cố tình dẫn cậu ta vòng qua đó, rồi chỉ tay nói: "Cái này cũng là Yến Trì đích thân làm cho A Toàn đấy, bảo là lúc cậu ấy còn nhỏ đã được Tô Hợp đại hãn làm cho một con, cậu ấy có thì A Toàn nhà chúng ta cũng phải có."

Ô Lan: "..."

Ô Lan thầm nghĩ, Yến Trì lấy phải một phu nhân hiểm độc, đứa nhỏ A Toàn này sau này tốt nhất là đừng nên có cái tính đó.

"Chậc, ngươi không biết đâu, lúc chúng ta mới tới Vấn Dương, nơi này chẳng có gì cả, ngôi nhà thì cũ nát muốn chết, cứ như có ma ám ấy, toàn là sau khi hai bọn ta tới đây mới từng chút một gây dựng nên đấy." Quý Hoài Chân đang vắt óc, chưa kịp mượn danh nghĩa Yến Trì bịa thêm chuyện khác, đã thấy Yến Trì ôm A Toàn bước về.

Hai người ỉu xìu như cà tím bị sương giá đánh vùi, tiu nghỉu ủ rũ, bước chân nặng nề.

Chưa đợi Ô Lan mừng rỡ cất tiếng gọi điện hạ, sắc mặt Quý Hoài Chân đã sầm xuống, tập tễnh bước ra đón, khó chịu nói: "Sao rồi? Tiên sinh mắng ngươi hả?"

Yến Trì liếc nhìn sắc mặt Quý Hoài Chân, xua xua tay ra vẻ chẳng biết nói sao.

Quý Hoài Chân hiểu ra mọi chuyện, lập tức bênh vực mà mắng ầm lên: "Ta đã bảo ngươi từ sớm rồi, lần sau cái lão già kia lại đích danh đòi gặp song thân của A Toàn thì cứ để ta đi là xong, ngươi cứ không chịu nghe!"

Yến Trì cũng phật ý, lập tức đáp lại: "Lần trước huynh đi gặp phu tử, suýt chút nữa đã hại A Toàn không có sách để đọc, làm sao ta dám để huynh đi nữa."

Quý Hoài Chân nổi giận: "Lại bới móc chuyện cũ đúng không? Chẳng phải đã hứa với ngươi rồi sao, không nổi cáu, không mắng mỏ, lão già đó nói lời khó nghe đến mấy ta cũng nhịn hết! Yến Trì điện hạ, ngươi còn muốn thế nào nữa, còn muốn bắt ta hứa hẹn với ngươi đến nước nào. Phải phải phải, bây giờ ngươi giỏi giang rồi, mười chín bộ lạc thảo nguyên có kẻ nào tiến quan mà không cần ngươi gật đầu đâu, dù sao mấy người bộ tộc Hồi Cốt tới bàn chuyện nghị thân cách đây hai ngày cũng vừa mới đi, tính nhẩm thời gian thì vẫn chưa vượt qua núi Thương Ngô, có cần ta đuổi theo gọi họ về cho ngươi đổi lấy người tính tình hiền dịu hơn để chung sống không hả! Vừa khéo duyên phận giữa ngươi với người tình cũ của ngươi cũng bắt đầu như vậy đấy!"

Quý Hoài Chân lách người sang một bên, lôi Lục Thập Di nãy giờ vẫn đang câm như hến ra.

Lục Thập Di mang vẻ mặt vô tội, bốn mắt nhìn nhau với Yến Trì.

Ô Lan ở phía sau đổ thêm dầu vào lửa, hả hê ra mặt mà vạch trần Quý Hoài Chân: "Chậc, ta còn tưởng là do điện hạ chủ động đòi đi, cảm thấy đây là một loại công nhận

của tiên sinh dành cho ngài ấy, công nhận ngài ấy làm cha của A Toàn, nói không chừng còn phấn khích tới mức thức trắng cả đêm cơ đấy.'

Hai người cơm cũng chẳng thèm nấu, khách cũng chẳng thèm đón, đứng giữa sân bắt đầu cãi cọ ỏm tỏi.

"Ta muốn đổi người khác chung sống hồi nào, ta nói thế bao giờ? Huynh lại ngậm máu phun người, lần nào cãi nhau cũng toàn như vậy! Cái gì mà người tình cũ chứ, ta đào đâu ra người tình cũ, ta... ta!"

"Ta cái gì mà ta, ngoài miệng ngươi không nói, nhưng trong lòng ngươi nghĩ như thế đấy! Cái tên họ Lục này không phải là người tình cũ của ngươi à? Không phải người tình cũ thì có thể khiến ngươi một thân một mình chạy về Sắc Lặc Xuyên mà vẫn còn thương nhớ ngần ấy năm chắc?"

"Huynh cãi không lại ta thì bắt đầu giở trò càn quấy vô lý!"

A Toàn thấy mãi cũng thành quen, ngáp một cái, từ trên người Yến Trì trèo xuống, cố tình thu nhỏ người lại cho bớt chú ý, rụt cổ lại, nhân lúc Ô Lan chưa chú ý tới bé thì rón rén chuồn mất.

Quản gia cười híp mắt đi tới, phớt lờ hai người đang cãi nhau kia, dẫn Ô Lan và Lục Thập Di trở về phòng dành cho khách.

Cuối cùng, Yến Trì đành dùng nụ hôn bịt miệng Quý Hoài Chân, kết thúc cuộc cãi vã này. Nụ hôn kéo dài, lực lại mạnh bạo, hôn đến mức Quý Hoài Chân kêu ưm hửm, hai tay ôm choàng lấy cổ Yến Trì kéo xuống người y, hai người dường như sắp ngã lăn ra đất tới nơi.

Xong xuôi, Quý Hoài Chân thỏa mãn quệt miệng, liếc mắt một cái, hừ giọng: "Đã biết ta ăn mềm không ăn cứng rồi mà cứ khăng khăng thích cãi cố với ta cơ."

Lại còn dám cãi cố với y ngay trước mặt Lục Thập Di nữa chứ!

Yến Trì lầm bầm: "Đúng là khó hầu hạ."

Quý Hoài Chân đắc ý nói: "Ngươi đừng có không tin, hôm nay nếu như có mặt tên đê tiện Doanh Hoà ở đây, ta tuyệt đối sẽ nể mặt ngươi, ngoan ngoãn vâng lời, ngươi bảo ta đi hướng đông ta tuyệt đối không sang hướng tây."

Hai người cãi nhau từ sáng đến tối, cơm nước quản gia chừa lại đã nguội ngắt từ lâu. Quý Hoài Chân kéo Yến Trì vây quanh bếp lò hâm nóng lại đồ ăn, cãi nhau xong tình cảm lại càng thêm mặn nồng. Y bê một chiếc ghế đẩu nhỏ ra, một mực bắt Yến Trì ngồi ghế đẩu, còn mình thì ngồi lên đùi Yến Trì, hai người dùng chung một bộ bát đũa, bón cho nhau ăn từng miếng một.

Ăn tối xong, Quý Hoài Chân lại bảo Yến Trì về phòng đợi mình trước, y đứng trước cửa phòng Lục Thập Di lắng nghe một lúc, sắc mặt trầm ngâm không rõ đang nghĩ gì. Một hồi lâu sau, y chợt hừ một tiếng, cười trừ lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Lúc y đi về thì chạm mặt Ô Lan.

Yến Trì đun nước rửa chân xong xuôi bèn ngồi đợi trong phòng, thấy Quý Hoài Chân mãi không về, cậu đang định ra ngoài tìm thì đã thấy đối phương đẩy cửa bước vào.

Chân của hai người cùng thò vào trong một chiếc chậu gỗ để ngâm, chân cẳng của Quý Hoài Chân không tốt, đêm nào Yến Trì cũng phải đun nước nóng cho y ngâm chân, lâu dần bèn hình thành thói quen ngâm chân chung với y.

Quý Hoài Chân nói: "Ngươi bảo hắn một hai đòi tới Vấn Dương để làm gì cơ chứ."

Yến Trì hỏi: "Ai cơ?"

Quý Hoài Chân không thèm lên tiếng nữa.

Yến Trì cũng loáng thoáng hiểu ra, ôn tồn nói: "Ai mà biết được, có lẽ là có một số chuyện vẫn chưa nghĩ thông suốt, cũng có lẽ là đã nghĩ thông suốt rồi. Hoặc giả dụ nơi này do ta cai quản, đại c... bệ hạ tay dài cũng chẳng với tới được, cho dù có gài tai mắt ở đây thì cũng thuận tiện hơn so với ở Thượng Kinh. Người của hắn muốn hoạt động ngay trước mắt đại c… bệ hạ, thật chẳng dễ dàng gì."

Quý Hoài Chân cất giọng: "Thôi vậy, không phải chuyện để chúng ta phải nhọc lòng, hai người bọn họ muốn đánh muốn giết thế nào thì mặc kệ họ, chuyện của người khác ta không quản, ta chỉ quản ngươi và A Toàn thôi."

Nhắc đến A Toàn, Yến Trì sực nhớ ra chuyện gì đó: "Hôm nay phu tử gọi ta tới, chẳng qua là nhắc tới chuyện bài vở thôi, hai chúng ta chẳng phải đã thống nhất rồi sao, không trông mong A Toàn công thành danh toại, chỉ cần con nó vui vẻ lớn lên, có người chơi cùng nó, cùng nó nô đùa, trong thế giới của nó không chỉ có hai chúng ta. Còn chuyện phu tử nói gì thì cứ để ông ấy nói, trong lòng ông ấy tuy có bực bội, bài vở của A Toàn dẫu có kém cỏi đến đâu thì nể mặt ta, ông ấy cũng sẽ tiếp tục giữ A Toàn ở lại thư viện."

"Đúng thế, ngươi bây giờ giỏi giang quá rồi, trên đỉnh đầu Vấn Dương dù có một con chim bay ngang qua ngươi cũng biết." Quý Hoài Chân cười khẩy, bực bội nói: "Ta cứ

nghe người ta chê bai ngươi với A Toàn là lại bực mình, sao lại đổ tại đầu óc A Toàn không linh hoạt chứ, rõ ràng là do ông ấy không biết dạy. Ta thấy ngươi dạy còn tốt hơn lão già kia đấy, Yến Trì phu tử, ngươi đâu chỉ có mỗi một học sinh là A Toàn đâu."

Một tiếng "phu tử" này gọi đến nỗi sắc mặt Yến Trì trở nên cổ quái, trong lòng nghĩ ngợi lung tung, gốc tai cũng đã ửng đỏ, ngượng ngùng nói: "Tắt đèn rồi hẵng nói."

Quý Hoài Chân cũng rất rành mạch chuyện này, lập tức nhìn Yến Trì với vẻ ăn ý ngầm hiểu, rồi đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, sắc mặt xúi quẩy nói: "Biết thế đã chẳng huênh hoang thổi phồng với Ô Lan rồi, cậu ta bảo ta sau bữa tối cậu ta ra phố dạo một vòng, cảm thấy Vấn Dương cũng không tồi, cậu ta quyết định chờ sau khi hộ tống Lục Thập Di về sẽ đến Vấn Dương ở lại dài hạn..."

Yến Trì còn chưa kịp lên tiếng, một tiếng động lớn đã vang lên từ dưới gầm giường của hai người, nương theo đó là tiếng gào khóc suy sụp của ai đó.

Quý Hoài Chân nhảy lên người Yến Trì.

Dưới gầm giường, A Toàn nước mắt tèm lem chui ra, suýt chút nữa đã dọa cậu mình sợ chết khiếp. Bé tông cửa xông ra ngoài, khóc lóc thảm thiết, dư âm còn vang vọng mãi: "—— Cứu, cứu mạng với, tỷ tỷ Ô Lan không đi nữa rồi, ai tới cứu con với!"

Chapter 135: Ngoại truyện 3

Mùa thu năm thứ ba kể từ khi đến Vấn Dương:

Trong thành Vấn Dương, một chiếc xe ngựa chầm chậm tiến vào, người đánh xe lưng thẳng tắp, dung mạo xinh đẹp, cử chỉ toát lên vẻ hiệp khí, đã khiến không ít người ngoái nhìn theo.

Gió thu hiu hắt cuốn tung lá khô trên mặt đất, Bạch Tuyết dừng xe ngựa lại, giao cho đám thuộc hạ ra đón. Giữa chốn đông người, nàng ta bình thản tháo bộ tóc giả bị gió thổi rối xuống, vuốt lại cho ngay ngắn, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của đám đông vây quanh, thản nhiên đội lại lên như không có chuyện gì.

Bạch Tuyết lẩm bẩm một mình: "Sao đại nhân không đến đón ta nhỉ."

Lời còn chưa dứt, đám đông cách đó không xa bỗng xôn xao. Chỉ thấy ở cuối đường, một người đang phóng ngựa gấp gáp chạy tới, dung mạo diễm lệ, từ giữa trán đến cằm vắt ngang một vết sẹo, phía trước ôm theo một tiểu đạo đồng cụt một tay.

Ô Lan ghìm ngựa dừng lại, Thiêu Bính hưng phấn nhảy xuống ngựa, vừa chạy tới vừa hét lớn: "Bạch Tuyết tỷ tỷ!"

Bạch Tuyết cười hỏi: "Sao chỉ có hai người các ngươi? Đại nhân đâu? Tiểu Yến đâu?"

Thiêu Bính không biết nhìn sắc mặt mà nói: "Tướng công của ngài ấy cãi nhau với ngài ấy rồi, hai người đang giận dỗi nhau ở nhà kìa."

Bạch Tuyết thấy chuyện này nhiều rồi nên chẳng lạ, bình thản gật đầu, thế nhưng vừa nhìn sang Ô Lan bên cạnh, lại thấy cậu ta cũng ủ rũ như quả cà bị sương giá vùi dập.

Bạch Tuyết chỉ vào Ô Lan hỏi: "Còn cậu ta bị làm sao đây."

Thiêu Bính hét toáng lên: "Cậu ta cũng cãi nhau với tướng công của cậu ta rồi!"

Bạch Tuyết: "!!!"

Thiêu Bính đưa lưng về phía Ô Lan nên không nhìn thấy sắc mặt đen như đáy nồi của đối phương, vẫn chưa biết đại họa đang giáng xuống đầu. Nó chỉ còn một cánh tay mà cũng chẳng chịu yên, vừa nói vừa khua khoắng, hưng phấn kể với Bạch Tuyết: "Hiện giờ Vấn Dương thế lực lớn mạnh, lại là con đường tất yếu phải đi qua nếu muốn xuất quan. Mấy ngày trước có một đám công tử ca từ Thượng Kinh đến đây làm ăn, có một kẻ nhìn trúng Ô Lan nhà chúng ta rồi! Hắn tìm mọi cách lấy lòng Ô Lan, vừa dỗ dành vừa lừa gạt, ngủ xong liền bỏ chạy! Ấy, không đúng, cũng chưa chạy được, hắn muốn chạy mà không kịp, Quý đại nhân đã sai người cướp văn kiện thông quan của hắn đốt sạch! Giờ hắn có muốn đi đâu cũng chẳng được!"

Bạch Tuyết: "..."

Thiêu Bính lại nói: "Hừ, ai bảo tên tiểu tử đó thấy sắc nổi lòng tham, cá cược với người ta, nói chưa đầy một tháng nhất định sẽ lừa được Ô Lan. Trước khi lừa được thì ngày ngày ân cần hỏi han, chạy tới tận phủ nịnh bợ, lừa được rồi liền hiện nguyên hình, chỉ muốn chuồn cho êm. Kẻ mang họ Thác Bạt kia định tới tận cửa đòi lại công bằng cho Ô Lan, Ô Lan còn cản lại không cho, nói muốn tự tay đoạt cái mạng chó của hắn! Kết quả vừa đứng trước mặt người ta, đao giơ lên rồi lại chẳng nỡ xuống tay, lúc về còn mượn

rượu giải sầu, khóc lóc sụt sùi, nói 'Người Tề chẳng có ai là đồ tốt', ây da, còn mắng cả ta vào trong đó nữa!"

Một bóng đen chậm rãi phủ xuống, Thiêu Bính nhận ra điều gì đó, ngơ ngác ngoảnh đầu lại…

Trong thành Vấn Dương, tiếng bạt tai vang dội khắp không trung, làm bầy chim giật mình vỗ cánh bay đi.

Ô Lan nghiến răng nghiến lợi buông tay xuống, nói với Bạch Tuyết: "Đi thôi, khoan hẵng về phủ mà ra phố đi dạo một lát, hai người đó đang cãi nhau, nhìn mà phát phiền."

Thiêu Bính ôm trán, dở khóc dở cười nói: "Cho ta theo với, cho ta theo với, ta cũng không muốn về đâu!"

Bạch Tuyết đã đi chu du bên ngoài hai năm, hành hiệp trượng nghĩa, cứu kẻ yếu, giúp người nghèo, mỗi năm chỉ vội vã về Vấn Dương vào dịp cuối năm. Quý Hoài Chân sẽ đích thân vào bếp làm bữa cơm tất niên, đón Bạch Tuyết về nhà.

Năm nay Bạch Tuyết nổi hứng bất chợt về Vấn Dương thăm Thiêu Bính và A Toàn, chẳng ngờ lại gặp ngay một màn kịch hay thế này. Trong lòng nàng ta vừa kinh ngạc lại vừa hưng phấn, không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thể dắt mũi Ô Lan xoay như chong chóng ngay dưới mí mắt Quý Hoài Chân.

Trong chợ, Ô Lan chán chường vô cùng, tâm trí để tận đâu đâu, cầm món này lên xem rồi lại đặt xuống, nhấc món kia lên ngắm rồi lại bóp bóp thẫn thờ, chẳng nói chẳng rằng.

Bạch Tuyết thăm dò: "Tối nay ai nấu cơm?"

Ô Lan không phản ứng, một lúc lâu sau, cậu ta mới chậm rì rì đáp: "Ồ, ra tửu lâu ăn. Lúc hai người đó cãi nhau thì đừng hòng mong Quý Hoài Chân xuống bếp nấu cơm, sợ là y thiêu rụi luôn cả phòng bếp mất."

Bạch Tuyết cười gượng hai tiếng "ha ha", lại hỏi: "Bọn họ ba ngày cãi một trận lớn, hai ngày cãi một trận nhỏ, lần này lại vì chuyện gì nữa đây?"

Ô Lan chợt sững người, trong đôi mắt xinh đẹp tụ lại một tầng sương mỏng.

Thân hình Bạch Tuyết cứng đờ, không hiểu mình lỡ lời chỗ nào mà chọc cho cậu ta âu sầu tổn thương, thầm nghĩ người Di Nhung bọn họ ai cũng mau nước mắt thế này sao.

Ngay sau đó, không đợi tên Thiêu Bính vô duyên kia bóc mẽ, chỉ nghe Ô Lan cố nhịn tiếng nghẹn ngào, ra vẻ chẳng bận tâm, cố làm bộ lạnh nhạt nói: "Có một đám công tử ca từ Thượng Kinh đến. Làm ăn buôn bán mà, kiểu gì chẳng phải móc nối quan hệ tại địa phương, nên mới tới thăm hỏi Yến Trì. Ai ngờ trong đó lại có tình nhân cũ của Quý Hoài Chân. Trên người hắn ta đeo một miếng ngọc bội, cũng chẳng biết ngọc bội kia khắc cái gì, tóm lại là khiến Yến Trì liếc mắt một cái đã nhận ra, vừa về nhà liền cãi nhau ỏm tỏi với tên họ Quý kia. Cái tên họ Quý đó gieo rắc tình cảm khắp nơi, còn chẳng nhớ nổi người này là ai... Hừ, chết không hối cải, lắm mưu nhiều kế, tâm địa xấu xa..."

Ô Lan càng nói càng không nhịn được, đến cuối cùng đã không biết là đang chửi rủa ai nữa. Lọt vào tai Bạch Tuyết thì đã là chỉ cây dâu mắng cây hoè, nàng ta chỉ vội vàng ngắm nghía gương mặt diễm lệ vương vệt lệ của Ô Lan, kìm nén nửa ngày trời, thật sự không biết dỗ người khác thế nào, đành nặn ra một câu: "Dù sao ta cũng đã về, phải ở lại Vấn Dương một thời gian, ngươi có cần ta đi trút giận thay ngươi không?"

Ô Lan tủi thân nói: "Không cần, người này trơ trẽn lắm, cũng đáng ghét ngang tên họ Quý kia, thích nhất là trò ngụy biện. Ngươi mà đánh hắn bị thương, thì hắn còn ăn vạ ta. Ta chẳng buồn nhìn thấy mặt hắn, tốt nhất là hắn nên lăn xa một chút."

Ô Lan trưng ra vẻ mặt bướng bỉnh, hung hăng lấy tay áo chùi đi giọt nước mắt sắp trào, đằng đằng sát khí, thế nhưng khoảnh khắc ngẩng đầu nhìn về phía trước, cậu ta lại sững người một lần nữa.

Bạch Tuyết nương theo ánh mắt cậu ta nhìn tới, chỉ thấy từ trong một cửa tiệm cách đó không xa, một đám công tử thế gia đang đi về phía này.

Người đi đầu hào hoa phong nhã, sống lưng thẳng tắp, lúc nói chuyện sẽ chú tâm nhìn vào mắt người đối diện, tay cầm chiếc quạt giấy khẽ phe phẩy trước ngực, không biết hắn nghe được điều gì mà khẽ mỉm cười.

Thiêu Bính lập tức kêu lên: "Chính là cái thứ chó má tên 'Từ Anh' này đây!"

Bạch Tuyết có muốn đi bịt miệng Thiêu Bính, lôi nó đi thì cũng đã trở tay không kịp. Người nọ nghe thấy động tĩnh bấy bèn nhìn thẳng sang đây. Ngay khi chạm mắt cùng Ô Lan, gã công tử ca tên "Từ Anh" này ngẩn người, lập tức xếp quạt giấy lại bước về phía này. Đám bạn xấu lêu lỏng phía sau không ngừng cười ầm lên chế nhạo hắn, thế nhưng người này cũng chẳng bận tâm, chỉ cười hì hì đi thẳng về phía Ô Lan.

Sắc mặt Ô Lan sầm xuống, lập tức quay bước đi đường khác.

Một người đuổi một kẻ chạy, Từ Anh sải dăm ba bước đã đuổi kịp, nắm lấy cổ tay Ô Lan kéo lại, cười nói: "Lời hôm ấy ta còn chưa nói hết, ngươi chạy cái gì. Hôm nay vất vả lắm mới gặp được ngươi, tìm chỗ nào nghe ta nói cho xong đã."

Ô Lan lạnh lùng lên tiếng: "Ngươi và ta đã sáu bảy ngày chưa gặp, sáu bảy ngày nay ngươi cũng chưa từng tới tìm ta. Ta thấy chưa chắc là ngươi đã có chuyện muốn nói, chỉ là hôm nay tình cờ gặp, nhất thời nổi hứng nên mới nhớ ra dỗ dành vài câu mà thôi."

Từ Anh nghe xong, lộ vẻ trầm tư, ngay sau đó cười nói: "Sáu bảy ngày, ngươi nhớ rõ ràng thật đấy."

Ô Lan không thèm hé nửa lời.

Từ Anh lại thở dài một hơi, đầy bất lực nói: "Đại nhân tốt nhà các ngươi vì muốn thay ngươi trút giận, đã đốt trụi văn kiện thông quan của ta rồi. Thứ quan trọng như vậy, chẳng lẽ ta lại không đi tìm chỗ xin cấp lại? Tới lui một hồi nên mới chậm trễ mấy ngày. Ta làm xong việc là lập tức tới phủ tìm ngươi ngay, chỉ là còn chưa kịp đến gần đã bị đám phó tướng dưới trướng ngươi đánh đuổi ra ngoài. Nhìn không ra ngươi tuổi còn trẻ mà uy vọng trong quân lại cao thế, ngày đó nếu ta không chạy lẹ thì ngươi đã chẳng gặp được ta rồi."

"Miệng lưỡi trơn tru, đổi trắng thay đen." Ô Lan không hề lay động, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, thấy hắn còn định tiến lên đòi nắm tay mình, bèn lập tức rút bội kiếm bên hông ra.

Thân kiếm lóe lên ánh sáng lạnh, chĩa thẳng vào yết hầu Từ Anh.

Thiêu Bính đứng ngoài xem, bèn rù rì với Bạch Tuyết: "Sao nhìn cứ như liếc mắt đưa tình ấy nhỉ." Bạch Tuyết lập tức bịt miệng Thiêu Bính, lôi nó sang một bên.

Vành mắt Ô Lan hơi đỏ lên, dằn lòng nói: "Ta không nghe ngươi giảo biện, ngươi cứ nói đúng hay là không đi. Trước đây ngươi tới trêu chọc ta, lấy lòng ta, có phải chỉ vì đánh

cược với đám bạn của người hay không?"

Từ Anh sững sờ, ngay sau đó lại đầy vẻ bất lực đáp: "Phải."

Ngày chân ướt chân ráo mới đến, Từ Anh cùng đám công tử ca đến tràn đầy khí thế và chí lớn, quyết tâm hốt bạc nhờ làn sóng buôn bán giữa Vấn Dương với mười chín bộ tộc thảo nguyên. Ngay ngày đầu tiên tới nơi này đã kéo đến tửu lâu "Hồng Tụ Thiêm Hương" nổi danh nhất tại đây để đánh chén. Trước kia khi Thát Đát tới đánh cướp, Thượng Kinh phải dời đô về Lâm An, ở Lâm An đã mọc lên một tòa "Hồng Tụ Thiêm Hương", giờ tới Vấn Dương đương nhiên cũng phải đến "Hồng Tụ Thiêm Hương" của Vấn Dương.

Có điều "Hồng Tụ Thiêm Hương" ở Vấn Dương không làm cái trò buôn hương bán phấn, chỉ làm khách điếm tửu lâu đón khách tiễn khách, cung cấp chốn nghỉ chân cho thương nhân khắp nơi. Chẳng ai rõ ông chủ đứng phía sau là ai.

Từ Anh nằm nhoài bên cửa sổ phòng riêng tại Hồng Tụ Thiêm Hương, đã uống tới độ đầu váng mắt hoa, thế nhưng liếc mắt một cái liền trông thấy Ô Lan đang đứng dưới phố ngoài kia. Hắn lập tức ngây người, mải mê nhìn ngắm, đến nỗi bạn đồng hành gọi cũng chẳng nghe thấy. Mãi cho đến khi một người tiến đến cạnh bên, nương theo ánh mắt hắn nhìn xuống rồi cười phá lên, mấy người bàn tính với nhau, thế là sinh ra cái vụ cá cược trói buộc tình người, cắt chẳng đứt, gỡ càng rối này.

Nhưng cược đến cuối cùng, rốt cuộc kẻ nào đã đánh rơi chân tâm, gã công tử đã quen lăn lộn chốn phong nguyệt như Từ Anh đây lại chẳng thể nói rõ.

Ô Lan nhìn hắn, lạnh lùng thu kiếm, trầm giọng nói: "Đêm đó cứ xem như ta uống nhiều rồi, không cần để trong lòng."

Thấy cậu ta muốn đi, Từ Anh vội vã đưa tay cản lại. Nắm chặt lấy cổ tay người kia, hắn có phần luống cuống, giận quá hóa cười: "Ngươi đúng là cầm lên được buông xuống được, sao lại chẳng để tâm một chút nào chứ?"

Bạch Tuyết biết quan sát sắc mặt, thấy ánh mắt Ô Lan có vẻ dao động, bèn khẽ đưa tay đẩy nhẹ Thiêu Bính một cái. Thiêu Bính lập tức hiểu ý, nhào lên quậy phá la lối om sòm. Nó lấy cả cái bản lĩnh từng chọc tức Quý Hoài Chân ra làm ầm lên, khiến Từ Anh rối loạn tay chân, đành bó tay hết cách, Ô Lan thừa cơ bỏ đi.

Buổi tối, Quý Hoài Chân sai chưởng quỹ của Hồng Tụ Thiêm Hương chuẩn bị sẵn sương phòng để tẩy trần đón gió cho Bạch Tuyết. Ai ngờ đâu trên bàn tiệc mây sầu giăng thảm: Yến Trì lạnh như băng sương, Ô Lan rầu rĩ bất an, Bạch Tuyết thì mù mờ chẳng hiểu gì, chỉ có Thiêu Bính và A Toàn là vô tư hí hửng.

Quý Hoài Chân gắp thức ăn cho Bạch Tuyết, bực bội nói: "Đừng thèm bận tâm bọn họ, từng kẻ một cứ y như là đi đưa tang vậy."

Ô Lan không ho he một tiếng, đòi chưởng quỹ một vò rượu, cùng Yến Trì cứ ngươi một chén ta một chén mà uống. Quý Hoài Chân làu bàu: "Đừng quá đáng thế chứ." Yến Trì không đếm xỉa đến y. Lần này cậu giận thật rồi, tuốt ngọc ban chỉ xuống, làm ra vẻ muốn vứt đi.

Quý Hoài Chân liền biến sắc. Nào ngờ ngay khắc sau Yến Trì lại ngập ngừng, đầy vẻ tủi thân cất ngọc ban chỉ vào trong ngực, rồi quay sang thi uống rượu với Ô Lan.

Quý đại nhân cáo mượn oai hùm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng bao lâu, hai người không giỏi uống rượu đã dần dần đỏ bừng cả mặt, nói năng ngày một chậm đi. Ô Lan nhìn bốn phía không có người ngoài, vành mắt đỏ lên, đầu gục

cái "cốp" xuống bàn. Cậu ta nắm chặt tay Yến Trì, đôi mắt rưng rưng lệ, mếu máo nói: "Người Tề bọn họ chẳng có ai là đồ tốt... Ngươi, ta, còn cả tên tiện nhân Doanh Hoà kia, chúng ta đều bị người Tề lừa cả rồi. Bọn họ người nào cũng như thế, trước tiên thì ngon ngọt, dỗ ngọt ngươi một chập, là, là muốn dụ ngươi đi ngủ với bọn họ... Tên họ Lục kia thì, thì lại không có ý dụ người ta đi ngủ với hắn! Hắn còn quá đáng hơn! Hắn, hắn... hắn muốn lợi dụng đại điện hạ, làm tai mắt cho hắn ở Sắc Lặc Xuyên, hắn muốn diệt tộc chúng ta! Không, không ngờ lại nhìn lầm, tự, tự đưa bản thân mình vào tròng."

Quý Hoài Chân vô cảm liếc xéo Ô Lan đang say rượu giở trò khóc lóc, xen miệng hỏi: "Ngươi không gọi hắn là bệ hạ nữa à?"

Đã đến phần mà A Toàn và Thiêu Bính không được phép nghe, Bạch Tuyết liền cõng một đứa, ôm trước ngực một đứa, mang theo hai cái đuôi phiền phức này lập tức chuồn lẹ.

Yến Trì chẳng rõ nhớ tới chuyện thương tâm nào, tuy không rơi lệ, vành mắt cậu cũng đỏ hoe. Cậu lấy chiếc ngọc ban chỉ đã được vuốt ve đến bóng loáng ra ngoài. Hơi men bốc lên, cậu say sưa ngắm nhìn, lẩm bẩm lặp đi lặp lại: "Ngọt ngào dỗ dành... dụ ngủ cùng y..."

"Ta muốn giết hắn, dám lấy ta ra cá cược với người khác... hức, ta muốn giết hắn, ta phải nói cho cha ta biết, ta muốn bảo cha ta phái binh từ Thượng Kinh tới giết hắn!"

"Chỉ là dụ dỗ ta lên giường với y... Ban đầu y cũng biết ta là ai, còn cố ý giết người cho ta xem."

"Hắn thì có cái gì tốt, ta không bao giờ muốn nhìn thấy hắn nữa. Tên họ Quý kia, ngươi cũng không được phép cướp văn kiện của hắn nữa, bảo hắn mau lăn đi!"

"Ta còn lấy chiếc ban chỉ này coi như bảo vật, hóa ra ai cũng có phần, hóa ra chỉ là huynh tiện tay lấy ra để qua loa đối phó, đuổi ta đi cho xong..."

Quý Hoài Chân: "..."

Hai con sâu rượu ông nói gà bà nói vịt, chẳng ai thèm để ý ai. Giọng Ô Lan cứ thế nhỏ dần, gục đầu lên cánh tay, không lên tiếng nữa.

Quý Hoài Chân thấy cậu ta tựa hồ đã ngủ thiếp đi, rốt cuộc cũng gạt sĩ diện sang một bên, ngồi xuống cạnh Yến Trì, ôm chầm lấy người ta, thì thầm dỗ: "Đã nói đó là chuyện từ trước khi gặp ngươi rồi, ngay cả hắn tên gì ta cũng chẳng nhớ. Dựa vào đây, ta dỗ dành ngươi một lát." Thấy Yến Trì vẫn không nhúc nhích, y lại giữ lấy đầu cậu, ép mặt cậu quay sang, từng cái từng cái hôn lên: "Giận cũng giận rồi, cáu cũng cáu rồi, đã thấy dễ chịu hơn chưa? Được rồi, coi như ta sai..."

Yến Trì lập tức trừng mắt nhìn.

Quý Hoài Chân vội vàng đổi giọng: "Vốn là ta sai, nếu ngươi muốn lôi chuyện cũ ra tính toán mấy món tình nợ trước kia của ta, vậy nửa đời sau của ngươi khỏi cần ăn cơm, cứ ăn giấm thôi cũng đủ no rồi. Ngươi tự vấn lương tâm mình mà nói xem, ta đã bao giờ vì người khác mà dấn thân vào chốn nguy hiểm chưa? Đã bao giờ vì ai mà què tay què chân chưa? Chẳng qua chỉ là tặng mấy món đồ vặt vãnh không đáng tiền, lại khắc vài ba chữ, ai có thể so sánh được với ngươi? Nói đi, phải làm thế nào mới chịu nguôi giận."

Sắc mặt Yến Trì tái nhợt, vành mắt đỏ au. Cứ hễ nhớ tới cái điệu bộ đầy dư vị, tựa như rất có lai lịch của kẻ kia lúc nhắc đến miếng ngọc bội, là cậu lại giận run lên không kiềm được. Suy nghĩ hồi lâu, cậu mới nặn ra được một câu: "Muốn giết hắn, muốn giật miếng ngọc bội kia của hắn ném đi tới chỗ không thấy được nữa."

Quý Hoài Chân lập tức đáp: "Đi đi, ngươi đi giết hắn ngay bây giờ đi, ta không cản!"

Yến Trì im thin thít.

Quý Hoài Chân lại cười dỗ: "Nói lời giận dỗi cái gì chứ. Nói xem nào, mấy ngày gần đây ngươi bị sao vậy? Trước lúc đám công tử ca đó đến ngươi đã ủ rũ không vui rồi."

Mượn hơi men, Yến Trì đổ gục vào người Quý Hoài Chân, một lúc lâu sau mới lí nhí nói: "Muốn về làng Bằng Lan ở một thời gian... Rõ ràng từ trước đã bàn bạc xong xuôi cả rồi, chúng ta sẽ về làng Bằng Lan cơ mà, chứ đâu phải như bây giờ, cứ để huynh ngày ngày vì ta hao tâm tổn trí, vất vả công vụ đến mức không dứt ra được."

Quý Hoài Chân nương theo cớ đó dỗ tiếp: "Thế vừa khéo hiện tại Ô Lan đến rồi, chúng ta quăng luôn đống công vụ đó cho cậu ta, để cậu ta làm việc thay ngươi. A Toàn cũng không còn sợ Ô Lan đến thế nữa, cũng vừa hay Bạch Tuyết về rồi. Chúng ta cứ lén chuồn đi, mặc kệ bọn họ. Chỉ hai ta về làng Bằng Lan, dựng nhà cửa lên, cất luôn cả lán rau."

Yến Trì lại hớn hở hẳn ra, chôn đầu vào ngực Quý Hoài Chân, ra sức cọ cọ mấy cái cho đã ghiền.

Quý Hoài Chân tiếp tục vạch kế hoạch: "Lúc trước đã nói thế nào ấy nhỉ? Căn nhà ấy phải sửa sang lại một chút, mua nốt khoảng sân bên cạnh, đục thông ở giữa, sau đó thỉnh kim thân của mẹ ngươi về lại miếu. Chúng ta nuôi thêm chút gà vịt, thi thoảng mới về Vấn Dương một chuyến. Còn bao nhiêu chuyện cứ đùn hết cho Ô Lan là được..."

Ô Lan ở bên cạnh không thể tiếp tục giả vờ được nữa, ngẩng đầu mắng xối xả cặp cẩu nam nam này: "Các người...! Thật sự coi ta chết rồi đấy hả? Có phải buồng ngủ trong nhà còn chưa đủ để hai người lăn lộn hay sao mà cứ nhất quyết phải nói mấy thứ đó trước mặt ta vậy! Người Tề các người chẳng có ai là thứ tốt!"

Dứt lời, cậu ta lại sa sầm ủ dột.

Quý Hoài Chân đỡ Yến Trì dậy, cười bảo: "Người Tề chúng ta không phải loại tốt lành, thế ngươi ngày đêm thương nhớ một tên không phải loại tốt lành kia để làm gì. Ngươi chịu uốn mình nằm dưới thân người ta để làm gì? Đừng có mà bao biện với ta là đêm ấy ngươi uống say đấy nhé."

Ô Lan "ngươi ngươi ta ta" ấp úng nửa ngày trời. Nhìn sắc mặt thẹn quá hóa giận kia, có vẻ như cậu ta đang muốn chửi Quý Hoài Chân mấy câu, thế nhưng bần thần một hồi lâu, cậu ta mới thất hồn lạc phách nói: "Lúc hắn hôn ta, hắn cứ mải miết hôn lên vết sẹo trên mặt ta. Hắn khen vết sẹo này rất đẹp, khiến người ta liếc mắt một cái là nhớ ngay, còn chẳng cho ta đưa tay che đi."

Ánh mắt Ô Lan đờ đẫn, chẳng rõ đang nhớ tới chuyện gì, giơ tay miết nhẹ lên vết sẹo ngay giữa trán.

Hễ nghĩ đến nguyên nhân trên mặt Ô Lan lại có vết sẹo ấy, Quý Hoài Chân lại có cảm giác dở khóc dở cười y hệt oan gia từ kiếp trước. Y đành thôi không đi trêu chọc cậu ta nữa, đỡ lấy Yến Trì dắt ra ngoài.

Ngoài hành lang, chưởng quỹ đang yên lặng đứng chầu chực, thấy Quý Hoài Chân bèn hỏi: "Đại nhân, tên họ Từ kia đã chờ ở ngoài hồi lâu, nằng nặc đòi gặp Ô Lan đại nhân. Ngài có muốn ta sai người đuổi hắn đi không?"

Quý Hoài Chân im lặng mất một chốc, nhìn Yến Trì đang say men chuếnh choáng, đầu óc lơ mơ buồn ngủ, y mang sắc mặt kỳ quái đáp: "Thôi bỏ đi, ta đành làm người tốt một bận, thả tên họ Từ kia vào đi. Hắn có làm gì cũng chớ cản, nhỡ một lát có làm ầm lên, Ô

Lan đánh người, hoặc có sai các ngươi lôi tên họ Từ đó ra ngoài, các ngươi cứ giả câm vờ điếc xem như không thấy gì..."

Cái cảm giác làm người tốt này khiến Quý Hoài Chân khá là bứt rứt, y dặn dò vài câu rồi vội vã rời đi.

Chẳng bao lâu sau, Từ Anh đã được chưởng quỹ dẫn lên lầu. Hắn đẩy cửa bước vào, Ô Lan đã ngủ say gục trên bàn.

Từ Anh cứ đứng chôn chân nhìn chằm chằm đối phương một lúc lâu, mới phát hiện trên má Ô Lan vẫn còn vương ngấn lệ. Trong phút chốc, đáy lòng hắn bỗng nảy sinh một thứ cảm giác hết sức kỳ lạ. Cái thứ cảm giác kỳ lạ này là lần đầu tiên hắn nếm trải, bị chính nước mắt của Ô Lan khơi dậy. Nhìn thấy đối phương khóc, lồng ngực hắn bỗng dưng nhói đau, dường như đang vo lại thành một nắm, bị người ta túm chặt lấy. Chớp mắt, nhịp tim hắn bắt đầu đập loạn, vừa hoang mang, vừa phiền muộn.

Thế mà hắn lại khăng khăng thích tự hành hạ bản thân, càng hoảng hốt bồn chồn lại càng muốn nhìn ngắm, đến cuối cùng dứt khoát ngồi luôn xuống cạnh Ô Lan.

Tuy Ô Lan đã say mèm nhưng tính cảnh giác chưa bao giờ chịu buông lỏng. Cậu ta vung một cái tát lên mặt Từ Anh, đánh cho Từ Anh sững sờ ngây dại.

Đợi đến lúc nhìn rõ người tới là kẻ nào, sắc mặt Ô Lan tối sầm lại. Cậu ta tát thêm một cái nữa, đánh cho hai bên mặt Từ Anh in hằn dấu hằn cân xứng, rồi nghẹo đầu tựa hẳn vào người ta, chẳng nhúc nhích nữa.

Từ đại công tử bị hai cái tát tay dùng lực chẳng đáng là bao đánh cho ngơ ngẩn, nhưng vẫn vô thức đỡ lấy Ô Lan đang dựa sang. Hai cái tát dường như đánh tan cả đám sương mù trĩu nặng trong tim, toàn thân sảng khoái, cảm thấy mọi chuyện đáng lẽ nên là thế này.

Từ Anh sững sờ nửa ngày trời. Những vướng bận chẳng thể nào thấu hiểu, nay chợt sáng tỏ.

Từ Anh bất đắc dĩ nói: "Được rồi, tổ tông ơi, ngươi cứ mặc sức trút giận đi, coi như ta xui xẻo." Tiếp đó hắn chẳng nói chẳng rằng, cõng Ô Lan lên vai. Gương mặt mang theo vẻ khang khác, có vẻ chẳng cam tâm tình nguyện cho lắm, ấy vậy mà thoạt trông lại như đang mong mỏi vô cùng, cầu còn chẳng được lại được cõng Ô Lan đi như thế. Hắn ước gì Ô Lan chẳng bao giờ leo xuống khỏi người hắn nữa, ước gì Ô Lan tỉnh táo lại đánh thêm mấy cái để trút giận cũng cam lòng, chỉ cầu xin đừng rơi nước mắt thêm nữa.

Từ Anh lẩm bẩm: "Lạ lùng thật."

Hồi lâu sau, hắn lại than: "Ây dà, toi đời rồi."

Chapter 136: Ngoại truyện 4

Mùa đông năm thứ tư kể từ khi đến Vấn Dương:

Cách làng Bằng Lan hai dặm, một chiếc xe ngựa lún xuống tuyết, kẹt cứng không nhúc nhích. Kế đó, một người từ trên xe nhảy xuống, lưng thẳng tắp, dáng vẻ tuấn tú, quạt giấy khẽ phe phẩy, từng cử chỉ đều toát lên vẻ phong lưu phóng khoáng.

Trong xe vọng ra tiếng mắng mỏ của Ô Lan: "Trời lạnh thế này ngươi còn phe phẩy quạt làm gì? Chốn đồng không mông quạnh này chỉ có hai chúng ta, bớt bớt lại đi! Làm bộ làm tịch cái gì! Người Tề các ngươi đúng là chỉ giỏi làm bộ làm tịch!"

Từ Anh cũng bị lạnh đến mức run lập cập. Bị Ô Lan mắng một trận hắn mới chịu cất quạt giấy đi, bất đắc dĩ nói: "Xe lún vào tuyết rồi."

Ô Lan nhảy xuống xem thử, đá một cái vào càng xe, lại đứng đằng sau đẩy, nín thở đến đỏ bừng cả mặt, thế nhưng chiếc xe vẫn bất động không xê dịch một chút.

Từ Anh thấy vẻ mặt đối phương sốt ruột, liền chua chát nói: "Ngươi vội vã về làng Bằng Lan để gặp Yến Trì điện hạ nhà ngươi đến thế cơ à?"

Ô Lan chột dạ phản bác: "Ai sốt ruột chứ."

"Ra là vậy..." Từ Anh cụp mắt xuống, giọng điệu hơi lạnh nhạt, ra vẻ chán nản: “Ta cứ nghĩ, dù ngươi có là tảng băng thì với công sức một năm qua, ta cũng phải làm tan chảy được rồi. Hóa ra là ta si tâm vọng tưởng, đáng lẽ ta phải sớm nhìn rõ, kẻ giữa đường xen vào như ta sao sánh được tình nghĩa thanh mai trúc mã của hai người."

Nói xong, không đợi Ô Lan trả lời, hắn đã một mình quay lại lên xe.

Ô Lan đứng ngây ra tại chỗ một hồi, càng đứng càng chột dạ, càng đứng càng áy náy, tay xoa vào nhau, mày nhíu lại, trong lòng còn có chút tủi thân. Một lúc sau, cậu ta cắn răng, dứt khoát lên xe.

Bên ngoài làng Bằng Lan lúc bấy giờ là một vùng băng tuyết ngập trời, không một bóng người. Chẳng bao lâu sau, bên trong xe ngựa cất lên tiếng thì thầm nhỏ nhẹ.

"Này, đừng giận nữa... Người ta thành thân rồi, ta còn thương nhớ làm gì nữa. Hơn nữa ta cũng đâu có nghĩ như vậy."

"Ồ, ngươi quả nhiên vẫn còn thương nhớ người ta. Nếu bên cạnh Yến Trì đại nhân không có ai, thế chẳng phải là chừa lại cơ hội cho ngươi hay sao?"

"Ta không có ý đó, ta... Những ngày qua trong lòng ta nghĩ đến ai, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra?" Giọng nói ấy có phần ngượng ngùng, dù nhỏ dần đi nhưng lại ngày càng kiên định.

Giọng Từ Anh mang theo một chút đắc ý khó nhận ra, lại tỏ vẻ vô tội hỏi: "Ồ? Là ai, ngươi nói ta nghe thử xem."

Ô Lan hừ nhẹ một tiếng, sau đó không lên tiếng nữa, nhưng chỉ một chớp mắt sau, trong xe lại truyền ra tiếng vải vóc cọ xát, chiếc xe ngựa bắt đầu rung lắc.

"Nhẹ chút!"

Một lúc lâu sau, bên ngoài xe bỗng vang lên tiếng người.

"Hai vị đại nhân vẫn chưa xong à? Vậy ta đợi thêm lúc nữa nhé?"

Trong xe, Từ Anh thầm chửi một tiếng, thở hồn hển buông Ô Lan ra, nhìn cậu ta luống cuống tay chân chỉnh lại quần áo đầu tóc, mặt đỏ bừng chạy xuống xe. Bên ngoài, Bạch Tuyết cưỡi một con ngựa cao lớn, lưng đeo hành trang, trên vai đậu một con chim ưng, đang cạn lời nhìn hai người. Nàng ta quanh năm du ngoạn bên ngoài, dầm sương dãi nắng, đúng dịp trừ tịch[1] mới thu xếp về kịp làng Bằng Lan.

↳[1] Ngày Trừ tịch là đêm cuối cùng của năm âm lịch (đêm 30 tháng Chạp hoặc 29 tháng Chạp nếu năm thiếu), trùng với thời điểm Giao thừa. Trong tiếng Hán-Việt, "trừ" nghĩa là lướt qua, thay cũ đổi mới, còn "tịch" là đêm tối. Trừ tịch mang ý nghĩa là đêm chuyển giao giữa năm cũ và năm mới.

Bạch Tuyết hất nhẹ cánh tay, con chim ưng nọ mượn thế vút lên, sải cánh bay thẳng về phía làng Bằng Lan. Nơi bóng cánh xẹt qua là cả trời tuyết trắng, thế nhưng ẩn sâu dưới lớp băng tuyết ấy lại cuộn trào một sức sống mãnh liệt.

Chim ưng bay ngang qua xóm làng ngày một đông đúc, lượn vòng bay qua đầu những người dân làng Bằng Lan đang rảo bước chúc Tết quanh xóm. Không biết là ai ngẩng đầu hô lớn: “A Toàn, chim ưng nhà con bay về rồi kìa!”

A Toàn ngẩng đầu nhìn lên, chậm chạp hô to: "Cha! Cậu, tỷ tỷ Bạch Tuyết về rồi!"

Trong viện, Yến Trì xách theo con dao phay bước ra khỏi bếp. Cậu vừa làm thịt gà xong, tay dính đầy lông gà, mũi dao còn nhỏ máu, nói với A Toàn: "Chắc sắp đến rồi, con ra đầu làng đón họ về đi.” Cậu chợt khựng lại, bổ sung thêm: “Dẫn cả hắn theo nữa, cho hắn ra ngoài hít thở chút không khí."

Quý Hoài Chân nghe thấy vậy, tay cầm vá múc canh, không vui nói: "Hừ, để người ta nhìn thấy, kẻ không biết lại tưởng đó là ta."

Yến Trì dỗ dành: "Không sao đâu, bảo hắn mặc áo choàng vào che mặt lại là được."

Quý Hoài Chân mới vùng vằng đồng ý. Y đặt vá xuống, sai bảo Yến Trì đi canh lửa giúp, còn mình thì cất bước đi về phía sương phòng nơi góc viện. Có một người đang ngồi thẫn thờ trong phòng, thấy Quý Hoài Chân đến cũng chẳng buồn lên tiếng. Quý Hoài Chân nói: "Được rồi, đừng giả vờ nữa, ở đây chỉ có hai chúng ta thôi. Bạch Tuyết về rồi, A Toàn ra đón nàng ta, ngươi cũng theo ra ngoài đi dạo một lát đi."

Rõ ràng là mang một khuôn mặt giống hệt Quý Hoài Chân như đúc, nhưng so với y thì sắc mặt người này lại nhợt nhạt, thân hình gầy gò ốm yếu, giữa đôi mày đọng lại một nỗi sầu không thể xua tan. Quý Hoài Chân thấy hắn không có phản ứng gì, liền bước tới kéo hắn lên, khoác áo choàng che kín mặt mũi, rồi để A Toàn dẫn ra ngoài.

Quý Hoài Chân đưa mắt nhìn A Toàn dắt Lục Thập Di đi khỏi viện, sau đó mới quay lại nhà bếp. Y chỉ động miệng chứ không động tay, tiếp tục sai bảo Yến Trì.

"Cá hấp xong rồi, đi bưng ra đây, đun chút dầu nóng rưới lên trên đi, để ta nêm nếm cho."

"Đi ngâm rau cẩm quỳ một lát rồi thái ra, lát nữa ta dạy ngươi xào. Thái luôn thịt hun khói đi, nhiều mỡ quá, ta thái xong lại phải rửa tay, ta không thái đâu, ngươi thái đi."

Yến Trì nhẹ giọng nói: "Sao lúc nào huynh cũng bắt ta làm việc thế."

Tuy là một câu phàn nàn, nhưng lại chẳng thấy chút bực dọc nào. Quý Hoài Chân nghe vậy lại càng được đà, bám dính lấy lưng Yến Trì như miếng cao dán, để mặc cậu kéo qua lại trong bếp, lên giọng nói: "Bảo ngươi làm chút việc mà xem bộ dạng uất ức của ngươi kìa, mớ rau cẩm quỳ này ai trồng, gà trong nhà đều do ai cho ăn hả? Quần áo ngươi rách rồi ai vá cho ngươi."

Yến Trì lập tức đáp: "Trương đại nương nhà bên vá cho ta."

Quý Hoài Chân sửng sốt, kế đó lý lẽ hùng hồn cãi lại: "Quần áo ngươi mọc chân tự biết chạy sang nhà bên cạnh được chắc? Quần áo ngươi mọc miệng tự biết nói là ta rách rồi bà vá cho ta với? Chẳng phải đều do đại nhân nhà ngươi đây là ta tự đưa qua à? Láng giềng với nhau, ngươi không đối xử tốt với người ta thì người ta thèm vá áo cho ngươi chắc? Ngươi đối xử tốt với người ta thế nào? Đó chẳng phải là do ta ăn ở tốt với người ta, người ta thấy hai ta là phu thê, nể mặt ta nên mới bằng lòng giúp ngươi một tay đó thôi!"

Yến Trì lại nói: "Ta sửa hàng rào cho Trương đại nương, mỗi lần từ thành Vấn Dương về đều mang đồ cho người trong làng. Ông thợ rèn ở đầu làng phía đông, lần trước ông ấy ngã gãy chân, cũng là ta đưa vào thành khám đại phu."

Quý Hoài Chân lại sửng sốt, vắt óc suy nghĩ một hồi, kế đó lại lớn lối: "Vậy ta đối xử với họ cũng đâu có tệ! Vậy lần trước... lần trước..." Lần trước gì đó nghĩ mãi một lúc lâu, nhưng vẫn chẳng nặn ra được. Quý Hoài Chân cậy có Thác Bạt Yến Trì chống lưng mà tác oai tác quái, nghiễm nhiên trở thành một tay bá đạo ở làng Bằng Lan, tuy không đến mức ức hiếp dân lành, nhưng ở vùng đất này cũng sống ngang ngược.

Yến Trì nhịn cười, rửa sạch tay, trong lúc đợi nồi nước sôi liền tựa lưng vào bệ bếp, ôm lấy Quý Hoài Chân, nghiêm túc nói: "Lần trước con gái góa phụ Lý thành thân, huynh đi làm đại ca oai phong cho nhà người ta. Từ đó về sau nhà chồng nàng ấy dè chừng ca ca ngang ngược khó chọc là huynh đây, không dám coi thường nàng ấy nữa."

Đây là năm thứ tư hai người chuyển đến Vấn Dương. Tuy Yến Trì mới chỉ hai mươi ba tuổi, nhưng lại đáng tin cậy hơn những người đồng trang lứa, cũng trầm ổn hơn rất nhiều. Quý Hoài Chân cứ ngắm cậu mãi, ngắm đến mức không nhịn được phải áp tới hôn cậu một cái. Cơn giận vô cớ đến nhanh đi cũng nhanh, y chỉ cần nhìn gương mặt này của Yến Trì là muốn nhường nhịn cậu mọi thứ, vừa không nhịn được muốn trêu chọc cậu

Giữa lúc trò chuyện, nhóm Bạch Tuyết đã đến.

Vẻ mặt Ô Lan căng thẳng, xộc thẳng vào bếp bắt tại trận hai kẻ đang môi kề môi. Cậu ta chen ngang đẩy Yến Trì ra, nghiêm giọng hỏi: "Sao hắn lại ở đây?"

Quý Hoài Chân biết rồi mà vẫn cố hỏi: "Ai cơ?"

Ô Lan sốt ruột: "Lục Thập Di!"

Quý Hoài Chân chỉ cười, không lên tiếng. Ô Lan dần phản ứng lại: "Chuyện bệ hạ bị ám sát thật sự có liên quan đến hắn sao?" Một tháng trước, Doanh Hoà bị hành thích, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Thích khách mãi vẫn chưa bắt được, tình hình trong Thượng Kinh đến nay vẫn vô cùng căng thẳng, ngay cả Ô Lan ở tít Vấn Dương xa xôi cũng nghe được tin tức.

Quý Hoài Chân nói: "Dù sao thì cũng chẳng liên quan gì đến ta."

Ô Lan nửa tin nửa ngờ, rút tiễn giấu trong tay áo ra, xoay người định đi bắt Lục Thập Di lại, thế nhưng đã bị Yến Trì cản lại.

Quý Hoài Chân cầm vá xới lên, khuấy khuấy trong nồi, tỉnh bơ nói: "Nếu hắn thực sự tàn nhẫn ra tay giết bệ hạ nhà ngươi thì đã hành động từ lâu rồi. Bệ hạ nhà ngươi nếu thực sự muốn lấy mạng hắn thì còn cần đợi ngươi đi bắt à? Doanh Hoà đã giết cha người ta cơ mà, chịu nhát dao này đã là hời cho hắn lắm rồi. Ta thấy tên họ Lục này lòng dạ vẫn chưa đủ độc ác đâu, đổi lại là ta thì giờ này đã phải lập tân quân rồi. Đang dịp năm mới, đừng có đánh nhau trong nhà ta, muốn đánh thì cút ra ngoài. Doanh Hoà gửi hắn tới đây, ngươi còn chưa hiểu là ý gì sao? Ngươi đúng là lo chuyện bao đồng, chó không bắt chuột lại đòi bắt."

Nói đoạn, y lại nhớ ra điều gì, quay đầu lại an ủi Yến Trì: "Đương nhiên ta không nói ngươi, cách nhìn của ngươi đâu có giống Lục Thập Di, đừng để bụng nhé."

Yến Trì: "..."

Ô Lan im lặng.

Một lúc sau, Quý Hoài Chân lại hỏi: "Đêm nay đón giao thừa thế nào? Có muốn đánh mạt chược không?"

Ô Lan xoắn xuýt một hồi, cất tụ tiễn đi, đáp: "... Đánh."

Quý Hoài Chân lại giở cái tài lật mặt chớp nhoáng năm xưa khi thẩm vấn giết người ra, cười nhạt bắt đầu mắng: "Từng người từng người một, năm nào cũng bắt ta nấu cơm, tay không mà đến đã đành, đến rồi cũng chẳng biết đường phụ giúp, cứ đứng ì ra một đống ở đó. Năm nay lại thêm hai miệng ăn nữa, định làm ta mệt chết đấy à! Gọi cả tên họ Lục kia tới đây cho ta, đừng tưởng giả ngốc thì không phải làm việc. Mẹ kiếp, Doanh Hoà

chiều chuộng hắn chứ ta thì không đâu, bảo hắn cút đi quét dọn phòng ăn cho sạch sẽ! Ai không làm việc thì cút xéo!"

Ô Lan vội vã bưng mấy món ăn đã làm xong chuồn lẹ ra ngoài.

Trong bữa tiệc gia đình đêm giao thừa, Quý Hoài Chân đích thân cầm dao thái, đích thân mở miệng sai bảo Yến Trì, nấu ra được một bàn đầy thức ăn. Trước khi động đũa, Quý Hoài Chân hậm hực khoanh tay trước ngực, mang bộ mặt như thể ai cũng đang thiếu tiền mình, mặt lạnh trừng mắt nhìn mọi người, còn A Toàn thì ngước đầu ngóng đợi đầy thèm thuồng.

Vẻ mặt Yến Trì bất đắc dĩ, đành đưa tay mò vào túi áo.

Quý Hoài Chân lạnh nhạt lên tiếng: "Ngươi không cần, ngươi là tiện nội của ta. Bạch Tuyết cũng không cần, Bạch Tuyết là dì của A Toàn rồi."

Vẫn là tên láu cá như Từ Anh phản ứng kịp thời trước tiên. Hắn tháo túi tiền xuống, cười híp mắt đưa cho A Toàn, mắt không chớp nói hươu nói vượn: "Hồng bao này là đặc biệt chuẩn bị cho A Toàn đấy, năm mới lấy chút may mắn."

A Toàn hớn hở nhận lấy như cún con vẫy đuôi. Quý Hoài Chân tằng hắng một tiếng, vẻ mặt A Toàn chợt cứng đờ, mếu máo quay sang Yến Trì làm nũng: "Cha!"

Yến Trì luống cuống đưa ánh mắt vỗ về, xoa ngón tay ra hiệu lát nữa sẽ bù lại cho bé. A Toàn hiểu ý, ngoan ngoãn nộp túi tiền cho Quý Hoài Chân. Quý Hoài Chân cầm lấy xóc vài cái, nghe thấy tiếng leng keng liền hài lòng, rồi chuyển mắt nhìn sang Ô Lan.

Ô Lan lập tức chỉ vào Từ Anh nói: "Hắn cũng là tiện nội của ta, của hắn cũng là của ta! Hắn đưa rồi coi như là ta đã đưa."

Câu này khiến Quý Hoài Chân hết đường phản bác, y liền chuyển mắt sang Lục Thập Di.

Lục Thập Di đang nhìn chằm chằm A Toàn, không biết đang suy tư điều gì. Hắn chợt đứng dậy đi vào phòng, rồi mang một bọc vải nhỏ quay lại, trước ánh mắt ngơ ngác của mọi người.

Bên trong chỉ bọc một món đồ. A Toàn liếc mắt nhìn qua liền mừng rỡ kêu lên: "A da, là khoen ngọc của mẹ! Con nhận ra mà!"

Chiếc khoen ngọc kia bị mẻ một góc, bên trên khắc hình cá. A Toàn không biết rằng khoen ngọc của Quý Vãn Hiệp đã được chôn theo nàng ở Lâm An, bé cứ tưởng đây là đồ của mẹ nên mừng rỡ nhận lấy. Noi theo nguyên tắc "trong nhà có đồ tốt đều phải đưa cho cậu" mà Yến Trì đã âm thầm dạy dỗ, bé liền đưa ngọc sang.

Quý Hoài Chân mỉm cười nói: "Con giữ lại đi."

Lục Thập Di nhìn A Toàn, dường như có thứ gì đó vừa le lói lên trong mắt hắn đã vội vụt tắt. Tay Yến Trì đặt dưới gầm bàn, khẽ nắm lấy tay Quý Hoài Chân. Ba người họ đều nhìn A Toàn.

Từ Anh là người đến sau, không hiểu hết muôn vàn cảm xúc nơi đây: "Chớ để bình vàng suông bóng nguyệt[2], nâng ly mừng gặp người hữu duyên. Câu chuyện của mọi người sau này, ta sẽ để Ô Lan từ từ kể lại cho ta nghe."

⤷² Thương tiến tửu - Lý Bạch

Bạch Tuyết chen miệng trêu chọc: "Đó toàn là những chuyện đau lòng của Yến Trì... Ô Lan nhắc lại một lần là đại nhân nhà ta lại phải dỗ dành một lần đấy."

Tất cả mọi người cùng bật cười.

Sau bữa cơm, hòa cùng tiếng pháo giao thừa nổ giòn giã không dứt bên ngoài, mấy người ngồi quây quần với nhau, bắt đầu đánh mạc chược. Ô Lan, Từ Anh, Bạch Tuyết và Quý Hoài Chân, bốn đôi tay chụm lại xoa bài sột soạt. Quý Hoài Chân hôm nay vui vẻ, uống hơi nhiều, xắn tay áo lên đánh với thế chẻ tre không thể cản nổi, đánh cho Ô Lan khóc cha gọi mẹ, Từ Anh lén lút tuồn bài cho cậu ta cũng bằng thừa. Yến Trì thì bế A Toàn đã ngủ từ sớm về phòng. Lúc cậu quay lại, Lục Thập Di cũng đã bị lôi lên bàn mạt chược, hợp sức cùng Quý Hoài Chân tiếp tục đánh cho Ô Lan khóc cha gọi mẹ.

Bạch Tuyết là người đầu tiên không trụ nổi, chẳng thèm đếm xỉa đến đám đoạn tụ này nữa, bỏ về phòng đi ngủ.

Ai thua thì phải uống rượu. Lúc tàn cuộc, Ô Lan đã hoa mắt chóng mặt, đi đường chẳng vững, đành để Từ Anh bế về. Quý Hoài Chân còn say khướt hơn cả Ô Lan. Y ôm chặt cổ Yến Trì, vừa khóc vừa cười, miệng không ngừng nói mình yêu cậu. Cuối cùng Quý Hoài Chân cũng thôi không cười nữa. Y ngơ ngẩn nhìn gian nhà chính trống trải, thẫn thờ nói: "Vẫn còn thiếu nhiều người lắm."

Cũng chẳng biết Quý đại nhân lòng dạ độc ác, hám danh hám lợi kia đang nhớ tới ai.

Ánh mắt Quý Hoài Chân đờ đẫn. Y cầm lấy bầu rượu rót đầy chén rồi hắt thẳng xuống đất. Một tiếng rì rào vang lên, hốc mắt Quý Hoài Chân ướt sũng rồi lại khô đi.

Yến Trì ân cần bảo: "Đi thôi, ta cõng huynh về phòng."

Quý Hoài Chân say mèm nằm trên lưng cậu, mân mê vành tai cậu rồi hỏi: "Ngươi có nhớ lần đầu tiên ngươi cõng ta là khi nào không." Yến Trì còn chưa kịp trả lời, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên cảnh giác, khí thế trên người cậu cũng đột nhiên thay đổi, cậu hạ giọng nói với Quý Hoài Chân: "Huynh xuống đi, có người đến, ta ra xem thử."

Quý Hoài Chân ngó nghiêng trái phải, vớ vội mảnh ngói dưới đất lên.

"Là ta."

Giọng nói quen thuộc này khiến Yến Trì sửng sốt.

Một người đàn ông dáng cao lớn, khí thế lẫm liệt, khoác áo choàng lặng lẽ bước ra từ trong bóng tối như một con sói. Điểm đầu tiên lọt vào ánh trăng chính là bên hàng chân mày sứt đoạn của hắn.

Yến Trì nuốt mạnh một cái, yết hầu khẽ động.

Quý Hoài Chân ném mảnh ngói đi, uể oải nói: "Bệ hạ."

Y không nhúc nhích, giả vờ khách sáo: "Tại hạ là kẻ thọt chân, kẻ thọt thì không hành lễ được."

Doanh Hoà không so đo với y, mò ra một cái hồng bao ném cho Quý Hoài Chân: "Cho A Toàn đấy. Ta đến vội nên không chuẩn bị thứ gì khác, lần sau tới sẽ bù thêm."

Quý Hoài Chân nhận lấy, thầm chửi thầm: Sao vẫn còn có lần sau cơ chứ. Thế nhưng ăn của người, phải nể người. Nể tình chiếc hồng bao, sắc mặt y cũng dịu đi đôi chút lại nói: "Nghe đồn bệ hạ gặp thích khách, long thể vẫn an khang chứ?"

Doanh Hoà bật cười bất đắc dĩ: "Như ngươi thấy đấy, vẫn còn sống." Nói xong, hắn lại rời mắt lên người Yến Trì, hỏi: "Còn đệ, dạo này có khỏe không?"

Yến Trì tiếc chữ như vàng: "Khỏe."

Đôi huynh đệ cùng cha khác mẹ này lại rơi vào im lặng. Doanh Hoà lơ đãng nhìn sang hướng khác. Nhưng đúng lúc này, một tiếng rên rỉ vang lên phá vỡ bầu không khí gượng gạo. Tiếng trước vừa dứt tiếng sau lại bồi thêm, đã thế còn ngày một trắng trợn hơn.

Doanh Hoà lắng tai nghe một hồi, khóe miệng khẽ giật, hỏi: "Đó là Ô Lan sao?”

Quý Hoài Chân đáp: "Phải, đôi phu thê trẻ đang kỳ trăng mật mặn nồng mà, nên hơi ồn ào một chút."

Doanh Hoà lại đứng thêm một lúc, Quý Hoài Chân bụng dạ xấu xa nhìn hắn. Doanh Hoà không nhắc, y cũng chẳng đề cập tới. Cuối cùng vẫn là Doanh Hoà không nín nhịn nổi nữa, lên tiếng hỏi: "Hắn đâu?"

Dưới gầm trời này, e rằng cũng chỉ có cặp huynh đệ Quý Hoài Chân và Lục Thập Di mới dám tỏ thái độ khó chịu trước mặt Doanh Hoà.

Quý Hoài Chân đắc ý đáp: "Ngủ rồi."

"Biết rồi, ta ra xem một chút rồi đi ngay." Hắn xoay người bước về phía tẩm phòng của Lục Thập Di. Khi đối mặt với Yến Trì và Quý Hoài Chân, hắn vẫn tự xưng là "ta".

Quý Hoài Chân chợt nhớ tới cái tác phong súc sinh đến kẻ ngốc cũng không tha của Doanh Hoà, định chạy đi theo. Yến Trì vội vàng kéo y lại, vẻ mặt đầy bối rối nói: "Huynh đi theo làm gì, trời lạnh thế này, huynh định đứng chầu chực bên ngoài nghe lén à? Về ngủ đi." Thế nhưng Quý Hoài Chân hoàn toàn chẳng lọt tai chữ nào, khập khiễng giẫm chân lên tuyết gây ra tiếng động rất lớn, e là chưa đi được mấy bước đã bị Doanh Hoà phát hiện.

Yến Trì đành chịu thua, tiếp tục cõng Quý Hoài Chân lên, làm thân ngựa cho y cưỡi, theo y đi nghe lén góc tường nhà đại ca mình.

Thế nhưng Doanh Hoà chỉ đứng đó bên ngoài bức tường, cách một lớp cửa sổ. Hắn không bước vào, cũng chẳng buông một tiếng. Kẻ có thân phận cửu ngũ chí tôn bậc nhất trên khắp thiên hạ ấy, cứ như thế lẳng lặng đứng yên bên ngoài cửa sổ Lục Thập Di, mặc cho tuyết trắng phủ đầy hai vai.

Thật lâu sau, Doanh Hoà mới lên tiếng, trầm giọng nói: "Biết là ngươi vẫn còn thức, muốn về thì về, nếu không muốn về, ta sẽ phái người đưa đồ đạc của ngươi qua đây." Hắn dừng lại một lát rồi nói: "Ta đi đây, nghỉ ngơi cho tốt."

Mấy tên ám vệ nghe tiếng liền tiến tới gần, dắt ngựa đến cho Doanh Hoà.

Quý Hoài Chân thấy cảnh tượng đó liền chửi bới: "Thật sự xem nhà ta như hoa viên nhà mình rồi đấy! Ngày mai ta sẽ đuổi ngay cái tên họ Lục kia đi."

Người nọ xoay người lên ngựa, không ngoảnh đầu lại mà ban lệnh: "Truyền khẩu dụ của trẫm, Vấn Dương miễn thuế ba năm."

Quý Hoài Chân cưỡi trên lưng Yến Trì, được đằng chân lân đằng đầu hỏi với theo: "Chỉ ba năm thôi à?"

Doanh Hoà đã sớm phóng ngựa đi mất, đến vội mà đi cũng vội, dường như chỉ để cách một cánh cửa sổ nói với Lục Thập Di một câu.

Quý Hoài Chân thắc mắc hỏi: "Ngươi nói xem hai người này rốt cuộc có tu thành chính quả được hay không."

Yến Trì đáp: "Đào đâu ra chính quả, toàn là khổ quả thì có."

Quý Hoài Chân liếc cậu một cái, bất chợt hỏi: "Thế hai chúng ta là quả gì?"

Yến Trì nhịn cười đáp: "Hai chúng ta thì ta không biết, nhưng chung quy lại thì ta đang tự chuốc lấy ác quả."

"Bỏ đi, không thèm đoái hoài đến bọn họ nữa, chúng ta cứ sống tốt tháng ngày của mình là được. Ngày mai nhớ đào miếng thịt đông ngoài tuyết lên, ta sẽ gói thêm ít sủi cảo."

Hai vợ chồng đứng dưới chân tường thì thầm bàn tán chuyện nhà người khác. Quý Hoài Chân cũng đã hơi tỉnh rượu, y nằm trên người Yến Trì khẽ lắc lư, rủ rỉ: "Đêm nay hai ta thử ngủ không đốt lò sưởi đi."

"Chỉ cần huynh đừng kêu lạnh là được. Mùa đông năm ngoái lúc còn sống trong thành, huynh cũng nổi hứng bất chợt thế này, không cho quản gia đốt lò sưởi trong phòng. Đêm đó huynh cứ rúc vào người ta mà ngủ, huynh có biết không hả?"

"Câu ta vừa hỏi ngươi, ngươi vẫn chưa trả lời ta, ngươi có còn nhớ lần đầu tiên ngươi cõng ta là khi nào không."

Yến Trì ngẫm nghĩ một hồi: "Quên rồi."

Quý Hoài Chân cũng suy nghĩ một chốc, mắng mỏ: "Ta cũng quên béng rồi. Dù sao thì ta chỉ nhớ, lần ở Sắc Lặc Xuyên ấy, ngay đêm diễn ra hội tế thần, ngươi ngủ với ta xong, còn cõng ta đi về. Ngươi đã nói với ta rất nhiều chuyện... Nói đến cuối cùng còn dọa ông đây sợ toát cả mồ hôi lạnh."

Chuyện cũ nhắc lại, Yến Trì chỉ khẽ hừ nhẹ một tiếng, cõng Quý Hoài Chân vững vàng đi tiếp về phía trước.

Quý Hoài Chân lại bắt đầu lải nhải: "Ây da, ta lại nhớ đến chuyện hôm đó rồi, cứ ngỡ bản thân đã quên sạch, mà sao ta lại nhớ rõ đến thế chứ. Ta vẫn còn nhớ lúc trước ngươi cứ cúp đuôi giả vờ, chả thèm hé răng cho ta biết ngươi là ai, đã thế còn bắt chước người Tề bọn ta búi tóc lên... Kết quả hôm đến Sắc Lặc Xuyên, ngươi chỉ vừa thay lại quần áo, xõa mái tóc xuống một cái, ta liền có chút, có chút không cầm lòng được."

Yến Trì cũng bật cười, nhớ lại cái điệu bộ nhìn đến ngơ ngẩn của Quý Hoài Chân ngày hôm ấy.

Tuyết từ trên trời rơi xuống, lấp kín đi dấu chân của hai người đang đi khuất vào xa xăm.

Người kia nghiêng người tựa hẳn vào ghế, một chân vẫn gác lên tay vịn mà rung đùi, đích thị là một bộ dạng phong lưu của tên công tử ăn chơi trác táng. Yến Trì thấp thỏm, vén rèm bước vào trướng. Cậu vội vuốt phẳng nếp áo, cố tỏ ra trấn định, mang theo vẻ e ấp cùng bao nhiêu tâm sự thiếu niên, ngước mắt nhìn Quý Hoài Chân.

Chỉ với một ánh nhìn ấy, đã lập tức đưa Quý Hoài Chân trở về chốn Thượng Kinh cỏ xanh chim hót năm ấy.

End.